

Tịch
Mộng

Edit by team: Hồ Thiên Cung
EBOOKTRUYENME

Do cô vô tình, hay anh cô ý?

Gái ê khiêu chiến
tổng giám đốc ác ma

Gái É Khiêu Chiến Tống Giám Đốc Ác Ma

Tác giả: Tịch Mộng

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Me

Giới thiệu:

Nội Dung Truyện:

Truyện tình cảm không thể nói trước được điều gì cũng không thể cũng không thể nói rằng quyền chủ động thuộc về bên nào, thời đại ngày nay khái niệm chờ đợi đã mất đi phần nào sự thú vị của chính nó, chỉ khi thực sự yêu người ta không thể biết được, ai dụ dỗ ai. Truyện Gái É Khiêu Chiến Tống Giám Đốc Ác Ma sẽ giúp bạn có cơ hội kiểm chứng được một điều rằng nếu thực sự chọc tức và đả động đến tình yêu của một người bá đạo thì điều này quả không dễ dàng gì.

Tù nhở bọn họ đã là đôi oan gia thường hay tranh cãi nhau, vì muốn trả thù cô, trước khi rời khỏi đã lén trộm đi quyển nhật ký mà cô yêu quý nhất, kể từ đó trở thành một kẻ vạn kiếp bất phục. Trước đêm đám cưới, biết được vị hôn phu bắt cá hai tay, cô biết mình đã nằm mơ suốt mười năm không hay, chỉ trong chốc lát liền vỡ vụn. Vì muốn trả thù, cô mang theo bạn trai mới của mình, đến tham dự hôn lễ của vị hôn phu. Cô cho rằng anh chỉ là một chàng trai bình thường gắp ở trên đường, nhưng không ngờ con người đó lại là người thừa kế đáng giá vạn triệu, một con số khiến nhiều cô gái phải thèm thuồng vị thiêng gia giàu có này.

Phong Khải Trạch: người thừa kế duy nhất của tập đoàn Phong Thị, làm việc thần bí, lại quyết đoán và dứt khoát, nham hiểm xảo trá, đương nhiên là một con quỷ hóa thân, âm tình bất định, danh tiếng vang dội, nhưng lại ít người biết đến bộ mặt thật kia của anh.

Cú tướng chỉ là một trò đùa giỡn, không nghĩ tới tạo hóa trớ trêu người, giả hóa ra làm thật. Do cô vô tình, hay anh cố ý, thúc đẩy kết quả như vậy? Ngày đám cưới của anh, cô dẹp bỏ tình cảm của chính mình thành từng mảnh, trong cơn say mơ màng. Vào ngày kế tiếp tỉnh lại, trời đất quay cuồng, toàn thân rụn rời, xưa nay chưa từng có, vả lại bên cạnh là tên đàn ông lộ ra nửa thân trên đê Trần, làm cho cô điên cuồng la hét.

"A!" Hàng lông mày kiếm của chàng trai bất động, cánh tay dài duỗi ra, đè cô xuống, hạ thấp giọng nói: "Bảo bối của anh, sinh lực em vẫn luôn tràn đầy như thế này sao." "Ai là bảo bối của anh?" "Ở trên thế giới này, ngoại trừ em ra, không còn ai xứng làm bảo bối của anh. Đâu là kết thúc đẹp cho chuyện tình này và là hồi kết cho chính truyện ??? Có chăng hạnh phúc sẽ đến, chỉ là tình trong như đã mặt ngoài còn e..."

Mục lục:

- [Chương 1: Mười năm vỡ mộng](#)
- [Chương 2: Hủy hôn ước](#)
- [Chương 3: Mượn rượu giải sầu](#)
- [Chương 4: Say rượu nỗi điên](#)
- [Chương 5: Nhầm người](#)
- [Chương 6: Anh là ai](#)
- [Chương 7: Sai là cô](#)
- [Chương 8: Hoàn toàn dư thừa](#)
- [Chương 9: Lừa chọn bỏ đi](#)
- [Chương 10: Cũng nên buông tay](#)
- [Chương 11: Nợ tình cô](#)
- [Chương 12: Cô già lắm sao](#)
- [Chương 13: Chấm hết](#)
- [Chương 14: Không có ý mắng người](#)
- [Chương 15: Cuộc đời lạnh lẽo](#)
- [Chương 16: Đa tình](#)
- [Chương 17: Không sao](#)
- [Chương 18: Đến đây kết thúc](#)
- [Chương 19: Lời hứa mười năm](#)
- [Chương 20: Anh là tên khốn kiếp](#)
- [Chương 21: Nhìn cô rất quen](#)
- [Chương 22: Tài liệu điều tra](#)
- [Chương 23: Cô là quả táo](#)
- [Chương 24: Tự làm tự chịu](#)
- [Chương 25: Gọi là quả táo hung dữ](#)
- [Chương 26: Cô không khoá cửa](#)
- [Chương 27: Hoa tươi cắm bã phân trâu](#)
- [Chương 28: Thật không xứng đồi](#)
- [Chương 29: Hỏi nhiều thật](#)
- [Chương 30: Cô bị hôn](#)
- [Chương 31: Ý tưởng loé lên](#)
- [Chương 32: Còn có mùi vị](#)
- [Chương 33: Không hẹn mà gấp](#)
- [Chương 34: Hơi đau lòng](#)
- [Chương 35: Lừa mình gạt người](#)

- [Chương 36: Hãm hại](#)
- [Chương 37: Bị oan](#)
- [Chương 38: Câu trả lời của tôi](#)
- [Chương 39: Không cần áy náy](#)
- [Chương 40: Nói xẳng bậy](#)
- [Chương 41: Nhân vật nóng nhất](#)
- [Chương 42: Tôi hận các người](#)
- [Chương 43: Trong nước có không khí](#)
- [Chương 44: Nhất thời dao động](#)
- [Chương 45: Không hề buông tay](#)
- [Chương 46: Toàn là đả kích](#)
- [Chương 47: Lửa giận khó hiểu](#)
- [Chương 48: Quân chốt cả đời](#)
- [Chương 49: Đột nhiên dịu dàng](#)
- [Chương 50: Người phụ nữ của anh](#)
- [Chương 51: Anh muốn theo đuổi em](#)
- [Chương 52: Bằng không thì hôn em](#)
- [Chương 53: Anh bị chơi xỏ](#)
- [Chương 54: Đổi chỗ ở](#)
- [Chương 55: Bị đuổi](#)
- [Chương 56: Thật là bi ai](#)
- [Chương 57: Sẽ không để ý đến anh](#)
- [Chương 58: Anh đã định là lấy rồi](#)
- [Chương 59: Ngạc nhiên](#)
- [Chương 60: Anh rất nghiêm túc](#)
- [Chương 61: Tốt hơn lúc đầu](#)
- [Chương 62: Đáp án dứt khoát](#)
- [Chương 63: Cha con tranh cãi àm ī](#)
- [Chương 64: Anh lãnh khóc](#)
- [Chương 65: Lạnh như băng](#)
- [Chương 66: Đau lòng gấp bội](#)
- [Chương 67: Hai tay dâng lên](#)
- [Chương 68: Cứ tự nhiên](#)
- [Chương 69: Đóng gài ban trai](#)
- [Chương 70: Nguy biến quá nhiều](#)
- [Chương 71: Cài bẫy](#)
- [Chương 72: Cô muốn trả thù](#)
- [Chương 73: Thật là mắt măt](#)
- [Chương 74: Chỉ là ngoài ý muốn](#)
- [Chương 75: Tự tin lên một chút](#)

- [Chương 76: Anh không đơn giản](#)
- [Chương 77: Vừa riêng tư](#)
- [Chương 78: Trái tim hoàn toàn lạnh giá](#)
- [Chương 79: Có chút khó chịu](#)
- [Chương 80: Nhất định không thua trân](#)
- [Chương 81: Đột nhiên biến mất](#)
- [Chương 82: Kinh diễm toàn trường](#)
- [Chương 83: Ân tình đoạn tuyệt](#)
- [Chương 84: Em còn có anh](#)
- [Chương 85: Tên khốn kiếp](#)
- [Chương 86: Muốn tìm người bồi](#)
- [Chương 87: Không biết xấu hổ](#)
- [Chương 88: Điều không phải loại tốt đẹp gì](#)
- [Chương 89: Không phải là cô không cưới](#)
- [Chương 90: Hắc Phong Liên Minh](#)
- [Chương 91: Thân phân khác](#)
- [Chương 92: Thiên hâu điện ảnh](#)
- [Chương 93: Cô lại thua rồi](#)
- [Chương 94: Ai đó đỏ mặt rồi](#)
- [Chương 95: Anh nghĩ tốt quá](#)
- [Chương 96: Rung động mãnh liệt](#)
- [Chương 97: Lời lẽ chí lý](#)
- [Chương 98: Không thể tha thứ](#)
- [Chương 99: Không được phép nói xin lỗi](#)
- [Chương 100: Ỷ thế hiếp người](#)
- [Chương 101: Giao trái tim đã đánh mất](#)
- [Chương 102: Phu nữ xấu hổ](#)
- [Chương 103: Nguy cơ của Ôn Thi](#)
- [Chương 104: Suy bụng ta ra bụng người](#)
- [Chương 105: Cướp nhà khó phòng](#)
- [Chương 106: Chối bỏ toàn bộ tội danh](#)
- [Chương 107: Bị bắt cóc](#)
- [Chương 108: Thật là ngây thơ](#)
- [Chương 109: Anh báo cảnh sát](#)
- [Chương 110: Buồn lo vô cớ](#)
- [Chương 111: Mười phần ghen tỵ](#)
- [Chương 112: Tất phải có nguyên nhân](#)
- [Chương 113: Nhớ nhung](#)
- [Chương 114: Không phải là phụ nữ mang thai](#)
- [Chương 115: Tất cả sáng tỏ](#)

- [Chuong 116: Anh bao toàn bộ](#)
- [Chuong 117: Chẳng quan hệ tới tôi](#)
- [Chuong 118: Vì có em](#)
- [Chuong 119: Không thể tha thứ](#)
- [Chuong 120: Mẹ con tham lam](#)
- [Chuong 121: Cô cho là thật](#)
- [Chuong 122: Không thể mềm lòng](#)
- [Chuong 123: Em là nữ vương](#)
- [Chuong 124: Dù sao cũng không thiệt thòi](#)
- [Chuong 125](#)
- [Chuong 126: Không thể nhìn được](#)
- [Chuong 127: Không thể nhìn được nữa](#)
- [Chuong 128: Một loại sỉ nhục](#)
- [Chuong 129: Tôi là người khác](#)
- [Chuong 130: Điều kiện quan trọng](#)
- [Chuong 131: Tình yêu tinh khiết](#)
- [Chuong 132: Cái này không tệ](#)
- [Chuong 133: Phu nhân tên cướp](#)
- [Chuong 134: Không thể không ký](#)
- [Chuong 135: Sợi dây chuyền](#)
- [Chuong 136: Quan tâm](#)
- [Chuong 137: Phải tin tưởng anh](#)
- [Chuong 138: Nuôi hư em](#)
- [Chuong 139: Chỉ thông báo](#)
- [Chuong 140: Bát đồng lập trường](#)
- [Chuong 141: Cầu cũng không được](#)
- [Chuong 142: Không yêu anh nữa](#)
- [Chuong 143: Hắn không bồi thường nổi](#)
- [Chuong 144: Không trách được tôi](#)
- [Chuong 145: Thật bí ẩn](#)
- [Chuong 146: Toàn kẻ quái dị](#)
- [Chuong 147: Muru quyền soái vị](#)
- [Chuong 148: Vì cô mà sống](#)
- [Chuong 149: Không cần ai](#)
- [Chuong 150: Sau này phải bổ sung vào](#)
- [Chuong 151: Sau lưng có tình thương của mẹ](#)
- [Chuong 152: Cầu hôn lăng man](#)
- [Chuong 153: Phu nhân thật - giả](#)
- [Chuong 154: Đáp án tuyệt vọng](#)
- [Chuong 155: Tôi không yêu anh](#)

- [Chương 156: Hận quá sau](#)
- [Chương 157: Khiêu chiến tình địch](#)
- [Chương 158: Tìm ai ở cùng](#)
- [Chương 159: Ngủ chung](#)
- [Chương 160: Cho anh phần thưởng](#)
- [Chương 161: Không dễ bắt nạt](#)
- [Chương 162: Không cách nào biết](#)
- [Chương 163: Không thay đổi được](#)
- [Chương 164: Không cãi không được](#)
- [Chương 165: Xả giận cho con](#)
- [Chương 166: Có chút vấn đề](#)
- [Chương 167: Bi người ta bắt đi](#)
- [Chương 168: Sẽ không đi](#)
- [Chương 169: Thật rối loạn](#)
- [Chương 170: Hơi nhân nhượng](#)
- [Chương 171: Lòng đang chảy máu](#)
- [Chương 172: Đê tiện](#)
- [Chương 173: Nói được là làm được](#)
- [Chương 174: Đã đến lúc](#)
- [Chương 175: Huỷ bỏ hôn lễ](#)
- [Chương 176: Hiện tại sẽ](#)
- [Chương 177: Ăn sạch sành sanh](#)
- [Chương 178: Rất hợp để giao phối](#)
- [Chương 179: Đúng là đồ ngốc](#)
- [Chương 180: Không liêm quan nhau](#)
- [Chương 181: Nội dung trống rỗng](#)
- [Chương 182: Cái này gọi là mưu lược](#)
- [Chương 183: Lòng đã nguôi lạnh](#)
- [Chương 184: Khiến người ta thấy ghê tởm](#)
- [Chương 185: Sẽ đến ám](#)
- [Chương 186: Rất khoa trương](#)
- [Chương 187: Chuyện đã thất bại](#)
- [Chương 188: Thiên đường địa ngục](#)
- [Chương 189: Ông không thể thua](#)
- [Chương 190: Ma quỷ hoá thân](#)
- [Chương 191: Người đàn ông thần bí](#)
- [Chương 192: Anh quan tâm](#)
- [Chương 193: Tao hoá trêu người](#)
- [Chương 194: Tôi điên rồi](#)
- [Chương 195: Là tội nhân](#)

- [Chương 196: Hôn nhân tình yêu](#)
- [Chương 197: Dùng sai chiêu](#)
- [Chương 198: Tự làm tự chịu](#)
- [Chương 199: Anh ở đây](#)
- [Chương 200: Cỗ động báo cáo](#)
- [Chương 201: Tiên nữ kém nam](#)
- [Chương 202: Uy hiếp lẩn nhau](#)
- [Chương 203: Có anh ở đây](#)
- [Chương 204: Có thể chạm tới](#)
- [Chương 205: Áo cưới đẹp nhất](#)
- [Chương 206: Thị uy](#)
- [Chương 207: Tôi chắc chắn](#)
- [Chương 208: Hết thuốc chữa](#)
- [Chương 209: Tôi là ma quý](#)
- [Chương 210: Thật đáng sợ](#)
- [Chương 211: Muốn được cảm thông](#)
- [Chương 212: Em quyết định](#)
- [Chương 213: Hoàn toàn sai](#)
- [Chương 214: Không thể giúp](#)
- [Chương 215: Vì trả thù](#)
- [Chương 216: Lừa dối](#)
- [Chương 217: Hôn lễ dễ sơ](#)
- [Chương 218: Vợ của tôi](#)
- [Chương 219: Cô không thể khóc](#)
- [Chương 220: Mổ gà lấy trứng](#)
- [Chương 221: Không cho phép chạm vào tôi](#)
- [Chương 222: Lá thư cũ](#)
- [Chương 223: Ăn nói mạnh miêng nhưng dễ mềm lòng](#)
- [Chương 224: Cô càng hận hơn](#)
- [Chương 225: Lai bị vứt bỏ](#)
- [Chương 226: Lòng đã nguôi lạnh](#)
- [Chương 227: Thật là đáng buồn](#)
- [Chương 228: Không muốn làm](#)
- [Chương 229: Giả ngây giả dại](#)
- [Chương 230: Cùng nhau chết](#)
- [Chương 231: Gặp nhau ngoài ý muốn](#)
- [Chương 232: Đánh nhau](#)
- [Chương 233: Một tiếng nôn oe](#)
- [Chương 234: Cái này gọi là khác loại](#)
- [Chương 235: Không đủ để sợ](#)

[Chương 236: Không Đủ Đế Sợ](#)
[Chương 237: Cô Muốn Tao Phản](#)
[Chương 238: Vô Cùng Đáng Giá](#)
[Chương 239: Cô Mang Thai](#)
[Chương 240: Là Do Tôi Nói](#)
[Chương 241: Cần Phải Làm](#)
[Chương 242: Chỉ Muốn Trả Thù](#)
[Chương 243: Ông Chồng Trợ Lý](#)
[Chương 244: Nên Cô Ta Tiếp Tục Nhịn](#)
[Chương 245: Tôi Không Cần Coi Chừng](#)
[Chương 246: Tranh Giành Người Yêu](#)
[Chương 247: Phải Thoả Hiệp](#)
[Chương 248: Ông Xã Đại Nhân](#)
[Chương 249: Cô Hết Ý Kiến](#)
[Chương 250: Tính Toán](#)
[Chương 251: Cắp Đôi Oan Gia](#)
[Chương 252: Tình Cảnh Nào](#)
[Chương 253: Không Hẹn Lai Gặp](#)
[Chương 254: Trước Thời Gian Chuẩn Bi](#)
[Chương 255: Vô Cùng Đáng Giá](#)
[Chương 256: Không Thể Thất bại](#)
[Chương 257: Làm Tốt Lắm](#)
[Chương 258: Đánh Hắn Môt Trận](#)
[Chương 259: Vẫn Thích Cô](#)
[Chương 260: Cùng Là Bạn Bè](#)
[Chương 261: Yêu Sức](#)
[Chương 262: Bị Chọc Tức Đến Hồ Đồ](#)
[Chương 263: Xem Ai Lợi Hai](#)
[Chương 264: Hai Kẻ Dở Hơi](#)
[Chương 265: Lấy Tiền Đi](#)
[Chương 266: Trở Thành Tôi Phạm](#)
[Chương 267: Phỏng Đoán Chân Tướng](#)
[Chương 268: Cuộc Đời Nay Có Em](#)
[Chương 269: Đì Bộ](#)
[Chương 270: Lão Đại Của Các Lão Đại](#)
[Chương 271: Phụng Mệnh Làm Việc](#)
[Chương 272: Không Thể Chạy Trốn](#)
[Chương 273: Đao Nghĩa Anh Em](#)
[Chương 274: Không Cần Em Lo](#)
[Chương 275: Đường Ai Nấy Đi](#)

- [Chuồng 276: Tôi Không Muốn](#)
- [Chuồng 277: Lần Này Thông Minh](#)
- [Chuồng 278: Một Nhà Mưu Đồ Bí Mật](#)
- [Chuồng 279: Cô Còn Chuồng Mắt Hơn](#)
- [Chuồng 280: Tới Thăm](#)
- [Chuồng 281: Bắt Người Tay Ngắn](#)
- [Chuồng 282: Liền Xử Lý Như Thế](#)
- [Chuồng 283: Như Chim Sợ Ná](#)
- [Chuồng 284: Hiểm Chiêu](#)
- [Chuồng 285: Muốn Say Nhu Vậy](#)
- [Chuồng 286: Kỳ Quái](#)
- [Chuồng 287: Không Phải Chỉ Thiếu Chút Nữa](#)
- [Chuồng 288: Tâm Tư Khác](#)
- [Chuồng 289: Cha Đang Cầu Xin Con](#)
- [Chuồng 290: Phong Nam Phong Nữ](#)
- [Chuồng 291: Về Tình Có Thể Tha Thứ](#)
- [Chuồng 292: Nguy Biên Quá Nhiều](#)
- [Chuồng 293: Làm Bộ Một Chút](#)
- [Chuồng 294: Thích](#)
- [Chuồng 295: Không Nghĩ Ra](#)
- [Chuồng 296: Cùng Nhau Mất Tích](#)
- [Chuồng 297: Nói Về Vị Trí Thứ Nhất](#)
- [Chuồng 298: Cũng Vậy](#)
- [Chuồng 299: Ông Nói Láo](#)
- [Chuồng 300: Làm Người Ai Cũng Thé](#)
- [Chuồng 301: Mạnh Miêng](#)
- [Chuồng 302: Đau Khổ Khi Lựa Chọn](#)
- [Chuồng 303: Kịch Liệt Phản Bác](#)
- [Chuồng 304: Sẽ Không Quay Đầu Lại](#)
- [Chuồng 305: Che Đậy](#)
- [Chuồng 306: Lo lắng](#)
- [Chuồng 307: Phải trả thù](#)
- [Chuồng 308: Ác hồn](#)
- [Chuồng 309: Mẹ con khốn khổ](#)
- [Chuồng 310: Thật biết sai](#)
- [Chuồng 311: Một màn kinh ngạc](#)
- [Chuồng 312: Không thể thương lượng](#)
- [Chuồng 313: Không thể đáp ứng](#)
- [Chuồng 314: Nản lòng thoái chí](#)
- [Chuồng 315: Một mình đi trước](#)

- [Chương 316: Xoay ngược tình thế](#)
- [Chương 317: Càn phải sup đổ](#)
- [Chương 318: Đánh cuộc một lần](#)
- [Chương 319: Đánh cuộc thêm một lần nữa](#)
- [Chương 320: Tôi không giết cô](#)
- [Chương 321: Tin bình an](#)
- [Chương 322: Miễn cưỡng tiếp nhận](#)
- [Chương 323: Lạnh lùng tổn thương](#)
- [Chương 324: Hồng gia phân liệt](#)
- [Chương 325: Đại Kết Cục](#)

-----oOo-----

Chương 1: Mười năm vỡ mộng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngày 5 tháng 3 năm XXXX, trời trong xanh.

Hôm nay, tôi với con khỉ nhỏ đã cãi nhau một trận ầm ĩ, lại còn đánh nhau, tôi bị thương, cậu ta cũng bị thương, tôi biết là lỗi của tôi, tôi không nên mắng cậu ta là kẻ không có ba, cho nên tôi quyết định, ngày mai lén nhét một trái táo vào trong cặp của cậu ta, tỏ ý xin lỗi.

Ngày 7 tháng 4 năm XXXX, trời âm u, nổi cơn mưa phùn.

Hôm nay thi cuối kỳ, mẹ làm rất nhiều món ăn trưa cho tôi đem đến trường học. Tôi biết con khỉ nhỏ hôm nay vẫn ăn cơm trắng với rau củ, nên tôi đã dùng mọi cách, cố ý chơi đoán số thua cậu ta, để cùng nhau đổi thức ăn trưa.

Phong Khải Trạch mở quyển nhật ký cũ ra đọc, thuận tiện lật ra trang thứ hai xem, mỗi lần đọc, cảm giác trong lòng có chút ngọt ngào, mỗi khi tâm tình không tốt, anh sẽ lật nhật ký ra xem, bởi vì mỗi khi đọc quyển nhật ký này làm cho tâm tình anh dịu đi rất nhiều, mọi phiền não đều tan biến hết.

Mười sáu năm trước, anh cho rằng cô luôn tìm cách chống đối anh khắp nơi, nên vì muốn trả thù cô, anh đã lén trộm đi quyển nhật ký yêu quý của cô, từ đó biến mất khỏi cuộc đời cô.

Mười sáu năm trôi qua, anh đã đọc thuộc hết nội dung trong quyển nhật

ký, ghi nhớ vào trong đầu, khắc sâu trong lòng mình.

Chẳng qua anh không biết cô, giờ cô như thế nào?

Tạ Thiên Ngưng ngồi trên toa xe điện, đi xuyên qua đường phố tấp nập.

Hôm nay là sinh nhật Thiếu Hoa, cô có ý xin nghỉ phép nửa ngày định về nhà chuẩn bị bữa tối thịnh soạn cho anh, cùng anh ăn mừng sinh nhật.

Vào mười năm trước, lúc ba cô qua đời, đã đem cô giao cho Ôn Thiếu Hoa, để anh chăm sóc cho cô cả đời, cũng vì vậy, cô trở thành vị hôn thê của anh.

Trong mươi năm, cô xem anh như mọi thứ cô có được, mỗi việc cô làm đều luôn nghĩ đến anh.

Chỉ còn vài ngày nữa, bọn họ chính thức kết hôn, cô đã hết kỳ vọng của mình vào việc này.

Trên mặt Tạ Thiên Ngưng mang theo nụ cười hạnh phúc, sau đó ra khỏi toa xe điện, đến một khu chung cư yên tĩnh, xe dừng lại ở bãi đậu, cô lấy nón bảo hiểm xuống, không để ý đến đầu tóc rối tung của mình, mà nhanh chóng chạy lên lầu.

Giờ là ba giờ chiều, người trong nhà chắc đều đã đi ra ngoài làm việc, cho nên cô không cần nhấn chuông cửa, trực tiếp dùng chìa khóa mở cửa ra.

Khi vừa vào cửa, thấy trên sàn nhà trải đầy quần áo, cô bị chấn động ngay lập tức, cho rằng có trộm lén vào.

Nhưng khi nhìn kỹ lại, đồ đáng giá trong phòng khách vẫn còn, hơn nữa cũng không mất mát cái gì, duy nhất trên sàn nhà có nhiều quần áo, chắc chắn không phải bị trộm.

Từ phòng khách đến phòng ngủ, trải đầy quần áo trên sàn, có quần áo đàn ông với phụ nữ, ngay cả quần áo lót cũng có.

Lúc này, trong phòng ngủ truyền đến âm thanh kích tình mờ ám.

Cửa phòng không khóa, cô đứng bên ngoài có thể nhìn thấy được tình hình

bên trong rất rõ ràng.

Trong phòng, vị hôn phu của cô với cô em họ, trăng trọn ở trên giường mây mưa triền miên, không cần hỏi gì, không cần nói gì, tất cả mọi việc đều diễn ra rõ ràng trước mắt.

Tim cô, đột nhiên đau đớn vỡ vụn.

Sóng trong mộng mười năm, nháy mắt đã vỡ tan tành.

Người trên giường đang triền miên với nhau, hình như nhận ra có việc gì khác thường, lập tức dừng lại.

Ôn Thiếu Hoa thấy có người bên ngoài, trong ánh mắt lièn thoảng qua tia đau lòng cùng hốt hoảng, nhưng rất nhanh tan biến, từ từ bước xuống giường, cầm quần áo ngủ bên cạnh mặc vào.

Tạ Minh San cũng phát hiện ra có người bên ngoài, vội vàng cầm chăn lên che thân thể trần trụi của mình, căng thẳng đến cà lăm: “Ai ngoài đó, là chị họ sao, chị họ, sao chị lại trở về vậy?”

Giờ mới ba giờ chiều, bình thường chị họ đến sáu giờ mới tan ca trở về, sao hôm nay đột nhiên lại về sớm chứ?

(edit: để bắt gian chứ chi, muốn cào nhỏ này ghê)

“Nếu tôi không trở về sớm, e rằng cả cuộc đời này của tôi sẽ không thể nhìn thấy tiết mục đặc sắc như vậy?” Tạ Thiên Ngưng kìm né nước mắt, mím mai hỏi.

Cô thật không muốn xin nghỉ, vì khi cô xin nghỉ sẽ mất đi tiền thưởng chuyên cần trong một tháng. Hôm nay vì sinh nhật của vị hôn phu, cô đành xin nghỉ, buồn cười nhất lại nhìn thấy anh và em họ đang lúc lửa tình bốc cháy.

-----oOo-----

Chương 2: Hủy hôn ước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Minh San có chút khẩn trương, trong mắt ánh lén vẻ không phục, thúc đẩy Ôn Thiếu Hoa tiến lên, để cho anh tự mình đi giải thích.

Nhưng cô rất hy vọng anh ta sẽ đem mối quan hệ của bọn họ nói rõ ra.

Ôn Thiếu Hoa mặc dù là vị hôn phu của chị họ cô, nhưng hai người họ đã chung sống với nhau gần mười năm, tình cảm nhạt như nước lã, đừng nói xảy ra quan hệ nam nữ, ngay cả nắm tay cũng là việc khó khăn.

Ở trong xã hội phóng khoáng hiện đại, nào có cặp tình nhân như vậy, so với bạn bè bình thường còn thấy bình thường hơn rất nhiều.

Cũng chỉ vì cô ta quá bảo thủ, cho nên Ôn Thiếu Hoa mới bị cô làm cho động lòng, hai người liền quan hệ lén lút với nhau, mà cô cũng thật sự rất thích anh ta.

Mặc dù Ôn gia không phải là gia đình giàu có nhất, nhưng cũng được xem như là một gia đình khá giả, nếu gả cho anh ta, nói thế nào thì cô cũng là thiếu phu nhân của một gia đình quyền quý.

"Thiên Ngưng, nếu cô đã phát hiện, tôi cũng không muốn giấu giếm cô nữa, tôi không có một chút tình cảm nào với cô cả, nếu không phải do hai bên gia đình đã định sẵn hôn hai ước cho chúng ta, bằng không chúng ta đã không thể nào có chuyện kết hôn này." Ôn Thiếu Hoa bất đắc dĩ nói, cố gắng nói ra hết tất cả những lời được giấu tận trong đáy lòng của anh suốt mấy năm qua.

Cô không phải loại phụ nữ anh thích, cô quá bảo thủ, làm vợ chồng chưa cưới gần mươi năm, ngay cả một nụ hôn cũng không được hôn, nhiều lầm chỉ nắm tay nhẹ mà thôi.

Cái này có thể được xem như là vị hôn phu, vị hôn thê sao?

"Anh không thích em, tại sao đến bây giờ anh mới chịu nói ra chứ?" Tạ Thiên Ngưng rống to chất vấn, tâm tình rất kích động, giận đến muôn đánh người.

Mười năm, đã mười năm trôi qua, thì ra cô đều sống trong trò lừa bịp.

"Nếu như tôi không lấy cô, ba tôi sẽ không để cho tôi thừa kế gia sản của ông ta, nói một cách khác, không cưới cô, tôi sẽ trở thành người trắng tay.

Tôi biết làm như vậy rất ích kỷ, nhưng tôi cũng đã từng thử tiếp nhận cô, nhưng tôi lại không thể nào chịu nổi, tôi ghét nhất loại phụ nữ đơn thuần giản dị như cô. Dĩ nhiên, tôi hiểu rõ cô không phải là người hay giả bộ, nhưng cô năm nay đã 28 rồi, cùng chồng chưa cưới năm tay nhau mà còn ngại ngùng mắc cỡ như cô nữ sinh mới lớn, ở trong mắt tôi, đây chính là giả tạo. Nếu như không phải ba cứ ép buộc tôi mãi, cho đến bây giờ tôi vẫn không thể nào đồng ý chấp nhận kết hôn với cô."

Ôn Thiếu Hoa càng nói càng tức giận phẫn nộ, giống như mình chính là người đã chịu nhiều uất ức khổ sở.

"Anh không thích tôi, anh có thể sớm nói cho tôi biết, tôi tuyệt đối sẽ buông tay ra. Nhưng chỉ vì thừa kế gia sản, mà nhẫn tâm làm uổng phí hết mười năm thanh xuân của tôi, Ôn Thiếu Hoa, anh quả thật là một tên khôn kiếp." Tạ Thiên Ngưng rất đau lòng, người cảm thấy bị uất ức là cô mới đúng, vì vậy liền bước thẳng vào trong phòng, hung hăng quăng cho anh một cái tát đau rát.

Chát——

Thanh âm cực kỳ vang dội.

Ôn Thiếu Hoa đứng bất động, dù bị một cái tát tay, nhưng lại không có chút tức giận.

Tạ Minh San đối với việc này rất bất mãn, vì vậy tức giận nói: "Chị, điều này không thể nào trách chỉ mình Thiếu Hoa được, những năm nay anh ấy cũng rất đau khổ, anh ấy không thích chị chút nào, lại phải ép buộc chính mình duy trì quan hệ vị hôn phu với chị, điều đó thật không dễ dàng đối với anh ấy."

"Nói như vậy giống như người sai chính là tôi? Vị hôn phu của tôi cùng em họ tôi vụng trộm, kết quả người sai lại là tôi, thật đúng là buồn cười mà!"

"Bất kể ai đúng ai sai, tôi hôm nay cũng phải nói rõ. Nếu như cô có thể tiếp nhận những gì đã xảy ra vào hôm nay, hôn lễ của chúng ta sẽ tiến hành theo đã định, nhưng nếu như cô không thể tiếp nhận nổi, vậy thì cô cứ chủ động hủy hôn đi." Ôn Thiếu Hoa không muốn nói thêm lời nào nữa, lạnh lùng ném cho cô hai lựa chọn.

Đối với người đàn bà này, anh thật đã chịu đủ rồi.

Cùng một người phụ nữ không thích cứ giữ quan hệ suốt mười năm, những ngày đó anh dường như sống trong địa ngục.

"Nếu như tôi chủ động hủy hôn ước, anh có thể thừa kế gia sản, phải không?"

"Không sai."

"Chị, nếu như chị và Thiếu Hoa hủy hôn ước rồi, em sẽ cùng anh ấy kết hôn. Nếu như chị có ý muốn cùng anh ấy kết hôn, sau khi Thiếu Hoa cưới chị xong cũng sẽ đến ở cùng em thôi, thay vì như thế, chỉ bằng chị cứ nên tự mình chủ động hủy bỏ hôn ước này đi." Tạ Minh San kéo cánh tay Ôn Thiếu Hoa, trông rất thân mật.

Ôn Thiếu Hoa không đẩy cô ra, mặc dù anh đứng bất động, nhưng lại làm cho người ta thoảng cảm giác anh rất phổi hợp.

Thấy tình cảnh như vậy, Tạ Thiên Ngưng không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, hét lớn lên: "Được, tôi hủy bỏ hôn ước này."

Nói xong, cô khóc rống chạy ra ngoài.

-----oOo-----

Chương 3: Mượn rượu giải sầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ôn Thiếu Hoa không chạy ra ngoài để đuổi theo cô ấy, trái lại anh còn tỏ vẻ vui mừng hơn.

Chỉ cần Tạ Thiên Ngưng đồng ý hủy bỏ hôn ước, như vậy mọi chuyện đều thực hiện đúng theo ý nguyện của chính mình, vậy thì anh đã có thể cưới Tạ Minh San rồi.

Tạ Minh San cũng rất vui mừng, nhưng vẫn giả vờ làm bộ dạng ngây thơ: "Thiếu Hoa, anh không phải nên đuổi theo chị ấy sao?"

Trời mới biết, cô tuyệt đối không muốn anh đuổi theo cô ta.

"Chuyện đã như vậy rồi, cần gì đuổi theo nữa chứ? Cô ấy không phải là mẫu người mà anh thích, có lẽ anh nên nói rõ ràng sớm hơn một chút, đối với cô ấy và cả anh, đều sẽ tốt hơn." Ôn Thiếu Hoa lạnh nhạt giải thích, sau đó ánh mắt hướng sang người phụ nữ bên cạnh mình, vui mừng hôn cô một cái.

"Ngô nhỡ chị ấy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?" Cô làm nũng ở trong lòng ngực anh, liền hỏi ngay, trong ánh mắt tràn đầy nũng nịu, cả chút sức lực cũng không có.

"Em muốn anh đuổi theo cô ấy sao?" Thiếu Hoa làm bộ muốn đi ra cửa.

"Không muốn." Tạ Minh San quỳnh lên, đem kéo anh trở lại, không muốn để cho anh đi.

Từ nhỏ cô đã rất thích anh, thầm mến anh từ rất lâu rồi, giờ mới có cơ hội cùng anh tiến thêm một bước trong mối quan hệ, rốt cuộc cô cũng có thể quang minh chính đại ở cùng với anh, cô càng phải nắm chặt cơ hội lần này.

Ôn Thiếu Hoa không đuổi theo, nhưng trong lòng anh lại cảm thấy lên chút buồn bã.

Mặc dù anh không thích Tạ Thiên Ngung, nhưng nói sao đi nữa cũng đã quen biết nhau mười năm, thấy cô đau lòng như vậy, anh cũng có chút áy náy.

Đã vậy, anh lại không đuổi theo cô, bởi vì làm vậy mới có thể cắt đứt mọi suy nghĩ trong lòng cô, anh mới có thể bắt đầu cuộc sống mới.

Tạ Thiên Ngung chạy ra ngoài, lúc đầu vẫn còn chạy chậm, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn xem Ôn Thiếu Hoa có đuổi theo hay không, nhưng nhiều lần nhìn lại, thậm chí bước chân càng chậm dần, cũng không thấy anh đuổi theo, tâm tư càng lạnh hơn, cuối cùng cô giống như một cái xác không hồn, đi thất thần trên đường.

Nhin những đôi trai gái vô cùng hạnh phúc cùng đi bên nhau trên đường phố, giống như là một nhát đao sắc nhọn, đâm từng nhát vào trong trái tim cô, cô có thể cảm nhận trái tim của mình đang rỉ máu, dần dần, chết lặng.

Trái tim, đã bị tổn thương rất đau làm cho cô càng trở nên tê dại, không còn chút cảm giác nào.

Mười năm cô bỏ ra, đổi lấy là kết cuộc này, nếu như có thể, cô thật hi vọng hôm nay không nên đi đến nơi đó.

Tạ Thiên Ngưng vẫn đi mãi mà không rõ nên đi về đâu, không biết đâu là điểm cuối, đâu là nơi bắt đầu, đột nhiên cảm thấy mình giống như một đứa bé bị lạc phương hướng, không tìm được đường về nhà.

Lúc này, cô chú ý thấy bên cạnh mình có một quán rượu, nghĩ một chút, rồi cô tiến vào.

Đều nói uống rượu có thể giải sâu, cô cần Nhất Túy Giải Thiên Sâu. (dùng rượu để hóa giải mọi buồn phiền).

Lúc này là buổi chiều, trong quán rượu không có nhiều người, chỉ có vài người đàn ông ngồi chung với nhau cùng uống rượu, có hai người đàn ông ngồi gần cửa sổ, xem ra họ đến đây không phải tới để uống rượu, mà tới đây để cùng tán gẫu.

Tạ Thiên Ngưng không đếm xỉa đến những người khác, cô đi vào tìm lấy một chỗ ngồi vắng vẻ ngồi xuống.

Nhân viên phục vụ bước tới, lễ phép hỏi: "Tiểu thư, xin hỏi cô có muốn ăn chút gì không?"

"Rượu, cho tôi loại rượu mạnh nhất, tôi đến đây muốn uống rượu để giải sâu."

"Hả ——"

Nhân viên phục vụ có chút ngây ngô, một lúc sau mới trả lời: "Tiểu thư, giờ cô chỉ có một mình, ngộ nhỡ cô uống say, e rằng không tốt lắm, hay cô tìm những người bạn của cô tới đi."

Người đến để mượn rượu giải sâu, nhất định sẽ uống đến say mèm, không có bạn bè đi cùng, sẽ làm khô cho quán rượu của bọn họ.

"Các anh mở cửa làm ăn, không phải vẫn luôn chú trọng số lượng khách hàng vào đây sao? Một người đến cũng không phải là khách hàng sao?" Tâm tình Tạ Thiên Ngưng không được tốt lắm, nên cô cũng không thèm

quan tâm đến quy định.

Nhân viên phục vụ thấy tinh thần khách hàng có chút không tốt, nên không dám cùng cô tranh luận, trực tiếp đi lấy rượu cho cô, nếu như cô uống say thật, thì cứ ném thẳng cô ra ngoài cửa lớn.

-----oOo-----

Chương 4: Say rượu nỗi điên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tửu lượng của Tạ Thiên Ngung rất tệ, mới uống một ly đã bắt đầu say khuất, ngồi trên ghế cứ ngã trái ngã phải, tự mình làm bầm, có lúc còn quát tháo, còn thét lớn lên mắng chửi.

“Ôn Thiếu Hoa, cái tên lăng nhăng kia, cái đồ lường gạt kia.”

“Cái đồ lường gạt này, đồ lường gạt, sao anh có thể đối xử với tôi như vậy, sao anh có thể chử?”

Hai người đàn ông ngồi bên cạnh, đối với tình cảnh này có chút bất mãn, chân mày thoảng chốc nhíu lại.

Đường Phi hiểu rõ vấn đề này, vì vậy chủ động đề nghị. “ Hay là chúng ta đi đổi chỗ khác đi?”

Phong Khải Trạch vẫn cứ trì hoãn, mặt lạnh như băng, nhỏ giọng nói: “Không, cứ vậy đi, tâm tình của tôi hôm nay cũng không tệ lắm, không muốn so đo với một cô gái đang bị thất tình.”

“Được rồi. Cậu chỉ moi vừa về nước, có cần đi về trước để gặp Phong tiên sinh hay không_____” Lời Đường Phi còn chưa nói hết, liền bị một tiếng mắng to cắt ngang, làm cho gương mặt anh cũng bị kéo xuống thấp, vô cùng không vui.

Giờ anh đang làm chuyện chánh sự, lại bị một bà điên ở bên cạnh phá rối, thật đúng là không dễ chịu, nhưng lại có người cố ý không muốn đổi nơi khác, anh cũng không còn biện pháp.

“Đồ lường gạt, tất cả đều là đồ lường gạt, các người gạt tôi, dám gạt tôi, Ôn Thiếu Hoa, anh chính là tên lường gạt nhát thê giới, tôi hận anh, tôi hận anh.”

“Rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì, mà các người lại đối xử với tôi như vậy, tại sao hả?”

Tạ Thiên Ngưng uống rượu rất kém, lúc này giống như một người điên, cầm chai rượu lắc lư, trong miệng gào thét chửi loạn, hoàn toàn không quan tâm đến hình tượng của mình, chỉ muốn phát tiết những căm phẫn trong lòng cô.

Lòng lương thiện của cô bị tổn thương, cảm giác như người sắp chết, trong đầu đầy hình ảnh triền miên của Ôn Thiếu Hoa và Tạ Minh San.

“Ôn Thiếu Hoa, tên lường gạt giết người bằng ngàn đao kia, tôi hận anh, tôi hận anh.”

“Làm sao anh có thể lừa gạt tôi như vậy, lừa tôi trong suốt mười năm, sao anh có thể làm như vậy với tôi chứ?”

Nhân viên phục vụ bên cạnh nhìn cô bất đắc dĩ, muốn đến khuyên cô nhưng lại không dám sợ gây ra phiền toái gì, vẫn không thể làm gì khác hơn là cứ đứng im.

Đường Phi cố nhẫn nhịn, bất kể người bên cạnh cứ nỗi điên, vẫn tiếp tục nói chuyện chính: “Khải Trạch, Phong tiên sinh có ý là_____”

Giống như, lời còn chưa nói hết, lại bị ngắt ngang.

Nhưng lúc này không phải do Tạ Thiên Ngưng cắt ngang.

Phong Khải Trạch biết anh muốn nói gì, vì vậy trực tiếp chặn đứng lời của anh, lạnh lùng cảnh cáo: “Đường Phi, chuyện riêng của tôi tốt nhất cậu bớt can thiệp vào, nếu như cậu vẫn cứ muốn tiết lộ hành tung của tôi, vậy giữa chúng tôi chỉ còn lại chủ tớ, không còn tình bạn nữa.”

Một câu cảnh cáo, khiến Đường Phi không dám nói nữa, đành phải cúi đầu.

Từ lúc mười tuổi, anh biết rõ cái tên đại thiếu gia của Phong Gia là kẻ rất lạnh lùng, mười sáu năm trôi qua, tình cảm giữa họ chỉ luôn quanh quẩn

với tình cảm chủ tớ, có lúc bọn họ giống như bạn bè, nhưng lại có lúc giống như chủ tớ, điều này làm cho anh vĩnh viễn không dám vượt qua giới hạn.

Anh chỉ là người giám sát cậu con trai của Phong Gia, vì anh có quan hệ với Phong Gia, nên mới có cơ hội được học tập trong môi trường của người giàu có, cũng vì vậy mà anh mới có thể đứng vững ở trong đế quốc Phong Thị.

Cho dù như thế, thì thân phận của anh vẫn chỉ là người làm của Phong Gia.

“Đường Phi, cậu đi về trước đi, cậu là người thông minh nên biết mình nên làm như thế nào rồi chứ.” Phong Khải Trạch trầm mặc một hồi, hạ thấp giọng mở miệng, muốn Đường Phi rời đi.

“Được, tôi hiểu rồi.” Đường Phi không nhiều lời, liền đứng dậy, trực tiếp rời đi.

Trong quán rượu vắng đi một người, nhưng vẫn cứ ồn ào mãi.

Lần này Tạ Thiên Ngưng lại càng quậy điên hơn nữa, cầm chai rượu lên, đứng dậy, bước đi loạn choạng cứ ngã qua ngã lại, trong miệng tiếp tục làm bầm mảng chửi người.

“Ôn Thiếu Hoa, tên lăng nhăng giết người bằng ngàn đao kia, tôi nguyên rủa anh cả đời này không có được hạnh phúc.”

Mắng xong một câu, liền giơ chai rượu lên, sau đó cầm chai rượu lên đổ vào trong miệng mình, uống ừng ực.

Kết quả trọng tâm không giữ vững, ngã ngồi xuống dưới đất, chai rượu trong tay cũng rơi xuống vỡ nát.

Xoảng _____

Trên đất đầy mảnh vụn, hơn nữa rượu lại còn bắn lên trên quần của người khác.

Người này không phải ai khác, chính là Phong Khải Trạch.

Chương 5: Nhầm người

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch vốn định ngồi một chút, nhưng vạn lần không nghĩ tới, người say bên cạnh lại đi tới chỗ anh, hơn nữa còn té ở dưới chân anh, không chỉ thế còn làm văng rượu lên quần của anh.

Anh ghét nhất chính là bẩn.

Mày kiếm cau chặt, khuôn mặt lạnh lùng liền hiện rõ vẻ đầy tức giận.

Vốn tưởng rằng như vậy đã kết thúc, nhưng không ngờ đó chỉ là mới bắt đầu.

Tạ Thiên Ngưng vẫn ngồi trên mặt đất, say bí tỉ, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy một cái quần của đàn ông.

Nghĩ đến đàn ông thì trong đầu cô lập tức hiện ra gương mặt của Ôn Thiếu Hoa, sau đó vươn tay ra nắm lấy cái quần, tay còn lại vịn vào cái ghế bên cạnh, nâng người bò lên trên, sau khi đứng dậy mắt nhìn về phía Phong Khải Trạch đang ở trước mặt cô, xem anh trở thành Ôn Thiếu Hoa, sau đó hai tay nắm chặt y phục trước lòng ngực anh, gào to mắng chửi người.

"Ôn Thiếu Hoa, cái tên vua lăng nhăng này, dám gạt tôi suốt mười năm, anh thấy đùa vui lắm có phải không?"

Phong Khải Trạch càng tức giận hơn, không chút khách khí đem hai cánh tay nhỏ bé của cô đang nắm y phục của mình, sau đó dùng chút sức, gỡ tay cô ra sang một bên.

Anh ghét bị người xa lạ chạm vào.

Tạ Thiên Ngưng bị gạt qua bên, bước đi loạng choạng thiňu chút nữa đã ngã xuống, nhưng cô không phục, lại đứng thẳng, tiếp tục tìm người đàn ông mà cô cho là Ôn Thiếu Hoa tiếp tục phát tiết tức giận của mình, kéo y phục của anh chửi thật lớn.

"Sao tôi lại tin anh, suốt mười năm nay, chuyện gì cũng vì anh mà suy nghĩ, sao anh lại làm như vậy, anh đúng là không phải đàn ông mà."

Phong Khải Trạch tự nhiên bị mắng chửi, cảm giác rất khó chịu, nhưng anh cũng hiểu, cùng nói chuyện với một kẻ say rượu, là lãng phí thời gian cùng sức lực của mình, trực tiếp gọi nhân viên phục vụ đến.

"Nhân viên phục vụ."

Nhân viên phục vụ đi tới, cười gượng hỏi: "Tiên sinh, xin hỏi anh cần gì?"

"Cô ta là khách của các người, làm phiền các anh đem cô gái này đi xử lý cho khéo."

"Cái này ——" Nhân viên phục vụ có chút khó xử, nghĩ lại một chút, đành phải tiến lên nhận lấy người phụ nữ say khướt này.

Nhưng Tạ Thiên Ngung không muôn, hất tên nhân viên phục vụ ra, tiếp tục bộc phát cơn say rượu của cô.

"Thiếu Hoa, anh hãy nói cho em biết rằng tất cả những điều này không phải là thật, có được không?"

"Trong lòng anh thật ra vẫn thích em, có đúng không?"

Phong Khải Trạch cau chặt lông mày lần nữa, muốn đẩy người phụ nữ này ra, nhưng lần nào anh cũng không thể đẩy cô ra được, anh lạnh lùng ra lệnh: "Buông tay ra."

"Không buông, em đã nắm tay anh suốt mười năm rồi, anh lại đột nhiên kêu em buông tay, em sao có thể buông xuống được?"

"Đồ điên rồi, cô tìm nhầm người rồi, buông tay ra."

Thật xui xẻo, mới vừa trở về nước liền gặp phải người đàn bà say rượu này.

"Thiếu Hoa, em xin anh, đừng bỏ đi có được không, em xin anh đó." Tạ Thiên Ngung không chịu buông tay, ôm thật chặt người đàn ông ở trước mắt, cầu xin anh.

Nhân viên phục vụ thấy tình huống như vậy, cho rằng bọn họ là tình nhân, vì vậy liền cười ha hả nói: "Tiên sinh, nếu cô ấy là bạn gái của anh, chỉ bằng anh cứ thanh toán tiền cho cô ấy luôn đi."

"Ai nói cô ta là bạn gái của tôi?" Phong Khải Trạch lập tức phản bác lại nhân viên phục vụ, giọng nói không chỉ tức giận, còn cảm thấy rét lạnh như đang vào mùa đông lạnh giá, làm cho người ta nghe mà cảm thấy không khỏi rùng mình.

Nhân viên phục vụ bị dọa sợ chết khiếp, đứng ngơ ngác ở một bên, không biết nên làm sao mới phải.

"Thiếu Hoa, anh đừng bỏ mặc em, có được không?" Tạ Thiên Ngưng vẫn như cũ ôm người đàn ông ở trước mặt không chịu buông tha, hết sức cầu khẩn van xin anh.

Mới vừa nói xong, dạ dày chợt dâng trào lên một lúc, khiến cho cô không nhịn được trực tiếp ói ra, hơn nữa còn ói trên người anh, khiến bộ quần áo của anh bị nhiễm bẩn.

Trên người Phong Khải Trạch bị dính những thứ ghê tởm đó, không nhịn được nữa, dùng sức đẩy người phụ nữ cứ mãi quấn chặt trên người anh ra.

Rầm——

Do sức lực quá lớn, trực tiếp đẩy người ngã xuống rồi, hơn nữa đầu của cô còn đụng vào mép bàn, phát ra tiếng vang lớn.

-----oOo-----

Chương 6: Anh là ai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng say đến ngay cả đứng cũng không vững, huống chi bị người ta dùng lực đẩy một cái, kết quả lui ra sau mấy bước, cuối cùng cả người mất trọng tâm liền té xuống, đầu đụng đúng vào một bên mép bàn, phát ra tiếng va chạm không lồ.

Rầm——

Đầu Tạ Thiên Ngưng bị đụng, đầu chợt trầm xuống, không còn tri giác, ngay cả người nặng nề ngã xuống trên mặt đất, không còn chút cảm giác nào, bởi vì cô đã hôn mê bất tỉnh.

Một bên nhân viên phục vụ thấy cô nằm trên đất không nhúc nhích, vội vàng hô to: "Trời đất, chẳng lẽ đã xảy ra án mạng rồi sao?"

Nghe nói như thế, khách bên cạnh liền vây xung quanh nhìn và chỉ chỏ về phía Phong Khải Trạch đang dùng khăn ăn lau đi thứ dơ bẩn dính trên người.

"Cái anh này sao lại làm như vậy, cho dù anh với bạn gái có gây gỗ, cũng không cần ra tay đánh người chứ."

"Đúng vậy, thật không xứng là đàn ông."

"Còn không mau đưa cô ấy đi bệnh viện mau đi."

Trên trán Phong Khải Trạch liền xuất hiện ba đường vâng đen, đối với tình huống bây giờ, vô cùng không hài lòng, vốn dĩ tâm tình đang tốt, bây giờ thật là kinh khủng

Vô duyên vô cớ bị người ta mắng, còn bị phun lên người một thân hôi thối, hiện giờ lại còn bị người khác chỉ chỏ, gấp phải chuyện như vậy thì tâm tình người nào không trở nên tồi tệ chứ?

Lúc này, ông chủ quán rượu chạy ra, thấy người nằm trên mặt đất, sợ dẫn đến phiền toái gì đó, nên đầy hết tất cả trách nhiệm lên người Phong Khải Trạch: "Tiên sinh, làm phiền anh đem hóa đơn thanh toán, sau đó đưa bạn gái anh đi đến bệnh viện đi, bằng không tôi liền báo cảnh sát."

"Cô ta không phải bạn gái của tôi." Phong Khải Trạch cương quyết phản bác.

Nhưng điều vô dụng, người ở hiện trường nhất trí cho rằng.

"Tiên sinh, cho dù hai người đã chia tay, không còn là người yêu nữa, thì vẫn còn là bạn bè, anh nên đưa cô ấy đi bệnh viện đi."

"Tiên sinh, làm phiền anh tính tiền, sau đó đưa bạn gái anh đi bệnh viện." Ông chủ cầm hóa đơn đến, hơn nữa là hai tờ hóa đơn, trong tay ông còn cầm thêm điện thoại di động, cảnh cáo anh: "Nếu như anh chơi xấu, tôi liền báo cảnh sát."

Nhìn cô gái vẫn ở trên đất không chút nhúc nhích, lại nhìn sang phía ông chủ cùng với những thực khách ngu ngốc kia, Phong Khải Trạch im lặng

móc bóp da ra, đem hóa đơn thanh toán hết, sau đó đỡ cô gái nằm trên đất dặm, đem cô hướng thẳng đến bệnh viện.

Khoản tiền hóa đơn oan uổng này, sau này anh nhất định phải tính toán rõ ràng với cô.

Khi Tạ Thiên Ngưng tỉnh lại, cảm thấy đầu đau như búa bổ, chóng mặt, thân thể có chút không thoải mái, tóm lại rất là khó chịu.

Mở mắt nhìn hoàn cảnh chung quanh một lúc, phát hiện mình đang nằm ở trên giường bệnh trong bệnh viện, nhất thời kinh ngạc ngồi bật dậy, trong đầu cô trống rỗng, ghép từng mảnh vụn trong trí nhớ lại.

Cô nhớ là mình đã thấy Ôn Thiếu Hoa cùng Tạ Minh San ở trên giường đang quần quấn quít bên nhau, sau đó đau lòng chạy đi, tiến vào một quán rượu ngồi uống rượu, sau đó chuyện gì xảy ra cô không còn nhớ nữa, loáng thoáng trong đó có cảnh mắng chửi người gì đó rồi hình ảnh ngã xuống, nhưng vẫn không nhớ nổi.

Chuyện gì xảy ra?

Đang lúc Tạ Thiên Ngưng không hiểu chuyện gì, có một người đàn ông xa lạ đi vào phòng bệnh, quần áo trên người bị ướt hơn phân nửa, làm cho cô càng kinh ngạc hơn.

"Tiên sinh, anh là ai vậy?"

"Cuối cùng cũng tỉnh rồi hả?" Phong Khải Trạch từ phòng rửa tay đi ra, thấy người phụ nữ nằm trên giường đã tỉnh dậy, rốt cuộc những nỗ lực của mình đã tìm được đối tượng, nhất thời có chút hưng phấn.

Anh đã nín chịu uất ức cả một buổi tối, lần này rốt cuộc đã có thể phát tiết.

"Chúng ta có quen biết sao? Tôi rất rõ, chúng ta không hề biết nhau." Tạ Thiên Ngưng nghiêm túc quan sát người đàn ông đứng trước mắt này, quan sát tỉ mỉ, cũng cố gắng dùng đầu suy nghĩ, rồi đưa ra một đáp án chắc chắn: cô không biết anh ta.

Người đàn ông này thoạt nhìn rất lạnh lẽo, toàn thân viết rõ: trong ngàn dặm đừng nên đến gần.

Nhưng mà đáng dấp anh ngược lại khôi ngô, thái độ kiêu ngạo không hiện

mà lộ trên vầng trán, giống như bá chủ không ai bì nổi, giống như một viên trân châu đen, cho dù đang trong bóng tối, cũng không che nổi ánh sáng của nó.

-----oOo-----

Chương 7: Sai là cô

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chúng ta có quen biết sao?

Phong Khải Trạch nghe lời này làm toàn thân anh bốc hỏa, nên giọng cất lên đầy lạnh lẽo giễu cợt: “Cô còn biết chúng ta không quen à?”

“Chúng ta vốn không quen nhau.” Cô trả lời như đinh đóng cột, đối với anh chàng đẹp trai lạnh như băng này không có cảm tình tốt nhiều lăm, càng không có hứng thú.

Từ lúc mười tám tuổi, thế giới của cô chỉ có Ôn Thiếu Hoa, trong mắt cô chưa bảy giờ có người đàn ông khác, mặc kệ người đàn ông kia tốt bao nhiêu, đẹp trai hơn bao nhiêu, nhiều tiền đến cỡ nào, cũng không vượt qua được chàng hoàng tử trong lòng cô.

Nhưng hoàng tử trong lòng cô, hôm nay đã không còn là của cô nữa rồi.

Nghĩ đến Ôn Thiếu Hoa, Tạ Thiên Ngưng đau lòng cúi đầu xuống, mặt tràn đầy vẻ thất vọng.

Muốn bỏ xuống tình cảm trong suốt mười năm qua, nói thì dễ nhưng làm rất khó, nếu không thể không bỏ xuống thì cô có thể làm gì chứ?

Phong Khải Trạch không để ý đến chuyện cô bị tổn thương lòng, chỉ nghĩ đến chuyện cần tính sổ với cô ngay bây giờ: “Cô à, cô đã tỉnh rượu, vậy thì chúng ta cũng nên thanh toán cho xong nợ đi?”

“Nợ gì, tôi nợ tiền anh sao?” Cô thu hồi vẻ mặt đau khổ, ngẩng đầu lên, mặt ngơ ngác sau đó chuyển sang vẻ mặt cảnh cáo nhìn anh.

Cô không phải người dễ chọc.

Đừng tưởng rằng con gái muốn làm gì thì làm, cô đã ở chỗ này đừng mơ chiếm được chút xíu cảm tình nào.

“Cô không chỉ thiếu tiền của tôi, còn thiếu tôi một lời xin lỗi.” Anh không quan tâm lời cảnh cáo của cô, mặt không thay đổi tự mình nói ra.

Về tiền rượu anh có thể không cần so đo nhưng lời xin lỗi này, anh không thể không tính toán với cô.

“Tiên sinh, lời của anh nói thật sự rất khó hiểu, tôi chưa bao giờ thiếu tiền anh, lại vô duyên vô cớ không có trêu chọc người nào, nhất là đàn ông, sao tôi phải nói xin lỗi với anh chứ?” Tạ Thiên Ngưng bước xuống giường, đứng ở trước mặt Phong Khải Trạch, cô là cây ngay không sợ chét đứng liền vì mình cãi lại.

Đối với đàn ông này, cô càng nhìn càng thấy chướng mắt.

Đừng tưởng mình cao lớn hơn thì có quyền, Tạ Thiên Ngưng thật sự không thích những anh chàng đẹp trai.

“Cô hai, cô ở quán rượu uống rượu, vậy tiền rượu cô thanh toán chưa? Là ai đưa cô tới đây, cô còn ẩn tượng không?” Anh tức giận hỏi, loáng thoáng trong đó còn toát ra mùi vị gian ác.

“A_____” Cô vô cùng lúng túng, mặt chợt cứng ngắc, đầu không ngừng nhớ lại tất cả chuyện xảy ra ngày hôm qua, ngoại trừ nhớ đến chuyện Ôn Thiếu Hoa cùng Tạ Minh San triền miên, còn lại cái gì cũng không có.

Ấn tượng cuối cùng của cô, là cô đi vào quán rượu uống rượu, sau đó chuyện gì xảy ra, cô cũng không nhớ. (vinhanh: chị này nhớ khôn ghê)

Cô không nghĩ ra, sau đó bèn hỏi anh.

“Cái đó, rốt cuộc chuyện đó thế nào?”

“Tiền rượu của cô, tôi có thể không tính, cả tiền viện phí cũng không cần tính, nhưng cô đem tôi biến thành tên Ôn Thiếu Hoa gì đó mà mắng chửi một trận thậm tệ, chuyện này thì cô nhất định phải nói lời xin lỗi với tôi có đúng không?”

Anh chưa bao giờ chịu cảnh uất ức nào như vậy, phải nhẫn nhịn một lúc, hiện giờ anh nhất định phải giải quyết hết.

Bất quá vì cô là con gái lại bị người ta phụ tình, nên anh chỉ cần cô nói lời xin lỗi là được rồi.

“A_____”

Nghe lời này, Tạ Thiên Ngưng cảm thấy xấu hổ hơn, mặt ló ra nụ cười ngượng, sau đó gắng gượng cười nói lời xin lỗi: “Tiên sinh, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi, tôi không nhớ đã xảy ra chuyện gì.”

Nói nửa ngày, thì ra người sai là cô.

Nếu đã sai thì nói xin lỗi là đúng rồi, chỉ là người đàn ông này hơi chút ngông cuồng, lại còn tỏ ra thanh cao.

Được rồi được rồi, nếu là lỗi của cô vậy thì cô phải gánh chịu thôi.

Nghe được lời xin lỗi chân thành, tâm tình Phong Khải Trạch cuối cùng tốt hơn nhiều, làm bộ dạng đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, khinh thường đáp lại một câu: “Cô đã nói xin lỗi, chuyện lần này tôi không tính với cô nữa.”

Nói xong, xoay người bỏ đi.

Nhưng còn chưa đi hết một bước, liền bị người kéo trở lại.

“Tiên sinh, chờ một chút.”

-----oOo-----

Chương 8: Hoàn toàn dư thừa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng thấy anh sắp đi, không suy nghĩ nhiều, trực tiếp vươn tay ra kéo lại.

Phong Khải Trạch xoay người trở lại, hai mắt khó chịu nhìn cánh tay nhỏ bé đang túm lấy anh, dùng ánh mắt sắc bén ra lệnh cô: buông tay ra.

Cô thấy ánh mắt lạnh băng như thế, lập tức hốt hoảng buông tay ra.

Người đàn ông này, toàn thân tràn ngập khí lạnh, không hề thân thiện, đáng vè cao ngạo.

"Việc áy, tôi ——" Cô thấy hơi lạnh tỏa ra từ trên người anh liền khiếp sợ, mắt hết nửa ngày vẫn không biết nên nói cái gì cho đúng.

Trước kia bất kể cô nhìn thấy người đàn ông nào, dù là lãnh đạo trực tiếp của cô, cô cũng không sợ xanh mặt như vậy, hôm nay chỉ với một người xa lạ, cô lại thấy có chút sợ hãi, đúng là gấp quỷ rồi.

"Nhớ kỹ, tôi không cho phép, không được dung vào người tôi." Anh nghiêm khắc cảnh cáo, nhưng vừa dứt lời đột nhiên cảm thấy hơi dư thừa.

Anh với cô chẳng qua là khách qua đường, sau ngày hôm nay, không còn cơ hội gặp mặt, cảnh cáo như vậy hoàn toàn là dư thừa.

"Tốt tốt tốt, không dung thì không dung, tôi cũng không muốn dung vào anh." Cô bất đắc dĩ lắc đầu, oán trách, sau đó nghiêm túc nói: "Tiên sinh, làm phiền anh nói cho tôi biết anh đã tốn hết bao nhiêu tiền, tôi sẽ trả lại cho anh."

Cô chưa bao giờ thích thiếu nợ ai, nhất là người xa lạ.

Phong Khải Trạch còn tưởng rằng cô kéo anh trở lại muốn nói cái gì, thì ra là chuyện này, mỉm cười xem thường, không nói gì liền trực tiếp xoay người đi.

"Này——" Cô hô một tiếng, muốn kêu anh lại, thiếu chút nữa còn động thủ giơ tay kéo lại, nhưng nghĩ đến lời anh vừa nói, liền rút tay về.

"Tiên sinh, này ——"

Người phía trước làm như không nghe thấy, trực tiếp đi ra khỏi cửa phòng bệnh.

Tạ Thiên Ngưng không buông tha, cứ đuổi theo chạy đến trước mặt anh, giang hai cánh tay ngăn cản đường đi của anh.

Phong Khải Trạch không thể không dừng bước lại, mặt không chút thay đổi trừng lớn nhìn cô, giọng khinh thường, hỏi: "Cô hai, còn có việc gì sao?"

"Làm phiền anh nói cho tôi biết, tiền rượu với tiền viện phí là bao nhiêu, tôi sẽ trả đủ cho anh." Cô ngẩng đầu ưỡn ngực trả lời.

"Tôi cho phép cô có thể không cần trả." Anh đáp lại một câu, đầy cô qua bên muôn đi về phía trước.

Cô không chấp nhận, lại tiếp tục ngăn cản, hào hùng nói: "Tôi chưa bao giờ thiếu nợ ai, mà cũng không muôn thiếu."

Bất kể là thiếu cái gì, thiếu vẫn là thiếu, nếu như không trả sạch, về sau vẫn dính dáng không rõ ràng.

"5000." Anh không muôn cùng cô lãng phí sức lực, tùy tiện nói vài số.

"Anh giết người hả." Cô mãnh liệt phản bác, không tiếp nhận nỗi con số này.

Mấy bình rượu lại thêm một chút tiền thuốc thang, sao có thể tốn ngàn ấy?

"Tôi cho cô hai lựa chọn, một là đưa 5000, hai là cút ngay cho tôi."

"500." Cô giơ năm ngón tay, quy ra tiền. Theo ý cô, tất cả phí tốn chỉ tốn nhiêu đó.

"Cô có thể cút ngay rồi." Anh cười khinh thường một cái, lạnh lùng ra lệnh cô tránh ra.

Cô vẫn không chịu, bắt đầu lật túi quần của mình, chợt phát hiện, trên người mình căn bản không mang tiền, gương mặt hơi lúng túng.

"Thật ngại, tôi hôm nay không mang theo tiền, chi bằng như vậy đi, anh cứ ở lại trong bệnh viện chờ tôi một chút, tôi lập tức trở lại lấy tiền trả lại cho anh."

"Ngu ngốc." Phong Khải Trạch không để ý tới cô, giễu cợt bỏ lại hai chữ, tiếp tục đi về phía trước, hơn nữa bước nhanh hơn, không bao lâu thì đi ra ngoài cửa chính bệnh viện, vừa ra khỏi cửa liền lên tắc xi, đi mất.

"Này, anh mắng ai ngốc, này ——"

Tạ Thiên Ngưng mắng to chạy theo, nhưng khi chạy đến cửa, người ta đã lên xe chạy đi mất rồi, mà cô chỉ có thể giận đến nghiến răng, đậm chân tại

chỗ.

Tên này, thật chả có gì tốt.

-----oOo-----

Chương 9: Lựa chọn bỏ đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng một mình đứng ở bên ngoài cửa chính bệnh viện, lúc này tâm trạng chìm vào trong khoảng trời mờ mịt.

Con đường sau này, cô nên đi thế nào đây?

Một mình đi dạo nhưng trong lòng lại rất lộn xộn, đang muốn lấy điện thoại di động ra tìm người bạn tốt cùng nói chuyện với cô, lại phát hiện điện thoại di động đã để quên ở công ty rồi.

Không có cách nào, đành phải tự đi một mình, tiếp tục đi như một kẻ mất hồn.

Đi tới đi lui, lại vô tình đi trở về nhà, do dự mãi không dám gõ cửa, cuối cùng cô xoay người bỏ đi.

Ngay lúc đó, cánh cửa đột nhiên mở ra, Tạ Minh San cầm túi rác đi ra ngoài thì nhìn thấy cô, trong mắt hiện lên chút kinh ngạc, còn hơi lo lắng nhưng sau đó biến đi rất nhanh, quay người vào bên trong nhà hô to.

"Cha, mẹ, chị họ trở về rồi."

"Có thật không?" Tạ Chính Phong chạy đến cửa, kích động đem Tạ Thiên Ngưng kéo vào nhà, quan tâm giảng dạy: "Trở về tốt rồi, trở về là tốt rồi. Thiên Ngưng, về sau đừng làm như vậy nữa, từ trước đến nay cháu đi ra ngoài mà không trở về, cả đêm hôm qua cháu không về, cũng không gọi điện thoại về làm cho chú rất lo lắng."

"Chú, cháu rất khỏe, không có chuyện gì đâu." Thiên Ngưng đi vào, thấy Ôn Thiếu Hoa cũng ở đây, tức giận quay đầu đi, không muốn nhìn thấy anh.

Vào lúc này, cô phải làm gì với anh đây?

Chỉ cần cô nhìn thấy anh thì cơn giận trong lòng cô lại càng ngày càng lớn, lớn đến mức dù nói xin lỗi bao nhiêu lần thì nó vẫn không thể biến mất. Cô không thể quên cảnh anh cùng Tạ Minh San triền miên, cô không thể tha thứ cho sự phản bội của anh.

Nhưng cô lại không muốn rời khỏi anh.

Tâm trạng thật sự rất mâu thuẫn, lại rất đau, cứ phải đén nén làm cho cô cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng điều làm cho cô cảm thấy càng khó chịu hơn chính là Ôn Thiếu Hoa bình tĩnh ngồi ở đằng kia xem báo chí, đừng nói là xin lỗi, thậm chí ngay cả câu chào hỏi anh cũng lười nói với cô.

Lòng dạ của người đàn ông này, thật sự được làm bằng đá sao, tình cảm trong suốt mươi năm chỉ trong một đêm là có thể quên hết rồi sao?

Tạ Thiên Ngưng không nổi, liền đi thẳng tới trước mặt Ôn Thiếu Hoa, kèm theo tức giận, lạnh lùng chất vấn anh: "Hôm nay anh đến đây, mục đích của anh là gì?"

Cô thật hy vọng anh đến để nói xin lỗi.

Nhưng tất cả đều không giống như cô nghĩ.

Ôn Thiếu Hoa đặt tờ báo xuống, sau đó nhã nhặn đứng lên, trên gương mặt nở nụ cười mê người, thản nhiên nói: "Tôi đến để gặp một người."

Nói xong, tầm mắt hướng lên trên người Tạ Minh San đang đứng đằng sau.

Tạ Thiên Ngưng nhìn theo tầm mắt của anh, hiểu, cô hoàn toàn đã hiểu, trái tim lại bị đâm thêm một nhát, đau đến nỗi cô rơi xuống giọt nước mắt tuyệt vọng.

Nếu không buông tay, thì cô sẽ trở thành kẻ thứ ba.

"Thiên Ngưng, sao vậy, đã xảy ra chuyện gì vậy hả?" Lúc này Tạ Chính Phong cảm thấy có chuyện không ổn, vội vàng đi tới, lo lắng hỏi.

Ông vẫn cứ nghĩ Ôn Thiếu Hoa tới đây là để chờ cô, nhưng bây giờ xem ra chuyện này không phải như vậy.

"Chú, cảm ơn chú mười năm nay đã chăm sóc cho cháu, bắt đầu từ hôm nay, cháu sẽ rời khỏi nơi đây, tự tìm kiếm một cuộc sống mới. Xin chú hãy yên tâm, cháu đã lớn sẽ biết tự chăm sóc cho bản thân mình. Còn nữa, hôn lễ của Minh San với Thiếu Hoa, cháu sẽ đến tham dự, để chúc mừng hạnh phúc cho hai người."

Tạ Thiên Ngưng dùng tay lau nước mắt, tìm cách cố nở nụ cười, cố gắng làm ra dáng vẻ mình không sao cả, nói rõ hết mọi chuyện, nói xong liền đi nhanh về phía căn phòng của mình, quyết định đi thu dọn đồ đạc của chính mình.

Bỏ đi, là lựa chọn tốt nhất.

Ôn Thiếu Hoa nhìn bóng lưng cô rời đi, trong lòng chợt có chút hơi đau lòng.

Dù anh không muốn cưới cô, nhưng cũng không muốn tổn thương cô như vậy.

Nhưng nếu anh không làm tổn thương cô, anh sẽ không thể tìm được cuộc sống mà bản thân anh mong muốn, cho nên anh không thể không tàn nhẫn với cô.

-----oOo-----

Chương 10: Cũng nên buông tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Chính Phong nghe Tạ Thiên Ngưng nói, không hiểu gì sao, ông cảm thấy có chuyện không ổn, sau đó nghiêm túc hỏi rõ mọi chuyện.

"Thiếu Hoa, rốt cuộc chuyện này là sao hả? Không phải hôn lễ của con với Thiên Ngưng sao, sao giờ biến thành hôn lễ của con với Minh San chứ?"

Ôn Thiếu Hoa cùng Tạ Minh San cúi đầu, không biết nên trả lời thế nào.

Tạ Chính Phong rất thương Tạ Thiên Ngưng, đối xử cô như chính con gái ruột thịt của mình, nếu để cho ông biết chuyện này e rằng sẽ không chịu đựng nổi.

Ninh Nghiên cố ý từ trong nhà bếp đi ra, không chút sợ hãi liền nói rõ mọi chuyện.

“Chính Phong, chẳng lẽ ông không biết gì sao? Người trong lòng Thiếu Hoa là Minh San, Minh San cũng yêu Thiếu Hoa, hai đứa bọn chúng sớm đã sống chung với nhau. Nhưng gặp trở ngại về chuyện Thiên Ngưng, nên không thể làm gì hơn lén lút lui tới cùng nhau. Ngày hôm qua do bị Thiên Ngưng phát hiện mọi chuyện, nên đau khổ bỏ đi vì vậy mà cả đêm không về nhà ngủ.”

“Thiếu Hoa, cậu nói rõ xem chuyện đó có phải là sự thật hay không?” Tạ Chính Phong nghe chuyện xảy ra như thế, nổi giận lôi đình, phẫn nộ nhìn Ôn Thiếu Hoa, muốn chính tai nghe hắn thừa nhận tất cả mọi chuyện.

Ôn Thiếu Hoa suy nghĩ một lúc, sau đó nâng đầu lên thừa nhận: “Đúng vậy, người con yêu chính là Minh San.”

“Cái thằng khốn nạn này.” Tạ Chính Phong tức giận, muốn xông lên đánh người.

Tạ Minh San vội vàng chạy đến, giữ chặt ông.

Ninh Nghiên cũng chạy tới, chắn ở trước mặt Ôn Thiếu Hoa, bảnh thân bà cũng rất giận, liền tranh cãi to tiếng với ông: “ Ông mới là tên khốn đó. Tạ Chính Phong, ông nên nhớ cho rõ, Minh San mới là con gái của ông, sao ông không suy nghĩ cho con gái mình, mà cứ lo cho con gái người khác hoài vậy, ông có xứng làm ba của nó không hả?”

“Thiên Ngưng là con gái của anh trai tôi, tôi là chú của con bé, tôi lo lắng cho con bé có gì không đúng? Hơn nữa, hôn sự của Thiếu Hoa với Thiên Ngưng là do anh trai của tôi khi còn sống đã định sẵn. Các người giỏi lắm, thấy ông chết rồi, không thể từ trong mộ nhảy ra thay con bé đòi công đạo nên mới úc hiếp nó có đúng không?”

“Thời đại bây giờ kết hôn là chuyện tự do của hai người, Thiếu Hoa không yêu Thiên Ngưng, các người không nên bắt buộc nó sống với đứa con gái mà nó không yêu, không phải chính các người đang úc hiếp nó sao?”

“Ninh Nghiên, bà đừng quên, nếu không có anh trai thì chúng ta sẽ không có ngày hôm nay, làm sao bà có thể vong ân phụ nghĩa như thế?”

“Chúng ta đã chăm sóc cho Thiên Ngưng suốt mười năm, chẳng lẽ còn chưa đủ đền đáp ân tình sao? Thiếu Hoa với Minh San là thật lòng yêu nhau, các người dựa vào cái gì không cho bọn chúng được sống cùng nhau chứ?”

Tạ Thiên Ngưng đang trong phòng thu dọn đồ đạc, nghe rõ bọn họ đang tranh cãi lẫn nhau.

Thì ra ở trong ngôi nhà này, ngoại trừ cô và chú, những người còn lại đều biết rõ mối quan hệ của Ôn Thiếu Hoa và Tạ Minh San.

Thật ra dì Ninh nói không sai, cô không có quyền chia rẽ một đôi uyên ương đang yêu nhau.

Hãy buông tay đi, cho dù không thể từ bỏ cũng nên chấp nhận buông tay thôi.

Tạ Thiên Ngưng nhanh chóng thu dọn đồ đạc, không bao lâu đã thu dọn đồ xong, sau đó đem theo hành lí của mình đi ra khỏi căn phòng.

Người bên ngoài nhìn thấy túi hành lý của cô, liền không ngừng sợ hãi, không dám tranh cãi mà cứ nhìn cô chăm chăm.

“Chú, dì Ninh, cảm ơn hai người đã chăm sóc cho con trong suốt mười năm qua, con phải đi rồi, hi vọng hai người tự chăm sóc tốt cho chính mình. Thiếu Hoa, Minh San, chúc mừng hai người, hai người yên tâm hôn lễ của hai người tôi sẽ đến tham dự, không chừng đến lúc đó tôi tìm được bạn trai mới sẽ dẫn anh ấy cùng đến tham dự hôn lễ của hai người.”

Tạ Thiên Ngưng nói xong lời từ biệt, liền đi thẳng ra ngoài cửa lớn.

Tạ Chính Phong muốn ngăn cản cô lại.

Nhưng Ninh Nghiên không cho, liền kéo ông lại.

Ôn Thiếu Hoa cũng đứng bất động, trong lòng vô cùng lòn xộn.

Đây không phải là kết quả anh muôn, nhìn bộ dạng Tạ Thiên Ngưng đau khổ ra đi, đột nhiên anh cảm thấy có chút hối hận.

-----oOo-----

Chương 11: Nợ tình cô

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng đi rồi, trong lòng Tạ Minh San thật sự rất vui mừng, chỉ là cô chôn giấu nó vào trong tận đáy lòng, không biểu hiện ra ngoài.

Từ giờ Thiếu Hoa chính là của cô rồi.

Nếu như ngày hôm qua Tạ Thiên Ngưng không có bắt gặp một màn cô với Ôn Thiếu Hoa triền miên, thì cô cũng sẽ nghĩ cách để cho Tạ Thiên Ngưng nhìn thấy, hơn nữa còn phải là trước khi hôn lễ diễn ra.

Không phải cô độc ác, muốn có hạnh phúc cần phải biết cõ gắng nắm bắt, cô không cam lòng cứ phải làm nhân tình bí mật của anh, điều cô cần là quang minh chính đại trở thành thiếu phu nhân của Ôn gia.

"Thiếu Hoa, ba cậu ở bên kia, cậu tính nói chuyện này như thế nào đây? Cậu đừng quên, nếu như cậu không cưới Thiên Ngưng, sẽ không thừa kế được gia sản." Ánh mắt Tạ Chính Phong ai oán nhìn Ôn Thiếu Hoa, đối với việc này, ông rất tức giận nhưng lại không thể làm gì hơn.

Một bên là cô cháu gái do anh ông còn sống đã phó thác nhờ ông chăm sóc, còn một bên là cô con gái ruột của mình. Cả hai đều là ruột thịt, ông có thể làm gì? Dành thuận theo tự nhiên vậy.

"Thiên Ngưng nói cô ấy sẽ tự động hủy bỏ hôn ước."

"Cậu thật đúng là giết người không cần dao mà, người đả thương con bé là cậu, vậy mà cậu còn để con bé chủ động hủy bỏ hôn ước? Thiếu Hoa, tôi không phải là người không biết thương con gái của mình. Tôi không phản đối hai đứa ở chung với nhau, nhưng nếu đứng trên lập trường của người đàn ông mà nói, cậu đã vứt sạch mặt mũi của người đàn ông đi hết rồi, cậu thật là một kẻ quá ích kỉ, vô liêm sỉ, lại rất vô tình. Nói thật, tôi không muôn cậu làm con rể của tôi một chút nào cả".

"Tạ Chính Phong, ông nói gì vậy hả?" Ninh Nghiên không hài lòng với lời nói của ông, lại bắt đầu to tiếng.

Nhưng Tạ Chính Phong lại không muốn to tiếng với bà, chỉ thở dài lắc đầu một cái, đi thẳng về phía phòng mình, đóng cửa lại tự mình chịu khổ.

Ôn Thiếu Hoa đứng tại chỗ, nghĩ tới lời Tạ Chính Phong vừa nói, đột nhiên cảm thấy mình rất đáng ghét.

Anh đã tồn thương đến tình cảm của cô dành cho anh, mà khi anh đối mặt với cô không hề run sợ chút nào, thật đúng là buồn cười.

Anh thật sự rất ích kỷ, vô liêm sỉ, lại rất tuyệt tình.

"Thiếu Hoa, anh đừng để trong lòng lời ba em nói, do ba quá thương chị họ cho nên mới nói như vậy". Tạ Minh San lo lắng Ôn Thiếu Hoa sẽ đổi ý, lập tức thì thầm vào bên tai anh.

Cô bỏ ra nhiều như vậy cũng chỉ muốn gả cho anh, nếu như giờ anh thay đổi ý định, chẳng phải là cô sẽ thảm lắm sao. Cô không cho phép anh lật lọng, cô nhất định phải gả cho anh.

"Thiếu Hoa, Minh San nói rất đúng, cháu đừng để bụng những lời ông ấy nói. Nhiều năm rồi, dì nhìn thấy mà còn không chịu nổi, Minh San mới là con gái của ông ấy, nhưng ông ấy lại thương Thiên Ngưng hơn Minh San, nói đến là dì lại thấy tức giận. Cháu đừng suy nghĩ nhiều, không lẽ cả hai muốn cam chịu cả đời đau khổ, đã không yêu đừng bắt ở cùng nhau. Đau dài chi bằng đau ngắn, có biết không?"

Ninh Nghiên nhìn ra con gái mình đang lo lắng, cũng giúp khuyên nhủ tiếp.

Ôn Thiếu Hoa cười khổ, khẽ gật đầu, "Dì Ninh, dì hãy yên tâm, con không để bụng lời của chú nói đâu".

Thật sự, đau dài chi bằng đau ngắn.

Còn hơn sau này cô đau khổ nhiều hơn, chi bằng cứ giải quyết chuyện tình ngay bây giờ, tối thiểu cô còn có thể tự tìm hạnh phúc in.

"Thiếu Hoa, ngày mai chúng ta đi chụp ảnh cưới có được không?" Tạ Minh San đi tới, khoác lên cánh tay anh, nũng nịu cầu xin.

Ôn Thiếu Hoa không nghĩ nhiều, gật đầu đồng ý. Rõ ràng đã quyết định, tại sao lòng ngực anh cảm thấy rất khó chịu? Khó chịu là vì đã nợ tình cảm

của cô dành cho anh trong suốt mười năm chăng? Do anh lừa dối tình cảm của cô suốt mười năm qua, đến bây giờ lại làm cho cô đau khổ nên anh mới cảm thấy áy náy.

-----oOo-----

Chương 12: Cô già lăm sao

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng mang theo hành lí lang thang trên đường, không biết mình nên đi về đâu.

Vừa rồi do quá xúc động nên cô mới quyết định bỏ đi, nhưng khi đi ra khỏi cửa lại không biết nên đi đâu.

Trở về, chuyện đó không thể nào được.

Lại chẳng biết nên làm gì. Thôi thì bây giờ cứ đi tìm một chỗ ở trước vậy.

Mấy năm nay cô dành dụm cũng được một ít tiền, định dùng nó để đi hưởng tuần trăng mật, nhưng giờ nghĩ lại nó không cần thiết nữa rồi.

Không sao cả, giờ cô sẽ dùng số tiền này để đi thuê một căn nhà trọ.

Tạ Thiên Ngưng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, có khôn cho nước mắt chảy xuống. Cô hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tâm tư của mình, đem những chuyện không vui quăng đi hết, sau đó mang theo hành lí của mình đi tìm nhà trọ.

Hiện tại cũng đã trễ giờ làm mát rồi, thôi thì cứ nghỉ luôn thôi. Mấy năm nay, vì muốn kiếm tiền, mặc kệ bão táp mưa sa, cô đều đi làm đúng giờ, chưa bao giờ đến trễ, chứ đừng nói trốn việc.

Bão táp mưa sa(*): gió thổi mưa đậm.

Nhưng bây giờ không còn Ôn Thiếu Hoa ở bên cạnh mình nữa, cô cảm thấy rất thoải mái. Cô đứng trên đường phố, nhìn thấy rất nhiều trai gái đi ngang qua mình, lại nhìn cách ăn mặc của chính mình, thật không thích hợp chút nào cả.

So với các cô gái trẻ bây giờ ăn mặc rất gợi cảm, theo một thời trang mới, còn cô chỉ quần jean với áo sơ mi trông thật quê mùa. Quần áo xốc xéch, trông như bà già.

Trước kia, cô chưa bao giờ quan tâm đến những thứ này, cái gì cô cũng đều nghĩ cho Ôn Thiếu Hoa, cô chỉ biết cần phải sắm sửa cho anh thật tốt vào, chỉ cần anh ta vui vẻ thì cô cũng đã hạnh phúc lắm rồi, nên chưa từng nghĩ làm việc gì cho chính bản thân của mình.

Tạ Thiên Ngưng cầm hành lí đứng ở bên ngoài cửa hàng bán quần áo, nhìn vào bên trong gương phản chiếu ra hình ảnh một cô gái đầm chìm trong nỗi đau tuyệt vọng, một chút tinh thần cũng không có, càng nhìn càng thấy ghét, hating chi là người khác.

"Tạ Thiên Ngưng, mày thật là ngốc!" Tự phỉ báng chính mình.

Cuối cùng chỉ vì một người đàn ông ruồng bỏ mình, uổng phí mười năm tuổi xuân, đánh mất thời gian đẹp nhất của đời người con gái, thật sự quá ngu ngốc.

"Chị gái, hành lí của chị đang cản đường đi đó, phiền chị lui ra một chút". Một chàng trai trẻ đang ôm bạn gái đi ngang qua thì bị cô chắn ngang, không vui mở miệng nói.

Tạ Thiên Ngưng giật mình nhìn lại, nhìn một đôi trai gái trẻ tuổi, nhìn cô gái đang ở trong ngực chàng trai, lại nghĩ đến câu vừa rồi cậu ta gọi mình là chị gái.

Cách xung hô này nghe sao khó chịu quá đi. Cô già lắm sao?

"Chị gái, chị còn đứng ngắn ra đó làm gì, hành lí của chị cản đường đi của chúng tôi, phiền chị lấy nó đi dùm". Cô gái cũng mở miệng, và lại còn tựa vào trong ngực chàng trai nũng nịu nói, giọng ngọt như mật làm cho người ta nghe phải nổi hết gai ốc.

Nghe giọng điệu ấy, Tạ Thiên Ngưng nghĩ đến giọng điệu của chính mình.

Cô chưa bao giờ làm nũng với Ôn Thiếu Hoa, cũng không muốn mình phải nói chuyện với anh bằng giọng ngọt ngào như thế, bởi vì cô cảm thấy sự chân thật là tốt nhất. Tình cảm con người cũng giống như vậy.

Giờ cô mới hiểu những suy nghĩ trước kia của mình quả là ngây thơ, đàn ông điều thích đáng vẻ giả dối bên ngoài, không quan tâm đến tình cảm chân thật.

Càng nghĩ cô càng thấy mình thật buồn cười.

“Chị gái, phiền chị đem hành lí dời sang một bên có được không?” Chàng trai thấy Tạ Thiên Ngưng không phản ứng liền cất cao giọng lên nói chuyện.

Cho dù như vậy thì đối phương vẫn không hề phản ứng.

Cô gái đành lắc đầu, kéo bạn trai mình đi qua hướng bên kia: “Thôi, không cần so đo với đầu óc người obasan(*) có vấn đề này làm gì, chúng ta đi qua bên kia vậy”.

obasan(*): chỉ người phụ nữ nội trợ trong gia đình, bà thím.

“Cũng được”.

Cái gì, Obasan?

Nghe cô gái gọi cô như thế, Tạ Thiên Ngưng càng kinh ngạc, thậm chí còn tức giận rất muốn chửi người, nhưng lại không thể thốt nên lời.

Cô chỉ mới hai mươi tám tuổi, sao có thể làm obasan được chứ.

“Bỏ đi, trước hết cứ đi tìm nhà trọ để ở đi”. Cô không thèm để ý làm chi.

-----oOo-----

Chương 13: Chấm hết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vì không quan tâm đến giá tiền, Tạ Thiên Ngưng nhanh chóng tìm được một chỗ trọ khá tốt.

Nhin chỗ ở mới của mình làm cho tâm trạng của cô thấy tốt hơn nhiều. Có lẽ do sống trong hoàn cảnh mới nên làm cho tâm tình cô cũng thay đổi

hắn.

Cô nhìn đi nhìn lại nhà trọ mới cảm thấy thật rất vừa ý, so với ngôi nhà trước đây thì nơi này tốt hơn rất nhiều. Sau khi sắp xếp đồ đạc trong nhà xong, cô mở vali lấy những bộ quần áo bên trong ra, lại phát hiện có mấy tấm ảnh bị kẹp ở bên trong, đó là hình cô chụp chung với Ôn Thiếu Hoa.

Lúc trước, Thiếu Hoa không có ở cạnh cô, cô liền lấy những tấm hình chụp chung ra xem, giúp tâm trạng cô thoải mái đi rất nhiều, và lại càng nhìn càng thấy rất vui. Nhưng giờ nhìn lại mấy tấm ảnh này, cảm thấy không giống như lúc trước nữa. Nhìn nụ cười anh cứng đơ như khúc gỗ, nhìn vẻ mặt Ôn Thiếu Hoa cười như mèo, có thể nhìn thấy rõ anh không thích chụp chung với cô đến mức nào.

Thật ra từ lâu lắm rồi, Thiếu Hoa đã ghét cô, nếu không vì quyền thừa kế gia sản, anh đã sớm hủy bỏ hôn ước với cô.

Thật ra luôn là do cô tự mình đa tình.

“Thiếu Hoa, xin lỗi anh, thứ lỗi cho tôi tự mình đa tình, đã làm cho anh phải đau khổ nhiều năm như thế. Từ nay trở đi, Tạ Thiên Ngưng với Ôn Thiếu Hoa sẽ là hai người ở hai thế giới, giữa chúng ta xem như vĩnh viễn chấm hết”. Tạ Thiên Ngưng cười khổ nhìn bức ảnh trong tay, lẩm bẩm xong mấy câu, chẳng chút do dự liền xé nát bức ảnh ném vào thùng rác, sau đó tiếp tục dọn dẹp đồ đạc.

Trong lúc cô đang dọn dẹp, chỉ cần nhìn thấy đồ nào có liên quan đến Ôn Thiếu Hoa, toàn bộ điều bị ném vào thùng rác.

Sau khi dọn dẹp xong, cô mới phát hiện, đồ đạc thuộc về chính mình quá ít, ngoại trừ vài bộ quần áo quê mùa, tất cả điều không có.

Vậy cũng tốt, xem như làm lại từ đầu, đã không còn thì coi như nó chưa từng có đi.

Sau khi Tạ Thiên Ngưng thu dọn đồ đạc xong xuôi, đem phiền muộn ném đi hết, liền cầm ví tiền, quyết định đi ra ngoài mua một ít đồ dùng cần thiết.

Cô đầy chiếc xe đầy dạo quanh trong siêu thị, không quan tâm đến thời gian, chỉ muốn quan sát đồ đạc thật kỹ trước khi mua.

Nhưng đi đến góc rẽ, thì đầu bên kia cũng có người đang đẩy xe đi đến, hai xe liền đụng vào nhau thật mạnh, thiêu chút đã bị lật ngã xe rồi.

Tạ Thiên Ngưng quen nói xin lỗi trước: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Sau khi nói xin lỗi xong, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt lạnh như tảng núi băng ở trước mặt cô, lập tức nhăn mặt không vui nói: "Sao lại là anh?".

Phong Khải Trạch nhìn cô gái trước mặt, liền chau mày lại. Anh có ánh tượng cực kỳ không tốt với cô nên chỉ đáp lại bằng một câu lạnh nhạt: "Là tôi thì sao?".

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

"Sao anh có thể ở nơi này chứ?"

"Cô hai, đây là siêu thị, cô có thể đến, lẽ nào tôi không có quyền được đến sao?".

"Cũng đúng". Tạ Thiên Ngưng gật đầu cho là phải, nhưng khi nghĩ lại, liền cảm thấy không đúng lắm, nên lắc đầu phản bác mãnh liệt: "Không đúng, anh đến đây là để theo dõi tôi, mục đích chính là đòi lại khoản tiền kia, có đúng không?".

Những lời này làm cho chân mày Phong Khải Trạch chau chặt lại, cô đã tuôn xối xả: "Tôi đã nói rồi, trên đời này chẳng có ai muốn mình chịu thiệt thòi cả, chẳng qua chỉ ngại nói thẳng ra mà thôi. Còn giả bộ rộng rãi nói cái gì "hoặc đưa ngay 5000 tệ hoặc cút xéo ngay lập tức". Tất cả chỉ là nói dối, là lừa gạt người. Anh yên tâm đi, con người tôi xưa nay không tham của ai bất cứ thứ gì. Đã thiêu nợ anh nhất định tôi sẽ trả, ngay bây giờ tôi trả tiền lại cho anh". Tạ Thiên Ngưng vừa nói vừa đếm tiền trả lại.

Từ nhỏ đến giờ, cô không bao giờ gặp được đàn ông nào hào phóng thật sự, dù mời đi ăn bữa cơm cũng bắt chia đôi, cho nên mới nói đàn ông cũng rất keo kiệt.

-----oOo-----

Chương 14: Không có ý mắng người

Phong Khai Trạch thấy không nên nói gì với cô gái này, quyết định không để ý đến cô liền đẩy chiếc xe đẩy của mình hướng về chỗ khác.

Khi vừa mới xoay người đi, thì người đàn sau liền chạy đến đứng chắn trước đường đi của anh, đưa ra 250 tệ ra trước mặt anh, hơn nữa trên nét mặt toát ra vẻ thảng thăng và mạnh mẽ như đàn ông, “Hôm nay tôi không mang theo nhiều tiền, một hồi còn trả tiền mua mấy món đồ dùng hàng ngày, cho nên đưa trước anh 250 tệ, số tiền còn lại tôi sẽ về lấy trả cho anh. Anh yên tâm, con người tôi rất có chữ tín, nói sẽ trả cho anh 250 tệ thì nhất định sẽ trả cho anh 250 tệ.”

Đò ngốc. (*)

Đò ngốc. (*): 250 = nhị bách ngũ, đây là tiếng lóng trung quốc nghĩa là đò ngốc, tên ngốc.

Mấy con số này làm người nghe vô cùng khó chịu, giống như đang bị người ta mắng.

Nếu anh cầm lấy 250 tệ này của cô, chẳng phải thật sự là đò ngốc sao.

Hay cô gái này muốn dùng cách thức này để chế giễu anh là một tên ngốc?

Phong Khai Trạch càng nghĩ càng giận, thôi cứ bỏ mặc cô ta, vội đẩy xe đẩy của mình đi về hướng khác, không thèm quan tâm đến 250 tệ mà cô đang cầm.

Tạ Thiên Ngưng cầm số tiền trong tay hô to: “Này, anh thật không cần 250 tệ này sao?”

Tiếng la hét của cô làm thu hút mọi ánh nhìn của khách hàng chung quanh, mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía cô, không nhịn nổi liền bật cười.

Tuy tay cô đang cầm 250 tệ, nhưng lời vừa thoát ra khỏi miệng làm người khác nghe giống như đang chửi.

Mặc dù Phong Khai Trạch vẫn chưa đi xa mấy, chợt nhìn thấy ánh mắt khác thường của mọi người chung quanh, nhất thời trong lòng rất khó chịu, vì không muốn mất thể diện hơn nữa liền bỏ đi ngay, không muốn

quan tâm đến cô gái ngu ngốc đang ở sau lưng mình.

Đến hôm nay mà có người không biết nghĩa của số ‘250’ sao?

Nếu không đúng, vậy thì cô gái kia đang có ý muốn chửi anh rồi.

Được lầm, nợ này anh sẽ nhớ kỹ.

Tạ Thiên Ngưng vốn định cầm tiền đuổi theo, nhưng loáng thoáng nghe tiếng cười nhạo chung quanh, cho nên không dám đuổi theo, và lại quay đầu nhìn chung quanh, không biết mọi người đang cười cái gì?

Lúc này, bên cạnh cô có đôi tình nhân yêu nhau đứng nói chuyện.

“Đúng là kẻ ngốc, tự nhiên đuổi theo người bị gọi là đồ ngốc, sao lại có hạng người mắng chửi người ta thậm tệ như vậy chứ.”

“Không phải cô ấy cũng là đồ ngốc à.”

Nghe những lời như vậy, nhất thời Tạ Thiên Ngưng xu mặt xuống mà cảm thấy xấu hổ.

Cô chỉ muốn trả tiền lại thôi, không hề có ý gì khác, dường như chuyện này đã bị cô làm hỏng hết rồi.

Thôi đi, nếu như có cơ hội gặp lại thì giải thích thêm kèm theo vài lời xin lỗi rồi trả tiền lại.

Tạ Thiên Ngưng không nghĩ nhiều, cất tiền vào rồi, sau đó quay lại đẩy chiếc xe đầy chứa những đồ dùng cần thiết của mình, đi tới quầy thanh toán tiền.

Lúc này Phong Khải Trạch cũng đang ở quầy thanh toán tiền, chặng qua chỗ quầy thanh toán tiền ở đài loan hơi khác những nơi khác, cự ly các quầy cách nhau hơi xa, lại thêm người ở đây rất đông nên không thể phát hiện ra đối phương.

Hai người thanh toán tiền xong, không lâu sau đó liền lần lượt đi ra cửa chính của siêu thị.

Tạ Thiên Ngưng ráng sức xách cái túi mua hàng nặng nề, thỉnh thoảng còn phải đổi tay, từ từ đi về. Mà cái túi xách trên bả vai lại không chịu nằm

yên cứ rơi xuống mõi, làm cô phải lấy tay kéo lên.

Những chuyện mệt nhọc này cô vẫn thường hay làm, chỉ cần nghĩ đến những đồ dùng này đều là những thứ Ôn Thiếu Hoa thích thì cô đã cảm vui.

Nhưng lần này, đồ cô mua không có gì liên quan đến Ôn Thiếu Hoa, mặc dù trong lúc lựa đồ cô lại không biết mình đã cầm lấy những nhãn hiệu mà Ôn Thiếu Hoa thích, nhưng vì muốn quên anh ta triệt để cô liền chọn sang những nhãn hiệu khác.

Lúc này, chợt có một chàng trai chạy nhanh đến bên cạnh cô, giật lấy túi xách trên vai cô, dùng sức kéo, sau khi giật lấy được cái túi xách liền nhanh chân bỏ chạy.

“Á _____”

-----oOo-----

Chương 15: Cuộc đời lạnh lẽo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng đột nhiên bị giật mất túi xách, cái quai túi xách ở cánh tay bị kéo đi làm cả người quay một vòng tròn lùi ra sau mấy bước, cuối cùng trọng tâm không còn vững liền ngã nhào xuống đất, làm bàn tay, đầu gối cô đụng mạnh với mặt đất, gây ra nhiều thương tích trên người, cô đau đến mức phải nhíu mày lại, mắt hờ hững mà chưa thể dậy nổi. Túi mua hàng trong tay cũng đi theo bị quăng sang một bên, tất cả đồ dùng bên trong đều trai đầy hết trên đất.

Sau khi tên cướp giật đi túi xách, chạy đi về phía sau thật nhanh, đúng lúc chạy ngang qua chỗ Phong Khải Trạch.

Phong Khải Trạch luôn đi sau lưng Tạ Thiên Ngưng, chính mắt anh thấy cô bị giật mất túi nhưng cứ làm thính, càng không có chuyện xông lên bắt cướp, tiếp tục đường mình mình đi, hững hờ đi ngang qua cô mà không thèm liếc mắt một cái, khi thấy cô gái bị ngã trên đất.

Tạ Thiên Ngưng vốn định la lên có cướp, vừa quay đầu lại thấy Phong

Khai Trạch cho rằng anh sẽ giúp cô ngăn cản tên cướp lại, nhưng vạn lần không nghĩ tới anh giống như tảng băng lạnh lùng đi ngang qua cô, đừng nói giúp cô bắt cướp, ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng chẳng có.

Người đàn ông này thật sự quá vô tình, vóc người cao lớn như vậy mà ngay cả một tên cướp cũng không dám cản, thật không có chính nghĩa.

Gặp phải một kẻ như vậy, thật làm cho cô tức muối chết, vì quá tức giận liền nhìn người phía trước hét to: "Này, anh có phải là đàn ông hay không, tôi bị cướp, mà tên cướp kia lại chạy về phía anh, cho dù anh không muốn chặn tên cướp lại giúp tôi, thì cũng nên biểu lộ một chút quan tâm chứ?"

Phong Khai Trạch nghe cô nói liền đứng lại, từ từ xoay người lại khẽ liếc nhìn cô lộ ra nụ cười khinh thường, lạnh lùng phản bác: "Cô à, chúng ta không hề quen biết nhau, tự nhiên đi yêu cầu quan tâm từ người xa lạ, cô thấy có quá buồn cười hay không?"

"Chúng ta vẫn chưa được tính là có quen nhau sao?"

Dù gì cũng đã có duyên gặp mặt hai lần, tính thêm lần này là ba lần, vẫn không được xem là quen biết à?

"Vậy xin hỏi cô có biết tên tôi không?" Anh tiếp tục giễu cợt cô hỏi, đối với cô gái ngồi dưới đất kia, anh thật không có xíu thông cảm.

Trong thế giới của anh, đối với kẻ không đáng quan tâm, vĩnh viễn không có hai chữ 'Thông cảm'.

"Cho dù không biết tên, nhưng chúng ta cũng gặp mặt nhau mấy lần, chỉ cần tính vào điểm này không thể xem như người xa lạ?"

"Cô không nói, tôi cũng thật sự đã quên mất, mới vừa rồi ai ở trong siêu thị hô to 'đồ ngốc' hả?"

"Tôi không có ý mắng anh, anh đừng hiểu lầm, chẳng qua ý của tôi muốn nói."

"Bất kể tôi có hiểu lầm hay không, chuyện của cô không liên quan đến tôi, không hẹn ngày gặp." Phong Khai Trạch cười tà mị, chợt xoay người lạnh lùng bỏ đi, lộ ra nụ cười đắc ý.

Tạ Thiên Ngưng ngồi trên mặt đất, vô cùng giận dữ thiếu chút đã hộc máu,

trong miệng tức đến nỗi chỉ muốn mắng người.

"Cái đồ đàn ông thối tha kia, anh thật không phải là người mà, tại sao luôn để cho tôi gặp bọn đàn ông thối ở khắp mọi nơi chứ, ông trời ơi, tôi có chỗ nào đắc tội với ông, mà ông phải đối xử với tôi như thế?"

Vừa mới bị vị hôn phu bỏ, lại gặp một tên con trai cực kỳ lạnh lùng cực kỳ keo kiệt, bộ đàn ông tốt ở trên đời này đều chết hết rồi hả?

Vừa đúng lúc có mấy người đi ngang qua đường, thấy Tạ Thiên Ngưng ngồi dưới đất la to, cho rằng cô bị điện nên cứ lách ngang qua cô mà đi.

Lúc này Tạ Thiên Ngưng vừa giận lại thêm đau lòng, không còn tâm tư để ý đến ánh mắt những người xung quanh, dùng hết sức cõi bò dậy, phát giác hai bàn tay của mình đều bị trầy xước, tróc hết lớp da, còn chảy máu, đầu gối và chân thì bị thương nặng hơn nhiều, cả quần cô cũng bị rách có thể thấy rõ thương tích không nhẹ.

Dù như vậy cô vẫn phải cố gắng đứng lên, nhặt từng mảnh đồ rơi trên đất bỏ vào túi, sau đó đi khập khiễng trở về nhà.

Lúc đi ngang qua đường thoáng thấy ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm vào cô, nhưng chẳng có người nào tỏ vẻ quan tâm.

Làm cô cảm nhận được một điều, cuộc đời quá lạnh lẽo.

Thì ra ở trên đời này, con người đang sống mà không có ai quan tâm, là chuyện đau khổ biết bao.

-----oOo-----

Chương 16: Đa tình

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ôn Thiếu Hoa chờ Tạ Minh San dLngang qua, trong lúc vô tình nhìn thấy Tạ Thiên Ngưng đi khập khiễng trên đường, không chút nghĩ ngợi lập tức dừng xe lại ở ben đường.

Tạ Minh San chưa kịp phản ứng, nghi ngờ nhìn anh hỏi: "Thiếu Hoa, anh

dừng xe lại làm gì vậy?"

Ôn Thiếu Hoa không hề chú ý đến cô, sau khi dừng xe lập tức tháo dây an toàn bước xuống xe, chạy nhanh tới bên cạnh Tạ Thiên Ngưng.

Tạ Minh San vừa nhìn qua, thấy một màn như vậy ở trước mắt cô, lòng đó kỵ cùng cơn giận lập tức ập đến, sợ người đàn ông mình vừa cướp được lại bị một cô gái khác cướp đi mất, lập tức xuống xe đuổi theo anh để xem tình hình thế nào.

"Thiên Ngưng", ôn Thiếu Hoa đuổi theo, thấy đầu gối cô đang chảy máu, cánh tay cũng bị thương, trong lòng không ngừng nhức nhói, anh không chịu nổi liền quan tâm hỏi: "Sao để bị thương như vậy, tôi dẫn em đi bệnh viện?"

Tạ Thiên Ngưng nhìn thấy người đàn ông bỏ rơi cô xuất hiện trước mặt, cảm thấy cuộc đời này thật buồn cay.

Anh đã không cần cô, vì sao còn giả vờ quan tâm đến cô chứ?

Nghĩ đến chuyện anh vô tình với cô, trong lòng cô cảm thấy rất căm giận, lạnh lùng cự tuyệt lời quan tâm của anh: "Không cần, chuyện của tôi không cần phiền đến ôn tiên sinh phải lo lắng."

Nghe cô gọi anh là 'ôn tiên sinh', trong lòng ôn Thiếu Hoa thấy rất khó chịu, kèm theo chút tức giận bất đắc dĩ hỏi cô: "Giữa chúng ta, có cần phải đối xử xa lạ với nhau đến vậy không?"

"Ôn Thiếu Hoa, anh nói cho tôi nghe xem, giữa chúng ta không đối xử xa lạ với nhau, vậy chúng ta con có thể làm gì chử? Anh muốn tôi bỏ qua hết tất cả mọi chuyện mà anh đã làm VỚI tôi, rồi muốn tôi làm bạn với anh sao, tuyệt đối là không thể. Đa số những người yêu nhau trên đời này, nếu họ không thể ở bên nhau vĩnh viễn thì họ cũng không bao giờ trở thành bạn bè của nhau đâu, mà chuyện của tôi với anh cũng giống như vậy." Tạ Thiên Ngưng đang rất tức giận, cô liền nói ra hết những lời uất ức của mình, cô nói xong liền bat đau đi khập khiễng tiến về phía trước.

Ôn Thiếu Hoa muốn đuổi theo giữ cô lại, nhưng khi chân vừa nhắc lên định bước đi liền bị người khác kéo lại.

"Thiếu Hoa, không phải anh đã nói dẫn em đi đến tiệm áo cưới, để ngày

mai chúng ta còn đi chụp ảnh cưới nữa sao? Chúng ta mau đi đi. Tạ Minh San đi đến kéo ánh lại, không để cho anh đuổi theo Tạ Thiên Ngưng.

"Chờ thêm một lát cũng không sao mà."

"Bây giờ đã xé chiều rồi, nếu trễ hơn nữa thì tiệm áo cưới sẽ đóng cửa mất, chúng ta mau đi thôi."

"Minh San " Dù thế nào thì ôn Thiếu Hoa cũng không thể chấp

nhận được chuyện này, thấy người trước mặt bước đi khập khiễng, trong lòng anh thấy rất khó chịu.

Tâm trạng anh bây giờ rất phức tạp, tưởng có thể vứt bỏ cô gái này, nhưng sao anh vẫn không thể nào vứt bỏ cô hoàn toàn.

Tạ Minh San biết rõ anh đang bị dao động, bèn bắt đầu lảm nhảm: "Thiếu Hoa, nếu như anh thật sự đã buông tay người phụ nữ kia rồi, vậy thì chấp nhận buông tay đi, nếu anh cứ day dưa mãi sẽ giống như những tua xoắn cây mây, càng bám chặt càng khó gỡ. Khi em nhìn thấy anh đối với chị họ vẫn vứt bỏ hết tình cam, anh có biết trong lòng em cảm thấy rất khó chịu không."

"Minh San, anh thật xin lỗi, là do anh không biết suy nghĩ, chúng ta mau đi thôi." Nghe những lời này, ôn Thiếu Hoa vốn còn đang dao động liền ổn định tâm trí lại, không muốn bản thân nghĩ đến Tạ Thiên Ngưng, liền đưa Tạ Minh San lên xe.

Anh không thể cứ dây dưa do dự mãi, không thể đem cảm giác áy náy biến thành tình cảm.

Đối với tình cảm mười năm kia, anh đã vứt bỏ nó mà không chút lưu luyến.

Tạ Thiên Ngưng chỉ giận dỗi bỏ đi, vốn tưởng ôn Thiếu Hoa sẽ đuổi theo, nhưng đi đã lâu mà không thấy có bất cứ động tĩnh nào vì vậy liền dừng bước quay đầu lại nhìn, thay ôn Thiếu Hoa ôm Tạ Minh sán lên xe, sau đó ca hái lái xe đi mà không hề ngó ngàng đến cô.

Con tim, như bị người ta dùng dao đâm thêm một nhát, làm nó vô cùng đau đớn.

Anh đã vô tình với cô, vì sao còn giả vò chạy đến quan tâm cô chứ? Đàn

ông, quả thật đều là những kẻ đa tình.

-----oOo-----

Chương 17: Không sao

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chương 17: Không sao

Tạ Thiên Ngưng nhìn theo bóng xe của ôn Thiếu Hoa đã đi xa dần, khóe mắt rưng rưng, không đè nén nổi nên nước mắt liền rơi xuống.

Rõ ràng đã nhủ lòng tình yêu kia đã chết, vì sao cô vẫn thấy đau lòng chứ? Tình yêu đã chết, không nên vì những chuyện đó mà đau lòng thêm nữa.

"Mày không nên đau khổ chỉ vì một người đàn ông chẳng có tình cảm với mày. Sáu này, chuyện của anh ta không dính dáng gì đến mày.

Tạ Thiên Ngưng, mày không được khóc nữa, nín mau đi".

Cô vừa tự nói với bản thân vừa lau đi nước mắt, sau đó xoay người khập khiễng đi về, tốn rất nhiều sức lực cô mới đi về đến nhà trọ của mình, sau đó xử lý vết thương ở tay và đầu gối.

Cô thừa nhận mình đang thất tình, nhưng cô đã quyết định không để cho thứ tình cảm kia chi phối thêm nữa.

Bắt đầu từ ngày mai, cô muốn sống một cuộc đời mới.

Ngày hôm sau, Tạ Thiên Ngưng giống như bình thường, sáng sớm liền rời khỏi giường, sau vệ sinh cá nhân xong liền đi ngay đến công ty làm việc.

Ngày hôm qua cô trốn việc, thế nào hôm nay cũng bị quản lí trách mang cho xem.

Tuy nhiên bị chửi cũng không sao, vì cô đã chuẩn bị tâm lí xong rồi, chó dù có bị trừ tiền lương co cũng không lo gì, vì hiện giờ cô không thiếu tiền.

Quả nhiên, cô vừa đến công ty, lập tức bị ăn mắng.

"Tạ Thiên Ngưng, cô làm cái quái gì vậy hả? Tự dung không đi làm, cả điện thoại cũng không nghe, cô không muốn làm nữa hả? Nếu co không muốn làm nữa thì cứ nói thẳng ra, để tôi còn đi tìm người khác thay thế vị trí của cô".

"Quản lí Mã, đây là chén cơm của tôi, tôi làm sao không muốn đi làm chứ? Cô nhìn tôi bây giờ xem, chân tay đều bị thương như thế này thì biết ngay hôm qua tôi đã xảy ra chuyện gì rồi, làm sao mà tôi đi làm được chứ".

Xin hãy tha lỗi cho cô, vì cô đã nói dối.

Quản lí Mã nhìn vết thương trên người cô, dù hơi mềm lòng nhưng vẫn muốn giáo huấn cô thêm một chút.

"Cho dù có chuyện gì xảy ra với cô đi nữa, chẳng lẽ không biết gọi điện thoại tới công ty để xin nghỉ sao? Nếu trong công ty ai cũng giống như cô hết thì công ty nay còn làm ăn gì được nữa chứ?".

"Quản lí Mã, tôi biết sai rồi".

"Biết sai là được rồi, trừ một nửa tiền thưởng chuyên cần trong tháng này của cô, mau đi làm đi".

"Vâng".

Bị giáo huấn một trận, Tạ Thiên Ngưng ngoan ngoãn trở về vị trí của mình, ngồi xuống nhìn đồng tài liệu trên bàn mà ngán ngẩm lắc đầu, sau đó vùi mình vào công việc.

"Thiên Ngưng, sao hôm qua cậu không đi làm? có chuyện gì thế?" Đinh Tiểu Nhien thò đầu lại gần cô nhỏ giọng hỏi.

"Không có gì, chỉ là bị cướp". Tạ Thiên Ngưng không muốn nói nhiều, lại vùi mình vào trong đồng tài liệu.

Cô bị cướp cái gì? Là túi xách hay vị hôn phu.

Thật ra thì trong túi xách của cô không có thứ gì đáng giá cả, bị cướp cũng không sao về chuyện vị hôn phu, ngày hom trước vẫn còn đó nhưng sang ngày hôm sau đã không con.

"Cái gì, cậu bị cướp, bị cướp cái gì, tốn thất nhiều không, cậu có bị thương

"không?" Đinh Tiêu Nhiên vừa nghe tin cô bị cướp, vỗ cùng kích đọng liền đứng bật dậy hét to.

Các đồng nghiệp xung quanh nghe được tiếng hét của cô, liền xuất hiện nhiều anh mắt kí quái bắn thẳng về phía cô.

Đối với chuyện này, Đinh Tiêu Nhiên không thèm để ý đến liền tiếp tục hỏi: "Thiền Ngưng, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Vì hôn phu của cậu đâu? Không phải ánh ta luôn ở bên cạnh cậu sao, vì sao còn để bị cướp chứ?"

"Mình đã không còn vị hôn phu nữa rồi".

"Cái gì mà cậu không còn vị hôn phu nữa?".

Đinh Tiêu Nhiên hoảng sợ, liền hét lớn, làm cho tất cả mọi người đều biết được chuyện Tạ Thiên Ngưng không còn vị hôn phu nữa.

-----oOo-----

Chương 18: Đến đây kết thúc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chương 18: Đến đây kết thúc

Vốn dĩ Tạ Thiên Ngưng còn muốn che kín nội tâm[^] có gắng đè nén vết thương lòng, nhưng hiện giờ cô lại bị Đinh Tiêu Nhiên khơi dậy tâm tư của mình, bất đắc dĩ thở dài, trùng mắt nhìn Đinh Tiêu Nhiên, lộ ra sắc mặt không vui nói: "Bây giờ là giờ làm việc, nếu cậu không muốn mình bị chửi, không muốn bị trừ thưởng thì cứ việc la lớn lên đi".

"Thiên Ngưng, mình chỉ muốn quan tâm cậu thôi mà. Nói cho mình biết đi, chuyện gì đã xảy ra có được không?" Đinh Tiêu Nhiên hạ thấp giọng hỏi.

"Chờ hết giờ làm cùng nhau đi ăn cơm trưa, lúc đó mình sẽ nói cho cậu biết. Giờ mình có rất nhiều việc cần phải làm, nếu cậu thấy rảnh quá thì qua đây làm giúp mình đi".

"Được, nể tình chúng ta làm bạn bè với nhau nhiều năm, hiện giờ cậu đang bị thương nên mình sẽ qua giúp cậu. Thế nào, có phai mình là một người bạn rat tốt, có phai không?". Tạ Thiên Ngưng chưa kịp phản ứng, Đinh

Tiểu Nhiên đã cầm đi 1/3 số tài liệu trên bàn.

Tạ Thiên Ngưng không ngăn cản cô, đành lắc đầu rồi tiếp tục làm phần công việc của mình.

Duỗi cánh tay ra, mở ngăn kéo tủ lấy ra cái điện thoại di động của mình. Sau đó nhìn xem tin nhắn, phát hiện có rất nhiều cuộc gọi nhỡ và tin nhắn chưa đọc.

Không chỉ có điện thoại của ôn Thiếu Hoa, còn có của chú và bác Ôn.

Nhưng khi nhìn vào tất cả tin nhắn của ôn Thiếu Hoa gửi đến, mỗi tin đều chỉ hỏi cô bao giờ chủ động hủy bỏ hôn ước.

Thì ra anh ta chỉ muốn nhanh chóng hủy bỏ hôn ước, vậy mà ngày hôm qua cô cứ nghĩ rằng anh ta thực sự muốn quan tâm đến cô, lẽ nào anh ta còn muốn lừa dối cô sao?

Sao anh ta lại đối xử tàn nhẫn với cô như vậy chứ?

Ôn Thiếu Hoa, Tạ Thiên Ngưng tôi sẽ không yêu anh nữa, không bao giờ đặt hy vọng vào anh nữa, dù sao anh đã muốn nhanh chóng hủy bỏ hôn ước, vậy thì tôi sẽ giúp anh toại nguyện.

Tạ Thiên Ngưng nhìn di động, lộ ra nụ cười khinh thường, sau đó không chút do dự bấm ngay một dãy số.

Sau khi điện thoại được kết nối, cô đi thẳng vào vấn đề ngay lập tức: "Bác Ôn, cháu chủ động hủy bỏ hôn ước VỚI Thiếu Hoa, về phần nguyên nhân thì bác hoi Thiếu Hoa ấy. Giò cháu đang bận, khi nào có thời gian cháu sẽ đến thăm bác. Cháu chào bác".

Cô không để cho đối phương có cơ hội mở miệng, liền tắt máy ngay lập tức.

Mọi chuyện đến đây là kết thúc.

Tại Ôn gia.

Ôn Minh vừa mới nhận được điện thoại của Tạ Thiên Ngưng gọi đến, đang muốn hỏi thăm tình hình gần đây của cô thế nào, nhưng chưa kịp nói gì thì nghe được tin nhữ sét đánh làm ông bị chấn động. Con be không chờ cho

ông hỏi rõ mọi chuyện, thì đã tắt máy ngayT vì thế ông liền ngẩng đau lén, tức giận nhìn ôn Thiếu Hoa đang ăn điểm tam sáng, lên giọng chất vấn: "Thiếu Hoa, rốt cuộc giữa con và Thiên Ngưng đã xảy ra chuyện gì rồi hả?"

"Ba à, rốt cuộc Thiên Ngưng đã nói gì với ba vậy?" Đại khái ôn Thiếu Hoa cũng đã đoán ra được chút chuyện, nhưng vẫn muốn hỏi rõ thêm.

Xem ra cô đã tự chủ động hủy bỏ hôn ước rồi.

Đối với anh mà nói đây chẳng phải chuyện tốt hay sao, nhưng vì cớ gì mà trong lòng anh lại cảm thấy buồn bực chứ?

"Tại sao Thiên Ngưng lại chủ động hủy bỏ hôn ước? Ba không tin đây là chủ ý của con bé. Miiòi năm nay con bé đã chăm sóc cho con từng li từng tí. Ba hiểu rõ, nếu chuyện gì con không thích thì con bé Thiên Ngưng sẽ không làm, nên con bé tuyệt đối sẽ không chủ động hủy bỏ hon ước. Hôm nay, tốt nhất con cho ba một lời giải thích hớp lí, bằng không, dù cho Thiên Ngung chủ động đề nghị, thì ba cũng không cho con thừa kế gia sản này đâu?".

Nghe thấy những lời này của ông, ôn Thiếu Hoa giận dữ liền hét to: "Mọi người chỉ biết ép con cưới cố ấy, chứ mọi người có thèm nghĩ đến cảm nhận thật sự của con không? Người con yêu không phai Tạ Thiên Ngung mà là Tạ Minh San. Chí vì mọi người cứ bắt con đi quèn một người con gái mà con không hề yêu trong suốt mười năm nay, ba mẹ có hiểu nỗi khổ trong lòng của con không?"

-----oOo-----

Chương 19: Lời hứa mười năm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chương 19: Lời hứa mười năm

Hai cha con ôn gia tranh cãi om sòm vì chuyện hủy hôn ước, Lâm Thục Phân đang ở trên lầu nghe thấy tiếng tranh cãi, liền đi xuống xem xảy ra chuyện gì.

"Thiếu Hoa, chuyện gì mà hai cha con cãi nhau ầm ĩ thế hả?"

"Giồ thằng quỷ này lại nói nó không thích Thiên Ngưng, hai đứa nó đều đòi huy hon ước, làm tôi tức chết. "

"Là Thiên Ngưng chủ động đòi hủy hôn ước", ôn Thiếu Hoa cố ý nói thằng vào trọng tâm.

Chỉ cần nói Tạ Thiên Ngưng đòi chủ động hủy bỏ hôn ước, thì sẽ không còn chuyện gì xảy ra nữa.

"Chính mày yêu cầu con bé chủ động hủy bỏ hôn ước. Tao cho mày biết, mặc kệ là ai chủ động trước, nếu như mày không cưới Thiên Ngưng thì đừng hòng nghĩ đến chuyện thừa kế tài sản của tao".

"Ba "

Ôn Thiếu Hoa cực kì tức giận, trong lòng lại càng căm ghét càng không muốn cưới Tạ Thiên Ngưng.

Anh không thích cuộc đói mình bị người khác áp đặt.

Chẳng những Lâm Thục Phân không tức giận, ngược lại còn ôn hòa hỏi Ôn Thiếu Hoa: "Chuyện gì xảy ra vậy, Thiếu Hoa?"

"Mẹ, con không thích Thiên Ngưng, cực kì không thích, nếu bắt con phải sống chung với cô ấy cả đời, con sẽ điên mất. Hon lẽ của con vẫn được tiến hành, nhưng cô dâu không phải Thiên Ngưng mà là Minh sán. Con hi vọng ba mẹ có thể hiểu cho con, nếu phai sống với người mà mình không yêu thì sẽ rất đau khổ". ôn Thiếu Hoa không muốn nói nhiều, cương quyết nói ra toàn bộ suy nghĩ của mình.

Cho dù không được thừa kế tài sản, anh cũng không chấp nhận đám cưới với một cô gái mà anh không yêu.

Mỗi lần nghe ba mẹ nói anh nhất định phải cưới Thiên Ngưng, anh cảm thấy rất khó chịu.

Ôn Minh càng giận dữ hơn, vì không còn ai để ông trút giận, liền quay sang mang Lâm Thục Phân: "Bà nhìn đi, xem thằng con trai ngoan ma bà dạy dỗ kia, thường ngày bà cung chiều nó thành hư rồi".

"Tôi lại thấy Thiếu Hoa làm vậy không có gì là sai hết. Mấy năm trước tôi đã biết nó không thích Thiên Ngưng. Mà mấy năm gần đây, nó cứ phải ép

buộc bản thân qua lai với một đúra con gái mà nó không thích, ông có biết nó rất khổ tâm hay không?" Lâm Thục Phân chỉ biết đứng tñễn lập trường của ôn Thiếu Hoa mà suy nghĩ, cho nên bà không chut tức giận nào vì chuyện hủy bỏ hôn ước.

"Thế nào Lâm Thục Phân? vì người đã mất, nên bà đã quên đi chuyện mười năm về trước rồi hay sao?"

"Tôi không quên, hai chuyện này hoàn toàn khác nhau, không nhất thiết phải dung hôn nhân để trả ơn. Nếu chúng ta cứ bắt buộc Thiếu Hoa cưới Thiên Ngưng, ông có nghĩ đến hậu quả sau này hay không? Thiên Ngưng sẽ song không hạnh phúc chỉ vì Thiếu Hoa chẳng hề yêu thương con bé, hai người không yêu lại cứ bắt sống bên nhau, ông thấy chuyện này sẽ tốt lắm sao? Nếu như ông muon tốt cho Thiên Ngưng thì đừng ép Thiếu Hoa nữa".*Bạn đang đọc truyện lấy tại*

Nghe những lời Lâm Thục Phân nói, ôn Minh có chút do dự.

Bà nói có lý, hai người không yêu mà bắt sống cùng nhau sẽ không có kết quả tốt.

Có phải do ông quá cố chấp rồi không?

"Bạn trẻ bây giờ có suy nghĩ riêng, chúng ta không nên can thiệp quá nhiều như vậy chỉ càng tạo nên nhiều bi kịch hơn. Nếu ông nghĩ không ra, thì ông nên xem nhiều phim tmyền hình tình cảm gia đình đi, se có nhiều điều đáng để ông suy ngẫm". Lâm Thục Phân lạnh nhạt lắc đầu, sau đó ngoi xuống, cầm máy điều khiển ti vi lên tìm kenne phim tmyền hình trên TV cho ôn Minh xem.

Bà tin chắc, hai người không yêu mà kết hôn thì sẽ không có kết quả tốt.

Ôn Minh không phản đối, liền ngồi xuống bắt đầu suy nghĩ về chuyện này. Ngày trước vì muốn trả ơn, ông đã hứa sẽ để Thiếu Hoa cưới Thiên Ngưng, nhưng đã mười năm rồi, vậy lời hứa đó của ông là đúng hay sai?

Chuyện này cần phải suy nghĩ lại cho thật kỹ.

-----oOo-----

Chương 20: Anh là tên khốn kiếp

Sau khi tan sở, Tạ Thiên Ngung cùng Đinh Tiểu Nhiên rủ nhau cùng đi ăn cơm, bước vào quán an liên ngõi xuống đối diện với nhau.

Đinh Tiểu Nhiên biết được mọi chuyện, vô cùng tức giận, không chịu nổi đập bàn mắng to: "Cú tưởng cai tên ôn Thiếu Hoa khốn kiep kia là người đáng tin, thật không ngờ, hắn cho rằng chính mình tốt đẹp lắm sao?"

Do tiếng chửi khá to, mọi người chung quanh lập tức quay đầu lại, điều này làm cho Tạ Thiên Ngung cảm thấy rất lúng túng, vì vậy nhỏ giọng nhắc nhở: "Tiểu Nhiên đừng có chửi lớn tiếng như vậy, mat mạt quá đi."

"Do mình quá bức xúc! cậu đối xử với ôn Thiếu Hoa tốt như vậy, mười năm nay bất cứ chuyện gì cũng đều lo nghĩ cho hắn, thế mà hắn lại dám lâm thế với cậu, đúng là đồ không có lương tâm. Mình còn định chuẩn bị làm phù dâu cho cậu nữa, nhưng e rằng cậu phải làm phù dâu cho mình trước rồi."

"Thôi đi, mình đã quyết định sẽ không nghĩ đến chuyện này nữa, bởi vì tình yêu không theo cương ép, hai người không yêu nhau mà ép buộc đến với nhau, cả đời cũng sẽ không được hạnh phúc, cậu ăn trước đi, mình đi rửa tay một chút."

"Có cần mình đi cùng cậu không? vết thương trên đầu gối của cậu vẫn còn chưa lành, đi đứng cũng không tiện lắm?"

"Không có gì đâu, đi chậm một chút là được." Tạ Thiên Ngung xua tay cự tuyệt, đứng lên rồi bước đi chậm chạp đến phòng rửa tay.

Bởi vì trên đầu gối có vết thương, nên đi hơi bất tiện, cho nên lúc đi hơi bị cà nhắc, vì tránh bị té ngã làm cho cô chỉ dám đi chậm một chút, không dám bước đi quá nhanh.

Đến trước cửa phòng toilet, nước trên sàn nhà vẫn còn chưa khô, đường hơi trượt, khi đi đến cửa liền không cẩn thận bị trượt chân ngã.

"A "

Cả người nặng nề ngã trên mặt đất, bàn tay đụng mạnh vào đầu gối, vô cung đau đớn khiến cô xém bật khóc, cái mồng bị đụng mạnh đau hơn khiến cô ngồi bịch xuống đất, không thể đứng thẳng lên được.

"Đúng là xui xẻo."

Gần đây cô luôn gặp vận xui, toàn đụng thứ gì đau không.

Cùng lúc đó, Phong Khải Trạch từ phòng toilet nam đi ra, đúng lúc thấy Tạ Thiên Ngưng trượt chân té xuống, vẻ mặt anh chẳng iờ ra chút biếu cảm nao, sau đó lạnh lùng bước ngang qua cô.

Tạ Thiên Ngưng cũng nhìn về phía anh, nghĩ rằng anh sẽ tốt bụng tới đỡ cô lên, nhưng nhỡ lại chuyển hôm qua xảy ra liền dẹp tan cái suy nghĩ đó, tiếp tục ngồi dưới đất, xoa xoa đầu gối để giảm đau, sau đó nghĩ rằng se cõi người đi đường nào đó tốt bụng tới đỡ cô lên, hoặc tự bản thân cô đứng lên.

Phong Khải Trạch đi về phía trước vài bước, không nghe thấy bất cứ tiếng động nào ở đằng sau, trong lòng cảm thấy có chút không ồn, vì thế Tiều xoay người lại, giấu cợt hỏi: "Sao hôm nay cô không nhờ tôi giúp cô vậy?"

"Sự lo lắng trong lòng anh chứa quá nhiều đồ dư bẩn, tôi không hề thấy lâng gì về nó." Cô cũng giấu cợt trả lời một câu, vẫn ngồi ở trên đất như cũ.

Không phải cô muốn ngồi mãi dưới đất, mà là đầu gối quá đau nên tạm thời không thể đứng dậy nổi.

"Vậy cô cứ tiếp tục ngồi ở đó đi." Anh vẫn lạnh lùng vô cảm như trước, nói xong liền xoay người rời đi.

Gần đây anh luôn gặp cô gái này, hi vọng sẽ không có lần sau.

"Đồ đàn ông thối, anh là đồ khốn kiếp." Tạ Thiên Ngưng thật sự rất giận, vì vậy liền tháo giày dưới chân ra ném về phía trước, không ngờ ném trúng vào lưng của anh.

Phong Khải Trạch bị ném trúng vào sau lưng, phát cáu lên liền dừng bước, rồi xoay người lại cảnh cáo: "Cô kia, khốn hồn chó chọc giận tôi, bằng không cuộc sống sau này của cô sẽ đầy át bóng tôi đó."

Chuyện lúc trước anh không muốn so đo với cô, không nghĩ tới cô lại dám trêu chọc anh.

Từ trước đến giờ anh không dễ dàng bỏ qua cho người nào dám chọc anh, mà mỗi lần gặp mặt thì cô gái này đều chọc tức anh, nhưng mọi chuyện

xảy ra đều la ngoài ý muốn cho nên anh mới không có so đo với cô. Nhưng điều này cũng không có nghĩa anh sẽ dễ dàng bỏ qua hết.

-----oOo-----

Chương 21: Nhìn cô rất quen

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng không thèm để ý những lời cảnh cáo này, khiêu khích nói: "Có giỏi thì anh cứ làm đi!"

Bất quá nhìn dáng vẻ của anh cũng chỉ là người bình thường, chả có cái quái gì?

"Hôm nay tôi có không rảnh để lãng phí thời gian với cô, giờ tôi phải ra sân bay, lần sau gặp lại nhất định sẽ không bỏ qua cho cô." Phong Khải Trạch không muốn lãng phí thời gian với cô, nói xong liền xoay người đi.

Anh còn có chuyện quan trọng hơn cần làm, càng không muốn lãng phí thời gian với cô thêm nữa.

"Chết mà còn sĩ diện (*), người như anh vậy tôi gặp nhiều rồi, cắt." Cô nhỏ giọng chê giễu anh, dùng tay nâng chân của mình lên, cô gắng đứng lên.

(phồng má giả làm người mập)

Nhưng do chân của cô rất quá, không thể nào đứng dậy nổi.

Mỗi lần gặp người đàn ông này cô đều rất xui xẻo, có phải anh chính là người đem vận xui truyền đến cho cô hay không?

Đinh Tiểu Nhiên phát giác Tạ Thiên Ngưng bỏ đi đã lâu nhưng vẫn chưa trở về, hơi chút bất an vì vậy liền đi đến phòng rửa tay xem qua một chút, vừa đến chỗ quẹo liền nhìn thấy cô đang ngồi dưới đất, liền chạy tới hô to.

"Thiên Ngưng, cậu bị làm sao vậy?"

Thiên Ngung?

Nghe hai chữ này, Phong Khải Trạch kinh ngạc liền dừng bước, xoay người lại, thình lình đôi mắt của anh dán chặt vào cô gái đang ngồi dưới đất.

Thiên Ngung, cô ta cũng có tên là Thiên Ngung sao?

Có phải cô ấy chính là người mà anh đang tìm hay không?

"Thiên Ngung, sao cậu lại ngồi trên đất vậy hả ?" Đinh Tiêu Nhiên chỉ lướt qua Phong Khải Trạch, chạy đến đỡ Tạ Thiên Ngung đang ngồi dưới đất đứng lên.

"Không cần thận nê bị trượt chân thôi."

"Để mình xem, cậu có bị thương ở đâu không."

"Không có gì đâu, cậu giúp mình nhặt giày lại sau đó đỡ mình trở về bàn đi."

"Bị vậy mà nói không sao, đầu gối của cậu chảy máu rồi, để mình đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra một chút, đầu gối đã bị thương như thế này thì không thể đùa được đâu, ngộ nhỡ nó để lại di chứng thì sau này không tốt đâu." Đinh Tiêu Nhiên đi tới nhặt giày cô lại, sau đó đưa cho cô xỏ vào chân.

"Không sao đâu, trong túi của mình có thuốc, tùy tiện băng bó một chút là được rồi. Chiều nay còn rất nhiều việc phải làm, mau về thôi." Tạ Thiên Ngung kiên quyết không đi đến bệnh viện kiểm tra, đi khập khiễng về phía trước.

Đinh Tiêu Nhiên không thể lay chuyển được cô, đành phải chấp nhận nghe theo cô: "Được rồi, đi, giờ chúng ta đi về, mình sẽ bôi thuốc giúp cậu."

"Uh."

Phong Khải Trạch vẫn còn đứng đó, nhìn hai cô gái từ từ đi tới đây, không dám nhúc nhích vẫn cứ im lặng, hoàn toàn không biết mình đang chấn lối đi.

Đinh Tiểu Nhiên không vui, tức giận nói: "Tiên sinh, phiền anh tránh qua một chút."

Đối phương không có phản ứng, liền lặp lại lần nữa: "Tiên sinh, anh đang cản đường đi đó, xin hãy tránh qua một bên."

Vẫn là không có phản ứng.

Phong Khải Trạch không nghe thấy Đinh Tiểu Nhiên nói gì, đôi mắt cứ nhìn chằm chằm vào Tạ Thiên Ngưng.

Trước đây gặp cô rất nhiều lần, anh cũng không có quan sát cô cẩn thận, bây giờ nhìn lại đột nhiên cảm thấy gương mặt của cô rất quen thuộc.

Thật sự là cô sao?

Tạ Thiên Ngưng phát hiện người kia cứ chăm chú nhìn mình, nhất là một người mà cô ghét, trong lòng cực kỳ khó chịu vì vậy liền rống to hỏi: "Đồ đàn ông thối, nhìn cái gì mà nhìn, còn chưa chịu tránh ra sao."

Từ trước đến nay mỗi khi nói chuyện cô không bao giờ gắt gỏng với ai, cũng không bao giờ nói khó nghe như vậy, chỉ cần cô gặp tên đàn ông khiến cho cô giận đến ói máu, lửa giận tận trong xương tủy cô đều bộc phát ra ngoài.

Đinh Tiểu Nhiên thấy cô quát lên như thế, quăng tới một ánh mắt kinh ngạc nhìn cô: "Chà, Tạ Thiên Ngưng, mình biết cậu lâu như vậy, đây là lần đầu tiên mình thấy cậu nổi nóng đó nha."

"Mỗi người mỗi khác. Tiểu Nhiên, chúng ta đi qua bên kia, đừng để ý đến hắn, hình như hắn là người bị bệnh thần kinh."

"A."

Đinh Tiểu Nhiên cũng có cảm giác như vậy, cho nên không có nói thêm nữa, đỡ cô đi qua bên cạnh.

Phong Khải Trạch vẫn như cũ cứ đứng bất động, cho đến bây giờ mà anh vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Tạ Thiên Ngưng.

Cô cũng họ Tạ, chẳng lẽ cô thật sự là quả táo hung dữ của anh sao?

Anh cần phải mau chóng tìm hiểu tất cả mọi chuyện của cô càng sớm càng tốt.

-----oOo-----

Chương 22: Tài liệu điều tra

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch đứng im nhìn Tạ Thiên Ngưng bỏ đi, ngọn núi băng trong lòng như tan chảy, tình cảm mà anh luôn luôn đóng băng sâu trong đáy lòng đang bắt đầu bùng cháy dữ dội.

Anh đã tìm được quả táo của mình rồi.

Lúc này, một nhân viên phục vụ vừa lúc đang đi tới.

Phong Khải Trạch gọi anh lại, chỉ muốn hỏi thăm: “Anh phục vụ, hai cô gái vừa đi ra, anh có biết các cô ấy là ai không?”

“À, ngại muộn nói đến cô Tạ với cô Đinh à, hai người họ là khách quen ở đây, cũng chính là nhân viên ở công ty bách hóa trước mặt.” Nhân viên phục vụ lẽ phép trả lời, sau đó tiếp tục làm công việc của mình.

Tại công ty bách hóa Thiên Bách.

Sau khi Tạ Thiên Ngưng trở về làm việc, liền xử lý qua loa vết thương trên đầu gối, rồi bắt đầu làm tiếp công việc của mình, chỉ có mấy ngày mà công việc đã chồng chất lên, làm cho cô bận việc đến tối mày tối mặt.

Thiên Ngưng, hôm qua tôi để phần kế hoạch dự toán này ở trên bàn của cô, làm phiền cô xử lý nhanh lên, chút nữa tôi cần dùng đến.”

“Dạ.”

“Thiên Ngung, đây là tài liệu cho cuộc họp ngày mai, làm phiền cô sửa sang lại dùm.”

“Dạ.”

Công việc hiện tại còn chưa giải quyết xong, mà công việc lại không ngừng tăng lên, thật sự bận đến chết mất.

Toàn bộ người trong văn phòng đều làm việc rất nghiêm túc.

Bỗng nhiên có người vội vàng chạy đến, kinh hoảng nói: “Không xong, không xong rồi, xảy ra chuyện lớn rồi đó.”

Đây là người nhiều chuyện nhất trong công ty, luôn thích nghe ngóng tin tức của người khác, Lâm Linh, những tin của cô luôn luôn chính xác, cho nên nghe cô nói ‘không xong’, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn cô, nghi ngờ hỏi: “Chuyện gì mà lớn vậy hả?”

“Theo nguồn tin của cấp trên báo lại, vào mười phút trước, người điều hành tập đoàn Phong Thị đến xem tư liệu riêng của tất cả nhân viên công ty chúng ta đó.”

Nghe nguồn tin như vậy làm cho tất cả mọi người lập tức bỏ hết mọi chuyện, cuồng cuồng chạy đến hỏi cho rõ ràng.

“Tại sao Phong Thị để quốc lại muốn xem tư liệu riêng của nhân viên công ty chúng ta chứ?”

“Chuyện này cũng rất dễ hiểu, nghe nói có người đắc tội với nhân viên cấp cao của tập đoàn Phong Thị, vì vậy họ dùng phương thức này để tìm ra người đó, sau đó ra tay trả thù.”

“Á, bây giờ mà còn có người dám đắc tội với người của tập đoàn Phong Thị chứ, ngoại trừ kẻ đó không muôn sống.”

“Dù sao tôi cũng không phải người đắc tội với tập đoàn Phong Thị.”

“Tôi cũng không có làm, gần đây tôi chẳng dám đắc tội với người nào cả.”

Mọi người lập tức thanh minh cho chính mình, dù sao trong lòng cũng vẫn sợ, sợ mình chính là người mà tập đoàn Phong Thị đang tìm.

Đắc tội với tập đoàn Phong Thị, đồng nghĩa cả đời phải sống trong bóng tối.

Căn bản Tạ Thiên Ngưng không để ý đến những chuyện tầm phào này, chỉ chuyên tâm làm công việc của mình. Cái gì tập đoàn Phong Thị, mọi chuyện với cô không có chút quan hệ nào, cho đến bây giờ cô vẫn chưa hề đắc tội với nhân vật lớn nào, vừa thấy những nhân vật lớn liên lặp túc quay đầu chạy đi thật xa, cho nên chuyện này nhất định với cô không có quan hệ.

“Thiên Ngưng, cậu nói thử xem, người mà tập đoàn Phong Thị muốn tìm là ai?” Đinh Tiểu Nhiên không nhịn được, liền hỏi.

Cô cũng không phải người gây tội, đương nhiên không phải đến tìm cô rồi.

“Chỉ có quỷ mới biết, dù sao không phải mình là được rồi.” Biểu hiện của Tạ Thiên Ngưng như chẳng có gì để cô lo lắng, chỉ trả lời bằng một câu rồi tiếp tục làm việc.

“Dĩ nhiên không phải là cậu rồi, từ trước đến giờ cậu là người rất khiêm tốn, đừng nói đắc tội nhân vật lớn, ngay cả đi gặp mặt họ cậu cũng không thích. Ở trong thế giới của cậu chỉ có một mình Ôn Thiếu Hoa, cậu _____”

Đinh Tiểu Nhiên đang nói phân nửa, chợt dừng lại, liền nói xin lỗi: “Thiên Ngưng, thật xin lỗi, mình không nên nhắc lại chuyện này với cậu.”

“Không sao, mình đã nghĩ thông suốt hết rồi, mình sẽ không đày đọa bản thân về chuyện đó nữa đâu. Được rồi cậu đừng nhiều chuyện nữa, có thời gian thì tới giúp mình làm chút chuyện đi, cả đồng việc này mình vẫn chưa làm xong đó!”

“Được được được, mình sẽ đến giúp cậu ngay đây.”

Trong phòng làm việc, những người còn lại vẫn bàn tán chuyện rất sôi nổi, chỉ có hai người ở trong góc vẫn đang bận bịu công việc đến long trời lở đất.

Ai cũng không đoán ra, rốt cuộc người mà tập đoàn Phong Thị đang tìm là

ai.

-----oOo-----

Chương 23: Cô là quả táo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngày 20 tháng 05 năm XXXX

Hôm nay, trong giờ thể dục, con khỉ nhỏ đột nhiên bị ngất, thầy giáo bế cậu ta vào phòng cấp cứu, tôi lặng lẽ đi theo sau họ. Khi ở ngoài cửa tôi nghe bác sĩ nói con khỉ nhỏ bị thiếu dinh dưỡng, lại không nghỉ ngơi tốt nên mới bị ngất.

Ngày 21 tháng 05 năm XXXX

Hôm nay tôi cố ý lấy hai chai sữa tươi trong tủ lạnh, một chai cho mình một chai còn lại tôi lén nhét vào trong cặp táp của con khỉ nhỏ. Lúc tan học, tôi nhìn thấy con khỉ nhỏ uống một hớp hết sạch chai sữa, tôi rất vui, như vậy thì con khỉ nhỏ sẽ không bị ngất xỉu nữa.

Phong Khải Trạch lại lấy ra quyển nhật kí yêu quý của mình, tiện tay lật ra xem một chút, sau đó cẩn thận đóng lại, cầm đống tư liệu điều tra vừa đem đến, xem đi xem lại mấy lần, trên mặt dần hiện ra nụ cười vui sướng.

Thì ra cái cô mây ngày nay không hẹn mà gặp kia, lại chính là Quả táo anh muôn tìm.

Duyên phận thật kì diệu, mấy năm trước anh đã cố gắng đi tìm kiếm cô nhưng vẫn chưa tìm được, sau đó anh sang Anh quốc để học chuyên tu. Lần này trở về nước, anh vẫn cứ tiếp tục đi tìm cô. Đến hôm nay, anh định bay đi về nơi lúc trước họ đã quen biết nhau, không ngờ lại gặp cô ở đây.

Anh vươn cánh tay ra, chạm vào tấm hình trong hồ sơ, trong lòng anh tự hỏi: “Quả táo hung dữ, con khỉ nhỏ đã trở về, em có còn nhớ anh không?”

Khi còn bé anh quá gầy nên mới có biệt danh là con khỉ nhỏ, còn cô thì quá hung dữ cùng gương mặt tròn trịa, nên anh đặt cho cô biệt danh là Quả

táo hung dữ.

Ngày đầu tiên hai người gặp nhau đã biết, cả hai như nước với lửa, vừa thấy mặt đã cãi nhau, thậm chí còn đánh nhau.

Khi đó, anh cho rằng cô rất ghét anh, cô cũng giống như những bạn học khác, khinh thường anh là đứa bé không có ba.

Nhưng anh lại không biết rằng, thật ra cô luôn luôn bảo vệ anh, quan tâm anh. Đám bạn học dám bắt nạt anh, cô sẽ đi tìm gặp họ để cảnh cáo, thậm chí còn đánh nhau, cho dù bản thân cô bị thương thì cô cũng không hề hối hận.

Từ ngày đó, anh rất ít bị bắt nạt, ngoại trừ mỗi ngày đều phải gầy gò với cô, những chuyện khác đều không còn xảy ra nữa.

Cũng chính vì vậy, anh cứ cho rằng trong đám bạn học cũng chỉ có cô là người hay bắt nạt anh, nên anh rất ghét cô.

Nhưng quyền nhật ký này đã làm thay đổi hoàn toàn suy nghĩ của anh.

Trong khoảng thời gian còn nhỏ, nếu như anh không gặp được cô, e rằng anh sẽ không chịu đựng nổi khi bị đám bạn học bắt nạt, thậm chí cả việc anh thiếu dinh dưỡng.

Trong 3 năm, thỉnh thoảng cô còn để thức ăn vào trong cặp của anh, còn trao đổi bữa trưa với anh, bởi vậy anh mới khỏe mạnh vượt qua khoảng thời gian khó sở đó.

“Quả táo hung dữ, bây giờ hãy để cho con khỉ nhỏ bảo vệ em, có được hay không”?

Phong Khải Trạch vẫn nhìn chăm chăm vào sấp tài liệu nhân sự trong tay, nhớ tới mấy ngày trước Tạ Thiên Ngung bị thất tình, còn uống rượu giải sầu, anh liền cau mày lại không vui.

Anh vừa trở về cô liền bị thất tình, ý trời muốn nói rằng cô chính là của anh.

Bắt đầu từ bây giờ, quả táo hung dữ là của anh.

Cái tên Ôn Thiếu Hoa kia là ai?

Phong Khải Trạch càng nghĩ càng tức giận, trong lòng khó chịu liền móc điện thoại ra gọi, điện thoại vừa kết nối lập tức ra lệnh: “Đường Phi, trong vòng 2 tiếng, anh gửi tài liệu của một người đàn ông tên Ôn Thiếu Hoa vào hộp thư ngay cho tôi”.

Đường phi nhận điện thoại, kinh ngạc đến không giải thích được.

Trước là muốn điều tra tài liệu nhân sự công ty Bách Hóa, giờ lại muốn điều tra thêm một người tên Ôn Thiếu Hoa, thật không biết Đại thiếu gia muốn làm cái gì?

-----oOo-----

Chương 24: Tự làm tự chịu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng bận rộn cả một ngày từ sáng đến tối, mới vừa làm xong hết công việc thì đám bạn đồng nghiệp đã tan ca hết rồi, người bạn tốt Đinh Tiểu Nhiên cũng đã đi hẹn hò cùng bạn trai, chỉ còn lại mình cô hăng say chiến đấu cùng công việc.

Tám giờ tối, cô kéo lê thân xác mệt mỏi cùng cái chân khập khiễng, bước ra khỏi cổng công ty, ngẩng đầu lên nhìn ánh đèn trên con đường lớn, trong bóng đêm tỏa ra chút ánh sáng này lại khiến cho người ta cảm thấy thê lương.

Có lẽ do trong lòng cô cảm thấy cảm thấy lạnh lẽo, nên khi nhìn vào làm cho cô thấy rất buồn bã.

Vừa lúc có đôi tình nhân đi ngang qua trước mặt cô, khiến cho cô phải để ý đến.

“Về sau không được tan ca quá trễ, có biết không? Hiện giờ tình hình trị an không tốt, bản thân con gái đi về quá trễ sẽ làm cho cả nhà rất lo lắng”. Chàng trai quan tâm nhắc nhở cô gái.

“Có anh đưa em về, em chẳng sợ gì nữa”. Cô gái kéo tay bạn trai, nụ cười trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Tạ Thiên Ngưng nhìn thấy mọi chuyện, chợt nhớ đến Ôn Thiếu Hoa làm cho trái tim cô càng thêm lạnh lẽo.

Cô thường xuyên tan ca rất muộn, nhưng Ôn Thiếu Hoa lại chưa từng đến đón cô về, có thể thấy anh ta tuyệt đối không chút lo lắng cô về trễ sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm.

Thực ra cô nên sớm nhìn ra tâm ý của anh, thái độ của anh đối với cô rất lạnh nhạt, cho tới bây giờ chưa từng tặng cho cô bất kì món quà gì, thậm chí một câu quan tâm cũng không có.

Bản thân anh là vị hôn phu, nhưng anh lại chưa từng quan tâm tới vị hôn thê là cô, vậy mà cô cứ ngu ngốc ở bên cạnh anh ta suốt mười năm, bỏ ra bao nhiêu tình cảm chỉ đổi lấy sự chán ghét của anh ta.

Thật khờ.

Tạ Thiên Ngưng vừa nghĩ tới những chuyện này, trái tim cô vỡ vụn thành từng mảnh, đau đớn không chịu nổi, khóc mắt cay rát đến mức không chịu nổi liền rơi nước mắt.

Nước mắt nóng bỏng rơi trên khuôn mặt cô, nhắc nhở cô không nên bi thương nữa.

Lấy tay lau đi nước mắt, cô năn nỉ một nụ cười, cô hít một hơi thật sâu, sau đó đi về phía trước vẫy tay bắt taxi, bất ngờ một chiếc xe đồ xịch xuống trước mặt làm cho cô giật mình.

Chuyện gì xảy ra thế?

Phong Khải Trạch cố ý dừng xe trước mặt Tạ Thiên Ngưng, sau đó quay kính xe xuống, nở nụ cười như ánh mặt trời với cô: “Lên xe đi, tôi đưa em về”.

Tạ Thiên Ngưng nỗi trận lôi đình khi nhìn rõ người trên xe kia là ai, cô đang muốn chửi, không ngờ nghe được lời nói ngọt ngào kia, lập tức

trọn tròn mắt.

Trong đầu cô liền nghĩ, anh ta bị tâm thần sao?

Theo như lời anh nói, anh không tốt bụng đến độ muốn đưa cô về, dám chắc bên trong có âm mưu gì đây.

“Đò tâm thần, anh lại muốn làm gì?”

Nghe cô gọi anh là “Đò tâm thần”, khuôn mặt đang tươi cười của anh lập tức trầm xuống, tình cảm cũng nặng trĩu theo.

Mấy lần trước gặp nhau, giữa bọn họ xảy ra rất nhiều chuyện không vui, thái độ lúc trước của anh đối với cô gái này đích thực rất tệ, cô có phản ứng như vậy cũng thật sự rất bình thường.

Tự làm tự chịu.

“Đột nhiên lương tâm tôi bộc phát, nghĩ đến chuyện em bị thương cũng có chút liên quan tới tôi, cho nên tôi mới muốn đưa em trở về nhà, lên xe đi”.

“Lương tâm anh trỗi dậy không hề liên quan gì đến tôi, không hẹn ngày gặp, hù”. Tạ Thiên Ngưng le lưỡi, làm thành cái mặt quỷ với Phong Khải Trạch, sau đó vãy một chiếc taxi.

Phong Khải Trạch đành lắc đầu, không thể làm gì khác hơn là lái xe đuổi theo.

Nếu sớm biết cô chính là quả táo mà anh đang tìm kiếm, thì lần đầu gặp mặt anh sẽ đối xử tốt với cô, sẽ không để xảy ra nồng nỗi này.

Nhin cô le lưỡi nhát ma, giống như lúc còn bé trông cô thật sự rất đáng yêu.

-----oOo-----

Chương 25: Gọi là quả táo hung dữ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng xuống tắc xi liền đi thẳng về nhà trọ của mình, bởi vì đầu gối bị thương cho nên bước đi không nhanh, hơn nữa còn chân thấp chân cao, lúc đầu còn tạm ổn, nhưng đi nhiều phải cõi hết sức, đầu gối thì ngày càng đau hơn.

Phong Khải Trạch vẫn đi theo sau, nhìn mỗi bước đi cô đều phải nhin đau, trong lòng đau xót, nghĩ muốn tiến đến giúp cô, lại không biết nên mở miệng thế nào mới phải.

Hai người bọn họ vừa thấy mặt, nhất định là xang gặp lửa, cháy vô cùng rùng rực, anh chỉ sợ chưa kịp nói lời nào thì cô đã mở miệng mắng liên tục.

Điều này có thể trách ai?

Chỉ trách anh cho cô ấn tượng đầu tiên quá kém, không biết nếu nói cho cô biết, anh là con khỉ nhỏ, tình huống có thể khá hơn một chút hay không.

Dường như tính tình của cô đã kém đi nhiều.

Không nhịn được, kêu to một tiếng.

"Quả táo hung dữ."

Vừa đúng lúc Tạ Thiên Ngưng muốn lấy chìa khóa ra để mở cửa, chợt nghe được biệt danh từ rất lâu trước kia, vô cùng quen thuộc, làm cô khiếp sợ không thôi, dừng lại động tác, từ từ xoay người trở lại, trợn to hai mắt, không thể tin nhìn người đàn ông trước mắt, gần từng chữ, hỏi: "Anh vừa gọi tôi là gì?"

"Khuôn mặt của em tròn trịa, tính tình lại hung dữ như vậy, cho nên anh đặt cho em một biệt danh, gọi là quả táo hung dữ." Phong Khải Trạch đi tới, giả bộ như không biết gì, đơn giản giải thích, cũng không đề cập đến thân phận của mình.

"Bệnh thần kinh, tôi cảnh cáo anh, không cho phép gọi tôi là quả táo hung dữ, có nghe hay không?"

Tạ Thiên Ngưng phản ứng mãnh liệt hơn nữa, giống như toàn bộ tức giận đều phát hết ra ngoài, khiến lòng Phong Khải Trạch đột nhiên cảm thấy bất

an, nhỏ giọng hỏi: "Tại sao?"

"Bởi vì tôi ghét cái biệt danh này."

"Em ghét cái biệt danh này, hay là ghét người đặt cho em cái biệt danh này?"

"Cả hai đều ghét, tôi ——" Nói được một nửa, đột nhiên cô cảm thấy rất không thích hợp, bèn nhanh trí hỏi: "Bệnh thần kinh, anh đi theo tôi đến nơi này là có ý đồ gì?"

Ban đêm, một tên con trai đi theo một cô gái đến trước cửa nhà cô ấy, nhất định là có ý đồ khác.

Xem đi, rõ cuộc lộ ra cái đuôi hò ly, ngoài mặt nói không cần 500 tệ kia của cô, trên thực tế kiểm cớ quần lấy cô, tùy thời xuống tay.

Anh ta cũng không phải là muốn ——

Tạ Thiên Ngưng nghĩ đi nghĩ lại, hai tay liền giơ lên đặt ở trước ngực, bộ dáng đè phòng sắc lang.

Phong Khải Trạch thấy bộ dạng tức cười của cô, không nhịn được bật cười.

Nhin nụ cười tràn đầy chế nhạo của anh, cô nhường mà, không vui hỏi: "Anh cười cái gì?"

"Này, đã bao lâu em không có soi gương rồi hả ?" Hắn nỗ lực nín cười, nhưng vẫn không ngừng được, mang theo một tia cười nhạo, hỏi dò cô.

Không phải hắn có ý cười nhạo cô, mà là thật sự rất muốn cười.

Trước cho rằng cô không phải người hắn đang tìm, cho nên một chút cảm giác cũng không có, hiện tại đã biết, liên tưởng với khi cô còn bé, thật đúng là rất khác nhau.

"Tôi soi gương hàng ngày a, có cái gì không đúng sao?" Cô có chút ngốc nhưng mạnh mẽ trả lời, còn có một chút hồn nhiên giống như chồi cây non mới nhú lên.

Nhin cách ăn mặc quần áo so với độ tuổi của cô, thật sự không thích hợp với dáng vẻ của một cô gái trẻ.

"Uống công em soi gương hàng ngày, vậy em nhin mình trong gương, có cảm giác bản thân mình có một chút thiếu nữ tính hay không?"

Nghe xong, Tạ Thiên Ngưng rốt cuộc hiểu rõ ý tú của anh, giận đến nhường mày tron mắt, rồi thật lâu sau mới hạ giọng điệu thấp xuống, sau đó lấy chìa khóa ra mở cửa, không để ý tới người đàn ông xa lại với cô, trước khi vào cửa còn tức giận phun ra một câu.

"Bệnh thần kinh tiên sinh, nếu cảm thấy tôi không có chút nữ tính nào, vậy thì cách xa tôi ra một chút, đừng có xuất hiện trước mặt tôi, càng nhìn càng thấy chướng mắt."

Nói xong, không đợi đối phương đáp lời, đóng cửa thật mạnh.

-----oOo-----

Chương 26: Cô không khoá cửa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dám nói cô không nữ tính, muôn chọc cho cô tức chết mà.

Sau khi Tạ Thiên Ngưng đóng cửa lại, trong lòng càng buồn hơn, lúc trước Ôn Thiếu Hoa đối xử với cô rất tốt, bây giờ cô chẳng còn lòng dạ nào cả.

Cô thật sự tệ đến như vậy sao?

Đứng trước tấm gương, nhin bản thân mình trong đó mà ngây người, bản thân không khống chế nổi làm cho nước mắt rơi xuống.

Trong suốt mười năm qua, cô đặt trọn tình cảm của mình vào Ôn Thiếu Hoa, không ăn diện cho chính bản thân mình, gương mặt đơn giản không hề trang điểm, quanh năm suốt tháng chẳng mua sắm cho mình thêm bộ quần áo nào.

Minh San thì khác, mỗi tháng đều đi mua sắm, nào là giày mới, quần áo đẹp, còn thường xuyên đi thẩm mỹ, mỗi ngày luôn chăm chút cho bản thân mình trong thật xinh đẹp.

Cô chẳng có gì sánh bằng với con bé kia cả.

"Hu hu -----" Tạ Thiên Ngưng bỗng suy nghĩ lại, đau lòng khóc lớn, tiếp tục nhào lên trên giường, dùng sức đấm vào gối khóc nức nở.

Dù sao ở đây cũng không có ai, cô cứ tha hồ khóc lớn.

Sau khi khóc xong, tất cả mọi thứ đều sẽ trở lại như bình thường.

"Hu hu -----"

Tuy nhiên cô lại không hề hay biết, có người đang lặng lẽ tiến vào trong phòng của cô.

Phong Khải Trạch vừa đi vào thì nhìn thấy cô đang nằm trên giường khóc rất thương tâm, làm cho tim của anh cũng đau đớn theo cô.

Cô bị tổn thương tình cảm, làm cho anh cũng bị tác động mạnh, cảm thấy rất khó chịu.

Vì sao cô lại đau lòng, có phải vì tên Ôn Thiếu Hoa kia không?

Nghĩ đến việc Tạ Thiên Ngưng đau lòng vì người đàn ông khác, Phong Khải Trạch không thể chấp nhận được chuyện này, giận đến mức muốn cái tên Ôn Thiếu Hoa kia lập tức biến mất ngay khỏi thế giới này.

Anh muốn tiến thẳng vào trái tim cô, đuổi người đàn ông kia ra ngoài.

Phong Khải Trạch đã hạ quyết tâm, sau đó cầm chiếc khăn tay đưa tới bên cô.

Tạ Thiên Ngưng không nghĩ nhiều, vừa thấy chiếc khăn tay liền cầm lên lau nước mắt, cô không quên nói lời cảm ơn: "Cảm ơn -----"

Vừa mới cảm ơn xong, tự nhiên thấy chuyện này có vẻ không đúng lầm, đột nhiên đứng dậy, nhìn thấy người đàn ông trước mắt, làm cô sợ tới mức

hét to: "Á -----"

Tiếng la hét vang dội khắp cả căn phòng, làm cho màng nhĩ của Phong Khải Trạch muộn nô tung, đành phải bắt cô dừng lại: "Dừng lại -----".

"Cái tên háo sắc này, anh vào đây bằng cách nào hả?"

Cô nhớ kỹ cô đã khóa cửa lại rồi, chẳng lẽ anh ta dám cạy khóa đi vào sao?

"Em không có khóa cửa" Dù anh đang nói dối, nhưng lại rất bình tĩnh, không muốn cô biết anh có chìa khóa nhà của cô.

"Tôi không có khóa cửa sao?" Cô không tin liền hỏi lại, cố gắng suy nghĩ, nhưng chẳng được gì, chỉ nhớ mình đã khóa cửa lại rồi, nhưng bây giờ lại không chắc chắn lắm.

Mặc kệ cô có khóa cửa hay không, phải mau đuổi tên thần kinh này ra ngoài trước đã: "Anh đi ra ngoài cho tôi, đi ra."

"chỉ vì một người đàn ông không yêu mình mà khóc thành như vậy, đáng lầm sao?" Anh không đi, mà đứng im tại chỗ nghiêm túc hỏi.

Anh không muốn cô đau khổ vì một người đàn ông khác.

Anh không muốn thấy cô đau lòng.

"Tên thần kinh này! Tôi nhớ rõ anh đã từng nói với tôi một câu: ‘chuyện của cô, không quan hệ tới tôi’. Nếu chuyện của tôi đã không có quan hệ với anh, anh cần gì phải quan tâm tới tôi chứ? Cút." Cô khinh thường phản bác lại, nghĩ đến chuyện lúc trước anh đối xử với cô rất lạnh lùng, mà bây giờ lại đến quan tâm cô, làm cho cô cảm thấy thật sự rất buồn cười.

Một hồi lạnh lùng, một hồi lại giả làm người tốt, đợi lát nữa có phải biến thành sói xám hay không?

"Cô em à, em đã làm tôi nhớ ra rồi, từ giờ trở đi những chuyện gì của em, sẽ đều liên quan tới tôi. Ngày mai không cần phải đi làm, do đầu gối của em bị đụng trúng rất nhiều lần, nên phải mau chóng đến bệnh viện kiểm tra, sáng sớm ngày mai tôi sẽ tới đón em, ngủ ngon." Đột nhiên thay đổi

thái độ lạnh nhạt, Phong Khải Trạch giống như đang ra lệnh xuống cấp dưới của mình, rồi xoay người bỏ đi.

Cô và Ôn Thiếu Hoa có tình cảm mười năm. Nếu muốn để cho cô hoàn toàn quên đi người đàn ông này, cần phải dùng đến một chút thủ đoạn.

-----oOo-----

Chương 27: Hoa tươi cắm bã phân trâu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng vẫn cứ sững sờ nhìn Phong Khải Trạch rời đi, còn chưa hiểu hết lời anh nói.

Tù giờ trở đi, chuyện gì của em cũng đều liên quan tới tôi ----- lời này có ý gì?

Anh ta đi đến gần cô, chỉ muôn cho cô mượn chiếc khăn tay, không làm gì khác mà cứ bỏ đi, chứng tỏ anh không phải tên háo sắc.

Không phải tên háo sắc thì cũng là kẻ bệnh thần kinh.

Bắt đầu từ ngày mai, cô phải giữ khoảng cách với tên thần kinh kia mới được, tránh phải gặp chuyện xui xẻo.

Sau khi ngủ một giấc, cô đã quên mất chuyện của cái tên bệnh thần kinh kia, dừng nói xin phép nghỉ. Mới sáng sớm dậy vừa tỉnh dậy, rửa mặt qua loa rồi mặc quần áo cầm theo cái túi đi ra khỏi cửa, dự định đi đến công ty làm việc.

Thế nhưng vừa mới ra khỏi cửa, đã có người đứng ở bên cạnh hù dọa, làm cô nhảy dựng lên, bất ngờ liền hỏi: "Anh, tại sao anh lại ở chỗ này?"

Trời ơi, cái tên bệnh thần kinh này đúng là khó ứng phó quá đi, tự nhiên mới sáng sớm đã xuất hiện ngoài cửa nhà cô, nếu tim cô không tốt e rằng đã bị anh ta hù chết rồi.

Phong Khải Trạch đứng dựa lưng vào tường, hai tay ôm trước ngực, cả

người toát ra vẻ lạnh lùng, mắt đeo kính râm, đẹp trai đến mức không lời nào có thể diễn tả, tuy rằng khắp người toát ra vẻ lạnh lẽo, nhưng bên trong lại toát ra một mùi hương mê hoặc lòng người.

Nếu thật sự anh chàng này là một kẻ bị bệnh thần kinh, thật sự rất là đáng tiếc.

Nói thật, càng nhìn anh càng thấy hấp dẫn hơn tên Ôn Thiếu Hoa kia rất nhiều.

Tạ Thiên Ngưng cứ đứng quan sát người đàn ông trước mắt, chẳng những không ngạc nhiên mà chuyển thành vẻ mặt tán thưởng.

Quả thật con người vẫn luôn yêu thích cái đẹp hơn, giữa hoa tươi và phân trâu, tất nhiên họ sẽ chọn hoa tươi.

Lúc này, bỗng nhiên cô đã hiểu vì sao Ôn Thiếu Hoa lại chọn Tạ Minh San, bởi vì Tạ Minh là hoa tươi, còn cô chính là phân trâu.

Nghĩ đến chuyện mình chính là phân trâu, liền nhăn hai hàng lông mày lại, một bụng thấy rất khó chịu.

Có người nào tự nhận mình là phân trâu chứ?

Phong Khải Trạch vẫn dựa lưng vào tường, không hề động đậy, trong một phút đồng hồ, anh đã đọc hết các biểu cảm lộ ra trên gương mặt cô, vui buồn đều có, thậm chí còn lộ ra chút khát vọng được yêu.

Người phụ nữ này, suy nghĩ thật sự rất phong phú.

"Chuẩn bị xong chưa?" giọng nói của anh dù vẫn còn lạnh lùng nhưng trong đó đã lộ ra chút cung chiều, cẩn thận hỏi.

"Chuẩn bị cái gì?" Lấy làm lạ, cô vừa hỏi vừa đề cao cảnh giác hơn.

"Tôi qua anh đã nói với em là hôm nay xin nghỉ để đi đến bệnh viện kiểm tra, chẳng lẽ em đã quên rồi sao?"

"Anh không nói thì tôi cũng quên mất." Cô làm như không có biết gì, từ đầu cô đã không để ý đến chuyện này.

Nhin bộ dạng cô khiến cho anh càng thêm không vui, ngay sau đó liền đi tới trước mặt cô, cảnh cáo nói: "Nhớ rõ, sau này mỗi một câu anh nói, em phải ghi nhớ trong lòng thật kỹ".

"Dựa vào cái gì?" Cô không lộ chút sơ hãi nào, liền quay sang hỏi ngược lại anh.

"Dựa vào việc anh là người đàn ông của em."

"Hả _____"

Lời này khiến cho Tạ Thiên Ngưng kinh ngạc làm tròng mắt muôn rót xuống, mặt nỗi đầy gân xanh nhìn thẳng về phía người đàn ông lạnh lùng đang mỉm cười rất anh tuấn kia.

Anh ta có bị điên không chứ, không ngờ lại dám thô lộ thẳng thừng với cô như vậy?

Theo như cô biết, thì tính tình lúc đầu của anh vẫn tốt hơn bây giờ.

"Đồ bệnh thần kinh, anh có điên thì tự điên một mình đi, đừng đến lây cho tôi, tôi còn phải đi làm, không có thời gian để lãng phí với anh, tạm biệt."

Nói xong liền đi ngang qua anh định tiến về phía trước. Nhưng chưa đi được một bước liền bị người kéo lại.

Phong Khải Trạch kéo cô lại ôm thật chặt vào trong lòng ngực của mình, nhìn cô uy hiếp: " Anh cho em hai lựa chọn, một ngoan ngoãn đi theo anh đến bệnh viện kiểm tra, hai là anh sẽ ôm em đi từ nơi này tới xe của anh, sau đó ném em vào trong rồi đưa em đi thẳng đến bệnh viện."

Chuyện mà anh đã quyết định, không ai có thể thay đổi.

-----oOo-----

Chương 28: Thật không xứng đồi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng không thích bị đàn ông ôm thân mật như vậy, đặc biệt là người lạ, dùng ánh mắt sắc bén hơn dao liếc thẳng bàn tay đang đặt trên vai của cô, cảnh cáo: "Lấy móng vuốt sói của anh ra."

Quen Ôn Thiếu Hoa trong suốt mười năm qua, số lần hắn ta ôm cô chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, huống chi là đàn ông khác.

"Lựa chọn nhanh đi, đừng lãng phí thời gian." Phong Khải Trạch chẳng những không buông tay, ngược lại càng ôm chặt hơn bắt lấy đầu vai cô, tăng thêm lực cõi ý áp chế cả người cô xuống.

Sức đàn ông luôn mạnh hơn phụ nữ, huống chi cái tên này đã từng qua huấn luyện, chỉ cần dùng chút sức là có thể khống chế bất cứ phụ nữ nào.

"Tôi chọn cái thứ ba." Tạ Thiên Ngưng từ chối, mệt đến độ chỉ còn thở hòng hộc mà vẫn không thể thoát khỏi, bất đắc dĩ dành nói vào chuyện chính.

Rốt cuộc đến khi nào cái tên điên này mới chịu buông tha cho cô?

"Anh nói hai thì chỉ có hai lựa chọn, không có lựa chọn thứ ba. Anh đếm ba tiếng, nếu như em không chọn thì anh sẽ chọn giúp cho em."

"Hả ——"

Anh chàng cố chấp kia không chờ đói phuong kịp trả lời, liền bắt đầu đếm ngược.

"Ba."

"Này, anh không thể độc tài như vậy, tôi với anh chẳng hề quen biết nhau mà."

"Hai."

"Đã nói không quen sao anh còn đếm nữa hả, không mau biến đi."

"Một."

"Đò điên."

Phong Khải Trạch đếm xong ba tiếng, không nhận được đáp án liền tự mình chọn, vô cùng tự nhiên liền nhẹ nhàng bế cô lên đi về phía trước.

Nhưng người đang tựa vào trong lòng ngực anh, cứ mãi la hét giống như heo đem đi giết: "Đồ thần kinh, anh đang làm gì đó, còn không mau thả tôi xuống."

"Đồ lạnh lùng, tôi cảnh cáo anh, nếu anh không thả tôi xuống, thì đừng trách tôi không khách khí với anh?"

Dưới tình cảnh thế này, cô thực chỉ muốn đấm vài đấm vào gương mặt của anh, phá hủy gương mặt tuyệt mỹ kia.

Nhưng khi nhìn vào khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của anh, cô lại không nỡ ra tay, đành tìm kế sách khác để đối phó anh.

"Em còn không nghe lời, anh sẽ hôn em từ đây đến thăng tới bệnh viện đó." Anh không quan tâm tới lời cảnh cáo của cô, ngược lại còn cảnh cáo cô.

"Anh dám?"

"Anh nói được là làm được, em có muốn thử không?" Anh dừng bước lại, dùng ánh mắt gian ác, xâu xa nhìn về phía cô, làm bộ dạng cúi xuống như muốn hôn cô.

"Đừng ——" Cô vươn tay chặn lại cái miệng của anh, đành thỏa hiệp:
"Được rồi, tôi sẽ đi cùng anh tới bệnh viện."

Phong Khải Trạch cười đắc ý, sau đó đặt cô xuống, lấy tay nhẹ nhàng nắm chót mũi cô, dù có cung chịu nhưng vẫn cảnh cáo nói: "Tốt nhất đừng có giở trò, em hãy ngoan ngoãn đến thăng bệnh viện kiểm tra thân thể của mình, bằng không anh sẽ dùng chút biện pháp để trừng trị em đó."

"Di thì đi, anh đừng hối hận." Cô hất tay anh ra, hậm hực nói.

"Từ trước đến nay mọi chuyện anh đã làm đều không bao giờ hối hận."

"Tên tâm thần này, anh không thấy mình quá tự tin rồi sao?"

"Anh tên là Phong Khải Trạch, không được gọi là đồ điên hay tâm thần, em hãy nhớ cho rõ." Phong Khải Trạch không muốn lãng phí thêm thời gian, nói xong liền nắm lấy tay cô đi thẳng về phía trước.

Tạ Thiên Ngưng rời vào trầm tư, im lặng đi theo, trong đầu không ngừng nghĩ tại sao cái tên này lại thấy quen thuộc như vậy, dường như cô đã từng nghe nó ở đâu đó nhưng sao nghĩ mãi vẫn không ra.

Phong Khải Trạch: tên không tệ, vóc người lại khá chuẩn, chỉ tiếc anh là một tên tâm thần.

Hai người cùng nhau tay trong tay đi xuống cầu thang, người đi đường đều quay đầu nhìn bọn họ không ngừng dùng ánh mắt thương tiếc, lắc đầu thở dài mà thấy đau lòng.

Chàng trai đẹp như vậy lại đi cùng với cô gái lôi thôi như thế, đúng là không xứng đôi chút nào, thật đáng tiếc.

-----oOo-----

Chương 29: Hồi nhiều thật

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng bị kéo đi xuống dưới lầu, tới bãi đậu xe, nhất thời kinh ngạc.

Tuy rằng ngày thường cô không thích đọc bảng tin về xe hơi lăm, nhưng mọi người chung quanh cứ hay bàn về nó nên cũng hiểu chút ít, nhìn chiếc xe ô tô nổi tiếng đậu trước mắt, cô tin rằng nó không phải loại người thường có thể mua được.

"Này, bệnh thần kinh tiên sinh, anh khẳng định xe này là của anh sao?" Tạ Thiên Ngưng trợn to hai mắt, quan sát tỉ mỉ chiếc xe trước mắt, đầy hoài nghi hỏi.

Tên này keo kiệt như vậy, xem ra không giống người có tiền, sao có thể mua được chiếc xe đắt tiền như vậy?

"Nhớ kỹ, tên anh là Phong Khải Trạch, không phải bệnh thần kinh." Phong Khải Trạch nghiêm túc nhắc nhở cô lần nữa về cách xưng hô.

Anh muốn đem tên tuổi của anh, khắc thật sâu vào lòng cô.

"Ái chà, không phải đều giống nhau sao, người bị điên và người bị bệnh thần kinh cũng không khác nhau nhiều, gọi anh là Phong tiên sinh hay bệnh thần kinh tiên sinh cũng đều giống nhau thôi."

"Lên xe." Anh liếc cô một cái, không nói thêm liền trực tiếp lên xe.

Cô vẫn không lên mà cứ đứng ở bên ngoài, thưa dạ nói: "Phong tiên sinh, anh xác định xe này của anh sao? Tôi nói trước, nếu lát nữa có người kiện anh trộm xe, tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến tôi nha!"

"Là của anh, em cứ yên tâm lên xe đi."

Cô gái này hỏi nhiều thật, mà toàn hỏi những chuyện ngu ngốc nữa chứ.

Nhưng lại chẳng có biện pháp, ai biểu cô là quả táo của anh!

"Sao có thể của anh được chứ, nhìn bộ dạng của anh còn nghèo hơn tôi, sao có thể mua được chiếc xe đắt tiền như vậy chứ? Căn bản anh không đưa tôi đi đến bệnh viện, mà muốn dẫn tôi đi trộm xe chửng?"

Sau đó Tạ Thiên Ngưng càng nghĩ càng thấy có lý, chẳng những không lên xe, lui về phía sau từng bước từng bước.

Cô không muốn làm kẻ trộm xe.

Phong Khải Trạch nhìn bộ dạng cô, im lặng lắc đầu một cái, sau đó tức giận giải thích: "Xe này anh mượn của bạn."

"Sớm nói ra là xe mượn đi, hại tôi lo lắng vô ích."

"Bót nói đi, không mau lên xe coi chừng anh động thủ ném em vào đây đó?"

"Lên thì lên, ai sợ ai chứ, hù." Cô dùng tay cọ vào lỗ mũi một cái, sau đó

lên xe, vừa ngồi xuống hai mắt liền nhìn trước ngó sau, nhìn chiếc xe cao cát này làm cho cô phải trợn tròn mắt, hoàn toàn quên mất chuyện cài dây an toàn.

Ôn Thiếu Hoa cũng có chiếc xe đắt tiền, tiếc rằng cô chưa bao giờ được ngồi vào đó dù chỉ một lần, nhiều lần cô đều chỉ đứng ở bên ngoài nhìn vào bên trong.

Trước kia cô không có nghĩ gì, nhưng bây giờ rõ cuộc cô đã hiểu không phải anh không thích người khác ngồi vào xe anh, bởi vì anh không thích cô nên không muốn cô ngồi vào xe của anh.

Thật buồn cười, vị hôn phu ghét vị hôn thê của mình đến mức, cả xe cũng không cho ngồi.

Nghĩ đến Ôn Thiếu Hoa, Tạ Thiên Ngưng không còn hứng thú tìm hiểu xe nữa, buồn bã cúi đầu, đau lòng cho chính mình.

Phong Khải Trạch nhìn thấy dáng vẻ khác thường của cô, nhìn vào trong mắt cô lộ ra vẻ đau thương, không nhiều lời, tự mình giúp cô cài chặt dây an toàn.

Cô kinh ngạc nhìn anh, không hiểu anh định làm gì: "Anh ——"

"Nhớ kỹ, chuyện thứ nhất phải làm khi lên xe, là cài chặt dây an toàn."

"À ——" Cô càng kinh ngạc, trong lòng thoáng qua chút cảm động.

Anh ta đang quan tâm cô sao?

Không phải.

Một người liên tiếp cử xử lạnh lùng với cô, còn trợn mắt nhìn cô bị giật đồ ở trên đường, làm sao có thể quan tâm cô chứ?

Trên đời này không có chuyện tốt như vậy.

Nhất định anh ta là người bị bệnh tâm thần.

Tạ Thiên Ngưng không nói thêm gì, im lặng ngồi ở trong xe, nghĩ tới

những chuyện đã từng xảy ra giữa cô với Ôn Thiếu Hoa trong suốt mười năm nay.

Lúc này cô mới phát hiện, thời gian hai người bọn họ ở cùng với nhau rất ít, ít đến mức không còn nhớ được gì.

Quan hệ bọn họ là vị hôn phu và vị hôn thê, nhưng lại không bằng những người bạn thông thường.

-----oOo-----

Chương 30: Cô bị hôn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không bao lâu, Phong Khải Trạch dừng xe ở ngoài cửa của một bệnh viện lớn.

Tạ Thiên Ngưng nhìn thấy cổng chính của bệnh viện qua cửa sổ xe, nở nụ cười co giật, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

Thì ra tên đên này không phải đang nói đùa, mà là thật sự muốn đưa cô đến bệnh viện để kiểm tra toàn thân.

Anh ta có bệnh, nhưng cô thì không.

"Xuống xe thôi." Phong Khải Trạch cởi dây đai an toàn, sau đó xuống xe, đứng ở bên ngoài chờ cô.

Cô đành lắc đầu, không còn cách nào khác cũng đành phải xuống xe theo, đi tới bên cạnh anh, nhìn anh cười gượng, lạnh lùng hỏi: "Phong tiên sinh, anh xác định muốn đi vào bệnh viện sao?"

"Không phải là anh muốn vào, mà là em phải đến bệnh viện làm kiểm tra toàn thân, đi thôi."

"Thân thể tôi rất tốt, không cần làm kiểm tra."

"Em chắc chắn đâu gói của em rất tốt sao?" Hắn liếc đầu gói của cô một

cái, âm trầm hỏi, cả người thoát nhìn rất bá đạo, nhưng trong đó lại phảng phát sự quan tâm, còn mang theo chút yêu chiều.

Chỉ tiếc là chút yêu chiều này quá nhạt, nhạt đến mức làm người khác không cảm thấy được.

Nói đến đầu gối, Tạ Thiên Ngưng đúng là có cảm thấy hơi đau, mới vừa rồi chỉ lo nói chuyện với anh, căn bản là quên chuyện này, giờ vừa nhắc tới liền cảm thấy đau.

"Phong tiên sinh, anh không nói điều này cũng không ai coi anh bị câm đâu." Cô cúi người xuống, lấy tay xoa đầu gối một chút, phát hiện không quá đau, liền ra vẻ không sao cả: "Không có gì đáng ngại, đã không còn đau như ngày hôm qua, hai ngày nữa là tốt rồi, cho nên cái việc kiểm tra toàn thân này a, miễn đi."

Nói xong, liền xoay người đi.

Nhưng vừa mới xoay người, cả người liền bị bế đi làm cô giật nảy mình.

"Này, anh làm gì đây, mau thả tôi xuống."

Nơi này là cửa chính bệnh viện, nhiều người qua lại, bị người khác bế như vậy, thật sự rất mất thể diện .

"Chuyện anh đã quyết định, không ai có thể thay đổi, anh nói em làm kiểm tra toàn thân thì sẽ phải làm kiểm tra toàn thân." Anh bá đạo nói. Nói xong liền ôm cô đi về phía cửa chính bệnh viện, không đếm xỉa gì đến ánh mắt của những người xung quanh.

Tạ Thiên Ngưng nghĩ muôn giãy giụa, mắng anh thật lớn, nhưng lại ngượng ngùng, bởi vì xung quanh có quá nhiều ánh mắt của người khác, làm cô xấu hổ cúi đầu, chuyện gì cũng không dám làm.

Ôi mẹ ơi, sao cô lại gặp phải một tên điên như vậy chứ.

"Tiên sinh, xin hỏi có anh có cần giúp đỡ gì không?" Một y tá đi tới, lẽ phép hỏi.

"Đưa cô ấy đi làm kiểm tra toàn thân, ngay cả một cọng tóc cũng không

được bở sót, có biết không?" Phong Khải Trạch đế Tạ Thiên Ngưng xuống, giao cho y tá, giọng điệu cường thề như ra lệnh, giống như là cô ta không thể không làm.

Y tá hơi giật mình, ngây ngốc gật đầu, trả lời: "Vâng"

"Phong tiên sinh, tôi có làm kiểm tra toàn thân hay không, đó là quyền cá nhân của tôi, còn chưa tới phiên anh quyết định đi?" Tạ Thiên Ngưng không cam tâm bị người dắt đi, càng không muốn làm cái kiểm tra toàn thân gì hết.

Thật ra thì làm kiểm tra toàn thân cũng không có gì, nhưng chính là cô không thích cảm giác bị người khác bức bách như vậy.

"Chuyện của em, đều do anh quyết định."

"Dựa vào cái gì?"

"Dựa vào anh là người đàn ông của em."

"Lại là câu này, anh có chứng cứ gì có thể chứng minh anh là người đàn ông của tôi sao?"

Lời mới vừa dứt, còn chưa kịp lấy lại bình tĩnh, đột nhiên một cánh tay mạnh mẽ nắm eo của cô, kéo cô vào một lòng ngực xa lạ, một đôi môi dày mà lạnh lẽo, lập tức phủ lên cánh môi chưa từng bị ai xâm phạm của cô.

"Umh ——"

Tạ Thiên Ngưng trợn to mắt nhìn cái gương mặt tuấn tú phóng to trước mắt cái kia, kinh ngạc đến cả người cứng ngắc.

Bây giờ là cái tình huống gì?

Cô bị hôn.

-----oOo-----

Chương 31: Ý tưởng loé lên

Căn bản Phong Khải Trạch không quan tâm có ai nhìn không, muốn làm gì là làm ngay, để chứng minh cô là của anh, anh hôn cô trước mặt mọi người.

Một nụ hôn, tuyên bố chủ quyền thuộc về anh.

Mười sáu năm qua anh luôn nghĩ về cô, không biết có phải yêu hay không.

Đã yêu, thì anh sẽ yêu hết mình.

Mười sáu năm qua anh đã gặp rất nhiều cô gái nhưng không ai có thể làm cho anh rung động, chỉ cần nhìn thấy các cô gái là anh lại nhớ đến cô.

Bây giờ cô đang dựa vào lồng ngực của anh, một cái nhăn mày một nụ cười, từng câu từng chữ đều làm tim anh rung động.

Tạ Thiên Ngưng vừa khôi phục tinh thần liền dùng sức đẩy anh ra, giận đến mức liền chửi thật to, đồng thời vung tay đấm anh.

“Tên háo sắc này, đi chết đi”.

Cánh tay vung lên liền bị một bàn tay to lớn nắm chặt giữa không trung, làm cô không thể đánh.

Anh dễ dàng dùng lồng bàn tay của mình bao chặt lấy quả đấm nhỏ của cô, lạnh giọng nói: “Tốt nhất em nên ngoan ngoãn đi làm kiểm tra toàn thân, nếu không...”.

Lời còn chưa nói hết, cô tức giận mắng to.

"Đồ háo sắc ——"

Cô đã trêu ghẹo ai mà bị tên thần kinh này quấn lấy chứ?

Thần kinh?

Từ này chợt lóe lên trong suy nghĩ của Tạ Thiên Ngưng, trên gương mặt

vốn tràn đầy tức giận đột nhiên tươi cười nói: “Được rồi, bây giờ tôi sẽ đi làm kiểm tra toàn thân”.

Phong Khải Trạch nhìn nụ cười gian xảo trên mặt, biết ngay cô định giở trò, nhưng anh không thèm quan tâm, chỉ cần cô đồng ý đi làm kiểm tra là được.

“Em cùng y tá đi làm kiểm tra đi, anh sẽ đi làm thủ tục cho em”.

“Làm phiền anh vậy, Phong tiên sinh”. Cô cười duyên rồi xoay người đi, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười quyết.

Nếu anh ta bị thán kinh thì cô sẽ đem anh ta đến nơi cần đến, sau này anh ta sẽ không tới quấy rối cô nữa.

Y tá đưa Tạ Thiên Ngưng đi tìm bác sĩ làm kiểm tra, nhưng khi cô vừa đi vào cửa liền làm bộ hoang mang, không ngừng giải thích với mọi người:

“Bác sĩ, thật ra người muốn tới bệnh viện kiểm tra không phải là tôi mà là bạn trai của tôi. Cô y tá, chàng trai vừa rồi mà cô gặp là bạn trai của tôi, mấy ngày trước do anh ấy không cẩn thận bị đụng vào đầu, và lại còn mua vé số đã nhiều năm mà không trúng thưởng cho nên phát điên, tôi phải tốn rất nhiều sức lực mới lừa được anh ấy tới bệnh viện. Ngoài mặt nói tôi đi kiểm tra, nhưng thật ra là tôi muốn đưa anh ấy đi kiểm tra”.

"Việc này ——"

Bác sĩ cùng y tá nhìn nhau rồi nhìn sang cô, vẻ mặt đầy nghi ngờ, không biết có nên tin hay không.

“Hiện giờ bạn trai tôi nhìn giống như một người bình thường, nhưng thật ra đầu óc đã điên loạn rồi, người ta gọi anh là ‘Phong tiên sinh’, anh ấy còn rất vui mừng! Bác sĩ, chút nữa ông nên tìm vài người bảo vệ khỏe mạnh rồi đưa anh ta đến khoa tâm thần trị liệu, bằng không khi anh ấy nổi điên lên sẽ đập phá, còn đánh người đó”.

"A ——"

Nghe lời này, bác sĩ cùng y tá dần dần tin lời cô.

“Cô gái, đây không phải khoa tâm thần, hay cô đến khoa tâm thần tìm bác sĩ bàn về chuyện này nhé”.

“Bác sĩ, nếu tôi đi ra khỏi cánh cửa này e rằng sẽ không có cơ hội đi tìm bác sĩ khác. Mặc dù bạn trai tôi bị điên nhưng vẫn không chịu thừa nhận chuyện này, cho nên rất ghét đến khoa tâm thần gặp bác sĩ, chỉ cần nhìn thấy bảng hiệu ghi khoa thần kinh là anh ấy sẽ nổi điên. Tôi sợ chưa tìm được bác sĩ tâm thần đã bị anh ấy kéo về rồi. Bác sĩ, xin ông hãy giúp tôi, được không”?

Tạ Thiên Ngưng dùng dáng vẻ điềm đạm đáng yêu để cầu xin.

Bác sĩ hơi do dự, cuối cùng gật đầu đồng ý.

"Được rồi, tôi sẽ gọi cho đội an ninh tìm mấy người khỏe mạnh đi bắt anh ta lại".

"Cảm ơn bác sĩ".

Ha ha, Phong tiên sinh, tôi xem anh làm được gì đây?

-----oOo-----

Chương 32: Còn có mùi vị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch đang làm thủ tục, chợt thấy mấy bảo vệ tiến đến, không nói gì đã xông lên đè anh xuống, làm cho anh thấy rất khó hiểu.

“Các anh làm gì vậy?”

Đám bảo vệ không quan tâm đến lời nói của anh, nhanh chóng áp giải anh đến khoa tâm thần.

“Đi, đưa anh ta đến khoa tâm thần.”

Khoa tâm thần?

Nghe mấy từ này, Phong Khải Trạch càng thêm khó hiểu lại bị đám người này áp giải đi, anh nhìn xung quanh phát hiện Tạ Thiên Ngưng đứng cách đó không xa, còn đặc ý vẫy tay với anh.

Không cần suy nghĩ hay hỏi gì nữa, càng không cần chống cự, hóa ra đều do cô gây ra.

So với suy nghĩ của anh thì cô gái này xem ra khó khuất phục hơn, có lẽ phải dùng thủ đoạn mới trị được cô.

Nhưng cô gái này thật sự rất thú vị, tin rằng cuộc sống sau này của anh sẽ không còn buồn tẻ nữa.

Tạ Thiên Ngưng đứng ở trong góc nhẹ nhàng vẫy tay khi thấy Phong Khải Trạch bị áp giải đi, trên mặt cười rất hả hê, nhỏ giọng nói: “Phong tiên sinh, tạm biệt anh, chúc anh gặp nhiều may mắn, bái bai”.

Sau chuyện này, tên đên này sẽ không còn tới quấy rầy cô nữa, giữa anh và cô đến đây là kết thúc.

Chuyện này xem như đã giải quyết xong, cô cũng nên trở về cuộc sống của chính mình rồi.

Tạ Thiên Ngưng hít một hơi thật sâu, sau khi đi ra khỏi cửa bệnh viện, đúng lúc chuông điện thoại trong túi xách vang lên, liền dừng lại móc điện thoại ra xem, trên màn hình hiện ra cuộc gọi đến của bác Ôn, liền ấn nút nghe.

“Bác Ôn, bác tìm cháu có chuyện gì không”?

“Này ——”

“Được ạ, tan việc cháu sẽ đến, dạ, cháu chào bác”.

Nói xong, cô cúp điện thoại, vẻ mặt hơi nặng nề.

Bác Ôn gọi cô đến nhà ăn cơm tối, chắc vì chuyện hủy hôn ước, dù cô không muốn cũng phải đi.

Mấy ngày nay cô luôn trốn tránh chuyện này, mỗi lần nghĩ đến đều đau

lòng huống chi là đối mặt.

Thôi được rồi, cứ đi giải quyết chuyện này cho xong.

Ôn Minh cúp điện thoại, thản nhiên mỉm cười.

Lâm Thục Phân ngồi vào bên cạnh nhìn thấy ông cười, liền hỏi thăm một chút: "Chuyện gì mà vui như vậy?"

"Tôi vừa gọi điện thoại cho Thiên Ngưng bảo con bé đến nhà ăn tối, con bé đã đồng ý rồi".

"Cũng không phải lần đầu tiên Thiên Ngưng tới nhà chúng ta ăn cơm tối, ông cần gì vui vẻ như vậy chứ?"

"Thiên Ngưng cùng Thiếu Hoa đã hủy bỏ hôn ước, chẳng lẽ bà không thấy đau lòng chút nào sao? Tôi nay, tôi muốn khuyên nhủ Thiên Ngưng, xem có thể cứu vãn cuộc hôn nhân này hay không?"

Nghe ông nói như vậy, Lâm Thục Phân không vui chút nào, nghiêm túc nói: "Không phải tôi đã nói với ông rồi sao, chuyện của bọn trẻ, chúng ta nên bớt can thiệp vào sẽ tốt hơn, càng xen vào thì chuyện càng thêm hỏng bét, cứ thuận theo tự nhiên đi. Nếu Thiếu Hoa thật sự không thích Thiên Ngưng, thì ông cũng không nên cứ ép buộc nó nữa".

"Tôi hiểu, nhưng tôi muốn nghe ý kiến của Thiên Ngưng một chút, nếu như con bé chấp nhận buông tay, vậy tôi không ép Thiếu Hoa nữa".

Chuyện của bọn trẻ, người lớn không nên can thiệp quá nhiều, nhất là chuyện hôn nhân.

"Ôn Minh, chuyện này có nên nói cho Thiếu Hoa biết trước một tiếng hay không?"

"Không cần, mấy ngày nay nó ít khi ăn cơm ở nhà, ngày ngày cứ quần quýt bên Tạ Minh San, chắc tối nay sẽ không về đâu, cứ kệ nó đi".

Ôn Minh không hi vọng Ôn Thiếu Hoa trở về, trong lòng rất buồn vì con trai của mình có lỗi với Tạ Thiên Ngưng mà thấy đau lòng.

Lâm Thục Phân biết rõ trong lòng ông đang nghĩ gì, không nói thêm nữa, cho dù ông có che giấu, nhưng trong giọng nói có thể loáng thoáng nhận ra sự chán ghét với Tạ Minh San.

Cuộc hôn nhân này liên quan đến một đời người, đương nhiên bọn họ có thể hiểu, nhưng đôi khi vẫn không thể lý giải được hành động của thế hệ trẻ.

Hôn nhân ép buộc vĩnh viễn sẽ không có hạnh phúc, đây chính là điều bất đắc dĩ của bọn họ.

-----oOo-----

Chương 33: Không hẹn mà gặp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi tan ca, Tạ Thiên Ngưng bắt xe tới chỗ Ôn gia, Ôn Minh đứng ở ngoài cửa chờ cô, vừa nhìn thấy cô bắt xe đến, hơn nữa khi bước xuống chân đi có chút khó khăn, trong lòng không ngừng đau lòng, đi qua thật nhanh, lo lắng hỏi: "Thiên Ngưng, chân con bị sao vậy, sao chân đi khập khiễng như vậy chứ?"

Lúc trước cô đều tự đi bằng xe điện ngầm tới, nhưng hôm nay lại bắt xe, không lẽ chỉ vì chân bị thương thôi sao?

"Không có gì, chẳng qua do không cẩn thận nên bị ngã, không cần quá lo lắng" Cô cố gắng làm như không có chuyện gì xảy ra, cố làm cho bước đi của mình trông thật bình thường.

Mặc dù vậy, cô vẫn còn đi cà nhắc.

"Đứa ngốc này, sao không biết chăm sóc bản thân mình cho tốt chứ? Mau vào đi, lát nữa có thể ăn cơm rồi".

"Dạ".

Sau khi đi vào cổng, Lâm Thục Phân lập tức đi ra nghênh đón Tạ Thiên Ngưng, tay bà nắm lấy tay cô, thân thiện hỏi: "Thiên Ngưng à, cuối cùng

cháu đã tới, làm sao lại để mình bị thương vậy chứ?".

"Mấy hôm trước do cháu không cẩn thận nên bị vấp té, nhưng bây giờ đã không sao rồi".

Bác Ôn cùng bác gái Lâm luôn rất nhiệt tình, làm cô rất cảm động, nếu như bọn họ là ba mẹ thì tốt biết mấy.

Chỉ tiếc rằng sau này cô không thể đến đây thường xuyên, thậm chí chắc sẽ không còn trở lại.

Sau khi giải quyết xong hôn ước của cô với Ôn Thiếu Hoa, cô sẽ không bao giờ đến nơi này nữa

Tạ Thiên Ngưng nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng Ôn Thiếu Hoa, trong lòng cảm thấy rối rắm, không biết phải sắp xếp như thế nào.

Thiếu Hoa vắng mặt, làm cho cô cảm thấy rất mất mát.

Nhưng hắn không có ở đây, cô cũng không cần phải đối mặt nhiều chuyện.

Lâm Thục Phân biết cô đang tìm gì, liền kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình, cố khuyên cô một phen: "Thiên Ngưng à, bác biết cháu và Thiếu Hoa đã hủy bỏ hôn ước, bác cũng biết cháu thích Thiếu Hoa rất nhiều, nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, nếu hai người cứ ép buộc sống bên nhau, nhất định sẽ không có hạnh phúc. Cháu là một cô gái tốt, bác tin rằng sau này cháu sẽ tìm được một người tốt. Bác vẫn sẽ đối xử với cháu như con gái của mình, trước kia thế nào thì bây giờ và tương lai cũng vậy. Bác hy vọng cháu không nên bởi vì Thiếu Hoa hủy bỏ hôn ước, mà không còn cần đến bác gái và bác Ôn nữa".

Lúc này nghe hết một trận giảng đạo, Tạ Thiên Ngưng hít thở sâu vào cổ gắng cười vui vẻ, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, mỉm cười trả lời: "Bác gái, bác yên tâm đi, dù cháu và Thiếu Hoa không có kết hôn, cháu vẫn không quên hai bác đâu. Mấy hôm nay cháu đã suy nghĩ rất nhiều và cũng đã thông suốt, nếu Thiếu Hoa không thích cháu, mà cháu cứ cố bám lấy anh ấy, sẽ gây ra bi kịch cho cả ba người".

"Thiên Ngưng. Cháu có thể nghĩ như vậy, bác rất an tâm. Cháu đứng là đứa bé hiểu chuyện, Thiếu Hoa thật không có mắt nhìn, mới để mất đi

cháu, đó chính là thiệt hại của nó" Ôn Minh cũng nói ra cảm xúc của mình, về chuyện hủy bỏ đính hôn chỉ có thể có gắng chấp nhận nó.

Kỳ thực ông không muôn hôn ước này bị hủy bỏ.

Tiếc rằng chuyện này, không thể ép buộc được.

"Bác Ôn, bác gái Lâm, hai bác vĩnh viễn là bậc trưởng bối mà cháu yêu quý nhất, cháu sẽ cố gắng đi tìm hạnh phúc của riêng mình, có lẽ đến ngày đám cưới của Thiếu Hoa và Minh San, cháu sẽ dẫn bạn trai mới của mình tham dự lễ cưới đó". Đầu Tạ Thiên Ngưng dựa vào trên bả vai của Lâm Thục Phân, tựa như đứa con gái đang muốn làm nũng.

Khi còn bé, cô luôn đều tìm mẹ để làm nũng, nhưng về sau tất cả mọi chuyện đều đã thay đổi.

Lâm Thục Phân hiền hòa vỗ đầu của cô, nuông chiều nói: "Phải chi cháu là con gái của bác, thật sự tốt biết bao".

"Vậy hãy để cháu làm con gái của bác đi".

"Được được được lắm".

Lúc này, bỗng nhiên có người đẩy cửa đi vào.

Mọi người đều đưa mắt nhìn qua, thấy người trở về, vẻ mặt liền xiù xuống.

Ôn Thiếu Hoa mở cửa dẫn theo Tạ Minh San đi vào, phát hiện Tạ Thiên Ngưng ở đây, nhất thời lúng túng dừng lại ở cửa, không biết nên nói gì cho tốt.

Hắn không biết hôm nay Tạ Thiên Ngưng sẽ đến, nên mới dẫn theo Tạ Minh San tới.

-----oOo-----

Chương 34: Hơi đau lòng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Minh San thấy Tạ Thiên Ngưng, lửa giận trong lòng liền bốc lên, nhưng không thể để lộ ra bên ngoài, cô đành phải dần cơn tức giận xuống.

Rõ ràng đã hủy bỏ hôn ước, sao cô ta còn đến nơi này?

Không lẽ muốn lợi dụng bác Ôn, giúp cô ta xoay chuyển cuộc hôn nhân này sao?

Không được, cô tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

Bầu không khí căng thẳng tới cực điểm, Lâm Thục Phân nhìn sang bên này, lại nhìn sang bên kia, phá lên cười để dẹp tan bầu không khí yên lặng: "Thiếu Hoa, con đã về rồi à. Muốn dẫn người đến, sao không gọi điện thoại về báo trước một tiếng, để mẹ chuẩn bị cho tốt chứ?"

.

"Mẹ, con nghĩ trong nhà chỉ có ba mẹ, nên không có gọi điện về". Ôn Thiếu Hoa nhỏ giọng trả lời, liếc mắt nhìn Tạ Thiên Ngưng một cái, lập tức di dời ánh mắt.

Trước kia cả hai còn chưa chia tay, khi hắn gặp cô chẳng có một chút cảm giác gì, thỉnh thoảng còn coi cô không khí.

Nhưng bây giờ cả hai đã chia tay, khi hắn gặp lại cô đột nhiên thấy rất khó nói chuyện, giống như không còn mặt mũi nào để nhìn cô.

Có lẽ bởi vì hắn đã nợ tình cảm của cô trong suốt mười năm qua.

Nhưng hắn biết rất rõ, thiếu nợ và tình yêu là hai chuyện khác nhau, hắn không thể nói nhập chung làm một.

Tạ Thiên Ngưng cũng rất khó xử, không biết nói cái gì cho tốt, cũng không muốn với hai người họ, liền mượn cớ rời khỏi: "Bác gái, cháu đến phòng bếp xem thử có cái gì cần giúp đỡ không?".

Không đợi Lâm Thục Phân đồng ý, cô liền đứng dậy mà đi thẳng vào trong nhà bếp.

Ôn Thiếu Hoa ngẩng đầu, nhìn bóng lưng cô rời đi, nhìn thấy cô cứ giả vờ

kiên cường làm cho hắn hơi đau lòng.

Mọi người nhìn Tạ Thiên Ngưng rời đi, khiến Tạ Minh San cảm thấy bản thân mình như vô hình, vì thế đảo ngược lại tình thế, chủ động mở miệng nói chuyện: "Bác Ôn, bác Lâm, hai bác khỏe chứ".

"Khỏe" Ôn Minh lạnh nhạt trả lời một câu, sau đó cầm tờ báo trên bàn, che hết mặt, giả bộ xem báo, cái gì cũng không nói.

Ông vẫn rất lạnh nhạt, mọi người đều có thể cảm thấy được.

Tạ Minh San khó chịu cúi đầu, trong lòng không nghĩ ra được gì.

Bác Ôn xưa nay đều rất thích Tạ Thiên Ngung, nhưng người bấy giờ Thiếu Hoa muôn kết hôn chính là cô, nên không có cảm tình với cô là phải rồi.

Không sao, chỉ cần cô được gả cho Thiếu Hoa, tất cả đều dễ dàng xử lý.

Lâm Thực Phân thấy thái độ của Ôn Minh như vậy, vô cùng không hài lòng, vì không muốn không khí càng căng thẳng, dịu dàng nói chuyện với Tạ Minh San: "Minh San, mau qua đây ngồi, đừng đứng đó mãi chứ".

"Bác gái, cảm ơn bác".

"Sau này đều là người một nhà, cảm ơn gì chứ mau vào đây, vào đây".

Những lời này của bà làm cho Tạ Minh San thật phấn khởi, trong lòng thầm mừng.

Dù cho bác Ôn không thích cô, nhưng mà bác gái đã chấp nhận cô, xem như cô ở Ôn gia này đã có một chỗ dựa, sau khi gả vào đây sẽ không gặp nhiều khó khăn.

"Bác trai, bác gái, cháu cũng sẽ đi vào bếp, làm vài món sở trường cho hai bác nếm thử". Tạ Minh San dịu dàng bày tỏ, sau đó đi vào trong bếp.

Từ đầu đến cuối Ôn Minh đều không có lên tiếng, chỉ ngồi ở một chỗ xem báo.

Lâm Thực Phân không vui, liền giật lấy tờ báo, nghiêm túc khuyên bảo:

"Chuyện đã như vậy, lẽ nào ông vẫn không tiếp nhận Minh San sao?".

"Tôi có nói không tiếp nhận sao?".

"Ông chưa nói, nhưng thái độ của ông đã biểu lộ hết rồi. Ông làm như vậy chỉ càng làm khó cho Minh San, càng làm con bé đau đớn hơn, ông có biết hay không?".

"Được được được rồi, tôi sẽ cố gắng chú ý đến thái độ của mình một chút".

Ôn Thiếu Hoa đứng ở một bên, thấy hết những chuyện vừa rồi, trong lòng rất rối loạn, sau đó uể oải nói một câu: "Ba, mẹ, con về phòng thay quần áo".

Nói xong, liền nhanh đi lên lầu không để ý tới bất cứ chuyện gì.

Hắn biết rõ sau khi hủy bỏ hôn ước, nhất định ba sẽ rất phản đối, dù trong lòng hắn đã chuẩn bị sẵn rồi, nhưng tại sao hắn vẫn thấy trong lòng rất buồn phiền chứ?

-----oOo-----

Chương 35: Lừa mình gạt người

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Minh San vừa bước vào trong nhà bếp thì gặp Tạ Thiên Ngung, cả hai người nhìn nhau đều cú lúng túng một lúc.

Tạ Thiên Ngung dời tầm mắt đi, không muốn phải đối mặt với cô ta, liền tự mình tìm chút việc làm để giải quyết tình trạng lúng túng này, nhưng lại không biết nên làm gì, vì vậy liền giành lấy công việc của người khác đang làm, cô thấy có người đang rửa rau cô liền đến giành làm: "Để tôi rửa giúp cho."

"Cô Thiên Ngung, tại sao lại có người không biết xấu hổ như thế chứ?" Cô giúp việc thấy rất khó xử, không biết mình nên làm thế nào cho phải.

Những người giúp việc ở đây đều biết Tạ Thiên Ngung là vị hôn thê của

Ôn Thiếu Hoa, cho nên mọi người vẫn luôn đói xử với cô như thiếu phu nhân tương lai, nhưng họ không ngờ rằng trước đêm kết hôn, lại đột nhiên thay đổi cô dâu.

Đột nhiên cả hai người đều xuất hiện tại nhà bếp, làm cho các cô thấy rất khó xử.

“Không sao cứ để rau cho tôi rửa đi, cô đi làm chuyện khác đi.” Tạ Thiên Ngưng yêu cầu kịch liệt, giành lấy công việc rửa rau.

Cô người giúp việc không còn cách nào khác, đành để cho cô làm.

Tạ Minh San đi tới bên cạnh, giả vờ nhận lỗi nói: “Chị họ, thật sự xin lỗi.”

“Tại sao xin lỗi tôi?”

“Là do em không đúng đã cướp mất đi Thiếu Hoa, cho nên em cần phải nói lời xin lỗi với chị, đây là điều duy nhất em có thể làm.”

Nghe những lời này càng làm cho Tạ Thiên Ngưng càng nổi giận hơn, vứt rau đang cầm trong tay xuống, xoay người lại nhìn chằm chằm vào Tạ Minh San, tức giận hỏi: “Cô chỉ nói một câu thật xin lỗi là được sao, vậy câu xin lỗi này của cô có thể đổi lấy mười năm tình cảm mà tôi đã bỏ ra hay không?”

“Chị họ, cho dù người anh ấy yêu không phải là em thì Thiếu Hoa cũng sẽ không yêu chị, đừng nói là mười năm cho dù là hai mươi năm thì anh ấy cũng sẽ không yêu chị, cho nên chị hãy nghĩ thoáng đi, có được không?” Tạ Minh San cố gắng ra vẻ điềm đạng đáng yêu, ánh mắt không ngừng quan sát mọi người chung quanh, trong lòng ngầm cười xấu xa.

Bất cứ cô gái nào cũng vì hạnh phúc của mình, mà bày ra chút thủ đoạn là chuyện bình thường, cho nên cô không thể để cho Tạ Thiên Ngưng đảo ngược thế cục.

“Tạ Minh San, cô ở đây vì chỉ muốn khoe khoang với tôi thôi sao? Đúng đó, cô nói chẳng sai chút nào, vị hôn phu của tôi không yêu tôi, anh ta yêu cô, vậy cô đã hài lòng chưa!” Trong lòng Tạ Thiên Ngưng bùng bùng lửa giận, căn bản trong đầu cô không hề có chút mưu kế gì, mà lúc càng chửi lại càng giận, làm cho cô mất đi hết cả lý trí, cô chỉ muốn trút hết những

nỗi uất úc trong lòng của mình ra ngoài.

“Chị họ, chị đừng giận có được không, em chỉ nói sự thật chứ không có ác ý gì cả.”

“Tôi thấy khắp người cô toàn là ác ý, cô đã đoạt đi vị hôn phu của tôi rồi, giờ cô còn muốn làm gì nữa?”

“Chị họ, chị hiểu làm rồi, không phải em muốn đoạt đi Thiếu Hoa đâu, mà là Thiếu Hoa không yêu chị cho nên mới rời khỏi chị.”

“Tôi không tin.”

Thật ra cô đã tin, mấy ngày nay cô đều nghĩ tới chuyện xảy ra giữa cô với Ôn Thiếu Hoa, liền hiểu ra anh không hề yêu cô.

Bây giờ, cô chỉ có thể lừa mình gạt người mà thôi.

“Chị họ, em sẽ chứng minh cho chị thấy, Thiếu Hoa không phải do em cướp, mà do anh không yêu chị mới bỏ chị.” Tạ Minh San vẫn cứ làm bộ bản thân mình rất yêu đuối để cho người khác phải thương hại, ngó chung quanh thấy mọi người đều đang làm việc nghiêm túc, không ai dám nhìn ngó lung tung vì vậy liền cầm ấm nước nóng ở một bên lên.

“Cô muốn làm gì?” Tạ Thiên Ngưng không hiểu cô làm vậy có dụng ý gì.

Đây là ấm nước nóng chuyên dụng dùng trong nhà bếp, bây giờ nước trong ấm đang sôi trào lên, nếu không cẩn thận sẽ bị phỏng, chuyện này không phải chuyện đùa.

Tạ Minh San không quan tâm tới liền hít một hơi thật sâu, sau đó cầm ấm nước đang sôi trào đỏ lên trên mu bàn tay mình, dù đau đớn làm cô phải nhíu mày lại nhưng cô lại không dám phát ra tiếng, chỉ cố gắng nhịn đau đưa ấm nước nóng cho Tạ Thiên Ngưng.

“Chị họ, phiền chị cầm cái này giúp em.”

“Cô _____” Tạ Thiên Ngưng sợ đến choáng váng, thấy mu bàn tay của Tạ Minh San bị sưng đỏ, nhìn có vẻ rất đau, cô không biết nên nói gì chỉ ngơ ngác đưa tay ra cầm lấy ấm nước.

Tại sao cô ta lại tự làm phỏng chính mình?

-----oOo-----

Chương 36: Hãm hại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng vừa cầm ám nước nóng, Tạ Minh San liền hét to: "A —— đau quá, đau chết mất ——"

Mọi người chung quanh nghe được tiếng gào lập tức quay lại nhìn, còn có người chạy tới, nóng nảy hỏi: "Cô Minh San, cô bị sao vậy?"

Tạ Minh San buồn bã nhìn Tạ Thiên Ngưng, sau đó uất úc khóc lóc kể lể: "Chị họ, em thật không đúng khi đã cướp Thiếu Hoa của chị, nếu như vết phỏng ở bàn tay này của em có thể giúp chị hả giận, vậy em đành chấp nhận mà không hề oán trách chị, chỉ hy vọng chị có thể tha thứ cho em."

"Cô đang nói gì vậy?" Tạ Thiên Ngưng cầm ám nước, nghe mấy lời lộn xộn như vậy, vô cùng khó hiểu.

Ai có thể tới nói cho cô biết, chuyện này là sao?

Nghe những lời này, tất cả bọn người làm đều quay lại nhìn Tạ Thiên Ngưng, thấy cô cầm ám nước sôi trong tay, cũng ngầm hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng không ai dám nói chỉ biết yên lặng làm việc của mình.

"Cô Minh San, tay của cô bị phỏng rất nặng, cần phải mau chóng xử lý nhanh, để tôi đưa cô ra ngoài."

"Được." Tạ Minh San không cự tuyệt, đi theo người làm ra khỏi cửa trước, quay đầu lại liếc nhìn, lộ ra một nụ cười nham hiểm.

Lần này, cô sẽ làm cho Tạ Thiên Ngưng không thể nào quay về Ôn gia, xem cô ta có thể làm sao dựa vào hai người Ôn gia để xoay chuyển thế cục này đây?

Đừng trách cô ác độc, cô cũng chỉ vì hạnh phúc của mình mà suy tính.

Tạ Thiên Ngưng vẫn cầm ám nước, đứng ngu ngốc tại chỗ, nhớ lại chuyện vừa mới xảy ra, nhưng sao cứ nghĩ mãi vẫn không hiểu.

Tại sao Tạ Minh San lại làm phỏng tay mình, làm như vậy thì có lợi gì cho cô ta chứ?

Chẳng lẽ chỉ vì muốn cô được hả giận thôi sao?

Nếu đã thế, sao cô lại có cảm giác như bị người gài bẫy?

"Cô Thiên Ngưng, ám nước này rất nóng, cô đừng cầm nữa hãy mau đưa cho tôi đi." Một người phụ bếp đi tới, cầm lấy ám nước nóng đi.

"À." Tạ Thiên Ngưng sững sờ buông tay ra, ngây ngô đứng một hồi, cảm thấy mình ở trong nhà bếp này không còn ý nghĩa gì, vì vậy bước ra ngoài đi vào đại sảnh.

Nhưng vừa bước vào đại sảnh, cô thấy ánh mắt mọi người nhìn cô rất khác thường, loáng thoáng lộ vẻ giận dữ.

Ôn Thiếu Hoa cũng nhìn cô một cái, nhưng sau đó dời sang chỗ khác, tiếp tục giúp Tạ Minh San bôi thuốc lên trên mu bàn tay.

Ôn Minh im lặng không nói, mà vẻ mặt cũng không còn hiền từ như ban đầu nữa, giống như đang tức giận nhưng lại như đang thở dài.

Không ai mở miệng nói chuyện, Lâm Thục Phân nhìn tay Tạ Minh San một lúc, trong lòng thật sự rất tức vì vậy liền đứng lên, giận dữ mắng Tạ Thiên Ngưng: "Thiên Ngưng, bác vẫn nghĩ cháu là một đứa bé hiền lành, nhưng không ngờ cháu lại có thể làm ra những chuyện như vậy? Cho dù Minh San có cướp đi Thiếu Hoa, nhưng đó không phải nguyên nhân dẫn đến hôn nhân giữa cháu và Thiếu Hoa tan vỡ, nguyên nhân chính là vì nó không thích cháu, cháu cần gì phải dùng phương thức này để trả thù chứ."

"Bác gái, bác đang nói gì vậy?" Tạ Thiên Ngưng càng lúc càng không hiểu, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

Từ đầu đến cuối cô chưa hề nói một câu nào, ngoài trừ lúc ở trong nhà bếp

tức giận mới oán trách Tạ Minh San vài câu, ngoài ra không có làm gì cả, sao ai cũng nhìn cô đây oán trách chứ?

"Thiên Ngưng, bác hiểu trong lòng con thấy rất uất ức, nhưng trong chuyện này con đã làm sai rồi." Ôn Minh mở miệng thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu, cũng cho rằng người làm sai chính là cô.

"Bác trai bác gái, hai người đang nói cái gì sao con không hiểu?"

Ngay cả bác trai luôn yêu thương mình, tự nhiên cũng nói như vậy làm cho cô thấy rất trống rỗng.

-----oOo-----

Chương 37: Bị oan

Nguồn: EbookTruyen.Me

Im lặng một hồi lâu, tất cả mọi người đều không lên tiếng giải thích, chỉ lo quan tâm đến vết thương của Tạ Minh San.

"Thiếu Hoa, vết thương này không nhẹ đâu, chi bằng con đưa Minh San đến bệnh viện đi, tránh vết thương để lại sẹo?" Lâm Thục Phân đề nghị.

Nhưng Tạ Minh San lại khéo léo cự tuyệt: "Bác gái, không sao đâu, chỉ là bị phỏng thôi, sau khi bôi thuốc xong qua mấy ngày là khỏi thôi, không cần đi bệnh viện đâu. Mọi người đừng trách chị họ nữa, chị ấy không có cố ý đâu."

Tạ Minh San tỏ ra dịu dàng lương thiện, liền lấy được lòng của mọi người, thay đổi toàn bộ ấn tượng trước đây của cô.

Ôn Minh vẫn cứ giữ im lặng, không biết nên nói cái gì cho đúng, ông vẫn luôn tin tưởng Tạ Thiên Ngưng, bởi vì cô là một đứa bé ngoan lại rất hiền lành, nhưng chuyện lần này xảy ra lại khiến cho ông không tìm được lý do để biện minh cho hành động của cô, đành chỉ biết im lặng.

Ôn Thiếu Hoa thật sự rất giận, liền đứng lên, vẻ mặt như muốn giết người cứ nhìn chằm chằm vào Tạ Thiên Ngưng hét to: "Tạ Thiên Ngưng, tôi đã

nói với cô rồi là tôi không có cô yêu cô, cho nên tôi mới hủy bỏ hôn ước với cô. Tất cả mọi chuyện điều không hề liên quan đến Minh San, nếu như cô muốn trả thù thì cứ tới tìm tôi mà trả thù, đừng trút hết lên người cô áy chứ."

"Tôi trả thù, tôi trả thù em ấy khi nào chứ?"

"Mới vừa rồi ở trong nhà bếp, cô đã chửi Minh San một trận, người trong nhà bếp đều có thể làm chứng, cô có dám nói không có chuyện này không?"

"Chửi gì chứ, tôi chỉ nói ra những uất ức trong lòng mình thôi, chỉ oán trách mấy câu, chẳng lẽ như vậy cũng có lỗi sao?"

Cô bỏ ra mười năm tình cảm, nhưng chỉ trong một đêm liền biến mất, trong lòng thấy bất bình liền khó tránh khỏi oán trách, đây là chuyện bình thường của mọi người mà thôi.

Cô chỉ oán trách có hai câu mà thôi, không hề có làm những chuyện khác, tại sao mọi người lại dùng ánh mắt thất vọng nhìn cô?

"Oán trách mấy câu thì có thể chấp nhận, nhưng cô không thể dùng ấm nước nóng làm phỏng tay Minh San? Cô làm như vậy chỉ càng làm cho tôi chán ghét cô hơn." Ôn Thiếu Hoa càng nói càng tức, trước kia còn thấy hơi áy náy với cô, vào giờ phút này tất cả đều biến mất, chỉ còn lại căm ghét.

Cứ tưởng rằng cô chỉ là một cô gái quê mùa, không ngờ lòng dạ lại ác độc như thế?

"Tôi dùng ấm nước nóng làm cho em ấy bị thương khi nào chứ?" Tạ Thiên Ngưng vì chính mình mà cô gắng tranh cãi, không muốn gánh tội danh này lên đầu.

"Thiên Ngưng, tất cả mọi người ở trong nhà bếp đều nhìn thấy rõ ràng, có người làm chứng chính cháu lấy ấm nước nóng làm phỏng tay Minh San, dù cháu có ngụy biện thế nào cũng vô dụng. Chuyện ngày hôm nay xảy ra tất cả mọi người chúng ta đều có thể hiểu, chuyện hủy bỏ hôn ước đã khiến cháu bị đả kích quá lớn, mới gây ra chuyện này cũng là đều rất bình thường, bác không muốn trách cháu nhưng bác hi vọng từ nay về sau cháu không nên làm những chuyện như vậy nữa." Lâm Thục Phân từ tốn

khuyên bảo, giọng nói mặc dù bình thản nhưng vẫn nghe được trong giọng nói của bà tràn đầy tức giận, hơn nữa còn tỏ rõ mình đứng về phía Tạ Minh San.

"Người trong nhà bếp thật sự nhìn thấy hết mọi chuyện sao? Vậy tôi hỏi cô, cô có tận mắt thấy tôi cầm ám nước nóng này làm phỏng tay của em ấy không?" Tạ Thiên Ngưng không phục, quay sang hỏi người giúp việc.

Mọi người đều cúi đầu, không dám nói bậy bạ liền trả lời: "Cô Thiên Ngưng chỉ ở trong phòng bếp mắng cô Minh San, chúng tôi nghe thấy rất rõ, hơn nữa lúc tay cô Minh San bị phỏng thì ám nước nóng đang ở trên tay cô——"

Nghe người làm nói xong, Tạ Thiên Ngưng hiểu ra tất cả, chỉ biết khóc thầm trong lòng nhưng bê ngoài vẫn cố gắng gượng cười, sau đó quay sang phía Ôn Minh hỏi: "Bác Ôn, bác có tin không?"

"Thiên Ngưng, không phải bác Ôn không tin cháu, mà tất cả mọi người đều nhìn thấy, cháu, cháu muốn bác nên nói gì đây?"

"Ở trong mắt mọi người, cháu là hạng người như vậy sao?"

Thì ra Tạ Minh San tự khiến mình bị phỏng, sau đó đưa ám nước cho cô, thật ra mục đích thật sự của cô ta chính là hăm hại cô.

Buồn cười nhất là mọi người ở đây đều bị cô ta lừa, bao gồm cả bác Ôn người hiểu rõ cô nhất, tin tưởng cô nhất.

-----oOo-----

Chương 38: Câu trả lời của tôi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mỗi người đều chỉ trích Tạ Thiên Ngưng, Tạ Minh San liền âm thầm cười trộm, nhưng vẫn cố giả vờ giả vẹt: "Bác trai, bác gái, hai người đừng trách chị họ nữa, cháu biết trong lòng chị ấy cũng thấy rất khó chịu, nên cháu không trách chị ấy. Nếu như tay cháu bị thương có thể làm cho chị ấy thấy dễ chịu hơn, thì cũng đáng giá lắm."

"Thật là một đứa trẻ tốt bụng lại rất hiếu chuyện, Thiếu Hoa có thể lấy được người như cháu đúng là phúc của nó." Lâm Thục Phân nắm lấy bàn tay không bị thương của Tạ Minh San, thật lòng khen ngợi cô.

Lời của bà như một cây gậy đánh mạnh vào Tạ Thiên Ngưng, nói vòng vo nãy giờ, đã ám chỉ rõ nếu Thiếu Hoa cưới cô thì không may mắn sao.

Xem ra nơi này đã không còn chỗ để cho cô dung thân rồi, cô đã hoàn toàn biến thành một người ngoài không được hoan nghênh.

"Bà nói ít một hai câu có được không?" Ôn Minh thấy mặt Tạ Thiên Ngưng đầy nước mắt, rất đau lòng nên muốn Lâm Thục Phân đừng nói thêm nữa.

Vốn chuyện đang tốt, không nghĩ tới lại trở thành như vậy, ông chỉ có thể thở dài bát đắc dĩ.

Lâm Thục Phân vẫn rất khó chịu, trong lòng có chút không phục, nổi giận vì Tạ Thiên Ngưng cố ý đả thương người, vì vậy thẳng thắn nói ra: "Tôi chỉ nói sự thật mà thôi, ông biết rõ tôi là người như thế nào mà, chỉ biết ăn ngay nói thật, hôm nay người nào tốt, người nào không tốt, tất cả mọi người đều biết rất rõ, tôi không thích kẻ chỉ biết ngầm ngầm hại người."

Tạ Minh San nghe được câu này cũng hít mạnh một hơi, có chút căng thẳng.

Cô phải giữ kín chuyện xảy ra vào ngày hôm nay, bằng không kết quả của cô còn thảm hơn Tạ Thiên Ngưng, thậm chí có thể ảnh hưởng đến hôn sự của cô và Thiếu Hoa.

Những lời nói của Lâm Thục Phân làm cho Tạ Thiên Ngưng bị đả kích mạnh, thực chất trái tim đã vỡ, máu chảy không ngừng.

Ở trong lòng mọi người, cô đã trở thành người không biết phải trái, mới vừa rồi còn nói thích giờ đã chuyển sang chán ghét cô rồi.

Con người, có thể thay đổi nhanh như vậy sao?

Cô nhìn mọi người ở đây thêm một lần nữa, trong mười năm nay cô coi họ

như người thân nhất của mình, tình cảm trong suốt mười năm qua lại không chống đỡ nổi một chút xíu thủ đoạn của Tạ Minh San, thật sự buồn cười.

Tạ Thiên Ngưng không nói gì, đau lòng đến mức chỉ biết rơi nước mắt.

Nhin cô rơi lệ, Lâm Thục Phân cũng thấy phiền lòng, có chút tự trách, nhưng vẫn còn rất giận, không nhịn được liền nói một câu: "Thiên Ngưng, cháu đừng trách bác quá thẳng thắn, sự thật chính là như vậy, hơn nữa người hôm nay bị hại là Minh San, mà con bé không có trách cháu lấy nửa câu, cháu làm bộ oan ức để làm gì, cháu càng làm như vậy càng làm cho người ta thấy ghét nhiều hơn."

"Bác gái, cháu nghĩ chị họ chắc không cố ý đâu, bác đừng trách chị ấy mà." Tạ Minh San đứng lên kéo lấy cánh tay Lâm Thục Phân, vì Tạ Thiên Ngưng liền nói chuyện rất nhã nhặn.

Nhin bộ dạng giả vờ của Minh San, Tạ Thiên Ngưng tức giận mà không thể làm gì, khổ mà không thể nói ra, chỉ biết giận đến bốc hỏa.

Nhin phản ứng của Ôn Thiếu Hoa cũng giống như bọn họ, vẻ mặt giận dữ, trong đôi mắt anh lộ rõ vẻ chán ghét mãnh liệt đối với cô.

Còn bác trai với bác gái, hai người vẫn luôn coi cô như con gái ruột, luôn cư xử như một vị trưởng bối, nhưng hôm nay bọn họ đã bị Tạ Minh San che mắt, đều bắt đầu không thích cô rồi.

Đầu tiên là hôn nhân bị phá hoại, sau đó lại bị người thân hiểu lầm, từng người bắt đầu ghét cô.

Cô thật sự khiến cho người ta chán ghét như vậy sao?

Tạ Thiên Ngưng càng nghĩ càng đau lòng, nước mắt giống như khe suối không ngừng chảy xuống.

Hít một hơi thật sâu, tuyệt vọng nói: "Mọi người đã ghét cháu như thế, vậy cháu cũng không có lí do gì ở lại đây nữa. Chuyện xảy ra vào ngày hôm nay, cháu không thể thừa nhận, vĩnh viễn cũng không nhận, cháu không có lấy ám nước nóng làm phỏng tay Tạ Minh San, mọi người tin cũng được không tin cũng chẳng sao, đây chính là câu trả lời của cháu. Bắt đầu từ

hôm nay, cháu sẽ không bước vào Ôn gia dù chỉ một bước. Tất nhiên, cháu cũng không phải một người nhỏ mọn như vậy, hôn lễ của hai người bọn họ cháu nhất định sẽ đến tham gia, gửi lời chúc phúc đến hai người."

Nói xong, liền tức giận xoay người bỏ đi.

-----oOo-----

Chương 39: Không cần áy náy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tất cả mọi người đều nhìn theo bóng Tạ Thiên Ngưng rời đi, càng làm không khí chung quanh thêm phần lạnh lẽo hơn, và lại những lời nói lúc nãy của cô đã khiến cho mọi người bắt đầu hoài nghi.

Chứng cứ đã quá rõ, sao cô lại không chịu thừa nhận, chẳng lẽ bên trong còn có ẩn tình gì sao?

Tạ Minh San cảm thấy không khí hơi khác thường, để mọi chuyện không còn bị nghi ngờ thêm, cô lập tức kiểm cớ che đậy: "Bác trai bác gái, chị họ thật không có cố ý, mọi người đừng trách chị ấy có được không?"

Cô không tiếc để cho tay mình bị phỏng, chỉ vì muốn hai ông bà Ôn gia không còn thương Tạ Thiên Ngưng nữa, cho nên bất cứ giá nào cô cũng không thể để bàn tay bị thương của mình uốn phí.

"Có ai rảnh rỗi cầm lấy ám nước nóng lên chơi chứ, chuyện xảy ra như vậy mà nói không có cố ý, thì ai mà tin chứ?" Lâm Thục Phân vốn còn hơi hoài nghi, nhưng khi nghe Tạ Minh San giải thích liền dẹp tan hoài nghi của mình, mà tin cô hoàn toàn.

Không phải bà không nghi ngờ, mà là mọi chuyện diễn ra trước mắt căn bản không có chỗ để bà nghi hoặc.

Tạ Thiên Ngưng có động cơ gây thương tích cho người khác đó là điều không thể chối cãi, hơn nữa mọi người ở trong nhà bếp đều nghe thấy những lời độc ác của cô, tất cả mọi chuyện xảy ra đều đúng như vậy, còn

gì để hoài nghi chứ?

“Bác gái, thật xin lỗi, mọi chuyện đều do lỗi của cháu, mọi người không nên trách chị họ. Chị họ yêu anh Thiếu Hoa đã mười năm rồi, nhưng trong một đêm lại xảy ra nhiều biến cố lớn như vậy, nhất thời làm cho chị ấy không thể chịu đựng nổi nên mới giận cháu mà làm như thế, cũng là chuyện hợp lý mà, cháu không trách chị họ, chỉ hy vọng chị ấy có thể mở lòng mình hơn mà không nên hận cháu quá lâu thôi.” Tạ Minh San vẫn có nhận lỗi cho chính mình, giả vờ là một người hiền lành, đáng vè dịu dàng của cô làm cho mọi người đều bị mê hoặc.

Cô chỉ cần lấy được tình cảm của ông bà Ôn gia, như vậy thì cô mới có chỗ đứng vững chắc ở Ôn gia này.

Chị họ, đừng trách em lòng dạ độc ác, bất cứ cô gái nào cũng chỉ vì hạnh phúc của mình mà không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Tạ Minh San càng nghĩ, lòng dạ cô càng thêm độc ác, đối với chuyện mình làm không thấy chút áy náy nào, hơn nữa còn thấy mình làm như vậy là rất đúng.

Hạnh phúc đang ở bên cạnh, nếu cô không biết giữ chặt, đó là do cô quá ngốc.

Ôn Thiếu Hoa nhìn bóng dáng Tạ Thiên Ngung rời đi cho đến khi biến mất hẳn, người cứ đứng ngơ ngác, hai mắt nhìn chằm chằm ra cửa, trong lòng không ngừng tự nhắc nhở: có thể buông xuồng rồi.

Mười năm nay, mặc dù cô đã bỏ ra rất nhiều tình cảm cho anh, nhưng đó do cô đơn phương tình nguyện, anh không hề ép buộc cô. Hôm nay chia tay, anh không cần phải áy náy gì hết.

Nghĩ kỹ lại một chút, gương mặt căng thẳng dường như đã được giãn ra, sau đó nở nụ cười nhẹ giọng hỏi Ôn Minh: “Ba, ba còn phản đối chuyện con đám cưới với Minh San không?”

Không chờ Ôn Minh trả lời, trái lại Lâm Thục Phân đã trả lời trước: “Có gì phản đối chứ? Minh San hiểu chuyện và, hiền lành như thế, một cô bé tốt như vậy mà không chịu cưới thì còn cưới ai hả?”

Tạ Minh San cúi đầu im lặng, đang chờ câu trả lời của Ôn Minh.

Chủ nhân duy nhất của Ôn gia chính là Ôn Minh, chỉ cần ông gật đầu, chuyện này coi như đã xong.

Ôn Minh nhìn sang vợ mình rồi nhìn lại con trai, quay lại nhìn Tạ Minh San đang cúi đầu, theo quan niệm từ trước thì thiếu số phải phục tùng đa số, coi như chuyện này đã thỏa hiệp xong: “Giờ là thế hệ của giới trẻ, các con thích làm gì thì cứ làm thứ đó đi.”

Chuyện đã đến nước này, ông còn gì để nói đây?

Có lẽ đây chính là số mệnh an bài.

“Ba, cảm ơn ba đã hiểu cho con.” Ôn Thiếu Hoa không ngừng kích động, cười hớn hở.

Rốt cuộc cha của anh cũng từ bỏ cuộc hôn nhân gượng ép này, anh đã có thể tự chọn cho mình một cuộc sống riêng mà mình thích rồi.

Tạ Minh San mỉm cười, nhưng chỉ dám len lén cười mà không dám biểu hiện ra bên ngoài cho mọi người biết.

Giờ cô chỉ cần chờ làm vợ của Thiếu Hoa, làm đại thiếu phu nhân của Ôn gia nữa mà thôi.

Về chuyện chị họ, cô chỉ có thể nói: tình cảm là thứ rất ích kỷ và cô làm như vậy là không hề sai.

-----oOo-----

Chương 40: Nói xẳng bậy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng chạy ra khỏi cửa Ôn gia mà cõi lòng tan nát, nước mắt ràn rụa, đôi mắt khóc đến sưng đỏ.

Giờ đã hơn bảy giờ tối, đường phố đã lên đèn, trời tối mù mịt nên người đi

đường ai cũng vội vàng về nhà ăn bữa tối.

Còn cô chỉ có một mình đi trên con đường vừa quen thuộc vừa xa lạ, nhìn dòng người qua lại.

Cô giống như con thuyền nhỏ trôi bồng bềnh trong biển lớn, cô độc lại không biết phương hướng, cô không thể tìm được đường về nhà, lại càng không biết nhà ở nơi nào.

Không thể về nhà chú, càng không thể đến nhà bác Ôn, chỉ còn lại căn nhà trọ cô đang thuê. Nhưng giờ cô cảm thấy nhà trọ sao mà cô đơn lạnh lẽo đến vậy, khiến cô không muốn trở về.

Nếu cô không về thì biết đi đâu?

Tạ Thiên Ngung vô tình đi đến trạm xe buýt, nhìn đường rồi lại nhìn xe buýt chạy qua, bản thân cô không biết nên bắt chiếc xe buýt nào để đi.

Chung quanh mờ mịt, lại thấy mình rất vô dụng, thật sự rất khổ sở.

Giờ phút này cô chỉ muốn nằm trong lòng ngực của mẹ, mà khóc cho thật to.

Nhưng cô biết, không thể xảy ra chuyện đó.

Cô ngồi xõm xuống, đầu nguc giữa hai chân, chịu không nổi mà khóc rống lên.

"Hu hu ——"

Gió đêm lạnh lẽo thổi, làm cho người cô khẽ run lên.

Dù cho cơn gió kia có lạnh đến mấy, cũng không lạnh bằng lòng cô.

Cô cho rằng trên thế giới này không có ba mẹ thì cũng có nhiều người quan tâm và yêu thương cô, nhưng giờ đây cô mới biết được, đó chỉ là do cô tưởng tượng mà thôi, thực tế tàn khốc đã đánh tan hết tất cả những ảo tưởng đó.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình cô.

Chuông điện thoại trong túi xách Tạ Thiên Ngưng vang lên, nhưng do cô quá đau lòng nên không muốn nghe.

Chuông vang rất lâu, cứ tắt rồi lại kêu, lặp đi lặp lại, không ngừng quấy nhiễu cô.

Cho đến khi cô không chịu đựng được nữa, đành lấy điện thoại ra xem, cau mày nhìn một dãy số xa lạ hiện trên màn hình, trong lòng hơi nghi ngờ.

Số điện thoại xa lạ này cứ gọi cô mãi, không biết là có chuyện gì nhỉ?

Tạ Thiên Ngưng nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, mà không bấm nút nghe, cứ đờ mặt ra, cảm thấy rất khó hiểu.

Cô đã rất đau lòng rồi, còn bị ai đó gọi điện quấy nhiễu nữa đây?

Bình thường kiểu điện thoại quấy rầy này cô sẽ không nhận, nhưng lần này cô lại ấn nút nghe, không đợi đối phương mở miệng cô đã quát to đầy tức giận: “Tôi đang muốn chết, đừng có lãng phí thời gian của tôi nữa, tôi nay đi tìm người khác đi”.

Nói xong cô liền cúp điện thoại, tắt cả nguồn.

Chẳng qua tâm trạng cô không tốt nên mới ăn nói bậy bạ.

Nhưng cô lại không ngờ, câu nói xẳng bậy kia lại làm cho người khác chết điếng cả người.

Phong Khải Trạch phải mất rất nhiều công sức mới ra khỏi bệnh viện tâm thần, anh trở lại nhà trọ định tìm Tạ Thiên Ngưng tính sổ, nhưng chờ mãi cho đến tối mà không thấy cô đâu, trong lòng hơi lo lắng mới gọi điện hỏi thăm.

Anh vô cùng tức giận vì cô không nhận điện thoại.

Nhưng anh không dừng lại mà tiếp tục gọi.

Cuối cùng điện thoại cũng kết nối, anh chưa kịp nói chuyện đã nghe cô nói

muốn đi tự sát làm anh sợ hết hồn, đang muốn hỏi rõ sự tình thì cô đã cúp máy, lại tắt nguồn luôn làm anh lo muốn chết.

“Cô bé ngốc nghênh này, chẳng lẽ thực sự muốn đi làm chuyện dại dột đó sao?”

Mặc kệ có phải hay không, anh cũng phải mau chóng tìm cho ra cô.

Phong Khải Trạch lấy điện thoại gọi ngay cho Đường Phi, nóng nảy ra lệnh: “Đường Phi, anh hãy nghe rõ và khẩn cấp làm ngay, bắt kể dùng biện pháp nào, trong vòng hai tiếng phải tìm ra một cô gái có tên Tạ Thiên Ngung cho tôi”.

Nói xong anh liền cúp máy, vội vàng chạy đi tìm cô.

-----oOo-----

Chương 41: Nhân vật nóng nhất

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Phi đang ăn cơm thì nhận được điện thoại, không hiểu Phong Đại thiếu gia muốn làm gì, nhưng vẫn cứ làm theo chỉ thị.

Trong 2 giờ phải đi tìm một người xa lạ, tưởng dễ lầm hay sao.

Không cách nào tốt hơn là dùng truyền thông đưa tin.

Đường Phi gọi điện cho các ông chủ của các đài truyền hình lớn thành phố, để cho họ đưa tên tuổi Tạ Thiên Ngung lên mục trực tiếp, còn treo tiền thưởng cho người nào tìm được cô, để thông báo cho mọi người bắt đầu đi tìm.

Trong thời gian ngắn ngủi, Tạ Thiên Ngung trở thành nhân vật nổi bật nhất trên truyền hình.

Tạ Chính Phong cùng Ninh Nghiên đang xem phim truyền hình đặc sắc, bỗng biến thành thông báo tìm người, làm cho bọn họ không hiểu chuyện gì xảy ra, nghe nói đang tìm người tên gọi là ‘ Tạ Thiên Ngung ’ thì sợ

ngây người.

"Chính Phong, trên TV thông báo tìm người, có phải là Tạ Thiên Ngưng mà chúng ta quen biết không?" Ninh Nghiên ngạc nhiên hỏi, không tin vào mắt mình.

Tạ Thiên Ngưng không phải nhân vật lớn, không ai lại lãng phí nhiều tiền của mình, chỉ để thông báo tìm cô trên Đài truyền hình chứ?

Có lẽ là trùng tên trùng họ thôi.

"Không biết, để tôi đi gọi cho Thiên Ngưng xem". Tạ Chính Phong hơi lo lắng, vì vậy lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tạ Thiên Ngưng thì phát hiện cô tắt máy, ông vô cùng sốt ruột.

"Thiên Ngưng tắt máy".

"Ông đừng lo lắng quá, Thiên Ngưng không phải là nhân vật lớn gì, không ai đi tìm con bé như thế này đâu, chắc cùng tên cùng họ thôi, yên tâm đi". Ninh Nghiên xem thường, cầm điều khiển ti vi lên chuyển sang kênh khác.

Nhưng dù bà chuyển đến kênh nào thì kênh đó cũng phát thông báo tìm một người tên Tạ Thiên Ngưng, làm cho bà bức tức liền tắt luôn ti vi.

Tạ Chính Phong giống như đang ngồi trên đống lửa, càng nghĩ càng lo cho Tạ Thiên Ngưng nên quyết định đi ra ngoài tìm cô.

"Ông đi đâu vậy?" Ninh Nghiên nghi ngờ hỏi.

"Tôi vẫn không yên tâm, nên muốn đi tìm Thiên Ngưng". Nói xong, ông nhanh chóng đi ra khỏi cửa.

Ninh Nghiên hơi tức giận nhưng lại không biết nói gì.

Mười năm nay, hơn phân nửa tình cảm của Tạ Chính Phong đều đặt hết trên người Tạ Thiên Ngưng, mới đầu bà còn miễn cưỡng chấp nhận, nhưng dần dần không thể chịu nổi.

Bà và Minh San mới là người thân yêu nhất của ông, vậy mà trong lòng ông lúc nào cũng chỉ có Tạ Thiên Ngưng, làm cho bà thấy rất khó chịu.

Cuối cùng Minh San cũng kết hôn với Thiếu Hoa, làm cho lòng bà thấy được an ủi.

Cả nhà họ Ôn cùng với Tạ Minh San đang chuẩn bị ăn cơm, chợt TV phát thông báo tìm người.

Ba chữ 'Tạ Thiên Ngưng' khiến cho không khí gượng gạo càng trở nên đông cứng.

Ôn Minh nghe thấy thông báo vội vàng chạy nhanh đến trước màn hình TV xem cho rõ, ông chỉ nhìn thấy được ba chữ 'Tạ Thiên Ngưng' nên không thể xác định được người trong thông báo kia có phải là Tạ Thiên Ngưng ông quen hay không.

"Này, đang tìm Thiên Ngưng sao?"

"Chắc không phải đâu, Thiên Ngưng mới vừa đi, làm sao có người biết mà lên truyền hình tìm con bé chứ, có lẽ trùng họ trùng tên thôi". Lâm Thục Phân không tin đây là thông báo tìm Tạ Thiên Ngưng, trong lòng chỉ lo nghĩ đến Tạ Minh San.

"Minh San, sau này cháu nhớ thường xuyên đến đây nói chuyện với bác nhé, bác ở nhà có một mình nên rất buồn".

"Dạ, sau này cháu nhất định sẽ thường xuyên đến thăm bác, đến lúc đó bác đừng ghét bỏ cháu vì cứ đến làm phiền bác nhé". Tạ Minh San làm nũng, dáng vẻ dịu dàng càng xinh đẹp đến động lòng người.

"Đúng hơn bác sợ cháu chê bác phiền phức đó".

Hai người trò chuyện rất vui vẻ, không hề để ý đến thông báo tìm người.

Ôn Minh vẫn rất lo lắng, vì vậy gọi điện cho Tạ Thiên Ngưng, phát hiện cô tắt máy, ông quá sốt ruột nên lập tức ra lệnh cho Ôn Thiếu Hoa đi tìm cô: "Thiếu Hoa, giờ con hãy đi tìm Thiên Ngưng cho ba, ba muốn xác định con bé vẫn bình an vô sự mới có thể yên tâm được."

"Ba ——". Ôn Thiếu Hoa không muôn đi.

Nhưng Ôn Minh bắt anh phải làm: "Con đi ngay cho ba".

Không thể làm gì khác hơn đành nghe lệnh làm việc: "Được, con đi."

Cô gái này thật sự rất đáng ghét.

Tạ Minh San lo lắng, vì vậy cũng đi theo ra ngoài: "Bác trai, bác gái, con cũng muốn cùng Thiếu Hoa đi tìm chị họ".

Ngô nhỡ đây là thủ đoạn mà Tạ Thiên Ngưng dùng để đoạt lại Thiếu Hoa, chẳng phải cô mất trắng hết sao.

-----oOo-----

Chương 42: Tôi hận các người

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng đi lang thang một mình trên đường, không biết bản thân đã trở thành nhân vật nổi tiếng nhất trên truyền hình.

Tất cả đả kích cùng kéo đến làm cho cô không thể trụ nổi nữa, đau đớn, trước đây cô nghĩ dù thế nào cô cũng sẽ đè nén lại, phải kiên cường đứng lên, nhưng giờ cô hoàn toàn gục ngã.

Chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện Ôn Thiếu Hoa tuyệt tình, bị Tạ Minh San hãm hại, lại còn bị hai bác Ôn với bác gái Lâm đối xử lạnh lùng với cô, trong lòng cô giống như có một ngọn lửa đang không ngừng thôi thúc cô, chỉ có suy nghĩ là muôn chém.

Trong lúc vô tình đi ngang qua một siêu thị nhỏ, chợt nghĩ tới 'rượu', vì vậy đi vào chọn vài chai rượu.

Tại quầy tính tiền, lúc Tạ Thiên Ngưng lấy tiền trong ví ra không cẩn thận làm rơi chứng minh thư lên trên quầy.

Nhân viên thu ngân giúp cô nhặt lên, đưa hai tay trả lại: "Cô à, chúng minh thư của cô rơi ra này".

"Cám ơn!"

Tạ Thiên Ngưng đưa tay cầm lấy, ai ngờ cô thu ngân rụt tay lại, trợn mắt nhìn kĩ tấm thẻ, kích động hỏi: "Cô à, cô tên là Tạ Thiên Ngưng sao?"

"Đúng vậy! Xin hỏi có chuyện gì không?" Tạ Thiên Ngưng trả lời, cảm thấy thái độ cô thu ngân rất kì lạ.

Cô không quen cô nhân viên thu ngân này, tên cô với tính tiền thì có liên quan gì nhau chứ?

"Không, không có gì, chứng minh thư của cô đây". Cô thu ngân cung kính đưa lại chứng minh thư cho cô, trên mặt nở nụ cười sáng chói, giống như nhặt được mảnh vạn vật.

Tạ Thiên Ngưng không nghĩ nhiều, cầm lấy chứng minh thư cất vào ví, tính xong tiền, sau đó cầm túi đồ vừa mua đi ra ngoài.

Cô vừa rời đi, cô thu ngân lập tức gọi điện thoại báo ngay toàn bộ sự việc vừa xảy ra, hi vọng nhận được số tiền thưởng.

Hiện giờ tất cả kênh trên tivi đều phát thông báo tìm một người tên Tạ Thiên Ngưng, chỉ cần cung cấp tin chính xác là có thể nhận được mấy chục vạn tiền thưởng, đây chính là lộc trời cho!

Tạ Thiên Ngưng không hay biết gì, trong đầu chỉ nghĩ đến nỗi khổ của mình, cầm theo túi đựng rượu đi lang thang không có mục đích, một hồi đi đến cây cầu Takahashi, dưới chính là dòng nước.

Thấy phong cảnh không tệ, cô dừng lại trèo qua lan can, ngồi xuống lấy ra một chai rượu, mở nút uống từng hớp to rồi hét lên.

"Á ——"

Nơi đây rất ít người ở, địa thế lại cao, ngồi trên lan can có thể nhìn thấy nhiều nơi khác.

Ánh đèn đô thị sáng trưng, đông dân số nên khắp nơi đều là người, theo lí thuyết thì nơi nào có nhiều người thì nơi đó sẽ không cô độc và tịch mịch, thế nhưng cô lại rất cô độc, rất tệ nhạt.

"Tạ Thiên Ngưng, cuộc đời của mày đúng là rất thất bại, thất bại".

Mỗi lần lâm bẩm lại uống thêm một hớp rượu, tinh thần của cô không tốt nên chỉ uống một ít đã thấy ngà ngà say.

Gió sông lạnh lẽo thổi qua gương mặt đầy nước mắt của cô, từng giọt từng giọt thi nhau rơi xuống.

Nước mắt cho mười năm của cô.

"Ôn Thiếu Hoa, Tạ Minh San, hai tên khốn kiếp kia, tôi hận hai người, rất hận hai người". Tạ Thiên Ngưng hướng về phía dòng nước chảy hét to, tức giận ném chai rượu trong tay xuống sông.

Do dùng sức quá đà, thêm cả người đều hơi say nên cả người mất thăng bằng mà ngã nhào về phía trước, rơi xuống nước.

"Á ——"

"Bùm ——"

Bọt nước văng khắp nơi.

-----oOo-----

Chương 43: Trong nước có không khí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong tí tắt, Tạ Thiên Ngưng rơi xuống dòng nước chảy xiết, Phong Khải Trạch vừa vặn lái xe đến, người chưa kịp bước xuống xe đã thấy cô rơi từ trên cầu xuống, sau đó cả người bị chìm xuống dưới nước sông, bọt nước văng tung tóe, bè ngoài trông giống như muôn tự tử.

"Thiên Ngưng -----"

Lòng dạ rối bời kêu to một tiếng, lập tức xuống xe, chạy tới chỗ cầu mà cô rơi xuống, đứng ở trên cầu nhìn người dưới nước đang ra sức vùng vẫy,

không nghĩ nhiều liền leo qua lan can trên thành cầu, nhảy xuống bơi tới bên người cô.

"Cứu mạng a, ồm, cứu mạng -----"

Tạ Thiên Ngưng không biết bơi, lúc bị nước sông che phủ, khiến cho cô còn đang say rượu cũng phải tỉnh táo lại, ý thức cho cô biết mình đang gặp nguy hiểm, đành phải liều mạng trôi lên trên mặt nước, liên tục kêu cứu.

Nhưng mỗi lần kêu cứu mạng, đều uống ngum lớn nước sông, mũi tai toàn bộ đều bị nước vào, cô bị sặc nên thấy rất khó thở, cơ thể từ từ chìm xuống, cho dù cô đã nhiều lần liều mạng cố nối lên trên mặt nước, nhưng không ngăn được chính mình đang chìm xuống.

Giờ phút này, cô vô cùng hoảng sợ, đau khổ trong lòng đã bị nước sông rửa sạch, làm cho cô ý thức được mạng sống thực sự rất đáng quý.

Cô không muốn chết như vậy.

"Cứu mạng -----"

Kêu lên một tiếng, liền uống ngum lớn nước sông, kết quả cũng không còn cơ hội kêu to, cả người đều bị nước sông nhấn chìm xuống, không nổi lên được nữa.

Ở trong nước, không thể thở, chỉ cần cố liều mạng để thở, sẽ uống thêm một lượng lớn nước sông, cả người cô bây giờ rất khó thở, cuối cùng không còn sức vùng vẫy, chậm rãi nhắm mắt lại.

Thời điểm ý thức không rõ, trong đầu lóe lên ý nghĩ thế này: nếu như có thể sống sót, cô nhất định sẽ không đau lòng vì Ôn Thiếu Hoa, bởi vì giờ phút này cô mới hiểu được, người đàn ông này không đáng để cô sinh mạng sống của mình chỉ vì anh ta".

Thì ra cô vẫn chưa hiểu rõ hết tình yêu.

Một khi đã như vậy, cứ vui vẻ buông tay đi.

Tạ Thiên Ngưng bị ngạt thở liền hôn mê, trong mờ hồ có thể cảm nhận được có một cánh tay ôm chặt lấy cô, một đôi môi lạnh buốt hôn lên môi

của cô, liên tục truyền không khí cho cô.

Phong Khải Trạch bơi lên rồi lặn xuống dưới nước, ôm chặt lấy cô ở trong nước, hôn cô để cô truyền không khí cho cô.

Đột nhiên có dưỡng khí, làm cho cô có chút tỉnh táo lại, từ từ mở to mắt, xuyên qua dòng nước, mơ hồ nhìn thấy có người đàn ông hôn vào môi cô mình, truyền cho cô luồng không khí để thở.

Người đàn ông này hơi quen, nhưng cũng hơi xa lạ, làm cho cô có chút luồng lự.

Anh ta là ai?

Mặc dù cô không biết anh ta là ai, nhưng cô có thể khẳng định anh ta không phải Ôn Thiếu Hoa.

Tạ Thiên Ngưng nửa hôn mê, căn bản không có sức giãy dụa mặc cho người kéo đi.

Sau khi Phong Khải Trạch cho cô không khí, kéo cô nồi lên trên mặt nước, cô bơi về bờ, sau đó đem cô đặt trên mặt đất bằng phẳng, không chút do dự giúp cô hô hấp nhân tạo, hai tay dùng sức đè bụng của cô, ép nước bên trong nôn ra.

Ngoài mặt đang cấp cứu nhưng trong lòng rất căng thẳng: quả táo hung dữ, em mau tỉnh lại cho anh, không được phép của anh em không thể chết, có nghe thấy không?

Một đám người đứng vây quanh nhìn họ, cũng có người tốt bụng bấm 120, không bao lâu xe cấp cứu liền tới.

Bác sĩ từ trên xe chạy nhảy xuống dưới, muốn đem Tạ Thiên Ngưng lên trên xe, nhưng mà giờ phút này Phong Khải Trạch lại rất sợ hãi ngắn nhín, ngăn cản nói: "Các người định làm gì?".

"Anh ơi, chúng tôi chỉ muốn đưa cô ấy tới bệnh viện".

Nghe bác sĩ nói như vậy, anh mới lấy lại được tinh thần, không nghĩ nhiều cũng đi theo lên xe cùng nhau tới bệnh viện.

Anh mới vừa tìm được cô, tuyệt đối không để cô biến mất đi như vậy.

-----oOo-----

Chương 44: Nhất thời dao động

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đúng lúc Ôn Thiếu Hoa và Tạ Minh San cũng ở gần khu vực cầu Takahashi, bọn họ đi tới bên cạnh xe cấp cứu, hai người đều rất bình tĩnh, không có cảm xúc nào đối với xe cấp cứu này.

Lúc này, ở trên cây cầu có một túi xách làm cho Ôn Thiếu Hoa phải chú ý, bước nhanh qua, cầm lên túi xách, thuận tiện lật qua xem, hoảng hốt.

"Minh San, đây không phải túi xách của Thiên Ngưng sao?".

Tạ Minh San đi tới, liếc mắt nhìn liền nhận ra cái túi xách này, không hề phủ nhận: "Đúng vậy, đây là túi xách của chị ấy. Kỳ lạ, sao chị ấy ném túi xách ở đây, vậy người đâu rồi?".

Ôn Thiếu Hoa cầm túi xách nhìn bốn phía, không thấy Tạ Thiên Ngưng chỉ thấy trên cây cầu có mấy chai rượu, hơn nữa còn chưa mở ra.

Đột nhiên trong lòng có chút lo lắng.

Hắn hiểu rất rõ Tạ Thiên Ngưng, không phải người vứt đồ bừa bãi, nếu như không có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, cô sẽ không ném túi ở chỗ này.

Lúc này, có một người đi ngang qua đường.

Ôn Thiếu Hoa đi lên phía trước, nhã nhặn hỏi: "Chào anh, xin hỏi nơi này vừa xảy ra chuyện gì sao?".

"À có đó, vừa rồi có một cô gái nhảy sông tự tử! Nhưng đã có người đến cứu, vừa mới đưa lên xe cứu thương đi rồi".

"Cô gái kia có hình dáng ra sao, bao nhiêu tuổi vậy?" Ôn Thiếu Hoa vừa

nghĩ tới có thể là Tạ Thiên Ngưng nhảy sông tự tử, càng thêm lo lắng, liền muốn hỏi cho rõ.

Chẳng lẽ người ở trên chiếc xe cấp cứu vừa rồi, là Tạ Thiên Ngưng sao?.

"Dáng người ra sao tôi cũng không nhớ rõ lắm, nhưng trông cô ấy còn rất trẻ, thoát nhìn cũng khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi".

Người qua đường nói xong câu này, không nói nhiều thêm liền tiếp tục đi về phía trước.

Ôn Thiếu Hoa cầm túi xách của Tạ Thiên Ngưng, trong lòng vô cùng thấy áy náy còn tự trách bản thân mình, đột nhiên thấy mình đối xử với cô rất tàn nhẫn.

Một người phụ nữ nỗ lực vì anh dành ra mười năm tình cảm, mà anh nói không cần là không cần, chỉ nghĩ đến chính mình, không hề nghĩ đến cảm nhận của cô.

Anh đã làm những gì?

"Minh San, bây giờ anh muốn đi bệnh viện xem Thiên Ngưng thế nào rồi".

Nói xong, lập tức rời đi ngay.

Thế nhưng Tạ Minh San không cho anh đi, cương quyết kéo anh lại, có hết sức khuyên giải: "Thiếu Hoa, nếu giờ anh đi đến bệnh viện tìm chị ấy, thì chị ấy sẽ không từ bỏ hy vọng với anh, không lẽ anh muốn kết hôn với chị ấy sao?".

"Anh -----"

Vừa nói tới "Kết hôn", trong lòng Ôn Thiếu Hoa bắt đầu có chút lưỡng lự, thấy rất mâu thuẫn.

Nghĩ đến chuyện kết hôn với một cô gái quê mùa, trong lòng anh cực kỳ khó chịu. Còn những cố gắng của cô đã làm, khiến cho anh không thể làm ngo.

Giờ anh nên làm gì?

Tạ Minh San đoán được Ôn Thiếu Hoa đang nghĩ gì, vì không muốn anh bị dao động ý chí của mình, cô dùng từ ngữ dụ dỗ: "Thiếu Hoa, em biết anh lo lắng cho chị ấy, biết rõ trong lòng anh thấy rất hổ thẹn với chị ấy. Nhưng chuyện áy náy với tình cảm không hề liên quan đến nhau, nếu anh muốn dùng hôn nhân đáp lại thì sẽ không có hạnh phúc. Hôm nay chị ấy lấy cái chết ra uy hiếp anh, mục đích chính là muốn anh thay đổi ý định của mình, không lẽ anh muốn chấp nhận điều đó sao?".

Lấy cái chết ra uy hiếp.

Câu này làm Ôn Thiếu Hoa nhất thời dao động, kiềm chế nổi lo lắng trong lòng của mình xuống, cau mày lại không vui.

Anh ghét bị người khác uy hiếp.

"Dù sao chị ấy đã được đưa vào bệnh viện, chắc không có gì đâu, ngày mai chúng ta đến thăm chị ấy, tiện thể đem trả lại túi xách cho chị ấy luôn, có được không?" Tạ Minh San kéo cánh tay Ôn Thiếu Hoa, làm nũng cầu xin, không muốn anh cứ nghĩ nhiều về Tạ Thiên Ngưng.

Cô nghĩ rằng Tạ Thiên Ngưng sẽ từ bỏ hoàn toàn, không ngờ tới còn lợi hại hơn cô dám lấy cái chết ra để uy hiếp, xem ra cô phải sử dụng thêm chút bẩn lanh nữa mới được, bằng không hạnh phúc của mình sẽ bị cướp đi mất.

"Được rồi, chúng ta cứ về nhà trước đi." Ôn Thiếu Hoa không muốn nghĩ nhiều đến Tạ Thiên Ngưng, dẫn Tạ Minh San rời đi.

Anh sẽ không để cho cô gái kia lấy cái chết ra uy hiếp anh.

-----oOo-----

Chương 45: Không hề buông tay

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch đưa Tạ Thiên Ngưng đến bệnh viện, bác sĩ tiến hành khám và chữa bệnh, khẳng định cô không có việc gì, anh mới thấy yên

tâm.

Ngồi bên giường, lặng lẽ nhìn người đang hôn mê nằm trên giường, trong lòng càng nghĩ càng khó chịu, ngọn lửa trong lòng anh cứ liên tục bùng cháy, mang theo phẫn nộ và ghen tuông.

Vì sao cô phải tự tử?

Không lẽ vì cái tên Ôn Thiếu Hoa kia sao?

Anh đã điều tra rõ người có tên Ôn Thiếu Hoa này, từ ba năm trước đây Ôn Thiếu Hoa đã bí mật gặp gỡ Tạ Minh San, hai người gặp nhau không đến ba tháng thì xảy ra quan hệ, còn thường thường hẹn hò bí mật, rất ít quan tâm tới vị hôn thê của mình.

Vì một tên đàn ông phản bội mà đi tự tử, đáng giá không?

Nghĩ đến vị trí của Ôn Thiếu Hoa ở trong lòng Tạ Thiên Ngưng rất quan trọng, Phong Khải Trạch càng giận hơn, hận không thể đem loại bỏ tên đàn ông này ra khỏi tâm trí cô ngay bây giờ, làm cho hắn ta vĩnh viễn biến mất.

Nhưng mà anh biết, dù có giết chết Ôn Thiếu Hoa, cũng chưa chắc có thể biến mất hoàn toàn trong lòng của Tạ Thiên Ngưng, cho nên phải triệt để thay đổi tất cả, bắt đầu từ trong lòng của cô, chỉ cần anh có thể xâm nhập đến trái tim của cô, mới có thể loại bỏ hết mọi thứ về tên đàn ông đó.

Nhưng anh cũng phải cảm ơn Ôn Thiếu Hoa, nếu không phải hắn ta phản bội cô, chắc có lẽ mười sáu năm sau, anh với Tạ Thiên Ngưng sẽ không có cơ hội gặp nhau thế này.

Có lẽ bọn họ rất có duyên phận, từ mười sáu năm về trước chắc cả hai đã định sẵn cho nhau rồi.

Phong Khải Trạch nghĩ như vậy, trên mặt thoáng hiện ra nụ cười, nắm tay Tạ Thiên Ngưng, cảm nhận độ ấm tay cô truyền đến, bất giác nhớ tới bọn họ trước đây rất thân nhau.

Ngày đó, cho dù cô một câu cũng không nói với hắn, nghiêm chỉnh để hắn cũng không cảm thấy được cô độc, ngược lại có một loại cảm giác ngọt

ngào, rất ám áp.

Cảm giác như thế, mười sáu năm qua chưa bao giờ có.

So với quyền nhật ký kia thì người sống lại Đúng là người thật so với vật chết tới chân thật (câu này e ko hiểu ss), nhật ký của cô, làm cho hắn ám áp qua mười sáu năm, không nghĩ tới bản thân cô, lại làm cho hắn trong phút chốc biết cảm giác "Yêu" là gì.

"Quả táo hung dữ, sau mười sáu năm gấp lại, anh tuyệt đối sẽ không buông tay, em chỉ có thể thuộc về chính anh mà thôi."

Phong Khải Trạch nói một câu với người nằm ở trên giường, sau đó lưu lại một nụ hôn nồng nàn ở trên mu bàn tay của cô, trong lòng âm thầm nói:

Năm chặt tay em, không bao giờ bỏ ra.

Sáng hôm sau, Tạ Thiên Ngưng mơ màng tỉnh lại, đầu óc có chút mè man, bởi vì bị sặc nước, cổ họng và mũi có chút khó chịu.

Dù vậy, cô có thể nhớ rành mạch chuyện gì đã xảy ra, càng biết bản thân mình lúc này ở chỗ nào, cũng biết chính mình bị một người đưa tới chỗ này.

Cô đang ở trong bệnh viện.

Là ai đưa cô đến bệnh viện chứ?

Từ từ nhớ lại tình cảnh xảy ra ở trong nước vào tối hôm qua, một người đàn ông hôn vào môi cô để cho cô không khí.

Nghĩ chuyện xảy làm cho Tạ Thiên Ngưng không kìm chế nổi lấy tay chạm vào môi của mình, mơ hồ còn có cảm nhận được một chút quen thuộc đôi môi của người đàn ông kia rất rõ ràng.

Rốt cuộc người đàn ông đã cứu cô là ai?

Trong lúc cô đã rơi vào hôn mê, lại còn nước sôi hơi đục, mơ hồ không thấy rõ được mặt của người đàn ông kia.

Cô nhất định phải tìm người đàn ông này đền đáp.

Tạ Thiên Ngưng nở nụ cười biết ơn, đang muốn ngồi dậy xuống giường, không ngờ có người đẩy cửa vào.

Vừa nở nụ cười vừa ngẩng đầu lên nhìn, thấy một người đi tới, nụ cười trên mặt lập tức đông cứng lại.

Anh ta tới đây làm gì?

-----oOo-----

Chương 46: Toàn là đả kích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sáng sớm, Ôn Thiếu Hoa cùng Tạ Minh San đến bệnh viện, hỏi thăm phòng bệnh của Tạ Thiên Ngưng, rồi đi thẳng đến đó.

Lúc đi tới cửa không hề gõ trước, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Vừa vào cửa, cục diện càng khó xử hơn, ba đôi mắt ngơ ngác nhìn lẫn nhau, nhất thời không ai biết nên nói những gì.

Trong lòng Tạ Thiên Ngưng đang hết sức hỗn loạn, ngoại trừ tức giận còn có chút kích động, bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Chẳng lẽ hôm qua, người cứu cô là Ôn Thiếu Hoa?

Nếu chính là anh cứu cô, vậy người truyền không khí cho cô cũng chính là anh rồi.

Nghĩ tới đây, bất giác cô khẽ giơ tay lên chạm vào bờ môi của mình, nhớ lại cảm giác bị hôn vào ngày hôm qua.

Quen nhau mười năm đây là lần đầu tiên anh ta hôn cô, hơn nữa sau khi bỏ mặc cô thì mới hôn cô, cô nên vui hay là đau khổ đây.

Nhưng dù nói thế nào, hôm nay anh ta cùng Tạ Minh San đến đây, lại còn

tay trong tay bước vào phòng khiến cho cô bị đả kích mạnh.

"Tại sao lại là hai người?" Giọng điệu Tạ Thiên Ngưng cực kỳ lạnh lùng, trong đó có chút không vui, chỉ hỏi một câu rồi di chuyển tầm mắt, không muốn nhìn thẳng vào bọn họ.

Tạ Minh San lấy lại tinh thần nhanh hơn Ôn Thiếu Hoa, cầm túi xách đi tới, đặt trên bàn sau đó dịu dàng nói: "Chị họ, đây là túi xách của chị, tụi em đến để trả lại cho chị."

Nói xong, liền quay lại đến bên cạnh Ôn Thiếu Hoa, không nói thêm gì nữa.

Tạ Thiên Ngưng nhìn túi xách của mình, rồi nhìn qua Tạ Minh San một chút, từng cử chỉ từng lời nói của cô ta, đối với cô mà nói đều là đả kích.

Cô em họ này bè ngoài nhìn rất nhu mì hiền thục, nhưng thực là người rất mưu mô, nếu như không có chuyện ám nước nóng kia, cô cũng không tin Tạ Minh San là loại người như vậy.

Chỉ tiếc, hành động thắc cả lời nói.

Nhin túi xách trước mắt, không thể nghi ngờ nữa người hôm qua cứu cô là Ôn Thiếu Hoa. Nếu như có thể lựa chọn, cô thà chọn anh đừng có cứu cô, như vậy mới khiến cho cô thấy dễ chịu nhiều hơn.

Chỉ là nghĩ kỹ lại một chút, nếu như anh không cứu cô chẳng phải cô đã chết rồi sao?

Nhức đầu quá đi.

Tạ Thiên Ngưng càng nghĩ càng khó hiểu, khiến cả người đều khó chịu, đau đầu muốn chết. Cuối cùng thật không chịu nổi, liền dùng chăn che kín cả người, không muốn đối mặt với hai người kia.

Ôn Thiếu Hoa thấy cô hành động như vậy, liền nhíu mày đứng bất động tại chỗ, chán ghét nói: "Thiên Ngưng, cô cũng đã lớn rồi không nên dùng hành động ngu ngốc này để giải quyết vấn đề. Tôi và cô đã không thể, dù cho cô lấy cái chết ra uy hiếp thì tôi cũng sẽ không thỏa hiệp, cô nên từ bỏ đi."

Tạ Thiên Ngưng nghe được những lời này, vô cùng uất ức nên vén chăn lên, tức giận liền ngồi dậy hỏi: "Tôi lấy cái chết ra uy hiếp hồi nào hả?"

Mới vừa hỏi xong, chợt hiểu ra.

Cô không cần thận mới rơi xuống nước, nhưng bọn họ lại xem chuyện này thành tự sát, lại nói là 'lấy cái chết ra uy hiếp'.

Chợt im lặng.

Ôn Thiếu Hoa nhìn thấy thái độ chết cung không nhận của Tạ Thiên Ngưng, hơi bất mãn liền giận dữ nói: "Lúc nào thì trong lòng cô tự hiểu, tôi không muốn lãng phí thời gian với cô nữa, cô tự giải quyết đi, đừng làm những chuyện cho người khác chê cười nữa, nếu còn xảy ra chuyện thì tôi sẽ không đến thăm cô nữa đâu. Minh San, chúng ta đi."

Nói xong, ôm Tạ Minh San đi ra ngoài.

Tạ Minh San âm thầm cười trộm, ngoan ngoãn cùng anh rời khỏi.

Đây là điều cô muốn.

Hôn lễ của cô và Thiếu Hoa sắp được cử hành rồi, tuyệt đối không cho phép Tạ Thiên Ngưng có cơ hội phản công, xem ra cô cần phải hành động nhanh hơn mới được.

-----oOo-----

Chương 47: Lửa giận khó hiểu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ôn Thiếu Hoa cùng Tạ Minh San cứ như vậy mà đi, khiến Tạ Thiên Ngưng tức chết đi được. Cô cầm gói đầu lên, dùng sức ném ra ngoài cửa.

Ném trúng ngay vào đầu Ôn Thiếu Hoa, làm anh tức giận đứng lại, xoay người, đôi mắt tràn đầy lửa giận cùng chán ghét nhìn cô, đối với hành động của cô rất bất mãn: "Em năm nay đã hai mươi tám tuổi rồi, đừng cu

xử như đúra bé làm những chuyện khiến người ta cảm thấy buồn nôn. Em càng như vậy, sẽ càng khiến cho người khác chán ghét em hơn."

"Nếu chán ghét tôi, tại sao lại còn cứu tôi?" Tạ Thiên Ngưng rống to, vết thương lòng còn chưa lành hẳn, lại một lần nữa bị người khác dùng sức xé ra, đau đớn nỗi cô không nhịn được liền bộc phát.

Cô thật sự xấu xa đến vậy sao?

"Cứu em?"

Hắn nhìn vẻ mặt giận dữ cô, hai mắt nghi ngờ không hiểu cô đang nói gì.

Xem ra cô đã hiểu lầm, cho rằng người cứu cô là hắn.

Thật ra sự thật không phải thế.

Nghĩ tới đây, Ôn Thiếu Hoa đang muốn mở miệng giải thích, nhưng một y tá chợt đi tới khiển trách bọn họ: "Nơi này là bệnh viện, mọi người không nên lớn tiếng ồn ào để tránh ảnh hưởng đến những bệnh nhân khác ngoài."

Sau khi y tá nói xong, liền đi tới bên cạnh Tạ Thiên Ngưng, kiểm tra sơ qua cho cô một chút, sau đó lễ phép nói: "Tiểu thư, thân thể của cô đã không có gì đáng ngại, ngày hôm nay có thể xuất viện rồi, nhưng về sau phải chú ý chăm sóc thân thể hơn."

"Cám ơn, tôi biết rồi." Tạ Thiên Ngưng thu hồi khuôn mặt tức giận, nở một nụ cười thân thiện với y tá.

Y tá liền thu dọn một chút, đang muốn rời đi, nhưng vẫn không nhịn được liền nhiều chuyện thêm một chút: "Tiểu thư, người đàn ông hôm qua đưa cô tới bệnh viện là bạn trai cô sao? Không thể không nói, bạn trai cô thực sự rất đẹp trai nha, hơn nữa còn rất ân cần chu đáo, tự mình chăm sóc cô cả một buổi tối, chắc lúc này đã ra ngoài mua đồ ăn cho cô rồi."

"Bạn trai tôi?"

Cô có bạn trai từ khi nào vậy?

Vả lại người còn đang ở đây, tại sao y tá lại nói như vậy chứ? Không lẽ người cứu cô không phải Ôn Thiếu Hoa sao?

Tạ Thiên Ngưng càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, vì vậy liền chỉ vào Ôn Thiếu Hoa đang đứng ở cửa, hỏi y tá: "Cô y tá, người đưa tôi tới bệnh viện ngày hôm qua, không phải là anh ta sao?"

"Không phải." Y tá liếc mắt nhìn sang Ôn Thiếu Hoa, sau đó quay đầu lại khẽ mỉm cười, lắc đầu kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ ngày hôm qua người đưa cô đến bệnh viện không phải là bạn trai cô?"

Nếu như không phải, vậy người đàn ông kia cũng quá tốt bụng rồi, không chỉ đưa người đến bệnh viện, còn chăm sóc cả một buổi tối, thật đúng là một người đàn ông tốt!

"Không phải anh ta."

Ông trời ơi, thì ra nói hết nửa ngày, cô lại hiểu lầm tai hại như vậy, người cứu cô không phải Ôn Thiếu Hoa mà là một người không quen biết.

"Được rồi, lát nữa cô có thể đi làm thủ tục xuất viện rồi." Y tá không nhiều chuyện nữa, đi thẳng ra ngoài.

Tạ Thiên Ngưng không nói gì, ngồi trên giường cực khổ suy nghĩ xem anh chàng tốt bụng đẹp trai đã cứu cô là ai.

Đột nhiên Ôn Thiếu Hoa cảm thấy trong lòng có ngọn lửa giận không hiểu nổi dâng lên, nhất là khi thấy Tạ Thiên Ngưng không thèm nhìn hắn, làm cho lửa giận càng mạnh hơn, không muốn ở lại với cô nữa liền kéo Tạ Minh San rời đi.

Không biết vì sao, khi y tá nói ra chân tướng sự thật thì trong lòng hắn cảm thấy rất khó chịu, thậm chí còn giận dữ, tại sao người cứu cô không phải là hắn.

Tại sao hắn lại có cảm giác này?

Tạ Minh San bị Ôn Thiếu Hoa dùng sức lôi đi về phía trước, bước đi cũng hơi khó khăn, nhưng cô không nói gì, chỉ nỗ lực đuổi theo.

Cô hiểu hắn đang nghĩ đến Tạ Thiên Ngưng, nhưng lúc này có nói gì cũng đều vô dụng, căn bản muôn thay đổi như cũ đã không còn kịp nữa rồi.

Bất kể chuyện như thế nào, thì cô mới là vợ sắp cưới của Ôn Thiếu Hoa .

-----oOo-----

Chương 48: Quán chặt cả đời

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đúng lúc này Phong Khải Trạch đi từ ngoài vào, trên tay cầm túi đồ ăn sáng, nhìn thấy Ôn Thiếu Hoa với Tạ Linh San đi tới, anh liền đi chậm lại, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn hắn ta, chân mày không vui liền nhướng lên.

Mặc dù anh chưa từng gặp qua Ôn Thiếu Hoa, nhưng trên tài liệu của anh có hình hắn ta, có lẽ vì liên quan đến Tạ Thiên Ngưng, nên một người chưa bao giờ để ý đến bất luận kẻ nào như anh, ngay lập tức nhớ kỹ tên đàn ông đáng kinh tởm này.

Hai người kia tới bệnh viện làm gì?

Chẳng lẽ đến tìm Tạ Thiên Ngưng sao?

Một người đàn ông mang theo niềm vui mới đến tìm vị hôn thê bị vứt bỏ của mình, chẳng phải là muốn đả kích người khác hay sao?

Phong Khải Trạch càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, cũng có chút lo lắng, liền bước nhanh về phía phòng bệnh.

Anh phải mau chóng trở về phòng bệnh, xem hai người kia đã làm gì qua táo của anh rồi?

Ôn Thiếu Hoa với Tạ Minh San không biết Phong Khải Trạch, cho rằng anh là người lạ, cứ như vậy đi lướt qua anh, sau đó rời khỏi bệnh viện.

Một mình Tạ Thiên Ngưng ở trong phòng bệnh, ngồi ngoác trên giường, tiếp tục nghĩ đến người đã cứu cô.

Khi cô biết người cứu cô không phải là Ôn Thiếu Hoa thì trong lòng chợt cảm thấy có chút mất mát, nhưng cũng có phần cao hứng.

Bây giờ cô với Ôn Thiếu Hoa đã không còn quan hệ, có lẽ giữa hai người đã không còn chút liên quan nào nữa rồi, cô lại cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn một chút.

Từ giờ trở đi cô với Ôn Thiếu Hoa đã hoàn toàn vạch rõ giới hạn, vứt bỏ hết tình cảm suốt mười năm qua.

“Đúng vậy, Tạ Thiên Ngưng, từ giờ trở đi mà phải sống cho chính mình, hãy cố gắng lên.”

Lâm nhảm mấy câu, sau đó hét to một tiếng phát tiết nỗi lòng của mình, quăng toàn bộ đau đớn trong tim ra ngoài.

“A_____”

Phong Khải Trạch vừa tới ngoài cửa, nghe thấy tiếng la, hốt hoảng không kịp gõ cửa liền trực tiếp xông vào.

Binh_____

Tiếng đầy cửa thật lớn làm Tạ Thiên Ngưng giật mình, tầm mắt lập tức nhìn về người vừa tới, nhất thời kinh ngạc làm gương mặt trầm xuống, vừa tức giận lại có chút chán ghét nói: “Tại sao lại là anh?”

Ông trời ơi, đừng đùa quá lớn như vậy chứ, cư nhiên để cho một tên bệnh thần kinh cứ quẩn lấy cô mãi không tha.

Tha cho cô đi.

Phong Khải Trạch mặc kệ cô phẫn nộ hay chán ghét, bước nhanh đến bên giường, cẩn thận quan sát cô nhiều lần, lại không thấy trên người cô có bất kỳ vết thương gì, nên cũng yên tâm hơn phân nửa.

“Phong tiên sinh, rốt cuộc anh định bám theo tôi tới khi nào đây?” Tạ Thiên Ngưng không biết nói gì với hành động kì quái của anh.

Một kẻ làm cô đau lòng vừa mới rời khỏi, không ngờ lại xuất hiện một kẻ

khác chuyên làm cho cô tức giận, như vậy làm sao cô sống nổi chứ?

“Quán quýt cả đời.” Phong Khải Trạch nâng đôi môi mê người lên, cười nhạt, trong đôi mắt lộ ra tia sáng dịu dàng, lại ẩn chứa sự mê hoặc kỳ quái, thần bí tới mức làm người khác không đoán được rốt cuộc anh đang muốn làm gì.

Nhưng cô có thể khẳng định một điều, anh thật sự rất đẹp trai.

Từ trước đến nay Tạ Thiên Ngưng không thích các anh chàng đẹp trai, nhưng lúc này cô thật sự không nhịn được muôn nhìn nhiều hơn nữa, không kìm lòng nổi mà lên tiếng.

“Oa, đúng là rất xinh đẹp.”

Nếu như có bạn trai như vậy, tin rằng nhất định sẽ làm người khác ghen tỵ chết đi được.

Xinh đẹp _____ dùng từ này để hình dung, làm Phong Khải Trạch hơi bất mãn, nghiêm mặt nhường mày.

Đối với một người đàn ông mà nói, dùng từ ‘xinh đẹp’ để hình dung quả thật là một loại sỉ nhục.

“Nhìn đủ chưa?” Anh không vui hỏi, cắt ngang nhã hứng của cô.

Anh không phản đối cô nhìn anh, nhưng anh không cho phép cô dùng từ ‘xinh đẹp’ để hình dung anh như vậy.

-----oOo-----

Chương 49: Đột nhiên dịu dàng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nhìn đủ chưa?

Tạ Thiên Ngưng nghe được câu này lập tức lấy lại tinh thần, thu hồi ánh mắt hoa si của mình, ra vẻ khinh thường, liền giễu cợt nói: “Ai thèm nhìn

một kẻ bệnh thần kinh chứ."

Nếu như người đàn ông này có thể bình thường một chút, dịu dàng một chút, săn sóc một chút, hài hước một chút, thư sinh một chút, như vậy sẽ rất hoàn mĩ.

Bất quá cô cũng biết nhiều cái một chút cộng lại thành thế nào, đó là một khoảng rất lớn, lớn đến mức không thể nào thay đổi được.

Thôi, dù sao anh cũng không phải bạn trai cô, anh là loại người gì cũng không có quan hệ tới cô, cô làm gì phải quan tâm nhiều chứ?

"Hiện tại anh nghiêm túc nói cho em biết, anh không phải là người bị bệnh thần kinh, em nhớ kỹ cho anh." Phong Khải Trạch nhớ lại chuyện lần trước ở bệnh viện, bị người ta bắt lại xem mình như kẻ bệnh thần kinh, giận đến cắn răng nghiên lợi.

Ngày đó anh phải tốn rất nhiều sức lực, mới chứng minh được mình không phải bị bệnh thần kinh với các bác sĩ. Thiếu chút nữa bị người ta xem là người bệnh tâm thần mà đem nhốt lại, bắt cứ ai trong tình cảnh đó cũng đều giận cả.

Nếu như đổi lại là người khác làm vậy với anh, người đó không chết cũng thành kẻ tàn phế.

Bởi vì là cô, nên anh mới khoan dung độ lượng mà bỏ qua hết tất cả.

Chỉ có một điều anh không thể tha thứ, anh không cho phép trong lòng cô có người đàn ông khác. Cho nên cái tên Ôn Thiếu Hoa kia, anh sẽ tìm đủ tất cả biện pháp để tống hắn ra khỏi trong lòng cô.

"Không có người bị bệnh thần kinh nào lại tự nhận mình là người bị bệnh thần kinh cả." Cô quay sang nói ngược lại anh, biểu lộ ra tất cả sự chân thật của mình.

Dù ở trước mặt Ôn Thiếu Hoa, gặp phải chuyện không vui, cô cũng sẽ không tức giận, chỉ muốn tìm đủ mọi cách để phù hợp với sở thích của hắn, hắn nói cái gì thì chính là cái đó, cô chưa từng có bất kỳ dị nghị nào, thậm chí nói chuyện với hắn cũng không dám quá lớn tiếng.

Nhưng ở trước mặt người đàn ông này, cô muốn làm gì thì làm cái đó, không có một chút gò bó.

Chẳng lẽ chỉ vì anh là người xa lạ, cho nên cô chẳng chút che giấu mới bộc lộ rõ bản chất thật sự của mình?

"Nếu như anh thật sự là kẻ bệnh thần kinh, em nghĩ đám bác sĩ kia có chịu dễ dàng thả anh ra không?"

"Cái này ——"

Hình như cũng đúng, sao cô lại quên chuyện này chứ.

"Cô gái ngốc à, em vừa mới tinh lại nên chắc bụng đã đói rồi, ăn chút trước đi, sau đó anh đưa em về." Phong Khải Trạch lấy bữa sáng ra, tự mình đưa đến trước mặt cô.

Tạ Thiên Ngưng trợn tròn mắt, ngạc nhiên bữa sáng phong phú ở trước mặt, trong lòng cảm thấy có một dòng nước ám chảy qua.

Đã rất lâu rồi không có ai mua đồ ăn gì đó cho cô cả. Từ sau khi ba qua đời, cô đã tự nói với chính bản thân mình. Từ nay về sau cô đều phải tự dựa vào chính mình, phải kiên cường mà sống.

Mười năm nay, hơn ba ngàn ngày đêm, một ngày ba bữa cô đều phải tự mình giải quyết, có khi tăng ca nên đi về nhà quá trễ không kịp ăn cơm, có lúc còn vì chuyện của Ôn Thiếu Hoa mà dẹp chuyện ăn cơm sang một bên, cứ để bụng đói như vậy, ngày đêm mệt mỏi gom góp lại, kết quả cô bị bệnh đau bao tử.

Nhưng chuyện buồn cười nhất, là không có ai biết cô bị bệnh đau bao tử, cô chỉ biết yên lặng chịu đựng.

Phong Khải Trạch đem bữa sáng tới rất lâu, nhưng lại không thấy đối phương có phản ứng gì, vì vậy liền ngồi lên giường bệnh nghi ngờ hỏi: "Từ hôm qua tới giờ em chưa có ăn gì, chẳng lẽ không thấy đói sao?"

Vừa nói xong, mới phát hiện trong đôi mắt của cô rưng rưng nước mắt, cuối cùng khóc lóc, hiện rõ hai dòng nước mắt chảy trên gương mặt.

Nước mắt của cô làm anh thấy đau lòng, không nhịn được dịu dàng hỏi: "Tại sao lại khóc, chẳng lẽ bữa ăn sáng anh mua không hợp khẩu vị của em sao?"

Bỗng nhiên dịu dàng khiến cho Tạ Thiên Ngưng càng thêm kích động, cuối cùng không nhịn được nhào qua ôm anh thật chặt, khóc lớn một hồi.

"Huhu ——"

Thì ra khi có một lồng ngực để ôm vào mà khóc thút thít, là chuyện rất hạnh phúc.

-----oOo-----

Chương 50: Người phụ nữ của anh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch ngồi bất động, mặc cho Tạ Thiên Ngưng khóc ở trong ngực của anh, cuối cùng không kiềm chế được vươn tay ra, nhẹ nhàng đặt trên lưng của cô, muốn cho cô cảm nhận được tình cảm áp được người khác che chở.

Anh không muốn nhìn thấy cô khóc, nhưng mà anh biết chỉ có khóc mới làm cho lòng cô dễ chịu hơn, cho nên anh chỉ có thể cho cô mượn bờ vai mình, để cho cô có thể yên lòng dựa vào đó mà khóc.

Sau khi khóc xong, anh hi vọng cô có thể quên hết những chuyện đó, tốt nhất là quên hết chuyện của Ôn Thiếu Hoa đi.

Tạ Thiên Ngưng khóc một hồi lâu, đến khi ướt đẫm cả bả vai của Phong Khải Trạch, đột nhiên cảm thấy chuyện này không ổn lắm, vì vậy lập tức rời khỏi lồng ngực của anh, không khóc nữa liền tức giận hỏi: "Anh thừa dịp muốn chiếm tiện nghi của tôi hả?"

Người đàn ông này thật kỳ quái, mới bắt đầu thì lạnh lùng như núi băng, giờ đột nhiên nhiệt tình như lửa, hơn nữa còn đột nhiên chuyển thành như vậy, trong đó không có gì kỳ lạ chứ.

Nếu như anh không bị bệnh thần kinh, thì chính là có ý đồ khác.

"Cầu xin em hãy suy nghĩ logic thêm có được không, là em nhào vào trong ngực anh mà, tự nhiên giờ lại nói anh chiếm tiện nghi của em, thật không biết trong đầu của em chứa những gì nữa?"

Yêu một cô gái không đủ thông minh, có được tính là đau khổ hay không?

Nếu quả thật đây là một loại thống khổ, vậy anh cũng đành phải nhận.

"Phong tiên sinh, tại sao đột nhiên anh đối xử tốt với tôi như vậy?" Cô nghiêm túc hỏi, trong mắt mang theo cảnh giác, giống như đề phòng kẻ xâu nòi đó.

Thấy vào ánh mắt của cô, Phong Khải Trạch hơi buồn bực, trong lòng hờn dỗi mà không thể bộc phát ra được. Vì vậy liền hít sâu vào, để cho bản thân mình bình tĩnh lại một chút, sau đó làm bộ dạng ma quỷ, nghiêng người kè sát vào mặt cô, cười tà nói: "Bởi vì cuộc đời này của em nhất định phải làm người phụ nữ của anh, là người phụ nữ duy nhất của anh. Hơn nữa mạng của em là do anh cứu, cho nên từ bây giờ trở đi toàn bộ mọi thứ của em đều do anh quyết định, không được lệnh của anh thì em không được phép lấy mạng mình ra đùa giỡn."

"Hả ——"

Cái gì với cái gì?

Sao mạng của cô lại là anh cứu?

Chẳng lẽ ——

"Người cứu tôi không phải là anh chứ?"

Mẹ ơi, nếu người cứu cô là anh, vậy người hôn cô và cho cô không khí ở dưới sông lại là anh sao?

"Chính là tại hạ." Phong Khải Trạch cười đắc ý, nhíu mày trả lời.

"Con gặp phiền toái rồi." Cô vỗ tay lên trán mình, tốt nhất là im lặng với sự thật này.

Nói cả buổi, thì ra người cứu cô lại là anh.

Thấy dáng vẻ đáng yêu khi tức giận của cô, anh không nhịn được bật cười, nhưng nghĩ tới chuyện cô vì một tên đàn ông khác đi tự sát, phiền muội trong lòng lại dâng lên, không vui hỏi: "Vì người đàn ông phản bội đã vứt bỏ em mà đi tự sát, như vậy có đáng không?"

Tạ Thiên Ngưng đang ảo não, chợt nghe những lời này, lửa giận dâng cao, rống to hỏi ngược lại: "Ai nói tôi vì một kẻ phản bội vứt bỏ mình mà đi tự sát chứ?"

Mới vừa rồi Ôn Thiếu Hoa nói cô lấy cái chết ra uy hiếp.

Giờ người đàn ông này lại nói cô đi tự sát.

Bọn đàn ông này đều bị bệnh hết rồi.

"Nếu như không phải, vậy tại sao em lại nhảy xuống sông?" Phong Khải Trạch cũng rất tức giận, giận cô vì người đàn ông như vậy mà không quý trọng sinh mạng của mình, liền tranh cãi với cô.

Bây giờ trong lòng anh cũng rất khó chịu.

"Không phải tôi nhảy xuống sông, mà là tôi không cẩn thận bị ngã xuống sông, đã hiểu chưa đau heo." Cô không phục liền rống to giải thích, quá giận dữ nên lúc nói chuyện đều phun ra nước bọt văng vào mặt của đối phương.

Cô không cho phép người khác hiểu lầm chuyện cô rơi xuống sông là đi tự sát, bởi vì cô muốn nói cho người đời biết, cái tên Ôn Thiếu Hoa kia không xứng để cô phải đi tìm cái chết.

-----oOo-----

Chương 51: Anh muốn theo đuổi em
Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch nghe cô giải thích rõ mọi chuyện, vốn dĩ trong lòng anh còn rất tức giận, nhưng trong nháy mắt đã trở lại bình thường, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, kích động hỏi: "Thật sự em không muốn đi tự tử sao?".

Nếu không phải như thế, điều này chứng minh tên Ôn Thiếu Hoa kia đã không còn quan trọng đối với cô nữa rồi.

Điều này làm anh cực kỳ hài lòng.

"Đang sống yên lành tại sao tôi phải đi tự tử chứ?" Cô tức giận hỏi.

"Đang yên lành tại sao em lại bị ngã từ trên cầu xuống?" Anh hỏi ngược lại cô.

Kiểu nói chuyện của hai người, ngoài mặt giống như đang cãi nhau, nhưng trong mắt người khác lại giống như một đôi oan gia đang cùng nhau tranh cãi, từ bên trong phảng phát ra một loại hương vị màu đỏ, tựa như ám chỉ duyên phận của hai người.

Hình như cô đã không còn cảnh giác với anh nữa.

Còn anh thì đang cõi bộc lộ tình cảm với cô.

"Tôi -----" Lần này Tạ Thiên Ngưng nghẹn lời rồi. Vừa nghĩ tới nguyên nhân mình ngã từ trên cầu xuống, gương mặt cô đau khổ, không biết nên nói như thế nào?

Nếu như không phải vì quá đau lòng, cô sẽ không chạy đến trên cầu uống rượu. Nếu không vì quá đau lòng, sẽ không uống rượu và cũng sẽ không rơi xuống cầu, thiêu chát nữa là chết rồi.

Nói tóm lại, tên đầu sỏ gây nên chuyện này chính là Ôn Thiếu Hoa, cái tên đàn ông thối tha đáng ghét kia.

"Cho dù em không nói thì anh cũng biết." Phong Khải Trạch thấy mặt cô xụ xuống, không cần hỏi thì trong lòng anh cũng đã hiểu.

"Anh biết, anh biết cái gì?" Cô ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh.

E rằng ngay cả tên cô anh còn không biết, làm sao lại biết rõ chuyện của cô chứ?

Những chuyện xâu đó.

"Vị hôn phu đã vứt bỏ em, còn đi kết hôn với người phụ nữ khác, em đau lòng cũng là chuyện rất bình thường".

"Rốt cuộc anh là ai, tại sao biết nhiều chuyện của tôi như vậy?" Cô chợt đề cao cảnh giác, nghiêm túc nhìn anh, không dám có chút lơi lỏng.

"Tất cả chuyện xảy ra với em anh đều biết, bao gồm cả chiều cao, cân nặng, 3D".

Tạ Thiên Ngưng vừa nghe đôi phuơng nói cái gì "3D", cúi đầu nhìn bộ ngực của mình, sau đó dùng hai tay ôm lấy, rống to chửi người: "Đồ háo sắc, anh muốn làm gì?".

Nếu như không phải đồ háo sắc, vậy anh điều tra 3D của cô làm gì?

Quả nhiên nửa người dưới của bọn đàn ông đều là động vật, đồ vô liêm sỉ.

"Nếu anh thật sự là tên háo sắc, đã sớm làm chuyện đó với em rồi, không cần chờ đến bây giờ". Phong Khải Trạch nghiêng người đi tới, gương mặt tà mị kia làm cho cô bị hù dọa.

"Vậy, vậy anh muốn làm gì?" Cô cố gắng lùi ra phía sau, kinh hồn bạt vía nhìn anh.

Cô chưa từng mập mờ với bất cứ người đàn ông nào, làm cho lòng ngực cô cứ đập loạn mãi, nét mặt trông rất khổ sở, không phải cô lại lên cơn sốt chứ?

"Theo đuối em." Anh kè sát vào mặt cô, bỗng nhiên nở nụ cười mê người, cực kì lạnh nhạt nói một câu, rồi trở lại chỗ ngồi, không có nghiêng người tới nữa.

Theo đuối em -----

Mấy từ này cứ luôn quay cuồng trong đầu Tạ Thiên Ngưng, hoàn toàn

không thể tiêu hóa nổi.

Cô không có nghe lộn chứ, không ngờ lại có chàng trai nói muốn theo đuổi cô.

Từ lúc mười tám tuổi đến nay, trong thế giới của cô cũng chỉ có Ôn Thiếu Hoa. Chỉ vì hắn ta, mà cô không hề quan tâm đến ánh mắt của người khác phái nhìn cô. Chưa bao giờ tự ăn diện cho chính mình, chưa từng biết đến cảm giác được người khác theo đuổi là thế nào.

Bây giờ, nghe người khác nói muốn theo đuổi cô, làm cô không ngừng bị kích động, giống như những cơn sóng nhỏ lăn tăn giữa mặt hồ yên tĩnh.

Cô trợn to hai mắt nhìn anh, rồi vươn đầu ngón tay ra chỉ vào chính mình, cà lăm hỏi: "Theo đuổi, theo đuổi tôi?".

"Đúng vậy, theo đuổi em, anh muốn theo đuổi em." Anh khẽ mỉm cười, gật đầu một cái trả lời rất rõ ràng.

Phong cách hành sự của anh vẫn luôn rất thăng thăng, không chút quanh co.

-----oOo-----

Chương 52: Bằng không thì hôn em

Nguồn: EbookTruyen.Me

Anh muốn theo đuổi em.

Tạ Thiên Ngưng càng ngó người khi nghe được năm chữ này, chỉ biết ngạc nhiên người đàn ông trước mắt, cứ mãi nghi ngờ nhìn anh.

Lần đầu tiên gặp mặt, anh rất nghiêm túc và lạnh lùng nói với cô: Trước khi tôi cho phép, không được chạm vào tôi. Bộ dạng kia quả thật rất lạnh nhạt, luôn cự tuyệt cô ra xa nghìn dặm, sau mấy lần không hẹn mà gặp, thái độ của anh đối với cô còn xa lạ hơn người không quen, thậm chí là chán ghét cô.

Trong quá khứ anh luôn làm cô bị tổn thương, nên hiện tại cô không thể nào tin lời anh nói.

Muốn theo đuổi cô, chỉ sợ là có mục đích khác.

"Phong tiên sinh à, xin anh thứ lỗi cho tôi nói thẳng, nếu anh muốn tìm người để đùa thì nên đi tìm người khác đi, tạm biệt." Tạ Thiên Ngưng vén chăn lên, định bước xuống giường rời đi.

Nhưng hai chân mới vừa chạm xuống đất, dạ dày bỗng nhiên đau đớn, làm cho cô không nhịn được phải lấy tay ôm bụng, ngồi xuống, nhíu mày mà cố gắng chịu đựng.

Từ hôm qua đến giờ cô không có ăn gì, không bị đau dạ dày mới lạ.

Phong Khải Trạch cầm bữa ăn sáng đưa tới trước mặt cô, giọng điệu như ra lệnh: "Mau ăn đi."

Cô ngẩng đầu lên không phục nói: "Anh kêu tôi ăn thì tôi phải ăn sao, vậy tôi còn mặt mũi gì nữa."

Đến chết vẫn còn sĩ diện, đúng là làm khổ thân mình.

Cho dù bị giày vò, cô cũng không muốn nhận ân tình của anh.

"Em cứ muốn hành hạ dạ dày của mình sao?" Anh nghiêm nghị quở trách, vẻ mặt không vui lắm, dường như đang rất tức giận.

Phản ứng của anh làm cho cô cảm thấy rất kỳ lạ, là cô đau dạ dày chứ không phải anh đau dạ dày, anh giận làm gì chứ?

Người này thật đúng là có lầm tật xấu, rõ ràng nói không thích xen vào việc của người khác, nhưng lại cứ quản chuyện của cô, đúng là nhảm chán.

"Chuyện của tôi không cần anh lo."

"Anh nói rồi, bắt đầu từ bây giờ, tất cả chuyện của em đều do anh quyết định." Anh bá đạo nói, sau đó lấy bữa ăn sáng trong túi ra, mở bình sữa tươi đặt ở trước mặt cô, lại một lần nữa ra lệnh cho cô: "Em phải ăn."

"Tại sao tôi phải ăn?"

"Nếu em không muốn dạ dày đau hơn, thì ngoan ngoãn nghe lời đi, người có bệnh đau dạ dày mà không chú ý ăn uống, chẳng lẽ em có chứng bệnh tự ngược đãi mình sao? Mau ăn sáng đi, sau đó anh sẽ đưa em về".

"Anh, sao anh biết tôi có bệnh đau dạ dày chứ?" Tạ Thiên Ngưng cực kì kinh ngạc, trợn to hai mắt kinh ngạc nhìn anh.

Không ai biết cô bị bệnh đau dạ dày, làm sao anh lại biết được chuyện này, khi chỉ quen cô có mấy ngày?

Thật kỳ lạ.

"Anh đã để bác sĩ làm kiểm tra toàn thân cho em, thân thể em mắc phải bệnh gì anh đều biết hết. Tốt nhất bây giờ em nên ăn sáng đàng hoàng, nếu không thì -----".

"Nếu không thì thế nào?".

Cô rất muốn biết anh sẽ làm gì.

Người đàn ông này thực sự vô cùng kì quái, tuy rằng bá đạo, nhưng có thể cảm nhận được anh đối xử với cô rất tốt.

Chẳng qua nói đi phải nói lại, không có thức ăn nào tự nhiên từ trên trời rơi xuống cả, muốn cô tin rằng người đàn ông này chỉ đơn thuần đối xử tốt với cô hoàn toàn không thể nào.

Trước kia còn ở bên cạnh Ôn Thiếu Hoa, cô vẫn không tin bất cứ người đàn ông nào. Bây giờ kể cả Ôn Thiếu Hoa cô cũng không tin, huống chi là một người đàn ông không quen biết.

"Bằng không thì hôn em." Phong Khải Trạch ghé sát vào mặt cô, làm bộ muốn hôn cô.

Tạ Thiên Ngưng hốt hoảng, lập tức cầm bữa ăn sáng lên ăn từng chút một.

Cô biết mình có liều cách mấy cũng sẽ không đánh lại anh, cho nên đành phải tạm thời thỏa hiệp.

Chẳng qua điều này cũng không chứng tỏ rằng cô sợ anh.

Thấy cô ăn bữa sáng, anh nở nụ cười rất hài lòng, ngồi ở một bên nhìn cô ăn.

Khi còn bé đều là do cô đem thức ăn đến cho anh, bây giờ rốt cuộc đổi thành anh đem thức ăn đến cho cô ăn, đúng là mọi chuyện đều có số của nó.

-----oOo-----

Chương 53: Anh bị chơi xỏ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Tạ Thiên Ngưng ăn bữa sáng xong, Phong Khải Trạch đi làm thủ tục xuất viện cho cô. Nhưng khi anh trở về thì phòng bệnh trống không, đến nửa cái bóng cũng không có. Anh cẩn thận quan sát một chút, phát hiện có một tờ giấy để lại trên bàn, trên đó viết: Phong tiên sinh, tạm biệt anh không hẹn ngày gặp lại, tôi đi làm đây, anh hãy tự lo cho mình, có thời gian thì đi gặp bác sĩ khoa thần kinh đi.

Đi làm, mới vừa ra viện liền đi làm, cô gái này chẳng lẽ không biết tự chăm sóc cho bản thân mình sao?

“Đi làm phải không, vậy để anh làm em về sau không còn ch襻 nào để làm luôn, hù.”

Phong Khải Trạch giận dữ vò tờ giấy thành một cục ném thẳng vào thùng rác, sau đó đi ra ngoài, bộ dạng giống như là muốn đi chém người vậy.

Vừa ra khỏi cổng bệnh viện, anh liền lập tức lái xe đến thẳng công ty bách hóa Thiên Bách, định đi lôi người trở lại.

Nếu cô đã không biết quý trọng bản thân mình, vậy thì để anh yêu quý nó, anh tuyệt đối không cho phép cô lấy thân thể chính mình ra đùa giỡn.

Mọi nhân viên ở công ty bách hóa Thiên Bách đang ra sức làm việc, ai làm

chuyện này, đột nhiên có người đằng đằng sát khí xông vào, làm mọi người đều giật mình, ai cũng nhốn nháo kinh ngạc nhìn anh, trông anh rất tức giận nên không ai dám tới hỏi chuyện.

Phong Khải Trạch xông thẳng vào, tìm kiếm bóng dáng của Tạ Thiên Ngưng ở xung quanh, nhưng nhìn phòng làm việc rất nhiều lần mà vẫn không thấy cô đâu.

Bởi vì không tìm được người làm anh càng nóng hơn, không muốn đi tìm từng phòng làm việc, vì vậy liền hỏi những người bên cạnh: “Tạ Thiên Ngưng đang ở đâu?”

Đinh Tiểu Nhiên vừa nghe anh tìm Tạ Thiên Ngưng, liền mạnh dạn tới hỏi: “Tiên sinh, anh tìm Thiên Ngưng có chuyện gì không?”

Vóc dáng của anh chàng này đúng là không tệ, chỉ tiếc vẻ ngang ngược cùng sát khí quá nặng, mặc dù người đang giận nhưng vẫn tỏa ra khí lạnh bức người.

Phong Khải Trạch nhìn Đinh Tiểu Nhiên, cảm thấy hơi quen mắt liền suy nghĩ một chút, loáng thoáng nhớ lại đã từng gặp cô trong quán cơm tự chọn (Buffet), cô là bạn thân của Tạ Thiên Ngưng.

Nếu là bạn tốt thì nhất định sẽ biết tung tích của cô ấy: “Tôi hỏi cô, Tạ Thiên Ngưng đâu?”

“Thiên Ngưng có bạn bè nào tôi cũng đều biết rất rõ, tôi có thể khẳng định anh không phải là bạn của cô ấy. Nếu không phải bạn vậy xin hỏi anh tìm cô ấy có chuyện gì không?” Đinh Tiểu Nhiên tức giận hỏi, tác phong cực tệ kia của Phong Khải Trạch làm cô cảm thấy rất bất mãn.

Nhin bộ dạng anh cũng không tệ, nhưng sao thái độ của anh lại kém đến như vậy chứ, ngay cả một chút thái độ hòa nhã cũng chẳng có.

Một chàng trai rất tức giận đến tìm một cô gái, khẳng định chẳng có chuyện gì tốt.

“Ít nói nhảm đi, tôi hỏi cô, cô ấy đâu rồi!” Phong Khải Trạch không muốn lãng phí thời gian nữa, liền lạnh lùng chất vấn.

“Hôm nay cậu ấy không đi làm, cũng không có ở đây.”

“Cô nói dối.”

Cô ta để lại tờ giấy, rõ ràng nói là đi làm, sao lại không có đến chứ?

“Nếu không tin thì anh có thể lục soát, tìm được người xem như anh giỏi. Đây là chỗ của Thiên Ngưng, máy vi tính của cô ấy vẫn còn chưa mở, nên anh có thể sờ thửng CPU xem nó có nóng hay không, để xem lời tôi nói là thật hay giả?” Đinh Tiểu Nhiên chỉ vào chỗ ngồi của Tạ Thiên Ngưng cho anh xem.

Dù sao đúng là người không có tới.

Phong Khải Trạch vẫn còn chưa tin tưởng lắm, vì vậy liền đi qua, tùy ý nhìn một chút, đồ đạc trên bàn đúng là rất gọn gàng, có thể thấy hôm nay không có ai động vào.

Cô ấy không đi làm, vậy thì đi đâu?

Anh bị chơi xỏ rồi.

“Tạ Thiên Ngưng, em dám đùa giỡn với anh sao, em hãy chờ đó.”

Phong Khải Trạch giận đến nghiến răng nghiến lợi, gầm nhẹ một câu rồi nỗi giận dùng dùng rời đi.

Đinh Tiểu Nhiên cảm thấy chuyện này không đúng lắm, liền lập tức gọi điện cho Tạ Thiên Ngưng, báo tin cho cô biết.

-----oOo-----

Chương 54: Đổi chỗ ở

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng để lại tờ giấy kia, mục đích là lừa Phong Khải Trạch rời đi, để có thời gian trở về thu dọn đồ đạc, đi tìm một chỗ ở mới.

Tên bị bệnh thần kinh kia đã biết chỗ ở của cô, muốn thoát khỏi anh ta hoàn toàn thì phải đổi chỗ ở khác.

Sau khi thu dọn một ít đồ dùng cần thiết, cô kéo hành lý ra khỏi cửa. Lúc này điện thoại trong túi chợt vang lên, cô lấy ra xem, là Đinh Tiểu Nhiên gọi tới, nên liền mở máy nghe.

Qua điện thoại, cô được biết Phong Khải Trạch đã đến công ty gây ra một trận ồn ào, trong lòng càng buồn bức hơn.

"Tiểu Nhiên, cảm ơn cậu đã nói cho mình biết chuyện này, bây giờ mình đang vội đi tìm chỗ ở mới, khi nào xong mình sẽ gọi lại cho cậu, bái拜."

Cô liền cúp điện thoại, vội vàng kéo hành lý đi về phía trước, vừa ra ngoài liền gọi ngay một chiếc taxi, khi ra đi hết sức gọn gàng.

Chẳng lẽ tên đàn ông kia có khả năng thông thiên sao, có thể tìm ra chỗ cô làm nhanh như vậy, lại còn náo loạn một trận. Ngày mai khi cô đi làm, chắc chắn sẽ thành đề tài bàn tán của mọi người rồi.

Phiền chết mất.

Cuộc sống của cô vốn đã đủ rối loạn rồi, không nghĩ tới cái tên bệnh thần kinh kia còn chen chân vào, thật ghê tởm.

Nếu không thoát khỏi tên đàn ông này sớm thì cuộc sống sau này của cô không thể yên tĩnh rồi, mặc kệ phải dùng biện pháp gì, cô nhất định phải tìm cách đẩy anh ta ra thật xa, thật xa để anh ta vĩnh viễn không tìm được.

Tạ Thiên Ngưng cho rằng chỉ cần đổi chỗ ở là có thể giải quyết vấn đề, không ngờ đây là một biện pháp cực kỳ ngây thơ.

Phong Khải Trạch tìm suốt cả ngày ở công ty bách hóa Thiên Bách, nhưng không tìm được người vì vậy định trở về nhà trọ xem một chút, trên đường gọi một cú điện thoại cho Đường Phi.

"Đường Phi, làm giúp tôi một chuyện."

Lúc này Đường Phi đang ở Phong gia, đột nhiên nhận được cú điện thoại này, kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Lần trước bắt hắn trong hai giờ phải tìm được một người phụ nữ tên Tạ Thiên Ngưng, đã đủ làm cho hắn giật mình, không nghĩ tới lần này còn giật mình hơn.

Từ trước đến giờ Phong đại thiếu gia luôn không thích quan hệ với phụ nữ, sao dạo gần đây cứ luôn bám quanh một người phụ nữ chứ?

Mặc dù không biết tại sao, nhưng chuyện anh ta giao mình vẫn phải làm: "Được, tôi hiểu rồi, tôi sẽ làm ngay lập tức."

Phong Gia Vinh đọc báo ở bên cạnh, nghe thấy lời nói của Đường Phi, liền hỏi: "Đường Phi, có phải Khải Trạch gọi điện thoại tới không, nó lại muốn cậu làm chuyện gì?"

"Phong tiên sinh, đúng là thiếu gia đã gọi điện thoại tới, cậu ấy muốn tôi truyền đạt lệnh cấm, bất kỳ công ty nào cũng không được tuyển người có tên là Tạ Thiên Ngưng."

"Tạ Thiên Ngưng, hình như tên của phụ nữ mà. Bình thường Khải Trạch không quan hệ tới phụ nữ, sao đột nhiên lại gây khó dễ cho một cô gái?" Phong Gia Vinh để tờ báo xuống, cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc.

Một người đàn ông chưa từng qua lại với bất kì phụ nữ nào, đột nhiên lại dùng mọi biện pháp cực đoan để đối phó một cô gái, xem ra chuyện nhất định không đơn giản.

Mang Phương Dung ngồi bên cạnh, nghe thấy lời này liền khinh thường cười một tiếng, giễu cợt nói: "Nhất định cô gái kia không biết xấu hổ, có lẽ từ đâu đó biết được thân phận của Khải Trạch, cho nên bất kể sống chết cứ quân lấy nó không nhả. Vì muốn thoát khỏi cô gái này, Khải Trạch không thể không dùng chút thủ đoạn cực đoan. Phụ nữ bây giờ cũng thật thực tế, tất cả đều chỉ vì tiền, chỉ cần có tiền chuyện gì cũng có thể làm được."

Phong Gia Vinh nghe xong câu này thì im lặng một lúc, sau đó quay sang ra lệnh cho Đường Phi: "Đường Phi, cậu đi giải quyết chuyện này cho thiếu gia, lúc cần thiết hãy giúp nó thoát khỏi cô gái này. Tuyệt đối không cho phép đám phụ nữ chuyên gây rối ở bên ngoài kia quyến rũ con trai ta, việc chọn người cho Phong thiếu gia tự ta sẽ quyết định lấy."

"Vâng".

-----oOo-----

Chương 55: Bị đuổi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Phong Khải Trạch gọi điện thoại cho Đường Phi, vội vàng chạy về nhà trọ, lấy ra chìa khóa dự bị liền, trực tiếp mở cửa.

Trong căn phòng, người đã sớm dọn đi nên bên trong nhà đều trống rỗng, anh giận đến nỗi trận lôi đình, lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho cô.

Nhưng mà đối phương đã tắt máy.

“Tạ Thiên Ngung, em chết chắc rồi.”

Không nghĩ tới anh lại bị thua bởi trên tay của một cô gái như vậy.

Nhưng mà cũng không sao, dù em có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi tay anh đâu, hãy chờ xem, anh không tin mình không đấu lại cô gái này.

Tạ Thiên Ngung tìm đến một chỗ ở gần ngoại ô, nơi này mặc dù cách xa trung tâm một chút, nhưng hoàn cảnh cũng không tệ, không khí trong lành lại không có quá nhiều người,

Hiện giờ cô cần nhất chính là một nơi an tĩnh để sống, cô đúng thật là đã quá ngu ngốc trong một thời gian dài rồi.

Cô phải ở nơi này, quên đi Ôn Thiếu Hoa, thoát khỏi Phong Khải Trạch sau đó lại bắt đầu lần nữa.

“Tạ Thiên Ngung, mày phải cõ gắng lên, phải biết nhìn về phía trước, từ nay trở đi không nên sống vì người khác nữa mà hãy sống vì chính mình đi.”

Nhìn về phía cửa sổ, đưa hai cánh tay ra hít một hơi thật sâu sau đó tự

khích lệ chính mình, bắt đầu thu dọn đồ đạc rồi đi ngủ.

Sáng ngày thứ hai, vì đi đến chõ làm nên Tạ Thiên Ngưng đã rời giường thật sớm rồi đi ra bên ngoài đón xe buýt.

Vì là lần đầu tiên, không có tính thời gian, ngồi xe buýt hết nửa tiếng, lại thêm đổi xe còn bị kẹt xe, ước chừng mất hết hai tiếng mới đến công ty.

Xem ra ở nơi vắng vẻ, chưa chua hẵn là chuyện tốt, sau khi đi đến nơi thì cô đã thấy mệt đến không chút sức lực nào rồi.

Hôm qua lại nghỉ làm, hôm nay nhất định sẽ bị quản lý Mã mắng tiếp rồi, cho nên cô đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi.

Muốn mắng hay chửi gì cũng được, sau khi mắng xong thì trừ chút tiền thưởng cũng xong chuyện, dù sao giờ đây cô cũng không có thiếu tiền.

Tạ Thiên Ngưng cứ nghỉ như vậy, đi vào phòng làm việc của quản lý Mã, đứng trước bàn làm việc chờ ông mắng chửi.

Ngoài dự tính của cô, hết nửa ngày mà ông cũng không có ngẩng đầu nhìn cô, chỉ lo bận bieu công việc của mình, dường như đã xem cô như không khí.

“Quản lý Mã___” Cô không chịu đựng được liền hô lên một tiếng hỏi.

Đối phương vẫn không có phản ứng, cô đành phải hô lên thêm một lần nữa: “Quản lý Mã___”

Rốt cuộc, quản lý Mã ngẩng đầu lên, lấy tay đẩy cặp kính trên cánh mũi, vẻ mặt không chút thay đổi liền nhìn chăm chăm cô, sau đó lạnh lùng nói: “Cô đã đến rồi à.”

“Dạ___” Cô gật đầu một cái, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái.

Theo lý quản lý Mã phải không ngừng mắng chửi ầm ầm vào cô mới đúng, sao lại chỉ lạnh nhạt nói một câu: cô đã đến rồi à.

Chuyện này có gì đó không ổn.

“Đã đến rồi, vậy thì đi làm thủ tục nghỉ việc đi.”

“Thủ tục nghỉ việc?”

Tạ Thiên Ngưng kinh ngạc kêu to, sau đó nghi ngò hỏi lại: “Quản lý Mã, tôi không có nói làm đơn xin từ chức mà!”

“Tôi biết cô không có nói xin từ chức, nhưng do công ty đơn phương sa thải cô, cho nên chúng tôi sẽ trả cô đủ ba tháng tiền lương, cô hãy đến chỗ phòng kế toán làm xong thủ tục rồi có thể đi, ngày mai không cần đi làm.” Quản lý Mã mỉm cười, thái độ rất lạnh lùng.

Cô hiểu rõ quản lý Mã là người thế nào, lúc ông không mắng người chứng tỏ chuyện rất nghiêm trọng, không phải đang nói đùa.

Xem ra công ty muốn sa thải cô rồi.

Tại sao chứ?

“Quản lý Mã, gần đây tôi hay bỏ bê công việc, nhưng tôi bảo đảm về sau không bao giờ làm vậy nữa, xin hãy cho tôi thêm một cơ hội có được không?”

Theo ý cô cũng chỉ có nguyên nhân này mới khiến cô bị sa thải.

“Thiên Ngưng, nếu cô chỉ bỏ bê công việc thì tôi cũng chỉ trừ tiền lương của cô thôi, không cần đuổi cô. Nhưng chuyện này lại khác, chúng tôi không thể không đuổi cô.” Quản lý Mã bất đắc dĩ nói.

“Tại sao?”

-----oOo-----

Chương 56: Thật là bi ai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng cho rằng nguyên nhân bị sa thải là do mình hai lần trốn việc không lí do, nhưng nghe Mã quản lý nói thế làm cô nảy sinh nghi

ngờ.

Nếu như không phải là nguyên nhân này, cô không nghĩ ra được còn lí do nào khiến công ty sa thải cô.

Những năm gần đây, cô vẫn luôn cực kì nghiêm túc trong công việc, đến nỗi có những lúc không có ai muốn làm thêm giờ, cô vẫn bằng lòng, không oán than một câu. Trong tâm niệm của cô, Ôn Thiếu Hoa đứng thứ nhất, công việc đứng thứ hai. Một nhân viên ưu tú như cô không có lý do gì để công ty sa thải mới đúng.

"Thiên Ngưng, nguyên nhân gì tôi không nói được, đây là cấp trên ra lệnh, tôi chỉ làm theo chỉ đạo mà thôi. Nói thật, tôi không muốn cô rời đi, cho tới nay cô làm việc rất nghiêm túc, là người có năng lực, nhưng lần này tôi thật sự vô cùng bất đắc dĩ, không thể không để cô đi".

"Mã quản lý ——"

"Được rồi, đừng nói gì nữa, cô trở về thu gọn đồ đạc đi, công ty đã quyết định sa thải cô, bất kể cô nói gì đi nữa cũng không thể thay đổi được điều đó, tôi muốn làm việc, cô đi ra ngoài đi".

Mã quản lý nghiêm túc nói, trong lời nói loáng thoáng có chút bất đắc dĩ, dù thấy chuyện này đã không thể thay đổi, cô chỉ có thể chấp nhận sự thật.

Tạ Thiên Ngưng không nói thêm nữa, buồn bã xoay người đi ra ngoài, mỗi một bước như nặng ngàn cân, giống như cô nhắc chân lên rất khó khăn, nhưng lại không thể không bước đi.

Vô duyên vô cớ bị sa thải, giống như sấm sét giữa trời quang.

Cô có chút không chịu nổi, muốn khóc lớn một trận.

Mất đi vị hôn phu thì cũng thôi đi, không ngờ công việc cũng mất, thật là bi ai.

Ai có thể nói cho cô biết, rốt cuộc là tại sao?

Tạ Thiên Ngưng mang theo tâm trạng nặng nề trở lại vị trí, lưu luyến nhìn bàn làm việc của mình không rời, từng ngón tay chậm chạp chạm vào từng

đồ vật, sau đó ngồi xuống cảm thụ cảm giác đã từng ngồi ở đây.

Đây là công việc đầu tiên của cô sau khi tốt nghiệp đại học, qua nhiều năm cô cũng không có ý định đổi công tác.

Chỉ là cô không dự liệu được công ty Thiết Đô lại đột ngột thay đổi.

"Thiên Ngưng, cậu có khỏe không"? Đinh Tiêu Nhiên đi tới, buồn bã hỏi.

Mọi người đều biết chuyện công ty sa thải Tạ Thiên Ngưng, nên hiện tại ai cũng nơm nớp lo sợ rằng người tiếp theo bị sa thải sẽ là mình, ngay cả nói chuyện phiếm cũng không dám.

"Rất tốt". Tạ Thiên Ngưng gượng cười, bắt đầu thu dọn đồ đạc, không muốn khóc lóc trước mặt người khác.

Thật ra thì cô đang rất muôn khóc.

"Những năm vừa qua cậu rất cố gắng trong công việc, đến nỗi mỗi tháng đều được bầu là nhân viên ưu tú, thế mà lại bị sa thải, trong lòng bất kì ai cũng sẽ không dễ chịu gì".

"Tiêu Nhiên, cậu nhanh nhanh trở về làm việc đi, đừng để Mã quản lý thấy được, nếu không người bị sa thải tiếp theo chính là cậu đấy. Cậu yên tâm đi, mình không sao đâu, cứ coi như là mình nghỉ phép thôi, cũng đúng lúc mình muôn nghỉ ngơi một thời gian".

Tạ Thiên Ngưng tò vò thản nhiên, thu dọn sơ qua, sau đó ôm cái hộp rời đi.

Đinh Tiêu Nhiên lặng lẽ nhìn theo bóng lưng cô, âu sầu than thở.

Sau lưng bắt đầu truyền đến tiếng bàn luận xôn xao.

"Tạ Thiên Ngưng vẫn luôn là nhân viên ưu tú, cho dù bị sa thải thì cũng không phải là cô ấy mới đúng, tại sao lại là cô ấy bị sa thải chứ?"

"Có thể là liên quan đến lần trước Phong thị đế quốc điều tra tư liệu nhân viên, có phải là cô ấy đã đắc tội Phong thị đế quốc?"

"Có khả năng sao?"

"Không biết".

Nghe đến mấy cái này, Đinh Tiểu Nhiên vẫn im lặng, không nói gì, trong lòng thầm nghĩ: Tạ Thiên Ngưng không thể nào đặc tội những nhân vật lớn kia, cho nên chuyện bị sa thải chắc hẳn không liên quan đến Phong thị đế quốc.

Nhất định là không, mà là nguyên nhân khác.

-----oOo-----

Chương 57: Sẽ không để ý đến anh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng ôm đồ đạc của mình, mang theo tâm trạng nặng nề ra khỏi công ty, thỉnh thoảng cô quay đầu lại nhìn một chút, mỗi lần đều thở dài không thôi.

Bình thường đi qua mười năm, trong mười năm, mỗi một ngày cô đều nỗ lực hết sức, nhưng cuối cùng đổi lại cô có được cái gì đây?

Cuối cùng cô bị vị hôn phu vứt bỏ, bị công ty khai trừ, chỉ còn lại hai bàn tay trắng.

Kết quả này thật đúng là làm cho lòng người lạnh giá.

Rốt cuộc không nhịn được, nước mắt từ khói mắt rơi xuống, chảy dài thành hai hàng trên mặt.

Cô còn chưa đủ kiên cường.

Một lần nữa quay đầu lại, cô nhìn cánh cổng công ty một chút, hít một hơi thật sâu, lộ ra một nụ cười khổ, sau đó lau nước mắt, rồi quay đầu trở lại, không hề lưu luyến nữa, sải bước đi về phía trước.

Nhưng khi cô xoay người lại, mới đi được một bước, bỗng một người xuất

hiện ngay trước mặt dọa cô sợ hết hồn.

"Anh, tại sao anh lại ở đây"?

Phong Khải Trạch đeo kính đen, khoanh tay trước ngực, cười tà, bộ dáng hả hê, đứng chắn trước mặt Tạ Thiên Ngưng, khinh thường nói: "Chỉ cần để ý một chút thì không gì có thể thoát được anh, kể cả em có chạy trốn ra nước ngoài, anh cũng có thể tìm đến, cho nên em không cần phải uổng phí tâm tư".

"Anh thật quá nhảm chán".

Đồ thần kinh.

"Tùy em muốn nói gì thì nói, tóm lại em trốn không thoát lòng bàn tay anh đâu, em cho rằng chuyển ra vùng ngoại ô thì có thể trốn được anh sao"?

"Anh, anh đã biết chỗ ở mới của tôi rồi"?

Trời ạ, thật quá nhanh, mới chưa đầy một ngày mà anh ta đã biết rồi, thế thì cô còn tránh thế nào được đây?

Đều nói không chọc nổi thì chạy trốn, nhưng bây giờ, cô chọc không nổi mà trốn cũng không thoát, thật bi ai làm sao.

"Dĩ nhiên, bây giờ anh là hàng xóm của em. Đi thôi, anh đưa em về, em không cần chen lấn trên xe buýt."

"Tôi thà rằng chen lấn trên xe buýt, cũng không thèm ngồi xe của anh, hù." Cô không vui ' hù ' anh một tiếng, sau đó ôm đồ đạc của mình vòng qua anh, tiếp tục đi lên trước.

Nếu đã không chọc nổi mà trốn cũng không thoát, thì cô có thể không để ý tới. Không để ý đến anh ta, làm cho anh ta một mình một người cảm thấy không thú vị sẽ tự động bỏ đi.

Đúng, nên làm như thế.

Tạ Thiên Ngưng quyết định rồi, nên không thèm để ý tới Phong Khải Trạch ở phía sau, đi thẳng tới trạm xe buýt chờ lên xe.

Phong Khải Trạch không ngăn cản cô, cứ để cho cô đi, sau đó cũng đi đến trạm xe buýt, đứng bên cạnh cô, mang theo vẻ cưng chiều, giấu cợt nói: "Em rất mạnh mẽ, nhưng ăn ở hai lòng, rất đáng yêu".

Anh bị lời nói trái với suy nghĩ của cô lừa cho thật thảm, nếu như không có quyền nhật ký kia, có lẽ đến bây giờ anh còn không biết sự thật, sẽ hận cô cả đời.

Vậy mà thật kỳ diệu, chỉ vì muốn trả thù mà anh trộm đi nhật ký của cô, nhưng không ngờ trả thù không thành, lại làm hại mình vạn kiếp bất phục.

"Phong tiên sinh, tôi với anh không quen biết, xin không cần giả vờ thân quen như thế." Cô lên giọng lạnh lùng, sau đó giả vờ bình thản nhìn hướng xe buýt đi tới.

Vừa lúc, có một chiếc xe buýt đến, dừng ở trước mặt cô, cô không chút do dự lên xe, trả tiền xong còn quay đầu lại làm một cái mặt quỷ với anh rồi mới đi vào trong tìm ghế ngồi.

Phong Khải Trạch không lên xe, mà ở dưới nhìn cô, trên mặt giữ nguyên nụ cười thần bí.

Bọn họ không quen sao?

Thật ra thì bọn họ rất quen, quen biết từ khi còn bé.

-----oOo-----

Chương 58: Anh đã định là lấy rồi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngung ngồi xe hai giờ mới về tới chỗ ở của mình, cả người mệt lử chỉ muốn ngủ thật say.

Hiện thực có quá nhiều phiền muộn và tàn khốc, nếu như ngủ say thì sẽ không cần phải đối mặt với nó.

Đúng, ngủ say.

Cô muôn ngủ thật lâu qua mấy ngày mấy đêm, đem toàn bộ phiền muộn ngủ theo.

Tạ Thiên Ngưng quyết định như vậy, ngay ngô lấy chìa khóa ra, mở cửa phòng, tiếp đó đi vào, hơn nữa còn lập tức khóa cửa lại. Khóa xong còn không yên tâm, lại lắc thử, xác định xem có khóa được hay chưa.

Cô biết cái bệnh thần kinh ở đối diện, cho nên khóa cửa kỹ một chút, không phải là chuyện xấu gì.

Khóa cửa xong, cô mới xoay người lại, đang muốn đi vào phòng. Nhưng người trước mắt lại làm cô sợ hết hồn, trọng tâm cả người không ổn định phải tựa vào cửa, toàn bộ những gì trên tay đều rơi xuống đầy đất.

"Anh, anh vào hồi nào?".

Cô cố ý khóa cửa, chính là để phòng cái tên bệnh thần kinh đi vào. Nhưng không nghĩ tới, anh ta đã vào được, hơn nữa còn ngồi trong phòng khách, thảnh thoảng xem tạp chí, giống như nhà của mình vậy, một chút ngại ngùng cũng không có.

Thật là gặp quý.

"Nửa giờ trước đi." Phong Khải Trạch tiếp tục xem tạp chí, bộ dáng không sao cả, cố ý không nhìn tới cô, nhưng nhất cử nhất động của cô, anh đều rất rõ ràng, nhất là một màn cô mới vừa hoảng sợ đến phải tựa vào cửa kia, khiến anh không nhịn được bật cười trong lòng.

Trong mắt anh, bất kỳ hành động của cô đều đáng yêu như thế.

Trước kia nhìn phụ nữ, anh đều có một cảm giác ghê tởm. Thế nhưng với cô, cho dù là mắng chửi người, anh cũng thích.

"Nửa giờ trước, làm sao có thể?" Tạ Thiên Ngưng kêu to, quay đầu lại kiểm tra khóa cửa, phát hiện khóa không sao, căn bản không có bị cạy qua.

Nếu không phải là cạy cửa, vậy anh vào bằng cách nào?

"Anh, anh vào bằng cách nào?"

"Đương nhiên là đi vào".

"Tôi hỏi là làm sao anh mở được cửa?" Cô tức giận hỏi, cả người đều là cơn thịnh nộ.

Vốn định trở về ngủ ngon một giấc, nhưng bị cái tên bệnh thần kinh này quấy rầy, e rằng không ngủ được rồi.

"Đương nhiên là dùng chìa khóa mở cửa, không lẽ anh lấy tay mở sao?"
Anh không nóng không lạnh mà trả lời, thái độ bình thản như nước.
Nhưng loáng thoảng bên trong có hương vị rượu ngọt. Đối với cô, dường như là cung chìu, nhưng dường như có một chút trêu chọc cô.

"Tù đâu anh lấy được chìa khóa cửa phòng tôi?".

"Chưa nghe nói tiền có thể sai khiến được ma quỷ sao?".

Chỉ cần có một chút tiền, hơn nữa là một chút thủ đoạn, lấy cái chìa khóa không phải là việc khó.

"Phong tiên sinh, rốt cuộc anh muốn thế nào mới có thể buông tha tôi?" Cô mệt mỏi hỏi, bị anh làm phiền đến sắp không chịu nổi.

Người đàn ông này quá thần bí, hơn nữa bản lãnh rất lớn, rốt cuộc anh ta muốn làm gì?

"Đời này anh sẽ không buông tha em, anh tuyên bố, đời này Tạ Thiên Ngưng em chỉ có thể làm vợ Phong Khải Trạch anh. Em, anh đã định là lấy rồi".

"....."

Tạ Thiên Ngưng bát đắc dĩ lắc đầu một cái, cười gượng trả lời anh: "Anh, tôi tuyệt đối không gả".

Anh ta muốn cưới, cô còn không muốn gả đây.

Ai nguyện ý lấy tên bệnh thần kinh chứ!

Phong Khải Trạch không phản bác ngay, mà chỉ đứng lên, đi tới trước mặt cô, hơi khom người xuống, để mặt mình đối mặt với mặt cô, tự tin nói: "Một ngày nào đó, em nhất định sẽ cam tâm tình nguyện lấy anh. Được rồi, vừa mới trở về nhất định là rất mệt, tắm rửa một chút, sau đó nghỉ ngơi thật tốt, anh tạm thời không quay rầy em".

Nói xong, lấy tay sờ đầu của cô, sau đó đi ra cửa.

-----oOo-----

Chương 59: Ngạc nhiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng chỉ ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Phong Khải Trạch tiêu sai rời đi, chờ khi anh đi vào phòng đối diện, không nhịn được rống lên.

"A -----".

"Đáng ghét -----".

Tại sao trên đời này lại có người đàn ông nhảm chán như vậy chứ?

Phong Khải Trạch ở đối diện, nghe rõ ràng tiếng gào to của cô, cười cười yên tâm, sau đó đóng cửa lại làm chuyện của mình.

Có thể gào to như vậy, chứng tỏ thân thể của cô đã khỏe rồi, cho nên anh không cần quá lo lắng nữa.

Còn tồn thương lòng của cô, anh nên làm thế nào mới giúp cô vượt qua đây, nhất là cái tên Ôn Thiếu Hoa kia, anh muốn cô quên hắn triệt để.

Tạ Thiên Ngưng thấy cửa phòng đối diện đóng lại, vì thế vô cùng tức giận đến bên cạnh cửa nhà mình, dùng sức đóng lại.

Rầm -----

Tiếng đóng cửa to như vậy, cơ hồ rung động cả gian phòng, có thể thấy cơn giận của cô lớn đến cỡ nào.

Nhưng cô không quan tâm, bởi vì trong lòng tràn đầy lửa giận, hơn nữa càng lúc càng bùng nổ.

"Thật là phiền chết đi được, tại sao mình lại bị kẻ điên này quấn lấy chứ?".

Tạ Thiên Ngưng có chút phát điên, hai tay nắm tóc, buồn bực vò đầu, thật sự không nghĩ ra biện pháp gì tốt để hả giận, vì vậy cô vào phòng tắm tắm nước lạnh, dội vài lần từ đầu đến chân.

Sau khi tắm nước lạnh xong, tâm tình đã ổn định, đầu óc cũng tỉnh táo, lúc này cô mới có thể bình tĩnh ngồi xuống, suy nghĩ xem nên đổi mặt với chuyện này như thế nào.

Đầu tiên không cần nói đến mục đích của tên điên này khi quấn lấy cô, chỉ nhìn vẻ bá đạo của anh ta thôi, đã làm cho cô có chút không thể tiếp thu nổi.

Nếu như anh có thể giống như người bình thường một chút, lẽ phép trong cách cư xử thì cô có thể miễn cưỡng đáp ứng làm bạn bè với anh.

Đáng tiếc -----

Thôi mặc kệ hắn đi.

Ung ục -----

Bụng cứ đánh trống, làm cô lấy lại tinh thần trong khi còn chìm trong suy nghĩ. Lúc này cô mới nhớ mình vẫn chưa ăn cơm trưa, nhìn thời gian thì đã thấy là hai giờ chiều rồi.

Cô mới đến đây ngày hôm qua, căn bản chưa kịp mua đồ, hôm nay cũng chỉ có mỳ gói. Vậy thì ăn mỳ gói đi.

Với phương diện ăn uống, Tạ Thiên Ngưng cũng không phải người kén ăn, thường có gì ăn nấy, muốn ăn mỳ liền đi nấu nước ngay.

Chờ nước sôi xong, đang chuẩn bị chế mỳ vào, ai ngờ cửa đột nhiên "Két"

một tiếng, dường như có người đang dùng chìa khóa mở cửa, làm cô đờ người dừng động tác lại, đôi đũa vẫn còn kẹp trong tay, liền ngẩng đầu lên ngoognác nhìn cánh cửa, sững sờ người nhìn chằm chằm người đi vào.

Mẹ nó, nơi này là chỗ cô ở, vậy mà anh ta lại tùy tiện ra vào như nhà mình vậy, cũng may bây giờ cô ăn mặc đàng hoàng, chẳng may hở chút gì đó thì đã bị anh ta nhìn sạch rồi sao?

"Anh lại đến làm gì?".

Phong Khải Trạch mang theo hai túi lớn, vừa mở cửa xong liền đi vào, ngẩng đầu thấy Tạ Thiên Ngưng ăn mỳ gói, khuôn mặt không vui nói: "Em đã biết dạ dày mình không tốt lại còn ăn cái này, chẳng lẽ em không quan tâm đến thân thể mình hay sao?".

"Cái này thì sao chứ, tôi đã ăn nó mấy năm rồi, mà vẫn thấy rất khỏe mạnh đó sao, có gì không tốt đâu chứ, xùy." Tạ Thiên Ngưng không để ý tới anh, tiếp tục ăn mỳ gói của mình.

Còn chưa kịp bỏ vào miệng thì chiếc đũa đã bị người ta đoạt đi, ngay cả cái tô cũng bị lấy mất.

Phong Khải Trạch cướp đôi đũa trong tay cô, sau đó cầm lấy cái tô đặt ở trên bàn đi tới bên cạnh thùng rác, không chút do dự ném vào đó ngay.

"Anh, sao anh lại vứt hết đồ của tôi hả?" Cô vội vàng chạy tới, muốn cướp lấy tô mỳ gói của mình, tiếc rằng đã chậm một bước, chỉ có thể nhìn vào thùng rác mà thở dài.

Người này thật bá đạo khiến cho người ta chán ghét.

-----Oo-----

Chương 60: Anh rất nghiêm túc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch không chút đau lòng với tô mỳ tôm trong thùng rác, vứt xong, không màng tới việc bị Tạ Thiên Ngưng oán trách, mạnh mẽ kéo cô,

lại để cô ngồi xuống.

Tạ Thiên Ngưng vô cùng hoài nghi hành động này, kinh ngạc hỏi: "Phong tiên sinh, anh, anh muốn làm gì hả?"

Mới vừa hỏi xong, thì thấy anh lấy tùng thú một trong túi lớn ra, để trước mặt cô, sau đó bá đạo ra lệnh: "Ăn cái này."

Cô trừng to mắt nhìn đồ ăn phong phú trước mắt, thèm ăn đến nuốt nước miếng, nhưng lý trí nói cho cô biết không thể ăn.

Lỡ đồ ăn bị hạ độc, cô ăn rồi vậy chẳng phải chết thằng cẳng sao.

Nói thật, người đàn ông này đối xử tốt với cô giống như không tiếc tiền vậy. Đinh Tiểu Nhiên đã từng nói, một người đàn ông không tiếc tiền với mình là người rất đáng quý trọng.

Dừng lại, cô đang nghĩ đi đâu vậy, quý trọng cái gì chứ, anh ta là kẻ mắc bệnh thần kinh mà.

"Phong tiên sinh, con người tôi không tin sẽ có thứ gì miễn phí từ trên trời rơi xuống, cho nên những thứ này hoặc là anh tự mình ăn hoặc là cầm đi."

"Đây không phải thứ miễn phí rơi xuống, đây là thứ anh phải bỏ ra để theo đuổi em."

Trả lời như vậy đúng là đủ trọn vẹn.

Nhưng cô nghe xong lại cảm thấy rất không được tự nhiên!

"Theo đuổi tôi."

"Đúng vậy, không chỉ muốn theo đuổi em, còn phải lấy em."

"."

Cô thật sự không còn gì để nói, lúc này thật muốn đập vào đầu đó để ngất đi, không cần đối mặt với kẻ điên như vậy nữa.

Nếu như cô thật sự gả cho anh, vậy chẳng phải thành bà điên rồi sao, ngu gì làm thế chứ.

"Phong tiên sinh, tôi thật sự không có tinh lực để chơi với anh, anh tìm người khác đi có được không?"

Từ đầu tới cuối, cô tuyệt đối không tin tưởng anh thật lòng thật dạ muốn theo đuổi cô. Hơn nữa lúc trước đã không có ấn tượng tốt với anh, trong lòng cô căn bản không tin tưởng anh.

"Không phải anh đang đùa, anh rất nghiêm túc. Có lẽ bây giờ em không thể tiếp nhận được, nhưng anh tin tưởng về sau em sẽ hoàn toàn tiếp nhận. Ăn đồ trước đi, nếu không em lại đau bao tử bây giờ, mau ăn đi." Phong Khải Trạch cực kỳ nghiêm túc, một chút vui đùa cũng không có, giải thích xong liền bá đạo ra lệnh.

Tạ Thiên Ngưng vâng dạ nhìn đồ ăn trên bàn. Với cô mà nói, chúng vô cùng hấp dẫn, nhưng trong lòng lại sợ hãi không sao giải thích được.

Trên TV không phải đều diễn như vậy sao, ăn đồ của người lạ đưa cho 90% khả năng sẽ trúng độc.

"Này, anh có hạ độc trong đồ ăn không hả?" Cô cảnh giác hỏi.

Cô vừa cảnh giác vừa đưa vấn đề ra hỏi, làm anh thật sự không nói nên lời, lấy tay gõ đầu cô một cái khiển trách: "Nếu anh thật sự muốn hại em, còn cần chờ tới bây giờ sao?"

"Hình như cũng đúng nha."

Chỉ riêng khi nằm trong bệnh viện, anh đã có hai cơ hội. Nếu như anh thật sự muốn làm gì cô thì đã sớm ra tay rồi, không cần chờ tới bây giờ.

Nhưng anh không muốn làm gì với cô, vậy tại sao cứ bám lấy cô như vậy chứ?

Chẳng lẽ thật sự muốn đuổi theo cô?

Nghĩ đến khả năng này, Tạ Thiên Ngưng bất tri bất giác rào rào, trong lòng cảm thấy có chút ngọt ngào.

Xem ra điều kiện của cô cũng không tệ như Ôn Thiếu Hoa nói, tối thiểu vẫn có người khác phái theo đuổi cô .

Phong Khải Trạch nhìn chằm chằm nụ cười thẹn thùng trên mặt cô, bản thân cũng cười thỏa mãn, đang muốn nhìn cho đủ nhưng điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, làm anh cứng ngắc dừng lại, không vui nhíu mày, vô cùng tức giận kẻ gọi điện cho anh lúc này.

Nhưng cho dù tức giận thế nào, điện thoại vẫn phải nhận.

Lấy điện thoại di động ra, phát hiện Đường Phi gọi tới.

Phong Khải Trạch do dự một chút, sau đó đứng dậy, đi ra ngoài nghe điện thoại.

Tạ Thiên Ngưng nhìn theo anh, cho đến khi bóng lưng anh biến mất, rốt cuộc không chịu nổi sự cám dỗ của thức ăn ngon trước mặt hấp dẫn, liền nhào vô ăn.

Thức ăn ngon trước mặt, cô không ăn mới là lạ!

-----oOo-----

Chương 61: Tốt hơn lúc đầu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch trở lại nhà mình, đóng cửa lại, lúc này mới nghe điện thoại, vừa mở miệng mang theo tức giận, nghiêm nghị nói: "Đường Phi, tốt nhất cậu có chuyện quan trọng cần nói."

Đường Phi nghe giọng điệu đó, cũng biết mình gọi điện thoại đến không đúng lúc, nhưng dù sao cũng đã gọi dành phải nói rõ ràng mọi chuyện.

"Khải Trạch, Phong tiên sinh muốn hôm nay anh nhất định phải về nhà ăn cơm."

"Tại sao muốn tôi về ăn cơm?" Phong Khải Trạch nghe thấy tin này, cả

khuôn mặt đều đen lại, đối với cái từ ‘ nhất định ’ này, có cảm giác chán ghét mãnh liệt.

Anh ghét người khác dùng phuong thức ra lệnh muôn anh phải làm theo, cho dù đó là chủ nhân Phong gia cũng vậy.

"Đây là ý của Phong tiên sinh, tôi cũng chỉ nhẫn thay ông ấy thôi, còn lại tôi cũng không rõ lắm. Khải Trạch, bây giờ đã là xế chiều anh nên về nhà luôn đi, có lẽ có chuyện rất quan trọng. Anh trở về nước cũng đã được một thời gian, đã đến lúc về thăm Phong tiên sinh rồi." Trong điện thoại Đường Phi không ngừng khuyên nhủ chỉ hy vọng có thể hoàn thành công việc được giao.

Phong Khải Trạch không nói gì, trực tiếp cúp điện thoại, khuôn mặt lạnh lùng càng nghiêm túc hơn trước, mày kiếm nhíu chặt, trong mắt toát ra oán hận, lạnh lẽo trong lòng không ngừng lan tỏa ra.

Nhất định.

Nói vậy là muôn anh làm những chuyện mà anh không muốn làm rồi.

Anh tuyệt đối sẽ không vì cái từ ‘ Nhất định ‘ này mà thỏa hiệp.

Phong Khải Trạch suy nghĩ một chút, lộ ra một nụ cười khinh thường, sau đó đứng lên đi thẳng ra ngoài cửa, tới cánh cửa đối diện liền muôn nhìn xem Tạ Thiên Ngung đang làm gì.

Đẩy cửa ra, thấy cô đang vui vẻ ăn cơm, trong lòng vốn đang rất tức giận, lập tức trở thành mặt hồ yên tĩnh.

Cô gái này, đúng là nói một đằng lại làm một nẻo.

Có lẽ do quá hiểu rõ cô, cho nên anh có thể bao dung tất cả cho cô.

Tạ Thiên Ngung đang ăn thì ngẩng đầu lên, thấy Phong Khải Trạch đi vào, có chút lúng túng, ngây ngốc cười một tiếng, sau đó ha ha khen: "Tôi chưa bao giờ được ăn đồ ngon như thế này, anh mua nó ở đâu vậy?"

Không ăn thì không sao, ăn một miếng rồi liền không dừng lại được.

Trước kia cô chưa bao giờ quan tâm đến vấn đề ăn uống, mỗi ngày chỉ cần lấp đầy bụng là được, có lúc ăn mì tôm mấy ngày liên tục nên không biết thức ăn ngon là gì.

Không phải cô không có tiền mua đồ ăn ngon, mà do cô không có thời gian. Mỗi ngày trừ công việc ở ngoài, còn phải nhanh chóng cho Ôn Thiếu Hoa, căn bản không giống như những người phụ nữ khác, đến nhà hàng sang trọng chỉ cần ngồi xuống, chậm rãi thưởng thức bữa tối dưới nền với bạn trai mình.

Thật ra thì cô cũng muốn ăn bữa tối dưới nền, chỉ là Ôn Thiếu Hoa không hẹn cô, cô cũng không dám chủ động mở miệng, sợ hắn tức giận.

Bây giờ nghĩ lại, cảm thấy mình thật khờ, mười năm nay ngay cả một lời ước hẹn cũng không có, vậy mà cứ một mực căng thẳng với hắn, cô thật buồn cười.

"Em thích là được rồi, anh có việc phải ra ngoài, có lẽ ngày mai mới có thể trở về, bữa tối sẽ có người mang tới cho em, em chỉ cần đợi ở trong nhà là được. Nơi này là vùng ngoại ô, an ninh sơ ràng không được tốt lắm cho nên tối không được đi ra ngoài, biết không?" Phong Khải Trạch đi vào, cung chùi sờ sờ đầu cô, nói mấy câu liền xoay người rời đi.

Lời dặn dò của anh khiến Tạ Thiên Ngưng ngây người, ngơ ngác nhìn theo bóng lưng anh rời đi.

Có vẻ người đàn ông này đối xử với cô tốt hơn nhiều lúc đầu rồi, có đúng không?

Cô biết anh có mục đích khác, nhưng khi anh đối xử tốt với cô như vậy, làm cho cô không nhịn được bắt đầu cảm động.

Nếu Thiếu Hoa có thể đối xử với cô như vậy, thật tốt biết bao.

Chỉ tiếc, tất cả đều là mơ mộng hão huyền mà thôi.

-----oOo-----

Chương 62: Đáp án dứt khoát

Một khu nhà cao cấp trông như một tòa cung điện thế kỉ trước, toát ra màu đen thần bí, không khí nghiêm trang làm cho người ta không thể nào hô hấp bình thường được, ngay cả không khí giống như đang lưu chuyển chậm lại.

Khí hậu và phong cảnh nơi đây có thể nói là vô cùng hoàn mỹ, cảnh sắc tao nhã làm thanh tịnh lòng người.

Cảnh vật xung quanh không nồng chút hạt bụi, ngay cả sàn nhà cũng sáng loáng, có thể thấy chủ nhân yêu cầu rất cao với khung cảnh của tòa nhà này.

Ngoài cửa lớn là một cánh cổng sắt thông với một lối đi dài, hai bên là mười mấy tên bảo vệ, tất cả đều đang đứng thẳng tắp, tinh thần phấn chấn, giống như đang nghênh đón một người nào đó.

Cánh cửa sắt ngoài lối đi dài cất cánh mở ra để cho một chiếc xe thể thao hiệu Bugatti cao cấp chạy vào, đánh cua một góc cực đẹp và dừng lại dưới cầu thang trước cửa lớn của khu nhà cao cấp.

Khi xe dừng lại, bảo vệ đứng ở hai bên liền khom người cúi chào, cung kính nghênh đón người trên xe xuống.

Phong Khải Trạch đeo kính đen, người mặc áo da, từ trên xe bước xuống, sau đó gỡ mắt kính ra, lộ ra đôi mắt Dạ Ưng (cú mèo) câu hồn người, ngạo khí giữa hai chân mày không hiển mà lộ, giống như một bá chủ không ai sánh bằng, anh giống như viên trân châu màu đen, cho dù ở trong bóng đêm cũng không thể nào che đậy được ánh sáng của nó.

Sự xuất hiện của anh, khiến không khí càng căng thẳng giống như có một tảng băng chợt đè xuống, đông cứng tất cả lại.

“Thiếu gia.” Người hai bên trầm giọng một lời cùng hô lên, không dám có chút lời lỏng.

Lúc này, Đường Phi từ bên trong nhanh chóng đi ra nhìn người trước mắt, cười vui vẻ: “Rốt cuộc cậu cũng trở về, Phong tiên sinh đang đợi cậu.”

Mới vừa rồi Phong đại thiếu gia trực tiếp gọi điện thoại cho hắn, hắn còn tưởng rằng anh không trở về chứ, không ngờ lại đến.

Chỉ cần trở về là tốt rồi.

“Tôi biết rồi.” Phong Khải Trạch dùng giọng nói cực kì lạnh lùng thốt ra ba chữ tựa như bối thí, sau đó sải bước đi vào bên trong.

Trong đại sảnh lộng lẫy, tổng cộng có ba người ngồi, một là Phong Gia Vinh, một là Đói Phương Dung, còn một là một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, rất đoan trang ngồi ở đó, từ cách ăn mặc có thể nhìn ra được đó là một cô gái con nhà danh gia.

Từ trước đến giờ Phong gia rất ít khi có khách, hôm nay lại có một cô gái xa lạ xuất hiện, chắc chắn không đơn giản.

“Ba, sao ông lại muốn tôi trở về nhanh vậy, có chuyện gì thế?” Phong Khải Trạch không chào hỏi những người có mặt ở đây, đi vào đại sảnh liền trực tiếp ngồi xuống, lạnh lùng đặt câu hỏi, hoàn toàn không nhìn những người xung quanh.

Thái độ của anh như vậy, khiến Phong Gia Vinh rất giận dữ, liền dạy dỗ anh: “Mày không thấy ở đây có khách sao, ngay cả câu chào hỏi cũng không có, cho ra nước ngoài đi học nhiều năm như vậy, mày học được cái gì hả?”

“Đó là khách của ông, không phải của tôi, không cần thiết phải chào hỏi cô ta.”

“Mày_____”

Quả thật Phong Gia Vinh tức giận đến nổ tung, Đói Phương Dung cảm thấy chuyện không ổn, vội vàng khuyên nhủ: “Được rồi, được rồi, khó khăn lắm Khải Trạch mới trở về một lần, hai cha con các người đừng gây nhau nữa. Khải Trạch, để dù giới thiệu với con một chút, đây là thiên kim của Đồng Sư Trưởng tập đoàn Hồng Thị, Hồng Thi Na, khi còn bé các con đã gặp nhau rồi, có còn nhớ không?”

Hồng Thi Na lẽ phép gật đầu một cái, dịu dàng nói: “Khải Trạch, em là

Thi Na, anh còn nhớ không?"

"Không nhớ." Phong Khải Trạch không hề nghĩ ngợi, trực tiếp cho cô đáp án.

Hồng Thi Na, anh thật sự không có chút ấn tượng, trong đầu của anh chỉ nhớ có một người phụ nữ khác phái là Tạ Thiên Ngưng, còn lại đều không nhớ.

Không nhớ _____ đáp án thật dứt khoát, dứt khoát đến đá thương người khác.

Hồng Thi Na khổ sở cúi đầu, thấy lòng mình quặng đau.

Một năm kia, lúc anh mười ba tuổi, cô chín tuổi, bọn họ gặp mặt trong một buổi tiệc sinh nhật. Lúc đó anh là một người lạnh lùng, không nghĩ tới mười sáu năm sau, anh lại lạnh như tảng băng như vậy.

Chỉ là mươi sáu năm sau anh lại là người rất quyết đoán, sức quyến rũ vô cùng.

-----oOo-----

Chương 63: Cha con tranh cãi ầm ĩ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Thấy Hồng Thi Na đau lòng cúi đầu, Phong Gia Vinh nỗi giận lớn tiếng giáo huấn người khác: "Phong Khải Trạch, mà không thể nói tiếng người được sao?"

Phong Khải Trạch khinh thường cười một tiếng, giễu cợt hỏi ngược lại: "Tôi là người, đương nhiên là đang nói tiếng người rồi. Ông kêu tôi trở về, chỉ vì muốn nói với tôi về những thứ này thôi sao? Nếu như ông muốn nói những thứ này, vậy thì xin lỗi cho tôi không thể tiếp ông nữa rồi."

"Mày, tại sao tao tao lại có đứa con trai như mày vậy chứ?"

"Nếu như có thể thay đổi, thì tôi cũng không muốn có một người cha như

ông."

Hai cha con càng tranh cãi kịch liệt, giống như hai kẻ thù của nhau.

Hồng Thi Na thấy tình huống như thế, liền thấy hơi sợ nhưng lại càng kinh ngạc hơn. Căn bản cô không hề biết quan hệ cha con Phong gia lại tệ như vậy. Nếu mà cô biết trước thì hôm nay đã không tới đây rồi.

Chỉ vì cô không thể khống chế lòng hiếu kỳ của mình, khi nghe mọi người nói Phong Khải Trạch là một anh chàng rất tài giỏi. Vả lại ánh tượng khi anh còn bé cũng không tệ, vì vậy cô mới muốn tới đây thật nhanh.

Nhưng cô lại không nhịn được khi nghĩ đến mọi người đều nói Phong Khải Trạch xuất sắc cỡ nào. Hơn nữa ánh tượng khi còn bé đối với anh cũng không tệ, vì những chuyện này mà cô mới tới đây.

Thật sự không ngờ, sau khi tới đây lại nhìn thấy hai cha con họ gây gổ.

Cho dù vậy, cô vẫn thấy rất hài lòng khi gặp được Phong Khải Trạch. Không phải người đàn ông nào cũng có khí thế bức người như anh. Khi đứng ở bên cạnh anh, liền cảm thấy rất an toàn.

Đới Phương Dung cố ngăn cản hai cha con bọn họ lại. Bà biết mình không lay động được Phong Khải Trạch, đành phải nói với Phong Gia Vinh: "Được rồi, hiếm khi Khải Trạch trở về nhà, việc chính còn chưa nói, ông làm rùm beng cái gì chứ, chẳng lẽ muốn đuổi nó đi nữa sao?"

"Nếu như không phải tôi chỉ có một thằng con trai là nó, thì khi đó tôi sẽ không dẫn nó về đây đâu." Phong Gia Vinh nặng nề thở dài một hơi, sau đó chỉ oán trách một câu rồi không tranh cãi nhau nữa.

Vậy mà những lời oán trách này của ông, lại làm Phong Khải Trạch nghe cực kỳ khó chịu, lập tức đáp trả lại: "Nếu không phải ông dẫn tôi về đây, có lẽ hiện giờ mẹ của tôi vẫn còn sống rất khỏe mạnh."

"Mày ——"

"Ông cho rằng tôi thích ông đem tôi về đây sao?"

"Phong Khải Trạch ——"

"Được rồi, hai người các người, mỗi người nói ít một câu đi, tranh đi cãi lại làm àm ỹ ngất trời rồi. Hôm nay có Thi Na ở đây, các người muốn để con bé xem chuyện cười như vậy sao?"

Đói Phương Dung răn dạy hai người kia xong, liền lúng túng nói xin lỗi với Hồng Thị Na: "Thi Na, thật xin lỗi để con chê cười rồi."

"Không sao, mỗi nhà đều có một vài chuyện khó đọc, việc này con có thể hiểu, cũng có lúc con hay tranh cãi với ba ba đến mức mặt đỏ tía tai, không thể dừng lại nổi!" Hồng Thị Na khéo léo trả lời. Mặc dù trong lòng cảm thấy có chút sợ hãi với tình cảnh cha con gây gổ như vậy, nhưng cũng không dám biểu hiện ra.

"Con thật đúng là khéo hiểu lòng người, Khải Trạch có thể lấy được con, thật là diễm phúc của nó."

Phong Khải Trạch vốn đang nỗi nóng, đột nhiên nghe được những lời này của Đói Phương Dung, vô cùng giận dữ, hơn nữa còn vô cùng kinh ngạc, nghiêm túc hỏi: "Bà vừa nói cái gì?"

Sau khi hỏi xong, chán ghét liếc mắt nhìn Hồng Thị Na ngồi bên cạnh một cái.

Cưới cô ta?

Tuyệt đối không thể nào.

"Khải Trạch, hôm nay Thi Na tới nhà chúng ta, mục đích chính là cho hai con gặp mặt, quen biết nhau một chút, cùng bồi dưỡng tình cảm cho tốt ——" Đói Phương Dung miễn cưỡng tươi cười, nặng nề nói rõ nguyên do sự việc.

Nhưng còn chưa nói hết, lập tức bị Phong Khải Trạch cắt ngang, rống to cự tuyệt: "Muốn tôi cưới cô ta, không thể nào."

Không thể nào —— đáp án vô cùng dứt khoát, nặng nề đả kích Hồng Thị Na.

Cô tự nhận điều kiện của mình không tệ, còn có gia thế bối cảnh rất tốt,

đàn ông nhìn đến cũng sẽ thích, tại sao ngay cả một câu chưa nói liền bị cự tuyệt như vậy?

Thật quá đả thương người rồi.

Hồng Thi Na không chịu nổi, cúi đầu, đôi mắt to đỏ ửng.

-----oOo-----

Chương 64: Anh lãnh khóc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồng Thi Na vừa khóc, không khí hiện trường lập tức thay đổi, từ mùi thuốc súng căng thẳng biến thành an ủi dỗ dành người khác.

Đối Phương Dung ngồi xuống bên cạnh Hồng Thi Na, nắm lấy tay cô, tỉ mỉ an ủi: "Thi Na, Khải Trạch luôn nói chuyện như vậy, nó không có ác ý gì con đừng để trong lòng."

Phong Gia Vinh cũng an ủi một câu: "Đúng vậy, tại nó bị chúng ta làm hư từ bé, cho nên mới như vậy, con đừng để lời của nó ở trong lòng."

Nghe những lời an ủi như vậy, tâm tình Hồng Thi Na cũng thấy tốt hơn một chút, nhưng càng lúng túng càng cúi đầu thấp hơn.

Lần đầu gặp mặt cô liền khóc, nhất định sẽ làm cho người khác có ấn tượng không tốt.

Cô thật sự là vô dụng.

Phong Khải Trạch cảm thấy vô cùng phiền não với nước mắt của Hồng Thi Na. Vì vậy anh cũng không nói gì nữa, đứng dậy đi ra ngoài.

Phong Gia Vinh không đồng ý, liền đứng lên gọi anh lại: "Mày đứng lại đó cho tao."

Phong Khải Trạch dừng bước, nhưng không xoay người trở lại, đưa lưng về phía mọi người, với gia đình này anh cảm thấy rất bị bài xích.

Anh không thích nơi này, rất không thích.

"Hôm nay mày phải ở nhà ăn cơm cho tao, sau khi ăn xong đưa Thi Na trở về." Phong Gia Vinh nghiêm nghị ra lệnh, mang theo mùi vị cưỡng ép.

Bức bách như vậy, khiến trong đầu Phong Khải Trạch không thể tiếp nhận nổi. Anh tức giận xoay người lại, mạnh mẽ cự tuyệt: "Không thể nào."

Quả nhiên anh biết trở về liền không có chuyện tốt.

"Nếu như hôm nay mày không làm theo những gì tao nói, tao liền ——" Phong Gia Vinh nghĩ muốn uy hiếp, nhưng nói được một nửa lại không nói được nữa.

Không phải nói không được, mà là ông không biết phải nói thế nào, căn bản ông không có thứ gì có thể uy hiếp được anh.

"Ông định thế nào?" Phong Khải Trạch lạnh lùng hỏi, cái uy hiếp này căn bản anh không thèm để ý.

Từ nhỏ đến lớn, anh còn thiếu bị uy hiếp sao, đã sớm luyện thành một thân Tường Đồng Vách Sắt rồi.

"Vậy tao sẽ dùng thế lực của Phong thị đế quốc, để cho mày cả nửa bước đi ra bên ngoài cũng khó đi, không cho mày dùng một phân tiền nào của tao hết." Phong Gia Vinh suy nghĩ một chút rồi dử tữn uy hiếp anh.

"Được, vậy ông làm thử xem, để xem dưới thế lực của Phong thị đế quốc, có phải đến nửa bước tôi cũng khó đi hay không? Nhưng tôi nhắc nhở ông một câu, hiện tại mỗi một phân tiền mà tôi tiêu đều không phải của ông." Vẻ mặt Phong Khải Trạch khinh thường, sau khi nói xong liền đi tới trước mặt Hồng Thi Na, từ trên cao nhìn xuống cô, lãnh khốc vô tình nói: "Tốt nhất cô không nên đem ý định đặt ở trên người tôi, cho dù chết, tôi cũng sẽ không cưới người phụ nữ được người khác chỉ định cho đâu."

"Tôi ——" Hồng Thi Na bị bộ dạng đáng sợ kia của anh hù dọa, sợ đến căn bản không dám nói gì hết.

Chẳng qua đổi một góc độ khác mà suy nghĩ về chuyện này, thì thật ra

cũng không có gì.

Quan hệ giữa Phong Khải Trạch và Phong Gia Vinh không hề tốt như vậy, anh luôn săn bài xích tất cả những gì Phong Gia Vinh an bài cho anh, cả tình cảm cũng vậy.

Nhưng dáng vẻ lãnh khốc của anh, làm cho người ta thật sự rất sợ hãi.

"Cô không phải kiểu người tôi thích, nếu không muốn làm cho chuyện quá phức tạp, vậy thì tự mình thu tay lại đi."

"."

Phong Gia Vinh thật sự không thể nhìn được nữa, vừa đi qua vừa mắng to, muốn động thủ đánh người: "Cái thằng khốn kiếp nhà ngươi ——"

Đới Phương Dung cố gắng ngăn ông lại, không để ông đánh người: "Gia Vinh, ông làm gì đây hả, muốn bạo lực gia đình thật sao?"

"Bà tránh ra cho tôi, hôm nay tôi nhất định phải giáo huấn thằng con bất hiếu này."

"Đừng gây nhau mà."

"Tránh ra." Phong Gia Vinh dùng sức hất Đới Phương Dung ra, sau đó xòe bàn tay tát một cái lên mặt Phong Khải Trạch.

Bốp ——

Tiếng bạt tay vang dội, làm tất cả đều yên lặng.

Tất cả mọi người ngạc nhiên gương mặt bị đánh của Phong Khải Trạch, ngược lại hít một ngụm khí.

-----oOo-----

Chương 65: Lạnh như băng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch không né tránh cũng không phản kháng, cứng rắn nhận một cái tát này.

Đây không phải lần đầu tiên anh bị bàn tay này đánh, cho nên không có cảm giác gì, ở trong lòng anh người cha này không đáng để anh tôn kính.

"Ba, đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng xong, còn gì nữa không?"

"Mày ——" Bàn tay Phong Gia Vinh run rẩy, cực kỳ hối hận đã đánh một tát này, nhưng vì thể diện đành nhắm mắt cho qua: "Tao có thể để mặc mày muốn làm gì thì làm, chỉ riêng hôn sự đã định giữa mày và Thi Na, dù mày không đồng ý cũng vẫn phải cưới con bé".

"Tốt nhất ông không nên ép tôi dùng tới biện pháp cực đoan để giải quyết chuyện này". Phong Khải Trạch lạnh giọng cảnh cáo Phong Gia Vinh, đồng thời cũng trừng mắt cảnh cáo Hồng Thi Na.

Hồng Thi Na bắt gặp ánh mắt này vô cùng sợ hãi, đáy lòng phát run, nhưng không kìm lòng được mà chống lại ánh mắt của anh.

Cô thấy được hận ý mạnh mẽ trong đôi mắt anh, rõ cuộc đã có chuyện gì khiến anh căm hận cha anh đến như vậy?

Anh lạnh lùng giống như hàn băng, muốn đi vào nội tâm anh chỉ sợ so với lên trời còn khó hơn.

Cô biết rõ rất khó, nhưng nó lại càng kích thích cô muốn mở cánh cửa trái tim anh ra để cô bước vào.

Phong Gia Vinh lại bị chọc giận, không ngừng uy hiếp Phong Khải Trạch: "Về chuyện này mày không có quyền gì không đồng ý, cho dù mày có phản đối thế nào thì cô dâu của Phong đại thiếu gia, người mà tao đã chọn chính là Thi Na."

"Có bản lãnh thì ông giết tôi đi, sau đó mang xác tôi đi kết hôn với cô ta". Phong Khải Trạch cười khinh thường, bỏ lại một câu rồi bước ra ngoài cửa.

Phong Gia Vinh muốn ngăn, nhưng lại bị Đới Phương Dung kéo lại: "Được rồi, vốn hôm nay không cần tranh cãi àm ī như vậy, tại sao ông

không thể nói chuyện nhẹ nhàng với con chứ?”

Hai cha con đã tranh cãi nhau vài chục năm, không ngờ đến giờ vẫn còn tranh cãi.

“Đều tại bà chiều nó thành hư rồi”. Phong Gia Vinh không có nơi trút giận liền đổ hết lên đầu Đói Phương Dung.

“Tôi cũng chỉ làm hết trách nhiệm của một người mẹ, ngược lại ông cứ luôn mắng nó, chẳng lẽ ông không thể nói chuyện nhẹ nhàng với nó được sao”?

Mặc dù Phong Khải Trạch không phải con ruột của bà, nhưng bà cực kỳ yêu thương anh, luôn coi anh là nhất, chuyện gì cũng điều nghĩ cho anh, bởi vì bà không thể có con cho nên mới dồn hết toàn bộ tình mẫu tử cho anh.

Chỉ tiếc rằng anh chưa bao giờ gọi bà một tiếng ‘mẹ’.

Hồng Thi Na cảm thấy không cần ở lại nữa, đứng lên cáo từ: “Hai bác, con về trước đây, hôm nào đó con sẽ trở lại thăm hai người”.

“Thi Na, thật ngại quá, không ngờ lại xảy ra chuyện này.” Đói Phương Dung lúng túng nói xin lỗi, cảm thấy rất mất thể diện vì chuyện ngày hôm nay.

Mặc dù trước đó bà cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Bà hiểu rõ thằng bé Khải Trạch này, chỉ cần là chuyện nó không thích thì không ai có thể ép nó làm.

Nhưng chuyện kết thân lần này, e rằng nó không thể làm chủ được.

“Thi Na, bác cho người lái xe đưa cháu về”. Phong Gia Vinh đành cười cười, cũng cảm thấy rất mất mặt vì chuyện ngày hôm nay.

“Không cần đâu bác trai, cháu đã gọi tài xế tới đón rồi, cháu chào hai bác”. Hồng Thi Na dịu dàng từ chối, sau đó cầm túi xách đi ra ngoài.

Phong Gia Vinh cùng Đói Phương Dung không nói gì, nhìn cô rời đi, đợi

cô đi ra khỏi cửa chính, hai người lại thoảng nhìn lẫn nhau, căn phòng trở nên im áng.

"Gia Vinh, không phải tôi muốn trách ông, nhưng chuyện ngày hôm nay tôi thấy người sai là ông đó".

"Bà đi tìm thằng ranh kia mà nói chuyện, tôi không muốn nghe." Phong Gia Vinh đã thấy đủ phiền toái rồi, không muốn nghe những lời khó nghe nữa.

Nuôi dưỡng con trai hơn mươi năm, không ngờ kết quả lại thế này.

"Từ nhỏ Khải Trạch đã không thích nơi này, nó oán hận ông, ông càng cương quyết ép buộc nó thì chỉ càng làm cho mọi chuyện hỏng bét, thậm chí càng không thể cứu vãn được".

"Được rồi, đừng nói nữa, tôi không muốn nghe. Tóm lại, chuyện kết thân với Hồng gia nó không đồng ý cũng phải đồng ý". Phong Gia Vinh nói cương quyết, sau đó tức giận đi lên lầu.

Đối Phương Dung đành lắc đầu, hết cách với chuyện này.

Hai cha con nhà này tính tình có phần giống nhau, nếu cứ cứng đeo cứng sẽ không có kết quả tốt.

-----oOo-----

Chương 66: Đau lòng gấp bội

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng ở nhà ngày ngô suy nghĩ, muốn xem thử có đúng như lời Phong Khải Trạch nói là có người đưa đồ ăn ngon tới cho cô hay không.

Kết quả, đợi đến hơn bốn giờ chiều mà không thấy thức ăn ngon nào đâu, lại thấy Tạ Minh San gọi điện thoại tới nói muốn gặp mặt nói chuyện một chút.

Mới đầu cô còn không định đi, sợ rằng đó là một cái bẫy. Nhưng nghĩ lại,

cô không làm việc gì với trái lương tâm thì tại sao lại phải sợ.

Nhìn đồng hồ lúc này là năm giờ chiều, người đưa cơm còn chưa tới, mà cô lại không có thời gian đợi thêm nữa nên đành mặc kệ, đi ra ngoài gặp Tạ Minh San.

Bởi vì đường hơi xa nên khi cô đến điểm hẹn ở quán cà phê thì đã là bảy giờ tối, sắc trời đã tối, đèn sáng khắp nơi.

Quán cà phê mang không khí thần bí trầm tĩnh, làm cô cảm giác mình và nơi này không hợp nhau.

Khách của quán này có vẻ rất biết thưởng thức, từng cử chỉ lời nói đều cực kì ưu nhã, quần áo quý phái, ngay cả một nụ cười lộ ra cũng rất cao quý cùng nhã nhặn.

Nhìn lại cô, cách ăn mặc quê mùa không nói, ngay cả đầu tóc cũng ghim lung tung, còn không bằng nhân viên phục vụ nơi này.

Tạ Minh San đã sớm ngồi ở trong quán cà phê đợi cô, thấy cô đi vào, liền ưu nhã gật đầu một cái, ý bảo đến đây.

Tạ Thiên Ngưng thấy cô ta, bình tĩnh đi đến tỏ ra lạnh lùng, mơ hồ có chút tức giận.

"Chị họ, chị muốn uống gì, hôm nay em mời".

"Không cần, tôi không uống gì hết, cô tìm tôi có việc gì thì nói nhanh đi để tôi còn về." Mới vừa rồi Tạ Thiên Ngưng còn cảm thấy có chút lúng túng khi bước vào quán cà phê cao cấp này, nhưng hiện tại đã không còn nữa, chỉ còn tức giận bao trùm lấy cô.

"Chị họ, em biết rõ chị vẫn còn giận em, em muốn gấp chị để nói rõ chuyện ấm nước nóng lần trước."

"Cô còn mặt mũi mà nói chuyện này với tôi à, chân tướng sự việc thế nào cô là người rõ nhất, không phải sao"?

"Đĩ nhiên là em biết rõ, cho dù đã làm gì thì em cũng chỉ muốn chứng thực lời nói: không phải em cướp Thiếu Hoa, mà là do anh ấy không yêu chị

nên mới bỏ chị. Nếu anh ấy yêu chị thật lòng thì sẽ hiểu rõ chị, tin chị không làm em bị bỗng. Nhưng anh ấy không hề như vậy, chỉ cần vài ba lời đơn giản đã định tội cho chị, chị biết nghĩa là thế nào không? Nghĩa là căn bản chị không có vị trí nào ở trong lòng anh ấy hết". Lời lẽ của Tạ Minh San rất hùng hồn khi nói đến chuyện đó, không lộ chút áy náy.

Nghe thế, một nửa tức giận của Tạ Thiên Ngung bay mất, nhưng lòng lại đau lên gấp bội.

Nghĩ lại chuyện ám nước nóng lần trước, đúng là không có một ai tin tưởng cô, chẳng lẽ cô là người không đáng tin sao?

Tạ Minh San có làm gì đi nữa thì quả thực đã chứng minh rất nhiều việc, chứng minh cô ngu xuẩn đần độn.

"Chị họ, em thật sự rất yêu Thiếu Hoa, em cũng biết chị yêu anh ấy, nhưng cả hai chúng em đều yêu nhau, chị có thể tác thành cho chúng em được không"? Tạ Minh San đột nhiên nắm tay Tạ Thiên Ngung, điềm đạm đáng yêu cầu xin cô.

"Minh San, cô không thấy yêu cầu này rất buồn cười sao?" Tạ Thiên Ngung rút tay về, không muốn đụng vào cô ta.

Đối với cô em họ này, cô chỉ có oán hận, mặc dù biết không thể trách cô ta trong tất cả mọi chuyện, nhưng chính cô không kiềm chế được ý nghĩ căm hận cô ta.

Cô không phải người độ lượng, không thể dễ dàng tha thứ tất cả.

-----oOo-----

Chương 67: Hai tay nâng lên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Minh San nặn ra mấy giọt nước mắt đau lòng, tiếp tục đáng thương van xin Tạ Thiên Ngung: "Chị họ, em biết yêu cầu như thế rất quá đáng, nhưng mà em nhất định phải lấy Thiếu Hoa."

"Cô nhất định muốn gả cho Thiếu Hoa, chẳng lẽ tôi không muốn vậy sao? 10 năm qua, tôi đã bỏ ra bao nhiêu cô đều biết rất rõ, nếu như cô bỏ ra 10 năm tình cảm đối với một người đàn ông, cô có chút do dự đem hắn ta nhường cho người phụ nữ khác hay không?"

"Em-----"

"Tạ Minh San, đừng chơi chiêu bài nói mình không có tí lỗi gì đi. Cô biết rõ Thiếu Hoa là vị hôn phu của tôi nhưng cô lại bỏ mặc, tự mình lén lút qua lại với hắn. Nếu như cô không phải có ý thì chuyện cũng sẽ không àm ī đến ngày hôm nay."

"Em-----"

"Đừng nói với tôi rằng cô không có chút lòng riêng nào, tôi không tin."

Nếu như Tạ Minh San thật sự không có ý muốn cướp vị hôn phu của cô, còn lén lút qua lại với Ôn Thiếu Hoa vài năm như vậy lại không nói cho cô biết?

Rõ ràng chuyện mình làm sai lại còn giả bộ oan ức, lấy cái gì hai người đã quyết mãi bên nhau trọn đời, thật nực cười khi bọn họ muốn cô giúp toại nguyện cho họ.

Vô liêm sỉ.

Tạ Thiên Ngưng càng nghĩ càng tức giận. Từ đầu tới cuối trong chuyện này, người chịu ám ức mới là cô, còn phần Tạ Minh San đã chiếm được tiện nghi mà còn khoe mẽ.

"Chị họ, em đã có thai với Thiếu Hoa, cho nên không thể không lấy anh ấy, cầu xin chị thành toàn cho chúng em đi." Tạ Minh San khóc đến đau lòng, lúc này nước mắt đã rơi đầy trên mặt.

Nhưng chuyện cô ta nói lại làm Tạ Thiên Ngưng có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh lấy lại phản ứng, vẫn không cảm thông cho cô ta: "Đó là hậu quả do cô không biết tự trọng mà gây ra, tại sao lại muốn người khác gánh chịu?"

Chưa kết hôn, cùng lên giường làm cái quái gì chứ?

Nếu đã lên giường thì không có quyền khóc.

"Chị họ----"

Tạ Minh San không phản bác lại, đành phải khóc thút thít đáp lại tất cả, càng khóc càng lớn tiếng, đưa ánh mắt nhìn những người xung quanh.

Tạ Thiên Ngưng cũng không thèm để ý đến những người này, tiếp tục phát tiết cơn giận trong lòng: "Khóc cái gì mà khóc, tôi còn chưa khóc cô khóc cái gì?"

Cô mới là người bị hại, sao lại giống như cô đang khi dễ người khác.

"Em, em----" Tạ Minh San không nói được gì, tiếp tục khóc.

Người xung quanh bắt đầu có chút bất mãn với những lời nói sắt nhọn của Tạ Thiên Ngưng, lại không rõ đầu đuôi nguồn chỉ trích cô: "Ở nơi công cộng còn mắng chửi người khác, thật không có giáo dục."

"Người ta cũng đã khóc thành như vậy rồi mà còn mắng nữa, con gái hung dữ như vậy làm sao ai dám lấy?"

"Nhìn dáng vẻ cô ta cũng không giống người có giáo dục, chớ so đo với người như thế." (Jin: cái thứ bọn nhiều chuyện)

"....."

Bị mọi người nói như thế, Tạ Thiên Ngưng biết trong lòng tràn ngập mùi vị gì, muốn tiếp tục mắng chửi Tạ Minh San nhưng thấy cô ta đã khóc thành như vậy cũng không muốn mắng nữa.

Đành dứt khoát đứng lên rời đi.

Nhưng vừa đứng lên, đột nhiên nghe được một tiếng hét chói tai, doạ cô giật mình hoảng sợ đứng bất động,楞 ngác nhìn trước mắt.

"A-----"

Tạ Minh San đột nhiên hét chói tai, cũng cùng đứng lên mà trên quần áo

cô ta và cả trên cánh tay đều bị cafe làm bẩn.

Cô ta thét chói tai đã làm chú ý ánh mắt mọi người, thậm chí có người đi tới vây lại xem chuyện gì xảy ra.

"Chị họ, em biết em không đúng, nếu như ly cafe này có thể giúp chị vui vẻ, em không trách chị đâu."

Lại diễn trò này nữa làm cho Tạ Thiên Ngưng không nói được gì, đang muôn cãi lại, không ngờ nghe được tiếng hét điên cuồng.

"Tạ Thiên Ngưng, cô lại bắt nạt Minh San sao?"

Ôn Thiếu Hoa không biết chạy đến từ lúc nào, một tay đem Tạ Minh San che chở trước ngực, một tay đẩy Tạ Thiên Ngưng ra, tức giận nhìn cô.

Lần này Tạ Thiên Ngưng đã không còn ch襻 nói, cũng không thèm tranh cãi, chẳng qua chỉ châm biếm Tạ Minh San: "Minh San, cô lại giờ trò này, không phải vì muốn tôi tác thành để cô được ở bên Ôn Thiếu Hoa hay sao? Cô yên tâm, người đàn ông này tôi đã không cần nữa nên sẽ không dành với cô đâu."

"Chị họ, em---"

"Không cần nói thêm nữa, cô đã muôn thì tôi cho cô đó. Loại đàn ông có thể vứt bỏ người phụ nữ đã dốc hết tình cảm trong suốt 10 năm với hắn, tôi cũng không còn thấy lạ nữa. Tôi muốn thì tôi dâng lên cả hai tay, hôn lễ của các người, tôi sẽ tham dự theo đúng hẹn, còn tham dự rất vui vẻ nữa kìa. Cô cũng nên hỏi lại hắn một chút, 10 năm sau cô có bị đá giống như tôi hay không?"

Tạ Thiên Ngưng nói xong, xoay người rời đi.

Sau khi xoay người, vì đau lòng làm cho nước mắt lại chảy xuống.

Đúng là một cô gái mưu mô, khó trách Thiếu Hoa bị cô ta cướp đi.

-----oOo-----

Chương 68: Cú tự nhiên

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng đi rồi, mọi người trong quán cà phê trở lại ngồi xuống vị trí của mình.

Ôn Thiếu Hoa ôm Tạ Minh San, đưa cô ta rời đi.

Tạ Minh San quay đầu nhìn lại ly cà phê trên bàn một chút, cười lạnh lùng một tiếng.

Cà phê là do cô hắt, mục đích chính là hăm hại Tạ Thiên Ngưng.

Vốn cô không muốn dùng chiêu này, nhưng không ngờ lại thấy Ôn Thiếu Hoa đi vào, đúng lúc Tạ Thiên Ngưng đứng lên cho nên chợt nghĩ đến, liền giở ra trò này.

Lần này, Ôn Thiếu Hoa đã mất hết hi vọng với Tạ Thiên Ngưng rồi.

Tạ Minh San cho là mình làm chuyện không chê vào đâu được, nhưng không ngờ có một người đàn ông ngồi trong góc nhỏ của quán cà phê đã nhìn thấy hết tất cả mọi chuyện.

Tuy rằng là một người phụ nữ quá hung dữ, nhưng cũng quá ngu ngốc lại có chút đơn thuần.

Tuy là một người phụ nữ có thể giả bộ diễn trò, nhưng lại quá ngu không đủ cẩn thận.

Hai người phụ nữ không đủ hoàn mỹ.

Nhưng so sánh một chút, người phụ nữ hung dữ đó lại nhỉnh hơn một chút, dù sao cô cũng đủ thẳng thắn, đủ chân thành.

Còn người phụ nữ giả bộ kia, từ đầu đến cuối đều là giả dối, cũng chỉ có loại đàn ông không có não mới có thể thích (Vân Vân: chửi rất hay *bật ngón cái*)

Trong lòng Hồng Thùa Chí đã nhận xét xong về hai người phụ nữ này, liền

đem mọi chuyện vứt hết ra sau đầu, tiếp tục uống cà phê của mình.

Chẳng qua giống như đang xem diễn trên sân khấu mà thôi, xem xong thì hết.

Ngược lại, hôm nay em gái của hắn đã đi đến Phong gia gặp cái tên Phong đại thiếu gia tiếng tăm vang dội kia, chỉ là không biết kết quả thế nào?

Kết quả, đương nhiên là không tốt cho lão.

Phong Khải Trạch không ăn cơm ở Phong gia, sau khi cãi nhau với Phong Gia Vinh thì lái xe ra ngoài, dự định trở về tìm Tạ Thiên Ngưng.

Nhưng lúc anh trở về thấy hộp cơm anh định đưa cho cô đặt ở ngoài cửa, trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ, vì vậy lấy chìa khóa mở cửa vào xem một chút.

Lúc này đã hơn mười một giờ khuya, trong nhà tối thui.

Mở đèn lên, nhìn vào cũng không có ai, rồi đi vào trong phòng xem xét một chút, thấy hành lý vẫn còn ở đây nhưng người thì không biết đã chạy đi đâu mất rồi?

Cô nhóc này, đã nói buổi tối an ninh không tốt, không muốn cô chạy loạn. Vậy mà cô cứ không nghe, cả chút ý thức bảo vệ mình cũng không có.

Phong Khải Trạch rất tức giận về chuyện này, liền lấy điện thoại ra trực tiếp gọi cho Tạ Thiên Ngưng.

Nhưng đã gọi rất lâu mà cũng không có ai nghe máy, làm trong lòng anh cứ mãi lo lắng, sợ cô lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Anh đang muốn tắt máy, chuyển sang gọi điện cho Đường Phi điều người đi tìm thì điện thoại lại được nối.

Tạ Thiên Ngưng đang ngồi ở trạm xe buýt, vẻ mặt không chút thay đổi cứ nhìn một chuyến lại một chuyến xe buýt đi qua, ngay cả điện thoại di động trong túi xách vang lên thật lâu cũng không nghe.

Cuối cùng, ngây ngốc lấy điện thoại ra, không nhìn xem ai gọi liền nhấn

nút nghe: "A lô -----".

Phong Khải Trạch nghe được giọng nói không còn sức sống nào của cô, mặc dù trong lòng rất sot ruột, nhưng vẫn không thể nhịn được rống to: "Không phải đã bảo em ngoan ngoãn ở nhà sao, em chạy đi đâu vậy hả?".

Nghe được trong điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc, Tạ Thiên Ngung bỗng bừng tỉnh, lắc lắc đầu không biết nên nói gì cho phải: "Tôi-----".

Rốt cuộc cô đang làm cái gì. tại sao phải vì hai người kia mà tự làm khổ chính mình?

Đã nói là rủ bỏ, vậy thì phải rủ bỏ ngay đi.

"Nói cho anh biết em đang ở đâu, để anh đi đón em về." Phong Khải Trạch thấy lâu quá mà cô cũng không nói lời nào, lấy giọng ra lệnh ép cô nói.

Bây giờ anh đã không thể bình tĩnh ở nhà chờ cô.

Tạ Thiên Ngung nhìn xung quanh, sau đó nói rõ nơi mình đang đứng.

Giờ phút này, cô lại có thể không chút do dự tin tưởng vào một người xa lạ mà chưa quen biết được bao lâu.

-----oOo-----

Chương 69: Đóng gài bạn trai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch căn cứ vào nơi Tạ Thiên Ngung nói trong điện thoại mà chạy tới bằng tốc độ nhanh nhất. Lúc tới nơi, lại phát hiện cô đang ngồi ngắn người một mình ở trạm xe buýt, vẻ mặt cực kỳ nặng nề, dường như đã bị đả kích rất lớn.

Cô đau lòng, làm anh nhìn cũng thấy khổ sở.

Anh tình nguyện để cô giống như bà điên mắng chửi người khác, cũng

không muốn thấy dáng vẻ mất hồn này của cô.

Phong Khải Trạch dừng xe bên cạnh, sau đó xuống xe, nhanh chóng đến chỗ Tạ Thiên Ngưng. Khi đến bên cạnh cô thì lập tức kéo cô đứng lên, cường thế ôm cô vào trong ngực, bá đạo hôn lên môi cô, thô bạo khóa chặt cô không cho cô có cơ hội phản kháng.

Sự việc đến quá đột ngột, ngay cả chuẩn bị tâm lý cũng không có, Tạ Thiên Ngưng cứ bị người khác gắt gao ôm chặt như vậy, đôi môi càng bị bá đạo xâm chiếm hơn. Cô cố gắng giãy giụa, nhưng vẫn không tránh được.

Dựa vào cái gì mà anh hôn cô hết lần này đến lần khác chứ?

Trong cơn tức giận, cô hung hăng cắn anh một cái.

"Em ——" Đôi môi Phong Khải Trạch bị cắn rách, máu tươi khẽ chảy ra, con đau làm anh không thể không dừng nụ hôn bá đạo này lại, vừa tức giận vừa bất đắc dĩ nhìn chằm chằm vào cô.

Cô gái này, lại còn bạo lực như vậy.

Nhưng mà anh thích.

"Đồ dê xồm, nói dễ nghe là tới đón tôi, nhìn xem anh đã làm gì với tôi hả?" Cô nghiêm nghị mắng, không khí trầm lặng vừa rồi đã biến mất không thấy đâu nữa.

Vừa tới đã bị anh ta chiếm tiện nghi lớn, thật đáng ghét.

"Anh còn chưa hỏi em nửa đêm canh ba chạy tới nơi này làm gì? Bây giờ trời đã sắp sáng rồi, chẳng lẽ em không lo lắng chút nào cho an nguy của mình sao?" Đối với nụ hôn bá đạo vừa rồi, anh cũng không muốn giải thích trực tiếp chất vấn cô.

Vừa rồi nghĩ đến ngộ nhỡ cô xảy ra chuyện gì, trong lòng anh sợ chết đi được.

Rất nhiều chuyện ngoài ý muốn mà con người không thể nắm bắt được, cho nên anh rất sợ.

"Mắc mớ gì tới anh?"

"Chuyện của em đều có liên quan đến anh."

"Anh ——"

Nghe được lời này Tạ Thiên Ngưng rất cảm động. Mặc dù không giải thích được bản tính bá đạo của anh, mới đầu còn cho cô một ấn tượng không mấy tốt, cảm giác rất xấu. Mà hiện tại tựa không còn giống vậy nữa. Mỗi một chuyện anh làm, hình như đều muốn tốt cho cô.

Nếu như anh là Ôn Thiếu Hoa thì thật tốt biết bao.

Nghĩ đến Ôn Thiếu Hoa, Tạ Thiên Ngưng lại không nhịn được khóc sobs đau lòng chảy nước mắt.

Phong Khải Trạch thấy cô khóc, đau lòng hỏi: "Tại sao lại khóc, có phải anh làm đau em rồi hay không?"

Vừa rồi, nước mắt của Hồng Thi Na không làm cho anh có tí cảm giác nào. Nhưng nước mắt của cô lại làm cho lòng anh nóng như lửa đốt, chỉ sợ làm đau cô.

Đây chính là yêu.

Tạ Thiên Ngưng lấy tay dùng sức lau đi nước mắt, dường như hơi bốc đồng, mạnh dạn nói: "Phong tiên sinh, tôi muốn anh làm bạn trai tôi."

"."

Lời này khiến Phong Khải Trạch kinh sợ đến trợn to hai mắt, hoàn toàn không biết trong đầu cô đang nghĩ cái gì.

Đầu tiên là giận đến căm anh, sau đó mắng anh, kế tiếp lại khóc nữa, cuối cùng nói muốn anh làm bạn trai cô, cô thay đổi cũng quá nhanh đi.

"Anh đừng nghĩ sai, ý tôi là muốn anh đóng giả làm bạn trai của tôi, đi tham dự đám cưới của vị hôn phu trước kia của tôi. Ngày bọn họ đám cưới, tôi muốn xuất hiện với phong thái hoàn toàn mới, trở thành tiêu điểm

của toàn hội trường." Sau đó cô bổ sung một câu giải thích.

Cô không tin cô lại kém hơn Tạ Minh San.

"....."

Thì ra là đóng giả bạn trai.

Làm anh mừng hụt, còn tưởng rằng cô thật sự muốn anh làm bạn trai cô chứ!

Nhưng mà chuyện này làm anh thấy rất vui lòng.

"Được."

-----oOo-----

Chương 70: Nguy biện quá nhiều

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng không nghĩ tới đối phương lại sảng khoái đồng ý như vậy, liền nhắc nhở anh một lần nữa: "Phong tiên sinh, chỉ là đóng giả mà thôi."

Nói thật, điều kiện của anh rất tốt, còn hơn cả Ôn Thiếu Hoa, chỉ cần chú ý cách ăn mặc một chút. Vào ngày hôn lễ đó, nhất định sẽ nổi bật hơn hẳn toàn bộ phái nam, chắc chắn sẽ khiến cho mọi người phải nhốn nháo lên!

Anh ưu tú như vậy, còn cô thì trông thật tệ hại.

Đúng là cô kém Tạ Minh San rất nhiều, từ đầu đến chân, ngay cả một sợi tóc cũng không thể sánh bằng.

Cách nhau một trời một vực như vậy, bảo cô phải làm thế nào đây?

"Bây giờ là đóng giả, về sau sẽ là thật, anh nói rồi đời này em chính là lão bà của anh." Phong Khải Trạch khẽ mỉm cười, không để ý đến vấn đề này.

Chỉ cần là chuyện cô muốn làm, anh sẽ hết sức phối hợp, đối với anh mà nói, nụ cười của cô mới là quý giá nhất.

"Lại thế nữa."

Cô im lặng.

(Vyyen: trời, nếu là em thì em xin chết vì anh này rồi. Huhu, Đại tỷ em muốn lấy được người chồng như thế này.

Vinhanh: haha.... Tỷ nghe anh nói mà còn chảy nước miếng đây nè. Nếu có anh này ngoài đời, là ta xơi ngay rồi.)

(tâm tâm: có ta nè, siêu cấp cực phẩm, ôm ngay kéo người khác ôm mất =])

"Anh không nói đùa, anh nhất định sẽ cưới em làm lão bà của anh, mà em cũng chỉ có thể gả cho anh. Đời này em nhất định phải là người phụ nữ của anh."

(Vinhanh: Em chịu nè)

(tâm tâm: *túm lôi về* mất mặt quá ==")

"."

"Không phải tôi rất xấu sao?" Có lẽ do thói quen, cho nên với những lời nói mập mờ này cô cũng không để trong lòng, chỉ cho rằng anh đang nói đùa, bày ra gương mặt đau khổ mà hỏi, sau đó cúi đầu có chút tự ti.

Bẩm sinh, điều kiện đã không bằng Tạ Minh San, dù sau này có tu bổ thế nào cũng vô dụng, cô tự biết chính mình.

Trước đây Ôn Thiếu Hoa đã từng nói hết những khuyết điểm của cô cho cô biết, nhưng những thứ này không phải một hai ngày là có thể thay đổi.

Đành cam chịu số phận thôi.

Cô cũng đã khổ sở như vậy rồi, anh còn có tâm tình trêu chọc cô, thật đúng là đáng giận.

"Nói cho anh biết, em muốn đạt được kết quả thế nào?" Hai tay anh khoác lên trên vai của cô, dịu dàng hỏi. (thật ngưỡng mộ cô ấy.. Tâm tâm: tận dụng ăn đậu hủ mọi lúc mọi nơi *cười gian*)

"Cái tôi muốn, có thể hơi không phù hợp với thực tế. Bây giờ nghĩ lại, hay là thôi đi, vịt con xấu xí vĩnh viễn cũng không thể biến thành Thiên nga trắng xinh đẹp được, tôi nên dũng cảm đón nhận sự thực, mà không phải là sống trong ảo tưởng kia. Điều kiện của Tạ Minh San đã tốt như vậy, vốn dĩ đã rất xinh đẹp, vào ngày đó còn làm cô dâu nhất định sẽ là tiêu điểm của toàn trường, dù tôi có làm gì cũng sẽ không đoạt được phong thái của cô ta. Nếu như không thể đạt được hiệu quả đó thì chỉ rước lấy nhục mà thôi. Xem như quên đi, tôi không muốn vứt cái mặt này đi đâu."

Ngô nhỡ hôm cử hành hôn lễ, cô không thể trở thành tiêu điểm thì sẽ trở thành trò cười cho mọi người.

Chuyện buồn cười này đủ làm cô xấu hổ đến mức phải đào cái hố mà tự chôn chính mình.

Tạ Thiên Ngưng cúi đầu ú rũ, hiển nhiên đã buông tha quyết định vừa rồi.

Cô không muốn từ bỏ, nhưng mà không thể không từ bỏ, bởi vì đó chỉ là hy vọng hão huyền mà thôi.

Nhưng Phong Khải Trạch không chịu từ bỏ, tin tưởng gấp trăm lần hỏi: "Còn bao nhiêu ngày thì hôn lễ cử hành?"

"Mười ngày."

"Thời gian còn dài, anh tưởng chỉ còn một ngày chứ!"

Mười ngày, đủ để anh biến đen thành trắng rồi.

"Anh muốn làm gì?" Nhìn anh có lòng tin như vậy, cô không nhìn được ngang đầu lên, mang theo hy vọng cùng mong đợi nhìn anh.

Cô cần một người có thể trợ giúp cho cô, cho cô một chút khích lệ, một điểm tựa và một chút tự tin.

Nhưng mà điều này lại vô cùng khó khăn, còn khó hơn lên trời, khó đến nỗi cô phải đối mặt với thực tế.

"Yên tâm, tất cả cứ giao cho anh, điều duy nhất em phải làm chính là ngẩng đầu lên đầy tự tin, ưỡn ngực mà đi, không được tự ti mà cúi đầu xuống, hiểu chưa?"

"Không hiểu." Cô ngây ngốc lắc đầu, căn bản không biết anh muốn làm gì.

Mặc dù cô không biết anh muốn làm gì, nhưng cô có dự cảm mãnh liệt, anh có thể nắm giữ mọi thứ trong lòng bàn tay, thậm chí có thể thay đổi tất cả mọi thứ.

Trên người anh luôn toát ra loại khí phách này.

"Em có muốn trở thành tiêu điểm trong hôn lễ của bọn họ, để bọn họ kinh ngạc đến rót con mắt ra hay không?" Anh dụ dỗ hỏi.

"Muốn."

"Muốn bao nhiêu."

"Vô cùng muốn."

"Nếu như em đã muốn, vậy trong mười ngày này tất cả đều phải nghe theo lời anh."

"Được." Tạ Thiên Ngưng ngây ngốc trả lời, vừa trả lời xong đột nhiên cảm thấy không đúng, lập tức phủ nhận câu trả lời: "Không được." (@_@)

"."

Phong Khải Trạch còn chưa kịp vui mừng, liền bị cô đánh bại một lần nữa.

Cô nhóc này, tùy thời tùy chỗ đều có thể làm ra chút chuyện khiến người ta không ngờ được, thật đúng là khó đoán mà.

"Vì sao không được, anh thật sự có thể giúp em đạt được những điều em mong muốn mà?"

"Phong tiên sinh, anh cho rằng tôi là đứa ngốc sao, trong vòng mười ngày chuyện gì cũng phải nghe theo anh, ngộ nhỡ anh làm gì tôi, tôi biết tìm ai để đòi công lý đây, thôi đi."

Trong mươi ngày chuyện gì cũng phải nghe theo anh ta —— xem cô là con ngốc à, người đàn ông này có mưu đồ khác với cô, làm sao cô có thể đồng ý mọi yêu cầu của anh ta được.

Hơn nữa, ngay cả anh ta là ai cô còn không biết, không thể quá tin vào anh, nếu không thì chính là đứa ngốc.

"Cô ngốc này, nếu như anh thật sự muốn em thì bây giờ đã kéo em vào một hẻm nhỏ vắng người, sau đó ăn sạch sành sanh, chứ cần gì phải ở đây nói nhảm với em? Dùng đầu của em mà suy nghĩ đi, có được không?" Anh khinh thường trừng mắt với cô, khuôn mặt không vui, sau đó ra vẻ trừng phạt dùng tay khẽ gõ đầu cô một cái.

Cô gái ngốc này, nên tự bảo vệ chính mình lúc không thể tự bảo vệ, đừng có bảo vệ mình lúc không cần phải bảo vệ chứ, thật là ngốc mà.

Yêu phải một cô gái ngốc nghênh như vậy, không biết có được tính là một chuyện đáng buồn hay không?

". . . ." Cô không phản bác được, hai mắt nhìn xung quanh, lúc này chắc khoảng hai giờ sáng, trên đường rất ít người qua lại, ban đêm gió thổi rét lạnh, khiến người ta không nhịn được phì rùng mình.

Cả người cô bỗng chốc run lên, trong đáy lòng có hơi rợn tóc gáy.

Quả thật, nếu như anh thật sự muốn cô, lúc này đã sớm kéo cô vào hẻm nhỏ vắng người, sau đó cái này cái kia, căn bản không cần nói nhiều lời nhảm nhí như vậy.

Cô không đẹp, lại không có gia thế, mặc dù có chút tiền dành dụm, nhưng cũng không tính là nhiều, người đàn ông này thật sự không cần thiết phải lãng phí nhiều tinh lực trên người cô như vậy.

Chẳng lẽ anh thật sự thích cô sao?

Không được, không thể dễ dàng tin tưởng một người xa lạ không rõ lai

lịch như vậy. Cho dù mục đích của anh là gì, dù sao vẫn phải đề phòng thì tốt hơn.

"Hừ." Tạ Thiên Ngưng không tìm ra được lời nào để phản bác, dứt khoát khinh thường hờ lạnh, quay đầu đi không nhìn anh.

Phong Khải Trạch cung chiêu cười một tiếng, sau đó nắm lấy tay cô, muốn dẫn cô đi.

Nhưng vừa mới đụng vào tay của cô, cô liền phản xạ theo tự nhiên hất tay anh ra, cảnh giác hỏi: "Anh muốn làm gì?"

"Đưa em về." Anh tức giận trả lời, lại vươn tay ra mạnh mẽ kéo tay cô lôi đến chỗ xe đang đậu.

Cô không giãy giụa, mà lại rất ngoan ngoãn đi cùng anh.

Khi đi tới bên cạnh xe anh, nhất thời bị hù dọa đến trợn tròn mắt.

Cô không nhìn làm chử, đây là xe thể thao hiệu Gab Bar mà, chỉ có ty phú mới mua được, nhìn người đàn ông này có vẻ giàn dị, làm sao có thể mua được chiếc xe thể thao này chứ?

Chẳng lẽ lại đi mượn sao? (vinhanh: chị hai, xe đâu cho mượn khơi khơi vậy chị, xe anh chạy toàn hàng độc quyền nữa chứ? ngu mới đem xe mắc tiền cho mượn, 1 bugatti đã là 2tr USD rồi....Tâm tâm: đại ty anh minh :-D)

"Này, sao anh lại đổi xe khác vậy, chiếc trước kia đâu rồi?"

Người đàn ông này thật quá thần bí.

"Bạn lấy về rồi." Phong Khải Trạch chợt nhớ lần trước mình đã nói đổi, đành phải tiếp tục nói đổi vậy.

"Chiếc này chính là xe thể thao hiệu Gab bar, loại xe khiến cả những người nhà giàu cũng mua không nổi, chứ nói chi người bình thường. Nhìn bộ dạng anh cũng không giống người có nhiều tiền đến vậy, chiếc xe này lại là đi mượn sao?"

(vinhanh: ặc, ta muốn đập chị này chết quá)

"."

Nếu như bây giờ anh nói cho cô biết, anh là người thừa kế duy nhất của Phong thị đế quốc, là Đại Thiếu Gia của Phong gia, không biết cô sẽ có phản ứng thế nào nữa.

Là vui mừng đến nỗi tựa đầu vào ngực của anh, hay là hoảng sợ đến độ trốn anh luôn?

Lần đầu tiên gặp mặt ở trong bệnh viện, cô kiên quyết phải trả chút tiền lẻ kia, điểm này đủ để chứng minh cô không phải là phụ nữ yêu tiền.

Không ham tiền, vậy thì rất có khả năng bị dọa sợ tới mức trốn anh, thậm chí còn cự tuyệt qua lại với anh.

Vả lại anh cũng không hi vọng cô yêu anh chỉ vì tiền, mới chịu cùng chung sống với anh.

Phong Khải Trạch lâm vào trầm tư, suy nghĩ nên trả lời thế nào.

Tạ Thiên Ngưng thấy anh đang ngẩn người, liền lên tiếng gọi anh: "Này, anh làm sao vậy?"

Thế nhưng anh lại không có phản ứng,

Cô không nhịn được gọi thêm lần nữa, lần này giọng nói tương đối dịu dàng: "Này, anh làm sao vậy?"

Đối phương vẫn không có phản ứng.

Nhin bộ dạng buồn khổ của anh, cô lấy tay vỗ vỗ bờ vai anh, ra vẻ thấu hiểu lên tiếng an ủi: "Tôi có thể hiểu được tâm tình của anh. Anh quả là coi trọng sĩ diện, một người chỉ biết quá sĩ diện, cứ thích lái xe hiệu, mặc hàng hiệu, chỉ vì như vậy mới được gọi là có mặt mũi à. Trong xã hội ngày nay, phải dựa vào rất nhiều chuyện mới có thể giải quyết được, cho nên trong trường hợp này, mượn xe nổi tiếng của bạn để đi cũng không có gì sai cả. Bạn bè xung quanh tôi cũng như vậy thôi, giống như bạn trai của Tiểu Nhiên, vì muốn theo đuổi cô ấy, không tiếc đi thuê xe nổi tiếng, lúc

này mới dám theo đuổi cô ấy, thật là buồn cười."

Đại đa số tất cả mọi người đều sĩ diện, cô cũng không ngoại lệ, bằng không cô cũng không muốn làm tâm điểm trong hôn lễ của Ôn Thiếu Hoa và Tạ Minh San, cướp đi sự chú ý của tất cả mọi người.

Đây chính là một hành động sĩ diện hão.

Đứng trên lập trường này mà suy nghĩ, cảm giác tốt hơn nhiều, sĩ diện hão không sai, chỉ là nếu quá sĩ diện thì e rằng cũng không tốt.

"Em ngụy biện quá đó. Lên xe đi, giờ sắp hai giờ rồi, về đến nhà sợ rằng đã ba bốn giờ, khuya quá rồi." Anh không muốn giải thích thêm, liền mở cửa xe nhẹ nhàng đẩy cô lên xe.

Cô cũng không cự tuyệt, hưng phấn ngồi xuống, không ngừng nhìn xung quanh, xem cấu trúc của chiếc xe nổi tiếng trị giá vài ngàn vạn này.

Quả nhiên tiền nào của nấy, cảm giác ngồi ở bên trong thật thoải mái.

Đã không còn là vị hôn thê của Ôn Thiếu Hoa nữa, cô cảm thấy giống như đã gỡ bỏ được rất nhiều trói buộc, cuộc sống tương đối thoải mái hơn.

Sau đó Phong Khải Trạch lên xe, cài dây an toàn, phát hiện cô không cài liền chủ động cài dây cho cô, vừa cài dây an toàn cho cô, vừa nhắc nhở: "Nhớ kỹ, sau này khi lên xe, điều đầu tiên phải làm chính là cài dây an toàn, có biết không?"

"Tôi chỉ là quá hưng phấn một chút cho nên quên mất, ha ha. Lần trước ngồi xe của anh, tôi cảm thấy cũng rất tuyệt rồi, lần này đổi chiếc xe này cảm giác còn tốt hơn nhiều. Bạn của anh thật rộng rãi, thậm chí xe thể thao Gab bar cũng đồng ý cho người ngoài mượn."

"."

Cái gì mà cho người ngoài mượn, xe này vốn dĩ là của anh mà.

Thôi, cô cho rằng anh đi mượn thì cứ cho là mượn đi.

Anh không nói nhiều, từ từ khởi động xe, giữ vững tốc độ trung bình,

không tính là quá chậm, nhưng cũng không xem là quá nhanh. Xe chạy rất êm, bên trong còn mở nhạc cổ điển.

"Phong tiên sinh, mỗi ngày anh đều bám theo tôi, chẳng lẽ anh không cần về nhà sao, cha mẹ anh không lo lắng cho anh sao?" Không khí trên xe có chút im lặng, Tạ Thiên Ngưng không nhịn được tùy tiện hỏi một câu, muốn phá tan sự yên lặng này.

". . . ." Phong Khải Trạch không muốn trả lời vấn đề này, vì vậy im lặng không trả lời.

Người nhà của anh, anh không biết nên nói với cô như thế nào, bởi vì cái nhà kia đối với anh mà nói, căn bản không có ý nghĩa là nhà của anh, không có chút ám áp của gia đình, cho nên anh không biết cái gia đình kia có được tính là nhà hay không.

Cô thấy anh im lặng, vì vậy liền suy đoán lung tung: "Anh không phải là trẻ mồ côi chứ?"

"."

Trí tưởng tượng thật đúng là quá phong phú, cả chuyện này cũng có thể nghĩ ra?

Anh vẫn không trả lời, tiếp tục giữ im lặng.

Im lặng đồng nghĩa với chấp nhận.

"Ngại quá, tôi không cố ý nhắc tới chuyện đau lòng của anh, anh lái xe đi, tôi không nói nữa."

Cô nói xin lỗi, sau đó câm miệng lại, dời tầm mắt sang chỗ khác.

Bất kể anh đối với cô có ý đồ gì, cô cũng nên quan tâm một chút đến cảm thụ của anh.

Tạ Thiên Ngưng không nói, lại bắt đầu chú ý đến những đồ vật xung quanh, sờ sờ chỗ này lại sờ sờ chỗ kia, giống như một đứa trẻ tò mò.

Không tới nửa giờ sau, đột nhiên cảm thấy mệt quá, cộng thêm tác dụng

thôi miên từ nhạc cổ điển, cô từ từ nhắm mắt lại ngủ.

Phong Khải Trạch nhìn cô một cái, dịu dàng cười, sau đó tắt nhạc đi để cho cô có thể ngủ thật ngon, còn anh tiếp tục nghiêm túc lái xe.

Có cô ở bên cạnh thật là tốt.

Qua nhiều năm như vậy, chỉ có hai người mang đến cho anh cảm giác ấm áp, một người là mẹ, còn người kia chính là cô.

Khi còn bé mẹ rất thương anh, chỉ vì vấn đề điều kiện, cuộc sống của bọn họ quả thật rất khó khăn.

Vậy mà khi đó, mỗi ngày cô đều cãi nhau với anh, cùng anh đấu đá để cho anh có một tuổi thơ rất khó quên. Vốn dĩ anh hận cô đến tận xương tủy, nhưng khi đọc được quyển nhật ký kia lại khiến cho anh yêu cô đến tận xương tủy, hận không thể đem những thứ tốt nhất trên đời này cho cô.

Anh không quên được những chuyện xảy ra khi còn bé.

Bây giờ nghĩ lại khi nhớ đến chuyện còn bé cứ cãi nhau với cô, thật ra mỗi một sự kiện đều mang đến ấm áp, có một loại mùi vị ngọt ngào.

Đó là một tuổi thơ rất đẹp.

Trong mười sáu năm, nếu như không phải nhớ lại những điều tốt đẹp này, anh cũng không biết phải vượt qua như thế nào?

Một giờ sau, Phong Khải Trạch dừng xe ở phía dưới nhà trọ mà bọn họ thuê, nhưng cô gái trên xe lại ngủ say như một con heo chết, bị người ôm xuống lúc nào cũng không biết.

Nếu như hôm nay đổi lại là người khác, khẳng định cô đã xong đời rồi.

Cô như vậy, làm sao anh có thể yên tâm đây?

Thật không rõ trong mươi sáu năm nay, cô đã bảo vệ mình như thế nào?

Phong Khải Trạch bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài một cái ôm cô đi lên lầu, tự mình đưa cô trở về phòng, thả lên trên giường sau đó đắp kín chăn cho cô.

Sau khi làm xong, anh ngồi ở bên giường, thâm tình nhìn cô gái đang ngủ say trên giường, dùng bàn tay rắn chắc khẽ chạm vào mặt cô, cuối cùng không nhịn được cúi người xuống, để lại một nụ hôn nhẹ nhàng ở trên môi cô.

"Quả táo hung dữ, ngủ ngon, hãy mơ giấc mơ đẹp nhé."

Sau khi nói xong, từ từ đứng dậy tắt đèn đi ra ngoài, đi ra cửa liền quay đầu lại, khóa cửa cẩn thận, xác định đã an toàn sau đó mới trở về chỗ ở của mình nghỉ ngơi.

Giằng co cả ngày, anh cũng rất mệt mỏi.

Hôm nay đã cãi nhau một trận ở Phong gia, anh đã thấy rất mệt mỏi, trở về gấp được cô liền đem hết chuyện mệt mỏi lúc trước mà quên đi .

Tạ Thiên Ngưng ngủ thẳng đến giữa trưa ngày thứ hai mới tỉnh lại, mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện mình nằm ở trên giường của mình, trí nhớ chợt bay đến đêm hôm qua, lập tức kinh ngạc ngồi dậy, vén chăn lên kiểm tra tình hình.

Cô vẫn còn mặc bộ quần áo ngày hôm qua, hơn nữa còn lại rất chỉnh tề, có thể xem là chưa có xảy ra chuyện gì.

Chứng tỏ Phong tiên sinh kia quả thật không có ý muốn xâm phạm cô.

Nếu không muốn xâm phạm cô, vậy rốt cuộc anh muốn làm cái gì đây?

Nhức đầu quá, không thể nghĩ ra được thôi thì đừng nghĩ nữa.

Tạ Thiên Ngưng cảm thấy rất phiền não về vấn đề này, càng nghĩ càng nhức đầu, dứt khoát vứt bỏ sang một bên, không suy nghĩ chi cho nhiều, sau đó xuống giường đi vào phòng tắm để tắm rửa cho sạch sẽ, thay một bộ quần áo thoải mái.

Sau khi làm xong tất cả, tự dung chuyển tầm mắt nhìn lên cánh cửa.

Phong tiên sinh đó đang ngủ ở phòng đối diện phòng cô, ngày hôm qua anh đã đưa cô về, cô có nên đi cảm ơn người ta hay không?

Ngẫm nghĩ một chút, không nhịn được liền mở cửa đi ra ngoài, đi tới cánh cửa đối diện, vừa vươn tay ra định gõ cửa, nhưng lại do dự không có gõ xuông.

Đi tới chỗ ở của con trai, hình như không được tốt cho lắm?

Lúc Tạ Thiên Ngưng đang còn do dự, thì cửa đột nhiên mở ra.

Phong Khải Trạch đang muôn đi tìm cô, không ngờ vừa mới mở cửa ra liền thấy giai nhân, tâm tình thật tốt: "Em muốn tìm anh sao?"

Đây là lần đầu tiên cô chủ động đến tìm anh, có tiến bộ.

"Đâu, nào có chứ?" Cô lúng túng phủ nhận, sau đó xoay người đi trở về chỗ ở của mình.

Sao lại thấy ngượng ngùng vậy chứ, đáng lẽ cô không nên có phản ứng vậy mới đúng?

Anh khẽ mỉm cười, đi theo cô vào.

Cô cũng không từ chối, dường như đã quen phong cách hành sự này của anh rồi, quen việc anh tùy tiện vào chỗ ở của cô.

"Phong tiên sinh, ngày hôm qua là anh đưa tôi về sao?"

"Ngoại trừ anh ra, em thấy còn có ai có thể đưa em về đây sao?" Anh liền cười châm chọc hỏi ngược lại.

"Tại sao anh lại đối xử tốt với tôi như vậy, rốt cuộc là có ý đồ gì?" Cô mang theo cảnh giác, mãnh liệt chất vấn.

"Anh đối với em đúng là có ý đồ, muốn biến em thành lão bà của anh." Rất chính xác khi hỏi anh.

"."

Lý do này rất đầy đủ, nhưng cô lại không muốn mình tin vào nó 100% được.

Mười sáu năm nay chưa từng có một người nào khác phái theo đuổi cô, bởi vì cô đã có Ôn Thiếu Hoa, cho nên đối với phương diện này cô cũng không để ý lắm.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, điều kiện của cô rất tệ, tệ đến nỗi không có người đàn ông nào nguyện ý theo đuổi, vậy tại sao anh ta lại thích cô chứ?

Đàn ông nào cũng đều thích phụ nữ xinh đẹp, nhất những người có điều kiện tốt thì lại càng đòi hỏi nhiều hơn với phụ nữ.

Điều kiện của anh tốt lắm, mặc dù không xem như là có tiền nhưng đó cũng không phải là trở ngại duy nhất, vừa cao to đẹp trai, nhất định các cô gái thích anh sẽ phải xếp thành hàng dài như xe lửa, có nhiều cô gái ưu tú như vậy anh lại không chọn, tại sao cứ cố tình chọn cô chứ?

Cho nên việc anh muốn theo đuổi cô, không đơn thuần như vậy, chắc là có mục đích khác.

"Đừng nghĩ nhiều nữa, những nghi ngờ của em sau này sẽ tự biến mất thôi mau đi thay quần áo, anh dẫn em đi ra ngoài." Phong Khải Trạch biết cô đang nghi ngờ lời nói của anh, nhưng anh cũng không tức giận.

Anh có thể hiểu những nghi ngờ của cô, bất kể là ai cũng vậy, đột nhiên có một người xa lạ nói muốn theo đuổi mình, ai mà không nghi ngờ chứ.

Đây là một trực giác tự bảo vệ mình, cũng không tệ.

"Di ra ngoài làm gì?" Cô lấy lại tinh thần, tức giận hỏi.

"Chẳng lẽ em không thấy đói sao?"

Nghe anh nói thế, cô lấy tay sờ sờ bụng của mình, thật đúng là đói rồi.

"Không muốn đau bụng thì nhanh mặc quần áo tử tế vào đi, anh dẫn em đi ăn món ngon. Sau khi ăn xong, còn có rất nhiều chuyện phải làm."

"Ăn món ngon, có phải là mấy món ngày hôm qua không?" Tạ Thiên Ngưng vừa nghe đến ăn ngon, lập tức nghĩ đến những món ăn ngon ngày hôm qua đã khiến cho cô khó mà quên được, căn bản không có nghe được

câu nói phía sau của anh: sau khi ăn xong còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Nghĩ đến thức ăn ngon ngày hôm qua, cô không nhịn được muôn chớp nước miếng.

"Nếu em muốn ăn những món ăn ngày hôm qua, thì cũng được."

"Tốt, tôi lập tức đi thay quần áo, chờ tôi một chút." Cô hưng phấn chạy về phòng của mình thay quần áo.

Rầm——

Tiếng đóng cửa vang dội thật lớn.

Phong Khải Trạch lắc đầu, đang muốn cầm quyển tạp chí bên cạnh lên xem, ai ngờ người mới vừa chạy vào trong phòng lại ló đầu ra ngoài, nghiêm nghị cảnh cáo: "Không cho phép nhìn trộm."

Nói xong, lại đóng cửa lại.

Rầm——

Lại là tiếng đóng cửa thật lớn.

Anh lại bát đác dĩ lắc đầu một lần nữa, đáy lòng âm thầm giấu cợt nói: cửa cũng đóng lại rồi, anh có muốn nhìn lén cũng không nhìn được, thật là cô gái ngốc.

Qua năm phút, Tạ Thiên Ngung đã thay xong quần áo đi ra, trước sau như một mặc áo T shirt (thun) cùng quần jean, tóc buộc tùy tiện, xem như xong việc.

"Tốt lắm, đi thôi."

Phong Khải Trạch nhìn cách ăn mặc của cô, thở dài hỏi: "Quần áo của em cũng chỉ có mấy bộ này thôi sao?"

Khó trách thay quần áo lại nhanh như vậy, thì ra là chỉ có mấy bộ này.

Mấy ngày sống chung với cô, giờ phát hiện ra cô chỉ có mấy bộ quần áo, thay phiên nhau đổi.

Từ phương diện quần áo, anh có thể nhìn ra được, mười sáu năm nay cô thực sự không hề quan tâm đến bản thân mình.

Cô không có suy nghĩ vì mình, mà cứ lo suy nghĩ vì Ôn Thiếu Hoa thôi.

Ôn Thiếu Hoa ơi là Ôn Thiếu Hoa, tên đàn ông đáng chết này, anh sẽ làm tên đàn ông thôi tha này biến mất hoàn toàn khỏi trái tim cô.

"Đúng vậy!" Cô thảng thăng trả lời, vẫn chưa cảm thấy quần áo của mình có vấn đề gì.

Có lẽ là mười sáu năm nay đều như vậy nên cô cũng không cần để ý nhiều.

Có quần áo đàng hoàng mặc là tốt rồi, so đo nhiều làm gì chứ?

Anh đứng lên đi tới trước mặt cô, đau lòng nhìn cô, dịu dàng nói: "Lát nữa anh sẽ dẫn em đi mua đồ."

"Tại sao phải mua đồ chứ?" Cô nghi ngờ hỏi, mới vừa hỏi xong liền nghĩ đến đáp án: "Đúng, cần phải đi mua đồ, tôi mới vừa đến nơi này, đồ dùng hàng ngày cũng đã xài hết rồi!"

"."

Đáp án này khiến Phong Khải Trạch thiếu chút nữa muốn đập đầu vào tường, không nghĩ tới cô lại chẳng hiểu chút gì về lời anh nói.

Cũng được, dứt khoát không giải thích liền trực tiếp làm việc.

Anh không nói thêm nữa, dắt tay cô đi ra ngoài.

"Ai ai ai, anh đi thì cứ đi đi, không cần phải dắt tay tôi, anh chỉ giả làm bạn trai tôi mà thôi, chứ không phải bạn trai thật, tình huống này không cần thiết, không cho phép anh lộn xộn với tôi, mau buông tay ra." Cô dùng sức hất tay của anh ra, không vui cảnh cáo anh.

Cho dù cảnh cáo thế nào cũng không có tác dụng, tay lại bị đối phương

nắm lấy thêm lần nữa.

Phong Khải Trạch nắm tay cô thật chặt, nghiêm túc nói: "Nếu như không muôn để lộ ra sơ hở, vậy thì nên thực hành nhiều vào."

Anh không phải đang diễn trò, anh thực sự coi cô như bạn gái của anh, là cô gái mà anh thích nhất.

"Nơi này cũng không có người, muốn diễn cho ai xem chứ?"

"Có rất nhiều việc chính là không cần thận nên hay phạm phải sai lầm, cho nên mới dẫn đến hậu quả không thể sửa chữa. Không chừng chúng ta vừa ra khỏi cánh cửa này, thì có một người giám thị đến, lúc đó tiết mục này còn cần diễn nữa sao?" Anh dọa cô, chỉ hy vọng có thể hành động giống như một đôi trai gái đang yêu nhau.

"Anh nói có khoa trương quá không vậy."

"Cái này gọi là chỉ cần cẩn thận thì thuyền cũng có thể chạy được cả vạn năm." (ý nói: chỉ cần con người cẩn thận trong mọi công việc làm của mình, chắc chắn sẽ không hề thất bại.)

"."

Tạ Thiên Ngưng không còn lời nào để nói, đành phải để anh dắt đi, cho đến khi lên xe anh mới chịu buông tay cô ra.

Có lúc anh rất độc đoán, có lúc lại rất dịu dàng, làm cho người ta vừa muốn kháng cự, lại không nhịn được mà cứ đăm chìm vào nó.

Anh rốt cuộc là loại người nào đây?

Xe chạy trên đường lớn, nhiều đèn mức đếm không xuể.

Đến lúc đèn đỏ, Phong Khải Trạch dừng xe lại, chờ đợi đèn xanh.

Đúng lúc này Ôn Thiếu Hoa cũng lái xe dừng ở bên cạnh, nhưng hai mắt hắn chỉ thấy đèn xanh đèn đỏ, cũng không nhìn ngó xung quanh.

Tạ Minh San ngồi ở vị trí kế bên tài xế, thuận tiện nhìn xung quanh,

trong lúc vô tình nhìn thấy Tạ Thiên Ngưng, có chút không tin đang muôn nhìn lại cho rõ ràng, ai ngờ lúc này đèn xanh sáng lên, tất cả xe cũng bắt đầu khởi động, không kịp để cho cô xác minh người cô vừa thấy có phải là Tạ Thiên Ngưng hay không.

"Thiếu Hoa, hình như em thấy chị họ đang ngồi ở trong chiếc xe thể thao Gab Bar phía trước."

Không phải là cô nhìn lầm chứ?

Nhưng làm thế nào mà Tạ Thiên Ngưng có thể ngồi trên chiếc xe thể thao Gab bar quý giá như vậy chứ?

"Làm sao có thể, chắc là em bị hoa mắt rồi, có lẽ gần đây bị cô ta bắt nạt nhiều quá, thấy ai giống cô ta cũng cho rằng đó là cô ta cả, em đừng suy nghĩ nhiều quá. Dù không thể ngờ rằng Tạ Thiên Ngưng lại là con người độc ác như vậy, coi như trước kia đã anh nhìn nhầm cô ta, cũng may kịp thời phát hiện nếu không anh đã phải kết hôn với một người phụ nữ độc ác rồi." Ôn Thiếu Hoa không tin, chuyên tâm lái xe của mình.

Trải qua sự kiện ám nước nóng kia, hắn đã hoàn toàn vứt bỏ Tạ Thiên Ngưng ra khỏi lòng mình.

Loại phụ nữ ác độc như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không có chút nào lưu luyến.

"Thật ra chị họ cũng chỉ vô tình thôi, tất cả chỉ là ngoài ý muốn, chị ấy không hề cố ý, anh đừng trách chị ấy mà." Tạ Minh San cố gắng nói những lời tốt đẹp về Tạ Thiên Ngưng.

Kia đúng là chiếc xe thể thao Gab bar, Tạ Thiên Ngưng là người thế nào cô hiểu rõ hơn ai hết, làm sao có thể ngồi trên chiếc xe cao cấp như vậy, lại càng không thể nào quen biết người giàu có, cho nên nhất định người đó không phải là chị ấy.

Tạ Minh San càng nói giúp Tạ Thiên Ngưng, Ôn Thiếu Hoa càng cho rằng mọi chuyện đều là như thế, tức giận nói: "Em không cần nói tốt cho cô ta nữa, có nhiều người tận mắt chứng kiến như vậy, có cố ý hay không đều đã quá rõ rồi."

"Thiếu Hoa, là chúng ta có lỗi với chị ấy trước, chị ấy có giận chúng ta,

hay thậm chí làm ra chút chuyện cực đoan thì cũng rất bình thường."

"Tại sao phải xin lỗi, trong chuyện này không cần người này phải xin lỗi người kia gì hết. Nếu nói người có lỗi trong chuyện này, thì đó chính là lỗi của ba cô ấy Tạ Chánh Kỳ, ai bảo trước khi ông ta chết còn đưa ra cái cam kết hôn nhân này, làm hại nhiều người phải chịu nhiều đau khổ đến vậy."

"."

Ôn Thiếu Hoa càng nói càng tức giận, Tạ Minh San cứ giả vờ buồn bã, nhưng đáy lòng lại rất đắc ý.

Xem ra trong lòng Thiếu Hoa thật sự không còn Tạ Thiên Ngưng nữa rồi, như vậy cuộc hôn nhân của cô có thể rất vững chắc, nửa đời sau cô có thể an ổn làm phu nhân của Ôn gia rồi.

Có điều, vẫn nên giả vờ thêm một chút.

"Thiếu Hoa, ngày hôm qua chị họ có nói với em một câu, em muốn hỏi lại anh." Tạ Minh San nghĩ một lát, sau đó dịu dàng hỏi.

"Em muốn hỏi cái gì?"

"Mười năm sau, anh có vứt bỏ em không?"

"Mười năm sau em đã là vợ của anh, hơn nữa cũng đã có con, chúng ta đã thành một gia đình hạnh phúc, làm sao anh có thể vứt bỏ em? Không nên đem lời nói của Tạ Thiên Ngưng để trong lòng, cô ta là loại người không đáng để phí tâm tư đâu."

Ôn Thiếu Hoa trả lời như vậy khiến cho Tạ Minh San lộ ra nụ cười vui sướng, cuối cùng những lo lắng kia cũng đã tiêu tan.

Quả thật là mười năm sau, cô đã là vợ của Ôn Thiếu Hoa, là mẹ của con anh, làm sao anh có thể vứt bỏ cô chứ. (vinhanh: haha.... Tự tin quá nhỉ.)

Là cô suy nghĩ nhiều quá thôi.

Nhưng có một việc cô cũng cần phải cẩn thận, không thể để cho Thiếu Hoa biết sự thật chuyện ấm nước nóng kia, bằng không kết quả sẽ hỏng

bết.

Hiện giờ anh đã chán ghét Tạ Thiên Ngưng như thế, tất cả chỉ vì chuyện này, nếu quả thật sự việc bại lộ, sợ rằng cô sẽ tiêu đòn.

-----oOo-----

Chương 71: Cài bẫy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch đưa Tạ Thiên Ngưng đến một nhà hàng cao cấp, bên trong hay bên ngoài đều toát ra vẻ sang trọng, ưu nhã, càng tiến sâu vào càng thể hiện rõ địa vị thân phận, cảm giác mỗi người đều là thỉa vàng, cô cảm giác mình không phải thuộc về nơi này.

Vì thế, cô hơi xấu hổ, thấp giọng với người đàn ông đặt cô tới nói: “ Chúng ta đổi chỗ ăn khác đi, có được không?”

Ở nơi này cô cảm thấy rất gò bó, cô không hề thích người nơi này, cô không thích vì bọn họ đều có bộ dáng cao cao tại thượng không dễ chịu.

Tóm lại đối với nhân vật lớn này cô chỉ muốn cách xa, bởi vì đám nhân vật này có thể vì một việc nhỏ như hạt mè hạt đậu mà làm ra những việc long trời lở đất.

Kẻ càng có tiền càng khó ở chung, cho nên cô không thích tiếp xúc với người có tiền.

Ôn Thiếu Hoa có là con nhà giàu có, nhưng chỉ vì hắn là hôn phu của cô nên cô không có nhiều phản cảm lắm, nhưng đối với kẻ có tiền khác, cô có cảm giác bài xích mãnh liệt.

Phong Khải Trạch cảm giác được cô đang sợ hãi, siết chặt tay cô và lôi cô đến một chỗ ở góc, đè mạnh cô ngồi xuống, rồi mới an ủi: “Những thứ em ăn hôm qua là của nhà hàng này, em xác định muốn đổi sao?”

“À, nơi này thoạt nhìn thật sự rất mắc, anh không sợ tôi làm anh phá sản sao? Vẫn đề quan trọng nhất là anh có mang đủ tiền không?” Cô nghiêng

người về phía trước, lấy tay che miệng mình cố hết sức hạ thấp giọng nói, sợ bị người khác nghe thấy.

Vừa rồi ra khỏi nhà cô cũng không mang theo bao nhiêu tiền, không muôn bị mắc kẹt lại, quỷ mới biết anh đưa cô đến nhà hàng cao cấp này ăn cơm, bằng không thì cô đã mang nhiều tiền hơn khi đi ra ngoài rồi.

Một hồi ăn xong mà không có tiền trả, chẳng phải là rất mất mặt sao?

Tới chỗ này ăn đều là người coi trọng mặt mũi, đương nhiên không vì không có tiền mà có thể vứt bỏ mặt mũi, nhất là đối với những kẻ nào rất sĩ diện mà nói.

Đừng nhìn bì ngoài anh trông giàu có, kỳ thực cô biết xe nổi tiếng của anh đều là đi mượn, cao thấp trên người anh chỉ sợ cũng không phải của chính anh. Đàn ông có khuôn mặt đẹp vậy, nếu vì không tiền trả mà mất mặt, chỉ sợ xấu hổ mà dẫn đến xung đột quá.

Vì tránh bi kịch phát sinh, cô vẫn nên đổi chỗ ăn khác thì tốt hơn.

Sau khi trong lòng Tạ Thiên Ngưng suy nghĩ rất nhiều liền quyết định, không chờ Phong Khải Trạch có phản ứng cô đã đứng lên, muốn kéo anh đi ra ngoài.

Nhưng mà vừa mới đứng dậy đã bị anh kéo lại.

“Em muốn đi đâu hả?”

“Phong tiên sinh, không phải tôi muốn đả kích anh, nhưng trước tiên anh nên nhìn xem túi tiền của mình có đầy hay không? Nếu không đầy thì chúng ta nên sớm đi thôi, đừng chờ đến lúc đi tính tiền thì mất mặt lắm.”

“.....”

Cô gái này, tưởng có vấn đề gì chứ, lại nghĩ lệch đi đâu rồi?

“Hôm nay tôi không mang theo nhiều tiền, không đủ để trả tiền một ly nước nữa, đi thôi.” Cô lại muốn kéo anh đi.

Nhưng vẫn không thành công.

Phong Khải Trạch đặt tay lên bờ vai của cô, nhẹ nhàng dùng sức ấn cô trở lại để cô ngồi yên, cười nhạt một tiếng, ôn hòa nói: “Vấn đề này không cần em phải quan tâm, muộn ăn gì cứ việc gọi là được.”

“Anh không cần phải làm việc quá sức của mình, tôi biết tình hình hiện nay của anh mà, tình hình kinh tế xem ra không tốt, anh không cần vì si diện mà liều mạng. Kỳ thực đối với chuyện ăn uống tôi cũng không bắt bẻ gì, chúng ta cứ tìm đại một quán ăn nhỏ là được rồi.”

“Chút tiền này anh vẫn có thể trả đủ, em yên tâm ăn đi.”

“Khoác lác, anh quả quyết như thế với tôi làm gì chứ.” Cô khinh thường trào phúng anh, từ đầu đã không tin anh là người có tiền.

Xe đều là đi mượn, quý mới tin đó!

“Em cứ ăn hết mình, chuyện khác không cần nghĩ, có biết không?” Anh đáp lại cô có phần hơi bất đắc dĩ.

Té ra giả vờ làm người không có tiền đúng là chuyện khó khăn nhất.

Không chờ Tạ Thiên Ngưng đáp lại, lúc này nhân viên phục vụ đã đi tới, cô đành ngậm miệng nghe nhân viên phục vụ cung kính nói: “Tiên sinh, tiểu thư, xin hỏi hai vị muốn ăn gì?”

Bởi vì có nhân viên phục vụ ở bên cạnh, Tạ Thiên Ngưng khó mà nói cái gì, chỉ có thể liếc mắt nhìn Phong Khải Trạch, ý bảo anh không cần gọi món nữa, đổi chỗ ăn khác đi.

Nhưng anh lại không đếm xỉa gì đến ra hiệu của cô, ra dáng gọi món với phục vụ, nhưng không phải gọi các món bình thường mà một số món cô chưa nghe tên bao giờ.

Chỉ cần nghe tên đồ ăn là cô biết giá rất đắt.

Xem ra một hồi nữa phải vứt sạch mặt mũi rồi.

Không đúng, thoát nhìn bộ dáng của anh rất bình tĩnh, chẳng lẽ là tiền đầy túi ư?

Nghĩ đến khả năng này, Tạ Thiên Ngưng không nhịn được nhìn lại vào túi tiền của Phong Khải Trạch, đoán xem bên trong tiền là đầy túi hay là không?

Lúc này Phong Khải Trạch gọi hết món này đến món nọ với phục vụ, quay đầu lại, nhìn thấy bộ dạng kỳ quái của cô, vì thế liền hỏi: “Em đang nhìn gì thế?”

“Tôi đang nhìn túi tiền của anh.” Cô trả lời thảng, tầm mắt còn đặt trên túi tiền của anh.

“Túi tiền của anh có gì đẹp à?”

“Tôi đang nhìn xem bên trong có đủ mua nổi mặt mũi hay không?”

“Có ý gì?”

Có đôi khi anh không thể nào lý giải lời cô nói, cảm giác như nghe tiếng của người ngoài hành tinh vậy.

“Tôi biết rõ tình hình kinh tế của anh, không có tiền cũng không cần giả vờ có tiền, đợi lát nữa thanh toán thì lúc đó mất hết mặt mũi, cái đó gọi là đánh đổi mặt mũi cùng tư cách của mình.” (tâm tâm: chị này có cái câu giống câu cửa miệng của ta: “cái đó gọi là...” =])

“Đã nói vấn đề này em không cần quan tâm, hiện giờ em chỉ cần lo ăn là được, lắp đầy bụng đói đi, đợi lát nữa còn rất nhiều việc phải làm đó.” Anh tức giận giải thích.

“Chuyện gì?”

“Mua sắm.”

“À.”

Tạ Thiên Ngưng không có nghĩ nhiều, tưởng rằng đi mua vật dụng hàng ngày, cũng không còn quan tâm đến vấn đề có tiền trả hay không, chờ phục vụ đem đồ ăn tới.

Anh đã bình tĩnh như vậy, nhất định trong túi có rất nhiều tiền, cô cần gì phải lo lắng nhiều.

Không bao lâu thì phục vụ đem đồ ăn ngon đặt trên bàn, nhìn vào làm cô nuốt nước miếng, nhưng trên bàn này lại có dao nĩa, cô thật sự không biết dùng, bởi vì từ trước đến nay cô chưa bao giờ dùng dao nĩa để ăn cả.

Cô chỉ thấy trong TV người ta dùng dao nĩa như thế nào, còn bản thân thì chưa từng dùng qua, cho nên cảm thấy rất không quen.

Kỳ thực không biết dùng dao nĩa cũng là chuyện bình thường, vì trong bao nhiêu năm qua, cô chỉ biết cố gắng vì Ôn Thiếu Hoa, chỉ lo quan tâm sắp xếp chuyện của hắn, để hắn không phải phiền não vì những chuyện lặt vặt trong sinh hoạt, chưa hề để mình hưởng thụ cuộc sống. Cho dù người khác chê cười thì cô cũng không để ở trong lòng.

Sau khi bị đá, cô mới phát hiện thì ra cô thật sự đáng buồn cười. Chỉ vì một tên đàn ông vô tình mà bỏ lỡ rất nhiều điều tốt đẹp.

Tạ Thiên Ngưng nghĩ đến chuyện cũ mà đau lòng, con thèm ăn chọt mắt hắn, lắng lắng ngồi ở chỗ kia mà cúi đầu đau lòng.

Phong Khải Trạch thấy tình hình không ổn, thân thiết hỏi: “Sao không ăn hả, đây là những món ngày hôm qua em đã ăn đó?”

“Phong tiên sinh, anh theo đuổi tôi là nói thật chứ, anh có cho rằng tôi là một người rất nực cười không?” Cô nghiêm túc hỏi, trên mặt đầy vẻ ưu sầu, tuy rằng không khóc, nhưng trong ánh mắt bi thương lại rất kiên cường, có thể thấy được cô đang rất nỗ lực gắng gượng không để nước mắt rơi xuống.

Chọt ngoảnh lại chỉ còn hai bàn tay trắng, làm sao mà cô không đau lòng chứ?

“Vậy em hãy nói cho anh biết, cái gì gọi là nực cười?” Anh mỉm cười, ôn nhu hỏi lại.

Cô lại nghĩ đến Ôn Thiếu Hoa, tuy rằng anh rất giận, nhưng nhìn thấy cô đau khổ, anh cũng rất khó chịu, chỉ muốn tâm tình cô trở nên tốt hơn nên không chú ý rằng mình đang rất tức giận.

Quả táo hung dữ, đến khi nào thì em mới hoàn toàn quên đi người đàn ông đã làm tổn thương em kia?

“Anh đã biết rõ chuyện của tôi mà, không phải sao? Tôi đã nỗ lực suốt mười năm với vị hôn phu, đem hết tâm tư trong mười năm đặt ở trên người hắn, kết quả lại bị hắn ta vứt bỏ. So với bây giờ, ngay cả dao nĩa tôi cũng không biết dùng, chỉ vì trong suốt mươi năm qua, đem hết toàn bộ tâm tư đặt lên trên người hắn ta, căn bản là không có thời gian học cái này cái nọ, thế nên mới không biết dùng. Có mấy chuyện đơn giản thôi mà tôi cũng đều không biết, nhất định thật rất buồn cười chứ sao nữa.” Cô không giấu giếm chút nào với anh, miễn cưỡng cười nói hết những gì trong lòng ra, sau khi nói xong thì hơi ngẩng đầu, chỉ muốn cố giữ nước mắt sắp chảy ra quay về.

Cô không thể khóc, tuyệt đối không thể.

Anh biết cô muốn khóc, nhưng không đưa cô khăn giấy, bởi vì anh không muốn vạch trần dáng vẻ giả vờ kiên cường của cô.

Nếu vạch trần dáng vẻ giả vờ kiên cường của cô, chỉ sợ cô sẽ càng đau khổ hơn thôi.

“Anh cảm thấy em không đáng buồn cười, buồn cười chính là Tạ Minh San.”

Tạ Thiên Ngưng vốn đang cực kì đau khổ, thiếu chút nữa đã khóc, nhưng nghe những lời của Phong Khải Trạch làm cô thật sự giật mình, lập tức thu lại vẻ đau khổ, nước mắt liền chảy trở về, kinh ngạc hỏi: “Có ý gì?”

Tạ Minh San buồn cười thật sao?

“Ôn Thiếu Hoa là một kẻ chỉ coi trọng vẻ bề ngoài của người khác, hắn coi trọng vẻ bề ngoài xinh đẹp của Tạ Minh San mà bỏ qua nét đẹp bên trong con người, cho nên hắn ta nhất định sẽ không có được hạnh phúc. Mà Tạ Minh San mù quáng cho rằng Ôn Thiếu Hoa thật sự yêu cô ta, toàn tâm toàn ý muốn gả cho hắn, ảo tưởng cuộc sống sau hôn nhân sẽ hạnh phúc. Không biết vẻ đẹp của cô ta cũng có giới hạn, mươi năm sau cô ta không còn xinh đẹp, thử hỏi làm sao có thể giữ được tâm tư của Ôn Thiếu Hoa chứ? Một người đàn ông chỉ biết coi trọng vẻ ngoài, hiện tại hắn ta chỉ

trong giai đoạn hứa hẹn, độ tin cậy chỉ là 50%, thậm chí còn thấp hơn. Nếu so sánh ra thì Tạ Minh San mới là người đáng buồn cười, bởi vì hiện giờ em bị Ôn Thiếu Hoa vứt bỏ, còn có cơ hội tìm được một hạnh phúc đầy đủ, nhưng mười năm sau Tạ Minh San bị Ôn Thiếu Hoa đá ròi, cô ta sẽ không còn có cơ hội nữa rồi.”

“Có đúng vậy không?”

Cô vẫn có chút không tin.

Phong Khải Trạch tự tin cười cười, tiếp tục bình thản nói:

“Ôn Thiếu Hoa không được tính là đàn ông hư hỏng, nhưng cũng không phải thứ tốt lành gì, hắn chỉ vì tài sản mà lừa gạt em mười năm tình cảm, có thể thấy dục vọng với tiền tài danh dự của hắn rất cao. Bây giờ hắn vẫn chưa chân chính tiếp quản xí nghiệp Ôn thị, cho nên không biết thế giới thương nhân phải lăn lộn thế nào. Chờ một ngày hắn tiếp quản, gặp đủ loại chuyện tốt thì liền xuất hiện vấn đề. Một người thích vẻ ngoài xinh đẹp gì đó, lại có dục vọng rất lớn đối với tiền tài danh vọng như vậy, phần đông chỉ hấp dẫn trước mắt, sẽ dễ bị lạc lối, một khi vừa ra ngoài liền dễ dàng bị cám dỗ là lẽ thường, khả năng lớn nhất là không chung thủy với vợ, đính hôn xong liền ra ngoài ngoại tình.” (= =” anh này chí lí ghê)

“Ôn Thiếu Hoa là người như vậy sao?”

Ở cùng Ôn Thiếu Hoa suốt mười năm, cô chưa bao giờ nghĩ tới điểm này, bất quá điều đó lại rất có căn cứ, khiến cô không nhịn được liền tin tưởng.

“Căn cứ vào kết quả điều tra của các nhà tâm lý học, người coi trọng vẻ bề ngoài dễ dàng phản bội trong hôn nhân nhất. Em nên may mắn vào thời điểm mâu chốt đã có Tạ Minh San cứu lấy em, bằng không bi kịch trong hôn nhân này nhất định là em rồi.”

“Anh đem Ôn Thiếu Hoa ra nói không đáng một đồng rồi.”

“Vốn dĩ ở trong mắt anh hắn ta không đáng một đồng.”

“.....”

Cô dường như cảm giác được mùi vị chua xót.

Có người ghen sao?

Mặc kệ có phải không, tóm lại nghe những lời nói này làm trong lòng cô thấy thoải mái hơn nhiều.

“Phong tiên sinh, thật sự rất cảm ơn anh, tôi cảm thấy giờ đã tốt hơn nhiều rồi.”

Theo như lời anh nói Ôn Thiếu Hoa là người đàn ông như vậy thì thật không đáng để phó thác cuộc đời mình, cô nên vui mừng vì mình không gả cho tên đàn ông này mới phải.

Cho nên người đáng buồn cười không phải cô, mà là Tạ Minh San.

“Nếu đã cảm thấy tốt hơn nhiều, vậy thì ăn gì đi. Bây giờ đã qua giờ ăn trưa rồi, em không ăn sẽ lại đau bụng đó. Từ hôm nay trở đi, một ngày ba bữa của em cần phải ăn đúng giờ, có biết không?” Anh ôn nhu cười cười, chiều chuộng nói.

“Ừ.” Tạ Thiên Ngưng có chút cảm động, hơi hơi gật đầu, bắt đầu cầm dao nĩa lên cắt, xiên loạn xạ, chỉ cần có thể đem đồ ăn đưa vào miệng là được rồi.

Cô mặc kệ cách dùng dao nĩa cụ thể thế nào chứ, chỉ cần có hiệu quả thì dùng thế nào cũng đều không quan trọng.

Bất quá được một người đàn ông quan tâm như vậy, cảm giác thật sự rất tuyệt vời.

Cho tới bây giờ Ôn Thiếu Hoa cũng chưa từng cho cô loại cảm giác tuyệt vời này.

Phong Khải Trạch cũng không ép buộc cô nhất định phải dùng dao nĩa đúng cách, chỉ cần cô ăn được vui vẻ là tốt rồi.

Trói buộc sẽ thay đổi bản tính của một người, anh thích cô bây giờ, không muốn cô thay đổi cái gì cả.

Chẳng qua có một điều anh cần cô phải thay đổi. Đó là không được nghĩ

mãi về Ôn Thiếu Hoa nữa.

“Phong tiên sinh, tóm lại công việc của anh là gì vậy. Nghe hết những lời anh vừa nói, tôi cảm thấy anh là một người rất có học thức, không giống như đám lưu manh ngoài xã hội.” Tạ Thiên Ngưng vừa ăn vừa hỏi. Đối mặt với người đàn ông không quen bao lâu này, cô có thể thoải mái mở rộng lòng ra mà nói chuyện với anh, có gì thì nói cái đó, hơn nữa sau khi nói ra lại đặc biệt rất thoải mái.

Nhất là khi nghe anh nói hết những lời vừa rồi, cô lại càng ấn tượng tốt hơn về anh thêm một chút.

Nhưng chỉ có một chút, một chút mà thôi nha, cô vẫn không tin tưởng anh hoàn toàn lắm.

“Thì ra ở trong mắt của em, anh chính là một tên lưu manh du côn à?” Anh giả vờ làm như bị đả kích, trêu đùa cô.

Cô sẽ trả lời vấn đề này thế nào đây?

“Lúc trước tôi thật sự xem anh như lưu manh côn đồ. Nhưng qua mấy ngày nay ở gần anh, mới phát hiện anh không giống như vậy, mặc dù có chút bá đạo, nhưng dù sao cũng giống như người tốt.”

“Cái gì giống như, anh rõ ràng không phải vậy. Đối với em mà nói, anh thật sự một người tốt.”

Nhưng đối với người khác thì không nhất định như vậy.

“Vậy anh làm việc gì?”

“Không có việc làm.” Anh thuận miệng nói ra một đáp án, qua loa trả lời cô.

“Không thể nào.” Tạ Thiên Ngưng kinh ngạc dừng động tác lại, cứng đờ nhìn anh, nét mặt có phần co rút lại.

Một người không có việc làm, lại là cô nhi, có thể có tiền đến những chỗ như thế này ăn sao?

Hơn nữa trên người anh lại lộ ra vẻ thần bí, giữa trán có khí chất cao quý, phong cách hành sự bá đạo, phảng phát có tư thế của đại ca xã hội đen.

Người như vậy thì không phải là người đơn giản.

“Hiện giờ anh không có việc làm.” Phong Khải Trạch thấy ánh mắt cô hơi hoài nghi, cũng biết giải thích này hơi chút gượng ép, vì thế liền giải thích thêm.

Nhưng giải thích này, lại càng không thể khiến cô dừng lại mà tiếp tục hỏi: “Vậy lúc trước anh làm việc gì?”

“Anh vừa về nước không lâu, lúc trước có đào tạo chuyên sâu ở Anh quốc.”

“.....”

So ra thì điều kiện tốt hơn cô nhiều, cô chưa từng ra khỏi thủ đô, còn anh rõ ràng lại được đào tạo ở Anh quốc rồi mới trở về, đúng là không công bằng mà.

Cô nhịn bấy giờ đều có điều kiện tốt đến thế sao?

Nếu đúng vậy thì chẳng phải sẽ có rất nhiều người thích làm cô nhi rồi hả?

“Được rồi, mau ăn đi, cứ hỏi tiếp nữa thì đồ ăn sẽ lạnh mất đó, mau ăn nhanh đi.” Anh thúc giục cô ăn gì đi, cứ mãi nói sang chuyện khác hoài.

Anh không có ý muốn giấu giếm, đến lúc tự nhiên sẽ nói rõ hết cho cô biết.

“Ủ.” Cô không hỏi nữa mà ăn gì đó, đem tất cả nghi vấn giấu hết vào trong lòng.

Mặc kệ anh có điều kiện tốt bao nhiêu, cũng không liên quan đến cô, dù sao bọn họ chỉ có quan hệ là người yêu mà thôi.

Về phần anh nói gì không thể không cưới cô, cô cho rằng chẳng qua là anh đang nói đùa mà thôi.

Ngay lúc Tạ Thiên Ngưng đang ăn ngon, một người đàn ông mặc bộ tây phục màu trắng đi lại. Bộ mặt khinh thường nhìn cô, châm biếm nói: “Tiểu thư, đến chỗ thế này, cô cũng không chú ý đến hình tượng của mình sao?”

Tạ Thiên Ngưng ngạc nhiên nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt, nhường mày, vô cùng bất mãn với những lời hắn vừa mới nói, vì thế không vui hỏi lại: “Tiên sinh, tới chỗ như vậy, anh không biết chú ý lời nói của mình hay sao?”

Phong Khải Trạch đang muốn thay Tạ Thiên Ngưng nói chuyện, không ngờ cô lại quay sang hỏi một vấn đề vô cùng mạnh mẽ với đối phương khiến anh rất vừa ý, nên cũng không mở miệng.

Cứ tưởng rằng cô sẽ tự ti cúi đầu xuống không dám phản bác, không nghĩ rằng cô lại hào hùng đánh đổi phuơng một quân, xem ra không tệ.

Hồng Thùa Chí vốn định chọc loại người không nên xuất hiện ở đây một phen. Không ngờ lại bị đối phuơng cắn trả một phát, khiến khuôn mặt hắn khó chịu đầy hờn dỗi, không thể tìm được lời nào để phản bác lại, liền mượn chuyện lần trước ở quán cà phê ra châm chọc cô: “Một ly cà phê nho nhỏ có thể hãm hại cô, cô gái ngu ngốc như vậy nên ít xuất đầu lô diện đi thôi, đỡ bị người ta hãm hại.”

“Ngày hôm qua anh ở quán cà phê.” Nghe xong những lời này, vẻ mặt Tạ Thiên Ngưng thật sự trở nên đồng cứng, nghiêm túc nhìn người đàn ông trước mặt.

Hắn ta biết cô bị hãm hại.

Hắn biết nhưng lại không có ra mặt bênh vực cho cô. Hôm nay lại chạy đến trước mặt cô mà nói, rốt cuộc hắn có ý đồ gì đây?

Tạ Thiên Ngưng vốn không định chọc giận Hồng Thùa Chí, nhưng nghĩ đến chút chuyện đó, trong lòng cô cũng rất không thoải mái.

“Không sai, ngày hôm qua tôi có ở quán cà phê đó, tất cả mọi chuyện đều nhìn thấy rất rõ ràng, tuy rằng cô bị hãm hại nhưng tôi lại thấy cô không vô tội, không đáng để cảm thông, bởi vì cô quá ngu xuẩn.” (tâm tâm: ta mà là chị Thiên Ngưng ngay lúc đó, ta sẽ một đấm tiễn hắn vào nhập hộ khẩu bệnh viện >”

-----oOo-----

Chương 72: Cô muốn trả thù

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng vô cùng cao hứng lôi kéo Phong Khải Trạch đi trên đường, bây giờ vẫn còn đang vui vẻ cười trộm vì chuyện vừa rồi.

Có mấy đồng tiền dơ bẩn thì giỏi lắm sao, lại dám nói quần áo của cô ảnh hưởng đến chuyện ăn uống của hắn ta, cái bộ dạng ghê tởm đó của hắn ta đã ảnh hưởng đến tâm tình cô rất nhiều!

Kẻ thối tha.

Quả nhiên người có tiền đều không phải tốt đẹp gì, cô không cần phải quan hệ tốt với đám người có tiền đó.

Phong Khải Trạch mặc cô dắt đi, thấy cô cười vui vẻ anh cũng rất cao hứng, nhất là đôi bàn tay của cô đang cầm tay anh, rất là đẹp, độ ám từ lòng bàn tay truyền thẳng vào trong lòng, cảm giác cực kì thoái mái.

Dường như bây giờ cô đã dần quen với anh, không còn cảnh giặc hay bài xích mãnh liệt như trước kia nữa.

Xem ra anh đã đi vào cuộc sống của cô, trở thành một phần trong cô. Chẳng bao lâu nữa là có thể đi vào trái tim cô, hoàn toàn chiếm giữ thế giới đó.

Chờ xem, tất cả mọi thứ của cô đều thuộc về anh.

"Em đắc tội với người khác như vậy, không sợ sau này hắn đến tìm em trả thù sao?" Anh cung chiều cười hỏi, căn bản không có lo lắng cái vấn đề này.

Có anh ở đây, ai dám báo thù cô?

"Sợ cái gì, hắn ta lại không biết tôi là ai làm sao mà trả thù được chứ? Hơn nữa, chính hắn đồng ý trả tiền giúp chúng ta, không ai ép buộc hắn, có đúng không? Người có tiền quả là đáng ghét, ý mình có mấy đồng tiền dơ

bản liền khi dẽ người khác, thứ người như thế sau khi chết nhất định sẽ xuống Địa ngục cho xem, hù." Cô nắm tay anh, dí dỏm trả lời, còn mang theo một chút dịu dàng đáng yêu, mười phần nhí nhảnh, cũng không nhận ra một chút nào không hợp cả.

Nếu như sửa sang lại vẻ bè ngoài cho cô một chút, tuyệt đối còn xinh hơn Tạ Minh San rất nhiều.

Phong Khải Trạch nhìn chằm chằm mặt cô, nhìn đến say sưa mê muội.

Tạ Thiên Ngưng quay đầu, nhìn thấy ánh mắt mê muội của anh, lúc này mới cảm thấy khác thường, lập tức hất tay anh ra, tức giận rắng dạy anh: "Anh làm gì mà nắm tay tôi không buông ra, muốn nhân cơ hội này để chiếm tiện nghi của tôi sao? Đồ sặc lang."

"Là em nắm tay anh không thả, chứ không phải anh nắm tay em không chịu thả ra. Nếu nói chiếm tiện nghi, hình như là em chiếm tiện nghi của anh mới đúng chứ?" Anh hài hước nói đùa, ném lại câu của cô cho cô.

Đầu vỗ mòm, thật ra có rất niềm vui thú, đôi khi còn có thể đấu ra tình cảm.

"Tôi, lúc nào tôi nắm lấy tay anh không thả ra chứ?" Cô chết cũng không chịu thua nhặt, nhưng trong lòng lại biết rõ ràng.

Đúng là cô nắm tay anh không buông, là do cô kéo anh ra khỏi nhà hàng.

Thật ra không phải cô không muốn buông tay, chỉ là cô quên mất.

Khi đi chung với Ôn Thiếu Hoa, cô cũng không chủ động nắm lấy tay hắn, hơn nữa bọn họ cũng rất ít khi nắm tay, hầu như đều là sóng vai mà đi thôi.

Thỉnh thoảng nắm tay một lần, cô sẽ rất xấu hổ, cúi đầu không dám nhìn hắn.

Nhưng đối với Phong Khải Trạch, cô lại không có cảm giác như thế. Nắm tay anh, cảm giác hình như rất tốt làm cho cô cảm thấy rất yên tâm, dường như có cảm giác an toàn khó hiểu được.

Anh chỉ giả vờ là bạn trai của cô mà thôi, có phải cô đối với anh có hơi tùy ý quá rồi không?

Lộn xộn quá.

"Được rồi, cho dù là ai nắm tay ai thì dù sao cũng đã nắm rồi, nói vấn đề này cũng không có ý nghĩa. Anh đưa em đến tiệm cắt tóc trước, rồi chỉnh lại mái tóc một chút." Phong Khải Trạch nói xong, chủ động nắm lấy tay cô đi về phía trước.

"Tại sao phải đi cắt tóc?" Tạ Thiên Ngưng đi theo sau anh, quả thực không hiểu gì cả.

Hôm nay bọn họ đi ra ngoài mua đồ, sao tự nhiên lại biến thành đi cắt tóc?

Hơn nữa, nhìn mái tóc của cô cũng rất được mà, cứ để tự nhiên như bây giờ, mà mấy tháng trước cô mới đi sửa đuôi tóc, hiện giờ không cần sửa nữa.

"Anh muốn cải tạo em lại từ đầu đến chân." Anh dừng bước, gương mặt mỉm cười nhìn cô, tuyên bố chuyện mình quyết định, hơn nữa còn không hỏi đối phương có đồng ý hay không.

"Tôi phải cải tạo từ đầu đến chân để làm gì?" Cô tức giận hỏi ngược lại, không muốn tùy tiện chỉnh sửa gì đó ở trên người mình.

Từ nhỏ đến lớn, cô đã quen sống cuộc sống cứng nhắc này rồi, trong đầu đã có một cái khung định hình sẵn, đột nhiên thay đổi đúng là không thể tiếp nhận.

"Không phải em muốn thắng Tạ Minh San sao? Nếu như muốn thắng cô ta, nhất định phải cải tạo từ đầu đến chân."

"Như vậy có phải khoa trương quá không? Vì muốn tranh một lời nói mà tôn công tôn súc làm nhiều chuyện như vậy, cảm giác quá lãng phí. Hay là thôi đi, ngày hôm qua do tôi quá tức giận, giận đến hồn đờ rồi cho nên mới ăn nói bậy bạ. Hơn nữa, tôi tự biết rõ mình không sánh bằng Tạ Minh San, giống như Phượng Hoàng đấu với Ma Tước, bất kể Ma Tước cắm trên người đóa hoa xinh đẹp cỡ nào, vẫn không thể xinh đẹp bằng Phượng Hoàng." Vẻ mặt cô lúng túng, lúc này thật sự không muốn tranh hơn thua nữa rồi.

[Ma Tước: ý nói là con chim sẻ]

Không phải cô không muốn, mà là cô không có lòng tin.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Tạ Minh San cũng không tham gia công tác xã hội, mỗi ngày đều có thời gian ăn diện thật đẹp cho chính mình, còn thường đi thăm mỹ viện, bảo dưỡng da, mỗi tháng mua rất nhiều quần áo đẹp, còn thường xuyên đi tham gia tiệc rượu gì đó, qua lại với nhiều người trong giới thượng lưu.

Đem ra so sánh, thì cuộc sống của cô quả là khô khan, ngay cả một chút mùi vị cũng không có, mỗi buổi sáng cứ chọn đại một bộ quần áo, rồi chải chuốt tóc theo kiểu đơn giản nhất. Có lúc gấp quá, ngay cả bữa sáng cũng không kịp ăn mà phải đi làm ngay. Thời gian rảnh rỗi thì xử lý chuyện cho Ôn Thiếu Hoa, quan tâm cuộc sống của hắn thật gọn gàng ngăn nắp, để hắn không cần phiền não vì mấy chuyện sinh hoạt vụn vặt.

Bây giờ chỉ còn chín ngày là đến hôn lễ của Ôn Thiếu Hoa với Tạ Minh San, chỉ còn vài ngày như vậy, cho dù cô làm thế nào cũng không thể so được với Tạ Minh San.

"Em chưa nghe qua một câu nói như thế này sao? Người tranh một lời nói, Phật tranh một nén nhang. Ai nói Ma Tước kém Phượng Hoàng?" Phong Khai Trạch kéo Tạ Thiên Ngưng đến trước mặt mình, đùa nghịch mái tóc của cô một chút, dịu dàng cười một tiếng, gật đầu, mang theo ca ngợi, nói chuyện y như Triết Học Gia: "Phượng Hoàng cũng không thể tượng trưng cho xinh đẹp, nó chỉ có thể nói là lộng lẫy, nhưng có vẻ bề ngoài lộng lẫy không nhất định là xinh đẹp. Mặc dù Ma Tước không có vẻ bề ngoài lộng lẫy như Phượng Hoàng, nhưng nó lung linh xinh xắn, đáng yêu động lòng người. Nếu như trên đầu Ma Tước có vòng hoa, như vậy hào quang của nó sẽ át đi tất cả lộng lẫy của Phượng Hoàng."

"Có thể sao?"

Nghe một vòng Phượng Hoàng rồi lại Ma Tước, trong lòng Tạ Thiên Ngưng tràn đầy vui vẻ, không nhịn muôn đi làm con chim Ma Tước đội vòng hoa kia.

Thật ra phụ nữ đều thích chung diện, cô cũng không ngoại lệ, chỉ là cô chôn giấu sở thích chung diện này quá sâu trong đáy lòng, sâu đến nỗi thậm chí đến chính cô cũng quên mất. Chỉ khi có người lôi nó ra, cô mới có thể nghĩ đến thì ra cô cũng thích làm đẹp.

"Mọi thứ đều có thể. Phượng Hoàng quá nhiều thì cũng không phải động vật hiếm lạ gì, nhưng chỉ có một con Ma Tước đội vòng hoa, thứ hiếm có như vậy mới gọi là quý, hiểu chưa?"

"Ừ." Cô nũng nè gật đầu một cái, hoàn toàn hiểu, gương mặt tươi cười.

Nói thật, khẩu khí người đàn ông này nói đúng là không tầm thường, anh ta có thể nói đen thành trắng, hơn nữa từng từ một nói ra đều rất hợp lý.

Thần khẩu à! (vì thần ăn nói.)

Thật là hâm mộ và ghen tỵ.

"Đi thôi, anh dẫn em đến tiệm cắt tóc làm tóc một chút, sau đó dẫn em đi thẩm mỹ viện, bổ sung những gì còn thiếu, cuối cùng đi mua quần áo."

Phong Khải Trạch đơn giản nói ra những chuyện cần phải làm trong hôm nay, nói xong liền nắm tay cô đi.

Tạ Thiên Ngưng kéo anh, vâng dạ nói: "Hôm nay tôi không mang nhiều tiền như vậy, sợ rằng không đủ. Bằng không anh đưa tôi về lấy tiền trước đi?"

Ở trước mặt anh, cô không hề cảm thấy chuyện không có tiền là một việc gì đó mất mặt, hơn nữa muốn nói cái gì thì cứ nói ra cái đó, không giống với Ôn Thiếu Hoa.

Ở chung theo kiểu như vậy, cảm giác rất nhẹ nhàng, loáng thoảng có một chút mùi vị của hạnh phúc.

"Tạ Thiên Ngưng, nếu em còn nói chữ "tiền" với anh, anh liền quăng em xuống sông làm mồi cho cá ăn, có nghe chưa?" Anh xem thường nhìn chăm chăm cô, hù dọa nói.

"Tôi chỉ nói sự thật, tôi cho rằng hôm nay chỉ ra ngoài mua vật dụng hằng ngày, căn bản không mang theo nhiều tiền như vậy, ví cũng không có cầm theo. Cái gì cũng không mang làm sao đi tiệm cắt tóc, thẩm mỹ viện, lại mua quần áo được chứ?" Cô bĩu môi, tức giận phản bác, không xem lời hù dọa của anh để vào trong tầm mắt.

Nói thật cũng có lỗi sao?

Đúng vậy.

"Phí tổn sửa đổi từ đâu đến chân của em, anh trả, đi thôi." Phong Khải Trạch cương ngạnh lôi kéo Tạ Thiên Ngưng đi ra xe.

Tạ Thiên Ngưng vừa đuổi theo bước chân của anh, vừa kinh ngạc hỏi: "Này, không phải anh không có việc làm sao, lấy đâu ra tiền chứ?"

Tiền cơm vừa rồi không phải anh trả, cho nên bây giờ cô vẫn không biết trên người anh rốt cuộc có mang đủ tiền hay không?

Ngô nhỡ không đủ, chẳng phải quá xấu hổ sao.

"Dù sao không phải trộm cũng chẳng phải cướp, thu nhập chính đáng." Anh trả lời đơn giản, nói xong cũng mở cửa xe ra, nhẹ nhàng đẩy cô vào.

Cô ngồi vào chỗ cạnh tài xế, vừa cài dây an toàn vừa hỏi: "Thu nhập chính đáng của anh làm sao mà có?" "Đây là chuyện riêng tư của cá nhân anh. Nếu như em muốn biết, gả cho anh, anh liền nói hết cho em biết, thậm chí có thể cho em toàn bộ tiền mà anh có, thế nào?" Anh ngồi vào chỗ của tài xế, âm hiểm cười nhìn cô, dụ dỗ nói.

"Vậy tôi tình nguyện không biết chuyện riêng tư của anh." Cô ra vẻ quay đầu đi, không hỏi nữa.

Cô mới không ngốc đến vậy, vì muốn biết chút chuyện riêng tư này mà liên lụy cả đời, cô mới không thèm làm.

Nghe xong những lời nói ban nãy trong nhà hàng của anh, cô tràn đầy cảm động. Phụ nữ tuyệt đối không thể tùy tiện tiện liền gả đi, nếu không sẽ không có bảo đảm hạnh phúc.

Anh cười đặc ý, đeo dây an toàn xong liền vững vàng lái xe.

Hơn mười phút sau, Phong Khải Trạch cho xe dừng ở cửa một tiệm cắt tóc lớn.

Từ ngoài cửa xe, Tạ Thiên Ngưng nhìn đến kinh ngạc không nói nên lời.

Nơi này chính là chỗ tốt nhất, tiệm cắt tóc đắt tiền nhất. Anh dẫn cô tới đây, có phải có chút xa xỉ không? Hơn nữa lấy khả năng chi trả của cô, căn bản là không thể tới nổi chỗ này.

Cô không nhịn được lại muốn nói chuyện tiền nong.

"Này ——"

Lời nói đến miệng, lại nuốt xuống.

Chỉ cần không nói đến tiền là được, nếu không sẽ bị anh ném xuống nước cho cá ăn.

Cô biết đây là một câu nói đùa, nhưng chính là không nhịn được nghĩ theo ý của anh, bởi vì cảm giác này rất tốt.

"Xuống xe thôi." Phong Khải Trạch cởi dây đai toàn ra, xuống xe, sau đó đợi cô ở bên ngoài.

Tạ Thiên Ngưng do dự một hồi, sau đó cũng xuống xe, đứng tại chỗ, có chút không dám đi lên trước, hai chân giống như nhũn ra.

Đây là lần đầu tiên cô tới chỗ thế này nên có chút khẩn trương.

"Đi thôi." Anh nhìn thấy cô đứng im, vì vậy lôi kéo cô đi vào.

Cô vâng dạ theo sau, vừa vào tiệm cắt tóc, nhân viên phục vụ ở cửa hoan nghênh chuyên nghiệp mà nhiệt tình, làm cô vô cùng lúng túng, cười gượng đi vào.

Lúc này, có một nhà tạo mẫu tóc đi tới, lễ phép hỏi: "Hai vị, xin hỏi hai vị cần phục vụ gì?"

"Nơi này có khu khách quý không?" Phong Khải Trạch nghiêm mặt lạnh lùng hỏi, khí thế giống như là một nhân vật lớn vậy.

Đồ đàn ông thích giả bộ, vừa thúi vừa sĩ diện, xí.

"Có, chỉ là nếu muốn trở thành khách quý ở đây, hưởng thụ khu khách quý, phải đạt tới mức chi phí nhất định hoặc là giao tiền thăng cấp làm khách quý. Hai vị có chút lạ mắt, chắc hẳn là lần đầu tiên tới đây, rất xin lỗi, hai người không thể hưởng dụng khu khách quý ở đây được."

Nghe những lời này, Tạ Thiên Ngưng không nhịn được nhỏ giọng khiển trách ở bên tai Phong Khải Trạch: "Khu khách quý làm gì chứ, khu bình thường là được."

Khu khách quý, anh cho rằng tiền của cô là từ trên trời rót xuống sao?

Tiêu phí như vậy, sợ rằng không được mấy ngày, tiền tích cóp nhiều năm của cô sẽ bay sạch.

"Chuyện này anh quyết định." Anh lạnh lùng trả về cho cô một câu. Đang muốn quở trách nhà tạo mẫu tóc một câu, ai ngờ cánh tay bị cô lôi mạnh, cả người hơi cúi người xuống một chút, nghe cô nói chuyện.

"Anh đây là đang đốt tiền đó!"

Phong Khải Trạch không để ý tới cô, móc một tấm thẻ trong túi áo ra, đưa cho nhà tạo mẫu tóc, lại còn ra vẻ lạnh băng nói: "Tìm nhà tạo mẫu tóc giỏi nhất ở đây, tạo cho cô ấy một kiểu tóc hợp với cô ấy, hiểu chưa?"

Nhà tạo mẫu tóc liếc qua tấm thẻ đang cầm, kinh ngạc đến trợn to hai mắt, thái độ còn cung kính hơn trước kia, khom lưng mời họ đến khu khách quý: "Hai vị, mời theo tôi đến khu khách quý, sau đó tôi sẽ để nhà tạo mẫu tóc giỏi nhất ở đây phục vụ hai người."

"Anh mang cô ấy đi vào trước, tôi đi nhà vệ sinh một chút." Phong Khải Trạch đưa Tạ Thiên Ngưng giao cho nhà tạo mẫu tóc, rồi đi về phía nhà vệ sinh.

Tạ Thiên Ngưng cực kì khẩn trương, hoàn toàn không biết làm sao, muốn đi với anh, nhưng vừa nghĩ tới là anh đi nhà vệ sinh nên cũng không tiện đi theo.

Tới nơi này cô đã rất khẩn trương rồi, còn khu khách quý cái gì chứ, anh muốn hù chết cô sao?

Nhưng mà mới vừa rồi anh đưa tấm thẻ gì cho nhà tạo mẫu tóc thế không biết, tại sao sau khi nhà tạo mẫu tóc xem xong lại trở nên cung kính như vậy?

Không nghĩ ra.

Người đàn ông này thật sự quá thần bí.

"Tiểu thư, xin mời đi theo tôi, trước tiên tôi sẽ gọi người gội đầu cho cô." Cho dù Phong Khải Trạch đi, thái độ của nhà tạo mẫu tóc đối với Tạ Thiên Ngưng vẫn rất cung kính, không dám có chút chậm trễ.

Quan hệ của hai người kia với Phong thị đệ quốc nhất định không tầm

thường, nếu không cũng sẽ không có thẻ vàng chuyên dụng cho nhân viên cao cấp của Phong thị đế quốc.

"Hôm qua tôi mới vừa gội đầu rồi, bây giờ không cần gội nữa." Tạ Thiên Ngưng ngây ngô trả lời, không nghĩ muốn đi khu khách quý gì đó với hắn.

Cái gọi là khu khách quý, chắc hẳn là chỗ của những kẻ có tiền ngu ngốc đó, cô không thích.

Chỉ cần là chỗ dành cho người có tiền, cô đều không thích.

"Trước khi làm tóc cần phải gội đầu, tiểu thư, xin mời."

"A ——"

Trước khi làm tóc cần phải gội đầu sao?

Sao cô lại không biết nhỉ?

"A."

Tạ Thiên Ngưng thật sự là không có biện pháp, đành phải đi theo vào khu khách quý.

Khu khách quý ở lầu hai, người ở bên trong không nhiều lắm, nhưng khắp nơi đều là mùi vị cao quý, hương thơm thanh nhã làm cho người ta cảm thấy rất thoái mái, ánh đèn nhu hòa chiếu sáng làm nơi này trở thành một thiên đường vừa xinh đẹp lại vừa lộng lẫy.

Nhưng mà đối với nơi này, cô lại có cảm giác vô cùng bài xích, cho dù nó thật đẹp, cô vẫn không muốn nán lại chỗ này.

Nhưng lại không thể không đợi.

"Tiểu thư, xin mời đi theo tôi, tôi dẫn cô đi gội đầu." Nhà tạo mẫu tóc thấy Tạ Thiên Ngưng đứng bất động, đành phải cung kính gọi cô một lần nữa.

Bất kể gọi bao nhiêu lần, thái độ vẫn như vậy không hề thay đổi.

"À." Tạ Thiên Ngưng lấy lại tinh thần, nỗ lực áp chế cảm giác bài xích trong lòng, đang muốn cất bước đi gội đầu với nhà tạo mẫu tóc.

Nhưng bên trong đột nhiên có hai người đi ra, làm cho cô kinh ngạc đến phải thu hồi bước chân mới định bước đi, nhìn chằm chằm hai người đi tới, vẻ mặt căng thẳng, giận dữ lại nổi lên.

Tạ Minh San kéo cánh tay Ôn Thiếu Hoa, trên mặt mang nụ cười hạnh phúc, vừa đúng bước ra từ bên trong khu khách quý.

Bọn họ cùng phát hiện ra Tạ Thiên Ngưng, cùng dừng bước kinh ngạc nhìn cô. Nhất là Tạ Minh San, trong kinh ngạc còn có chút khẩn trương cùng sợ hãi.

Tạ Thiên Ngưng chưa bao giờ đến tiệm cắt tóc, huống chi là khu khách quý, cô ta tới nơi này làm gì?

Chẳng lẽ là vì Ôn Thiếu Hoa?

Tạ Minh San vừa nghĩ tới có khả năng này, lập tức giả vờ thành bộ dạng của một cô gái nhỏ đáng thương, chào hỏi Tạ Thiên Ngưng: "Chị họ, chị cũng tới làm tóc sao?"

Tạ Thiên Ngưng không trả lời, oán hận trong mắt càng ngày càng nhiều hơn, nhìn chằm chằm hai người kia, đầu tiên là trừng mắt liếc Tạ Minh San, cuối cùng đưa tầm mắt đến trên người Ôn Thiếu Hoa, không chịu dời đi.

Thì ra là cô nỗ lực làm việc kiếm tiền, hắn chính là cùng Tạ Minh San ra vào cái nơi cao cấp thế này, hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp.

Mà cô lại ngây ngô xử lí tốt tất cả những chuyện sinh hoạt vụn vặt cho hắn, tận lực tạo dựng cho hắn một cuộc sống thoải mái.

Cô cũng không đến những nơi cao cấp mà tiêu phí, mục đích đúng là vì muốn tiết kiệm tiền, một mặt là để dùng đi hưởng tuần trăng mật sau khi cưới, mặt khác là chuẩn bị cuộc sống tốt cho hắn.

Đáng tiếc, những gì cô bỏ ra, đổi lấy không phải tình yêu của hắn, mà là vứt bỏ.

Ôn Thiếu Hoa đối mặt với cặp mắt oán hận của Tạ Thiên Ngưng, sau đó lộ ra một nụ cười khinh thường, giễu cợt nói: "Tới chỗ như thế này cô cũng không chọn một bộ đồ khá hơn một chút, thật là mát mặt, xấu hổ. Nếu như

mang theo bạn gái như vậy ra cửa, tuyệt đối là một vết nhơ với một người đàn ông."

Vết nhơ.

Hắn nói cô là vết nhơ của hắn.

"Ôn Thiếu Hoa, trong mắt anh, tôi kém đến vậy sao?" Tạ Thiên Ngung rốt cuộc không nhịn được, mở miệng chất vấn.

Cô nỗ lực vì hắn nhiều như vậy, thì ra chỉ là vết nhơ của hắn.

"Bên cạnh cô có một cái gương lớn, cô soi mà xem cô không hợp với nơi này đến mức nào?"

"."

Cô không lập tức phản bác hắn, mà là hơi quay đầu nhìn cái gương bên cạnh một chút. Trong gương, phản chiếu rõ ràng hình tượng bên ngoài của cô, nghiêm nhiên là một cô gái quê mùa, áo sơ mi quần jean, giày vải, mặt mộc, tất cả đều không tương xứng với nơi này.

Nhìn lại Tạ Minh San một chút, mặc một cái váy chiffon màu hồng, dưới chân đi một đôi giày thủy tinh cao gót, dây chuyền, đồ trang sức cũng phối hợp rất tương xứng, trên mặt trang điểm trang nhã, đôi môi đỏ tươi mè hoặc, lại thêm kiểu tóc cô ta vừa làm, trên người tản mát ra mùi nước hoa nhàn nhạt, cả người lộ ra khí chất cao quý, mê người lại ưu nhã.

Ôn Thiếu Hoa thấy cô đang soi gương, liền tiếp tục giễu cợt cô: "Ăn mặc như vậy mà cô cũng dám tới đây, cô không cảm thấy mất mặt sao?"
(vinhanh: đàn ông xấu)

Mặc dù Tạ Minh San không lên tiếng, nhưng âm thầm cười trộm.

Thấy Tạ Thiên Ngung mất thể diện như thế khiến cô ta vô cùng cao hứng.

Chẳng qua chỉ có thể cười trong lòng, công phu mặt ngoài vẫn phải làm một chút: "Thiếu Hoa, thôi, có rất nhiều cô gái tới đây. Chị họ cũng là con gái, chị ấy tới nơi này là bình thường nha."

"Cô ta giống con gái sao? Nếu như cắt bỏ đầu tóc dài kia, sợ rằng còn có người cho rằng cô ta là đàn ông đấy?"

Ôn Thiếu Hoa nói càng ngày càng quá đáng, khiến Tạ Thiên Ngưng giận đến cắn răng nghiến lợi, đau lòng đến muôn khóc, nhưng là cố tình không khóc được.

Không khóc được cũng tốt, nếu không cô càng mất mặt nhiều hơn.

"Ôn Thiếu Hoa, anh phải quá đáng đến vậy sao?"

"Tôi quá đáng cũng chỉ quá đáng với cô mà thôi? Với hiểu biết của tôi về cô, cô sẽ không bao giờ tới cái chỗ thế này, nếu như tôi đoán không sai, cô đang bám theo chúng tôi, tìm cơ hội khi dễ Minh San, trả thù cô ấy, có đúng không?"

"Tôi khi dễ cô ta?" Tạ Thiên Ngưng quả thực là đến cười khổ cũng cười không được. Cô chỉ là tới tiệm cắt tóc một chuyến, không nghĩ tới hắn lại có thể nghĩ ra bao nhiêu chuyện như vậy.

Là trí tưởng tượng của hắn phong phú, hay là thật sự không hiểu rõ cô?

Trong mắt hắn, cô chính là người như vậy sao?

"Cô đã nhiều lần khi dễ Minh San rồi, còn dám nguy biện sao?" Trong mắt Ôn Thiếu Hoa tràn đầy chán ghét, thậm chí cảm thấy đã từng có vị hôn thê như vậy là một loại sỉ nhục.

Cũng may hiện tại người hắn muôn kết hôn là Tạ Minh San, nếu không sau khi cưới hắn nhất định sẽ không chịu nổi mà tự sát.

"Ôn Thiếu Hoa, tại sao anh không hỏi người phụ nữ bên cạnh anh một chút, rốt cuộc tôi có khi dễ cô ta hay không?"

Tạ Thiên Ngưng đưa ánh mắt oán hận đến trên người Tạ Minh San, vô cùng sắc bén.

Tạ Minh San đối diện với ánh mắt như thế, giả vờ bị hù sợ, như chim nhỏ nép vào trốn sau lưng Ôn Thiếu Hoa, mang theo một chút run rẩy, vâng dạ nói: "Chị, chị họ, thật, thật xin lỗi."

Tạ Minh San run rẩy, khiến Ôn Thiếu Hoa càng tức giận hơn, ôm chặt cô ta, lập tức khiển trách Tạ Thiên Ngưng: "Tạ Thiên Ngưng, cô tức giận cái gì thì nhầm vào tôi, không cần chỉ về phía Minh San yếu đuối, cô ấy không chịu nổi những thủ đoạn ác độc của cô đâu."

Khách khứa trong khu khách quý nghe được tiếng cãi vã, rồi rít đưa mắt qua xem náo nhiệt.

Chẳng qua chỉ là nhìn mà thôi chứ không nói gì.

Lúc này Tạ Thiên Ngưng vô cùng tức giận, bất chấp vấn đề hình tượng, nỗi đóa rống lại "Nếu như tôi đủ hung ác hơn một chút thì bây giờ người phụ nữ đang đứng bên cạnh anh không phải là cô ta rồi."

Cũng bởi vì cô không đủ hung ác tàn nhẫn, cho nên mới không thể giữ được vị hôn phu của mình.

"Chị, chị họ, thật xin lỗi, em, em biết sai rồi." Tạ Minh San vâng dạ cúi thấp đầu nói xin lỗi, dáng vẻ như sợ đến kinh hồn táng đảm.

Cô ta càng như vậy, Ôn Thiếu Hoa lại càng muốn bảo vệ cô ta, liền tiếp lấy Tạ Thiên Ngưng ra mà khai đao: "Bởi vì mấy câu nói của cô mà Minh San bị hù dọa thành như vậy, cô còn nói mình không đủ âm độc?"

"Tạ Thiên Ngưng tôi sống hai mươi tám năm nay, đến bây giờ mới biết cái gì gọi là có mắt không tròng. Ôn Thiếu Hoa, tôi thương hại anh, tôi đồng tình với anh, bị vẻ ngoài của phụ nữ lừa xoay quanh còn không biết."

"Không phải là tôi có mắt không tròng, mà là bị bất đắc dĩ làm chồng chưa cưới của cô mười năm. Nhưng bây giờ tốt rồi, tôi đã không còn bị cô lừa gạt vòng quanh nữa." Ôn Thiếu Hoa hiểu sai ý tứ trong lời nói của Tạ Thiên Ngưng, cho là người phụ nữ cô nói kia chính là cô.

Nhưng Tạ Minh San biết, người phụ nữ kia là nói cô ta.

Chẳng qua không sao cả, chỉ cần Ôn Thiếu Hoa không tin là tốt rồi.

Tạ Thiên Ngưng hít một hơi thật sâu, kìm nép lửa giận trong lòng mình, chỉ sợ mình không chịu nổi mà ra tay đánh người, cũng may là không chế được, vì vậy cười lạnh nói: "Thời gian sẽ chứng minh tất cả, tôi chờ xem bộ dạng hối hận muôn tự sát của anh."

"Nói chuyện cũng âm độc như vậy, chứ nói gì đến thủ đoạn? Tạ Thiên Ngưng, năm nay cô cũng đã hai mươi tám tuổi rồi, thật sự nếu không sửa đổi, sợ rằng đời này cũng sẽ không có đàn ông nào dám cưới cô đâu."

"Anh yên tâm, bên cạnh tôi có người theo đuổi, không cần anh bận tâm."

Cô cũng không nói dối, xác thực có người theo đuổi, Phong Khải Trạch đúng là người đàn ông còn tốt hơn hắn rất nhiều.

Nhưng Ôn Thiếu Hoa không tin, cho rằng cô đang cậy mạnh, lừa mình dối người: "Tôi biết cô từ nhỏ, bên cạnh cô có bạn bè gì, tôi rất rõ ràng. Đừng nói là bạn bè khác giới, cho dù cùng giới, cô cũng chỉ có một mình Đinh Tiểu Nhiên, còn nói có người theo đuổi gì đó, đừng làm trò cười nữa."

"Anh không tin?"

"Đương nhiên tôi không tin."

"Được, hôn lễ của các người, tôi sẽ mang bạn trai mới của tôi đến tham dự, tiễn đưa anh tiến vào phần mộ hôn nhân."

"Mỗi mắt mong chờ, cũng đừng tìm những thứ chó, mèo gì đó tới đóng giả. Còn nữa, rèn luyện lại nói chuyện của cô cho tốt hơn đi, đừng nói những lời nói không có chút giáo dục nào như thế." Ôn Thiếu Hoa vẫn không tin, tỏ ra bất mãn với cách nói chuyện của Tạ Thiên Ngung.

Mở miệng ngậm miệng đều là những lời không tốt, thật là thấp kém, phụ nữ như vậy, sau này làm sao cùng đứng với cô ta trong xã hội thượng lưu được?

"Anh yên tâm, bạn trai mới của tôi hơn anh gấp trăm lần. Tôi còn muốn cảm tạ anh, hoa đào trong đời tôi liền nở bung ra ngay khi anh từ bỏ tôi, để cho tôi có cơ hội theo đuổi hoa đào thuộc về mình."

"Mặc kệ cô ba hoa chích chòe gì, có thì cứ lấy ra đi."

"Tôi sẽ tới."

"Minh San, chúng ta đi." Ôn Thiếu Hoa khinh thường cười một tiếng, ôm Tạ Minh San rời đi, không muốn nói nhảm nhiều với Tạ Thiên Ngung nữa.

Người phụ nữ này làm mất hết cả tâm tình tốt hôm nay của hắn, thật ghê tởm.

Tạ Minh San ngoan ngoãn đi cùng hắn, khi đi xuống cầu thang còn quay đầu lại nhìn Tạ Thiên Ngung một cái, cười hả hê.

Mà lúc này, Tạ Thiên Ngung cũng vừa quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy nụ

cười này của cô ta, mong muốn trả thù trong lòng càng lớn hơn.

Cô nhất định phải cho hai người kia không thể chịu đựng nổi trong hôn lễ.

Tại sao bọn họ lại đối xử với cô như vậy, tại sao?

Cô thành thật bỗn ra bao nhiêu thành ý, kết quả lại thành một tên lường gạt, còn là một người phụ nữ ác độc.

Cô không cam lòng.

Cô muốn trả thù.

"Tôi sẽ cho các người biết, Tạ Thiên Ngưng tôi không phải dễ úc hiếp."

Nhà tạo mẫu tóc bên cạnh ngạc nhiên yên một hồi, nhìn thấy toàn bộ câu chuyện diễn ra, về phần ai phải ai trái, hắn cũng không dám bàn luận.

Nhưng hắn có thể khẳng định một điều, hai người mới vừa rồi đi kia sẽ không có kết quả tốt, bởi vì bọn họ đặc tội người của Phong thị đế quốc.

Nghĩ tới đây, nhà tạo mẫu tóc mang theo nụ cười, cung kính nói: "Tiểu thư, lấy thẩm mỹ cá nhân của tôi mà nói, điều kiện của cô không thể kém vị tiểu thư vừa rồi, cô chỉ không chải chuốt vẻ ngoài mà thôi, nếu như được cải tạo tỉ mỉ, tuyệt đối hơn hẳn cô ta."

"Có thật không?" Tạ Thiên Ngưng kích động hỏi, trước kia ham muốn vượt qua Tạ Minh San cũng không mãnh liệt bao nhiêu.

Nhưng là hiện tại, ham muốn này vô cùng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức cô không tiếc bất cứ giá nào để cải tạo mình.

Phong Khải Trạch nói đúng, người tranh một khẩu khí, Phật tranh một nén nhang, khẩu khí này cô nhất định phải tranh.

"Thật sự."

"Vậy thì tốt, bây giờ anh liền cải tạo giúp tôi."

"Trước tiên tôi dẫn cô đi gội đầu, gội đầu xong sẽ tìm nhà tạo mẫu tóc giỏi nhất ở đây làm tóc cho cô."

"Được, nhanh lên một chút đi."

Lần này, Tạ Thiên Ngưng không thể chờ nổi liền nhanh chóng đi vào phòng gội đầu.

Nhà tạo mẫu tóc vui vẻ cười, tự mình đưa cô đi.

Có thể phục vụ cho người của Phong thị đế quốc, đó là một loại vinh quang.

-----oOo-----

Chương 73: Thật là mất mặt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Tạ Minh San theo Ôn Thiếu Hoa rời khỏi tiệm cắt tóc thì dừng bước, trong mắt mang theo ưu thương, ngẩng đầu lên nhìn khu khách quý ở tầng hai tiệm cắt tóc, dáng vẻ vô cùng buồn phiền, tự trách : "Thiếu Hoa, chúng ta đối xử với chị họ như vậy có hơi quá đáng không ? Chị ấy vì anh mà nỗ lực mười năm, đột nhiên không còn gì cả, chúng ta cũng nên thông cảm với chị ấy nhiều hơn mới đúng."

Nếu muốn hoàn toàn thắng được Tạ Thiên Ngưng thì nhất định phải thắng từ bản chất. Mà bản chất này chính là để Ôn Thiếu Hoa biết được không chỉ vẻ bề ngoài mà cô ta còn là người phụ nữ có lòng dạ tốt.

Cô biết mình không lương thiện gì, nhưng cô vẫn phải giả vờ lương thiện.

Nếu như cô quá lương thiện thì sẽ không có tất cả hạnh phúc như ngày hôm nay, cho nên cô nhất định phải lòng dạ ác độc hơn nữa.

Con người không thể quá lương thiện, bởi vì lương thiện có nghĩa là mất tất cả.

Ôn Thiếu hoa bị vẻ ngoài hiền lành của Tạ Minh San lừa gạt. Cô ta càng tỏ ra hiếu lòng người, hắn sẽ càng đau lòng mà chán ghét Tạ Thiên Ngưng hơn.

Hắn vuơn tay, thương tiếc chạm vào mặt cô, ôn nhu nói : " Về sau đừng ở

trước mặt anh mà nói giúp cho chị họ em, biết không?"

"Nhưng mà_____"

"Không có nhưng mà, cô ta là loại người gì anh biết rất rõ. Mặc kệ em nói tốt bao nhiêu cho cô ta thì cũng không thể che dấu được lòng dạ độc ác của cô ta. Cũng may hiện giờ cô ta đã chuyển ra khỏi nhà em, bằng không anh sẽ bảo em chuyển đi, tránh bị cô ta bắt nạt."

"Thiếu Hoa --"

"Được rồi, đừng để Tạ Thiên Ngưng ảnh hưởng đến tâm tình nữa, lát nữa chúng ta còn một buổi tiệc cần phải tham gia, đi thôi. Anh không hy vọng bạn gái mang vẻ mặt buồn rầu đi dự với mình đâu chứ?"

Tạ Minh San cười dịu dàng, sau đó gật gật đầu, kéo lấy cánh tay Ôn Thiếu Hoa, cùng hắn tiến về phía trước.

Hiệu quả đã đạt được thì cũng nên có chừng mực thôi.

Dù sao cô cũng chưa nói gì, toàn bộ đều do hắn nói mà thôi. Hơn nữa, cô đã che dấu tất cả rất tốt. Sở dĩ hôm nay Tạ Thiên Ngưng tới tiệm cắt tóc, chắc chắn là muốn chứng tỏ cô ta có thể đoạt lại Ôn Thiếu Hoa, cho nên cô nhất định phải luôn luôn cảnh giác mới được.

Chỉ cần còn chưa cử hành hôn lễ, nơi nào cô cũng phải cẩn thận. Tạ Minh San xem Tạ Thiên Ngưng như là kẻ địch lớn nhất, luôn luôn đề phòng .

Bởi vì trong lòng Tạ Thiên Ngưng có một ham muốn mãnh liệt, làm chuyện gì cũng không từ bỏ, phối hợp rất tốt, trong lòng không ngừng nói với chính mình, nhất định phải kéo Tạ Minh San xuống dưới.

Từ sau khi quyết định buông tay, tuy cô còn đau lòng, nhưng không hề dự định cướp Ôn Thiếu Hoa về. Nhất là khi nghe xong những lời của Phong Khải Trạch, cô càng thận trọng với hôn nhân hơn.

Tùy tiện lấy chồng, hoặc liều chết nắm lấy một người đàn ông không yêu cô, hôn nhân như vậy tuyệt đối là bi kịch.

Cô không phải đúra ngu, sẽ không để cho bản thân rơi vào bi kịch, bởi vì cô thích hài kịch.

Lúc này, cô bé gội đầu lấy ra một chai dầu gội, đang định đổ lên trên tay.

Tạ Thiên Ngưng nhìn chai dầu gội đầu kia, lập tức ngồi dậy hô to một tiếng: "Không được dùng nhãn hiệu dầu gội đầu đó gội đầu cho tôi."

Cô bé gội đầu có một chút hoảng sợ, run rẩy cất dầu gội đi, nhanh chóng hỏi : "Tiểu thư, xin hỏi cô thích loại nhãn hiệu dầu gội nào?"

Vị khách hàng này có quan hệ với tập đoàn Phong thị, cho nên cái gì cô cũng dùng loại tốt nhất.

Nhưng không nghĩ tới, cô ấy lại không thích nhãn hiệu dầu gội này.

Vậy thì cứ để cô ấy quyết định hết đi.

"Ngoại trừ không thích nhãn hiệu kia, loại khác tôi đều thích." Tạ Thiên Ngưng tức giận đáp lại một câu, sau đó lại nằm xuống.

Đó là nhãn hiệu Ôn Thiếu Hoa thích dùng, cô cương quyết không dùng đến. Cái gì hắn thích, cô đều không thích.

Từ hôm nay trở đi, cô sẽ không vì chuyện Ôn Thiếu Hoa bỏ rơi cô mà không sở chút xíu nào, vì tên đàn ông như vậy không đáng.

"A...." cô bé gội đầu đáp lời, sau đó chọn loại dầu gội khác, gội đầu cho cô thật cẩn thận.

Lúc này, có một chàng trai trẻ đi tới, nhỏ giọng nói vào bên tai cô bé gội đầu, hình như đang nói chuyện gì đó rất quan trọng.

"Nhớ kỹ, không được ở trước mặt cô ấy nhắc tới bốn chữ 'Phong thị đế quốc'."

"Vì sao?" Cô bé gội đầu cũng hạ thấp giọng hỏi, vẻ mặt nghi hoặc.

"Đây là chuyện cấp trên giao phó, đừng hỏi quá nhiều hãy chú ý một chút."

"Dạ..."

Chàng trai trẻ nói xong liền đi khỏi khu gội đầu.

Cô bé gội đầu tiếp tục làm chuyện của mình.

Tạ Thiên Ngưng nằm bên cạnh, không nghe rõ bọn họ đang nói cái gì, chẳng qua cũng không cảm thấy hứng thú với chuyện bọn họ nói.

Có lẽ là một vài việc riêng của nhân viên, không có quan hệ đến cô, không nghe cũng được.

"Tiểu thư, nếu thấy nước quá nóng thì nói một tiếng, em sẽ điều chỉnh lại nước ấm."

"Tôi không phải người hay bắt bẻ, cứ làm cho tốt đi, em không cần quá cẩn thảng. Nói thật đây là lần đầu tiên tôi để người khác gội đầu cho tôi, cảm giác có chút lạ lẫm, ha ha." Tạ Thiên Ngưng cảm giác được tay cô bé gội đầu đang run rẩy, vì thế nở một nụ cười rực rỡ với cô bé, hi vọng cô bé không cần cẩn thảng như thế nữa.

Cô không phải cọp mẹ, có cần hoảng sợ như thế không?

Có điều cô cũng thấy hơi cẩn thảng.

"Tới vài lần thì sẽ quen dần, hơn nữa mát xa đầu rất có lợi cho cơ thể."

Nghe xong những lời này, cô bé gội đầu có chút thả lỏng, chăm chú làm việc, không còn cẩn thảng như thế nữa.

Tạ Thiên Ngưng không nói nữa, đột nhiên nhớ tới Phong Khải Trạch đã đi lâu rồi, đến giờ còn chưa trở lại, trong đầu có chút hoài nghi.

Người đàn ông này sẽ không mượn lý do đi toilet, bỏ cô ở đây mà trốn đi chứ. Vậy chi phí ở đây chẳng phải là để cô trả hết ư?

Để cô trả cũng không sao, máu chốt là cô không mang theo tiền.

Đây là một vấn đề lớn, nếu không giải quyết được vấn đề này, đợi lát nữa chẳng phải là cô mất hết mặt mũi sao?

Vốn dĩ Tạ Thiên Ngưng đang vui vẻ làm tóc, hiện tại chỉ vì không thấy Phong Khải Trạch mà trong lòng hoang mang rối loạn, sợ anh thật sự sẽ bỏ cô lại.

Sau khi cô bé gội đầu làm sạch tóc cho cô, lấy khăn bọc lại rồi lẽ phép nói:

"Tiểu thư, đã gội đầu xong, chúng ta ra ngoài đi."

"Ừ..."

Tạ Thiên Ngưng mang theo tâm trạng bất an không yên ra khỏi chỗ gội đầu. Cô bé gội đầu dẫn cô ngồi xuống trước gương, trong đầu cô càng ngày càng căng thẳng.

Tên Phong Khải Trạch này, rốt cuộc đã chạy đi đâu rồi?

Cô vội vàng vội vàng.

Dưới tình thế cấp bách, đành phải hỏi cô bé gội đầu ở bên cạnh.

"Này cô, xin hỏi cô có biết vị tiên sinh đi cùng với tôi ở đâu không?"

"Thực xin lỗi, tôi không biết vị tiên sinh cùng tới với cô là ai."

"Là một người đàn ông đẹp trai cao ráo, lúc nào cũng nghiêm chỉnh, thường xuyên nghiêm mặt."

"Thực xin lỗi, mỗi ngày đều có rất nhiều người đàn ông đẹp trai cao ráo dẫn bạn gái mình tới nơi này làm tóc, dáng vẻ nghiêm túc thì ở nơi này cực kỳ nhiều, cho nên tôi không biết cô đang muốn ám chỉ người nào." Cô bé gội đầu lau tóc cho Tạ Thiên Ngưng vừa lẽ phép trả lời.

Ở trong này thường xuyên nhìn thấy người giàu có, cao to, đẹp trai hay đến. Nếu không phải khách quen, thật đúng là không biết lầm.

"À...." Tạ Thiên Ngưng đáp lại một tiếng, sau đó thở dài nặng nề. Trong lòng đang muôn mảng Phong Khải Trạch mấy lần thì không ngờ phía sau truyền đến giọng nói quen thuộc.

"Em tìm anh sao?"

Phong Khải Trạch ngồi ở phía sau, đang mở một tờ báo thật to ra che khuất chính mình, nếu không nhìn kỹ, căn bản sẽ không nhìn thấy anh.

Cô gái này cũng có lúc đi tìm anh, không tệ không tệ.

Tạ Thiên Ngưng nghe được giọng nói, lập tức đứng dậy, quay đầu lại liền thấy người ở đằng sau tờ báo, sau đó thở phì phì đi tới, đoạt lấy tờ báo của

anh, tức giận chất vấn : "Không phải là anh bỏ tôi lại, còn mình chạy trốn sao?"

"Có khi nào anh nói qua là bỏ em lại còn mình chạy đi không? Nếu nói anh chạy trốn, sao còn ở đây chứ?" Vẻ mặt anh không chút thay đổi mà hỏi lại, cảm thấy không nói nên lời với chất vấn không ra sao cả của cô.

Cho dù có bỏ người nào lại, thì anh tuyệt đối sẽ không bỏ lại cô. (vinhanh: chết mất haha.....)

Thật không biết trong đầu cô gái này đang nghĩ cái gì?

"Tôi, tôi nghĩ anh bỏ tôi lại, tự mình rời đi." Cô thấp giọng trả lời, cảm thấy quá xấu hổ và mất mặt chết được.

Những thứ này đều do chính cô suy đoán , chỉ là cô không cần thận nên đã lỡ miệng nói ra.

Thật sự dọa chết người.

"Em lo anh bỏ em lại sao?" Anh đứng lên, nghiêng người về phía trước, hơi hơi khom lưng ghé sát vào mặt cô, cười trộm hỏi.

Anh thích cô ỷ lại vào anh, bởi vì điều này chứng minh trong lòng cô anh chiếm một vị trí rất quan trọng.

"Ai, ai lo lắng anh bỏ tôi lại chứ, anh muốn đi thì cứ đi đi, hù." Tạ Thiên Ngưng lấy tay đẩy anh ra, khẩu thi tâm phi đáp lại một câu, sau đó trở lại ngồi xuống vị trí của mình, tiếp tục để cho cô bé gội đầu lau tóc cho cô.

[khẩu thi tâm phi: nói một đằng nghĩ một néo]

Phong Khải Trạch nhìn bộ dáng thở phì phì của cô, cười dịu dàng, nhẹ giọng cho cô một lời hứa: "Yên tâm đi, cho dù có chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ không bỏ em lại."

"Thật không?" Cô nhìn anh trong gương, hỏi.

"Thật." Anh đối diện cô trong gương, nhẹ nhàng gật đầu, cho cô một viên Định Tâm Hoàn (là một loại thuốc làm người uống an tâm, giống kiểu thuốc an thần)

Có được đáp án này, Tạ Thiên Ngưng nở nụ cười, an tâm ngồi ở đó chờ thợ làm tóc đến làm tóc cho cô.

Kỳ thực cô lại thấy vui vẻ làm sao, không phải cô sợ không ai trả tiền cho cô, mà là sợ cái cảm giác bị người khác vứt bỏ.

Cho dù trên người cô không mang theo tiền, chỉ cần gọi một cú điện thoại cho Đinh Tiểu Nhiên đem đến là được rồi, cho nên cẩn bản tiền không phải là vấn đề.

Nếu anh bỏ cô lại mà đi, cô sẽ lại có cảm giác bị người khác vứt bỏ, đây mới là đả kích chí mạng.

Loại cảm giác này thật sự rất khó chịu, làm cho cô cảm thấy bản thân làm người chẳng có chút giá trị nào, ai cũng muốn vứt bỏ.

Lúc này, một thợ cắt tóc đẹp trai đã đi tới, lễ phép nói chuyện với Phong Khải Trạch: "Xin chào, tôi là --"

Còn không có kịp tự giới thiệu, đã bị ngắt lời, bị xem như bệnh dịch.

Phong Khải Trạch không muộn nghe lời vô ích, dứt khoát ngắt lời hắn ta, lạnh lùng nói: "Nhìn dáng vẻ của anh hắn là nhà tạo mẫu tóc nơi này, không cần nhiều lời vô ích, anh cứ thiết kế một kiểu tóc hoàn mỹ thuộc về cô ấy là tốt rồi, bắt đầu đi."

"Được." Nhà tạo mẫu tóc có phần bị đả kích, nhưng không thể không làm theo, ngoan ngoãn đi làm tóc cho Tạ Thiên Ngưng.

Hắn là nhà tạo mẫu tóc giỏi nhất nơi này, bất kỳ cô gái nào muốn làm tóc đều phải kính cẩn lễ phép với hắn. Vốn hôm nay hắn không muộn làm việc, nhưng cấp trên ra lệnh, nói người của Phong thị đế quốc đến làm hắn không thể không đến.

Trong giới tạo mẫu tóc, rất nhiều người phải kính cẩn lễ phép với hắn, nhưng ở trước mặt Phong thị đế quốc, ngay cả tự giới thiệu hắn cũng không thể nói.

Đây chính là uy lực của Phong thị đế quốc.

-----oOo-----

Chương 74: Chỉ là ngoài ý muốn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng ngồi suốt mấy tiếng, để mặc cho thợ cắt tóc hí hoáy trên đầu cô. Khi những dao kéo kia đặt ở trên đầu cô, cô thật sự sợ đau của mình cứ như vậy mà đi đời, trong lòng mơ hồ, căng thẳng gần chết.

Nhưng vì xinh đẹp, vì có thể hạ gục Tạ Minh San, cái gì cô cũng nguyện ý làm.

Phong Khải Trạch ngồi bên cạnh, yên lặng đọc báo, đọc xong một trang lại đọc thêm một trang khác, suốt mấy tiếng cũng không nói chuyện, lạnh lùng giống như một khối băng lớn vậy. Trong lúc đó có người đưa trà bánh tới cho anh, mà anh lại không thèm nhìn đổi phuong lấy một cái lién trực tiếp dùng.

Tạ Thiên Ngưng nhìn qua tấm gương trước mặt, nên thấy hết mọi hành động của anh, làm cảm thấy có hơi là lạ.

Mặc dù chỉ mới quen anh được vài ngày, nhưng lại cảm thấy giống như anh đã biết cô từ rất lâu rồi, thái độ của anh đối với cô cùng những người khác quả là một trời một vực.

Bất kể cô àm ī thế nào, mắng anh thế nào, từ đầu đến cuối vẫn luôn dùng thái độ bá đạo cùng vẻ dịu dàng của anh đối với cô, che chở cô khắp mọi nơi, trên gương mặt thường xuyên lộ ra nụ cười mê người.

Còn đối với những người khác, đừng nói là cười, ngay cả nửa câu anh cũng lười nói, lạnh lùng giống như một núi băng.

Người đàn ông này quá kỳ lạ, lòng nghi ngờ của cô càng lúc càng lớn, anh cứ bám lấy cô rót cuộc là có mục đích gì?

Đến giờ phút này, cô vẫn không thể tin mục đích chính của anh là theo đuổi cô, nói gì cũng không thể tin, bởi vì điều đó hoàn toàn khó xảy ra với cô lắm.

Trong lúc Tạ Thiên Ngưng đang suy nghĩ, thợ cắt tóc đột nhiên nói một câu: "Tiểu thư, đã xong rồi, cô có hài lòng với kiểu tóc này không? Nếu

như không thích tôi có thể sửa lại giúp cô".

Tuy nói là như vậy, những kiểu tóc do chính anh thiết kế, không có một vị khách hàng nào nói không hài lòng.

Tạ Thiên Ngưng nhìn mình trong gương, một kiểu tóc gọn sóng xinh đẹp, mái tóc loáng thoảng hiện lên màu đỏ nhàn nhạt, nhưng khi nhìn lại có thể thấy được những sợi tóc đen, làm cho gương mặt cô trông rất dịu dàng.

Thì ra chỉ là đổi kiểu tóc thôi, vậy mà có thể thay đổi nhiều đến thế ư.

Thật ra cô nên sớm hiểu đạo lý này, ngày ấy khi thấy Tạ Minh San ăn mặc thật đẹp, mặc dù khi đó cô có hơi ước ao nhưng lại không có ý định thay đổi biến mình thành như vậy. Bởi vì cô cảm thấy Ôn Thiếu Hoa còn quan trọng hơn sự xinh đẹp của cô.

Nhưng bây giờ cô đã hiểu, phụ nữ mà không xinh đẹp thì đàn ông sẽ không thích.

Mà đàn ông thích người xinh đẹp thì không đáng tin.

"Oa, đúng thật là xinh đẹp".

"Tiểu thư, tầng ba là phòng thẩm mỹ, cô có muốn lên đó trang điểm không, sau đó thì đi chọn một bộ quần áo thích hợp với cô, như vậy sẽ càng xinh đẹp hơn." Thợ cắt tóc nghe được lời tán thưởng như thế thì hài lòng nở nụ cười, liền đưa ra lời đề nghị.

"Chuyện này -----"

Trong lúc Tạ Thiên Ngưng đang do dự, Phong Khải Trạch đi tới nhìn cô trong gương, bộ dáng vẫn lạnh lùng như trước, lại còn dùng giọng bá đạo ra lệnh: "Lên tầng ba".

Nói xong, kéo cô đi lên tầng ba.

"....."

Tạ Thiên Ngưng im lặng không nói gì, ngoan ngoãn cùng anh lên tầng ba.

Thay vì nói đi cùng anh, chẳng bằng nói mình thật lòng cũng rất muốn đi, bởi vì cô muốn biết sau khi mình thay đổi xong sẽ như thế nào.

Chỉ mới thay đổi kiểu tóc thôi mà cô đã kích động đến vậy rồi, huống chi biến đổi tất cả.

Tầng ba, phần lớn đều là phụ nữ, chỉ có mấy người đàn ông ngồi bên cạnh chờ người.

Lúc này, một nhân viên phục vụ đi tới, gương mặt tươi cười nhẹ nhàng hỏi: "Xin hỏi hai vị cần gì?"

"Cho cô trong vòng một tiếng, thay đổi toàn bộ cô ấy." Phong Khải Trạch kéo Tạ Thiên Ngưng đến trước mặt nhân viên phục vụ, trực tiếp ra lệnh.

Nhân viên phục vụ liếc mắt nhìn, lập tức gật đầu đồng ý: "Vâng, xin mời tiểu thư đi theo tôi."

"Chuyện này -----" Tạ Thiên Ngưng do dự, liếc nhìn Phong Khải Trạch rồi sau đó lấy dũng khí đi theo nhân viên phục vụ.

Dù có hơi hồi hộp, nhưng vì muốn mình được xinh đẹp thì nó có là gì đâu.

Sau khi Tạ Thiên Ngưng đi theo nhân viên phục vụ, Phong Khải Trạch tìm một chỗ ngồi xuống, tiếp tục cầm một tờ tạp chí lên đọc, không nhìn những người đang ngồi chờ kia.

Đa số khách hàng nơi đây đều là nữ, ở độ tuổi nào cũng có, nên khi nhìn thấy anh liền bị hấp dẫn ngay.

Rất nhiều cô gái trẻ đều bị ngọn núi băng đẹp trai vừa tới này mê hoặc, nhìn rất lâu rồi mà không chịu rời ánh mắt đi, có người càng to gan hơn liền tiến lại gần.

"Tiên sinh, cùng bạn gái đến làm đẹp sao?" Một người phụ nữ tới hỏi.

"Tôi không thích mùi nước hoa trên người cô, trước lúc tôi nỗi giận thì mau cút xa một chút." Phong Khải Trạch không thèm nhìn mỹ nữ trước mắt lấy một cái, trực tiếp lạnh lùng cảnh cáo.

"Hừ, không phải nhò vào điểm dễ nhìn thôi ư, có gì mà ghê gớm đâu, đàn ông đẹp trai tôi đây đã nhìn thấy nhiều rồi, còn hơn anh gấp một trăm lần cũng có, chẳng hề có chút lạ gì." Người phụ nữ vì sĩ diện của mình, cố ý nói một câu xong liền xoay người rời đi.

Nhưng vừa đi một thì một người khác lại tới.

Càng lớn mật hơn, trực tiếp ngồi xuống, giống như rắn quấn ở trên người anh, cố ý dùng bộ ngực to lớn cọ xát vào anh, dùng vẻ yêu mì để hấp dẫn: "Muốn không?".

Phong Khải Trạch khinh thường cười một tiếng, lạnh lùng âm hiểm nhìn cô ta: "Cô rất muốn sao?".

"Anh thật là xấu nha, sao lại thẳng thắn như thế. Nhưng mà em rất thích người thẳng thắn, chỉ bằng chúng ta đi ngay bây giờ luôn đi." Người phụ nữ cho rằng đã thành công quyền rũ được đối phương, nên dùng một bàn tay không ngừng vuốt ve trên người anh.

"Có thể, tôi gọi một cú điện thoại, tìm cho cô một xe đàn ông tới phục vụ cô, có muốn không?"

"Anh -----" Những lời này làm người phụ nữ kia lập tức thay đổi sắc mặt, không chỉ tức giận còn có ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào anh, đang muốn chửi người nhưng không ngờ lại bị đối phương cảnh cáo trước: "Cho cô một phút lập tức biến khỏi tầm mắt của tôi, cút khỏi nơi này ngay, nếu không đừng trách tôi không khách khí. Còn có, thu lại bộ ngực sấp rót xuống của cô đi, đừng lấy ra làm xấu mặt".

(Vinhanh: chết vì cười mất thôi, haha..... ừ, úi dời ơi anh Trạch quả là cao thủ sát gái nỉ.)

Lạnh lùng cảnh cáo lại còn thêm giễu cợt, làm ấy lời muốn chửi kia của cô gái phải nuốt ngược trở lại, chỉ biết vâng dạ buông tay, sau đó đứng lên giận dữ rời đi.

Người đàn ông này lạnh lùng đến đáng sợ, khiến người ta có cảm giác sờ tóc gáy.

Người như vậy, tốt nhất là đừng chọc giận vào thì hơn.

Hai người phụ nữ đến gần cam chịu rời đi, khiến những cô gái si mê khác cũng không dám nghĩ nhiều hơn, rồi rít thu hồi ánh mắt lại, làm chuyện của mình, thậm chí ngay cả nhìn cũng không dám nhìn một cái.

Không còn phiền phức nữa, Phong Khải Trạch yên lặng đọc tạp chí, không

nói gì cũng không quan tâm đến bất kỳ ánh mắt nào.

Từ trước đến nay anh đều chỉ làm chuyện mình muốn làm, cho nên người khác có ý kiến gì về anh cũng không sao cả.

Qua một tiếng, lại có một người phụ nữ đứng ở trước mặt anh, trên người tỏa ra mùi thơm dịu nhàng, giống như là hoa bách hợp thanh khiết trộn lẫn mùi hoa hồng, làm cho người ta cảm thấy cực kì thoải mái.

Ngay cả như vậy anh cũng không thích, bởi trừ quả táo hung dữ ra anh không cần ai cả.

Ánh mắt Phong Khải Trạch vẫn đặt ở trên tạp chí, chưa hề di chuyển, biết trước mặt mình là một người phụ nữ, nhưng lại không rõ cô ta là ai, chỉ biết lạnh lùng cảnh cáo: "Còn không mau cút đi."

"....."

Tạ Thiên Ngưng từ bên trong đi ra, đến trước mặt anh, muốn cho anh xem bộ dáng của cô sau khi thay đổi. Nhưng cho dù thế nào cũng không nghĩ tới, anh lại nói với cô còn không mau cút đi.

Cái gì?

Đi thì đi, chẳng sao cả.

"Được, bây giờ tôi cút ngay đây, hù."

Cô hừ lạnh một tiếng, giẫm xuống đôi giày cao gót cao chừng bảy tám centimet, thở hồng hộc xoay người rời đi.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Phong Khải Trạch lập tức để tạp chí xuống, ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ trước mắt đang xoay người đi, nhanh chóng đứng dậy, vươn tay ra kéo cô trở lại.

Tạ Thiên Ngưng lần đầu tiên mang giày cao như vậy, căn bản là đi không vững nên khi bị anh kéo lại thì cả người xoay tròn một vòng, sau đó té xuống.

"A -----".

Do bị mất thăng bằng, nên cả người ngã ra sau, trực tiếp đè anh ở trên ghế

sofa, đôi môi lạnh trực tiếp đè lên bờ môi anh thật mạnh.

Phong Khải Trạch chỉ muốn kéo cô lại, nhưng tốc độ quá nhanh nên không thể giữ chắc được sức mạnh, kết quả do dùng quá sức cho nên mới làm cô ngã, hơn nữa còn ngã lên trên người anh. Còn anh do chưa chuẩn bị kịp, nên tất cả lực đao đặt ở trên tay, dưới chân rất nhẹ, lúc cô ngã ở trên người anh làm anh cũng bị ngã theo.

Hai người, mập mờ ngã trên ghế sofa, nam ở dưới, nữ ở trên, hai môi chạm nhau.

Một cảnh xuân như vậy, khiến toàn bộ người ở đây đều chú ý đến, mỗi người đều ngạc nhiên đến ngây người nhìn về phía bọn họ.

Lại có người lớn mật dám trực tiếp ra tay với người đàn ông lạnh như núi băng này ư?

Cả người Tạ Thiên Ngưng nằm ở trên Phong Khải Trạch, bị tình cảnh lúc này dọa sợ đến trợn to hai mắt, não bị chập mạch, không thể đứng lên ngay được mà chỉ ngơ ngác nhìn anh.

Đây là tình huống gì?

Phong Khải Trạch ngồi bất động để cho cô hôn, trên mặt không phải là ngạc nhiên mà là đắc ý.

Mặc dù kết quả là do ngoài ý muốn, nhưng cái kết quả này làm anh rất thích. (tâm tâm: mỹ nữ dâng tới tận miệng mà không thích = =")

Nửa phút sau, mỗ nữ (danh xưng) nổi cơn thịnh nộ, nhanh chóng đứng dậy, hét lớn một tiếng: "Đồ háo sắc -----".

Hét to như thế làm ọi người càng ngạc nhiên hơn. Không phải cô ta chủ động nhảy vào sao, sao lại mắng đối phương là đồ háo sắc chứ?

Rất nhiều người đều thắc mắc, nhưng không ai dám hỏi mà chỉ biết tiếp tục ngồi nghe.

Tạ Thiên Ngưng dùng sức lau miệng mình, lau sạch cả son môi mới tó, điên cuồng mắng: "Cái tên háo sắc nhà anh, khốn kiếp, cứ luôn muốn bắt nạt tôi. Rõ ràng muốn tôi cút đi, vậy mà còn kéo tôi lại, tôi biết là do anh cố ý mà".

Phong Khải Trạch bị mắng nhưng lại không tức giận, nụ cười vẫn còn ở trên mặt liền đứng lên, dịu dàng giải thích: "Chỉ là ngoài ý muốn mà thôi."

"Gạt người." Cô giận dữ nhìn anh, mạnh mẽ phản bác, thật ra thì trong lòng rất rõ ràng, chuyện này đúng chỉ là ngoài ý muốn.

Nếu như thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, cô sẽ không tức giận như thế, dù sao cũng không đoán trước được chuyện sẽ xảy ra thế này.

Nhưng cái câu "Còn không mau cút đi" của anh, khiến cho trong lòng cô không biết là cảm giác gì.

Cô không muốn bị người ta vứt bỏ, thật không muốn.

Hôm nay cô chẳng còn gì, vừa nghĩ tới bị vứt bỏ, trong lòng liền đau xót.

"Thật sự là ngoài ý muốn." Anh đi tới trước mặt cô, dịu dàng giải thích lần nữa, phát hiện son môi bị lau sạch, bèn hỏi nhân viên phục vụ bên cạnh: "Mang son môi tới đây."

"A, vâng." Nhân viên phục vụ còn hoảng sợ, nhưng rất nhanh phản ứng kịp, đưa son môi lên.

Phong Khải Trạch lấy son môi, tự mình giúp Tạ Thiên Ngưng thoa lên, sau đó khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng.

Sau khi thoa son môi xong, lúc này mới quan sát cô một phen, nhìn từ đầu đến chân, cười hài lòng gật đầu một cái.

"Em như vậy, có thể dễ dàng thắng được Tạ Minh San rồi."

-----oOo-----

Chương 75: Tự tin lên một chút

Nguồn: EbookTruyen.Me

Edit: Hân Nghi

Hành động của Phong Khải Trạch đã làm cho những người xung quanh

choáng váng, vốn cho rằng anh lạnh lùng như băng tuyết, không ngờ anh lại có một mặt tình cảm như vậy, mọi người cực kì hâm mộ cô gái đã làm cho người đàn ông này trở nên dịu dàng.

Một người đàn ông như vậy là mơ ước của rất nhiều phụ nữ, chỉ tiếc người như vậy chỉ có thể mơ chứ không thể cầu, mà nếu có gặp được cũng chưa chắc đã là của mình.

"Có thật không?" Tạ Thiên Ngưng không phát hiện ra những ánh mắt khác thường ở xung quanh, chỉ mải ngắm nhìn bộ dạng mới thay đổi của mình, khuôn mặt e lệ, nhỏ nhẹ hỏi.

Hiện tại cô có hơi mong muốn nhanh chóng xuất hiện trước mặt Tạ Minh San để đả kích cô ta.

"Thật." Anh khẳng định, hơi gật đầu.

Cô vẫn hơi nghi ngờ, bèn soi mình trong một cái gương lớn, há mồm trọn mắt kinh ngạc, đưa tay lên nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt, thật không thể tin được người trong gương chính là cô.

Lúc này cô đã thay da đổi thịt, so với trước kia giống như hai người đối lập, không thua kém gì Tạ Minh San.

Cô mặc đầm dài quá gối, màu tím nhạt làm cô trở nên thành thực mà không mất đi sức sống thanh xuân, giàn cao gót thủy tinh màu đen nâng đôi chân thon dài trông rất sống động, cộng thêm trang điểm và làm tóc cùng với trang sức trang nhã khiến cô trở nên hoàn mĩ.

Thì ra cô cũng có thể trở nên xinh đẹp như thế.

Nghĩ đến vừa rồi xử lí lông chân đau đớn phát khóc, nhưng giờ xinh đẹp thế này là rất đáng giá.

Phong Khải Trạch đi tới bên cạnh cùng cô soi gương, nhìn vào trong gương rất hài lòng cười cười, nhẹ nhàng nói: "Ngẩng đầu ưỡn ngực, tự tin lên một chút thì em sẽ càng xinh đẹp hơn."

"Được". Cô nghe anh nói vậy liền ngẩng đầu ưỡn ngực, tăng thêm chút tự tin.

Giờ toàn thân cô đã hơn hẳn Tạ Minh San rồi, chỉ còn thiếu chút tự tin

thôi.

Anh kéo tay cô khoác vào tay anh, ý bảo cô kéo anh đi.

Cô không hiểu, nghi hoặc nhìn anh ngây ngốc hỏi: "Làm gì thế?"

"Giờ em đã là bạn gái của anh, nên mọi khi đi ra ngoài làm gì em cũng phải khoác lấy tay anh, hiểu chưa."

"À". Cô rất nghe lời, nhìn cánh tay anh một lúc, nhớ lại cảnh vừa rồi Tạ Minh San kéo Ôn Thiếu Hoa đi, thì học theo kéo anh đi.

Sau khi khoác lên cánh tay anh, cô lướt nhìn vào hình ảnh trong gương kinh ngạc, thán phục không thôi.

"Thật đẹp".

Một cô gái xinh đẹp phải có một người đàn ông ưu tú bên cạnh mới lột tả hết vẻ đẹp hoàn mĩ.

Rốt cuộc cô đã hiểu tại sao Tạ Minh San lại xinh đẹp như vậy, rõ ràng bề ngoài xinh như thế còn chưa đủ, còn cần phải có thêm một người đàn ông nữa.

"Thế này vẫn chưa là gì, đến ngày tham dự hôn lễ kia, tôi sẽ càng làm cho em đẹp hơn khi xuất hiện trước mặt bọn họ". Phong Khải Trạch cười cười, vẻ mặt tràn đầy tự tin.

"Còn có thể đẹp hơn nữa sao"? Cô có hơi không tin lắm.

Cô cảm thấy bộ dáng hiện giờ đã đẹp nhất rồi, làm sao có thể đẹp hơn được nữa, trừ phi đi thẩm mĩ thôi.

Cô không cần đi thẩm mĩ.

"Có thể, đi thôi anh dẫn em đi mua đồ".

"A".

Tạ Thiên Ngưng ngây dại đi theo anh, cứ tưởng là đi siêu thị mua đồ dùng hàng ngày.

Nhưng ý nghĩ này nhanh chóng tan biến, bởi vì cô đã bị anh kéo đi mua quần áo, mà những nhãn hiệu quần áo này cô chưa bao giờ dám nhìn đến, chỉ một cái áo lót nho nhỏ cũng đã có chữ số hàng vạn làm đơn vị, vì thế đừng hòng nói đến những thứ khác.

Thì ra anh nói mua đồ là đi mua quần áo, chứ không phải đi mua đồ dùng hàng ngày.

Cô mới vừa làm tóc trang điểm, nhất định đã tiêu của anh không ít tiền, vậy mà anh còn đưa cô tới đây để tiêu xài hoang phí nữa sao?

Trong lòng cô không ngừng sợ hãi.

Tạ Thiên Ngưng không muốn mua đồ ở tại đây, nên định kéo anh đi ra: "Đi thôi"!

Anh đứng yên, lạnh lùng hỏi: "Tại sao phải đi?"

"Mua một bộ quần áo ở đây tôi sẽ phá sản, nên không đi thì ở đây làm gì? Đi đi thôi"!

"Tạ Thiên Ngưng, anh cảnh cáo em lần nữa, nếu em còn dám nói đến chuyện tiền bạc, ngay bây giờ anh sẽ quăng em xuống sông cho cá ăn đó". Phong Khải Trạch mạnh mẽ kéo cô vào trung tâm mua sắm.

Đây là trung tâm mua sắm đắt đỏ nhất, gồm một chuỗi loại các quần áo cùng trang sức chỉ dành cho phái nữ từ trong ra ngoài, muôn gì có đó.

Một nhân viên bán hàng đi tới, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng hỏi: "Hai vị, xin hỏi hai vị cần gì?"

Phong Khải Trạch vẫn dùng phong cách làm việc như cũ, giao Tạ Thiên Ngưng cho nhân viên bán hàng, ra lệnh: "Tù trong ra ngoài, chọn cho cô ấy mười bộ quần áo mặc thường ngày, mười bộ lễ phục, mười bộ đồ lót, toàn bộ đều là loại tốt nhất".

(tâm tâm: đại gia, đại gia nha, ước gì có ngày có người dẫn mình đi mua đồ kiểu đó

Vinhanh: ham hố vừa thôi em.... Haha.....

Hân Nghi: Vinhanh biết thân biết phận đấy nhỉ)

"A ——" nhân viên bán hàng trợn tròn mắt, lần đầu thấy một khách hàng rộng rãi đến thế.

Đồ ở nơi đây không rẻ, có thể nói là quá xa xỉ, dù là người giàu có cũng chỉ mua có một bộ, hôm nay bỗng một lúc bán được mười mấy bộ, khoảng hơn vài ngàn vạn.

Tạ Thiên Ngưng bị anh dọa sợ khiếp, cả khuôn mặt đều méo xệch, trong lòng run rẩy, cô ghé tai anh, nhỏ giọng trách cứ: "Này, anh cho rằng tiền của tôi là từ trên trời rơi xuống sao, tiêu xài phung phí như vậy ngày mai tôi thành kẻ ăn xin, lại mang thêm nợ nần chồng chất đó".

Cho tới giờ cô vẫn không có ý định dùng tiền của anh, cho nên tất cả chi phí ngày hôm nay, sau này cô sẽ trả lại cho anh.

Nhưng giờ xem ra nợ này cô không thể trả nổi rồi!

"Đã nói mọi chi phí anh lo, sao em còn nói nhiều như vậy?" Anh tức giận trừng mắt nhìn cô.

"Tôi vốn không muốn tiêu một đồng tiền nào của anh, tất cả chi phí ngày hôm nay sau này tôi sẽ trả lại đầy đủ cho anh. Quần áo ở đây tôi không mua nổi, nên chúng ta mau đi thôi". Tạ Thiên Ngưng nói rất nghiêm túc, không chút đùa cợt liền xoay người đi ra.

Nhưng Phong Khải Trạch không chịu, mạnh mẽ kéo cô quay lại, ra lệnh cho nhân viên bán hàng: "Mới vừa rồi là mười bộ, giờ tăng lên mười lăm bộ".

"."

Tạ Thiên Ngưng hoàn toàn im lặng, đột nhiên cảm thấy anh như mắc bệnh thần kinh.

Nếu không phải bệnh thần kinh thì sẽ không đốt tiền như vậy.

Nhân viên bán hàng sững sờ ngơ ngẩn, kinh ngạc đến không kịp phản ứng, thậm chí còn hoài nghi không biết danh mục khách hàng đưa ra có đúng không, cho nên muốn hỏi lại một chút.

"Tiên sinh, số lượng rất lớn, ngài vẫn quyết định lấy hết sao"?

Mười lăm bộ, ba khoản cộng lại là bốn mươi lăm bộ, còn cả giày dép, phụ kiện đi kèm, tổng số tiền thanh toán này có thể dọa chết người.

Phong Khải Trạch không trả lời, đưa cho cô một tấm thẻ.

Nhân viên bán hàng vừa nhìn thấy tấm thẻ này, cặp mắt kinh ngạc lập tức tỏa sáng, vội vàng dẫn Tạ Thiên Ngưng đi thử quần áo: "Tiểu thư, xin mời đi theo tôi".

"Này ——"

Tạ Thiên Ngưng lại thấy tấm thẻ kia, nhưng không biết là thẻ gì, đang muộn nhìn cho rõ thì nhân viên bán hàng đã mang đi.

Rốt cuộc là thẻ gì mà khiến người nào nhìn thấy cũng phán khích như vậy?

Không thể hiểu nổi.

Phong Khải Trạch tìm một chỗ ngồi xuống, tùy tiện tìm một cuốn tạp chí để đọc, rồi yên lặng chờ đợi.

Không bao lâu sau, Tạ Thiên Ngưng thay một bộ quần áo mới, đi ra đứng ở trước mặt anh.

Anh hơi ngẩng đầu lên, cũng không có bao nhiêu phản ứng chỉ hơi hơi gật đầu, lạnh nhạt nói: "Cái này không tệ, lấy".

"Phong tiên sinh, cho phép tôi nhắc nhở anh một câu, y phục cộng thêm giày với cả đồ trang sức cùng túi xách, tổng giá trị là hơn 3 trăm vạn, anh vẫn muốn lấy sao?"

Ba trăm vạn, cô làm sao có được số tiền nhiều đến thế?

Quả nhiên tiêu xài hoang phí.

"Mới ba trăm vạn thôi mà, tiếp tục". (ta thích câu này =)))

"."

Nhân viên bán hàng đứng ở một bên nghe Tạ Thiên Ngưng gọi ' Phong tiên sinh ', cô cho là ' Phong tiên sinh ' lần này còn kích động hơn, nóng lòng muốn đưa Tạ Thiên Ngưng đi đổi bộ khác.

"Tiểu thư, tôi chọn cho cô kiểu dáng khác nhé, đi thôi".

Phong tiên sinh —— chẳng lẽ là người thừa kế duy nhất của Phong thị đế quốc, Phong Khải Trạch.

Tuyệt đối có thể.

Nếu là Phong Khải Trạch, 300 vạn kia với anh mà nói chẳng là gì cả.

Tạ Thiên Ngưng thở hoi dài thườn thượt, tiếp tục cùng nhân viên bán hàng đi thay quần áo, trong lòng đã tính xong chuyện xấu nhất rồi.

Một lúc nữa không có tiền trả, đành phải trả đồ lại, đến lúc đó bọn họ rất mắt mặt.

Nên cô chuẩn bị chuyện mắt mặt xảy ra thôi.

Nhân viên bán hàng lấy ra toàn bộ những gì tốt nhất, tỉ mỉ phôi hợp cho thật tốt, mỗi một bộ đều làm cho Phong Khải Trạch hài lòng, còn trả về hai chữ: lấy đi.

Tạ Thiên Ngưng không để ý tới anh, tận lực thử quần áo, mỗi một lần thay đổi lại thấy mình mới lạ hơn, trong lòng cũng rất thích thú, tưởng tượng cảnh mình mặc những bộ đồ này xuất hiện ở hôn lễ của Ôn Thiếu Hoa và Tạ Minh San, như vậy có thể nổi bật hơn cả cô dâu rồi.

Chỉ tiếc những quần áo này còn chưa mặc lên sàn thì, nên cô cũng không dám ôm hi vọng quá lớn.

Hơn một giờ sau, Tạ Thiên Ngưng đã thử tổng cộng mười bốn bộ quần áo, giờ cũng đã mệt đến không còn muốn thử nữa. Nhưng nghĩ đến còn một bộ cuối cùng liền cắn răng gắng gượng đi thay quần áo, để xem thế nào.

Thì ra thử quần áo cũng mệt mỏi như vậy, bây giờ ngay cả đứng cô còn đứng không vững nữa là.

Phong Khải Trạch vẫn đang ngồi, cho nên không thấy mệt chút nào, tiếp tục chờ.

Nhưng lúc này, không đợi được Tạ Thiên Ngưng, mà đợi được một người phụ nữ anh không muôn gặp nhất.

Đúng lúc Hồng Thi Na đi dạo phố với bạn, thuận tiện đi dạo qua khu quần áo một chút, không ngờ đi một vòng ở trung tâm mua sắm thì lại gặp Phong Khải Trạch, hơi nghi ngờ liền đi tới hỏi: "Khải Trạch, sao anh lại ở đây"?

Một người đàn ông thì không thể nào đi dạo một mình trong khu mua sắm của phái nữ được. Nhưng lúc này bên cạnh anh lại không có bạn gái, thật khiến cho người ta thấy rất khó hiểu.

"Không liên quan đến cô, còn nữa tôi với cô cũng không thân thiết, nên không cần gọi thẳng tên tôi ra, hãy nhớ cho kỹ đó". Phong Khải Trạch ngẩng đầu lên, chán ghét nhìn cô một cái, sau đó lại cúi đầu tiếp tục xem tạp chí của mình.

Người phụ nữ này, sao lại có tình xuất hiện vào đúng lúc này chứ?

Một lúc nữa quả táo hung dữ đi ra, anh phải che giấu thế nào đây?

Đang lúc Phong Khải Trạch lo lắng thì Tạ Thiên Ngưng liền chạy ra, có lẽ do có mười bốn lần kinh nghiệm trước đó, cảm thấy quen rồi nên cô không còn khẩn trương chút nào nữa, người còn chưa tới đã hô to hỏi: "Phong tiên sinh, xem bộ cuối cùng này đi".

Mới vừa nói xong liền thấy có một cô gái xa lạ đứng ở bên cạnh, vì vậy cười cười xấu hổ gật đầu với cô ta một cái, sau đó không để ý đến cô ta mà tiếp tục nói chuyện với Phong Khải Trạch: "Này, đây là bộ cuối cùng rồi, như vậy là được rồi chứ, tôi mệt muốn chết, hơn nữa thật sự đói bụng quá rồi."

-----oOo-----

Chương 76: Anh không đơn giản

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồng Thi Na bị một màn trước mắt làm cho chấn động, hoàn toàn không thể tin được, Phong Khải Trạch lạnh như khói băng lại có một mặt dịu dàng như vậy. Là cô chưa đủ hiểu rõ anh hay là trong lòng anh không hề thích cô một chút nào.

Có thể là cả hai.

Cũng bởi vì không thích cho nên anh mới lạnh lùng với cô, thậm chí kiên quyết không chịu cưới cô?

Nghĩ đến chuyện Phong Khải Trạch không thích mình, trong lòng Hồng Thi Na liền khó chịu, hốc mắt bắt đầu đỏ, nước mắt chực trào ra.

Từ nhỏ đến lớn, cô là công chúa được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, mọi người đều rất thích cô, cô cũng cho là mình làm người khác ưa thích. Hơn nữa chính mình cũng có gắng thật hoàn mỹ, nhưng tại sao người đàn ông này lại chán ghét cô như thế?

Phong Khải Trạch chỉ lo thưởng thức Tạ Thiên Ngung thử quần áo, không có tâm tư đi để ý tới những người bên cạnh, tất cả trên mặt đều lộ ra nụ cười dịu dàng.

"Cái này không tồi, lấy đi."

"Mười lăm lần anh đều trả lời một cái đáp án, tôi nghe phát ngán, anh có thể đổi từ khác được không, chẳng lẽ anh hết từ rồi sao?" Tạ Thiên Ngung xem thường trừng mắt nhìn anh, tức giận oán trách nhưng trong lòng lại thấy rất vui sướng.

Được người khác nói dễ nhìn, đó là một cách khen ngợi, làm sao cô không thích được cơ chứ?

Nhưng lặp lại lặp lui chỉ có một từ đó nên cũng thấy hơi mệt mác.

"Vóc người của em rất đẹp, nên mặc gì cũng thấy dễ thương hết, cho nên bộ nào anh thấy cũng được cả." Anh đổi một câu trả lời hợp lý, nhưng cũng là lời nói thật lòng.

Quần áo tôn lên dáng người thuởta của cô, trước sau có lồi có lõm, cặp đùi đẹp thon dài trắng nõn, thật câu hồn người.

Chỉ tiếc tự tin của cô còn chưa đủ.

"Có thật không?" Cô vui vẻ hỏi, có chút hài lòng.

"Thật, bây giờ em rất đẹp, cho nên không cần thay bộ ra cứ mặc trực tiếp vậy mà đi luôn."

"....."

Nói giõn sao, một bộ này có giá đén vài trăm vạn đó, muôn cô mặc thế này đi ra ngoài sao?

Hồng Thi Na ở bên cạnh, nghe rất rõ cuộc trò chuyện thân mật của hai người, nhất là sự dịu dàng của Phong Khải Trạch làm cô si mê, thật hy vọng anh cũng có thể dịu dàng với cô như vậy.

Thật hâm mộ cô gái này, rốt cuộc cô ta là ai mà có thể được Phong Khải Trạch đối xử dịu dàng như thế?

Lúc này, người bạn đi dạo phố cùng với Hồng Thi Na đi tới, không biết ở bên trong này đã xảy ra chuyện gì, vừa tới liền nói: "Thi Na, có tìm được bộ nào thích không?"

Nhưng vừa nói xong, liền nhìn thấy nước mắt chực trào ra trong đôi mắt ửng đỏ của cô, bộ dạng giống như bị uất ức, không nhịn được hỏi: "Thi Na, cậu làm sao vậy?"

"Không có, không có gì." Hồng Thi Na kìm nước mắt, không để inh khóc, lại nhìn Phong Khải Trạch một cái, phát hiện tầm mắt của anh vẫn luôn dừng trên người cô gái kia, đến nhìn cũng chưa từng nhìn cô một cái.

Phong gia sẽ làm thông gia với Hồng gia, nhưng theo tình huống bây giờ mà thấy, bảo cô phải làm thế nào đây?

Cô thích anh, muốn gả cho anh. Nhưng anh luôn lạnh lùng như vậy lại làm cô thấy sợ.

Cô nên làm thế nào, mới có được sự yêu mến của anh đây?

"Thi Na, có phải cậu thích bộ quần áo mà cô gái này đang mặc hay không?" Người đi theo cô, hướng theo tầm mắt của cô mà nhìn sang, trong lòng suy đoán lung tung.

Hồng Thi Na không có phản ứng, chỉ là trầm mặc ngắn người, lúc này tầm mắt còn đặt ở trên người Tạ Thiên Ngưng.

Cô gái này làm cho người ta có một cảm giác không giống như những người khác, dường như rất có sức sống. Nhất là khi cô ấy ở trước mặt Phong Khải Trạch, không làm bộ chút nào, hoàn toàn buông thả mình,

biểu lộ ra toàn bộ vẻ mặt chân thật của mình, trong mơ hồ còn có một chút tư vị làm nũng, làm người khác nhìn mà hâm mộ.

Một cô gái có thể ở trước mặt một người đàn ông phô bày chính mình ra mà không che giấu chút nào. Như vậy thì người đàn ông này nhất định vô cùng quan trọng với cô ấy, bằng không cũng sẽ không can đảm như thế.

Rốt cuộc cô gái là người như thế nào, có thể bắt lấy trái tim của Phong đại thiếu gia làm tù binh?

Hồng Thi Na im lặng làm người bạn của cô nghĩ rằng mình đã đoán đúng rồi, vì vậy to gan đi tới, có chút phách lối, khinh thường nói: "Vị tiểu thư này, Hồng Thi Na tiểu thư đã nhìn trúng bộ quần áo này, làm phiền cô cởi ra dùm, cảm ơn!"

"Hồng Thi Na?" Tạ Thiên Ngưng lầm bầm cái tên này, cảm giác có chút quen.

"Sao tôi lại có cảm giác cái tên này quen quen nhỉ?"

Có khả năng đã nghe qua ở nơi nào rồi, hình như là tên một người, nhưng lại giống như không phải?

Quên mất rồi.

"Cô ấy là thiên kim của Đỗng Sư Trưởng tập đoàn Hồng Thị, giờ thì rõ rồi chứ?" Người bạn kia nhán giọng nhắc nhở, giống như đang nói chuyện gì ghê gớm lắm.

Phóng mắt nhìn xem, hiện vẫn chưa có mấy người dám đắc tội với tập đoàn Hồng Thị, dĩ nhiên là rất ghê gớm rồi.

"A, tôi nhớ rồi, thiên kim của Đỗng Sư Trưởng tập đoàn Hồng Thị quả thật gọi là Hồng Thi Na."

Cô thấy tên người này ở trên mấy cái tạp chí nhiều chuyện. Nhưng lúc ấy không để ý lắm, cho nên không nhớ rõ.

Còn tập đoàn Hồng Thị ngược lại cô biết rất rõ ràng, là một công ty có thế lực rất lớn, có thể hô phong hoán vũ, cơ hồ ngang hàng với Phong Thị đế quốc.

Hơn nữa bên ngoài có tin đồn, tập đoàn Hồng Thị là dựa vào Phong Thị để quốc mới có thành tựu như ngày hôm nay. Nói cách khác, thật ra thì nó chính là một chi nhánh của Phong Thị để quốc.

Đắc tội tập đoàn Hồng Thị, cũng không khác gì đắc tội với Phong Thị để quốc.

Tạ Thiên Ngưng cân nhắc thiệt hơn, sau đó ngượng ngùng cười cười, lập tức đồng ý chuyện này: "Được, tôi lập tức thay quần áo."

Nói xong liền xoay người định đi đến phòng thử đồ, thay bộ đồ này ra.

Nhưng còn chưa đi được một bước, liền bị người khác kéo lại.

Phong Khải Trạch không để cho cô đi远, kéo cô trở lại vào trong ngực, lạnh lùng nói: "Bộ quần áo này đã là của em, em không cần để ý tới họ."

"Còn chưa tính tiền, cho nên còn không phải của tôi. Thôi đi, tôi đi thay quần áo ra." Cô cười nhạt một tiếng, kéo tay anh ra muộn rồi đi.

Nhưng anh không cho cứ ôm chặt cô vào trong ngực, ra lệnh cho cô: "Anh nói là của em, thì chính là của em."

Tạ Thiên Ngưng không nói gì, sau đó nhỏ giọng nhắc nhở vào bên tai anh: "Anh điên rồi sao, chúng ta cũng không mua nổi quần áo nơi này, cần gì phải giành với các cô ấy?"

"Anh trả tiền thì sẽ là của em." Phong Khải Trạch hỏi một đằng trả lời một néo, cố ý nói to lên, sau khi nói xong liền cầm một tờ giấy và tấm thẻ vàng đưa qua, lạnh lùng nói với nhân viên bán hàng: "Gói mười bốn bộ kia lại cho tốt, đưa đến địa chỉ này. Giữ bí mật địa chỉ cho tôi, nếu như tiết lộ thì tự mình gánh chịu."

"Dạ, nhất định sẽ giữ bí mật cho ngài." Nhân viên bán hàng không hề nghĩ ngợi, lập tức cầm tờ giấy và thẻ vàng đi làm chuyện của mình.

Lại thấy được tấm thẻ vàng này, Tạ Thiên Ngưng muốn nhìn rõ ràng một chút, muốn biết đây là thẻ gì nhưng nhân viên bán hàng đã cầm đi, cô không thấy rõ đành tức giận trùng mặt nhìn anh, ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng nhắc nhở: "Cô ấy là người của tập đoàn Hồng Thị, chúng ta không chọc nổi đâu. Hơn nữa, anh không có công việc, đốt tiền như vậy sẽ nghèo

chết luôn."

Cái cô không muốn nhất chính là trêu chọc những nhân vật lớn kia, nếu không sẽ gặp nhiều phiền toái làm mệt cả người.

Vì thế, cô vừa thấy những nhân vật lớn liền tránh thật xa, không thích tiếp xúc với bọn họ chút nào cả.

"Toàn bộ chi phí hôm nay anh trả hết." Anh đưa tay đến eo cô, ôm thật chặt không thả, lấy hành động để chứng tỏ thái độ cứng rắn của mình.
(vinhanh: anh Trạch dễ xương quá à....)

Ngay cả Phong Thị đế quốc anh cũng không để vào trông mắt, chứ đừng nói tập đoàn Hồng Thị.

Hai người đều là người của gia tộc có thế lực lớn mạnh, anh cảm thấy chán ghét mãnh liệt đối với những người trong đó, không hề thích chút nào.

"Đừng ồn ào, bây giờ không phải lúc náo loạn, tôi đi thay quần áo ra trước." Tạ Thiên Ngung không có tâm tư tranh cãi chuyện này với anh, chỉ muốn nhanh chóng thay quần áo ra.

Dù sao cô cũng mua không nổi, sớm muộn đều phải cởi ra .

"Anh nói em mặc cái này." Phong Khải Trạch lại cường thế ra lệnh, bá đạo còn kèm theo tức giận, nghiêm túc nhìn chằm chằm cô, dùng ánh mắt nói cho cô biết anh đang tức giận.

"Dù sao chúng ta cũng không có mua mặc nó làm gì, tôi đi thay quần áo ra đây."

Cô thật sự không hiểu, chuyện này có gì mà tức giận chứ?

Không phải chỉ là một bộ quần áo thôi sao, có hay không cũng chẳng sao cả.

"Ai nói không mua?" Anh lạnh lùng phản bác, ánh mắt cứng rắn chứng tỏ anh không phải đang nói đùa.

"Nhưng ——"

"Không có nhưng nhị gì hết, bộ quần áo này là em nhìn thấy trước, đương

nhiên là của em."

Tạ Thiên Ngưng có chút không lay chuyển được quyết định của anh, gương mặt gấp gáp cùng bất đắc dĩ, liếc mắt nhìn sang Hồng Thi Na, phát hiện sắc mặt của cô ta thật sự rất khó nhìn, tựa hồ như sắp khóc.

Không thể nào, đường đường là Thiên Kim Đại tiểu thư tập đoàn Hồng Thị, sẽ không vì không lấy được một bộ quần áo mà khóc chứ?

Lúc này, nhân viên bán hàng trở về, cung kính đưa thẻ vàng cùng hóa đơn: "Phong tiên sinh, thẻ của ngài và danh sách vật phẩm cùng hóa đơn tính tiền, xin mời nhận lại."

Phong Khải Trạch dùng một tay cầm thẻ và đồ còn lại, nhìn cũng không nhìn liền nhét vào trong túi, sau đó ôm người trong ngực rời đi.

Tạ Thiên Ngưng vốn định lấy danh sách để xem một chút, nhưng anh lại nhanh chóng nhét vào trong túi làm cô nhìn cũng không nhìn được một cái, trong lòng có chút buồn bực, càng thấy kì quái hơn. Bởi vì trong lòng buồn bực, cho nên sững sờ đi theo anh.

Người đàn ông này có thể trả được khoản tiền lớn như vậy sao?

Thật khó hiểu, hơn nữa anh tuyệt không sợ người tập đoàn Hồng Thị.

Trực giác nói cho cô biết, người đàn ông này không đơn giản. Xem ra cô phải hiểu anh thật rõ mới được, miễn cho bị anh đùa vòng quanh.

Hồng Thi Na nhìn chằm chằm Phong Khải Trạch ôm cô gái khác rời đi trước mặt cô, trong lòng không vui vẻ gì.

Anh biết rõ cô sắp là vị hôn thê của anh, anh lại còn qua lại với người con gái khác, đây rốt cuộc là ý gì?

"Thi Na, người đó là ai vậy, cư nhiên không sợ người tập đoàn Hồng Thị?"
Người bạn của Hồng Thi Na nhìn ra manh mối, cho nên mới vừa rồi cũng không ép buộc đối phương nhất định phải thay bộ quần áo khác.

Nhân viên bán hàng gọi người đàn ông kia là ' Phong tiên sinh ', chẳng lẽ là người của Phong Thị đế quốc?

"Anh ta chính là Phong Khải Trạch." Hồng Thi Na sụt sùi trả lời.

"Cái gì, anh ta chính là Phong Khải Trạch, là Phong Khải Trạch sẽ đính hôn với cậu sao?"

"Đúng vậy."

Hiện tại người bên ngoài đều biết rõ chuyện Phong Thị để quốc muốn kết thân với tập đoàn Hồng Thị. Hơn nữa chuyện này đã truyền đi xôn xao, có tin đồn nói sắp tới bọn họ sẽ đính hôn.

Nhưng với tình huống bây giờ thì dường như không ổn.

"Thi Na, cậu không sao chứ?"

"Không sao, chúng ta đi thôi. Nhớ kĩ, chuyện ngày hôm nay phải giữ bí mật." Hồng Thi Na hít một hơi thật sâu, cố nặn ra một nụ cười, sau đó liền đi về trước.

Chuyện ngày hôm nay, cô coi như không thấy gì cả.

Hơn nữa, đàn ông bên ngoài có vài người bạn xã giao thì cũng rất bình thường, cô không thể hép hỏi như thế, nếu không mọi người cũng không yêu mến cô.

-----oOo-----

Chương 77: Vừa riêng tư

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngung ngây ngốc đi theo Phong Khải Trạch ra khỏi trung tâm, vẫn còn đang nghi ngờ chuyện vừa rồi, nghĩ thế nào cũng không hiểu nên dùng sức kéo anh, đi tới trước mặt anh rồi nhìn chằm chằm, nghiêm nghị chất vấn: "Nói, anh rốt cuộc là ai?"

Dường như bây giờ cô đã từ từ đón nhận người đàn ông này, dần dần hạ thấp cảnh giác đối với anh, có lúc thậm chí cả chút cảnh giác cũng không có.

Mặc dù cô không biết người đàn ông này tại sao lại đối tốt với cô như vậy, chịu vì cô mà tiêu nhiều tiền như vậy, nhưng cô biết rõ, một người đàn ông

sẽ không vô duyên vô cớ đối tốt với một người không quen biết, huống chi bọn họ gặp nhau trong hoàn cảnh chả vui vẻ gì.

Trên người cô giống như buộc quả bom hẹn giờ.

"Anh là Phong Khải Trạch." Phong Khải Trạch mặt như không có việc gì cả trả lời, chỉ nói ra tên của mình, còn lại cái gì cũng không nói.

Anh thật sự là Phong Khải Trạch, không có lừa cô, hơn nữa từ đầu tới cuối anh cũng chưa từng lừa dối cô, tất cả đều chỉ do cô suy đoán mà thôi.

Chính cô tự đoán, vậy thì không thể trách anh được.

"Dĩ nhiên tôi biết anh tên Phong Khải Trạch, tôi muốn hỏi thân phận của anh, rốt cuộc anh là người thế nào, mà cả mắt cũng không chớp khi trả một khoản tiền lớn như vậy?"

Phong Khải Trạch —— cái tên này cô vẫn luôn cảm thấy rất quen, nhưng lại không nghĩ ra được là đã từng nghe ở đâu.

"Vậy em nghĩ anh có thân phận gì?" Anh cười nhạt một tiếng, dịu dàng hỏi ngược lại, một bộ dáng rất bình thản.

"Tôi làm sao biết thân phận của anh là gì? Tóm lại là anh có chuyện giấu tôi, nói mau." Cô cố chấp buộc anh nói.

Anh ta mỉm cười một tiếng, lạnh giọng nói: "Đây là chuyện riêng tư của cá nhân anh, nếu như em muốn biết vậy thì gả cho anh, chỉ cần em gả cho anh, cho dù em muốn biết trên người anh có mấy cọng lông, anh cũng sẽ nói cho em biết." (VyYen: chết với anh này mất (n_n).)

"....."

Cái gì mà chuyện riêng tư cá nhân, đây rõ ràng là cái cớ của anh, để cho cô hỏi cũng không được, mà không hỏi cũng không được, chỉ có thể tự mình hòn dỗi.

Do đó, cô xác định không thể quá tin tưởng người đàn ông này, bởi vì anh ta không thành thật.

"Đi thôi." Phong Khải Trạch thấy cô không hỏi nữa, thế là ôm cô tiến về phía trước.

Tạ Thiên Ngưng không chịu, lập tức đẩy anh ra, nghiêm nghị cảnh cáo nói: "Không cho phép động tay động chân với tôi, có nghe không?"

"Đừng quên quan hệ bây giờ của chúng ta, nếu như em không muốn biến mọi chuyện thành công cốc, thì tất cả mọi chuyện đều phải phối hợp thật tốt với anh." Anh cố chấp ôm cô lại, dùng ánh mắt nhắc nhớ cô.

Chạm phải ánh mắt nhắc nhớ của anh, Tạ Thiên Ngưng lập tức nhớ lại những tổn thương mà Tạ Minh San cùng Ôn Thiếu Hoa gây ra cho cô, đáy lòng tức giận như bão táp, ý niệm trả thù càng ngày càng mạnh. Dưới ngọn lửa hận thù, cô lựa chọn tiến về phía trước.

"Bất kể anh đối với tôi có ý đồ gì, chờ sau khi tham gia hôn lễ xong, anh đi đường cái của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi (*), sau này chúng ta đều có cuộc sống riêng, không cho phép anh quần lấy tôi nữa."

(*): ý nói hai người sẽ không liên quan gì đến nhau nữa.

Hiện tại, điều cô muốn làm nhất là trả thù, những thứ còn lại cứ để sang một bên.

Phong Khải Trạch duy trì im lặng, không trả lời những lời này của cô, nhưng trong lòng đã có đáp án.

Cho dù tham dự xong hôn lễ, anh cũng không rời khỏi cô, bởi vì cả đời này anh nhất định quần lấy cô.

Hai người thân mật đi ở trên đường phố, hoàn toàn giống như một đôi tình nhân đang trong thời gian yêu đương cuồng nhiệt.

Lúc này, điện thoại trong túi xách Tạ Thiên Ngưng vang lên, cô lấy ra xem, là Tạ Chính Phong điện tới, liền nhấn nút trả lời, vừa đi vừa nói.

"Được ạ, lát nữa cháu sẽ trở về lấy là được."

Nói xong, cúp điện thoại, vẻ mặt nặng nề mang theo đau thương.

Từ nét mặt của cô, Phong Khải Trạch liền đoán được không phải chuyện tốt lành gì, vì vậy nhẹ giọng hỏi cô: "Sao vậy?"

"Là chú tôi gọi điện thoại tới, nói tôi để quên ít đồ ở nhà, bảo tôi trở về lấy."

Bây giờ cô không muốn trở lại chỗ đó, nhưng nếu không đi lại không được.

"Là vật gì?"

"Chú ấy chưa nói, chỉ nói là vật rất quan trọng, muốn tôi nhất định trở về một chuyến. Được rồi, tôi sẽ tự mình đến đó, anh trở về lo chuyện của anh đi." Tạ Thiên Ngưng hít một hơi, đem bi thương toàn bộ giấu trong lòng, cố gắng không để biểu hiện ở trên mặt, sau khi nói xong liền đi tới một bên gọi taxi.

Nhưng Phong Khải Trạch không để cho cô đi, kéo cô lại, sau đó dẫn cô đến chỗ đậu xe của mình, vừa đi vừa nói: "Anh cùng đi với em."

"Không được, anh đừng quên quan hệ của chúng ta chỉ là người yêu giả, tôi không muốn chú của tôi hiểu lầm." (vyyen: chết với cô này mất).

"Em là đầu heo sao? Hôn lễ của Ôn Thiếu Hoa với Tạ Minh San, em muốn đưa anh cùng đi tham gia, đến lúc đó ai cũng biết anh là bạn trai của em, điểm này, em phải hiểu rõ chứ." (vyyen: Anh KT mắng đúng lắm.....) (tâm tâm: không có nǎo ==")

"."

Có phải cô đang làm ợi chuyện trở nên phức tạp hơn không?

Tạ Thiên Ngưng vẫn còn do dự, nhưng đã bị Phong Khải Trạch đẩy lên xe, cài dây an toàn cho cô.

(vyyen: yêu phải người như vậy thật khổ, ko biết mình có ngốc như vậy ko nhỉ. Tâm Tâm nàng thấy ta có ngốc như vậy ko?)

(tâm tâm: à ko, nàng ngốc hơn =)))

(vinhanh: chết với hai đứa em của tui quá.)

Xe chậm rãi khởi động, làm cô không có lựa chọn nào khác, đành phải chấp nhận thực tế.

Cũng được, vì cơn giận này, cái gì cũng không sao cả, hiểu làm thì hiểu làm đi, có lẽ vụ hiểu lầm này cũng đúng.

Sau nửa giờ, hai người đi tới cửa Tạ gia, nhấn chuông cửa.

Không bao lâu, Tạ Chính Phong mở cửa ra, vẻ mặt tươi cười chào hỏi:
"Thiên Ngưng ——"

Lời còn chưa nói hết, liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi, kinh ngạc nhìn diện mạo Tạ Thiên Ngưng hoàn toàn khác, bên cạnh cô còn có một người đàn ông, làm ông trọn tròn mắt.

"Chú." Tạ Thiên Ngưng mỉm cười chào hỏi, giọng nói có chút cứng ngắc, lúng túng đứng nguyên tại chỗ.

Cô dĩ nhiên lúng túng, bởi vì nơi này có một chút chuyện khiếu cho cô không muốn phải đối mặt.

"Thiên Ngưng, cháu, người này là, cậu ta, cậu ta là ——" Tạ Chính Phong vô cùng giật mình, nói cũng không nói hết câu được, hoàn toàn không thể tin được sự thật trước mắt.

Đây là cháu gái Tạ Thiên Ngưng của ông sao?

Thiên Ngưng bây giờ, thật sự rất đẹp, tuyệt đối không thua Tạ Minh San.

Tại sao Thiên Ngưng lại biến mình trở nên như vậy?

Tạ Thiên Ngưng hơi do dự, không biết nên giải thích thân phận của Phong Khải Trạch ra sao cho tốt.

Vậy mà, cô còn chưa nghĩ ra câu trả lời thì Phong Khải Trạch ngược lại tiến bước lên trước, rất tự nhiên giới thiệu: "Chào chú, cháu là bạn trai của Thiên Ngưng."

"Là bạn trai ——"

Lần này Tạ Chính Phong còn ngây người hơn, hoàn toàn không biết làm sao.

Cô cháu gái của ông rời đi có mấy ngày, trở lại liền dẫn theo bạn trai mới, có phải là quá nhanh hay không?

Ông rất hiểu rõ Thiên Ngưng, cô không thể nào ở trong thời gian ngắn tìm được bạn trai, huống chi xem ra anh chàng này lại có điều kiện rất tốt.

"Chú, chú làm sao vậy?" Tạ Thiên Ngưng biết Tạ Chính Phong kinh ngạc, cũng không biết nói gì, không thể làm gì khác hơn là tùy ý nói một chút.

"Không có, không có gì, nhanh vào nhà đi, mời vào." Tạ Chính Phong lấy lại tinh thần, cúng nhặc mời hai người bọn họ vào nhà.

Phong Khải Trạch không chút khách khí, đi theo Tạ Thiên Ngưng vào, nhìn lướt qua hoàn cảnh nơi này một chút.

Căn nhà rộng khoảng hơn 100 mét vuông, đủ thấy rõ, cái gia đình này cũng không phải giàu có gì.

Khó trách Tạ Minh San lại muốn gả cho Ôn Thiếu Hoa như vậy, sau khi tốt nghiệp đại học không đi tìm việc làm, mà trực tiếp tìm đàn ông, hơn nữa còn đào góc tường của chị họ mình, đại khái cũng là do hoàn cảnh đưa đẩy thôi.

"Mời ngồi." Tạ Chính Phong thu dọn đống báo chí để bừa bộn trên ghế salon lại, ý bảo hai người ngồi.

Ông cho là chỉ có một mình Tạ Thiên Ngưng trở về, cho nên không có dọn dẹp nhà, hiện giờ trông nó rất bừa bộn.

Lúc này, Ninh Nghiên ở trong phòng bếp lớn tiếng nói chuyện, không biết có khách tới nhà: "Chính Phong, có phải Thiên Ngưng trở về hay không? Nếu như nó về, ông để cho nó dọn dẹp nhà cửa đi, giờ trong nhà bừa bộn quá rồi."

Những lời này khiến Phong Khải Trạch nghe được thấy rất không vui, hai hàng lông mày nhíu lại.

Thì ra quả táo nhỏ của anh đã sống mười năm trong hoàn cảnh như vậy, anh có thể không so đo căn nhà to hay nhỏ, nhưng thái độ gia đình này đối xử với cô làm anh vô cùng không hài lòng.

Con gái của bọn họ đã cướp chồng sắp cưới của Tạ Thiên Ngưng, hơn nữa cô cũng đã dọn ra ngoài, bọn họ còn gọi cô trở về để dọn dẹp nhà cho bọn họ?

Đây là loại người gì chứ?

Tạ Chính Phong thấy trên sắc mặt Phong Khải Trạch không vui, vô cùng

khó xử, không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ là ngượng ngùng cười cười.

Tạ Thiên Ngưng cũng nghe thấy lời nói của Ninh Nghiên, theo thói quen muốn đứng dậy thu dọn nhà cửa.

Nhưng Phong Khải Trạch lại không cho phép, kéo tay của cô lại, ra lệnh: "Anh không cho phép em làm những chuyện này."

"Chỉ là dọn dẹp một chút thôi, cũng không tốn bao nhiêu thời gian, nên không sao đâu." Cô cười khổ trả lời, đáy lòng tràn đầy đau thương, vẫn còn muốn đứng dậy đi dọn dẹp.(vyyen: chết mất, em tức chết mất thôi đại tỷ ơi!!!!!!)

(vinhanh: bình tĩnh một chút ==")

Anh cố chấp kéo tay cô lại, không để cho cô làm: "Anh nói, anh không cho phép em làm chuyện này, hơn nữa đây cũng không phải chuyện em nên làm."

"."

Tạ Chính Phong thấy tình hình không ổn, bèn ra mặt nói chuyện, vẻ mặt cực kỳ lúng túng: "Thiên Ngưng, cháu không cần phải làm cái này đâu, ngồi xuống đi."

"Chú." Tạ Thiên Ngưng ưu sầu nhìn Tạ Chính Phong, bất đắc dĩ cúi đầu, không biết nên nói gì.

Trước đây việc dọn dẹp nhà cửa đều do cô làm, không nghĩ tới khi cô rời khỏi nhà mới có mấy ngày, trong nhà liền bừa bộn thành như vậy.

Chẳng lẽ Tạ Minh San không dọn dẹp sao? (vinhanh: lo điệu, lo cua zai làm gì dọn.)

"Thiên Ngưng, cháu đừng để ý tới thiếp của cháu, bà ấy chính là người như vậy, cháu cũng đừng so đo với bà ấy."

"Chú, không có gì."

"Ngồi đi."

"Vâng."

Tạ Thiên Ngưng ngồi xuống, Phong Khải Trạch cũng không còn lo lắng, theo cô cùng ngồi xuống, ánh tượng đối với người Tạ gia cực kém, nhất là người trong nhà bếp kia.

Bọn họ cố ý gọi điện thoại để Tạ Thiên Ngưng trở về, chẳng lẽ chính là muốn cô trở lại dọn dẹp sao?

Nếu sự thật là như vậy, mấy người nhà này thật là quá ghê tởm.

"Thiên Ngưng, cháu quen bạn trai mới khi nào vậy, sao không nói cho chú biết?"

"Cháu ——"

Không đợi Tạ Thiên Ngưng trả lời, Phong Khải Trạch vẫn trả lời trước, hơn nữa còn ôm cô trả lời: "Chú, cháu cùng Thiên Ngưng mặc dù mới quen không bao lâu, nhưng cháu không thể rời xa cô ấy, cháu thích cô ấy, cho nên liền quyết theo đuổi cô ấy cho bằng được. Trước đó không lâu, cháu biết vị hôn phu của cô ấy bắt cá hai tay, cháu đã vui mừng đến mấy đêm không ngủ được, vì thế cháu áp dụng kế hoạch điên cuồng theo đuổi, cho nên mới cưa được cô ấy, để cô ấy nằm gọn trong tay mình."

Ôi trời ơi, tên này đúng là quá giỏi, nói dối mà mặt không đỏ, hơi thở không gấp.

Tạ Thiên Ngưng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào anh, nhưng cũng chỉ biết im lặng không nói gì.

"A ——" Tạ Chính Phong không dám hỏi nữa, bởi vì ông cảm thấy rõ đối phương vừa tức giận vừa bất mãn.

Chàng trai này, có một loại khí phách uy nghiêm, cả người toát ra hơi thở lạnh lẽo, làm cho người ta có chút sợ hãi.

Lúc này, Ninh Nghiên trong phòng bếp lại hô to: "Chính Phong, lát nữa Thiên Ngưng làm vệ sinh xong, ông nói cho nó biết, đồ dùng trong nhà đã hết rồi, ông nói nó đi ra ngoài mua đi. Còn có a, đồ trong tủ lạnh cũng cần mua thêm."

"."

-----oOo-----

Chương 78: Trái tim hoàn toàn lạnh giá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lời của Ninh Nghiên khiến không khí trong đại sảnh trở nên đông cứng lại, mỗi người đều mang tâm tư riêng.

Tạ Thiên Ngung nghe những lời này, trong lòng khó chịu lắm, giống như bị một cái cây đâm xuyên vào lòng cô, mà nó đã sớm bắt rễ và cắm sâu vào bên trong, chỉ là lúc đầu vẫn còn bất động cho nên cô không mới không có cảm giác đau, hiện giờ bỗng nhiên nó chuyển động, những trận đau đớn cứ liên tiếp kéo đến.

Mười năm rồi, mỗi một việc làm ở trong nhà này, cô cũng không oán không hối, tuyệt đối không cảm thấy có gì không ổn, bởi vì cô cho rằng, mỗi người ở đây đều là người nhà của cô, vốn dĩ làm chút chuyện cho bọn họ đó là chuyện đương nhiên.

Nhưng khi nghe Ninh Nghiên nói những lời này, cô bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình chỉ là người hầu ở đây mà thôi.

Phong Khải Trạch cũng cảm giác được chỗ này, vốn đã có ấn tượng không tốt đối với người Tạ gia, giờ phút này toàn bộ đều đã chuyển thành tức giận.

Toàn bộ người trong nhà này đều quá đáng ghét, người nhỏ đã khi dễ người khác, người lớn cũng bắt nạt người ta, bọn họ coi Tạ Thiên Ngung là gì chứ?

Tạ Chánh Phong có vẻ là người khá bình dị, hay xấu hổ, lại rất thẹn thùng, trên mặt chỉ biết nụ cười ngượng ngùng, hận không thể tìm cái lỗ để chui xuống.

Trong lúc mọi người còn đang trầm mặc, trong nhà bếp Ninh Nghiên lại mở miệng: “Chánh Phong, tiền sinh hoạt tháng này đều dùng mua đồ hết rồi, thành ra tiền điện nước vẫn còn chưa đi đóng, một hồi ông kêu Thiên Ngung đi đóng đi, với lại còn đóng rác ở ngoài cửa vẫn chưa đi đổ đó.”

Lời này vừa nói ra, rốt cuộc Tạ Chánh Phong không thể chịu đựng nổi,

hướng vào trong phòng bếp rống to: “Bà câm miệng lại cho tôi.”

Ninh Nghiên nghe thấy tiếng quát lớn, cảm thấy bản thân uất ức, vì thế trực tiếp từ bên trong mắng ngược trở lại: “Ông làm gì phát hỏa với tôi chứ, tôi chọc giận ông hồi nào hả?”

“Tôi bảo bà câm miệng, bà không nghe thấy sao?”

“Tạ Chánh Phong, bộ ông uống nhầm thuốc rồi sao?” Ninh Nghiên cảm thấy chuyện không ổn, vì thế từ trong nhà bếp đi ra, trên người còn mặc tạp dề, vừa định ra khỏi nhà bếp liền muốn chửi, nhưng khi thấy trong phòng khác có thêm một người, hơn nữa Tạ Thiên Ngung còn lột xác trở thành một thiên nga xinh đẹp, nhất thời khiến bà kinh ngạc đến trợn tròn mắt, lời muôn nói ra đột nhiên nuốt trở lại trong cổ họng.

Chuyện này là sao?

Cho tới bây giờ Tạ Thiên Ngung cũng chưa ăn diện cho bản thân mình, bây giờ trở về lại trang điểm xinh đẹp vậy, chẳng lẽ muốn cướp Ôn Thiếu Hoa lại sao?

Không được, bà không thể để cho chuyện này xảy ra như vậy, bằng không con gái bà phải làm sao đây?

Vì muôn ổn định thế cục, Ninh Nghiên không chú ý đến người lạ là Phong Khải Trạch đang nhìn bà, trực tiếp tức giận chất vấn Tạ Thiên Ngung: “Thiên Ngung, cô làm ình trở thành bộ dạng này là vì muốn đoạt lại Thiếu Hoa sao?”

“Cháu___” Tạ Thiên Ngung cảm nhận rõ ngũ vị tạp trần ở trong lòng, thật sự không biết nên đối mặt chuyện này như thế nào. Áp a áp úng muốn giải thích nhưng lời còn chưa nói ra đã bị ngắt ngang.

Ninh Nghiên không cho cô có cơ hội nói chuyện, tiếp tục mắng: “Thiên Ngung, vài ngày nữa thì Thiếu Hoa với Minh San sẽ kết hôn với nhau, cô đừng có không biết xấu hổ đi chen chân vào giữa 2 đứa nó, có được không?”

Nghe những lời này, Tạ Thiên Ngung nổi giận, tức giận đứng lên rống to để phản bác lại: “Cháu không biết xấu hổ chen chân vào giữa họ ư, đây là phải nói do con gái của thím không biết xấu hổ chen chân vào cháu với

Thiếu Hoa mới đúng chứ?”

“Thiếu Hoa đã nói là không thích cô, cô cần gì phải cứ quần lấy chi cho phiền phức chứ? Tình cảm không thể miễn cưỡng, càng miễn cưỡng càng không thể có hạnh phúc. Hôm nay cô ăn mặc xinh đẹp như thế này thì ra là muốn để cho Thiếu Hoa xem, để cho nó hồi tâm chuyển ý đổi với cô à. Tôi nói cho cô biết, cô hãy từ bỏ chuyện này đi, Thiếu Hoa với Minh San đi dự tiệc rồi, cô sẽ không thể gặp được nó đâu.”

Tạ Chánh Phong thật sự nhìn không thuận mắt rồi, đứng lên vung một cái tát lên trên mặt Ninh Nghiên, nổi giận nói: “Ninh Nghiên, Minh San đã khiến cho tôi không thể ngẩng đầu trước mặt Thiên Ngưng rồi, không ngờ cả bà lại càng quá đáng hơn, hai mẹ con các người đã làm cường đạo rồi giờ lại còn đi bắt nạt người ta, có phải không?”

“Tạ Chánh Phong, ông dám vì một người không có quan hệ mà đánh tôi ư?” Ninh Nghiên lấy tay ôm mặt mình, nổi giận lôi đình mà mắng to.

“Cái gì không có quan hệ, Thiên Ngưng là con gái của anh trai tôi, cái này gọi là không có quan hệ được sao hả?”

“Anh trai ông đã chết mười năm rồi, chuyện của con gái ông ấy thì có liên quan gì nữa chứ?”

“Ninh Nghiên_____”

“Tôi có nói sai sao? Anh ông đã chết rồi, ông ấy để lại cho ông cái gì hả? Ông ta chỉ để lại cho ông cái gánh nặng là Tạ Thiên Ngưng thôi, cái gì cũng không để lại cho ông, dựa vào gì muốn chúng tôi chiếu cố một người chẳng liên quan gì chứ hả? Hơn nữa, chúng ta đã chiếu cố cô ta đã mười năm rồi, coi như trả đủ lại ân tình nhỏ bé kia cho anh ông rồi.”

“Bà_____”

“Tạ Chánh Phong, ông có biết không, mười năm nay tôi rất hận ông, chuyện gì ông cũng đều vì nghĩ cho Tạ Thiên Ngưng, mà ông có nghĩ cho Minh San không? Ông đã không nghĩ cho con gái của chúng ta, tôi đây là mẹ nó thì phải nghĩ cho nó thôi. Nó thích Thiếu Hoa nên tôi sẽ không để bất cứ người nào cướp Thiếu Hoa ra khỏi bên cạnh nó.”

Sau khi Ninh Nghiên cùng Tạ Chánh Phong cãi nhau dữ dội, ánh mắt tràn

ngập căm thù, trùng về phía Tạ Thiên Ngưng, cảnh cáo lấy cô, đừng có mơ tưởng mà cướp lại Ôn Thiếu Hoa.

Tạ Chánh Phong bị mắng đến xám cả mặt, tuy rằng buồn bức, nhưng không biết nói gì tốt đây, chỉ có thể vô lực ngồi xuống rồi cúi đầu thở dài.

Dưới tình huống như vậy, ông nên nói cái gì đây, ông có năng lực để nói gì chứ?

Nhin theo cái tát lúc đầu mà Ninh Nghiên hứng chịu, Tạ Thiên Ngưng ngo ngác nhìn bà, căn bản kinh ngạc khi thấy bà bị đánh, sau đó nghe những lời nói của bà, toàn bộ kinh ngạc biến thành thất vọng và đau khổ.

Cô luôn xem và dõi dãi mọi người như người thân của mình, nhưng lại không ngờ tới, đối với bọn họ cô chỉ là người dung.

Một từ không liên quan, khiến trong lòng hoàn toàn nguội lạnh.

Lúc này Phong Khải Trạch đứng lên, đem Tạ Thiên Ngưng kéo vào trong ngực, trước mặt vợ chồng Tạ Chánh Phong, nhu tình tựa như nước, ôn nhu an ủi cô: “Không có việc gì đâu, tất cả đều còn có anh đây, anh đồng ý làm vật cản tránh gió suốt đời cho em.”

Hai mắt cô rưng rưng nhìn lên, kích động khi nhìn vào anh, nhịn không được nhào vào trong lòng anh, thầm nghĩ tình cảm của bản thân mình đã biến thành từng mảnh vụn nên muốn đi tìm một chỗ ấm áp để tựa vào.

Anh ôm lấy cô, dịu dàng nói: “Về sau không được phép của anh, thì không được một mình đi đến nơi này có biết không?”

Lời nói bá đạo cùng giọng điệu ôn nhu này khiến cô như bị mê hoặc, chỉ ngây ngốc gật đầu, hoàn toàn không biết bản thân đang làm gì, chỉ muốn nghĩ đến phần ấm áp này.

Cô hiện giờ thật sự cần một chỗ dựa dỗ dành, bằng không thật sự sẽ không thể chịu đựng nổi, mà ngã xuống.

Hai người ôm lấy nhau đầy tình cảm, khiến Ninh Nghiên ở bên cạnh trọn tròn mắt, lảng lảng hỏi: “Các, các người ___”

Tạ Thiên Ngưng chưa bao giờ vô cùng thân thiết với người khác phái đến như thế, hiện tại làm sao có thể ôm áp cùng một người đàn ông khác đến

như vậy chứ?

Tạ Chánh Phong đứng lên, lạnh lùng giải thích: “Đây là bạn trai của Thiên Ngưng, cậu ấy còn giỏi hơn cả Ôn Thiếu Hoa nữa. Ninh Nghiên, làm người không nên quá đáng vậy, bằng không sẽ gặp báo ứng đó. Bà oán giận tôi không nghĩ nhiều cho Minh San, vậy thử hỏi xem, tôi phải làm thế nào mới là nghĩ cho nó hả, giúp nó cướp lấy vị hôn phu của Thiên Ngưng mới là nghĩ cho nó sao? Minh San tốt nghiệp đại học đã ba năm rồi, ba năm nay nó vẫn không chịu đi tìm việc làm, không có lúc nào không nghĩ tới biện pháp àm thầm cướp lấy vị hôn phu của Thiên Ngưng, đây là chuyện mà những tiểu tam hay làm. Mười năm rồi, tiền chi trong nhà này đều chỉ có mình tôi phải gồng gánh, bà có biết tôi mệt mỏi lắm rồi không? Cũng may những năm gần đây có Thiên Ngưng trợ giúp cho nhà không ít, nên tôi mới thấy được thoái mái đôi chút, cho nên trong lòng tôi luôn thương con bé, cảm kích con bé, những chuyện này các người có từng hiểu rõ không hả?”

“Tôi___”

Lúc này tới phiên Ninh Nghiên á khẩu không thể trả lời được, xấu hổ cúi đầu xuống, trong lòng thật sự rất lúng túng.

Chuyện sao lại thành ra thế này?

“Ninh Nghiên, tôi là đàn ông, lo cho vợ con là trách nhiệm của tôi, cho nên tôi chưa từng nói nửa câu oán trách các người. Nhưng các người cứ đối xử với Thiên Ngưng như vậy, thật sự khiến tôi rất tức giận. Thiên Ngưng đã chuyển ra khỏi nhà này rồi, mà bà lại còn có mặt mũi bảo con bé đi làm vệ sinh, trả tiền phí mua đồ hàng ngày, tiền điện nước, còn muốn mua này nọ, sao bà không kêu con gái bà làm chuyện đó đi chứ?”

“Này___”

“Bà cho là gả Minh San cho Thiếu Hoa là chuyện tốt sao? Tôi thật sự khẳng định nói cho bà biết, cuộc hôn nhân này tuyệt đối không hề có hạnh phúc, bà chờ mà hối hận đi. Cuộc hôn nhân này là do anh tôi khi còn sống đã định ước, vậy thì tuyệt đối không phải chuyện đơn giản, các người làm vậy chỉ khiến cho chuyện này càng tồi tệ hơn thôi.” (chí lý quá đi)

“Chánh Phong, kỳ thực , kỳ thực tôi không hề nghĩ như vậy, tôi chỉ là, chỉ là_____” Ninh Nghiên muốn giải thích, nhưng lại không biết giải thích

thế nào.

Bà tức giận, cũng chỉ muốn con gái có được kết cục tốt mà thôi, chuyện khác cẩn bản chẳng hề nghĩ nhiều lắm.

Là một người mẹ chỉ nghĩ cho bản thân con mình thì có gì là sai chứ?

“Bà đã quá ích kỷ rồi đó.”

“Tôi_____”

Tạ Thiên Ngưng nghe đến đoạn này, thấy trong lòng đã dễ chịu hơn một chút, sau khi rời khỏi lồng ngực của Phong Khải Trạch, hít một hơi, bày ra vẻ tươi cười nói khẽ, “Thím Ninh à, thím yên tâm đi, con sẽ không cướp Thiếu Hoa từ người Minh San đâu, bởi vì đối với con mà nói, người đàn ông đó không đáng để con gởi gắm tấm thân.”

“Này_____”

Ninh Nghiên vẫn cứ kéo ngữ điệu ra, nói không ra lời, trong lòng càng lo lắng.

Sao tất cả mọi người đều nói Ôn Thiếu Hoa là người không tốt chứ?

Nhất định là không ăn được nho nên nói nho còn xanh mà, hù.

Trong lòng Ninh Nghiên đã nhận định con gái gả cho Ôn Thiếu Hoa là chuyện tốt, mặc kệ ai nói thế nào, đều không thay đổi quyết định.

Ôn Thiếu Hoa là cậu chủ nhà giàu, gả cho cậu ta có gì mà không tốt chứ?

“Chú, chú muốn con về lấy đồ, rốt cuộc là lấy gì vậy?” Tạ Thiên Ngưng không muốn nói đến chuyện đó nữa, liền chuyển sang chuyện khác.

Tạ Chánh Phong lấy từ dưới bàn ra một cái hộp gỗ đã bị khoá, sau đó dùng hai tay đưa cho cô: “Đây là đồ ba con còn sống muốn chú bǎn quản, nói khi nào con xuất giá thì giao lại cho con. Chú vốn định muốn tiếp tục bảo quản, nhưng không biết sau này có chuyện xấu gì xảy ra không, trước mắt cứ giao lại cho con.”

Tạ Thiên Ngưng vừa nghe đến ba khi còn sống để lại gì đó, thật sự bị kích động, hai tay chậm rãi nhận lấy cái hộp gỗ, nâng niu trong lòng bàn tay

xem như gia bảo.

Cô cho rằng ba chặng đế lại gì cho cô, thì ra còn có cái hộp, chính là hòm đã khóa này.

“Chú, chìa khóa của ô khóa này đâu?”

“Chú không có chìa khóa.”

“Sao có thể không có chìa khóa chứ?” Máu nóng như dâng lên.

“Cái hòm này kỳ thực là đồ cưới mẹ con đã chuẩn bị cho con lúc con mười sáu tuổi, cho nên chìa khóa này ở trong tay mẹ con, nhưng mà tuyệt đối không ngờ mẹ con cùng ba con _____”

“Chú, hòm này cháu không cần, cho chú đó.” Tạ Thiên Ngưng vốn xem hòm này như báu vật, đột nhiên trong một lúc lại vô cùng chán ghét.

“Đây là ba con đế lại cho con, cũng là của mẹ con đế lại cho con, con vẫn nên cầm đi, nếu con thật sự không muốn thấy hòm này, vậy thì cứ đem giấu nó đi, giấu ở chỗ nào mà con không nhớ đó.”

“.....”

Phong Khải Trạch nhìn thấy cô do dự, vì thế nói một câu: “Cầm đi, mặc kệ chuyện xưa nó có là gì, đây đều là của em. Có lẽ đây chưa phải là kết thúc của chuyện ngày xưa, sau này nó có thể tiếp tục phát triển chỉ chờ em đến viết thôi.”

“.....”

-----oOo-----

Chương 79: Có chút khó chịu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng cầm cái hộp rời khỏi Tạ gia, khi ngồi vào ghế lái phụ vẫn ngắn người ra, trong đầu thoáng xuất hiện những chuyện đã xảy ra năm cô mười sáu tuổi.

Khi đó, cô mới lên trung học, như bao đứa trẻ khác, cô cũng có một gia đình ám cúng.

Thế nhưng gia đình ám cúng đó chỉ trong một đêm hoàn toàn tan vỡ.

Vào một ngày, trời mưa to, cô che ô, đi nhanh trên đường, chỉ mong sớm về nhà để gặp được ba mẹ thân yêu của cô.

Nhưng khi cô đến cửa lại thấy một người đàn ông xa lạ, một tay che ô, một tay ôm mẹ của cô, giúp bà ấy ngồi vào ghế trước của xe, sau đó tự mình lên xe.

Lúc này, ba từ trong nhà chạy theo cầu xin trong mưa: "Thư Nhu, đừng đi, anh xin em, đừng bỏ đi có được không?"

"Thư Nhu, đừng rời bỏ anh, có được không?"

Cho dù ba van xin thế nào cũng không có tác dụng gì, mẹ vẫn ngồi trên xe, dần dần biến mất trong màn mưa, chỉ còn lại ba đau lòng khóc to.

Ông quỳ trên mặt đất, mặc cho nước mưa tuôn tầm tã, ngửa mặt lên trời bi thương hét to: "A ——"

Tiếng hét tê tâm liệt phế, khiến lòng cô cũng chua xót.

Mẹ cứ như vậy mà đi, như biến mất khỏi trái đất này, không bao giờ xuất hiện nữa.

Sau đó cô mới biết thì ra mẹ đã sớm phản bội ba, đi theo người đàn ông khác ở bên ngoài, cuối cùng bỏ đi đến nay cả một chút tin tức cũng không có.

Cô hận mẹ.

Bởi vì hận, cho nên những năm gần đây, cô không hề hỏi thăm tin tức của mẹ, xem như bà ta chết rồi, từ đó trong trí nhớ của cô, chỉ có ba không có mẹ.

Phong Khải Trạch ngồi bên cạnh, thấy mặt cô buồn rầu, còn có ý căm hận, trong lòng nghĩ cô chưa quên được chuyện cũ, mặc dù anh rất muốn hỏi rõ, nhưng lại không đành lòng xát muối lên vết thương của cô, cho nên không hỏi gì.

Hồi lâu, đành nhẹ nhàng khuyên nhủ cô: "Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, con người phải hướng đến tương lai mới có thể sống tốt được."

"Tôi hơi mệt, muốn quay về nghỉ ngơi, anh đưa tôi về đi." Tạ Thiên Ngưng mệt mỏi bâng quơ nói một câu, sau đó đặt cái hộp sang một bên, không suy nghĩ nữa.

Những chuyện năm xưa, cô vẫn luôn chôn nó ở nơi sâu nhất, khó khăn lắm mới quên được.

Nhưng hôm nay, bởi vì cái hộp này, cô không chịu được lại nhớ đến những ký ức đó, kết quả lại khiến bản thân mình khó chịu.

Hình bóng của mẹ từ từ xuất hiện mơ hồ trong đầu cô.

"Được." Anh trả lời dịu dàng, sau đó lái xe từ chỗ đậu xe quay ngược ra ngoài, dần dần rời khỏi.

Đúng lúc này có một chiếc xe lái vào, hai chiếc xe con chậm rãi lướt qua nhau.

Tạ Thiên Ngưng vô cùng mệt mỏi, tựa lưng trên ghế, nhắm mắt lại, cho nên không nhìn thấy chiếc xe này, càng không biết người trong xe là ai.

Người lái chiếc xe đó là Ôn Thiếu Hoa, Tạ Minh San ngồi ở ghế lái phụ, mắt nhìn thấy Tạ Thiên Ngưng lướt qua, nhưng cô ta cũng không nhìn rõ, khi cô ta định nhìn kĩ một chút thì chiếc xe đã lướt nhanh qua.

Chắc là cô nhìn nhầm rồi, Tạ Thiên Ngưng như thế nào, cô vốn quá rõ, đầu tóc và quần áo của người kia, nhất định không phải phong cách vốn có của Tạ Thiên Ngưng, cho nên nhất định không phải là cô ta.

Có lẽ vì cô quá sợ Tạ Thiên Ngưng sẽ cướp lại Ôn Thiếu Hoa, nên mới liên tiếp sinh ra ảo giác, nhất định là như vậy.

Hôn lễ càng ngày càng gần, cô cũng càng lúc càng khẩn trương, lo lắng vô cùng.

Tạ Minh San cố gắng trấn an lòng mình, không để lòng quá sợ hãi.

Ôn Thiếu Hoa chỉ lo lái xe, không để ý bên cạnh, cho nên căn bản không biết người nào đi qua.

Sau khi hai người xuống xe, liền thân mật ôm eo nhau đi vào trong nhà, không gõ cửa, mà là cầm chìa khóa mở cửa đi vào.

Nhưng vừa vào đã thấy không khí trong nhà rất lạ, giống như mới xảy ra chuyện gì.

Tạ Chính Phong cùng Ninh Nghiên ngồi ở trong đại sảnh, hai người buồn bực không lên tiếng, đều trầm mặc suy nghĩ.

Sau khi cãi nhau ầm ĩ như vậy, thật quá ưu phiền.

Thấy tình cảnh lạ lùng như vậy."Cha, mẹ, hai người sao vậy?" Tạ Minh San kéo cánh tay Ôn Thiếu Hoa đi vào, nhẹ nhàng hỏi.

Ninh Nghiên vừa nhìn thấy Ôn Thiếu Hoa, lập tức đứng lên, thu lại sắc mặt bế tắc, thân thiện nói: "Thiếu Hoa, con đến rồi a!"

"Bác Ninh, cháu đưa Minh San về. Chào bác Tạ." Ôn Thiếu Hoa lẽ phép trả lời, thấy phòng khách lộn xộn như vậy có chút khó chịu.

Trước kia mỗi khi anh đến Tạ gia, trong nhà đều luôn sạch sẽ, mặc dù không sang trọng hoa lệ, nhưng nhà cửa sạch sẽ như vậy khiến cho người ta cảm thấy thoải mái.

Nhưng hôm nay, không chỉ có lộn xộn, hơn nữa còn bẩn, trên sàn nhà bám đầy bụi, cả phòng bốc lên mùi lạ, giống như mùi rác.

Như vậy có thể thấy, nhà này nhiều ngày rồi chưa dọn dẹp.

Tại sao lại như vậy?

"Cháu đi lấy nước uống."

"Ừ."

Mặc dù Ôn Thiếu Hoa có chút khó chịu, nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn không biểu hiện ra ngoài, theo thói quen đi tới bên cạnh tủ lạnh, lấy bình nước uống.

Thế nhưng vừa mở ra, mùi thức ăn thiu trong tủ lạnh bốc lên, làm hắt hắt nhão nhó.

Nhưng hắn vẫn chịu đựng được, sau đó duỗi tay về chỗ cũ lấy thứ mình muốn, nhưng lại không có, cảm thấy rất kỳ lạ, vì vậy liền hỏi: "Tại sao không có loại nước suối cháu thường hay uống trong tủ lạnh?"

Không chỉ có loại nước hắn hay uống, mà những thứ khác cũng chẳng có.

Trước kia mỗi lần hắn tới, trong tủ lạnh đều đầy chật, hắn muốn uống gì đều có đủ.

Nhưng hôm nay, lại không có gì cả.

Lời vừa nói ra, Tạ Minh San cùng Ninh Nghiên lập tức lo lắng, có chút xấu hổ, đang muốn viện cớ giải thích, thì Tạ Chính Phong lại giấu cợt trả lời: "Bởi vì Thiên Ngưng đi rồi, cho nên không có người biết loại nước suối này được mua ở đâu. Đừng nói là nước suối, ngay cả những thứ khác cũng không có ai mua."

Nói xong, kê chân lên bàn, nhàn rỗi đọc báo.

Ôn Thiếu Hoa không biết quý trọng Thiên Ngưng, đó là vì Thiên Ngưng quá cưng chiều hắn, chuyện gì cũng nghĩ cho hắn. Ông thật muốn xem lúc người đàn ông phụ tình này hồi hận sẽ như thế nào?

Lời Tạ Chính Phong nói ra, làm Ninh Nghiên cùng Tạ Minh San cực kỳ tức giận, trừng mắt giận dữ nhìn ông.

Ninh Nghiên không nhịn được, trách ông: "Ông bớt nói giùm tôi một cái đi."

"Tôi nói toàn sự thật, trước kia có Thiên Ngưng nên mọi việc đều xử lý tốt, hiện tại không có nó, bà xem cái nhà này, lộn xộn thành thứ gì?"

"Im đi."

Vì trán an Ôn Thiếu Hoa, Tạ Minh San không thể làm gì khác hơn là làm nũng giải thích: "Thiếu Hoa, em xin lỗi, gần đây quá bận rộn, cho nên em không kịp đi mua bổ sung vào, ngày mai em sẽ đi mua, có được không?"

"Đúng đúng, đạo này chúng ta quá bận cho nên chưa kịp mua. Hay là tối nay con ở lại dùng bữa đi, bác làm nhiều món lăm, à thức ăn cũng sắp chín rồi, chắc chút là có thể dùng được." Ninh Nghiên cũng hùa vào giải thích, sau đó dụ dỗ Ôn Thiếu Hoa ở lại ăn cơm, nói xong chạy vào trong nhà bếp

chuẩn bị.

Tạ Chính Phong lại bắt đầu châm chọc: "Con người chỉ đến khi đã mất đi mới biết hối hận, mới biết quý trọng, nhưng đã quá muộn.."

Tạ Minh San tức giận, nhưng vẫn cố nhẫn nhịn, dịu dàng hỏi: "Ba lại nói gì vậy, đừng để Thiếu Hoa chê cười."

"Chê cười, hù, hiện giờ không phải là một trò cười sao?" Tạ Chính Phong tức giận đứng lên, hét vào mặt Tạ Minh San.

"Ba ——"

"Minh San, Thiên Ngưng vừa mới về, con có biết mẹ con nói nó làm gì không?"

"Chị họ trở về, chị ấy về làm gì?"

Tạ Minh San chợt nhớ chuyện lúc nãy, lúc ấy cô còn chưa tin cô ta chính là Tạ Thiên Ngưng, nhưng bây giờ không thể không tin.

Làm sao có thể, Tạ Thiên Ngưng sao lại có thể thay đổi như vậy.

"Bác trai, Thiên Ngưng trở về làm gì?" Ôn Thiếu Hoa khó chịu hỏi, trong lời nói tràn đầy ghét bỏ.

Tạ Chánh Phong nghe được những lời chán ghét của anh, vì vậy giễu cợt nói: "Ba Thiên Ngưng khi còn sống để lại đồ cưới của con bé cho tôi giữ, lần này tôi kêu con bé về chỉ là đem đồ cưới trả lại thôi. Chẳng qua tôi không thể ngờ rằng, Thiên Ngưng cùng bạn trai mới cùng đến, hơn nữa hiện tại con bé vô cùng xinh đẹp, bạn trai của nó càng tuyệt hơn, không chỉ dịu dàng, mà lại còn rất tuấn tú, rất có ý thức trách nhiệm. Thiên Ngưng bị mẹ con mắng khóc, nó liền kéo con bé lại dịu dàng nói 'Không sao, đã có anh ở đây, anh nguyện ý cả đời che chở cho em. Người đàn ông ôn nhu như vậy, thật đúng là hiếm có.'"

Tạ Minh San thấy biểu hiện Ôn Thiếu Hoa có chút thay đổi, vội vàng tức giận ra lệnh: "Ba đừng nói nữa."

Nhưng Tạ Chính Phong coi như không nghe thấy, tiếp tục nói: "Thấy Thiên Ngưng có một bạn trai như vậy, tôi cảm thấy rất vui mừng. Thiếu Hoa, nếu như Thiên Ngưng rời khỏi cậu mà có một cuộc sống tốt đẹp như

vậy, tôi cảm thấy đây là một chuyện tốt. Cho nên hiện tại tôi tuyệt đối không tức giận việc cậu bỏ Thiên Ngưng, ngược lại còn có chút vui mừng."

"."

Ôn Thiếu Hoa nghe tin Tạ Thiên Ngưng có bạn trai mới, liền cảm thấy không thoái mái, rối loạn vô cùng.

Người phụ nữ ác độc này định giờ trò gì đây?

Hắn không tức giận, loại phụ nữ này không đáng để hắn tức giận.

Tạ Minh San chỉ sợ xảy ra sai lầm, vội vàng trấn an Ôn Thiếu Hoa: "Thiếu Hoa, ba em bởi vì chuyện của chị họ nên còn tức giận, anh không cần đeo co với ông ấy."

"Không sao đâu anh hiểu mà ." Ôn Thiếu Hoa cười nhạt một tiếng, sau đó bước đến trước mặt Tạ Chính Phong, nghiêm túc nói: "Bác Tạ, bác có biết không, Thiên Ngưng của bác mấy lần hại Minh San, lần đầu tiên là đổ ám nước nóng làm phỏng tay của cô ấy, lần thứ hai cầm cà phê tạt lên người cô ấy, loại người như vậy, có thể tin sao?"

"Không thể nào, Thiên Ngưng không làm những chuyện như vậy."

"Bác Tạ, ý của bác là bác thà tin con gái của người khác, chứ không tin cho con gái của mình. Nếu là như vậy, làm sao bác đối mặt với Minh San, cô ấy là con gái ruột của bác, bác làm như vậy bác có nghĩ đến cô ấy không?"

"Tôi ——"

Tạ Chính Phong im lặng nhìn Tạ Minh San, thở dài bất đắc dĩ, cái gì cũng không nói rồi.

Nói thế này không được nói thế kia cũng không được, ông cũng không biết nên làm thế nào.

Xem ra chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Tạ Minh San không ngờ Ôn Thiếu Hoa nói chuyện giúp cô, trong lòng mừng rỡ vô cùng.

Nếu hắn vì cô mà làm vậy, hôn lễ này, có thể cử hành đúng ngày rồi.

"Thiếu Hoa, không có gì, ba chỉ đang tức giận mà thôi, lâu dần sẽ hết." Tạ Minh San ra vẻ là người hiểu chuyện.

Nhưng Tạ Chính Phong biết, đó là giả bộ.

Con gái của ông, ông hiểu rất rõ, hoàn toàn không dịu dàng như vậy.

Chỉ tiếc nó là con gái của ông, một người cha mà đi nói con gái mình như vậy, quả thật không tốt.

"Không có gì, thời gian không còn sớm nữa, anh cũng phải về, hôm khác lại đến, bái bai." Ôn Thiếu Hoa không muốn ở lại nữa, sau khi dịu dàng từ biệt Tạ Minh San, không để ý tới Tạ Chính Phong, trực tiếp đi ra ngoài.

Khi hắn vừa rời đi, Tạ Minh San bắt đầu tức giận, hét to trách móc: "Ba, con hiểu chị họ như thế nào, nhưng con xin ba đừng có phá hư hạnh phúc của con được không hả."

"Minh San, nghe lời ba, đừng gả cho Ôn Thiếu Hoa, gả cho cậu ta, con sẽ không có hạnh phúc ." Tạ Chính Phong thật lòng chỉ muốn tốt cho con gái, hết sức khuyên cô.

Nhưng ông biết, mình nói như thế nào cũng không có tác dụng.

"Ba vì Tạ Thiên Ngưng mà nói con như vậy, muốn con buông tha để à có thể trở lại bên cạnh Thiếu Hoa. Ba, con nói cho ba biết con nhất định phải gả cho Thiếu Hoa, đừng có ai nghĩ đến chuyện cản trở cuộc hôn nhân này."

"Con, con sẽ hối hận."

"Không lấy Thiếu Hoa, con mới hối hận." Tạ Minh San hét to, nói xong sau đó liền đi lên lầu, kết quả vô ý đá vào thùng rác, thùng rác đổ xuống, rác bên trong văng ra, mang theo mùi hôi thối tràn ngập khắp phòng.

Tâm tình đang không vui, lại gặp thứ ghê tởm như vậy, làm cô khó chịu hét to: "Mấy người sao không vứt rác đi? Trong nhà lại dơ dáy như vậy, chẳng lẽ không có ai dọn dẹp sao?"

Tạ Chính Phong thấy con gái như vậy, lòng lạnh đi, lạnh lùng nói: "Chị họ

của con đi rồi, bây giờ không ai làm vệ sinh nhà, nếu như con không thích, vậy tự thân vận động đi. Còn nữa, tháng này phải tốn nhiều tiền cho chuyện sinh hoạt, nên không có dư tiền tiêu vặt cho con, nếu còn đòi thì có nước nhà ta đi ăn xin."

"Sao ba lại quá đáng như vậy, chị họ vừa đi, ngay cả tiền tiêu vặt cũng không muốn cho con. Rốt cuộc con là con gái ba, hay cô ta là con gái ba?"

"Con đã tốt nghiệp đại học ba năm, còn đòi tiền tiêu vặt của ba mẹ, con không cảm thấy mất mặt sao? Không phải là ba quá đáng, mà là ba thật không còn tiền nữa. Lương một tháng của ba ít ỏi, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cái nhà này mà thôi, không thể cho con mỗi tháng đi lăng phí tiền mua quần áo cùng giày nhăn hiệu nổi tiếng."

"Vậy sao hồi trước lại có thể?" Tạ Minh San tức giận hỏi.

Chỉ cần cô đưa tay xin tiền, ba cũng sẽ cho, Tạ Thiên Ngưng vừa đi liền hép hòi như vậy, thật là quá đáng.

"Bởi vì hồi trước có chị họ của con giúp đỡ, một tháng tiền lương của nó, hơn một nửa đưa cho cái nhà này, và lại mấy việc thủ công đều là nó làm. Còn các người thì sao, các người đã cho nó cái gì?"

"."

Tạ Minh San nghe những lời này cảm thấy không thích mấy.

Nghe giống như bọn họ thiếu nợ Tạ Thiên Ngưng.

Không sao, chỉ cần gả cho Thiếu Hoa, cô chính là thiếu phu nhân của Ôn gia, còn lo lắng vấn đề tiền bạc sao?

"Con không nghe ba nói nữa, con về phòng nghỉ ngơi, hù."

Thấy Tạ Minh San đến một chút biểu hiện hối cải cũng không có, Tạ Chính Phong buồn bã thở dài, trong lòng nghĩ đến tình huống xấu nhất.

Có lẽ đây chính là sự trùng phạt của anh trai dành cho ông, bởi vì ông không chăm sóc tốt cho Thiên Ngưng.

Chương 80: Nhất định không thua trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng trở lại nhà trọ mình thuê, cầm cái hộp trong tay, do dự không biết nên xử lí thế nào. Như lúc đã nói.

Bỏ đi, dường như có chút không bỏ được.

Không bỏ, lại cảm thấy chướng mắt.

Cô nên giữ hay bỏ?

Tạ Thiên Ngưng càng nghĩ càng phiền lòng, liền tiện tay ném cái hộp vào ngăn tủ, không để ý nữa, sau đó tháo đôi giày cao gót đã đi cả ngày ra, thay bằng đôi dép lê thoải mái, lấy bộ quần áo thoải mái bình thường, đi vào phòng tắm, thay bộ quần áo xinh đẹp, tẩy lớp trang điểm trên mặt, đầu tóc cũng tùy ý búi lên, khôi phục lại dáng vẻ quê mùa.

Bây giờ cô đang phiền muộn, không có tâm tư nghĩ đến những thứ này.

Có lẽ sau khi ngủ một giấc sẽ tốt hơn.

Tạ Thiên Ngưng tắm xong, nhìn đồng hồ, dù bây giờ mới là bảy giờ tối, nhưng đã mệt mỏi muốn ngủ rồi.

Ngay lúc cô muốn lên giường đi ngủ, điện thoại di động lại nhận được tin nhắn mới, liền uể oải cầm điện thoại di động lên xem là tin nhắn gì.

Khi thấy Ôn Thiếu Hoa gửi tin nhắn tới thì nhất thời kinh ngạc đến không còn buồn ngủ, nhanh chóng mở tin nhắn ra xem.

Trên tin nhắn viết: Chín giờ tối, gặp tại quán trà sữa Dương Quang.

Ôn Thiếu Hoa rất ít khi hẹn cô, sao tối hôm nay đột nhiên hẹn gặp cô, hơn nữa còn là chín giờ tối?

Cô có nên đi hay là không?

Tạ Thiên Ngưng do dự mấy phút, vẫn là quyết định ra ngoài gặp hắn một chút, xem rõ cuộc hắn muốn làm cái gì?

Tùy ý tìm bộ quần áo để mặc, tóc cũng chải qua loa liền ra cửa, không quan tâm nhiều đến vấn đề hình tượng.

Khi cô tới quán trà sữa Dương Quang, đã là chín giờ tối, vậy mà trong quán vẫn còn rất náo nhiệt, gần như chật khách, hơn nữa đa số là các đôi tình nhân.

Cô nhìn nhiều lần, cũng không thấy bóng dáng Ôn Thiếu Hoa đâu, trong lòng có chút mệt mỏi, sau đó tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

Mỗi lần hẹn hàn đều đến trễ, có lúc trễ mấy tiếng, có lúc còn cho cô leo cây.

Lần này cùng lăm là cho cô leo cây thôi.

Mặc kệ có phải hay không, dù sao cũng đã tới, thôi thì đợi chút vậy.

Tạ Thiên Ngưng gọi một ly trà sữa, miệng không uống một ngụm...thỉnh thoảng nhìn quanh cửa, xem Ôn Thiếu Hoa có tới không, nhưng nhìn một lần lại thất vọng một lần.

Thời gian từng chút trôi qua, không bao lâu một tiếng cứ như vậy lặng lẽ trôi đi mất.

Trong thời gian một tiếng này, cô chỉ uống vài ngụm trà sữa, hơn một nửa thời gian đều là nhìn cửa.

Lần cuối cùng ngẩng đầu, vẫn không có kết quả gì đành nặng nề thu hồi tầm mắt, nhìn ly trà sữa bằng thủy tinh trước mặt, cảm thấy mình rất buồn cười.

Ôn Thiếu Hoa nhắn một tin cô liền ngây ngốc đến nơi hẹn, có phải thật không có chút khí tiết nào không?

Nếu như đã không còn quan hệ với hàn, tại sao cô còn phải nghe lời đến nơi hẹn, tại sao cô vẫn ngoan ngoãn phục tùng hàn, cự tuyệt không được sao?

Tạ Thiên Ngưng càng nghĩ càng giận, nhìn đồng hồ, đã sắp mười rưỡi, định không chờ nữa, vì vậy đứng lên, nhưng khi muốn rời đi thì Ôn Thiếu Hoa lại tới, khiến cô cả người cũng cứng ngắc, ngo ngác đứng tại chỗ bất động, sững sờ nhìn anh.

Anh ta tới.

Ôn Thiếu Hoa mặt không thay đổi đi tới, không nói gì, trực tiếp cầm ly trà sữa trên bàn, hất lên mặt Tạ Thiên Ngưng.

Hất xong, lại để cái ly xuống, tức giận mắng: "Tạ Thiên Ngưng, đừng ở đây làm chuyện khiến người khác buồn nôn, cô càng như vậy, càng khiến cho người khác chán ghét cô mà thôi."

Khách xung quanh nghe được tiếng mắng, đều nhìn lại, vốn đang nói chuyện với người yêu, cũng ngừng, lắng nghe hai người kia.

Không khí xung quanh nặng nề, giống như thời gian ngừng lại.

Khuôn mặt Tạ Thiên Ngưng bị hắt trà sữa, buộc phải nhảm mắt lại, chờ trà sữa trên mặt rơi xuống, mới chậm rãi mở mắt ra, lừa giận trong lòng bùng nổ, nhưng cô lại hết sức áp chế lạnh lùng hỏi: "Ôn Thiếu Hoa, tôi đâu có trêu chọc gì anh, sao phải đối xử với tôi như vậy?"

Cô biết, anh ta hẹn cô ra ngoài không phải chuyện tốt gì.

Cho dù biết không phải là chuyện tốt, nhưng cô vẫn phải tới.

Có lẽ trong lòng cô còn ôm ảo tưởng, ảo tưởng anh ta có thể xin lỗi cô.

Nhưng bây giờ nhìn lại, chuyện đó vĩnh viễn không thể.

"Cô không trêu chọc tôi, nhưng cô đi khắp nơi tìm Minh San gây chuyện."

"Tôi đến tìm cô ta gây chuyện bao giờ?"

Lại bị vu tội, cô thật sự nổi giận.

Rõ ràng cô chẳng làm gì, nhưng lại liên tiếp gánh tội danh, thật giống như gấp ác mộng liên tục, không có kết thúc.

"Cô còn dám nói là hôm nay cô không về Tạ gia?" Bộ dạng của Ôn Thiếu Hoa trông như đang vấn tội tra khảo, hoàn toàn định tội cho Tạ Thiên Ngưng.

"Tôi có về Tạ gia, nhưng lúc đó Tạ Minh San không có nhà. Người cô ta đều không ở đây, tôi gây chuyện với cô ta thế nào?"

"Khi dẽ một người, không cần ngay trước mặt, trước mặt bác Tạ cô chia rẽ tình cảm của họ, đây không phải là gây chuyện sao?"

"Ôn Thiếu Hoa, anh muốn định tội tôi thì phải có chứng cứ, xin hỏi anh có chứng cứ gì chứng minh tôi chia rẽ tình cảm của họ?" Tạ Thiên Ngung nghe tội danh như vậy, rống to rít gào, lửa giận trong lòng hoàn toàn bộc phát ra.

Quả nhiên là người xui xéo, uống nước cũng có thể nghẹn chết, tự nhiên mắc tội làm cô nói không nên lời.

"Cái này rõ ràng là sự thật, còn cần chứng cứ sao?"

"Đúng, rõ ràng thật sự không cần chứng cứ, anh là một con heo ngu ngốc, đây rõ ràng là sự thật, không cần chứng cứ chứng minh."

"Cô có biết, cô nói chuyện thật đáng ghét, bởi vì những lời từ miệng cô nói ra vĩnh viễn vô cùng khó nghe." Ôn Thiếu Hoa không giống như Tạ Thiên Ngung lớn tiếng mắng người, giọng nói bình bình đậm đậm, nhưng nói lời lại cực kỳ khó nghe.

Phụ nữ nên dịu dàng giống như nước, không phải đàn bà chanh chua giống cô.

"Vậy anh có biết, cả người anh đều rất đáng ghét, bởi vì trên người anh, tôi không nhìn ra anh là hạng đàn ông có điểm nào tốt." Tạ Thiên Ngung tức giận giểu cợt lại, lần này cô tuyệt đối không muốn khóc, chỉ muốn mắng chửi người, vui vui vẻ vẻ mắng chửi người.

Cô lại có thể làm hồn thê của người như thế mười năm, thật là ngu ngốc.

"Mặc kệ cô nói thế nào, hôm nay tôi chỉ muốn cảnh cáo cô, đừng nghĩ tới việc làm tổn thương Minh San, cũng đừng nghĩ tới chuyện chia rẽ tình cảm của cha con họ, nếu không tôi tuyệt đối không bỏ qua cho cô."

"Tôi nói rồi, tôi chưa từng làm tổn thương Tạ Minh San, cũng không chia rẽ tình cảm của cha con họ, anh tin cũng được không tin cũng chẳng sao, đáp án của tôi chính là vậy."

Ôn Thiếu Hoa không phản bác, chỉ khinh thường cười lạnh, trầm mặc một lúc sau, tiếp tục giễu cợt hỏi: "Nghe nói cô đã có bạn trai mới, vậy sao anh

ta không đi cùng cô chứ? Bác Tạ nói cô trở nên rất xinh đẹp, theo tôi thấy một chút cũng chẳng thay đổi gì, vẫn là xấu xí chết đi được." (vinhanh: giận dữ, nghiến chặt răng, ta muốn lôi đâu tên quỷ này dìm dìm chết mới hả dạ).

"Không sai, tôi mới có bạn trai mới, so với anh còn tốt hơn rất nhiều. Cho nên không cần mang anh ấy theo, sợ anh ấy hiểu lầm tôi cùng vị hôn phu trước còn có khúc mắc. Về phần xinh đẹp, với tôi mà nói anh không xứng đáng để nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp của tôi, bởi vì ở trước mặt anh thể hiện sự xinh đẹp của tôi, chính là một sự nhục." Tạ Thiên Ngưng hùng hồn phản bác, coi như là thua, cũng phải giữ được thể diện. (vinhanh *đập bàn* hay, nói rất hay).

Thua người tuyệt không thua trận, thể diện này cô phải giữ.

Ôn Thiếu Hoa khinh thường, cười lạnh phản bác: "Cô cứ ở đó mà khoác lác đi."

"Có khoác lác hay không thì trong hôn lễ của anh, anh sẽ biết rõ đáp án, hù." Tạ Thiên Ngưng không nói thêm lời nào, hờ lạnh một tiếng liền đi lên trước.

Nhưng khi đi tới bàn bên cạnh thì chợt dừng bước, tiện tay cầm đồ uống của người khác lên, sau đó gọi Ôn Thiếu Hoa một tiếng: "Ôn Thiếu Hoa _____"

Ôn Thiếu Hoa xoay người còn chưa kịp phản ứng, một ly chất lỏng lạnh lẽo liền hắt lên trên mặt hắn, ý lạnh trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, nhưng lại không cách nào dập tắt lửa giận trong lòng hắn, hắn quát to: "Tạ Thiên Ngưng _____"

Tạ Thiên Ngưng đem cái ly để lại trên mặt bàn, cười lạnh nói: "Đây là trả lại ly trà sữa vừa rồi anh mới hắt vào mặt tôi."

Nói xong, từ trong túi xách lấy ví ra, cầm lấy tờ 100 đồng đặt lên bàn, nói xin lỗi với hai vị khách ngồi ở cái bàn kia: "Ngại quá, tôi lấy đồ uống của hai người hắt một kẻ ngu ngốc, phí tổn hôm nay của hai người tôi trả."

"."

Không đợi hai người khách này phản ứng kịp, Tạ Thiên Ngưng đã đi tới

cửa.

Ôn Thiếu Hoa đứng tại chỗ bất động, hai mắt bốc hỏa nhìn chằm chằm bóng lưng Tạ Thiên Ngưng đang rời đi, cho đến khi cô biến mất thì hắn mới bực tức rời đi.

Hắn ta chưa bao giờ nhìn thấy Tạ Thiên Ngưng nỗi giận như thế, cô hôm nay, một chút cũng không giống cô gái hay ngượng ngùng trước đây.

Nhưng mà cô bây giờ trông lại đáng ghét hơn.

Sau khi Tạ Thiên Ngưng rời khỏi quán trà sữa, đi tới bên đường, muốn gọi một chiếc taxi, nhưng cô còn chưa vãy thì có một chiếc xe con dừng ở trước mặt cô.

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống làm cô thấy rõ người bên trong, có chút kinh ngạc: "Là anh."

Phong Khải Trạch cười nhạt một tiếng, sau đó mở cửa xe, ôn hòa nói: "Lên xe đi, anh đưa em về."

Cô không do dự, trực tiếp lên xe, sau đó cài chặt dây an toàn, gương mặt buồn bã, không nói lời nào.

Anh cũng không hỏi, chỉ lái xe.

Không phải anh không hỏi, mà anh biết rất rõ chuyện gì.

Lúc cô rời khỏi nhà thì anh đã biết rồi, nhưng chỉ đi theo phía sau xem xem cô rốt cuộc đi làm cái gì.

Khi anh thấy cô tới gặp Ôn Thiếu Hoa, giận đến muôn đánh người, nhưng chuyện xảy ra sau đó khiến anh có chút vui vẻ.

Hai người bọn họ càng ầm ĩ kịch liệt thì tình cảm càng nhạt, như vậy Ôn Thiếu Hoa ở trong lòng của cô sẽ từ từ không có địa vị gì.

Đây đối với anh mà nói, là một chuyện tốt.

Tạ Thiên Ngưng trầm mặc thật lâu, chờ trong lòng hết giận, lúc này mới lên tiếng nói chuyện: "Làm sao anh biết tôi ở chỗ này?"

"Đi theo em tới." Phong Khải Trạch không có giấu diếm, trực tiếp trả lời.

"Anh theo dõi tôi."

"Phải nói là anh quấn em. Anh muốn theo đuổi em để em có thể làm vợ anh, vì vậy sao anh có thể không quấn chặt lấy em được chứ, ngộ nhỡ em bị người khác theo đuổi thì anh chẳng phải rất bất hạnh sao."

"Cám ơn!" Cô không tức giận, mà là nhỏ giọng chân thành nói cảm ơn.

"Điều anh muốn không phải là em cảm ơn anh, mà là trái tim của em. Anh theo đuổi em, là trực tiếp, mà không quanh co lòng vòng."

"Tôi muốn anh giúp tôi." Tạ Thiên Ngưng không để ý đến những lời này của anh, trầm thấp cầu khẩn.

"Không thành vấn đề, anh chắc chắn sẽ giúp em. Em chỉ cần chờ trong hôn lễ của bọn họ, mà tỏa sáng một hồi đi."

-----oOo-----

Chương 81: Đột nhiên biến mất

Nguồn: EbookTruyen.Me

Qua lần cảnh cáo này, Tạ Thiên Ngưng liền không xuất hiện nữa, giống như bốc hơi khỏi thế giới này, ngay cả điện thoại di động cũng không gọi được.

Tạ Chính Phong nhiều lần gọi điện thoại cho cô, muốn quan tâm cuộc sống của cô một chút, nhưng đều tắt máy, tìm đến công ty của cô mới biết cô đã bị đuổi rồi.

Lúc này tất cả mọi người đang bận rộn chuẩn bị hôn lễ cho Ôn Thiếu Hoa và Tạ Minh San, dần dần quên mất Tạ Thiên Ngưng.

Mấy ngày này Ôn Thiếu Hoa thỉnh thoảng sẽ hỏi Tạ Minh San, Tạ Thiên Ngưng có tới làm khó cô không, nhưng đáp án đều là không có.

Đối với việc này, hắn có cảm giác buồn bức, lòng dạ rối bời.

Cô gái này không có quay lại làm khó Minh San, hắn nên cảm thấy vui mới đúng, tại sao lại cảm thấy phiền muộn chứ?

Cô đột nhiên biến mất, làm hắn có chút sốt ruột khó hiểu, cảm giác thiếu đi cái gì đó trong cuộc sống, luôn cảm thấy là lạ.

"Thiếu Hoa, hôm nay là ngày vui của con, sao lại nghiêm mặt vậy? Phải cười nhiều, biết không?" Lâm Thục Phân đi tới, giúp hắn chỉnh lại quần áo, dịu dàng khuyên hắn.

"Mẹ, con chỉ là khẩn trương thôi, không có gì." Ôn Thiếu Hoa thu lại suy nghĩ miên man, lấy lại tinh thần, miễn cưỡng cười trả lời.

Hôm nay là ngày đại hỷ của hắn và Minh San, tại sao hắn lại nghĩ mãi đến cô gái Tạ Thiên Ngung nhảm chán kia chứ?

Cô biến mất càng tốt, như vậy sẽ không đến làm phiền hắn nữa.

"Con cũng đã ba mươi tuổi rồi, sao cứ như chàng trai trẻ tuổi, không chững chạc chút nào."

"Mẹ, bất kể hiện tại con lớn thế nào, đây cũng là lần đầu làm chú rể, khẩn trương là chuyện bình thường."

"Được được được, hôm nay con là nhân vật chính, con nói cái gì thì chính là cái đó. Chỉ là đừng nghiêm mặt mãi, đợi lát nữa sẽ khiến khách khứa chê cười."

"Được."

Lúc này, Ôn Minh từ trên lầu đi xuống, trong tay vẫn cầm điện thoại di động, vẻ mặt nặng nề.

Lâm Thục Phân nhìn gương mặt ông, không vui trách ông: "Hôm nay là ngày đại hỷ của con, ông không thể có vẻ mặt vui vẻ sao?"

"Vẫn không liên lạc được với Thiên Ngung, tôi lo xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

Ôn Minh vừa nói ra những lời này, Lâm Thục Phân lại càng tức giận, giận dữ mắng ông: "Ôn Minh, nếu như hôm nay ông lại nhắc đến Tạ Thiên Ngung, thì không cần tới lễ đường nữa."

"Vốn hôm nay là hôn lễ của Thiên Ngưng và Thiếu Hoa, nhưng giờ lại biến thành hôn lễ của Thiếu Hoa và Minh San, mấy người có chút lương tâm được không, trong chuyện này, người bị tổn thương nhiều nhất chính là con bé, hôm nay không rõ nó ở nơi nào, mấy người an tâm sao? Nó đã bị đuổi khỏi công ty, lại chuyển ra khỏi Tạ gia, nó một mình không cha không mẹ không người nương tựa, mấy người bảo nó làm sao sống qua ngày? Một cô gái, bỏ ra mười năm thanh xuân, kết quả lại như thế này, mấy người có nghĩ tới cảm giác của nó không?"

"Đủ rồi, bất kể cô ta bị tổn thương có bao nhiêu, nhưng hôm nay là hôn lễ của Thiếu Hoa và Minh San, ông có thể để tâm đến cảm giác của con hay không?" Chỉ có mình bà thôi.

Ôn Minh sâu bi nhìn Ôn Thiếu Hoa bên cạnh, cuối cùng thở dài lắc đầu, không nói chuyện này nữa.

Ôn Thiếu Hoa vốn cũng rất phiền muộn trong lòng, hiện tại càng tệ hơn, có chút hối hận với tất cả những gì đã làm với cả với Tạ Thiên Ngưng ở tiệm trà sữa.

Rốt cuộc hắn bị làm sao rồi, ngay lúc quan trọng này lại nhớ tới người phụ nữa kia?

Một người phụ nữ lòng dạ độc ác, không đáng để hắn hao tổn tâm trí, không đáng giá.

Ôn Thiếu Hoa điều chỉnh tốt tâm tình, mỉm cười với Ôn Minh nói: "Cha, nếu không thì thế này, chờ hôn lễ của con và Minh San xong xuôi, chúng ta đi tìm Thiên Ngưng."

"Hôm nay không nói tới chuyện này, lúc này cũng không còn sớm, đi thôi." Vẻ mặt Ôn Minh buồn rười rượi đi ra cửa, đem chuyện này dồn xuống đáy lòng.

Ông biết, bây giờ tất cả mọi người đều ghét Tạ Thiên Ngưng, cũng bởi vì chuyện cô lấy bình nước làm bỗng Tạ Minh San.

Chẳng qua đứng ở trên lập trường của cô suy nghĩ một chút, đó cũng là chuyện có thể tha thứ được. Người đàn ông mình giữ mười năm, đột nhiên bị người khác cướp đi, làm ra chuyện cực đoan là điều rất bình thường.

Đều do lúc đó ông không đứng ra nói chuyện giúp cô mới dẫn đến cục diện như ngày hôm nay.

Lâm Thục Phân không để ý tới Ôn Minh, kéo Ôn Thiếu Hoa cùng đi, vừa đi vừa nói: "Thiếu Hoa, con đừng để ý đến ba con, hôm nay làm tốt chú rể của con đi."

"Mẹ, con hiểu."

"Đi thôi."

Bên kia, Tạ Minh San từ sáng sớm đã bắt đầu trang điểm, làm ình thật xinh đẹp, lòng mừng rỡ chờ xe hoa đến.

Cô chờ ngày này, chờ thật lâu, hiện tại rốt cuộc chờ được.

Nhưng càng làm cho cô vui hơn chính là gần đây Tạ Thiên Ngưng hoàn toàn mất tích, thế nào cũng liên lạc không được.

Mất tích càng tốt, Tạ Thiên Ngưng mất tích, như vậy cô có thể an an ổn ổn làm cô dâu của Ôn Thiếu Hoa, thiếu phu nhân của Ôn gia rồi.

"Minh San, xong chưa, xe hoa rất nhanh sẽ đến." Ninh Nghiên đi vào, cười hì hì hỏi, trên mặt đều là nụ cười xúc động.

Bà đương nhiên là xúc động, chỉ cần con gái của bà gả cho Ôn Thiếu Hoa, vậy coi như là thiếu phu nhân rồi, cuộc sống sau này của bọn họ cũng có thể tốt hơn một chút, nói không chừng bà có thể giống như mấy phu nhân có tiền, vinh quang biết bao.

"Mẹ, chuẩn bị xong." Trong tay Tạ Minh San đang cầm hoa, xấu hổ trả lời, trên mặt là nụ cười hạnh phúc.

Qua hôm nay, tất cả đều đã định, cho dù Tạ Thiên Ngưng trở lại cũng không hề gì, bởi vì khi đó, cô đã là vợ của Thiếu Hoa rồi.

"Nhìn xem, con gái của mẹ là cô dâu xinh đẹp nhất trên thế giới."

"Mẹ ——"

"Xấu hổ cái gì, mẹ nói đều là thật."

"Mẹ, ba đâu, hôm nay hình như chưa thấy ông ấy?"

"Đừng nhắc tới ông ta, nói tới hắn ta liền giận." Ninh Nghiên vừa nhắc tới chuyện này, nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất, bộ dạng cực kì tức giận.

"Mẹ, cha vẫn còn tìm chị họ, có đúng không?" Tạ Minh San đoán được, vẻ mặt cũng nặng nề.

Mấy ngày nay ba đều cố hết sức tìm Tạ Thiên Ngưng, chẳng quan tâm hôn sự của cô, khiến trong lòng cô có chút khó chịu.

Cô là con gái ruột của ông, chẳng lẽ ông không thể để tâm đến chuyện của cô một chút hay sao?

"Minh San, chúng ta đừng để ý đến ông ta, trong lòng ông ta chỉ có mình Tạ Thiên Ngưng đó, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến con. Con yên tâm, ông ta không nghĩ cho con, mẹ nghĩ cho con. Con hôm nay là cô dâu, không cho phép mặt mày ủ ê, phải cười, biết không?"

"Vâng."

Lúc này, Tạ Chính Phong đi vào, gương mặt buồn bã.

Ninh Nghiên nhìn bộ dạng kia của ông, rất là tức giận, trực tiếp mắng người: "Tạ Chính Phong, hôm nay là ngày vui của con gái, ông đừng cho tôi thấy bộ mặt như đưa đám đây."

Tạ Chính Phong không để ý tới bà, đi tới trước mặt Tạ Minh San, nghiêm túc hỏi: "Minh San, con nhất định phải gả cho Ôn Thiếu Hoa sao?"

"Ba ——" Tạ Minh San nghe đến chuyện này, trong lòng vốn đang bất bình, giờ càng bất bình hơn, lúc cô đang muốn oán giận, Tạ Chính Phong lại chặn lời cô.

"Minh San, ba không phải muốn ngăn cản con gả cho Ôn Thiếu Hoa, chỉ là muốn giúp con tìm một người đảm bảo hạnh phúc cho con hơn mà thôi. Ba có dự cảm, con gả cho Ôn Thiếu Hoa, tuyệt đối sẽ không hạnh phúc."

"Ba, ba lại nói giúp cho chị họ sao?"

"Minh San ——"

"Con bây giờ chỉ muốn gả cho Thiếu Hoa, hơn nữa Thiếu Hoa cũng muốn lấy con. Ba, con là con gái ruột thịt của ba, chẳng lẽ ba không thể chúc phúc đưa con xuất giá sao?" Tạ Minh San cầu khẩn hỏi, khát vọng nhận được lời chúc phúc của cha.

Từ lúc chuyện của cô và Ôn Thiếu Hoa sáng tỏ, ba không có một câu chúc phúc cô. Trời mới biết cô khát vọng nhận được lời chúc phúc của ông thế nào.

Tạ Chính Phong trầm tư một chút, ở đáy lòng thở dài, sau đó hít một hơi, lộ ra nụ cười, chúc phúc nói: "Minh San, cha hi vọng con cả đời có thể hạnh phúc."

"Ba ——" Tạ Minh San rất vui, kích động đến nhào tới, ôm lấy ông.

Ba rốt cuộc chúc phúc cho cô, cô có thể cảm thấy, sau khi kết hôn cô nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Lúc này Ninh Nghiên lộ ra nụ cười thỏa mãn, tâm tình mới tốt hơn một chút.

Hôm nay người một nhà đồng tâm, so với cái gì cũng đều tốt hơn.

"Tốt lắm, xe hoa đã ở ngoài, đi thôi." Tạ Chính Phong dẫn Tạ Minh San, đi ra cửa phòng, tính toán tự mình đưa cô đến lễ đường.

Hôm nay là ngày vui của con gái ông, bất kể ông lo lắng cho Thiên Ngung thế nào, cũng nên đem một chút tâm tư phân cho con gái, nếu không ông cũng không xứng làm cha.

Về phần Thiên Ngung, hi vọng cô có thể mạnh khỏe thôi.

Hôm nay là ngày Tạ Minh San cùng Ôn Thiếu Hoa kết hôn, Tạ Thiên Ngung mơ màng quên mất, đến gần buổi trưa mới rời giường.

Bởi vì cô quá mệt mỏi, cho nên mới dậy trễ như vậy, nếu như là bình thường, đã sớm rời giường rồi. Cũng bởi vì mệt mỏi, nên mới quên hôm nay là ngày rất quan trọng.

Mấy ngày nay, mỗi ngày cô đều bị Phong Khải Trạch mang đi học đủ thứ, hôm nay là lễ nghi, ngày mai là trang điểm, ngày mốt là phổi hợp trang phục, còn có rất nhiều thứ khác, mỗi ngày đều khiến cô mệt mỏi gần chết.

Nhưng không, vừa mới rời giường, anh đã tới phiền cô, hơn nữa còn dẫn theo thầy thẩm mỹ, nhà tạo mẫu tóc .

"Thời gian không còn sớm, nếu không nhanh lên một chút, sẽ tới trễ."

"Hôm nay anh lại muốn mang tôi đi học thứ quý gì a, thật rất mệt mỏi, nghỉ một ngày có được không?" Cô mệt mỏi cầu khẩn, cả người không có tí sức lực nào.

"Hôm nay cái gì cũng không học."

"Thật?" Cô hưng phấn hỏi, cười híp mắt nhìn anh, nhưng khi nhìn người anh mang đến thì vẻ mặt lại trầm xuống: "Gạt người."

"Không gạt em."

"Ngay cả thầy dạy anh cũng dẫn đến rồi, còn dám nói không lừa tôi?"

"Bạn họ không phải thầy, bạn họ tới cho trang điểm cho em. Anh lo thời gian em học quá gấp, học còn chưa đủ, cho nên đưa họ tới đây giúp em."

"Giúp tôi cái gì?"

"Đầu em là đầu heo sao?" Anh dùng tay nhẹ nhàng đỡ một lát trên đầu cô, nhắc nhở: "Hôm nay là ngày Ôn Thiếu Hoa và Tạ Minh San kết hôn, em không nhanh một chút, chỉ sợ cũng không còn kịp rồi."

"Cái gì?" Tạ Thiên Ngưng kinh ngạc kêu to, giờ phút này mệt mỏi hoàn toàn biến mất, tinh thần háng hái: "Hồng bét, sao tôi lại quên chuyện chính cơ chứ, các người nhanh nhanh giúp tôi một chút, nhanh lên một chút."

Cô nỗ lực bao lâu như vậy, chính là vì hôm nay, không nghĩ tới thiếu chút nữa quên.

Kể từ ngày bị Ôn Thiếu Hoa dạy dỗ ở tiệm trà sữa, cô liền thè, nhất định vì mình mà không thể đòi lại cơn tức này.

Vốn để tiêu trừ tất cả phiền não, chuyên tâm học tập, cô trực tiếp tắt máy, mấy ngày cũng không nhìn điện thoại di động.

Hai nhà thẩm mỹ và tạo mẫu tóc cùng bắt đầu làm việc, động tác thuần thục, điệu bộ chuyên nghiệp, không bao lâu liền giải quyết xong tất cả.

-----oOo-----

Chương 82: Kinh diễm toàn trường

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ôn Thiếu Hoa đứng trước mặt cha xứ chờ cô dâu, nhưng ánh mắt lại liếc nhìn khách khứa trong hội trường hết lần này đến lần khác tìm kiếm hình bóng trong lòng kia.

Thế nhưng nhìn nhiều lần vẫn không thấy, trong lòng có chút mỉm cười.

Điều chỉnh lại tâm trạng, vẫn có thể nhịn xuống được.

Lúc này tất cả khách khứa đều đến đông đủ, nhưng không thấy bóng dáng Tạ Thiên Ngưng. Hiển nhiên, lời cô nói lúc trước chẳng qua là mạnh miệng mà thôi, gì mà dẫn bạn trai mới đến tham dự hôn lễ của hắn, tất cả đều là khoác lác.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ôn Thiếu Hoa bỗng nhiên cực kì dễ chịu, có chút đắc ý, vì vậy cũng không tìm bóng dáng của Tạ Thiên Ngưng nữa, tập trung chờ cô dâu của mình.

Lúc này, Tạ Minh San khoác cánh tay Tạ Chính Phong, đi từ từ trên thảm đỏ, mang theo nụ cười hạnh phúc, từng bước từng bước tiến tới.

Giờ phút quan trọng nhất cuối cùng đã tới, chỉ cần bọn họ trao nhẫn, ở trước mặt cha xứ nói rằng "Con nguyện ý", như vậy cô và hắn đã là vợ chồng danh chính ngôn thuận.

Tạ Chính Phong đi tới trước mặt Ôn Thiếu Hoa, không đưa tay con gái mình giao cho hắn ta, mà nghiêm túc hỏi: "Thiếu Hoa, cậu có thể đảm bảo cả đời sẽ đem lại hạnh phúc cho con gái tôi không?".

Thật ra vấn đề này trong lòng ông đã có đáp án, chẳng qua là đang lừa mình dối người muốn hỏi mà thôi.

Ôn Thiếu Hoa có thể vứt bỏ người phụ nữ bỏ ra mười năm vì hắn ta, sao có thể chung thủy với cô con gái không bỏ ra gì của ông đây?

Nếu như anh nhìn trúng con gái ông chỉ vì vẻ bề ngoài xinh đẹp, như vậy hạnh phúc của cuộc hôn nhân này rất nhanh sẽ chấm hết.

Ông biết rõ kết quả là như vậy, nhưng lại không ngăn cản được.

Ôn Thiếu Hoa thâm tình nhìn cô dâu trước mặt, không chút do dự trả lời: "Con có thể."

"Nhớ kỹ lời hứa của cậu ngày hôm nay" Tạ Chính Phong cười khổ nói, sau đó đem Tạ Minh San giao cho hắn, ngồi xuống một bên, tâm tình cực kì nặng nề.

Ninh Nghiên đã sớm ngồi bên cạnh, thấy vẻ mặt ông như vậy, bèn thấp giọng nhắc nhở ông: "Ông đừng có nhăn nhó nữa, tránh át mặt".

Nhắc nhở xong, nhìn cô dâu chú rể mà cười vui vẻ.

Tạ Chính Phong miễn cưỡng nặn ra nụ cười, nhưng lại không phải là xuất phát từ nội tâm, bởi vì ông căn bản không vui.

Vẻ mặt Ôn Minh cũng thế, nặng nề cúi đầu, trong lòng có một dự cảm không tốt.

Bọn họ phản bội lời hứa năm đó, chỉ sợ vận rủi liền đến. Mặc dù Thiên Ngưng chủ động nói hủy bỏ hôn ước, nhưng mà chỉ cần có người nghĩ xa hơn một chút, cũng biết là bất đắc dĩ bị buộc phải hủy bỏ hôn ước.

Cuộc hôn nhân ngày hôm nay, rốt cuộc là đúng hay là sai đây?

Khách khứa cũng không biết nhiều chuyện như vậy, chỉ muốn chúc mừng cô dâu chú rể.

Lúc này, cha xứ bắt đầu nói: "Ôn Thiếu Hoa tiên sinh, anh có đồng ý lấy cô Tạ Minh San làm vợ, bất kể là bệnh tật hay khỏe mạnh, hay vì bất cứ lý do gì, cũng yêu cô, chăm sóc cô ấy, tôn trọng cô ấy, tiếp nhận cô ấy, vĩnh viễn chung thủy với cô ấy đến già hay không?".

Ôn Thiếu Hoa nhìn về phía Tạ Minh San dịu dàng cười một tiếng trả lời: "Con đồng ý".

Cha xứ lại hỏi Tạ Minh San: "Cô Tạ Minh San, cô có đồng ý lấy anh Ôn Thiếu Hoa làm chồng, bất kể là bệnh tật hay khỏe mạnh, hay vì bất cứ lý

do gì, cũng yêu anh ta, chăm sóc anh ta, tôn trọng anh ta, tiếp nhận anh ta, vĩnh viễn chung thủy đến già hay không?".

Tạ Minh San trực tiếp trả lời: "Con đồng ý".

"Xin chú rể và cô dâu trao nhẫn cho nhau".

Lúc này có người mang nhẫn lên.

Ôn Thiếu Hoa cầm chiếc nhẫn của nữ, đeo lên ngón áp út của Tạ Minh San

Tạ Minh San kích động nhìn chiếc nhẫn dần dần đeo vào ngón tay cô, cho đến tận cuối, trong lòng cười, sau đó cầm chiếc nhẫn của nam, đeo lên cho đối phương.

Hai người thành công trao nhẫn, trở thành vợ chồng.

Ngay lúc này, đột nhiên có người đến gần lễ đường, hơn nữa còn là hai người, một nam một nữ, người phụ nữ khoác tay người đàn ông, nhẹ nhàng tiến vào.

Tạ Thiên Ngưng khoác tay Phong Khải Trạch, nét mặt tươi cười, chậm rãi đi trên thảm đỏ, ở trong mắt mọi người cô giống như tiên nữ từ trên trời giáng xuống, không chỉ làm người ta ngạc nhiên, còn làm cho người ta trợn mắt há miệng, bởi vì ánh sáng của cô đã hoàn toàn rơi sáng lễ đường này.

Lúc này cô mặc một cái váy liền màu trắng, dài tới đầu gối, bên hông thắt đai lưng, cảm giác như lễ phục chính thức, nhưng lại mang theo hương vị thuần khiết.

Dưới chân mang giày cao gót lóng lánh, đem hai chân cô phác thảo đến hoàn mỹ, phối sức đơn giản, nhẹ nhàng lại không mất thẩm mỹ, trên tai đeo một đôi khuyên ngọc trai màu bạc, cùng váy màu trắng làm nổi bật ngũ quan tinh xảo của cô.

Trên mặt trang điểm nhẹ nhàng mà tự nhiên, hợp với nụ cười từ tâm của cô, son môi màu hồng, đặc biệt mê người. Lông mi cong cong nhếch lên, tinh tế khiến cho ánh mắt của cô động lòng người.

Tóc phía sau buộc một nửa, để vài cọng tóc rủ xuống vai, một kiểu tóc độc

nhất, làm cho người ta xem thế là đủ.

Khách khứa hội trường, không ai mặc đồ màu trắng tham dự hôn lễ, theo lý cũng không nên mặc đồ màu trắng, để tránh đoạt biếu tượng thanh khiết của cô dâu.

Nhưng mà Tạ Thiên Ngưng cố ý mặc đồ màu trắng, từ đầu đến chân, bất kỳ một chi tiết nhỏ cũng hơn cô dâu gấp trăm lần, chứ đừng nói là toàn thân.

Hơn nữa người đàn ông bên cạnh cô, càng là tiêu điểm chính so với chú rể chói mắt hơn nhiều.

Phong Khải Trạch không có cố ý ăn mặc sang trọng, chẳng qua là ăn mặc tương đối đàng hoàng hơn một chút thôi.

Vậy mà điểm này, cũng đã đè Ôn Thiếu Hoa xuống rồi.

Tạ Chính Phong đã sớm ngạc nhiên đến đứng lên, trợn mắt há mồm nhìn Tạ Thiên Ngưng, đơn giản không thể tin được là cô, dụi mắt mấy lần, xác định không hoa mắt mới tin tưởng.

Ninh Nghiên cũng ngạc nhiên đến trợn tròn mắt, ngạc nhìn Tạ Thiên Ngưng đi tới, đâu cũng ngừng suy nghĩ, tất cả dừng lại trên thân hình xinh đẹp của cô, không ngừng ngưỡng mộ.

Ôn Minh nhìn thấy tất cả, mặc dù kinh ngạc, nhưng tâm tình nồng nê hơn, dự cảm chẳng lành càng ngày càng lớn.

Tại Thiên Ngưng xuất hiện như vậy, không thể nghi ngờ là cô đang trả thù. Không biết nữa cô sẽ làm ra chuyện gì?

Lâm Thục Phân ngược lại không bị sự xinh đẹp của Tạ Thiên Ngưng dọa, mà tức giận nhìn chằm chằm vào cô, đối với hành vi của cô cảm thấy vô cùng không vừa lòng.

Cô không nên mặc đồ màu trắng, lại càng không nên cướp sự nổi bật của cô dâu. Cô làm như vậy, càng ngày càng làm cho người ta chán ghét mà thôi.

Những người có mặt, mỗi người một ý, ngạc nhiên có, thán phục có, còn có một chút chỉ trích, chỉ trích bọn họ không nên làm vậy, đoạt hào quang

của cô dâu chú rể.

Ôn Thiếu Hoa chỉ ngây ngốc nhìn Tạ Thiên Ngưng, không nghĩ tới cô trang điểm có thể xinh đẹp như thế, hơn nữa khí chất thanh cao, tinh khiết mang theo sức sống, chín chắn nhưng ngây thơ, ngây thơ có ý vị. Hơn nữa cô còn có một người đàn ông cực kỳ xuất sắc làm nền, càng lộ vẻ cao quý.

Cô như vậy, sao trước kia hắn không nhận ra nhỉ?

Cô bây giờ, xinh đẹp hơn Tạ Minh San gấp mấy lần, cô cười giống như là ánh trăng, lóe sáng động lòng người, những người khác trong hội trường, giống như là ngôi sao, căn bản không cách nào sánh cùng cô.

Lần trước bác Tạ nói cô rất xinh đẹp, một chút hắn cũng không tin, nhưng nhìn cô bây giờ hắn đã tin. Bởi vì chỉ dùng xinh đẹp để hình dung, căn bản không đủ.

Tạ Minh San thấy Tạ Thiên Ngưng xinh đẹp hơn mình, trong lòng tràn đầy tức giận cùng ghen tỵ, nhưng nhiều nhất vẫn là hận ý.

Tại sao Tạ Thiên Ngưng phải chọn thời điểm này mà xuất hiện, hơn nữa còn ăn mặc xinh đẹp như vậy, không thể nghi ngờ cô đang ra uy, châm chọc cô là cô dâu không đủ xinh đẹp.

Tại sao cô ta có thể làm như vậy, tại sao có thể?

Cô ta đang phá hoại hạnh phúc của cô.

Còn có, người đàn ông bên cô ta là ai, không nói tới toàn thân là hàng hiệu, lại còn uy phong như thế, hơn nữa bè ngoài anh tuấn hoàn toàn áp đảo Ôn Thiếu Hoa.

Tạ Thiên Ngưng tìm đâu ra người đàn ông như vậy để diễn kịch chứ?

Không khí trong hội trường vì sự xuất hiện của Tạ Thiên Ngưng và Phong Khải Trạch mà trở nên yên lặng, dường như tốc độ không khí cũng chậm lại.

Bất quá tất cả mọi người có thể nhìn ra được, bọn họ không phải là thật lòng đến chúc phúc.

Lúc này, Tạ Thiên Ngưng đi đến trước mặt Ôn Thiếu Hoa và Tạ Minh

San, mỉm cười nhìn bọn họ, cũng không có lập tức mở miệng nói chuyện, chính là rất biết kiềm chế chỉ cười cười, tỏ ý gật đầu, lúc này mới từ từ mở miệng nói chuyện: "Ngại quá, tôi đã tới muộn, hi vọng hai người bỏ qua cho".

Lời vừa nói ra, lập tức dẫn tới trận xôn xao.

Giọng Tạ Thiên Ngưng ngọt như đường, âm thanh tinh tế, rất cảm động, làm cho lòng mọi người gọn sóng, nhộn nhạo không thôi.

Ôn Thiếu Hoa vốn cũng đã rung động, nghe được âm thanh này của cô, càng không chịu nổi, trong lòng liên tiếp xao động, tràn đầy ngạc nhiên.

Cô thật không giống trước kia.

"Thiên -----".

Ôn Thiếu Hoa muốn mở miệng nói chuyện với Tạ Thiên Ngưng, nhưng mà Tạ Minh San không cho, lập tức ngắt lời, dịu dàng nói: "Chị họ, chị tới đây làm gì?".

"Minh San, tôi nói rồi, hôn lễ hai người, tôi sẽ dẫn theo bạn trai tham dự, chẳng lẽ đã quên rồi sao?" Tạ Thiên Ngưng mỉm cười trả lời, giọng nói mặc dù không dịu dàng như Tạ Minh San, nhưng làm rung động lòng người.

Mỗi chữ cô nói, giống như là âm thanh gảy ra từ đàn, nói xong một câu, giống như một khúc nhạc tươi đẹp, để lại dư âm vô tận trong lòng người.

Tạ Minh San nổi giận, không có cách nào che dấu bộ mặt giả tạo của mình, mang theo một tia tức giận, nghiêm nghị chất vấn: "Nhưng mà chị cũng không nên mặc như vậy mà đến, chị làm thế rõ ràng là đến phá hoại".

Ôn Thiếu Hoa nghe cô nói như vậy, không vui nhường mà, rất là bất mãn.

Ở trong mắt hắn, Tạ Minh San vẫn luôn dịu dàng động lòng người, lương thiện, ở nơi quan trọng như thế này mà lại nói ra những lời đó, thật là mất mặt.

Chỉ tiếc lời đã nói ra, hắn có thể có cách nào sao.

Tạ Thiên Ngưng không để ý đến Tạ Minh San, tràn ngập áy náy nhìn Phong Khải Trạch, vâng dạ hỏi: "Em không mặc sai quần áo chứ?".

"Không có mặc sai a, quần áo rất chỉnh tề, anh giúp em nhìn, không có mặc sai" Phong Khải Trạch trước mặt mọi người, cung chiều nói giỡn.

"Ô, em không phải ý này, ý em là, mặc quần áo tham dự như vậy, có phải sai hay không?" Cô làm nũng hỏi tối, bĩu môi, mang theo tức giận lại đáng yêu.

"Quy tắc là do người định, anh nói không sai thì là không sai"

Lời nói thật bá đạo, cung chiều, dịu dàng nở nụ cười.

Mỗi một hành động của Phong Khải Trạch đối với Tạ Thiên Ngưng, càng làm cho người khác trợn tròn mắt.

-----oOo-----

Chương 83: Ân tình đoạn tuyệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Edit: Mia

Tạ Minh San nhìn thấy có một người đàn ông xuất sắc như thế đang cung chiều Tạ Thiên Ngưng, hơn nữa còn cướp đi toàn bộ ánh hào quang của cô, trong lòng vô cùng tức giận.

Chị họ, tại sao chị không chịu thành toàn cho tôi?

Tại sao muốn phá hoại hạnh phúc của tôi?

Vì giữ hình tượng, dù Tạ Minh San tức giận như thế nào, cũng phải nhịn, đành cắn chặt hàm răng, hai mắt ẩn chứa căm hận nhìn trùng trùng cô, trong lòng thầm mắng: Tạ Thiên Ngưng, xem như chị lợi hại.

Ninh Nghiên khôi phục thần trí, phát hiện sự việc có gì đây không đúng, nhìn thấy con gái của mình đã tức giận đến sắp bốc khói, hơn nữa toàn bộ sự chú ý của mọi người đều hướng về Tạ Thiên Ngưng, vì vậy bà quyết

định chủ động mở miệng, phá vỡ yên lặng.

"Chà chà, giờ đến lúc đẻ chú rể hôn cô dâu rồi."

Câu này khiến tất cả mọi người thu hồi tầm mắt, cứng ngắc đáp lại: "Đúng đúng đúng, đến lúc cho chú rể hôn cô dâu rồi."

"Chú rể hôn cô dâu đi."

Ôn Thiếu Hoa kinh ngạc nhìn Tạ Thiên Ngưng, sững sờ, cho đến khi người trong lễ đường gào thét, hắn mới tỉnh lại, lúng túng thu lại tầm mắt, quay lại nhìn Tạ Minh San.

Vừa nãy hắn bị sao vậy, tại sao khi nhìn thấy Tạ Thiên Ngưng thì liền như mất hồn?

Nhin cô dâu trước mặt, hắn bỗng thấy rối loạn, trước kia vô cùng mong đợi, sao hôm nay lại thành do dự.

Chẳng lẽ hắn đang hối hận?

Hắn không thể nào thấy hối hận, không thể nào.

Lâm Thục Phân vì muôn hòn lẽ diễn ra bình thường, nên đứng lên, khó chịu hỏi: "Thiên Ngưng, cô làm vậy rốt cuộc là có ý gì?"

"Trả thù." Tạ Thiên Ngưng lạnh lùng nhìn bà, trực tiếp trả lời, một chút cũng không che giấu.

Tại sao phải che giấu, bây giờ cô cũng không cần phải che giấu.

"Cô ——" lời nói trực tiếp như thế, khiến Lâm Thục Phân rất tức giận, hậm hực cảnh cáo cô: "Thiên Ngưng, cô thật quá đáng, Thiếu Hoa cùng Minh San thật lòng yêu nhau, cô cần gì phải phá đám bọn chúng? Nếu như cô tiếp tục phá đám, vậy tôi sẽ kêu bảo vệ tống cổ cô ra."

"Bác gái, cháu chỉ nói là đến báo thù, cũng không có nói là đến phá đám buổi hôn lễ này, ngược lại, cháu lại hi vọng buổi hôn lễ này tiến hành thuận lợi."

"Rốt cuộc cô muốn gì?"

"Bác cảm thấy cháu nên muốn gì?"

"Thiên Ngưng, tôi hiểu Thiếu Hoa bỏ cô để lựa chọn Minh San là không đúng, nhưng hôn ước giữa cô và Thiếu Hoa, đó là mong muốn của ba cô, không phải là ý nguyện của nó, hi vọng cô có thể hiểu chuyện một chút, không cần miễn cưỡng giành giật những thứ không thuộc về mình." Lâm Thục Phân thử nhẹ giọng khuyên Tạ Thiên Ngưng, hi vọng cô buông tha.

Tạ Thiên Ngưng không trả lời Lâm Thục Phân, khinh miệt nhìn Ôn Thiếu Hoa, giễu cợt nói: "Ôn Thiếu Hoa, anh nói tôi là dân hai lúa chính gốc, vô cùng xấu xí không có một chút hương vị phụ nữ, cũng bởi vì lý do này, anh có thể không màng đến những gì tôi làm trong mười năm qua, không chút do dự từ bỏ tôi. Nhưng giờ tôi sẽ chứng minh cho anh thấy, tôi không phải là con vẹt xấu xí, mà là thiên nga trắng xinh đẹp. Vói lại tôi cũng nên cảm ơn anh, nếu như anh không chia tay tôi thì tôi vĩnh viễn cũng không biết cái gì gọi là tình yêu, cũng không biết hôn nhân như thế nào mới hạnh phúc. Tất cả những người chỉ để ý vẻ bề ngoài như anh, không đáng để tôi phó thác cả đời. Nhan sắc con người có thể biến mất theo thời gian, dù là dung mạo cực kỳ mỹ lệ cũng sẽ bị thời gian phá hủy, tôi không muốn sau khi kết hôn lại bị anh vứt bỏ." (vinhanh*đẹp bàn* tuyệt.)

"Cô ——" Ôn Thiếu Hoa vô cùng mất mặt, vốn đang sững sờ mê hoặc trước vẻ đẹp của cô, thậm chí có một chút hối hận cùng rung động, nhưng khi nghe những lời này, thì chỉ còn tức giận.

Một người phụ nữ, bất kể ở trường hợp nào, cũng phải suy nghĩ cho danh dự và tôn nghiêm của người đàn ông.

Người đàn bà đáng chết này, dám khiến hắn mất mặt như vậy ngay trong ngày quan trọng nhất, kinh khủng, dù cô ta đẹp thế nào, hắn cũng không thích.

Lâm Thục Phân cảm thấy Tạ Thiên Ngưng nói thật quá đáng, bèn bước lên trước, căm tức nhìn cô, nghiêm nghị khiển trách: "Tạ Thiên Ngưng, làm người không nên quá đáng."

"Bác gái, cháu thật sự quá đáng sao?" Tạ Thiên Ngưng giễu cợt hỏi ngược lại.

Cô không hề cảm thấy mình quá đáng.

"Chẳng lẽ cô không thấy mình rất đáng sao?"

"Nếu như tôi thật quá đáng, các người cảm thấy buổi hôn lễ này còn có thể tiến hành thuận lợi sao? Các người thật quá ích kỷ, có ai đã nghĩ qua cảm nhận của tôi không? Mười năm này, tôi thật sự toàn tâm toàn ý bỏ ra mà không oán không hối, nhưng lại đổi lấy sự phản bội cùng vứt bỏ. Mười năm, cuộc sống có thể có bao nhiêu cái mười năm, tôi bỏ ra thời gian đẹp nhất của người con gái, để đặt lên trên một người đàn ông không đáng giá một xu này. Tôi thấy rất bất bình và uất ức, cho nên tôi muốn trả thù, tôi muốn để cho bọn họ biết hôn nhân của bọn họ được xây dựng trên sự đau khổ của người khác, tôi càng muốn để cho bọn họ biết, dưới bè ngoài rực rõ chưa chắc đã có hạnh phúc." Tạ Thiên Ngưng cười khổ phản bác, nói xong chốt biến thành oán trách.

Hiện tại cô chỉ muốn lấy toàn bộ uất ức trong tâm nói ra.

Có vẻ sau khi nói xong, trong lòng đã thoái mái hơn.

"Một mình cô thật lòng thật dạ thì có tác dụng gì? Căn bản Thiếu Hoa chưa từng thích cô, cô cần gì cứ bám mãi không tha? Tình yêu là quan tâm lẫn nhau, cô hiểu chưa?"

"Bác gái, cảm ơn bác đã nhắc nhở, bác nói đúng một bên đơn phương thì có được gì. Cho nên cháu quyết định, lần nữa đi tìm một người đàn ông đáng giá để cháu thật lòng thật dạ, mà anh ấy cũng sẽ thật lòng thật dạ với cháu. Hôm nay cháu đã tìm được bạch mã hoàng tử của mình." Tạ Thiên Ngưng nhìn Phong Khải Trạch, nở ra một nụ cười sáng lạn, dùng nụ cười nói rõ tất cả.

Phong Khải Trạch cũng đáp lại cô bằng một nụ cười dịu dàng, mang theo cung chiêu, khẽ gật đầu, thừa nhận anh là bạch mã hoàng tử của cô.

Anh đương nhiên là bạch mã hoàng tử của cô, mà cô cũng chỉ có thể là công chúa Bạch Tuyết của anh.

Hai người liếc mắt đưa tình, mọi người nhìn thấy đều ngầm hiểu.

Mặc dù Lâm Thục Phân tức giận, nhưng lại không biết nói gì.

Ôn Minh kéo tay bà lại, nhỏ giọng khiển trách: "Bà tạm thời bớt nói hai câu cũng không được sao? Trong chuyện này, người sai vĩnh viễn là Thiếu

Hoa và Minh San, bọn chúng không nén gạt Thiên Ngưng âm thầm quen nhau nhiều năm như vậy. Bà hiện tại lấy gì mà nói Thiên Ngưng quá đáng?"

"Ôn Minh, ông câm miệng cho tôi." Lâm Thục Phân có phần giận đến hờ đồ, dịu dàng ngày thường lúc này toàn bộ biến mất, không để ý hình tượng rồng to.

"Bà câm miệng lại cho tôi mới đúng, nói thêm nữa, bà không cảm thấy mắt mặt hơn sao?"

"Hừ."

Tạ Chính Phong đi tới, vẻ mặt rất nặng nề mang theo chút cầu khẩn, nói: "Thiên Ngưng, chú hiểu trong chuyện này con là người đau khổ nhất, nhưng hãy vì chú, tha thứ cho chúng đi có được không? Bọn chúng cũng đã kết hôn, con hãy mở lòng ra đừng có gây khó dễ cho bọn họ."

"Chú không cần nói tha thứ hay không tha thứ, hôm nay cháu không phải đến phá đám hôn lễ của hai người đó, mà là tới chúc mừng, chỉ là nhìn quanh có vẻ như cháu không được hoan nghênh lắm. Đã như vậy thì cháu đi." Tạ Thiên Ngưng thản nhiên trả lời, sau đó liếc mắt nhìn Phong Khải Trạch, kéo cánh tay của anh.

Phong Khải Trạch dịu dàng hỏi: "Xong rồi?"

"Em cùng những người đó đã kết thúc, từ đây về sau, em cùng bọn họ không còn quan hệ nữa, em muốn bắt đầu lại."

"Như vậy bắt đầu từ bây giờ trong lòng em đã không còn tồn tại Ôn Thiếu Hoa, nhớ, đây là cam kết giữa anh với em."

"Tạ Thiên Ngưng tôi xin thề với trời, bắt đầu từ bây giờ, Ôn Thiếu Hoa người này vĩnh viễn biến mất trong lòng tôi, hoàn toàn biến mất, về sau tất cả những gì của anh ta sẽ không liên quan đến tôi, tôi và anh ta, ân tình đoạn tuyệt." Tạ Thiên Ngưng giơ tay dứt khoát thề.

"Tốt, lời thề này anh rất thích nghe, nếu như em tiếp tục thề, kiếp này chỉ yêu mình anh, vậy anh sẽ càng vui vẻ hơn."

"Ồ ồ ồ, anh đừng có được voi đói tiên nhé."

"Bé ngốc, chọc em chơi, đi thôi." Phong Khải Trạch vươn tay khẽ nhéo cái mũi của cô, sau đó dắt cô đi ra ngoài.

Tạ Thiên Ngưng cười rực rỡ, đi theo anh ra cửa chính, từng bước từng bước rời khỏi đây.

Hai người từ từ biến mất trong tầm mắt mọi người.

Cho dù bọn họ đã rời đi, không khí trên lối đường vẫn nặng nề như cũ, không cách nào khôi phục lại không khí vui vẻ ban đầu.

Ôn Thiếu Hoa cảm thấy mất hết cả danh dự, tôn nghiêm bị giãm nát dưới bàn chân, trong lòng rất khó chịu.

Người phụ nữ đáng chết, thì ra là cố ý, kinh tởm.

Nhưng hôm nay cô thật sự rất đẹp, rất có khí chất, dường như hẵn không thể quên đi vẻ đẹp của cô.

Tạ Minh San ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt Ôn Thiếu Hoa căng thẳng, có chút lo lắng, vì vậy nhẹ nhàng hỏi: "Thiếu Hoa, anh không sao chứ."

Hôn lễ của bọn họ đã kết thúc, hôm nay cô là vợ của anh rồi, đây là sự thật không thể thay đổi.

Mặc dù có chút mất mặt, nhưng kết quả không thay đổi là tốt rồi, hơn nữa Tạ Thiên Ngưng thè sê không quần Ôn Thiếu Hoa nữa, về chuyện này cô cực kỳ hài lòng.

Ôn Thiếu Hoa vẫn căng thẳng, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Lâm Thục Phân rất hiểu hẵn, vì vậy tới bên an ủi: "Thiếu Hoa, con đừng bận tâm đến Tạ Thiên Ngưng, có lẽ cô ta bị đả kích nên rối loạn thần kinh, đừng để ý tới cô ta."

Ninh Nghiên cũng lên khuyên: "Đúng vậy, con xem, Tạ Thiên Ngưng đã khác thường như thế, đâu cô ta nhất định là có vấn đề, mặc kệ đi! Con và Minh San bây giờ đã là vợ chồng, nên cố gắng cùng nhau xây dựng hạnh phúc cả đời."

Đối với việc này Tạ Chính Phong tuy bất mãn, nhưng khó nói ra, không thể làm gì khác hơn là trầm mặc, bất đắc dĩ thở dài.

Ôn Minh cũng giống vậy, không nói gì. Chuyện ra nông nỗi này, nếu quả như thật muốn truy cứu trách nhiệm, chính là trách nhiệm của bọn họ, không thể trách Tạ Thiên Ngưng.

Nhưng hôm nay là ngày vui của bọn họ, một số lời không tốt, không nói thì tốt hơn.

Ôn Thiếu Hoa nghe mọi người khuyên như vậy, vì lấy lại danh dự, cố gắng nặn ra nụ cười, ở trước mặt mọi người hôn Tạ Minh San một cái, sau đó hưng phấn hô to: "Mọi người nói xem cô dâu của tôi hôm nay có đẹp hay không?"

Mọi người vì thay đổi không khí, tất cả đều đồng thanh: "Đẹp."

Mọi người mở miệng cười vui, tiếp tục tiến hành..

Vậy mà không ai biết, trong góc ngòi một phụ nhân trung niên đeo kính đen, một thân mặc y phục cao quý.

Đôi mắt dưới cặp kính, căm tức nhìn từng người ở trên, sau đó lấy điện thoại di động, gọi ra ngoài, nói thẳng một câu nói: "Truyền chỉ thị của tôi, dừng việc chu cấp tiền bạc cho Ôn thi."

Nói xong, cúp điện thoại, sau đó đi ra khỏi lễ đường.

Từ đầu tới cuối, không ai phát hiện sự tồn tại của người phụ nữ này, lại không ai phát hiện bà rời đi.

Hiện trường, vẫn tiếp tục náo nhiệt, hò hét loạn lên.

-----oOo-----

Chương 84: Em còn có anh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Tạ Thiên Ngưng ra khỏi lễ đường, lúc trước còn cảm thấy rất rõ ràng, nhưng dần dần bỗng trở nên mơ hồ.

Mặc dù mình đã thắng lại một lần, nhưng cô lại cảm thấy cuộc sống không còn bất kỳ mục tiêu nào, cảm giác thật trống rỗng.

Đã cùng Ôn Thiếu Hoa đoạn tuyệt ân tình, điều này cũng có nghĩa là cô không thể đến Ôn gia, cũng không thể trở về Tạ gia nữa, chỉ có thể một thân một mình phiêu bạt lẻ loi bên ngoài.

Đến cuối cùng, cô vẫn thua, thua hoàn toàn.

Phong Khai Trạch thấy vẻ mặt của cô không đúng, bèn dừng bước lại, nhở giọng hỏi: "Làm sao vậy, không phải vừa rồi vẫn còn rất vui vẻ ư, sao bây giờ lại nghiêm mặt rồi hả ?"

"Thật ra thì tôi thua, đúng không."

"Làm sao lại thua? Em thắng rồi."

"Thắng được một lần, nhưng lại thua mất tất cả. Từ nay về sau tôi không còn người thân, không còn nhà, một mình cô độc bên ngoài. Mỗi khi lễ tết, cũng chỉ có một mình, cô đơn, lạnh lẽo, đến một chỗ để dựa vào cũng không có." Cô cười khổ nói, khẽ ngẩng đầu lên, không để cho nước mắt chảy ra ngoài.

Chuyện như vậy, nghĩ một chút đã cảm thấy chua xót rồi.

Chỉ có một mình, thật sự là một chuyện đáng sợ, cô bây giờ có thể nói là hai bàn tay trắng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đột nhiên cảm thấy cuộc sống không còn chút ý nghĩa nào.

Anh ôm cô vào trong ngực, dùng cái ôm ấp để làm ấm lòng của cô, an ủi: "Em còn có anh."

Mười sáu năm nay, anh cũng là một người cô đơn, nếu như không phải là có quyền nhật ký kia làm bạn, không biết sẽ có bao nhiêu đêm không thể chợp mắt.

Thay vì nói là có quyền nhật ký kia, chẳng bằng nói là cô, là cô sống ở trong lòng của anh, cho anh vô hạn hi vọng, để cho anh kiên cường sống qua mười sáu năm rồi mới có anh của ngày hôm nay.

"Cái đó không giống nhau." Cô rời khỏi ngực anh, thở dài một hơi, sau đó mù quáng đi về phía trước.

Anh đuổi theo, nghĩ muốn ôm cô đi, nhưng lại bị cô đẩy ra, còn nghiêm nghị cảnh cáo: "Tôi cảnh cáo anh, không cho phép động tay động chân với tôi."

"Đừng quên, em là bạn gái của anh."

"Đó là bạn gái giả, hiện tại cũng đã diễn xong, cho nên chúng ta không cần phải duy trì cái loại quan hệ giả dối này nữa. Bắt đầu từ bây giờ, đường anh anh đi, đường tôi tôi đi, chúng ta không liên quan gì đến nhau nữa." Tạ Thiên Ngung nghiêm túc đem quan hệ của bọn họ nói rõ ràng ra, nói xong liền quay đầu bỏ đi.

Nhưng sau khi xoay người bước đi, đột nhiên cảm thấy có chút chát không nỡ, cô không bỏ được chuyện anh thỉnh thoảng bá đạo, thỉnh thoảng dịu dàng cưng chiều.

Tù nhở đến lớn, đúng là chưa từng có người nào cưng chiều cô như vậy, loại cảm giác này thật hạnh phúc.

Nhưng cô cũng hiểu rõ, người đàn ông này không phải nhân vật đơn giản, chọc phải anh ta, chỉ sợ về sau sẽ phiền toái không ngừng.

Một người có thể thanh toán được khoản tiền lớn hơn một ngàn vạn, làm sao có thể là nhân vật đơn giản được?

"Này, anh làm gì vậy?"

Phong Khải Trạch bước nhanh cho theo kịp cô, cúng rắn kéo cô trở lại đi về phía xe của mình, không nói hai lời đẩy cô vào trong xe, sau đó đóng cửa xe lại, rồi mình cũng lên xe.

Anh nhốt hai người vào trong không gian nhỏ hẹp, xe cách âm rất tốt, không nghe được bất kỳ âm thanh bên ngoài nào, vì vậy không khí trong xe càng yên lặng hơn, một tiếng động nhỏ cũng không có.

Vô cùng yên lặng, mới khiến cho người ta cảm thấy khó thở, dường như ngay cả tiếng thở cũng có thể nghe thấy.

Tạ Thiên Ngung không chịu nổi yên lặng như vậy, định mở cửa ra ngoài hít thở không khí.

Nhưng anh không cho, giữ chặt cô sau đó khóa cửa xe lại, không cho cô xuống xe.

Nhin thấy anh hành động như vậy, cô tức giận chất vấn: "Phong Khải Trạch, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

"Anh muốn làm gì, đã sớm nói cho em biết rồi, không phải sao?"

Anh muốn theo đuổi cô.

"Anh đừng đùa kiểu này với tôi nữa được không? Nếu như tôi đoán không sai, anh là một thiếu gia giàu có, một đại thiếu gia chỉ biết ăn chơi phong túng, cho nên mới có nhiều thời gian cùng tốn nhiều tiền bạc trên người tôi như vậy. Nhưng mà tôi lại không có thời gian, cũng không có sức lực để chơi cùng với anh, anh đi tìm cô gái khác đi, được không?" (> . <)

Bây giờ cô cảm thấy mệt chết đi được, mệt đến mức chỉ muốn hôn mê.

"Anh nói rồi, anh không phải đang đùa." Anh tức giận trả lời lại, trong ánh mắt rất nghiêm túc, tuyệt đối không phải là giả.

Anh nghiêm túc, lại khiến cho cô càng đoán mò hơn, ngờ ngác nhìn anh nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, không muốn rơi vào cái bẫy của anh:

"Anh, van cầu anh buông tha cho tôi đi, cho dù anh không phải đang đùa, tôi với anh cũng không có khả năng."

"Tại sao lại không có khả năng?"

"Chúng ta là người của hai thế giới khác nhau."

"Ôn Thiếu Hoa cũng coi là đại thiếu gia, tại sao em có thể tiếp nhận hắn mà không thể tiếp nhận anh chứ?" Phong Khải Trạch nổi giận, nắm chặt cổ tay cô, tức giận chất vấn.

Anh ghét sự cự tuyệt của cô.

Trong khoảng thời gian này, chẳng lẽ cô còn chưa thấy rõ tâm tư của anh đối với cô sao?

"Cái đó không giống nhau."

"Có cái gì không giống nhau? Hắn là đại thiếu gia thì em có thể tiếp nhận, còn anh là đại thiếu gia thì em lại không thể tiếp nhận được sao?"

"Hiện tại tôi đang rất mệt, không muốn nói mấy chuyện này với anh, tóm lại chúng ta đến đây chấm dứt." Tạ Thiên Ngung không trả lời được câu hỏi của anh, chẳng thể làm gì khác hơn là tránh, muốn được một mình yên tĩnh.

"Tạ Thiên Ngung, em nghe kỹ cho anh, chúng ta sẽ không chấm dứt ở đây, cả đời này em cũng chỉ có thể thuộc về anh, em nghe cho rõ em chỉ có thể thuộc về anh mà thôi." Hai tay của anh nắm chặt bả vai cô, lôi cô đến trước mặt mình, để cho cô nhìn thẳng vào anh, cường thế - bá đạo tuyên bố quyết định trong lòng mình.

Nếu như anh đã yêu thì sẽ vô cùng yêu, yêu đến bá đạo.

Cô thở dài bát đắc dĩ, không biết trả lời như thế nào, dù sao lời như vậy cũng đã nói rất nhiều lần, có nhiều lời cũng vô ích, không thể làm gì khác hơn là trầm mặc không nói.

Tình yêu của anh thật sự rất mạnh mẽ, cường thế đến nỗi khiến người khác cảm thấy sợ hãi, nhưng lại không nhịn được muốn đắm chìm trong đó.

Chỉ là lý trí nhắc nhở cô, tình yêu không thể đắm chìm, nếu không sẽ vạn kiếp bất phục (không thể quay trở lại được).

Ôn Thiếu Hoa phản bội đã khiến cho cô rút ra được kinh nghiệm xương máu, không muốn bị tổn thương một lần nữa, bởi vì cô sẽ không chịu nổi. Phong Khải Trạch thấy cô không nói lời nào, cho rằng anh làm cô sợ vì vậy hai tay nâng mặt của cô lên, vội vàng nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, không phải anh muốn dọa em, thật xin lỗi."

Nói xin lỗi xong, liền ôm cô thật chặt vào trong ngực, hốt hoảng tự lầm bầm, trong giọng nói tràn đầy cầu khẩn: "Đừng rời khỏi anh, được không?"

Hiện tại chỉ là một quyền nhật ký, đã không còn đủ khả năng để cho anh an tâm được nữa, phải có cô làm bạn anh mới không còn cảm thấy sợ hãi cùng cô đơn nữa.

Mười sáu năm đen tối, anh đã đi qua được, nhưng sau này anh thực sự không thể một mình đi tiếp được nữa.

Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy anh bất lực cầu xin như vậy, trong lòng cảm thấy rất khiếp sợ, lảng lặng vùi ở trong ngực của anh, để cho anh ôm mà không giãy giụa.

Rốt cuộc anh là người như thế nào?

Mặc dù cô không biết, nhưng cô lại hiểu rõ, giữa bọn họ có quá nhiều khoảng cách.

"Phong tiên sinh, buông tha tôi, đối với anh mà nói thật sự khó khăn như vậy sao?"

"Không bằng em bảo anh đi tìm cái chết còn hơn." Anh buông cô ra, nghiêm túc trả lời. (vinhanh: táo bạo)

Mười sáu năm, vì cô là động lực mà anh mới cố gắng phấn đấu để sống tiếp, nếu như không có cô, vậy sinh mệnh của anh còn có ý nghĩa gì?

Nếu đã không có ý nghĩa, vậy còn không bằng chết đi thì hơn.

Dùng câu nói nghiêm trọng như thế làm Tạ Thiên Ngưng sợ đến nỗi quên cả thở, trong lòng càng khẩn trương cùng sợ hãi.

Cô bị một tên đàn ông có tư tưởng cực đoan quần lấy rồi, thật là đau khổ. (vyyen: hic muốn chết quá đi mất)

"Thiên Ngưng, tiếp nhận anh đối với em lại khó khăn như vậy sao?" Anh nặng nề hỏi, dịu dàng và đau thương nhìn cô, hi vọng cô sẽ không cự tuyệt.

"Tôi không biết." Cô đẩy tay anh ra, không muốn anh đụng vào quá nhiều, sau đó lạnh lẽo ngồi bất động ở đó.

Chuyện đến quá đột ngột, trong lòng cô rất loạn, không quyết định được gì.

"Không sao, anh chờ em, chờ đến khi em đồng ý mới thôi." Phong Khải Trạch cười khổ trả lời, đang muốn lái xe thì điện thoại trong túi lại vang lên, vì vậy lấy ra xem một chút, phát hiện là Đường Phi gọi tới, bèn trực tiếp nghe, lạnh lùng hỏi: "Cậu tìm tôi có chuyện gì?"

Sau khi nghe đối phương nói xong, vẻ mặt lập tức xảy ra biến đổi lớn, bộ dáng kia quả thật giống như là muốn giết người, anh rống to: "Cậu nói cho ông ta biết, có chết tôi cũng không đồng ý chuyện này."

Sau khi nói xong, lập tức cúp điện thoại, sau đó ném điện thoại di động lên phía trước, không để ý tới nó nữa.

Tạ Thiên Ngưng bị bộ dáng đáng sợ kia của anh dọa, cẩn thận hỏi: "Này, đã xảy ra chuyện gì mà làm anh tức đến vậy?"

"Vài kẻ nhảm chán đang ép anh làm chuyện mà anh không muốn làm, không có gì." Anh lạnh nhạt trả lời, khi anh nhìn cô toàn bộ hỏa khí vừa rồi liền biến mất, thay vào đó là dịu dàng.

"Người nào đang ép anh?"

"Đây là chuyện riêng tư của anh, nếu như em muốn biết vậy thì gả cho anh, anh nhất định sẽ nói toàn bộ cho em biết." Anh lại dùng cái cớ này.

Mặc dù dùng rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng có tác dụng, lần này cũng không ngoại lệ.

"Vậy tôi thà không biết, hù." Tạ Thiên Ngưng tức giận trả lời, quay đầu ra,

không thèm nhìn anh, giống như đang hờn dỗi.

Mỗi lần hỏi vấn đề quan trọng, anh đều nói là chuyện riêng tư, làm cho cô không thể hỏi tiếp được nữa.

Không hỏi liền không hỏi, dù sao không biết cũng sẽ không chết người.

Phong Khải Trạch cười nhạt một tiếng, không nói thêm nữa, lái xe đưa cô về nhà nghỉ ngơi, đem chuyện vừa rồi ném ra sau đầu.

Đường Phi nghe được tiếng gào lớn từ trong điện thoại, thật không biết trả lời thế nào, cúi đầu nói không ra lời.

Phong Gia Vinh đã đoán được đại khái, liền hỏi thẳng: "Đường Phi, thiếu gia nói như thế nào, cậu cứ nói lại là được."

"Phong tiên sinh, thiếu gia nói, chết cũng không đồng ý chuyện này."

Hồng Thi Na ngồi ở bên cạnh, nghe được câu này, mặt buồn rười rượi cúi đầu, ưu thương nói: "Bác trai, xem ra Khải Trạch không đồng ý hôn sự này rồi, cháu nghĩ hay là thôi đi."

Thật ra thì cô tuyệt đối không muốn bỏ qua như vậy, chỉ là Phong Khải Trạch quá mức bài xích, cô cũng chỉ có thể lựa chọn buông tha.

Hơn nữa trong lòng của anh đã thích cô gái khác, cho nên cơ hội lại càng nhỏ.

"Không thể bỏ qua dễ dàng như vậy được, kết thân cùng Hồng gia là chuyện phải làm, hơn nữa hôn sự của hai đứa, ta và ba của cháu đã định từ khi hai đứa còn nhỏ rồi, nó không muốn cũng phải nguyện ý. Thi Na, cháu chuẩn bị cho tốt, chờ làm cô dâu đi."

"Bác trai, như vậy được sao, dù sao Khải Trạch anh ấy ——"

"Ta là ba của nó, chuyện của nó do ta quyết định. Hôn lễ của hai đứa sẽ được tổ chức vào tháng sau, ngày cử hành hôn lễ, ta chắc chắn Khải Trạch nhất định sẽ xuất hiện, kết hôn với cháu."

Nhận được lời hứa của Phong Gia Vinh, Hồng Thi Na tràn đầy hy vọng nâng đầu nở nụ cười.

Bất kể như thế nào, có thể gả cho Khải Trạch là được rồi.

-----oOo-----

Chương 85: Tên khốn kiếp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngung cảm thấy suy sụp tinh thần ở trong nhà vài ngày, bỗng nhiên thấy cuộc sống trôi qua như vậy thật không có sức sống, vì thế lấy sơ yếu lý lịch ra làm thật tốt, tính đi ra ngoài một lần nữa để tìm một công

việc làm.

Trước khi ra ngoài, vừa vặn gặp ngay Phong Khải Trạch, hai người đúng là không hẹn mà gặp.

“Đi tìm việc à?” Phong Khải Trạch liền mỉm cười, ôn hòa hỏi.

“Hiện giờ tôi không có việc làm, thật sự nếu không tìm được việc sớm muộn ngồi không ăn mỏ vàng cũng hết.” Cô tức giận đáp lại anh một câu, sau đó đi về phía trước.

Nhưng mới đi có hai bước, liền quay đầu lại, lẽ phép hỏi: “Anh có phải rất rảnh không?”

“Rồi sao?”

“Dù sao anh cũng rảnh rồi không có chuyện gì để làm, chỉ bằng lái xe đưa tôi ra ngoài, thế nào hả?”

“Anh khuyên em nên bỏ suy nghĩ đó đi, em sẽ không tìm được công việc nào đâu.”

Vốn tâm tình Tạ Thiên Ngưng không tệ, nghe những lời này của anh xong, mặt lập tức biến sắc liền chửi người: “Này, cho dù anh không muốn đi cũng đâu cần nguyên rủa tôi như vậy.”

“Anh chỉ nói sự thật, khẳng định em tìm không được việc.”

Đương nhiên tìm không được, vì hiện giờ không có ai dám tuyển dụng cô.

“Anh xem thường người khác quá, bây giờ tôi sẽ đi tìm việc làm, chờ khi tôi tìm được, quay về đánh chết anh, hù.” Cô hừ lạnh một tiếng, tự tin gấp trăm lần tiến thẳng về phía trước.

Cô cũng không tin, dựa vào năng lực cô lại tìm không được việc làm?

Phong Khải Trạch cười lạnh một tiếng, đang muốn đi cùng cô, nhưng di động trong túi liền vang lên, không còn cách, anh đành dừng bước, móc điện thoại ra xem.

Lại là Đường Phi gọi điện đến, anh bỗng có chút không muốn nghe.

Nhưng do dự một lúc, vẫn là nghe.

Nghe đối phương nói, án đường chau lại hết sức không vui, vẻ mặt cực kỳ khó coi, thật lâu sau mới đáp lại một câu: “Được, tôi biết rồi.”

Nói xong liền cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn phía trước, đã không còn thấy bóng dáng của Tạ Thiên Ngưng.

Cũng được, chỉ ra ngoài để tìm việc thôi, không có gì đáng lo cả.

Phong Khải Trạch suy nghĩ một chút, nán lại thêm một thời gian ngắn, sau đó liền đi về phía trước, đến bến đỗ xe, lên xe, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, anh không nhìn thấy Tạ Thiên Ngưng ở ven đường đang chờ xe Bus.

Nhưng cô lại nhìn thấy xe anh, trong mắt cô bốc ra lửa giận, nhìn không được làm bầm lâu lâu đầy oán giận: “Còn nói gì là muốn theo đuổi mình, gạt người, tự lái xe đi cũng không chịu chờ mình một đoạn, tên khốn kiếp, về sau nếu mình còn tin nửa câu của tên đàn ông thối này nữa thì mình không mang họ Tạ.”

(tâm tâm: chị này thật kì, không muốn tin người ta theo đuổi mình rồi giờ lại vin vào cái chuyện anh theo đuổi mà nói anh không có thành ý tí nào. ==”)

Tạ Thiên Ngưng mắng xong, đúng lúc xe bus đến, không suy nghĩ nhiều, lên xe, tính cố gắng đi tìm công việc, trở về làm cho tên điên phải tức chết.

Phong Khải Trạch lái xe thật nhanh, không tới một giờ đã về Phong gia, vừa vào cửa liền lạnh lùng hỏi: “Thế nào lại gấp gáp tìm tôi về, có chuyện gì?”

Phong Gia Vinh nhìn thấy thái độ của anh, tức giận đến muôn chửi người, nhưng Đới Phương Dung không cho, kéo ông lại dùng ánh mắt nhẫn nhở ôn, dừng hành động theo cảm tính, nhẫn nhở xong liền đứng lên, mỉm cười nói: “Khải Trạch, con về rồi à, lại đây ngồi một chút.”

“Không cần, các người có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi, tôi không có thời gian.” Phong Khải Trạch đứng bất động, vững như Thái Sơn, nhìn

Hồng Thi Na cũng ở đây, trong lòng đã đoán được chuyện bọn họ muốn nói, vì thế trước hết tỏ rõ quyết định của chính mình: “Nếu muốn nói chuyện tôi cưới người phụ nữ này, vậy thì miễn đi.”

“.....”

Hồng Thi Na khổ sở cúi đầu, trong lòng thật sự khó chịu, đôi mắt không nhịn được phiếm lẻ, muốn khóc. Nhưng cô biết, trường hợp này không thể khóc, bằng không rất mất mặt.

Phong Gia Vinh chịu không nổi, đứng lên quát to: “Phong Khải Trạch, tao nói ày biết, chuyện hôn sự này tao đã tính rồi, cho dù mày không muốn cưới cũng phải cưới.”

“Dựa vào cái gì?”

Anh không muốn cưới, những người này có thể buộc anh ở trước mặt cha xứ nói rằng ‘con đồng ý’ sao?

“Dựa vào tao là ba của mày.”

“Nếu ông là mẹ tôi, tôi nhất định nghe lời cưới người phụ nữ này, đáng tiếc ông không phải, hơn nữa cũng ông cũng chưa từng làm tròn trách nhiệm của người cha.”

“Phong Khải Trạch.”

“Các người vội vàng gọi tôi về đây, chẳng lẽ chỉ vì muốn nói đùa tài cũ kĩ này thôi sao? Nếu đúng vậy, thật sự xin lỗi, tôi không có thời gian để tiếp các người.” Phong Khải Trạch khinh thường cười, nói xong liền xoay người rời đi.

Phong Gia Vinh không cho, ra lệnh anh đứng lại: “Mày đứng lại đó cho tao.”

Đối Phương Dung sợ ông lại dùng giọng điệu của bậc bè trên ra nói, vì thế đi tới thấp giọng khuyên bảo: “Có việc gì từ từ nói, đừng như vậy mãi, như vậy chỉ khiến mọi chuyện tồi tệ hơn mà thôi.”

“Tôi cũng muốn nói chuyện hòa hợp với nó, nhưng bà xem cái bộ dáng của nó kìa, bảo sao tôi có thể nói chuyện hòa thuận với nó chứ?”

“Việc đều do người làm, ông không thử qua, làm sao mà biết chứ?”

Phong Gia Vinh bất đắc dĩ thở dài một hơi, đành phải thỏa hiệp, điều chỉnh giọng điệu một chút, hòa dịu hỏi: “Khải Trạch, làm thông gia với Hồng gia có thể giúp cho Phong Thị đế quốc phát triển tốt hơn, hơn nữa ba đã xem qua rất nhiều nhà có tiếng tăm, cũng chỉ có Thi Na mới xứng với Phong gia chúng ta, con không cưới con bé thì cưới ai hả?”

“Té ra các người xem gia tộc mà chọn người a, như vậy thì thật xin lỗi, tôi không có hứng thú với chuyện gia tộc này. Chỉ cần là cô gái mà tôi thích, dù là cô ấy là cô gái quê mùa thì tôi cũng sẽ cưới. Nhưng nếu cô gái đó là người tôi không thích, cho dù có là con gái của Ngọc Hoàng đại đế, cô ta cũng phải đứng sang một bên cho tôi.” Phong Khải Trạch châm biếm trả lời, sau đó khinh thường nhìn Hồng Thi Na một cái, đối với cô gái rung động lòng người, dịu dàng như nước cảm thấy ghê tởm.”

Ngoại trừ quả táo của anh ra, cô gái nào trong mắt của anh cũng đều là ghê tởm, dù xinh đẹp cũng không có tác dụng.

Chuyện này khiến Hồng Thi Na càng xấu hổ cút đầu, hai tay gắt gao níu chặt lấy váy của mình, nhịn ủy khuất cùng tức giận trong lòng. Càng xem càng muốn.

Chỉ mới vạy cô đã không chịu nổi rồi sao?

Rốt cuộc cô không xứng ở chỗ nào, vì sao anh lại chán ghét cô như thế?

Mặc dù bị anh nói không đáng giá một đồng, cô vẫn không chịu từ bỏ mà thích anh, thích khí phách uy nghiêm, ngông cuồng tự cao tự đại kia của anh.

Phong Gia Vinh nghe Phong Khải Trạch nói cái gì: chỉ cần thích, dù là cô gái quê mùa cũng sẽ cưới, khiến ông càng tức giận hơn, bản tính cố chấp kia lại bắt đầu tái phát, quát to cảnh cáo: “Phong Khải Trạch, tao nói ày biết, đời này ngoại trừ Thi Na ra, mày đừng hòng nghĩ đến chuyện cưới người khác.”

“Tôi đây cũng nói cho ông biết, cho dù con gái khắp thiên hạ này có chết hết đi thì tôi cũng không cưới cô ta.”

(vinhanh: *vỗ tay b López* hay, hay lầm, chí lý, em yêu anh quá anh

Trạch à).

“Mày_____”

“Không cần ông, tôi gì nữa, tính tình của tôi ông biết rõ mà, chỉ cần tôi không đồng ý, không có người nào có thể ép buộc tôi làm những chuyện mà tôi không thích.”

“Nếu mày không đồng ý, tao cắt đứt quan hệ cha con với mày.” Phong Gia Vinh nghiêm khắc cảnh cáo, nhưng chỉ là lời nói khi tức giận mà thôi, căn bản không tính làm như thế.

Nhưng mà chuyện cảnh cáo này đối với Phong Khải Trạch mà nói, chẳng có tí hiệu quả nào, mà còn dùng bộ dáng mong chờ không được trả lời: “Tốt, nếu không thì cứ nói Đường Phi lập tức chuẩn bị mời phóng viên đến, chúng ta cùng tuyên bố cắt đứt quan hệ cha con.”

“Không có Phong Thị đế quốc làm hậu thuẫn ày, mày thấy bản thân có thể đứng vững trên thế giới này sao?”

“Có muốn xem thử một chút, xem khi không có Phong Thị đế quốc, tôi có thể đứng vững bằng hai chân hay không?” Phong Khải Trạch cười u ám, sau đó nói với Đường Phi đang ở bên cạnh: “Đường Phi, lập tức đi chuẩn bị đi mời phóng viên, chủ đề chính là cha con Phong gia muốn cắt đứt quan hệ với nhau. Tôi nghĩ đám truyền thông rất thích tin tức này nhất là bọn báo lá cải.”

“Thiếu gia, chuyện này_____” Đường Phi thấy thật khó xử, đứng bất động, kỳ thực trong lòng hiểu rõ, Phong tiên sinh chỉ là tức giận mới nói thế, nhưng lời Phong thiếu gia nói có thể không phải là nói đùa đâu.

Quả nhiên, Phong Gia Vinh nghe thấy muôn gọi phóng viên, trong lòng càng nóng nảy, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi: “Phong Khải Trạch_____”

“Nếu không còn chuyện gì thì tôi đi đây. Về sau không có chuyện gì quan trọng, đừng gọi tôi về, còn có, tôi không thích người xa lạ nhìn thấy bộ dạng của tôi. Cho nên lần sau có gọi tôi về, tốt nhất dọn sạch sẽ trước, bằng không đừng trách tôi không nể mặt.”

“Mày_____”

Phong Khải Trạch không nói thêm lời nào, cả người âm trầm, tiêu sái bỏ ra ngoài.

Phong Gia Vinh tức chét đi được, đối với chuyện này cảm thấy thật sự bất lực.

Người bên ngoài chỉ cần nghe tên Phong Gia Vinh đều sợ tới mức phát run, nhưng riêng đứa con trai của ông, một chút cũng để người cha như ông để vào trong mắt, thật sự đáng giận.

Đói Phương Dung đối với chuyện này cũng thật sự bất đắc dĩ, nhìn không được khuyên răn một câu: “Gia Vinh, theo tôi thấy, chuyện kết thông gia này hay là thôi đi, đứa nhỏ Khải Trạch này tính tình rất ngang bướng, ông càng ép buộc nó, nó lại càng không chịu thỏa hiệp.”

Vừa nghe Đói Phương Dung nói hủy bỏ hôn sự này, trong lòng Hồng Thi Na thấy rất không cam lòng, trong lòng một cỗ oán khí không phát ra được.

Hiện giờ giới truyền thông bên ngoài đều truyền tin cô với Phong Khải Trạch sắp kết hôn, nếu hiện giờ lại hủy bỏ cuộc hôn nhân này, chẳng phải cô sẽ mất hết danh dự sao?

Huống chi cô thật sự muốn gả cho Phong Khải Trạch.

Tuy rằng trong lòng Hồng Thi Na cực kỳ không đồng ý, nhưng không nói lời nào, chỉ nghe những người khác nói.

Phong Gia Vinh đối với đề nghị này, không cần nghĩ liền cự tuyệt, cố chấp nói: “Chuyện kết thông gia này đã định rồi, ai cũng không thay đổi được.”

“Nhưng mà Khải Trạch không đồng ý, chẳng lẽ ông muốn trói nó vào cột gỗ lên lẽ đường sao?”

“Nó sẽ đồng ý.”

“Ông muốn làm gì?” Đói Phương Dung thấy sự thâm độc trong mắt Phong Gia Vinh, trong lòng chợt thấy sợ hãi.

Phong gia có thể phát triển đến ngày hôm nay, tuyệt đối không chỉ nhờ vận may, còn phải có sự tàn nhẫn.

Lòng dạ Phong Gia Vinh rất tàn nhẫn, bà rất rõ ràng, chỉ vì đạt được mục đích, có thể không từ thủ đoạn, thậm chí là mất hết tính người.

“Bà cứ chuẩn bị chuyện hôn lễ này thật tốt là được rồi, chuyện còn lại, không cần lo gì cả.” Phong Gia Vinh không nói, nhưng lại vô cùng tự tin.

Hồng Thi Na không nhịn được nữa, lẽ phép hỏi: “Bác trai, Khải Thạch thật sự sẽ cưới cháu sao?”

“Thi Na, cháu cứ tin tưởng trăm phần trăm đi, bác cam đoan ngày cưới nó sẽ đến. Nếu như cháu có thời gian, cứ đến tìm Khải Trạch nhiều hơn, theo nó, cùng nó bồi dưỡng thêm tình cảm. Đường Phi, cậu chắc hẳn biết rõ hành tung của thiếu gia, bất cứ lúc nào cũng phải nói cho Thi Na biết, có rõ không?”

“.....”

Chuyện này thật sự làm khó Đường Phi rồi, đồng ý cũng không được, mà không đồng ý cũng không được.

Phong Gia Vinh không nghe được câu trả lời của Đường Phi, ra lệnh lần nữa: “Đường Phi, cậu có nghe không?”

“Nghe, nghe rõ a.” Đường Phi không còn cách nào, đành kiên trì trả lời, trong lòng liên tục gào lên ai oán: Lần này chết chắc rồi.

Nếu anh dám để lộ hành tung của thiếu gia, như vậy sau này muôn gấp mặt thiếu gia, chỉ e là còn khó hơn cả lên trời.

Nhưng nếu không tiết lộ ra hành tung của thiếu gia, anh lại không có cách nào nào ăn nói với Phong tiên sinh.

Hồng Thi Na cũng không quan tâm Đường Phi khó xử, trong lòng chỉ nghĩ đến Phong Khải Trạch, tính trong vòng một tháng này cứ thường xuyên đi tìm anh.

Hai người ở chung càng lâu, từ từ sẽ nảy sinh tình cảm, như vậy anh sẽ cam tâm tình nguyện cưới cô rồi.

Đúng, cứ như vậy đi.

-----oOo-----

Chương 86: Muốn tìm người bồi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng tìm việc một ngày, nộp rất nhiều hồ sơ lý lịch, nhưng lúc nộp hồ sơ đều bị trả lại, ngay cả cơ hội phỏng vấn cũng không có, trực tiếp bị loại.

Lúc đầu cô còn cho rằng hồ sơ của mình có vấn đề, nhưng kiểm tra tỉ mỉ lại rất nhiều lần, không phát hiện một chút vấn đề nào, ngay cả dấu chấm cũng không sai, tại sao tất cả hồ sơ nộp đi liền bị trả lại chứ?

Thật kì lạ.

Mang theo sự mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, trở lại chỗ ở của mình, lúc này là hơn bảy giờ tối, đã qua thời gian bữa tối, nhưng cả ngày cô không ăn gì, đói bụng đến mức đau dạ dày, không còn cách nào khác là nhịn đau, tùy tiện ăn gì đấy.

Từ khi rời khỏi Tạ gia, một ngày ba bữa của cô càng không ổn, mấy ngày nay có Phong Khải Trạch chăm sóc ăn uống cho cô, cho nên cô không để ý nhiều, nhưng bữa tối nay lại không nhìn thấy anh.

Mặc dù trong lòng cô có chút mỉm cười, nhưng lý trí nói cho cô biết, cô phải kiên cường độc lập, không thể quá ỷ lại vào người khác, nếu không sau này một mình sinh hoạt thế nào?

Một hồi sau, mùi cơm chiên trứng tỏa ra.

Tạ Thiên Ngưng bung cái đĩa, đặt gần miệng hít một hơi, không nhịn được tán thưởng : "Thơm quá a! Ăn thôi."

Ngay lúc cô chuẩn bị ăn, kẹt một cái, khóa cửa kêu.

Tiếng kêu này khiến cô dừng động tác lại, cứng ngắc nhìn cửa chính. Nếu như cô đoán không sai, tên điên kia lại tới nữa rồi.

Bởi vì trừ anh ta ra, không ai có chìa khóa nhà cô.

Quả nhiên, Phong Khải Trạch dùng chìa khóa mở cửa đi vào, thấy Tạ Thiên Ngưng đang ăn cơm chiên trứng, gương mặt không vui, còn có chút tức giận, lạnh lùng hỏi: "Em còn chưa ăn cơm sao?"

"Đang ăn." Tạ Thiên Ngưng lấy lại tinh thần, trả lời qua loa, sau đó không để ý đến anh, ăn cơm chiên của mình.

Một ngày không gặp anh, cảm giác giống như thiếu cái gì đó, trong lòng có chút khó hiểu.

"Không phải đã nhắc em, ba bữa phải ăn đúng giờ rồi sao, sao em lại không nghe?" Anh nghiêm túc hỏi, tỏ ra bất mãn đối với hành động không quan tâm đến thân thể của cô.

Anh mới đi có một ngày, cô đã không biết chăm sóc tốt инh, thật không biết lúc nào cô mới có thể suy nghĩ инh nhiều thêm một chút?

"Tôi mới về, tất nhiên bây giờ mới ăn."

"Không tìm được việc đúng không? Sợ rằng đối phương vừa nhìn thấy hồ sơ lý lịch của em, liền lập tức trả lại rồi." Anh ngồi bên cô, nhìn có chút hả hê, trong lòng đã đoán được chuyện hôm nay cô gấp phải. (tâm tâm: tưởng tượng ra cái mặt anh Trạch lúc này làm ta muôn đánh ghê ==)

Không có lệnh của anh, ai dám nhận cô?

Nhin anh có chút hả hê khiến cho cô vô cùng tức giận, bỏ cái thìa trong tay xuống, hung dữ nhìn chằm chằm anh, lớn tiếng hỏi lại: "Không tìm được thì thế nào, mắc mớ gì tới anh?"

Anh hiển nhiên lại biết rõ chuyện hôm nay cô gấp phải, đúng là quá thản kỵ rồi.

Chẳng lẽ là anh giở trò?

"Phong Khải Trạch, tôi hỏi anh, có phải anh động tay động chân vào cho nên những công ty kia mới nhìn thấy hồ sơ lý lịch của tôi liền trả lại ngay không?"

"Đúng." Anh không chút do dự trả lời, hơn nữa còn đáp rất quả quyết, dáng vẻ vô cùng đắc ý.

Anh đắc ý làm Tạ Thiên Ngưng nỗi trận lôi đình, đứng lên, hai tay chống nạnh lớn tiếng chất vấn: "Tại sao anh lại làm thế?"

Không cho cô tìm được việc làm, vậy sau này cô sống bằng cách nào đây?

Phong Khải Trạch lấy tay móc lỗ tai, không chút để ý trả lời: "Chỉ muôn em có thêm chút thời gian ở bên anh." (tâm tâm: bon chen một câu, lúc này anh thật đáng ghét >"

-----oOo-----

Chương 87: Không biết xấu hổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch nhìn thấy Hồng Thi Na ở nơi của anh tùy tiện như thế, làm gì cũng không thông qua sự đồng ý của anh, giống như cho rằng đây là nhà của mình, điều này khiến anh vô cùng tức giận, càng chán ghét người phụ nữ này.

Chỉ cần bản thân không thích cái gì, thì dù nhìn thế nào cũng không vừa mắt, càng nhìn càng chán ghét.

Chịu không nổi, dứt khoát đi thẳng tới, bóp chặt cổ tay cô, kéo cô thẳng ra ngoài cửa.

"Cô cút ra ngoài cho tôi."

"Khải Trạch, anh làm em đau." Hồng Thi Na đứng bất động. Để bản thân đứng vững, bàn tay còn lại nắm chặt sô pha. Cổ tay nhỏ bé bị bóp kia tựa như bị chặt đứt, vô cùng đau đớn, hơn nữa vừa rồi mới bị cánh cửa kẹp nên càng đau.

Nhưng Phong Khải Trạch cũng không để tâm đến một chút điểm này, chỉ muôn đuổi người.

"Ít nói nhảm đi. Cô muốn tôi ném cô ra ngoài hay tự mình đi ra ngoài ?"

"Khải Trạch, em_____"

Cô phải làm gì mới có thể ở bên cạnh anh?

"Nếu cô không chọn được thì để tôi chọn giúp cô. Tôi đếm ba tiếng, nếu cô không tự mình đi ra ngoài, tôi sẽ ném cô ra ngoài."

"Việc này _____"

"Một."

Hồng Thi Na cố gắng nghĩ cách, nhưng lại không thể nghĩ ra được cách hay, bên tai lại vang lên tiếng đếm làm cô sốt ruột.

"Hai."

Cô nên làm cái gì bây giờ, làm sao bây giờ?

"Ba."

Phong Khải Trạch vừa đếm đến ba, đang chuẩn bị dùng sức lấy tay đẩy người ra ngoài nhưng ai biết cô đột nhiên xông lên, ôm chặt anh, còn dám hôn lên mặt anh.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, anh không kịp ngăn cản, cứ như vậy bị Hồng Thi Na hôn.

Hành động này khiến anh kinh ngạc liền cứng đờ vài giây, trong lòng tràn đầy cảm giác ghê tởm, đúng lúc anh muốn đẩy cô ra thì nghe thấy giọng nói miên cưỡng.

"Áy! Thật xin lỗi, tôi thấy cửa không có khóa nên cứ thế đi thẳng vào. Hai người cứ tiếp tục đi."

Trong tay Tạ Thiên Ngưng đang bưng một mâm bánh rán nóng hổi, vốn định lấy ra cho Phong Khải Trạch, cảm ơn anh gần đây đã chiều cô thật tốt.

Hôm qua cô suy nghĩ cả buổi tối, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt. Thật ra, mặc kệ anh là ai chỉ cần có thể đối xử tốt với cô là được, cứ để ý đến thân phận sẽ chỉ khiến bản thân bối rối. Cô có thể cảm nhận được trong khoảng thời gian này anh thật sự thành tâm, nên bất kể như thế nào thì cũng cần phải cảm ơn anh là điều tất nhiên.

Nhưng không nghĩ tới, cô đi cảm ơn lại gấp phải một màn này.

Trái tim, giống như bị đâm vào thật sự rất đau.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi."

Lại nói mấy lời xin lỗi, sau đó vội vàng quay đầu rời đi, nhanh chóng chạy về chỗ ở của mình đóng sập cửa, dựa lưng vào cửa thở dốc.

Vì sao nhìn thấy Phong Khải Trạch cùng cô gái khác ôm áp cô lại tức giận, trong lòng cô rất khó chịu?

Vì sao?

Anh rõ ràng đã nói muốn theo đuổi cô, đời này chỉ cưới cô làm vợ, nhưng lại ngầm ngầm theo đuổi cô gái khác...

"Tất cả đàn ông đều là kẻ lừa đảo, kẻ lừa đảo." Tạ Thiên Ngung ngồi xóm trên mặt đất, đặt chiếc đĩa trên tay xuống, sau đó đau lòng ôm đầu gối, bóng tối cứ theo đó mà kéo đến.

Nước mắt vô tình lại chảy xuống, trái tim vốn định mở cửa lại từ từ đóng lại.

Cô sẽ không tin tưởng đàn ông này nữa, sẽ không bao giờ tin.

Bị Ôn Thiếu Hoa phản bội, Phong Khải Trạch lừa gạt và đùa giỡn khiến cô cảm thấy quá mệt mỏi, quá đau khổ.

Theo lý cô không nên đau lòng mới đúng, bởi vì từ đầu đến cuối cô vốn không thích người đàn ông này, cho nên không nên đau lòng.

"Đúng, không nên đau lòng, anh ta thích cô gái nào thì đâu có liên quan gì tới mình?"

Tạ Thiên Ngung lấy tay lau nước mắt, sau đó nhặt cái đĩa trên mặt đất. Tự mình đứng dậy, tự mình ăn.

Sáng sớm cô đã dậy làm bánh rán, nhưng vì sao phải để cho cái miệng của tên đàn ông đó trá kia ăn, tự mình không ăn được sao ?

Đúng, mình tự ăn.

Phong Khai Trạch nhìn thấy Tạ Thiên Ngưng đến lập tức đầy Hồng Thi Na ra, muốn đuổi theo để giải thích nhưng có người không cho, cứ gắt gao ôm chặt lấy anh.

"Khai Trạch ____"

"Buông ra."

"Khai Trạch, chúng ta thử hẹn hò một lần, có được không?"

"Hồng Thi Na, cô buông ra cho tôi, bằng không đừng trách tôi không khách khí"

"Khai Trạch, cho em một cơ hội đi có được không?" Hồng Thi Na biết cảnh cô vừa ôm hôn Phong Khai Trạch đã bị Tạ Thiên Ngưng thấy được, cô cũng biết Phong Khai Trạch sốt ruột muốn đi giải thích, nhưng trong lòng cô lại có một ý nghĩ, chính là không cho anh đi giải thích.

Hai người họ hiểu làm càng sâu, cơ hội của cô càng lớn, cho nên cô không thể buông tay.

Mẹ đã nói, nếu muốn có được trái tim của người đàn ông, đầu tiên phải học cách làm mặt dày bám lấy anh ta, chỉ có bám chặt mới có cơ hội, không làm thế thì cái gì cũng không có.

Nghĩ đến điều này, Hồng Thi Na ôm Phong Khai Trạch càng chặt hơn, chết cũng không chịu buông anh ra.

Vì không thể đuổi theo giải thích với Tạ Thiên Ngưng, Phong Khai Trạch tức giận, liền nghiêm khắc cảnh cáo người đàn bà đang ôm anh: "Hồng Thi Na, tôi nói lại lần nữa, mau buông ra."

"Không buông, nói cái gì cũng không buông. Khai Trạch, em thật sự rất thích anh, từ nhỏ đã thích anh, đừng quá vô tình với em như thế có được không?"

"Hồng Thi Na, cô luôn miệng nói thích tôi, thế nhưng ngay cả tôi cô còn không hiểu rõ vậy mà dám nói thích, đúng là mạnh miệng, thật buồn cười. Nếu cô thật sự thích tôi, vậy thì nên biết một trong những chuyện Phong Khai Trạch tôi ghét nhất chính là không được phép của tôi, không cho bất cứ ai đụng vào người tôi." Phong Khai Trạch nghiêm khắc trừng mắt nhìn

Hồng Thi Na, một tay bẻ lấy cổ tay cô, vặn chín mươi độ.

"Á! Đau quá." Cổ tay Hồng Thi Na vô cùng đau, đau đến mức khuôn mặt tươi cười của cô liền nhăn lại, không thể không buông tay anh ra.

"Biết đau là tốt, tôi còn tưởng cô không sợ chết chứ." Phong Khải Trạch dùng sức đẩy Hồng Thi Na ra.

Tuy không dùng nhiều lực, nhưng đã quăng cô ngã xuống đất, cả người té xuống.

"Á____"

Hồng Thi Na kêu lên một tiếng lièn ngã trên mặt đất, nhất thời không đứng dậy được. Mãi một lúc sau cô mới tựa vào một bên sô pha, từ từ đứng lên, căm tức nhìn Phong Khải Trạch, không can tâm: "Khải Trạch, em sẽ không buông tay. Anh nhất định sẽ là chồng em."

Tù nhỏ đến lớn, chỉ cần là thứ cô muốn, đến bây giờ không có gì không chiếm được, đàn ông cũng không ngoại lệ. (vinhanh: nghe muốn ném đá bà này quá).

Nếu không chiếm được người đàn ông này, thì chẳng phải đã chứng tỏ cô thua bởi một người phụ nữ bình thường hay sao ?

Cô tuyệt đối không thể thua.

"Cả đời này cô tuyệt đối không có khả năng làm vợ của tôi." Phong Khải Trạch cười lạnh trả lời. Bây giờ đối với Hồng Thi Na không biết liêm sỉ này, anh càng thêm chán ghét.

Vốn cho rằng cô là cô gái danh giá, người sống nội tâm, lúc này xem ra cô không khác gì những người phụ nữ tầm thường khác, thậm chí còn vô sỉ hơn.

Nếu không phải bởi vì sau lưng cô còn có tập đoàn Hồng Thị, sợ rằng chỉ là một kẻ tiểu nhân không đáng để vào mắt mà thôi.

"Vì sao ngay cả một cơ hội cũng không cho em thì anh đã vội phán quyết. Vì sao chứ?"

"Có một số người và một số việc, cả đời nhất định không có cơ hội."

"Chỉ cần anh đồng ý, thì cơ hội này sẽ có."

"Nhưng tôi không muốn cho cô cơ hội này. Hồng Thị Na, cô nhanh biến đi, từ này đừng xuất hiện trước mặt tôi. Nếu không thì cô đừng trách tôi không khách khí." Phong Khải Trạch chỉ ra cửa, nghiêm khắc ra lệnh.

Nhưng Hồng Thị Na căn bản không xem mệnh lệnh của anh để vào trong mắt, quyết không chịu đi: "Hôm nay em sẽ ở nơi này không đi, anh có thể làm gì em?"

Nói xong, đặt mông ngồi xuống ghế sofa, không đi. (vinhanh: điên với á này mất rồi, cút mau, cút khỏi anh Trạch của ta).

"Không nghĩ tới công chúa Hồng Thị đoan trang, khéo léo, ôn nhu được mọi người bên ngoài đồn đãi lại là kẻ không biết xấu hổ, không khác gì những người phụ nữ tầm thường khác."

"Dù cho anh nói thế nào, em cũng không đi. Hơn nữa, hiện tại em đang ở trong nhà vị hôn phu của mình, không có gì cảm thấy xấu hổ."

Phong Khải Trạch lúc này thật sự rất tức giận, đi qua lần nữa bóp chặt cổ tay Hồng Thị Na kéo cô đứng dậy, sau đó ra sức kéo cô ra ngoài, cảnh báo : "Cô nghe rõ cho tôi, tôi không phải vị hôn phu của cô."

"Á_____"

Hồng Thị Na dáng vẻ nhu nhược, một chút phản kháng cũng không có, cứ như vậy bị lôi ra ngoài cửa.

Nhưng cô vẫn không phục, tức giận nói : "Phong Khải Trạch, anh đuổi em ra ngoài cũng vô dụng. Em đứng ở cửa chờ anh."

Đúng, nhất định phải canh ở cửa.

Cô tuyệt đối không để anh đi giải thích với người phụ nữ kia, nhất định không cho.

Sau khi Hồng Thị Na nói xong, đột nhiên cảm thấy trong lòng hoảng hốt, có phần sợ hãi khi nghĩ đến hành động vừa rồi của mình, bản thân cũng thật sự hoảng hốt.

Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng cả gan nói chuyện không biết xấu hổ

như vậy. Huống chi là với một người đàn ông.

Vì cái gì ?

Vì muốn đoạt được người đàn ông mình thích, cho dù phải làm chuyện không còn danh dự, cô cũng làm.

Hồng Thi Na tự động viên mình, nhưng vẫn cực kỳ khẩn trương, vì thế cầm điện thoại gọi cho anh của mình, để cho anh qua giúp cô.

Phong Khải Trạch nhốt mình ở trong phòng, muốn đi tìm Tạ Thiên Ngưng, nhưng bên ngoài có Hồng Thi Na cho nên anh không thể làm được gì.

Nếu mở cửa sẽ gặp phải người phụ nữ kia, chỉ sợ chưa kịp giải thích rõ ràng thì hiểu lầm mới lại kéo tới.

Rời vào đường cùng, đành phải gọi điện cho Tạ Thiên Ngưng giải thích.

Nhưng đối phương vừa thấy số điện thoại của anh gọi tới, sau đó liền tắt máy.

"Đáng giận."

Đều là Hồng Thi Na kia gây họa, thiếu chút nữa anh đã đuổi kịp quả táo hung dữ rồi, cứ để vậy sẽ bị quấy rối mãi, chỉ sợ về sau càng khó theo đuổi cô.

Một mình Tạ Thiên Ngưng ăn hết chõ bánh rán, sau khi ăn xong liền ngồi ngắn người. Trong đầu đều là cảnh Phong Khải Trạch cùng Hồng Thi Na, đuổi thế nào cũng không đi.

Không lâu sau, tiếng điện thoại reo, cầm lên thấy cuộc gọi nhỡ đều là của Phong Khải Trạch vì thế liền tắt máy. Sau khi tắt máy, trong lòng cô rất không vui.

Bọn họ ở gần nhau, anh còn có chìa khóa nhà cô. Nếu muốn giải thích, trực tiếp tìm cô không tốt sao, sao phải gọi điện thoại.

Nhất định là muốn bắt cá hai tay, muốn cùng cái kia, lại còn muốn lừa thêm cái này, anh xem cô là người ngu ngốc sao?

Nghĩ một lúc, vẫn nên chuyển đi thôi, lúc này tìm một nơi anh không dễ

tìm thấy.

Tạ Thiên Ngưng nói là làm, lập tức trở về phòng thu dọn hành lý, tốc độ rất nhanh, hai ba lần đem toàn bộ áo quần dọn xong. Ngay cả cái hộp ba cô để lại cũng ném vào trong rương.

Nhưng cô chỉ thu dọn đồ đạc của mình, những thứ Phong Khải Trạch mua cho cô, dùng một túi khác để vào, trên mảnh giấy dán còn ghi: Trả lại.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ xong, quay đầu nhìn thoáng qua, vứt bỏ tất cả lưu luyến, hít một hơi không quay đầu lại, tiêu sái rời đi.

-----oOo-----

Chương 88: Đều không phải loại tốt đẹp gì

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng mang theo hành lý ra cửa, vừa mới mở cửa liền nhìn thấy Hồng Thi Na ở bên ngoài, không khỏi có chút lúng túng, trong lòng lại nhói đau.

Cô còn chưa đi sao?

Hay là chuẩn bị đi?

Nếu như chuẩn bị đi, vậy thì chứng minh lúc Phong Khải Trạch gọi điện thoại cho cô vẫn đang ở bên cạnh người phụ nữ này.

Quả nhiên là tên đàn ông thối, đã ăn trong bát lại còn muốn ăn trong nồi, loại đàn ông ghê tởm này không đáng lưu luyến.

Tạ Thiên Ngưng không chào Hồng Thi Na, trực tiếp mang theo hành lý của mình rời đi.

Hồng Thi Na cũng không chào hỏi cô, lộ ra một nụ cười hả hê với cô, sau đó nhìn theo bóng lưng từ từ khuất xa của cô, khinh thường cười một tiếng.

Xem ra biện pháp của cô quả nhiên hữu dụng, khiến người phụ nữ này tức

giận bỏ đi, vậy sau này sẽ không còn ai quần lấy Phong Khải Trạch rồi, như vậy không phải cơ hội của cô càng nhiều hơn sao?

Đúng là nên như vậy, bởi chỉ có như vậy, cô mới có thể chiến thắng.

Hồng Thi Na cô là Phượng Hoàng tỏa ánh sáng lấp lánh, một con Ma Tước nhỏ bé mà cũng dám muôn so với cô sao?

Tạ Thiên Ngưng kéo hành lý, từ từ đi xuống lầu định ra ngoài gọi taxi, trong lòng không ngừng tự nói với mình là hãy quên tất cả đi.

Nhưng chưa đi xuống hết cầu thang, trên đường lại thấy một người cô cực kỳ không muốn gặp, bèn cúi đầu không muốn để đối phương nhìn thấy cô, từ từ đi xuống.

Hồng Thùa Chí nhận được điện thoại của Hồng Thi Na, vội vội vàng vàng chạy tới, nhưng mới đi được nửa cầu thang, liền nhìn thấy một người phụ nữ quen thuộc đang kéo hành lý từ trên đi xuống, thu hút sự chú ý của hắn.

Người phụ nữ này, dù cho hóa thành tro hắn cũng nhận ra.

"Tiểu thư, có cần giúp một tay không?" Hắn giả vờ tốt bụng, mượn đề tài nói chuyện với cô.

"Không cần, cảm ơn!" Tạ Thiên Ngưng trực tiếp cự tuyệt, sau đó đi nhanh xuống cầu thang, muôn tránh xa người này.

Trời ạ, cô cũng quá xui xẻo rồi, toàn là gặp phải người cô không muốn gặp chút nào.

"Thế nào, có dũng khí gạt một bữa cơm của tôi, lại không có dũng khí đối mặt với tôi hay sao?" Hồng Thùa Chí chặn đường, không để cô đi xuống.

Bởi vì cầu thang tương đối hẹp, cho nên muốn chặn lối đi là điều rất dễ dàng.

Tạ Thiên Ngưng không xuống được, buộc lòng phải dừng bước lại, ngẩng đầu lên cười nhạt, sau đó hòa nhã nói: "Tiên sinh, anh cũng đâu có quan tâm đến chút tiền nhỏ kia mà."

"Đúng là không quan tâm."

"Nếu không quan tâm cần gì phải so đo nhiều, coi như mời tôi ăn bữa cơm thôi."

"Vẫn đè là vì sao tôi phải mời cô ăn cơm, cô phải cho tôi một lý do đầy đủ."

"A ——"

Đàn ông kiểu gì thế này?

Đàn ông có tiền quả nhiên là rất hẹp hòi, lúc đó mời cô ăn cơm, giờ lại có thể nuốt lời với cô, hẹp hòi.

"Con người của tôi không tùy tiện mời người khác ăn cơm, nếu như cô không thể cho tôi một lý do, như vậy vẫn nên trả lại số tiền nho nhỏ kia đi."

"Lý do rất đơn giản, chính là anh tiêu tiền mua cảnh sắc mà mình thích ăn. Là anh tự nói tôi sẽ làm ảnh hưởng đến việc anh muốn ăn, sau đó bỏ tiền ra để dọn sạch hết mà. Thế nào, có gan nói khoác mà không biết ngượng, nói người khác ảnh hưởng đến việc ăn uống của anh, vậy mà lại không có khả năng lấy tiền giải quyết hay sao? Nếu như anh không có đủ điều kiện kinh tế, thì sau này cũng đừng ra vẻ làm người có tiền mà ăn nói khoác láo."

Đàn ông, đều thối nát như nhau.

Tại sao cô lại không gặp được một người đàn ông thật sự cơ chứ?

Trước là kẻ bắt cá hai tay, trên kia là kẻ gạt người, nơi này thì là kẻ làm ra vẻ, đều không phải là loại tốt đẹp gì.

"Cô nói chuyện thật sự rất khó nghe! Tôi chính là đại thiếu gia tập đoàn Hồng Thị, cô nói xem tôi có điều kiện kinh tế hay không?" Hồng Thừa Chí vươn tay, muốn nâng cằm Tạ Thiên Ngung lên.

Nhưng cô không để yên vậy, quay đầu, cảnh cáo nói: "Tiên sinh, coi như anh có tiền, cũng không thể khi dễ người như vậy chứ?"

"Tôi bỗng nhiên phát hiện, con gái quê mùa cũng rất thú vị."

"Sắc lang, tránh ra." Thấy người đàn ông trước mắt lộ ra vẻ say đắm, thái

độ của Tạ Thiên Ngưng quay ngoặc 180°o, vốn muốn dùng thái độ hòa nhã giải quyết mọi chuyện, nhưng giờ hòa nhã không được, bởi vì cô đã nổi trận lôi đình.

Cô không muốn trêu chọc những nhân vật lớn có quyền thế, nhưng cũng không có nghĩa cô có thể chịu đựng những người này tùy ý khi dễ vũ nhục mình.

Lần trước là thiên kim đại tiểu thư tập đoàn Hồng thị, bây giờ là đại thiếu gia tập đoàn Hồng thị, xem ra bát tự của cô với tập đoàn Hồng thị không hợp lăm, cần phải tránh xa.

"Tôi không muốn thì cô làm sao đây?" Hồng Thùa Chí không ngừng lại gần hơn, hai tay để trên cổ áo mình, làm bộ muốn cởi quần áo, bộ dạng phóng đãng mười phần.

Cử động của hắn như vậy làm Tạ Thiên Ngưng hoảng loạn, dưới tình thế cấp bách, dùng túi xách trong tay mình ra sức đánh người.

"Tôi đánh chết tên sắc lang như anh, tôi đánh chết anh. Đậu hũ của bà mà cũng dám ăn, đúng là muôn chết."

"A ——" Hồng Thùa Chí không nghĩ đối phương sẽ phản kích bạo lực như thế, giống như đàn bà chanh chua, nhưng lại rất hung dữ, đang muốn phản kích nhưng vừa mới giơ tay, liền bị đối phương đập một cước, hơn nữa còn đá xuống chỗ hiểm của hắn, bởi vì đứng ở trên cầu thang nên liền lăn thẳng xuống cầu thang.

"A — ai u —"

Tạ Thiên Ngưng vừa đạp Hồng Thùa Chí xuống cầu thang thì mặc kệ sống chết của hắn liền kéo rương hành lý, giống như chạy trốn người khác.

"Con đàn bà thối tha, cô quay lại đây cho tôi, ai u——" Hồng Thùa Chí lăn xuống vài bậc thang, cuối cùng dừng lại ở tầng một, nằm ở nơi đó rên rỉ kêu đau, thấy người phụ nữ này muốn chạy liền muốn đuổi theo, nhưng hạ thân đau đớn dữ dội, căn bản hắn không có sức đuổi theo.

Hai lần thua trong tay cô gái này, thật đáng giận.

Hắn nhất định sẽ bắt cô gái này, chặt ra làm trăm mảnh.

"Con đàn bà thối tha, cô chờ đó cho tôi, tôi nhất định không bỏ qua cho cô."

Tạ Thiên Ngưng đã chạy đến lâu dưới, nhưng vẫn có thể nghe được tiếng rống to từ phía trên truyền xuống, sợ hoảng hồn, trong lòng biết chuyện không ổn liền vội vàng bỏ trốn.

Xem ra nơi này tạm thời không thể ở được rồi, cô nên tìm nơi để tị nạn trước, chờ sóng gió qua đi rồi hãy trở về.

Thật ra thì có trở về hay không cũng không quan trọng, bởi vì nơi này đã không còn người hay chuyện gì liên quan đến cô, không đáng để cô lưu luyến, có lẽ rời đi là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng cô nên đi đâu đây?

Hồng Thùa Chí nằm trên cầu thang, thật lâu mới đứng lên, lúc này cả người nhéch nhác, trên mặt đều là bụi, vest trắng bẩn tệ hại, tóc cũng rối, trên người còn bị một vài vết thương nhỏ.

Sự sỉ nhục hôm nay, hắn nhất định sẽ không quên.

"Con đàn bà thối, dù cho cô chạy đến chân trời góc biển, tôi cũng phải tìm bắt cô trở lại mà ngũ mã phanh thây."

Hồng Thùa Chí không đuổi theo Tạ Thiên Ngưng, mà là dựa vào cầu thang từ từ đi lên trên tìm em gái mình.

Bây giờ đuổi theo người phụ nữ kia chưa chắc đã đuổi kịp, sợ rằng cô ta đã sớm chạy mất rồi.

Hỗng bét, hắn không biết tên cô cũng không biết cô là ai, càng không có cơ hội chụp lấy một tấm ảnh, tìm cô e rằng có chút khó khăn.

Hồng Thi Na ở ngoài cửa phòng Phong Khải Trạch chần chừ một lát, thấy Hồng Thùa Chí chật vật đi lên như vậy, cực kỳ kinh ngạc.

"Anh, sao anh lại biến thành như vậy?"

Người anh này vô cùng quan tâm đến hình tượng, hơn nữa còn bị mắc chứng thích sạch sẽ nghiêm trọng, bất kể cái gì cũng yêu cầu cao, ngay cả nước rửa tay cũng phải là nước tinh khiết.

Hôm nay thấy anh thành ra nhêch nhách như vậy, chỉ sợ người làm anh ra thành bộ dạng như bây giờ phải gặp nạn rồi.

"Đừng nói nữa, chỉ gặp phải một người phụ nữ bị điên." Hồng Thùa Chí vừa nghĩ tới chuyện vừa rồi, trong bụng liền tràn đầy lửa giận, hận không được đem người phụ nữ kia róc xương lóc thịt.

"Loại phụ nữ điên thế nào mà có thể làm anh thành như vậy?"

"Đừng nói nữa, em không thấy anh em đã chật vật không chịu nổi hay sao mà còn hỏi".

"Được được được, em không hỏi. Anh, chúng ta vẫn nên về trước đi, bộ dạng này của anh làm em không yên tâm." Hồng Thi Na đỡ hấn từ từ đi xuống bậc thang.

Mặc dù Hồng Thùa Chí đi phía trước, nhưng vẫn là không nhịn được hỏi: "Thi Na, không phải em nói muốn anh đến tìm Phong Khải Trạch sao, người còn chưa thấy sao lại đi rồi?"

"Hôm khác chúng ta quay lại gặp anh ấy, hơn nữa bộ dạng của anh thế này, đi gặp người ta không tiện lắm."

"Nói cũng phải."

Hình tượng nhêch nhách thế này, làm sao đi gặp em rể được?

"Anh, nói cho anh biết một chuyện." Hồng Thi Na dương dương tự đắc .

"Chuyện gì?"

"Em mới dùng kế nhỏ, liền khiến cho người phụ nữ bên cạnh Phong Khải Trạch tức giận bỏ đi, em gái anh có giỏi không?"

"Không tệ không tệ, thế này mới giống người Hồng gia chúng ta, dù là chuyện gì cũng không thể thua người khác."

"Đó là đương nhiên, em gái anh dù sao cũng là người Hồng gia. Em đã xác định Phong Khải Trạch là người của em, ai cũng đừng mong giành với em."

"Thi Na, muốn có được một người đàn ông thì thủ đoạn cứng rắn thôi

không đủ, lúc nêu dịu dàng thì phải dịu dàng, bất kể là người đàn ông nào cũng thích con gái dịu dàng có biết không?"

"Em biết rồi."

"Được."

Anh em hai người vừa đi vừa nói, nhưng bọn họ không biết cuộc nói chuyện của bọn họ, toàn bộ đều rơi vào lỗ tai của người khác.

Phong Khải Trạch từ cửa nhòm (cái lỗ nhòm ra ngoài trên cửa) không thấy Hồng Thi Na ở bên ngoài, vì vậy liền mở cửa đi ra ngoài xem một chút, thấy cô kéo một người đàn ông đi xuống lầu dưới, mà người đàn ông kia thì anh đã gặp qua rồi, chính là kẻ tại nhà hàng hôm nọ đã đuổi họ đi.

Thì ra phẩm hạnh của anh em này đều như nhau, khiến cho người ta chán ghét.

Cũng được, bọn họ như thế nào đều không liên quan đến anh.

Phong Khải Trạch thu hồi tầm mắt, nhìn cánh cửa đối diện khép chặt, đi tới, do dự có nên lấy chìa khóa ra trực tiếp mở cửa hay là gõ cửa.

Nghĩ một chút vẫn là nên đi gõ cửa.

Nhưng gõ một lúc lâu cũng không có người mở cửa, không còn cách nào khác đành phải cầm chìa khóa lên mở.

Nhưng vừa đi vào cửa vừa nhìn, bên trong trống rỗng yên tĩnh đến đáng sợ, loại tĩnh lặng này khiến cho anh bắt đầu lo sợ, sau đó chạy vào phòng ngủ cũng không thấy người, chỉ thấy trên giường để lại một cái túi lớn, trên túi dán một tờ giấy nhỏ, trên đó ghi: Trả lại.

Cảm giác có chuyện gì đấy không đúng, liền mở tủ ra thì phát hiện bên trong không có gì cả, hiển nhiên quả táo của anh đã đi rồi.

Cô đi rồi.

"Anh sẽ không để em đi, muốn đi thì cùng đi."

Phong Khải Trạch giống như phát điên, chạy ra ngoài định mang Tạ Thiên Ngưng mới bỏ đi, kéo quay trở về.

Nhưng khi anh chạy đến dưới lầu, cái gì cũng không thấy, giờ phút này anh thật không biết nên đi tìm cô ở đâu.

Lấy điện thoại ra, muốn Đường Phi dùng thế lực của Phong Thị đế quốc hỗ trợ tìm người, nhưng nghĩ lại vẫn nên cất điện thoại đi.

Anh không thể tìm Đường Phi, vì Đường Phi sẽ tiết lộ hành tung của anh, hôm nay chỉ có thể dựa vào chính anh.

"Tạ Thiên Ngưng, cho dù em có chạy tới chân trời góc biển, anh cũng phải tìm cho được em."

-----oOo-----

Chương 89: Không phải là cô không cưới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Edit: Hân Nghi.

Phong Khải Trạch tìm hết một ngày cũng không tìm được người, phiền muộn phóng xe bạt mạng trên đường, trong lòng càng ngày càng khẩn trương.

Phương pháp tìm của anh chỉ sơ là tìm cả đời cũng không tìm thấy cô, bây giờ phải nhờ người của Phong thị đế quốc ra giúp một tay.

Cầm điện thoại di động, anh do dự một lúc mới gọi cho Đường Phi định nhờ anh ta giúp một tay.

Nhưng còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, đối phương đã lên tiếng trước nhưng không phải là giọng của Đường Phi.

Phong Gia Vinh nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Đường Phi nén gio tay lên, ra hiệu cho hắn giao ra điện thoại, thấy màn hình hiển thị tên của Phong Khải Trạch liền bấm nút nghe, điện thoại vừa thông đã ra lệnh: "Nếu như mày còn muốn người Phong thị đế quốc làm ày bất cứ chuyện gì nữa, bây giờ hãy lập tức về nhà ngay một chuyến".

Đứa con trai này chỉ gọi điện thoại cho Đường Phi, khi muốn Đường Phi

làm giúp chuyện gì đó, chuyện này ông sớm đã điều tra rồi.

"Tại sao là ông"? Phong Khải Trạch nghe thấy giọng Phong Gia Vinh, không vui định tắt điện thoại luôn.

Nhưng đối phương giống như biết anh định làm vậy, nên lập tức nhắc nhở anh: "Tốt nhất mà nêu về nhà một chuyến, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả".

"Ông ——"

"Khải Trạch, hãy trở về đi, trở về để nói rõ ra hết mọi chuyện".

Phong Gia Vinh không nói gì thêm liền cúp máy, sau đó trả lại cho Đường Phi.

Ông ngồi ở trước mặt hắn, vẻ mặt rất nghiêm túc giống như là hỏi tội, nhưng lại không quá căng thẳng, loáng thoảng có chút đáng sợ.

Hồng Thi Na bị thương trở về, Hồng gia tức giận, sau khi đến bệnh viện kiểm tra băng bó xong, lập tức đến Phong gia hỏi tội.

Đới Phương Dung nhìn thấy không khí ngột ngạt, vì thế muốn phá vỡ không khí yên lặng, ngượng ngùng hỏi: "Thi Na, tay của cháu còn đau không"?

"Bác gái, đã hết đau rồi, không có chuyện gì đâu". Hồng Thi Na dịu dàng trả lời, ngôn hành cử chỉ rất đoan trang, một điểm cũng không mất phong cách danh môn khuê tú, nhưng trong lòng cũng rất hồi hộp.

Tuy nhiên, Hồng Thùa Chí lại không nói chuyện tốt như vậy, tức giận chỉ trích: "Cái gì không sao, tay bị thương còn nói không có việc gì"?

"Anh, em nghĩ là Khải Trạch không cẩn thận thôi, chuyện này cứ cho qua đi, có được không"?

Nhà bọn họ đến đây quậy như vậy, Phong Khải Trạch mà biết thì càng ghét cô hơn thôi.

Thật ra thì cô không muốn so đo chuyện cánh tay bị thương, nhưng người nhà cứ cương quyết đòi tranh luận, điều này làm cho cô cảm thấy thật khó xử.

Hồng Thiên Phương cũng vậy, vì việc này mà vô cùng tức giận: "Gia Vinh, hai nhà Phong, Hồng chúng ta vẫn luôn tương giao rất tốt, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, hi vọng ông có thể cho câu trả lời thỏa đáng. Từ nhỏ tôi đã coi Thi Na là bảo bối đặt trong bàn tay, nếu ngón tay nó có bị trầy da một chút tôi đã đau lòng muốn chết, huống chi là bị thương nặng như thế này? Nếu như đây là ngoài ý muốn tôi sẽ không trách bất kì ai, nhưng đây lại không phải là chuyện ngoài ý muốn".

"Thiên Phương, ông yên tâm, nếu như chuyện này là do Khải Trạch làm sai, tôi nhất định sẽ dạy dỗ nó".

Phong Gia Vinh đưa ra cam kết, khiến Đới Phương Dung rất bất mãn, không ngừng dùng ánh mắt nhắm nhở ông ta, đáng tiếc đều vô dụng ông ta không hề nhìn bà.

Nếu như thật sự chuyện trở nên ồn ào, chỉ sợ quan hệ hai cha con bọn họ càng xấu hơn, như vậy hôn sự cùng Hồng gia càng không thể thành.

Chỉ là Thi Na này cũng thật là, không phải là tay chỉ bị thương nhẹ thôi sao, có cần phải huy động nhân lực như vậy không?

Cô càng làm như vậy càng khiến cho sự tình trở nên tệ hơn.

Chỉ tiếc những lời này, bà chỉ có thể tự nhủ trong lòng.

Không ai phát hiện vẻ mặt lo lắng của Đới Phương Dung, nhưng Hồng Thị Na lại thấy rõ trong lòng rất sợ, càng ngày càng lo lắng.

Nhưng chuyện đã đến nước này, cô đã không thể khống chế được rồi.

"Gia Vinh, ông thấy chuyện hai nhà chúng ta kết thân có cần nên suy nghĩ lại không?" Hồng Thiên Phương đột nhiên nói.

Sự việc phát sinh khiến Phong Gia Vinh cực kỳ không vui, nghiêm túc hỏi: "Tại sao còn phải tính lại? Hôn sự này đều đã định xong, không cần suy tính".

"Tôi nghe Thi Na nói, Khải Trạch hình như không thích con bé, chúng ta cứ để cho hai đưa nó kết hôn, sợ rằng không được tốt lắm".

"Ba, ba nói gì vậy"? Lần này đến phiên Hồng Thị Na không vui, bởi vì cô không muốn hủy bỏ chuyện hôn sự này chút nào.

Hồng Thùa Chí cũng không đồng ý hủy bỏ, thái độ rất kiên định: "Ba, hiện nay ký giả cùng truyền thông bên ngoài đều đã đăng báo về chuyện này, nếu như hôn sự đột nhiên hủy bỏ, vậy mặt mũi chúng ta để đi đâu? Hơn nữa, Thi Na thích Khải Trạch, chẳng lẽ ba không nhìn ra sao?"

"Nhưng còn ý kiến của Phong Khải Trạch"? Hồng Thiên Phương thở dài hỏi, giống như có một chút bài xích với cuộc hôn nhân này.

Phong Gia Vinh không để cho ông ta nói thêm, cường thế nói: "Chuyện của nó, tất cả đều do tôi định đoạt, tôi bảo nó cưới ai thì nó phải cưới người đó".

"."

Nghe những lời này, Hồng Thiên Phương lại không dám nói lên nửa chữ 'không' với chuyện hôn sự này.

Thế lực của Phong thị đế quốc rất lớn, nếu như cùng họ đối kháng vậy chỉ có tự tìm đường chết, hơn nữa ông rất hiểu rõ Phong Gia Vinh, mọi việc đều muốn nắm giữ trong tay, chỉ cần là chuyện ông quyết định không ai có thể thay đổi.

Đới Phương Dung càng thêm thở dài, đã có thể tưởng tượng được cảnh tượng hôn lễ ngày đó. Lấy sự hiểu biết của bà về Phong Khải Trạch thì bà chắc chắn rằng anh tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn nghe lời cùng kết hôn với Hồng Thi Na.

Không khí trầm mặc mấy phút đồng hồ, không một người nói chuyện.

Không bao lâu, Phong Khải Trạch trở lại, vẫn như cũ không nhìn tất cả người xa lạ, trực tiếp lạnh lùng hỏi: "Ông kêu tôi trở lại là có chuyện gì"?

Thái độ của anh khiến Hồng Thiên Phương vô cùng bất mãn, nhưng không nói gì.

Phong Gia Vinh tức giận, đứng lên mắng chửi ầm ĩ: "Sao mày lại không có chút giáo dục như vậy, không nhìn thấy có khách ở đây sao, sao không biết chào hỏi hả"?

"Ông ở trước mặt khách gào thét như vậy thì cũng là được nuôi dạy sao? Hơn nữa, bọn họ là khách của ông, không phải là khách của tôi". Phong

Khải Trạch cười lạnh hỏi ngược lại, đối với những người khách kia một chút cũng không để ý.

Hồng Thùa Chí thấy Phong Khải Trạch, nhận ra anh, đứng lên kinh ngạc nói: "Thì ra là mày".

Không trách được lần trước ở phòng ăn, hắn lại mạnh miệng nói chuyện vậy, thì ra là Đại Thiếu Gia Phong thị đế quốc!

Khó trách, khó trách.

"Thì ra mày chính là Hồng Thùa Chí". Phong Khải Trạch giễu cợt nói, tràn đầy khinh thường.

Anh đã thấy một Hồng Thi Na vô sỉ, thêm một Hồng Thùa Chí ghê tởm, người của Hồng gia đều cùng một dạng.

"Anh, hai người biết nhau sao"? Hồng Thi Na cũng đứng lên, thấy anh trai và Phong Khải Trạch biết nhau, không khỏi có chút cao hứng.

Biết nhau, vậy thì có thể kéo gần khoảng cách giữa hai người rồi.

"Không xem là biết, chỉ có duyên gặp mặt một lần. Em gái, không phải bây giờ anh ta đang có bạn gái sao"? Hồng Thùa Chí nhìn chằm chằm Phong Khải Trạch, nghiêm nghị hỏi.

"Anh, anh ——" Hồng Thi Na kinh ngạc trợn to hai mắt, sau đó vội vã cúi đầu, không dám nhìn cũng không dám nói một câu..

Cô cố ý giấu chuyện Phong Khải Trạch có bạn gái, cho là như vậy thì vạn sự đại cát, không nghĩ tới cuối cùng vẫn không giấu được.

"Thùa Chí, con nói Khải Trạch có bạn gái sao"? Hồng Thiên Phương đứng lên, trong lòng tràn đầy tức giận, nhưng lại không dám biểu hiện ra quá mức, không thể làm gì khác hơn là lộ một nửa, giấu một nửa.

"Ba, mấy ngày trước con tận mắt thấy hắn và người phụ nữ khác dùng cơm, hơn nữa hai người tay trong tay, xem ra quan hệ tốt vô cùng, tuyệt đối là tình nhân".

"Phong Khải Trạch, cậu phải xin lỗi con gái tôi". Hồng Thiên Phương đi tới trước mặt Phong Khải Trạch, đôi tay nắm lấy cổ áo của anh, tức giận

rõng to.

Phong Khải Trạch cười lạnh, hơi dùng sức đẩy tay ông ta ra, sau đó giễu cợt hỏi: "Đồng Sư Trưởng Hồng, từ đầu tới đuôi tôi đều không có đồng ý cưới con gái của ông, nhìn còn không thèm nhìn cô ta lấy một cái thì sao tôi phải xin lỗi cô ta"?

Hai tay Hồng Thiên Phương bị lực đẩy ra, cảm thấy hơi đau.

Hồng Thùa Chí tức giận lao lên đứng chắn phía trước mặt ba mình, dùng sức đẩy Phong Khải Trạch một cái, mắng to: "Phong Khải Trạch, mày dám đánh ba tao"?

"Là do ông ta động thủ trước".

"Đó là bởi vì mày thật quá đáng".

"Tao quá đáng, xin hỏi tao quá đáng chỗ nào, tao có nói sai cái gì không? Từ đầu tới đuôi tao đều không có đồng ý kết hôn với Hồng Thi Na, hơn nữa cũng không định muốn kết hôn, nếu như các người có ý muốn cử hành hôn lễ, thì cho cô ta kết hôn cùng quý đi".

"Mày ——"

Thái độ Phong Khải Trạch biểu đạt quyết định rõ ràng.

Hiện trường yên lặng, không một người nói chuyện.

Gấp gáp nhất là Hồng Thi Na, cô sợ chuyện xảy ra như vậy cho nên mới không nói ra chuyện Phong Khải Trạch có bạn gái .

Chuyện bây giờ càng lúc càng căng thẳng, cứ tiếp tục như vậy thì chuyện hôn sự sẽ tan thành mây khói.

Không được, hôn lễ nhất định phải tiến hành.

Hồng Thi Na vì muốn thay đổi sự tình, vì vậy dịu dàng phá vỡ yên lặng: "Ba, anh, chuyện không phải như hai người nghĩ, hiểu lầm thôi".

Nhưng Phong Khải Trạch không muốn cô giải thích như vậy, dứt khoát nói.

"Chuyện chính là như vậy, tôi đã có bạn gái, hơn nữa không phải là cô ấy thì tôi không cưới, các người đừng mơ tưởng bắt tôi cưới người phụ nữ khác, nhất là Hồng Thi Na, coi như toàn bộ phụ nữ khắp thiên hạ chết hết thì tôi cũng sẽ không cưới loại người vô sỉ, nồng nỗi như cô ta".

"Phong Khải Trạch". Hồng Thùa Chí cực kỳ tức giận ra tay đấm vào mặt Phong Khải Trạch.

Cú đấm của hắn làm mọi người có mặt thất kinh.

May mắn là hắn đánh không trúng, nếu không làm sao ăn nói đây.

Phong Khải Trạch nhẹ nhàng xoay người, tránh cú đấm kia, sau đó lạnh lùng cảnh cáo: "Đừng ép tao động thủ".

"Mày còn dám đối xử với em gái tao như vậy tao sẽ đấm vỡ đầu mày". Hồng Thùa Chí tức giận mắt đi lý trí, hung hăng muốn dạy dỗ Phong Khải Trạch.

Lần này, Phong Khải Trạch không có né tránh, hơn nữa anh biết không cần né tránh, bởi vì sẽ có người tới giúp anh trả đòn.

Đường Phi đứng dậy, chặn lại cánh tay gõa không trung của Hồng Thùa Chí, quặt tay hắn ra sau, không để cho hắn sử dụng bạo lực ở nơi này, nhắc nhở: "Hồng thiếu gia, nơi này là Phong gia, nếu như ngài còn tùy tiện động thủ nữa, vậy chó trách chúng tôi không khách khí".

Hồng Thiên Phương cảm thấy chuyện đi quá xa, vì vậy kéo Hồng Thùa Chí lại, khuyên: "Thùa Chí, chớ làm loạn, biết không"?

Phong Gia Vinh vẫn không nói gì, càng chứng minh chuyện có cái gì đó không ổn, nếu như bọn họ tiếp tục gây chuyện chỉ có thua thiệt.

Đói Phương Dung cũng thật sự không nhịn nổi rồi, vốn không có can đảm nói chuyện, nhưng hiện tại bà không thể không nói: "Đổng Sư Trưởng Hồng, hôm nay nhà ông tới là muốn nói chuyện cho Thi Na, đúng không. Nếu như nhà ông muốn biến cuộc nói chuyện này thành đánh nhau, như vậy rất xin lỗi tôi tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra".

Hồng Thi Na thấy thái độ Đói Phương Dung thay đổi, càng gấp gáp hơn, vội vàng tiến lên khuyên anh trai: "Anh, anh đừng nóng như vậy được

không"?

"Thi Na, hắn bắt nạt em, sao em còn nói giúp cho hắn"?

"Em, Em chỉ không muốn làm to chuyện lên".

"Không làm to chuyện làm sao có thể giải quyết vấn đề"?

"Nhưng ——"

"Không có nhung nhị gì hết, bộ mặt của hắn rất đáng đánh đòn, không dạy dỗ hắn, hắn còn tưởng rằng chúng ta dễ bị bắt nạt".

Hồng Thùa Chí không biết phải trái, muốn nói cái gì thì nói cái đó.

Phong Gia Vinh từ đầu đến giờ không nói gì, nhưng lúc này rất tức giận, hét lớn một tiếng: "Đủ rồi, tất cả im miệng cho tôi".

Mọi người, lập tức im miệng, nghe ông mắng: "Thiên Phương, mặc kệ Khải Trạch làm chuyện gì với Thi Na, nhưng ông và con trai ông ở trong nhà của tôi mắng nó, đánh nó, hóa ra là không đem tôi để ở trong mắt rồi".

"Gia Vinh, hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm. Con tôi còn trẻ tuổi, làm việc luôn xúc động như vậy, ông cũng đừng tính toán với bọn chúng, được không"? Hồng Thiên Phương ôn tồn nói xin lỗi, lúc này đáy lòng toàn là mồ hôi lạnh.

Nếu như làm Phong gia phát bức, vậy Hồng gia bọn họ xong đời.

Hồng Thùa Chí nhìn người cha luôn luôn tràn đầy uy nghiêm, mà ở trước mặt Phong Gia Vinh ăn nói khép nép, trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng lại không dám nói gì.

Hồng gia họ cũng là những nhân vật có mặt mũi trong xã hội, hơn nữa thê lực tập đoàn Hồng thị so với Phong thị đế quốc không kém bao nhiêu, tại sao phải ăn nói khép nép với Phong Gia Vinh?

Cho tới bây giờ hắn chưa bao giờ chịu uất ức như vậy.

Phong Gia Vinh không đặt lời xin lỗi của Hồng Thiên Phương để ở trong mắt, nghiêm nghị cảnh cáo: "Thiên Phương, không phải là vì chuyện Khải Trạch cưới Thi Na mà Hồng gia ông khinh thường chúng tôi, mọi việc

không nên quá mức".

"Gia Vinh, chuyện ngày hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, chúng tôi không có ý khinh thường ai cả, chúng tôi chỉ muốn nói chuyện cho rõ ràng thôi. Tay Thi Na bị thương, Khải Trạch cũng nên có chút bày tỏ đi, nói lời xin lỗi hoặc là quan tâm đôi câu, chuyện này còn chưa giải quyết xong, có đúng không"?

"Khải Trạch, chuyện Thi Na bị thương đều là lỗi của con, bây giờ con xin lỗi con bé đi". Phong Gia Vinh không để ý đến Hồng Thiên Phương, ra lệnh Phong Khải Trạch nói xin lỗi.

Phong Khải Trạch khinh thường nói: "Đó là do chính cô ta không cẩn thận bị cửa kẹp phải, chẳng liên quan đến tôi".

"."

Chuyện này cùng với lúc trước nói có hơi khác biệt, tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt chỉ có mình Phong Khải Trạch là sắc mặt không hề thay đổi.

Đói Phương Dung lại một lần nữa giận đến không chịu nổi, nghiêm túc hỏi Hồng Thi Na: "Thi Na, cháu nói đi, tay của cháu bị thương như thế nào"?

"Đúng, đúng ——"

"Là Phong Khải Trạch bóp". Hồng Thi Na đang nói, thì Hồng Thừa Chí cướp lời đáp thay cô.

"Khải Trạch, con thật bóp tay con bé sao"?

"Đó là do cô ta chẳng biết xấu hổ nhất định ôm tôi, bóp tay cô ta là còn nhẹ đây, nếu như lần sau cô ta còn tùy tiện ôm tôi thì tôi sẽ chặt đứt cánh tay của cô ta, hừ".

Phong Khải Trạch không muốn ở đây nói về chủ đề nhảm chán này, cảnh cáo xong liền xoay người rời đi.

Đi được vài bước anh dừng lại, liếc mắt nhìn Đường Phi, âm lãnh nói: "Đường Phi, lần thứ nhất cậu bán tôi".

Nói xong, sải bước đi ra ngoài.

Đường Phi hiểu ý của những lời này, lần thứ nhất đem hành tung của thiếu gia tiết lộ cho Hồng Thi Na, là sai lầm.

Anh cũng rất bất đắc dĩ, bây giờ chỉ có thể tận lực đền bù.

Phong Khải Trạch đi, nhưng lời anh vừa mới nói vẫn còn khiến mọi người không cách nào tiêu hóa, bị sự lãnh khốc của anh dọa sợ đến trợn mắt há mồm.

Người như vậy, cứ như loài ma quỷ đáng sợ, giống như tuyết rơi mùa đông rét lạnh, làm cho người ta không dám đến gần.

Khó trách rất ít người biết mặt Đại Thiếu Gia của Phong gia.

Không ai lên tiếng, Phong Gia Vinh cũng trầm mặc, nhưng Đới Phương Dung lại không thể im lặng lạnh lùng nhìn Hồng Thi Na, lạnh lẽo nói: "Thi Na, tốt nhất cháu nên nhớ kỹ, Khải Trạch có rất nhiều cấm ky, nếu như cháu động đến bất kỳ một điều cấm ky nào của nó thì tự gánh lấy hậu quả. Một trong những điều cấm ky của nó chính là: không có sự cho phép của nó, bất luận kẻ nào cũng không được chạm vào nó".

Đới Phương Dung không nói thêm lời nào nữa, liền đi lên lầu.

Người nhà Hồng gia lúng túng tới cực điểm, muốn tức giận nhưng lại không thể, muốn mắng nhưng không thể mắng, chỉ có thể ngoan ngoãn nín nhịn.

Phong Gia Vinh ngồi xuống, lạnh nhạt nói: "Thiên Phương, chuyện hôm nay đến đây chấm dứt, lần sau muôn tìm tôi đòi công đạo hãy xác định sự thật trước, không cần nửa thật nửa giả, nếu không sẽ không may mắn như hôm nay đâu. Khải Trạch là người thừa kế của Phong thị đế quốc, sở thích của nó như thế nào, các người phải tôn trọng, nó không thích người khác tùy tiện đụng vào nó, các người tốt nhất ghi nhớ kỹ".

"Dạ, lần này là tôi sơ sót, xin lỗi". Hồng Thiên Phương một lần nữa nói xin lỗi.

Hồng Thừa Chí lại một lần nữa thấy khó chịu.

Rõ ràng là Phong Khải Trạch sai, tại sao lại thành bọn họ sai?

"Được rồi, mọi người về đi, tạm thời không cần công bố ngày kết hôn cụ

thể ra, sợ rằng có biến, bên Khải Trạch cần phải thêm chút thời gian nữa mới được".

"Được".

Hồng Thiên Phương không có bất kỳ ý kiến gì, sau đó bỏ chạy lấy người.

Hồng Thừa Chí rất bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi theo.

Hồng Thi Na do dự một lúc, không đồng ý chuyện thay đổi ngày kết hôn, nhưng không dám nói, lại không thể làm gì khác hơn là cũng đi về theo.

Ba người Hồng gia ngồi trên xe ra khỏi Phong gia, Hồng Thừa Chí không chịu đựng nổi không ngừng liên tiếp oán trách.

"Ba, tại sao chúng ta phải ăn nói khép nép với Phong gia? Hồng gia chúng ta cũng là nhân vật có mặt mũi, tại sao giống như con chó lấy lòng Phong gia"?

"Thừa Chí, mọi việc phải kiên nhẫn một chút, hành động theo cảm tình chỉ làm chuyện thêm xấu, biết không"? Hồng Thiên Phương cũng không phải không tức giận, nhưng đối với chuyện lần này chỉ có thể nhịn.

"Con không biết, con chỉ biết hôm nay là ngày trong cuộc đời con bị sỉ nhục lớn nhất."

"Phong Gia Vinh không phải người bình thường, chọc tới ông ta sẽ không có lấy nửa điểm tốt. Nếu như làm hắn phát bức, vậy tập đoàn Hồng thị chúng ta sẽ xong đời, đến lúc đó chúng ta sẽ trắng tay, con hiểu chưa"?

"Ba, Phong thị đế quốc thật sự lợi hại đến thế sao"? Hồng Thừa Chí kích động, trong lòng bắt đầu run sợ.

Hắn chưa nhìn thấy năng lực của Phong thị đế quốc, cho nên không biết nó đáng sợ.

Hôm nay vừa mới được nghe, tựa hồ rất cường đại.

"Trừ phi, tập đoàn Hồng thị chúng ta lớn mạnh gấp đôi hiện nay, nếu không thì không nên xung đột với Phong thị đế quốc. Hôm nay nhìn thấy Phong Khải Trạch, ba có thể cảm nhận được cậu ta không phải người bình thường, thậm chí so với Phong Gia Vinh còn đáng sợ hơn, các con cũng

đừng đi trêu chọc cậu ta, có biết không? Thi Na, nhất là con, đừng động một chút lại đi trêu chọc Phong Khải Trạch, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng".

"Ba, con, con chỉ muốn làm cho anh áy yêu con mà thôi". Hồng Thi Na điềm đạm đáng yêu nói, khuôn mặt lộ đau thương.

"Ba biết, nhưng theo đuổi một người đàn ông, không nhất định phải dùng cái loại thủ đoạn cứng rắn này, mềm mại một chút, càng thêm hiệu quả".

"Vâng, con biết rồi".

Lần sau, cô nhất định sẽ không còn như vậy.

-----oOo-----

Chương 90: Hắc Phong Liên Minh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Edit: Dạ Hàn Nguyệt

Phong Khải Trạch rời khỏi Phong gia không lâu, thì thấy xe của Đường Phi đuổi theo phía sau, vì vậy dừng xe lại bên ven đường, xuống xe lạnh lùng đứng ở ven đường, im lặng không nói.

Đường Phi xuống xe, mặt áy náy đi tới, sau đó dùng giọng nói hết sức ân hận: "Khải Trạch, thật xin lỗi -----".

"Đường Phi, từ nay về sau giữa chúng ta chỉ có chủ tớ, phải gọi tôi là thiếu gia". Không đợi Đường Phi nói xong, Phong Khải Trạch mở miệng cắt đứt lời hắn, thái độ cùng giọng nói cũng xa lạ tới cực điểm.

Đường Phi đối với chuyện lần này rất đau buồn, vì vậy giải thích: "Khải Trạch, để lộ hành tung của anh là bất đắc dĩ do tôi bị ép mới, Phong tiên sinh ra lệnh, tôi không thể không làm theo, mong anh tha thứ cho".

"Nếu như cậu cái gì cũng không biết, vậy tôi cũng không làm khó. Đường Phi, bắt đầu từ bây giờ chuyện của tôi, không cần cậu xen vào nữa, sau này cũng không cần tìm tôi, đương nhiên tôi cũng sẽ không tìm cậu".

"Khải Trạch, nhiều năm làm anh em như thế, cậu có cần phải làm như vậy không?".

"Cậu xem tôi là anh em sao?".

"Chuyện lần này, đúng là lỗi của tôi, không nên để lộ hành tung của anh, đối với chuyện lần này tôi rất xin lỗi. Nhưng tôi không còn biện pháp nào, Phong tiên sinh nhất định bắt tôi nói ra hành tung của anh, tôi cũng chỉ nói một chút, cũng không nói ra toàn bộ. Anh ở đây theo đuổi người phụ nữ tên Tạ Thiên Ngưng, chuyện này tôi chưa nói".

Phong Khải Trạch nắm áo Đường Phi, tức giận chất vấn: "Cậu dám điều tra tôi?".

"Tôi chỉ vô tình điều tra chuyện của anh, chẳng qua là hiếu kỳ cho nên điều tra một chút. Khi anh bảo tôi điều tra tài liệu nhân viên công ty Bách Hóa, tôi không có nghi ngờ, nhưng anh để tôi hai tiếng điều tra một người tên là Tạ Thiên Ngưng, tôi lúc đó bắt đầu nghi ngờ sao anh lại ra lệnh các công ty xí nghiệp khác không được mướn người phụ nữ này. Phong tiên sinh cũng biết chuyện này, ông ấy đoán là người phụ nữ này đối với anh quấn quít bám lấy, muốn tôi dùng biện pháp để người phụ nữ kia biến mất khỏi bên cạnh anh, cũng bởi vì như thế tôi mới biết được anh đang theo đuổi người phụ nữ này, mà không phải muốn bỏ rơi cô ấy. Nếu như không phải bởi vì biết anh theo đuổi cô ấy, tôi đã sớm nghe theo lệnh của Phong tiên sinh, đem người phụ nữ bên cạnh anh làm cho biến mất".

"Đường Phi, tôi cảnh cáo cậu, nếu như cậu dám động đến một sợi lông của cô ấy, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu". Phong Khải Trạch lạnh lùng cảnh cáo.

"Anh yên tâm, tôi làm việc có chừng mực, nếu như tôi thật sự động tới cô ấy, đã đem chuyện anh và cô ấy nói cho Phong tiên sinh biết. Nếu như Phong tiên sinh biết chuyện này, anh nên biết ông ấy sẽ hành động ra sao".

Đường Phi thật lòng, không giống như là giả, Phong Khải Trạch có chút tin tưởng hắn vì vậy buông tay ra, không nắm lấy áo của hắn nữa.

Dù vậy, anh cũng không có cách nào tha thứ chuyện hắn bán đứng anh.

"Khải Trạch, giấy chung quy không thể gói được lửa, coi như anh bây giờ có thể gạt được Phong tiên sinh, vậy sau này, rồi ông ấy cũng sẽ biết".

"Đó là chuyện của tôi, cậu bớt can thiệp vào". Phong Khải Trạch không muốn cùng Đường Phi phí phạm thời gian, vì vậy đi tới chỗ xe của mình, mở cửa bước lên xe.

Đường Phi bước nhanh tới, kéo anh: "Khải Trạch, tôi biết anh tìm Tạ Thiên Ngưng, cần tôi giúp một tay không?".

"Không cần, bắt đầu từ hôm nay chuyện của tôi không cần cậu can thiệp, chính xác là không cần cậu nhúng tay vào, cậu tốt nhất nên nhớ". Phong Khải Trạch đem tay của hắn hất ra, sau đó lên xe, nhanh chóng đi.

Đường Phi không có đuổi theo, mà đứng tại chỗ đau buồn thở dài.

Xem ra quan hệ giữa bọn họ, đã không còn.

Hắn thật không hiểu, Phong tiên sinh tại sao bắt ép Phong Khải Trạch cưới Hồng Thi Na?

Đường Phi đứng tại chỗ thở dài một hồi, sau đó cũng lên xe trở về Phong gia.

Đi vào trong đại sảnh, vô cùng yên tĩnh, một chút âm thanh cũng không có.

Phong Gia Vinh ngồi ở đại sảnh xem báo chí, cả khuôn mặt căng thẳng khiến người ta cảm thấy ông không phải đang xem báo, mà đang trầm tư.

Lúc này, Đới Phương Dung từ trên lầu đi xuống, thấy Đường Phi, vì vậy hỏi một chút: "Đường Phi, cậu mới vừa rồi đuổi theo Khải Trạch phải không?".

"Đúng vậy". Đường Phi không giấu giếm, trực tiếp trả lời.

"Nó không sao chứ, có tốt không?".

Ra đời còn không tốt vậy: "Xin bà yên tâm, thiếu gia không có chuyện gì, nhiều lầm là tức giận, tin rằng chỉ một thời gian ngắn là tốt thôi".

"Đứa nhỏ này tính tình sao lại bướng bỉnh như vậy, đại thiếu gia cũng không cần làm, lại đi ra ngoài cho khổ, haizzz!".

Đới Phương Dung nói những lời này, khiến Phong Gia Vinh rất tức giận,

để tờ báo xuống nghiêm nghị nói: "Cuộc sống của nó khổ sao? Có Phong thị đế quốc cho chồng đỡ cho nó, còn khổ chồ nào? Tiền tùy thích nó xài, người tùy thích dùng, gấp phải phiền phúc đều có người giải quyết, cuộc sống khổ ở chồ nào hả?".

"Nói như ông vậy, tôi không đồng ý, từ lúc Khải Trạch biết chuyện đến giờ, nó cũng rất ít khi cùng Phong gia qua lại, không phải là vạn nhất đắc dĩ nó cũng không thích dây dưa. Ông có thể hỏi Đường Phi, Khải Trạch từng giúp nó bao nhiêu việc. Tôi có thể xác định, mười ngón tay tuyệt đối chưa chạm tới".

"Đường Phi, bao nhiêu lần?" Phong Gia Vinh không tin, đi hỏi Đường Phi.

"Phong tiên sinh -----".

Lần này Đường Phi lại bị làm khó, không biết là nói thật hay nói dối.

Nói thật, có lỗi với Phong Khải Trạch, nói dối chỉ sợ Phong tiên sinh sẽ mất hứng, bây giờ hắn đang bị hai phía làm khó a!

"Nói, rốt cuộc bao nhiêu lần?".

"Thật ra thì không có mấy lần, thiếu gia khi còn nhỏ không nói, từ khi trưởng thành tới giờ có thể tính là không vượt qua năm lần".

"Cái thằng tiểu tử thối này, xem ra thật muôn cùng ta đốm chơi, đáng giận." Phong Gia Vinh đã biết đáp án, giận đến gầm thét.

"Gia Vinh, tôi thật sự không hiểu, tại sao ông phải cùng làm thông gia với Hồng gia chứ? Quan hệ cha con của ông với Khải Trạch vốn đã không tốt, nhưng cho dù không tốt thì những năm gần đây nó chẳng qua chỉ cư xử lạnh nhạt đến tận bây giờ, không như lần này cứ cương quyết bài xích như vậy. Nếu chuyện cứ tiếp tục triển triển như vậy, chỉ sợ ông cũng không thể làm ba đậu. Chẳng lẽ ông muốn cùng nó cắt đứt quan hệ cha con luôn sao? Đới Phương Dung khuyên nhủ Phong Gia Vinh, để cho ông bỏ đi ý niệm làm thông gia với Hồng gia.

Phong Khải Trạch mạnh mẽ bài xích, bà thật sự cảm nhận được, hơn nữa có thể dự đoán được nếu như cử hành hôn lễ này, chính là một bi kịch.

Về phần bi kịch gì, bà thực không biết.

"Cùng kết thông gia với Hồng gia, thế lực Phong thị đế quốc có thể lớn mạnh, tại sao không tốt?" Phong Gia Vinh đúng lý hợp tình trả lời, nửa điểm cũng không cảm thấy cuộc hôn nhân này sai ở chỗ nào.

"Thế lực Phong thị đế quốc còn chưa đủ lớn mạnh sao, mà ông phải hy sinh người thân thì mới lớn mạnh được chứ?".

"Bà thì biết cái gì?".

"Tôi không hiểu những cạnh tranh của giới kinh doanh, nhưng tôi biết, một người còn sống nếu như không có một người nào quan tâm đến thì cho dù ông có nhiều tiền đi chăng nữa, thế lực có mạnh hơn thì cũng chỉ là kẻ đáng thương mà thôi".

"Đói Phương Dung -----" Phong Gia Vinh cả giận, giận dữ nhìn Đói Phương Dung, cảnh cáo bà không nên nói chuyện lung tung.

Nhưng mà Đói Phương Dung lại khẳng định nói: "Tôi sống hơn nửa đời người, ngay cả bạn bè tri kỷ cũng không có, mỗi ngày đều mang danh hiệu Phong phu nhân hào quang sống qua ngày, không ai cùng tôi chia sẻ, dù tôi có hỉ nộ ái ố cũng đều chỉ có một mình tôi biết, ngay cả nói cũng không biết nói với ai. Cuộc sống như thế đã qua hơn hai mươi năm, ngắn, cũng mệt mỏi. Thật ra thì tôi rất hâm mộ những cặp gia đình bình thường kia, bọn họ có thể chăm sóc lẫn nhau, mỗi ngày cùng người nhà mình vừa nói vừa cười, đó mới là cuộc sống".

"Đủ rồi, nếu bà cảm thấy buồn chán cô đơn có thể tham gia hoạt động, đừng nói với tôi những chuyện vô dụng kia".

"Được rồi, không nói nữa, nhưng có chuyện tôi nhất định phải nói. Chuyện đám cưới cùng Hồng gia, tôi hy vọng ông hãy suy nghĩ kỹ một chút, nếu như ông có ý muốn làm như vậy, chỉ sợ Khải Trạch thật sự sẽ không muốn người cha này nữa".

"Tôi không còn lựa chọn khác, nhất định phải cùng Hồng gia đám cưới, bà có biết hay không?" Phong Gia Vinh nóng nảy, nhất thời không nhịn được, vẻ mặt bất đắc dĩ đều lộ ra ngoài.

Ông bất đắc dĩ khiến Đói Phương Dung nghi ngờ, nghiêm túc hỏi: "Gia Vinh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà khiến ông không biết làm sao, chuyện này nhất định có nguyên nhân có đúng hay không? Việc cưới xin cùng

Hồng gia, thật ra lúc Khải Trạch còn nhỏ ông đã có đề cập qua, nhưng những năm gần đây cả một chữ ông cũng không đề cập tới, giống như đã quên đi, nhưng gần đây ông đột nhiên lại mạnh mẽ muôn làm như vậy nhất định là có nguyên nhân".

Đường Phi cũng cảm thấy có chuyện kỳ lạ, vì vậy liền hỏi một chút: "Phong tiên sinh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, có thể nói cho chúng tôi biết được không?".

"Các người đã từng nghe qua Hắc Phong Liên Minh chưa?" Phong Gia Vinh nặng nề hỏi, trên mặt tràn đầy lo lắng.

Đói Phương Dung nghe đến cái tên này, cả người cảm thấy có chút nặng nề, tận đáy lòng trào lên lạnh lẽo.

"Hắc Phong Liên Minh, là xã hội đen sao?".

"Phong tiên sinh, cho dù là xã hội đen thì với thế lực Phong thị đế quốc, muốn tiêu diệt hết bọn họ cũng không phải khó". Đường Phi không để Hắc Phong Liên Minh này trong mắt, trên mặt biểu hiện rất rõ.

Xã hội đen, hắn cũng gặp không ít, có chút cố ý lấy tên để hù dọa người, thật ra chỉ là một đồng tên côn đồ tụ tập ở chung một chỗ mà thôi.

"Không phải xã hội đen, nhưng so với xã hội đen càng đáng sợ hơn. Tôi nghe được tin đồn, Hắc Phong Liên Minh có một người gọi là Cự Phong, là một thiên tài máy tính, hơn nữa là người nắm rõ thị trường chứng khoáng, chỉ cần hắn đã nhầm vào là không bao giờ sai. Bởi vì hắn là thiên tài, nên Hắc Phong Liên Minh phát triển cực kỳ nhanh chóng. Ba mươi phần trăm cổ phần Phong thị đế quốc đang nằm trong tay hắn, nếu như hắn tiếp tục thu mua, chẳng bao lâu nữa hắn sẽ trở thành cổ đông lớn nhất Phong thị đế quốc. Tôi điều tra được chút chuyện, phát hiện có người lén thu mua cổ phần Phong thị đế quốc, hơn nữa giá cả tương đối mê người, rất nhiều người cũng nguyện ý bán ra. Nếu như Cự Phong trở thành cổ đông lớn nhất Phong thị đế quốc, vậy chúng ta sẽ bị người khác không chế".

"Vậy, vậy làm sao bây giờ?" Đói Phương Dung vẫn chưa hiểu hết, nhưng mà biết chuyện này nghiêm trọng thế nào.

Bà cho rằng không ai có thể đối phó được Phong thị đế quốc, đột nhiên có

thêm Hắc Phong Liên Minh.

"Cho nên ông mới vội vã muôn Khải Trạch cưới Thi Nha, để Phong thị đế quốc cùng tập đoàn Hồng thị liên kết lại một chỗ, như vậy mới có chông lại Hắc Phong Liên Minh".

"Nhưng mà Khải Trạch sẽ không đồng ý".

"Cũng không phải nó đồng ý, tất cả đều do tôi quyết định".

Phong Gia Vinh khôi phục lại bộ dáng nắm giữ quyền lực trong tay.

Ông tuyệt đối không cho phép, bất luận kẻ nào cũng không thể nắm giữ ông.

Đối Phương Dung không nói nữa, trong lòng biết chỉ có thể kết thông gia cùng Hồng gia, mới giải quyết được chuyện.

-----oOo-----

Chương 91: Thân phận khác

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngày tháng năm XXXX, trời quang.

Hôm nay là ngày quốc tế thiếu nhi, mình biết con khỉ nhỏ sẽ trốn vào trong góc phòng một mình chơi với tảng đá, nên sáng sớm mình cố ý đấu với cậu ta, xem người nào vào hôm nay, để xem hôm nay ngày một tháng sáu ai sẽ thắng được nhiều tiền giấy trong các hoạt động nhất. Thật ra mình không quan tâm đến có nhiều tiền giấy không, chỉ hy vọng cậu ta có thể cùng đến chơi với các bạn trong lớp.

Ngày tháng năm XXXX, trời quang

Trong các hoạt động của ngày quốc tế thiếu nhi hôm qua, con khỉ nhỏ thắng được rất nhiều tiền giấy, mỗi hoạt động đều đứng nhất, cậu ta đem tiền giấy đổi một con thỏ nhỏ, cầm lấy khoang trước mặt mình, đó là phần thưởng lớn nhất trong hoạt động, thật ra mình rất thích, rất muốn, nhưng mình không dám mở miệng bởi vì mình thua, nhưng mình cũng

chẳng buồn.

Phong Khải Trạch lái xe đến một bờ biển u tối, ngồi ở trong xe, mở đèn, lần nữa lật xem nhật ký quen thuộc, ngày nào cũng đọc, từng chữ đều nhìn thấy rất rõ, ngay cả lỗi chính tả cũng biết.

Ban đêm, gió mát thổi từng trận, thổi qua làm cho người ta cảm thấy rất thoái mái, nhưng bầu trời lại không có một ngôi sao, tối đen như mực, ánh đèn ở thành thị phía xa, chiếu không tới trời đất u tối bên này.

Loại cô đơn quen thuộc trong suốt mười sáu năm qua, tối nay anh lại cảm nhận được, giống như ngày xưa thứ làm bạn với anh, chính là quyền nhật ký không có sự sống này.

Không bao lâu sau, một chiếc siêu xe thể thao Ferrari lái tới rất nhanh, cua một góc cực đẹp, xe đối mặt với Phong Khải Trạch thì dừng lại, hai đầu xe chỉ cách có mười mấy xăng-ti-mét, có thể thấy được kỹ thuật lái xe vô cùng cao.

Sau khi xe dừng lại, một người đàn ông mặc áo da, cả người mặc trang phục đen, từ trong đi ra, sau đó đến bên cạnh xe Phong Khải Trạch, không nói tiếng nào trực tiếp mở cửa ghế phụ, không chút do dự ngồi xuống.

Còn chưa có ngồi xong, liền cà lơ phát phô hỏi: "Nửa đêm canh ba gọi tôi ra ngoài, có chuyện tốt gì sao?"

"Cậu thấy thế nào?" Phong Khải Trạch cất nhật ký xong, nhíu mày hỏi, cười đến âm trầm, giống như tà mị mà lại không phải.

"Cậu băng lòng bất chấp mạo hiểm bị bại lộ mà đi gặp tôi, như vậy nhất định không phải chuyện tốt gì. Nói đi, chuyện gì có thể khiến cậu băng lòng mạo hiểm như vậy? "

"Cự Phong, tôi đã tìm được cô ấy."

"Chủ nhân quyền nhật ký sao?"

"Đúng vậy."

"Khải Trạch, cậu có sao không, bất chấp mạo hiểm gọi tôi ra ngoài chỉ vì nói chuyện này với tôi thôi. Tôi biết chuyện này đối với cậu rất quan trọng, nhưng đối với tôi mà nói, chủ nhân quyền nhật ký kia là người hoàn toàn

không quen biết, tôi đối với cô ấy một chút cảm giác cũng không có. Nếu như cậu muốn nói, đại khái có thể gọi điện thoại cho tôi là được rồi, việc gì phải gọi tôi ra đây?"

Đoán cả buổi, thì ra là chuyện này, anh còn tưởng trời sập!

Phong Khải Trạch không để ý tới Cự Phong oán trách, tiếp tục nói ra những gì mình nghĩ: "Nhưng lại không còn thấy cô ấy nữa."

"Không thấy thì đi tìm, dù sao cậu cũng tìm hơn mười năm, cũng không để ý tìm thêm một, hai năm nữa đúng không?"

"Hiện tại một ngày không thấy cô ấy trong lòng tôi liền khó chịu, nếu như còn phải tìm tiếp một năm, hai năm, tôi sẽ điên mất, cậu có biết hay không?" Phong Khải Trạch bắt đầu điên cuồng, nắm thật chặt lấy tay lái, dùng cái này để dời đi cuồng tính trong lòng.

Anh không chịu được sự đau khổ của việc mất mát.

"Vậy thì dùng thế lực Phong thị để quốc đi tìm, hoặc là tìm qua quảng cáo trên các tạp chí lớn, tóm lại sẽ tìm được. Dù sao cậu cũng đã gặp cô ấy, biết được cô ấy trông như thế nào, lại biết được chút tin tức gần đây của cô ấy, muốn tìm cô ấy dễ hơn trước đây nhiều."

"Tôi sẽ không tiếp tục dùng thế lực Phong thị để quốc làm việc, cũng không muốn dùng loại hình thức kinh thiên động địa mà tìm, như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt tới cô ấy."

Nếu như anh muốn dùng những cách này để tìm người thì đã dùng từ sớm rồi, chỉ là càng mang lại tác dụng tiêu cực rất lớn, sẽ có rất nhiều ký giả truyền thông lấy đề tài này ra tuyên truyền, lúc đó Tạ Thiên Ngưng sẽ rơi vào chút rắc rối không đáng có.

Anh không muốn mọi chuyện phát triển như vậy.

"Tôi nói này Phong đại thiếu gia, nếu như không tìm như vậy, không khác gì cậu muốn mò kim dưới đáy biển, cậu có biết không? Cậu có thể không dùng thế lực Phong thị để quốc, nhưng lực lượng truyền thông không thể không cần, có lẽ treo thưởng gì đó sẽ rất nhanh có tin tức."

"Không thể như vậy. Thiên Ngưng không phải là nhân vật công chúng,

làm như vậy sẽ gây tổn thương cho cô ấy, tôi nhất định không tán thành.” Phong Khải Trạch không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, hơn nữa giọng nói rất kiên quyết.

Thấy anh kiên trì như vậy, Cự Phong cũng đành phải nghiêm túc, thu hồi bộ dạng cà lơ phát phơ, nghiêm túc nói: “Tôi có thể giúp cậu kiểm tra xem những danh sách cùng nhân viên và các khách hàng thuê phòng ở của các khách sạn, bao gồm cả khách rời khỏi nhà ga, xem có tên cô ấy không.”

“Tôi chờ cậu nói này của cậu.” Phong Khải Trạch hài lòng nói, liền lấy laptop bên cạnh ra, đưa cho anh.

“Cậu cũng chuẩn bị xong cả máy vi tính để cho tôi, coi như cậu lợi hại.”

Thì ra đã tính trước.

“Tốt lắm, đừng nói nhảm nữa, nhanh làm việc, dùng tuyệt kỹ sở trường của cậu giúp tôi tìm người.”

“Được được được, lập tức giúp cậu, nửa đêm canh ba không cho tôi ngủ, muốn tôi ở chỗ như vậy giúp cậu tìm người, có lợi hay không?” Cự Phong mở máy vi tính ra, người ngón tay nhanh chóng di chuyển trên bàn phím, mắt nhìn chầm chằm vào màn hình, hơn nữa còn có thể vừa làm việc vừa nói chuyện.

“Nói đi, cậu muốn gì?”

“Tạm thời còn chưa nghĩ ra, sau này hãy nói đi.”

“Vậy thì cảm ơn.”

Sau này hãy nói, chỉ là không cần nói, e rằng người này chỉ ngủ một giấc xong thì đã quên hết vụ này rồi.

“Khải Trạch, hôm nay 30% cổ phần Phong thị để quốc đã vào tay chúng ta, kế tiếp cậu có dự tính gì? Tôi nghe nói cậu muốn kết hôn với thiên kim tập đoàn Hồng thị, có phải không?” Cái miệng Cự Phong đúng là không im lặng được, hết hỏi cái này lại hỏi cái kia.

“Cậu cảm thấy tôi có thể lấy cô ta sao?” Phong Khải Trạch khinh thường cười một tiếng, âm lãnh hỏi ngược lại.

"Tôi quen biết cậu đã hơn mười năm rồi, những chuyện trong lòng cậu, dĩ nhiên là tôi biết, cậu trừ quả táo đó ra, ai cũng không cần. Chỉ là tôi khuyên cậu một câu, lòng dạ đàn bà thâm độc như rắn rết, nên cẩn thận một chút đi."

"Hồng Thi Na là hạng người gì tôi biết rất rõ, ngoài mặt băng thanh ngọc khiết, kì thực dơ bẩn không chịu nổi, được lăm, không nói về người phụ nữ đáng ghét này nữa. 30% cổ phần Phong thị đế quốc còn chưa đủ, ít nhất phải 50%, cậu xem xem có thể mua từ tay ai."

"Có mấy người, bước tiếp theo tôi sẽ bắt tay làm. Này, gần đây cậu có để ý thị trường chứng khoán không, cổ phiếu nào có lời thì nói một chút đi, đừng nói với tôi gần đây cậu chỉ lo theo đuổi con gái mà quên việc chính. Ngộ nhỡ cổ phiếu đột nhiên rớt giá, chúng ta không thể bán tháo, vậy cũng là thua thiệt lớn."

"Cậu nói thật đúng, gần đây tôi chỉ lo đuổi theo con gái thôi." Phong Khải Trạch trả lời bâng quơ, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào toàn bộ máy chữ tiếng Anh trên màn hình máy tính, chờ tin tức của Tạ Thiên Ngưng.

Nhưng Cụ Phong đột nhiên dừng tay lại giữa chừng, ngẩng đầu lên, mặt buồn bã nhìn anh chằm chằm, không vui nói: "Phong Khải Trạch, tiếp tục như vậy chúng ta sẽ xong đời, cậu có biết hay không?"

"Yên tâm đi, tôi tự có chừng mực."

"Tôi chỉ đùa với cậu một chút thôi mà, cậu là người thế nào, tôi hiểu rất rõ. Hơn nữa tôi đã thấy cậu xử lý thư điện tử, dĩ nhiên biết cậu không vì theo đuổi con gái mà quên mất việc chính."

"Nếu biết vậy thì cậu dừng lại làm gì, còn không mau tìm cho tôi." Mặt Phong Khải Trạch đột nhiên biến sắc, cả người lại trở nên nghiêm túc.

Cụ Phong bất đắc dĩ nhún nhún vai, ngón tay tiếp tục di chuyển trên bàn phím.

Phong đại thiếu gia này, quả nhiên tâm tình bất định.

Nhưng không bao lâu, anh nhịn không được lại tiếp tục nhiều chuyện : "Khải Trạch, Phong Gia Vinh nhất định đang ép cậu cưới Hồng Thi Na, cậu tính đối phó thế nào?"

"Không ai có thể ép tôi làm chuyện tôi không muốn làm."

"Nói gì ông ấy cũng là cha cậu, cậu định cùng ông ấy cắt đứt quan hệ cha con sao?"

"Nếu như ông ta thật quan tâm đến chút quan hệ cha con của chúng tôi, thì đã không ích kỷ như vậy rồi. Cậu tìm lâu như vậy, đã tìm ra chưa?"

"Không phải đang tìm sao? Cậu đừng ôm hy vọng quá lớn, không nhất định phải tìm được."

Phong Khải Trạch nghe được những lời này, vẻ mặt có chút mỉm cười, nhẹ giọng thở dài một cái.

Nếu quả thật không tìm được, xem ra chỉ có thể dùng biện pháp khoa trương, vào giây phút cuối cùng, dùng loại truyền thông gì đó, cả cách treo giải thưởng anh cũng sẽ dùng đến, chỉ cần tìm được người là tốt rồi.

Lúc Phong Khải Trạch chuẩn bị quyết định phải làm như thế, Cự Phong đột nhiên kinh sợ kêu: "Tìm được rồi."

"Ở nơi nào?"

"Ngày hôm qua có một người tên Tạ Thiên Ngung, đã đến nhà ga mua một vé đi thành phố A, số chứng minh thư là XXX——"

"Là cô ấy."

Phong Khải Trạch vừa nghe được số chứng minh thư, liền xác định người này là Tạ Thiên Ngung, trên mặt lộ ra nụ cười vui sướng.

Sự việc xem như đã xong. Cuối cùng đã biết tin tức của cô rồi.

Thì ra là cô đến thành phố A, đó là nơi bọn họ lớn lên, anh nên sớm đoán ra cô sẽ đến đó mới phải.

Cự Phong nhìn thấy anh cười vui vẻ như vậy, ưng ý hỏi: "Khải Trạch, cậu có phải muốn đến thành phố A không?"

"Tại sao lại không đi?"

Anh đương nhiên muốn đi, không đi làm sao đem vợ về được? (vinhanh:

ko đi mất vợ như chơi.)

"Phong Gia Vinh nhất định phong tỏa tất cả cửa khẩu xuất cảnh, không để cho cậu rời đi, bây giờ đúng là cậu không đi được, trừ phi cậu đồng ý cưới Hồng Thi Na."

"Không cần thiết." Phong Khải Trạch khinh thường cười một tiếng, một chút cũng không lo lắng chuyện Phong thị đế quốc phong tỏa anh.

Thật ra anh đã sớm biết mình bị phong tỏa, ngày đầu tiên trở về nước thì đã biết.

Bọn họ chỉ có thể khóa lại tên của anh, chứ không khóa được người của anh.

"Cũng đúng, cậu còn có thân phận khác, Hắc Minh."

"Lại nhải ít thôi, xuống xe."

"Này, không cần phải thực tế như vậy chứ?" Cự Phong còn không nhịn được muôn nói mấy câu, nên không xuống xe.

Trên thế giới này, chỉ có anh biết thân phận thật sự của Phong Khải Trạch, mà thân phận của anh cũng chỉ có Phong Khải Trạch biết.

Có lẽ là quá lâu không gặp, anh không nhịn được muôn đùa bỡn với cậu ta.

Chỉ là có người không có tâm tư nói giỡn, quát to ra lệnh: "Xuống xe cho tôi, nếu không tôi ném cậu xuống."

"Thấy sắc quên bạn, tôi về ngủ ngon vậy." Cự Phong oán trách một câu, sau đó tiêu sái xuống xe. (vinhanh: dĩ nhiên ^_^, mới biết à.)

Phong Khải Trạch khởi động xe, nhưng trước khi rời đi, còn cố ý nhắc nhở một câu: "Cẩn thận một chút, đã có người đang điều tra liên minh Hắc Phong."

"Cậu cứ thoải mái theo đuổi cô ấy đi."

Phong Khải Trạch không nói thêm lời nào, nhanh chóng lái xe rời đi.

Lần này bất kể thế nào, anh cũng muốn thu phục quả táo, khiến cô cam tâm tình nguyện làm người phụ nữ của anh.

-----oOo-----

Chương 92: Thiên hậu điện ảnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng trở lại thành phố A rồi đến một cái trấn nhỏ, nơi này vẫn duy trì phong cách cổ xưa thuần phác, giống như một trấn cổ, cũng bởi vì như thế cho nên mọi người mới gọi nó là trấn Cổ Vận.

Không có bị sự phồn hoa ở thành thị quá nhiều, trấn Cổ Vận có vẻ cực kỳ mát mẻ tự nhiên, một gian phòng cổ xưa đang tỏa mùi hương gỗ đan, làm cho người ta có cảm giác như trở lại thời cổ đại, tâm tình cũng thư thái đi rất nhiều.

Trên con đường nhỏ phồn vinh, có bán rất nhiều đồ ăn vặt, còn có rất nhiều người đi tới đi lui, đứng ở trên lầu nhìn xuống có một loại hương vị của cuộc sống.

Cuộc sống thật ra chính là như vậy, đơn giản, bình bình đạm đạm, cùng người thân của mình sống chung một chỗ, vì chuyện nhỏ như hạt mè hạt đậu mà cãi nhau, cãi nhau rồi lại làm hòa, làm hòa sau đó lại cãi nhau, cứ lặp đi lặp lại như vậy, làm cho cuộc sống tăng thêm niềm vui thú.

Cuộc sống mặc dù bình thản như thế, nhưng nếu có thể cùng với người thân ở chung một chỗ, chuyện gì đều có người chia sẻ thì thật là tốt.

Bỗng nhiên có người nói."Tiểu thư, đây là các món chị gọi, xin mời dùng." Lúc này, một cô gái tuổi còn trẻ liền dùng khay bưng thức ăn đi tới, chậm rãi bày đồ ăn ra ở trên bàn.

Tạ Thiên Ngưng thu hồi lại tầm mắt nhìn ở trên con đường nhỏ, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng nhìn cô gái kia, thân thiết hỏi: "Cảm ơn, mà em cho chị hỏi muôn đi đến trường tiểu học Cổ Vận phải đi như thế nào?"

"Cô muốn đến trường tiểu học sao, đi qua con đường này, rồi quẹo trái, đi thẳng, sau đó có một cây cầu bằng đá, qua cây cầu đó thì quẹo phải, cứ đi

về phía trước, chị sẽ thấy trờng tiểu học Cố Vận. Chị đừng nghe nó mà thấy phức tạp, thật ra thì nó cách đây không xa, đi hơn mười phút là đến rồi." Cô gái trẻ kia rất nhiệt tình, giải thích lộ trình đi cực kỳ rõ ràng.

"Tốt quá, cảm ơn em!" Tạ Thiên Ngưng nói cảm ơn xong, theo thói quen lấy từ trong bóp da ra mười mấy đồng tiền, làm tiền boa.

Cô gái thấy vậy, vội vàng cự tuyệt: "Tiểu thư, chị là khách của nhà hàng chúng em, phục vụ cho khách là trách nhiệm, không cần trả tiền."

"Đây là tiền boa, em cứ cầm lấy đi."

"Chị đã thanh toán tiền phòng nơi này, mọi chuyện của chị chúng em cũng sẽ quan sát thật cẩn thận, không cần phải chi thêm tiền boa đâu." Cô gái không cần, lạnh nhạt cự tuyệt sau đó quay người đi.

Tạ Thiên Ngưng cầm tiền, có chút sững sờ, ngây người ra một lát rồi mỉm cười, đem tiền bỏ lại vào trong bóp da, ngồi xuống, thưởng thức cao lương mỹ vị nơi này.

Nơi này không phải là thành phố lớn phồn hoa, người dân đều rất cần cù chất phác, thân thiện hiếu khách, vẫn giữ vững những truyền thống tốt đẹp nhất.

Có lẽ cô đã ở thành phố quá lâu rồi, cho nên vẫn chưa thích ứng với nơi này.

Lúc này, dưới đường phố truyền đến thanh âm huyên náo.

"Bên kia có người quay phim, đi, đi xem một chút."

"Cũng chỉ là quay phim thôi, nơi này hàng năm đều có người đến quay phim, có cái gì hay mà nhìn?"

"Xem một chút mà thôi, tìm chuyện mới mẻ để tán gẫu, nghe nói nữ diễn viên này hiện giờ đang nắm giữ ngôi vị vương hậu trong giới diễn viên đó, không đi xem thật đáng tiếc, đi đi đi."

"Diễn viên điện ảnh nổi tiếng, nghe giống như lai lịch không nhỏ, đi xem một chút đi."

Đường phố vốn đang đông vui nhộn nhịp, nhưng chỉ mấy phút sau, chỉ còn

sót lại lẻ tẻ mấy người.

Tạ Thiên Ngưng vừa ăn đồ, vừa vuơn cổ nhìn con hẻm nhỏ phía dưới, trong đầu không nhịn được đi nghĩ tới lời bọn họ mới vừa nói.

Nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng nhất, hình như cô đã nghe Tiểu Nhiên nói đến, nữ diễn viên này tên là Mạc Khả Ngôn.

Không nghĩ tới một trấn nhỏ bình thường còn có thể nhìn thấy một minh tinh lớn như vậy xuất hiện, khó trách người nơi này cũng chạy đi xem náo nhiệt.

Kỳ thực nghĩ lại cũng rất bình thường, hoàn cảnh nơi này rất thích hợp quay phim cổ trang, chuyện mấy minh tinh cũng chưa xem là ly kỳ gì.

Phía trước, một đám quần chúng (người dân) vây quanh nhìn xem, không ngừng tìm kiếm nữ diễn viên nổi tiếng đó, xem xem cô ta rốt cuộc trông như thế nào?

Một cô gái mặc đồ cổ trang, ngồi ở trên ghế, trong mắt tràn đầy khinh miệt, không đem những người ở nơi này để vào trong mắt. Bên cạnh cô còn có hai cô gái, một người dùng một tay cầm dù còn tay kia cầm quạt quạt cho cô, còn người kia thì trên người đeo bao lớn bao nhỏ, trong tay còn cầm nước, tỉ mỉ chăm sóc .

Đạo diễn đứng ở bên cạnh không ngừng gọi điện thoại thúc giục, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

"Cậu làm việc cái kiểu gì vậy, trên đời lại có người dám để cho Mạc Khả Ngôn chờ, cậu còn không mau nhanh lên một chút."

"Kẹt xe thì tự mình nghĩ biện pháp, nhanh lên một chút đi."

Mạc Khả Ngôn thấy đạo diễn gọi điện thoại xong, không vui liền lên tiếng hỏi: "Đạo diễn, anh đây là cố ý lãng phí thời gian sao?"

"Mạc tiểu thư, thật sự xin lỗi, vai nam chính lần này là một người mới, làm việc còn chưa hiểu phép tắc cho nên mới làm loạn như vậy. Tôi đã gọi điện thoại cho người đại diện của cậu ta rồi, người đang trên đường tới chỉ là không may bị kẹt xe, cho nên đến chậm chút, cô chờ nổi giận a!" Đạo diễn một mực cung kính giải thích, cố gắng dụ dỗ, rất sợ đối phương tức

giận.

"Người mới, các anh lại dám tìm cho tôi một người mới đóng vai nam chính, đùa sao, bộ phim này tôi không đóng nữa." Mạc Khả Ngôn đứng lên, nói đi là đi.

Đạo diễn nóng nảy chạy đến trước mặt, ngăn lại đường đi của cô ta, tiếp tục khuyên: "Mạc tiểu thư, thật sự xin lỗi, cô cũng đã đến đây rồi, đừng có nói giỡn như vậy, được không?"

"Đạo diễn, anh có biết không, bao nhiêu người mới bởi vì muốn cùng đóng chung với Mạc Khả Ngôn tôi mà phải đổ máu, cũng bởi vì vậy cho nên tôi đổi với vai nam chính có yêu cầu đặc biệt, không có sự đồng ý của tôi, không cho phép sắp xếp người mới quay phim cùng tôi. Đây là quy tắc của tôi, anh không phải là không biết chứ?"

"Mạc tiểu thư, chúng tôi đã cố gắng tìm nhưng không tìm được người đóng vai nam chính thích hợp, cho nên bắt đắc dĩ mới phải dùng người mới. Tôi bảo đảm, người mới này tuyệt đối rất tốt, sau khi cô nhìn thấy cậu ấy nhất định sẽ hài lòng."

"Không cần nhìn, đàn ông ưu tú thế nào tôi cũng đều gặp qua, chẳng lẽ anh ta còn hơn cả ngôi sao điện ảnh Thiên Hoàng ư?"

Mạc Khả Ngôn không muốn lãng phí thời gian nữa, cũng không cho đạo diễn nửa điểm mặt mũi, nói đi là đi.

Lúc này, người đại diện vội vàng chạy tới, ngăn cô lại, hết sức khuyên nhủ: "Khả Ngôn, cũng đã nhận lời người ta rồi, cô hãy cố gắng đi, cần gì phải so đo vai nam chính thế nào?"

"Anh là người đại diện của tôi, nên biết quy tắc trong nghề diễn của tôi, tại sao trước đó anh không nói cho tôi biết vai nam chính phim này là một người mới?"

"Tôi ——"

"Anh sợ tôi không đồng ý đóng bộ phim này, cho nên cố ý giấu giếm, đúng không. Tôi cho anh biết, Mạc Khả Ngôn tôi không phải là người dễ đùa bỡn, quy tắc của tôi sẽ không thay đổi, anh tự đi mà giải quyết." Mạc Khả Ngôn cười lạnh bỏ lại lời nói, không để ý tới người đại diện của mình,

tiếp tục đi về phía trước, dự định rời đi.

Nhưng mới đi được vài bước, liền nhìn thấy một người đàn ông vô cùng lạnh lùng đi tới, hình tượng này quả thật so với ngôi sao điện ảnh Thiên Hoàng còn đẹp hơn, cả người tản ra một loại hơi thở lạnh lẽo, trên người mang theo một cỗ khí phách mãnh liệt, dáng khôi ngô có kiểu ngũ quan kết hợp rất hoàn mỹ, vóc người cao ráo săn chắc, uy nghiêm vô cùng. Dưới ánh mặt trời, anh giống như một viên kim cương long lanh, tỏa sáng lấp lánh.

Mạc Khả Ngôn bị người đàn ông trước mắt mê hoặc, nhớ tới lời đạo diễn mới vừa nói, anh ta nói người mới lần này tuyệt đối rất tuyệt, xem ra thật sự là tuyệt đối không sai.

Nghĩ tới đây, Mạc Khả Ngôn lập tức quay đầu lại, mặt tươi cười nói: "Tiếp tục quay phim."

Mặc dù đây chỉ là một người mới, nhưng cô lại cực kỳ hài lòng.

Đạo diễn cùng người đại diện có chút ngây ngốc, không hiểu là chuyện gì xảy ra. Mới vừa rồi còn nói không quay nữa, mới qua mấy phút đã nói quay, kỳ quái.

Phong Khải Trạch vào trấn Cố Vận, nơi muôn đến đâu tiên chính là trường tiểu học Cố Vận, nên đã hỏi thăm đường đi rất rõ ràng, nhưng không ngờ phía trước có một nhóm người đem con đường chặn lại, khiến cho anh không thể không chen qua đám người.

Vừa đi nhìn thấy, thì ra là có người đang quay phim, khó trách tụ tập nhiều quần chúng quan sát thế.

Không có biện pháp, anh chỉ có thể xuyên qua đám người đi vào bên trong.

Tầm mắt của Mạc Khả Ngôn vẫn đặt ở trên người Phong Khải Trạch, chờ anh đi lại chào hỏi cô, nhưng lại không nghĩ tới, ngay cả nhìn anh cũng chưa từng nhìn cô một cái, trực tiếp hướng vào đám người đi tới.

Điều này làm cho cô rất tức giận.

"Anh đứng lại đó cho tôi."

Phong Khải Trạch không dừng bước tiếp tục đi về phía trước, đang chuẩn bị muốn chen vào đám người, phía sau lại truyền tới tiếng hô: "Tôi bảo anh đứng lại, có nghe thấy không."

Mạc Khả Ngôn không nghĩ tới lại có một người ngông cuồng như vậy, ngay cả một ngôi sao hàng đầu như cô mà cũng không để vào trong mắt, trong lòng rất căm tức chỉ muốn xả giận.

Đạo diễn biết Mạc Khả Ngôn đang gọi người nào, vì vậy liền đem đường Phong Khải Trạch ngăn lại, ra lệnh: "Mạc tiểu thư đang gọi anh đó, có nghe thấy không."

"Không gọi rõ tên tuổi, tôi làm sao biết cô ấy đang gọi tôi? Hơn nữa, cô ta bảo tôi đứng lại thì tôi nhất định phải đứng lại sao?" Phong Khải Trạch khinh thường cười một tiếng, đẩy đạo diễn ra, tiếp tục đi về phía trước.

Mạc Khả Ngôn nghe được lời nói của anh, vô cùng tức giận, xông lại, đi tới trước mặt anh, ngăn anh lại nghiêm khắc khiển trách: "Anh có biết hay không, ở nơi này mà dám đắc tội với tôi, thì anh cũng đừng hòng có cơ hội mà xoay mình."

Phong Khải Trạch đưa tay chỉnh lại mắt kính trên mặt, xuyên qua mắt kính, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô gái trước mắt, giễu cợt nói: "Bệnh thần kinh."

Nói xong, lướt qua cô, tiếp tục đi về phía trước.

Mạc Khả Ngôn cực kỳ tức giận, vì vậy gọi vệ sĩ bên cạnh muốn bắt người: "Các anh đi bắt anh ta lại cho tôi."

Mấy vệ sĩ vọt lên, liền vây quanh Phong Khải Trạch lại, nhưng không dám động thủ ngay.

Phong Khải Trạch quét một vòng đám vệ sĩ này, lạnh giọng cảnh cáo nói: "Các anh tốt nhất chờ chọc tôi, nếu không thì tự mình gánh lấy hậu quả."

"Tiên sinh, anh có biết anh mới vừa rồi chọc tới người nào không? Là ngôi sao điện ảnh nổi tiếng, Mạc Khả Ngôn, Mạc tiểu thư đó." Đám vệ sĩ không đem lời cảnh cáo của Phong Khải Trạch để vào trong mắt, khinh thường giễu cợt anh.

"Dám làm tôi phát bực, cô ta sẽ rất nhanh không còn là ngôi sao điện ảnh nổi tiếng nữa."

Mạc Khả Ngôn đối với câu nói mạnh miệng này cảm thấy rất buồn cười, vì vậy đi tới, chống lại cặp mắt của Phong Khải Trạch, khiêu khích nói: "Chỉ bằng anh mà muốn làm dao động địa vị thiên hậu của tôi trong làng điện ảnh sao? Si tâm vọng tưởng, sau lưng tôi còn có thế lực có thể để cho anh vĩnh viễn sống dưới mặt đất đó. Nếu như anh bây giờ nói lời xin lỗi với tôi, tôi sẽ lập tức tha thứ cho anh, nếu không thì đừng trách tôi không khách khí."

Phong Khải Trạch không trả lời lại câu nói của cô..., lấy điện thoại di động ra, gọi cho Cự Phong một cú điện thoại, sau khi điện thoại thông, trực tiếp ra lệnh: "Tôi muốn thay đổi thiên hậu trong giới truyền hình điện ảnh, cậu mau làm ngay đi."

Nói xong liền cúp điện thoại, sau đó đối với Mạc Khả Ngôn nở nụ cười lạnh lùng, tiếp tục đi về phía trước.

Bởi vì sự lạnh lùng của anh, đám vệ sĩ không dám động thủ, nhất là cuộc điện thoại mà anh mới vừa gọi, làm cho người ta thật lòng khiếp sợ.

Xem ra người này không dễ chọc.

Mạc Khả Ngôn không đem lời nói Phong Khải Trạch để vào trong mắt, tức giận cảnh cáo nói: "Nếu như anh dám đi về phía trước thêm một bước nữa, tôi liền đổi vị trí nam chính của anh đi."

Phong Khải Trạch không để ý tới cô ta, liền đi ra khỏi đám người.

Mạc Khả Ngôn giận đến nỗi trận lôi đình, đang muốn cho vệ sĩ đi bắt người lại, nhưng đạo diễn đã đi tới, ở bên tai cô nhắc nhở: "Mạc tiểu thư, cậu ta không phải nam chính trong phim."

"Cái gì?"

Anh ta không phải.

Làm to rồi.

-----oOo-----

Chương 93: Cô lại thua rồi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng đi đến trường tiểu học Cố Vận, đứng trước cửa trường, những hình ảnh trong ký ức xa xưa khi còn học tại trường dần dần hiện lên, từng chút từng chút một tựa như chỉ mới vào ngày hôm qua, khiến cho người tôi khắc sâu vô cùng.

Mười sáu năm đã qua, nơi này vẫn không hề thay đổi, cảnh sắc vẫn y như xưa, cũng vì thế mà tất cả kí ức xuất hiện ở trong trí nhớ của cô đều rất rõ ràng.

Hôm nay là Chủ nhật, trong sân không nhìn thấy bóng dáng của học sinh, thỉnh thoảng có mấy công nhân làm vệ sinh đang quét dọn, ngôi trường vô cùng yên tĩnh.

Khoảng thời gian sống ở đây là đều hạnh phúc nhất trong đời cô, khó có thể quên được.

Cô nhớ rất rõ những lúc đi vào cổng trường, đều mang theo cơm hộp mà mẹ đã làm sẵn. Mỗi lúc khi ra khỏi trường, cô đều lộ ra tâm trạng rất vui vẻ, về đến nhà thì nhào vào lòng mẹ. Mỗi ngày đều sống vui vẻ như vậy, cuộc sống hạnh phúc ấm êm trôi qua từng ngày, đôi khi ba đến trường đón cô, mặc dù cách nhà không xa, không cần cha mẹ đưa đón, nhưng cô vẫn thích nhất lúc mình tan học, thấy ba đứng ở ngoài trường đợi cô, cảm giác lúc đó thật sự rất hạnh phúc.

Cuộc sống bình thường mà lại hạnh phúc này, đối với cô mà nói có thể sánh như thiên đường.

Tạ Thiên Ngưng bước vào sân trường, đi chậm rãi, nhìn thấy bất kỳ vật gì cũng đều dừng lại, vừa sờ vừa hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra lúc còn nhỏ.

Xích đu: trong giờ học, cô thích đến nơi này nhảy dây, bởi vì rất ít, cho nên mỗi lần đều phải đi sớm mới có thể chơi, nếu như tới trễ sẽ không chơi được.

Xà đơn: cô nhớ lần đầu tiên cô chơi thứ này, không giữ được thăng bằng,

từ trên rót xuống khiến cho cả người đều dính toàn đất cát. Vì muốn chinh phục được xà đôi, cô mệt không ít sức lực, cuối cùng trên mặt lộ ra nụ cười vui sướng khi có thể chơi.

Bóng bàn: Từng có một thời cô thích chơi bóng bàn, chỉ cần đến giờ liền xếp hàng vào đánh, người nào thua người đó ra ngoài cho người khác vào đánh, những thứ như đẩy bóng, đập bóng,... tất cả đều xuất ra hết trong trận đấu.

Núi giả: cô đã từng leo đến đỉnh cao nhất, cuối cùng bị Lão sư trách phạt phải đi dọn vệ sinh.

Sân cỏ: nằm ở trên cỏ nhìn bầu trời xanh thăm, cùng các bạn học kể những giấc mơ.

Vườn hoa: trong đó có một chậu hoa do chính tay cô trồng .

.....

Khi còn bé đúng là có quá nhiều kí ức đẹp, cũng bởi vì quá tốt đẹp cho nên cô mới đem từng chuyện xảy ra đều viết vào trong cuốn nhật kí.

Đều đáng ghét là quyền nhật ký quý báu của cô lại bị người khác trộm đi, hơn nữa còn là người cô hay lén quan tâm chăm sóc.

Bây giờ nhớ lại, trong lòng vẫn còn chút tức giận, chẳng qua không còn mãnh liệt như hồi đó nữa.

Ở trong sân trường này, trong trí nhớ của cô còn có một người, ba ngày hai bữa cùng cô ồn ào nhốn nháo, có thể nói là hai ngày cãi một lần, ba ngày một trận tranh cãi ầm ĩ, có lúc thật sự sắp đánh nhau, hai người giống như là oan gia.

Mười sáu năm trước, con khỉ nhỏ trộm nhật ký của cô liền biến mất, đến nay một chút tin tức cũng không có.

Nếu như anh không ăn trộm nhật ký của cô, có lẽ cô sẽ đưa anh vào danh sách những hồi ức tốt đẹp, nhưng hôm nay khi nghĩ đến người này, trong lòng cô vẫn còn chút tức giận.

Cô đối xử anh tốt như vậy, còn ngầm ngầm bảo vệ anh; thỉnh thoảng đem đồ ăn ngon nhét vào trong túi xách anh, nhất là sau khi biết anh ăn không

đủ chất cô liền tích cực nhét cho anh ăn, dù đồ ăn chỉ còn có một phần thì cô vẫn tình nguyện không ăn để nhường lại cho anh ăn, không ngờ anh lại dám trộm nhật ký cô thích nhất, thật đáng ghét.

Chỉ là chuyện đã mười sáu năm rồi, cô không ngây thơ giống như hồi còn bé nữa, cho nên con giận ở trong đáy lòng không còn có lớn như lúc ấy vậy, từ từ, thật ra thì cô cũng rất nhớ con khỉ nhỏ .

Ở trong trí nhớ của cô, con khỉ nhỏ sống rất nội tâm, thường xuyên lộ ra vẻ mặt căng thẳng, cực kì ít lộ ra nụ cười, cũng không nói chuyện cùng các bạn học, rất hay trầm lặng. Có lẽ bởi vì nguyên nhân từ gia đình cho nên anh mới có tính tình như vậy, hơn nữa điều kiện sống cũng không tốt chút nào, cho nên mới khiến anh trầm lặng như vậy.

Anh trầm lặng khiến cho cô có cảm giác muốn cứu lấy anh, lúc ấy còn không biết cái gì là gọi là cứu vớt, chỉ đơn thuần muốn giúp anh, muốn nhìn thấy anh cười, muốn cho anh có sức sống hơn một chút.

Cho nên mỗi ngày đều kiểm cờ cùng anh tranh cãi, càng gây gổ rất mãnh liệt.

"Con khỉ nhỏ, mười sáu năm rồi, cậu bây giờ có khỏe không?" Tạ Thiên Ngung đi tới chỗ năm xưa cùng con khỉ nhỏ đánh nhau, không nhịn được làm bầm lầu bầu.

Mười sáu năm trước, sau khi cô phát hiện nhật ký bị trộm đã từng chạy đến nhà con khỉ nhỏ đòi lại, thế nhưng lúc đến thì nhà của họ trông không, hỏi hàng xóm láng giềng mới biết, ba của anh trở lại đón anh đi về thành phố sống.

Từ đó, cô cũng không còn gặp lại con khỉ nhỏ, ngay cả quyển nhật ký của cô cũng không còn nhìn thấy lần nữa.

Cho nên bắt đầu từ khi đó cô không hề viết nhật ký nữa, dần dần quên mất đi cả chuyện này.

"Con khỉ nhỏ đáng ghét, người ta đối với cậu tốt như thế, vậy mà cậu lại dám trộm nhật ký của người ta, thật đáng chết."

Tạ Thiên Ngung vẫn còn đắm chìm trong ký ức tốt đẹp khi còn bé, thỉnh thoảng không nhịn được làm bầm lầu bầu, mặc dù là nói lố, nhưng sắc

mặt lại lộ ra nụ cười, căn bản không biết còn có một người đang đứng đằng sau lưng cô, nên cứ vô tư tiếp tục nói mấy câu ngây ngô.

Phong Khải Trạch nhẹ nhàng đi tới bên người cô, đứng ở phía sau cô, cùng cô nhớ lại kí ức ngày xưa.

Nơi này có kí ức của bọn họ, mỗi ngày cãi nhau, đấu đi đấu lại, hùng hùng hổ hổ. Nếu như không có cô tranh cãi cùng với anh, thì khoảng thời gian gian khổ kia không biết làm sao anh có thể vượt qua.

Cô đã cho anh rất nhiều động lực cùng hi vọng sống, đưa anh nhìn thấy ánh mặt trời cuộc sống trong hoàn cảnh nghiệt ngã.

"Quả táo hung dữ."

Tạ Thiên Ngưng đang ngăn người đột nhiên nghe đến biệt danh này, vô cùng kinh ngạc, trong đầu đang nhớ lại chuyện khi còn bé, nhưng chỉ vì một âm thanh này khiến tất cả hồi ức đều biến mất.

Cứng ngắt xoay người trở lại, khi thấy rõ người đứng trước mắt thì còn khiếp sợ hơn, quả thật là không thể nào tin được.

"Anh, tại sao là anh chứ? Anh, anh là con khỉ nhỏ sao?"

Phong Khải Trạch chính là con khỉ nhỏ, con khỉ nhỏ chính là Phong Khải Trạch sao?

Nếu như không phải vậy, thì anh làm sao biết được biệt danh mà con khỉ nhỏ đặt cho cô?

"Phải, tôi chính là con khỉ nhỏ." Phong Khải Trạch bước hai bước về phía trước đi thẳng tới trước mặt cô, cách mặt cô khoảng hai mét.

Từ từ tháo mắt kính xuống, nhìn cô đầy thâm tình và vô cùng ôn nhu.

Tạ Thiên Ngưng sững sờ giống như khúc gỗ, trợn mắt nhìn người đàn ông trước mặt, trong đầu liên xuất hiện những chuyện xảy ra gần đây cùng với anh.

Anh bám lấy cô, quan tâm cô, cải tạo cô, giúp cô hả giận, đồng ý bỏ tiền mua mọi thứ cho cô. Tất cả đều là những chuyện khiến người ta cảm động, lại khiến người ta hoài nghi.

Nếu như anh thật sự là con khỉ nhỏ, vậy mục đích anh đến gần cô là gì, chẳng lẽ thật sự muốn đuổi theo cô sao? Còn không chính là đùa giỡn cô, để báo thù vụ hồi còn bé cô hay cãi nhau với anh.

Phân tích mọi chuyện lại, thì khả năng sau có vẻ đúng hơn.

Nghĩ đến điều này, Tạ Thiên Ngưng đột nhiên tung một quyền, trực tiếp đánh vào mặt Phong Khải Trạch.

Dùng hết sức mạnh. "A ——"

Phong Khải Trạch không ngờ đến việc cô đột nhiên đánh người, một chút phòng bị cũng không có, cứ thế lãnh trọn một quyền, sau khi bị đánh lập tức lấy tay che mắt, kêu gào bi thống một tiếng, buồn bã nói: "Tại sao lại đánh anh?"

"Có đau không?" Tạ Thiên Ngưng ngây ngô hỏi.

"Đương nhiên rất đau."

"Nếu đau, vậy chứng tỏ tôi không có nằm mơ."

"Bé ngốc này, ban ngày ban mặt, làm sao mà nằm mơ ban ngày được chứ."

"Tôi không có muốn nằm mơ ban ngày, tôi còn muốn đánh người, con khỉ nhỏ đáng chết còn dám xuất hiện ở trước mặt tôi, tôi đánh chết cậu." Tạ Thiên Ngưng đột nhiên nổi điên, xông lên, dùng sức đánh.

Phong Khải Trạch không có đánh lại, chỉ là ôm đầu của mình, để cho cô đánh, trong miệng không ngừng gọi dừng: "Wey wey Wey, dừng tay lại, dừng tay lại đi."

Nếu như anh đánh lại, cô còn có thể ra tay đánh trả sao?

Chỉ là anh không muốn đánh cô.

"Đánh đủ rồi tự nhiên tôi sẽ dừng lại. Tên khốn khiếp, khi còn bé bắt nạt tôi xem như không tính, lớn rồi còn tới trêu đùa tôi, chơi rất vui có phải không, tôi thấy cậu đáng bị đánh đòn, tôi đánh, tôi đánh, đánh cho cậu thành đầu heo, tôi xem cậu sao này còn dám tới trêu chọc tôi nữa không."

Thì ra gần đây anh bám dính lấy cô, còn nói gì muốn theo đuổi cô, tất cả đều chỉ đùa giỡn cô thôi, mục đích chính là muốn báo thù.

Biết rõ cô vừa mới bị một người đàn ông tổn thương, anh lại tới làm tổn thương cô, thật đáng chết.

"Đồ đáng chết, chỉ biết bắt nạt tôi, đáng ghét, đáng ghét."

"Dừng tay." Phong Khải Trạch bị đánh đau, thấy cô không có ý dừng lại vì vây hét lớn một tiếng, đứng thẳng người trừng mắt nhìn cô.

Chỉ là trừng, chứ không có động thủ.

Tạ Thiên Ngưng giơ tay lên, vốn còn muốn tiếp tục đánh, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt đáng sợ kia, liền có chút sợ sệt, không dám đánh nữa, đành rụt tay xuống, trông ánh mắt lộ ra vẻ ai oán ngược nhìn, thì ánh mắt sắc bén cũng dần dịu lại.

Với lại cô cũng không thể đánh tiếp rồi, bởi vì hai bàn tay rất đau nhức.

Mới vừa rồi chỉ lo đánh, mà không biết đã đánh bao nhiêu, hiện tại dừng lại mới nghĩ đến lực đánh của mình, lúc cô đánh anh thì đồng thời tay của cô cũng đau như vậy.

Anh thật sự là con khỉ nhỏ sao?

Nhưng bây giờ nhìn lại anh, không còn gầy yếu, và lại còn rất cường tráng, thật quá khác biệt với con khỉ nhỏ lúc còn bé chỉ gầy đến da bọc xương.

Phong Khải Trạch thấy cô không có động thủ đánh nữa, vẻ mặt cũng từ từ nhu hòa, cảm xúc trong lòng như bị ứa nghẹn lại khiến anh càng ngày càng kích động, càng ngày càng không thể khống chế được mình.

Cuối cùng khống khống chế được mình, duỗi cánh tay dài một cái, ôm cô vào trong ngực, cường thế hôn lên đôi môi của cô.

"Umh ——"

Tạ Thiên Ngưng không ngờ anh đột nhiên cường hôn cô, kinh ngạc trợn to hai mắt, đờ người, đầu óc của cô trở nên trống rỗng.

Thế nhưng rất nhanh liền khôi phục lý trí, hai tay liều mạng đẩy anh ra,

dùng sức giãy giụa.

Nhưng dù dốc hết sức cũng không được, lực của anh rất mạnh, giữ chặt cô trong lồng ngực, không cho cô bắt cứ cơ hội phản kháng nào.

Anh lại tiếp tục hôn cô, nụ hôn của anh vô cùng bá đạo, nhưng cô có thể cảm thấy, ở bên trong bá đạo còn có mùi vị dịu dàng, rất tuyệt vời.

Lần này, cô lại thua rồi.

Tạ Thiên Ngưng phản kháng lại một lúc, nhưng rồi cũng từ từ chìm đắm trong nụ hôn vừa bá đạo lại tràn ngập nhu tình này, vô thức nhắm mắt lại, kìm lòng không nổi liền đáp trả lại.

Phong Khải Trạch càng thêm hưng phấn, ôm cô càng chặt hơn, ở dưới ánh mặt trời ám áp hôn cô càng mãnh liệt.

Mười sáu năm trước tại nơi này cô đem trái tim của anh mang đi, mười sáu năm sau, anh muốn ở chỗ này cũng sẽ lấy đi trái tim của cô, như vậy mới công bằng.

-----oOo-----

Chương 94: Ai đó đỗ mặt rồi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng cùng Phong Khải Trạch ngồi trên cỏ, hai người dựa lưng vào nhau, im lặng nhìn cảnh vật phía trước mắt mình, tự mình hồi tưởng lại chuyện thời thơ ấu.

Từng trận gió thổi nhẹ, làm mở ra cái kết trong lòng nhiều năm trước, hiểu rõ chuyện ngày trước, liền kéo khoảng cách tâm giữa hai người lại gần nhau hơn.

Nếu như cô đoán không sai thì anh nhất định đã xem quyển nhật kí của cô nên mới thay đổi thái độ đối với cô.

Nhưng cô cũng rất thích tất cả sự yêu mến mà trước đó anh đối xử với cô, thậm chí là nuông chiều cô, cảm giác được người khác nâng niu che chở

trong lòng bàn tay thật sự rất ngọt.

Chẳng qua là sự thần bí của anh làm cho cô có một loại cảm giác bài xích, không nhịn được muôn rời xa.

“Khỉ nhỏ, rốt cuộc anh là ai?”

“Anh là khỉ nhỏ mà!” Phong Khải Trạch trả lời hơi mông lung, tạm thời vẫn không muốn cho cô biết được thân phận đích thực của anh.

Không phải là anh muốn giấu kín, cũng không phải anh hoài nghi cô ham giàu, kì thật cho dù cô ham giàu thì anh cũng thích. Chẳng qua thân phận này chính anh cũng bài xích, nhưng lại có rất nhiều việc chưa giải quyết xong, nói ra càng làm gì cho cô buồn phiền mà thôi?

“Đến bây giờ anh vẫn không muốn nói cho em biết sao?” Cô có chút không vui, dùng lunge khẽ đụng anh một cái để nhắc nhở.

Trước kia cho rằng chỉ là quan hệ xa lạ nên cô có thể chịu việc anh không nói, nhưng bây giờ đã thế này rồi mà anh vẫn không nói, thần bí để làm gì kia chứ?

Anh càng thần bí, trong lòng cô càng bất an, cảm giác giống như chôn một quả bom hẹn giờ vậy, có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

“Hay lại là câu nói kia đây là chuyện riêng của anh, chỉ cần em bằng lòng gả cho anh cái anh cũng sẽ nói cho em.”

“Lấy cớ, lấy cớ, tất cả đều là lấy cớ, em không thèm để ý đến anh nữa, hù.” Tạ Thiên Ngung giận dỗi đứng lên, làm bộ rời đi.

Phong Khải Trạch quỳnh lên, cũng đứng lên, kéo tay cô giải thích: “Trong nhà anh có chút rối rắm, sau khi giải quyết mọi chuyện xong anh sẽ nói cho em biết, có được không?”

Anh chỉ muốn mang cho cô niềm vui và hạnh phúc, đau lòng cùng buồn phiền để cho một mình anh đối mặt là được.

“Cái gì rối rắm?” Cô quay đầu lại, nghiêm túc hỏi, càng cảm thấy hứng thú với chuyện của anh.

“Những thứ rối rắm này không phải một mình anh là có thể nói, trong đó

liên quan đến rất nhiều người và rất nhiều chuyện, nói ra cũng không có gì với anh cả, nhưng với những người khác mà nói thì chưa chắc, khi nào đến lúc anh tự nhiên sẽ nói cho em biết, tin tưởng anh, được không?" Anh nắm tay cô, trong mắt là tình nồng ý mật, biểu hiện vô cùng sâu sắc.

Ánh mắt như thế thật đúng là phóng điện làm cô té dại, toàn thân không khỏi run lên một chút, dứt khoát không hỏi nhiều nữa: "Được rồi, được rồi, chỉ cần anh không phải bị truy nã là được, bằng không thì anh cách xa em ra một chút."

Thôi, có một số việc không biết thì tốt hơn, dù sao cô cũng không phải là người hay để ý mấy chuyện vụn vặt.

"Trong mắt em, anh là người như vậy sao?" Anh giả vờ làm ra vẻ đau thương, buồn bã hỏi.

"Cũng gần như vậy."

"Cái gì mà cũng gần như vậy chứ, là rất khác đó có biết không?"

"Anh cho rằng anh tốt bao nhiêu hả, không chỉ đẹp trai một chút, lại còn lạnh lùng một chút thôi sao, xì."

"Bạn trai vừa đẹp trai vừa lạnh lùng một chút như anh là rất khó tìm, em có biết không?" Anh dương dương tự đắc nói, còn cố ý ra vẻ lạnh lùng.

"Ua _____" Cô giả vờ nôn, châm chọc anh tự kỷ: "Đã gặp qua người tự kỷ nhưng chưa gặp ai tự kỷ giống anh như thế."

"Chưa bao giờ thấy là được rồi, bây giờ cho em mở mang tầm mắt."

"Da mặt của anh quả là rất dày, người ta châm biếm anh, anh lại cho rằng người ta khen anh, đồ ngốc."

"Chỉ cần em vui vẻ, anh làm đồ ngốc một lần cũng không có việc gì." Anh hơi cúi người, để gương mặt đến trước mặt cô, cười dịu dàng nhưng có ý cưng chiều nhiều hơn.

Anh cung chiều cô thật sao?

Nếu không phải như thế thì là do cô ảo giác rồi, nhưng trực giác nói cho cô biết, đây không phải là ảo giác, mà là sự thật.

“Anh, anh đừng dựa sát vào em như vậy được không? Cô ngượng ngùng quay mặt đi, có chút đỏ mặt xấu hổ.

Mặt cô đỏ làm anh vui vẻ, tiếp tục ghé sát mặt vào, cười hì hì đùa cô: “A, đỏ mặt kia.”

“Ai, ai đỏ mặt, anh đừng nói bừa.” Cô chết không muốn thura nhận, nhưng lại dùng hai tay che mặt mình, cảm thấy có chút nóng nồng.

Chẳng lẽ cô thật sự đỏ mặt sao?

“Hai mắt anh nhìn rất rõ ràng, làm sao có thể nói bừa được, em nhìn mặt của em đi, càng lúc càng đỏ.”

“Em không để ý đến anh nữa.” Tạ Thiên Ngưng xấu hổ đến không muốn gặp người, dứt khoát đi về phía trước.

Phong Khải Trạch đuổi theo, kéo tay giữ chặt cô lại, thâm tình nói: “Thiên Ngưng, làm bạn gái của anh, được không?”

“Không được.” Cô giận dỗi trả lời, nhưng kì thật trong lòng đã có một chút cao hứng rồi.

Có một người đàn ông yêu thương mình, ai mà không thích chứ?

“Chẳng qua là anh quá mờ ảo, làm cô có phần chùng bước.

“Vì sao không được?” Anh đau buồn hỏi, vẻ mặt mất mác, càng như bị đả kích.

Tuy rằng đã chuẩn bị tư tưởng đánh chiến lâu dài, nhưng đối mặt với cự tuyệt của cô, anh vẫn thật đau lòng.

Anh hi vọng cô thật tình chấp nhận anh.

“Này, anh phải nhìn rõ tình hình nhé, mặc dù chúng ta là bạn bè từ bé, nhưng ra đi mười sáu năm rồi, hai bên cũng đã trưởng thành, em cũng có chút không hiểu lầm về anh. Thủ hỏi, đối với một người không hiểu rõ, có thể tùy tiện bằng lòng làm bạn gái anh ta được không?” Cô dùng ngón trỏ dí vào bờ vai của anh, dáng vẻ hợp tình hợp lý.

Cô đúng là không hiểu anh một chút nào, chỉ biết là anh bá đạo, thần bí.

“Trong khoảng thời gian ở chung này, em còn chưa hiểu rõ anh sao?”

“Không đủ, không đủ, hơn nữa, em đúng là tận mắt thấy anh và Hồng Thi Na ôm nhau, xem ra quan hệ của hai người cũng không bình thường, không chừng cô ấy là bạn gái của anh. Anh đã có bạn gái rồi, vì sao vẫn còn muốn trêu chọc em, chẳng lẽ định bắt cá hai tay sao?” (tâm: thật ra thì bắt cá phải bắt bằng hai tay mà :sofunny:)

“Nhớ đến cảnh tượng anh và Hồng Thi Na ôm nhau, trong lòng cô cũng rất khó chịu.

Hồng Thi Na là thiên kim tập đoàn Hồng thị, lai lịch không nhỏ, mà bộ dạng còn xinh đẹp, đàn ông đều thích cô ấy.

Có dung mạo lai có gia thế, bất kì đàn ông nào đều thích, bởi vì hiện thực tàn khốc như thế.

“Oan quá, anh thật sự oan quá, chuyện không phải như em nghĩ đâu.” Phong Khải Trạch kêu oan, nghĩ đến hành vi vô sỉ của Hồng Thi Na, trong lòng liền khó chịu.

Bộ dạng cô ta thuần khiết không tỳ vết nhưng kì thật thối nát như vậy.

“Em tận mắt nhìn thấy cô ấy hôn anh, còn sai được sao?”

“Hồng Thi Na thích anh, anh không phủ nhận, nhưng không có nghĩa là anh cũng thích cô ta. Hôm đó tất cả những gì em nhìn thấy, đều là cô ta ôm tới, không liên quan đến anh.”

“Giỏi một câu không liên quan đến anh, anh cho là một câu không liên quan đến anh thì có thể chối bỏ tất cả trách nhiệm sao?” Anh là đàn ông, Hồng Thi Na chỉ là một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, nếu như anh không để cô ấy ôm, cô ấy tuyệt đối không ôm được anh.” Tạ Thiên Ngưng càng nói càng tức, rất giống như là ghen vậy.

Phong Khải Trạch có chút bất đắc dĩ, trong lòng bắt đầu gấp gáp, không ngờ được một câu giải thích tốt như vậy, dứt khoát ngoan độc một chút: “Nếu như em vẫn không tin, anh liền bắt cô ta đến trước mặt em, anh nói rõ ràng trước mặt cô ta, có được không?”

“Như vậy không có chút khoa trương chứ? Cô nhìn anh, có phần tin rồi.

Có thể làm đến nước này, tất nhiên là có chút hiểu lầm rồi.

Nhưng mà cái việc hiểu lầm này làm người ta thật sự không tiếp nhận được.

Chỉ cần làm em tin anh, em muốn anh làm gì, anh cũng bằng lòng.” Anh nghiêm túc nói, không có chút đùa giỡn nào.

“Thật vậy chăng?”

“Thật.”

“Vậy thì mỏi mắt mong chờ thôi.” Cô mừng thầm trả lời, sau đó buông tay anh ra, tiếp tục đi về phía trước.

Phong Khải Trạch bước nhanh đuổi theo, lại lần nữa ngăn cản cô, nhất định phải xác định chuyện bằng được: “Thiên Ngưng, làm bạn gái anh đi.”

“Đã nói mỏi mắt mong chờ rồi, chặng lẽ anh còn không hiểu ý của những lời này sao?”

“Không hiểu.”

Anh thật đúng là không hiểu, trong hồ lô của cô rốt cuộc bán cái gì?

“Dùng thành ý của anh rung động em, em đợi xem biểu hiện của anh.” Tạ Thiên Ngưng vui vẻ cười một tiếng, vượt qua anh, hơi nhảy một chút về phía trước, có thể thấy tâm tình của cô không tệ.

Đương nhiên là không tệ, có người như vậy theo đuổi cô, đó là chuyện tốt. Bây giờ cô đã hai mươi tám rồi, gái é rồi, có người theo thì cầu còn không được ấy chứ, huống hồ lại là một người đàn ông ưu tú như thế.

Trái tim, đập loạn như con nai con vậy.

Cô vẫn còn chưa từng hưởng qua hương vị tình yêu. Trước đây ở cùng với Ôn Thiếu Hoa, quá mức khô khan, không có cảm giác cái gì tốt đẹp hay kỉ niệm gì cả.

Bây giờ, cô muốn tất cả quay trở lại.

Phong Khải Trạch đứng tại chỗ, ngây người một hồi, cuối cùng cũng hiểu

được lời cô nói, sau đó xông lên trước, chạy đến trước mặt cô, đưa lưng về phía cô, không nói hai lời liền cõng cô lên, reo hò chạy về phía trước: “Bây giờ anh liền biểu hiện tốt cho em xem, đi thôi.”

“Này, anh làm gì thế, thả em xuống.”

“Không phải em muốn để anh biểu hiện tốt sao, anh cõng em về, có tính là một biểu hiện không?”

Tâm tình liền trở nên tốt. “Anh đùa sao, mau thả em xuống, để người khác nhìn thấy thì mất mặt lắm, thả em xuống.” Cô cố gắng vùng vẫy muốn xuống.

Nhưng anh không đồng ý, vẫn cứ cõng cô đi về.

“Để bạn trai mình cõng thì đâu có gì quá mất mặt chứ, người khác hâm mộ em còn không kịp đây, ngoan ngoãn ở trên lưng anh đi, nhìn xem biểu hiện của anh.”

Tạ Thiên Ngưng không vùng vẫy nữa, mặc dù cảm thấy cực kì thẹn thùng nhưng trong cô liên tục nhắc nhở bản thân ở trong lòng, phải dũng cảm, dũng cảm đi nói chuyện yêu đương chân chính một lần.

Có ý nghĩ như vậy, cô không bài xích nữa, ngoan ngoãn ở trên lưng Phong Khải Trạch, hai tay khoác lên vai anh, hai mắt nhìn theo gương mặt tuấn tú của anh.

Anh không phải đẹp trai bình thường. (tâm: vâng, đẹp trai bất thường :sofunny:)

Có một bạn trai như thế, để dưỡng mắt cũng được lắm.

Anh ưu tú như thế, thật sự tình nguyện yêu thích một người bình thường như cô sao?

“Khi nhỏ, anh thành thật nói cho em biết, anh thật sự thích em hay chỉ là đùa giỡn em thôi? Em đã từng bị người khác thương tổn một lần, em không biết mình có chịu đựng được một lần nữa hay không. Nếu như anh chỉ trêu chọc em, em cầu xin anh bỏ qua cho em, được không? Cô ghé vào tai anh nói một đoạn cầu xin tràn đầy khố sờ.

Mấy câu này làm Phong Khải Trạch không vui, thoảng nhíu mày một chút,

nghiêm túc trả lời: “Ngay từ đầu anh đã nói anh không có đùa rồi, anh thật sự nghiêm túc, vô cùng nghiêm túc. Phong Khải Trạch anh đòi này trừ em ra, ai cũng không cần. Mà em, cũng chỉ có thể là người phụ nữ của anh, nghe rõ chưa?”

Câu trả lời bá đạo của anh làm cô cực kì vừa lòng, hai tay ôm chặt anh, đầu ghé sát vào lưng anh, nở nụ cười hạnh phúc.

-----oOo-----

Chương 95: Anh nghĩ tốt quá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch cõng Tạ Thiên Ngưng trên lưng cừ đi trên con đường nhỏ quay về trấn Cổ Vận, người trên đường cảm thấy rất mới mẻ, không nhịn được cù nhìn chăm chú, một vài du khách từ bên ngoài tới cũng đèn nhao nhao xì xào bàn tán, nhất là những cô gái trẻ tuổi.

“Anh chàng kia đúng là quá đẹp trai, so các minh tinh trên TV còn muôn đẹp hơn.”

“Đúng vậy, chẳng qua cô gái trên lưng anh ta dường như cũng thường thôi phải không?”

“Cái gì mà dường như, rõ ràng là quá bình thường! Chỉ có điều đúng là làm cho người ta thấy hâm mộ, nếu người trên lưng anh ta là tôi, thật là tốt biết bao.”

“Vậy cậu đi gọi anh ấy cõng một chút đi!”

“Cậu đùa à, tôi không có ngốc như vậy.”

Kỳ thực một người đàn ông cõng một cô gái trên lưng chẳng phải là chuyện hiếm lạ gì, nhưng mà soái ca cõng cô gái, thật đúng là hiếm thấy.

Lúc này, ven đường cừ truyền đến tiếng rao hàng: “Vần thắn, vần thắn ngon đây.”

Vần thắn.

“Để em xuống đi, em muốn ăn vắn thắn.” Tạ Thiên Ngung nghe đến ‘vắn thắn’, đột nhiên hô lên một tiếng, không chờ đổi phương đặt cô xuống, cô đã vội vã từ trên nhảy xuống rồi.

Phong Khải Trạch nghĩ nghĩ, bèn đặt cô xuống, tầm mắt chuyển đến tiệm nhỏ bán vắn thắn bên cạnh, đột nhiên nhớ lại chuyện hồi nhỏ.

Nhỏ lúc còn rất nhỏ, mỗi ngày đến trường đi ngang qua tiệm vắn thắn cứ nuốt nước miếng. Song khi anh có điều kiện, ngay cả một chén vắn thắn cũng ăn không nổi, cho nên anh chỉ có thể nhìn xem mà thôi.

Chỉ cần nghĩ đến mẹ vất vả, anh liền vô cùng rất căm thù Phong Gia Vinh, ngoại trừ gieo mầm móng vào trong thân thể mẹ, cho anh sinh mệnh, còn những cái khác đều chưa từng làm, thậm chí vì tiền tài danh lợi, bức mẹ con anh phải đến đường cùng.

Người cha như vậy, anh tình nguyện không cần.

Tạ Thiên Ngung không biết Phong Khải Trạch đang suy nghĩ đến chuyện gì, chạy vào bên trong tiệm vắn thắn, tìm vị trí ngồi xuống, trực tiếp lớn tiếng kêu: “Ông chủ, cho hai chén vắn thắn.”

“Có ngay.” Ông chủ trả lời xong liền bắt đầu nấu vắn thắn.

Lúc này Tạ Thiên Ngung mới phát hiện ra Phong Khải Trạch còn đang đứng ở bên ngoài bèn gọi anh một tiếng: “Này, qua đây ngồi đi, anh không muốn ăn sao?”

Phong Khải Trạch bừng tỉnh từ trong thế giới bi thương, lộ ra nụ cười khổ sở, sau đó đi qua, ngồi ở bên cạnh cô, lạnh nhạt trả lời: “Ăn.”

Hồi nhỏ muốn ăn vắn thắn mà không được ăn, sau khi lớn lên vì có quá nhiều chuyện, anh không có tâm tư ăn, giờ anh phải ăn thật ngon một lần mới được.

“Lúc còn nhỏ, ba mẹ thường xuyên dẫn em tới nơi này ăn vắn thắn, em còn mừng rỡ vui vẻ ăn, có đôi khi còn ăn đến hai chén đó!” Tạ Thiên Ngung cũng nhớ lại chuyện đã qua, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, nhưng không được bao lâu nụ cười mất đi, chỉ còn lại đau thương.

Đây chẳng qua là hạnh phúc khi nhỏ, sở hữu mọi thứ, tới lúc cô mười sáu

tuổi liền thay đổi, từ đó về sau trong thế giới của cô chỉ còn có ba, không có mẹ. Nhưng tới lúc cô mười tám tuổi, ba cũng đi rồi chỉ còn lại một mình cô.

Nghĩ đến mẹ phản bội ba, trong lòng cô liền hận, đến bây giờ cô vẫn không nguyên ý tin tưởng mẹ là người ham tiền tài.

Nhưng còn biện pháp nào để không tin khi sự thật chính là như thế.

Phong Khải Trạch thấy vẻ mặt thay đổi của cô, thấp giọng hỏi: “Thế nào, vừa rồi còn cao hứng lắm mà, sao giờ mặt mày ủ dột thế hả?”

“Không có gì, chỉ là nhớ đến một vài chuyện không vui mà thôi.” Cô cố gắng tươi cười, không muốn mình cứ mặt mày ủ dột nữa.

Lúc này, ông chủ bưng vần thắn đi lên, hô to nói: “Hai vị, vần lắn của hai vị đã xong, xin mời dùng.”

“Cám ơn!” Tạ Thiên Ngưng nói cảm ơn liền lập tức cầm đũa, không để ý đến còn nóng, liều mạng ăn một miếng.

“Oa. Nóng quá.”

Anh bất đắc dĩ lắc đầu, khuyên cô đây nuông chiều: “Em ăn từ từ thôi, không đủ có thể gọi thêm, làm gì mà vội vàng như vậy?

“Không phải vấn đề đủ hay không, là em muốn nhớ lại bộ dạng ăn vần thắn khi nhỏ một chút. Cho anh ăn thử một miếng, đây là một trong những tiệm bán vần thắn ngon nhất ở Cố Vận đấy, ăn thử xem.” Cô gấp một miếng vần thắn đưa đến miệng anh, tự mình đút cho anh ăn. (vinhanh: ôi tình cùm quá đi mất...)

(tâm tâm: sao ta ko thấy nhỉ??chẳng lẽ tim ta bị chai rồi?? *mếu*)

Phong Khải Trạch nhìn hành động của cô, có chút ngạc nhiên, ngây ngô nhìn cô, trong lòng càng thêm kích động.

Hành động này chỉ có giữa những người yêu nhau mà thôi, cô làm như vậy, chẳng phải đã thừa nhận anh là bạn trai của cô rồi sao?

Mặc kệ có phải hay không, tóm lại anh rất thích.

Tạ Thiên Ngưng cầm vắn thắn một lúc lâu, nhìn thấy anh chưa ăn, liền không vui nói: “Này, em tự mình đút cho anh ăn, anh không thấy hãnh diện sao?”

“Hãnh diện hãnh diện, còn cùu không được áy chứ!” Anh lập tức há miệng ăn vắn thắn, hương vị vắn thắn còn chưa tới đầu lưỡi thì trong lòng anh đã cảm thấy có vị ngọt rồi.

Có một người như thế, cùng anh vui vẻ bước đi suốt cả cuộc đời, cùng anh hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp, là chuyện hạnh phúc nhất.

Nếu thời gian có thể dừng lại trong một giây này, thật sự tốt biết bao

.

“Khi nhỏ, hồi nhỏ anh cũng lớn lên ở nơi này, hẵn cũng đã ăn vắn thắn ở nơi này rồi, hương vị vắn thắn này cùng hương vị hồi nhỏ đã ăn có giống nhau không?” Tạ Thiên Ngưng cười tersed tím hỏi, chỉ là muốn cùng anh chia sẻ niềm vui, cũng không có ý gì khác.

Chuyện này làm cả khuôn mặt của Phong Khải Trạch trầm xuống, tràn đầy đau khổ.

Cô đã nhận ra khác thường, cẩn thận hỏi: “Không phải là em lỡ lời rồi chứ?”

“Nếu anh nói, lúc còn nhỏ, ngay cả một chén anh cũng chưa ăn qua, em có tin không?” Anh ngẩng đầu, cười khổ hỏi.

“Em _____”

Một chén vắn thắn căn bản là chẳng đáng bao nhiêu tiền, nếu nói chưa từng ăn đúng là cô không tin.

Nhưng nghĩ đến chuyện lúc anh còn nhỏ, cô không nhịn được tin tưởng, ngay cả một ngày ba bữa anh cũng đã rất khó giải quyết, huống chi là ăn những món vật khác.

Đến bây giờ cô vẫn không rõ, vì sao tình trạng của nhà bọn họ lại kém như thế chứ?

“Khi nhỏ, lúc còn nhỏ, nhà của anh làm sao vậy?” Tạ Thiên Ngưng không

nhìn được thấp giọng hỏi, muốn biết rõ mọi chuyện.

“Ba anh vì muốn bảo vệ danh lợi và địa vị của bản thân đã bỏ rơi mẹ anh, thậm chí còn muốn cắt đứt đường sống của bà, khiến chúng tôi như sống trên lưỡi dao. Lúc đó mẹ đã có mang anh, liều chết chạy trốn đến trấn Cố Vận, trong thời gian dài bà không đủ dinh dưỡng, sau khi sinh anh, thân thể vẫn luôn luôn không tốt. Vì nuôi dưỡng anh, bà không màng đến tình trạng thân thể của mình, ra ngoài tìm việc làm, nhưng lại không dám lộ diện quá nhiều sợ hành tung bại lộ, dẫn người của ba đến, cho nên tình cảnh của chúng tôi mới kém đến như vậy.” Phong Khải Trạch tuy rằng hờ hững nói lại chuyện bi thương đã qua của bản thân, nhưng nhìn ra được, mỗi một câu mà anh nói đều mang vài phần đau khổ trong lòng.

Rốt cuộc là người cha thế nào, lại có thể độc ác đến như vậy chứ?

Cô muốn hỏi, nhưng cô lại không đành lòng hỏi, bởi vì không nỡ nhìn thấy anh thống khổ như thế.

Thôi, dù sao cũng đều là chuyện quá khứ, làm gì cần phải lôi vết sẹo của người ta ra chú!

“Khi nhỏ, chúng ta ăn vắn thắn đi, lại một cái nha!” Tạ Thiên Ngưng cố ý cười vô cùng sáng lạn, gấp một miếng vắn thắn đưa đến bên miệng anh.

Anh có thể cảm nhận được dung tâm của cô, vì thế đem chuyện không vui của mình ném sang bên, cùng cô vui vẻ ăn vắn thắn.

Ăn xong vắn thắn được cô kẹp đưa đến, anh cũng gấp một cái đưa đến bên miệng cô.

“Đến lượt anh cũng nên đút cho em ăn một cái rồi.”

“Được.” Cô mở to miệng, không chút do dự ăn miếng vắn thắn, không biết có phải do cô ảo giác hay không, hương vị vắn thắn này ngọt ngào như mật, vô cùng ngọt miệng.

Thì ra yêu đương lại ngọt ngào như vậy, khó trách nhiều người yêu nhau lại thích hẹn hò vậy, bởi vì hẹn hò có rất nhiều chuyện ngọt ngào.

Nhớ lại tình cảm mười năm lưu luyến của cô với Ôn Thiếu Hoa, một chút xíu kỉ niệm ngọt ngào cũng không có, cứ lạt lẽo như một chén nước, tuy

rằng thuần khiết nhưng không hề có hương vị.

Chẳng qua chén nước bây giờ đã đục ngầu, cô cũng nên đổ đi rồi.

Phong Khải Trạch nhìn cô trầm tư bèn hỏi: “Đang nghĩ gì đó, nghĩ gì mà lại mê mẩn thế hả?”

“Em đang nghĩ, yêu đương có cảm giác gì?” Tạ Thiên Ngưng không giấu giếm, nói ra tất cả những lời trong lòng.

Cảm giác muốn nói cái gì thì nói cái đó, muốn làm gì thì làm cái đó thật tốt, không cần phải câu nệ, một chút gánh nặng cũng không có, thật thoái mái.

“Muốn biết yêu đương có cảm giác gì, nói một hồi chẳng phải sẽ biết hay sao? Bên cạnh em có sẵn vật thí nghiệm để cho em thử, thế nào, có đồng ý thu nhận anh làm bạn trai của em hay không?” Anh cười tà hỏi, rất giống người xấu gian trá đang lừa gạt một cô bé.

“Anh coi em là đứa ngốc hay sao, hai ba câu nói là muốn lừa em đến tay à, anh nghĩ tốt quá.” Cô kẹp lên một cái vắn thắn, nhét vào trong miệng anh, để anh ngậm miệng lại.

Chẳng qua trong lòng kỳ thực còn nghĩ đến phải làm như thế nào kia.

Yêu đương chứ cũng không phải kết hôn, thử cũng không ngại, huống chi cô còn rất thích ở cùng với anh.

Chính là lấy tình cảm ra làm vật thí nghiệm, dường như có chút không được tốt, như vậy sẽ làm vấy bẩn tình yêu thiêng liêng mất.

Phong Khải Trạch nuốt vắn thắn trong miệng xuống, cũng gấp một cái đưa đến bên miệng cô: “Mặc kệ em có đồng ý hay không, dù sao anh cũng sẽ đợi ở bên cạnh em với thân phận bạn trai. Đến đây ăn vắn thắn, để anh đút em nào, há miệng ra.” Lại một cái nữa.

Tạ Thiên Ngưng nghiêm mặt, không há miệng, mà cứ gắt gao trừng mắt nhìn anh.

Nhưng mới trừng mắt nhìn một lát, cô liền không chế không được bản thân mình, kìm lòng không nổi há miệng, ăn miếng vắn thắn anh đưa tới.

“Lại một cái nha, anh đút em, lại nào.” Sau khi ăn xong anh lại đưa tới một cái khác, thật sự rất thân thiết đút cho cô ăn.

Cô trầm luân, đem những dè dặt cùng băn khoăn vứt bỏ hết, ăn từng miếng từng miếng vẫn thắn anh đưa, ngược lại cô cũng đút cho anh.

“Anh cũng ăn đi, há miệng ra em đút cho anh.”

“Được.”

Hai người giống như một đôi đang yêu nhau cuồng nhiệt, ngọt ngào làm cho người ta hâm mộ.

Nhưng ngay tại lúc hai người tình nồng ý mật, bên cạnh lại truyền đến câu nói cực kỳ rét lạnh.

“Phụ nữ xâu xí như thế mà anh cũng thích, đúng là không có mắt, ở cùng với loại phụ nữ thế này anh không cảm thấy mất mặt sao?”

Không nói đến người còn chưa tới, thì cả đồng lời mai mỉa đã đến, sau khi nói xong liền an vị ngồi bên cạnh Phong Khải Trạch, ăn mặc cực kì lộ liễu, hai cái bánh bao trước ngực cơ hồ như muốn lộ hết ra ngoài, lộ ra cả bờ vai trắng như tuyết sau lưng hoàn toàn không có mảnh vải che đầy, váy cực ngắn khiến cái mông của cô ta như ẩn như hiện, gương mặt trang điểm như cô gái tiếp rượu vậy.

Ăn mặc tuy rằng gợi cảm, nhưng tổng thể lại cảm thấy có hơi ghê tởm.

Sau lưng cô là hai cô gái đi theo, giống như nữ giúp việc hầu hạ cho cô, còn có vài người bảo vệ.

Nhin điệu bộ chắc lai lịch không nhỏ.

-----oOo-----

Chương 96: Rung động mãnh liệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mạc Khả Ngôn xuất hiện, khiến Phong Khải Trạch lập tức nhíu mày tức

giận, toàn thân không chỉ tức giận mà còn có cảm giác chán ghét mãnh liệt.

Ngoại trừ Tạ Thiên Ngưng, anh không thích bất cứ cô gái nào khác đến gần, nhất là loại con gái cực kỳ lảng lơi này, mùi hương từ cơ thể có thể xông chết người.

Tạ Thiên Ngưng nhìn cô gái trước mặt, tầm mắt đầu tiên hạ xuống hai cái bánh bao trước ngực kia, trong lòng không khỏi chấn động.

Cô ta dứt khoát cởi hết tron ra đi, còn mặc hai cái cục kia làm gì, vẽ vời cho thêm chuyện.

Chẳng qua hai cái bánh bao trước ngực kia của cô ta, thật đúng là rất khoa trương, to đến mức tràn ra ngoài, tám phần là đi làm phẫu thuật nâng ngực rồi.

“Khỉ nhỏ, anh biết người này sao?” Môi cô kè sát bên tai anh, cô nhở giọng, trong lòng bất tri bất giác có chút buồn bực.

Cô không thích bên cạnh anh có cô gái khác, bằng không cô sẽ cảm thấy không được thoải mái.

Phong Khải Trạch không khiêm tốn như cô mà dùng giọng nói bình thường nói chuyện: “Không quen, cũng không muôn quen, không thèm quen.”

“Nhưng mà cô ta giống như là quen biết anh đó.”

“Anh còn biết cả Lưu Đức Hoa đó, nhưng mà Lưu Đức Hoa không biết anh, hiểu chưa?”

“Ú.”

Mạc Khả Ngôn nghe rõ ràng hai người nói chuyện, rất muốn phát hỏa, nhưng vì muốn lưu lại ấn tượng tốt trước mặt Phong Khải Trạch, đành phải cố gắng duy trì nụ cười, nịnh nọt hỏi: “Tiên sinh, vừa rồi là do tôi nhận làm người, nên mới nói vậy với anh, bây giờ tôi ở đây xin lỗi anh, mong anh đừng so đo với tôi, có được không?”

Nói xong lại ngồi gần hơn, cả người cơ hồ kè sát người Phong Khải Trạch, dùng bộ ngực của mình từ từ tiến lại gần.

Phong Khải Trạch không để ý đến cô, trực tiếp đứng lên.

“A____” Mạc Khả Ngôn không nghĩ tới anh đột nhiên đứng lên, kết quả trọng tâm không vững liền ngã xuống, cũng may một tay kịp thời vẹn vào cái bàn, bằng không đã bị ngã nhào xuống đất, như chó đang ăn phân.

Hai trợ lý ở đằng sau vội vã chạy tới, đỡ cô một tay: “Mạc tiểu thư, cô không sao chứ.”

“Buông ra.” Mạc Khả Ngôn không vui đẩy hai người các cô ra, sau đó đứng lên, trùng mắt nhìn Phong Khải Trạch, tức giận nói: “Tôi đã xin lỗi anh rồi, anh đừng có quá đáng.”

“Tiểu thư, tôi quá đáng hay là cô quá đáng? Tôi với cô không quen biết, xin cô giữ chút tôn trọng đi”. Phong Khải Trạch lạnh lùng trả lời, nói xong thì ngồi xuống bên cạnh Tạ Thiên Ngưng, ôn nhu hỏi: “Em ăn no chưa, còn muốn ăn thêm nữa không?”

“Không cần.” Tạ Thiên Ngưng xấu hổ lắc đầu, có chút không rõ tình huống bây giờ là thế nào.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Anh lấy ví da ra, để tiền trên bàn, sau đó nắm tay cô trực tiếp rời đi.

Phong Khải Trạch dịu dàng làm Mạc Khả Ngôn nhìn thấy mà nổi trận lôi đình, không thể chịu được bị người khác lạnh nhạt và coi như không khí như vậy, liền phẫn nộ ra lệnh: “Các người đứng lại cho tôi.”

Nói xong, bước nhanh tới, ngăn đường đi của bọn họ, tức giận Phong Khải Trạch, nghiến răng nghiến lợi nói: “Anh có biết tôi là ai hay không?”

Bao nhiêu đòn ốp muôn được nói vài câu với cô còn không được, giờ cô chủ động nói chuyện với anh, vậy mà anh cư nhiên không thèm nhìn đến cô như thế, đáng giận.

Cô cũng không tin, cô không chinh phục được người đàn ông này.

“Cô không phải là thiên hậu điện ảnh sao, có gì ghê gớm đâu.” Phong Khải Trạch không nói là trả lời, cẩn bản không để Mạc Khả Ngôn vào mắt.

“Con khỉ nhỏ, cô ấy chính là thiên hậu điện ảnh Mạc Khả Ngôn sao?” Tạ Thiên Ngưng rất kinh ngạc, lắc lư đầu một chút, trùng lớn mắt nhìn người

được gọi là ‘Thiên hậu điện ảnh’, có vẻ không thể tin được, không nhịn được nhỏ giọt hỏi.

Trời ạ, thiên hậu điện ảnh này cũng là quá ghê rồi, quả thực không khác gì người mẫu khỏa thân. Cô ta có thể ngồi vào vị trí thiên hậu điện ảnh, chắc là có tài năng đặc biệt.

Nhưng mà cô cũng biết, trong thế giới giải trí có rất nhiều quy tắc ngầm, có lẽ là do cô ít gặp nhiều chuyện quái đản rồi.

“Ù, em thích cô ta sao?” Anh hơi hoi cúi đầu nhìn xuống mặt cô, mừng thầm hỏi.

“Không thích.” Cô trả lời thăng, cố hết sức nhỏ giọt.

Mặc dù như thế, Mạc Khả Ngôn vẫn nghe rõ ràng lời cô nói, càng buồn bực hơn, tức giận đến mắt hết lý trí, đi tới dùng sức kéo Tạ Thiên Ngung ra, cương thế nói: “Cô tránh ra”.

Mạc Khả Ngôn đẩy Tạ Thiên Ngung ra rồi thì bản thân đứng ở bên cạnh Phong Khải Trạch, kéo cánh tay anh, yêu mì quần trên người anh, dụ dỗ nói: “Hôm nay tôi theo anh, thế nào hả, ừ, anh muốn gì thì được cái đó.”

Tất cả trong giọng nói kia đều lộ ra vẻ thích thú, rõ ràng là sắc dụ.

Tạ Thiên Ngung nhìn thấy Phong Khải Trạch bị cô gái khác quần lấy, trong lòng không dễ chịu gì, tức giận trừng mắt nhìn anh, xem phản ứng của anh thế nào.

Cô nghĩ nhiều nhất là anh đẩy Mạc Khả Ngôn ra, nhưng hết thảy trước mặt, lại khiến cô chấn động.

Phong Khải Trạch ghét bị người lạ đụng chạm, trong lòng chán ghét Mạc Khải Ngôn đến cực điểm, đối với cô ta, một chút thương hương tiếc ngọc cũng không có, một tay nắm lấy mái tóc dài của cô, dùng sức kéo cô ra.

“A _____ đau _____” Tóc Mạc Khải Ngôn bị kéo rất mạnh, vô cùng đau đớn, không thể không buông tay ra khỏi người đàn ông, đau đớn ra lệnh: “Buông ra, anh mau buông ra cho tôi.”

Lúc này, những người chung quanh nghe được tiếng ồn ào, liền vây quanh lại xem náo nhiệt.

Vệ sĩ của Mạc Khả Ngôn thấy sự việc không tốt lắm, liền xông lên muốn cứu cô.

Phong Khải Trạch nhìn thấy vệ sĩ xông lên, bèn dùng sức quăng cô về phía đám vệ sĩ.

“A_____” Tóc lại bị kéo mạnh thêm một lần nữa, Mạc Khả Ngôn đau đớn kêu thảm thiết.

Đám vệ sĩ không có biện pháp, đành phải đưa tay đỡ lấy cô, trách cho cô té bị thương.

Trợ lý chạy nhanh đến, quan tâm hỏi: “Mạc tiểu thư, cô không sao chứ.”

“Cút ngay,” Mạc Khả Ngôn tức điên lên, dùng sức đẩy trợ lý ra, đi đến trước mặt Phong Khải Trạch, phẫn nộ nói: “Anh cư nhiên dám đối xử với tôi như vậy, tôi sẽ cho anh không còn đường để về luôn.”

Từ sau khi thành danh, chưa có ai dám đối xử với cô như vậy, hai người kia, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

“Vậy thì để xem cô có khả năng đó hay không.” Phong Khải Trạch khinh thường cười một tiếng, sau đó đi đến bên cạnh Tạ Thiên Ngưng, dùng tay vuốt lại mái tóc hơi lộn xộn của cô, dịu dàng cười cười, quan tâm hỏi: “Cô ta có làm em bị thương không, trên người có chỗ nào đau không?”

“Không có.” Tạ Thiên Ngưng ngây ngốc trả lời, giờ khắc này mới phát hiện ra, anh đối với cô gái khác, một chút thương tiếc cũng không có.

Đuối hết những người khác. Loại phụ nữ xinh đẹp lại khiêu gợi như Mạc Khả Ngôn, là đàn ông nhìn vào đều sẽ thích, còn anh lại tàn nhẫn nắm lấy tóc của cô ta, hung hăng ném cô ta đi.

Thật khó mà tưởng nổi.

Anh có nắm lấy tóc của cô, rồi quăng cô sang một bên như vậy hay không?

“Không có là tốt rồi, nếu cô ta làm em bị thương chút nào, anh sẽ bắt cô ta phải trả giá gấp mười lần.”

Bá đạo nói, còn có sủng nịnh, khiến trong lòng cô rung động mãnh liệt.

Nếu cứ như vậy nữa, cô nhất định sẽ chìm đắm trong sự sủng ái của anh thôi.

Mạc Khả Ngôn thấy Phong Khải Trạch hung hăng như vậy, căn bản không để cô vào mắt, càng giận hơn, liền ra lệnh ột tên vệ sĩ ở bên cạnh: “Dạy dỗ bọn họ thật tốt cho tôi, tất cả hậu quả, tôi gánh hết.”

Bọn vệ sĩ nghe được chỉ thị, lập tức động thủ đánh nhau.

Phong Khải Trạch kéo Tạ Thiên Ngưng ra phía sau lưng mình, một quyền đánh sưng lỗ mũi của một tên vệ sĩ, úa ra máu tươi. Đánh xong, còn vui vẻ nói: “Thật lâu rồi không có hoạt động gân cốt, vừa vặn có vài người giúp tôi làm nóng người.”

Vừa nói xong, đột nhiên ra tay, thân thủ nhanh, chuẩn, độc, hai ba chiêu đã đánh cái đam vê sỹ ngã xuống đất, sau đó anh nhìn quét qua cả nhóm một lần, khinh thường nói: “Thân thủ như vậy mà cũng đòi làm vệ sỹ, về nhà mà bế con đi.”

Tạ Thiên Ngưng nhìn thấy cảnh vừa rồi tuyệt vời thế nào, vỗ tay hoan hô: “Ôa, thật là lợi hại nha!”

Không nghĩ đến thân thủ của anh lại giỏi đến vậy, có thể chụp hình cảnh đánh võ rồi.

Phong Khải Trạch nghe được tiếng reo hò của cô, liền xoay người lại, cười một nụ cười thảng lơi với cô.

Mạc Khả Ngôn ở phía sau cảm thấy thật sự không phục, liền lấy một cái ghế trong tiệm vần thắn lên, đánh vào người Phong Khải Trạch.

Phong Khải Trạch đang đưa lưng về phía cô, nên không phát hiện ra.

Tạ Thiên Ngưng thấy cảnh này liền lập tức xông lên, không chút do dự đẩy anh ra.

Nhưng lúc này ghế đã đánh xuống, khi cô đẩy anh ra thì bản thân lại không kịp né tránh, cứ vậy bị ghế nện thẳng vào trên cánh tay, đau đớn nổi không kìm chế được kêu lên: “A___”

“Thiên Ngưng___” Phong Khải Trạch đột nhiên bị đẩy ra, ngay lập tức quay lại, nhìn thấy cảnh Mạc Khả Ngôn lấy ghế nện lên người Tạ Thiên

Ngung, kinh hoàng hô to, sau đó xông tới đỡ lấy cô, nhìn chõ cô bị đánh, sott ruột lo lắng hỏi: “Bị thương thế nào rồi, anh lập tức đem em đi bệnh viện.”

Tạ Thiên Ngung trì hoãn một hồi, chờ cánh tay không còn đau như vậy nữa, mới mở miệng: “Không có gì đáng ngại, sức lực của cô ta không lớn, nên không quá đau, trở về bôi thuốc trị thương một chút là tốt rồi.”

Cũng may sức của Mạc Khả Ngôn không quá lớn, hơn nữa cũng không đánh vào chõ trọng yếu, bằng không giờ cô khẳng định rất thảm.

“Em lúc nào cũng thế, cái gì cũng liều chết chịu đựng, ngộ nhỡ thương tổn đến xương cốt thì sao? Đi, anh dẫn em đi gặp bác sĩ.” Anh cực kì kiên trì, không thể không đem cô đi gặp bác sĩ.

Cô không lay chuyển được, đành phải đi theo anh.

Trước khi Phong Khải Trạch đi còn quay đầu lại, giận dữ nhìn Mạc Khả Ngôn, khốc liệt nói: “Nếu cô ấy có chuyện gì không hay xảy ra, cô cứ chờ trả giá đắt để bồi thường đi.”

Mạc Khả Ngôn cầm ghế trong tay, ngây ngốc đứng ở tại chõ, trên mặt có chút hoảng sợ, ánh mắt nhìn hai người kia rời đi, đáy lòng bất tri bất giác cảm thấy khí lạnh chảy khắp người.

Cô vì sao phải sợ chứ?

Cô là thiên hậu điện ảnh, sau lưng có rất nhiều người chồng, cần chi phải sợ một tên vô danh tiểu tốt, chẳng qua anh ta chỉ có thể đánh một chút, chỉ có bộ dáng xinh đẹp một chút mà thôi, chẳng có gì đáng ngại.

“Mạc tiểu thư, bọn họ giống như không phải người dẽ chọc đâu.” Một trợ lý thấy rõ mọi chuyện xảy ra, trực giác nói cho cô biết hai người vừa rồi không đơn giản, nên chỉ thưa dạ một câu.

Một câu này, làm cho Mạc Khả Ngôn giận dữ, nghiêm khắc khiển trách: “Chẳng lẽ tôi là người dẽ chọc sao? Hai người đó tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt của tôi nữa, bằng không tôi sẽ cho bọn họ đẹp mặt, hù.”

Mạc Khả Ngôn mắng xong, ném cái ghế trong tay xuống, thái độ kiêu ngạo rời đi.

Không ai dám nói thêm nữa, vội vàng đuối kịp.

Ông chủ tiệm vẫn thắn lấy cái ghế của mình về, vỗ một cái rồi bỏ xuống, sau đó nhắc vài câu: "Đám trẻ bây giờ thật là kích động quá, nhưng cũng thật ngu xuẩn, haiz!"

Đám người vây xem từ từ tản đi, thật giống như là xem một tuồng kịch.

-----oOo-----

Chương 97: Lời lẽ chí lý

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch đưa Tạ Thiên Ngưng đến bệnh viện làm kiểm tra, biết được không có gì đáng ngại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trên đường về, liên tiếp cảnh cáo cô: "Lần sau có chuyện như vậy xảy ra nữa, không cho phép em ra ngoài ngăn cản, biết không? Em cho rằng thân thể của em là Tường Đồng Vách Sắt à, ngộ nhỡ bị đánh vào đầu thì phải làm thế nào?"

"Thế cái ghế to đáy đập xuống một phát anh chịu được không"?

"An nói nhiều thế vẫn chưa chán à"? Cô phiền não nhìn chằm chằm anh, tò bất mãn, cuối cùng thật sự là không hợp ý nhau, lấy hai tay che lỗ tai.

Nhưng thật ra thì cô rất thích anh nói nhiều. Bởi vì điều đó chứng minh anh đang quan tâm cô, cô còn ước gì có người nói nhắc nhở cô như vậy!

"Em nhớ kỹ cho anh, dù ở thời điểm nào cũng không cho phép em lấy sinh mạng mình ra đùa giỡn, không cho phép em làm loại chuyện nguy hiểm này, biết không"? Anh rất nghiêm túc, mãnh liệt ra lệnh.

Mặc dù anh có chút cao hứng cô vì anh có thể không để ý an nguy của mình, nhưng anh không muốn cô bị bất kỳ tổn thương gì.

So sánh dưới, anh tình nguyện không cần cao hứng điểm này, mà muốn cô hoàn toàn.

"Để lần sau bàn đi, em mệt quá, em muốn ngủ". Tạ Thiên Ngưng làm bộ

ngáp dài một cái, rất nhanh sau đó đi về phía quán trọ cỗ vận, định đi về nghỉ.

Nghe anh lại lải nhải, lỗ tai cô thật sự không chịu nổi.

Phong Khải Trạch bất đắc dĩ lắc đầu, bước nhanh đi vượt qua cô mới dừng lại, khom lưng xuống, vỗ vỗ bả vai của mình, nhẹ giọng nói: "Anh cõng em".

"Không cần, nhất định anh cũng rất mệt mỏi, còn cõng em nữa thì mệt chết à"? Cô rất cảm động, cũng rất đau lòng, không muốn anh mệt muốn chết.

Hôm nay anh đã cõng cô thật lâu, lại đánh nhau, hiện tại còn cõng cô nữa, nhất định sẽ mệt chết.

Cô không đành lòng nhìn anh mệt chết.

"Ngốc nghếch". Anh cung chiều cười cười, không được sự đồng ý của cô, chủ động cõng cô lên, từ từ đi về phía trước, bước chân vững vàng.

"Em tự đi được, không cần cõng".

"Anh muốn cõng em".

"."

Đây là một lý do đơn giản khiến Tạ Thiên Ngưng không cự tuyệt được nữa, ngoan ngoãn vùi ở trên lưng anh, để cho anh cõng.

Lưng anh rất chắc chắn, rất có cảm giác an toàn, vùi ở phía trên, giống như lấy được một mảnh thiên địa thuộc về mình, đặc biệt hạnh phúc.

Cuộc đời cô đến lúc hạnh phúc như bông hoa đến lúc nở rộ rồi sao?

Nếu quả như thật là như vậy, cô nên quý trọng.

Đúng là nên quý trọng, bằng không bị cướp đi rồi, cô tìm ai khóc đây?

Tạ Thiên Ngưng nhớ tới chuyện Ôn Thiếu Hoa bị Tạ Minh San cướp đi, đáy lòng chợt sợ hãi, hai tay không kiềm hãm được ôm chặt lấy Phong Khải Trạch, chỉ sợ anh cũng sẽ giống như Ôn Thiếu Hoa, bị người khác đoạt đi.

Hiện tại anh so với Ôn Thiếu Hoa tốt hơn nhiều, yêu cô, thương cô, cưng chiều cô, người đàn ông như vậy đốt đèn đi tìm khắp nơi cũng không thấy, hôm nay có sẵn, cô muốn nắm chặt, tuyệt đối không thể để người khác anh cướp đi.

Đúng, cô phải nắm chặt mới được.

Phong Khải Trạch cảm thấy sự khác thường của cô, vì vậy liền hỏi: "Sao thế"?

"Em sợ". Cô thầm tràn trả lời, ôm càng chặt anh hơn, sợ hãi trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

Anh ưu tú như vậy, cô không xứng đứng cạnh anh, cô không có một chút tự tin.

Cô nên làm gì mới có thể bảo vệ anh, không để cho người khác cướp đi đây?

"Sợ cái gì"? Anh lạnh nhạt hỏi, trong lòng không mảy may sợ hãi. Anh hôm nay đã không còn là con khỉ nhỏ yếu ớt, anh có khả năng bảo vệ mình, cũng có khả năng bảo vệ cô, không cần sợ.

"Sợ anh giống như Ôn Thiếu Hoa, bị người khác đoạt đi". Cô nói cho anh biết, chuyện này càng nghĩ càng sợ.

"Này trong lòng của em, anh quan trọng hay là Ôn Thiếu Hoa quan trọng"? Anh lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, kích động chờ đáp án của cô, hơn nữa còn là đáp án anh mong muốn.

Anh không hy vọng cô còn thích Ôn Thiếu Hoa, anh muốn trong lòng cô chỉ có anh, giống như anh, trong lòng chỉ có cô.

"Với em, Ôn Thiếu Hoa đã không còn quan trọng, bởi vì em và anh ta là người của hai thế giới, tất cả những gì thuộc về anh ta em sẽ không để ở trong lòng, chuyện của anh ta cũng chẳng liên quan hệ tới em nữa. Mà hiện tại và cả tương lai anh đều là của em, em sẽ luôn quý trọng, nhưng em lại sợ không được quý trọng. Em không dịu dàng, không xinh đẹp, không có gia cảnh tốt, toàn thân không có một chút ưu điểm để đàn ông thích, cho nên em sợ". Tạ Thiên Ngưng càng nói càng ưu thương, nói xong lời cuối cùng, cảm giác mình là không đáng giá một đồng, tự ti mãnh liệt tăng

lên.

Không phải cô không tin tưởng chính mình, mà là lòng tin này rất khó xuất hiện.

Đàn ông đều thích phụ nữ đặc sắc, cô một chút đặc sắc cũng không có, hơn nữa còn là gái ế, chỉ cần so số tuổi cô đã thua rất nhiều phụ nữ, chó nói chi là những thứ khác.

"Em không cần phải cố ý làm cho người đàn ông khác thích em, em chỉ cần biết, anh thích em là đủ rồi. Anh thích em không phải là bởi vì đáng vẻ bè ngoài hay gia cảnh, mà là thích con người em". Phong Khải Trạch có được đáp án mình muốn rất vui vẻ, hưng phấn công cô đi về phía trước.

Thì ra là cô đang lo lắng không giữ được anh.

Cô bé ngốc suy nghĩ lung tung, nhưng anh lại thích cái suy nghĩ lung tung này của cô, vì như vậy nói rõ anh đã có vị trí trong lòng cô rồi.

"Đàn ông đều thích cái đẹp, nhất là phụ nữ, phụ nữ càng đẹp bọn họ càng thích".

"Đó là người khác, không phải anh. Hơn nữa, em cũng rất đẹp, chẳng lẽ em quên, ở hôn lễ của Ôn Thiếu Hoa và Tạ Minh San em còn xinh đẹp hơn cả cô dâu".

Quả táo của anh thực sự xinh đẹp, chỉ là cô không bày ra mà thôi.

"Đó cũng chỉ là xinh đẹp nhất thời, bây giờ em lại biến thành vịt con xấu xí rồi". Khuôn mặt cô rầu rĩ, chợt nghĩ đến túi xách và quần áo, cô đau lòng kêu to: "A, quần áo, giày dép, túi xách anh mua cho em em để hết trong căn hộ rồi, làm thế nào bây giờ"?

Đều do cô giận đến mức hờ đồ, làm việc không thông qua đại não, thế nào lại tùy tiện vất bỏ những thứ quý giá kia, thật là hối hận!

"Về lấy sau cũng không muộn, dù sao tất cả cũng là của em".

"Nhưng hiện tại em lại muốn mặc". Thật ngại quá.

Cô chỉ muốn mình ăn mặc thật xinh đẹp, như vậy đứng chung một chỗ với anh mới hợp.

Nhưng là cô chỉ mang theo những bộ quần áo quê mùa của mình, trong khoảng thời gian ngắn, bao nàng đi đâu lấy quần áo đẹp đây?

"Ngày mai đi mua". Phong Khải Trạch thản nhiên nói, mang theo sự cung chiều, căn bản cũng không quan tâm đến chút tiền nhỏ này.

Nhưng Tạ Thiên Ngưng lại đau lòng hỏi: "Này, như vậy có quá lãng phí hay không, rõ ràng đã mua rất nhiều, còn định mua nữa sao"?

"Chỉ cần em thích, em cao hứng là được".

"Em không muốn quá lãng phí".

"Anh nỗ lực kiếm tiền chính là muốn để em tiêu, nếu như tiền của anh không phải tiêu ở trên người em như vậy lãng phí".

"Anh nói lời lẽ sai trái gì vậy"? Cô kinh ngạc nhìn anh, cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Anh yêu chiều cô, có phải hay không hơi quá?

"Đây là lời lẽ chí lý của Phong Khải Trạch anh, anh chưa bao giờ tồn một phân tiền ở trên thân phụ nữ khác, bởi vì anh chỉ muốn đem tiền tiêu ở trên người của em".

"Con khỉ nhỏ, anh lại làm em cảm động". Cô ôm anh, trong lòng ấm áp, lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Có người thương yêu, thật tốt.

"Thì ra em dễ cảm động thế, hôm nay anh còn suy nghĩ nên làm như thế nào mới có thể biểu hiện tốt trước mặt em, để cho em cảm động, không nghĩ tới vài ba lời đã làm được". Anh đùa giỡn trêu chọc cô, thật ra thì trong lòng thật cao hứng.

Cô cảm động chứng minh anh càng tiến thêm một bước trong lòng cô.

"Anh đi chết đi con khỉ nhỏ, có ý dội nước lạnh vào em! Hiện tại em lại không cảm động, cho anh tức chết, hù".

Nhưng thật ra là cô tức chết.

Không khí thật tốt, tâm tình thật tốt, ước mơ cũng thật tốt.

Cô cũng thiệt là, vài ba lời của anh đã khiến cô cảm động, đây chẳng phải là thật không có cốt khí. Không thể cảm động, tuyệt đối không thể dễ dàng cảm động.

"Anh chỉ đùa giỡn với em mà thôi, đừng coi là thật". Phong Khải Trạch nhàn nhạt giải thích, cũng không có bởi vì cô tức giận mà gấp gáp.

Cô có vẻ tức giận vẫn còn rất đáng yêu.

"Nói giỡn cũng không được".

"Được rồi, được rồi, về sau anh sẽ không nói giỡn thế này nữa".

"Rất tốt".

Tạ Thiên Ngưng cố ý làm ra dáng vẻ bá đạo, thật ra thì nội tâm mềm nhũn, tựa đầu vào lưng anh, dùng lỗ tai lắng nghe bước chân trầm ổn và có quy luật của anh, tâm cũng nhảy lên theo từng bước chân anh.

Cô biết cô đắm chìm rồi, càng ngày càng không thể tự kềm chế.

Cái bẫy của anh trừ chiêu chuông và dịu dàng, có thể hay không còn có bi thương?

Cô không biết, nhưng cô biết, cho dù có bi thương, nàng cũng muốn chìm đắm một lần, bởi vì cô không muốn bỏ qua bất kỳ một lần hạnh phúc.

Phong Khải Trạch cõng Tạ Thiên Ngưng đi gần một giờ mới về đến quán trọ Cố Vận.

Lúc này đã hơn tám giờ tối, tất cả các nhà đều đã sáng đèn, trong khách sạn cũng vậy, đèn được sáng trưng giống như ban ngày.

Theo lý thuyết lúc này lữ khách bình thường sẽ không trả phòng rời đi, nhưng bây giờ khách trong khách sạn đang nhộn nhịp xách hành lí rời đi, hơn nữa còn thật là cao hứng, giống như là nhặt được tiền.

Tạ Thiên Ngưng vui ở trên lưng Phong Khải Trạch, từ lúc vào cửa quán trọ cũng không để ý có lữ khách rời đi, nhưng sau lại thấy cả đoàn người rời đi, trong lòng cảm thấy kì lạ.

"Con khỉ nhỏ, bây giờ muộn rồi, những lũ khách này còn đi đâu"?

"Không biết". Phong Khải Trạch lạnh lùng trả lời, chuyện của người khác không liên quan, đi thẳng vào quán tro, định đưa cô trở về phòng.

Vừa đi vào đại sảnh của quán tro, những thứ bên trong làm cho anh không thể không dừng bước lại, mắt lạnh quét một vòng toàn bộ người trong đại sảnh, trong mắt lộ ra tức giận cùng chán ghét.

Tạ Thiên Ngưng cũng phát hiện không khí khác lạ, vì vậy tụt xuống khỏi lưng của Phong Khải Trạch, nhìn quanh, trong lòng không hề sơ hãi.

-----oOo-----

Chương 98: Không thể tha thứ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong đại sảnh của khách sạn có mười mấy người đàn ông lực lưỡng đang đứng, bộ dáng như hung thần, mười mấy người, đứng thẳng tắp, tạo thành một nửa vòng lớn.

Mạc Khả Ngôn ngồi ở trong hơn nửa vòng tròn lớn của mấy người đàn ông tạo thành, vô cùng cao ngạo, trong đáy mắt tràn đầy khinh thường, bộ dáng như tới báo thù, rất giống một chị hai xã hội đen.

Bất quá cô ta vẫn ăn mặc cực kỳ lộ liễu như cũ, nhất là hai cái bánh bao trước ngực kia, dường như cố ý hở ra cho người ta nhìn, hơn phân nửa là không có một miếng vải che.

Lúc này, có một đàn ông trung niên đi tới, đăm đuối nhìn chằm chằm bộ ngực của cô ta, thiếu chút nữa là chảy nước miếng, cười ha hả nói: "Mạc tiểu thư, cô so với hình còn đẹp hơn gấp trăm lần, có thể tận mắt thấy vẻ đẹp của cô, thật là vinh hạnh".

Mạc Khả Ngôn không nhìn người đàn ông một cái, lạnh nhạt hỏi: "Ông đến trả phòng sao?".

"Đúng vậy, đúng vậy" Tầm mắt người đàn ông vẫn đặt ở trên ngực Mạc Khả Ngôn, chưa từng có di chuyển, hai tay ngửa ngáy muốn vươn ra nắm

một cái, nhưng mà không dám.

Mạc Khả Ngôn chẳng thèm để ý, không quan tâm người ta nhìn ra sao, còn cố ý ưỡn ngực, đem toàn bộ ngực lộ ra cho người ta nhìn. Vươn tay, ra hiệu cho trợ lý bên cạnh.

Trợ lý đi lên phía trước, cầm mười mấy tờ một trăm đồng đưa cho người đàn ông.

Người đàn ông nhìn thấy tiền, lập tức rời mắt khỏi Mạc Khả Ngôn, cầm tiền, phán khởi rời đi.

Có thể nhìn gái đẹp có thể cầm tiền, chuyện tốt như thế ai không muốn đây?

Thấy một màn như vậy, Phong Khải Trạch đại khái đã hiểu chuyện gì xảy ra, hóa ra thiên hậu điện ảnh này giờ trò quỷ, hơn nữa có khả năng là đến trả thù.

Người đàn bà nực cười, thật là chưa thấy quan tài thì chưa rơi lệ.

Tạ Thiên Ngưng bị mấy người đàn ông lực lưỡng trước mặt dọa sợ, cô nhìn ra được, Mạc Khả Ngôn là dẫn người đến trả thù, một hồi nữa có thể sẽ đánh nhau.

Đối phương nhiều người như vậy, hơn nữa lại cao to vạm vỡ, nếu đánh nhau thật, chịu thiệt sẽ chỉ là bọn họ. Coi như khi nhỏ có thể đánh, hai tay khó địch lại bốn đấm, kết quả là cũng sẽ ngã xuống.

Vừa nghĩ tới sẽ thua, trong lòng cô liền sợ hãi, vươn tay, lặng lẽ kéo tay Phong Khải Trạch, thấp giọng nói: "Người đến không có ý tốt, hơn nữa lại đông, chúng ta đi thôi, tránh cho thua thiệt".

"Ai thua còn chưa rõ, đừng sợ" Anh xoay người lại với cô, lộ ra nụ cười làm cho người ta an tâm.

Vốn là cô nên cảm thấy sợ mới đúng, nhưng nhìn nụ cười của anh, sự sợ hãi trong lòng từ từ biến mất, bất giác đổi thành tự tin.

Trực giác nói cho cô biết, anh có thể ứng phó được hết thảy trước mắt.

Lúc này, nhân viên phục vụ của khách sạn đem hành lý Tạ Thiên Ngưng

ra, vẻ mặt áy náy, còn có sợ hãi, thưa dạ nói: "Tiêu thư, thật xin lỗi, khách sạn chúng tôi không thể tiếp đãi cô".

"Tại sao?" Tạ Thiên Ngưng kinh ngạc nói, bất quá trong lòng có thể đoán được một chút. Nhất định Mạc Khả Ngôn giờ trò quỷ.

Thiên hậu điện ảnh này cũng quá lớn lối đi, ý mình có chút danh tiếng, có thể úc hiếp người khác, đáng giận.

"Thật xin lỗi." Nhân viên phục vụ không dám nói ra nguyên nhân, cúi người nói xin lỗi, rồi để hành lý xuống đất, bối rối lui sang một bên, làm chuyện của mình.

Có mấy du khách mang theo hành lý của mình, đi ra, lấy tiền ở chỗ trợ lý Mạc Khả Ngôn, sau đó vui vẻ rời đi.

Không bao lâu, khách trong khách sạn đã đi không còn người nào, người quan tâm tiền thì cầm tiền rời đi, người không quan tâm tiền làm sao dám đắc tội Mạc Khả Ngôn, cũng thức thời rời đi.

Mạc Khả Ngôn đứng lên, lấy tay khêu gợi lọn tóc, nhíu mày nhìn Phong Khải Trạch, khinh thường nói: "Hôm nay tôi cho các người biết, đắc tội Mạc Khả Ngôn tôi sẽ có kết quả gì? Khách sạn này tôi đã bao hết, hơn nữa trên thị trấn này tất cả khách sạn lớn nhỏ, phòng trọ, tôi cũng bao hết, nói cách khác, các người tối nay sẽ không có chỗ ở. Các người hiện tại nếu như không nói xin lỗi, đừng mong rời khỏi đây".

Vệ sĩ bên cạnh đi theo Mạc Khả Ngôn, liên tiếp lộ ra biểu tình âm độc.

Tạ Thiên Ngưng sợ đến cả người run rẩy, hai chân không tự chủ lui về sau, lùi đến phía sau Phong Khải Trạch, một tay nắm chặt áo của anh, trên mặt tràn đầy hốt hoảng.

Xem ra Mạc Khả Ngôn nhầm vào bọn họ mà đến, hơn nữa còn có chuẩn bị mà đến, tình hình đối với bọn họ rất không có lợi.

Cô bình thường mặc dù có thể hung hăng mắng chửi người, nhưng cho tới bây giờ chưa gặp phải tình huống như vậy, dĩ nhiên sợ a!

"Khỉ nhỏ, em, chúng ta đi thôi, có được không?".

"Cô ta hù dọa em rồi, phải không?" Phong Khải trạch xoay lại, hơi cúi

người xuống, lấy tay khẽ vuốt ve sợi tóc trên cổ cô, tràn đầy ý cung chìu.

Người đàn bà chết tiệt, dám dọa quả táo nhỏ của anh, không thể tha thứ.

"Bọn họ nhiều người như vậy, chúng ta chỉ có hai người, không nên cứng đối cứng, đi thôi" Tạ Thiên Ngưng không muốn ở chỗ này nữa, cầm hành lý của mình lên, bộ dáng muốn rời đi.

Nhưng mà còn chưa bước đi, cửa chính bị hai người cao to chặn lại.

Phong Khải Trạch không nhúc nhích, biết cửa chính bị người chặn, nhưng không lấy một chút khẩn trương, từ từ đem hành lý Tạ Thiên Ngưng trên tay thả xuống đất một lần nữa: "Yên tâm, tối nay chúng ta có thể ở nơi này".

"Nhưng mà nơi này đã bị cô ta bao hết rồi mà!".

"Vậy thì để xem cô ta có bản lãnh bao hết hay không".

Mạc Khả Ngôn nghe rõ ràng những gì bọn họ nói, nghe đến đó, cuồng ngạo nói: "Tôi đã bao hết nơi này rồi, còn cần nhìn sao?".

"Vậy chúng ta so tài, ai ra giá cao thì đó chính là người thắng, cô dám so với tôi không?".

"So thì so, ai sợ ai?" Đáy lòng Mạc Khả Ngôn có chút run rẩy, nhưng vì mặt mũi, chết cũng phải theo.

Hơn nữa, cô còn chưa bao giờ để tiền ở trong mắt.

"Tốt, năm trăm vạn, cô bắt đầu tăng đi".

Vừa nghe đến năm trăm vạn, tất cả mọi người trợn tròn mắt, kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, đơn giản không thể tin được có người ra con số như vậy.

Tạ Thiên Ngưng kéo Phong Khải Trạch trở lại, thấp giọng giáo huấn: "Anh làm gì đó, phải dùng nhiều tiền vậy sao?".

Năm trăm vạn, cô kiếm mấy đời cũng không tới!

"Một chút tiền nhỏ mà thôi, không có gì cả. Quan trọng là cô ta thiếu dạy dỗ, cô ta dọa em sợ, anh sẽ không để cô ta dễ chịu đâu" Phong Khải Trạch

dịu dàng giải thích, sau khi nói xong thì tầm mắt nhìn về Mạc Khả Ngôn, ánh mắt rất là sắc bén, làm cho lòng người sờn tóc gáy.

Mạc Khả Ngôn sợ hết hồn, nhưng vẫn không nhận thua, tăng giá: "Năm trăm mươi vạn"

Phong Khải Trạch khinh thường cười một tiếng, khẽ nói: "Sáu trăm vạn".

"Sáu trăm mươi vạn".

"Tám trăm vạn".

Mạc Khả Ngôn chỉ tăng mươi vạn, Phong Khải Trạch liền như bão táp, con số kia đơn giản là hù chết người.

Một bên, ông chủ khách sạn nghe những con số này, sợ đến trợn tròn mắt nhìn hai người bọn họ, đáy lòng không ngừng đang suy nghĩ: tám trăm vạn, tám trăm vạn, hắn giàu to rồi.

Bởi vì Phong Khải Trạch ra tay vô cùng hào phóng, mươi mấy người to cao ở hiện trường bắt đầu do dự, thu hồi vẻ mặt hung thần ác sát, không còn hung dữ nữa, khoanh tay nhìn tình thế.

Có nhân vật lợi hại hơn Mạc Khả Ngôn, bọn họ tự nhiên phải kiềm chế.

Mạc Khả Ngôn cảm thấy tình hình không đúng, chỉ sợ không còn mặt mũi, tiếp tục tăng giá: "Tám trăm mươi vạn".

Nhưng mà vừa mới nói, đối phương lập tức tăng giá, không có một chút do dự.

"Một ngàn vạn".

Cái giá này vừa ra, hiện trường bắt đầu cãi vã, mọi người thì thầm với nhau, thảo luận giá tiền này, có người thậm chí không tin.

Mạc Khả Ngôn không muốn thua, bèn quyết định bất cứ giá nào, hùng hồn nói: "Một ngàn một trăm vạn".

"Một ngàn hai trăm vạn" Phong Khải Trạch tiếp tục thêm.

"Một ngàn năm trăm vạn".

"Một ngàn tám trăm vạn".

"Hai ngàn vạn" Mạc Khả Ngôn cuối cùng hét lớn một tiếng, kêu hai ngàn vạn, trong lòng thật sự đau dữ dội.

Hai ngàn vạn nha, nếu dùng hai ngàn vạn bao hết khách sạn, cô thật sự là nghèo rót mồng tơi.

Mọi người nghe xong Mạc Khả Ngôn hô hai ngàn vạn, lập tức đem ánh mắt nhìn trên người Phong Khải Trạch, chờ anh tăng giá.

Nhưng mà chờ, cũng không thấy anh tăng giá, mà là -----

"Mạc Khả Ngôn tiểu thư, chúc mừng cô bao khách sạn này hai ngàn vạn, cô từ từ hưởng thụ đi." Phong Khải Trạch cười thâm độc, một tay cầm hành lý Tạ Thiên Ngưng, một tay ôm cô, tính rời đi.

Mạc Khả Ngôn tức điên lên, hô to: "Đứng lại cho tôi".

"Còn có chuyện gì sao?" Phong Khải Trạch quay đầu lại, cười lạnh hỏi.

"Đây là ý gì?" Mạc Khả Ngôn giận đùng đùng đi tới trước mặt anh, nhìn chằm chằm, tức giận chất vấn.

"Ý tôi tất cả mọi người đã rất rõ ràng, trong cuộc đấu giá ở đây, cô thắng, cho nên tôi đi, rất đơn giản".

"Anh đang đùa bõn tôi sao? Nâng giá tới hai ngàn vạn rồi phủi mông rời đi, anh thật là quá đáng".

"Là cô không nên tranh với tôi, tự cô tăng giá lên hai ngàn vạn, không liên quan đến tôi".

Tạ Thiên Ngưng nhìn ra đầu mối, không nhịn được cười trộm.

Mới vừa rồi nghe những con số kia, dọa cô sợ hết hồn, thì ra anh là đang đùa với cô ta.

Không tệ không tệ, tức chết cô ta, xem cô ta kiêu ngạo được nữa không.

"Anh đừng quá đáng như vậy chứ?" Mạc Khả Ngôn nổi giận lôi đình, đã không cách nào nhịn được, cắn răng nghiên lợi trùng người.

Hai ngàn vạn, nếu thật sự bao quán trợ này hai ngàn vạn, vậy sau này cô không còn gì để ăn sao?

"Như vậy cô đã cảm thấy quá đáng sao? Nếu như tôi cho cô biết, rất nhanh vị trí thiên hậu điện ảnh sẽ đổi người, cô chắc hẳn không chịu nổi đi. Mặc Khả Ngôn, tôi cũng không phải là người dễ dàng vào, nếu cô chọc tôi, vậy thì phải gánh hậu quả, sau này trong làng giải trí không còn vị trí cho cô nữa, đây chính là kết quả cô đã chọc đến tôi." Phong Khải Trạch khinh miệt Mặc Khả Ngôn, vẻ mặt lạnh lẽo.

Anh lạnh lùng, dọa Mặc Khả Ngôn sợ đến kinh hồn bạt vía, nhưng lại cố trấn tĩnh: "Chỉ bằng anh, không thể lung lay vị trí thiên hậu điện ảnh của tôi đâu".

"Vậy thì chồng mắt chờ đi, ngày mai xem trang đầu tin tức, còn có báo chí trên truyenfull.vn, cô sẽ không tưởng tượng được đâu".

"Có ý gì?".

Phong Khải Trạch không giải thích, khinh thường cười cười, sau đó ôm Tạ Thiên Ngưng rời đi.

Mặc Khả Ngôn tức giận lên, bèn cho người ngăn bọn họ lại: "Ngăn bọn họ lại cho tôi, không có lệnh của tôi, không cho phép bọn họ rời đi".

-----oOo-----

Chương 99: Không được phép nói xin lỗi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mười gã đàn ông cao to hung hăng nghe theo lời của Mặc Khả Ngôn, xông lên, bao vây Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng, không cho họ rời đi.

Nhưng bọn họ cũng chỉ vây lại chứ không có ra tay.

Tạ Thiên Ngưng thấy như vậy thì khẩn trương đến mồ hôi rơi khắp người, toàn thân run run. Từ trước tới giờ, cô không hề thích tiếp xúc với những người có quyền có thế, bởi vì những người đó động một chút là lấy tiền hoặc dùng quyền để ức hiếp người khác, và người thua thiệt vẫn là

mình.

Xem ra cô nghĩ không sai, hiện tại cái thiên hậu điện ảnh này ỷ có chút danh tiếng, có mấy đồng tiền dơ bẩn, thì liên tục khinh khi người khác.

"Con khỉ nhỏ, làm thế nào, lần này chắc chắn sẽ bị đánh đó?" Mặt cô nhăn nhó, nhỏ giọng hỏi, hình như cô đã bị dọa đến mất hồn.

Nếu lỡ đánh nhau thật, thì họ không chết cũng tàn phế thôi.

"Nhớ kĩ những lời anh vừa nói với em, cho dù xảy ra chuyện gì, em cũng không cần phải lo lắng, lại càng không cần đõ cho anh cái gì, biết không?" Phong Khải Trạch tỏ ra rất bình tĩnh, chính xác là không bị những tên cờ bắp vạm vỡ kia dọa sợ, còn có thể dịu dàng nói chuyện với cô.

"Đến lúc nào rồi mà anh còn có tâm tình nói thứ này." Cô tức giận phản bác lại, trong lòng càng lúc càng sốt ruột.

Cô sốt ruột, nhưng anh lại không, thật đúng như hoàng đế không gấp mà thái giám đã gấp.

"Cho dù khi nào, chỉ cần em an toàn, em không có việc gì, thì anh luôn có tâm tình nói những chuyện khác." Anh hơi cúi người xuống, kè sát mặt cô, lấy tay nhéo cái mũi của cô, tràn đầy cưng chiều, bộ dạng có chút như đang đùa giỡn.

Cô nhíu mày hất tay anh ra, nghiêm túc nói "Anh đàng hoàng một chút đi, chúng ta đang đối đầu với kẻ mạnh đấy!"

"Kẻ mạnh ở đâu?"

"Khỉ nhỏ, đừng lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn được không, em không muốn anh có chuyện. Không thì thế này, em đến nói xin lỗi Mạc Khả Ngôn, cho chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, em tin tưởng chỉ cần thành tâm xin lỗi thì sẽ không có vấn đề gì." Tạ Thiên Ngưng không muốn làm lớn chuyện này nên quyết định muôn nói xin lỗi với Mạc Khả Ngôn.

Nhưng Phong Khải Trạch thì không nghĩ vậy, vẻ mặt vốn là dịu dàng trở nên cực kì nghiêm túc, còn có tức giận, mạnh mẽ nói: "Không cho phép nói xin lỗi, chọc tới anh, đó là cô ta tự tìm đường chết."

"Nhưng ——"'

"Em cứ đứng bên cạnh anh là được, còn lại tất cả cứ để anh giải quyết, ngoan!" Anh xoa đầu của cô giống như đang dỗ trẻ con.

Bị người ta xem thành trẻ con mà dụ dỗ, Tạ Thiên Ngưng cảm thấy thật lúng túng. Nếu bình thường, cô nhất định sẽ tranh cãi tới cùng, nhưng tình huống bây giờ thì khác, cô vẫn nên im lặng hơn.

Mạc Khả Ngôn đứng ở bên cạnh, nghe rõ ràng lời hai người nói. Dáng vẻ tình nồng ý mật của họ, khiến cô nhìn mà rất tức giận, trong lòng còn có một chút đố kị.

Trong tình huống này bọn họ còn có thể liếc mắt đưa tình, thật sự là không để thiên hậu điện ảnh như cô vào mắt. Nhất là một người đàn ông ưu tú như thế, lại có thể cam lòng chiều chuộng một người xấu như vậy, mà không đoái hoài đến một người đẹp như cô, đáng ghét.

Xem ra hôm nay cô phải dạy dỗ hai người thật tốt, bằng không chuyện này mà truyền ra ngoài, mặt mũi của cô vứt đi đâu?

"Hai người các người đủ chưa, lúc này còn có tâm tình nói chuyện yêu đương, thật là buồn cười?"

"Mạc Khả Ngôn, tôi thấy cô quá chán ngán cuộc sống an nhàn của mình, muốn sống khổ một chút, vậy được rồi, tôi sẽ giúp cô." Phong Khải Trạch quay lại nhìn Mạc Khả Ngôn, trong mắt tràn đầy khinh thường và chán ghét, còn có chút khí phách tà ác.

Ánh mắt đáng sợ này khiến toàn thân Mạc Khả Ngôn rợn lên, run rẩy liên tục.

Người bình thường không thể nào có ánh mắt như thế, rốt cuộc anh là ai?

Mặc kệ anh là ai, vì tranh hòn thua, cô tuyệt đối không thể nhượng bộ.

"Khoác lác vô sỉ, sao anh không để ý xem tình huống bây giờ là như thế nào, còn dám mở miệng ngông cuồng, muốn giúp đỡ tôi, nên nói là tôi sẽ giúp đỡ anh đấy." Mạc Khả Ngôn đưa mắt nhìn xung quanh, tỏ ý ưu thế của mình.

"Cô thật muốn chết như vậy sao?" Phong Khải Trạch giễu cợt hỏi.

"Không cần khua môi múa mép, người có mắt đều có thể nhìn được tình hình bấy giờ thế nào. Chỉ cần tôi nói một câu, các người sẽ biến thành bao cát để người khác đánh ngay."

"Cô chắc chắn?"

"Tôi cực kỳ chắc chắn."

Mạc Khả Ngôn càng nói càng tự tin, vốn còn có chút sợ hãi, nhưng bấy giờ tất cả đều biến mất.

Cô tại sao phải sợ, chỉ là một ánh mắt mà thôi, nhiều diễn viên có thể diễn xuất ánh mắt như thế, không có gì phải lạ.

Tạ Thiên Ngưng thấy Mạc Khả Ngôn tự tin như vậy, mức tin tưởng dành cho Phong Khải Trạch càng giảm xuống. Tình huống bấy giờ nguy cấp thế nào, cô sao có thể tin tưởng anh có thể giải quyết êm xuôi?

Nếu chuyện tiếp tục kéo dài, chắc chắn sẽ có vũ lực, cô nên làm gì đây?

Trong lúc Tạ Thiên Ngưng lo lắng nghĩ biện pháp, thì Phong Khải Trạch vẫn cầm điện thoại di động lên, bấm trên máy vài cái, vô cùng ung dung gọi điện thoại.

Sau khi điện thoại kết nối, chỉ nghe anh nói một câu: "Ngay bấy giờ, lập tức làm cho Mạc Khả Ngôn biến mất khỏi làng giải trí, nguyên nhân ra sao tạm giữ bí mật, cậu chỉ cần làm tốt là được rồi."

Nói xong một câu anh liền cúp điện thoại.

Lời nói mạnh mẽ, dứt khoát, khiến Mạc Khả Ngôn hoảng sợ, sắc mặt cũng tái nhợt, kinh hoàng một lúc sau, từ từ khôi phục lại bình tĩnh, trong lòng không ngừng tự nhủ với mình: đối phương chỉ đang phô trương thanh thế mà thôi. Đùa người ta à, anh ta làm sao có thể chỉ một lát có thể khiến cô biến mất khỏi giới giải trí, không có khả năng, cho nên nhất định anh ta chỉ đang hù dọa người, cô không thể bị anh hù sợ.

Mạc Khả Ngôn nén sợ hãi, lớn tiếng giễu cợt nói: "Anh bót khoác lác đi, chỉ bằng anh thì không thể đẩy tôi ra khỏi làng giải trí dù chỉ một chút đâu."

"Rất nhanh sẽ biết." Phong Khải Trạch cười lạnh nói, sau đó mở điện thoại

di động vào truyenfull.vn, nhìn tin tức phía trên, tiếp đó lô ra một nụ cười hả hê.

Không tệ lắm, mới một chút, Cự Phong liền thu thập được tất cả tài liệu bê bối của Mạc Khả Ngôn, làm việc xem như có hiệu suất.

Tạ Thiên Ngưng nhìn thấy Phong Khải Trạch cười đến cực kì gian trá, bèn xích gần tới muôn xem trên điện thoại có cái gì, nhưng còn chưa xem được, anh đã tắt đi.

Không có biện pháp, cô đành mở miệng ra hỏi: "Này, anh đang xem cái gì vậy, trông vui vẻ thế?"

"Nhìn chút tin tức giải trí trên báo mạng."

"Đến lúc nào rồi mà anh còn có tâm trạng xem báo, thiệt là." Cô tức giận khiên trách, trong lòng lại bắt đầu gấp gáp, len lén liếc mắt nhìn mấy tên lực sĩ bao vây họ, sợ run cả người.

Nếu đánh nhau thật, sợ rằng chỉ một đấm cô liền gục xuống.

Tạ Thiên Ngưng càng nghĩ càng sợ, thân thể không tự chủ được bước đến gần Phong Khải Trạch, kề cận anh, tìm kiếm cảm giác an toàn.

Lần này Mạc Khả Ngôn tức chết rồi, lửa giận càng ngày càng tăng, nhưng vẫn không muốn làm cảng chuyện này, bèn lùi một bước: "Con người của tôi rất rộng lượng, chỉ cần các người chân thành xin lỗi, tôi liền xem như không có chuyện gì xảy ra, thế nào?"

"Được, tôi——" Tạ Thiên Ngưng vui vẻ bước ra, định xin lỗi.

Nhưng lời còn chưa nói hết, đã bị Phong Khải Trạch kéo về, nghiêm nghị ra lệnh: "Không được phép nói xin lỗi."

"Chỉ là xin lỗi thôi mà, cũng không mất miếng thịt nào, nói xin lỗi có thể giải quyết tất cả vấn đề, có cái gì không tốt?" Cô không vui, cảm thấy không nói nổi với hành động rước lấy phiền toái của anh.

Rõ ràng có thể giải quyết tốt, thế nhưng anh lại nhất định làm cho chuyện này trở nên phức tạp, nhất định là đâu có vấn đề.

"Em không sai, tại sao phải xin lỗi cô ta?"

"Chẳng qua là xin lỗi mà thôi, anh cũng đừng so đo như vậy, được không?"

"Không được, chuyện hôm nay anh nhất định phải so đo, muốn trách thì trách à không tự lượng sức, ai không chọc, cố tình kiểm chuyện với anh, còn dọa em sợ như vậy, à nhất định phải trả giá đắt."

"Anh, em, chuyện này ——" Tạ Thiên Ngưng đành im lặng, nói thế nào cũng không được, chỉ có thể lo lắng trong lòng.

Mạc Khả Ngôn lại một lần nữa bị lời nói Phong Khải Trạch dọa khiếp sợ. Cô suy nghĩ một chút, hiện tại mới nhớ tới mình còn chưa có biết tên tuổi đối phương, liền cao ngạo hỏi: "Anh là ai, lại dám lớn lối như thế, có giỏi thì xưng tên ra?"

Vừa mới hỏi xong, chợt điện thoại di động vang lên.

Phụ tá lấy di động từ trong túi lấy ra, nhìn tên hiển thị trong điện thoại, phát hiện là Đạo diễn lớn, lập tức đưa cho Mạc Khả Ngôn: "Mạc tiểu thư, là điện thoại của đạo diễn Tù."

Vừa nghe đến đạo diễn Tù, Mạc Khả Ngôn nhanh chóng cầm điện thoại tới đây, án nút trả lời, kiều my nói: "Đạo diễn Tù, sao trễ như vậy mới gọi cho em, có chuyện gì không?"

Giọng nói kia đầy sắc dụ.

Phong Khải Trạch nhìn Mạc Khả Ngôn nghe điện thoại, trên mặt lộ ra nụ cười tà.

Tạ Thiên Ngưng nhìn thấy nụ cười kỳ quái của anh, trong lòng vô cùng khó hiểu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Sự bí ẩn của anh khiến cô có cảm giác không dám tới gần, nhưng lại không kiềm hãm được suy nghĩ muốn thân cận anh, hưởng thụ sự quan tâm, che chở, sủng ái của anh.

Cô nên lựa chọn thế nào đây?

Trong lúc Tạ Thiên Ngưng còn mê man với suy nghĩ chính mình, bên tai chợt vang lên tiếng hét sợ hãi của Mạc Khả Ngôn, làm cô giật mình.

"Cái gì, đạo diễn Từ, ông bị sao vậy, chúng ta vừa mới ký các hợp đồng quảng cáo đại diện, sao đột nhiên hủy bỏ. Còn nữa sao lại đồng thời hủy bỏ hết các suất diễn của tôi chứ, ông có nhảm không vậy?"

"Đạo diễn Từ, chuyện đột nhiên như vậy, ông cũng phải cho tôi một lời giải thích đi, không thể nói hủy hợp đồng là hủy được, thật ra muốn ông tôi làm sao đây?"

"Đạo diễn Từ, đạo diễn Từ ——"

Rõ ràng, đối phương đã cúp điện thoại.

Mạc Khả Ngôn lòng như lửa đốt, gọi lại, nhưng đối phương không nghe, cuối cùng trực tiếp tắt máy làm cô càng sốt ruột hơn, đang muốn gọi cho quản lý hỏi rõ chuyện gì xảy ra, thì vừa lúc quản lý gọi cho cô.

Một cuộc gọi này, làm cô khiếp sợ lẩn đả kích.

"Cái gì, tất cả các hằng sấp kí hợp đồng đều hủy bỏ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

"Anh nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không làm rõ được anh cũng không cần làm việc nữa."

"Này, này ——"

Lần này, đối phương cũng cúp điện thoại trước như vừa nãy, xem ra quản lý cũng không muốn tiếp tục làm việc.

Đám người vạm vỡ vây quanh Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng, nhận ra tình huống đang thay đổi, nên hơi tránh ra, không bao vây bọn họ nữa.

Cho dù là ai đều có thể nhìn ra được, Mạc Khả Ngôn đang thất thế, nguyên nhân rất có thể là đắc tội hai người kia. Hiển nhiên, lai lịch hai người kia không nhỏ, nên không đắc tội thì tốt hơn.

-----oOo-----

Chương 100: Ỷ thế hiếp người

Mỗi người ở đây nhìn Mạc Khả Ngôn hoang mang gọi điện thoại, trả lời sự sợ hãi của cô là từng chút, từng chút tin tức một.

Tạ Thiên Ngưng nghe tiếng gào kinh ngạc của Mạc Khả Ngôn, trong lòng có chút vui vẻ, nhỏ giọng hỏi Phong Khải Trạch: "Này, có phải là anh giờ trò quỷ hay không?"

Chắc chắn rồi, còn phải hỏi sao?

Mặc dù kết quả này làm cô có chút vui vẻ, nhưng cũng có chút sợ.

Một cuộc điện thoại của anh là có thể khiến tất cả mọi thứ của Mạc Khả Ngôn biến mất, hiển nhiên lai lịch của anh không nhỏ. Lai lịch của anh càng lớn, lòng của cô càng sợ, càng sợ hơn, bởi vì như vậy khoảng cách giữa bọn họ càng lớn, khả năng có thể ở cùng nhau lại càng nhỏ.

Vấn đề này thật sự khiến cho cô nhức đầu.

Là do cô buồn lo vô cớ, hay là do cô nghĩ quá phúc tạp?

"Không phải mới vừa nói với em sao, em chỉ cần ngoan ngoãn sống ở bên cạnh anh là tốt rồi, những thứ khác cứ để anh giải quyết. Em xem, kết quả này cũng không tệ đi, tất cả đều rất viên mãn." Phong Khải Trạch anh tuấn sửa sang lại quần áo của mình một chút, tỏ ra oai phong một lần ở trước mặt người phụ nữ của mình.

Qua chuyện này rồi, chắc hẳn cô sẽ không phải động một tí là nói xin lỗi nữa chứ?

Anh cũng không muốn cô bị khi dễ rồi còn phải nói xin lỗi.

"Em ngửi thấy một mùi trên người của anh?" Cô nhíu mày nói, trong mắt có chút giễu cợt.

"Mùi gì?"

"Mùi tự kỷ."

". . . ." Anh liếc cô một cái, không nói gì.

Cái này gọi là uy nghiêm (oai phong), cô lại nói thành tự kỷ, thật đả thương người khác mà.

Tạ Thiên Ngưng nhìn gương mặt thối của anh, biết trong lòng anh mất hứng, cười hì hì bỏ sung giải thích: "Có điều em thích."

"Thật sự thích?"

"Em không phải thích anh, mà là thích vẻ oai phong của anh, anh đừng có mà hiểu sai."

"Mặc kệ là cái gì, chỉ cần em thích là tốt rồi." Anh vừa nghe thấy cô nói hai chữ 'em thích' này, tâm tình thật tốt, cái gì cũng không so đo nữa.

Hai người không coi ai ra gì liếc mắt đưa tình, nhất là Phong Khải Trạch, vô cùng cung chiêu khiến những cô gái khác ở hiện trường nhộn nhạo như mở cờ trong bụng, rất là hâm mộ Tạ Thiên Ngưng có một người đàn ông cung chiêu mình như vậy.

Mỗi người phụ nữ đều hi vọng có một người đàn ông sủng ái mình, đàn ông như vậy chỉ có thể gặp mà không thể cầu, họ cũng chỉ có thể nhìn và hâm mộ mà thôi.

Mạc Khả Ngôn không có tâm tư đi quan tâm người khác liếc mắt đưa tình, càng không có tinh lực suy nghĩ cái chuyện đàn ông sủng ái phụ nữ, cả trái tim đều đặt ở trên điện thoại di động, cầm trong tay điện thoại di động, gọi hết cuộc này đến cuộc khác, muốn biết rõt cuộc tình hình hiện tại là thế nào.

Nhưng cô gọi điện thoại, nếu không phải là không gọi được, thì là đối phương không nhận, coi như nhận, cũng chỉ lạnh nhạt nói mấy câu, nói xong liền ngắt.

Nếu là lúc trước, những người này chỉ ước gì được nói thêm với cô mấy câu, nhưng bây giờ, mọi người đều giống như nhìn thấy ôn thần, liên tiếp treo điện thoại của cô, cái gì cũng không chịu nói với cô, thật đáng hận.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Mạc Khả Ngôn nghĩ đi nghĩ lại, chợt nghĩ đến hai người đang liếc mắt đưa tình kia, liền hướng mắt lên người bọn họ, hoài nghi hỏi: "Có phải là do

hai người giở trò quỷ hay không?"

Phong Khải Trạch nghe thấy giọng điệu không tốt của cô, khinh thường cười cười, lúc này mới châm chọc nói: "Bây giờ cô mới biết, có phải là đã quá muộn rồi hay không?"

"Anh ——" Mạc Khả Ngôn theo thói quen giận đến muốn mắng người, thế nhưng trong lúc này, lại không thể mắng được.

Bây giờ cô đã không còn là thiên hậu điện ảnh như trước kia nữa rồi, qua hôm nay, chỉ sợ sẽ hai bàn tay trắng, có thể khiến cho cô trong một đêm trở thành người hai bàn tay trắng, chính là hai người đứng ở trước mắt kia. Nếu như cô chọc giận bọn họ nữa, chẳng phải là tự tìm đường chết?

Mạc Khả Ngôn cân nhắc lợi hại, liền thay đổi giọng điệu, hòa hòa khí khí hỏi: "Tiên sinh, xin hỏi anh là ai?"

Nếu người đàn ông kia thật sự có bản lãnh này, vậy lấy lòng anh ta, chẳng phải sẽ có được tất cả mọi thứ hay sao.

"Cô còn chưa đủ tư cách để biết tôi là ai. Tôi nói rồi, chọc tới tôi, cô sẽ phải trả giá thật lớn." Phong Khải Trạch cười tà, căn bản là không để Mạc Khả Ngôn vào mắt.

"Anh ——"

Mạc Khả Ngôn đang trong tình trạng cấp bách, cộng thêm trong khoảng thời gian ngắn bị dồn đến bước đường cùng nên không có cách nào bình tĩnh nói chuyện, chỉ cần nghe được một chút xíu lời khó nghe, liền muốn nổi giận.

Vốn cô nghĩ muốn lấy lòng người đàn ông này, cũng biết không thể nào chọc vào người này, nhưng do giận quá mất khôn, chỉ muốn xả giận cho bản thân.

Nhưng ngay lúc cô muốn mắng người, trợ lý bên cạnh đột nhiên kinh ngạc kêu to: "Mạc tiểu thư, cô xem, đây... đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Trợ lý đưa điện thoại qua, đến trước mặt Mạc Khả Ngôn, mở giao diện truyenfull.vn lên, phía trên tất cả đều là xì căng đan về thiên hậu, còn có cả ảnh chụp, tăng thêm tính chân thật của tin tức.

Trong lòng hoảng loạn. Trên truyenfull.vn, tất cả đều là hình ảnh thân mật của cô với một ông chủ lớn, thậm chí ngay cả ảnh giường chiếu cũng có, chỉ ra nguyên nhân cô đạt được danh hiệu thiên hậu điện ảnh này, ngay cả việc cô phẫu thuật thẩm mỹ, nâng ngực cũng được nói rõ ràng, càng khoa trương hơn là ảnh chụp trước khi phẫu thuật thẩm mĩ của cô, quả thật chính là bình thường không có gì nổi bật.

Nhìn thấy tất cả đều là tin tức tiêu cực, Mạc Khả Ngôn luồng cuồng, đoạt lấy di động, hung hăng đập xuống đất, đập xong, còn dùng chân đạp, vừa đánh vừa chửi: "Ghê tởm, rốt cuộc là ai đăng những chuyện này lên mạng, là ai?"

Những chuyện này, vẫn luôn được giữ bí mật rất tốt, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện ở trên mạng được, hơn nữa còn là toàn bộ cùng xuất hiện, rốt cuộc là ai có thể có bản lãnh lớn như thế, trong nháy mắt hủy diệt cô?

Mạc Khả Ngôn một bên đạp vừa nghĩ, lại nghĩ tới hai người bên cạnh kia, bèn ngưng đập điện thoại di động, chuyển tầm mắt đến trên người Phong Khải Trạch, có chút tức giận, nghiêm nghị hỏi: "Anh, anh làm như thế nào?"

Nếu như không có thể lực lớn mạnh, sẽ không có khả năng làm được những chuyện như vậy, anh ta rốt cuộc là ai?

Biết rõ anh không dễ chọc, nhưng cô vẫn không thể ăn nói khép nép với anh, bởi vì làm như vậy, cô sẽ cảm thấy rất mất thể diện. (tâm: cái này là chết vì bệnh sĩ đây mà)

"Cô không phải đã thấy rõ ràng rồi sao, tôi chỉ gọi một cuộc điện thoại mà thôi." Phong Khải Trạch cười lạnh trả lời, sau đó không để ý đến Mạc Khả Ngôn, nói với nhân viên phục vụ bên cạnh: "Bây giờ cô ta đã không có 20 triệu để bao trọn khách sạn này nữa rồi, đem hành lý của chúng tôi trở về đi."

Ông chủ khách sạn đi ra, cung cung kính kính, cười hì hì nói: "Nếu cô ấy đã không có 20 triệu bao trọn nơi này, vậy anh mới vừa rồi ra giá 18 triệu, nó vẫn được tính chứ?"

Không đợi Phong Khải Trạch trả lời, Tạ Thiên Ngưng ngược lại cường thề xuất trận, đứng ở phía trước, hợp tình hợp lý tranh cãi với ông chủ: "Ông chủ, trận đấu giá vừa rồi chúng tôi đã thua, vì thua nên giá đấu trước đó sẽ

không được tính. Mặc dù Mạc Khả Ngôn tiểu thư không có đủ năng lực trả 20 triệu để bao trọn nơi này nữa, nhưng chúng tôi cũng sẽ không dùng 18 triệu để bao nó. Nếu như ông cảm thấy không cam lòng, ông có thể đi hỏi Mạc Khả Ngôn tiểu thư một chút, xem xem cô ấy có đồng ý bao nơi này nữa hay không, nếu như đồng ý, vậy chúng tôi liền rời đi, nếu như không guyên ý, tất cả liền theo giá bình thường mà tính. Tôi nói như vậy, là rất hợp lý rồi."

Muốn chiếm tiện nghi của cô, không có cửa đâu.

Phong Khải Trạch nghe những lời này của cô, lại nhìn khí thế cường hẵn của cô, không nhịn được cười cợt.

Vừa nãy khi đối phó với Mạc Khả Ngôn, tại sao cô lại không có khí thế như vậy? (tâm: chị này y như chó cậy giàn nhà gà cậy giàn chuồng á, gắp kẽ mạnh thì co vòi mà gắp đúra yếu thì cứ như ăn doping ==)

Nhưng mà anh thích.

Ông chủ trưng ra vẻ mặt buồn rầu, biết mình yêu cầu không hợp lý, nên ngược lại cười hì hì hỏi Mạc Khả Ngôn: "Mạc tiểu thư, xin hỏi cô còn _____"

Còn chưa nói xong, Mạc Khả Ngôn đã cắt lời hắn, rống to mắng: "Chỉ bằng cái Khách sạn rách nát này mà cũng muốn tôi trả 20 triệu để bao nó sao, nằm mơ."

"Cô đã không muốn bao khách sạn của tôi, vậy tại sao cô lại đuổi toàn bộ khách của tôi đi, cô như vậy cũng quá đáng chứ sao?" Ông chủ tức giận, không nể xíu mặt mũi nào cho Mạc Khả Ngôn, hung ác mắng lại.

"Bây giờ tâm tình của tôi không tốt, tốt nhất ông đừng đụng vào tôi."

"Cô tâm tình không tốt, chẳng lẽ tâm tình của tôi tốt sao? Việc làm ăn của tôi giờ đã bị cô làm hỏng, tổn thất của tôi ai tới bồi thường cho tôi đây?"

"Ông chủ, tôi vốn muốn bao hết tiệm của ông, nhưng là hai người bạn họ động chút tay chân, nên bây giờ tôi không bao nữa. Nếu như ông cảm thấy tức giận, thì tìm hai người bạn họ mà tính sổ, bởi vì tất cả chuyện này đều không liên quan đến tôi, là lỗi của bạn họ." Mạc Khả Ngôn đầy toàn bộ trách nhiệm lên đầu Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngung, muốn dùng cái

này để trả thù bọn họ.

Lần này Tạ Thiên Ngưng thật sự không nhịn được nữa, không quan tâm thân phận của đối phương rốt cuộc là gì, đứng ra lý luận với cô ta: "Cái người này cô nói chuyện thật là thất đức, cũng không sợ bị sét đánh sao? Khách trong khách sạn là do cô đuổi đi, cô cũng nói muốn bao trọn nơi này trước, còn chính mình đồng ý đấu giá. Đáu giá thắng, trả tiền không nổi, giờ lại kiếm cớ dùn đầy trách nhiệm. Mạc Khả Ngôn tiểu thư, nếu như cô không có tiền, cũng không cần học bộ dạng người có tiền mà đốt tiền như vậy, thực tế thì không ai có thể nói cô. Nhưng bây giờ cô không trả tiền được, liền muốn tìm người gánh tiếng xấu cho cô, cô không cảm thấy rất ghê tởm sao? Đánh sưng mặt lên cũng không bằng được người béo, chết vì sỉ diện."

Mạc Khả Ngôn bị Tạ Thiên Ngưng dùng dùn mắng ột trận lại không phản bác được, cảm thấy cực kì bẽ mặt, còn chưa nghĩ ra lời đáp trả, đối phương lại bắt đầu dùng dùn mắng tiếp.

"Về sau lúc ra cửa, hoặc là cô mặc thêm quần áo vào, hoặc là lột hết đi, làm gi mà ăn mặc lôi thôi lèch thêch, ảnh hưởng bộ mặt thành phố. Cô chẳng qua cũng chỉ là một con hát, có cái gì hơn người chứ, có người theo đuổi cô, cô liền đỏ tía, nếu không có ai theo đuổi cô, cô chính là một đồng phân (nguyên văn). Không có bản lĩnh còn đòi học theo chị hai xã hội đen tìm người đánh nhau, cô muốn đánh phải không, đánh đi, tôi sẽ gọi điện cho 180 (...), cô liền là quý đáng ghét bị vạn người trên màn ảnh phỉ nhổ

"Cô ——"

Mạc Khả Ngôn lại tức điên lên rồi, đang muốn la lối om sòm mắng lại, nhưng bên cạnh lại vang lên tiếng vỗ tay.

Phong Khải Trạch mãnh liệt vỗ tay, vừa vỗ tay vừa tán dương: "Tốt, làm phụ nữ của anh, nên có khí thế như thế này, không tệ không tệ. Tiếp tục tiếp tục, anh còn muốn nghe !"

"Anh, anh làm gì thế hả?" Tạ Thiên Ngưng quay lại, kéo lấy một góc áo của anh, không cho anh vỗ tay nữa.

Mới vừa rồi cô chẳng qua là quá tức giận, không muốn lãng phí tiền bạc một cách vô ích, cho nên mới to gan giáo huấn Mạc Khả Ngôn.

Nhưng sau khi nói xong, trong lòng cô lại phát run! Cô luôn luôn không thích chọc nhân vật như thế, hôm nay lại vì quá tức giận mà chọc phải, về sau nhất định sẽ có rất nhiều phiền toái.

"Vỗ tay cổ vũ em!" Anh trả lời cực kì rõ ràng, cười đến vô cùng vui vẻ.

"Anh đừng quên, bên cạnh còn có mười mấy người đàn ông cao to đó, ngô nhô đánh nhau thật, vậy chúng ta cũng chỉ có nước chịu đòn thôi, anh có biết hay không?"

Phong Khải Trạch dịu dàng cười cười, không trả lời vấn đề của cô, mà là mặt ngó những người đàn ông vạm vỡ kia, lạnh lùng nói ra: "Không muốn rơi vào kết quả hai bàn tay trắng giống như Mạc Khả Ngôn, lập tức biến mất cho tôi."

Mười mấy người kia biết người trước mắt không dễ chọc, anh vừa nói xong, bọn họ lập tức rời đi.

Mạc Khả Ngôn thấy người cô gọi tới đi mất, tất cả phách lối cùng kiêu ngạo đều biến mất, lúc này chỉ có lo lắng và sợ hãi.

Nhin tình thế một chút, ngẫm lại tình cảnh của mình lúc này, đành bỏ mấy lời ngoan độc, không cam tâm tình nguyện rời đi.

"Các người cứ chờ đây."

Cô phải đi về trước để ổn định lại địa vị thiên hậu, đây mới là chuyện quan trọng, chờ sau khi giải quyết xong, rồi quay lại tìm hai người kia tính sổ cũng không muộn.

Trợ lý đi theo Mạc Khả Ngôn, thấy cô đi, cũng lập tức đuổi theo.

Khách sạn lại khôi phục yên bình như trước, thậm chí là yên tĩnh hơn trước kia.

Ông chủ nhìn khách sạn của mình trống không, than thở: "Haiz ——"

Vui mừng vô ích một hồi.

Phong Khải Trạch không để ý tới than thở của hắn, lạnh lùng nói ra: "Ông chủ, ông còn nhận khách nữa hay không, không tiếp khách nữa vậy tôi đổi sang khách sạn khác đó?"

Nếu như là một mình anh, thì anh tuyệt đối sẽ bỏ tiền bao trọn khách sạn này.

Nhưng bây giờ anh không có một mình, nếu như anh bao toàn bộ nơi này, chỉ sợ có người lại tiếc tiền.

Cân nhắc cẩn thận, anh vẫn nên đi theo tâm tư của cô thì tốt hơn.

"Nhận, sao lại không nhận chứ." Ông chủ thu hồi vẻ mặt sầu bi, lập tức khuôn mặt tươi cười hoan nghênh khách đến, sau đó ra lệnh nhân viên phục vụ một bên: "Còn không mau lên một chút, mang hàng lý của khách lên phòng."

"Vâng."

"Ông chủ, cho tôi thêm một phòng nữa, cạnh phòng của cô ấy."

"Được, tôi đã biết, lập tức có phòng cho anh."

Phong Khải Trạch nói xong, liền dịu dàng nhìn cô gái đứng bên cạnh anh, mang theo một chút ý xấu, dò hỏi: "Không ngại khi anh làm hàng xóm của em chứ?"

"Ngại thì có tác dụng gì sao?" Cô hồn hển trừng mắt anh, tức giận hỏi.

"Không có tác dụng gì cả." Anh trả lời dứt khoát. Coi như cô đế ý, anh cũng sẽ ở bên cạnh cô, đây là chuyện tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Tiếp tục phát triển thêm nữa, vậy anh liền trực tiếp ở cùng một phòng với cô, đây là chuyện tất nhiên.

"Vậy sao anh còn hỏi thêm câu này nữa?" Cô liếc anh một cái, sau đó đi về phía gian phòng của mình.

Phong Khải Trạch đi theo, cùng cô sóng vai, giống như một Hộ Hoa Sú Giả, canh giữ ở bên người cô.

Tạ Thiên Ngưng rất hài lòng cái kết quả này, vui vẻ trở về phòng, trong lòng có một loại cảm giác tự hào trước nay chưa từng có, thậm chí còn vênh mặt uốn ngực mà đi hơn trước kia.

Thứ lỗi cho cô có chút ý thế hiếp người, cô chẳng qua là muốn ném thử

cảm giác cao hơn người khác một bậc là thế nào mà thôi.

Một màn sửa chữa Mạc Khả Ngôn vừa rồi, khiến cô đột nhiên cảm thấy mình từ phía dưới bò lên phía trên, lần đầu tiên làm người cao cao tại thượng.

Chuyện từ đầu tới cuối, Phong Khải Trạch đối xử với cô dịu dàng và sủng ái, khiến cho gợn sóng trong lòng cô càng lúc càng lớn, không cách nào bình tĩnh lại, loại cảm giác này thật kỳ diệu, thật là đẹp.

Thì ra cảm giác được yêu là như vậy, xem ra cô và Ôn Thiếu Hoa căn bản là không có nói qua chuyện yêu đương, nếu không khi cô đi cùng với hắn, sao lại không có loại cảm giác kỳ diệu này chứ?

Cô muốn đắm chìm rồi.

Vậy thì chìm đi.

-----oOo-----

Chương 101: Giao trái tim đã đánh mất

Nguồn: EbookTruyen.Me

Nửa đêm, Tạ Thiên Ngưng ngủ mơ màng màng, còn mơ giấc mộng đẹp, trong mơ tất cả đều là hình bóng Phong Khải Trạch, anh cưỡi con ngựa trắng chạy vội đến chỗ cô, cô đứng giữa biển hoa chờ anh, làm công chúa của anh.

Ngay lúc cô chuẩn bị vươn tay ra, để Phong Khải Trạch kéo cô lên con ngựa trắng, đột nhiên trên lưng ngựa xuất hiện một cô gái, làm cô sợ tới mức lập tức rút tay về, mở to hai mắt nhìn khuôn mặt cô gái kia, muốn biết cô là ai, nhưng nhìn hồi lâu vẫn là không thấy rõ gương mặt, nhìn thế nào cũng là mơ mờ hồ hồ.

Cô sốt ruột, kích động, cố gắng nhìn, nhưng vẫn mãi nhìn không rõ lầm.

Nhưng ngay khi cô cẩn thận quan sát cô gái kia là ai, thì Phong Khải Trạch liền cưỡi con ngựa trắng cùng rời đi với cô gái kia.

Cô đuối theo phía sau hô to: trở lại, trở lại đi đừng bỏ lại em, đừng mà.

Nhưng mặc kệ cô gào thét thế nào thì con ngựa kia chạy càng ngày càng xa, từ từ biến mất khỏi tầm mắt của cô, ngay cả bóng dáng của Phong Khải Trạch cũng đã biến mất hẳn.

“Trở lại đi, trở lại đi, đừng bỏ lại em mà, đừng mà.”

“Không, không được.”

Tạ Thiên Ngưng ở trong mộng quá mức hoảng sợ kinh hãi, không nhịn được cứ mãi quát thật to, hơn nữa càng kêu càng lớn tiếng, cuối cùng hô to một tiếng, ngồi dậy, miệng thở hổn hển.

“Không được.”

Sau khi bừng tỉnh, mới biết chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng quái dị, một giấc mơ khiến cho cô cảm thấy đau lòng.

Cô vì sao lại có giấc mơ kì quái này chứ?

Phong Khải Trạch ở cách vách nghe được tiếng hét của cô, cho rằng xảy ra chuyện gì đó, vì thế liền trực tiếp mặc áo ngủ chạy đến, đẩy cửa một cái phát hiện mở không ra, trên người lại không có chìa khóa, dứt khoát dùng chân đá.

Rầm _____

Sau khi một cước đá văng cửa, vội vàng bật đèn, tầm mắt tập trung vào người trên giường, nhìn thấy cô mồ hôi đầy đầu, ngồi ở chỗ kia thở hổn hển, trong lòng thở dài nhẹ nhõm, từ tùng đi đến bên giường, ngồi xuống, thân thiết hỏi: “Gặp ác mộng sao?”

Anh còn tưởng rằng cô xảy ra chuyện gì, thì ra là nằm mơ.

Tạ Thiên Ngưng dùng ánh mắt ngu ngơ nhìn người đàn ông ở trước mặt, bỗng nhiên nghĩ đến giấc mộng vừa rồi kia, trong đầu xuất hiện cảnh anh cưỡi ngựa cùng cô gái khác rời đi, cảnh tượng bỏ rơi, mặc kệ cô.

Nghĩ chút chuyện, trong lòng cô rất sợ hãi, nhào vào trong ngực anh, gắt gao ôm lấy anh, thấp giọng cầu xin nói: “Đừng bỏ lại em, đừng bỏ lại em.”

Tuy rằng đó chỉ là một giấc mộng, nhưng giấc mộng này lại làm cô biết được một việc, cô thật sự sợ hãi khi bị anh bỏ lại.

“Đồ ngốc, anh sẽ không bỏ lại em, yên tâm đi.” Anh ôm cô, ôn nhu dỗ dành cô.

Tuy rằng anh không biết cô mơ thấy gì, nhưng cô có thể chủ động nhào đến ôm lấy anh, anh thật sự rất vui.

Cô chủ động, chứng minh trong lòng cô anh chiếm vị trí quan trọng hơn rồi, đã thành một phần không thể thiếu.

“Khi nhỏ, anh nói lời phải giữ lời, nói không bỏ lại em, sẽ không được bỏ lại em đó.”

“Đây là lời hứa của anh với em, anh nhất định sẽ tuân thủ lời hứa này, tin anh, được không?”

Cô ngẩng đầu lên, đối mặt với ánh mắt nhu tình kia, mắt hồn, kìm lòng không dũng mà gật đầu, tin anh.

Tuy rằng chữ hứa hẹn rất đơn giản, nhưng nhìn thấy thâm tình trong mắt anh, lời hứa này đối với cô mà nói, thật giống như nặng ngàn cân, không dễ dàng có thể di động. Hơn nữa trong khoảng thời gian này anh đối với cô rất cung chiều, làm mọi chuyện đều vì cô, khiến cô càng tin tưởng vào anh.

Có phải cô đã giao trái tim của mình cho anh rồi không?”

“Thế nào, sao nhìn anh như thế?” Anh nhìn vào trong mắt cô tràn đầy mê mang, còn hơi có chút đầm chìm, bèn mỉm cười, sủng nịch hỏi cô.

Cô không nghĩ nhiều, nói thảng lời trong lòng: “Khi nhỏ, em giống như thích anh rồi, phải làm sao giờ?”

Nghe câu này, Phong Khải Trạch mừng rõ như điên, gắt gao ôm lấy cô kích động nói: “Anh chờ chính là đáp án này.”

“Nhưng mà em sợ.” Tạ Thiên Ngưng để anh ôm, một chút cũng không kháng cự, có chút ưu thương.

“Không phải sợ, mọi việc có anh chối cho em rồi, dù trời sắp xuống cũng

không sao.”

Trời sập xuống, cùng lầm thì bọn họ cùng chết.

“Anh có phải giống như Ôn Thiếu Hoa, phuôi mông đi mà không cần đến em nữa, còn ghét bỏ vì em không đủ xinh đẹp, không đủ ôn nhu hay không?”

Có lẽ bị người khác vứt bỏ như rác rưởi, nên cô đặc biệt sợ lại bị vứt bỏ thêm một lần nữa.

Trong lòng cô đã có vị trí cho anh, nếu bị anh vứt bỏ, vậy so với bị Ôn Thiếu Hoa vứt bỏ còn đau khổ hơn.

Đau khổ này, cô không biết bản thân mình có thể chấp nhận được hay không?

“Bộ dáng xấu nhất của em anh cũng đều thấy qua, hơn nữa còn có thể chấp nhận, em còn lo gì? Bé ngốc, đừng nghĩ nhiều như vậy, em chỉ cần làm tốt một việc là được, chỉ cần em làm chuyện này thật tốt, vĩnh viễn chúng ta sẽ mãi mãi hạnh phúc.” Anh ôm cô càng chặt, trong lòng hưng phấn đến không thể nói rõ ra.

16 năm qua, anh sống trong thế giới lạnh như băng, cho đến giờ đều không có cảm nhận được sự áp박.

Nhưng giờ, anh đã cảm nhận được cuộc sống của mình tràn đầy ánh mặt trời, không còn hắc ám cùng lạnh như băng nữa. Cùng nắm tay cô đi cả cuộc đời, cho tới nay đây chính là nguyện vọng của anh, nguyện vọng này cũng sắp được thực hiện rồi.

“Em chỉ cần làm tốt một việc là được rồi sao, là chuyện gì?” Tạ Thiên Ngưng rời khỏi lòng ngực của anh, thật cẩn thận hỏi cho rõ ràng.

Mặc kệ là chuyện gì, cô nhất định làm chuyện này thật tốt.

“Yêu anh, tin tưởng vào anh, đây là chuyện em phải làm.” Phong Khải Trạch dùng hai tay nâng mặt cô lên, tình ý triền miên nói, trên mặt tràn đầy nhu tình tươi cười.

“Yêu anh, tin tưởng anh?”

“Đúng, em chỉ cần yêu anh, tin anh là được rồi. Tin tưởng anh, mặc kệ anh làm chuyện gì, đều không có lỗi với em, càng không tổn hại đến em.” Anh nắm tay cô, đặt lên trên vị trí trái tim của mình, thâm tình nói: “Bởi vì vị trí này của anh, mười sáu năm trước đã chứa đầy em, không thể giả vờ chứa những người khác.”

Mười sáu năm trước, lúc anh mở quyển nhật ký của cô ra, có những gì đó liền chui vào hết trong lòng, mà cô cứ mãi xâm nhập không ngừng lấp đầy lòng anh, cho đến giờ cô vẫn như cũ tràn ngập trong lòng anh.

Cô ở trong lòng anh, là không thể thay thế.

“Tuy rằng em không biết làm thế nào, nhưng em nhất định sẽ cố gắng nỗ lực.” Cô lại một lần nữa nhào vào lòng ngực anh, gắt gao ôm anh, cảm nhận được vòng ngực áp của anh.

Giờ khắc này, cô mới biết được, thì ra cô căn bản không hề yêu Ôn Thiếu Hoa, đối với Ôn Thiếu Hoa chỉ là một loại nhận thức cứng ngắc mà thôi, trong lòng đã nhận định hắn ta chính là chồng tương lai của cô, nên sau khi bị Tạ Minh San cướp đi, cô mới tức giận.

Nhưng nhận định này chẳng phải tình yêu, tức giận này cũng không phải là thích hắn, một loại mất đi gì đó làm cô cho rằng mình tức giận.

“Em không cần nỗ lực làm gì hết, chỉ cần mỗi ngày vui vẻ chờ ở bên cạnh anh, cùng anh chia sẻ hết mọi chuyện trong cuộc sống đã gấp qua, vậy là được rồi.” Anh cũng ôm cô, cảm nhận được phần yêu thương mới này sinh của cô.

Anh sẽ làm cho phần yêu thương này từ từ lớn dần, đến khi nó nở hoa kết quả.

“Được.” Cô vui vẻ trả lời.

Phong Khải Trạch lại dùng sức ôm chặt lấy cô một hồi, mới chậm rãi buông cô ra, dỗ dành nói: “Hiện giờ đã hơn hai giờ sáng rồi, nhanh ngủ chút đi, bằng không ngày mai lại không có tinh thần đó.”

Sau khi nói xong, đỡ cô nằm xuống, còn đắp chăn giúp cô.

Tạ Thiên Ngưng không có cự tuyệt, ngoan ngoãn nằm xuống ngủ, nhưng

lại không có nhắm mắt lại, luôn luôn nhìn anh, lo sau khi ngủ, hết thảy đều là giấc mộng, gì cũng không còn.

Anh nhìn thấy lo lắng trong mắt cô, liền cố gắng an ủi cô: “Nhanh ngủ chút đi, anh ở ngay bên cạnh em, có việc cứ hô lên một tiếng là được rồi.”

Cũng may phòng ở nơi này cách âm không tốt, chỉ cần âm thanh cách vách phát ra hơi lớn một chút sẽ nghe được hết.

“Được.”

Cô thản nhiên cười cười, rốt cuộc có thể an tâm nhắm mắt lại ngủ.

Trải qua một lúc nói chuyện, khoảng cách giữa bọn họ đã kéo gần lại, nhất là cô, bỗng cảm thấy trong lòng có một loại cảm giác nảy sinh, từ từ lớn mạnh.

Phong Khải Trạch nhìn cô nhắm mắt lại, sau đó ngồi một hồi, mới lặng lẽ rời đi, trước khi rời đi còn tắt đèn, rồi khép cửa lại.

Cửa vừa rồi mới bị anh đá văng, nên chỉ có thể che lại.

Cũng không cần nói. Chẳng qua cũng không sao cả, anh ở cách vách, tùy lúc đều sẽ biết rõ tình hình bên này.

Tạ Thiên Ngưng mới vừa tiến vào giấc mơ, là một giấc mộng đẹp, Phong Khải Trạch cưỡi con ngựa trắng chờ cô, chậm rãi đi trên biển hoa, lúc này đây cũng chỉ có hai người bọn họ, không có người thứ ba, càng không có cô gái không nhìn rõ mặt kia.

Cô có thể an tâm rồi.

Nhưng mà cô không biết, bên kia lại tràn ngập nguy cơ.

Hồng Thùa Chí tìm đến một họa sĩ, miêu tả bộ dạng của Tạ Thiên Ngưng ra để cho họa sĩ vẽ ra tướng mạo của cô, trải qua nhiều lần cố gắng, rốt cuộc đã có thể vẽ ra được cô gái này.

Có bức họa rồi, không sợ không bắt được cô.

“Thiếu gia, cô gái này hiện giờ đang ở trấn Cố Vận ở A Thị, bên cạnh cô ta còn có một người đàn ông, hình như là bạn trai của cô ấy.”

“Được lắm, hiện giờ tôi sẽ phải đi dạy dỗ cô ta thật tốt, để cô ta biết khi đắc tội với Hồng Thùa Chí này thì sẽ có kết quả thế nào?”

Hồng Thùa Chí vừa nghe được tin tức của Tạ Thiên Ngung, lập tức lén đường đi để trốn Cố Vận.

Nhưng còn chưa ra khỏi cửa, Hồng Thi Na từ trên lầu đi xuống, nhẹ giọng hỏi: “Anh, anh muốn đi đâu vậy?”

“Anh đi trùng trị một người.”

“Anh, em có chuyện này muốn nhờ anh giúp.”

“Có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, anh trai nhất định giúp em.” Hồng Thùa Chí cung chiêu sờ sờ đầu Hồng Thi Na, cực kỳ yêu thương cô.

“Anh, mấy ngày nay em đều không có tin tức của Khải Trạch, hỏi Đường Phi thì hắn nói hắn cũng không biết. Khải Trạch hình như đang cố ý tránh né em, anh giúp em tìm anh ấy có được không?” Hồng Thi Na với bộ dáng điềm đạm đáng yêu, thật làm cho người ta thấy trìu mến.

Hồng Thùa Chí nghe những lời này của cô, trong lòng liền bốc hỏa lớn, phẫn nộ mắng: “Cái tên Phong Khải Trạch chết tiệt này, dám đối xử với em gái của anh như vậy, chờ anh tìm được hắn ta, nhất định phải dạy dỗ cho hắn thật tốt.”

“Anh, anh chỉ cần giúp em tìm anh ấy là được rồi, đừng đánh anh ấy mà!” Hồng Thi Na cầu xin nói, không muốn Phong Khải Trạch bị thương.

“Yên tâm, anh tự có chừng mực, chuyện này cứ giao cho anh đi làm đi, trở về nhất định anh giúp em tìm người.”

“Dạ.”

Hồng Thi Na ngây thơ mỉm cười, sau đó nhìn Hồng Thùa Chí rời đi.

Nếu tìm được Phong Khải Trạch, cô tuyệt đối sẽ không làm những chuyện lỗ mãng giống lần trước, nhất định phải làm cho anh thật xúc động, dùng sự ôn nhu của chính mình, cảm hóa trái tim sắt đá kia của anh.

Chương 102: Phụ nữ xấu hổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sáng ngày thứ hai, Tạ Thiên Ngưng vừa rời giường liền lôi toàn bộ quần áo ra, tìm một bộ đẹp nhất để mặc, nhưng đều không hài lòng, thử hết bộ này đến bộ khác, cô lấy hết cả mấy bộ ra (kì thật cô cũng chỉ có mấy bộ này), thử tới thử lui, cảm thấy mặc đồ ngủ còn đẹp hơn.

Đây là lần đầu tiên cô để ý vẻ ngoài của mình như thế, lúc trước đi tham gia hôn lễ của Ôn Thiếu Hoa và Tạ Minh San, mọi thứ đều là do Phong Khải Trạch chuẩn bị giúp cô, cô căn bản không để tâm. Chính xác mà nói, cô chẳng qua là chỉ hướng thụ kết quả người khác nỗ lực làm.

Nói thật, nếu như không có Phong Khải Trạch, cô căn bản tuyệt đối không thể nở mày nở mặt trong hôn lễ được.

Nhưng lần này, cô vô cùng để ý, hận không thể làm mình trở nên xinh đẹp, bởi vì rốt cuộc cô cũng hiểu ý nghĩa của câu “người đẹp vì lụa” rồi (thực ra nguyên văn là “nữ vi duyệt kỹ giả dung” có nghĩa tương tự câu “người đẹp vì lụa” nên mình thay vô cho dễ hiểu)

Phụ nữ đều thích người đàn ông yêu dấu nhìn thấy một mặt đẹp nhất của bản thân mình, cô cũng không ngoại lệ, nhất là sau khi bị Ôn Thiếu Hoa bỏ rơi, cô càng hiểu rõ đạo lý này. Vì để không mất đi tình yêu của mình lần nữa, cô nhất định phải dốc toàn lực bảo vệ.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, những quần áo này đều là mua từ mấy năm trước, vừa cũ vừa xấu, khó coi chết đi được.”

“Vì sao trước kia cô không thấy mất mặt chứ?”

“A...”

Cô cầm một bộ quần áo, che kín đầu mình, hô to một tiếng, ngã xuống giường than thở.

“Ai có thể nói cho tôi biết, phải làm thế nào mới được?”

Phong Khải Trạch sau khi thức dậy, rửa mặt xong liền qua nhìn xem Tạ

Thiên Ngưng. Vừa mới vào cửa lén thấy cô lấy quần áo che đầu, nằm ngã ra giường không nhúc nhích, thở dài suốt, còn lẩm bẩm một mình.

Trên giường thì còn loạn hơn, để đầy quần áo, có một số rơi xuống đất. Từ cảnh tượng như vậy có thể đoán được cô đang thử quần áo.

Anh khẽ bước qua, không lên tiếng, nhìn xem rõt cuộc cô làm sao vậy?

Tạ Thiên Ngưng không biết có người đến, tiếp tục chán nản chuyện của mình, đột nhiên linh quang chợt lóe (chợt nghĩ ra một ý tưởng), nghĩ ra biện pháp liền ngồi dậy, hưng phấn hô: “Tôi nghĩ ra biện pháp rồi.”

Vừa hô xong thì thấy Phong Khải Trạch đứng trước mặt, cô giật nảy mình: “Anh, anh tới khi nào?”

Trời ạ, cô lại không biết anh tới khi nào, vậy bộ dạng ngu ngốc vừa nãy của cô chẳng phải là bị anh thấy được rồi sao?

Gương mặt đột nhiên có cảm giác nồng nóng, hắn là ngượng ngùng đỏ lên.

Suy nghĩ chậm rãi trở lại tối qua, anh dịu dàng như nước hứa hẹn với cô, trong lòng đập loạn kịch liệt như nai con vậy.

Bây giờ cô vẫn còn mặc những quần áo cũ thường ngày xấu xí kia, trước đây cảm thấy không có gì mất mặt cả. Nhưng bây giờ cô cảm thấy xấu hổ, thật xấu hổ.

Phong Khải Trạch không để ý rõt cuộc quần áo trên người cô là thế nào, ánh mắt và tâm tư chỉ đặt trên người cô, đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, dịu dàng áp hỏi: “Vừa nãy em nói nghĩ ra biện pháp gì, có thể nói là chuyện gì một chút được không?”

“Chuyện này, chuyện này_____” Cô lúng túng, cúi đầu, mặc cõi nói.

“Trước kia đều là em hô to gọi nhỏ với anh, có gì nói đó, còn nói rất hùng hồn, sao đột nhiên lại bắt đầu trở nên ngượng ngùng rồi?”

“Ai ngượng ngùng chứ, anh đừng nói bậy.” Cô chết cũng không thura nhận, kì thật là thật quá xấu hổ, cúi đầu càng thấp, gương mặt dường như lại nóng hơn rồi.

“Không sai, không sai, cuối cùng cũng thấy em có biểu hiện xấu hổ của

phụ nữ rồi, điều này chứng minh trong lòng em đã bắt đầu để ý đến anh.” Anh ghé sát vào mặt cô, lấy tay dí nhẹ trêu đùa lên cái mũi của cô.

Tuy rằng cô biểu hiện xấu hổ, trong lòng anh cực kì vui vẻ, nhưng anh càng thích cô thắn thắn như trước kia hơn, muốn gì nói đó, không che giấu một chút xíu gì.

“Anh thật đáng ghét!” Tạ Thiên Ngưng càng xấu hổ hơn, không được tự nhiên quay đầu đi, không nhìn anh nữa, tim đập kịch liệt như muốn bay ra ngoài.

Phong Khải Trạch khẽ mỉm cười, không trêu đùa cô nữa, mà là nghiêm túc nói: “Thiên Ngưng, ở trước mặt anh không cần gò bó chính mình, buông ra đi, biểu hiện ra ngoài con người chân thật của em, anh thích con người chân thật của em.”

“Thật hay giả?” Vẻ mặt cô hoài nghi, không tin được.

Bây giờ bộ dạng cô xấu xí, có chút như Obasan quét đường, là người bình thường đàn ông đều không thích.

Chẳng lẽ anh không bình thường?

“Vật xinh đẹp cũng chỉ có thời hạn, khi thời gian đến sẽ biến đổi đi. Nhưng những cái gì là thật, thì cho dù bao lâu, nó vẫn là thật như thế, hiểu chưa?”

“Không hiểu.” Cô ngây ngốc lắc đầu, không hiểu những lời có hàm ý sâu xa.

Không phải là năng lực lý giải của cô kém, mà ra không hiểu rốt cuộc anh là người đàn ông thế nào?

Đàn ông đều thích phụ nữ đẹp, hoặc cái gì đó xinh đẹp, đây là nhận thức của cô đối với đàn ông, chẳng lẽ không đúng?

“Thôi, không hiểu thì không hiểu, em chỉ cần là chính em là được, không cần vì anh mà cố gắng thay đổi bản thân.”

“Không phải là em thay đổi bản thân, em chỉ là muốn làm mình xứng đôi với anh một chút thôi. Nói như vậy, đứng chung với anh mới không có cảm giác không tương xứng.” Cô ra vẻ hợp tình hợp lý, xem ra rất để ý

hình tượng bên ngoài của mình.

Cô đương nhiên để ý rồi, ngay cả Ôn Thiếu Hoa cũng bởi vì cô quê mùa, cô không xinh đẹp mà không cần cô.

Bây giờ cô đã hai mươi tám tuổi rồi, khó có được một hoàng tử bạch mã, tất nhiên cô phải tôn trọng tư trên phương diện này rồi, bằng không sẽ lại mất đi.

“Đi thôi.” Phong Khải Trạch đã hiểu cô nghĩ gì, bèn nắm tay cô, đứng lên.

Tạ Thiên Ngưng chỉ ngây ngốc đứng lên theo, không biết anh muốn dẫn cô đi đâu, liền hỏi thảng: “Đi đâu?”

“Đi dạo phố.”

“Đi dạo phố làm gì?”

“Mua đồ.”

“Mua đồ gì?”

“Cái gì cũng mua.”

“.....”

Tạ Thiên Ngưng cứng họng, thuận tay cầm cái túi bên cạnh lén, đeo vào, theo anh ra ngoài.

Anh nắm tay cô, đi phía trước, cô ở đằng sau nhìn bóng lưng của anh, bỗng nhiên cảm thấy anh là người dẫn cô tìm được ánh sáng.

Âm áp trong tay chậm rãi truyền tới trong lòng.

Không bao lâu sau, hai người đi xuống lầu dưới.

Phục vụ nhìn thấy họ xuất hiện như một đôi tình nhân, hơn nữa bọn họ còn là khách duy nhất của khách sạn, cộng thêm chuyện phát sinh hôm qua nên thái độ vô cùng tốt, cung kính hỏi: “Hai vị, buổi sáng tốt lành, xin hỏi bữa sáng hai vị muốn ăn gì, tôi lập tức đi chuẩn bị.”

“Không cần chuẩn bị gì cả, chúng tôi ra ngoài ăn.” Phong Khải Trạch vẫn

trả lời mà mặt không chút thay đổi, giọng điệu có vẻ càng lạnh hơn, nói xong liền kéo Tạ Thiên Ngưng đi ra ngoài.

Mặc dù là buổi sáng nhưng bên ngoài đã vô cùng náo nhiệt, khắp nơi đều có thể nghe được tiếng cò kè mặc cả, trong hương vị đậm đặc của cuộc sống bình thường còn có cả hạnh phúc.

Đủ loại đặc sản càng làm cho người ta cảm thấy hứng thú.

Tạ Thiên Ngưng dạo một mạch qua các con đường nhỏ, nói cái gì muôn xem một chút. Nếu không phải bị Phong Khải Trạch kéo đi tiếp, chỉ sợ cô sẽ dừng lại dạo một vòng rồi.

Anh đã nói dẫn cô đi mua sắm, thì cần gì đi vội vàng như thế chứ?

“Này, không phải anh nói ra ngoài mua sắm sao, đi nhanh như vậy làm gì?”

“Đi theo anh là được rồi.” Anh trả lời đơn giản, tiếp tục kéo cô đi, ra ngoài tìm xe rồi mang cô cùng lên xe.

“Lại phải ngồi xe sao, đi đâu vậy?” Cô vẫn không nhịn được muôn hỏi.

Nhưng đáp án nhận được vẫn chỉ đơn giản mà mờ mịt.

“Mua đồ.”

Một tiếng sau, cả người Tạ Thiên Ngưng rực rỡ hàn lê, cùng Phong Khải Trạch bước ra từ một cửa hàng lớn.

Ánh mặt trời ám áp chiếu rọi làm hào quang của cô càng trở nên lóng lánh hơn, cả người tự tin hơn rất nhiều.

Người trở nên đẹp, tâm tình cũng trở nên tốt, cảm giác thoái mái hơn.

Thì ra cái anh gọi là “mua đồ” chính là mua quần áo. Nếu không phải cô có sức kêu ngừng thì chỉ sợ bây giờ đã mua hơn mười bộ rồi.

“Hiện giờ em cực kì xứng đôi với anh rồi, em sẽ không lại suy nghĩ lung tung nữa chứ?” Phong Khải Trạch cầm trong tay quần áo mới mua vừa nãy, cung chiều cười nhìn cô.

“Em mới không có suy nghĩ lung tung, anh đừng nói bậy.” Cô gân cỗ không thura nhện, chẳng qua trong bụng biết rõ quả thật cô suy nghĩ nhiều lắm.

“Em không thura nhện cũng không sao, dù sao thì trong lòng anh cũng biết rõ.”

“.....”

Tạ Thiên Ngưng đứng dưới ánh mặt trời, vươn hai tay ra, nhắm mắt lại và ngửa mặt lên trời, hít một hơi thật sâu, cảm thấy cực kỳ thoái mái, đang muốn cảm thán vài câu thì chợt nghe tiếng chuông điện thoại trong túi xách, bèn lấy ra, khi nhìn thấy màn hình hiển thị thì khuôn mặt vốn đang tươi cười bỗng trầm xuống.

Là Ôn Thiếu Hoa gọi điện tới.

Hắn cưới được vợ đẹp rồi, sao vẫn gọi điện cho cô làm gì chứ?

Chẳng lẽ là gọi tới châm biếm phụ nữ bị bỏ rơi như cô sao?

Mặc kệ là cái gì, nghe cũng không sao, dù sao người đàn ông này cũng đã không còn ảnh hưởng gì đến cô nữa rồi.

Nhấn nút nghe, lấy giọng điệu bình thường ra nói chuyện, mơ hồ có một chút lạnh lùng: “Này, tìm tôi có chuyện gì sao?”

Còn chưa nghe được đối phương nói gì thì điện thoại đã bị đoạt đi rồi.

Phong Khải Trạch đoán ra được từ vẻ mặt của Tạ Thiên Ngưng là Ôn Thiếu Hoa gọi điện đến. Vốn cho rằng cô không nghe máy, không nghĩ đến cô vẫn nhận, trong cơn tức giận đã đoạt điện thoại đi, tự mình nghe, nghiêm khắc ra lệnh: “Từ nay về sau anh không được gọi điện đến làm phiền bạn gái của tôi nữa.”

Nói xong, cúp điện thoại.

Tạ Thiên Ngưng trừng to mắt nhìn anh, có chút kinh ngạc rồi từ từ vui vẻ cười trộm.

Thì ra bộ dạng anh ghen lại đáng yêu như thế!

Anh thấy cô cười trộm, hờn giận dại dỗ: “Về sau, mọi thứ có liên quan đến Ôn Thiếu Hoa, em đều phải tránh xa, có biết ko?”

“Không cần phải cường điệu như thế chứ?”

“Xem ra anh phải đổi điện thoại cho em, thay số khác mới được.”

“.....”

Phong Khải Trạch cũng không phải là đang nói đùa, nói là làm ngay, tịch thu điện thoại của cô rồi kéo tay cô đi đến cửa hàng điện thoại di động.

Tạ Thiên Ngưng nhún nhún vai không sao cả, đi theo sau anh, quên luôn cú điện thoại kia của Ôn Thiếu Hoa.

Dù sao cũng không phải là chuyện quan trọng, quên thì quên chứ sao.

Ôn Thiếu Hoa đứng ở ngoài ban công, cầm điện thoại, vẻ mặt đau khổ, trong đầu nhớ lại lời nói nghe được khi nãy, trong lòng không vui vẻ gì.

Ở hôn lễ, Tạ Thiên Ngưng mang theo bạn trai mới đến tham dự, sóng gió nổi lên, lúc đó hắn còn tưởng rằng chẳng qua cô tìm đàn ông tới đến đóng giả mà thôi.

Nhưng bây giờ xem ra tất cả đều là sự thật.

Cô gái này không phải yêu thương hắn mười năm rồi sao, vì sao chỉ trong một tháng ngắn ngủi liền nhào vào lòng người đàn ông khác rồi?

-----oOo-----

Chương 103: Nguy cơ của Ôn Thị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ôn Thiếu Hoa đứng trên ban công, gương mặt đầy u sầu, còn có vẻ tức giận, nét mặt rất khó nhìn, cầm di động trong tay, lực đạo từ từ tăng lên, giống như muốn bóp nát điện thoại di động, vì trong lòng không vui nên muốn phát tiết hết ra bên ngoài.

Tạ Thiên Ngưng đã biến mất trong cuộc sống của hắn hơn một tháng, hắn đột nhiên cảm thấy có rất nhiều việc đã thay đổi. Bình thường thích ăn gì đó, không cần đụng tay vào cũng có được, bình thường thích dùng gì đó, đều phải do bản thân mình tự đi tìm mới có, đôi khi còn do người giúp việc mua đem về, còn không đúng với ý của hắn, tóm lại mọi chuyện đều không đúng.

Chuyện này, trước kia căn bản không cần hắn quan tâm, ngay cả những thứ cần yêu cầu cũng không cần đưa ra, chỉ cần hắn muốn, tùy thời đều có, hơn nữa mỗi một việc đều khiến hắn rất vừa lòng.

Nhưng mà bây giờ, tất cả mọi chuyện không còn khiến hắn vừa lòng nữa, bất tri bất giác khiến hắn nhớ tới những ngày Tạ Thiên Ngưng ở bên cạnh hắn.

Tuy rằng cô không đẹp, không thể cùng hắn ra vào mọi nơi, nhưng cô cũng là một người trông coi cuộc sống rất tốt, có thể để ý cuộc sống của hắn rất chu đáo, khiến hắn không cần phải ưu phiền vì những chuyện vụn vặt trong cuộc sống thường ngày.

Hôm nay vẫn giống vậy, uống một ly nước khoáng mang nhãn hiệu khác, kết quả hắn phải trực tiếp phun ra, không thể nuốt xuống được. Hỏi người giúp việc, mới biết tất cả nước khoáng ở trong nhà đều là loại này, khiến hắn giận đến nổi trận lôi đình.

Hắn rất soi mói đồ dùng hằng ngày, từ đồ ăn đến đồ dùng đều có một loại nhãn hiệu nhất định, dùng nhãn hiệu khác hắn căn bản là dùng không quen.

Có lẽ bởi vì chuyện sinh hoạt không ăn khớp, cho nên hắn mới cảm thấy thật phiền muộn, không tự chủ gọi điện thoại, ai biết cô lại ở cùng nhau với người đàn ông khác.

Tạ Minh San đi tới, giống như một cô bé ngây thơ, dịu dàng hỏi: “Thiếu Hoa, anh làm sao vậy?”

“Không có gì.” Ôn Thiếu Hoa nhanh chóng cất kĩ điện thoại, không để cô biết hắn vừa gọi điện thoại cho Tạ Thiên Ngưng.

Tạ Minh San cũng không để ý nhiều đến di động của hắn, tiếp tục làm nũng: “Thiếu Hoa, người ta vừa nhìn trúng một bộ quần áo, anh cùng em

đi mua, có được không?”

“Ngày hôm qua không phải em đã mua rồi sao?” Ôn Thiếu Hoa có chút khó chịu, thậm chí là chán ghét.

Trước kia khi còn là người yêu bí mật, hắn không cần mỗi ngày ở cùng với Tạ Minh San, dù sao còn phải bận tâm đến Tạ Thiên Ngưng, nên mọi việc không làm quá mức giới hạn. Nhưng giờ sau khi kết hôn, cô cứ âm ī muốn đi dạo phố mua này nọ, hay là đi tham gia Party gấp đám bạn gì đó, mỗi ngày đều có tiết mục để làm không hết.

Hắn hơi mệt, tưởng có thể ình một chút không gian riêng, để làm chuyện mà mình thích làm.

Nhưng cô là vợ của hắn, hắn cũng chỉ có thể làm theo ý của cô.

“Ngày hôm qua mua với ngày hôm nay đi mua không giống nhau, anh cùng em đi mua, có được không?” Tạ Minh San không thấy vẻ phiền chán của Ôn Thiếu Hoá, cứ làm vẻ nũng nịu cầu xin.

“Được.” Ôn Thiếu Hoa không còn cách nào, trong lòng thở dài, không cách nào đành phải đồng ý.

“Chúng ta đi thôi.”

Hắn vừa đồng ý, Tạ Minh San lập tức kéo cánh tay hắn, dẫn hắn đi xuống lầu dưới.

Dưới lầu, mặt Ôn Minh sâu bi ngồi ở đó, cầm di động trong tay, trầm tư không nói, hiển nhiên vừa gọi điện thoại không lâu.

Lâm Thục Phân ở bên cạnh, cũng có bộ mặt sâu bi y như vậy, tựa hồ đã xảy ra chuyện gì rất trọng đại.

Có chút không hiểu. Ôn Thiếu Hoa nhìn thấy sắc mặt hai người không tốt, liền bước lại, nhẹ giọng hỏi: “Ba, mẹ, hai người sao vậy?”

Tạ Minh San cũng chào hỏi, trên mặt lộ ra vẻ mặt tươi cười vui vẻ, ôn nhu nói: “Ba, mẹ, con cùng với Thiếu Hoa đi ra ngoài mua chút đồ, mọi người có muốn mua gì, con giúp hai người mua về cho?”

Lời này vừa nói ra, Lâm Thục Phân lập tức không vui nhíu chặt mày,

khiến trách: “Minh San, mỗi ngày cô cứ mua này nọ là sao, đồ trong nhà đều muốn xếp thành núi, mà còn đi mua u?”

“Mẹ, đồ hôm nay đi mua không giống, bộ y phục kia là do một nhà thiết kế trang phục thiết kế có tiếng, số lượng có hạn, toàn bộ thế giới cũng chỉ có hơn mươi bộ, con vất vả lăm mới xác định là có một bộ ở đó, nên không muốn lỡ mất thôi!” Tạ Minh San không nghe ra được ẩn ý trong lời nói của Lâm Thục Phân, rất hưng phấn giải thích lai lịch của bộ quần áo này.

Không biết, đều cô giải thích khiến Lâm Thục Phân càng thêm tức giận, đứng lên, tức giận quở mắng: “Cô cho rằng tiền của Ôn gia chúng tôi là từ trên trời rơi xuống à?”

“Mẹ_____” Tạ Minh San hơi bị dọa sợ, liền nhanh trốn ra đằng sau Ôn Thiếu Hoa.

Ôn Thiếu Hoa cảm thấy hôm nay mẹ mình thật khác thường, không để ý đến Tạ Minh San, hạ giọng hỏi: “Mẹ, có chuyện gì xảy ra sao mà mẹ lại giận dữ như thế chứ?”

“Thiếu Hoa, con cũng nên quản giáo lại vợ con đi, đừng có gì cũng đều nghe theo con bé, cứ tiêu xài xa xỉ như vậy hoài, sớm muộn gì Ôn Gia cũng bị cô ta làm phá sản hết.”

“Mẹ, không có nghiêm trọng như vậy đâu, chẳng qua chỉ là mua bộ quần áo mà thôi, không tốn bao nhiêu tiền cả.”

“Sao không nghiêm trọng chứ, cứ tiếp tục ăn xài xa xỉ như vậy mãi, chúng ta sẽ ăn không khí đó, hù.” Lâm Thục Phân hờ lạnh một tiếng, phẫn nộ liếc mắt nhìn sang Tạ Minh San một cái, sau đó ngoái trở lại, xoay đầu, ở đó giận dỗi.

Trong lòng Tạ Minh San không vui, nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài, luôn lộ bộ dáng đáng thương dễ mến, núp ở bên cạnh Ôn Thiếu Hoa, coi hắn như tấm gỗ chắn.

Cô mới gả đi có vài ngày mà thôi, mỗi ngày cũng chỉ mua có chút ít à, sao nói đến mức nghiêm trọng như vậy chứ?

Ôn Thiếu Hoa vẫn không để ý đến Tạ Minh San, buông tay cô ra, ngồi bên

cạnh Lâm Thục Phân, ngoan ngoãn dỗ dàng bà: “Mẹ, mẹ đừng giận mà, càng giận sẽ mau già đó, chuyện này cứ để con xử lý thỏa đáng, mẹ yên tâm đi.”

“Thiếu Hoa, Ôn gia chúng ta đã không còn giống như trước, con có biết không?” Lâm Thục Phân lộ vẻ mặt ưu thương, tựa hồ sắp khóc rồi.

Tạ Minh San đứng ở một bên, trong lòng càng ngày càng tức giận hơn, nhịn không được ngầm ngầm chê giễu: Không phải là xót tiền sao, nói chi đáng thương như vậy?

Không có ai biết trong lòng Tạ Minh San đang nghĩ gì, nhưng mặc kệ cô ta đang nghĩ gì, chỉ lo cho chuyện của mình.

Ôn Thiếu Hoa rốt cuộc cảm thấy chuyện không ổn, nghiêm túc hỏi: “Ba, mẹ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì rồi hả?”

Lâm Thục Phân chỉ biết thở dài, không trả lời, vẻ mặt càng ngày càng khó coi.

Ôn Minh cứ luôn trầm mặc, sau khi hít một hơi, lúc này mới nghiêm chỉnh nói: “Ngân hàng lúc trước luôn luôn giúp đỡ Ôn Thị chúng ta, là ngân hàng Thiên Tường, không biết vì nguyên nhân gì, đột nhiên đình chỉ. Kỳ thực vài năm này Ôn Thị của chúng ta luôn ở tình trạng lỗ, nếu không có sự giúp đỡ của ngân hàng Thiên Tường, e rằng sớm đã phá sản rồi. Chỉ cần Ôn Thị phá sản, thì chúng ta sẽ chỉ còn hai bàn tay trắng.”

“Cái gì?” Ôn Thiếu Hoa cực kỳ kinh ngạc, quả thực không thể tin vào sự thật này.

Cho đến giờ vẫn chưa làm việc ở Ôn Thị, cái gì cũng đều không biết, nên vốn không biết Ôn Thị luôn luôn ở tình trạng lỗ vốn.

“.....” Tạ Minh San vốn còn giận chuyện Lâm Thục Phân tức giận, khi nghe xong những lời này, đã không còn tâm tư nào để giận bà, mà bắt đầu lo lắng.

Cô mới gả vào Ôn Gia, Ôn Thị liền phát sinh nguy cơ, chẳng phải ý nói cô không thể làm thiếu phu nhân nhà giàu sao?

Không phải như vậy chứ, ông trời không nên đối xử tàn nhẫn với cô như

thế chử.

Lâm Thục Phân nhìn Tạ Minh San, phát hiện vẻ mặt kích động cùng sợ hãi, không biết vì sao trong lòng cực kỳ khó chịu, càng nhìn cô càng không vừa mắt.

Từ sau khi gả vào Ôn Gia, ngoại trừ ăn nói ngọt ngào, còn lại cái gì cũng không làm, mỗi ngày chỉ biết đi ra ngoài mua sắm, căn bản không nghĩ đến tiền đồ của chồng mình.

Chẳng lẽ lúc trước lựa chọn con dâu này, là sai lầm rồi sao?

Tạ Minh San tiếp nhận ánh mắt của Lâm Thục Phân, lập tức cúi đầu, khúm nún đứng ở đó, trầm mặc không nói, hai cái cứ đan xen nấm chặt nhau, càng khẩn trương thì trong lòng càng nghĩ càng sốt ruột.

Chẳng lẽ Ôn Thị thật sự sắp phá sản sao?

Làm sao có thể, một công ty lớn vậy không có khả năng nói phá sản liền phá sản, nhất định hai lão già Ôn Gia đã không muốn cho cô tiêu tiền, nên biện ra lời nói dối như vậy.

Quỷ keo kiệt.

Ôn Thiếu Hoa cũng không nhìn xem Tạ Minh San, mặc kệ cô giờ phản ứng thế nào, trong lòng chỉ vì lo lắng cho Ôn Thị, nghi ngờ hỏi: “Ba, vì sao hôm nay ngân hàng Thiên Tường mới đột nhiên ngừng giúp đỡ cho Ôn Thị chúng ta, dù sao cũng cần phải có nguyên nhân chứ?”

“Ba đã cố gắng liên hệ với người điều hành, nhưng vẫn không liên hệ được. Tự mình đi đến công ty gặp mặt, bọn họ cũng cự tuyệt không muốn gặp mặt, lấy các lý do ra từ chối ba. Cho nên đến bây giờ, ba cũng không biết nguyên nhân.”

“Mọi chuyện nhất định đều có nguyên nhân, nhất định ở đâu đó xảy ra vấn đề, chỉ cần chúng ta giải quyết xong mọi chuyện, có thể khiến Ôn Thị khôi phục lại quỹ đạo.”

“Không sai, sự việc tất có nguyên nhân, cho nên chúng ta giờ cần phải tìm ra ‘nguyên nhân’ này.”

“Ba, ba ở nhà dùng mọi phương thức để liên hệ với người điều hành ngân

hàng Thiên Tường, con đi thám thính một chút tin tức ở bên ngoài hàng Thiên Tường, để xem có thể biết chút gì hay không?”

Lời này của hắn nói, khiến Ôn Minh thật cao hứng, đáp ứng: “Cũng đã đến lúc cho con biết rõ tất cả về Ôn Thị, đi thôi.”

“Vâng.” Ôn Thiếu Hoa gật đầu, sau đó ra cửa.

Tạ Minh San thấy thế, do dự một lát, liền đi theo hắn ra ngoài.

Khi đi ra ngoài cửa, từ từ đuổi theo hắn, kéo lấy cánh tay hắn, làm nũng nói: “Thiếu Hoa, anh vừa rồi đã đồng ý đưa em đi mua quần áo mà.”

“Minh San, em không nghe lời ba mẹ vừa nói sao, giờ Ôn Thị lâm vào nguy cơ, tài chính thiếu hụt, giờ phút này có thể hiểu một chút, chờ Ôn Thị vượt qua nguy cơ rồi lại mua tiếp, cũng không muộn.” Ôn Thiếu Hoa lột ra vẻ tức giận, nghiêm khắc nói.

Nhưng Tạ Minh San không có nghe ra tức giận trong lời nói của hắn, tiếp tục làm nũng cầu xin: “Lần này không giống, em đã thông qua rất nhiều mối quan hệ mới biết được bộ quần áo này, hơn nữa ngày mai là sinh nhật bạn em, em đã nói ngày đó sẽ mặc bộ quần áo này tham dự tiệc của mọi người, nếu không như lời đã nói, người ta sẽ rất mất mặt. Thiếu Hoa, anh trước hết cứ giúp em đi mua quần áo, có được không?”(tâm: quả thật là chân dài não ngắn mà ==”)

“Tạ Minh San, hiện giờ Ôn Thị đã sắp đẻ, em còn có tâm tư nghĩ đến chuyện này. Anh còn nghĩ em là người rất hiểu lòng người, hóa ra cũng chỉ là người ham hư vinh, em khiến anh rất thất vọng.” Ôn Thiếu Hoa thật sự nổi giận, lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, sau đó phẫn nộ khuyên răn, không ngó cô lại nhiều lời.

Hắn quả thật hồ đồ, giờ mới biết được, vốn dĩ hắn không hiểu rõ một chút gì về Tạ Minh San cả.

So ra, hắn dường như càng hiểu rõ về Tạ Thiên Ngưng đơn thuần hơn, thực tế là một cô gái im lặng cam chịu.

-----oOo-----

Chương 104: Suy bụng ta ra bụng người

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Minh San không lên cùng mà đứng tại chỗ nhìn bóng lưng Ôn Thiếu Hoa rời đi, trong lòng nỗi giận đùng đùng, sắp tức chết.

Cô đã khoe khoang trước mặt bạn bè nhất định sẽ mặc bộ váy kia đến tiệc sinh nhật, hôm nay không mua được chiếc váy chẳng phải cô mất hết mặt mũi sao?

Bây giờ ai cũng biết cô là thiếu phu nhân nhà giàu, thân phận không như trước kia, nếu lần này mất mặt nhất định sẽ có rất nhiều người chê cười cô.

Không được, cô nhất định phải nghĩ cách giải quyết chuyện này.

Tạ Minh San không theo Ôn Thiếu Hoa ra ngoài mà quay vào trong nhà nghĩ cách khác.

Vừa vào cửa đã chạm phải ánh mắt tức giận của Lâm Thục Phân khiến cho cô có chút sợ hãi, nhưng vẫn dũng cảm chào hỏi: "Mẹ ——"

"Không phải cô ra ngoài cùng Thiếu Hoa sao, sao lại quay lại?" Lâm Thục Phân giận giữ hỏi, thấy cả người Tạ Minh San toàn hàng hiệu cảm thấy rất chướng mắt, đột nhiên nhớ đến Tạ Thiên Ngung giản dị.

Bây giờ cẩn thận hồi tưởng lại mọi việc cảm thấy có nhiều nghi điểm.

Bà chứng kiến Thiên Ngung lớn lên, tại sao lại không tin tưởng nhân cách của cô, chẳng nhẽ đúng như lời của Thiên Ngung, tất cả là do Minh San giở trò?

Lâm Thục Phân càng nghĩ càng thấy có khả năng, vì vậy nhìn Tạ Minh San đầy nghi ngờ.

Tạ Minh San thấy ánh mắt của bà như thế, có chút sợ hãi, sau đó khum núm nói: "Mẹ, hôm nay con cảm thấy không khỏe nên về phòng nghỉ ngơi một chút."

Nói xong liền vội vàng đi lên lầu.

Thấy cô nhanh nhẹn lên cầu thang như vậy Lâm Thục Phân liền hoài nghi lời cô vừa nói. Không thoải mái trong người mà khỏe thế sao?

Lừa người.

Người phụ nữ này nhất định lừa người, lời cô ta nói thật sự không thể hoàn toàn tin tưởng.

Lâm Thục Phân suy nghĩ một chút, trong lòng cực kì buồn bực, vì vậy hỏi một người làm: "Lúc trước, khi Minh San bị bỏng ở phòng bếp, các cô có tận mắt thấy Thiên Ngưng đổ nước lên tay nó không?"

Người làm thử nhớ lại, sau đó lắc đầu trả lời: "Không, không thấy."

"Nếu không thấy, lúc đó các cô thấy những gì?"

"Tình hình lúc đó là cô Thiên Ngưng cầm bình nước sôi, thiêu phu nhân đã bị bỏng, chúng tôi chỉ nhìn thấy cảnh như vậy thôi, còn về chuyện có phải cô Thiên Ngưng đổ nước sôi lên tay thiêu phu nhân không thì tôi không thấy."

"Các cô hại chết người rồi!" Lâm Thục Phân liên tiếp chỉ trích người làm.

Ôn Minh nghe được manh mối, trong lòng nặng nề thở dài một tiếng, tự trách nói: "Xem ra là chúng ta nghi oan cho Thiên Ngưng rồi."

Lúc ấy ông không nên do dự chọn tin tưởng Thiên Ngưng, tại sao ông có thể dễ dàng hoài nghi cô như vậy?

Lâm Thục Phân bi thương nhắm mắt lại, thương tâm đến khóc không ra nước mắt, trong lòng thật khó chịu.

Nếu như không phải sau khi gả vào Ôn gia, Tạ Minh San tỏ ra quá mức ái mộ hư vinh và khoe khoang lãng phí như vậy bọn họ cũng không thể nghi ngờ chuyện này nhanh như thế.

Nhưng bây giờ hối hận cũng có ích gì đâu, chuyện đã ngã ngũ rồi.

"Không được, bây giờ tôi phải gọi điện cho Thiên Ngưng nói xin lỗi con bé." Ôn Minh cầm điện thoại di động lên tìm số điện thoại của Tạ Thiên Ngưng.

Lâm Thục Phân đi đến ngăn ông, lúng túng nói: "Lúc trước tôi đã nói rất nhiều lời quá đáng với Thiên Ngưng, nhất là những lời ở trong hôn lễ, bây giờ tôi không còn mặt mũi nào gặp mặt con bé nữa."

"Không mặt mũi gặp con bé chẳng lẽ cứ để mọi chuyện như thế này? Người sai là chúng ta, nếu đã sai rồi thì nên nhận sai. Có lẽ khùng hoảng lần này của Ôn thị là do Tạ Chính Phong dưới suối vàng biết được nên trùng phạt chúng ta. Bà cũng đừng quên, trước khi Tạ Chính Phong mất đã nói, trừ phi Thiếu Hoa cưới Thiên Ngưng, không thì không để cho nó kế thừa Ôn thị, không thì chờ chúng ta trăm tuổi về với đất, Ôn thị sẽ bị quyên làm từ thiện. Mặc dù Thiên Ngưng chủ động nói hủy hôn ước, nhưng tất cả mọi chuyện Thiếu Hoa và Minh San làm đã phá hỏng hôn nhân này khiến Thiên Ngưng không thể không hủy hôn. Cho nên, chính xác mà nói Thiếu Hoa không thể kế thừa Ôn thị."

"Sao ông không nói chuyện này sớm?" Lâm Thục Phân ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, lúc này nóng nảy.

Lúc trước bà không nghĩ chuyện quá phức tạp, chỉ cho rằng Tạ Thiên Ngưng chủ động hủy hôn là tốt rồi, hơn nữa Thiếu Hoa và Minh San lưỡng tình tương duyệt, đây là kết quả mỹ mãn, những thứ khác vốn cũng không quan trọng.

Hơn nữa, Tạ Chính Phong đã chết, ông ta cũng không nhìn thấy Thiên Ngưng có gả cho Thiếu Hoa không.

Nhưng bây giờ xem ra chuyện không đơn giản như vậy.

"Xảy ra chuyện thì bà trách mắng tôi, lúc đầu dù tôi có phản đối thế nào bà cũng phản bác lại lời tôi, chẳng lẽ bà quên rồi sao?" Ôn Minh cũng tức giận trong lòng, mặc dù có điểm tức Lâm Thục Phân nhưng vẫn tức giận mình hơn.

Tất cả đều trách ông quá vô dụng, biết rõ là sai lại không có cách nào sửa sai.

"Ôn Minh, ngân hàng Thiên Tường đột nhiên dừng chu cấp tiền cho chúng ta, liệu có liên quan tới chuyện Thiếu Hoa bỏ rơi Thiên Ngưng cưới Minh San không?"

"Rất có thể. Cho tới nay tôi vẫn không hiểu được tại sao lại có ngân hàng

vô duyên vô cớ giúp chúng ta xoay vòng, hơn nữa đối với chuyện thiệt hại lâu dài của chúng ta cũng không nói gì, chuyện này không phù hợp với lẽ thường. Ngày thứ hai Thiếu Hoa cưới Minh san ngân hàng Thiên Tường liền đình chỉ việc cung ứng tiền bạc cho chúng ta, sợ rằng chuyện này thật sự có liên quan đến việc Thiếu Hoa cưới Minh San."

"Như vậy chúng ta nên làm gì?" Lâm Thục Phân gấp đến độ xoay quanh, hết sức hối hận khi đó đã giải quyết qua loa, nhưng trong lòng không khỏi tức giận, không nhịn được, oán trách: "Tạ Chính Phong cũng thật là, trước khi chết tại sao lại bắt chúng ta cam kết chuyện như vậy, chuyện hôn nhân của người trẻ tuổi bây giờ không giống như trước kia là do cha mẹ định đoạt, bây giờ là hôn nhân tự do, lúc ông ta chết, lại không xác định Thiếu Hoa chắc chắn thích con gái ông ta, tại sao lại định đoạt mọi chuyện cực đoan như vậy?"

"Đến giờ mà bà vẫn còn oán trách người khác sao, rõ ràng là Thiếu Hoa có lỗi, bà lại không thừa nhận." Ôn Minh nghe Lâm Thục Phân những lời oán trách như vậy, tức giận, thảng thắn khiển trách.

"Thiếu Hoa có lỗi gì, nó cũng chỉ muốn kết hôn với cô gái mà nó thích thôi, nó không có lỗi." Lâm Thục Phân kiên quyết giữ quan điểm của mình, không cho là con trai của mình ta sai chỗ nào.

Lưỡng tình tương duyệt không sai, sai ở chỗ nó thích nhầm người, cũng là do bà nhìn nhầm người, lại tin tưởng Tạ Minh San.

"Chuyện này từ đầu tới cuối, chỉ có mình Thiếu Hoa sai. Nếu nó không thích Thiên Ngưng thì nên nói rõ từ đầu chứ không phải chọn cách lừa dối. Cũng vì nó lừa dối nên mới xảy ra những chuyện sau này. Tôi tin Thiên Ngưng là đứa bé hiểu chuyện, nếu như Thiếu Hoa thảng thắn với nó từ sớm, nó nhất định sẽ buông tay, thành toàn cho Thiếu Hoa và Minh San. Nhưng bà nhìn hai đứa chúng nó đi, len lút qua lại mấy năm, không coi Thiên Ngưng ra gì, bà đã nghĩ đến cảm giác của Thiên Ngưng chưa?"

"Được rồi, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, vẫn nên nghĩ cách giúp Ôn thị vượt qua cơn khủng hoảng này." Lâm Thục Phân nghe thấy mà buồn phiền trong lòng, biết Ôn Minh nói rất có đạo lý, nhưng lại không nỡ trách con trai mình.

Nếu như chuyện này không thể trách Thiên Ngưng, cũng không thể trách Tạ Chính Phong, bà lại không muốn tự trách con trai của mình, thì Tạ

Minh San là tốt nhất, nếu như không phải nó cố ý quyến rũ Thiếu Hoa, làm sao Thiếu Hoa có thể thích nó, còn không coi Thiên Ngưng ra gì?

"Nếu như chuyện đúng như chúng ta phỏng đoán, chỉ có thể xin Thiên Ngưng ra mặt, đi tìm chủ tịch ngân hàng Thiên Tường để cho con bé nói chuyện với chủ tịch giúp Ôn thị lần nữa, lúc đó mới có thể giải quyết tất cả vần đề."

"Vậy ông mau gọi điện cho Thiên Ngưng đi." Lâm Thục Phân không còn lúng túng như ban nãy, chỉ muốn cầu xin Tạ Thiên Ngưng giúp đỡ bọn họ.

Ôn Minh do dự một chút, quyết định bấm số điện thoại của Tạ Thiên Ngưng.

Nhưng là điện thoại không ai nghe, thật lâu sau liền cúp.

Ôn Minh không từ bỏ, gọi lại lần nữa, kết quả điện thoại vẫn tắt máy.

Lâm Thục Phân ở bên cạnh thấy rất rõ ràng, mặt xám như tro tàn tựa vào trên ghế sa lon, sầu bi nói: "Xem ra Thiên Ngưng thật sự hận chúng ta thấu xương, ngay cả điện thoại cũng không nhận."

"Đặt mình trong hoàn cảnh của nó, nếu như bà là Thiên Ngưng, bà có hận không?"

Suy bụng ta ra bụng người.

Lâm Thục Phân đau thương hơn, ưu sầu thở dài, trong lòng rất rõ.

Nếu như bà là Thiên Ngưng, chỉ sợ sẽ tức giận hơn, bỏ ra mười năm ột người đàn ông, cuối cùng lại bị bỏ rơi, còn bị làm nhục một phen, cho dù là ai cũng không thể không hận.

"Ôn Minh, chúng ta phải làm gì bây giờ?"

"Chờ Thiếu Hoa quay về, để nó đi tìm Thiên Ngưng, bây giờ cũng chỉ còn cách này."

"Nếu như Minh San biết Thiếu Hoa đi tìm Thiên Ngưng, chỉ sợ lại làm loạn một trận." Lâm Thục Phân ngẩng đầu lên, nhìn lên cửa phòng đóng chặt trên lầu, biết Tạ Minh San đang ở bên trong, dần dần lộ ra ánh mắt chán ghét.

Ôn Minh cũng nhìn lên cửa phòng trên lầu một cái, thở dài nói: "Nhà chúng ta đã đủ loạn rồi, náo loạn thì náo loạn thôi."

Trên lầu, Tạ Minh San tự giam mình trong phòng, vội vàng nghĩ cách kiếm tiền mua quần áo, vốn cũng không biết hai người dưới tầng nói gì.

Dù có lấy hết toàn bộ tiền riêng của mình ra cũng như muối bỏ biển (Nguyên văn: Băng sơn nhất giác, có nghĩa một góc của núi băng, như hạt gạo so với mặt trăng. Ta thấy nó giống nghĩa với câu muối bỏ biển của mình nên thay) vốn không đủ tiền mua bộ váy kia.

Cô cũng không thể trông cậy nhà mẹ giúp cô, bởi vì cô biết tình trạng kinh tế của ba mẹ mình. Cho nên chỉ có thể lấy từ Ôn gia.

Tạ Minh San suy nghĩ một chút, lộ ra một nụ cười gian, có lẽ đã nghĩ ra cách.

Nếu như cô có thể cướp được vị trí thiếu phu nhân từ tay Tạ Thiên Ngưng thì nhất định có thể nghĩ cách giải quyết chuyện một bộ váy.

Tạ Thiên Ngưng lúc này đang cùng Phong Khải Trạch vui vẻ đi dạo phố, nghiêm nhiên là một đôi tình lữ, cùng nhau ăn, cùng nhau chơi đùa, khiến vui vẻ đạt tới giới hạn.

Nhưng có một việc cô lại không biết.

Phong Khải Trạch tịch thu điện thoại của Tạ Thiên Ngưng, mua cho cô một máy mới, đồng thời đổi số điện thoại. Nhưng điện thoại di động cũ của cô vẫn ở trong tay Phong Khải Trạch.

Vừa rồi thấy Ôn Minh điện tới, anh do dự một lúc, sau đó liền từ chối rồi tắt máy, không muốn những người này lại làm tổn thương cô.

"Oa, chơi vui quá!" Tạ Thiên Ngưng ở trong công viên trò chơi, cưỡi ngựa gỗ xoay tròn, như một đứa trẻ vui vẻ cười to.

Khi còn bé cô đã cùng ba mẹ tới khu vui chơi, nhưng đây đã là chuyện từ rất lâu trước đó rồi, lâu đến nỗi dường như cô đã quên.

Nhưng bây giờ thì nhớ ra rồi.

Phong Khải Trạch đứng ở bên cạnh, giúp cô chụp ảnh, hưởng thụ thế giới

của hai người.

Anh không cho phép người nào phá hư chuyện tốt của anh, dù là Ôn Thiếu Hoa hay là Ôn Minh cũng không được.

-----oOo-----

Chương 105: Cướp nhà khó phòng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lâm Thục Phân và Ôn Minh có một thói quen, đó chính là mỗi buổi tối đều đi ra ngoài vườn hoa tản bộ, hóng mát một chút. Trừ phi là trời mưa bọn họ mới không đi.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, cho dù Ôn thị gặp nguy cơ, hai người vẫn trước sau như một đi ra ngoài, coi như là nhẹ nhàng thư thả một phen.

Lúc này Ôn gia cũng chỉ còn lại một chủ nhân là Tạ Minh San và mấy người làm.

Bọn người hầu cũng giống như bình thường nghiêm túc làm chuyện của mình.

Một cô gái tuổi tương đối nhỏ, đại khái khoảng mười tám tuổi, là người đặc biệt chịu khó. Bởi vì điều kiện gia đình khó khăn nên cô bé đã sớm thôi học đến Ôn gia làm người hầu.

Lúc cô đang cầm dụng cụ, tính toán đi đến phòng của Lâm Thục Phân làm vệ sinh, nhưng vừa mới muốn lên cầu thang, liền bị Tạ Minh San ngồi ở trong đại sảnh gọi lại: "Tiểu Nhú, lại đi làm việc sao?"

Tạ Minh San dùng giọng nói rất dịu dàng nói chuyện, hơn nữa còn rất thân thiện, nhìn ngoài mặt không có chút ác ý.

Tiểu Nhú mỉm cười quay đầu lại, tâm tư đơn thuần, không suy nghĩ nhiều mà ngây thơ trả lời: "Đúng vậy, thiếu phu nhân, đã đến thời gian làm vệ sinh."

"À, cô đi đi."

"Dạ." Tiếu Nhu gật đầu một cái, sau đó từ từ đi lên cầu thang, lấy chìa khóa ra, mở cửa phòng của Ôn Minh và Lâm Thục Phân ra, đi vào bên trong làm vệ sinh.

Tạ Minh San ngồi một hồi, sau đó cũng lên cầu thang, giả vờ trở về phòng của mình. Nhưng không bao lâu, cô lại đi ra, cố ý đi tới trước cửa phòng Lâm Thục Phân nói với Tiếu Nhu: "Tiếu Nhu, hoa trong phòng tôi mấy ngày nay không tới nước rồi, cô bây giờ đi lấy nước lên tưới đi."

"Dạ." Tiếu Nhu không chút do dự đồng ý, bỏ đồ đang cầm trong tay xuống, đi ra bên ngoài mực nước.

Tạ Minh San nhìn Tiếu Nhu đi xa, rất nhanh sau đó cô vào phòng của Lâm Thục Phân, đi thẳng tới trước bàn trang điểm, tìm kiếm một chút, ở trong ngăn kéo tìm được một cái hộp tinh xảo, bèn trực tiếp mở ra xem.

Bên trong là một sợi dây chuyền kim cương có giá trị xa xỉ .

Tạ Minh San thấy dây chuyền kim cương này, trong mắt chợt lóe sáng, nhưng bởi vì thời gian eo hẹp gấp rút nên không thể thưởng thức thật tốt. Cô lấy dây chuyền kim cương trong hộp ra sau đó bỏ cái hộp vô ích này vào trong ngăn kéo rồi đóng lại.

Cô chuẩn bị rời khỏi nhưng chợt nghĩ đến một điều, vì vậy cô lại mở ngăn kéo ra, dùng làn vây bao lấy tay, lấy cái hộp bên trong ra, dùng sức lau sạch sẽ dấu vân tay ở phía trên.

Sau khi lau xong, cô thận trọng để cái hộp vào trong ngăn kéo, không để cho ngón tay mình đụng phải. Ngay cả đóng ngăn kéo cô cũng dùng vây bao lấy tay của mình mà đẩy vào, hơn nữa cũng lau lau ngăn kéo lại một lần nữa.

Cô nhìn vào bàn trang điểm, thấy không có gì thay đổi, sau đó mới hít một hơi thật sâu đi ra ngoài, trở lại phòng của mình, đem dây chuyền giấu ở dưới giường.

Mới vừa giấu kỹ không bao lâu, Tiếu Nhu cầm nước đi vào: "Thiếu phu nhân, tôi tới tưới hoa."

"Được, cô vào đi." Tạ Minh San giả vờ bộ dạng trán tĩnh, ngồi ở đó xem ti vi, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn Tiếu Nhu một cái, phát hiện cô bé rất

nghiêm túc tưới hoa, trong lòng cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Như đi tới vườn hoa bên cạnh, nhìn mấy chậu hoa này một chút, phát hiện bùn đất còn có chút ướt, cẩn bản không phải bộ dạng mấy ngày không tưới nước.

Nhưng mà nếu thiếu phu nhân nói muốn tưới nước, cô làm theo là được rồi, không có hoài nghi gì.

"Thiếu phu nhân, hoa đã được tưới nước."

"Tốt, cô đi ra ngoài đi."

"Vâng." Tiểu Như cung kính trả lời, đi ra ngoài, trở lại phòng của Lâm Thục Phân tiếp tục làm vệ sinh.

Tạ Minh San lập tức khóa trái cửa lại, sau đó từ dưới giường lấy dây chuyền kim cương ra, để ở trước mắt, tỉ mỉ nhìn qua một lần, so sánh với nhẫn kim cương trên tay, cảm giác của mình vô cùng tầm thường.

Còn dám nói Ôn thị muốn phá sản không có tiền, vậy tại sao còn có một sợi dây chuyền kim cương to như thế, rõ ràng chính là không muốn cho cô tiêu tiền mà thôi!

Bọn họ không cho cô tiêu, cô liền càng muốn tiêu, nhất là lần này, cô nhất định phải làm cho đủ khí thế, như vậy về sau mới có thể ngẩng cao đầu với bạn bè.

Tạ Minh San không hề có bất kỳ do dự nào nữa, để dây chuyền kim cương vào trong túi xách của mình, sau đó đeo túi đi ra cửa phòng.

Bởi vì có chút có tật giật mình, cho nên trong lòng cô có hơi khẩn trương nhưng cũng may cô có thể cố gắng chịu đựng.

Lúc này, một người làm trong phòng bếp vừa mới đi ra, thấy Tạ Minh San, không hoài nghi cô, chào hỏi như bình thường: "Thiếu phu nhân, cũng sắp có thể ăn cơm tối rồi, cô còn muốn đi đâu đây?"

Tạ Minh San thấy có người, sợ hết hồn, trái tim đập thình thịch, tốc độ thật nhanh, tay không tự giác nắm chặt túi xách, sợ lộ chuyện mình làm.

Dù vậy, cô vẫn có thể trấn tĩnh nói: "Tôi cùng bạn tôi đi hủy bỏ đơn đặt

quần áo, thuận tiện mòi cô ấy ăn một bữa cơm để xin lỗi đàng hoàng, tối nay tôi không ở nhà ăn cơm."

"Dạ." Người làm gật đầu một cái, vội đi lo chuyện của mình, không hỏi thêm nữa.

Tạ Minh San nhìn người làm một hồi, thấy cô ta ở nghiêm túc làm việc, vì vậy cũng không suy nghĩ nhiều, đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, cô dùng hai tay ôm chặt túi xách ở trước ngực, giống như là đang bảo vệ vật rất quan trọng .

Chỉ cần cô bán dây chuyền kim cương này đi, coi như Lâm Thục Phân trở lại cũng không tìm được dây chuyền, cũng không đồ thừa lén đâu cô được.

Vì để mọi việc không chê vào đâu được, Tạ Minh San lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại hẹn bạn ra ngoài, tính toán để về sau có người làm nhân chứng giúp cô.

Nếu là lúc trước, có lẽ cô còn có thể tìm Tạ Thiên Ngưng làm người chết thay, nhưng Tạ Thiên Ngưng đã biến mất thật lâu, chỉ sợ về sau cũng sẽ không tới Ôn gia nữa, cho nên cô không thể tìm được vật thế thân.

Tạ Minh San đeo kính mát, dùng khăn quàng cổ che đầu, che che giấu giấu vào chợ đen thành phố, nơi này ngư long hồn tạp, muốn mua bán cái gì cũng có. Ở chỗ này, ngay cả đồ chơi quý giá mà trên thị trường không có và chút châu báu trộm cướp cũng có thể mua được.

Tạ Minh San tùy tiện tìm một cái cửa hàng nhỏ, đi vào.

Ông chủ thấy bộ dạng che che giấu giấu này, cũng biết là cô muốn bán hàng lậu , vì vậy chủ động hỏi: "Tiểu thư, cô muốn mua bán gì?"

Thứ người như thế này ông đã thấy nhiều, cho nên ông không thể trách.

"Ông chủ, ông xem thử xem sợi dây chuyền này đáng giá bao nhiêu tiền?"
Tạ Minh San lấy dây chuyền từ túi xách ra, để lên bàn cho ông chủ nhìn.

Ông chủ vừa nhìn thấy ánh sáng phát ra từ dây chuyền kim cương, nhất thời trợn tròn mắt, lập tức cầm kính viễn vọng tỉ mỉ nhìn, không ngừng khen ngợi.

"Hàng tốt, hàng tốt."

"Đương nhiên là hàng tốt."

Ông chủ nhìn lại Tạ Minh San, phát hiện nét mặt của cô rất hốt hoảng. Ông nhìn ra được là cô nóng lòng muốn bán tháo sợi dây chuyền này, vì vậy liền mở giá: "Một triệu, cô có bán hay không?"

"Ông chủ, sợi dây chuyền này tuyệt đối không chỉ một triệu chứ?"

"Đương nhiên không chỉ một triệu, cô phải để cho tôi có một chút lợi nhuận chứ. Nếu như cô muốn nói giá thị trường thì không thể nào có ở chỗ này. Một triệu đã là giá cao nhất, cô có bán hay không?."

Tạ Minh San suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định bán đi: "Bán."

Ông chủ cười vui vẻ, sau đó liền đưa một tấm chi phiếu cho cô: "Một triệu của cô đây, dây chuyền là của tôi."

Tạ Minh San lấy chi phiếu, nhìn một chút thấy không có vấn đề gì liền cất chi phiếu vào, vội vội vàng rời khỏi, tính toán đến ngân hàng thông qua mọi thứ.

Vậy mà khi cô vừa đi, ông chủ liền gọi điện thoại cho bạn báo tin mừng: "Người anh em, hôm nay tôi chỉ tốn một triệu mà mua được một sợi dây chuyền kim cương trị giá mấy chục triệu, phát tài rồi, phát tài rồi."

Cứ như vậy, dây chuyền kim cương mấy chục triệu đã vào chợ đen.

Tạ Minh San sau khi thông qua tất cả, lại cùng bạn bè ăn một bữa cơm đơn giản rồi trở về nhà.

Cô vừa vào cửa đã thấy tất cả mọi người đều ở đây, Ôn Thiếu Hoa cũng trở về, nhưng không khí cứng ngắc, không thích hợp, làm cô rất lo lắng, sợ hãi.

Có phải mọi người phát hiện vòng cổ đã biến mất?

Không ai nói một lời làm Tạ Minh San càng ngày càng khẩn trương, rốt cuộc không nhịn được, thưa dạ mở miệng: "Cha, mẹ, Thiếu Hoa, mọi người sao thế?"

Không có người để ý đến cô.

Rất lâu sau, Ôn Minh mới mở miệng nói: "Hiện tại chủ tịch ngân hàng Thiên Tường từ chối gấp Thiếu Hoa. Ông ta không cho bất kỳ lý do gì, không gấp chính là không gấp."

Nghe được không phải là chuyện sợi dây chuyện Tạ Minh San thở phào nhẹ nhõm. Vì không muốn lộ ra sơ hở gì nên cô đến ngồi bên cạnh Ôn Thiếu Hoa, giữ vững trầm mặc.

Ôn Thiếu Hoa nhìn cô một cái, không muốn nói chuyện. Từ trong miệng người làm hắn biết được tối nay cô đi cùng bạn bè để hủy đơn đặt hàng quần áo kia. Xem ra cô thật sự hiểu được nguy cơ của Ôn thị bây giờ nên không đòi mua đồ gì nữa.

Lâm Thục Phân ngồi ở một bên, bởi vì nguy cơ của Ôn thị, cho nên tâm tình đặc biệt không tốt, nhất là thấy Tạ Minh San kia, tâm tình càng tồi tệ hơn, nhưng là bà khó mà nói lời khó nghe nên liền đứng lên, tính toán trở về phòng nghỉ ngơi.

"Tôi mệt mỏi, trở về phòng nghỉ ngơi."

Nói đơn giản một câu xong bà liền đi lên lầu.

Tạ Minh San nhìn bóng lưng Lâm Thục Phân, lòng rối như tơ vò, cực kì hồi hoảng, cô biết bão táp cũng sẽ đến rất nhanh. Bất kể bao nhiêu bão táp, tóm lại cô có chết cũng không thừa nhận là được rồi.

Quả nhiên, Lâm Thục Phân mới trở về phòng không tới mấy phút, lập tức lao ra hô to: "Không thấy dây chuyền của tôi rồi, các người có ai thấy dây chuyền của tôi không?"

Mọi người ai cũng mờ mịt, ngay cả Tạ Minh San cũng không ngoại lệ, nhưng đó chỉ là giả vờ.

Cô đương nhiên phải giả vờ, nếu không thì lộ mất.

Ôn Minh đứng lên, nghi ngờ hỏi: "Không thấy cái sợi dây chuyền nào?"

"Chính là sợi dây chuyền kim cương của tôi, cái sợi trị giá mấy chục triệu đó."

Mấy chục triệu —— nghe giá trị như thế, Tạ Minh San trợn tròn mắt, trong lòng sôi máu.

Trời ạ, dây chuyền mấy chục triệu mà cô bán một triệu, lần này thua thiệt lớn rồi.

Ôn Thiếu Hoa cũng đứng lên, ôn hòa nói: "Mẹ, trước đừng có gấp, có thể là mẹ để quên ở nơi nào rồi, tìm một chút đi."

"Mẹ vẫn luôn đặt nó trong ngăn kéo ở bàn trang điểm, nhưng bây giờ cũng chỉ còn lại cái hộp vô ích còn dây chuyền thì không thấy." Lâm Thục Phân gấp đến độ xoay vòng vòng, sau đó chạy về gian phòng của mình, lật cả bàn trang điểm lên lần nữa nhưng vẫn không tìm được dây chuyền của bà.

Lúc này, Ôn Minh và Ôn Thiếu Hoa đi lên lầu, tính toán xem một chút.

Tạ Minh San cũng không ngu ngốc, cố nén bức tức trong lòng mình lại, giả vờ giả vẹt đi lên lầu theo.

-----oOo-----

Chương 106: Chối bỏ toàn bộ tội danh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lâm Thục Phân gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, nhìn quanh, ra sức lật bàn trang điểm lên, ném tất cả đồ vật bên trong ra, chỉ thiếu chút nữa là dỡ cả bàn trang điểm, nhưng vẫn không tìm được sợi dây chuyền.

Mấy năm này bà vẫn đem dây chuyền đặt trong ngăn kéo bàn trang điểm, cho đến bây giờ cũng chưa có lấy ra, nên cũng không để ý nhiều, cho rằng đặt ở bên trong là an toàn.

Nhưng bà sai lầm rồi.

"Mẹ, mẹ nghĩ lại xem, gần đây có mang dây chuyền đi đâu không, lần cuối cùng thấy dây chuyền là ở đâu, hoặc là mẹ đặt ở chỗ khác, quên mất rồi" Ôn Thiếu Hoa đi tới, cố sức an ủi, không để bà quá lo lắng.

"Sợi dây chuyền này rất quý giá, ngày thường mẹ không có mang, chỉ sợ

mất, cho nên vẫn để đây, mỗi ngày ngắm một lát là tốt rồi. Mẹ có thể khẳng định, mẹ đúng là đem dây chuyền để ở chỗ này, hơn nữa gần đây không có mang, làm sao có thể không thấy đây?".

Lâm Thục Phân vẫn còn vội vã tìm kiếm trên bàn trang điểm, cho dù bàn trang điểm đã lật tung lên, không có sợi dây chuyền nào, còn chưa dừng lại, càng tìm càng hoảng hốt.

Trực giác nói cho bà biết, dây chuyền thật sự là không thấy nữa.

Ôn Minh nhìn tỉ mỉ những gì trên mặt đất, còn ngồi xổm xuống tìm kiếm, không tìm được dây chuyền, trong lòng sinh nghi.

Dây chuyền đang yên lành, không thể nào vô duyên vô cớ không thấy, trừ phi có người động vào nó.

Người này, sẽ là ai?

Ôn Minh dùng ánh mắt hoài nghi liếc nhìn qua những người trong phòng. Ôn Thiếu Hoa là con trai bọn họ, không thể nào lấy sợi dây chuyền, dây chuyền là của Lâm Thục Phân, bà ấy sẽ không nhảm chán đến mức đem dây chuyền giấu đi, vậy thì chỉ còn lại Tạ Minh San.

Tạ Minh San nhìn ánh mắt hoài nghi của Ôn Minh, đáy lòng vô cùng khẩn trương, vì không lộ ra sơ hở, cố ý giả vờ trán tĩnh, dò hỏi: "Mẹ, lần cuối cùng nhìn thấy dây chuyền là lúc nào?".

"Chính là tối ngày hôm qua, trước khi ngủ mỗi buổi tối đều nhìn một cái. Tối ngày hôm qua vẫn còn ở đây, nhưng hôm nay sao lại không thấy." Lâm Thục Phân bởi vì mất dây chuyền mà đau buồn không thôi, cơ bản là không còn tâm tư để ý đến chuyện dư thừa, người khác hỏi cái gì, bà đáp cái này.

"Như vậy dây chuyền này nhất định là mất ngày hôm qua, chỉ cần đi điều tra một chút xem hôm nay có ai vào phòng này là biết đáp án." Ôn Thiếu Hoa phân tích nói.

Phân tích như vậy, khiến Tạ Minh San hít một ngụm khí lạnh, chỉ sợ tra được trên đầu mình.

Nhưng ngay khi cô đang khẩn trương, tự Lâm Thục Phân nói ra người khả

nghi: "Tiểu Như, trừ Tiểu Như ra, không ai có thể vào phòng của mẹ".

"Tiểu Như chỉ là một người làm, hơn nữa vừa mới trưởng thành, cũng sẽ không -----".

Ôn Thiếu Hoa có chút không thể nào tin được là còn nhỏ vây mà đi trộm dây chuyền, Tiểu Như nhìn ngây thơ lương thiện, thành thật giản dị, sao có thể là ăn trộm chứ?

Ôn Thiếu Hoa không tin, nhưng Lâm Thục Phân thì một mực chắc chắn, tức giận quát: "Không phải là nó thì là ai, chìa khóa phòng mẹ trừ mẹ, con và ba con ra, chỉ có con nhỏ đó có, đi, con gọi Tiểu Như đến ẹ, nhanh lên một chút".

Tạ Minh San thấy Lâm Thục Phân đem hết mọi chuyện trách lên người Tiểu Như, có chút hốt hoảng, lo lắng một hồi Tiểu Như sẽ nói ra chuyện giúp cô tưới hoa.

Bất quá đầu óc Tiểu Như không được tốt, cũng sẽ không linh hoạt nghĩ tới đây chứ?

Ôn Thiếu Hoa nhìn một chút tình huống hiện trường, quyết định đi tìm Tiểu Như hỏi, liền đi ra ngoài.

Ôn Minh thở dài một tiếng, khuyên: "Thục Phân, không có chứng cứ rõ ràng, không thể cho rằng là Tiểu Như trộm dây chuyền. Cô bé đến nơi này làm việc cũng hơn một năm, cô bé là người như thế nào, anh và em rất rõ ràng, không phải sao?".

"Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, trừ nhỏ đó, còn có ai?" Lâm Thục Phân đau đớn mất sợi dây chuyền yêu quý, rất tức giận, càng nghĩ càng cho rằng Tiểu Như trộm dây chuyền.

Tạ Minh San vì che dấu tất cả, đem tội danh toàn bộ đẩy lên trên người Tiểu Như: "Ba, trừ Tiểu Như ra, cũng sẽ không có người khác vào phòng nha!".

"Không sai, nhất định là Tiểu Như trộm dây chuyền, nhất định vậy." Lâm Thục Phân dùng giọng khẳng định nói.

Mới vừa nói xong, thấy Ôn Thiếu Hoa mang theo Tiểu Như tiến vào, bà

không nói hai lời, trực tiếp tát Tiếu Nhu một cái.

Bốp -----

Sau khi đánh xong, tức giận mắng to: "Xú nha đầu này, dám đến nhà tao làm kẻ trộm, mau đưa sợi dây chuyền đây, nếu không tao báo cảnh sát, đẻ cho cảnh sát bắt mà ngồi tù".

Tiếu Nhu bị tát một cái, lá gan cô nhỏ yếu, đã sợ đến khóc lén, lại nghe Lâm Thục Phân lên án, làm cô cảm thấy oan ức, nức nở nói: "Phu nhân, con, con không có lấy dây chuyền của bà."

"Không phải mà làm, vậy ai có thể làm? Trừ tao và chồng tao ra, cũng chỉ có mà có chìa khóa phòng này, hơn nữa mỗi ngày mà vào đây làm vệ sinh, nhất định biết bàn trang điểm có sợi dây chuyền kim cương, lấy ra đây." Lâm Thục Phân giận đến nổi cơn tam bành, đã mất lý trí, tất cả dùi đằng hiền lành biến mất toàn bộ, lúc này giống như người đàn bà đánh đá, buộc Tiếu Nhu giao ra dây chuyền.

Tiếu Nhu bị dọa sợ đến quỳ trên mặt đất, khóc kêu oan: "Phu nhân, con thật có lấy dây chuyền, con không có, con cũng không biết trong ngăn kéo bàn trang điểm có dây chuyền".

"Tiếu Nhu, hôm nay trừ em ra vào phòng này, những người khác không có, còn không nhanh lấy sợi dây chuyền ra. Nếu đem trả dây chuyền, chúng ta sẽ không so đo, chuyện gì cũng sẽ chưa xảy ra". Tạ Minh San giả vờ bộ dạng khéo léo, dùng giọng nói điềm đạm khuyên Tiếu Nhu.

"Thiếu phu nhân, con thật không có trộm dây chuyền, thật không có" Tâm tư Tiếu Nhu rất đơn thuần, suy nghĩ không thể nào linh hoạt, căn bản là không nghĩ đến vấn đề gì, cộng thêm bị chịu oan trộm dây chuyền, đã bị hù dọa đến hoảng hốt, bây giờ trong lòng chỉ có sợ hãi, cái gì cũng không nghĩ đến.

"Mày đã không thừa nhận, tốt lắm, tao bây giờ báo cảnh sát, đem mày giao cho cảnh sát" Lâm Thục Phân lấy điện thoại di động ra, dự định gọi.

Ôn Minh ngăn cản cô, khuyên: "Thục Phân, nếu nói bắt kẻ trộm ăn cắp, bây giờ tang vật cũng không thấy, coi như em gọi điện báo cảnh sát cũng vô dụng, không có chứng cứ, cảnh sát cũng sẽ không tùy tiện bắt người".

"Không lẽ để con nhỏ đó không công lấy dây chuyền của em sao?" Lâm Thục Phân mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tiêu Nhu quỳ trên mặt đất, trong mắt tràn đầy phẫn nộ, giống như một ngọn lửa lớn, hơn nữa còn là lửa địa ngục, bất cứ khi nào có thể thiêu cháy người.

Tiêu Nhu bị dọa đến sợ hơn, lúc này cả người đều run rẩy, rất sợ mình sẽ bị cảnh sát bắt vào tù.

Tạ Minh San thấy tội danh đã phủ lên người Tiêu Nhu, vì vậy giữ vững im lặng, không hề nhiều lời nữa. cũng không quan tâm.

Lúc này mà nói quá nhiều, chỉ lộ sơ hở ra mà thôi, cho nên nói ít lời thì tốt hơn.

Cũng may đầu óc của Tiêu Nhu này cũng chẳng ra sao, bằng không ngay cả cô cũng sẽ bị nghi ngờ.

Ôn Thiếu Hoa nhìn Tiêu Nhu khóc đến tủi thân, vì vậy vỗ vỗ vai, nói: "Tiêu Nhu, nếu như em thật sự cầm dây chuyền, vậy thì trả lại, được không? Em trộm dây chuyền nhất định là có chuyện gì, hoặc là gặp khó khăn, chỉ cần em trả lại dây chuyền, anh giúp em giải quyết khó khăn".

"Thiếu gia, em thật không có trộm dây chuyền, thật không có." Tiêu Nhu nói tới nói lui chỉ là những lời này, không biết đường tranh luận.

"Nhưng bây giờ tất cả đều chỉ đến em, chứng minh là em trộm dây chuyền".

"Em không có trộm, em không có trộm".

"....."

Tiêu Nhu như thế nào cũng không thừa nhận mình trộm dây chuyền, Lâm Thục Phân tức giận, vì vậy nghiêm nghị ra lệnh: "Đem nó nhốt vào nhà kho dưới đất, nó một ngày không giao dây chuyền, mẹ giam nó một ngày, nó một năm không giao dây chuyền, mẹ giam nó một năm".

"Phu nhân, con thật sự không có trộm dây chuyền, thật sự không có, van cầu người tin tưởng con." Tiêu Nhu bò tới, quỳ gối dưới chân Lâm Thục Phân, bắt lấy ống quần bà, hết sức cầu xin.

Lâm Thục Phân một bước đá văng cô ra, không muốn để cô đụng chạm.

Ôn Minh cảm thấy làm vậy không đúng: "Thục Phân, bây giờ là xã hội pháp trị, em không có quyền tùy tiện nhốt người khác, đây là phạm pháp".

"Nó là người làm của nhà chúng ta, em có quyền xử trí nó. Ai cũng không được nói thêm nữa, tôi nhất định sẽ từ trên người nó lấy sợi dây chuyền về".

"Em ----".

"Tất cả đều câm miệng. Sợi dây chuyền này đối với tôi rất quan trọng, tôi nhất định phải tìm được nó".

"Nếu như dây chuyền không phải Tiểu Nhu trộm?" Ôn Minh không câm miệng, vẫn phải nói, cảm thấy cách thức xử sự của Lâm Thục Phân là không đúng.

"Trừ nó, không còn ai có thể trộm dây chuyền của em".

"Ngô nhỡ không phải là nó, vậy chẳng phải là để cho kẻ trộm dây chuyền ung dung ngoài vòng pháp luật?".

"Này ----".

Lâm Thục Phân có chút do dự, suy nghĩ nên làm như thế nào mới phải.

Tạ Minh San phát hiện tình huống không đúng, mở miệng nói: "Phòng này chỉ có Tiểu Nhu đi vào, không có những người khác. Nếu không có những người khác, dây chuyền làm sao không thấy?".

"Đúng vậy, nhất định là nó trộm" Lâm Thục Phân bị Tạ Minh San ảnh hưởng, trong lòng lại cho rằng Tiểu Nhu nhất định là người trộm dây chuyền.

Ôn Minh tức giận, nghiêm nghị khiển trách: "Không tìm được tang vật trước, ai cũng không được phép đối với Tiểu Nhu như vậy, nếu không thì cút ra khỏi nhà này cho tôi".

"Ôn Minh -----" Lâm Thục Phân tức giận rống to, muốn mắng người, nhưng mà còn chưa mắng, Ôn Minh đã cắt lời bà: "Em câm miệng cho anh, trò cười em gây ra gần đây còn chưa đủ sao? Vì một sợi dây chuyền, giống như người đàn bà đanh đá bán đồ ăn ngoài chợ, em thành cái dạng gì rồi?".

"Anh ----".

"Câm miệng" Ôn Minh nghiêm nghị ra lệnh, sau đó nói với Tiếu Nhu quỳ trên mặt đất: "Tiếu Nhu, hy vọng con phối hợp một chút, không tìm được sợi dây chuyền, không được rời Ôn gia, song trong nhà con có thể tự do đi vào".

"Cám ơn Ôn tiên sinh, cảm ơn Ôn tiên sinh" Tiếu Nhu kích động cảm ơn, vẫn còn khóc.

Hai mắt Lâm Thục Phân nhìn chằm chằm Tiếu Nhu, trong lòng tràn đầy lửa giận, tiếp tục trừng Ôn Minh, càng tức, vì vậy ngồi một bên, tức giận nói: "Đi ra ngoài hết cho tôi".

Mọi người, lần lượt đi ra ngoài.

Tạ Minh San cũng không ngoại lệ, bất quá trong lòng là âm thầm may mắn.

Cũng may cô kịp thời bán dây chuyền đi, bằng không bị tìm thấy thì phiền toái rồi.

Không có Tạ Thiên Ngưng chịu tiếng oan thay cô, vậy thì để cho người khác chịu đi.

-----oOo-----

Chương 107: Bị bắt cóc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này Ôn gia đang rối loạn vô cùng, một là nguy cơ phá sản của Ôn thị, hai là sợi dây chuyền bị trộm, quả thật cuộc sống này không có một phút bình yên được.

Ngày nào chưa tìm thấy sợi dây chuyền, ngày đó người ta vẫn lo lắng, sống như vậy, khiến người ta cảm thấy cực kỳ áp lực, đều không muốn ở lại.

Nhưng tất cả mọi chuyện ở nơi đó, Tạ Thiên Ngưng một chút cũng không

hay biết gì, chỉ lo cùng Phong Khải Trạch vui vẻ qua ngày.

Kể từ sau khi mẹ bỏ đi, cô chưa hề có một ngày vui vẻ, sau đó thì ba qua đời, cuộc sống của cô càng thêm đen tối, cứ tưởng rằng Ôn Thiếu Hoa sẽ mang lại cho cô niềm hy vọng mới, nhưng thật không ngờ, hắn lại đẩy cô vào địa ngục một lần nữa.

Phong Khải Trạch đã cứu cô khỏi địa ngục, cho cô hy vọng mới, niềm vui mới, cho nên bây giờ cô muốn quý trọng mọi thứ.

Lúc này hai người đang dùng cơm trong một quán ăn bằng gỗ đàm hương cổ xưa, đối với Tạ Thiên Ngưng mà nói, không có bộ đồ ăn cơm Tây Âu rườm rà, ăn cơm chỉ là một chuyện đơn giản, chẳng qua cũng chỉ là chuyện một đôi đũa mà thôi.

Cô mặc áo sơ mi chiffon thời trang, quần Harlan gợi cảm, mái tóc gọn sóng quyến rũ, phơi bày toàn bộ vẻ đẹp của người phụ nữ hiện đại. Hơn nữa tâm trạng đang rất tốt, lại là người con gái đang trong giai đoạn yêu cuồng nhiệt nên càng quyến rũ gấp mười.

Sau khi thay đổi quần áo và trang sức, quay đầu lại chớp mắt cũng có thể tạo ra bão, hôm nay cô đã thành công được công nhận là người đẹp trong mắt mọi người.

Ngồi ăn cơm cùng Phong Khải Trạch, trở thành một đôi trai tài gái sắc, xứng đôi vô cùng.

Có lẽ do tiếp xúc lâu ngày với anh, nên bây giờ dù anh có làm chuyện gì, cô cũng không có nhăn nhó, chỉ cần chuyện không phải quá đáng, cô đều có thể bình tĩnh tiếp nhận.

"Khỉ nhỏ, khi nào anh mới nói cho em biết anh là ai?" Sau khi Tạ Thiên Ngưng ăn xong, tay cầm chiếc đũa, nhưng không ăn gì mà ánh mắt vẫn chăm chú trên người Phong Khải Trạch, cuối cùng không nhịn được hỏi thân phận của anh.

Bây giờ xem như bọn họ chính thức trở thành người yêu đi, nhưng ngay cả thân phận của anh cô cũng không biết, thì có chút không bình thường cho lắm.

"Anh là Phong Khải Trạch nha!" Phong Khải Trạch vẫn đưa ra đáp án như

trước kia đã trả lời cô, chân thành mà không có chừa bất kỳ sự lừa gạt nào, anh xác thực là Phong Khải Trạch, không có lừa gạt cô.

Thật ra chỉ cần xem một số tạp chí thời trang, thì sẽ biết cái tên ‘ Phong Khải Trạch ’ này là từ đâu, chỉ tiếc cô không có cái ham mê đó, mặc dù anh nhiều lần nhấn mạnh tên của mình, cô vẫn chưa biết anh là ai.

Không biết cũng tốt, biết nhiều chỉ thêm phiền não mà thôi.

"Tất nhiên em biết anh là Phong Khải Trạch, em muốn biết nhiều hơn về anh, ví dụ như anh làm việc gì, trong nhà có ai, và trong mười sáu năm nay anh sống ra sao?" Cô xem thường trừng mắt nhìn anh, tức giận hỏi.

"Em cũng biết anh là khỉ nhỏ rồi, lại không biết anh như thế nào sao?"

"Đó là khi anh còn bé, nhưng bây giờ anh đã trưởng thành, mọi thứ đã khác xưa."

"Đều như nhau cả thôi, với anh mà nói, cuộc sống trong mười sáu năm này còn khổ sở hơn khi còn bé, mặc dù đời sống vật chất tốt lên rất nhiều, nhưng tinh thần lại rất cô đơn tịch mịch, thậm chí là lạnh lẽo. Thiên Ngưng, nếu như có một ngày, anh nghèo đi cái gì cũng không có, em có chấp nhận theo anh không?" Đột nhiên vẻ mặt Phong Khải Trạch trở nên rất trầm trọng, tựa hồ đang sợ cái gì, tia mắt ánh lên sự cầu khẩn.

Tạ Thiên Ngưng thấy ánh mắt anh tràn ngập đau khổ, liền không hỏi anh những vấn đề này nữa, chỉ sợ khơi lại sự khổ sở của anh, vì thế cô hắng giọng nói lớn: "Tạ Thiên Ngưng em từ trước đến giờ đều không thích tiếp xúc với giới thượng lưu, nên chuyện này anh cứ thoải mái đi, với em mà nói, người đàn ông càng nghèo càng dễ khiến phụ nữ yên tâm."

Cô biết anh cố ý giấu cô một số chuyện, nhưng cô không vội vã hỏi anh, mà là chờ anh từ từ nói cho cô biết.

"Nếu như anh nghèo đến chỉ còn tiền, vậy em có phải cũng sẽ không muốn tiếp xúc với anh không?" Anh nói đùa với cô, nhưng trong lòng lại xem vấn đề này là thật.

Bởi vì sự thật là anh rất nghèo chỉ còn mỗi tiền rồi. (tâm: trach ca, em cũng muốn “nghèo” như anh *chảy nước miếng*)

"Đúng." Cô trả lời khẳng định.

Câu trả lời của cô, khiến lòng anh rúng động, bắt đầu có chút sợ, thậm chí cảm thấy bản thân kiêng nhiều tiền như vậy sai lầm.

Phong Khải Trạch nắm tay Tạ Thiên Ngưng thật chặt, không nói một câu, nhăn mày lại.

Cô thấy anh sốt ruột như vậy, nên nói giỡn cho không khí vui vẻ chút: "Nếu như anh đồng ý đem hết số tiền trên tay anh cho em thì sự việc đó sẽ..."

Lời còn chưa nói hết, Phong Khải Trạch liền trả lời ngay: "Đồng ý."

"Em còn chưa nói xong anh liền đồng ý..., không sợ lỡ em là tên lừa gạt, lấy sạch tiền của anh, sau đó phủi mông chạy đi, thì anh kiếm ai để khóc đòi tiền đây?"

"Tiền anh kiếm mục đích là để cho em, nếu em muốn thì toàn bộ tiền của anh sẽ giao cho em."

"."

Người đàn ông này nếu như không phải là quá yêu cô, thì tuyệt đối là người điên.

Chỉ là cô hy vọng đó là về trước.

Anh thấy cô không nói lời nào, mặt lại vô cùng kinh ngạc, những cảm giác lo lắng bất an khi nãy đều biến mất, đổi lại là một nụ cười cung chiều, thản nhiên hỏi: "Đang suy nghĩ gì đấy?"

"Đang suy nghĩ anh đến cùng có bao nhiêu tiền?" Cô lấy lại tinh thần, tùy tiện nói một câu qua loa.

"Em hãy dùng hết sức có thể mà suy nghĩ." Anh cho cô đáp án mông lung.

"Không có hứng thú, lãng phí tinh thần của em ." Tạ Thiên Ngưng khinh thường, để đưa xuống, giả bộ bàng quang, thật ra thì trong lòng lại suy tính.

Dùng hết sức có thể, như vậy rốt cuộc là bao nhiêu?

Mặc kệ anh có bao nhiêu, dù sao cũng không phải là cô.

"Ăn no chưa?" Phong Khải Trạch không tiếp tục kéo dài đè tài này nữa, thấy cô buông đũa xuống, bèn nhẹ giọng hỏi han.

Trước mắt phải giải quyết vấn đề kết thông gia với Hồng gia đã, anh không muốn để cô biết tất cả, tránh cho cô suy nghĩ lung tung.

Phụ nữ chỉ cần suy nghĩ lung tung một chút, thì vấn đề gì cũng sẽ xuất hiện.

"No." Cô gật đầu một cái, cầm túi xách bên cạnh, sau đó đứng lên, chuẩn bị rời đi.

"Em ra trước đi, anh đi tính tiền."

"Em ở ngoài cửa chờ anh."

Nói xong, mình đi ra ngoài, tính toán hóng mát bên ngoài một chút, thuận tiện chờ anh.

Phong Khải Trạch cũng không nghĩ gì nhiều, đi trước tính tiền.

Tạ Thiên Ngưng đứng một mình trước cửa chính nhà hàng, sau đó đi tới ven đường, nhìn người đi trên đường, muôn hình muôn vẻ tạo cho cô nhiều cảm xúc khác nhau.

Hai mươi tám năm qua, cô bỏ lỡ quá nhiều thứ tốt đẹp, cho nên bắt đầu từ bây giờ, cô muốn đèn bù cho chính mình.

"Tạ Thiên Ngưng, mày phải có lênh." Lầm bầm lâu bâu như bé ngốc.

Mới vừa nói xong, một chiếc xe hơi màu đen đột nhiên dừng ở trước mặt cô, làm cô cảm thấy có chút kỳ quái. Nhưng chưa kịp chờ cô phản ứng, cửa xe đã mở ra, một cánh tay bên trong nhanh chóng vươn ra, dùng sức kéo cô vào bên trong.

"A aa__" Tạ Thiên Ngưng không hề có chút phòng bị, bị kéo mạnh vào trong, cả người ngã vào trong xe.

Cho dù chân vẫn còn ở bên ngoài, xe đã nhanh chóng lái nhanh về phía trước.

"Các người muốn làm gì, buông tôi ra." Cô hết sức giãy giụa, muốn chạy trốn.

Nhưng hai người đàn ông bên cạnh, dùng sức kéo cô vào trong, chỉ thoảng cái cả người cô đã bị lôi vào trong, sau đó đóng cửa xe lại.

"Này, rốt cuộc các người muốn làm cái gì?" Tạ Thiên Ngung nhìn tên đàn ông bên cạnh, hoảng sợ vô cùng, ngồi yên ở tại chỗ, không dám lộn xộn.

Không phải cô không muốn nhúc nhích, mà là cô không nhúc nhích được, bởi vì hai bên cô bị kẹp bởi hai người, hơn nữa tính luôn lái xe trước mặt, thì tổng cộng ba người.

Nói nhiều thì biết. Lần đầu gặp phải chuyện như vậy, cô khó hiểu vô cùng.

Theo tình huống như thế này, thì hình như cô bị bắt cóc. Nhưng cô không phải là nhà giàu thượng lưu, cũng không phải là danh nhân nổi tiếng, chỉ là một người dân bình thường, bắt cóc cô thì có lợi gì chứ.

Nếu như không phải là bắt cóc, vậy là cái gì?

"Cô tốt nhất ngoan ngoãn ngồi yên, đừng có ra trò quái quỷ gì, cũng đừng nói nhảm, nếu không chúng tôi sẽ đánh cô ngất xỉu rồi mang đi."

"....."

Bị một cảnh cáo như thế, Tạ Thiên Ngung lập tức câm miệng, không hỏi thêm nữa, sợ bị đánh ngất xỉu.

Nếu như bị đánh ngất xỉu, chẳng phải cô chỉ có thể để mặc cho người ta thích làm gì thì làm sao.

Phong Khải Trạch từ quán cơm bước ra ngoài, đúng lúc thấy Tạ Thiên Ngung bị người bắt cóc lên xe, không kịp tới cứu người, bởi vì cô sớm bị kéo lên xe, xe cũng nhanh chóng lái đi.

"Thiên Ngung ——"

Dưới tình thế cấp bách, anh lập tức ngăn một chiếc tắc xi, đuổi theo.

Nhưng tài xế tắc xi hơi nhát gan một chút, cẩn bản cũng không dám lái quá nhanh, hình như còn tính thả chậm tốc độ, không muốn đuổi theo.

Phong Khải Trạch nhìn xe phía trước càng ngày càng xa, cuối cùng thì biến mất, vừa nóng vừa giận, vì vậy hét to tài xế: "Chạy nhanh lên cho tôi."

Tài xế sợ hết hồn, không chạy nhanh, mà thăng xe lạ, dừng xe ở ven đường, run rẩy nói: "Tiên sinh, anh tìm xe khác đi, tôi, tôi không dám chờ anh."

"Ăn hại, xuống xe." Phong Khải Trạch không xuống xe, mà ngược lại bảo tài xế xuống xe, hơn nữa còn động thủ đẩy ra anh ta xuống.

"Này, xe này là của tôi, anh mới là người phải xuống xe, không phải là tôi."

"Đến đòn cảnh sát mà đợi, lát nữa tôi sẽ bồi thường mọi chi phí tổn thất."

"Anh ——"

Tài xế không tin, còn muốn tiếp tục giành xe lại, nhưng sức lực hơi yếu, bị anh đẩy ra khỏi xe.

Phong Khải Trạch đẩy tài xế xuống, tự mình ngồi vào chỗ tài xế, tự mình lái xe, lái tốc độ nhanh nhất, hết sức đuổi theo xe trước mặt.

Nhưng xe trước mặt đã biến mất không còn thấy tăm hơi, anh cũng chỉ có thể đuổi theo phương hướng biến mất.

Nếu để cho anh biết kẻ nào dám động người phụ nữ của anh, anh nhất định khiến tên đó sống thê chết thảm.

Tạ Thiên Ngưng ngồi trên xe, thân thể tuy không nhúc nhích, nhưng trong lòng vô cùng hoảng loạn, trong đầu không ngừng nghĩ tới biện pháp thoát ra, nhưng nghĩ tới lui, cũng nghĩ không ra biện pháp gì, kết quả không tự chủ được đem hi vọng kí thác vào Phong Khải Trạch.

Cầm thật chặt túi xách trong tay, một cái tay, lặng lẽ mở khóa ra, sau đó len vào, tìm kiếm điện thoại di động.

Nhưng vừa mới đụng phải điện thoại di động, liền bị người khác giựt được.

Một người đàn ông tinh mắt nhìn thấy bàn tay cô lục đục trong túi xách, vì

vậy nhanh chóng đoạt lấy túi xách, nghiêm nghị cảnh cáo: "Còn giở trò nữa thì đừng trách chúng tôi."

"....."

Tạ Thiên Ngưng run sợ, hô hấp càng ngày càng gấp, mặc dù lòng đầy sợ hãi, nhưng cô vẫn lấy hết dũng khí, to gan hỏi: "Các người có thể nói cho tôi biết, là định dẫn tôi đi đâu, đi gặp ai?"

Hiện tại cô không có cách nào liên lạc được với Phong Khải Trạch, xem ra tất cả đều chỉ có thể dựa vào chính cô.

"Đi sẽ biết." Người đàn ông lạnh lùng trả lời, không nói cho cô bất kỳ tin tức, nói xong cũng ngồi yên.

"....."

Rốt cuộc là ai muốn làm chuyện này?

Mạc Khả Ngôn sao?

-----oOo-----

Chương 108: Thật là ngây thơ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng bị áp giải đến một quán bar vô cùng yên tĩnh, bên trong không có bất kỳ âm thanh gì, cũng không thấy có mấy người, đèn nháy trong quán đều tắt hết, thay vào đó là bật đèn bạch quang sáng trưng.

Không có xa hoa truy lạc, không có âm nhạc ầm ĩ, cảnh tượng náo nhiệt thường thấy trong quán bar, có thể nói là thay đổi hoàn toàn.

Trong một góc quầy rượu, Hồng Thùa Chí toàn thân mặc tây trang màu trắng, cầm trong tay một ly rượu sáng bóng, đó là một ly rượu vang đỏ, dưới ánh đèn, xuyên thấu qua ly rượu, tản ra ánh sáng màu đỏ mê hoặc.

Đứng bên cạnh hắn có mấy người mặc tây trang màu đen, tương phản rõ rệt với bộ tây trang màu trắng của Hồng Thùa Chí, giống như một thiên sứ

thuần khiết không tỳ vết. Vậy mà vẻ tà mị trên mặt hắn, lại biến bộ tây trang màu trắng kia thay đổi khí chất hoàn toàn.

Tạ Thiên Ngưng đi vào quầy rượu, hai người đàn ông phía sau không ngừng thúc giục: "Đi nhanh lên."

Thúc giục rồi, còn dùng sức đẩy cô một cái, khiến cô không thăng bằng vấp ngã.

Một cú ngã này, vừa vặn ngã tới trước mặt của Hồng Thùa Chí.

Thứ đầu tiên đập vào mắt cô chính là đôi giày da sáng bóng, tiếp theo là quần tây màu trắng, chậm chậm ngẩng đầu lên, vẫn là màu trắng, cho đến cổ của hắn, mặt của hắn, màu sắc mới có thay đổi.

Khi thấy rõ ràng mặt của hắn thì cô sợ hết hồn, trong đầu lập tức nhớ lại chuyện xảy ra ở trong cầu thang lúc trước, nhất thời sợ đến hít thở không thông.

Cô mới vừa rồi còn cho rằng Mạc Khả Ngôn vì trả thù nên mới bắt cô đến đây, không nghĩ tới lại là hắn.

"Là anh."

"Thật vui khi cô còn nhớ rõ tôi." Hồng Thùa Chí nhìn ly rượu trong tay, gương mặt cười nhạo.

Bây giờ Tạ Thiên Ngưng đã hiểu ra nguyên nhân, thu hồi kinh ngạc trên mặt, từ từ đứng lên, cố gắng trấn tĩnh hỏi: "Anh bắt tôi đến nơi này, rốt cuộc muốn thế nào?"

"Cô cảm thấy tôi sẽ đối xử với cô thế nào đây?" Hắn cười tà hỏi.

"Tôi không phải là anh, làm sao biết anh nghĩ thế nào?" Cô tức giận trả lời, mặc dù trong lòng rất sợ, nhưng cô hiểu, lúc này sợ không có bất kỳ tác dụng gì, cô chỉ có thể cứng rắn đối mặt với hắn.

Sớm biết vậy lúc đầu đã không chọc người này, giờ thì đã khẳng định câu nói chí lý của cô: người có tiền, không nên chọc. (vyyen: vậy tại sao còn chọc vào)

Nhưng bây giờ không nên chọc cũng chọc rồi, đành phải chấp nhận thôi.

"Cô có biết không, chọc tới người của tôi, kết quả thường thường rất thảm." Hồng Thùa Chí dùng ngón tay búng vào ly thủy tinh, phát ra rất tiếng vang thanh thúy rất nhỏ.

Thanh âm rất nhỏ, nhưng bởi vì hiện trường rất yên tĩnh, thanh âm nhỏ này lại truyền đến tai mọi người.

Tạ Thiên Ngưng nghe thấy thanh âm này, giống như là nghe được tiếng chuông báo động từ địa ngục truyền tới, trong lòng ý sợ hãi càng ngày càng tăng, vì vậy khép nép nói: "Trước kia không biết, hiện tại biết."

Hồng Thùa Chí nghe thấy giọng nói của cô có pha một chút run rẩy, liền cười tà khí hơn, còn có chút hài lòng, châm chọc nói: "Bây giờ mới biết sợ, cô không cảm thấy giờ đã quá muộn sao?"

"Nếu như chuyện gì cũng có thể biết trước được, như vậy trên cái thế giới này sẽ không có người phạm phải sai lầm rồi."

"Nói chuyện với cô, tôi rất thích nghe, nhưng tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người đã đắc tội với tôi." Hồng Thùa Chí lại dùng tay búng vào cái ly một lần nữa, tà ý trong mắt từ từ biến mất, thay vào đó là ánh mắt tức giận, đột nhiên, đem ly rượu vang đỏ trong tay hất vào mặt cô, khiến gương mặt cô ướt sũng.

Tạ Thiên Ngưng theo phản xạ có điều kiện nhắm mắt lại, cố gắng nhịn chất lỏng lạnh lẽo chảy xuống mặt, mím chặt môi lại, không nói một câu.

Không phải cô không muốn nói, mà là cô biết, nếu lúc này chửi cho sướng miệng, sẽ chỉ làm mình khổ sở hơn mà thôi.

Những dạng người có tiền này chơi đùa chính là mặt mũi, nếu như bọn họ cảm thấy mặt mũi đủ rồi, tự nhiên sẽ bỏ qua cho mình.(vyjen: ngây thơ) (tâm: não chỉ ngăn thế thôi ==)

Hồng Thùa Chí thấy Tạ Thiên Ngưng không có tí phản ứng nào, đột nhiên cảm thấy có chút không thú vị, liền kích cô: "Này, cô không phải có thể nói, có thể mắng sao, sao bây giờ lại giống như bị câm điếc, cái gì cũng không nói vậy?"

"Đem tức giận ở trong lòng anh phát tiết ra hết đi." Tạ Thiên Ngưng lấy tay lau mặt mình một chút, sau đó mở mắt ra, mặt không biểu cảm nhìn

hắn, ở trong lòng không ngừng tự nói với mình: nhịn.

Chỉ cần cô nhịn được hôm nay, vậy sau này sẽ vô sự rồi.

"Hôm nay cô không giống với trước kia, so với trước kia đẹp hơn rất nhiều, còn có tự vị của phụ nữ nữa, tôi nghĩ nhưng người anh em này của tôi nhất định sẽ rất thích."

Mấy tên đàn ông đứng ở bên cạnh, bắt đầu lộ ra ánh mắt đăm đuối, một bộ dạng đói khát.

"Anh, lời này của anh là có ý gì?" Tạ Thiên Ngưng sợ, nhìn lướt qua đám đàn ông kia một lượt, hai chân không tự chủ được lui về phía sau, muốn thoát khỏi nơi này.

Nhưng mới lui lại một bước, hai người đàn ông phía sau liền đẩy cô trở về, không để cho cô lộn xộn.

Hồng Thùa Chí để ly rượu xuống, cầm lên chai rượu vang đỏ trên bàn lên, đi tới trước mặt cô, đem bình giờ lên cao, sau đó từ từ đổ hết xuống đầu cô..

Sau khi hết một chai, những người bên cạnh lại đưa cho hắn một chai khác.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, tổng cộng đã đổ hết 5 chai rượu vang đỏ.

Rượu theo tóc Tạ Thiên Ngưng chảy xuống, không chỉ làm ướt mặt, ngay cả quần áo trên người cũng ướt, trong ngực cũng rất ẩm ướt, khiến cho cả người cô cảm thấy rất khó chịu.

Dù vậy, cô cũng không thốt lên một tiếng, đứng bất động.

Hồng Thùa Chí đổ hết chai rượu vang đỏ cuối cùng, hung phẫn cười to nói: "Ha ha —— bản thiếu gia mời cô uống năm chai rượu vang đỏ, mùi vị không tệ đi."

"Thật là ngây thơ." Tạ Thiên Ngưng không nhịn được, nhỏ giọng giễu cợt một câu.

Nhưng bốn chữ này, làm Hồng Thùa Chí nghe thấy vô cùng khó chịu, cầm chai rượu vang đỏ trống không để xuống cằm của cô, hơi dùng sức nâng

cầm cô lên, nghiêm mặt lại hỏi: "Có gan thì cô lặp lại lần nữa?"

Tạ Thiên Ngưng quay mặt đi, cái gì cũng không nói.

"Tôi cảnh cáo cô, nếu như hôm nay cô không để cho tôi vui vẻ thoải mái một phen, tôi tuyệt đối sẽ làm cho cô sau này ngày nào cũng rất đặc sắc."

"Anh, anh muốn làm gì?" Tạ Thiên Ngưng lấy hai tay ôm ngực mình, cảnh giác nhìn người trước mắt, giống như là để phòng sắc lang.

Vì bị đổ rượu lên người, quần áo trên người cô gần như ướt đẫm, dán thật chặt vào thân thể, khiến đường cong của cơ thể lộ hết ra ngoài.

"Cô yên tâm, loại mặt hàng như cô, có đi lau giày cho tôi cũng không xứng ! Chẳng qua mấy người anh em của tôi cũng không chắc" Hồng Thừa Chí thấy cô che chở bộ ngực của mình, cũng biết trong lòng cô đang sợ chuyện gì, vì vậy cười càng mờ ám tà ác hơn, quay sang hỏi những người bên cạnh: "Các cậu chắc cũng đã lâu rồi không được chơi đùa phụ nữ, hôm nay có muốn thoải mái chơi đùa hay không?"

"Thiếu gia, anh em chúng tôi đúng là lâu rồi chưa được chơi, hôm nay có phải thật sự được chơi không? Cô gái này xem ra cũng không tệ lắm, trên người cũng rất đầy đủ." Một tên đàn ông đứng bên cạnh hắn nói, ánh mắt thèm thuồng nhìn chằm chằm Tạ Thiên Ngưng, còn bắt đầu nuốt nước miếng.

"Cậu muốn chiếm hữu cô ta?"

"Chỉ vui đùa một chút mà thôi ."

"Tốt, cậu lên trước đi." Hồng Thừa Chí rộng rãi đồng ý, sau đó vể mặt như không có chuyện cả ngoài xuông, ý định muốn xem kịch vui.

Tạ Thiên Ngưng nghe rõ cuộc nói chuyện của bọn họ, biết mình hiện tại rất nguy hiểm, cũng biết bất kể cô nhẫn nại thế nào, đều không thể toàn thân mà lui.

Bây giờ nhìn lại, cô chỉ có thể liều chết chống cự. (tâm: cuối cùng cũng thông, cô lên chi Ngưng, có chết cũng phải chết anh dũng :D)

Không do dự nữa, nhanh chóng cầm lên một chai rượu trống không trên bàn, sau đó hướng về phía cạnh bàn, đập vỡ chai rượu, quay đầu nhọn thủy

tinh sắc bén chĩa về phía tên đàn ông đang có ý định tiến lên, cảnh cáo nói: "Đừng tới đây, nếu không tôi sẽ không khách khí."

Tên đàn ông đó không thèm để ý đến mảnh thủy tinh sắc bén trên tay cô, tiếp tục đi về phía trước.

Không có biện pháp, cô chỉ có thể lui về phía sau.

Nhưng khi lui hai bước, hai tên đàn ông đứng ở phía sau cô lại đẩy cô một cái, trực tiếp đẩy cô vào tên đàn ông phía trước.

Tên đàn ông đó vuơ tay ra, bắt được cái chai vỡ cô cầm trong tay, dùng sức vặn một cái, đem cổ tay cô vặn lại 90 độ, 'rặc' tiếng xương bị bẻ phát ra, đau đớn nỗi cô kêu to.

"A ——"

Bởi vì đau đớn, cái chai trong tay cầm không chắc, rớt xuống.

Lúc này cô đã không còn bắt cùi thú vũ khí nào để phòng thân, lại bị một tên đàn ông xa lạ ôm thật chặt vào ngực, cô chỉ có thể dùng sức giãy giụa.

"Buông tôi ra, buông tôi ra."

Nhưng bất kể cô dùng sức thế nào, cũng không thoát nổi tên đàn ông đó.

Gã thấy cô không nghe lời, liền một tay nắm lấy tóc của cô, hung hăng kéo một cái.

Cô lại một lần nữa đau đớn nỗi kêu to: "A ——"

Lúc này Hồng Thùa Chí rót cho mình một ly rượu đỏ, không lo lắng ngồi ở chỗ đó, vừa uống rượu vừa nhìn đứa giỗn, đối với tiếng kêu gào khổ sở này của Tạ Thiên Ngung, căn bản không để ý trong lòng.

Chỉ cần chọc tức người của hắn, hắn sẽ không có nửa điểm đồng tình thương tâm, trái lại, chỉ cần không chọc tức hắn, hắn có thể rất thân thiện làm bạn bè với người khác.

Không khéo chính là, cô gái này chọc phải hắn.

Tạ Thiên Ngưng bị tên đàn ông kia giật tóc rất mạnh, cảm giác da đầu như bị kéo xuống, đau quá. Bởi vì quá đau, nên hơi sức giãy giụa cô cũng không có, cứ như vậy bị tên đàn ông kia quăng xuống đất.

Sau khi hắn quăng cô xuống đất, liền chủ động cởi quần áo trên người mình, đem cà vạt cởi ra, sau đó cởi áo xuống, vừa cởi vừa đi tới.

Tạ Thiên Ngưng bị sợ đến kinh hồn bạt vía, ngồi dưới đất, dùng cả tay chân lui về phía sau, lúc này đã sợ đến khóc lèn, trong lòng trừ sợ, không còn gì cả.

Thời khắc nguy cơ, trong đầu cô chỉ nghĩ tới Phong Khải Trạch, nghĩ tới anh có thể xuất hiện cứu cô.

Đột nhiên, sau lưng là một bức tường, càng khiến cô sợ hãi hơn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, bởi vì cô đã không còn đường để lui nữa rồi.

Vậy mà tên đàn ông trước mặt kia, vẫn không ngừng tiến về phía cô, hơn nữa quần áo trên người hắn đã cởi hết.

"Không được tới đây, không được tới đây." Tạ Thiên Ngưng cuộn tròn thân thể, run rẩy gào thét.

Nhưng đều vô dụng, tên đàn ông đó vẫn đi tới, kéo cô từ trong góc tường ra, đè xuống đất, bắt đầu động thủ xé quần áo của cô.

"Không được, buông tôi ra, không được." Cô sử dụng hết toàn lực của bản thân, liều chết bảo vệ vạt áo trước ngực mình. Nhưng cuối cùng vẫn không đánh lại được, quần áo vẫn bị xé ra.

Roạt —— tiếng quần áo bị rách vang lên.

Hồng Thùa Chí nghe thấy tiếng động này, hung phấn cười cười, lại uống một hớp rượu, tiếp tục xem kịch vui.

Tên đàn ông đè ở trên người Tạ Thiên Ngưng, thấy cô liều chết chống cự, cho dù quần áo đã bị rách, hắn vẫn không thể làm gì được cô, trong con tức giận, đã quăng cho cô một cái tát.

Bốp ——

Nhưng là mới vừa đánh xong, chính hắn cũng không hiểu tại sao mình lại

bị người khác đánh cho một quyền, một quyền này sức lực rất nặng, đánh hắn trực tiếp ngất xỉu.

-----oOo-----

Chương 109: Anh báo cảnh sát

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch lái xe đuổi theo ở phía sau, nhưng một chút đầu mối cũng không có, càng ngày càng vội, hai mắt không ngừng nhìn quanh, tìm kiếm chiếc xe ô tô chở Tạ Thiên Ngưng đi.

Đột nhiên nhìn thấy chiếc xe ô tô quen thuộc ở ngoài một quán bar, liền dừng lại, chạy vào quán bar, vừa vào liền nhìn thấy cảnh Tạ Thiên Ngưng bị một người đàn ông úc hiếp, ngay sau đó liền xông tới, đấm một đấm thật mạnh vào đầu hắn.

Đánh xong, mặc kệ những người khác đang có mặt tại hiện trường, anh trực tiếp cởi áo khoác của mình ra, khoác lên người Tạ Thiên Ngưng, đỡ cô lên, kéo vào trong ngực mình, an ủi cô: “Không có gì đâu, đừng sợ!”

Ban đầu Tạ Thiên Ngưng còn có chút kháng cự Phong Khải Trạch, nhưng nghe được giọng nói ôn nhu quen thuộc của anh, trong lòng cuối cùng cũng có thể thả lỏng mà ôm chặt lấy anh, trốn ở trong lòng ngực anh run rẩy, nức nở nói: “Khỉ nhỏ, bọn họ thật đáng sợ.”

“Có anh ở đây, mọi thứ đều không cần phải sợ, hãy tin anh.”

“Bọn họ thật đáng sợ.”

“Đừng sợ, không có việc gì đâu, đừng sợ”

“Vâng.” Cô điềm đạm đúng yêu khẽ nói, ôm chặt anh không buông, trong đầu xem anh như chỗ dựa an toàn, rất sợ chỉ cần một cái buông tay, chính mình sẽ lại rơi vào nguy hiểm vừa rồi.

“Đến đây, anh đỡ em đứng lên.” Anh ôm lấy cô, chậm rãi đứng dậy, đỡ cô cùng đứng lên.

Cô giống như một đúra bé ngoan ngoãn, vâng lời đứng dậy theo anh.

Nhưng vừa mới đứng thẳng, liền thấy Hồng Thùa Chí cách đó không xa, lập tức sợ hãi đến run rẩy toàn thân, dùng sức áp sát vào trong ngực anh, muốn tìm kiếm một nơi để làm cho cô cảm thấy an toàn hơn.

Phong Khải Trạch cảm giác được cô đang sợ hãi, bèn ôm cô chặt hơn, ánh mắt hướng lên trên người Hồng Thùa Chí, từ ôn nhu biến thành sắc nhọn, nghiêm khắc trừng mắt nhìn về hắn, khẩu khí lạnh như băng tuyết nói: “Hồng Thùa Chí, món nợ này, tao sẽ đòi lại gấp bội, mày hãy chờ xem.”

“Phong Khải Trạch, mày có ý gì đây hả?” Hồng Thùa Chí đang định xem kịch vui, không ngờ Phong Khải Trạch đột nhiên xông vào, khiến hắn vô cùng sững sốt.

Nhưng mà điều khiến cho hắn kinh ngạc, Phong Khải Trạch đối với cô gái này lại ôn nhu thế.

Anh ta là vị hôn phu của em gái hắn, làm sao có thể đối xử với cô gái khác như thế, đáng giận.

“Mày đã giãm nát ranh giới của tao, tao sẽ không dễ dàng bỏ qua ày đâu, chờ coi.” Bây giờ Phong Khải Trạch không muốn cùng Hồng Thùa Chí tính món nợ này, ôm Tạ Thiên Ngung muồn rời khỏi.

Bây giờ anh chỉ muốn an ủi để cho cô đỡ sợ, ngoài ra những chuyện khác không còn quan trọng.

Hồng Thùa Chí cảm thấy có chút mất sĩ diện nên không nén được giận, hắn bèn sai người khác ngăn cản lại: “Ngăn cản bọn họ lại cho tao.”

Hai người đàn ông đứng ở bên cạnh, lập tức đứng ra, ngăn cản lối đi.

Phong Khải Trạch xoay người trở lại, đe dọa trừng mắt nhìn hắn ta, cảnh cáo nói: “Mày tốt nhất chớ chọc tao, bằng không thì mày sẽ không gánh hết hậu quả đâu.”

“Phong Khải Trạch, tao chịu đựng mày đã quá lâu rồi, người khác sợ mày, Hồng Thùa Chí tao không có sợ mày. Hôm nay tao mà không dạy dỗ ày một trận không được, để xem mày về sau còn dám kiêu ngạo nữa không?”

“Mày khẳng định muôn làm như thế sao?” Phong Khải Trạch ra vẻ khinh

thường, ánh mắt u ám đến đáng sợ, sát khí trên người càng ngày càng nặng, giống như ma quỷ.

Hồng Thùa Chí có chút hoảng sợ, nhưng vì mặt mũi, tuyệt đối không nhượng bộ: “Tao cũng không tin, một mình mày có thể đối phó được nhiều người như thế này sao?”

Tạ Thiên Ngưng tuy rằng sợ đến mức thần trí mơ hồ, nhưng vẫn chưa đến mức ngốc, từ trong lời nói của bọn họ nghe ra sự tình không ổn, bèn lấy tay kéo áo của Phong Khải Trạch, lo lắng nói: “Tên này lòng dạ độc ác, quả thực là kẻ không tim không phổi, anh phải cẩn thận một chút.”

“Muốn nói lòng dạ độc ác, không có ai so được lòng dạ độc ác của anh đâu, em tin hay không, bây giờ anh giết toàn bộ những người ở đây?”

Phong Khải Trạch cúi đầu, thu hồi lại ánh mắt u ám, đổi thành dịu dàng, cho dù đang nói đến chuyện giết người, cũng dịu dàng như thế.

“Không cần, em không hy vọng anh phạm pháp đâu. Nếu phạm pháp, thì sẽ phải ngồi tù, thậm chí là xử bắn, em không muốn anh bị như vậy.” Cô cực lực phản đối, bất cứ việc gì cũng đều là vì cô mà lo nghĩ.

Nếu như trả thù những người này tất nhiên anh phải trả giá bằng sinh mệnh, vậy cô tình nguyện không trả thù.

“Vậy tất cả những chuyện bọn họ làm hôm nay không phải phạm pháp sao? Em có thể thấy đó, qua ngày hôm nay, bọn chúng vẫn sẽ cút tiêu dao như cũ thôi.”

“Nhưng mà _____”

“Anh làm việc, em cứ yên tâm, chuyện này anh không đòi lại công bằng thì không được, là người đàn ông của em, thì phải bảo vệ em cả đời chứ?” Anh cười sảng khoái nhìn cô, không muốn cô suy nghĩ quá nhiều.

Không phải bất đắc dĩ, anh cũng không dùng đến thủ đoạn này.

Tạ Thiên Ngưng nghe lời như vậy của anh, tuy còn có chút lo lắng nhưng cô lại càng tin tưởng anh hơn. Từ sự kiện của Mạc Khả Ngôn có thể nhìn ra được, anh cũng không phải là người dễ dàng trêu chọc.

Hồng Thùa Chí nhìn hai người tình nồng ý đậm, càng thấy bản thân mình

mất hết uy phong, giận đến nổi trận lôi đình, phẫn nộ quát: “Phong Khải Trạch, mày chính là vị hôn phu của em gái tao, nhưng mà bây giờ mày lại dám ôm đứa con gái khác, mày có ý gì hả?”

Vị hôn phu _____ câu này càng khiến tâm trạng của Tạ Thiên Ngưng vốn đang yên ổn, lại bắt đầu luống cuống, rời khỏi lòng ngực của Phong Khải Trạch, kinh hồn hoảng loạn nhìn anh, vội vàng hỏi: “Khỉ nhỏ, anh, anh có vị hôn thê rồi sao?”

Nếu như anh có vị hôn thê, vậy tại sao còn muốn trêu chọc cô?

Trái tim đau quá, trước nay chưa từng đau vậy.

“Không có.” Phong Khải Trạch liền đáp lại rất lạnh nhạt, một chút cũng không lo cô hiểu lầm.

“Nếu không có, vậy sao hắn lại nói như vậy?”

“Hắn là một tên bệnh thần kinh, một tên bệnh thần muôn đem em gái gả cho anh đến phát điên rồi, chúng mình đừng để ý đến hắn.”

“Phong Khải Trạch.” Hồng Thùa Chí bị lời nói này làm tức giận đến mắt muốn lòi ra, cả người dường như muôn bốc khói.

Nhưng mà mặc kệ hắn có giận bao nhiêu, Phong Khải Trạch cũng không thèm nhìn hắn một cái, tiếp tục giải thích rõ nguyên nhân với Tạ Thiên Ngưng: “Tạ Thiên Ngưng, hắn chính là anh trai của Hồng Thị Na, Hồng Thùa Chí, người nhà bọn họ không có gì là tốt, cho nên về sau người Hồng gia có nói gì với em, tất cả đều không nên tin, biết không?”

“Phong Khải Trạch.” Hồng Thùa Chí lại một lần nữa nỗi giận, nghiến răng nghiến lợi gào thét.

Nhưng đối phương vẫn không để ý đến hắn, chỉ lo chú ý làm chuyện của mình.

Tạ Thiên Ngưng liếc mắt nhìn Hồng Thùa Chí, lại nhìn Phong Khải Trạch, phát hiện anh cực kỳ bình tĩnh, một chút sợ hãi cũng không có, từ từ, chính cô cũng không còn sợ nữa, lịch sự hỏi: “Bạn chúng là người của tập đoàn Hồng Thị, không phải dễ đối phó, anh chọc bọn họ, về sau có gặp phiền toái lớn không?”

“Phiền toái lớn là có _____”

“Cái gì, phiền toái lớn, vậy về sau anh định làm gì giờ?”

Tập đoàn Hồng Thị không phải là dễ trêu a, nếu như lúc trước cô biết người đàn ông này là Hồng Thừa Chí, đại thiếu gia của tập đoàn Hồng Thi, dù có chuyện gì chúng mình cũng sẽ không đi trêu chọc hắn.

“Em đừng lo lắng, hãy nghe anh nói hết, cái gọi phiền toái lớn, không phải là của anh, mà là bọn chúng.”

“Hả _____”

Nét mặt cô đầy kinh ngạc, không hiểu ra sao, căn bản không hiểu lời Phong Khải Trạch là có ý nghĩa gì?

Người có thể không để tập đoàn Hồng Thị vào trong mắt, chính là người nào?

Phong Khải Trạch __ Phong, chẳng lẽ nào?

Tạ Thiên Ngưng bỗng nhiên nghĩ đến Phong Thị đế quốc, lại liên tưởng Phong Khải Trạch với Phong Thị đế quốc, khiếp sợ hỏi: “Anh, anh không phải là người của Phong Thị đế quốc chứ?”

“Bé ngốc, anh đã nói em anh gọi là Phong Khải Trạch, đã nói nhiều lần vậy mà, đều do em không tự đoán ra, nên không thể trách anh đó.” Phong Khải Trạch khẽ nhẹ trêu đùa cô, dùng giọng điệu thoái mái giảm bớt căng thẳng hiện tại.

Anh biết sớm muộn thân phận đại thiếu gia của Phong Thị đế quốc cũng bại lộ, cho nên từ khi mới bắt đầu anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý, dùng tâm trạng bình tĩnh hòa nhã để đối mặt hết tất cả mọi chuyện.

Tạ Thiên Ngưng đã biết thân phận của anh, đột nhiên cảm thấy thật đáng sợ, kìm lòng không nổi liền lui về sau, muốn giữ khoảng cách với anh, nhưng lại không muốn rời xa anh, trong lòng càng thấy mâu thuẫn.

Cô luôn luôn không thích có quan hệ với người có tiền có thế, nhưng vì sao gần đây cứ luôn đụng phải loại người như vậy chứ, hơn nữa không chỉ có một.

Cô nên làm gì bây giờ?

“Thiên Ngưng, đừng để ý đến anh thân phận anh là đại thiếu gia của Phong Thị đế quốc, mười sáu năm qua, anh cũng chưa hề xem mình là người Phong Gia, thậm chí có thể nói, anh hận hết tất cả mọi thứ của Phong Gia.” Phong Khải Trạch luồng cuồng, bởi vì sợ Tạ Thiên Ngưng khi biết rõ thân phận của anh liền rời khỏi anh, dưới tình thế cấp bách, liền nói ra thù hận trong lòng với Phong gia.

Tạ Thiên Ngưng cảm thấy rất kinh ngạc, dừng bước, nghi hoặc hỏi: “Vì sao?”

“Anh hận ba anh, mặc dù mười sáu năm trước ông đến đón anh về Phong gia, nhưng mỗi ngày anh cứ phải tranh đấu gay gắt với bản thân mình anh chính là con khỉ nhỏ. Tạ Thiên Ngưng, em là động lực để anh sinh tồn trong suốt mươi sáu năm qua, là phương hướng để anh phấn đấu, đừng rời khỏi anh có được không?”

“Khỉ nhỏ_____” Nghe xong lời này, cô rất cảm động, nước mắt cứ ào ào chảy xuống, trong vô thức, lộ ra nụ cười vui sướng.

Thì ra trên thế giới này, sao lại có một người, xem cô quan trọng như chính sinh mệnh của mình.

“Quả táo ngốc, đừng suy nghĩ lung tung, có biết không? Em phải tin tưởng anh, tin tưởng hết tất cả những gì anh làm cho em.”

“Vâng, em tin anh.” Tạ Thiên Ngưng bị cảm hóa, mềm lòng, làm cho xúc động, gật đầu thật mạnh, lựa chọn việc tiếp tục đi về phía trước.

Cho dù con đường về sau mà bọn họ đi đầy chông gai, cô cũng phải đi.

“Em đó, làm anh sợ muốn chết.” Lúc này Phong Khải Trạch mới thở dài nhẹ nhõm, kéo cô lại, liền giáo huấn cô một cách sủng nịch, lần này rõ cuộc cung yên tâm.

“Ai kêu anh không nói rõ với em, nói ra sớm một chút thì sẽ không bị dọa sợ rồi.” Cô bĩu môi, tức giận nói.

“Nói rõ sớm một chút, chỉ sợ em đã sớm chạy, anh đã tìm em mươi năm rồi, ngộ nhỡ em lại chạy nữa, anh biết đi đâu mà tìm?”

“Dù em chạy đi thế nào thì anh cũng đều có thể đuổi đến, vậy sợ cái gì chứ?”

“Đúng, cho nên ngàn vạn lần về sau em cũng đừng hòng chạy lung tung, có biết không?” Anh dùng véo mặt cô, động tác rất dịu dàng, sảng nịnh cô đến cực hạn.

Cảnh hai người ân ái, khiến cho Hồng Thùa Chí càng thấy càng bức bối, thật sự chịu không nổi, liền rống mắng: “Các người đã đủ rồi chưa, chết đến nơi còn tình chàng ý thiếp?”

Phong Khải Trạch tạm thời mặc kệ hắn, mà khẽ nói với người trong ngực: “Em ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh anh, anh đi giải quyết tên cặn bã này một chút, có biết không?”

“Oa, anh đem đại thiếu gia của tập đoàn Hồng Thị so với đồ cặn bã, không sợ hắn ăn sống anh sao?” Tạ Thiên Ngưng đã không còn sợ hãi, còn có tâm tư muôn đùa giỡn.

Hai công tử của tập đoàn lớn cùng so đấu, nhất định sẽ vô cùng đặc sắc.

“Vậy thì nhìn xem hắn có bản lãnh ăn sống anh được hay không?” Anh khinh thường nói, căn bản không để Hồng Thùa Chí vào mắt.

Đừng nói Hồng Thùa Chí, cho dù đến Hồng Thiên Phương, cũng không có khả năng bắt anh ăn sống được.

“Bọn họ có nhiều người, chúng ta chỉ có hai người, nếu thật sự đánh nhau, chỉ chúng ta bị thiệt thòi thôi!” Cô có chút lo lắng, dù sao đối phương cũng người đồng thế mạnh.

Nếu thực sự động thủ, cô không những không có khả năng giúp đỡ, còn là một gánh nặng nữa.

“Mạc Khả Ngôn dẫn theo nhiều người đến, anh còn có thể dễ dàng dọn dẹp, chỉ có vài người này, có thể xem là cái quái gì?”

“Ý của anh, là một chiếc điện thoại là có thể đối phó những người này sao?” Tạ Thiên Ngưng suy nghĩ theo logic, sau đó duỗi tay vào trong túi anh, cầm điện thoại đưa cho anh: “Điện thoại em lấy ra cho anh rồi đó, anh gọi đi.”

“.....”

Phong Khải Trạch không nói được gì, bất quá vẫn lấy cầm điện thoại lại, trực tiếp gọi dây số.

Cô có phần hiếu kỳ, bèn quay mặt qua, nhìn xem rốt cuộc anh gọi cho ai, kết quả nhìn thấy trên màn ảnh hiện ‘110’, nhất thời kinh ngạc kêu to: “110”

Không phải chứ, anh báo cảnh sát.

Hồng Thùa Chí vừa nghe đến ba chữ 110 kia, có hơi luồng cuồng, liền xông tới, ngăn cản Phong Khải Trạch, không để anh báo cảnh sát, “ Không cho phép báo cảnh sát.”

Phong Khải Trạch đặt điện thoại xuống, để màn hình trước mặt hắn, cười nhạt nói: “Tao còn chưa gọi mà mày đã sợ như vậy, nếu như tao gọi thật, mày chẳng phải sợ đến mức té ra quần sao?”

“Mày dám đùa giỡn tao.” Hồng Thùa Chí giận đến suýt phát điên, hung tợn trừng mắt nhìn Phong Khải Trạch.

“Hồng Thùa Chí, mày cùng lầm chỉ dám úc hiếp những người thiện lương, những công dân bình thường không có bối cảnh, nếu như thật sự gặp phải nhân vật lợi hại, mày có mười cái mạng cũng trả không đủ. Nếu nhưng không phải có tập đoàn Hồng Thị chống đỡ ày, mày cho rằng mày có thể còn kiêu ngạo như thế này mãi sao?”

“Phong Khải Trạch, mày đừng nói chuyện dễ nghe như vậy, tao có tập toàn Hồng Thị, vậy còn mày, mày cũng không phải dựa vào Phong Thị để quốc sao, mày với tao, kẻ tám lạng người nửa cân thôi, hừ.”

“Tao và mày có phải tám lạng nữa cân hay không, về sau mày sẽ biết.”

“Hừ, chỉ biết nói mà thôi.” Hồng Thùa Chí rất xem thường, từ đầu cũng không tin lời nói của Phong Khải Trạch.

Hong Khải Trạch không nhảm với hắn nữa, đột nhiên đánh qua một quyền, vừa vặn đánh vào mắt hắn.

“A_____”

Hồng Thùa Chí kêu đau một tiếng, lấy tay ôm mắt của mình một hồi, sau đó thả tay ra, muốn mắng người, nhưng còn chưa kịp mắng thì lại bị đánh trúng một quyền, rồi còn thêm một đá làm té ngã.

Phong Khải Trạch nhìn thấy hắn bỏ tay ra, bèn đánh thêm một quyền, tiện thể cho hắn thêm một đá, sau đó lạnh lùng nói: “Cái này chỉ là lợi tức, về sau ta sẽ lấy cả vốn lỗ với mày.”

Nói xong, ôm Tạ Thiên Ngưng rời đi.

Hồng Thùa Chí bị đạp một cước, cả người lùi ra sau vài bước, nếu không phải có người phía sau đỡ lấy hắn, e rằng hắn đã ngã xuống đất, té te tua.

Một cước này, thật sự đá rất mạnh, đá đến bụng của hắn phải co rút lại, hơn nữa trên mặt có hai quyền kia, thật sự hắn bị hứng chịu thích đáng.

“Thiếu gia, chúng ta làm sao giờ?” Người đi theo Hồng Thùa Chí, biết đối phương chính là người của Phong Thị đế quốc, nói cũng không dám nói, đợi khi người rời đi, mới dám đánh liều nói.

“Chuyện hôm nay, không được nói ra ngoài, ai cũng không được nói ra, có biết không?” Hồng Thùa Chí đỡ đau rồi liền cảnh cáo bọn họ.

Làm sao dám để chuyện mất thể diện này truyền ra ngoài, các tạp chí lớn nhất định sẽ đăng báo trắng trợn, đến lúc đó mặt mũi hắn còn biết để ở đâu?

Món nợ này, hắn nhất định sẽ tính thật rõ ràng.

-----oOo-----

Chương 110: Buồn lo vô cớ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng dưới sự bảo vệ của Phong Khải Trạch, trở lại khách sạn, tắm rửa thay quần áo xong, ngồi trước bàn trang điểm ngắn người, nghĩ lại tất cả những chuyện phát sinh ngày hôm nay, cảm thấy thật giống như một giấc mộng.

Xém một chút nữa cô đã bị kẻ khác cưỡng hiếp rồi, thật sự nguy hiểm quá. Cái tên Hồng Thùa Chí này thật sự là một tên cặn bã, sao hắn có một cái tên dễ nghe như vậy, nhưng phẩm chất lại thối nát vô cùng, ở ngoài là bộ dạng con người nhưng thực chất không bằng heo chó.

Loại đàn ông này nên xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không siêu sinh.

Tạ Thiên Ngưng mắng Hồng Thùa Chí ở trong lòng một trăm lần, mắng một hồi chyện đến chuyện khác.

Nếu như không phải Hồng Thùa Chí làm như thế chỉ sơ đến giờ cô còn không biết thân phận thật sự của Phong Khải Trạch đâu!

Tuy rằng thân phận anh không bình thường nhưng chỉ cần đối tốt với cô là được.

Tạ Thiên Ngưng nhớ lại trong khoảng thời gian từ trước đến nay Phong Khải Trạch đối xử vô cùng tốt với cô, trên mặt không khởi hiện lên nụ cười vui vẻ. Nhưng đột nhiên nụ cười chợt tắt, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc.

“Không đúng.”

“Cái gì không đúng?” Phong Khải Trạch vừa đi vào, chợt nghe cô lầm bầm một mình nói cái gì không đúng, trong giọng nói còn có chút tức giận, cho là cô đang tức Hồng Thùa Chí bèn hỏi rõ, nghĩ muốn an ủi cô.

Cô đứng lên, nổi giận dùng đòn trỏ chỉ vào mặt anh, nghiêm khắc chất vấn: “Phong Khải Trạch, anh nói đi, có phải anh làm em bị công ty sa thải phải không? Có phải anh làm em không tìm được việc không?”

Trước kia cô vẫn còn buồn bực tại sao đột nhiên bị sa thải, bị sa thải chưa tính, ngay cả công việc cũng không tìm được, nhưng lại vô cùng khoa trương, vừa nhìn thấy lý lịch của cô là liền loại cô ra.

Nếu như không phải có người ở đằng sau giở trò quỷ thì tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Phong Khải Trạch có chút chyện dạ, ngượng ngùng cười đáp: “Đúng vậy.”

“Phong Khải Trạch, anh luôn miệng nói yêu tôi, nhưng như thế là yêu à? Làm tôi mất việc, lại còn không để tôi tìm việc khác được, anh có phần quá vô lại rồi đó.” Tạ Thiên Ngưng nỗi trận lôi đình, rống to mắng.

Nhưng mà ngoài mặt vậy thôi, cho dù cô lớn tiếng mắng chửi nhiều lắm thì trong bụng cũng chỉ tức một chút.

“Ai bảo em lúc đó không nghe lời, kêu em đúng giờ ăn cơm em lại chạy đi làm. Hơn nữa nếu như không để công ty sa thải em, chẳng lẽ em muốn anh đến phòng làm việc quần em sao?” Anh hợp tình hợp lý trả lời, chột dạ vừa nãy đã bay đâu mất, lúc này còn có chút mừng thầm.

“Anh, anh sao lại vô lại đến thế?”

“Đối với em phải vô lại một chút, được không?”

“Được lắm, xem như anh lợi hại, nhưng dù sao anh cũng không thể làm cho tôi liên tục không tìm được việc chứ?” Cô căi không lại anh, dứt khoát không cãi nữa.

“Công việc của em bây giờ là chuyên tâm làm bạn gái anh, cùng anh bồi dưỡng tình cảm.” Anh một tay ôm cô vào lòng, giả bộ tà ác, cười tà nhìn cô.

“Cái này mà cũng tính là công việc sao?” Cô không cự tuyệt ôm áp của anh, tức giận trùng mắt anh, trong lòng có phần hưng phấn, nhưng lại có cảm giác sợ hãi lo được lo lắng.

Cho tới nay, cô vẫn cảm thấy anh là nhân vật thần bí, cho dù biết anh là cậu chủ của Phong thị đế quốc nhưng cô vẫn cứ cảm thấy anh cực kì thần bí.

Loại thần bí này làm cô lúc nào cũng cảm thấy sợ hãi, sợ có một ngày tất cả chẳng qua chỉ là giấc mộng Nam Kha (*), cho đến khi tỉnh mộng thì cô đã vùi hâm quá sâu, không thể tự thoát khỏi, đau đớn chính là mình.

“Vậy em nói anh biết, công việc của em là để làm gì?” Vé mặt anh khẽ cười hỏi, giống như một triết học gia.

“Kiếm tiền nha, đa số mọi người làm là để kiếm tiền chứ sao. Cho dù là làm công việc mình yêu thích, nhưng không có kiếm được tiền, chỉ sợ

cũng không làm được. Con người của em rất thực tế, không giống như những ông chủ trên phim truyền hình, lấy yêu thích của mình với sự nghiệp nói đến ngàn hoa rơi loạn, nói xong cũng không có tí quan hệ nào đến tiền bạc. Tuy rằng nói vậy có chút tục nhưng em cảm thấy cực kì chân thật.” Tạ Thiên Ngưng mặt không đỏ, hơi thở không gấp nói những suy nghĩ trong lòng mình ra, đối với cách nhìn thô tục của mình cũng không cảm thấy mất mặt chút nào.

So ra, cô ngược lại cảm thấy những kẻ ăn ở hai lòng mới là càng mất mặt hơn, rõ ràng là làm vì tiền lại nói như thật sự cao quý, cao thượng đến không liên quan gì đến tiền.

Nghe xong lời này, Phong Khải Trạch cung chiêu cười nhìn cô, cảm thấy thực tế của cô thật đáng yêu, liền lấy tay nhéo cái mũi của cô một cái, cười ấm áp nói: “Anh thích sự thẳng thắn của em, ngay thẳng.”

Cô kéo tay anh, không vui nói: “Đừng có mà đánh lạc hướng.”

“Công việc của em là vì kiếm tiền vây anh cho em tiền là được, nhưng vậy em cũng vui vẻ thoải mái hơn.”

“Cảm giác không giống, đó là tiền của anh, không phải tiền của em.”

“Anh nói rồi, tiền của anh chỉ tiêu trên người em.”

“...”

Đây là cái lý luận gì?

Phong Khải Trạch nhìn ra cô có chút ý tứ bài xích, liền lừa gạt nói: “Đừng nghĩ chuyện công việc gì đó nữa, cho dù bây giờ em đi tìm việc, nhiều lắm cũng chỉ là chân sai vặt thôi, có ý nghĩ gì sao?”

“Chuyện này...”

Anh nói hình như rất có đạo lý, lấy điều kiện của cô, cho dù đi công ty nào thì cũng chỉ là chân sai vặt mà thôi.”

Không có ý nghĩa gì hết.

“Anh cho em 50% cổ phần tập đoàn Hồng thị, cho em là cổ đông lớn nhất của bọn họ, em cảm thấy thế nào?”

“A___” Cô kinh ngạc hô to, có phần hoài nghi lỗ tai mình có phải nghe lầm hay không.

50% cỗ phần tập đoàn Hồng thị, vậy cô chẳng phải còn có quyền lực hơn chủ tịch hội đồng quản trị rồi sao?

Cho tới nay cô chỉ là tầng lớp dân chúng nhỏ bé, đột nhiên trở nên lớn như vậy, có phần không thích hợp, hay là thôi đi.

“Khi nhỏ, chuyện này, chuyện này đừng đùa, em không cần.”

“Đây là cái giá mà Hồng Thùa Chí phải trả, em không muốn cũng phải muốn, bởi vì anh sẽ lấy tên em hết tất cả những thứ đó.” Trong mắt Phong Khải Trạch lóe lên tia tức giận thâm trầm, giọng điệu lạnh vô cùng, đương nhiên anh đã quyết định làm như thế nào rồi.

“Khi nhỏ, anh như thế này thật đáng sợ.” Cô cảm giác trên người anh truyền đến cảm giác lạnh lẽo, bản thân cũng lạnh theo.

Anh thu hồi âm trầm, cười nhạt một tiếng, dịu dàng nói “Bộ dạng này có đáng sợ hơn không?”

“Đều nói con gái dễ thay đổi, em thấy anh còn thay đổi nhanh hơn cả con gái, trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách.” Toàn thân cô thoảng run rẩy, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó rời khỏi ngực anh, trong lòng lúc nào cũng có cảm giác lo lắng.

Người đàn ông này thật sự là làm cho người khác nhìn không thấu.

Anh ôm cô từ phía sau, thâm tình nói: “Thiên Ngưng, anh có thể sủng ái em tới tận trời, yêu em đến mức tận cùng, nhưng cầu xin em đừng vì vậy mà nghĩ ngợi lung tung, còn nữa, tin tưởng anh.”

“Khi nhỏ, vì sao anh lại sợ em không tin anh như thế?”

Anh đã từng nhiều lần nhấn mạnh cô tin tưởng anh, nói một lần không sao, nhưng nói nhiều lần thì sẽ có cái gì đó.

“Anh thật là có tính buồn lo vô cớ, hôm nay còn chưa bắt đầu mà anh đã lo lắng không yên rồi, thật buồn cười mà.” Cô nói đùa trêu chọc anh.

“Buồn lo vô cớ thì buồn lo vô cớ, có gì đâu, chỉ cần em vui là được.”

“Xem ra anh thật đúng là cưng chiều em tới tận trời rồi, anh không sợ em ỷ sủng mà kiêu sao?”

“Anh chỉ sợ em không kiêu áy chứ?” Anh xoay người cô lại, để cô đối mặt với anh, cúi đầu, nhìn thẳng vào gương mặt cô, tầm mắt tập trung trên đôi môi mê người của cô.

Cô xấu hổ cúi đầu, lúng túng nói.” Làm gì nhìn người ta như thế, nhìn đến người ta xấu hổ chết đi được, thật mắc cỡ mà.”

“Bởi vì em đẹp.” Anh từ từ lại gần đôi môi, muốn hôn lên đôi môi mê người kia của cô.

Tìm cô đập thật nhanh, cả người khẩn trương, nhưng lại không kìm được nhắm mắt lại.

Lần đầu tiên, cô cam tâm tình nguyện tiếp nhận nụ hôn của anh.

Nhưng ngay khi bốn cánh môi vừa mới chạm nhau, đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, cắt ngang chuyện tốt của bọn họ.

Phong Khải Trạch không vui nhíu mày, gương mặt sầm xuống, vô cùng tức giận người gõ cửa này.

Tên khốn kiếp nào dám phá hỏng chuyện tốt của anh?

Tạ Thiên Ngung mở mắt, xấu hổ vô cùng, nhưng nhìn thấy bộ dạng giận đến méo cả mặt của anh, không nhịn được lén cười cười.

Cốc cốc _____

Tiếng đập cửa lại vang lên lần nữa.

Cô nhìn anh đứng im ở đó, còn đang tức giận, đành phải tự mình đi mở cửa.

Sợ người ta đi mất. “Đến đây.”

Cửa mở ta là nhân viên phục vụ khách sạn, bộ dạng có phần gấp gáp, còn có chút sợ hãi, kích động nói: “Không tốt rồi, hai người mau đi đi.”

“Làm sao vậy?”

Phong Khải Trạch nghe ba từ “không tốt rồi” thì tức giận trên mặt liền biến mất, trở nên lạnh như băng, đi tới, lạnh lùng hỏi: “Cái gì không tốt?”

Có anh ở đây, cho dù không tốt thì anh cũng phải biến thành tốt.

“Trước kia không phải hai người đặc tội thiên hậu điện ảnh Mạc Khả Ngôn sao? Bây giờ cô ta mang theo một nhân vật lợi hại tới khách sạn, muốn tìm hai người tính sổ đó! Người kia xem ra rất có lai lịch, hai người vẫn nhanh chút đi thôi. Người đi theo bọn họ trước đó đã nói hai người trả phòng rồi, bây giờ tôi mang hai người đi ra cửa sau, mau lên.”

Nhân viên phục vụ càng nói càng sợ hãi, còn chủ động đi vào giúp thu dọn đồ đạc.

Tạ Thiên Ngưng nghe được tin này, trong lòng lại một trận thở dài.

Phiền phức của cô thật đúng là không ngừng, mới vừa đổi phó một Hồng Thùa Chí xong, không ngờ Mạc Khả Ngôn lại tới.

Phong Khải Trạch nhìn nhân viên phục vụ bắt đầu thu dọn hành lý thì kêu cô: “Không cần đâu, tôi muốn nhìn xem cô ta mang đến nhân vật lợi hại gì.”

Nói xong, ôm Tạ Thiên Ngưng đi ra ngoài.

Tạ Thiên Ngưng có chút phản ứng không kịp, sững sờ đi với anh, đầu óc chập chờn một lại, thiếu chút nữa lại đi lo anh chọc đến Mạc Khả Ngôn lại có cái phiền phức gì.

Nhớ đi nhớ lại, chợt nhớ anh là Phong Khải Trạch, bèn nuốt xuống tất cả những lời muốn nói, an tâm xuống lâu với anh.

Trước kia còn không biết thân phận của anh, nên lo lắng cho anh, giờ đã biết, cô có nên lo lắng cho Mạc Khả Ngôn không?

Người nhân viên phục vụ ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng hai người kia rời đi, trong lòng thở dài, không còn cách nào, cũng đành đi ra theo, nhìn xem là cái tình hình gì.

(*) Giác mộng Nam Kha: Điển tích này xuất phát từ sách "Nam Kha ký"

thuật" của Lý Công Tá đời Đường (Trung Quốc). Trong sách có kể truyện Thuần Vu Phàn nằm mộng thấy mình đi lạc vào một nước tên là Hòe An, được vua Hòe An cho vào bái yết rồi gả con gái, cho làm phò mã và đưa ra quận Nam Kha làm quan Thái thú, cai trị cả một vùng rộng lớn, vinh hoa phú quý tột bậc. Khi tỉnh dậy, Thuần thấy mình nằm dưới gốc cây hòe có một chỉ về phía nam, bị một đàn kiến bu quanh.

Thuần nhớ lại giấc mộng của mình, so sánh với thực tế chung quanh, thấy rằng: Cây Hòe là nước Hòe An, cành cây phía nam là đất Nam Kha. Từ điển tích này, người ta rút ra các thành ngữ: Giác Nam Kha, Mộng Nam Kha, Giác Hòe, để chỉ những gì tốt đẹp của cuộc đời thường ngắn ngủi, công danh phú quý như giấc chiêm bao.

-----oOo-----

Chương 111: Mười phần ghen tỵ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Edit: vinhanh-annkasi

Mạc Khả Ngôn vẫn cách ăn mặc phơi bày thân thể, nhất là trước ngực kia, cơ hồ làm sao cũng không che được, khiến mọi người đều mở rộng tầm mắt.

Lúc này cô ngồi ở trên ghế sofa của đại sảnh khách sạn, yêu mì quần lấp gã đàn ông trung niên, đùi trắng như tuyết vắt trên bắp đùi ông ta, ra vẻ kẽ khở: "Ngô tổng, ngài lần này nhất định phải giúp em trút giận, bằng không người ta không quan tâm anh nữa đó."

Lời này làm mọi người nghe nổi hết da gà, bất quá không ai dám nói gì, coi như không nghe thấy.

Mạc Khả Ngôn mặc kệ người khác nhìn mình thế nào, chỉ muốn lấy lòng người đàn ông bên cạnh này, bèn tiếp tục làm nũng với hắn: "Ngô tổng, ngài giúp người ta hay không hả?"

"Giúp, anh đã đến đây rồi, không phải nói rõ ra là giúp em sao, em còn lo lắng cái gì nữa chứ?" Người đàn ông tóm lấy một bên ngực của Mạc Khả Ngôn, còn ở trước mặt mọi người xoa nắn một lát, nhưng vẫn hơi bận tâm

đến cử chỉ phong thái, cho nên không dám làm quá mức, lưu luyến không muốn rời thu tay lại.

“Ngô Tông, cũng là anh tốt nhất, anh rất có khí phách đàn ông đó.” Mạc Khả Ngôn lấy được câu trả lời mà mình mong muốn, kế tiếp nhõng nhẽo lừa gạt, không ngừng dùng thân thể mình ma sát, dụ hoặc người khác.

“Về sau chỉ cần có người ăn hiếp em, em cứ nói ra danh tánh của anh, có biết không?” Người đàn ông có hơi không chịu đựng nổi sức hấp dẫn, để tay ở sau lưng cô, loạn xạ sờ soạng khắp nơi.

“Danh tánh của anh, danh tánh của anh là gì?”

“Phong Thị đế quốc.”

“Hả. nói vậy là được sao?” Mạc Khả Ngôn non nót hỏi, mặt ngoài bộ dáng không dám, kỳ thực trong lòng ước gì không làm như vậy.

Ai không muốn cùng Phong Thị đế quốc dính vào chút quan hệ chứ, chỉ cần có dính dáng chút quan hệ như vậy, là đã có thể hô phong hoán vũ rồi.

Cô cũng không tin hai cầu nam nữ kia có thể lợi hại hơn Phong Thị đế quốc sao?

“Anh vốn là người của Phong Thị đế quốc, nói như vậy có cái gì không được chứ?” Người đàn ông lộ vẻ mặt kiêu ngạo, nói giống như Phong Thị Đế Quốc là nhà hắn.

Lần này Mạc Khả Ngôn càng vui vẻ hơn, bỗ nhào vào trong lòng hắn, nũng nịu nói một tiếng: “Được.”

Hiện trường có mấy nhân viên phục vụ, còn có vài an ninh bảo vệ, chứng kiến một màn ghê tởm vậy, ánh tượng đối với cái chức thiên hậu điện ảnh gì đó lièn kém đến cực điểm.

Loại đàn bà này, căn bản không xứng danh hiệu thiên hậu, còn thua những cô gái tiếp khách ở khách sạn, thật sự rõ ràng đây là một phụ nữ dâm ô.

Lúc này, một trợ lý đi tới, có chút sợ hãi, lễ phép nói: “Mạc tiểu thư, người nơi đây nói hai người kia đã trả phòng rồi.”

“Tôi không tin, cô đi xem từng gian phòng đi.” Mạc Khả Ngôn rống to hả

lệnh.

“Như vậy, làm vậy không tốt đâu.”

“Tôi nói cô đi thì cô cứ đi đi, nhiều lời quá làm gì hả?”

“Dạ, tôi lập tức đi ngay.”

Trợ lý mới vừa xoay người đi, liền nhìn thấy Phong Khải Trạch ôm Tạ Thiên Ngưng đi tới, nhất thời thở dài một hơi, sau đó đi tới một bên trốn, không muốn làm hại người vô tội.

Mạc Khả Ngôn vừa thấy Phong Khải Trạch, cơn giận liền bùng lên, đứng dậy, dùng ngón trỏ chỉ vào anh, tức giận nói: “Ngô Tống, chính là hắn, hắn chính là người đã úc hiếp người của em, ngoài giúp em trưởng trí hắn đi, về sau để hắn không còn dám kiêu ngạo nữa?”

Người đàn ông vừa nhìn lại, thấy người đi tới, sợ tới mức đầu đầy mồ hôi, hai chân như nhũn ra, không đứng lên nổi, cả người đều phát run, trong lòng cũng tiếp tục run, hơn nữa là càng ngày càng run rẩy hơn.

Tâm mắt mọi người đặt ở trên người Phong Khải Trạch, căn bản không phát hiện ra người đàn ông này đã sụp đến mức thần trí hốt hoảng, Mạc Khả Ngôn cũng không ngoại lệ, tiếp tục hung hăng nói: “Hôm nay tôi sẽ đòi lại món nợ gấp bội với các người, hai người chờ đi đòi nhà ma đi.”

Phong Khải Trạch không để ý đến cô, thoảng nhìn qua người đàn ông ngồi ở trên sofa, lạnh lùng cười, khinh thường nói: “Nhân vật lớn là ông à, có đúng là ông không?”

Anh không biết người đàn ông này là ai, bởi vì không biết nên anh biết rất rõ người đàn ông này không phải là nhân vật gì tài giỏi, nên không cần để vào trong mắt. Huống chi người đàn ông này đã bị dọa sụp thành như vậy, dù thấy rõ chẳng có bản lãnh gì.

“Ông ấy là người của Phong Thị Đέ Quốc, anh dám làm mích lòng sao?”
Mạc Khả Ngôn nói chuyện rất oai, bộ dạng cao cao tại thượng.

Tạ Thiên Ngưng cuối cùng cũng hiểu rõ, nhịn không được bật cười, vẫn phát ra chút tiếng động: “Ha ha.....”.

Nếu như trước kia, nghe được Phong Thị Đέ Quốc, cô đúng là sẽ bị dọa

đến hai chân nhũn ra.

Bất quá bây giờ lại khác rồi, bởi vì người bên cạnh còn lợi hại hơn.

Nghĩ đến đây, cô không tự chủ liền kéo căng cánh tay của anh, bày tỏ vui vẻ trong lòng cho anh biết.

Phong Khải Trạch cảm nhận được ý tứ của cô, sau đó cũng cười, trào phúng nói: “Đây là người anh thấy buồn cười nhất đó.”

“Em cũng vậy, xem ra lần này có trò hay.”

Mạc Khả Ngôn bị lời nói này làm cho phát giật, đang muốn mở miệng mắng chửi, nhưng đột nhiên nhớ tới Ngô Tống còn ở bên cạnh, liền xoay người trở lại, nũng nịu cầu xin: “Ngô Tống, ngài không phải nói đến giúp em à, sao cả một câu cũng không nói vậy?”

Lúc này, mọi người đều chuyển dời tầm mắt đến trên người gọi là ‘Ngô Tống’, phát hiện sắc mặt của ông càng khó coi, giống như bị cái gì đó làm cho dọa sợ, hai chân rõ ràng cực kỳ phát run, nghe cẩn thận, còn có thể nghe được tiếng anh va chạm hàm răng vào nhau.

Mạc Khả Ngôn cũng nhìn ra được manh mối, lẽ phép hỏi: “Ngô Tống, ngài làm sao vậy?”

“Tôi, tôi, tôi _____” Ngô Tống liên tục ‘tôi’ cả lúc lâu, trong mắt càng ngày càng sợ hãi, sau đó dùng tay vị sofa, tiện thể đứng lên, dự định đi tới trước mặt Phong Khải Trạch, nhưng mới đi một bước, thì chân liền nhuyễn ngã lên trên đất.

Đây thay sự đúng là khùng khiếp, cơ thể bị đụng mạnh vào cái bàn, làm bộ ám trà trên bàn bị lệch đi, toàn bộ rơi xuống trên mặt đất, còn có chút vỡ vụn.

Loảng xoảng _____

Một trận hồn độn của miếng sành vỡ vụn vang lên, khiến cho bầu không khí trở nên cực kì căng thẳng.

Từ vẻ kích động của Ngô Tống có thể nhìn ra hắn đang sợ hãi, mà người khiến cho hắn sợ hãi, chính là người ở trước mặt.

Mạc Khả Ngôn ngồi xổm xuống, dùng sức đỡ Ngô Tống dậy, lo lắng hỏi: “Ngô Tống, ngài có sao không?”

Trong lòng Ngô Tống thật sự rất sợ, vẫn rất tức giận, sau khi đứng lên, liền dùng lực đẩy Mạc Khả Ngôn, mắng to: “Con đàn bà thối tha này, cút ngay đi.”

“A _____” Mạc Khả Ngôn bị đẩy như thế, trọng tâm không vững liền ngã ra ghế sofa đằng sau, mặc dù có chút giận, nhưng vẫn giả bộ đáng yêu, ủy khuất nói: “Ngô Tống, ngài, ngài sao vậy?”

Đêm qua mới cùng cô triền miên, cũng nói hôm nay giúp cô trút giận, nhưng rốt cuộc tới lúc, thì hắn cư nhiên trở quẻ, đáng ghét.

Ngô Tống không để ý đến cô, cố gắng đứng dậy, đi tới trước mặt Phong Khải Trạch, run rẩy nhận sai: “Cậu, cậu chủ, thực có lỗi, tôi không biết là ngài, xin ngày hãy thứ lỗi cho tôi.”

Cậu chủ _____ từ này vừa nói ra, ngoại trừ Tạ Thiên Ngưng, tất cả người còn lại đều kinh ngạc trợn tròn mắt, há mồm đứng chết lặng người nhìn Phong Khải Trạch, hoàn toàn không thể tin được, anh là cậu chủ của Phong Thị đế quốc. Nhất là Mạc Khả Ngôn, rốt cuộc cũng hiểu rõ ra vì sao tới lúc nguy cấp Ngô Tống lại trở quẻ, đơn giản là đối thủ có lai lịch thật sự quá lớn.

Chẳng lẽ người đàn ông này chính là người thừa kế Phong Thị đế quốc _____ Phong Khải Trạch thật sao?

Tiêu rồi, ai cô không chọc, lại đi chọc Phong Khải Trạch, đây không phải tự đi tìm đường chết sao? Khó trách anh không để mắt đến bất cứ kẻ nào.

Mạc Khả Ngôn đứng lên, cả người run bắn, dời bước từng chút một, đi được vài bước, không dám tiến lại gần quá nhiều, trong mắt tràn đầy sợ hãi nhìn Phong Khải Trạch, cà lăm hỏi: “Anh, anh chính là Phong, Phong Khải Trạch.”

Không đợi Phong Khải Trạch trả lời, Tạ Thiên Ngưng đã giúp anh trả lời rồi.

“Anh ấy chính là Phong Khải Trạch.”

Xem ra cô thật sự không tìm hiểu rõ thời sự rồi, bình thường mọi người chỉ cần quan sát báo chí thì biết Phong Khải Trạch là ai, còn cô cái gì cũng không biết hết.

Khó trách cô cảm thấy tên ‘Phong Khải Trạch’ lại quen thuộc như thế, thì ra là vậy.

Mạc Khả Ngôn nhận được đáp án, sợ tới mức chân bị nhuyễn đến ngồi dưới đất. Xúc phạm cậu chủ của Phong Gia, vậy đời này cô đừng hòng ở lại Làng giải trí nữa rồi, đừng nói làng giải trí, chỉ sợ những nơi khác cũng không ai dám cần cô.

Lúc này Ngô Tống càng sợ hãi hơn nữa, liền nhận lỗi thêm một lần nữa: “Cậu chủ, tôi thật không biết người mà cô gái này nói là cậu, nếu mà biết là cậu, đánh chết tôi, tôi cũng không dám đến.”

“Ông làm gì?” Phong Khải Trạch lạnh lùng hỏi, căn bản không biết Ngô Tống này ở Phong Thị để quốc giữ chức gì?

“Tôi, tôi chính là một người quản lý công ty vệ sinh.” Ngô Tống lúng túng trả lời.

Mạc Khả Ngôn vừa nghe, càng thêm tuyệt vọng, tưởng rằng Ngô Tống này thuộc loại tổng giám đốc gì đó, không ngờ chỉ là người phụ trách trông coi vệ sinh?

Lần này đúng là tự chui đầu vào rọ rồi.

“Lập tức biến khỏi trước mặt tôi, bằng không tôi sẽ để cho ông biến mất hẳn.” Phong Khải Trạch lạnh lùng cảnh cáo nói.

Ngô Tống nhận được lời cảnh cáo, vừa bò vừa chạy đi, người đi theo cùng ông cũng có bộ dáng giống vậy, cũng chạy đi theo.

Hai người trợ lý của Mạc Khả Ngôn, tuy rằng không bị cảnh cáo, nhưng vẫn chạy, không còn lo đến phần công việc này nữa.

Mạc Khả Ngôn không còn cách nào, không ngờ nửa đời sau của mình lại tối tăm vậy, liền quỳ xuống trước mặt Phong Khải Trạch, cầu xin anh: “Cậu Phong, tôi biết rồi, xin cậu hãy tha cho tôi, cậu đại nhân đại lượng, đừng so đo với tôi được không?”

Phong Khải Trạch không để ý đến cô, dịu dàng nói chuyện với Tạ Thiên Ngưng: “Thiên Ngưng, xem ra chúng ta phải rời khỏi đây rồi, bằng không một hồi sẽ có rất nhiều phóng viên nhiều chuyện đến đó.”

“Cũng được, đi lâu như vậy rồi, em cũng muốn trở về.” Tạ Thiên Ngưng cũng không để ý Mạc Khả Ngôn, đối với loại người chuyên bắt nạt kẻ yếu liền không có chút đồng tình nào.

“Em về làm gì, chẳng lẽ lại muốn về gặp Ôn Thiếu Hoa sao?” Anh ra vẻ ghen ghét hỏi.

“Em sống ở thành phố kia đã hơn mươi năm, không chỉ biết một mình Ôn Thiếu Hoa đâu, em còn có một vài bạn bè nữa, ví dụ như Tiểu Nhiên, anh đã gặp rồi. Hơn nữa, từ nhỏ chú Tạ cũng đã rất yêu thương em, định chuẩn bị sinh nhật của chú, mặc kệ thế nào, em cũng phải trở về gặp chú.” Cô hùng hồn phản bác.

“Chỉ cần không phải về gặp Ôn Thiếu Hoa là được rồi, đi thôi, chúng ta giờ đi lấy quà tặng.”

“Được.” Hồn nhiên đáp.

Phong Khải Trạch ôm Tạ Thiên Ngưng đi về phòng lấy quà tặng, từ đầu đến cuối cũng chưa từng nhìn qua Mạc Khả Ngôn, càng đừng nói là tha thứ lỗi cho cô.

Mạc Khả Ngôn suy sụp ngồi dưới đất, mặt xám như tro, khuôn mặt vốn xinh đẹp trở nên vô cùng tang thương.

Cô không còn bất kỳ hi vọng gì nữa rồi.

-----oOo-----

Chương 112: Tất phải có nguyên nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vẻ mặt Hồng Thùa Chí chán nản quay về, từ trước đến nay tâm trạng chưa từng tệ như vậy, phiền não tới cực điểm, nhưng không nghĩ rằng vừa vào cửa thì Hồng Thi Na liền lập tức hỏi hắn tin tức về Phong Khải Trạch.

"Anh, tìm được Khải Trạch rồi sao?"

Đã rất lâu cô không gặp Phong Khải Trạch, mỗi ngày đều gọi điện thoại nhiều lần cho Đường Phi nhưng vẫn không có tin tức của anh ấy.

Nếu như biết lần trước làm việc lỗ mảng sẽ dọa anh bỏ đi cô sẽ không kích động như vậy.

"Đừng có nhắc đến tên khốn kiếp kia trước mặt anh, nói đến hắn anh liền bức mình." Hồng Thùa Chí vừa nghe ba chữ 'Phong Khải Trạch' thì càng giận, cầm gạt tàn trên bàn ném mạnh xuống đất.

Loảng xoảng.

Tiếng đập mạnh khiến tất cả mọi người giật nảy mình, nhất là Hồng Thi Na đã run rẩy thành con thỏ nhỏ, khum núm đứng tại chỗ không dám nói một lời.

Hồng Thiên Phương đang đọc báo, cảm thấy cơn tức của Hồng Thùa Chí quá lớn, có gì đó không bình thường, bèn hỏi rõ ràng: "Sao vậy, sao vừa về liền nổi giận như vậy?"

"Cha, cha có biết tên Phong Khải Trạch kia khó ưa thế nào không? Nó không chỉ cho người đánh con mà còn nói nhất định không bỏ qua cho con. Đáng ghét hơn chính là nó lại ôm người phụ nữ khác, còn nói trước mặt rất nhiều người là sẽ không lấy Thi Na. Bây giờ giới truyền thông đều viết về chuyện quan hệ thông gia của hai nhà Phong Hồng. Phong Khải Trach làm như vậy chẳng phải là muốn làm Hồng gia chúng ta mất mặt sao?" Hồng Thùa Chí chỉ nói lại một đoạn trong đó, cũng không nói chuyện trước đây mình đã đối xử với Tạ Thiên Ngưng như thế nào.

Hồng Thi Na nghe chuyện này, không phải quá đau buồn mà chỉ có chút chát ưu thương, vì vậy nhẹ giọng nói: "Anh, không phải anh đã sớm biết Khải Trach có bạn gái sao, còn tức giận như vậy làm gì?"

"Anh tức, anh tức giận là bởi vì, bởi vì ——" Hồi lâu Hồng Thùa Chí vẫn không nói được nguyên do, lại không muốn cho người nhà biết hắn gây chuyện gì, sau khi cân nhắc, lúc này mới hùng hồn nói: "Anh tức giận bởi vì bạn gái Phong Khải Trach đã từng chọc anh, còn đá anh một cái khiến anh lăn xuống cầu thang. Chính là ngày em gọi anh đến gặp Phong Khải Trach, không phải em hỏi anh sao lại thảm hại vậy ư? Chính là do người

phụ nữ đó hại."

"A ——"

"Cơn tức này anh nuốt không trôi, cho nên muốn đi dạy dỗ người phụ nữ này, không nghĩ rằng cô ta lại là bạn gái của Phong Khải Trach. Thật tức chết." Hồng Thùa Chí càng nói càng tức, ngực bí hơi, vì vậy tùy tiện lấy tay kéo cà vạt để mình thở thoải mái hơn.

"Con tức giận với một người phụ nữ làm gì? Thật mất mặt. Mọi việc đều có nhân quả, người phụ nữ kia không vô duyên vô cớ tìm con gây chuyện đâu." Lúc này Hồng Thiên Phương rất bất mãn với hành động của Hồng Thùa Chí, một người nhận giáo dục bậc Cao Đẳng lại không có thái độ đúng mực. Nếu để người ngoài thấy được thật mất hết thể diện.

"Cha, sao cha lại nói giúp người ngoài?" Lần này Hồng Thùa Chí càng tức, vì không chiếm được sự ủng hộ của người nhà mà cảm thấy tức giận.

"Thùa Chí, con là hạng người gì cha hiểu rất rõ, chỉ dựa vào lời nói một phía của con, cha sẽ không phán đoán chuyện này ai đúng ai sai, cho dù con có là con trai của ta cũng không ngoại lệ. Con nói đi, hai ngày nay con đi đâu?"

"Con, con ——" Hồng Thùa Chí chột dạ, suy nghĩ một chút, bèn lấy Hồng Thi Na làm bia đỡ đạn: "Cha, con giúp Thi Na đi tìm Phong Khải Trạch, cũng vì con đi tìm hắn nên mới bị hắn đánh một trận đau nhức. Cha không nói giúp con thì thôi lại còn mắng con."

Hồng Thi Na nghe thấy vấn đề, liền trực tiếp phản bác: "Anh, lúc anh rời đi hai ngày trước không phải anh nói đi dạy dỗ một người sao? Thế nào lại biến thành giúp em tìm Khải Trạch rồi?"

Hồng Thùa Chí không vui lườm cô một cái, cảnh cáo cô không nên nói chuyện lung tung.

Đáng tiếc quá trễ, Hồng Thiên Phương đã hoài nghi, mặc dù không biết là chuyện gì nhưng ông có thể khẳng định không phải chuyện tốt, bèn nghiêm nghị khiển trách: "Thùa Chí, nếu con càn quấy như vậy tập đoàn Hồng thị sớm muộn cũng sẽ bị con hủy hoại."

"Cha, không nghiêm trọng như vậy đâu, con chỉ đi dạy dỗ một người thôi

mà. Dựa vào năng lực tập đoàn Hồng thị chúng ta, chẳng lẽ dạy dỗ một người cũng không được sao?"

"Ngộ nhỡ gây ra án mạng hay làm chuyện phạm pháp, đối phương muốn kiện mà thì dù cho tao có thể tìm luật sư giúp mà thắng kiện nhưng dư luận xã hội sẽ bỏ qua ày sao? Cứ như vậy, danh tiếng của mà không tốt, chỉ sợ Hội Đồng Quản Trị sẽ không đồng ý để ày tiếp nhận vị trí của tao."

"Cha, không nghiêm trọng nhu vậy chứ?" Hồng Thừa Chí còn chưa có ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, cho là mọi việc có tập đoàn Hồng thị chống lưng nên không cần sợ gì.

Tù nhỏ đến lớn, đúng là không ai dám đắc tội với hắn, nếu có đắc tội, kết quả cũng rất thảm.

"Đừng tưởng rằng tập đoàn Hồng thị tài cao thế lớn là có thể giúp mà giải quyết bất cứ phiền phức gì, ngộ nhỡ mà chọc cho người người oán trách rồi không ai có thể giúp mà được. Huống chi người lần này mà chọc phải chính là Phong Khải Trạch, nó còn đáng sợ hơn Phong Gia Vinh. Nó nói sẽ không bỏ qua ày thì nhất định sẽ không bỏ qua ày. Mày bớt phóng túng đi." Hồng Thiên Phương càng nghĩ càng cảm thấy chuyện không đơn giản, trong lòng chợt sinh ra cảm giác sợ hãi không giải thích được.

Nghĩ đến ánh mắt sắc bén của Phong Khải Trạch toàn thân ôn phát run.

Người như vậy, giống ma quỷ, máu lạnh vô tình, ngay cả cha mình cũng có thể mặc kệ huống chi là những người khác.

"Cha, Phong Khải Trạch không phải giống con sao, là một Phú Nhị Đại (Đời thứ hai của nhà giàu, tương tự cậu ấm cô chiêu) thôi sao, có to tát đâu? Mặc dù tập đoàn Hồng thị chúng ta yếu kém hơn Phong thị Đế quốc một chút, nhưng nếu hợp lại cũng không chắc sẽ thua." Bộ mặt Hồng Thừa Chí khinh thường nói.

Vừa mới nói xong, liền bị tát mạnh một cái.

Chát——

Hồng Thi Na nghe được tiếng tát vang, sợ hết hồn, càng không dám mở miệng nói chuyện.

Bình thường ba rất hòa ái cho nên bọn họ cũng không sợ lầm, nhưng chỉ cần ba tức giận thì chính là người rất đáng sợ.

Hồng Thiên Phương nghe Hồng Thừa Chí nói những lời này, tức giận vô cùng, vung tay lên, tát hắn một cái, nghiêm nghị khiển trách: "Mày còn dám lấy tập đoàn Hồng thị nói giỡn thì cút ra khỏi nhà này cho tao, cũng đừng nữa nhận người ba là tao, bởi vì tao không có đứa con như vậy."

"Cha, con thật không hiểu, lấy thế lực hiện tại của tập đoàn Hồng thị ta sao cha còn sợ không hơn Phong thị đế quốc?" Hồng Thừa Chí bị đánh một bạt tai, lại thêm cơn tức trước đó, lúc này cực kỳ giận giữ không kiềm chế được hét to lên.

Đúng là hắn không thích cảm giác kém người một bậc, tại sao Hồng gia bọn họ lại phải ăn nói khép nép trước mặt Phong gia?

Hắn vẫn luôn là người cao cao tại thượng, nhưng ở trước mặt Phong gia lại không thể cao cao tại thượng, hắn không chịu nổi.

"Đó là do con nghĩ quá đơn giản, con có biết tại sao Phong Gia Vinh lại muốn kết thông gia với Hồng gia chúng ta không?"

"Nhìn chung bây giờ danh viện khuê tú (con gái nhà quyền quý, giàu có) cũng chỉ có thiên kim tiểu thư Hồng gia chúng ta xứng với Phong gia. Phong Gia Vinh sĩ diện như vậy, lại coi trọng dòng tộc, tự nhiên sẽ muốn Phong Khải Trạch cưới Thi Na." Hồng Thừa Chí nói ra những gì trong lòng mình hiểu.

Nhưng Hồng Thiên Phương lại không đồng tình: "Chuyện không đơn giản như con nghĩ. Bây giờ Phong Khải Trạch cũng đã ba mươi tuổi, nếu như Phong Gia Vinh để ý dòng tộc, đã sớm bắt nó lấy Thi Na rồi chứ không chờ tới bây giờ mới nói chuyện này. Đây không phải là không huyệt lai phong (Ý chỉ vô căn cứ, không có lửa làm sao có khói, có chỗ trống thì mới có gió thổi) phải có nguyên nhân."

"Là nguyên nhân gì?"

"Cha không biết, nhưng trực giác nói cho cha biết, chuyện không đơn giản. Theo cha phỏng đoán, rất có khả năng ông ta dựa vào cuộc hôn nhân này thâu tóm tập đoàn Hồng thị."

Hồng Thi Na nghe đến đó, trong lòng thực vội, cuống quít nói: "Cha, nhất định không phải như thế, nhất định là cha đoán sai rồi."

Nếu như đúng là nguyên nhân này, sau này sao cô có thể gả cho Khải Trạch?

Nhất định không phải nguyên nhân này.

"Thi Na, con không nên hy vọng quá nhiều vào hôn sự này. Không nói đến mục đích chủ yếu của Phong Gia Vinh là gì, Phong Khải Trạch hình như cũng không chịu tiếp nhận con. Thật ra cha lại muốn nó không tiếp nhận con, như vậy chúng ta không cần kết thông gia với Phong gia, không cần chịu sự kiềm chế của Phong Gia Vinh." Hồng Thiên Phương nặng nề nói, khuôn mặt ưu sầu.

"Không, con nhất định phải gả cho Khải Trạch. Cha, cha giúp con, có được không?"

"Thi Na, chuyện không đơn giản như con nghĩ đâu. Lúc đó con cũng thấy thái độ của Phong Khải Trach rồi, nó đã quyết tâm không lấy con."

"Nhưng bác Phong đã nói là bác ấy sẽ có cách, bác ấy có cách khiến Khải Trạch đồng ý lấy con. Con mặc kệ, con nhất định phải gả cho Khải Trạch làm cô dâu của anh ấy." Tâm ý của Hồng Thi Na kiên định, nói gì cũng không chịu thay đổi, không muốn nghe những lời khiến mình đau lòng nữa, vì vậy chạy lên lầu, tự giam mình trong phòng.

Hồng Thùa Chí nhìn em cho đến khi cô đóng cửa phòng lại mới thu ánh mắt lại, nặng nề hỏi: "Cha, chuyện sẽ không phức tạp như cha nghĩ đâu. Cho dù Hồng gia kết thông gia với Phong gia, nhưng theo lý người thừa kế tập đoàn Hồng thị là con mới phải, chuyện này không có quan hệ gì với Thi Na."

"Phong Gia Vinh nhất định có cách khiến Thi Na thừa kế."

"Này, chuyện này sao có thể?" Lần này Hồng Thùa Chí thật sự, chỉ sợ tài sản thuộc về mình thành của người khác.

Nếu như vậy chuyện Thi Na không gả cho Phong Khải Trạch chưa chắc đã không phải chuyện tốt.

"Con cũng đừng lo lắng quá. Tất cả chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi. Nếu quả thật như vậy, chuyện hai nhà kết thông gia chưa chắc đã bất lợi cho chúng ta." Hồng Thiên Phương lộ ra nụ cười âm hiểm, trong mắt hiện vẻ tham lam.

"Cha, chuyện kết thông gia có lợi gì cho chúng ta?"

"Nếu quả thật Phong Gia Vinh muốn dựa vào việc kết thông gia thâu tóm tập đoàn Hồng thị chúng ta, vậy tại sao chúng ta không dựa vào việc kết thông gia thâu tóm Phong thị Đế quốc. Trong lúc này đây đúng là mưu kế."

"Nếu như thâu tóm được Phong thị Đế quốc, vậy con không phải sợ Phong Khải Trạch rồi." Chữ Bát còn không có chưởng đít lên, Hồng Thùa Chí đã bắt đầu ảo tưởng.

Hắn nhất định phải chà đạp Phong Khải Trạch dưới chân, thỏa sức phỉ nhổ.

"Thùa Chí, hãy suy nghĩ vì đại cục, con cũng đừng ở bên ngoài gây chuyện thị phi nữa, có thời gian thì đọc sách hoặc đến công ty tìm hiểu. Như vậy sau này cũng dễ dàng tiếp quản công ty, biết không?"

"Cha, con biết nên làm gì rồi, yên tâm đi."

Hồng Thiên Phương thấy nụ cười cuồng vọng và âm trầm trên mặt Hồng Thùa Chí trong lòng thật không thể nào tin nó.

Bây giờ ông chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nếu đúra con trai này của ông có thể có được nửa sự sắc bén của Phong Khải Trạch thì ông đã yên tâm rồi.

Chỉ tiếc ——

-----oOo-----

Chương 113: Nhớ nhung

Nguồn: EbookTruyen.Me

Edit: Hân Nghi

Gần đây Ôn Thiếu Hoa một mục tìm Tạ Thiên Ngưng, nhưng không biết tại sao tìm khắp nơi cũng không thấy, bạn thân nhất của cô là Đinh Tiểu Nhiên cũng không liên lạc được với cô, như thể cô bốc hơi biến mất không dấu vết.

Không người thân, không nhà cửa, có thể đi đâu?

Cuộc sống không có cô rối như tơ vò, nhớ đến trước kia cô yên lặng làm tất cả vì hắn.

Có lẽ trước kia đồng thời có tới hai người phụ nữ bên cạnh, cho nên hắn mới không có suy nghĩ nhiều, hôm nay mất đi một, hắn mới biết, chỉ chú trọng đến vẻ bề ngoài của người khác thì chỉ khổ mình.

Bởi vì không có Tạ Thiên Ngưng ở bên cạnh hắn, giúp hắn tì mỉ xử lý tất cả, hắn mới cảm thấy Tạ Minh San mỹ lệ chỉ có thể để trang trí, làm cho người ta thấy thuận mắt một chút thôi, còn trong sinh hoạt hàng ngày chẳng làm được trò trống gì, ngay cả việc lấy quần áo, cô ta cũng không làm. Mỗi ngày cũng chỉ muốn mình ăn mặc thật xinh đẹp, ra cửa đi dạo phố, đến trước mặt bạn bè khoe khoang.

Loại phụ nữ bề ngoài đẹp đẽ nhưng bên trong chẳng có gì này, chung đụng lâu mới thật sự cảm thấy rất chán.

Tại sao trước hắn không nhận ra được dù chỉ một chút?

Trước kia, hắn luôn ghét bỏ Tạ Thiên Ngưng không đủ xinh đẹp, cô không xứng đứng chung một chỗ với hắn, thậm chí cảm thấy phải đưa bạn gái như vậy tới trước mặt bạn bè mình rất mất thể diện. Cho nên chỉ cần có xã giao, hắn đều là mang Tạ Minh San đi, Tạ Minh San mỹ lệ, để cho hắn nở mày nở mặt khi được bạn bè liên tục khen ngợi hắn có một cô bạn gái rất tốt.

Bởi vì trong sinh hoạt hàng ngày hắn không có bất kì phiền phức gì, lúc nào cũng được vừa ý nên hắn chỉ coi trọng vẻ bề ngoài.

Nhưng khi hai người phụ nữ chỉ có thể có một thì tất cả đều đã thay đổi.

Thật chẳng lẽ đúng như câu nói, bỏ lỡ rồi mới biết quý trọng sao?

Ôn Thiếu Hoa không tìm được Tạ Thiên Ngưng, mới đột nhiên phát hiện trong đầu toàn nghĩ đến cô, thậm chí còn hồi tiếc những lời mình đã nói, nhưng chuyện mình đã làm với cô.

Hắn là vì Tạ Minh San mắng cô không đáng giá một đồng. Hắn sao có thể không đếm xỉa công sức mười năm của cô, giẫm lên tự ái của cô, huống chi cô không có nhà, không còn một người thân nào?

Tại sao có thể?

Sau khi Tạ Minh San gả vào Ôn gia, không hề giống như trước đây đem cả trái tim đều đặt ở trên người Ôn Thiếu Hoa, tận lực đòi người yêu mới yên, mà là mỗi ngày ăn mặc thật xinh đẹp, vung tiền khắp nơi, khoe khoang mình cao quý.

Lúc này Ôn thị đã lâm vào nguy cơ, cô ta chỉ tiêu ít hơn bình thường ít một chút xíu tiền, nhưng vẫn là giống như thường ngày, muốn mua cái gì thì mua cái đó.

Sau giấc ngủ trưa, Lâm Thục Phân xuống lầu thấy Ôn Thiếu Hoa ngồi ở trong phòng khách ngắn người, vì vậy ngồi xuống bên cạnh hắn, cùng hắn trò chuyện: "Thiếu Hoa, gần đây lúc nào gặp cũng thấy con u sầu, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Mẹ, con không tìm được Thiên Ngưng, không biết cô ấy đi nơi nào rồi?" Ôn Thiếu Hoa thở dài nói, trong lòng càng ngày càng nặng nề, căn bản không quan tâm Tạ Minh San lúc này đang ở nơi nào, chỉ nghĩ xem Tạ Thiên Ngưng đang ở đâu.

"Có lẽ cô ta đã rời khỏi nơi này, đến chỗ khác rồi. Con đừng nghĩ quá nhiều, ngày mai chính là sinh nhật của Tạ Chính Phong, mẹ nghĩ cô ta nhất định sẽ trở về."

"Mẹ, mẹ mới vừa nói cái gì?" Ôn Thiếu Hoa đột nhiên kinh ngạc hỏi, tựa hồ bị cái gì kích thích.

"Ngày mai là sinh nhật của Tạ Chính Phong." Lâm Thục Phân giản lược câu nói, nhìn thấy hắn kinh ngạc như thế, bà nghi ngờ hỏi: "Sao, con không biết ngày sinh của ông Tạ Chính Phong sao?"

"Con không biết."

"Coi như con không phải biết, nhưng Minh San phải biết chứ, con bé nên nói cho con biết mới đúng? Ông Tạ Chính Phong bây giờ là bố vợ của con, bất kể như thế nào, sinh nhật tới con và Minh San phải trở về thăm bọn họ."

"Mẹ, cô ấy không có nói với con chuyện này. Trong khoảng thời gian này con vẫn luôn vội vàng tìm Thiên Ngưng, không tìm được thì ở nhà, lâu này đến buổi tối mới nhìn thấy Minh San, cô ấy căn bản là không có nói với con chuyện này. Nếu như không phải là hôm nay mẹ nói cho con biết, con thật đúng là không biết. Mẹ, là Minh San nói ẹ biết chuyện này sao?" Ôn Thiếu Hoa càng nghĩ càng tức giận, tức Tạ Minh San sao lại chuyện lớn mà cũng không nói cho hắn biết.

Chẳng lẽ chính cô ta cũng quên sao?

Làm sao có thể, con gái không thể nào không nhớ sinh nhật của bố mình.

"Là Thiên Ngưng nói với mẹ, trước kia chỉ cần vừa đến sinh nhật của ông Tạ Chính Phong thì con bé sẽ bận rộn cùng mẹ chuẩn bị tiệc, cho nên mẹ mới biết. Tạ Minh San cả ngày chạy ra ngoài, cũng không biết đi làm gì? Mẹ mất dây chuyền, cho đến bây giờ không có tìm lại được, nó cũng không giúp một chút, thiệt là." Lâm Thục Phân cũng bắt đầu oán trách, bày tỏ bất mãn với hành động của Tạ Minh San.

"Mẹ, có phải con lựa chọn sai lầm rồi không?"

"Sao đột nhiên hỏi như vậy?"

"Cuối Minh San rồi con bỗng cảm thấy chuyện không nhu con tưởng tượng, không cao hứng như mong đợi. Bây giờ con cùng Minh San ở chung một chỗ, tất cả đều chỉ là trách nhiệm, trong lòng ta lại không thôi nghĩ đến Thiên Ngưng. Nhất là thời điểm gần đây, sinh hoạt của con một chút cũng không vừa ý của con, Minh San căn bản cũng không đem những chuyện nhỏ này để ở trong mắt, mỗi ngày đều chỉ lo đi chơi, con mệt mỏi, cô ấy cũng không quan tâm hỏi một câu, lâu dần, lòng con cũng mệt mỏi." Trên mặt Ôn Thiếu Hoa tràn đầy sâu bi, nặng nề thở dài.

"Đừng nói là con, ngay cả mẹ cũng vậy cảm thấy mệt mỏi. Minh San hiện tại quả thật giống như là một người khác, mỗi ngày đều chạy ra ngoài, căn bản không đặt tim ở trong cái nhà này, có lúc mẹ không biết nó đang suy nghĩ gì, làm những gì? Hôm nay cũng thế, từ sáng đã ra khỏi cửa cho đến

bây giờ còn chưa về!" Lâm Thục Phân chán chường nghĩ đến hành động cùi chỉ của Tạ Minh San những lúc gần đây, không nhịn được cõng bắt đầu oán trách.

Bà mất sợi dây chuyền trân quý, tâm tình rất xấu, Tạ Minh San là con dâu nếu bót chút thời gian nói chuyện tâm tình cùng bà thì bà sẽ thấy khá hơn một chút.

Thế nhưng con dâu mỗi ngày đi sớm về trễ, lúc về cũng là lớn bao bọc nhỏ, đều là đồ xa xỉ, hơn nữa còn không thực dụng.

Lâu dài thế này, chỉ sợ Ôn gia bọn họ nếu bị người phụ nữ này lấy hết sạch.

"Mẹ, mẹ đừng nghĩ quá nhiều, có thể cô ấy còn mới mẻ, qua một thời gian nữa sẽ ngán." Ôn Thiếu Hoa nói giúp Tạ Minh San, không muốn cả nhà trở mặt với nhau.

Vợ do chính hắn chọn, nếu như không tốt, đó cũng là trách nhiệm của hắn, không trách được bất luận kẻ nào.

"Chỉ sợ nó chưa ngán thì Ôn thị đã phá sản."

"Mẹ, không nghiêm trọng như vậy, hôm nay không phải cha đã đi tìm chủ tịch ngân hàng Thiên Tường sao, nhất định sẽ có kết quả tốt, mẹ đừng quá lo lắng."

Ôn Thiếu Hoa suy nghĩ đến phương diện tốt, như vậy trong lòng của mình cũng sẽ còn dễ chịu hơn một chút.

"Thiếu Hoa, có chuyện, mẹ quên nói cho con biết, chính là lần trước Minh San ở phòng bếp bị bong bình nước nóng ấy, chưa chắc là Thiên Ngung làm." Lâm Thục Phân đang nổi nóng, không định chấm dứt câu chuyện, ý vị mà nói.

"Này, thế này là thế nào?" Ôn Thiếu Hoa khiếp sợ không thôi, trong mắt biểu hiện sự hốt hoảng và đau lòng.

Nếu như không phải là Thiên Ngung làm, vậy chẳng phải hắn đỗ oan cho cô rồi sao, còn có sự kiện lần trước ở quán cà phê nữa, chẳng lẽ cũng là hắn nghĩ sai?

Chuyện sao lại trở nên như vậy?

"Mấy ngày trước mẹ hỏi lại những người trong phòng bếp, họ đều nói chuyện xảy ra ngày đó chỉ là thấy Thiên Ngung cầm bình nước nóng, còn lại cái gì cũng không thấy, cho nên có phải Thiên Ngung đổ nước nóng lên tay Minh San hay không, không ai thấy. Nếu là không ai nhìn thấy, vậy thì không thể kết luận là Thiên Ngung gây nên."

"Mẹ, nếu như là mẹ thì mẹ sẽ chọn tin tưởng ai?" Ôn Thiếu Hoa kích động hỏi, trong lòng bàn tay toát đầy mồ hôi lạnh.

"Chúng ta cũng bị vẻ bề ngoài điềm đạm đáng yêu của Tạ Minh San lừa rồi, Thiên Ngung bị oan."

Đây chính là kết quả của việc chỉ nhìn bề ngoài mà phán xét.

"Chuyện như vậy còn xảy ra thêm một lần nữa. Ở trong quán coffee Minh San bị Thiên Ngung hất cà phê vào người, lúc ấy con thấy Thiên Ngung rất hung dữ, cho rằng nhất định là cô ấy làm, còn nói rất nhiều lời khó nghe. Nay giờ con sẽ quay lại quán cà phê đó xem có camera không để xem lại băng ghi hình ngày hôm đó, con muốn điều tra chuyện này rõ ràng."

Ôn Thiếu Hoa nóng nảy nói xong cũng đứng lên, nhanh chóng đi ra cửa.

Lúc đầu định cho qua những chuyện không may đó, hiện tại hắn muốn tra cho rõ ràng.

"Thiếu Hoa, Thiếu Hoa ——" Lâm Thục Phân kêu hắn mấy tiếng, nhưng hắn không đáp lại, bà cũng không gọi nữa.

Xem ra cưới Tạ Minh San về, thật đúng là sai lầm.

Lúc này Tạ Minh San đang cùng bạn bè đi dạo phố, căn bản không biết trời sắp sập, còn tiếp tục vung tiền tiêu pha, hoàn toàn không quan tâm chuyện khác.

Hơn hai mươi năm làm người bình thường, giờ cô cũng nên nở mày nở mặt rồi.

"Minh San, hôm nay cậu lại mua rất nhiều đồ đạc, sợ rằng nhà không có chỗ để nữa."

"Đúng vậy, ngày nào cũng mua nhiều như vậy, không bằng cho chúng tôi một ít để chúng tôi cũng được thơm lây hào quang của thiếu phu nhân cậu đi."

Hai cô bạn cùng đi dạo phố với Tạ Minh San, nhìn đồng hồ trên bàn, trong lòng ngứa ngáy.

Tạ Minh San hào phóng, không thèm nhíu mày nói: "Vậy mỗi người các cậu chọn vài món đi."

"Vậy tôi không khách khí."

"Tôi cũng vậy, không khách khí."

Hai người kia điên cuồng tìm kiếm, giành giật nhau thứ gì.

Đây là Công ty Bách Hóa mà hai người tranh giành nhau ở ngay chỗ nghỉ chân, làm cho những người bên cạnh quăng tới ánh mắt khác thường.

Tạ Minh San cảm thấy ngại ngùng, bèn nói một câu: "Các cậu đừng như vậy, rất mất mặt."

"Có thứ tốt thì lấy, cần gì phải để ý người khác, dù sao những người đó cũng không biết chúng ta."

"Đúng thế"

Hai cô gái mặc kệ, tiếp tục tìm kiếm, tranh cướp.

Tạ Minh San bất đắc dĩ lắc đầu, không để ý tới bọn họ, ngồi nhìn lung tung.

Đột nhiên nhìn thấy Tạ Thiên Ngung cùng một người đàn ông xuất hiện tại Công Ti Bách Hóa, mới đầu cô còn tưởng mình hoa mắt bèn nhìn kỹ lại.

Không phải hoa mắt, một thời gian rồi mới thấy Tạ Thiên Ngung xuất hiện, hơn nữa cô bây giờ, thật sự xinh đẹp hơn trước kia rất nhiều, khí chất cao quý, đặc biệt người đàn ông kia toàn thân lộ hơi thở bảo vệ cô, đó là sủng ái.

Vốn tưởng rằng người đàn ông lần trước cùng cô tới đám cưới chỉ là diễn trò, bây giờ nhìn lại, bọn họ thật đang ở trong tình yêu cuồng nhiệt.

Tạ Minh San thấy bộ dạng Tạ Thiên Ngưng và Phong Khải Trạch thân mật ân ái, trong lòng thật ghen tỵ, không nhịn được, đứng lên, đi về phía bọn họ.

Cô tuyệt đối không cho phép Tạ Thiên Ngưng hơn cô.

-----oOo-----

Chương 114: Không phải là phụ nữ mang thai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng vừa trở lại đã muốn mua quà sinh nhật cho Tạ Chính Phong, nên vừa xuống xe liền đến công ty bách hóa, tìm quà tặng thích hợp.

Những năm gần đây chú đều vì người nhà, cho đến bây giờ cũng không mua ịnh một bộ quần áo nào, nhất là khi mùa đông, căn bản là không có áo khoác ngoài chống lạnh, tới tối lui lui đều là quần áo cũ, đến mùa đông thấy ông ăn mặc đơn bạc như vậy, lòng cô liền đau xót.

Nghĩ tới những điều này, cô liền một bụng lửa giận, Tạ Minh San mỗi tháng mua nhiều đồ hàng hiệu như vậy, như thế nào không nghĩ đến mua cho ba mình một bộ quần áo chứ?

"Khốn kiếp." Tạ Thiên Ngưng càng nghĩ càng giận, không nhịn được tháp giọng mắng.

Phong Khải Trạch đứng ở bên cạnh, nghe được rất rõ ràng, nhìn xung quanh thấy không có ai cả, bèn nghi ngờ hỏi: "Em mắng anh sao?".

"Em làm sao mà mắng anh?" Cô trừng anh bằng nửa con mắt, tức giận trả lời.

"Em không phải mắng anh, vây em mắng ai?".

"Em đang mắng Tạ Minh San. Từ khi em mười tám tuổi đã đến nhà chú ở, chưa bao giờ thấy cô ta mua quà sinh nhật cho chú, bình thường cũng không thấy cô ta quan tâm đến chú, chỉ biết tới chú đòi tiền, có lúc không có tiền cho cô ta, cô ta còn tức giận mắng chửi, mỗi ngày đều trang điểm

xinh đẹp, chuyện gì cũng không làm. Trước kia em rất tức giận, bây giờ nghĩ lại, càng tức hơn".

"Em tức cô ta không hiểu kính cha mẹ, hay là tức cô ta đoạt vị hôn phu của em?" Anh có chút ghen ghét, trong đầu sẽ loạn tưởng đến những thứ này.

Thay vì nói là loạn tưởng, chẳng bằng nói anh đang sợ, sợ mất đi cô.

Nếu như bây giờ cô còn quan tâm Ôn Thiếu Hoa, đau lòng chính là anh.

"Phong Khải Trạch." Cô dừng bước, bộ mặt tức giận nhìn chằm chằm anh.

"Coi như anh chưa nói." Anh ngượng ngùng cười cười.

"Nếu như bây giờ anh còn nghi ngờ em đối với Ôn Thiếu Hoa nhớ mãi không quên, vậy chúng ta dứt khoát chia tay đi, được không?" Cô nỗi giận nói, trong lòng căn bản là không nỡ chia tay với anh.

Buồn cười, đàn ông tốt như vậy tìm đỏ mắt cũng không có, cô làm sao nỡ đẩy đi chứ?

"Thiên Ngưng, vừa rồi là anh nói đùa, em đừng cho là thật. Anh tin tưởng em, đừng nóng giận, được không?" Phong Khải Trạch nóng nảy, lôi kéo tay cô, cố hết sức giải thích, trong lòng giận chính mình ăn dấm lung tung.

Ôn Thiếu Hoa làm tổn thương cô sâu như vậy, cô làm sao còn có thể thích hắn? Hơn nữa, trong khoảng thời gian này bọn họ luôn luôn ở cùng với nhau, tình cảm bồi dưỡng ra không phải là giả, anh không nên tùy tiện nghi ngờ.

Hơn nữa, anh nghi ngờ cô như vậy, chính là dụng vết sẹo của cô, vô tình tổn thương cô.

Cô nhìn thấy bộ dạng luống xuồng trên mặt anh, liền mỉm cười đùa với anh: "Em cũng nói đùa thôi, anh đừng cho là thật".

"Sau này đùa giỡn như vậy, chúng ta đừng đùa, được không?".

"Được, được, được, không nói cái này nữa, nhanh chọn quần áo cùng em đi." Cô không muốn lãng phí thời gian với cái đề tài nhảm chán này, thấy phía trước có bán áo khoác ngoài, liền lôi kéo anh nhanh chóng đi đến.

Phong Khải Trạch nhìn những cái áo khoác ngoài trước mặt mình, vẻ mặt nghi ngờ hỏi: "Em muốn mua áo khoác ngoài cho chú em sao?".

"Cái áo khoác ngoài kia của chú đã mặc gần mười năm nay, căn bản không ấm, cho nên em muốn mua hai áo khoác ngoài cho chú. Không chỉ áo khoác ngoài mà áo, quần, giày cũng mua một chút, chú đã lâu không mặc quần áo mới, thà dịp sinh nhật lần này, em sắm cho chú một thân quần áo mới hoàn toàn." Tạ Thiên Ngưng đi đến chỗ bán áo khoác ngoài, vừa chọn vừa nói, hơn nữa chọn loại tốt nhất.

Phong Khải Trạch cũng đi tới, không có nhìn quần áo, mà nhìn cô, nặng nề nói: "Thiên Ngưng, nói thật, Tạ Minh San mới là con gái của chú em, cô ta còn không quan tâm cha mình như thế, em làm sao không rõ? Có một số việc, ngoài mặt là đơn giản, em chẳng qua là đơn giản muôn đổi tốt với chú em, không có ý tứ gì khác. Nhưng em có nghĩ tới hay không, tặng quà như vậy, sẽ làm Tạ Minh San mất thể diện, sẽ sinh lòng oán hận, mâu thuẫn thường ngày sinh như thế mà ra".

Rất nhiều người coi mặt mũi là rất quan trọng, mặc dù anh không hiểu Tạ Minh San nhiều lắm, nhưng từ hành động của cô ta có thể đoán ra, cô ta là người cực kì sỉ diện.

Nếu như có người làm cô ta mất mặt, cô ta tuyệt đối sẽ hận người kia, thậm chí là trả thù.

Tạ Thiên Ngưng nghe những lời này, đặt áo khoác ngoài trên tay xuống, quay người lại, đổi mặt với anh, mang theo một tia tức giận, oán hận nói: "Những lời anh nói em cũng hiểu, trước kia Tiểu Nhiên cũng đã nói với em. Cũng bởi vì nguyên nhân này, cho nên mười năm nay em cũng không có tặng quà lớn gì cho chú, mọi việc làm cũng khiêm tốn một chút. Sinh nhật hằng năm của chú, em đều đang đợi Tạ Minh San tặng quà cho chú, không chỉ có ngày sinh nhật, những ngày lễ Tết, em cũng cố hết sức chú ý, nhưng mà cô ta ngay cả sinh nhật chú cũng không nhớ, làm sao có thể tặng quà chứ?".

"Năm nay em không định khiêm tốn nữa, đúng không?" Anh cười thoả mái, không hề lo lắng vấn đề khác nữa.

Anh vì có một người bạn gái hiểu lòng người mà cảm thấy vui vẻ.

"Lại khiêm tốn nữa, chỉ sợ mùa đông chú sẽ bị chết凍. Chú đã lớn tuổi

rồi, sức đề kháng không còn tốt như trước, nếu như em đem hy vọng gởi gắm trên người Tạ Minh San, chỉ sợ chú gục ngã rồi. Mặc kệ nó, dù sao em và Tạ Minh San đã đối nghịch, vì chú, em mới mặc kệ thể diện của cô ta".

Tạ Minh San đã từng hăm hại cô, chân tướng sự việc là gì, trong lòng các cô đều rất rõ ràng.

Đối với người đã từng hại cô, cô làm gì mà phải vì cô ta mà nghĩ nhiều.

Phong Khải Trạch hiểu được gật đầu một cái, sau đó giúp cô chọn quần áo: "Cái này đi, cái này có thêm vải bông, rất thích hợp với người già, còn không bị lỗi thời, cho dù là phong cách hay chất lượng, đều là hàng cao cấp. Mùa đông đến, mặc bên trong bộ quần áo giữ ấm, sau đó mặc bộ áo khoác ngoài, bảo đảm ấm áp".

"Có thật không?" Tạ Thiên Ngưng có chút không tin, bèn lấy túi sờ sờ, thật đúng là ấm, cảm thán nói: "Oa, thật ấm quá đi, hơn nữa bên trong mềm mại, sờ rất thoải mái".

"Vậy thì mua hai cái đi".

"Dạ".

Lúc này, nhân viên bán hàng đi đến, lễ phép hỏi: "Hai vị, xin hỏi có cần gì không?".

"Phiền giúp tôi ----" Tạ Thiên Ngưng muốn đem quần áo cho nhân viên bỏ vào túi, nhưng còn chưa nói xong thì sau lưng truyền đến mấy lời châm biếm.

"Ôi, chị họ, thì ra thật sự là chị nha, em còn tưởng mình nhìn hoa mắt kia? Mua quần áo cho bạn trai chị sao?" Tạ Minh San bộ dáng tự cao tự đại đi đến, vẻ mặt cười khinh thường, mặc dù ngoài miệng chào hỏi Tạ Thiên Ngưng, nhưng tầm mắt của cô lại ở trên người Phong Khải Trạch, không ngừng quan sát anh.

Lúc trước ở lễ cưới cô đã gặp người đàn ông này, chẳng qua là lúc đó quá lo lắng lễ cưới của mình không thể tiến hành suông sẻ, cho nên không để ý nhiều tới hắn, bây giờ cẩn thận nhìn một chút, cảm thấy hắn đúng thật là có sắc có hương, người không chỉ có lớn lên đẹp trai, hơn nữa còn rất có

khí thế, đứng chung một chỗ với người đàn ông như vậy, tuyệt đối có cảm giác an toàn, hơn nữa còn rất có thể diện.

Tạ Thiên Ngưng đúng là vận cút chó quá tốt đi, lúc trước có vị hôn phu Ôn Thiếu Hoa, bây giờ đã bị cô đoạt, lại có một bạn trai xuất sắc hơn.

Thật là tức chết cô.

Phong Khải Trạch tiếp xúc với ánh mắt đầy ghen tị của Tạ Minh San, biết rõ trong lòng cô ta đang nghĩ gì, khuôn mặt liền trở nên lạnh lùng, đem ánh mắt nhìn trên người Tạ Thiên Ngưng, không để ý tới cô ta.

Tạ Minh San cảm giác được lạnh lùng của anh, thậm chí còn có khinh thường, lừa giận trong lòng nhanh chóng bốc lên, nhưng trong trường hợp giữa chốn đông người như vậy, cô không thể nào quá lộ rõ được.

Không có biện pháp, đành phải cố hết sức giữ vững nụ cười.

Tạ Thiên Ngưng vừa nhìn thấy Tạ Minh San, cũng là đầy bụng lửa, không vui chất vấn: "Cô tới đây làm gì?".

"Chị họ, nơi này chính là công ty bách hóa, chị nói em tới đây làm gì?".

"Vậy chúng ta đường ai nấy đi, khỏi phiền lấn nhau. Còn có, cô cách xa tôi một chút, chờ lại đùa giỡn âm mưu quỷ kế hâm hại tôi, hù." Tạ Thiên Ngưng hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Tạ Minh San, đem trong tay hai áo khoác ngoài giao cho nhân viên bán hàng, lễ phép nói: "Cô gái, phiền gói hai bộ này lại, tôi lấy".

"Vâng." Nhân viên bán hàng vừa nhận quần áo, ai ngờ bị người khác đoạt đi, làm cô có chút giật mình, nhưng vẫn là đứng yên lặng, ở tại chỗ xem tình huống rồi nói.

Tạ Minh San rất tức giận bộ dạng lúc này của Tạ Thiên Ngưng, vì giữ lại mặt mũi, đoạt lấy áo khoác ngoài trong tay nhân viên bán hàng, khoa tay múa chân nói: "Không tệ nha, lớp da áo khoác rất đẹp, mua về cho Thiếu Hoa, anh ấy nhất định sẽ vui vẻ. Hai áo khoác ngoài này tôi lấy, giúp tôi gói kỹ".

"Chị ơi, ngại quá, hai áo khoác ngoài này là cô gái này lấy trước, cho nên ---" Nhân viên bán hàng thử nói lý với Tạ Minh San.

Nhưng còn chưa nói xong đã bị đối phương mắng: "Cô làm nhân viên bán hàng, không thấy hai bộ đồ này còn chưa tính tiền sao, chưa trả tiền thì vẫn là hàng hóa, ai trả tiền trước, thì là của người đó".

"Nhưng mà ----".

"Lấy đi, hai cái áo khoác ngoài này, tôi nhất định lấy." Tạ Minh San lấy thẻ ra, đưa tới trước mặt nhân viên bán hàng, thái độ cực kỳ kiêu ngạo.

Tạ Thiên Ngưng nổi giận, không muốn chịu đựng giống như trước kia, đi đến, đoạt lại hai cái áo khoác ngoài trong tay Tạ Minh San, hét lớn: "Bắt đầu từ hôm nay, đồ thuộc về tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cho cô động nửa phần. Hai quần áo này là tôi lấy rồi, trả lại cho tôi".

Tạ Minh San không trả lại, giành với cô: "Cô cũng chưa có trả tiền, cho nên chưa tính là đồ của cô, hai cái áo này tôi cũng muôn, đưa tôi".

"Là tôi chọn trước, cô dựa vào cái gì mà giành?".

"Hàng hóa không có thứ tự trước và sau, chỉ cần chưa trả tiền, đó chính là vật phẩm tự do, cô tại sao nói là của cô?".

"Tạ Minh San, cô không biết xấu hổ".

"Tạ Thiên Ngưng, cô khiến người ta chán ghét".

Hai người phụ nữ triển khai chiến tranh cướp giật, nắm chặt cái áo, nói gì cũng không chịu buông tay.

Phong Khải Trạch lạnh lùng đứng ở một bên nhìn Tạ Thiên Ngưng, luôn luôn chú ý an toàn cho cô, để cho cô giành, mọi chuyện anh sẽ giải quyết hậu quả.

Nhân viên bán hàng đứng ở một bên, nhìn cái áo bị hai người giật tới giật lui, sợ đến kinh hồn bạt vía. Hai cái áo này giá không nhỏ, ngộ nhỡ hư, hai người kia không muốn bồi thường, vậy chẳng phải là muốn cô bồi thường?

Nhân viên bán hàng càng nghĩ càng sốt ruột, liền đi khuyên: "Hai vị tiểu thư, tôi đi lấy hai cái áo giống như đúc tới, hai người mua hai bộ, có được hay không, đừng giành".

"Không được, tôi nhất định lấy hai cái áo này" Tạ Minh San dùng sức

giành, trong mắt tràn đầy mảnh liệt ham muốn đoạt lấy.

"Tạ Minh San, cô cái gì cũng giành với tôi, mỗi lần cô đều thắng, lần này, tôi tuyệt đối sẽ không để cô thắng. Cô càng muốn hai cái áo khoác ngoài này phải không, tôi không cho cô." Tạ Thiên Ngưng đối với Tạ Minh San tràn đầy thù hận, nghĩ đến cô ta giả bộ đáng thương hâm hại cô, trong lòng càng thêm không cam chịu, dùng sức kéo quần áo, nói gì cũng không buông tay.

"Tôi muốn cái gì, cho tới bây giờ không có cái gì không lấy được, hai cái áo này cũng không ngoại lệ".

"Tôi sẽ không để cho cô lấy được".

"Vậy thì xem bản lanh cô lớn cỡ nào." Tạ Minh San dử tữn nói, sau đó tăng thêm sức lực.

Tạ Thiên Ngưng cũng ra sức.

Hai người đều dùng sức, kết quả "Roẹt" một tiếng, đường chỉ cái áo bục ra, cứ như vậy chia làm hai nửa.

Sau khi cái áo rách làm đôi, đột nhiên mất thăng bằng, hai người phụ nữ trọng tâm không vững lui về phía sau.

Phong Khải Trạch thấy thế, nhanh chóng đứng sau lưng Tạ Thiên Ngưng, đưa tay tiếp được cô, ôm cô vào trong ngực, không để cho cô ngã xuống đất.

Nhưng mà Tạ Minh San rất thê thảm, bên người không có hộ hoa sứ giả, lui về sau mấy bước, nặng nề ngã xuống đất, bộ dạng nhéch nhác, kinh hoàng kêu to.

"A -----".

Tạ Thiên Ngưng nhìn Tạ Minh San té ngã xuống đất, chợt nhớ trước kia cô ta từng nói mang thai, trong lòng hoảng sợ, liền nói Phong Khải Trạch gọi xe cấp cứu: "Khi con, mau, mau gọi xe cấp cứu, nhanh lên một chút".

"Tại sao gọi xe cấp cứu?" Phong Khải Trạch nghi ngờ hỏi, cảm thấy căn bản không cần thiết gọi xe cấp cứu.

Không phải ngã một cái thoi sao, không thấy cô ta ngã bị thương chỗ nào, gọi xe cấp cứu đến làm gì?

"Khỉ con, cô ta là phụ nữ có thai, ngã như vậy, nhất định rất nguy hiểm, nhanh gọi xe cấp cứu đi." Tạ Thiên Ngưng càng nghĩ càng hoảng sợ, thật hối hận tranh giành với Tạ Minh San.

Lúc vừa rồi tranh giành, trong lòng cô tràn đầy oán hận, đã quên Tạ Minh San là phụ nữ có thai, đến lúc nhìn thấy cô ta ngã xuống, cô mới nhớ đến.

Biết sớm như vậy, cô cũng không tranh với cô ta, nếu như đứa bé không còn, kia chẳng phải là cô đã hại chết một sinh mệnh bé nhỏ rồi sao?

Phong Khải Trạch vẫn không lấy điện thoại di động gọi xe cấp cứu, hai mắt nhìn người ngã trên mặt đất - Tạ Minh San, ánh mắt đặt ở giữa hai chân cô, không có thấy chảy máu, vì vậy giấu cợt nói: "Cô ta căn bản không phải là phụ nữ có thai".

Nếu như là phụ nữ có thai, vừa rồi ngã nặng như vậy, nhất định sẽ có hiện tượng sanh non, nhưng mà cô ta không có, xem ra chỉ là bị trật chân mà thôi.

Tạ Thiên Ngưng cũng cảm thấy khác thường, không thấy Tạ Minh San có bất kỳ hiện tượng sanh non, chỉ là ngồi dưới đất xoa chân mình thôi.

Chết tiệt, cô lại bị lừa.

"Tạ Minh San, cô thật là quá ghê tởm, dám gạt tôi nói cô mang thai, cô căn bản không có mang thai".

Tạ Minh San bởi vì mang già cao gót quá cao, lúc ngã xuống kia liền bị trật chân, cô đau đớn khó chịu, nhíu mày gắt gao chịu đựng, bỗng nhiên nghe được cái gì mà chuyện mang thai, lập tức sợ đến sắc mặt trắng bệch, đáy lòng bắt đầu hoảng sợ.

Không xong, lúc trước cô vì muốn Tạ Thiên Ngưng chia tay với Ôn Thiếu Hoa, cho nên mượn cớ đang mang thai.

Hôm nay xảy ra chuyện này, chỉ sợ việc này bại lộ rồi.

Sớm biết sẽ thành ra như vậy, vừa rồi cô sẽ không tới, cũng không nên tranh giành với Tạ Thiên Ngưng.

Tạ Minh San bởi vì chột dạ cùng hồi hộp, không biết nên nói cái gì cho phải, ngồi dưới đất lo lắng.

Tạ Thiên Ngưng đi đến, đứng trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nói: "Vì đạt được mục đích, cô thật sự không từ thủ đoạn nào. Đầu tiên là hăm hại tôi dùng nước sôi làm tay cô bị thương, tiếp theo mưu hại tôi lấy cà phê hất lên cô, còn gạt tôi nói cô mang thai. Tạ Minh San, cô không cảm thấy cô rất đáng xấu hổ sao?".

"Đủ rồi, tôi đáng xấu hổ dù sao vẫn tốt hơn hai kẻ vô liêm sỉ như các người nhiều. Nếu như không phải là cha cô trước khi chết muốn Thiếu Hoa cưới cô, cô cho rằng cô có thể làm vị hôn thê của Thiếu Hoa mười năm sao? Không có khả năng, Thiếu Hoa đã nhẫn nhịn cô thật lâu rồi. Ở nhà tôi mười năm, cô cướp đi tình thương của cha dành cho tôi, còn có mũi ở chỗ này nói tôi đáng xấu hổ, đáng xấu hổ nhất phải là các người mới đúng." Tạ Minh San nổi giận, ở trước mặt mọi người thế này rất mất mặt, trong lòng cô đã bức bối, dù sao đã mất mặt, vậy thì mất mặt đi.

"Tôi không cho phép cô làm nhục ba tôi. Cô có biết không, nếu như không phải là ba tôi, sẽ không có tập đoàn Ôn thị ngày nay, càng không có Ôn Thiếu Hoa bây giờ, cũng không có chuyện cô là Thiếu phu nhân nhà giàu. Trước khi mất ba tôi nói ra nguyện vọng, hợp tình hợp lý, không thiện với bất cứ người nào. Về phần lời cô nói tình thương của chú, như vậy xin hỏi, cô có quan tâm đến chú sao, cô có yêu ông ấy sao? Cô sau khi tốt nghiệp đại học, trừ đòi tiền chú, cô đã làm gì cho chú? Sinh nhật hàng năm cô cũng không nhớ, chú ngã bệnh, tâm tình không tốt, mệt mỏi, cô có biết không? Cô mỗi ngày trừ suy nghĩ như thế nào quyết rũ vị hôn phu của tôi, cô làm gì khác sao? Tôi hỏi cô, gả vào Ôn gia lâu như vậy. Cô trả về thăm chú chưa?" Lúc này lửa giận của Tạ Thiên Ngưng còn lớn hơn Tạ Minh San, tại chỗ mắng to khiến trách cô ta, càng nói càng hăng, hận không thể cho cô ta một bạt tai.

Những người này, vĩnh viễn sẽ không biết lỗi của mình, thật là làm cho người khác căm ghét.

"Chớ đem mình nói thanh cao như vậy, nếu như ba cô thật tốt như vậy, vậy tại sao mẹ cô lại đi theo người đàn ông khác? Về phần chuyện cha tôi, đó là chuyện giữa chúng tôi, không liên quan đến cô." Tạ Minh San bị chửi có chút bức dọc, nhưng không muốn thua, tiếp tục tranh cãi.

"Chuyện ba mẹ của tôi, còn chưa đến phiên cô nhận xét. Cô cũng chỉ biết

nói đến người khác không tốt, vậy cô thì sao, những hành động không biết xấu hổ của mình, cô không thấy mất mặt sao?".

"Người phụ nữ vì hạnh phúc mà giờ chút thủ đoạn, đó là chuyện rất bình thường. Nếu như cô muốn trách, thì trách cô quá đần độn, không trách được người khác".

"Tạ Minh San, đây mới là con người thật của cô, cả ngày chỉ biết trốn ở bên người Ôn Thiếu Hoa, giả bộ đáng thương? Tôi nói cho cô biết, tôi đã không còn là Tạ Thiên Ngưng trước kia, các người hại tôi làm tôi lột xác rồi, nếu như cô chơi thủ đoạn, tôi chơi đến cùng".

"Tạ Thiên Ngưng, cho dù cô nói thế nào, Thiếu Hoa sẽ không tin tưởng cô, bây giờ hắn cũng chỉ tin lời của tôi nói. Tôi trở về nói cho hắn biết, cô cùng bạn trai cô vì trả thù tôi, đẩy tôi ngã, làm tôi trật chân. Chỉ cần tôi nói như vậy, người Ôn gia sẽ càng căm ghét cô hơn. Nếu như tôi chết không thừa nhận mình từng nói mang thai, cô làm gì được tôi?" Tạ Minh San vịn bên cạnh, từ từ đứng lên, gương mặt cười xâu xa.

Tạ Thiên Ngưng khinh thường cười cười, giễu cợt nói: "Tạ Minh San, cô luôn luôn cực kì thận trọng, thế nào hôm nay lại hồ đồ như vậy? Nơi này là công ty bách hóa, tất cả những gì xảy ra ở đây giữa tôi với cô, nhân viên bán hàng cũng nhìn thấy, còn có camera, chỉ cần đem những chứng cứ này đưa đến trước mặt bác Ôn với bác Lâm, tôi không cần nói nửa câu, bọn họ cũng biết chuyện gì xảy ra".

"Cô ----" Tạ Minh San nôn nóng, ngẩng đầu nhìn xung quanh, tìm kiếm camera, muốn hủy diệt chứng cứ.

Chuyện ngày càng gay go, cô làm sao bỏ quên chi tiết này chứ?

Tạ Thiên Ngưng trước kia, căn bản không thể lợi hại như vậy, mới vài ngày, cô ta biến thành một người khác, hai tay đầy móng nhọn.

"Đừng tìm, coi như cô tìm thấy camera thì có ích gì? Trước kia cô hâm hại tôi hai lần, cũng không có người làm chứng, cho nên cô mới có thể thành công. Nhưng lần này, biết bao nhiêu nhân viên bán hàng ở đây, mọi người đã thấy rõ ràng, coi như camera không ghi lại cũng có mọi người làm chứng, bất kể cô chối bỏ thế nào, cũng không chối được".

"Tạ Thiên Ngưng ----" Tạ Minh San giận đến nghiến răng nghiến lợi,

trong mắt đầy căm hận.

Nhưng mà Tạ Thiên Ngưng không để ý đến tôi cô ta, nhặt cái áo bị xé ở trên đất lên, đưa tới trước mặt nhân viên bán hàng, mang theo day dứt nói: "Thật xin lỗi, mang đến phiền phức cho cô, cái áo bị hư tôi sẽ bồi thường, phiền cô lấy thêm hai áo khoác ngoài giống thế này, được không?".

Nhân viên bán hàng vốn còn vì bị hai cái áo xé mà đau lòng, cân nhắc có nên gọi bảo vệ hay không, nhưng nghe thấy Tạ Thiên Ngưng nói như vậy, cười vui vẻ, lập tức vì cô phục vụ: "Vâng, tôi lập tức đi lấy".

Phong Khải Trạch đem mọi chuyện vừa rồi đều để ở trong mắt, rất hài lòng với biểu hiện dũng cảm của Tạ Thiên Ngưng, liền khen ngợi: "Thiên Ngưng, em mới vừa rồi rất tuyệt, làm người nên vậy, dũng cảm một chút, nếu bị người khác khi dễ, vậy thì làm khó lại, chớ để mình uất ức. Nếu như năng lực của em không đủ, đừng quên còn có anh cho em dựa".

"Cô ta không nên mắng ba em, ai dám mắng ba em, em liều với người đó" Tạ Thiên Ngưng lạnh lùng nói nhìn chằm chằm Tạ Minh San, lúc này còn có chút tức giận.

Cô không cho phép bất cứ người nào làm nhục ba cô.

"Tốt lắm, đừng giận, nếu không tức hu người." Anh đưa hai tay cầm mặt cô, cung chiều dụ dỗ cô, sau đó đem bàn tay đến trong túi, định lấy thẻ ra.

Nhưng cô không cho, ngăn cản anh: "Khỉ nhỏ, quà này là tấm lòng của em, để cho em tự trả tiền, được không?".

Anh hiểu suy nghĩ trong lòng cô, rút tay ra khỏi túi, gật đầu một cái: "Được, lần này nghe lời em".

"Vâng".

Tạ Minh San đứng ở một bên, trong lòng rất khó chịu, không chỉ có tức giận, còn rất ghen tị, nhưng nhiều hơn là sợ.

Nếu để cho Thiếu Hoa biết mọi chuyện ngày hôm nay, chỉ sợ không đứng được trong Ôn gia.

Không được, cô phải nhanh trở về, nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này mới được, nhất định phải đuổi Tạ Thiên Ngưng đi, trước khi cô ta đem sự

tình nói cho người Ôn gia.

Tạ Minh San cấp bách chạy trở về, cho nên không để ý đến chân bị thương, chân thấp chân cao chạy về.

Tạ Thiên Ngưng thấy cô ta rời đi, mặc kệ cô ta, tiếp tục cùng Phong Khải Trạch mua đồ, dự định lần này mua quà sinh nhật cho chú, còn chuyện hồi nãy, gạt sang một bên.

Chú yêu thương cô mười năm, ở trong lòng cô, ông ấy không khác gì ba mình, trước kia vì để ý Tạ Minh San, cho nên không dám làm quá rõ ràng. Bây giờ không còn vướng bận gì, cô làm thả tay.

-----oOo-----

Chương 115: Tất cả sáng tỏ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Minh San bị thương trở lại Ôn gia, khi vào cửa có chút khẩn trương, nhìn thấy tất cả mọi người ở đây, hít một hơi thật sâu, sau đó giả thành bộ dạng điềm đạm đáng yêu, chân thấp chân cao đi qua, định chiếm được đồng tình và quan tâm của mọi người, vừa đi vừa ủy khuất kêu: "Thiếu Hoa___" Nói lớn hơn.

Ôn Thiếu Hoa mặt không chút thay đổi ngồi ở đó, tầm mắt vẫn ở trên đĩa CD trên bàn, không để ý đến cô.

Ôn Minh và Lâm Thục Phân cũng như vậy, vẻ mặt lạnh đến đáng sợ, không nói lời nào, tầm mắt cũng ở trên đĩa CD.

Cả nhà, không ai quan tâm tại sao cô lại chân thấp chân cao trở về, thậm chí còn làm như không phát hiện, lạnh lùng như thế, trước đó chưa từng có làm người khác khỏi hoang mang.

Tạ Minh San cảm thấy không bình thường, lần này lại càng khẩn trương hơn, nhưng vẫn cố gắng làm ình bình tĩnh, hỏi: "Ba, mẹ, Thiếu Hoa, mọi người sao thế?"

Mọi người vẫn không hề mở miệng, ngồi bất động, vẻ mặt còn căng thẳng

hơn hồi nãy.

Rốt cuộc Lâm Thục Phân nhịn không được, mở miệng trước, hơn nữa còn là nói mát: "Ôi, Đại thiếu phu nhân Ôn gia hôm nay làm sao vậy? Không giống như trước kia bao lớn bao nhỏ trở về mà là hai tay không, thật là hiếm à nha!"

"Mẹ, con __" Tạ Minh San nghe ra được ý trào phúng trong lời nói của Lâm Thục Phân, biết chuyện không ổn rồi, bèn giả vờ càng đáng thương hơn, ánh mắt cầu khẩn giúp đỡ không ngừng hướng về phía Ôn Thiếu Hoa.

Nhưng không có kết quả gì, Ôn Thiếu Hoa chẳng thèm nhìn cô một lần, ngăn người ngồi ở đó, không nhúc nhích, cả người lạnh đến đáng sợ.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, vì sao thái độ của người nhà họ Ôn với cô lại thay đổi?

Chẳng lẽ là chuyện vừa nãy phát sinh giữa cô với Tạ Thiên Ngung ở công ty bách hóa đã đến tai bọn họ rồi?

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng. Cho dù Tạ Thiên Ngung gọi điện nói, nhưng không có chứng cứ gì, người nhà họ Ôn cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng.

Nếu không phải chuyện này, thì là chuyện gì có thể làm cho vẻ mặt tất cả mọi người căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ Ôn thị muốn phá sản thật sao?

Nghĩ đến có thể là chuyện này, Tạ Minh San hoảng sợ, sợ bản thân vừa mới là thiếu phu nhân nhà giàu liền không còn gì cả.

Cô tốt nghiệp đại học xong liền đặt tất cả tâm tư lên trên người Ôn Thiếu Hoa vì để gả vào Ôn gia, làm đại thiếu phu nhân Ôn gia. Bây giờ cô đã được gả vào Ôn gia như nguyện, nhưng cuộc sống sung sướng còn chưa hưởng thụ đủ, Ôn gia liền muốn phá sản, vậy cuộc sống sau này của cô phải làm sao? Hơn nữa bây giờ bạn bè của cô đều biết cô nở mày nở mặt rồi, ngộ nhỡ quang vinh như thế không còn thì kêu cô làm sao gấp người khác được?

Không, cô không thể chấp nhận kết quả như vậy.

Lâm Thục Phân nhìn sắc mặt Tạ Minh San, thấy vẻ mặt cô thay đổi thật nhanh, vừa là bộ dạng đáng thương lập tức chuyển thành sợ hãi, sau lại tốt lên, rồi lại trở nên kinh hoảng, liền châm chọc nói: "Đại thiếu phu nhân nhà họ Ôn, bây giờ mới là hai giờ chiều, theo như trước đây thì bây giờ cô hẳn là đang dạo phố khoe của với bạn bè mới đúng, sao hôm nay lại về sớm mà mặt mũi iu xiù thế kia, có phải hết tiền rồi không?"

"Mẹ, con " Tạ Minh San cúi đầu, không biết nói gì cho phải, bèn chân thấp chân cao đến bên cạnh Ôn Thiếu Hoa, ngồi xuống, dịu dàng hỏi: "Thiếu Hoa, xảy ra chuyện gì rồi, nói cho em biết, được không?"

Ôn Thiếu Hoa vẫn cứ ngồi bất động, ánh mắt ở trên đĩa CD trên bàn, chẳng qua mở miệng nói chuyện thì giọng điệu vô cùng lạnh lùng: "Mẹ hỏi cô, cô còn chưa trả lời sao?"

"Em "

Người cái nhà này rốt cuộc bị sao vậy, tất cả đều là lạ, giống như là trời sập xuống rồi?

Nếu bọn họ không nói, vậy cô chủ động hỏi: "Thiếu Hoa, có phải Ôn thị xảy ra vấn đề rồi không?"

"Ôn thị đã sớm có vấn đề rồi, cô cũng không phải biết từ đâu rồi sao, biết rồi mà còn cố hỏi." Trong mắt Lâm Thục Phân đầy chán ghét trùng Tạ Minh San, liên tiếp mỉa mai cô.

Lúc trước, khi nói cho cô Ôn thị gặp nguy cơ, cô cũng chẳng lo lắng gì chuyện này, cả ngày chỉ biết mua thứ này thứ nọ. Mỗi ngày nhìn thấy cô mang bao lớn bao nhỏ trở về, bà liền tức giận.

Tạ Minh San có chút nỗi nóng, không nhịn được oán trách nói: "Mẹ, mẹ có thể nói chuyện đàng hoàng được không, đừng lúc nào cũng mỉa mai con như vậy?"

"Với người như cô, không có gì để nói cả. Lúc trước là mắt tôi mù nên mới có thể đồng ý để Thiếu Hoa cưới cô, cái gì mà lưỡng tình tương duyệt, tất cả đều là giả. Có một số người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, che giấu rất nhiều sự thật. Cái loại lưỡng tình tương duyệt đối đó, thật sự là làm cho người khác cảm thấy ghê tởm."

Lâm Thục Phân càng nói càng khó nghe, nhưng những lời như vậy làm cho đáy lòng Tạ Minh San hiểu được là chuyện gì xảy ra, không khỏi hận Tạ Thiên Ngưng.

Nhất định là cô gọi điện tố cáo với mọi người chuyện vừa rồi, nhất định là vậy.

Không được, cô tuyệt đối không thể Tạ Thiên Ngưng được toại nguyện.

Tạ Minh San cho rằng suy đoán của mình là đúng, liền ủy khuất khóc lóc kể: "Mẹ, chuyện không phải như thế, con thật sự không có làm gì. Vừa nãy ở công ty bách hóa, chị họ vẫn còn hung hăng ức hiếp con một phen, đẩy con ngã xuống đất, chân của con cũng bị trật, con _____"

Tạ Minh San còn muốn kể lể, tất cả đều là những lời có lợi ình, nhưng còn chưa nói hết thì ánh mắt mọi người nhà họ Ôn đều ở trên người cô, mở to hai mắt nhìn cô, nhất là Ôn Thiếu Hoa, kích động hỏi: "Vừa rồi là cô nhìn thấy Thiên Ngưng sao, khi nào, ở đâu?"

Hắn tìm Tạ Thiên Ngưng khắp nơi lâu như thế nhưng vẫn không thấy, không nghĩ tới hôm nay rốt cuộc có tin tức.

Không chỉ có Ôn Thiếu Hoa, Ôn Minh cũng cực kì kích động, liên tiếp hỏi: "Cô nhìn thấy Thiên Ngưng ở đâu, ở đâu, bây giờ nó thế nào, có khỏe không, cô mau nói đi?"

Tuy rằng Lâm Thục Phân không hỏi nhưng cũng nhìn ra được bà cũng kích động, hận không thể ngay lập tức nhìn thấy Tạ Thiên Ngưng.

Nhin thấy phản ứng kì quái của mọi người như vậy, trong lòng Tạ Minh San tức giận, thế mới biết suy đoán vừa rồi của bản thân là sai.

Lấy phản ứng của người nhà họ Ôn mà xem, dường như bọn họ không biết tình hình của Tạ Thiên Ngưng, càng không biết cô ta ở đâu. Như vậy Tạ Thiên Ngưng không có gọi điện tố cáo bọn họ chuyện xảy ra ở công ty bách hóa.

Nếu không phải chuyện này, thì rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Tạ Minh San càng nghĩ càng loạn, đầu cũng muốn nứt ra.

Nhưng Ôn Thiếu Hoa cũng không để ý lo lắng của cô, đã miễn dịch với bộ

dạng điềm đạm đáng yêu của cô rồi, căn bản là không để ở trong lòng, mà là sót ruột hỏi tin tức của Tạ Thiên Ngung: "Nói, Thiên Ngung ở đâu, cô thấy cô ấy khi nào?"

"Thiếu Hoa, anh, anh _____" Tạ Minh San bị Ôn Thiếu Hoa hung ác hù sợ, hoàn toàn không ngờ đến, hắn lại nói chuyện hung ác với cô như vậy.

"Theo suy đoán của mẹ, cô ta khẳng định lại đi ức hiếp Thiên Ngung rồi." Lâm Thục Phân phẫn hận nói một câu.

Lời này làm cho Ôn Thiếu Hoa tức giận, rống to chất vấn: "Nói, cô gặp Thiên Ngung ở chỗ nào, sao lại ức hiếp cô ấy rồi hả?"

"Em, em không có ức hiếp chị ấy, là chị ấy ức hiếp em." Tạ Minh San sợ tới phát khóc, cảm giác sợ hãi trong lòng càng mãnh liệt hơn.

Trực giác nói cho cô biết, lần này thật sự là trời sập rồi, bởi vì thái độ của người nhà họ Ôn với cô hoàn toàn thay đổi, ngay cả Ôn Thiếu Hoa yêu thương cô cũng trở nên cực kì hung ác, so với trước kia trách mắng Tạ Thiên Ngung còn hung ác hơn.

Ai đến nói cho cô biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì rồi?

"Tạ Minh San, cô cho rằng tôi còn có thể tin tưởng lời nói dối của cô nữa sao?" Ôn Thiếu Hoa tức giận đứng lên, cầm lấy đĩa CD trên bàn, đập xuống người cô, sau đó cuồng bạo chỉ trích: "Đây là hình ảnh quay lại chuyện xảy ra giữa cô với Thiên Ngung ở quán cà phê hôm đó. Tất cả những gì xảy ra hôm đó đều đã được ghi lại rõ ràng trong đĩa CD này, có cần tôi mở cho cô xem không?"

Tạ Minh San nghe được là chuyện ở quán cà phê, sợ tới mức kinh hãi không thôi, hai tay run run cầm đĩa CD, trong lòng hoảng sợ kịch liệt. Lần này rốt cuộc đã hiểu rõ là chuyện gì xảy ra rồi. Không phải là Tạ Thiên Ngung gọi điện về nói chuyện ở công ty bách hóa mà là chuyện cô hãm hại Tạ Thiên Ngung ở quán cà phê bị đưa ra ánh sáng. Cũng bởi vì thế mà người nhà họ Ôn mới có thể lạnh lùng với cô như vậy.

Ban đầu, khi ở quán cà phê, cô cũng không nghĩ nhiều lắm, chẳng qua nhìn thấy Ôn Thiếu Hoa đến nên mới nghĩ hãm hại Tạ Thiên Ngung, quên mất chuyện ở đó có camera.

Chuyện làm sao có thể như thế?

"Ở trong quán cà phê, là chính cô tự hắt cà phê lên người mình, sau đó hâm hại Thiên Ngưng. Không chỉ có chuyện này, còn chuyện cô bị nước nóng làm bỗng, đều là do cô tự biến tự diễn hâm hại Thiên Ngưng, đúng không?" Vẻ mặt Ôn Thiếu Hoa đầy phẫn nộ, vô cùng hối hận cưới người phụ nữ này.

Vốn tưởng rằng cô ta dịu dàng hiền淑, khéo hiểu lòng người, nhưng thế nào cũng không nghĩ đến, cô ta thực ra là một người phụ nữ tâm cơ? Thảo nào ngày đó Tạ Thiên Ngưng nói hắn có mắt không tròng, nói hắn đi vào phần mông hôn nhân, nói hắn sẽ hối hận tất cả, thì ra là vì nguyên nhân này.

Ôn Thiếu Hoa ơi Ôn Thiếu Hoa, mà thật là có mắt như mù mà!

"Thiếu Hoa, chuyện không phải như thế, anh nghe em giải thích, có được không?" Tạ Minh San đứng lên, nhịn đau đón dưới chân, mặt đầy nước mắt khẩn cầu giải thích.

"Được, cô nói đi, tôi nghe, tôi ngược lại muốn nghe xem, cô giải thích thế nào?"

"Em, em, thật ra_____"

"Thật ra thế nào, cô nói đi?"

"Thiếu Hoa, em_____" Trong lòng Tạ Minh San rối như tơ vò, áp a áp úng hồi lâu cũng không nói được một câu, căn bản là không biết nên giải thích thế nào. Bởi vì quá rối rít, cô không nghĩ ra lời nói dối nào để biện minh cho lời nói dối trước kia.

"Sao, không giải thích được à?" Ôn Thiếu Hoa cười lạnh nhìn cô lại giống như là đang cười nhạo mình.

Vì người phụ nữ này, đã rất nhiều lần hắn mắng chửi Tạ Thiên Ngưng không đáng một xu, thậm chí còn mong cô hiện ra đây, hung hăng dạy dỗ cô một trận.

Thật nực cười!

"Thiếu Hoa, là bởi vì em quá yêu anh, sợ mất anh, nên mới hờ hững phạm phải những lỗi lầm như vậy, anh tha thứ cho em đi, được không? Khi lần

đầu tiên em nhìn thấy anh, em liền yêu anh, nhưng anh lại có hôn ước với chị họ, em không còn cách nào mới dùng chút thủ đoạn. Thiếu Hoa, em thật sự rất yêu anh, anh tha thứ cho em được không?" Tạ Minh San không thể nghĩ ra lời nói dối nào để thuyết phục mọi người, đành phải thua nhận tất cả, nhưng tìm một cái lý do dối trá để giải thích.

Hôm nay mặc kệ là thế nào, cô phải giữ được vị trí thiếu phu nhân nhà họ Ôn.

"Yêu tôi, cô thật sự yêu tôi sao?" Ôn Thiếu Hoa châm chọc hỏi, giờ phút này vẫn không biết cái gì thật sự là yêu.

"Phải, em yêu anh, em thật sự rất yêu anh."

"Cái mà cô gọi là yêu, là cầm tiền của tôi đến khoe khoang trước mặt bạn bè mới phải. Từ sau khi kết hôn, cô trừ ra ngoài khoe của, khoe khoang thiếu phu nhân nhà giàu cô đây vẻ vang thế nào, cô đã làm gì cho tôi? Cô biết rõ Ôn thị gấp khủng hoảng, cô vẫn không kiêng dè gì tiêu tiền hoang phí, cô đã từng quan tâm chồng cô, cha chồng cô mỗi ngày bận rộn cái gì chưa? Chúng tôi vì Ôn thị mà bôn ba khắp nơi, mệt sống mệt chết, cô đâu, cô đang làm cái gì?"

Trước kia hắn cũng không so đo nhiều những hành vi này của cô, nhưng mà từ khi biết cô vì gả cho hắn mà hâm hại Tạ Thiên Ngung, cách nhìn của hắn đổi với cô hoàn toàn thay đổi.

Người phụ nữ này căn bản là không đáng để cho hắn yêu.

"Thiếu Hoa, em biết sai rồi, em sẽ sửa, em nhất định sẽ sửa." Tạ Minh San lôi kéo ống tay áo của Ôn Thiếu Hoa, khóc lóc cầu xin hắn.

"Bây giờ tôi mới biết, cô căn bản là không bằng Thiên Ngung, ngay cả một đầu ngón tay của Thiên Ngung cô cũng không bằng, tôi thật hối hận vì lúc trước đã chọn cô, tổn thương một Thiên Ngung cực kì yêu tôi."

Lời này đổi với Tạ Minh San mà nói thật là đả kích trầm trọng, sợ đến mức cô suy sụp ngồi xuống sofa, vẻ mặt hoảng hốt.

Trong lòng Thiếu Hoa, cô không bằng Tạ Thiên Ngung làm sao có thể như thế, không thể.

Cho tới nay, trong mắt mọi người, cô so với Tạ Thiên Ngưng thì tốt hơn gấp trăm lần, cái gì cũng hơn cô ta, làm sao có thể không bằng cô ta được chứ?

Ôn Thiếu Hoa nhìn thấy Tạ Minh San chịu đả kích trầm trọng, nhưng không hề thương tiếc cô, tiếp tục đả kích cô: "Thiên Ngưng hiểu tất cả sinh hoạt của tôi rõ như lòng bàn tay, tôi thích cái gì, không thích cái gì, cô ấy đều rõ ràng, mỗi ngày đều xử lý tốt giúp tôi. Cô thì sao, cô đã làm cái gì cho tôi? Cô trừ việc trang điểm ỉnh xinh đẹp ra, cô chẳng làm cái gì hết."

"Không phải như thế, không phải như thế." Hai tay Tạ Minh San ôm lấy đầu mình, thống khổ kêu to.

"Sự thật chính là như vậy. Cô nói cô yêu tôi, trừ việc dùng sắc đẹp của cô dụ dỗ tôi ra, cô đã làm cái gì cho tôi? Tôi thừa nhận, tôi quả thật thích vẻ ngoài lộng lẫy của cô, mang theo cô ra ngoài trong các loại trường hợp đê rất có thể diện. Tôi bị bì ngoài lộng lẫy của cô lừa gạt, vì cô mà tôi làm tổn thương Thiên Ngưng thật sâu, cô làm tôi thành một kẻ phụ tình."

"Không cần nói nữa, không cần nói nữa, tôi không muốn nghe, tôi không muốn nghe." Tạ Minh San điên cuồng rống to, không còn bộ dạng điềm đạm đáng yêu như trước kia, hệt như một người điên.

"Tôi có thể tha thứ cho cô không từ thủ đoạn đê gả cho tôi, nhưng việc làm của cô sau khi cưới thật sự làm cho lòng tôi nguội lạnh." Ôn Thiếu Hoa nói ra oán hận trong tim rồi chỉ còn lại là thở dài.

Bây giờ mới hối hận, tất cả đã quá muộn, bởi vì kết cục đã định rồi.

"Thiếu Hoa, em biết sai rồi, cầu xin anh cho em một cơ hội, từ nay về sau em nhất định sẽ thay đổi, em thay đổi mà." Tạ Minh San lại đứng lên, lôi kéo cánh tay Ôn Thiếu Hoa, van nài hắn. Cầu xin vài lần xong lại qua đi cầu Lâm Thục Phân: "Mẹ, con biết sai rồi, mẹ tha thứ cho con có được không?"

Cuối cùng lại đi cầu Ôn Minh: "Ba, con biết sai rồi, ba tha thứ cho con đi."

"Chúng ta bây giờ là người một nhà, mọi người cho con một cơ hội đi, bây giờ tha thứ cho con, về sau con nhất định hối hận những sai lầm trước kia, làm một người vợ tốt, con dâu tốt."

Nghe xong những lời này, Lâm Thục Phân cũng mềm lòng, suy nghĩ một chút, bèn cảm thán nói: "Việc đã đến nước này, nhiều lời cũng vô ích, theo như lời cô nói, chúng ta là người một nhà."

Cho dù Tạ Minh San làm sai bao nhiêu chuyện thì cũng không thể thay đổi sự thật là người nhà họ Ôn.

"Mẹ, mẹ tha thứ cho con thật sao?" Tạ Minh San kích động hỏi, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn bà.

"Tha thứ hay không tha thứ, cô còn có thể thế nào nữa, cô là người nhà họ Ôn."

"Mẹ, con xin thế, từ nay về sau con nhất định thay đổi, con sẽ không bao giờ như vậy nữa." Tạ Minh San không ngừng hứa hẹn, nhìn thấy Ôn Thiếu Hoa không lên tiếng, bèn cầu xin hắn: "Thiếu Hoa, em biết là gần đây em không tốt, em không nên ngày nào cũng đi chơi, không làm tròn trách nhiệm của người làm vợ. Bây giờ em biết sai rồi, cầu xin anh cho em một cơ hội sửa đổi có được không, từ nay về sau em làm người vợ tốt của anh."

Ôn Thiếu Hoa đứng bất động, cả người lạnh như băng, nghe Tạ Minh San nhiều lần cầu xin thì trong lòng cũng thở dài đành chịu, sau đó lạnh lùng nói: "Để xem biểu hiện của cô sau này rồi nói."

Nếu hắn đã lấy người phụ nữ này, thì cô ta chính là vợ của hắn, giữa vợ chồng chỉ có thể thông cảm cho nhau thôi.

"Về sau em nhất định sẽ làm vợ hiền dâu thảo." Tạ Minh San thở dài nhẹ nhõm thật to, cuối cùng vượt qua được nguy cơ, tâm vẫn luôn căng thẳng, lần này có thể thả lỏng rồi.

Cũng may Thiếu Hoa không có nói ly dị, bằng không thì cô xong đời.

Gần đây cô đúng là làm quá mức, vừa mới gả vào Ôn gia, còn chưa vững vàng, cứ làm chuyện khoa trương như vậy quả thật sẽ chọc nhà chồng tức giận.

Xem ra phải khiêm tốn một chút rồi.

Ôn Thiếu Hoa không nói thêm nữa, mệt mỏi ngồi trên sofa, vẻ mặt mờ mịt.

Ôn Minh vẫn chưa nói câu nào, nhìn thấy tất cả mọi người dừng lại mới mở miệng hỏi: "Minh San, vừa rồi con nói nhìn thấy Thiên Ngung phải không, thấy nó ở đâu, lúc nào?"

"Ba, con, chuyện này_____" Tạ Minh San lại nơm nớp lo sợ, sợ chuyện vừa nãy xảy ra ở công ty bách hóa bị phơi bày.

Nếu như Ôn Thiếu Hoa biết thêm chuyện này, chỉ sợ lại càng hận cô thêm.

Vốn tất cả đều tốt, sao đột nhiên lại trở nên như thế này chứ?

Nhất định là có người ngầm giở trò, nếu không thì chuyện sẽ không phát triển đến như vậy. Người đó là ai, chẳng lẽ là Tạ Thiên Ngung?

Ôn Minh đang muôn nghe tin tức về Tạ Thiên Ngung, ai biết Tạ Minh San vừa mới một chút lại ngần người, điều này khiến ông rất không vui, liền nghiêm khắc chất vấn: "Cô nói xem, rốt cuộc là cô nhìn thấy Thiên Ngung ở đâu, khi nào?"

"Đừng như vậy, tôi tin ngày kia Thiên Ngung nhất định sẽ trở về mà, ông yên tâm đi." Lâm Thục Phân biết Ôn Minh sốt ruột muốn tìm Tạ Thiên Ngung, bèn khuyên nhủ ông.

"Đã rất lâu rồi không có gặp Thiên Ngung, gọi điện thoại cho nó thì vẫn luôn tắt máy, nó cũng không chủ động liên lạc với chúng ta, người giống như biến mất vậy, tôi có thể không sốt ruột sao? Chúng ta nợ Thiên Ngung rất nhiều, thiếu nhiều như vậy là phải trả giá thật nhiều, bà có biết không?"

"Tôi biết, từ từ rồi sẽ có cách."

Tạ Minh San nghe Ôn Minh và Lâm Thục Phân nói chuyện, trong lòng đầy nghi hoặc. Nếu Tạ Thiên Ngung đã rất lâu không có liên lạc với người nhà họ Ôn, vậy thì không thể là cô ở sau lưng giở trò quỷ được. Không phải cô ta, vậy là ai?

Tiểu Nhu sao?

Không có khả năng, con bé ngu ngốc đó không đủ đầu óc để làm loại chuyện này.

Rốt cuộc là ai?

Ôn Minh nói chuyện với Lâm Thục Phân xong, nhìn thấy Tạ Minh San vẫn còn đang ngẩn người, càng không vui hơn, tức giận ra lệnh: "Tạ Minh San, cô nói cho tôi."

"Ba, con, con___" Tạ Minh San bị dọa đến hồi thần, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói thế nào mới tốt. Ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía Ôn Thiếu Hoa, nhưng hắn căm bản không thèm quan tâm đến cô.

Mặc dù Ôn Thiếu Hoa không truy cứu chuyện cô hãm hại Tạ Thiên Ngưng, nhưng thái độ của hắn đối với cô, cũng thay đổi rất nhiều, trở nên rất lạnh.

"Tạ Minh San, chẳng lẽ là vừa rồi cô lại úc hiếp Thiên Ngưng hả?"

"Ba, con không có, bên cạnh chị họ có người đi cùng, con làm sao dám bắt nạt chị ấy, mà không, con còn bị chị ấy đẩy ngã, trật chân nữa này!"

"Tôi tin Thiên Ngưng sẽ không vô duyên vô cớ đẩy cô, nhất định là cô làm chuyện gì đó khiến nó rất tức giận, hù."

"Ba, con không có, con thật sự không có."

Bây giờ người nhà họ Ôn dường như không còn tin lời cô nói, sau này cô làm sao ở dưới cái mái hiên này đây?

Xem ra cô đi nhầm một nước cờ rồi, chính là quá mức gấp gáp đi khoe ra thân phận thiếu phu nhân nhà giàu của mình, làm cho người nhà họ Ôn mất hứng rồi.

"Mặc kệ cô có hay không, cô chỉ cần nói cho tôi biết, vừa rồi cô gặp Thiên Ngưng ở đâu?"

"Con nhìn thấy chị ấy ở một công ty bách hóa, lúc đó chị ấy đang cùng bạn trai mình đi mua quần áo, con liền nói với chị ấy mấy câu. Chỉ vậy thôi." Tạ Minh San trả lời ngắn gọn, không muốn nói tình huống thật sự ra.

Bây giờ nói ra chân tướng, chỉ sợ cô sẽ lại càng thảm hại hơn.

"Thôi đi, ngày kia nhất định sẽ gặp được Thiên Ngưng, ông không cần phải phí tâm tư tìm nó nữa." Lâm Thục Phân cảm thấy thật mệt mỏi, không muốn nói nhiều nữa.

Ôn gia từ khi Tạ Thiên Ngưng hủy bỏ hôn ước trở đi bắt đầu xáo trộn, bây giờ lại còn phải đối mặt với nguy cơ của Ôn thị, thật không biết bọn họ có chịu đựng nổi không?

"Mẹ, sao ngày kia nhất định sẽ gặp được chị họ?" Tạ Minh San không hiểu lắm ý nghĩa của những lời này, nên muốn hỏi cho rõ. Kết quả vừa hỏi, lập tức đưa tới ánh mắt lạnh lùng của ba người, làm cô sợ tới mức đỗ mồ hôi lạnh khắp người.

Chẳng lẽ cô hỏi một câu không nên hỏi sao?

Ôn Thiếu Hoa đứng lên, mặt không chút thay đổi nói một câu: "Ba, mẹ, con đi mua quà."

"Nói xong, cũng không nhìn Tạ Minh San một cái liền đi ra cửa.

Một đứa con gái mà sinh nhật của ba mình cũng không nhớ rõ thì có thể tốt hơn chỗ nào chứ? Khó trách Tạ Chính Phong yêu thương Tạ Thiên Ngưng hơn, thì ra nguyên nhân là ở đây.

Tạ Minh San cảm thấy một luồng hơi thở thật lạnh lẽo, giống như là làm sai cái gì, nhìn bóng lưng Ôn Thiếu Hoa rời đi mãi cho tới khi hắn biến mất, lúc này mới thu hồi tầm mắt, âm ừ hỏi Lâm Thục Phân: "Mẹ, có chuyện gì vậy?"

Lâm Thục Phân còn chưa trả lời, Ôn Minh liền đứng lên, vừa đi lên lầu vừa nói mát: "Xem ra sinh nhật về sau của tôi cũng không mong có người sẽ nhớ rồi."

"....."

Sinh nhật, sinh nhật ai?

Tạ Minh San có chút phản ứng không kịp, nhìn thấy chỉ còn một mình Lâm Thục Phân, bèn hỏi lại: "Mẹ, ngày kia là sinh nhật ai?"

Lời này làm cho Lâm Thục Phân khinh thường, chán ghét nhìn cô, châm biếm: "Ngay cả sinh nhật của ba mình mà cũng không nhớ, cô làm con gái kiểu gì vậy?"

"Chẳng lẽ ngày kia là sinh nhật ba ba? Mẹ, thật xin lỗi, con mới vừa gả đến Ôn gia, còn không biết khi nào là sinh nhật ba ba, là sơ sót của con,

con nên sớm hỏi Thiếu Hoa mới phải, con xin lỗi." Tạ Minh San tưởng rằng là sinh nhật Ôn Minh, cười xòa nhận lỗi.

Nhưng lời xin lỗi của cô lại làm Lâm Thục Phân càng chán ghét và bát mẫn hơn.

Lâm Thục Phân đứng lên, không muốn nói chuyện với người như vậy nữa, trước khi đi bỏ lại một câu lạnh lẽo: "Là sinh nhật ông ba Tạ Chính Phong của cô, ngay cả sinh nhật của ba mình mà cũng không nhớ được, thật không biết trong đầu cô chứa cái gì? Mỗi ngày cũng chỉ biết ăn chơi, cô còn biết được cái gì nữa?"

"Mẹ, con___" Tạ Minh San lúng túng vô cùng, trong lòng vừa vội vừa hoảng, toàn bộ lẩn lộn hết, muốn giải thích với Lâm Thục Phân nhưng bà không nghe, cũng đi lên lầu luôn.

Ngày kia là sinh nhật ba ba, sao không ai nói cho cô?

Lúc này trong đại sảnh chỉ còn lại một mình Tạ Minh San, nên cô không có kị, lấy điện thoại trong túi ra, gọi điện cho Ninh Nghiên. Điện thoại vừa thông, liền rống to: "Mẹ, vì sao mẹ không nói cho con biết ngày kia là sinh nhật ba?"

Ninh Nghiên nhận được cuộc điện thoại này cũng cảm thấy khó hiểu, liền nói thẳng: "Minh San, cho tới nay con cũng có bao giờ chú ý đến sinh nhật của ba con đâu, dần dần mẹ cũng quên nói với con."

"Con thật sự là bị mẹ hại thảm, hù." Tạ Minh San phẫn nộ hừ một tiếng, sau đó cúp điện thoại, ngồi trong đại sảnh hờn dỗi.

Rốt cuộc là từ khi nào thì tất cả mọi chuyện đều đảo ngược, làm ợi chuyện của cô đều không thuận lợi?

Chẳng lẽ muốn cô oán giận Tạ Thiên Ngung rồi đi sao? Cũng bởi vì Tạ Thiên Ngung ra đi mà tất cả mọi chuyện mới không thuận lợi?

Không có khả năng, Tạ Thiên Ngung ra đi đối với cô mà nói tuyệt đối là chuyện tốt.

Ninh Nghiên nhận được cuộc điện thoại này của Tạ Minh San, có chút lo lắng không yên, bèn hỏi Tạ Chính Phong bên cạnh một chút. "Chính

Phong, vừa rồi Minh San gọi điện nói tôi không nói cho nó ngày kia là sinh nhật của ông, liệu có vấn đề gì không?"

"Không có vấn đề gì đâu, dù sao nó cũng chưa bao giờ để sinh nhật tôi ở trong lòng. Trước kia còn có Thiên Ngưng chúc mừng tôi, năm nay chỉ sợ không có ai rồi." Tạ Chính Phong đọc báo, oán hận thở dài, nhưng không để ý chuyện này nhiều, lạnh nhạt nói.

Sinh nhật, không phải là già đi một tuổi sao, qua rồi thì cũng có sao đâu, dù sao ông cũng quen Tạ Minh San quên mất rồi.

"Chính Phong, năm nay không giống, bây giờ Thiếu Hoa là con rể ông, nói không chừng nó sẽ đến chúc mừng ông."

"Người bây giờ tôi muốn gặp nhất là Thiên Ngưng."

Ninh Nghiên nghe những lời này của ông xong thì rất tức giận, liền mắng ông: "Tạ Chính Phong, ông tốt nhất đừng nhắc đến Tạ Thiên Ngưng, nếu không tôi trở mặt với ông."

"Tôi nhắc đến thì sao, chẳng lẽ tôi nhắc đến cũng không được sao?" Tạ Chính Phong cung cực kì tức giận, bỏ báo xuống, mắng lại.

"Ông đừng quên, Minh San mới là con gái ông."

"Tôi đương nhiên biết Minh San là con gái tôi, nhưng con gái còn không tốt bằng cháu gái. Sinh nhật hàng năm của tôi chỉ có Thiên Ngưng nhớ còn Minh San không nhớ. Tôi mệt mỏi, khổ sở là Thiên Ngưng đến tâm sự với tôi, Minh San đã sớm ra ngoài đi chơi rồi. Kinh tế trong nhà khó khăn, là Thiên Ngưng nghĩ cách giải quyết, Minh San trừ chìa tay ra xin tiền tôi, nó đã làm được cái gì hả? Đôi khi không có tiền, ngược lại còn bị nó mắng ột trận. Ninh Nghiên, con gái như vậy bà bảo tôi làm sao yêu, làm sao yêu? Bây giờ Thiên Ngưng đi rồi, bà không phải cảm thấy vô cùng mệt mỏi, việc nhà đặc biệt nhiều, ngẫm lại đi, là trước kia Thiên Ngưng làm hết."

"Tôi, tôi cũng không phải có ý này, tôi____" Ninh Nghiên không phản bác lại được, trong đầu cũng rối bời.

Quả thật là từ khi Tạ Thiên Ngưng đi rồi, công việc trong nhà đều là một mình bà làm, ngay cả thời gian chơi mạt chược cũng không có, còn phải đi chợ mua thức ăn, việc nặng dơ bẩn gì cũng là tự mình làm.

Minh San gả vào nhà họ Ôn một thời gian rồi, đến nứa cuộc điện thoại cũng không gọi về, giống như quên luôn hai người cha mẹ bọn họ rồi.

Thật không dễ dàng đợi đến khi cô gọi điện về, không nghĩ tới là _____

Ninh Nghiên càng nghĩ càng lạnh lòng, dứt khoát không nghĩ nhiều nữa, đi làm việc nhà.

Cho dù Tạ Thiên Ngung tốt, nhưng vẫn là chuyện của người ta, bà chỉ biết, Tạ Minh San mới là con gái của bà.

-----oOo-----

Chương 116: Anh bao toàn bộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hôm sinh nhật Tạ Chính Phong, cả gia đình nhà họ Ôn đến Tạ gia từ rất sớm, ngoài mặt là tới chúc thọ, thực ra là đến chờ Tạ Thiên Ngung.

Tạ Minh San vì để ọi người có một ấn tượng tốt, nên đặc biệt thân thiện, nhất là đối với Tạ Chính Phong, miệng giống như là được quét mịt, đặc biệt ngọt ngào: "Ba, đây là quà Thiếu Hoa tặng ba, ba nhìn một chút xem có thích hay không?"

"Được." Tạ Chính Phong nhận lấy quà tặng, cố nặn ra nụ cười, vui vẻ đáp lại mọi người, nhưng trong lòng lại rất nghi ngờ.

Chẳng lẽ con gái gả đi ra ngoài thật sự sẽ thay đổi, trở nên hiếu kính cha mẹ?

Nếu như là vậy, tại sao ông cứ có cảm giác tất cả đều là giả vây, nhất là người nhà họ Ôn, tất cả bọn họ giống như đến đây là 'có mục đích khác' vậy, cũng không phải chỉ là để chúc thọ ông.

Mặc kệ bọn họ đến là vì lí do gì, ông vẫn nên tỏ ra vui vẻ một chút, bằng không cả hai bên đều không vui.

"Ba, mở ra xem có thích không?" Tạ Minh San cười hì hì, chỉ muốn diễn vai diễn của mình cho thật tốt, con gái nên có biểu hiện của con gái, vợ

nên có biểu hiện của vợ, trong lòng cho rằng người nhà họ Ôn hôm nay tới chính là vì muốn chúc thọ ba mình, cho nên cô muốn tận lực diễn xuất là đứa con gái hiếu thảo.

Ninh Nghiên thấy con gái như vậy, cực kì hài lòng, không khỏi kiêu hãnh oán trách với Tạ Chính Phong: "Ông xem đi, còn nói con gái không quan tâm ông, xem nó bây giờ đối tốt với ông tốt biết bao! Về sau đừng phàn nàn con gái không tốt, không quan tâm đến ông nữa!"

"Bà thật là, tại sao lại nhắc tới chuyện này chứ?" Tạ Chính Phong xem thường lườm bà một cái, sau đó bắt đầu mở quà.

Đây là lần đầu tiên ông nhận được quà từ con gái, không, chính xác mà nói là quà của con rể, con gái ông căn bản là không có chuẩn bị quà cho ông.

Nghĩ tới đây, Tạ Chính Phong trong lòng cảm thấy rất mát mẻ, trên mặt miễn cưỡng nở nụ cười, mở hộp đựng quà lấy đồ vật bên trong ra, là một bộ ấm pha trà quý giá, nụ cười trên mặt càng cứng ngắc hơn.

Có lẽ ngày thường giản dị quen rồi, cho nên nhìn thấy những thứ xa xỉ không thực dụng này có chút bài xích, hơn nữa ông không thích uống trà, cho nên bình thường cũng không pha trà uống..., bộ ấm pha trà này đối với ông mà nói, căn bản là không có dùng. Nếu như hai người kia có lòng chúc thọ cho ông, cũng sẽ không coi thường điểm này.

Không sao, dù sao cũng là tâm ý của người khác, coi như là để trang trí cũng được.

"Oa, bộ ấm trà thật là đẹp, đặt ở trên bàn phòng khách, nhất định sẽ rất sang trọng." Ninh Nghiên khen rất khoa trương, hi vọng có thể khiến người nhà họ Ôn vui vẻ.

Hôm nay hai nhà bọn họ đã là thông gia, nhưng có thể nhìn ra được, người nhà họ Ôn dường như cũng không đem nhà thông gia này để ở trong mắt, từ lúc vào cửa đến giờ, thái độ vẫn luôn lạnh lèo, còn thỉnh thoảng nhìn ra cửa giống như đang chờ người nào đó.

Bất kể nói thế nào, dù sao tới là tốt rồi.

"Cha, để con bày bộ ấm trà này ra, bộ ấm trà này mà đặt ở trong phòng khách khẳng định rất đẹp." Tạ Minh San không ngừng tìm chuyện để nói,

không để ình dừng lại, lo lắng dừng lại sẽ khiến người nhà họ Ôn mất hứng, nên tìm đủ mọi chuyện để làm.

Tạ Chính Phong không nói gì, để cho cô đi làm, đối với bộ ám trà kia cũng không để trong lòng nhiều.

Hiện trường trong vòng một phút bỗng yên lặng.

Ninh Nghiên cảm thấy không khí quá trầm lặng, liền mở miệng nói chuyện: "Ông thông gia, bà thông gia, hôm nay khó được hai nhà chúng ta tụ họp đông đủ, không bằng liền ở lại ăn cơm đi, tôi hôm nay đã chuẩn bị rất nhiều món ăn !"

"Chúng tôi cũng định hai nhà cùng nhau ăn cơm, hơn nữa cũng đã mua đồ ăn tới." Lâm Thục Phân trả lời, sau đó loáng thoáng dùng giọng ra lệnh nói với Tạ Minh San: "Minh San, con đi phòng bếp nấu cơm đi."

"A ——" Tạ Minh San có chút kinh ngạc, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc Lâm Thục Phân, đành phải đồng ý: "Vâng."

Từ nhỏ đến lớn, số lần cô vào phòng bếp có thể dùng mười ngón tay để tính, hơn nữa vào phòng bếp căn bản là chưa từng nấu, chỉ là đi vào đi ra một chút cho có lệ, cho nên cô vốn không biết nấu ăn.

Nhưng bây giờ vì muốn gây ấn tượng tốt với vài người, dù cô không muốn cũng phải đi. Cuộc sống như thế, sống thật mệt mỏi.

Ninh Nghiên biết Tạ Minh San không biết nấu nướng, liền thay con nói chuyện: "Không cần, một mình tôi là được rồi, hơn nữa, con người của tôi lúc xuống bếp không thích có người ở bên cạnh, nếu không sẽ tôi bị loạn. Minh San, con ở lại tiếp mọi người, để mẹ đi nấu cơm là được rồi."

"Mẹ, cảm ơn mẹ!" Tạ Minh San biết Ninh Nghiên cố ý nói như vậy, để cho cô đường lui. Biểu hiện của mẹ khiến cô rất hài lòng, nhưng ba, lại làm cho cô có chút tức giận.

Mặc dù nói hôm nay là sinh nhật của ông, nhưng nụ cười cứng nhắc của ông khiến cho người khác nhìn thấy cũng cảm thấy không vui, nhất là lúc mở quà vừa rồi, dù ông có không thích, cũng phải cố làm ra vẻ là thích chứ, nói một hai câu khen ngợi. Nhưng ông chẳng những không có khen một câu, còn nghiêm mặt, khiến cô tức chết.

Ninh Nghiên vào phòng bếp, không khí trong phòng lúc này lại yên lặng hơn, không có người nào chủ động nói chuyện.

Tạ Chính Phong suy nghĩ một chút, cảm giác mình làm như vậy rất không đúng, dù sao ông cũng là chủ, người đến là khách, bất kể như thế nào, vẫn phải là chủ động một chút.

"Ông thông gia, thật xin lỗi, nhà của tôi có chút đơn sơ, mong mọi người đừng quá để ý."

"Sao ông lại nói vậy, tôi cũng là người từng trải, còn từng ở qua nhà nhỏ hơn thế này nhiều, làm sao lại để ý, ông cũng không cần suy nghĩ quá nhiều." Ôn Minh cũng cảm thấy không khí quá yên lặng, cho nên liền mở miệng nói chuyện, muốn không khí sôi nổi hơn.

Nếu như không phải là vì chờ Thiên Ngưng, hôm nay ông tuyệt đối sẽ không tới nơi này. Nhưng dù sao cũng đã tới, nên làm tốt một chút, tránh cho quá lúng túng.

Không ai lái sang hỏi chuyện Tạ Thiên Ngưng, trong lòng Lâm Thục Phân có chút gấp gáp, không nhịn được hỏi trước: "Ông thông gia, Thiên Ngưng có hay trở lại đây không?"

"Chuyện này ——" Trên mặt Tạ Chính Phong mới vừa nặn ra nụ cười, liền biến mất, thay vào đó là khổ sở cùng lúng túng.

Lúc này nói chuyện của Thiên Ngưng, hình như không thích hợp cho lầm.

Ôn Thiếu Hoa vốn là muốn hỏi chuyện này, chỉ là không ai nhắc đến, hắn cũng ngại không dám hỏi, hiện tại có người bắt đầu, hắn cũng hỏi theo: "Ba, ba mẹ con rất quan tâm đến Thiên Ngưng, gần đây lại không liên lạc được với cô ấy, cho nên muốn hỏi thăm một chút, ba có biết cô ấy bây giờ ở đâu không? Ba là chú ruột của Thiên Ngưng, chắc cô ấy phải liên lạc với ba chứ?"

Đề tài chuyển đến Tạ Thiên Ngưng, điều này làm cho Tạ Minh San cảm thấy vô cùng khó chịu, giận đến cắn răng nghiến lợi, nhưng cô lại không dám nói gì, chỉ có thể ngồi ở chỗ đó hờn dỗi.

Tạ Thiên Ngưng đáng chết này, đã biến mất rồi, còn có thể ảnh hưởng đến cuộc sống của cô, thật ghê tởm.

Cô nên làm như thế nào mới có thể làm cho tất cả mọi người không còn chịu ảnh hưởng từ Tạ Thiên Ngung đây?

Tạ Chính Phong nhìn con gái của mình một cái, phát hiện cô đang cúi đầu tức giận ở đó, vì quan tâm đến cảm nhận của con gái, liền chuyển đề tài: "Có lẽ là nó đi tìm nơi thuộc về mình, Thiên Ngung cũng trưởng thành rồi, cũng nên tìm nơi để yên ổn. Đúng rồi, Thiếu Hoa, con và Minh San định lúc nào thì sinh con?, ba đang muốn ôm cháu ngoại đây"

"Ba ——" Tạ Minh San xấu hổ kêu ông một tiếng, sau đó len lén liếc mắt nhìn Ôn Thiếu Hoa, xem phản ứng của hắn thế nào.

Vốn tưởng rằng hắn sẽ trả lời chuyện này, nhưng không nghĩ tới, hắn vẫn tiếp tục truy hỏi chuyện Tạ Thiên Ngung: "Ba, hôm nay là sinh nhật ba, Thiên Ngung sẽ đến phải không?"

"Chuyện này ——" Tạ Chính Phong cứng họng, không biết trả lời thế nào cho phải, cũng tức giận tại sao Ôn Thiếu Hoa cứ muốn hỏi chuyện này. Ông hi vọng Thiên Ngung sẽ đến chúc mừng sinh nhật mình, nhưng ông cũng quan tâm đến cảm nhận của con gái, người nhà họ Ôn chẳng lẽ không để ý, không hiểu chuyện này sao?

Nếu như Thiên Ngung trở lại lúc này, vậy cục diện ở đây sẽ thành cái dạng gì?

Ông không hy vọng Thiên Ngung sẽ trở về vào lúc này.

Lần này Tạ Minh San càng tức hơn, trong lòng có giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt, giận đến nỗi rất muốn mắng chửi, nhưng cô lại không thể mắng, chỉ có thể buộc mình nuốt giận xuống.

Ôn Minh nhìn thấy tất cả mọi chuyện, cảm thấy làm như vậy thật sự có chút quá đáng, đành ra mặt nói một câu: "Được rồi, được rồi, hôm nay khó được hai nhà cùng tập trung một chỗ, lại là sinh nhật của ông thông gia, mọi người cũng không nên hỏi mấy chuyện như thế này."

"Ôn Minh, hôm nay chúng ta tới không phải là vì tìm Thiên Ngung sao?" Lâm Thục Phân nhanh mồm nhanh miệng, nói hết ra ngoài.

Vừa nói ra, khiến không khí vốn đã căng thẳng, giờ càng căng thẳng hơn, gương mặt mọi người đều cứng ngắc, không nói gì, nhìn lẫn nhau, không

khí lạnh lẽo vô cùng.

Ôn Minh không vui trùng mắt Lâm Thục Phân, khiển trách: "Bà không hiểu chuyện thì đừng có nói lung tung, bà không mở miệng nói chuyện cũng không ai bảo bà bị câm đâu."

"Tôi, tôi không nói nữa." Lâm Thục Phân biết mình nói sai, lúc này nói thế nào cũng không thể thay đổi cục diện, dứt khoát không nói nữa.

Nhưng giờ không nói còn có ích lợi gì, nên hỏi cũng đã hỏi, không nên nói cũng đã nói rồi.

Người bị đả kích nhất chính là Tạ Chính Phong, trong lòng chảy máu, rất khổ sở, còn có chút tức giận, vì vậy không vui nói: "Nếu như hôm nay các người tới là để tìm Thiên Ngưng, vậy thì có thể đi về, lần cuối cùng tôi nhìn thấy Thiên Ngưng là ở trong hôn lễ của Thiếu Hoa cùng Minh San, từ đó đến nay cũng chưa từng gặp nó, cũng đã cắt đứt liên lạc."

Thì ra hôm nay những người này đến đây không phải là vì muốn chúc thọ ông, mà là có mục đích khác, khó trách ông không cảm thấy trên người bọn họ có tí thành ý nào.

"Ba, ba đang nói gì vậy?" Tạ Minh San nghe câu này, cảm thấy rất thật mắt mặt, tức giận trùng ông.

Bây giờ cô đã đủ khó xử rồi, ông là ba của cô sao còn gây thêm khó khăn cho cô chứ?

"Tôi nói gì sai sao? Không phải ban đầu các người đều ước gì Thiên Ngưng cút đi ư, nó hiện tại bỏ đi rồi, các người còn có mặt mũi đi tìm nó?" Tạ Chính Phong càng nói càng tức giận, nghĩ đến Tạ Thiên Ngưng bị uất ức, trong lòng cũng bất bình, không thèm chú ý mặt mũi của Tạ Minh San nữa, nói thẳng ra luôn.

Vốn tưởng rằng hôm nay con gái trở về là muốn chúc thọ inh, nhưng thật không nghĩ tới, bọn họ lại có mục đích khác, điều này khiến cho trái tim ông băng giá.

"Ba, ba đừng nói như vậy."

"Tôi nói như vậy thì sao, các người là người không có tim không có phổi,

chẳng lẽ không chịu được mấy câu này của tôi?"

Tạ Minh San rất muốn mắng ba mình, nhưng vì ngại có người nhà họ Ôn ở đây, cô không thể mắng, bất đắc dĩ, đành phải quay về phía phòng bếp hô to: "Mẹ ——"

Ninh Nghiên nghe được tiếng ồn ào, đi ra, nghi hoặc hỏi: "Sao vậy?"

"Mẹ, mẹ nói chuyện với ba một chút đi, cứ như vậy nữa, thật là mất mặt."

"Chính Phong, hôm nay có khách ở đây, ông không thể thu tính bướng bỉnh thường ngày lại sao?" Ninh Nghiên còn chưa biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn tình huống trong phòng dường như không được tốt, nhìn một cái cũng biết là Tạ Chính Phong nói sai cái gì rồi, liền trực tiếp trách mắng ông.

"Cái gì mà khách chử, tôi không thèm." Tạ Chính Phong vô cùng tức giận, đứng lên, muốn trở về phòng yên lặng một chút.

Nhưng vừa mới đứng lên, liền truyền đến tiếng chuông cửa.

Tiếng chuông cửa này, khiến mọi người đều chú ý, lập tức đặt tầm mắt ở cửa, suy đoán người tới lúc này sẽ là ai, là Tạ Thiên Ngưng?

Mọi người quay ra ngẩn người ở cửa, giống như đang mong đợi cái gì đó.

Tạ Chính Phong biết bọn họ đang suy nghĩ gì, liền tự mình đi mở cửa, vừa đi vừa cười lạnh nói: "Các người không cần suy nghĩ nhiều, là đồng nghiệp của tôi đến chúc mừng sinh nhật tôi."

Nghe thấy ông nói thế, mọi người đều thất vọng thu hồi tầm mắt, gương mặt buồn bã.

Tạ Minh San ngược lại có chút vui vẻ, ước gì Tạ Thiên Ngưng không xuất hiện.

Tạ Chính Phong mặc kệ phản ứng của bọn họ, trực tiếp đi mở cửa, vậy mà vừa mở cửa ra thì kinh ngạc, quả thật không thể tin được người đang đứng trước mắt mình.

Tạ Thiên Ngưng ôm trong ngực một cái bọc rất to, thấy người mở cửa là Tạ Chính Phong, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng nói: "Chú, chúc chú phúc

như Đông Hải, thọ tỳ Nam Sơn, niêm niêm có hôm nay, tuổi tuổi có sáng nay, cái này tặng cho chú, bảo đảm mùa đông năm nay chú sẽ rất ám."

Cô lấy cái bọc to trong ngực ra, vui vẻ đưa qua.

Tạ Chính Phong có chút không phản ứng kịp, ôm bọc quà sinh nhật kia, cực kỳ kích động.

Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng đứng chung một chỗ, nên cũng lễ phép chúc: "Chú, chúc chú Vạn Thọ Vô Cương. Những thứ này đều là tặng cho chú, chỉ là nhìn chú lúc này chắc cũng không thể cầm được nữa, để cháu cầm giúp chú vào nhà."

"Được, được, được, đi vào nhanh lên một chút." Tạ Chính Phong nói liên tục mấy chữ 'Được', mới vừa rồi còn không hy vọng Tạ Thiên Ngưng trở về, nhưng bây giờ ông lại vô cùng hi vọng cô trở về.

Bởi vì chỉ có cô mới thật tâm chúc thọ ông.

Người trong nhà, đã sớm nghe được giọng nói của Tạ Thiên Ngưng truyền vào từ ngoài cửa, tất cả đều đứng lên, hai mắt nhìn chằm chằm vào cô đang đi tới.

Lúc này Tạ Thiên Ngưng mặc một cái váy liền thân màu đỏ thẫm, mái tóc được uốn lọn to buông thông xuống, trên mặt trang điểm nhẹ nhàng thanh lịch, trên môi thoa son dưỡng môi trong suốt, thoát nhìn rất vui vẻ, rất có sức sống, tươi sáng vô cùng.

-----oOo-----

Chương 117: Chẳng quan hệ tới tôi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng nhìn tình cảnh lộn xộn trước mắt, cũng không biết nên nói gì mới được, tuy rằng trước kia đúng là đã chịu nhiều oan ức, nhưng mà nhìn bọn họ àm ī như vậy, nhất quyết vạch mặt nhau như vậy, làm trong lòng cô cũng chịu không nổi.

Hiện tại hai nhà đã là thông gia, làm àm ī như vậy thì cuộc sống sau này

của Ôn Thiếu Hoa và Tạ Minh San sẽ thế nào?

Chuyện này cũng không liên quan đến cô, cô làm gì phải nghĩ nhiều chứ?

Ninh Nghiên ôm Tạ Minh San khóc nỉ non, nhìn thấy con gái chịu ủy khuất như vậy, trong lòng thật sự rất khó chịu, càng bộc phát hơn nữa, liền đỗ tất cả lỗi lầm lên đầu Tạ Thiên Ngưng, giận dữ nhìn cô, mắng to: “Tạ Thiên Ngưng, đều do cô, nếu không phải cô xuất hiện, sẽ không phát sinh ra chuyện hôm nay. Giờ đây hai nhà chúng tôi àm ĩ như vậy, cô nhất định là rất vui mừng có đúng không, đây chính là mục đích hôm nay cô đến, muốn phá hủy quan hệ hai nhà chúng tôi, có đúng không? Giờ mục đích của cô đã đạt được rồi, cô vừa lòng rồi chứ?”

“Thím Ninh, con nói rồi, con hôm nay chỉ muốn tới chúc thọ chú, không hề có ý gì khác. Hơn nữa, sinh nhật lúc trước của chú, ngoại trừ con ra, còn có người nào nhớ đến chứ? Con cho rằng Tạ Minh San cũng giống với những năm trước, quên mất sinh nhật của chú, cho nên sẽ không về đây. Nếu như con biết em ấy trở về, con tuyệt đối không đến đâu.” Tạ Thiên Ngưng hùng hồn phản bác lại, không ngờ lại bị đỗ hết tội danh lên người.

Hai nhà bọn họ cãi nhau thì liên quan gì tới cô, dựa vào cái gì muốn cô nhận hết trách nhiệm?

“Nếu như cô không xuất hiện, mọi chuyện đều sẽ diễn ra êm đẹp.”

“Được, giờ con sẽ đi, từ nay về sau sẽ không trở lại ngôi nhà này, chuyện của mọi người, đều không liên quan gì đến con nữa.” Tạ Thiên Ngưng lạnh lùng nói, sau đó Phong Khải Trạch cầm lấy quà tặng trong tay đi lại, đến trước mặt Tạ Chánh Phong, đưa cho ông: “Chú, những thứ này đều do con mua cho chú, có thể là món quà cuối cùng con mua cho chú, về sau chú phải cố gắng chăm sóc bản thân mình thật tốt nha.”

“Tạ Thiên Ngưng, kỳ thực _____” Tạ Chánh Phong lộ vẻ mặt tự trách, có chút không dám nhận lấy quà tặng.

Tất cả mọi chuyện hôm nay, kỳ thật có chút liên quan đến cô, không chỉ toàn bộ chuyện hôm nay, toàn bộ mọi chuyện, từ đầu đến cuối cô đều là người bị hại.

Nhưng mà giờ phút này, Tạ Minh San bị vây trong đau khổ, ông không thể nói ra những lời công kích thêm nữa.

Điều có thể làm, ngoại trừ im lặng, vẫn cứ nên trầm mặc, bởi vì không có cách nào tốt nên chỉ có thể trầm mặc.

“Chú, con biết mà, không cần nói thêm nữa. Từ nay về sau, con sẽ làm người ngoài cuộc, chuyện của mọi người, chẳng quan hệ tới con.” Tạ Thiên Ngưng lạnh lùng thốt ra một câu, sau đó nói với Phong Khải Trạch: “Khi nhỏ, chúng ta đi thôi.”

“Sớm nên đi rồi, với đám người không nói đạo lý, đám người ngu ngốc ích lý lại nhảm chán, thực không có ý tú.” Phong Khải Trạch có chút tức giận, những người này tức giận lại vô duyên vô cớ đẩy mọi trách nhiệm lên trên người Tạ Thiên Ngưng, khi không cô còn bị mắng.

Tù khi vào cửa đến giờ, bọn họ chưa từng nói gì, kết quả lại thành người sai, thật sự đúng là quá buồn cười.

“Khi nhỏ _____” Tạ Thiên Ngưng đang muốn khuyên anh không nên nói thêm nữa, nhưng mà còn chưa nói ra, trái lại đã có người hét lên mắng chửi người rồi.

Trong lòng Ôn Thiếu Hoa đầy thù địch với Phong Khải Trạch, từ trên nhìn xuống, dù thế nào cũng thấy anh không vừa mắt, nghe những lời nói này của anh, trong lòng càng tức hơn, liền mắng chửi người ngay: “Anh xem mình là gì, ở đây vẫn chưa tới phiên anh nói chuyện đâu?”.

Phong Khải Trạch cười lạnh xem thường, đang muốn phản bác lại anh, nhưng mà lời chưa nói ra khỏi miệng, lại nghe thấy một tiếng tát vào mặt vang dội.

Bốp _____

Cái bạt tai này, khiến ọi người đều vô cùng sững sốt, mở to hai mắt nhìn, quả thật không thể tin được.

Tạ Minh San đã ngừng khóc, kinh ngạc nhìn Ôn Thiếu Hoa bị đánh, rồi lại nhìn người đánh hắn, trong mắt lại càng sững sốt.

Tạ Thiên Ngưng đột nhiên tát một cái vào mặt Ôn Thiếu Hoa, đánh xong, còn chưa hả giận, hung hăng trừng mắt hắn, nghiêm khắc mắng: “Ở chỗ này cũng chưa tới phiên anh nói chuyện, tất cả mọi thứ đều là do anh gây ra, anh không có tư cách để nói chuyện đâu, càng không có tư cách tức

giận.”

“Em cư nhiên vì người đàn ông này mà đánh anh?” Lần này Ôn Thiếu Hoa càng giận, càng hận Phong Khải Trạch hơn.

Một cô gái đã yêu hắn suốt mười năm, giờ lại vì một người đàn ông khác mà đánh hắn, cái này làm sao hắn không tức chứ?

“Ôn Thiếu Hoa, anh nghe rõ cho tôi, người đàn ông mà anh nói, hiện giờ anh ấy chính là bạn trai của tôi, là chồng tương lai của tôi, tôi vì anh ấy mà đánh anh, có gì không đúng hả?” Tạ Thiên Ngưng cẩn bản không thấy tát một cái vào mặt Ôn Thiếu Hoa là sai, theo ý cô, hắn ta chính là người đàn ông thối đáng bị đánh, sau này sẽ không cần tức giận với người này.

Phong Khải Trạch nghe xong lời này, trong lòng cực kỳ vui sướng, ước gì mắng thêm Ôn Thiếu Hoa vài câu, như vậy anh có thể nhìn thấy bộ dáng của cô vì anh mà ra mặt.

Cảm giác này quả là không tệ.

Ôn Thiếu Hoa dùng ánh mắt sắc bén liếc nhìn Phong Khải Trạch, sau đó thu hồi tầm mắt đặt lên trên người Tạ Thiên Ngưng, châm biếm nói:
“Thiên Ngưng, em đừng có u mê, hắn ta vừa nhìn liền biết không phải loại người gì tốt rồi, em đừng để bị hắn lừa chứ?”

“Ở trong mắt tôi, anh mới không phải loại người gì tốt hết? Một người có thể vứt bỏ vị hôn thê mười năm, vui vẻ làm chồng với người mới, cũng không tốt bao nhiêu cả? Hiện tại anh cũng đã đi vào lề đường với Tạ Minh San rồi, vậy anh cũng nên tận lực làm trách nhiệm của một người chồng đi, mặc kệ cô ta làm sai bao nhiêu chuyện, anh đã chọn cô ta, vậy thì phải bao dung cho cô ta, đừng cho rằng cô ta giở thủ đoạn để gả cho anh mà đầy hết toàn bộ trách nhiệm, đây là một cuộc hôn nhân sai lầm, trách nhiệm lớn nhất của anh, nếu như lúc trước anh còn có chút lương tâm, sẽ không coi thường những nỗ lực mười năm của tôi, nếu như anh có chút lý trí, liền không đổ oan cho tôi? Nếu như tất cả mọi chuyện anh đều làm tốt, có lẽ sẽ không có kết quả như ngày hôm nay, Ôn Thiếu Hoa, tôi sẽ không thông cảm cho cảnh ngộ bất hạnh của anh bây giờ đâu, bởi vì điều là do anh gieo gió gặt bão. Trước lúc cưới Tạ Minh San, anh ở trước mặt tôi nói cô ấy tốt thế này, tốt thế nọ, nói tôi không đáng một đồng, nhưng bây giờ, sự việc bại lộ, anh lại đầy hết toàn bộ trách nhiệm đi, Ôn Thiếu Hoa, anh có phải là đàn ông không?” Tạ Thiên Ngưng ngẩng đầu ưỡn ngực, ở trước

mặt mọi người chửi Ôn Thiếu Hoa không đáng một đồng.

Sau khi mắng xong, trong lòng liền thấy sảng khoái hơn nhiều.

Tạ Minh San kinh ngạc nhìn Tạ Thiên Ngưng, không ngờ cô sẽ giúp mình nói chuyện, đây là vì sao?

Sau khi Ôn Thiếu Hoa bị mắng liền thông suốt, trong lòng càng khó chịu hơn, oán giận cùng hận ý cứ dâng trào cuồn cuộn, hối hận cùng không cam tâm cứ không ngừng sinh ra.

Cuộc hôn này đã làm, dựa vào cái gì muôn một mình hắn gánh hết chứ?

“Tạ Thiên Ngưng, chúng ta ở cùng nhau suốt mười năm, chẳng lẽ một chút tình cảm của em đối với anh đã thật sự không còn rồi sao? Anh không tin.”

“Chúng ta không phải đã ở cùng nhau suốt mười năm, chúng ta chỉ biết nhau có mười năm, làm vị hôn thê vị hôn phu suốt mười năm so với bạn bè cũng không bằng. Tình cảm tôi đối với anh, với những tổn hại trước đó của anh đối với tôi, đã biến hết toàn bộ. Bây giờ người ở trong lòng tôi, là anh ấy.” Tạ Thiên Ngưng đi đến bên cạnh Phong Khải Trạch, vòng tay vào cánh tay của anh, dùng hành động chứng tỏ hết tất cả.

Phong Khải Trạch biết rõ, cũng cố gắng giữ chặt lấy cô, để chứng minh rõ quan hệ của bọn họ.

“Anh không tin.” Ôn Thiếu Hoa vẫn không tin, vẫn cho rằng Tạ Thiên Ngưng còn tình cảm với hắn.

“Tin hay không thì tùy anh, dù sao tôi cũng sẽ không xuất hiện ở trước mặt các người nữa, Ôn Thiếu Hoa, có lẽ tôi phải nhắc nhở anh một câu, anh giờ đã là chồng của người khác, mà vợ của anh đang ở ngay bên cạnh, lúc nói chuyện, nên quan tâm đến cảm nhận của vợ anh một chút có được không? Mặc kệ cô ấy từng làm qua chuyện gì, giờ cô ấy đã là vợ của anh, một người đàn ông cả vợ của mình còn không bảo vệ được, anh không thấy thật sự rất mất mặt sau?”

“Em_____” Ôn Thiếu Hoa không phản bác lại, nhìn thoáng qua vẻ mặt đầy nước mắt của Tạ Minh San, trong lòng thấy rối nùi.

Vì sao hắn lại biến thành như thế, đây không phải là phản ứng hắn nên có

mới đúng, vì sao chứ?

Chẳng lẽ vì chúng kiến Tạ Thiên Ngưng đối xử tốt với đàn ông khác sao?

“Khỉ nhỏ, chúng ta đi.” Tạ Thiên Ngưng nói xong liền mệt mỏi, ngay sau đó kéo Phong Khải Trạch rời đi.

Nhưng mà còn chưa đi được một bước, đã bị người ngăn chặn đường đi.

Lâm Thục Phân đi tới phía trước, ngăn bọn họ lại, còn có một chút tức giận, không vui nói: “Cháu không thể đi.”

“Bác gái, còn có chuyện gì sao?”

“Bác _____” Lâm Thục Phân muốn nói chuyện nguy cơ của Ôn Thị, nhưng lời vừa nói tới miệng, lại không nói ra được. Hôm nay đã loạn thành như vậy, nói đến cái gì cầu xin cô trợ giúp, thật sự rất mất thể diện.

Nhưng mà nếu không nói, Ôn Thị phải làm sao bây giờ?

“Nếu như không có chuyện gì cần nói, cháu còn phải đi, về sau chuyện nhà của các người, không cần nhắc đến cháu, chẳng quan hệ gì tới cháu.” Thái độ của Tạ Thiên Ngưng rất lạnh lùng, nói xong liền kéo Phong Khải Trạch lướt qua Lâm Thục Phân, cứ đi thẳng về phía trước.

Sau khi Phong Khải Trạch đi ra khỏi cửa, nhìn về phía Ôn Thiếu Hoa mỉm cười đắc ý.

Ôn Thiếu Hoa vì nụ cười kia, liền tức giận đến nỗi trận lôi đình, chịu không được, hai tay ném đồ ở trên bàn trong phòng khách, bộ trà mới bị ném vụn ở trên mặt đất.

Loảng xoảng _____

Một tiếng vỡ vụn của đồ sứ, làm ọi người giật nảy mình.

Tạ Chánh Phong nhìn những mảnh vụn của ấm trà, trong lòng liền hiểu, vì thế cầm lấy toàn bộ quà tặng của Tạ Thiên Ngưng, xoay người đi vào trong phòng, vừa đi vừa than thở nói: “Sớm biết như vậy, thì lúc trước đừng có làm.”

Tạ Minh San vẫn trốn ở bên cạnh Ninh Nghiên, một câu cũng không dám

nói, hiện tại đối với Ôn Thiếu Hoa, cảm thấy đặc biệt sợ hãi, đối với cô mà nói, hắn tựa như một con dã thú mất hết kiểm soát, tùy thời có thể cắn người.

Ninh Nghiên nhìn thấy mảnh vụn trên đất, không vui cau mày, trào phúng nói: “Đây là quà tặng mà các người đem đến sao?”

“Mẹ, đừng nói nữa.” Tạ Minh San không muốn làm ỏi chuyện trở nên xấu thêm, đành phải khuyên nhủ mẹ mình.

“Được, mẹ không nói, Minh San, con hãy trở về phòng của mình đi, đêm nay đừng trở về Ôn Gia, mẹ thấy gia đình bọn họ giờ như đồng đồ cần bồ đi.”

“Mẹ_____”

“Mẹ nói con mau trở về phòng, có nghe hay không?” Ninh Nghiên cương thế hạ lệnh.

Tạ Minh San không còn cách nào, đành phải nghe lời đi vào phòng.

Ôn Minh đối với hành vi khác thường hôm nay của Ôn Thiếu Hoa rất không hài lòng, vì thế cương quyết lôi kéo hắn đi ra ngoài: “Con đi ra cho ba.”

Tâm tư Ôn Thiếu Hoa vô cùng rối loạn, giờ khắc này vốn không biết mình đang làm cái gì, đang nghĩ cái gì, bị người kéo đi thì đi, không chống cự lại.

Lâm Thục Phân lo lắng cho con trai mình chịu nhiều ủy khuất, vì vậy liền mặc kệ Ninh Nghiên, chạy theo đi ra ngoài.

Rốt loạn một hồi lại biến thành trò cười, cũng nên ngưng lại mọi việc.

-----oOo-----

Chương 118: Vì có em

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng ngồi im trong xe, gương mặt buồn bã, nhớ lại toàn bộ chuyện mới xảy ra mà lòng đầy ưu phiền.

Phong Khải Trạch ngồi ở ghế lái, không khởi động xe, mà là lắng lặng ngồi đó, thấy cô ngồi bên cạnh vẫn không nói lời nào, trên mặt không có chút xíu vui vẻ nào, có phần lo lắng, bèn nhẹ giọng hỏi: "Thiên Ngưng, em vẫn ổn chứ?"

Trận tranh cãi vừa rồi đúng là kịch liệt, nhưng không liên quan gì đến anh, anh chỉ quan tâm cô mà thôi, những người khác àm ī đến chết anh cũng không liếc nhìn một cái.

"Khỉ nhỏ, những lời em mới nói có phải quá đáng quá không?" Bay giờ nghĩ lại cảm thấy mình nói có chút quá đáng, dù sao đối mặt là một vài trưởng bối.

"Vừa rồi em chỉ mắng một người nên sóm mắng mà thôi, không có gì quá đáng. Còn một cái tát kia cũng nên sóm đánh rồi. Huống chi vừa rồi đều do hai người phụ nữ kia làm loạn, em không nói gì, vậy quá đáng chỗ nào?"

"Hình như cũng đúng."

Vừa rồi nghe thấy Ninh Nghiên tranh cãi àm ī với Lâm Thục Phân còn giỏi hơn những người bán thức ăn ngoài chợ. Lần đầu tiên cô nhìn thấy dì Lâm cao nhã như vậy lại đi gây gổ với người khác!

Về phần cái tát Ôn Thiếu Hoa, cô cũng không cảm thấy quá đáng dù chỉ một chút, loại đàn ông ghê tởm này đáng đánh. Mặc dù cô rất hận Tạ Minh San, nhưng nếu cô ta đã gả cho Ôn Thiếu Hoa thì Ôn Thiếu Hoa cũng không nên đối xử với cô ta như vậy.

"Bé ngốc, đừng vì chuyện giữa hai nhà bọn họ mà phiền lòng nữa, sau này chuyện của bọn họ đều không liên quan gì đến em. Nếu như em nhàn rỗi không chuyện gì để làm thì nghĩ đến anh nhiều một chút, yêu anh nhiều một chút. Anh thật thiếu tình yêu!" Anh đùa giỡn với cô, hi vọng cô có thể quên hết những chuyện phiền lòng vừa rồi.

Cô khinh thường trừng anh, giễu cợt nói: "Một người đàn ông mà nói những lời này, anh không cảm thấy xấu hổ sao?"

"Đứng trước mặt em thì trong từ điển của anh không có từ xấu hổ."

"Anh thật đúng là người hai mặt, trước mặt người khác thì giống như tảng băng, trước mặt em thì lại giống như đống lửa. Thật không biết đâu mới thật sự là anh?"

Anh nghiêng người tới trước, ôm cô, cung chiều nói: "Bất kể anh là băng hay là hỏa, tấm lòng của anh với em mãi mãi như vậy."

"Anh thật buồn nôn." Cô giãy giụa một chút, muốn thoát khỏi lòng ngực của anh.

Nhưng anh không buông tay, ngược lại còn ôm chặt hơn. Không nhịn được hôn một cái lên mặt cô rồi tiếp tục ôm, giả bộ dáng vẻ tà ác, đùa với cô: "Buồn nôn thì buồn nôn, dù sao vui vẻ là được rồi."

"Anh rất vui sao?"

"Thời gian gần đây là quãng thời gian anh vui vẻ nhất trong mười sáu năm qua. Anh tin rằng tương lai anh còn vui hơn. Vì có em."

"Thật là càng ngày càng buồn nôn, em không chịu nổi." Cô dùng sức đẩy anh ra, rùng mình một cái nhưng trong lòng lại thầm vui sướng.

Mặc dù hơi buồn nôn một chút, nhưng là cô có thể cảm thấy hương vị của tình yêu, ngọt ngào hơn so với mười năm cô bỏ ra cho Ôn Thiếu Hoa rất nhiều.

Tình yêu phải do cả hai người cùng nỗ lực mới có thể vĩnh hằng.

"Không chịu nổi cũng phải chịu, em phải từ từ tập dần thói quen anh yêu em đến buồn nôn. Hôn một cái." Anh đưa mặt tới gần, ý bảo cô hôn một cái trên mặt anh.

Cô xấu hổ do dự một hồi cuối cùng vẫn là nhẹ nhàng hôn lên mặt anh.

Thế nhưng hôn một cái không đủ, anh lại lấy tay giữ đầu của cô, chặn môi cô lại mà hôn.

"Umh ——"

Anh thấy cô đưa môi hôn lên mặt anh, cảm giác chưa đủ vì vây vươn tay

đặt trên gáy cô, dùng một chút sức ấn môi cô đè lên môi anh, bốn cánh môi dán vào nhau thật chặt.

Sau khi hăng hái hôn cô một phen, anh mới hài lòng buông ra, cảm thán nói: "Hạnh phúc chính là như vậy."

"....." Cô khinh thường nhìn anh chằm chằm, đặt tay lên môi, nhớ lại nụ hôn vừa rồi, dao động trong lòng càng lúc càng lớn.

Hạnh phúc, có thật là như vậy không?

Không cần biết có phải hay không, dù sao được ở bên anh cô đã cảm thấy rất vui.

Mọi việc chỉ cần vui vẻ là được rồi nghĩ quá nhiều làm gì?

"Thân ái, giờ muôn đi đâu?" Phong Khải Trạch giả bộ nghiêm chỉnh, dùng cách nói chuyện rất hài hước.

"Hơi đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cái gì đi. Phải đi ăn ——"

Tạ Thiên Ngưng nói được một nửa, bỗng nhiên thấy Ôn Minh kéo mạnh Ôn Thiếu Hoa từ trong đi ra, Lâm Thục Phân đuổi theo phía sau. Ba người đứng trước bồn hoa chung cư cãi nhau ầm ĩ.

"Mày xem hôm nay mày đã làm ra chuyện gì? Mắt mặt không nói làm gì, một chút văn hóa giáo dục cũng không có. Mày có nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng thế nào không?" Ôn Minh răn dạy mắng Ôn Thiếu Hoa, giận không ngừng lại được.

Ôn Thiếu Hoa đứng bất động, để mặc cho ông mắng, trên mặt không có biểu cảm nào, hoàn toàn như cục gỗ.

Lâm Thục Phân đuổi theo, đẩy Ôn Minh một cái, mắng ngược lại ông: "Ông nói đủ chưa, hôm nay Thiếu Hoa của tôi sai chỗ nào, tôi sai chỗ nào?"

"Cũng bởi vì có người mẹ như bà nên nó mới bị làm hư."

"Ôn Minh, ông nói chuyện hoang đường gì vậy? Hôm nay Thiếu Hoa vốn không có lỗi. Đừng cho rằng tôi không biết, ông vì không xin sự giúp đỡ của Thiên Ngưng nên mới lôi Thiếu Hoa ra trút giận. Tôi nói cho ông biết,

chỉ cần có tôi ở đây ông đừng mơ làm vậy."

"Lâm Thục Phân, đến bây giờ bà vẫn còn bao che cho nó. Nếu như lúc đầu không phải nó ghét bỏ Thiên Ngưng thì sao xảy ra nhiều chuyện như vậy?"

"Nếu mà tôi là đàn ông, thấy bộ dạng quê mùa trước kia của Tạ Thiên Ngưng tôi cũng không thích. Có người đàn ông nào mà không thích người phụ nữ xinh đẹp một chút, ai sẽ bỏ thiên nga trắng chọn con vịt hoang xấu xí?"

Lời nói của Lâm Thục Phân truyền vào tai Tạ Thiên Ngưng vô cùng rõ ràng khiến trái tim cô lại đau đớn một hồi.

Thì ra trước kia không chỉ Ôn Thiếu Hoa chê cô xấu xí mà dì Lâm cũng chê. Cô đúng là phụ nữ xấu xí khiến người khác ghét bỏ.

Phong Khải Trạch cũng nghe thấy những lời này vì vậy nắm tay cô, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Đối với anh mà nói, em trước kia và em bây giờ đều là một."

Người anh thích vẫn luôn là con người này của cô, cũng bởi vì cô là quả táo của anh.

Tạ Thiên Ngưng thấy được an ủi, trong lòng cuối cùng cũng dễ chịu hơn. Sau đó tiếp tục nghe tranh cãi bên ngoài.

Ôn Minh cho rằng nơi này không còn ai khác nên cùng âm ĩ với Lâm Thục Phân: "Bà đù chưa? Bà nhìn Thiên Ngưng bây giờ xem, con bé xấu xí sao?"

"Bây giờ Tạ Thiên Ngưng đúng là rất xinh đẹp, nhưng cô ta hơn một tháng trước ông dám nói xinh đẹp không? Nếu như cô ta thật sự thích Thiếu Hoa, tại sao không tự mình ăn mặc xinh đẹp một chút, ít ra như vậy Thiếu Hoa cũng sẽ không ngại cô ta xấu xí mà chọn Tạ Minh San? Nói đi nói lại, đều là lỗi của Tạ Thiên Ngưng, phụ nữ đều trang điểm vì người mình thích, chẳng lẽ cô ta không biết sao?" Lâm Thục Phân nói năng hùng hồn phản bác lại, nói thế nào cũng là mình có lý.

Ôn Thiếu Hoa nghe những lời này, hình như nghĩ tới điều gì, giấu cợt nói: "Chỉ có thể nói rõ, thật sự Thiên Ngưng không thích con chút nào cho nên mới luôn lấy bộ dạng xấu xí của mình đối mặt với con. Cứ như vậy, con sẽ

chán ghét cô ta, sau đó không cần cô ta, cô ta có thể rời đi. Tâm cơ của cô ta quả nhiên là sâu."

Tạ Thiên Ngưng ngồi trên xe nghe được câu này, chịu không nổi, vì vậy mắng to một câu: "Ôn Thiếu Hoa, tên đầu heo khốn kiếp này."

Mắng xong lập tức xuống xe, nỗi trận lôi đình nhìn hắn căm tức, tiếp đó tiến lên trước.

Phong Khải Trạch cũng xuống xe theo, đi tới đứng ở bên cạnh cô.

Người nhà Ôn gia thấy Tạ Thiên Ngưng bỗng nhiên xuất hiện cũng kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm. Nhất là Lâm Thục Phân có chút xấu hổ cúi đầu, hối hận vừa rồi không chú ý nói ra những lời như vậy.

Nếu như bà biết Tạ Thiên Ngưng đang ở gần đây, tuyệt đối sẽ không nói những lời đó.

Trong lòng Ôn Minh nặng nề hơn, vốn muốn tìm Tạ Thiên Ngưng giúp Ôn thị giải quyết cơn khủng hoảng nhưng không nghĩ rằng càng làm càng hỏng.

Ôn Thiếu Hoa mở to hai mắt nhìn Tạ Thiên Ngưng, nhưng không phải nhìn cô mà nhìn chiếc xe phía sau cô.

Đây chính là chiếc xe thẻ thao danh quý giá trị mấy chục triệu. Có thể lái được nỗi loại xe thẻ thao này nhất định là người có lai lịch không đơn giản.

Bạn trai của cô rốt cuộc là người như thế nào?

"Thiên Ngưng, con đừng tức giận, vừa rồi chúng ta không phải cố ý nói những lời đó." Ôn Minh không biết nên nói gì cho phải, không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng cười nói xin lỗi.

"Bác Ôn, trong mắt các người Tạ Thiên Ngưng tôi là người như vậy sao?" Tức giận trong lòng Tạ Thiên Ngưng không giảm chút nào, ngược lại càng lúc càng giận.

Cô vẫn đối xử với họ như người thân, nhưng quay đầu lại bọn họ lại chán ghét cô như thế. Thật buồn cười.

"Không phải ——" Ôn Minh còn muốn giải thích, nhưng lời nói còn chưa dứt lời, Ôn Thiếu Hoa đã cắt ngang, tức giận nói: "Rõ ràng là vậy. Thật ra thì cô đã sớm muốn hủy bỏ hôn ước giữa chúng ta phải không?"

"Ôn Thiếu Hoa, anh nói chuyện đừng quá đáng quá mức."

"Tôi quá đáng hay cô quá đáng?"

"Tôi quá đáng chỗ nào?"

"Chúng ta chia tay không tới một tháng, cô có thể tìm được một người bạn trai lái nổi xe thể thao Gab bar? Dựa vào bộ dạng xấu xí trước đây của cô chỉ sợ không có ai thích." Ôn Thiếu Hoa giễu cợt nói, hết châm chọc Tạ Thiên Ngưng lại âm hiểm cười hỏi Phong Khải Trạch: "Xin hỏi ngài đây, cô ta đã dùng cách gì quyến rũ ngài?"

Phong Khải Trạch không trả lời ngay mà là lấy mắt kính ra tự nhiên đeo vào, sau đó ôm Tạ Thiên Ngưng, hả hê trả lời: "Là tôi dùng đủ mọi cách để quyến rũ cô ấy."

"Anh ——"

"Ôn Thiếu Hoa, tôi có thể nói cho anh biết, Thiên Ngưng thay đổi tất cả đều là vì đả kích bị anh vứt bỏ. Nhưng tôi nên cảm ơn anh, vì anh bỏ rơi cô ấy nên tôi mới có cơ hội có được cô ấy."

"Tôi không tin anh sẽ thích một người phụ nữ xấu xí như Obasan" Ôn Thiếu Hoa khinh miệt liếc mắt nhìn Tạ Thiên Ngưng, khinh thường nói.

"Tôi dĩ nhiên không thích một nữ nhân xấu xí như Qbasan, bởi vì trong số phụ nữ khắp thiên hạ tôi đã thích Tạ Thiên Ngưng từ nhỏ hay cãi vã đấu khẩu với tôi. Tôi quen Tạ Thiên Ngưng từ nhỏ, vì tìm cô ấy tôi đã bỏ ra thời gian mười năm. Tôi mới du học từ Anh trở về, đang tính trở về sẽ đi tìm cô ấy. Nhưng không nghĩ rằng ông trời lại giúp tôi, trong lúc vô tình gặp cô ấy vì bị anh bỏ rơi mà uống rượu giải sầu. Chuyện của chúng tôi bắt đầu như vậy đây. Là anh đã giúp hai chúng tôi thành một đôi. Cô ấy thay đổi tất cả cũng đều xuất phát từ tay tôi. Anh Ôn, giải thích như vậy anh đã hiểu chưa?"

"Anh...các người quen nhau từ nhỏ?" Ôn Thiếu Hoa càng giật mình, không nghĩ rằng Tạ Thiên Ngưng lại quen biết người có lai lịch như vậy.

Anh ta rốt cuộc là ai?

-----oOo-----

Chương 119: Không thể tha thứ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Edit: Hân Nghi

Người của Ôn gia bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với thân phận của Phong Khải Trạch, mặc dù không biết anh là ai, nhưng lại rất rõ ràng, lai lịch của anh không nhỏ.

Cũng bởi vì lai lịch không nhỏ, Ôn Minh mới kéo Ôn Thiếu Hoa lại, khuyên nhủ: "Thiếu Hoa, có gì từ từ nói, đừng nên to tiếng".

Nếu như đắc tội với người có lai lịch thì Ôn thị sẽ càng thảm hại hơn, trực giác nói cho ông biết, lần này Ôn thị gặp nguy cơ có liên quan đến Tạ Thiên Ngưng. Cho tới nay ông vẫn chưa biết ai đang giúp Thiên Ngưng, nhưng hôm nay thấy người này, ông bắt đầu hoài nghi.

Chẳng lẽ là chàng trai này làm?

"Ba, đã lúc này rồi còn từ từ nói thế nào được?" Trong lòng Ôn Thiếu Hoa có rất nhiều oán khí không giải thích được, hận giận đến mức mất hết bình tĩnh, nhất là thấy Tạ Thiên Ngưng cùng người đàn ông khác thân mật như thế thì hận lại càng khó chịu.

Một người phụ nữ luôn miệng nói yêu hắn mười năm nay, vậy mà ngay lập tức sà vào lòng một người đàn ông khác, cái này bảo hắn tại sao có thể không bức?

Huống chi người phụ nữ này vốn là của hắn.

"Tất cả những gì nêu nói hay không nêu nói đều đã nói rồi, còn cần nói gì nữa sao?" Lâm Thục Phân đồng ý với Ôn Thiếu Hoa, tức giận phản bác, ai oán trùng Tạ Thiên Ngưng, tỏ ra bất mãn.

Tất cả hành động của cô gái này làm cho con trai bà mất hết thể diện, hơn

nữa bây giờ đã trở mặt rồi, căn bản là không có cách nào nói chuyện êm đẹp nữa.

Nếu không có cách nào thà rằng dứt khoát không cần nói chuyện êm đẹp gì nữa.

"Các người cảm thấy mắt thể diện còn chưa có đủ à?" Ôn Minh giận dữ, vốn không muốn ở trước mặt người ngoài nói những lời này, nhưng bây giờ không còn cách nào, không muốn nói cũng phải nói.

"Dù sao cái gì nêu không nên vứt cũng đã vứt mắt rồi, có lời gì, cứ việc nói thẳng ra, cần gì mang theo bộ mặt giả dối đó nói chuyện?" Lâm Thục Phân cũng nổi giận, không muốn ăn nói khép nép nữa.

"Lâm Thục Phân."

"Ôn Minh, nếu như ông không muốn nói, vậy thì đứng qua một bên, để cho tôi nói."

"Bà ——"

Lâm Thục Phân không thèm đếm xỉa đến Ôn Minh, đẩy ông sang một bên, sau đó đứng ở trước mặt Tạ Thiên Ngưng, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn chằm chằm cô, tức giận nói: "Tạ Thiên Ngưng, cứ cho rằng lần trước tôi mắng oan cô, nhưng cô cũng không cần quá đáng như vậy chứ?"

"Bác gái, xin hỏi tôi quá đáng thế nào?" Tạ Thiên Ngưng cười lạnh hỏi ngược lại, cảm thấy cái tội này thật đúng là không giải thích được.

Trù mới vừa rồi tát Ôn Thiếu Hoa một cái kia ra, cô không biết mình còn làm gì quá đáng nữa? Hơn nữa, Ôn Thiếu Hoa đáng bị như vậy.

"Bớt ở đây giả bộ thanh thuần cho tôi đi. Cô mới rời khỏi Thiếu Hoa không tới một tháng, lập tức đã có bạn trai mới, nhất định là trước đã sờm phản bội Thiếu Hoa, bằng không làm sao có thể trong thời gian ngắn ngủi có bạn trai? Rõ ràng chính là cô phản bội Thiếu Hoa trước, lại muốn giả bộ vô tội, nói là Thiếu Hoa từ bỏ cô, sau đó mang theo người đàn ông của cô đến hôn lễ náo loạn, Tạ Thiên Ngưng, như vậy còn không quá đáng sao? Cô đã sớm có ý giải trừ hôn ước, chỉ là đang đợi thời cơ mà thôi."

"Bác gái, nếu như bác nhất định tính thời gian, vậy thì được, cháu tính cho

rõ ràng cho bác xem. Xin hỏi Ôn Thiếu Hoa cùng Tạ Minh San lén lút lui tới đã bao lâu, bác biết không?"

Lúc trước bị Tạ Minh San đỗ oan chuyện bị phỏng, cô đã cảm thấy đủ uất úc, nhưng giờ chuyện đã rõ ràng thì cô lại bị khoác lên tội danh người nghiêm trọng hơn.

Cô đâu trêu ai ghẹo ai mà phiền toái không ngừng tìm đến, càng làm cho trái tim cô tan nát chính là chuyện oan uổng này là do bậc trưởng bối mười năm qua cô kính trọng khoác lên người cô.

"Cô và người đàn ông này biết nhau từ nhỏ, như vậy thời gian so với Thiếu Hoa cùng Minh San lén lút lui tới dài hơn chứ?"

"Không sai, chúng cháu biết từ nhỏ, nhưng mười sáu năm trước anh ấy đã rời đi, hơn một tháng trước mới từ Anh quốc trở lại, hơn nữa chúng cháu chỉ tình cờ gặp nhau, thử hỏi lúc nào thì cháu chạy đến Anh quốc đi quyến rũ anh ấy? Hơn nữa, các bác biết rõ cháu chưa từng cùng người đàn ông khác lén lút lui tới, không phải sao?"

Mười năm này, cô căn bản là không có thời gian đi đâu.

"Chuyện này ——" Lần này Lâm Thục Phân cứng họng, bởi vì bà biết, Tạ Thiên Ngung mươi năm nay căn bản là không có xuất ngoại.

"Bác gái, cháu có thể nói một cách chắc chắn cho bác biết, cháu làm vị hôn thê của Ôn Thiếu Hoa mươi năm, chưa từng làm bất kỳ chuyện có lỗi với anh ta, bác có thể hỏi anh ta một chút xem cháu chăm lo cuộc sống của anh ta như thế nào? Mỗi ngày cháu trừ làm việc ra là chăm lo cuộc sống của anh ta, ngoài ra còn chăm sóc các bác, ngay cả thời gian chăm chút ỉnh cưng không có, sao lại có thời gian đi quyến rũ đàn ông khác? Những năm gần đây, cháu tận lực làm tốt từng việc một, ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có, các bác có biết không, vì vậy mà cháu bị đau dạ dày, những lúc cháu đau bụng vì bị đói, bác đi hỏi con bác xem lúc đó anh ta có nửa phần quan tâm đến cháu không? Cháu làm thêm giờ về muộn, anh có lần nào đi đón cháu chưa? Anh ta chưa bao giờ, thậm chí ngay cả xe của anh ta cháu cũng không được ngồi qua lấy một lần. Cháu hao phí mươi năm thanh xuân, không chỉ có đổi lấy anh ta vứt bỏ cháu, mà còn đổi lấy một đồng tội danh, có đáng không? Cũng bởi vì anh ta từ bỏ cháu, cháu mới không cần hao phí một phút giây nào trên người anh ta, cho nên cháu mới có thời gian cho riêng mình, triệt triệt để để thay đổi mình, cũng bởi vì

như thế cháu mới biết, mười năm qua cháu sống uổng phí rồi."

Tạ Thiên Ngưng nói ra những oan ức cùng oán giận trong lòng, nước mắt không nhịn được chảy ra.

"Bác ——" Lâm Thục Phân càng không phản bác được, đành phải cúi đầu câm nín.

"Bác gái, mọi người thật rất ích kỷ, rất ích kỷ, ban đầu lúc cháu bị Tạ Minh San đổ oan, mọi người nói cháu thế nào? Hiện tại biết cháu bị oan, lại gán tội danh khác lên lưng cháu, chẳng lẽ tất cả đều là lỗi của cháu, mọi người không ai có gì sai sao?"

Ôn Thiếu Hoa nghe những lời này, nhớ tới mười năm qua, trong trí nhớ, hắn thật đúng là không quan tâm cô lấy một lần.

Những năm gần đây, hắn trừ quan tâm chăm sóc cho Tạ Minh San, còn lại căn bản là không có suy nghĩ nhiều.

Hiện tại nhớ tới, mới phát hiện ra, thì ra người đáng ra hắn phải quan tâm là Tạ Thiên Ngưng.

Vậy mà dường như khi hắn biết được thì đã muộn.

Ôn Minh nghe ra uất ức trong lời nói của Tạ Thiên Ngưng, bèn đi tới, đầy áy náy nói: "Thiên Ngưng, là chúng ta không tốt, chúng ta thực xin lỗi cháu, những năm này cháu đã khiến cháu chịu nhiều uất ức, thật xin lỗi."

Lâm Thục Phân thấy Ôn Minh nói xin lỗi mấy lần, trong lòng bức bối, bà cảm thấy không cần phải nói xin lỗi, vì vậy nhỏ giọng oán trách: "Rõ ràng là bản thân không giữ được người đàn ông của mình, lại lầm lời chối bỏ, buồn cười."

"Lâm Thục Phân, bà câm miệng cho tôi." Ôn Minh giận dữ gào lên.

"Tôi nói sự thật thôi, tôi nói sai chỗ nào? Hai người ở chung một chỗ, nếu như không có kết cục tốt đẹp, hai bên đều có trách nhiệm. Cô ta đem hết trách nhiệm đổ lên đầu Thiếu Hoa, chẳng lẽ cô ta không có lỗi? Nếu như cô ta thật sự đặt tâm tư trên người Thiếu Hoa, tại sao Thiếu Hoa một chút cũng không cảm thấy?"

Ôn Thiếu Hoa nghe xong, cảm thấy không ổn, buồn bã kêu một tiếng:

"Mẹ, đừng nói nữa."

Thật ra thì hắn cảm thấy Tạ Thiên Ngưng đối với hắn tốt, chỉ là cái này chỉ khi mất đi cô hắn mới cảm thấy.

"Mẹ phải nói, dù sao cũng đã loan ra thế này rồi, mẹ còn gì không thể nói? Tạ Thiên Ngưng, cô đừng cho là mười năm nay cô vĩ đại, nếu không phải cô có vấn đề, chúng ta sẽ làm sao lại chán ghét cô?"

Ghét ——

"Bác gái, cháu hiểu, thì ra là mọi người chán ghét cháu." Tạ Thiên Ngưng ngẩng đầu lên, muốn cho nước mắt ngừng chảy.

Nhưng nước mắt quá nhiều, căn bản là không ngừng lại được, lúc này cô đã khóc thành mít ướt rồi.

Thì ra tất cả là không có ai đúng ai sai, chỉ vì bọn họ ghét cô. Chỉ cần ghét một người, bất kể người đó làm bất cứ chuyện gì, ở trong mắt người khác, đều là không vừa mắt.

Mười năm này, cô như sống trong một trò cười, một trò cười đầy đồi trá.

Phong Khải Trạch đau lòng khi thấy Tạ Thiên Ngưng khóc đến như thế, vì vậy ôm cô vào trong ngực, trước mặt của mọi người, cung chiều an ủi cô: "Đứa ngốc, vì những người không thích em mà khóc, có đáng không? Nước mắt của em nên vì người đáng giá mà chảy, như vậy mới có ý nghĩa, mới có giá trị, mới sẽ không lãng phí. Ngoan ngoãn lấy nước mắt lại, không cần lại vì những người này khóc, còn khóc nữa anh giận đấy."

Anh nhẹ nhàng lấy tay lau đi nước mắt trên mặt cô, trên môi mỉm cười dịu dàng.

Những người này không nói đạo lý, đặng hận hơn chính là, bọn họ dám làm quả táo khóc.

Không thể tha thứ.

"Được rồi, không khóc, em không khóc." Tạ Thiên Ngưng nỗ lực ngừng nước mắt, không để ình lại khóc.

Vì những người ghét cô mà khóc, quả thật là không đáng.

"Không phải em mới vừa nói đói bụng rồi u, đi, chúng ta đi ăn, không nói nữa, dạ dày em lại đau đáy, đi thôi, chó lảng phí thời gian nói nhảm với bọn họ." Anh dịu dàng ôm cô ra xe.

Cô không cự tuyệt, ngoan ngoãn đi theo anh.

Cũng được, dù sao đã không còn tiếng nói chung, cũng đã cãi vã nhau rồi, cô không cần phải bận tâm gì đến bọn họ.

Thấy người đàn ông dịu dàng như thế, Ôn Thiếu Hoa có phần cảm thấy không bằng, ở trong đầu tìm kiếm một chút kỉ niệm tốt đẹp giữa mình và Tạ Thiên Ngưng, nhưng chợt phát hiện, một chút cũng không có.

Thì ra giữa hắn và cô, không hề có một kỉ niệm tốt đẹp nào để nhớ.

Vậy mà bọn họ còn có thể coi như là vị hôn phu vị hôn thê sao?

Phong Khải Trạch đỡ Tạ Thiên Ngưng vào xe, sau đó rời đi.

Một nhà họ Ôn đứng đợi tại chỗ, nhìn chiếc xe từ từ đi khuất, không khí trầm lặng như băng.

Lâm Thục Phân bình tĩnh lại, nhìn Ôn Minh một cái, phát hiện vẻ mặt của ông đang oán hận nhìn bà, tựa hồ hận thấu bà.

Tiếp xúc với ánh mắt đó, trong lòng bà run sợ, bà vì nhất thời nỗi cơn miếng lưỡi đã làm mọi chuyện càng thêm be bét.

"Ôn Minh, tôi, tôi mới vừa rồi ——"

"Bà mới vừa rồi vô cùng nỗi bật, đem hy vọng cuối cùng của Ôn thị tan đi rồi. Trước không nói Ôn thị, mười năm nay Thiên Ngưng hiếu kính với chúng ta, đó là giả sao? Cứ coi như bà không thích con bé, vậy lúc bà nói những lời như thế, bà có nghĩ đến cảm thụ của con bé không?" Ôn Minh hồn hển mắng, lớn tiếng đến mức làm những người dân ở gần đó cũng nghe thấy.

"Tôi chỉ vì tức cùi chỉ của nó, cho nên ——" Lâm Thục Phân khùm núm phân tràn, nhưng lại không tìm được lý do chính đáng.

"Chỉ vì bà tức cùi chỉ của con bé, vậy hành động của con trai bà thì sao? Mười năm qua Thiên Ngưng đối xử với Thiếu Hoa thế nào tôi và bà đều

nhin thấy, vậy mà mới vừa rồi bà lại còn nói con bé sờm đã có tâm quyến rũ người đàn ông khác, Lâm Thục Phân, bà có biết tính nghiêm trọng của lời này không? Bà đã làm tổn thương sâu sắc một người vẫn luôn kính yêu bà. Nếu nói phản bội cùng quyền rũ, con trai bà đã sờm cùng Tạ Minh San làm không phải bà không biết, tại sao bà không nói nó?"

"Đủ rồi, tôi thừa nhận mới vừa rồi mình nói chuyện có chút quá đáng, nhưng cái này cũng không có nghĩa là Thiếu Hoa có lỗi. Ông cũng thấy thái độ mới vừa rồi của Tạ Thiên Ngưng, đây là thái độ nên có đối với trưởng bối à?" Lâm Thục Phân vừa nghe đến Ôn Minh nói Ôn Thiếu Hoa có lỗi, trong lòng bức bối, hùng hổ phản bác. (tâm: làm đến đây mènh diên máu không chịu nổi >”

-----oOo-----

Chương 120: Mẹ con tham lam

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi một nhà họ Ôn rời đi, Tạ gia cũng vắng lặng, còn chưa có lấy lại tinh thần từ chuyện vừa rồi, mỗi người đều buồn phiền.

Tạ Minh San không cùng trở về với người nhà họ Ôn, cảm thấy có chút không ổn, sợ cuộc hôn nhân của mình và Ôn Thiếu Hoa xảy ra chuyện, càng sợ cứ như vậy bị đuổi ra cửa Ôn gia.

Mặc dù cô bây giờ đã là thiếu phu nhân nhà họ Ôn, nhưng mà nhìn tình hình bây giờ, nếu như tiếp tục xâu đi, nói không chừng cô và Thiếu Hoa phải ly hôn.

Không được, cô nhất định phải trở về nhà họ Ôn.

Tạ Minh San càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, trong lòng rất hoảng, vì vậy vội vàng đi ra cửa phòng, tính về Ôn gia.

Ninh Nghiên đang dọn dẹp tàn cuộc trong phòng khách, thấy cô đùng đùng chạy tới, liền hỏi: "Minh San, con muốn đi đâu?".

"Mẹ, con phải trở về nhà họ Ôn".

"Không được".

"Mẹ, nếu như con không trở về, e rằng sau này cũng không trở về được, cho nên con không thể không trở về".

"Con cho là con bây giờ trở về bọn họ sẽ có sắc mặt tốt nhìn con à?" Ninh Nghiên đặt cây chổi trong tay xuống, đi tới, gương mặt tức giận, có thể thấy được, bà vẫn còn vì chuyện vừa rồi mà tức giận.

Bà có thể không tức giận sao, hai nhà có thể nói là đã trở mặt rồi, sau này chỉ sợ làm thông gia cũng không được.

"Mẹ, con thật vất vả mới gả cho Thiếu Hoa, nếu như bây giờ buông tay, mẹ nói con về sau làm thế nào bây giờ? Nếu chúng con ly hôn, một chút lợi ích cũng không có, mẹ có biết không?" Tạ Minh San vừa nghĩ tới ly hôn, trong lòng liền gấp.

Cô mới gả vào nhà họ Ôn không lâu, đầu tiên không nói địa vị của cô chưa vững, ngay cả đứa nhỏ cũng không có, nếu thật ly hôn, cô cũng chỉ là thu dọn quần áo trở về nhà mẹ đẻ, không có gì cả, đây không phải là mất cả chì lẫn chài à?

Loại mua bán lỗ vốn này, cô tuyệt đối sẽ không làm.

"Nhưng mà con bây giờ trở về thì có ích gì? Mới vừa rồi hai nhà chúng ta cãi nhau ầm ĩ, con trở về chỉ có uất ức mà thôi, có lợi gì chứ? Hơn nữa người nhà họ Ôn đang giận dữ, bọn họ nhìn thấy con, đem tất cả tức giận trút trên người con, đến lúc đó mẹ không ở bên con, con tìm ai giúp con? Ôn Thiếu Hoa? Con gái, chớ ngốc, người có mắt nhìn ra được, bây giờ Ôn Thiếu Hoa rất hối hận cưới con. Mới vừa rồi nó ghen, ăn dấm chua của Tạ Thiên Ngung, con không có nhìn ra sao?".

"Này ----".

Tạ Minh San bắt đầu do dự, cảm thấy mẹ nói rất có lý.

Bây giờ cô quay về, nhất định là bị khinh bỉ, căn bản chẳng có tí lợi ích nào.

Nhưng mà không trở về, nói không chừng ngày mai sẽ bị đuổi ra khỏi cửa.

Cô nên làm cái gì bây giờ?

"Minh San, vừa nãy mẹ đã nhìn ra, Thiếu Hoa còn có ý với Thiên Ngưng, nhất là sau khi Thiên Ngưng trở nên xinh đẹp, tâm tư của nó cũng sẽ không để ở trên người con, con phải ý thức được mối nguy, nếu không thì sẽ không còn gì cả." Lôi kéo Tạ Minh San ngồi trên ghế sa lon, tính toán cùng cô nói chuyện một chút.

Tạ Minh San không cự tuyệt, ngồi xuống, suy nghĩ những lời mẹ vừa nói, trong lòng rất gấp: "Mẹ, bây giờ con nên làm cái gì mới phải? Thật vất vả mới gả cho Thiếu Hoa, là thiếu phu nhân nhà giàu còn chưa đủ, chẳng lẽ phải từ bỏ sao?".

"Bây giờ con chỉ có hai con đường có thể đi, một là sớm mang thai, nếu như con mang bầu con cháu nhà họ Ôn, như vậy địa vị ở Ôn gia coi như ổn định, sau này có chỗ dùng không sợ".

"Trong khoảng thời gian này Thiếu Hoa rất ít chạm con, muốn mang thai, không phải là chuyện đơn giản. Con đường thứ hai là gì?" Tạ Minh San căn bản cũng không định dùng biện pháp này, trực tiếp hỏi cái khác.

Không biết tại sao, cô luôn có một suy nghĩ không muốn sinh con, bởi vì người phụ nữ trọn đời vì con cái, đáng người liền thay đổi, hơn nữa người cũng có vẻ già nua.

Cô không muốn.

"Cố hết sức kiềm nhiều lợi ích, chờ sau khi ly hôn, con sẽ không đến nỗi không có gì cả." Trong mắt Ninh Nghiên lộ vẻ tham lam.

"Mẹ, như vậy không phải là mẹ kêu con và Thiếu Hoa ly hôn sao? Tạ Minh San mãnh liệt kháng nghị, cực kỳ không tán thành cách làm này.

Mặc kệ thế nào, cô cũng sẽ không ly hôn với Thiếu Hoa, con thì sau này muốn cũng không muộn.

"Minh San, hôm nay hai nhà chúng ta àm ĩ thành như vậy, con đừng mơ có thể sống những ngày thoái mái ở nhà họ Ôn. Chuyện con hâm hại Tạ Thiên Ngưng lúc trước tất cả đã sáng tỏ, coi như con mặt dày ở lại Ôn gia, bọn họ cũng sẽ không thể nhìn thẳng mặt với con, thậm chí sẽ dùng mọi cách gây khó khăn cho con. Người phụ nữ quý báu nhất là tuổi trẻ, nếu như lúc trẻ không tìm được một nơi chốn tốt, đợi đến sau khi hoa tàn ít bướm, ai còn muốn con?" Ninh Nghiên càng nói càng hăng, bởi vì bức bối

những lời vừa rồi của Lâm Thục Phân, có chút không vui để con gái mình tiếp tục làm dâu nhà họ Ôn.

Cho dù không làm, cũng phải lấy được một khoản tốt mới được. Hơn nữa từ ngày Minh San gả qua bên đó, Ôn gia đối với thông gia nhà bọn họ đã làm cái gì, căn bản không để vào mắt.

Thay vì như thế, làm gì còn muôn đem tâm tư đặt ở trên người cái loại thông gia này?

"Mẹ, chẳng lẽ Ôn gia còn không được xem là nơi chốn tốt?" Tạ Minh San có chút kinh ngạc, không nghĩ tới mẹ đòi hỏi cao như thế.

Lúc trước vì gả cho Thiếu Hoa, cái gì cô cũng bồi vào.

"Ôn gia chẳng qua là đối với nhân dân nhỏ như chúng ta mà nói là tương đối giàu một chút mà thôi, so với Phong gia, Hồng gia thì kém xa".

"Hồng gia, Phong gia? Mẹ, mẹ định làm gì?".

"Mẹ biết làm gì, còn có một chút không phù hợp thực tế, mẹ chỉ lấy Hồng gia cùng Phong gia ra so sánh với Ôn gia mà thôi, không có ý tứ gì khác. Bây giờ ai cũng biết Thiếu gia Phong thị đế quốc muốn kết hôn cùng Tiểu thư tập đoàn Hồng thị, con căn bản không có cơ hội gả vào nhà đó, nếu quả như thật có vận may tốt như vậy, cùng lầm cũng chỉ có thể gả vào Hồng gia. Mẹ biết đại thiếu gia Hồng thị tập đoàn gọi là Hồng Thừa Chí, đến nay còn chưa có bạn gái." Ninh Nghiên càng nói càng thái quá, vừa nói, than thở một tiếng: "Haizz, sớm biết lúc đầu Ôn Thiếu Hoa không đáng tin như vậy, mẹ cũng không để con gả cho hắn".

"Mẹ, con bây giờ là vợ Thiếu Hoa, nếu như lại đi suy nghĩ gả cho người đàn ông khác, sợ rằng không tốt lắm đâu?" Tạ Minh San cũng không có to gan như Ninh Nghiên, suy nghĩ một chút mà trong lòng cũng đã run lên.

Trước không nói cô có dám hay không, nếu như người khác biết cô đã là vợ người khác, không thể nào thích cô.

Ý nghĩ như vậy rất không phù hợp thực tế.

"Minh San, mẹ là người từng trải, biết mùi vị cuộc sống cực khổ. Lúc đầu mẹ bất chấp một chút, nhân lúc tuổi trẻ ly hôn ba con, nói không chừng

bây giờ đã là bà chủ gia đình giàu có rồi. Con biết mẹ Tạ Thiên Ngưng không?"

"Lâm Thư Nhu".

"Đúng, chính là Lâm Thư Nhu, cô ta chính là nhân lúc còn trẻ, bỏ ba Tạ Thiên Ngưng, chạy trốn với người đàn ông khác, nghe nói người đàn ông này rất giỏi, còn mở một ngân hàng. Lâm Thư Nhu cũng bởi vì bất chấp, cho nên mới tốt như ngày hôm nay. Mẹ đây cuộc đời đã không còn cơ hội, chỉ có thể cùng ba con sống khổ qua ngày." Ninh Nghiên tức giận bất bình oán trách, đối với hôn nhân của mình rất là bất mãn.

Trong lòng Tạ Minh San có chút xao động, muốn làm như vậy, nhưng lại không dám làm như vậy.

Ngô nhỡ cô rời khỏi Thiếu Hoa, nhưng không có tìm được một người đàn ông tốt hơn hắn, đây chẳng phải thua thiệt lớn?

Nhưng mà mẹ nói rất có đạo lý, tuổi xuân người phụ nữ có hạn, nếu như lúc còn trẻ không tìm được một nơi chốn tốt, chờ già rồi, vậy thì không có lựa chọn khác.

"Mẹ, nhưng mà con sợ".

"Đừng sợ, người phụ nữ muốn hạnh phúc, phải dũng cảm theo đuổi, đừng giống như mẹ thất bại như vậy, đã hủy trên thân người đàn ông không có lợi ích gì. Con lớn lên rất đẹp, lại còn trẻ, nhân lúc còn có tư cách rồi nắm chặt cơ hội đi, chứ đợi đến tuổi giống như mẹ con thì hối hận".

Nếu như lúc trước bà giống như Lâm Thư Nhu, to gan phản bội hôn nhân, đi theo đàn ông có tiền, bây giờ cũng không đến nỗi nghèo như thế này.

"Mẹ, ngộ nhỡ không tìm được người tốt hơn so với Thiếu Hoa, vậy làm sao bây giờ?" Tạ Minh San không dám buông tay, chỉ muốn giữ tất cả bây giờ có được.

"Đò ngốc, đương nhiên tốt hơn cùng người khác đi rồi. Lúc trước khi con phát hiện người tốt hơn, con phải cố gắng bảo vệ những gì đang có, còn phải suy nghĩ chút biện pháp, lấy tiền Ôn gia vào trong túi của mình, như vậy về sau mới không cần sợ. Ôn gia cũng coi là nhân vật có máu mặt, thường tiếp xúc với nhân vật thượng lưu, chính con phải lưu ý, nhìn xem

có thích hợp với con hay không, biết chưa?".

"Này ----".

"Đừng mong đợi vào Ôn Thiếu Hoa có thể cho con hạnh phúc, hôm nay con bị oan ức lớn như vậy, nó có nói dùm con một câu nào không? Không có, người đàn ông như vậy không đáng tin, con chỉ có thể dựa vào chính con." Ninh Nghiên thấy con gái vẫn còn lưỡng lự, càng mạnh mẽ khuyên cô hơn.

Tạ Minh San suy nghĩ một chút, rồi gật đầu một cái, đồng ý cách nói của mẹ.

Mẹ nói không sai, cô không thể hy vọng vào Thiếu Hoa cho cô hạnh phúc, từ thái độ mấy ngày nay của hắn đối với cô có thể nhìn ra được, hắn đã không còn thích cô như trước đây.

Nếu hắn vô tình, vậy thì đừng trách cô bạc nghĩa.

"Mẹ, con hiểu, hôm nay tạm thời không trở về Ôn gia, ngày mai trở về." Tạ Minh San suy nghĩ thông suốt, bèn đứng lên, đi về phòng mình.

Bây giờ trở về Ôn gia, chính là về bị khinh thường, cô sẽ không ngu như vậy!

Ninh Nghiên nhìn con gái trở về phòng, trên mặt lộ ra nụ cười xáu xa.

Bà còn phải dựa vào con gái sống những ngày tháng tốt, nếu Ôn gia không cho bà được, bà liền đổi nhà khác, cũng không tin không tìm được nhà tốt hơn.

Tạ Chính Phong đứng ở cửa phía sau, nghe rõ ràng những lời mẹ con nói vừa nãy, trong lòng nguội lạnh, nước mắt đau lòng không nhịn được chảy xuống.

Mặc dù ông đã sớm biết Ninh Nghiên không thích ông, nhưng mà trăm triệu lần không nghĩ tới, bà ta lại có thể dạy con gái như vậy, khó trách con gái biến thành như thế là cũng bởi vì có người mẹ thế này.

Nhưng mà tất cả đều đã định, ông có thể làm sao? Tựa như mới vừa rồi, nếu như ông đi ra ngoài khuyên, gia đình át phải cãi nhau, mà người thua, thường thường đều là ông.

So ra Thiên Ngưng vẫn là hiếu chuyện hơn, lần này tặng thật nhiều quần áo cho ông, mùa đông năm nay, ông cũng sẽ không bị lạnh.

Tạ Chính Phong đi tới bên giường, ôm chặt hai áo khoác ngoài trong ngực, cảm thụ ám áp bên trong truyền tới, trên mặt nổi lên nụ cười hạnh phúc.

Cả đời này ông không làm ra sự nghiệp to lớn gì, cho nên đã định trước là một người dân nhỏ bình thường, không thể cho Ninh Nghiên một cuộc sống xa hoa giàu có bà ta muôn, cho nên ông không oán trách bà ta, chỉ tự trách mình không có bản lĩnh, không thể cho bà cuộc sống sung túc.

Không sao, ít nhất ông còn có cháu gái thương yêu ông.

-----oOo-----

Chương 121: Cô cho là thật

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ khi Tạ Thiên Ngưng rời khỏi Tạ gia, trên mặt chưa từng lộ ra nụ cười, có đôi khi còn đau lòng muôn khóc. Cho dù cô đã cực kì cố gắng nuốt nước mắt vào trong nhưng vành mắt lại không che dấu được tất cả.

Rõ ràng tất cả đều đã không còn liên quan gì đến cô nữa, nhưng vì sao cô vẫn còn đau lòng?

Phong Khải Trạch không yên tâm về cô, từng giờ từng phút đều theo bên người cô, đến nửa phút cũng không dám rời đi, trong lòng thực ra cũng không chịu nổi.

Cô đau lòng, là vì người thân chán ghét hay là bởi vì Ôn Thiếu Hoa?

Tuy rằng tin tưởng cô sẽ không còn một chút lòng dạ nào với Ôn Thiếu Hoa nhưng chính là không nhịn được nghĩ đến khả năng đó, bởi vì anh cũng rất sợ cô sẽ trở lại bên người Ôn Thiếu Hoa, dù sao họ cũng đã từng là hôn phu hôn thê mười năm.

Có thể là anh lo lắng quá nhiều.

Gió thổi về đêm, mang theo một chút lạnh lẽo.

Tạ Thiên Ngưng thất thần đi trên con đường rực rỡ về đêm, nhìn những chàng trai, cô gái muôn hình muôn vẻ, ở trong thành phố ồn ào náo nhiệt, lặp lại một ngày sinh hoạt.

Kì thật trong mươi năm qua, cuộc sống của cô cũng là lặp lại từng ngày như vậy, chỉ là tính chất khác biệt mà thôi. Hôm nay trở lại nhà họ Tạ, qua trận ầm ĩ này, từ nay về sau, cô và nhà họ Tạ không còn bất cứ quan hệ gì nữa.

Dù sao cô cũng không còn có khả năng gì với Ôn Thiếu Hoa, không quan hệ thì không quan hệ, bây giờ cô phải tìm một chuyện mới để làm, quên đi trước kia, thay đổi tất cả những gì của ngày xưa.

"Khỉ nhỏ, anh cảm thấy em thích hợp làm cái gì?" Cô đột nhiên mỉm cười hỏi.

"Đương nhiên là làm bạn gái của anh." Phong Khải Trạch không chút do dự trả lời, trên mặt cười trộm.

Nghe được cô hỏi câu hỏi thế này, anh đã có thể kết luận, cô đã tự điều chỉnh bản thân mình lại rồi, không còn nghĩ đến những chuyện không vui kia nữa.

Có thể tự điều chỉnh tốt bản thân chứng tỏ Ôn Thiếu Hoa đã không còn nhiều phân lượng trong lòng cô như trước, thậm chí là không còn.

"Trù làm bạn gái của anh ra mà?" Cô xem thường lườm anh, tức giận hỏi.

"Vậy thì làm vợ anh."

"Em nói thật, không phải nói giỡn."

"Anh cũng đang nói thật, không phải nói giỡn." Anh dừng bước, địu dàng kéo tay cô, thâm tình nhìn cô, ôn nhu cầu xin: "Thiên Ngưng, gả cho anh, để anh chăm sóc em một đời được không?"

"Chúng ta có phải là tiến quá nhanh không?" Cô thẹn thùng cúi đầu, trong lòng có chút phẫn khích nhưng cũng có chút sợ hãi.

Hôn nhân không phải trò đùa, cô không thể thoải mái như những phụ nữ khác, không hợp thì ly hôn, đối với cô, hôn nhân là chuyện cả đời, không thể qua loa được.

"Đâu có nhanh, anh biết em cũng đã sắp được hai mươi năm rồi, còn nhanh sao? Người khác tốn một hai năm, thậm chí là mấy tháng là có thể đuổi tình yêu tới tay, anh tốn gần hai mươi năm, so ra, chúng ta tiến quá chậm ấy."

"Này, này, này, cái gì mà hai mươi năm hả? Mặc dù là em biết anh từ nhỏ, nhưng mười sáu năm qua anh mốc meo ở nơi nào em đâu biết. Bây giờ em trù bịt anh là Phong Khải Trạch, cậu ám Phong thị đế quốc ra, còn lại tất cả về anh căn bản là không biết. Còn nữa, anh hỏi người nhà anh chưa, ngộ nhỡ bọn họ phản đối chúng ta thì sao?"

Trực giác nói cho cô biết, chuyện không đơn giản như vậy.

"Đứa ngốc, việc này giao cho anh xử lý là được, em chỉ cần vui vẻ chờ làm cô dâu của anh đi." Anh hơn cúi xuống, mặt đối mặt nhìn cô, trên mặt là nụ cười tự tin, nói xong theo thói quen nhéo cái mũi của cô một chút.

"Ai muốn làm cô dâu của anh, đánh ghét." Cô xấu hổ nói một đằng nghĩ một nẻo, gỡ tay anh ra, sau đó nhanh chóng đi lên trước, trong lòng đang đập àm àm nhảy loạn.

Sóng hai mươi tám năm, lần đầu tiên có người cầu hôn cô. Mặc dù trước kia anh cũng từng nói tương tự như vậy, nhưng lúc đó cô cho là anh đang nói đùa, nên không cho là thật.

Nhưng mà bây giờ cô cho là thật, nên tim mới có thể đập nhanh như vậy.

Phong Khải Trạch nghe ra cô nói một đằng nghĩ một nẻo, kích động đuổi theo, đưa tay ôm eo cô cùng đi, còn ghé miệng sát vào tai cô, chọc ghẹo nói: "Em đời này đã định là cô dâu của anh rồi, chờ xem."

"Ở đây nhiều người, anh đừng có không đứng đắn như vậy được không?" Cô hơi dùng sức vùng vẫy, vẻ mặt xấu hổ.

Nhưng mà chút sức lực vùng vẫy như vậy căn bản là vô dụng, vẫn bị ôm như cũ.

Anh gắt gao ôm cô, nhất định không buông tay, hai người thân mật đi trên đường, như một đôi tình nhân yêu nhau cuồng nhiệt.

Nhưng trong mắt người khác là thật bình thường, không có cái gì kì lạ cả.

Lúc này, vừa vặn đi qua một tiệm trang sức.

Qua tấm kính thủy tinh, một cái dây chuyền tinh xảo làm cho Tạ Thiên Ngưng chú ý, không khỏi dừng bước, đứng ở bên ngoài nhìn vào bên trong, trầm trồ nói: "Oa, dây chuyền thật đẹp!"

Đã từng, cô đã từng đứng ở bên ngoài tiệm trang sức như vậy, chờ mong Ôn Thiếu Hoa có thể mua một cái cho cô, cho dù là thủy tinh cũng được, bởi vì nó có ý nghĩa tượng trưng, tượng trưng cho hoa đã có chủ.

Nhưng mà bây giờ cô lại thật vui mừng Ôn Thiếu Hoa không có mua cho cô, như thế thì cô mới thể giữ lại ý nghĩa tượng trưng này cho người đáng giá hơn.

Phong Khải Trạch theo tầm mắt của cô nhìn lại, phát hiện cô đang nhìn chăm chú cái dây chuyền kia, bèn cung chiêu hỏi: "Em thích cái dây chuyền kia sao?"

"Thích." Cô nhìn cái dây chuyền kia không chớp mắt, trả lời.

"Đi thôi." Nhận được câu trả lời của cô, anh lập tức nắm lấy tay cô, đi vào tiệm trang sức.

Cô kinh ngạc nhìn anh, hỏi: "Khi nhỏ, anh muốn làm gì vậy?"

"Vào tiệm trang sức đương nhiên là mua trang sức rồi, còn có thể làm gì chứ?" Anh lôi kéo cô đi tới, tùy tiện tìm một người bán hàng, dùng giọng điệu ra lệnh nói: "Lấy cái dây chuyền kia, tôi muốn lấy."

"Tiên sinh, thật xin lỗi, dây chuyền này hôm qua đã được người khác đặt rồi, nói hôm nay tới lấy." Nhân viên bán hàng cúi người xin lỗi và giải thích.

Tạ Thiên Ngưng vừa nghe, trong lòng có chút mỉm cười, nhưng cũng không để ý lắm, lôi kéo Phong Khải Trạch rời đi, nhưng anh gắt gao đứng tại chỗ không đi, nghiêm mặt, cương thi nói: "Tôi trả gấp đôi, mua cái dây chuyền kia."

"Chuyện này ___" Nhân viên bán hàng có chút khó xử, không biết nên nói thế nào mới tốt.

"Khi nhỏ, anh lại điên cuồng đốt tiền rồi, đi mau, đi mau, em không cần."

Tạ Thiên Ngưng mặc kệ, dùng sức lôi anh ra ngoài.

"Thiên Ngưng, anh nói rồi, anh kiếm tiền là để cho em tiêu. Nếu như không tiêu, thì giữ lại làm gì?" Phong Khải Trạch bát đắc dĩ bị cô lôi ra cửa, nhưng vẫn không muốn buông tha cái dây chuyền kia.

Khi sống thì tiền không dùng, chết rồi không thể mang theo. Hiện giờ anh buôn bán lời nhiều như thế, không tiêu hết chẳng lẽ còn muốn ôm vào quan tài sao?"

"Tiêu tiền cũng không giống như cách anh tiêu, tiêu như anh, ít nhiều gì đều bị anh tiêu hết trọn."

"Nhưng mà mỗi ngày tiền vào còn nhiều hơn mấy chục lần đi ra, thậm chí hơn cả trăm lần, vậy làm sao bây giờ?"

"....." Cô không nói nữa, dừng bước, xem thường nhìn anh, càng tức giận hơn, mắng thảng: "Khi nhỏ, bây giờ mỗi một phân tiền anh tiêu cũng không phải là anh kiếm, mà là ba anh. Mặc dù ông ấy là ba anh, nhưng cũng không phải tiền là anh, cho nên khi tiêu tiền, anh đừng có mà tiêu nhiều."

"Ai nói anh tiêu tiền của người khác?" Anh nhíu mày tức giận, không vui hỏi.

"Anh không có việc làm, vậy thì không có thu nhập, không có thu nhập cũng chỉ có thể gặt tiền ở nhà, chẳng lẽ đây không phải là tiêu tiền của người khác sao?"

Theo ý cô, phung phí tiêu loạn tiền của cha mẹ là rất không nên, còn tệ hơn so với Tạ Minh San.

Ặc, sao lại đột nhiên nghĩ đến Tạ Minh San rồi, không nhớ đến cô ta nữa.

Tạ Thiên Ngưng ném hết những người và chuyện không vui này ra sau đầu, đặt tâm tư trên chuyện và người trước mắt.

Phong Khải Trạch nghe cô suy luận như vậy, không nhịn được bật cười: "Ha ha ha ____"

"Anh cười cái gì, chẳng lẽ em nói không đúng sao?" Cô trừng mắt anh, vẻ mặt không vui, không thích hành vi gặt tiền nhà của anh.

"Mỗi một đồng tiền anh tiêu trên người em, đều là tiền tự anh làm ra, điểm này, em có thể yên tâm."

"Anh không có việc làm, làm thế nào mà kiếm ra tiền?" Cô không tin, đối với lời này của anh, tất cả đều là hoài nghi.

Cho tới nay, cô cho rằng anh không có việc làm. Trước kia còn không biết anh là khỉ nhỏ, thì cô còn cho rằng anh là xã hội đen hoặc là tên bại hoại lừa gạt phụ nữ và trẻ nhỏ.

Về sau lại biết anh là khỉ nhỏ, ngay sau đó lại biết anh là cậu ám của Phong thị đế quốc, cô liền cho rằng anh là một cậu ám tiêu tiền phung phí, găm tiền nhà.

"Ai nói anh không có công việc?" Anh tức giận hỏi.

"Nếu như anh có việc làm, sao lại có nhiều thời gian mỗi ngày ở với em như thế, gạt người cũng không gạt thông minh lên một chút, ngu ngốc."

"Người dựa vào sức mình kiếm tiền, đương nhiên không có thời gian bồi vợ mình, nhưng người dùng trí tuệ và thiên phú thì khác."

"Ý anh là, anh dựa vào trí tuệ và thiên phú để kiếm tiền sao? Như vậy thì xin hỏi, nghề nghiệp của anh là gì?"

Thật sự là nói thì hay hơn làm nhiều, cô không tin trên thế giới này thật sự có công việc tốt như vậy, mỗi ngày chơi đùa đều có thể kiếm tiền, chỉ sợ ông chủ cũng không rảnh rỗi được như vậy.

"Cái này sau này sẽ nói cho em. Đi thôi, tiếp tục đi mua dây chuyền thôi, anh còn chưa tặng cho em một cái dây chuyền nè, làm sao có thể xem như bạn trai em được đây." Phong Khải Trạch không muốn nhiều lời, nói sang chuyện khác, lôi kéo cô đi.

Trong lòng Tạ Thiên Ngưng đã có tính toán, nên cũng không hỏi nhiều, theo anh đi vào tiệm trang sức.

Cô đã từng nói, cho dù thế nào, cô cũng phải tin tưởng anh. Tuy rằng anh thật thắn bí, nhưng trên người anh lại có một loại khí tức đáng giá để cô tin tưởng.

Mặc kệ anh là ai, làm cái gì, tóm lại cô tin tưởng anh là một người yêu cô

là được.

Nhân viên bán hàng nhìn thấy hai người đi ra lại trở lại, có chút sững sốt, không đợi bọn họ mở miệng, cô đã cúi đầu giải thích với họ rồi: "Hai vị, thật xin lỗi, cho dù hai người có trả gấp đôi, cái dây chuyền kia cũng không thể bán cho hai người."

"Vì sao?" Tạ Thiên Ngưng không định sẽ mua cái dây chuyền kia, nhưng mà cảm thấy kì quái, có người chịu ra giá cao để mua, tại sao bọn họ lại không bán?

"Bởi vì___" Nhân viên bán hàng đang muốn giải thích, nhưng đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một giọng nói êm ái, hơn nữa lại mơ hồ mang theo ngạo khí.

"Cái dây chuyền là tôi đặt đó."

-----oOo-----

Chương 122: Không thể mềm lòng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồng Thi Na vừa đi vào tiệm trang sức, cũng chưa nhìn thấy bên trong là người nào, liền có chút vênh váo tự đắc nói. Vừa mới nói xong thì nhìn thấy Phong Khải Trạch ở đây, giật nảy mình, kinh ngạc tột cùng, lập tức ngừng ngay kiêu ngạo vừa rồi, biến thành bộ dạng dịu dàng như nước, khổ sở động lòng người, dùng giọng nói mềm mại như tơ, dịu dàng hỏi: "Khải Trạch, anh cũng ở đây à?"

Gần đây cô vẫn luôn không nhìn thấy anh, mà còn tìm không ra, không nghĩ tới lúc này không hẹn mà gặp.

Là duyên sao?

Duyên phận để bọn họ gặp nhau.

Tuy rằng bên cạnh anh có một cô gái khác, nhưng mà loại duyên phận không hẹn mà gặp này làm cô cực kì vui vẻ. Còn về phần cô gái kia, cô cẩn thận không để vào mắt, vì cô gái này sớm muộn gì cũng biến mất, điểm

này cô vô cùng khẳng định.

Phong Khải Trạch vừa nhìn thấy Hồng Thi Na thì cả người trở nên cực kì lạnh lẽo, trong mắt, trên mặt, không có chút xíu nhiệt độ, lạnh lẽo vô cùng, thậm chí khinh thường không thèm nói với cô nửa câu, nhìn cô một cái liền rời mắt.

Tạ Thiên Ngưng nhận ra người phụ nữ trước mặt đúng là Hồng Thi Na, cũng nhớ tới Hồng Thừa Chí từng nói, dường như cô ta với Phong Khải Trạch có một chút quan hệ lộn xộn, còn tình huống cụ thể thì cô cũng không thật rõ ràng.

Mặc kệ tình hình cụ thể là gì, cô chỉ biết, khi nhỏ là của cô, bây giờ, cô sẽ không giống như trước kia, để cho người phụ nữ khác dễ dàng cướp người đàn ông của mình đi.

Nghĩ đến đây, Tạ Thiên Ngưng không tự chủ được ôm cánh tay Phong Khải Trạch, hơn nữa còn kéo có chút chặt, giống như đang bảo vệ thứ gì đó của mình.

Phong Khải Trạch cảm giác được cô khẩn trương, nhưng mà lại vô cùng hài lòng với hành động này của cô. Mặc kệ là trước mặt ai, nhất là Hồng Thi Na, cô cần phải dũng cảm thừa nhận quan hệ của bọn họ một chút.

Bầu không khí thật cứng ngắc, không ai trả lời Hồng Thi Na, làm cho cô có cảm giác hơi lúng túng, thật thẹn thùng.

Sau một lát, nhân viên bán hành thiện mở miệng nói: "Hồng tiểu thư, cô tới rồi, bây giờ tôi liền đi gói dây chuyền cho cô, xin chờ một chút."

Hồng Thi Na có hơi lúng túng, vì để phá vỡ sự lúng túng, đành phải nói chuyện với nhân viên bán hàng: "Tôi còn muốn nhìn lại cái dây chuyền một lần nữa, cô lấy ra đi."

"Được, tôi lập tức đi lấy."

Nhân viên bán hàng đi qua bên cạnh, lấy dây chuyền trung trong tủ thủy tinh ra, không chút do dự đưa cho Hồng Thi Na: "Hồng tiểu thư, sợi dây chuyền này được một nhà thiết kế trang sức nổi tiếng làm ra, cả thế giới chỉ có một cái, hàng độc đó."

Tạ Thiên Ngưng vừa nhìn, là thấy cái dây chuyền hồi nãy cô nhìn trúng, rốt cuộc hiểu được tại sao nhân viên bán hàng cho dù tăng giá gấp đôi cũng không đồng ý bán, là bởi vì sợ đắc tội tập đoàn Hồng thị.

Cũng được, dù sao bây giờ cô cũng không thích cái dây chuyền kia nữa.

"Khi nhỏ, bây giờ em không muốn mua dây chuyền nữa, chúng ta đi được không?"

"Ngày mai anh đưa em đi mua cái đẹp hơn, đi thôi." Phong Khải Trạch cũng không muốn mua cái dây chuyền kia nữa, đơn giản là nó bị cái tay bẩn thỉu của Hồng Thi Na chạm qua.

Cái gì đã từng bị người phụ nữ này chạm vào, anh tuyệt đối không mua cho người phụ nữ của anh.

"Đây chính là anh nói đó, không được lừa em." Cô kéo cánh tay anh, đi ra cửa.

"Có bao giờ anh lừa em đâu." Anh cùng cô đi ra ngoài.

Hồng Thi Na cầm dây chuyền trong tay nhưng tâm tư lại đặt trên người Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng, nhìn bọn họ đi ra khỏi tiệm trang sức, liền ném cái dây chuyền trong tay cho nhân viên bán hàng, chạy đuổi theo.

Nhân viên bán hàng cầm dây chuyền, gọi lớn: "Hồng tiểu thư, cô không lấy dây chuyền nữa sao, Hồng tiểu thư?"

Mặc kệ cô gọi như thế nào, đối phương cũng không quay đầu lại, lúc này đã biến mất ở ngoài cửa rồi.

Hồng Thi Na hốt hoảng đuổi theo, chặn đường, muốn giữ hình tượng dịu dàng nhưng lại muốn cường thế giữ chân Phong Khải Trạch, mâu thuẫn đan xen nên có vẻ lộn xộn không đâu vào đâu, nhưng cô vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh, chậm rãi mở miệng.

"Khải Trạch, anh, anh cứ đi như vậy sao?"

"Hồng tiểu thư, tôi với cô không quen, phiền cô gọi tôi là Phong tiên sinh hoặc là Phong Khải Trạch, xin đừng gọi thẳng tên của tôi, tốt nhất là Phong tiên sinh, bởi vì tôi không thích tên của tôi từ miệng cô nói ra."

Phong Khải Trạch nhìn thấy Hồng Thi Na chặn ngang đường, cố ý để tay đến bên eo Tạ Thiên Ngưng, ôm cô vào ngực, cõi hết sức bày ra quan hệ thân mật của bọn họ.

Tạ Thiên Ngưng nghe giọng điệu cứng rắn lại mang theo bài xích của anh, còn bao gồm chán ghét, kín đáo nhìn anh một cái, phát hiện ra trong mắt anh đầy chán ghét và giận dữ, vẻ mặt âm ngoan vô cùng.

Nhin thấy anh như vậy, trong lòng cô không khỏi run lên một cái, đối với người như thế thì cảm thấy có hơi sợ hãi.

Xem ra khỉ nhỏ của cô cực kì chán ghét Hồng Thi Na, cho dù là lúc trước, khi đối với Mạc Khả Ngôn, anh cũng không có vẻ mặt đáng sợ như thế này. Hôm nay Hồng Thi Na chưa hề làm gì, chẳng qua là dịu dàng nói hai câu, anh cũng đã như vậy rồi, nếu như cô ta lại nói thêm cái gì, hoặc làm cái gì, chẳng phải là anh càng giận giữ hơn?

Nhưng mà nghĩ lại, cái tên Hồng Thùa Chí đáng ghét như thế, xấu xa như thế, thì em gái của hắn chỉ sợ cũng không tốt hơn bao nhiêu đâu.

Bởi vì Tạ Thiên Ngưng vô cùng chán ghét Hồng Thùa Chí nên cũng theo đó không làm sao thích Hồng Thi Na được.

Hồng Thi Na cảm giác được cả người Phong Khải Trạch lạnh lẽo, nhưng vẫn lớn mặt đối mặt với anh, điềm đạm đáng yêu nói: "Chẳng lẽ chúng ta không thể nói chuyện đàng hoàng được sao? Em biết chuyện lần trước là em quá lỗ măng, thật xin lỗi, xin anh tha thứ."

"Giữa chúng ta không có gì để nói, cô trở về nói cho Hồng Thùa Chí, nếu như hắn còn dám gây sự với tôi, còn dám làm tổn thương đến người bên cạnh tôi, tôi sẽ làm cho Hồng gia các người phải trả một cái giá thật đắt." Phong Khải Trạch nặng nề hạ cảnh cáo, căn bản là không muốn nói chuyện với Hồng Thi Na. Nhìn thấy cô, lại nhớ đến chuyện Hồng Thùa Chí đã từng làm với Tạ Thiên Ngưng, lửa giận trong lòng nhanh chóng bốc lên.

Gần đây vẫn luôn chăm sóc Tạ Thiên Ngưng nên còn chưa bắt tay vào đối phó Hồng Thùa Chí, xem ra đã đến lúc ra tay rồi.

Tạ Thiên Ngưng vừa nghe đến ba chữ "Hồng Thùa Chí" thì trong đầu lập tức nhớ lại chuyện xảy ra ở quán bar, nghĩ đến bản thân thiếu chút nữa

không giữ được khí tiết, sợ đến mức cả người run run, hai tay bắt giặc nắm chặt cánh tay Phong Khải Trạch, tìm kiếm cảm giác an toàn.

Cô không quên được tất cả mọi chuyện xảy ra hôm đó, tiếng quần áo bị xé rách vẫn còn vang vọng trong đầu cô, tên đàn ông xa lạ áp trên người cô, ý đồ cưỡng hiếp cô.

"Không___" Nghĩ đến nhiều hình ảnh đáng sợ như vậy, cô thật giống như quay về cái thời khắc đáng sợ đó, miệng không nhịn được khẽ hô.

Phong Khải Trạch nghe được tiếng kêu sợ hãi của cô, lén xoay người đối mặt với cô, ôm cô vào lòng, đau lòng an ủi: "Đừng sợ, đã qua rồi, không có việc gì đâu, từ nay về sau, anh sẽ không để hắn chạm vào một sợi tóc của em."

"Vâng." Có được cảm giác an toàn, cô cuối cùng không sợ hãi như thế nữa, hơi bình tĩnh một chút, bàn tay nhỏ nhăn nắn chặt quần áo trước ngực anh, cố gắng làm ịnh không suy nghĩ tiếp cái chuyện đáng sợ kia nữa.

Đều đã qua rồi, là khi nhỏ cứu cô, cô không có việc gì, nên không cần phải sợ hãi.

Đúng vậy, không cần phải sợ hãi.

Hồng Thi Na nhìn ra đầu mối, bèn cẩn thận hỏi: "Có phải anh trai tôi đã làm chuyện gì rồi không?"

"Tự cô về hỏi anh cô đi, hù." Phong Khải Trạch không thèm để ý đến cô, dắt Tạ Thiên Ngung đi lướt qua.

"Nói cho em biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hồng Thi Na không buông tay, lại lần nữa đuổi theo, ngăn đường của bọn họ, nhất định phải biết rõ ràng mọi chuyện.

Anh trai vẫn luôn rất thương yêu cô, tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với cô.

"Hai anh em đều cùng một tính, làm người ta nhìn muôn ói. Về sau cô ít xuất hiện trước mặt tôi, nếu không thì tôi không ngại đánh phụ nữ đâu." Phong Khải Trạch không nói thẳng chuyện Hồng Thùa Chí đã làm ra,

không phải là anh không dám nói mà là anh không muốn nói, bởi vì người trong ngực anh sợ hãi chuyện đó, nói ra chỉ là cô nhớ đến chuyện kinh khủng kia thôi.

"Anh lièn chán ghét em như vậy sao?" Hồng Thi Na chịu đả kích nặng nè, đau lòng khóc đến hoa lệ đái vũ, thật đúng là đáng thương.

Chỉ tiếc đây là đối với người khác, đối với Phong Khải Trạch mà nói, nước mắt của cô chỉ có thể dùng một chữ để nói: phiền.

Không chỉ có cô, trừ Tạ Thiên Ngưng ra, nước mắt của tất cả phụ nữ khác đối với anh đều là phiền.

"Chúng ta đi, không cần để ý đến cô ta." Anh dịu dàng nói với người trong lòng, sau đó ôm cô đi thẳng.

"Vâng." Tạ Thiên Ngưng không để nhiều tâm tư trên Hồng Thi Na đang khóc lóc, bởi vì cô biết, nếu như bây giờ đồng tình với người phụ nữ khác, chẳng khác nào đẩy người đàn ông của mình ra.

Cô không thể mềm lòng.

Cô không phải là một người phụ nữ bao dung, thậm chí có thể nói là người phụ nữ rất keo kiệt, nhất là chuyện trên phương diện tình cảm. Có lẽ vì đã từng bị thương tổn, cho nên càng không thể để cho phụ nữ khác có bất cứ cơ hội nào cướp đi người đàn ông của cô.

Hồng Thi Na đứng khóc tại đó, vốn tưởng rằng có thể làm cho thái độ của Phong Khải Trạch thay đổi một chút, ảo tưởng có thể lấy được một chút dịu dàng của anh đối với người phụ nữ khác. Nhưng thật không nghĩ tới, anh lại có thể nhẫn tâm bỏ lại cô, ôm người phụ nữ khác rời đi, làm cô nổi giận đúng đùng, đứng ở đằng sau, gào to: "Anh nghe rõ cho tôi, tôi sẽ không buông tay, vĩnh viễn không."

"Một ngày nào đó, sự dịu dàng của anh sẽ thuộc về tôi, tất cả của anh đều là của tôi, anh chỉ thuộc về tôi."

Phong Khải Trạch làm như không nghe thấy, ôm Tạ Thiên Ngưng từ từ đi xa.

Hồng Thi Na hô to như vậy làm người đi đường chú ý, có một số người

nhận ra cô, bèn khẽ thì thầm to nhỏ với nhau.

"Này, đây không phải là thiên kim tiểu thư tập đoàn Hồng thị sao?"

"Đúng vậy, sao lại la hét um sùm ở trên đường như bà điên thế kia?"

"Suyt, đừng nói nữa, miễn cho bị người nhà họ Hồng nghe thấy, anh sẽ không dễ chịu đâu."

"....."

Người qua đường đi tới, vượt qua Hồng Thi Na nhưng không dám đến quá gần cô, giống như coi cô là một cái nhân vật nguy hiểm gì đó.

Hồng Thi Na căn bản không thèm để tâm chuyện này, trong đầu nhớ đến tất cả là Phong Khải Trạch lạnh lùng tàn nhẫn, còn có sự dịu dàng với người phụ nữ khác, quả thật làm cô muôn túc chết rồi.

Cô là công chúa dịu dàng được mọi người công nhận, nhưng mà lại bị anh làm cho không dịu dàng được nữa, cô thật hận!

Phong Khải Trạch, thứ Hồng Thi Na tôi muốn, cho tới giờ chưa bao giờ không được, một ngày nào đó, tôi sẽ làm cho anh thần phục tôi, anh chờ đó cho tôi.

Người đàn ông này cô định rồi, hôn lễ của anh với cô, nhất định phải tiến hành.

-----oOo-----

Chương 123: Em là nữ vương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Edit: Vinhanh-annkasi

Phong Khải Trạch đưa Tạ Thiên Ngưng về khu nhà trọ, nhìn thấy sắc mặt cô đã không còn kém nữa, lúc này mới yên tâm. Đối với hành vi hôm nay của Hồng Thi Na, anh thật sự rất tức giận.

Nhớ lại những chuyện xảy ra trong quán bar, anh đã kinh hồn bạt vía, huống chi là cô. Anh em nhà họ Hồng này, quả thực đúng là đáng ghét, đi đến đâu cũng đều làm cho người ta khó chịu.

“Thiên Ngưng, sau này gặp người Hồng Gia không cần phải sợ, những kẻ này chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, ý thế úc hiếp người, em càng sợ bọn họ, bọn họ lại càng úc hiếp em, có biết không?”

“Thế lực Hồng Gia lớn như vậy, ý thiếp hiếp người thật sự rất bình thường, em nghe nói thị trưởng Liên còn phải kính họ đến ba phần, huống chi là dân thường nhỏ bé như em. Nếu em thật sự bị bắt nạt, thì cũng không thể lên án, cứ cho rằng là do xui xẻo vậy.” Tạ Thiên Ngưng lộ ra biểu cảm đau khổ, thở dài.

Nếu như không có khỉ nhỏ, chỉ sợ cô đã bị Hồng Thừa Chí úc hiếp đến mức vô cùng thê thảm, mà hiện tại cũng chỉ có thể khóc thôi.

“Những người khác thế nào thì anh mặc kệ, anh chỉ lo một mình em, bọn họ nếu còn dám đụng vào một cọng tóc của em, anh sẽ bắt họ phải trả lại bằng cả cuộc đời này, thậm chí là cả kiếp sau nữa.” Vẻ mặt Phong Khải Trạch lộ ra vẻ thâm độc, vẻ nham hiểm này quả thực tựa như muốn giết chết người.

“Khỉ nhỏ, không, không cần phải khoa trương đến như thế chứ?” Cô cà lăm hỏi, gân đầu co rút, vì anh khoa trương làm cô cứ bị co giật mãi.

Cô biết Phong Gia rất có thế lực, nhưng thế lực của Hồng Gia cũng không nhỏ, hai gia tộc này có thể nói là thống trị mỗi vùng kinh tế, rất nhiều xí nghiệp nhỏ muốn được mở rộng đều phải dựa vào hai xí nghiệp lớn này, bằng không cũng chỉ có chờ đến hao hụt rồi phá sản. Theo như cô biết, Ôn Thị cũng không ngoại lệ, Ôn Thị chính là dựa vào tập đoàn Hồng Thị mới có ngày hôm nay.

Nếu như Ôn Gia và Hồng Gia thật sự vùng dậy đối kháng nhau, ngoài mặt Phong Gia chiếm ưu thế, nhưng ưu thế chưa hẳn thật sự làm Hồng Gia phải phá sản, dù sao Hồng Gia cũng có thế lực riêng.

“Đồ ngốc, đừng luôn nghĩ đến những thứ buồn phiền nhảm chán này nữa, anh chỉ muốn em vui vẻ, cứ vui vẻ sống hạnh phúc là được rồi, còn những thứ khác, anh sẽ chống đỡ cho em.” Anh sủng nịch sờ sờ đầu cô, không hy vọng cô suy nghĩ quá nhiều về những chuyện buồn phiền.

Ôn Gia và Tạ Gia đã làm cho cô đủ phiền não rồi, lại còn để cô phải bứt rứt vì chuyện khác nữa, dám chắc cô sẽ tiêu mất, anh thấy không nỡ.

“Em chỉ muốn biết rõ anh nhiều thêm một chút thôi, cho đến bây giờ, ngoại trừ em biết anh là Phong Khải Trạch, là cậu chủ của Phong Thị đế quốc, còn những thứ khác đều không biết.”

“Được, em hỏi đi, hôm nay em muốn biết cái gì, anh đều trả lời cái đó cho em, tất nhiên chỉ cần là điều anh biết thì sẽ nói, không hề lừa dối.” Anh đặt mông ngồi vào trên ghế sofa, cầm lấy gối ôm bên cạnh qua, lộ ra một bộ dáng hổn hển hỏi là đáp.

Cô cũng ngồi xuống theo, ngồi bên cạnh anh, nghĩ một lát, chọn vấn đề mấu chốt hỏi: “Khỉ con, có phải anh có hôn ước với Hồng Thi Na không?”

“Hôn ước này chỉ có một bên cam tâm đồng ý, còn anh không đồng ý, với anh mà nói, hôn ước này không hề tồn tại.”

“Nói như thế nào, cuộc hôn nhân này cũng đều là do cha mẹ hai nhà định mà?” Tạ Thiên Ngưng hoảng sợ tột cùng, thần kinh đều căng thẳng, trong mắt lộ vẻ sốt ruột và lo lắng.

Chẳng lẽ anh lại muốn để cô sống trong đau khổ lần nữa sao?

Phong Khải Trạch nhìn thấy cô hoảng sợ và đau lòng như vậy, liền đặt hai tay khoát lên bờ vai cô, thân thể của anh hơi dùng sức, để cho cô đối mặt với anh, trên mặt lộ dáng vẻ ôn nhu dịu dàng, cương quyết nói:

“Chuyện của Phong Khải Trạch, chỉ có Phong Khải Trạch anh mới định đoạt, lời của những người khác nói ra đều không thừa nhận.”

“Nhưng mà hôn sự này là do ba của anh làm chủ mà.” Cô bất đắc dĩ nói.

“Ông ta cũng giống vậy, chỉ cần anh không gật đầu đồng ý, tất cả cũng không có nghĩa lý gì.”

“Anh không sợ ba anh sao? Hơn nữa ông ấy là ba anh, làm con, dù ít hay nhiều cũng phải nghe lời ba mẹ, nếu không sẽ bị người khác nói là bất hiếu.”

Theo như đạo lý thông thường, dù anh không muốn đồng ý, nhưng chuyện do ba mẹ quyết định, anh cũng chỉ có thể kiên trì làm theo, bằng không gia

định sẽ không được êm ám.

“Ở trong lòng anh, ngoại trừ mẹ anh, lời của những người khác nói, không đủ trọng lượng. Chỉ tiếc mẹ anh đã qua đời, cho nên trên thế giới này, bất cứ kẻ nào cũng không có đủ khả năng thay mặt quyết định cho Phong Khải Trạch, chuyện của anh, chỉ có anh nói mới có thể thừa nhận, có biết không?” Anh cười quỷ dị, sau đó dùng tay nhéo mũi cô, dường như đã nhéo thành nghiện rồi.

Cô chưa từng đầy, kéo tay anh ra, chỉ lặng lẽ nhìn anh, trong mắt toàn là vẻ nghi ngờ, không nghĩ ra vì sao anh có thể nói ra những lời như vậy.

Một người dám nói ra những lời như vậy, nếu không phải là thối phỏng, thì phải có thực lực. Cô nghĩ đến chuyện đã qua và rút ra được rằng: anh không giống như đang khoác lác, nếu không phải đang thối phỏng, thì thật sự phải có thực lực.

Nhưng thực lực của anh là do Phong Thị đế quốc cho, nói cách khác là chính ba của anh cấp cho, nhưng anh lại không hề xem trọng ba, thật sự làm cho người ta thấy khó hiểu.

“Đang nghĩ cái gì đó, nghĩ gì mà mê mẩn đến vậy?” Anh nhìn thấy cô im lặng không nói lời nào, vì thế liền trực tiếp hỏi.

“Khỉ nhỏ, anh nói số tiền anh tiêu không phải của ba anh, vậy số tiền đó ở đâu mà anh có?” Tạ Thiên Ngưng trầm tư suy nghĩ một lát, sau đó nghi ngờ hỏi, muốn giải đáp hết toàn bộ suy nghĩ ở trong lòng mình.

Anh quá thần bí, thần bí đến mức khiến cô hơi sợ hãi.

Cứ tưởng rằng anh chỉ là cậu chủ của Phong Thị đế quốc, một người chỉ biết tiêu xài phung phí, nhưng mà giờ xem ra, không phải đơn giản như vậy.

Phong Khải Trạch suy nghĩ một lúc, sau đó khẽ mỉm cười, khẽ nói: “Dù sao không phải là trộm cũng không phải là đi cướp, là thu nhập chính đáng, em cứ yên tâm mà tiêu đi.”

“Nếu là thu nhập chính đáng, dù sao cũng phải có nguồn gốc chứ? Hôm nay anh không nói nguồn gốc, em sẽ luôn luôn hỏi, cho đến khi anh nói ra mới thôi. Anh vừa mới nói bắt cứ chuyện gì cũng sẽ nói, mà nói thì sẽ nói

ra hết, giờ sao lại nuốt lời hả? Nói đi, rốt cuộc thì nó ở đâu ra?" Cô đẩy anh ngã trên sofa, hai tay đè chặt bờ vai của anh, không cho anh đứng dậy, kiên quyết tra hỏi.

"Đầu tư vào cổ phiếu đây, nói vậy em đã hiểu chưa?" Cả một chút lực anh cũng không có, để cô đẩy ngã, ngoan ngoãn nằm ở trên ghế sofa, từ dưới nhìn lên cô, trong thân thể có một luồng khí nóng chạy loạn xạ, nhất là rãnh ngực như ẩn như hiện của cô, anh nhìn mà muôn phún máu.

Đây là lần đầu tiên anh có một cảm giác mãnh liệt đến vậy, trước kia chứng kiến nhiều cô gái, anh đều có một loại cảm giác buồn nôn. Cự Phong vì thế còn nói anh là có tính cách lạnh nhạt, thậm chí còn nói anh bất lực.

Giờ xem ra, anh không phải người có tính cách lạnh nhạt, lại càng không phải là kẻ bất lực, mà là anh chỉ muốn quan tâm người yêu của mình, bởi vì chỉ có cô mới có khả năng khơi dậy hứng thú của anh.

"Đầu tư cổ phiếu à, này thì em biết, nhưng mà không hiểu rõ lắm, từ trước đến nay vẫn không hiểu luật chơi nó thế nào. Trước kia em có vài người bạn đồng nghiệp cũng đầu tư cổ phiếu, ban đầu có dưới mấy vạn phiếu, vừa mới bắt đầu còn nghe bọn họ nói bán ra lời nhiều hay ít, giống như bán ra rất lời, nhưng mà sau đó lại nghe bọn họ không lấy lại được nguồn vốn ban đầu nữa rồi." Tạ Thiên Ngung chống hai tay trên vai Phong Khai Trạch, đè anh bất động, lời nói ra có vẻ hơi đăm chiêu, lúc này bọn họ không hề ý thức được sự ám muội, mà trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện đầu tư cổ phiếu.

Phong Khai Trạch khó nhịn được dục vọng mãnh liệt, chịu không nổi, ngay đó liền xoay người một cái, đè cô xuống để đối diện với gương mặt của mình.

"Chúng ta sớm muộn gì cũng là vợ chồng, không phải sao?" Anh vẫn cứ đè cô xuống bất động, trong thân thể dục vọng không ngừng bốc cháy, đã sắp không khống chế nổi rồi.

Anh không muốn cưỡng ép cô, muốn để cho lần đầu tiên của bọn họ có một hồi ức tốt đẹp.

Nhưng mà anh tuyệt đối không nghĩ đến, dục vọng mãnh liệt đốt người thật sự rất khó chịu. Khó trách Cự Phong đôi khi sẽ không nhịn được cùng

phụ nữ ở trên xe triền miên, thì ra đây là do dục hỏa thiêu cháy, thật sự khó mà khống chế được.

“Mẹ nói rằng, bất kể ở tình cảnh nào, con gái đều phải giữ đầu óc tinh táo, tuyệt đối không được phép u mê hò đồ, đem bản thân mình cho người khác ăn, cho dù là người yêu cũng không thể. Trừ phi kết hôn rồi, bằng không bất luận là tình cảnh nào, cũng không được cùng đàn ông phát sinh quan hệ, cho nên anh mau đứng lên cho em.” Cô hô to một tiếng, dùng sức đẩy gương mặt đói khát ra, sau đó đứng bên cạnh nhìn anh đầy cảnh giác.

“Đến bây giờ em vẫn còn chưa tin anh sao?” Anh lộ ra vẻ mặt buồn khổ, thở ra thật mạnh, cảm thấy rất không đành lòng.

Thật sự là vì gia đình. Cô vẫn đối với anh có loại cảnh giác, chưa thể hoàn toàn yên tâm.

“Tin anh cũng không đại biểu là có thể tùy tiện cùng với anh lên giường đâu? Đây không phải vấn đề tin hay không, đây là vấn đề về nguyên tắc, nguyên tắc của Tạ Thiên Ngưng chính là: không đám cưới, không lên giường.” Mặt cô không đỏ, hơi thở và lời nói không gấp, nói những lời này tuyệt đối không có chút xấu hổ nào.

Đây là sự thật, làm gì phải xấu hổ?

Anh lại thở dài thêm lần nữa, sau khi cố gắng bình ổn hơi thở và dục hỏa, lúc này mới uể oải nói: “Ý của em nói là, muốn chạm vào em, nhất định phải cưới em trước sao?”

“Không sai.”

“Được, ngày mai chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn.”

“Phong Khải Trạch, chẳng lẽ anh cũng chỉ là loài vật chỉ biết hoạt động ở nửa người dưới thôi sao?” Tạ Thiên Ngưng tức giận trừng mắt nhìn anh, liền rống to mắng chửi giáo huấn.

Phong Khải Trạch nghe xong lời này, dục hỏa trong cơ thể thật sự liền không còn, cười khan nói: “Coi như anh chưa nói.”

Anh cũng không muốn trở thành loại đàn ông bẩn thỉu ở trong mắt cô, anh muốn làm một bạch mã hoàng tử trong sáng ở trong lòng cô.

“Em cảnh cáo anh đó, đừng cứ nghĩ đến việc chiếm tiện nghi của em, nếu để cho em phát hiện anh ở cùng với em chỉ vì muốn lên giường, em sẽ thiên anh đó.” Cô vẫn còn chưa hết giận, nghiêm khắc cảnh cáo anh.

“Được rồi, em là nữ vương, em là lớn nhất.” Anh miễn cưỡng nói.

Nếu như anh thật sự muốn cùng cô, mọi thứ đều ngăn không được, chẳng qua anh không muốn tổn thương đến cô mà thôi.

“Hừ.” Cô khẽ hừ, trong lòng rất đắc ý.

Lần đầu cô cảm thấy lời nói của mình lại có trọng lượng đén vậy, cảm giác không tệ.

-----oOo-----

Chương 124: Dù sao cũng không thiệt thòi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tinh thần tốt mã dẻ cùi kia của Tạ Thiên Ngưng làm Phong Khải Trạch cảm thấy buồn cười trong lòng, cãi không lại nhưng thật cao hứng cô có thể không che dấu chính mình trước mặt anh chút nào như thế, cô như vậy mới là đẹp nhất.

Trong tư tưởng của anh, phụ nữ đều là động vật giả dối, đằng sau bề ngoài rực rỡ là thứ thối nát không chịu nổi, bên ngoài nói yêu đến chết đi sống lại, chờ đến lúc bất ngờ thì chỉ còn một mình, cô ta đã cao chạy xa bay.

"Thiên Ngưng, ngày mai em ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, anh có một số chuyện phải đi xử lý." Anh mân mê tóc cô, dịu dàng nói.

"Ngày mai vừa khéo là thứ bảy, em đã rất lâu không gặp Tiêu Nhiên, đang định hẹn cô ấy đi dạo phố, tiện thể ôn chuyện nên ngày mai cũng không có thời gian dành cho anh, anh có chuyện gì thì đi giải quyết đi." Tạ Thiên Ngưng không hỏi anh đi giải quyết chuyện gì, cực kì yên tâm.

Cô không hỏi, đó là bởi vì cô tin anh sẽ không làm những chuyện có lỗi với cô, mà hơn nữa anh có thể thẳng thắn nói đi xử lý công việc như thế, chắc cũng không phải là chuyện gì ghê gớm, anh nói mơ hồ nhưng cô cũng

không làm khó anh.

Anh cười nhạt một tiếng, lấy một tấm thẻ vàng từ trong túi áo ra cho cô: "Cầm đi, muốn gì thì mua đó."

"Không cần, em có tiền. Gần đây toàn tiêu tiền của anh, em cũng có chút ngượng ngùng rồi." Cô lắc đầu cự tuyệt.

"Chút tiền em gửi tiết kiệm ở trong mắt anh còn chưa đủ mua bộ quần áo. Ngoan nào, lấy dùng đi, anh kiếm tiền mục đích cuối cùng là để cho em tiêu, nếu như em không tiêu, anh kiếm tiền để làm gì, mang vào quan tài à?" Anh cứng rắn nhét tấm thẻ vào tay cô, không cho cô có cơ hội cự tuyệt nữa.

Mấy năm gần đây, số tiền kiếm được có thể nói là anh không tiêu chõ nào, nếu như cả đời này không tìm được cô, có lẽ chờ sau khi anh chết, số tiền đó sẽ được quyên tặng.

"Khi nhỏ, anh có thể đừng đối tốt với em như vậy được không?"

Anh đối xử tốt với cô làm cô cảm thấy sợ hãi, sợ có một ngày mất đi, cô sẽ lại đau đớn vô cùng, bởi vì không thể bỏ được, bởi vì luyến tiếc anh đối xử tốt với cô.

Hai tay anh khoác lên vai cô, hơi kéo cô lại gần, trên mặt là nụ cười ôn nhu, dùng giọng điệu vừa cường thế vừa dịu dàng mà nói: "Không thể. Từ ngày mở trang đầu tiên của nhật kí ra, anh đã thề sẽ đối tốt với cô, mà còn phải là vô cùng tốt, anh muốn đem những gì tốt nhất của thế giới đến cho em, để em là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới. Là em cho anh sức mạnh cố gắng mười sáu năm qua, nếu như không có em, chỉ sợ là anh vẫn còn là một kẻ vô tri vô giác, một cái xác không hồn, em là điểm tựa duy nhất của anh, Thiên Ngưng, anh chỉ muốn em để tâm lên người anh là được, còn lại tất cả đều không quan trọng. Tiền của anh em xài mấy đời cũng không hết, nên ngày mai đi dạo phố với Tiểu Nhiên, đừng lo lắng tiền bạc, em phải lo làm sao chơi cho vui vẻ nhất áy."

"Oa, rõ cuộc em đã biết cái gì gọi là 'ba hoa chích chòe' rồi." Nghe những lời này của anh, cô rất cảm động còn vô cùng kinh ngạc nữa, trong lòng mãnh liệt tuôn trào, đập nhanh khủng khiếp.

Sự cung chiều của anh tuyệt đối có thể làm ột cô gái đắm chìm, cô may

mắn biết bao khi có được anh sủng ái như thế.

Cô cần phải quý trọng, nhưng kết quả của quý trọng là đắm chìm, không cách nào thoát khỏi.

"So ra, anh vẫn thích nhìn bộ dạng em nở ruột nở gan hơn." Anh trêu cô.

"Thích cái đầu anh ấy." Cô đẩy tay anh ra, sau đó cầm thẻ vàng đến xem, cố tình ra vẻ như tên trộm. "Không biết bên trong có bao nhiêu tiền nhỉ?"

"Không nhiều lắm." Anh trả lời qua loa, tựa hồ không có bao nhiêu cảm giác với số tiền bên trong.

Nghe được từ "không nhiều lắm", Tạ Thiên Ngung đột nhiên hô to hỏi: "Không nhiều lắm, không nhiều lắm là bao nhiêu, mấy vạn, mấy ngàn, hay là mấy trăm?"

Không đổi phương trả lời, cô đã bắt đầu dặn dò: "Phong Khải Trạch, mệt anh luôn nói là tiền mình kiếm được cho em tiêu, sao lại cho có mấy trăm thôi hả? Vừa nãy còn cười em gửi tiền trong ngân hàng ít, em thấy anh mới ít đó, trả lại cho anh, em không cần."

Nói xong, nhét thẻ lại cho anh, vẻ mặt thở phì phò.

"Tiền trong này đại khái có thể mua được một cái tập đoàn Ôn thị thôi, nên không nhiều lắm, em ngại ít thì anh sẽ ___" Phong Khải Trạch cầm thẻ vàng, cố ý đùa chơi cô, còn chưa nói xong đã bị đoạt thẻ lại.

"Anh đã cho em rồi, thì đó chính là của em.

Có thể mua được một cái tập đoàn Ôn thị, vậy mà còn "không nhiều lắm" sao?

Cái người này đúng thật là nhiều tiền.

"Đứa ngốc, nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai đi dạo phố với bạn cho vui, nếu như gặp chuyện phiền toái nào không giải quyết được, thì gọi điện cho anh, anh đảm bảo hổ kêu là tới." Anh dùng tay vỗ nhẹ gương mặt cô, những lời nói, hành động lúc đó, tất cả đều là cưng chiêu.

"Em chỉ đi dạo phố chơi mà thôi, sao lại chọc phải phiền toái được chứ. Hơn nữa, cho dù gặp phiền toái thì dựa vào năng lực của Tạ Thiên Ngung

em vẫn có thể giải quyết. Được, được rồi, anh về đi ngủ đi, em muốn tắm rửa nghỉ ngơi, ra ngoài, ra ngoài." Cô đẩy anh ra cửa.

Phiền toái nhỏ cô có thể giải quyết, nhưng phiền toái lớn thì chưa chắc, nhưng cô biết rõ, cô sẽ không trêu chọc cái phiền toái lớn nào được.

Anh cũng không nhiều lời, để cô đẩy thẳng ra cửa, chờ sau khi cửa đóng rồi mới về lại chỗ ở của mình.

Tạ Thiên Ngưng đóng cửa lại rồi, cầm thẻ vàng ngắn người, cảm thấy mình thật là đang ở trong một hồi xuân thu đại mộng. Suy nghĩ một chút, lập tức lộ ra nụ cười hưng phấn, vội vàng đi hẹn Đinh Tiểu Nhiên, dự định ngày mai sẽ cùng cô ấy điên cuồng một phen.

Cho dù là đang ở xuân thu đại mộng, thì cô sẽ ở trong mộng tận hưởng, dù sao cũng không thiệt thòi.

Đinh Tiểu Nhiên nhận được điện thoại, vừa mừng vừa sợ, không chút do dự đồng ý lời mời ngày mai của Tạ Thiên Ngưng.

"Thiên Ngưng, thế nào cũng được, sáng mai mười giờ, chỗ cũ, không gấp không về, ừ, bye bye."

Từ sau khi cô biết Ôn Thiếu Hoa cưới Tạ Minh San vẫn luôn không liên lạc với Tạ Thiên Ngưng, không dễ gì đợi được điện thoại của cô ấy, cô làm sao có thể lỡ cơ hội được.

Nghĩ đến Ôn Thiếu Hoa và Tạ Minh San kia, trong lòng cô liền giận dữ, quả thật là không thể tin được trên thế giới này lại có những người vừa ích kỉ vừa đáng ghét như thế, cầu nam nữ cũng chỉ như thế thôi.

Nhưng nghĩ theo cách khác, lại cảm thấy đó là một chuyện tốt, loại đàn ông như Ôn Thiếu Hoa, nếu như gả cho hắn rồi mới biết được bản tính của hắn, vậy chẳng phải là thiệt lớn sao? Lỗ vốn lớn như vậy, để cho Tạ Minh San hưởng đi.

Nghe lí do lí tráu của Ninh Nghiên một hồi, Tạ Minh San ở nhà mẹ để cũng chỉ yên ổn ngày ngốc được mấy tiếng, ăn cơm tối xong, nghĩ thế nào cũng không ổn, cuối cùng không kìm được, lập tức chạy về nhà họ Ôn.

Ninh Nghiên muốn ngăn cô, nhưng nhìn thấy cô gấp gáp như thế, cũng để

tùy cô đi.

Tạ Minh San trở lại nhà họ Ôn, người ở vội tới mở cửa cho cô. Vừa vào cửa, cô liền cảm thấy bầu không khí thật căng thẳng, mọi người đều ở trong phòng khách, kể cả các người hầu. Người bị tình nghi trộm dây chuyền, Tiểu Nhu lại quỳ trên mặt đất khóc lóc nỉ non, không ngừng kêu oan: "Bà chủ, con thật sự không có trộm dây chuyền, mấy ngày nay không rời nhà họ Ôn một bước, tất cả đồ đạc của con mọi người cũng đã lục soát hết rồi, căn bản là không có dây chuyền đúng không?"

"Tìm không thấy mà giấu dây chuyền ở chỗ nào, hoặc là đã đem dây chuyền ra khỏi nhà họ Ôn rồi?" Lâm Thục Phân không tin, đá Tiểu Nhu một cái, mắng to, đủ thấy cơn tức của bà không nhỏ.

Ôn Minh ngồi một bên, đang phiền não vì nguy cơ của Ôn thị, chẳng có tâm tư để ý đến chuyện khác, ông thật sự sắp đổ gục mất rồi.

Vì sao ngân hàng Thiên Tường muốn đẩy Ôn thị đến đường cùng?

Phía sau nhất định có người ngầm giở trò, còn người đó là ai, đúng là không biết.

Ôn Thiếu Hoa ngồi bất động, cũng không để ý chuyện Tiểu Nhu, trong đầu toàn là cảnh tượng Tạ Thiên Ngưng thân mật với người đàn ông khác, càng nghĩ càng không cam tâm, "chiếc giày rách" hắn vứt đi không ngờ lại là trân bảo với kẻ khác, huống hồ bây giờ cô thật đúng là trân bảo.

Hắn hối hận rồi, hơn nữa lại còn cực kì hối hận.

Tạ Minh San nhẹ nhàng đi vào, không dám lên tiếng, trong lòng căng thẳng, một mặt là sợ người nhà họ Ôn xả cơn tức lên người cô, mặt khác là lo chuyện cái dây chuyền bị lộ ra. Tuy là cô đã bán cái dây chuyền đi, nhưng chỉ cần Tiểu Nhu nói ra tất cả tình tiết của ngày hôm đó, người nhà họ Ôn sẽ hoài nghi cô, đến lúc đó, cho dù cô có nói rách miệng cũng không rửa sạch được hiềm nghi.

Xem ra Tiểu Nhu nhất định sẽ không thể ở lại nhà họ Ôn nữa.

"Ba, mẹ, Thiếu Hoa, con đã về."

Thật ra mọi người đã sớm biết Tạ Minh San trở về rồi, chẳng qua là không

muốn để ý đến cô mà thôi. Cho dù cô có mở miệng chào hỏi cũng không ai liếc nhìn cô hơn một cái.

Lâm Thục Phân đang trong cơn giận dữ, ngoài mặt là lấy chuyện Tiêu Như trộm dây chuyền mà xả tức, nhưng thật ra là tức giận chuyện xảy ra ở nhà họ Tạ hôm nay, mà cũng có khi là cả hai. Tạ Minh San xuất hiện làm cho bà nhớ đến những lời Ninh Nghiên nói hôm nay, liền đỗ hết cơn tức lên đầu cô: "Cô còn mặt mũi nào trở về sao?"

"Mẹ, con là con dâu nhà họ Ôn, chẳng lẽ không nên trở về?" Tạ Minh San lại tỏ ra bộ dạng điềm đạm đáng yêu nhưng trong lòng đã mắng Lâm Thục Phân đến mấy lần: nếu không vì bây giờ kiêng chác ít lợi ích, cô mới không thèm trở về chịu uất khí của bà già này!

"Cô cảm thấy cô là con dâu nhà họ Ôn à? Tôi cảm thấy cô giống như là sao chổi của Ôn gia áy. Từ ngày lấy cô vào cửa, nhà họ Ôn chúng tôi liền thay đổi, giờ Ôn thị lại lâm vào nguy cơ, lập tức muốn phá sản, cô không phải sao chổi, thì là cái gì?"

"Mẹ, con, con ___" Tạ Minh San cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt uất ức, nhìn Ôn Thiếu Hoa, hi vọng hắn có thể nói dùm cô mấy câu.

Nhưng hắn lại buồn bực ngồi bất động ở đó, thật sự là làm cô sắp tức chết rồi.

Chỉ là giờ cô chẳng có bao nhiêu hơi sức mà tức giận, bởi vì vừa nãy Lâm Thục Phân nói "phá sản" làm cô cực kì khiếp sợ, Ôn thị sẽ không thật sự phá sản chứ?

Nếu như Ôn thị phá sản thật thì sau này cô phải làm sao?

Không ai bênh vực Tạ Minh San, Lâm Thục Phân càng không kiêng nể gì mắng mỏ: "Trước khi cô xuất hiện, cả nhà họ Ôn này đều suôn sẻ, Ôn thị càng phát triển mạnh mẽ. Cái đồ sao chổi nhà cô, cút ra ngoài cho tôi, cút."

"Cô và mẹ cô không phải là thứ tốt đẹp gì, tôi không trách cô, có trách thì trách lúc trước mắt tôi mù, lại có thể đồng ý để Thiếu Hoa cưới cô. Hừ." Lâm Thục Phân giận dữ ngồi xuống sofa, sự chán ghét với Tạ Minh San lại tăng thêm vài phần.

"Mẹ, xin lỗi."

"Đừng nói xin lỗi với tôi, xin lỗi có ích gì sao? Vốn tưởng rằng cô là một đứa nhỏ có giáo dục, giờ nhìn xem, cái gì cũng không phải."

"Mẹ, con biết hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện không thoái mái, con cũng không muốn chuyện thế này xảy ra, con___"

Tạ Minh San đẫm nước mắt, khóc đến cực kì đáng thương, tưởng tranh thủ được sự đồng tình của mọi người, nhưng một chút cũng không có, còn chưa nói xong đã bị Lâm Thục Phân ngắt lời.

"Đừng có mà ở đó khóc lóc giả vờ đáng thương trước mặt tôi, bây giờ tôi miễn dịch với bộ dạng này của cô rồi, phụ nữ như cô bản lĩnh khác không có nhưng bản lĩnh diễn trò với giả vờ đáng thương thì không ít, tôi sẽ không bị cô lừa gạt lần nữa đâu."

Ôn Minh thật sự là phiền đến chịu không thấu, nghe hai người phụ nữ còn đang àm ĩ, lại càng phiền hơn, liền gầm lên: "Các người àm ĩ đủ chưa? Ban ngày àm ĩ, buổi tối àm ĩ, bên ngoài àm ĩ, trong nhà cũng àm ĩ, rốt cuộc các người muốn àm ĩ đến khi nào? Hôm nay vốn có thể nhờ Thiên Ngưng giúp đỡ, đều tại bà, nhao nhao àm ĩ, àm ĩ có ích gì hả, àm ĩ là có thể giải quyết vấn đề à?"

"Ôn Minh, ông đừng có mà trút giận lên đầu tôi, tôi không phải là chỗ trút giận của ông. Hơn nữa, nguyên nhân Ôn thị rơi vào nguy cơ còn chưa rõ, chúng ta chỉ đoán là có quan hệ đến Tạ Thiên Ngưng, nhưng suy đoán cũng chỉ là suy đoán mà thôi, chẳng tìm được tí quan hệ nào với cô ta. Nếu đã không có quan hệ với cô ta thì vì sao tôi lại phải ăn nói khép nép? Hừ." Lâm Thục Phân tức giận hừ một tiếng, quay đầu, không muốn nhìn sắc mặt Ôn Minh.

Bây giờ tất cả chỉ là phỏng đoán, còn chưa có đáp án chính xác để bà phải khummings nói chuyện với Tạ Thiên Ngưng, không đòi nào.

"Bà quả thật là ngu xuẩn."

"Là ảo tưởng trong lòng ông quá lớn thôi. Trên thế giới này có nhiều người thích chung ra lǎm, cũng có khi Tạ Thiên Ngưng có tình đánh ặt sưng lên cho chúng ta nhìn. Bạn trai cô ta chẳng qua là được cái mã mà thôi, chẳng có gì đâu, tôi thấy là cô ta cố tình kiềm một tên đàn ông xuất sắc hơn Thiếu Hoa, để châm biếm chúng ta. Thay vì phí thời gian trên người Tạ Thiên Ngưng, chẳng bằng đi ngân hàng Thiên Tường nhìn xem, nói không

chừng có thể chờ được chủ tịch ngân hàng xuất hiện, hỏi rõ nguyên nhân."

Đa số là thế, theo ý bà, tên đàn ông kia chẳng có gì đáng lo, tùy tiện tìm một diễn viên tạm thời đến diễn cũng có khả năng lăm, diễn viên thôi mà, kiểu người gì cũng có thể diễn như thật.

Nghe Lâm Thục Phân nói xong, Ôn Thiếu Hoa cũng có chút tán thành. "Ba, con cảm thấy mẹ nói rất có lý. Ôn thị lâm vào nguy cơ có phải có quan hệ đến Tạ Thiên Ngung hay không, đây vẫn là một ẩn số, chúng ta không thể dồn hết vốn liếng lên người cô ấy được. Nếu như không có liên quan đến cô ấy, chẳng phải là chúng ta bỏ lỡ thời cơ cuối cùng cứu vớt Ôn thị rồi sao?"

"Cho dù nguy cơ của Ôn thị không có liên quan gì đến Thiên Ngung, nhưng mà thái độ của các người chẳng lẽ không để sửa lại sao? Có phải muốn đánh đến một mất một còn mới cam tâm phải không?" Ôn Minh vẫn không ủng hộ cách làm của Lâm Thục Phân.

"Tôi thấy là ông đang cố hết sức bênh vực Tạ Thiên Ngung."

"Đúng vậy, tôi chính là cố hết sức bênh vực Thiên Ngung, chẳng lẽ tôi nói sai? Lúc trước là các người từ bỏ nó trước, bây giờ các người có tư cách gì oán trách nó? Cho dù nó tim người đến diễn trò thì có gì sai? Đổi lại là các người, các người chẳng lẽ sẽ không làm như vậy sao? Bây giờ tôi vì chuyện Ôn thị khủng hoảng đã đủ mệt rồi, các người đừng có lấy chuyện này tới làm phiền tôi được không?" Ôn Minh thở dài, thật sự bất mãn với thái độ không biết thông cảm với người khác của Lâm Thục Phân.

Trước giờ bà đều rất hiểu lý lẽ, rốt cuộc là từ khi nào trở nên không nói lý như vậy, thậm chí cả ngày bày ra bộ dạng cao quý hơn người, thực là không coi ai ra gì.

"Đủ rồi, đừng ở trước mặt tôi lại nhắc đến Tạ Thiên Ngung này Tạ Thiên Ngung nõi nữa, nói tới tôi liền tức." Lâm Thục Phân biết mình có chút quá đáng nên cũng dừng, không muốn nói chuyện này thêm nữa. Nhưng cơn tức trong lòng không có chỗ trút, đành phải lấy Tiểu Như đang quỳ trên đất ra trút giận. "Nói, rốt cuộc mày giấu dây chuyền của tao đi đâu rồi?"

"Bà chủ, con có thể thề với trời, con thật sự không có trộm dây chuyền của bà, nếu không thì sẽ bị thiên lôi đánh chết."

"Ngày nào chẳng có người thè độc như thế, nhưng chưa bao giờ thấy linh nghiệm. Tao ày một ngày, trong vòng một ngày mà mày không trả dây chuyền lại, thì đèn cho tao ba trăm ngàn."

"Ba trăm ngàn, bà chủ, bán con cũng không có chừng đó tiền đâu. Bà chủ, con thật sự không có trộm dây chuyền, thật sự không có." Tiếu Như lôi kéo ống quần Lâm Thục Phân, khóc càng thương tâm hơn, không ngừng van nài kêu oan.

Nhưng chẳng có tí tác dụng nào, Lâm Thục Phân cứ khăng khăng là cô trộm, một cước đá văng cô, chán ghét nói. "Đừng có dùng cái tay bẩn thiêu của mày làm dơ quần tao."

"Bà chủ, thật sự không phải là con lấy, không phải là con lấy."

"Không phải là mày lấy, chẳng lẽ là tao lấy à? Trở về cẩn thận suy nghĩ, nghĩ xong rồi thì trả lại dây chuyền, tao có thể bỏ qua." Lâm Thục Phân ra vẻ từ bi, rộng lượng, nhưng vẻ mặt của bà ta lại đầy kiêu ngạo, bộ dạng không cho bất cứ ai can thiệp.

Tiếu Như không biết nói gì mới được, dứt khoát không nói gì hết, oan úc lui ra. Hiện giờ người nhà họ Ôn đều nhất trí cô chính là người trộm dây chuyền, dù cho cô có nói gì thì cũng vô dụng. Nếu như không đưa dây chuyền ra, cô đào đâu ra ba trăm ngàn mà đèn?

Chẳng lẽ muốn ép cô đến đường cùng rồi ư?

Tạ Minh San nhìn thấy Lâm Thục Phân như thế đã tức giận, nghĩ đến cái miệng cay nghiệt của bà thì lại càng tức giận hơn. Ngày trước, khi chưa gả vào nhà họ Ôn, cô còn tưởng rằng mẹ chồng cực kì thấu tình đạt lý, nhưng giờ thì quả thực so với ai cũng ghê tởm hơn hết.

Còn có Ôn Thiếu Hoa, từ đầu đến cuối cũng không bênh vực cô một câu, xem ra cô không thể ở lại nhà họ Ôn được nữa rồi.

Cho dù muốn đi, cô cũng phải kiểm được một món thật to mới được.

Lâm Thục Phân vô tình nhìn thấy tà ý trong mắt Tạ Minh San, liền nghiêm khắc chất vấn cô: "Cô lại đang nghĩ ra cái chủ ý hư hỏng nào?"

Tạ Minh San lập tức ngừng ngay các suy nghĩ trong đầu, giả bộ vô tội,

khép nép trả lời: "Không, không có gì cả."

"Tạ Minh San, cô tốt nhất an phận thủ thường một chút, nếu như hoàn toàn chọc giận tôi, thì cô liền cút xéo. Nhưng mà tôi nhắc nhở cô trước, cô cút đi, thì đừng hòng mang đi một đồng nào của nhà họ Ôn tôi."

"Mẹ____"

"Đừng có gọi tôi là mẹ, nghe thật buồn nôn."

"....." Tạ Minh San không nói nữa, ánh mắt cầu cứu quay qua Ôn Thiếu Hoa nhưng hắn vẫn ngồi bất động ngân người ở đó, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Không cần đoán cũng biết hắn đang suy nghĩ cái gì, trừ Tạ Thiên Ngưng kia ra thì còn ai vào đây?

Từ sau khi Tạ Thiên Ngưng trở nên xinh đẹp, hắn liền thay lòng, không hề yêu cô như trước kia nữa.

Ôn Thiếu Hoa im lặng thật lâu, ngẩng đầu lên vừa lúc nhìn thấy ánh mắt ai oán của Tạ Minh San, biết rõ cô đang hận hắn, liền lạnh lùng nói: "Tất cả mọi thứ hôm nay đều là cô gieo gió gặt bão, nếu như lúc trước cô không có tâm cơ thì sẽ không có kết cục như bây giờ."

"Thiếu Hoa, lúc trước em giở chút thủ đoạn ra, tất cả đều là vì anh, vì có thể ở cùng với anh, chẳng lẽ là em sai sao?"

"Đừng có lấy cớ yêu tôi mà bao biện cho hành vi đê tiện của cô, nếu như cô thật sự không thể ở lại nhà họ Ôn nữa thì tôi rất sẵn lòng đề xuất ly hôn."

Ly hôn____ cái từ này đáng sợ đến mức làm sặc mặt Tạ Minh San thoáng cái không còn chút máu, kinh hãi lui ra sau vài bước, không thể tin những gì tai mình nghe được.

Bọn họ kết hôn còn chưa được một tháng, lại có thể ly hôn, hôn nhân kiểu gì thế này?

Nếu như bây giờ ly hôn, cô làm sao có thể ngẩng đầu trước mặt bạn bè đây?

"Thiếu Hoa, chẳng lẽ anh thật sự không yêu em chút nào sao?"

"Từ khi cô bắt đầu giả dối thì tôi đã không còn yêu cô, sở dĩ để cô tiếp tục ở lại nhà họ Ôn là vì cô là vợ tôi. Nếu như cô muốn ly hôn, tôi rất sẵn lòng kí tên vào đơn ly dị."

"Ôn Thiếu Hoa, tên khốn kiếp nhà anh____" Tạ Minh San hồn hển bước tới, hung hăng quăng cho Ôn Thiếu Hoa một cái bạt tai, đánh xong thì khóc chạy ra ngoài cửa.

Lâm Thục Phân thấy con trai bị đánh, định ra mặt thay hắn, nhưng thấy Tạ Minh San chạy đi thì cũng không mắng chửi cô nữa, mà quan tâm hỏi: "Thiếu Hoa, không sao chứ, đau không?"

"Mẹ, con không sao. Con muốn ở một mình một chút, con về phòng trước đây." Ôn Thiếu Hoa ra vẻ không sao cả, đi lên lầu.

Cho tới giờ Tạ Minh San chưa từng dám đánh hắn, hôm nay là lần đầu tiên, nhưng bị ăn một tát hắn lại không tức giận, thậm chí lại có chút vui vẻ.

Giờ đây quan hệ vợ chồng giữa hai bọn họ đã thành ra như thế, chắc chắn cũng không được bao lâu là ly hôn. Giờ phút này, hắn đột nhiên cảm thấy, ly hôn là chuyện tốt.

Vốn là một chuyện tốt, cưới người không nên cưới, ly hôn đương nhiên là chuyện tốt rồi.

Ôn Thiếu Hoa về phòng, trong phòng khách giờ chỉ còn hai người Ôn Minh và Lâm Thục Phân.

Ôn Minh vẫn luôn vì chuyện Ôn thị gặp nguy cơ mà phát sầu, không biết nên làm gì mới tốt, không rõ hơi mà đi để ý đến chuyện khác.

Lâm Thục Phân biết phiền muộn trong lòng của ông, nghĩ một chút rồi nói: "Ôn Minh, không bằng ngày mai tôi với ông đi ngân hàng Thiên Tường tìm chủ tịch ngân hàng nói chuyện. Ngày mai không thấy thì ngày mốt lại tiếp tục đi, ngày kia đi tiếp, tôi không tin không có ngày gặp được. Tôi biết ông còn đang suy nghĩ nhờ Tạ Thiên Ngưng giúp đỡ, nhưng ông có nghĩ tới, Tạ Thiên Ngưng đào đâu ra bản lĩnh khiến cho chủ tịch ngân hàng Thiên Tường quyết định như thế? Tình hình của Thiên Ngưng thế

nào, tôi và ông đều rất rõ, cô ta căn bản là không có đủ sức làm được chuyện này đâu. Nên đừng có nghĩ đi cầu cô ta, cầu xin cô ta chỉ lãng phí thời gian mà thôi."

So ra, bà thà đi canh chủ tịch ngân hàng cũng không đi cầu Tạ Thiên Ngưng.

"Giờ cũng chỉ có cách này mà thôi." Ôn Minh nghĩ một chút rồi thở dài đồng ý.

Kì thật Lâm Thục Phân cũng nói rất có đạo lý, Tạ Thiên Ngưng mang theo bạn trai xuất sắc trở về, không nghi ngờ gì là muốn tranh giành một chút mặt mũi, nên tên đàn ông kia quá nửa là diễn trò, không tin được.

Xem ra muốn cứu Ôn thị, chỉ có thể ra tay từ trên người chủ tịch ngân hàng Thiên Tường, những cách khác đều là lãng phí thời gian.

-----oOo-----

Chương 125

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Tạ Minh San chạy ra khỏi Ôn Gia, liền đi vào quán bar uống rượu, chuốt say chính mình, trong lòng luôn oán hận đối với Tạ Thiên Ngưng, càng ngày càng mãnh liệt, hận không thể đem cô lóc thành từng miếng thịt, bầm thành vạn mảnh.

Cứ tưởng rằng đoạt đi Ôn Thiếu Hoa, toàn bộ mọi thứ đã hoàn mĩ, nhưng thật không ngờ tới, Tạ Thiên Ngưng phản kích lại, làm tất cả mộng đẹp của cô đều vỡ nát, suýt nữa khiến cho cô chỉ còn hai bàn tay trắng.

Cô tuyệt đối không thể chịu thua như thế.

"Tạ Thiên Ngưng, cô không phải muốn đấu với tôi sao, tôi đây sẽ đấu với cô cho đến cùng, ngược lại tôi muốn biết, cô lợi hại đến mức nào."

Tạ Minh San ngầm tự nói một mình, nói xong một câu liền uống hết một ly rượu, càng uống càng hận.

Bất quá đều quan trọng nhất bây giờ chính lấy được tiền của Ôn Gia, bằng không lỡ Ôn Gia thực sự phá sản, cô còn được cái gì chứ?

Ngày hôm sau, sáng sớm Tạ Thiên Ngưng, đã ăn diện инh thật xinh đẹp, dự định sẽ dùng bộ dạng hoàn toàn mới xuất hiện trước mặt Đinh Tiểu Nhiên, lấy dáng vẻ xinh đẹp mới này để nói cho cô ấy biết, cô đã không còn là Tạ Thiên Ngưng trước kia rồi.

Đinh Tiểu Nhiên nhìn thấy cô xuất hiện xinh đẹp như vậy, quả thực là trọn tròn mắt nhìn, căn bản không thể nào tin đây là cô bạn mình quen biết nhiều năm.

“Cô thật sự là Tạ Thiên Ngưng sao?”

“Mình không phải Tạ Thiên Ngưng, chẳng lẽ là cậu sao?” Khắp người Tạ Thiên Ngưng đều ăn mặc sang trọng, xoay một vòng ở trước mặt Đinh Tiểu Nhiên, có chút ít mừng thầm.

Trước kia cho tới bây giờ cô đều không để ý đến ngoại hình của mình như thế nào, không biết xinh đẹp có thể làm cho con người vui thế.

Bất quá bây giờ hiểu rõ cũng không tính là muộn.

“Oa oa, Thiên Ngưng, gần đây cậu đi đến đâu mà lại phát tài thế, cả người trên dưới ít nhất cũng phải trên trăm vạn đó chứ, cậu trúng số sao?” Đinh Tiểu Nhiên nhìn Tạ Thiên Ngưng mấy lần, còn cho rằng bản thân mình hoa mắt đấy chứ!

“Cậu đúng là kẻ phung phí tiền, cậu thấy mình đã khi nào mua vé số chưa?”

Từ trước đến nay vận số của cô không được tốt lắm, rút thưởng chưa bao giờ trúng, cho nên cô tìm vận may đi mua giải Lục Hợp (loại vé số độc đắc), tất cả tiền để dành dù chỉ một hào cũng tính toán kĩ lưỡng.

“Trước đây muốn cậu dùng nhiều hơn mấy chục đồng mua quần áo, cậu cũng không chịu đồng ý, hôm nay sao lại làm mạnh đến như vậy, cái này đều là hàng hiệu, thật đúng là so với đem đắt tiền không có gì khác nhau. Thiên Ngưng, hai chúng ta là bạn tốt, cậu ở nơi nào mà kiếm được nhiều tiền thế, nói một chút inh biết đi, hoặc là mang mình cùng đi làm giàu cũng được, làm ơn đi.”

“Làm cái đâu cậu đó, mình vừa bị sa thải, hiện giờ lại không có việc làm, mang cậu đi đâu để làm giàu chứ?” Tạ Thiên Ngưng khinh thường trừng mắt nhìn cô, tức giận nói.

Đinh Tiểu Nhiên không tin, quả quyết cô vừa mới kiếm được nhiều tiền, ngay say đó bèn truy hỏi: “Thiên Ngưng, nếu cậu còn xem mình là chị em tốt, vậy thì nói lòng biết đi! Mình còn tiền thuê phòng, còn một đồng thẻ tín dụng chưa hoàn, kiếm được một chút tiền, để đem đi trả hết tất cả các khoản nợ chưa trả.”

“Tiểu Nhiên, cậu không phải sắp kết hôn rồi sao, sao vẫn phải tự một mình trả tiền thuê phòng chứ, chú và dì thì sao?” Tạ Thiên Ngưng nghe cô nói như thế, đột nhiên nhớ đến tình trạng của cô ấy cũng không phải khá lắm, tiện thể cũng quan tâm mọi việc một chút.

“Ba mẹ mình cũng khỏe, chỉ là lớn tuổi, không còn giống như trước kia cứ liều mạng, tiền thuê phòng đương nhiên phải là mình đi trả, nhưng dựa vào thu nhập ít ỏi của ta lúc này, căn bản là không thể được. Thiên Ngưng, chỉ sợ hôn nhân của mình cũng giống y như cậu, hóa thành bọt nước thôi.”

Đinh Tiểu Nhiên mang vẻ mặt buồn khổ, tràn đầy lo lắng.

“Sao lại vậy, Điền Vĩ cũng bắt cá hai tay sao?”

“Về bắt cá hay tay không thì ta không biết, nhưng gần đây rất ít gặp hắn, lo lắng gọi điện thoại cho hắn cũng không tiếp, có đôi khi còn cúp ngay điện thoại của mình, nói là đang bận việc. Nhưng mình nghe người công ty hắn nói lại, hắn thường xuyên ra ra vào vào cùng với con gái của giám đốc công ty, quan hệ rất mờ ám, như là đang hẹn hò.”

“Tiểu Nhiên, cậu không phải đã chuẩn bị sẵn tư tưởng rồi hả?” Tạ Thiên Ngưng lảng lẽ hỏi, không nghĩ ra hai người lại có thể gặp mặt và gặp cùng cảnh ngộ giống nhau đến vậy.

Đàn ông tốt trên thế giới, quả thực là quá ít.

“Nếu như là trước kia, mình sẽ thực rất đau lòng và rất thương tâm, nhưng mà bây giờ, mình đã thực sự mở lòng, không còn đau lòng giống như thế.” Đinh Tiểu Nhiên còn có thể cười được, hơn nữa cười rất vui vẻ.

“Vì sao?”

“Theo chuyện cậu và Ôn Thiếu Hoa, mình đã nhìn ra được rất nhiều đạo lý, chuyện hôn nhân như đồ đạc, tuyệt đối không thể tùy tiện, nếu như tùy tiện chọn, thì sẽ phải đau khổ cả đời. Nếu như Điện Vĩ có ý muốn đi chạy theo cô gái khác, mình muốn giữ thế nào cũng đều giữ không được, thay vì như thế, chẳng bằng cứ đem mọi chuyện nghĩ thoáng một chút, để cho hắn được tự do, cũng nên cho chính mình một khởi đầu mới.”

“Tiểu Nhiên, cậu so với mình phóng khoáng hơn, trước đây bị Ôn Thiếu Hoa vứt bỏ, mình dường như đau khổ đến muôn chét, căn bản không đủ sức mở lòng mình giống như cậu vậy.”

Nếu trước đây cô có thể phóng khoáng giống như Đinh Tiểu Nhiên, có lẽ sẽ ít phải rơi nước mắt rất nhiều, ít phải đau lòng nhiều lần.

“Mình đây là hướng theo phúc tinh của cậu đó, kỳ thực mình sớm không thích nhìn thái độ Ôn Thiếu Hoa đối với cậu, dần dần trong lòng cũng có một loại cảm giác không mấy tín nhiệm đối với đàn ông, mình cũng không sao lại thế này?”

“Năm nay cậu cũng 27 rồi, vẫn giống như cô bé nữ sinh mới hơn hai mươi, không lo hoa tàn sẽ ít bướm kéo đến là không gả đi được đó chứ?”

“Thiên Ngưng, hôm nay chúng ta đi dạo phố đi, đừng nghĩ đến bọn đàn ông nữa, đừng nói đến đề tài nhảm chán vô vị này nữa có được không? Nên nói về chuyện tốt đi, hiện giờ cậu đã phát đạt, phú тồn hôm nay, cậu trả nha.” Đinh Tiểu Nhiên kéo cánh tay Tạ Thiên Ngưng, đi đến một cửa hàng lớn, không ngờ sẽ giải quyết được những chuyện không vui.

Mặc kệ cô với Điện Vĩ cuối cùng có đi cùng một chỗ hay không, chúng ta sẽ dùng nụ cười để đổi mặt hết mọi việc.

“Tiểu Nhiên, chúng ta đi vào ngân hàng một chuyến đi, cậu lấy tiền trả tiền thuê phòng, dùng thẻ tín dụng để trả nợ, sau đó chúng ta cùng đi dạo phố.” Tạ Thiên Ngưng giữ chặt cô, không muốn cô dùng nét mặt đắn đo nữa.

“Thiên Ngưng, cậu cũng không phải không biết điều kiện kinh tế hiện giờ của mình, hôm nay còn chưa tới ngày lãnh lương, căn bản không có tiền để trả, đi mau đi mau, đi vào cửa hàng nào.”

“Mình cho cậu mượn.”

"Cậu ___" Đinh Tiếu Nhiên vốn định cứng rắn kéo Tạ Thiên Ngưng đi ra khỏi cửa hàng, nhưng nghe được những lời này thì ngây ra tại chỗ, sững sờ nhìn cô, quả thật là khó có thể tin được những gì đã nghe, liền hỏi lại: "Thiên Ngưng, cậu vừa nói gì?"

"Cậu thiếu bao nhiêu, mình cho cậu vay."

Cô cũng chỉ có mình Đinh Tiếu Nhiên là bạn tốt. Những năm gần đây, bạn tốt này giúp cô không ít, cũng đến lúc cô giúp lại cô ấy rồi.

Hơn nữa Phong Khải Trạch nhiều tiền như vậy, mượn một chút cho người khác, hẳn là không có vấn đề lớn gì đâu.

"Tiền thuê phòng cộng với lãi, còn có thể tín dụng của mình, tối thiểu cũng phải trên trăm vạn, cậu đào đâu ra số tiền lớn thế? Theo mình biết, vài năm nay cậu dư nhiều nhất cũng chỉ khoảng mười vạn mà thôi, có khi còn không tới."

"Đi thôi, đến ngân hàng, vừa đi mình vừa nói cho cậu biết." Tạ Thiên Ngưng kéo Đinh Tiếu Nhiên đi về phía ngân hàng, đem chuyện cũ của mình với Phong Khải Trạch từ từ nói cho cô biết.

"Cái gì? Bạn trai bây giờ của cậu là Phong Khải Trạch? Trời ạ, khó trách cậu phát lên rồi."

"Sao mình lại không tốt số đến thế chứ? Thiên ngưng, bây giờ cậu có tiền, vậy thì in mượn tiền cũng không tính lãi nha."

Đọc đường đi, đều là tiếng Đinh Tiếu Nhiên lúi ra lúi ríu, thán phục không ngừng, đến ngân hàng rồi mà miệng vẫn còn nói.

Người trong khu vực nghiệp vụ trong ngân hàng không tính là nhiều, nhân viên vẫn đang bận rộn làm việc.

Trong đại sảnh, Ôn Minh cùng Lâm Thục Phân ưu sầu ngồi trong đám người, trên mặt còn có chút xấu hổ, nhất là Lâm Thục Phân, cảm thấy ngồi ở khu phổ thông như vậy thật là mất mặt.

Nhân vật như bà, hẳn là phải đi khu khách quý mới đúng, nhưng an ninh không chịu cho bọn họ đi, không còn cách nào, đành phải ngồi chờ ở khu phổ thông.

"Ôn Minh, tôi thật sự là chịu không nổi nữa rồi, một phút ngồi đây là tôi cảm thấy mất mặt một phút. May mắn rồi, tôi còn chưa từng mất mặt như thế." Lâm Thục Phân không nhịn được oán giận.

"Bà có cách nào để gặp chủ tịch tốt hơn sao?" Ôn Minh tức giận nói, tiếp tục ngồi chờ. Ông làm sao không cảm thấy mất mặt được, nhưng mất mặt so với sự tồn vong của Ôn thị thì chẳng đáng là gì.

Chỉ cần có thể giữ lại Ôn thị, cách gì ông cũng chịu thử.

"Chẳng lẽ không có cách khác thật sao? Hoặc chúng ta có thể tìm ngân hàng khác xin bọn họ giúp đỡ."

"Bà nói nhẹ nhàng thế, bà có biết từ năm năm trước Ôn thị đã bắt đầu lỗ, mấy năm nay không bù lại được, là ngân hàng Thiên Tường cho Ôn thị vay, Ôn thị mỗi có thể đi tới ngày hôm nay. Nếu như không có ngân hàng Thiên Tường, Ôn thị đã phá sản từ năm năm trước rồi. Thủ hỏi, bây giờ có ngân hàng nào chịu giúp đỡ một công ty năm năm rồi không bù lỗ không?"

"Nếu ngân hàng Thiên Tường nguyện ý chu cấp tiền không công cho Ôn thị năm năm, vì sao đột nhiên lại dừng lại? Thật sự là kì quái." Lâm Thục Phân căn bản là không hề cảm kích ngân hàng Thiên Tường trợ giúp tài chính cho bọn họ năm năm nay, giờ trong đầu chỉ toàn là họ đột nhiên ngừng giúp đỡ Ôn thị, còn cực kì oán giận.

Ôn Minh nhìn thấy sự ích kỉ của bà, không nói gì thêm, chẳng qua là chỉ bất đắc dĩ thở dài.

Chẳng lẽ là do họ quá ích kỉ, nên ông trời mới trừng phạt họ?

Lúc này, một người đàn ông trung niên mặc tây trang thảng thắt từ trong ngân hàng đi ra.

Ôn Minh nhận ra thân phận của ông ta, liền đến nghênh tiếp, cung kính nói: "Hà quản lý, xin dừng bước."

"Các người là...?" Hà quản lý dừng bước, quay người lại nhìn hai người. Tuy thấy quen quen nhưng ánh tượng cũng không sâu, nhất thời không nhớ ra bọn họ là ai.

Lâm Thục Phân bất mãn nhưng không dám nói loạn cái gì, đành phải im lặng. Dù gì bà cũng là nhân vật có máu mặt, một cái quản lý ngân hàng lại không nhận ra bà, thật đáng giận.

Ôn Minh mặc kệ Lâm Thục Phân, thân thiện nói chuyện với Hà quản lý: "Hà quản lý, tôi là chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Ôn thị, Ôn Minh."

"Ô, ông chính là chủ tịch của cái tập đoàn Ôn thị lỗ năm năm liền đây à?"

"....."

Câu này của Hà quản lý làm cho Lâm Thục Phân càng tức giận hơn nhưng không dám nói nhảm, tiếp tục im lặng.

"Hà quản lý, để ông chê cười rồi. Hôm nay tôi muốn gặp chủ tịch của các ông, phiền ông____" Ôn Minh ngượng ngùng cười. Dù cho xấu hổ nữa thì vẫn phải cười cười nói chuyện.

"Ôn chủ tịch, thật xui quá, chủ tịch đã đi Mỹ hôm qua, chắc phải nửa tháng mới về, sợ rằng ông không gặp được bà ấy rồi."

"Vậy____ vậy ông có thể cho tôi cách liên lạc với bà ấy ở Mĩ không?" Ôn Minh nặng nề hỏi, càng tuyệt vọng hơn.

Chủ tịch đi Mỹ thật, hay là từ chối không muốn gặp ông? Theo ông đoán, về sau có vẻ có khả năng hơn.

"Xin lỗi, chuyện này tôi không quyết được." Hà quản lý không muốn nhiều lời, liền đi ra cửa.

Ôn Minh không buông tha, đuổi theo.

Vừa lúc Tạ Thiên Ngưng và Đinh Tiểu Nhiên đẩy cửa vào, đụng mặt Hà quản lý muộn đi ra.

Hà quản lý lẽ phép gật đầu ra hiệu, chào một tiếng: "Tiểu thư, xin chào."

"Ông, chào ông." Tạ Thiên Ngưng có chút lúng túng, cảm thấy người đàn ông này có chút quá khách khí với cô.

Nhin cách ăn mặc của ông ta cũng không giống người bình thường, sao lại khách khí với cô như vậy?

"Tiểu thư, cô đến ngân hàng làm gì?" Hà quản lý không đi tiếp nữa, mà lẽ độ hỏi thăm.

"Tôi tới giúp bạn tôi trả tiền thuê phòng, ha ha."

"Khu khách quý trên lầu hai có thể làm ngay lập tức."

"Ồ__" Tạ Thiên Ngưng hơi kinh ngạc, không hiểu lắm, chẳng lẽ phục vụ ở ngân hàng Thiên Tường tốt vậy sao?

Nếu như thế thì sau này cô cũng sẽ gửi tiền ở đây.

Hà quản lý không nói thêm nữa, chỉ hơi cười cười, sau đó chạy lấy người, nhưng không ai thấy sau khi ông ta đi ra khỏi cửa chính của ngân hàng thì lấy điện thoại ra ra lệnh:

"Chút nữa có cô gái tên là Tạ Thiên Ngưng cùng với bạn đến làm thủ tục, tiếp đai ở khu khách quý, không được thất lễ."

Tạ Thiên Ngưng không nhìn thấy Ôn Minh và Lâm Thục Phân, chỉ ngoognhìn hướng Hà quản lý rời đi, cảm thấy người này có chút kì quái, nhưng kì quái ở chỗ nào thì cô không nói ra được.

Trái lại Đinh Tiểu Nhiên nhìn thấy vợ chồng họ Ôn, kéo quần áo của cô một chút, nhắc nhở: "Thiên Ngưng, cậu xem phía trước là ai?"

"Ai?" Tạ Thiên Ngưng lấy lại tinh thần, nghi ngờ hỏi, hỏi xong liền nhìn rõ là ai, vẻ mặt lập tức trầm xuống, hơi mất tự nhiên, không biết đối mặt với hai người kia thế nào.

Lại là người cô không muốn gặp, thật là khó.

Lâm Thục Phân vừa thấy Tạ Thiên Ngưng, trong lòng vốn đang tức lại càng tức hơn, đến cạnh Ôn Minh, hầm hầm nhìn cô, không vui chát ván: "Cô tới đây làm gì?"

"Tôi cùng Tiểu Nhiên đi trả tiền thuê phòng." Tạ Thiên Ngưng trả lời thẳng, có hơi sợ giọng điệu lạnh tanh của Lâm Thục Phân.

Ôn Minh rất bất mãn với thái độ này của Lâm Thục Phân, liền trách mắng bà: "Bà không thể nói chuyện hiền hòa một xíu được sao, cứ phải nói cái kiểu này?"

"Không được, tôi vừa thấy cái người này là liền tức giận đầy người rồi, sao mà có thể nói chuyện hiền hòa với cô ta được?"

"Bà quả thật là không thể nói lý được."

"Đúng vậy, tôi không thể nói lý được, nhưng là ai làm tôi không thể nói lý được? Là cô ta, cái đứa con gái ghê tởm này. Cô ta đã làm cho nhà chúng ta loạn cả lên, tôi dựa vào gì mà phải nói chuyện nhẹ nhàng với cô ta chứ?" Lâm Thục Phân càng nói càng lớn tiếng, thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh.

"Bác Lâm, cháu không hiểu rõt cuộc mình làm sai chuyện gì làm cho bác ghét cháu như vậy?" Tạ Thiên Ngưng thở dài hỏi. Trong lòng hiểu rõ, quan hệ giữa cô với Lâm Thục Phân đã không thể nào như trước được nữa rồi.

"Cô làm chuyện gì, trong lòng tự biết."

"Cháu đã làm chuyện gì? Không phải là mang bạn trai đến tham dự hôn lễ của Ôn Thiếu Hoa, trang điểm ỉnh xinh đẹp một chút, tìm một bạn trai xuất sắc hơn Ôn Thiếu Hoa thôi sao? Vậy thì có gì sai? Bác đừng quên, cháu bị con trai bác bỏ rơi, chẳng lẽ bác muốn cháu cả đời không lấy chồng, cô đơn nhàn con bác ngọt ngào hạnh phúc với người phụ nữ khác? Bác gái, làm người không thể quá ích kỉ như vậy, con trai bác không cần cháu, vì sao cháu không thể cùng với người đàn ông khác?" Tạ Thiên Ngưng tức giận bênh vực mình, cảm thấy lời của Lâm Thục Phân thật quá đáng.

Ôn Thiếu Hoa ích kỉ, Lâm Thục Phân cũng ích kỉ, đều là một đám ích kỉ.

"Tạ Thiên Ngưng, đây là thái độ nói chuyện với người lớn sao?" Lâm Thục Phân không tìm được gì để cãi, đành phải lấy vai vế ra đè ép.

Bà chính là không quen nhìn các loại hành động của Tạ Thiên Ngưng bây giờ.

"Bác gái, xin hỏi thái độ của cháu thế nào? Từ lúc vào cửa đến giờ, cháu chưa có chọc giận bác, mà bác mở miệng là như pháo công kích cháu, chẳng lẽ cháu phải chịu bác chỉ trích, như vậy là tôn kính bè trên sao?"

"Cô___"

Đinh Tiểu Nhiên thật sự là không nhìn nổi nữa, liền đứng ra bênh vực Tạ Thiên Ngung: "Trưởng bối thì sao, trưởng bối thì có thể tùy tiện úc hiếp người khác à? Tất cả mọi thứ Thiên Ngung làm cho các người mười năm nay, tôi đều nhìn rõ. Cô ấy hi sinh vì Ôn Thiếu Hoa, đó là điều rõ như ban ngày. Các người úc hiếp người thật là giỏi, có phải là nhìn thấy Thiên Ngung không cha không mẹ, nên mới úc hiếp cô ấy như vậy phải không?"

"Ở đâu ra dã nha đầu này, khi nào thì đến phiên cô nói chuyện hả?" Lâm Thục Phân hóng hách chất vấn Đinh Tiểu Nhiên, nhìn thấy cô quần áo bình thường, căn bản là không thèm để cô vào mắt.

"Tôi không phải dã nha đầu, tôi có ba, có mẹ, ba mẹ tôi còn nói đạo lý hơn các người rất nhiều. Bà đừng ở trước mặt tôi giả bộ thanh cao, từ những gì nhà họ Ôn các người làm với Thiên Ngung, tôi có thể nhìn ra được các người chẳng thanh cao tẹo nào hết."

"À, tôi biết cô là ai rồi, cô chính là đứa bạn duy nhất của Tạ Thiên Ngung, Đinh Tiểu Nhiên chứ gì, quả nhiên là vật hợp theo loài, không có đứa nào tốt."

"Bà___"

Đinh Tiểu Nhiên nỗi giận đùng đùng, chẳng thèm để ý đến cái gì hình tượng, liền muốn cãi nhau một hồi.

Nhưng Tạ Thiên Ngung không cho, giữ cô lại: "Tiểu Nhiên, thôi đi, đừng cãi nhau nữa, ở đây nhiều người lắm, cãi nhau rất mất mặt."

"Thiên Ngung, cậu không thấy cái bà già chết dịch này quá đáng thế nào à? Dù sao hôm nay cũng đã cãi nhau rồi, dứt khoát cãi với bà ta đến long trời lở đất đi, mình không sợ mất mặt, cậu biết rồi đấy. Hơn nữa cổ họng mình lâu ngày không hoạt động, hôm nay vừa vặn vận động một chút."

"Tiểu___" Tạ Thiên Ngung còn muốn khuyên Đinh Tiểu Nhiên, nhưng còn chưa nói xong đã bị ngắt lời.

Bà già chết dịch___ từ này làm Lâm Thục Phân nghe cực kì khó chịu, giận dữ mắng: "Thật là một đứa không có giáo dục, ba mẹ cô dạy cô vậy sao?"

"Ba mẹ tôi dạy tôi rất tốt, cho tôi biết phân biệt đúng sai, lại còn để tôi biết làm người phải có lương tâm, có đạo lý. Mà tôi cũng biết bà dạy Ôn Thiếu

Hoa rất tốt, cái loại đàm ông vứt đi đó, tôi đã sờm nhìn hắn không vừa mắt rồi. Thiên Ngưng vì hắn mà nỗ lực rất nhiều, hắn thì lại vỗ mông bỏ chạy với người phụ nữ khác, một chút lương tâm cũng không có, người như thế chắc chắn sẽ gặp báo ứng. Giờ thì tôi rõ cuộc biệt vì sao Ôn Thiếu Hoa lại là một kẻ thối nát như vậy rồi, là vì hắn có một bà mẹ như bà."

"Cô__"

Lâm Thục Phân còn muốn nói, nhưng Ôn Minh không cho, giữ bà lại, thấp giọng dặn dò: "Bà còn không ngại chưa đủ mất mặt hay sao? Ở nhà cãi vã thì không nói, đến chỗ này bà cũng cãi vã, bà không phải là muốn tôi tức chết mới cam lòng à?"

"Là cô ta cãi với tôi, không phải là tôi cãi với cô ta."

"Lâm Thục Phân, năng lực đổi trắng thay đen của bà cũng thật là mạnh, ở đây nhiều ánh mắt như vậy, bà cũng có thể trọn mắt bịa đặt, bà thật sự là bẽ mặt đó. Từ khi Thiên Ngưng vào cửa đến giờ, căn bản là chẳng nói gì với bà, ngược lại bà vừa mở miệng ra là mắng người, lại còn có mặt mũi nào nói người khác cãi vã với bà, rốt cuộc bà có biết xấu hổ không?"

"Dù sao trong mắt cô tôi làm gì cũng sai, Tạ Thiên Ngưng làm gì cũng đúng, cho tới giờ cô cũng không đứng trên góc độ của tôi mà nói, cô nói gì chẳng được. hù." Lâm Thục Phân dùng ánh mắt cực kì oán hận trừng Tạ Thiên Ngưng một cái, sau đó trừng sang Đinh Tiểu Nhiên, rồi tức giận người rời đi, không muốn nói thêm nữa.

Tuy bà hối hận để Ôn Thiếu Hoa lấy Tạ Minh San, nhưng bà cảm thấy may mắn không để cho Tạ Thiên Ngưng vào cửa nhà họ Ôn. Nếu như cái người phụ nữ này vào cửa nhà họ Ôn, bà còn có ngày yên ổn sao?

Không sao, dù sao sau này cũng không cần phải sống cùng nhà với người phụ nữ đó nữa, bà có thể nhắm mắt làm ngo.

Ôn Minh thở dài bất đắc dĩ, làm ngơ bà, sau đó quay qua Tạ Thiên Ngưng, thấp giọng xin lỗi: "Thiên Ngưng, con đừng so đo với bác gái của con, bà ấy đạo này toàn như thế, bác thay bà ấy nhận lỗi với con. Gần đây nhà họ Ôn xảy ra nhiều chuyện quá, tính tình của bà ấy thay đổi hẳn, cũng là chuyện hợp tình hợp lý thôi, hi vọng cháu có thể thông cảm."

"Bác Ôn, đừng nói thế, hiểu làm giữa con với bác gái chỉ sợ đã rất sâu,

muốn hóa giải phải có thời gian. Kì thật cháu cũng có chỗ không đúng, không nên lúc nào cũng nói cho sướng miệng, nếu có thể nhịn một chút, chuyện cũng không đến nỗi như vậy. Cháu cũng nên nói một tiếng xin lỗi, là cháu quá lỗ mãng rồi." Tạ Thiên Ngưng tự trách, nghĩ lại hành động của mình lúc nãy, quả thật có sai một chút.

Đinh Tiểu Nhiên vẫn luôn đứng bên cạnh, nhìn rõ ràng mọi chuyện, nghe Tạ Thiên Ngưng nói thế, trong lòng rất bất bình, khẽ oán trách: "Rõ ràng là bà ta sai, còn không biết xấu hổ nói thái độ cái gì, cắt."

"Tiểu Nhiên, đừng nói lung tung." Tạ Thiên Ngưng nghe cô nói, liền nhỏ giọng nhắc nhở cô.

"Mình nói sai à, vừa nãy thật sự là tức chết mình mà, rõ ràng là bà ta sai, nhưng lại nói là lỗi của chúng ta."

"Cậu đừng nói nữa có được không?"

"Được, được, được, coi như mình chưa nói gì. Thiên Ngưng, đi thôi, chúng ta giải quyết chuyện kia trước, cậu đã nói mượn tiền ịnh, không được đồi ý, nói trước rồi nha, không ít tiền đâu, hơn một triệu lận đó, đi thôi." Đinh Tiểu Nhiên vừa nói vừa lôi kéo Tạ Thiên Ngưng đi về phía quầy.

Nhưng chưa đi được vài bước đã bị Ôn Minh gọi lại: "Thiên Ngưng, chờ một chút."

"Bác Ôn, còn chuyện gì sao?" Tạ Thiên Ngưng quay lại, lễ phép hỏi.

"Thiên Ngưng, gần đây Ôn thị gặp một chút khó khăn, cháu có thể nói thật cho bác biết là cháu giở trò trong đó không, làm cho Ôn thị lâm vào khủng hoảng?" Ôn Minh nghiêm túc hỏi, hai mắt nhìn thẳng vào mặt cô, muốn một đáp án rõ ràng.

Nếu như thật sự là cô giở trò, tin rằng chỉ cần ông khuyên nhủ vài câu là Ôn thị có thể trở lại quỹ đạo rồi.

Nhưng mọi chuyện đều không như ông dự đoán.

Tạ Thiên Ngưng nghe câu này, trong lòng như bị trùng trùng điệp điệp đả kích, trên mặt là nụ cười khổ, trào phúng hỏi: "Bác Ôn, trong mắt bác, cháu là người như vậy sao?"

Cả buổi trời, thì ra người nhà họ Ôn vẫn luôn nghi ngờ cô phá hoại Ôn thị, cô thật là một kẻ bát hạnh, sống trước chưa yên sóng sau lại tới.

Thảo nào Lâm Thục Phân ghét cô thế, thì ra là có nguyên nhân trong đó, rất phức tạp.

"Đương nhiên bác biết cháu không phải người như thế, nhưng từ sau khi Thiếu Hoa bỏ cháu cưới Minh San, ngân hàng Thiên Tường vốn là đang giúp đỡ chúng ta đột nhiên dừng lại, làm cho Ôn thị rơi vào nguy cơ, giờ lại càng nghiêm trọng hơn, rất nhiều người đều đã rút tiền rồi, nếu không có ngân hàng Thiên Tường trợ giúp, chỉ sợ Ôn thị phải phá sản."

"Bác Ôn, cháu không biết nguy cơ của Ôn thị cái gì, nhưng cháu có thể dùng mạng mình để thề, cháu tuyệt đối không động tay động chân cái gì với Ôn thị. Cháu chỉ là một nhân vật cực kì nhỏ bé, làm sai có bản lĩnh lớn như vậy mà lay động được tập đoàn Ôn thị, điểm này bác hẳn là rất rõ ràng."

"Bạn trai của cháu thì sao, cậu ta không động vào à?" Ôn Minh hoài nghi nói.

"Được, giờ cháu liền cho bác câu trả lời, bác chờ đó." Tạ Thiên Ngưng lấy điện thoại trong túi ra, lập tức gọi cho Phong Khải Trạch, trước mặt Ôn Minh hỏi rõ chuyện: "Khỉ nhỏ, anh có làm gì với tập đoàn Ôn thị, để Ôn thị khủng hoảng không?"

"Không à, được, em tin anh."

Nói xong, cô cúp điện thoại, dùng giọng điệu cực kì khẳng định nói với Ôn Minh: "Bác Ôn, bạn trai cháu không có làm gì với Ôn thị, nên khủng hoảng của Ôn thị không có tí quan hệ gì với chúng cháu hết."

"Lời cậu ta nói, cháu cứ vậy mà tin à, ngộ nhỡ cậu ta lừa cháu thì sao?" Ôn Minh vẫn cứ không tin.

"Người khắp thế giới này có lừa cháu, chỉ có anh ấy là không. Cháu tin anh ấy, tin tưởng tuyệt đối. Bác Ôn, bác lại lần nữa làm lòng cháu lạnh, làm lòng cháu đau, không ngờ Tạ Thiên Ngưng cháu trong mắt người nhà họ Ôn các ngươi lại là một kẻ không chịu nổi như thế. Trước kia là hoài nghi cháu đùa giỡn tâm cơ, làm bỗng Tạ Minh San, sau lại nói cháu muốn đi phá hoại hạnh phúc của Ôn Thiếu Hoa và Tạ Minh San, giờ lại xoay ra,

ngay cả Ôn thị khủng hoảng cũng nghi ngờ cháu làm, trong mắt các người, có phải tất cả những chuyện xấu, đều là Tạ Thiên Ngưng cháu làm?" Tạ Thiên Ngung bắt đầu kích động, có chút không kiềm chế được chính mình.

"Thiên Ngung, đừng như vậy, vì loại người này mà tức giận làm gì, không đáng. Không phải cậu vừa nói mình thật thoái mái, tự tại sao, cậu muốn học mình, tự do tự tại một chút, đừng nóng giận nữa." Đinh Tiểu Nhiên an ủi cô, cực kì lý giải được tâm tình cô lúc này.

Không ngờ người nhà họ Ôn lại ghê tởm đến vậy, làm tổn thương người khác, lại còn hùng hồn mắng mỏ, giờ lại quay ra, chuyện xấu gì cũng đổ lên đầu người khác, thật sự là quá đáng.

Ôn Minh biết mình nói có mức quá đáng, nhưng đây đều là những điều trong lòng ông muốn nói, điều có thể làm bây giờ, là xin lỗi mà thôi: "Thiên Ngung, xin lỗi, nếu như bác Ôn nói sai rồi, làm cháu khổ sở, xin cháu thứ lỗi."

"Bác Ôn, nhà họ Ôn các người rốt cuộc còn muốn gây thêm bao nhiêu đau đớn trên người cháu nữa mới cam tâm?" Tạ Thiên Ngung nén nước mắt, cười khổ hỏi.

"Không có chuyện này nữa, cháu đừng suy nghĩ quá nhiều, bác còn có việc, bác đi trước." Ôn Minh cảm thấy không thể nào thu hồi cục diện, liền lựa chọn rời đi, chạy trốn hết thảy.

Ông chỉ là muốn bảo trụ tập đoàn Ôn thị, chẳng lẽ là sai sao?

Tuy rằng là giờ làm tổn thương Tạ Thiên Ngung, nhưng cuối cùng lại biết khủng khoảng của Ôn thị không có liên quan với cô, như vậy ông có thể tiết kiệm được đường vòng vèo.

-----oOo-----

Chương 126: Không thể nhịn được

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch nhận được điện thoại Tạ Thiên Ngung, trong lòng có chút buồn bực, nghĩ thế nào cũng cảm thấy không hợp, vì vậy nói với Cụ

Phong bên cạnh: "Dùng máy tính, tra tình hình tập đoàn Ôn thị, xem bọn họ tại sao rơi vào khủng hoảng?".

"Anh bạn, anh không thấy tôi đang bận rộn sao, xem tập đoàn Ôn thị gì, cái công ty nhỏ ấy, phá sản thì phá sản thôi, không đáng giá mấy tiền. Hơn nữa, bọn họ phá sản cùng chúng ta có quan hệ gì, chẳng lẽ anh còn muốn mua cái công ty tồi đó a? Ngay cả tôi cũng nhìn ra Ôn thị tồi đó không có triển vọng, anh không nhìn ra sao?" Mười ngón tay Cự Phong gõ trên bàn bận bìu làm việc, trong miệng liên tục nói mấy chữ "Tôi".

Hắn cho tới bây giờ không đem những công ty loại nhỏ để ở trong mắt, nhất là những lợi nhuận không đúng bất thường từ công ty. Khi trong đầu hắn không có vị trí tập đoàn Ôn thị, có thể thấy được cái công ty này chẳng ra gì, cho nên không muốn cùng loại công ty này phí thời gian.

"Trước đem chuyện này tạm gác lại, tra tình hình tập đoàn Ôn thị" Phong Khải Trạch không nói ra nguyên nhân, lại một lần nữa lạnh lùng nói ra.

Động tác Cự Phong dừng lại, thâm u nhìn anh một cái, suy nghĩ một chút, vì vậy đáp ứng: "Được, tôi lập tức tra".

Nếu như không hải có chuyện gì quan trọng, hắn tin Phong Khải Trạch sẽ không đi thăm dò những thứ không có lợi ích từ cái công ty vô vị kia. Dù sao người đầu óc tài năng xuất chúng quyết định cũng sẽ không có sai, hắn nghe lệnh là được rồi.

Mười ngón tay Cự Phong thông thạo gõ bàn phím, khoảng hai mươi phút sau, dùng sức ấn phím Enter, dựa theo thông tin trong máy tính cho thấy, lạnh nhạt nói: "Tập đoàn Ôn thị từ năm năm trước đã lỗ vốn, bởi vì có ngân hàng Thiên Tường viện trợ, cho nên mới không có phá sản, mà năm năm gần đây, dù cho ngân hàng Thiên Tường viện trợ, Ôn thị vẫn không thể xoay chuyển. Trước đó không lâu ngân hàng Thiên Tường đã chấm dứt viện trợ với tập đoàn Ôn thị, cho nên tập đoàn Ôn thị mới rơi vào khủng hoảng, liên tiếp gặp phải phá sản".

Nói xong tin tức chủ yếu, không nhịn được giễu cợt mấy câu: "Cái công ty tồi này a, nếu ngân hàng này ở trên trời bay xuống viện trợ năm năm mà không thể xoay chuyển, tôi là Chủ tịch ngân hàng Thiên Tường, đã sớm không giúp bọn họ, giúp loại công ty này, chẳng khác nào lãng phí tiền. Theo tôi thấy, tập đoàn Ôn thị này nên sớm phá sản, quả thực chính là lãng phí tài nguyên".

Phong Khải Trạch cũng không nói gì, suy nghĩ một chút, chung quy vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Ngân hàng Thiên Tường không phải là ngu ngốc, làm sao có thể tài trợ không công năm năm tập đoàn Ôn thị lỗ vốn, trong này nhất định có nguyên nhân gì.

Xem ra người Ôn gia nghi ngờ Tạ Thiên Ngưng giở trò quỷ với Ôn thị, cho nên mới vừa rồi gọi điện thoại cho anh hỏi anh có làm chuyện này hay không?

Người ở Ôn gia, quả thực chính là một đám ngu xuẩn vừa quý ích kỷ (Vân Vân: Phong ca khỏi nói, họ chính là ng` IQ còn thấp hơn cả EQ)

"Cự Phong, tra một chút Chủ tịch ngân hàng Thiên Tường là ai?".

"Không cần tra xét, tôi biết là ai, là một người phụ nữ gọi là Lâm Thư Nhu. Thế nào, anh đối với người phụ nữ kia có hứng thú sao?".

"Không có khả năng, bởi vì anh trừ quả táo ra, mọi thứ đều không thích. Đúng rồi, anh cùng với quả táo phát triển đến mức nào, chưa từng lên giường, lúc nào thì có thể uống rượu mừng của anh?" Cự Phong hỏi rất trực tiếp, rất rõ ràng, khuôn mặt cười xấu xa.

Phong Khải Trạch trừng mắt nhìn hắn một cái, lạnh lùng khiển trách: "Đầu cậu trừ muốn những chuyện như thế này, có hay không muốn cái khác?".

"Người đàn ông diện mạo vốn có, muốn chuyện như vậy rất bình thường. Nay, là anh em nói cho tôi một chút, anh cùng cô ấy ở chung một chỗ, có hay không nghĩ tới cái đó ----- cô ấy chính là người anh thích, nếu như ngay cả cái đó cũng không muốn, chỉ sợ anh phải đi tìm Khoa nam rồi".

"Làm chuyện của cậu đi, ít nói nhảm".

"Tôi hôm nay càng muốn nói nhảm. Khải Trạch, đuổi theo một phụ nữ tựa như ra chiến trường, phải nhận định tình hình, nên đánh thì đánh, nên thủ thì thủ, không thể chỉ đánh không tuân thủ, cũng không thể chỉ thủ mà không tấn công. Anh bây giờ chẳng qua là cưng chiều cô ấy, thì chẳng khác nào là thủ cô ấy, không có thể tấn công. Đừng nói là anh em tôi không nhắc nhở anh a, người phụ nữ chỉ thủ chờ không tấn công, rất dễ bị người khác đoạt đi. Hơn nữa phụ nữ trên giường rất có sức quyến rũ, tăng

sức lực a!" Cự Phong càng nói càng gian (Vân Vân: anh này rõ ràng "dạy trẻ hư" a)

"Chuyện của tôi không cần anh quan tâm, muốn kiếm tiền thì làm chuyện của cậu đi, nhớ, đừng quên tôi muốn năm mươi phần trăm cổ phần tập đoàn Hồng thị" Phong Khải Trạch xem thường nhìn chằm chằm hắn, không vui nói, nhưng trong lòng lại suy nghĩ những lời nói kia.

Đuối theo một phụ nữ, phải nhận định tình hình, nên đánh thì đánh, nên thủ thì thủ, không thể chỉ đánh không tuân thủ, cũng không thể chỉ thủ mà không tấn công.

Anh cũng đánh thế nào đây? Không lẽ thật giống như Cự Phong nói, trực tiếp chiếm hữu cô sao?

Không được, không thể làm như vậy.

Cự Phong không hề nhiều lời nữa, mười ngón tay lại bắt đầu gõ trên bàn phím, vừa làm vừa nói: "Khải Trạch, tôi thật sự không hiểu, anh tại sao lại muốn năm mươi phần trăm cổ phần tập đoàn Hồng thị đây, có năm mươi phần trăm Phong thị đế quốc chưa đủ sao? Sẽ không phải là ba anh ép anh cưới Hồng Thi Na, cho nên anh nghĩ kiểm soát tập đoàn Hồng thị, thay đổi quan hệ thông gia này đi?".

"Muốn thay đổi quan hệ thông gia, cần gì phải có năm mươi phần trăm cổ phần tập đoàn Hồng thị, nếu như tôi không gật đầu đồng ý cưới người đàn bà kia, ai có thể làm gì tôi?" Phong Khải Trạch khinh thường nói, cẩn bản không có đem cuộc hôn nhân này để ở trong mắt.

"Nếu như không phải vì chuyện này, vậy tại sao anh muốn cổ phần tập đoàn Hồng thị nhiều vậy? Không lẽ cũng muốn kiếm tiền của bọn họ?".

"Đầy đủ, rất đầy đủ, phi thường đầy đủ" Cự Phong đã rất rõ ràng, cho nên không hỏi nhiều nữa, bắt đầu làm việc hết sức.

Nếu như bọn họ có năm mươi phần trăm cổ phần Phong thị đế quốc cùng tập đoàn Hồng thị, vậy chẳng phải bọn họ chính là Lão Đại?

Cái này không tệ, chơi thật vui.

Phong Khải Trạch vừa nhìn biếu đồ phân tích trong máy vi tính, vừa nghĩ tới Tạ Thiên Ngưng lúc này đang làm gì, chuyên tâm, hơn nữa không bài trừ lẫn nhau.

Hôm nay anh không có theo bên người cô, không biết cô thế nào, chơi có vui không?

Tạ Thiên Ngưng ở trong ngân hàng cùng Tiểu Nhiên làm xong tất cả mọi chuyện rồi rời đi, nhớ tới lúc vừa rồi làm nghiệp vụ, những thái độ làm việc của nhân viên phục vụ, đó là tốt tới cực điểm, đơn giản chính là đem các cô giống như bà hoàng mà đối xử.

"Thiên Ngưng, mình trước kia thường xuyên đến ngân hàng Thiên Tường làm nghiệp vụ, chưa từng được đối xử giống như ngày hôm nay, cực kỳ thoái mái a. Tuy là mình không biết chuyện gì xảy ra, nhưng mình có thể dám chắc, nhất định là phúc của bạn, đừng quên, bạn bây giờ chính là bạn gái Phong Khải Trạch" Đinh Tiểu Nhiên đọc đường nói không ngừng, không có bị tiền thuê phòng làm áp lực, cả người lộ ra nhẹ nhõm rất nhiều, nụ cười trên mặt càng sáng lạn.

"Tiểu Nhiên, Khải Trạch rất bè bô, chưa bao giờ tùy tiện để lộ thân phận của mình, cho tới bây giờ, không có mấy người biết mình là bạn gái Phong Khải Trạch, cho nên xin bạn đừng đi xung quanh phát thanh, có được hay không?" Tạ Thiên Ngưng cầu khẩn, trong lòng một chút không hy vọng nhiều người biết chuyện này.

Quá nhiều người biết, cô giống như những nhân vật đại chúng kia, cả ngày bị phóng viên đuổi theo hỏi.

"Thiên Ngưng, chẳng lẽ bạn nghĩ cùng anh ta ngầm làm tình nhân sao? Tình yêu không công khai, coi như là tình yêu gì? Nếu như Phong Khải Trạch thật sự yêu bạn, vậy thì không sợ tình yêu hai người bị phơi bày ra".

"Vậy mình hỏi bạn, nếu như Phong Khải Trạch bây giờ đứng ở trước mặt bạn, bạn có thể nhận ra anh ấy chính là Phong Khải Trạch không?".

"Nếu như không phải là bạn nói, mình thật sự không biết ai là Phong Khải Trạch. Đừng nói là mình, sợ rằng chỉ có người Phong gia biết bộ dạng Phong Khải Trạch là thế nào, bởi vì anh ta chưa bao giờ lộ diện trước mặt truyền thông. Cho nên người biết anh ta không nhiều lắm, chỉ biết cái tên "Phong Khải Trạch" thôi".

Đinh Tiểu Nhiên vừa nói, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, vì vậy dừng bước lại, kinh ngạc hô to: "A ----".

Tạ Thiên Ngưng còn tưởng cô xảy ra chuyện gì, vì vậy lo lắng hỏi: "Tiểu Nhiên, làm sao vậy?".

"Thiên Ngưng, mình đột nhiên nghĩ đến một chuyện, một chuyện đáng sợ".

"Chuyện gì?".

"Bây giờ bốn phía truyền thông đều đưa tin, Đại thiếu gia Phong thị đế quốc Phong Khải Trạch, muốn kết hôn cùng Tiểu thư tập đoàn Hồng thị Hồng Thi Na. Nếu Phong Khải Trạch muốn kết hôn cùng Hồng Thi Na, vậy thế nào anh ta còn dây dưa với bạn? Thiên Ngưng, đây chính là vấn đề lớn, bạn không được bị người khác lừa gạt".

Mới vừa rồi bởi vì vô cùng phẫn khởi, làm cô thiếu chút nữa đem chuyện này quên.

"Bạn thấy Phong Khải Trạch ra mặt chấp nhận chuyện này sao? Tới cuối cùng cũng chỉ là báo chí truyền thông nói mà thôi, người trong cuộc cũng không ra mặt chứng minh, cho nên những tin này không thể tin tưởng" Biểu hiện Tạ Thiên Ngưng rất lạnh nhạt, căn bản không có vị chuyện này đả kích.

Không phải cô không có bị đả kích, mà cô đã sớm biết, hơn nữa Phong Khải Trạch đối với cô tìm mọi cách giải thích, nếu như cô vẫn còn để sự kiện này suy nghĩ lung tung, đó chính là tự tìm phiền phức.

"Thiên Ngưng, mình như thế nào luôn cảm thấy bạn và Phong Khải Trạch cùng đoạn tình yêu này sẽ không thuận lợi đây?" Đinh Tiểu Nhiên rất có cảm xúc, có lẽ là cảm thấy hai người bọn họ thân phận chênh lệch quá nhiều đi, cho nên mới nghĩ như vậy.

Đều nói nhà giàu sâu tựa như biển, chim sẻ nếu như muốn vào nhà giàu của phượng hoàng, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

"Coi như không suông sẻ, mình cũng sẽ đem nó suông sẻ đi. Tốt lắm, hôm nay chúng ta là đi dạo phố, chớ lêch khỏi nội dung chính, đi một chút đi" Tạ Thiên Ngưng lôi kéo Đinh Tiểu Nhiên đi tới cửa hàng trước mặt, không

nhớ cô nói không có chuyện này.

Cô làm sao không biết con đường này gian khổ, nhưng nếu đã quyết định đi trên con đường này, vậy thì không thể dễ dàng buông thả.

"Được rồi được rồi, bạn đừng kéo mình, châm một chút".

Hai người vừa định đến cửa hàng, điện thoại di động trong túi xách Đinh Tiểu Nhiên vang lên, vì vậy dừng lại, lấy ra xem một chút, phát hiện Tạ Chính Phong gọi đến, cảm thấy không hiểu ra sao cả.

"Thiên Ngưng, chú bạn gọi điện ở làm gì a?".

"Mình cũng không biết, nếu chú gọi cho bạn, vậy bạn nhận đi" Gương mặt Tạ Thiên Ngưng miễn cưỡng cười, thật ra thì cũng muốn biết tại sao?

Lúc trước cô đem số điện thoại di động Tiểu Nhiên cho chú, chì là vì dễ liên lạc với cô, không lẽ chú là tìm cô sao?

Đang lúc Tạ Thiên Ngưng đoán mò, bỗng nhiên nghe được Đinh Tiểu Nhiên kêu sợ hãi: "Cái gì? Tốt, con lập tức nói cho Thiên Ngưng, làm cho bạn ấy trở về".

Tạ Thiên Ngưng sờm đã bị cô bị một tiếng sợ hãi kia dọa sợ, thấy cô cúp điện thoại, lập tức lo lắng hỏi: "Tiểu Nhiên, chú của mình có phải hay không xảy ra chuyện gì?".

"Chú bạn bây giờ ở đang lâu thượng trên chung cư, bảo là muốn nhảy lâu tự vẫn. Gọi điện tới là Ninh Nghiên, dù áy không liên lạc được với bạn, đành phải gọi điện ở. Thiên Ngưng, bạn bây giờ định như thế nào?".

"Này còn nghĩ gì, đương nhiên là trở về xem một chút, đi" Tạ Thiên Ngưng vừa nghe Tạ Chính Phong muốn nhảy lâu tự vẫn, cả người gấp đến độ luống cuống, lập tức đi tới ven đường, ngăn chặn một chiếc xe taxi, sau đó ngồi vào.

Chú đang tốt không có khả năng vô duyên vô cớ muốn tự vẫn, trong đó nhất định là có nguyên nhân.

Đinh Tiểu Nhiên cũng lên xe, đi theo cùng.

Tạ Chính Phong ôm trong ngực một đồng mảnh vụn quần áo bị phá hủy,

trong mắt tràn đầy nước mắt, ngồi ở bên mép trên tầng mười của lầu, cả người có chút ngẩn ngơ, giống như là bị đả kích rất lớn, cảm xúc một chút cũng không ổn định, không ngừng thấp giọng lầm bầm.

"Mất, tất cả đều mất hết, thế giới này còn cái gì nữa, còn cái gì nữa?".

"Đều là một người ích kỷ, một người ích kỷ".

Trên sân thượng có rất nhiều người, mấy hộ gia đình nơi này, đi lên khuyên ông.

Ninh Nghiên đứng cách Tạ Chính Phong cự ly mười bước xa, hốt hoảng khuyên nhủ: "Chính Phong, ông đừng làm chuyện điên rồ được không, tôi đã gọi điện thoại cho Đinh Tiểu Nhien, nó nói lập tức nói cho Thiên Ngưng, rất nhanh Thiên Ngưng sẽ đến, ông đừng làm chuyện điên rồ a!".

"Ninh Nghiên, tôi biết bà rất hối hận gả cho tôi, bởi vì tôi không cho bà cuộc sống sung túc, tôi cũng biết rõ bà cùng Minh San xem thường tôi. Dù sai các người đều không quan tâm tôi, tôi sống hay chết, đối với các người mà nói cũng không có khác biệt, đúng không" Khuôn mặt Tạ Chính Phong cười gượng, đối với sinh mạng của mình một chút cũng không quan tâm.

Một người còn sống ngay cả người thân cũng không lo lắng, vậy thì ông sống còn ý nghĩa gì?

Không bằng chết cho xong chuyện.

"Chính Phong, ông đừng suy nghĩ lung tung, đây là không thể nào, đừng có như vậy được không?" Ninh Nghiên sốt ruột, trong lòng sợ rất nhiều.

Tuy rằng cô oán giận không có cuộc sống sung túc, nhưng nếu chồng chết, cuộc sống cô càng thêm không có cách nào vượt qua a! Huống chi bây giờ cuộc hôn nhân Tạ Minh San và Ôn Thiếu Hoa không ổn định, nếu là xảy ra chuyện gì, vậy thì làm sao bây giờ?

"Tôi không có suy nghĩ lung tung, bà cùng Minh San nói, tôi nghe được rất rõ ràng, cô hối hận lúc đầu không giống như Lâm Thư Nhu rời khỏi tôi, bà hận tôi không cho bà cuộc sống bà lớn giàu có, có đúng hay không?".

"Chính Phong, tôi, tôi chẳng qua chỉ là nói thiếu suy nghĩ một chút, ông đừng cho là thật, được không?".

"Có phải hay không nói thiếp suy nghĩ một chút, trong lòng bà rất rõ ràng, tôi cũng rất rõ ràng. Mẹ con các người để lòng tôi rét lạnh, trong nhà vốn có Thiên Ngưng theo tôi trò chuyện, nhưng mà các người lại đem nó bỏ đi, bây giờ còn đem ép tôi đến đường cùng. Ninh Nghiên, có phải hay không tôi chết, bà có thể sống tốt hơn một chút?".

Tạ Chính Phong nói, để cho người xung quanh bắt đầu chỉ chỏ Ninh Nghiên, có một số bà, càng dũng cảm trách móc cô: "Thân là vợ, tại sao có thể ghét bỏ chồng của mình đây? Mỗi người đều có mệnh giàu sang, nếu như cô không có mệnh đó, coi như cô cố gắng như thế nào, thì cũng giống như người nghèo".

"Đúng a, cũng là vợ chồng nhiều năm, có chuyện gì hai vợ chồng cùng nhau giải quyết mới phải".

"Ninh Nghiên a, con gái cô đâu, ba nó muốn tự vẫn, thế nào không đến khuyên nhủ?".

"Nó ----" Ninh Nghiên bị người khác nói xong rất mất mặt, thật muốn đào cái lỗ trốn vào, lúc người khác hỏi đến Tạ Minh San, cô càng thêm không biết nói cái gì mà chống đỡ.

Cô nên nói như thế nào mới phải?

Vốn những chuyện xấu từ gia đình, cô chỉ muốn nói ở nhà thì tốt rồi, căn bản không có để ý đến tai người ngoài, nhưng mà hôm nay không biết Tạ Chính Phong phát thần kinh gì, còn muốn làm ồn ào, còn phải nhảy lầu tự vẫn, thật là tức chết cô.

"Ninh Nghiên, cô nhanh bảo con gái cô quay về đi, để cho nó khuyên nhủ ba mình, bằng không thì thật sẽ chết người".

"Đúng vậy, nhanh gọi điện đi, để nó quay về. Nó không phải là gả vào nhà giàu sang sao, để cho nó cùng chồng của mình cùng nhau quay về, nói như vậy cũng có thể khuyên chồng cô không nên coi thường mạng sống của mình".

"Tôi, tôi ----" Ninh Nghiên muốn nói, nhưng lại không nói ra.

Không lẽ để cho cô trước mặt mọi người nói con gái của mình đem ép ba đến đường cùng sao?

Lúc này, cảnh sát đã đến hiện trường, chuẩn bị mọi thứ xong, dưới lầu có nệm hơi, chỉ lo sẽ hữu dụng.

Một chuyên viên đàm phán đi lên, từ từ đến gần, rất giản dị dễ gần cùng Tạ Chính Phong nói chuyện: "Tiên sinh, cuộc sống tốt đẹp thế nào, anh hà có gì nghĩ không ra đây? Cho dù gặp phải chuyện gì, luôn có biện pháp giải quyết, đúng không?".

"Anh không nên đến, còn dám đến gần, tôi liền nhảy xuống, đứng lại, không được tới nữa" Tạ Chính Phong cảnh cáo nói, không hy vọng bất luận kẻ nào đến gần ông.

Chuyên viên đàm phán không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là đứng lại tại chỗ, tiếp tục khuyên: "Tiên sinh, có thể nói cho tôi biết tại sao muôn coi thường mạng sống của mình?

"Tôi không muốn nói cho anh biết, anh cút cho tôi".

"Vậy ông có muốn cùng ai nói chuyện không, tôi lập tức tìm người đó tới?".

Tạ Chính Phong suy nghĩ một chút, trong đầu chỉ muốn một người, vì vậy nhẹ giọng nói: "Thiên Ngưng".

"Thiên Ngưng là ai, lập tức tìm cô ấy tới" Chuyên viên đàm phán hướng người phía sau nói.

"Thiên Ngưng hắn là cháu gái ông ấy đi".

"Đúng vậy a, Thiên Ngưng là cháu gái ông ấy. Kỳ quái, người này muốn chết, muốn gặp không phải là con gái mình, mà là cháu gái?".

Mọi người lại bắt đầu thảo luận ầm ĩ.

Ninh Nghiêm nghe chuyên viên nói, trong lòng không biết là mùi vị gì, hận Tạ Chính Phong không để cho cô mặt mũi, càng hận Tạ Thiên Ngưng ảnh hưởng đến cuộc sống của cô.

Nhưng mà không có biện pháp, bây giờ chồng cô muốn gặp không phải con gái, mà là cháu gái.

"Nhanh liên lạc với người này" Chuyên viên đàm phán không thấy người

gọi điện thoại liên lạc, vì vậy nhắc nhở một lần.

Ninh Nghiên suy nghĩ một chút, vì vậy tức giận trả lời: "Đã liên lạc, có lẽ đang trên đường đi".

"Vị này, xin hỏi cô cùng vị tiên sinh này quan hệ gì?" Chuyên gia đàm phán đổi với thái độ nói chuyện của Ninh Nghiên có chút bất mãn, nhưng mà vẫn giản dị dễ dàn nói với cô.

"Tôi là vợ của ông ấy" Ninh Nghiên thái độ vẫn như trước, trong giọng mang theo tức giận.

"Phu nhân, tiên sinh cô muốn tự vẫn, chẳng lẽ cô một chút đều không lo lắng sao?".

"Tôi thế nào không lo lắng, anh nơi nào thấy tôi không lo lắng? Tôi lo lắng có ích sao, tôi lo lắng ông ấy cũng không nhảy lầu tự vẫn sao? Bây giờ ông ấy chỉ suy nghĩ đều là Tạ Thiên Ngưng, trong lòng căn bản là không có vợ tôi đây, anh nói tôi lo lắng như thế nào?".

"Ninh Nghiên, đến lúc này, cô tại sao có thể nói những lời như vậy? Chồng cô trước khi chết muốn gặp không phải là cô, cũng không phải con gái cô, mà là cháu gái, cô không cảm thấy nên xét lại sao?".

"Đúng vậy, là lúc nào, còn có thể tức giận".

Các hàng xóm lại bắt đầu trách mắng Ninh Nghiên, cô tức giận đến nỗi con tam bành, nói thế này cũng không đúng, nói như thế cũng không đúng, dứt khoát cái gì cũng không nói.

Đi tới đi lui đều là Tạ Thiên Ngưng, Tạ Thiên Ngưng này rốt cuộc có cái gì tốt?

Lúc này, Tạ Thiên Ngưng vừa lúc quay về chung cư, từ dưới lầu nhìn lên, thật đúng thấy Tạ Chính Phong ngồi ở bên mép trên lầu thượng, dự định tự vẫn, dọa cô sợ đến một thân mồ hôi lạnh.

"Chú".

Hô to một tiếng, liền hướng thang máy chạy tới.

Đinh Tiểu Nhiên cũng đi lên nhìn một chút, thấy cao thế này, trong lòng

treo hô, nhưng vẫn là chạy đi theo Tạ Thiên Ngưng.

Không bao lâu, hai người liền đến sân thượng.

"Chú, chú làm cái gì vậy a, vừa mới qua sinh nhật mà tự vẫn, chú hò đồ sao?" Tạ Thiên Ngưng đi về phía trước, hơn nữa lo lắng Tạ Chính Phong sẽ ngã xuống.

Từ mười mấy tầng cao ngã xuống, cho dù phía dưới có nệm hơi, chỉ sợ cũng bị thương nặng.

"Thiên Ngưng, con đưa quần áo cho chú tất cả đều không còn, không còn. Chú tưởng rằng mùa đông năm nay có thể ấm áp trôi đi, nhưng mà bây giờ cũng bị mất đi" Tạ Chính Phong ôm một đồng mảnh vụn quần áo, lạnh lẽo khóc lên, khóc đến uất ức, có thể nhìn ra, trong lòng ông đau nhũng quần áo này, còn có một mảnh mác cùng bi thương.

"Chú, không sao cả, cháu sẽ giúp chú mua nữa, mua nữa là có".

"Không giống nhau, mua nữa cũng không giống nhau, không phải là bộ này, không giống nhau" Tạ Chính Phong càng khóc càng đau lòng, đơn giản chính là đau lòng muốn chết.

"Chú, cháu mua cho chú giống nhau như đúc, tất cả đều giống nhau như đúc, có được hay không?".

"Không phải là giống nhau như đúc, không phải là bộ này".

"Chú, đây là cháu tặng quần áo cho chú, chỉ cần cháu mua giống nhau như đúc tặng cho chú, vẫn là giống nhau, đúng không?".

"Không giống nhau, không giống nhau, tất cả đều không giống nhau" Cảm xúc Tạ Chính Phong càng thêm kích động, giống như là muôn tan vỡ, hướng dưới lâu liếc nhìn, dường như muôn nhảy.

"Chú, chẳng lẽ chú nỡ lòng bỏ cháu lại, đến tìm ba cháu sao? Tạ Thiên Ngưng vừa nói vừa di chuyển, muốn cảm hóa ông.

"Thiên Ngưng, cháu bây giờ rất khát, cháu cũng yên lòng, trên thế giới này không còn để cháu lưu luyến nữa, chết đi cho xong chuyện".

"Chú, nếu như cháu chết, một ngày nào đó cháu lấy chồng, ai tới dắt tay

cháu vào lề đường, ai tới đem cháu giao tay cho chú rể đây?".

"Chú ----" Tạ Chính Phong có chút do dự.

Chuyên viên đàm phán thấy tình hình có chuyển biến tốt, vì vậy cũng đi theo khuyên: "Tiên sinh, có thể thấy, nếu anh đem cháu gái này đi giống con gái, nếu anh ta đem con gái đói đãi cũng thế, vậy tại sao không cần cô ấy mà đi đây?".

"Người thân của tôi, cho tới bây giờ đều không lo lắng cho tôi, không lo lắng cho tôi, tôi sống so với chết còn khó chịu hơn".

"Chú, không lẽ cháu không phải là người nhà của chú sao, không lẽ chú ngay cả cháu cũng không cần sao?" Lần này Tạ Thiên Ngưng đã hiểu tại sao chú muốn tự vẫn, chẳng qua là tạm thời gác chuyện này qua một bên.

Nhất định là hai mẹ con Ninh Nghiên cùng Tạ Minh San lầm mòm rồi.

"Kể từ khi cháu đi, cháu sống ở nhà không còn ý nghĩa, bất kể là mệt mỏi, khó chịu, lạnh, đói bụng, cũng không có người lo lắng cho cháu. Chú thật sống không nổi" Tạ Chính Phong thổ lộ chua xót, các hàng xóm nghe được đồng tình, ôn ào trách móc Ninh Nghiên.

Ninh Nghiên càng ngày càng cảm thấy xấu hổ, nhưng mà lúc này, cô có thể nói gì?

Sau chuyện này, chỉ sợ cô không còn cách nào sống cùng Tạ Chính Phong được nữa.

"Chú, cho dù cháu ở nơi nào, cháu cũng sẽ lo lắng cho cháu, đến, đưa tay cho cháu, cháu không phải là đáp ứng cháu, phải giúp cháu tròng thật nhiều thật nhiều hoa sao, cháu còn chưa làm được, tại sao có thể cứ như vậy rời đi, đến, quay trở về đi" Tạ Thiên Ngưng vươn tay, từ từ đến gần.

Lúc này đây, Tạ Chính Phong không còn kêu cô đứng lại, mà là nhìn bàn tay tràn đầy ám áp kia, vừa rồi mắt hết ý chí, một lần nữa có ngọn lửa, vì vậy đem tay đưa ra.

"Chú, cháu biết cháu không bỏ cháu" Tạ Thiên Ngưng nắm lấy tay Tạ Chính Phong, sau đó từ từ bắt ông kéo trở lại, ôm ông thật chặt.

Mười năm nay, cháu cho cô tình yêu, còn hơn tình thương của ba, nếu

không phải bởi vì Tạ Minh San cùng Ôn Thiếu Hoa, cô tuyệt đối sẽ không rời đi.

"Đúng, chú không bỏ được cháu, chú đồng ý trồng hoa cho cháu, chú còn chưa làm, không thể chết được".

"Chú còn phải nhìn cháu lấy chồng, đúng không".

"Đúng đúng đúng, chú còn muốn nhìn cháu lấy chồng, nhìn cháu sẽ làm cô dâu thật xinh đẹp".

Lời nói của Tạ Thiên Ngưng, làm hàng xóm cũng cảm động, ngay cả chuyên viên đàm phán cũng không ngoại lệ.

Thì ra có một người như vậy, có thể dùng trái tim thay đổi tất cả.

Tạ Chính Phong đem mảnh vụn quần áo từ trong ngực, đưa tới trước mặt Tạ Thiên Ngưng, đau lòng nói: "Cháu đưa quần áo cho chú, tất cả bị kéo làm hư hết".

Tạ Thiên Ngưng cầm một chút mảnh vụn quần áo, nhìn một chút, rất tức giận, quay người lại, hướng về Ninh Nghiên rống to: "Dì nói, cháu hôm qua mới đưa quần áo cho chú, tại sao biến thành như vậy?".

"Dì, dì ----" Ninh Nghiên bị khí thế mãnh liệt của Tạ Thiên Ngưng làm sợ, hơn nữa có chút chột dạ, cho nên không dám nói gì?

Sớm biết bộ quần áo này đối với Tạ Chính Phong quan trọng thế nào, cô cũng không động.

"Dì nói a, dì tới cùng đã làm gì chú, đem chú giận muộn tự vẫn? Ninh Nghiên, cháu mười năm nay luôn miệng kính trọng gọi dì, nhưng cũng đại diện tôi sợ dì. Dì cùng Tạ Minh San luôn khi dễ chú, bây giờ chế giễu, đem ông ấy đến nỗi muộn tự vẫn, không lẽ hai mẹ con các người muốn bức ông ấy chết sao?".

"Dì cũng không muốn chuyện này sẽ nghiêm trọng như thế, ai biết ông ấy đem quần áo kia quan trọng như vậy? Lúc đó chẳng qua là hơi tức quá, cho nên mới ----".

"Quần áo là dì hủy, có đúng hay không?".

"Không phải dì" Ninh Nghiên không hề nghĩ ngợi, lập tức phủ nhận.

"Không phải dì, thì chính là Tạ Minh San, đúng không?".

"Này ----".

Ninh Nghiên lần này cứng họng, trong lòng vừa hoảng vừa vội, cẩn bản không biết nên nói như thế nào mới phải.

"Đó chính là Tạ Minh San cắt, các người tại sao muốn đem quần áo tôi cho chú cắt bỏ, dì nói a?" Tạ Thiên Ngưng lúc này đang trong cơn giận dữ, cẩn bản là không khống chế cỗ lửa giận, tức giận chất vấn Ninh Nghiên, trong lòng cẩn bản đem cô là dì mà đối xử.

Mười năm nay, dì đều đem cô như người giúp việc mà đối xử, cẩn bản là chưa từng lo lắng cho cô, như vậy dì a, có muốn hay không cũng không có cái gọi là.

"Tạ Thiên Ngung, cô còn cảm thấy không đủ xấu mặt sao? Có phải hay không nên đứng ở chỗ này nói chuyện" Ninh Nghiên không muốn nói, vì vậy nói sang chuyện khác.

"Tôi một chút không cảm thấy xấu mặt, ngược lại là dì, cảm thấy rất xấu mặt có đúng hay không? Dì a, hôm nay dì không nói rõ ràng tại sao đem quần áo chú cắt thành như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua, tôi nhất định ở chỗ này nói. Đừng hoài nghi tôi nói, Tạ Thiên Ngung tôi nói được là làm được. Bây giờ tôi, đã không còn là tôi trước kia, sẽ không để các người tùy ý bắt nạt. Nói, tại sao lại làm hỏng quần áo của chú?" Tạ Thiên Ngung đem lời nói ra, cường thế ra lệnh cho Ninh Nghiên nói hết thảy.

Hôm nay cô tức đến cực điểm, cũng nhịn đến cực điểm, không thể nhịn nữa, cho nên không muốn nhịn nữa.

-----oOo-----

Chương 127: Không thể nhịn được nữa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch nhận được điện thoại Tạ Thiên Ngung, trong lòng có

chút buồn bực, nghĩ thế nào cũng cảm thấy không hợp, vì vậy nói với Cự Phong bên cạnh: "Dùng máy tính, tra tình hình tập đoàn Ôn thị, xem bọn họ tại sao rơi vào khủng hoảng?".

"Anh bạn, anh không thấy tôi đang bận rộn sao, xem tập đoàn Ôn thị gì, cái công ty nhỏ ấy, phá sản thì phá sản thôi, không đáng giá mấy tiền. Hơn nữa, bọn họ phá sản cùng chúng ta có quan hệ gì, chẳng lẽ anh còn muốn mua cái công ty tôi đó a? Ngay cả tôi cũng nhìn ra Ôn thị tôi đó không có triển vọng, anh không nhìn ra sao?" Mười ngón tay Cự Phong gõ trên bàn bận bìu làm việc, trong miệng liên tục nói mấy chữ "Tôi".

Hắn cho tới bây giờ không đem những công ty loại nhỏ để ở trong mắt, nhất là những lợi nhuận không đúng bất thường từ công ty. Khi trong đầu hắn không có vị trí tập đoàn Ôn thị, có thể thấy được cái công ty này chẳng ra gì, cho nên không muốn cùng loại công ty này phí thời gian.

"Trước đem chuyện này tạm gác lại, tra tình hình tập đoàn Ôn thị" Phong Khải Trạch không nói ra nguyên nhân, lại một lần nữa lạnh lùng nói ra.

Động tác Cự Phong dừng lại, thâm u nhìn anh một cái, suy nghĩ một chút, vì vậy đáp ứng: "Được, tôi lập tức tra".

Nếu như không hỏi có chuyện gì quan trọng, hắn tin Phong Khải Trạch sẽ không đi thăm dò những thứ không có lợi ích từ cái công ty vô vị kia. Dù sao người đầu óc tài năng xuất chúng quyết định cũng sẽ không có sai, hắn nghe lệnh là được rồi.

Mười ngón tay Cự Phong thông thạo gõ bàn phím, khoảng hai mươi phút sau, dùng sức ấn phím Enter, dựa theo thông tin trong máy tính cho thấy, lạnh nhạt nói: "Tập đoàn Ôn thị từ năm năm trước đã lỗ vốn, bởi vì có ngân hàng Thiên Tường viện trợ, cho nên mới không có phá sản, mà năm năm gần đây, dù cho ngân hàng Thiên Tường viện trợ, Ôn thị vẫn không thể xoay chuyển. Trước đó không lâu ngân hàng Thiên Tường đã chấm dứt viện trợ với tập đoàn Ôn thị, cho nên tập đoàn Ôn thị mới rơi vào khủng hoảng, liên tiếp gặp phải phá sản".

Nói xong tin tức chủ yếu, không nhịn được giễu cợt mấy câu: "Cái công ty tôi này a, nếu ngân hàng này ở trên trời bay xuống viện trợ năm năm mà không thể xoay chuyển, tôi là Chủ tịch ngân hàng Thiên Tường, đã sớm không giúp bọn họ, giúp loại công ty này, chẳng khác nào lãng phí tiền. Theo tôi thấy, tập đoàn Ôn thị này nên sớm phá sản, quả thực chính là lãng

phí tài nguyên".

Phong Khải Trạch cũng không nói gì, suy nghĩ một chút, chung quy vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Ngân hàng Thiên Tường không phải là ngu ngốc, làm sao có thể tài trợ không công năm năm tập đoàn Ôn thị lỗ vốn, trong này nhất định có nguyên nhân gì.

Xem ra người Ôn gia nghi ngờ Tạ Thiên Ngưng giở trò quỷ với Ôn thị, cho nên mới vừa rồi gọi điện thoại cho anh hỏi anh có làm chuyện này hay không?

Người ở Ôn gia, quả thực chính là một đám ngu xuẩn vừa quý ích kỷ (Vân Vân: Phong ca khỏi nói, họ chính là ng` IQ còn thấp hơn cả EQ)

"Cự Phong, tra một chút Chủ tịch ngân hàng Thiên Tường là ai?".

"Không cần tra xét, tôi biết là ai, là một người phụ nữ gọi là Lâm Thư Nhu. Thế nào, anh đối với người phụ nữ kia có hứng thú sao?".

"Không có khả năng, bởi vì anh trừ quả táo ra, mọi thứ đều không thích. Đúng rồi, anh cùng với quả táo phát triển đến mức nào, chưa từng lên giường, lúc nào thì có thể uống rượu mừng của anh?" Cự Phong hỏi rất trực tiếp, rất rõ ràng, khuôn mặt cười xấu xa.

Phong Khải Trạch trùng mắt nhìn hắn một cái, lạnh lùng khiển trách: "Đầu cậu trừ muốn những chuyện như thế này, có hay không muốn cái khác?".

"Người đàn ông diện mạo vốn có, muốn chuyện như vậy rất bình thường. Nay, là anh em nói cho tôi một chút, anh cùng cô ấy ở chung một chỗ, có hay không nghĩ tới cái đó ----- cô ấy chính là người anh thích, nếu như ngay cả cái đó cũng không muốn, chỉ sợ anh phải đi tìm Khoa nam rồi".

"Làm chuyện của cậu đi, ít nói nhảm".

"Tôi hôm nay càng muốn nói nhảm. Khải Trạch, đuổi theo một phụ nữ tựa như ra chiến trường, phải nhận định tình hình, nên đánh thì đánh, nên thủ thì thủ, không thể chỉ đánh không tuân thủ, cũng không thể chỉ thủ mà không tấn công. Anh bây giờ chẳng qua là cưng chiều cô ấy, thì chẳng khác nào là thủ cô ấy, không có thể tấn công. Đừng nói là anh em tôi

không nhắc nhở anh a, người phụ nữ chỉ thủ chó không tấn công, rất dễ bị người khác đoạt đi. Hơn nữa phụ nữ trên giường rất có sức quyến rũ, tăng sức lực a!" Cự Phong càng nói càng gian (Vân Vân: anh này rõ ràng "dạy trẻ hư" a)

"Chuyện của tôi không cần anh quan tâm, muốn kiếm tiền thì làm chuyện của cậu đi, nhớ, đừng quên tôi muốn năm mươi phần trăm cổ phần tập đoàn Hồng thị" Phong Khải Trạch xem thường nhìn chằm chằm hắn, không vui nói, nhưng trong lòng lại suy nghĩ những lời nói kia.

Đuối theo một phụ nữ, phải nhận định tình hình, nên đánh thì đánh, nên thủ thì thủ, không thể chỉ đánh không tuân thủ, cũng không thể chỉ thủ mà không tấn công.

Anh cũng đánh thế nào đây? Không lẽ thật giống như Cự Phong nói, trực tiếp chiếm hữu cô sao?

Không được, không thể làm như vậy.

Cự Phong không hề nhiều lời nữa, mười ngón tay lại bắt đầu gõ trên bàn phím, vừa làm vừa nói: "Khải Trạch, tôi thật sự không hiểu, anh tại sao lại muốn năm mươi phần trăm cổ phần tập đoàn Hồng thị đây, có năm mươi phần trăm Phong thị để quốc chưa đủ sao? Sẽ không phải là ba anh ép anh cưới Hồng Thi Na, cho nên anh nghĩ kiểm soát tập đoàn Hồng thị, thay đổi quan hệ thông gia này đi?".

"Muốn thay đổi quan hệ thông gia, cần gì phải có năm mươi phần trăm cổ phần tập đoàn Hồng thị, nếu như tôi không gật đầu đồng ý cưới người đàn bà kia, ai có thể làm gì tôi?" Phong Khải Trạch khinh thường nói, cẩn bản không có đem cuộc hôn nhân này để ở trong mắt.

"Nếu như không phải vì chuyện này, vậy tại sao anh muốn cổ phần tập đoàn Hồng thị nhiều vậy? Không lẽ cũng muốn kiếm tiền của bọn họ?".

"Nhìn người Hồng gia không vừa mắt, lý do này đầy đủ chưa?".

"Đầy đủ, rất đầy đủ, phi thường đầy đủ" Cự Phong đã rất rõ ràng, cho nên không hỏi nhiều nữa, bắt đầu làm việc hết sức.

Nếu như bọn họ có năm mươi phần trăm cổ phần Phong thị để quốc cùng tập đoàn Hồng thị, vậy chẳng phải bọn họ chính là Lão Đại?

Cái này không tệ, chơi thật vui.

Phong Khải Trạch vừa nhìn biểu đồ phân tích trong máy vi tính, vừa nghĩ tới Tạ Thiên Ngưng lúc này đang làm gì, chuyên tâm, hơn nữa không bài trừ lẫn nhau.

Hôm nay anh không có theo bên người cô, không biết cô thế nào, chơi có vui không?

Tạ Thiên Ngưng ở trong ngân hàng cùng Tiểu Nhiên làm xong tất cả mọi chuyện rồi rời đi, nhớ tới lúc vừa rồi làm nghiệp vụ, những thái độ làm việc của nhân viên phục vụ, đó là tốt tới cực điểm, đơn giản chính là đem các cô giống như bà hoàng mà đối xử.

"Thiên Ngưng, mình trước kia thường xuyên đến ngân hàng Thiên Tường làm nghiệp vụ, chưa từng được đối xử giống như ngày hôm nay, cực kỳ thoải mái a. Tuy là mình không biết chuyện gì xảy ra, nhưng mình có thể dám chắc, nhất định là phúc của bạn, đừng quên, bạn bây giờ chính là bạn gái Phong Khải Trạch" Đinh Tiểu Nhiên đọc đường nói không ngừng, không có bị tiền thuê phòng làm áp lực, cả người lộ ra nhẹ nhõm rất nhiều, nụ cười trên mặt càng sáng lạn.

"Tiểu Nhiên, Khải Trạch rất bè bộn, chưa bao giờ tùy tiện để lộ thân phận của mình, cho tới bây giờ, không có mấy người biết mình là bạn gái Phong Khải Trạch, cho nên xin bạn đừng đi xung quanh phát thanh, có được hay không?" Tạ Thiên Ngưng cầu khẩn, trong lòng một chút không hy vọng nhiều người biết chuyện này.

Quá nhiều người biết, cô giống như những nhân vật đại chúng kia, cả ngày bị phóng viên đuổi theo hỏi.

"Thiên Ngưng, chẳng lẽ bạn nghĩ cùng anh ta ngầm làm tình nhân sao? Tình yêu không công khai, coi như là tình yêu gì? Nếu như Phong Khải Trạch thật sự yêu bạn, vậy thì không sợ tình yêu hai người bị phơi bày ra".

"Vậy mình hỏi bạn, nếu như Phong Khải Trạch bây giờ đứng ở trước mặt bạn, bạn có thể nhận ra anh ấy chính là Phong Khải Trạch không?".

"Nếu như không phải là bạn nói, mình thật sự không biết ai là Phong Khải Trạch. Đừng nói là mình, sợ rằng chỉ có người Phong gia biết bộ dạng Phong Khải Trạch là thế nào, bởi vì anh ta chưa bao giờ lộ diện trước

mặt truyền thông. Cho nên người biết anh ta không nhiều lắm, chỉ biết cái tên "Phong Khải Trạch" thôi".

Đinh Tiểu Nhiên vừa nói, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, vì vậy dừng bước lại, kinh ngạc hô to: "A -----".

Tạ Thiên Ngưng còn tưởng cô xảy ra chuyện gì, vì vậy lo lắng hỏi: "Tiểu Nhiên, làm sao vậy?".

"Thiên Ngưng, mình đột nhiên nghĩ đến một chuyện, một chuyện đáng sợ".

"Chuyện gì?".

"Bây giờ bốn phía truyền thông đều đưa tin, Đại thiếu gia Phong thị đế quốc Phong Khải Trạch, muốn kết hôn cùng Tiểu thư tập đoàn Hồng thị Hồng Thi Na. Nếu Phong Khải Trạch muốn kết hôn cùng Hồng Thị Na, vậy thế nào anh ta còn dây dưa với bạn? Thiên Ngưng, đây chính là vấn đề lớn, bạn không được bị người khác lừa gạt".

Mới vừa rồi bởi vì vô cùng phấn khởi, làm cô thiếu chút nữa đem chuyện này quên.

"Bạn thấy Phong Khải Trạch ra mặt chấp nhận chuyện này sao? Tới cuối cùng cũng chỉ là báo chí truyền thông nói mà thôi, người trong cuộc cũng không ra mặt chứng minh, cho nên những tin này không thể tin tưởng" Biểu hiện Tạ Thiên Ngưng rất lạnh nhạt, căn bản không có vị chuyện này đả kích.

Không phải cô không có bị đả kích, mà cô đã sớm biết, hơn nữa Phong Khải Trạch đối với cô tìm mọi cách giải thích, nếu như cô vẫn còn để sự kiện này suy nghĩ lung tung, đó chính là tự tìm phiền phức.

"Thiên Ngưng, mình như thế nào luôn cảm thấy bạn và Phong Khải Trạch cùng đoạn tình yêu này sẽ không thuận lợi đây?" Đinh Tiểu Nhiên rất có cảm xúc, có lẽ là cảm thấy hai người bọn họ thân phận chênh lệch quá nhiều đi, cho nên mới nghĩ như vậy.

Đều nói nhà giàu sâu tựa như biển, chim sẻ nếu như muốn vào nhà giàu của phượng hoàng, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

"Coi như không suông sẻ, mình cũng sẽ đem nó suông sẻ đi. Tốt lắm, hôm nay chúng ta là đi dạo phố, chớ lệch khỏi nội dung chính, đi một chút đi" Tạ Thiên Ngưng lôi kéo Đinh Tiểu Nhiên đi tới cửa hàng trước mặt, không nhớ cô nói không có chuyện này.

Cô làm sao không biết con đường này gian khổ, nhưng nếu đã quyết định đi trên con đường này, vậy thì không thể dễ dàng buông thả.

"Được rồi được rồi, bạn đừng kéo mình, chậm một chút".

Hai người vừa định đến cửa hàng, điện thoại di động trong túi xách Đinh Tiểu Nhiên vang lên, vì vậy dừng lại, lấy ra xem một chút, phát hiện Tạ Chính Phong gọi đến, cảm thấy không hiểu ra sao cả.

"Thiên Ngưng, chú bạn gọi điện ành làm gì a?".

"Mình cũng không biết, nếu chú gọi cho bạn, vậy bạn nhận đi" Gương mặt Tạ Thiên Ngưng miễn cưỡng cười, thật ra cũng muốn biết tại sao?

Lúc trước cô đem số điện thoại di động Tiểu Nhiên cho chú, chì là vì dễ liên lạc với cô, không lẽ chú là tìm cô sao?

Đang lúc Tạ Thiên Ngưng đoán mò, bỗng nhiên nghe được Đinh Tiểu Nhiên kêu sợ hãi: "Cái gì? Tốt, con lập tức nói cho Thiên Ngưng, làm cho bạn ấy trở về".

Tạ Thiên Ngưng sớm đã bị cô bị một tiếng sợ hãi kia dọa sợ, thấy cô cúp điện thoại, lập tức lo lắng hỏi: "Tiểu Nhiên, chú của mình có phải hay không xảy ra chuyện gì?".

"Chú bạn bây giờ ở đang lâu thương trên chung cư, bảo là muốn nhảy lâu tự vẫn. Gọi điện tới là Ninh Nghiên, dù ấy không liên lạc được với bạn, đành phải gọi điện ành. Thiên Ngưng, bạn bây giờ định như thế nào?".

"Này còn nghĩ gì, đương nhiên là trở về xem một chút, đi" Tạ Thiên Ngưng vừa nghe Tạ Chính Phong muốn nhảy lâu tự vẫn, cả người gấp đến độ luồng cuồng, lập tức đi tới ven đường, ngăn chặn một chiếc xe taxi, sau đó ngồi vào.

Chú đang tốt không có khả năng vô duyên vô cớ muốn tự vẫn, trong đó nhất định là có nguyên nhân.

Đinh Tiểu Nhiên cũng lên xe, đi theo cùng.

Tạ Chính Phong ôm trong ngực một đống mảnh vụn quần áo bị phá hủy, trong mắt tràn đầy nước mắt, ngồi ở bên mép trên tầng mười của lầu, cả người có chút ngẩn ngơ, giống như là bị đả kích rất lớn, cảm xúc một chút cũng không ổn định, không ngừng thấp giọng lầm bẩm.

"Mất, tất cả đều mất hết, thế giới này còn cái gì nữa, còn cái gì nữa?".

"Đều là một người ích kỷ, một người ích kỷ".

Trên sân thượng có rất nhiều người, mấy hộ gia đình nơi này, đi lên khuyên ông.

Ninh Nghiên đứng cách Tạ Chính Phong cự ly mười bước xa, hốt hoảng khuyên nhủ: "Chính Phong, ông đừng làm chuyện điên rồ được không, tôi đã gọi điện thoại cho Đinh Tiểu Nhien, nó nói lập tức nói cho Thiên Ngưng, rất nhanh Thiên Ngưng sẽ đến, ông đừng làm chuyện điên rồ a!".

"Ninh Nghiên, tôi biết bà rất hối hận gả cho tôi, bởi vì tôi không cho bà cuộc sống sung túc, tôi cũng biết rõ bà cùng Minh San xem thường tôi. Dù sai các người đều không quan tâm tôi, tôi sống hay chết, đối với các người mà nói cũng không có khác biệt, đúng không" Khuôn mặt Tạ Chính Phong cười gượng, đối với sinh mạng của mình một chút cũng không quan tâm.

Một người còn sống ngay cả người thân cũng không lo lắng, vậy thì ông sống còn ý nghĩa gì?

Không bằng chết cho xong chuyện.

"Chính Phong, ông đừng suy nghĩ lung tung, đây là không thể nào, đừng có như vậy được không?" Ninh Nghiên sốt ruột, trong lòng sợ rất nhiều.

Tuy rằng cô oán giận không có cuộc sống sung túc, nhưng nếu chồng chết, cuộc sống cô càng thêm không có cách nào vượt qua a! Huống chi bây giờ cuộc hôn nhân Tạ Minh San và Ôn Thiếu Hoa không ổn định, nếu là xảy ra chuyện gì, vậy thì làm sao bây giờ?

"Tôi không có suy nghĩ lung tung, bà cùng Minh San nói, tôi nghe được rất rõ ràng, cô hối hận lúc đâu không giống như Lâm Thư Nhu rời khỏi tôi, bà hận tôi không cho bà cuộc sống bà lớn giàu có, có đúng hay không?".

"Chính Phong, tôi, tôi chẳng qua chỉ là nói thiếp suy nghĩ một chút, ông đừng cho là thật, được không?".

"Có phải hay không nói thiếp suy nghĩ một chút, trong lòng bà rất rõ ràng, tôi cũng rất rõ ràng. Mẹ con các người để lòng tôi rét lạnh, trong nhà vốn có Thiên Ngung theo tôi trò chuyện, nhưng mà các người lại đem nó bỏ đi, bây giờ còn đem ép tôi đến đường cùng. Ninh Nghiên, có phải hay không tôi chết, bà có thể sống tốt hơn một chút?".

Tạ Chính Phong nói, để cho người xung quanh bắt đầu chỉ chỏ Ninh Nghiên, có một số bà, càng dũng cảm trách móc cô: "Thân là vợ, tại sao có thể ghét bỏ chồng của mình đây? Mỗi người đều có mệnh giàu sang, nếu như cô không có mệnh đó, coi như cô cố gắng như thế nào, thì cũng giống như người nghèo".

"Đúng a, cũng là vợ chồng nhiều năm, có chuyện gì hai vợ chồng cùng nhau giải quyết mới phải".

"Ninh Nghiên a, con gái cô đâu, ba nó muốn tự vẫn, thế nào không đến khuyên nhủ?".

"Nó ----" Ninh Nghiên bị người khác nói xong rất mất mặt, thật muốn đào cái lỗ trốn vào, lúc người khác hỏi đến Tạ Minh San, cô càng thêm không biết nói cái gì mà chống đỡ.

Cô nên nói như thế nào mới phải?

Vốn những chuyện xấu từ gia đình, cô chỉ muốn nói ở nhà thì tốt rồi, cẩn bản không có để ý đến tai người ngoài, nhưng mà hôm nay không biết Tạ Chính Phong phát thần kinh gì, còn muốn làm ồn ào, còn phải nhảy lầu tự vẫn, thật là tức chết cô.

"Ninh Nghiên, cô nhanh bảo con gái cô quay về đi, để cho nó khuyên nhủ ba mình, bằng không thì thật sẽ chết người".

"Đúng vậy, nhanh gọi điện đi, để nó quay về. Nó không phải là gả vào nhà giàu sang sao, để cho nó cùng chồng của mình cùng nhau quay về, nói như vậy cũng có thể khuyên chồng cô không nên coi thường mạng sống của mình".

"Tôi, tôi -----" Ninh Nghiên muốn nói, nhưng lại không nói ra.

Không lẽ để cho cô trước mặt mọi người nói con gái của mình đem ép ba đến đường cùng sao?

Lúc này, cảnh sát đã đến hiện trường, chuẩn bị mọi thứ xong, dưới lâu có nệm hơi, chỉ lo sẽ hữu dụng.

Một chuyên viên đàm phán đi lên, từ từ đến gần, rất giản dị dễ gần cùng Tạ Chính Phong nói chuyện: "Tiên sinh, cuộc sống tốt đẹp thế nào, anh hà cớ gì nghĩ không ra đây? Cho dù gấp phải chuyện gì, luôn có biện pháp giải quyết, đúng không?".

"Anh không nên đến, còn dám đến gần, tôi liền nhảy xuống, đứng lại, không được tới nữa" Tạ Chính Phong cảnh cáo nói, không hy vọng bất luận kẻ nào đến gần ông.

Chuyên viên đàm phán không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là đứng lại tại chỗ, tiếp tục khuyên: "Tiên sinh, có thể nói cho tôi biết tại sao muốn coi thường mạng sống của mình?

"Tôi không muốn nói cho anh biết, anh cút cho tôi".

"Vậy ông có muốn cùng ai nói chuyện không, tôi lập tức tìm người đó nói?".

Tạ Chính Phong suy nghĩ một chút, trong đầu chỉ muốn một người, vì vậy nhẹ giọng nói: "Thiên Ngưng".

"Thiên Ngưng là ai, lập tức cô ấy tới" Chuyên viên đàm phán hướng người phía sau nói.

"Thiên Ngưng hắn là cháu gái ông ấy đi".

"Đúng vậy a, Thiên Ngưng là cháu gái ông ấy. Kỳ quái, người này muốn chết, muốn gấp không phải là con gái mình, mà là cháu gái?".

Mọi người lại bắt đầu thảo luận ầm ĩ.

Ninh Nghiêm nghe chuyên viên nói, trong lòng không biết là mùi vị gì, hận Tạ Chính Phong không để cho cô mặt mũi, càng hận Tạ Thiên Ngưng ảnh hưởng đến cuộc sống của cô.

Nhưng mà không có biện pháp, bây giờ chồng cô muốn gấp không phải

con gái, mà là cháu gái.

"Nhanh liên lạc với người này" Chuyên viên đàm phán không thấy người gọi điện thoại liên lạc, vì vậy nhắc nhớ một lần.

Ninh Nghiên suy nghĩ một chút, vì vậy tức giận trả lời: "Đã liên lạc, có lẽ đang trên đường đi".

"Vị này, xin hỏi cô cùng vị tiên sinh này quan hệ gì?" Chuyên gia đàm phán đối với thái độ nói chuyện của Ninh Nghiên có chút bất mãn, nhưng mà vẫn giản dị dễ dàn nói với cô.

"Tôi là vợ của ông ấy" Ninh Nghiên thái độ vẫn như trước, trong giọng mang theo tức giận.

"Phu nhân, tiên sinh cô muốn tự vẫn, chẳng lẽ cô một chút đều không lo lắng sao?".

"Tôi thế nào không lo lắng, anh nơi nào thấy tôi không lo lắng? Tôi lo lắng có ích sao, tôi lo lắng ông ấy cũng không nhảy lầu tự vẫn sao? Bây giờ ông ấy chỉ suy nghĩ đều là Tạ Thiên Ngưng, trong lòng căn bản là không có vợ tôi đây, anh nói tôi lo lắng như thế nào?".

"Ninh Nghiên, đến lúc này, cô tại sao có thể nói những lời như vậy? Chồng cô trước khi chết muốn gặp không phải là cô, cũng không phải con gái cô, mà là cháu gái, cô không cảm thấy nên xét lại sao?".

"Đúng vậy, là lúc nào, còn có thể tức giận".

Các hàng xóm lại bắt đầu trách mắng Ninh Nghiên, cô tức giận đến nỗi cơn tam bành, nói thế này cũng không đúng, nói như thế cũng không đúng, dứt khoát cái gì cũng không nói.

Đi tới đi lui đều là Tạ Thiên Ngưng, Tạ Thiên Ngưng này rốt cuộc có cái gì tốt?

Lúc này, Tạ Thiên Ngưng vừa lúc quay về chung cư, từ dưới lầu nhìn lên, thật đúng thấy Tạ Chính Phong ngồi ở bên mép trên lầu thượng, dự định tự vẫn, dọa cô sợ đến một thân mồ hôi lạnh.

"Chú".

Hô to một tiếng, liền hướng thang máy chạy tới.

Đinh Tiểu Nhiên cũng đi lên nhìn một chút, thấy cao thế này, trong lòng treo hông, nhưng vẫn là chạy đi theo Tạ Thiên Ngưng.

Không bao lâu, hai người liền đến sân thượng.

"Chú, chú làm cái gì vậy a, vừa mới qua sinh nhật mà tự vẫn, chú hò đồ sao?" Tạ Thiên Ngưng đi về phía trước, hơn nữa lo lắng Tạ Chính Phong sẽ ngã xuống.

Từ mười mấy tầng cao ngã xuống, cho dù phía dưới có nệm hơi, chỉ sợ cũng bị thương nặng.

"Thiên Ngưng, con đưa quần áo cho chú tất cả đều không còn, không còn. Chú tưởng rằng mùa đông năm nay có thể ấm áp trôi đi, nhưng mà bây giờ cũng bị mất đi" Tạ Chính Phong ôm một đống mảnh vụn quần áo, lạnh lẽo khóc lên, khóc đến uất ức, có thể nhìn ra, trong lòng ông đau những quần áo này, còn có một mất mát cùng bi thương.

"Chú, không sao cả, cháu sẽ giúp chú mua nữa, mua nữa là có".

"Không giống nhau, mua nữa cũng không giống nhau, không phải là bộ này, không giống nhau" Tạ Chính Phong càng khóc càng đau lòng, đơn giản chính là đau lòng muốn chết.

"Chú, cháu mua cho chú giống nhau như đúc, tất cả đều giống nhau như đúc, có được hay không?".

"Không phải là giống nhau như đúc, không phải là bộ này".

"Chú, đây là cháu tặng quần áo cho chú, chỉ cần cháu mua giống nhau như đúc tặng cho chú, vẫn là giống nhau, đúng không?".

"Không giống nhau, không giống nhau, tất cả đều không giống nhau" Cảm xúc Tạ Chính Phong càng thêm kích động, giống như là muốn tan vỡ, hướng dưới lâu liếc nhìn, dường như muốn nhảy.

"Chú, chẳng lẽ chú nỡ lòng bỏ cháu lại, đến tìm ba cháu sao? Tạ Thiên Ngưng vừa nói vừa di chuyển, muốn cảm hóa ông.

"Thiên Ngưng, cháu bây giờ rất khát, chú cũng yên lòng, trên thế giới này

không còn để chú lưu luyến nữa, chết đi cho xong chuyện".

"Chú, nếu như chú chết, một ngày nào đó cháu lấy chồng, ai tới dắt tay cháu vào lễ đường, ai tới đem cháu giao tay cho cháu rể đây?".

"Chú ----" Tạ Chính Phong có chút do dự.

Chuyên viên đàm phán thấy tình hình có chuyển biến tốt, vì vậy cũng đi theo khuyên: "Tiên sinh, có thể thấy, nếu anh đem cháu gái này đi giống con gái, nếu anh ta đem con gái đối đãi cũng thế, vậy tại sao không cần cô ấy mà đi đây?".

"Người thân của tôi, cho tới bây giờ đều không lo lắng cho tôi, không lo lắng cho tôi, tôi sống so với chết còn khó chịu hơn".

"Chú, không lẽ cháu không phải là người nhà của chú sao, không lẽ cháu ngay cả cháu cũng không cần sao?" Lần này Tạ Thiên Ngưng đã hiểu tại sao chú muốn tự vẫn, chẳng qua là tạm thời gác chuyện này qua một bên.

Nhất định là hai mẹ con Ninh Nghiên cùng Tạ Minh San lầm mồm rồi.

"Kể từ khi cháu đi, cháu sống ở nhà không còn ý nghĩa, bất kể là mệt mỏi, khó chịu, lạnh, đói bụng, cũng không có người lo lắng cho cháu. Chú thật sống không nổi" Tạ Chính Phong thô lộ chua xót, các hàng xóm nghe được đồng tình, ồn ào trách móc Ninh Nghiên.

Ninh Nghiên càng ngày càng cảm thấy xấu hổ, nhưng mà lúc này, cô có thể nói gì?

Sau chuyện này, chỉ sợ cô không còn cách nào sống cùng Tạ Chính Phong được nữa.

"Chú, cho dù cháu ở nơi nào, cháu cũng sẽ lo lắng cho cháu, đến, đưa tay cho cháu, cháu không phải là đáp ứng cháu, phải giúp cháu trống thật nhiều thật nhiều hoa sao, cháu còn chưa làm được, tại sao có thể cứ như vậy rời đi, đến, quay trở về đi" Tạ Thiên Ngưng vươn tay, từ từ đến gần.

Lúc này đây, Tạ Chính Phong không còn kêu cô đứng lại, mà là nhìn bàn tay tràn đầy ám áp kia, vừa rồi mất hết ý chí, một lần nữa có ngọn lửa, vì vậy đem tay đưa ra.

"Chú, cháu biết chú không bỏ cháu" Tạ Thiên Ngưng nắm lấy tay Tạ

Chính Phong, sau đó từ từ bắt ông kéo trở lại, ôm ông thật chặt.

Mười năm nay, chú cho cô tình yêu, còn hơn tình thương của ba, nếu không phải bởi vì tạ Minh San cùng Ôn Thiếu Hoa, cô tuyệt đối sẽ không rời đi.

"Đúng, chú không bở được cháu, chú đồng ý trồng hoa cho cháu, chú còn chưa làm, không thể chết được".

"Chú còn phải nhìn cháu lấy chồng, đúng không".

"Đúng đúng đúng, chú còn muốn nhìn cháu lấy chồng, nhìn cháu sẽ làm cô dâu thật xinh đẹp".

Lời nói của Tạ Thiên Ngưng, làm hàng xóm cũng cảm động, ngay cả chuyên viên đàm phán cũng không ngoại lệ.

Thì ra có một người như vậy, có thể dùng trái tim thay đổi tất cả.

Tạ Chính Phong đem mảnh vụn quần áo từ trong ngực, đưa tới trước mặt Tạ Thiên Ngưng, đau lòng nói: "Cháu đưa quần áo cho chú, tất cả bị kéo làm hư hết".

Tạ Thiên Ngưng cầm một chút mảnh vụn quần áo, nhìn một chút, rất tức giận, quay người lại, hướng về Ninh Nghiên rống to: "Dì nói, cháu hôm qua mới đưa quần áo cho chú, tại sao biến thành như vậy?".

"Dì, dì ----" Ninh Nghiên bị khí thế mãnh liệt của Tạ Thiên Ngưng làm sợ, hồn nőa có chút chột dạ, cho nên không dám nói gì?

Sớm biết bộ quần áo này đối với Tạ Chính Phong quan trọng thế nào, cô cũng không động.

"Dì nói a, dì tới cùng đã làm gì chú, đem cháu giận muộn tự vẫn? Ninh Nghiên, cháu mười năm nay luôn miệng kính trọng gọi dì, nhưng cũng đại diện tôi sợ dì. Dì cùng Tạ Minh San luôn khi dễ chú, bây giờ chế giễu, đem ông ấy đến nỗi muộn tự vẫn, không lẽ hai mẹ con các người muốn bức ông ấy chết sao?".

"Dì cũng không muốn chuyện này sẽ nghiêm trọng như thế, ai biết ông ấy đem quần áo kia quan trọng như vậy? Lúc đó chẳng qua là hơi tức quá, cho nên mới ----".

"Quần áo là dì hủy, có đúng hay không?".

"Không phải dì" Ninh Nghiên không hề nghĩ ngợi, lập tức phủ nhận.

"Không phải dì, thì chính là Tạ Minh San, đúng không?".

"Này ----".

Ninh Nghiên lần này cứng họng, trong lòng vừa hoảng vừa vội, căn bản không biết nên nói như thế nào mới phải.

"Đó chính là Tạ Minh San cắt, các người tại sao muốn đem quần áo tôi cho chú cắt bỏ, dì nói a?" Tạ Thiên Ngưng lúc này đang trong cơn giận dữ, căn bản là không khống chế cỗ lửa giận, tức giận chất vấn Ninh Nghiên, trong lòng căn bản đem cô là dì mà đối xử.

Mười năm nay, dì đều đem cô như người giúp việc mà đối xử, căn bản là chưa từng lo lắng cho cô, như vậy dì a, có muốn hay không cũng không có cái gọi là.

"Tạ Thiên Ngưng, cô còn cảm thấy không đủ xấu mặt sao? Có phải hay không nên đứng ở chỗ này nói chuyện" Ninh Nghiên không muốn nói, vì vậy nói sang chuyện khác.

"Tôi một chút không cảm thấy xấu mặt, ngược lại là dì, cảm thấy rất xấu mặt có đúng hay không? Dì a, hôm nay dì không nói rõ ràng tại sao đem quần áo chú cắt thành như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua, tôi nhất định ở chỗ này nói. Đừng hoài nghi tôi nói, Tạ Thiên Ngưng tôi nói được là làm được. Bây giờ tôi, đã không còn là tôi trước kia, sẽ không để các người tùy ý bắt nạt. Nói, tại sao lại làm hỏng quần áo của chú?" Tạ Thiên Ngưng đem lời nói ra, cương thiêng ra lệnh cho Ninh Nghiên nói hết thảy.

Hôm nay cô tức đến cực điểm, cũng nhịn đến cực điểm, không thể nhịn nữa, cho nên không muốn nhịn nữa.

-----oOo-----

Chương 128: Một loại sĩ nhục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng cùng Đinh Tiếu Nhiên đưa ông Tạ Chính Phong dạo một vòng trong trung tâm mua sắm, mua rất nhiều thứ, sắm sửa lại quần áo đã bị Tạ Minh San cắt bỏ, sau đó mới trở về.

Ba người thật vui vẻ làm một bữa ăn tối thịnh soạn, trong nhà tràn ngập tiếng cười, trong tiếng cười làm cho người ta hâm mộ hạnh phúc.

Trải qua một ngày vui vẻ, tâm tình Tạ Chính Phong ổn định lại, có thể nói ngày hôm nay là ngày vui vẻ nhất trong mười năm qua, làm cho ông có cảm giác như đang nằm mộng giữa ban ngày. Nhưng tiếng cười rất chân thực cho ông biết, đây tất cả đều không phải là mộng.

"Chú, hôm nay cháu và Tiếu Nhiên cố ý làm toàn những món ăn chú thích ăn nhất, chú nhanh lại đây ném thử xem hương vị thế nào?" Tạ Thiên Ngưng hai tay chống đầu của mình, mặt mong đợi nhìn Tạ Chính Phong động đũa thử.

"Chú, hôm nay chú phải nể mặt bọn cháu một tí, ăn nhiều một chút, đừng phụ tấm lòng của cháu và Thiên Ngưng đã vì cháu làm một bàn món ăn." Đinh Tiếu Nhiên dừng đũa, cười hì hì nhìn Tạ Chính Phong ăn.

"Cám ơn hai đứa, hôm nay nếu không phải là đứa, cháu thật sự không còn hy vọng, đã chết rồi." Tạ Chính Phong cầm chiếc đũa cảm thán, hồi tưởng lại mình hôm nay kích động hành động ngu xuẩn, cảm thấy rất buồn cười.

Đã sống đến ngàn này tuổi rồi, lại còn làm ra chuyện này, đích xác là buồn cười.

"Chú, về sau không cho phép cháu còn ý nghĩ 'không còn hy vọng, xong hết mọi chuyện', chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, không cần mãi nghĩ có được hay không? Nhanh ăn cơm đi cháu, ném thử một chút món dưa chua thịt bò này xem hương vị thế nào?" Tạ Thiên Ngưng nói sang chuyện khác, gấp một miếng thịt bò thả vào bát Tạ Chính Phong, không muốn ông là đau lòng những chuyện đã qua.

Bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ chăm sóc cháu như chăm sóc ba mình.

Ban đầu còn trông cậy vào Tạ Minh San chăm sóc cháu, nhưng sau sự việc ngày hôm nay, cô biết sẽ không trông cậy được gì.

"Yên tâm, về sau cháu sẽ không bao giờ nghĩ đến nó nữa, không có vợ con,

chú còn có cháu. Ăn cơm ăn cơm, chú muốn ném thử tay nghề nấu ăn của hai đứa." Tạ Chính Phong thu hồi than thở, cười vui vẻ, ăn cơm.

"Chú, cái này là cháu làm, đường thô bài cốt, chú cũng ném thử đi xem thế nào?" Đinh Tiểu Nhiên gấp một miếng sườn vào bát ông.

"Ừ." Tạ Chính Phong cười đến miệng không khép lại được, hiện tại có ăn rau đắng ông cũng sẽ cảm thấy là ngọt, bởi vì trong lòng ngọt.

Đây chính là cuộc sống ông hằng mơ ước, không cần giàu có, người một nhà thật vui vẻ, hòa thuận vui vẻ sống qua ngày, đây là mới là hạnh phúc mỹ mãn, tiền bạc không mua được hạnh phúc.

Chỉ tiếc cuộc sống hạnh phúc như vậy không phải đến từ vợ con ông, mà là cháu gái của ông mang lại cho ông.

"Tiểu Nhiên, cháu về muộn ba mẹ cháu không lo lắng sao?" Tạ Chính Phong đột nhiên hỏi, có chút lo lắng, dù sao một cô gái về nhà quá muộn không tốt.

"Chú yên tâm, cháu đã sớm gọi điện thoại thông báo cho ba mẹ cháu rồi, cháu nói hôm nay ở cùng Thiên Ngưng, có thể rất khuya mới trở về, nếu như quá muộn không kịp về, cháu sẽ ngủ ở nhà của Thiên Ngưng luôn. Cháu ở cùng Thiên Ngưng, ba mẹ cháu rất yên tâm."

"Hai đứa đều rất hiểu chuyện, mà tại sao chú dạy Tạ Minh San thành ra như vậy?"

Thấy những đứa trẻ này càng lúc càng ưu tú hơn so với con gái ông, ông cảm thấy thật xấu hổ, đồng thời cũng vì Tạ Minh San cảm thấy trái tim băng giá, cảm thấy bất đắc dĩ, cảm thấy thất vọng, cảm thấy lo lắng. Ông có một loại dự cảm mãnh liệt, Minh San tiếp tục như vậy, nhất định không có kết quả gì tốt.

Nhưng ông lo lắng thì ích gì, nó không nghe lời ông, thậm chí ngay cả sống chết của ông cũng không để ý.

"Chú, sao chú lại nói chuyện không vui rồi, không cho cháu nghĩ ngợi lung tung, ăn cơm ăn cơm." Tạ Thiên Ngưng chuyển chủ đề, không muốn nói đến bất kỳ chuyện không vui nào.

Về sau cô cũng không muốn nhắc lại, chuyện của Tạ Minh San và Ôn Thiếu Hoa không liên quan đến cô, cô muốn nhìn về phía trước, chăm sóc tốt cho chú, bảo vệ tình yêu của mình.

"Được được được, ăn cơm ăn cơm."

Tạ Chính Phong cầm bát lên, đang định và một miếng cơm thì một tiếng cách cửa vang lên.

Tầm mắt của tất cả mọi người đều chuyển đến cánh cửa, bởi vì đó là tiếng mở khóa, làm cho Tạ Chính Phong và Đinh Tiểu Nhiên cực kì kinh ngạc, tròn mắt theo dõi. Tạ Thiên Ngưng thì vô cùng lúng túng, thật ngại quá, bởi vì cô biết là ai mở cửa.

Anh, có tình lúc này trở lại, nên nói như thế nào thì tốt nhỉ?

Mấy giây sau, Phong Khải Trạch đẩy cửa vào, vừa mới đi vào cửa một bước, anh khụng lại, kinh ngạc nhìn thấy có đến sáu con mắt đang chằm chằm nhìn mình, trong đó có hai người biểu tình kinh ngạc nhìn anh như người ngoài hành tinh.

Nếu anh biết trong nhà đang có nhiều người, tuyệt đối sẽ không cầm cái chìa khóa mà mở cửa.

"Thiên Ngưng, bạn trai cháu đã về." Tạ Chính Phong là người đầu tiên lấy lại tinh thần, đánh tan cái cục diện lúng túng này.

"Oa, Thiên Ngưng, bạn trai cậu rất đẹp trai nha." Đinh Tiểu Nhiên kinh hô, sau đó nghé tai Tạ Thiên Ngưng nói nhỏ: "Thiên Ngưng, cậu tìm giỏi thật, anh chàng này tuyệt đối so với Ôn Thiếu Hoa hơn gấp trăm lần, trước hết không nói đến gia cảnh, chỉ cần nhìn bে ngoài cũng đã hơn đứt Ôn Thiếu Hoa, cậu phải nắm chắc vào, biết không?"

Tạ Thiên Ngưng im lặng, liếc cô một cái, sau đó đứng lên, đi tới trước mặt Phong Khải Trạch, khó xử, không biết nói gì, nhỏ giọng hỏi: "Anh, anh đã về!"

"Bình thường không phải là em không sợ anh sao, hôm nay thế nào lại xúc động vậy ?" Phong Khải Trạch mỉm cười dịu dàng, nói đùa với cô, hóa giải không khí ngột ngạt.

Anh chẳng qua là bạn của cô và chú cô, cái này không có gì lớn.

"Hôm nay khác, bởi vì ——"

"Chỉ cần em không đưa Ôn Thiếu Hoa về là được." Anh nhẹ nhàng nắm tay cô, tràn đầy cưng chiều, trên mặt nửa điểm tức giận cũng không có.

Chỉ cần không phải Ôn Thiếu Hoa, chuyện gì anh cũng có thể thương lượng.

"Anh cứ yên tâm 100% đi, em thà mang về một tên ăn xin còn hơn là mang Ôn đâu heo chết bầm đó về đây. Anh ăn cơm chưa, hôm nay em và Tiểu Nhiên làm rất nhiều món ăn, anh cùng ăn cơm nhé?" Nhìn anh không có tức giận, cô thở phào, kéo tay anh đi về phía bàn ăn.

Kỳ quái, trước đây cô làm gì cũng không sợ anh tức giận, hôm nay tại sao có thể có loại này cảm giác khó hiểu đây?

Ảo giác, nhất định là ảo giác.

"Anh đang định về đưa em đi ăn cơm, giờ có sẵn cơm đương nhiên là ăn luôn chứ." Anh cười vui vẻ đi đến, vì cô kẽ cả gắp người lạ anh cũng cố gắng cười, huống chi đây là chú cô và bạn tốt duy nhất của cô.

Đinh Tiểu Nhiên và Tạ Chính Phong đã sớm đứng lên, ngơ ngác nhìn người đàn ông đang đi đến, trên người anh tản ra khí thế uy nghiêm khiến cho người khác nhìn thấy vừa kính vừa sợ.

"Chú, chúng ta lại gặp mặt, chú còn nhớ cháu không?" Phong Khải Trạch chủ động chào hỏi Tạ Chính Phong, cố gắng làm cho nụ cười của mình ôn hòa, tránh dọa mọi người.

Ở trước mặt người ngoài, anh không thích nói cười, mười sáu năm qua, trừ Cụ Phong, anh chưa từng cười với ai.

"Nhớ, cháu là bạn trai của Thiên Ngưng, cháu dĩ nhiên nhớ." Tạ Chính Phong ngượng ngùng cười, luôn cảm giác mình ở đây là quấy rầy bọn họ.

"Phong tiên sinh, còn nhớ tôi không?" Đinh Tiểu Nhiên thân thiện chào hỏi, bởi vì biết thân phận của Phong Khải Trạch, cho nên trong lòng có chút sợ hãi.

Nếu như không cẩn thận đắc tội người của Phong thị đế quốc, cô sẽ chết không toàn thây.

"Nhớ, em là bạn tốt nhất của Thiên Ngưng, chúng ta đã gặp qua một lần." Phong Khải Trạch lạnh nhạt trả lời.

"Oa, anh vẫn nhớ em à, thật kích động nha! Không nghĩ tới đường đường Đại Thiếu Gia Phong thị đế quốc sẽ nhớ mình, ha ha."

Đinh Tiểu Nghiên hưng phấn, nhìn rất ngốc nghênh. Nhưng những lời cô nói đã làm cho Tạ Chính Phong kinh ngạc không thôi, mở to hai mắt nhìn Phong Khải Trạch, không thể tin hỏi: "Cháu, cháu là Đại Thiếu Gia Phong thị đế quốc."

"Chú, cháu đúng là Đại Thiếu Gia Phong thị đế quốc, nhưng đừng đánh đồng cháu với Phong thị đế quốc, cháu với Phong thị đế quốc không phải là một dạng." Phong Khải Trạch nghiêm túc giải thích.

Anh không thích người khác đem anh đặt cạnh Phong thị đế quốc, bởi vì điều đó đối với anh là một loại sỉ nhục.

"Này ——" Tạ Chính Phong không dám nói thêm gì, trên mặt tràn đầy kinh ngạc cùng lo lắng nhìn Thiên Ngưng, muốn nói nhưng lại không dám nói.

Không trách được Thiên Ngưng hôm nay nói 'hiện tại cháu cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu tiền', thì ra là bởi vì bạn trai là Đại Thiếu Gia Phong thị đế quốc.

Thế nhưng chính là Đại Thiếu Gia, người bình thường như bọn họ có thể với cao?

"Chú sao vậy, sắc mặt không được tốt?" Thiên Ngưng nhìn thấy sự khác thường của ông, vì vậy quan tâm hỏi, trong lòng suy đoán chắc là thân phận của Phong Khải Trạch đã làm ông sợ.

Lúc mới biết cô cũng bị hù sợ, chờ nói chi là những người khác? Nếu như trước mặt Tạ Minh San và Ôn Thiếu Hoa cô nói ra việc này, chắc chắn bọn họ tuyệt đối không tin tưởng.

"Thiên Ngưng, cháu hãy nói thật cho chú biết, cháu và Phong tiên sinh là

diễn cho Minh San và Thiếu Hoa nhìn, hay là thật sự yêu nhau?" Tạ Chính Phong vì suy nghĩ cho tương lai Tạ Thiên Ngưng, cho dù bị kinh sợ cũng phải hỏi chuyện cho rõ ràng.

Nếu như bọn họ chỉ là diễn trò, vậy hiện tại ông sẽ tách ra, ngăn cản hai người tiếp tục.

"Chú, không phải như chú nghĩ đâu, anh ấy chính con khỉ nhỏ mà cháu đã kể cho cháu nghe, là cậu bé đáng ghét đã trộm quyền nhật ký của cháu đấy, cháu có nhớ không?" Tạ Thiên Ngưng hết sức giải thích.

"Cái gì, cậu ấy chính là con khỉ nhỏ, con khỉ nhỏ lại là Đại Thiếu Gia Phong thị Đế quốc, Phong Khải Trạch?"

Trên thế giới tại sao có thể có trùng hợp như thế chuyện?

"Đây là thật, anh ấy thật sự là con khỉ nhỏ, chính là cái người đáng ghét mà cháu đã nói. Bọn cháu không phải đang diễn trò, mà thật sự đang yêu nhau."

"."

Đáng ghét —— Phong Khải Trạch nghe cái từ này, cau mày buồn bực. Hóa ra mười sáu năm nay, anh là tên đáng ghét trong lòng cô.

Không phải chỉ là trộm một quyền nhật ký của cô thôi sao, cô không cần phải ghét anh chứ?

-----oOo-----

Chương 129: Tôi là người khác

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Chính Phong sau khi biết Phong Khải Trạch là con khỉ nhỏ, tuy rằng không giống lo lăng như mới vừa rồi, nhưng vẫn là không thể nào yên lòng, cho dù nói như thế nào, hắn vẫn là Đại thiếu gia Phong thị Đế quốc.

Phong gia không phải là gia đình bình thường, cũng người có quyền thế quan hệ, không cần thận chính là hi sinh tính mạng, hắn có thể không lo

lắng sao?

"Phong tiên sinh, tuy rằng tôi không biết cậu và Thiên Ngung tình cảm bấy giờ thế nào, nhưng tôi lấy thân phận một người cha cầu xin cậu, nếu như cậu không mang 100% tương lai hạnh phúc cho nó, vậy thì nhân lúc bấy giờ buông tay đi".

"Chú, điểm này chú yên tâm, cháu có 200% tự tin có thể mang tương lai hạnh phúc cho Thiên Ngung, không cần nghĩ cháu là người Phong thị Đế quốc, thực ra cháu cùng Phong thị Đế quốc không quan hệ nhiều lắm. Cháu tìm Thiên Ngung nhiều năm như thế, chính là vì đem lại hạnh phúc cho cô ấy" Phong Khải Trạch rất có tự tin, nói chuyện mạnh mẽ có lực, khiến người ta không khỏi tin tưởng anh.

"Chú, chú yên tâm đi, sự tình tuy rằng giờ phúc tạp, nhưng mà xin chú tin tưởng khỉ nhỏ, anh ấy đối với con thành tâm. Hơn nữa cháu làm việc có chừng có mực, cháu cũng biết, đúng không?" Tạ Thiên Ngung kéo cánh tay Tạ Chính Phong, vẻ mặt là nụ cười hạnh phúc, hy vọng chú có thể yên tâm.

Cô biết con đường cùng Phong Khải Trạch sẽ không dễ đi, nhưng mà cô tin tưởng, miễn là cô kiên cường đi, nhất định sẽ có kết quả tốt. Trừ khi anh không còn lưu luyến cô nữa, bằng không thì cô tuyệt đối cô không bỏ đi.

Tạ Chính Phong nghe hai người nói, xem hai người vài lần, suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn là cười một tiếng: "Tốt tốt tốt, miễn là Thiên Ngung có một chốn trở về tốt, chờ cháu bách niên giao lão, đối với anh trai cháu cũng xem như coi như có lời nhắn nhủ".

"Ai u, cháu đừng luôn nói những chuyện này được không? Chú, cháu biết ước mơ của cháu là có vườn hoa thuộc về mình, trồng ra nhiều loại hoa phong phú, không bằng thế này, mấy ngày nay cháu sẽ giúp cháu xem có chỗ thích hợp hay không, sau đó mua lại, cho cháu trồng hoa, thế nào?".

Trước đây cô không có năng lực giúp cháu thực hiện ước mơ, tuy rằng bây giờ cũng không có năng lực, nhưng cô thể nói khỉ nhỏ giúp một tay nha, cô tin tưởng anh nhất định sẽ giúp cô.

"Vậy, vậy được không?" Tạ Chính Phong rất xúc động, trong lòng vui mừng quýnh lên, nhưng lại không dám ôm hy vọng quá lớn, dù sao ch

Bát (八) còn không có chồng lên đây.

Hắn cho tới nay ước mơ chính là mua một ruộng đất, trồng nhiều loại hoa, đặc biệt là các loại hoa quý hiếm.

Nhưng mà hơn nửa đời người trôi qua, hắn chẳng làm nên trò trống gì, ngay cả cái nhà cũng chưa ra cái gì, chớ nói cái gì là ước mơ.

"Khỉ nhỏ, giúp chú em có được hay không?" Tạ Thiên Ngung dùng ánh mắt chân thành tha thiết nhìn Phong Khải Trạch, cầu khẩn anh.

Phong Khải Trạch dịu dàng cười, không có bất kỳ suy nghĩ nào, trực tiếp trả lời: "Em nói cái gì chính là cái đó, chẳng qua là việc rất nhỏ, em quên từng lời nói trước kia của anh sao?".

"Em trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa thích ứng đây? Hôm nay khi cho Tiểu Nhiên mượn tiền thuê phòng, trong lòng em thực ra rất không tự nhiên, nhưng mà Tiểu Nhiên là bạn tốt của em, đã từng giúp em không ít, em rất muốn giúp cô ấy, cho nên....".

Cho nên mới không có sự đồng ý của anh, đem tiền ươn đi. Nhất là lúc trước mặt ở Ninh Nghiêm, vì cho chú thể diện, cô mới nói những lời căn bản là không đáng tin cậy.

Bây giờ trở về, còn có chút xấu hổ.

"Em muốn anh nói bao nhiêu lần thì mới có thể hiểu tâm ý của anh".

Anh không chỉ từng nói một lần cho cô, anh kiếm tiền mục đích là vì cô, xem ra cô vẫn không thể thoát khỏi tư tưởng thế đời.

"Hiểu thì hiểu, chính là có chút không thích ứng, dù sao em trước đây không thích dùng tiền của người khác, không thích chiếm tiện nghi của người khác" Cô một bộ dạng vâng vâng dạ dạ, có chút xấu hổ.

"Ở trong mắt em, anh là người khác sao?" Gương mặt anh buồn khổ, mang theo một tia tức giận, dường như vì những lời này mà tức giận.

"Việc này, thực ra việc này, việc này ----".

Việc này cô nên trả lời như thế nào mới tốt đây?

"Về sau không cho phép nói cái này nữa, bằng không anh liền trừng phạt em" Phong Khải Trạch thu hồi tất cả không vui, thay bằng cưng chiều, nhẹ nhàng nắm mũi cô.

Tuy rằng anh rất không cao hứng cô đem anh thành người khác, nhưng mà anh tin tưởng, một ngày nào đó, cô sẽ thay đổi suy nghĩ như vậy.

"Tốt lắm, đừng như vậy, chú và Tiểu Nhiêu đều còn ở đây" Tạ Thiên Ngung kéo tay của anh, chó chút xáu hổ.

Đinh Tiểu Nhiên vốn là đang xem trò hay, nhất là mới vừa nói đến chuyện tiền thuê phòng, làm cho cô quýnh lên, cũng may sau đó không có ngoài ý muốn gì, cho nên mới yên tâm. Nhưng nghe đến những lời này, cô lập tức đem ánh mắt đến chỗ khác, giả bộ ra vẻ mình cũng không nhìn thấy cái gì, cười ha hả nói: "Ai u, tôi cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nhìn thấy".

Tạ Chính Phong im lặng, nhưng đem tất cả những chuyện vừa rồi thu vào trong mắt, trong lòng kiên định hơn nhiều. Phong Khải Trạch từ lời nói đến ánh mắt, hắn thấy được chân tình và chân thành, đây tuyệt đối không phải là giả, cho nên hắn mới có thể yên tâm giao Thiên Ngung cho hắn.

"Phong tiên sinh, tôi bây giờ giao Thiên Ngung cho cậu, cậu phải chăm sóc tốt cho nó, biết không? Đứa nhỏ này rất cố chấp, chuyện chỉ cần nhận định tuyệt đối sẽ không thay đổi. Lúc trước Ôn Thiếu Hoa bỏ nó, tôi thật sợ Thiên Ngung nghĩ không thoáng sẽ làm việc gì ngốc, nhưng mà bây giờ nhìn thấy nó bằng lòng chấp nhận cậu, tôi an tâm".

"Chú, chú yên tâm, cháu nhất định chăm sóc thật tốt cho Thiên Ngung, cho cô ấy cả đời hạnh phúc" Phong Khải Trạch nắm tay Tạ Thiên Ngung, ngay trước mặt Tạ Chính Phong, nghiêm túc hứa hẹn.

"Tốt, vậy tôi an tâm, ha ha".

"Chú, chú không cần lo lắng cho cháu, cháu bây giờ rất tốt, thật rất tốt" Tạ Thiên Ngung kéo cánh tay Phong Khải Trạch, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, một chút cũng không bị chuyện quá khứ làm ảnh hưởng, có thể thấy được cô buông xuống những chuyện trước kia, một lần nữa bắt đầu.

"Tốt, tốt lắm, đến đến đến, cùng nhau ăn cơm, nếu không đồ ăn sẽ lạnh" Tạ Chính Phong ngồi xuống, thúc giục mọi người cùng ăn, bây giờ cũng

không còn sợ hãi thân phận của Phong Khải Trạch.

Mặc dù hắn là Đại Thiếu Gia Phong thị Đế quốc, nhưng không phải là kiêu ngạo tự ánh là tài giỏi, càng không có khinh dân nhõ như bọn họ để ở trong mắt. Bất quá hắn cũng rất rõ ràng, đây cũng là bởi vì Thiên Ngưng, cho nên Phong Khải Trạch mới có thể đổi với bọn họ hòa nhã như thế.

"Thiên Ngưng, dù sao bây giờ cậu cũng không thiếu tiền, vậy thì phóng khoáng kỳ hạn ành trả tiền được không?" Đinh Tiểu Nhiên chắp hai tay lại, giả bộ làm bộ dáng điềm đạm đáng yêu, cầu khẩn nói.

"Đinh Tiểu Nhiên, cậu đúng thật là phá hư bầu không khí a, bình không nên nói là bình, mình lúc nào thì thúc dục bạn trả tiền lại a?" Tạ Thiên Ngưng xem thường nhìn chằm chằm cô, ra vẻ một bộ dáng rất tức giận.

"Cô ấy mượn bao nhiêu?" Phong Khải Trạch lạnh lùng hỏi, nếu như không phải nói đến, anh căn bản cũng đã không nhớ chuyện này.

"Hơn một triệu".

"Vậy cũng không cần trả, coi như là anh đền đáp với cô ấy. Anh điều tra, em căn bản không có bạn bè gì, từ tốt nghiệp đại học đến bây giờ, cũng chỉ có Đinh Tiểu Nhiên, mà cô ấy cũng giúp em không ít việc, đúng không?".

"Tiền là của anh, anh nói sao chính là vậy" Cô không sao nhún nhún vai, nói gọn đồng ý cách làm của anh.

Dù sao hơn một triệu đối với anh căn bản cũng không là gì, nhưng đối với Đinh Tiểu Nhiên mà nói, đây chính là món nợ đè nặng cả đời.

Phong Khải Trạch đang muốn phản bác những lời của cô, nhưng mà còn chưa kịp mở miệng, có người lại hét to lên.

"Hai người có nói thật hay không a?".

Đinh Tiểu Nhiên cực kỳ hung phấn, bỗng nhiên đứng lên, ngạc nhiên gào lên.

Không có mang nợ hơn một triệu này, cuộc sống về sau của cô dễ dàng hơn nhiều.

"Tôi Phong Khải Trạch nói chuyện từ trước đến nay đều giữ lời, cái này là đến đáp cô. Người đối xử tốt với Thiên Ngưng, tôi sẽ không xử tệ, nhưng mà người đối xử không tốt, nhất là người úc hiếp cô ấy, tôi một chút cũng không bỏ qua".

"Tốt, anh nói a, nơi này có ba người làm chứng".

".....".

Mắc nợ Đinh Tiểu Nhiên, lần nữa ngồi xuống, bởi vì tâm tình tốt, cho nên căn bản cũng không quản những chuyện khác, ăn cơm.

Tạ Chính Phong nghĩ đến lời vừa mới nói của Phong Khải Trạch, tiếp đến nghĩ Tạ Minh San, trong lòng lo lắng, vì vậy đau buồn nói: "Phong tiên sinh, tôi biết con gái tôi đã từng làm nhiều chuyện tổn thương Thiên Ngưng, nhưng mà chuyện đã qua, cậu đừng cùng nó tính toán, được không?".

"Chú nói đến Tạ Minh San sao?" Phong Khải Trạch nghĩ đến người đàn bà này, trong mắt không khỏi bốc lên lửa giận.

"Đúng vậy, chính là Minh San, cho dù nó xâu xa như thế nào, cuối cùng đều là con gái tôi, là tôi không dạy con gái tốt, tất cả đều là lỗi của tôi, cậu đừng trách nó, được không?".

"Chú, chú làm hết sức rồi, chuyện này không liên quan đến chú, thật sự, chú đừng tự trách mình" Tạ Thiên Ngưng an ủi, không hy vọng bầu không khí bị chuyện như vậy làm ảnh hưởng.

"Nó là con gái của chú, sao không liên quan đến chú đây? Thực ra chú luôn không tán thành nó lấy Thiếu Hoa, Thiếu Hoa người này rất nồng cạn, gả cho hắn căn bản không đáng nói là hạnh phúc. Nhưng Minh San nhất định không nghe, khăng khăng gả cho hắn. Sau khi hai nhà chúng ta cãi nhau, người Ôn gia đem cơn tức hướng lên trên người nó, cho nên nó bây giờ rất không tốt, hai người cũng đừng giận nó, được không?".

"Con rất giận Minh San, nhưng không phải giận cô ta đoạt đi Ôn Thiếu Hoa, cũng không phải giận cô ta từng hăm hại con, mà giận vì cô ta bất hiếu, giận cô ta không đem người ba này để ở trong mắt".

"Tức giận không có việc gì, để nó đi tìm cuộc sống mình muốn đi. Nó

người này, nếu không ăn chút dại dỗ, chắc là không biết sai. Chú xin hai cháu, đừng đối với nó tuyệt tình, được không?" Tạ Chính Phong dùng ánh mắt van xin Phong Khải Trạch, ngữ ý rất rõ ràng.

Phong Khải Trạch cười lạnh lùng một tiếng, nhẹ nhàng nói: "Chỉ cần sau này cô ta không tồn thương Thiên Ngưng, tôi sẽ bỏ qua cho cô ta".

"Phong tiên sinh, cảm ơn cậu".

"Chú, cháu bây giờ cùng Ôn gia không có bất cứ quan hệ gì, không ảnh hưởng đến hôn nhân Minh San, cho nên hắn ta sẽ không xúc phạm đến cháu, cháu cứ yên tâm đi" Tạ Thiên Ngưng cố gắng đem sự tình hướng chỗ tốt, trong lòng rất quả quyết, từ nay về sau không cùng Tạ Minh San vướng mắc gì nữa.

Không có vướng mắc, cũng sẽ không có mâu thuẫn, không có mâu thuẫn, vậy thì sẽ không có đánh nhau.

"Cũng đúng, chúng ta ăn cơm đi" Cuối cùng lần này Tạ Chính Phong thở phào nhẹ nhõm, cầm chén đưa lên, bắt đầu ăn cơm.

Hắn đã hết sức làm trách nhiệm người ba, bây giờ phải xem Tạ Minh San, nếu như nó muốn tồn thương Thiên Ngưng, vậy thì hắn không thể trách Phong Khải Trạch đối với nó làm chuyện trả thù gì.

-----oOo-----

Chương 130: Điều kiện quan trọng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chỉ trong vòng một ngày, Phong Khải Trạch đã tìm được một nơi rất thích hợp để trồng hoa, mặc dù đường đi lẩn cảnh quan xung quanh đều có chút hư hại, nhưng cũng là hàng tốt, vì thế liền mua mảnh đất đó, sau đó dẫn Tạ Thiên Ngưng cùng Tạ Chính Phong đến xem.

Tạ Chính Phong vừa bước xuống xe, liền ngắn ngoan nhìn vườn hoa trước mặt, lúc này bất chợt nhớ lại ước mơ nhỏ mình ao ước trước kia.

Vườn hoa tuy không quá rộng, nhưng cũng không quá nhỏ, ở giữa có một

căn nhà lầu, đứng ở trên lầu, có thể quan sát hết toàn bộ vườn hoa.

"Vườn hoa này trước kia là của một ông chủ bán hoa, chỉ vì chăm sóc không tốt, nên không trồng được nhiều hoa đẹp, vì thế thua lỗ phải đem bán mảnh đất này. Nếu chú có thể trồng hoa rồi mở sạp buôn bán nhỏ, chỉ cần biết cách, thì trồng hoa cũng có thể kiếm ra tiền. Không chỉ thế, nếu như chú có thể trồng ra nhiều loài hoa lạ lại đẹp, thì mang đi bán đấu giá, những người yêu hoa sẽ chấp nhận bỏ ra một số tiền lớn để mua nó."

Phong Khải Trạch chậm rãi giải thích, nhân tiện hướng dẫn một chút phương pháp trên thương trường.

Nhưng có thể kiếm tiền được hay không toàn bộ phụ thuộc vào việc Tạ Chính Phong có thể trồng ra loài hoa đẹp hay không?

"Mấy năm nay chú đã nghiên cứu rất nhiều chủng loại, nhưng vì không đủ điều kiện, thành ra trồng ra hơn một nửa số hoa không đạt chất lượng tốt. Hiện tại có cơ hội rồi, các loại hoa như Quỳnh Hương, Hoa Cúc, Mẫu Đơn, Sơn Trà, tất cả chú đều muốn trồng hết."

"Con không có am hiểu mấy về hoa cỏ cho nên mọi thứ ở đây đều giao hết cho chú. Nếu như chú có thể kiếm được tiền, vậy số tiền đó là của chú, nếu như thua lỗ, thì chắc cũng không lỗ bao nhiêu đâu, coi như là quà của Thiên Ngung tặng cho chú."

"Phong tiên sinh, cảm ơn, cảm ơn rất nhiều." Tạ Chính Phong vô cùng cảm động, hốc mắt gần như sắp khóc ra. Ông không ngờ cuối cùng cũng có một ngày ước mơ đã thành hiện thực, quả thật tựa như nằm mơ vậy.

Nếu như là đang nằm mơ, vậy ông chấp nhận mãi mãi sống trong giấc mơ đó.

"Chú quá khách sáo rồi, con làm những chuyện này hoàn toàn là vì Thiên Ngung, nếu như chú muốn nói cảm ơn, vậy thì hãy cảm ơn cô ấy." Phong Khải Trạch nói thẳng ra.

Tạ Chính Phong quay đầu sang nhìn Tạ Thiên Ngung, chân thành cảm ơn cô: "Thiên Ngung, cảm ơn cháu."

"Chú à, chúng ta đều là người một nhà, không cần phải khách sáo như thế. Hơn nữa con cũng không có làm gì cả, mọi chuyện đều do khỉ con làm, vẫn là chú nên cảm ơn anh ta đi." Tạ Thiên Ngung mỉm cười trả lời, cảm

thấy chính mình cũng không có làm gì cả.

Nếu như không có khỉ con giúp một tay, căn bản cô cũng không thể giúp chú thực hiện mơ ước.

"Cả hai con chú đều muốn cảm ơn, cảm ơn rất nhiều!"

"Đừng cứ cảm ơn mãi, nghe có chút xa cách, nếu theo lời Thiên Ngưng nói thì chúng ta đều là người một nhà, vậy đó vốn là việc con nên làm." Phong Khải Trạch không có suy nghĩ mấy về chuyện này, mọi chuyện đều vì Tạ Thiên Ngưng, chỉ cần cô vui, thì anh liền làm.

"Được rồi, vậy chú cũng không khách khí nữa. Nơi này mọi thứ thật rất tốt, cái gì cũng có, có một căn nhà lầu nhỏ, so với chỗ chú ở trước kia thì tốt hơn rất nhiều. Thiên Ngưng, chú không thể về cùng con được rồi, chú muốn ở chỗ này, chú muốn trồng hoa, ngay bây giờ cũng có thể làm liền." Tạ Chính Phong hào hứng nói, nhìn căn nhà lầu đối diện, trong lòng vui sướng khôn cùng, không thể chờ đợi đã bắt đầu muốn trồng hoa.

Ngay trong lúc ông đang hào hứng thì một lời nói phát ra khiến ông kinh ngạc cùng sững sờ.

"Chú Tạ nếu muốn ở chỗ này, làm gì tùy thích nhưng phải đi kèm một điều kiện." Phong Khải Trạch nghiêm túc nói, không chỉ thế trong lời nói còn mang theo sự cảnh cáo, khiến người ta cảm thấy, điều kiện sắp nói không hề hay chút nào.

"Điều kiện gì?" Tạ Chính Phong lo lắng hỏi, ông sợ điều kiện kia sẽ làm giắc mơ nhanh chóng tan biến.

"Khỉ con, không phải anh mới nói tất cả những thứ này đều vì em muốn giúp đỡ chú Tạ sao, sao lại có điều kiện nữa?" Tạ Thiên Ngưng trừng mắt nhìn Phong Khải Trạch, khó chịu hỏi, thấy hắn yêu cầu một điều kiện bắt buộc khiến cô có chút tức giận.

Cái gì cũng làm xong mới nói điều kiện, rõ thura.

"Điều kiện của cháu rất đơn giản, đó chính là cháu không cho phép Tạ Minh San, Ninh Nghiên và người nhà họ Ôn vào ở nơi này, kể cả vườn hoa cùng với từng đồ vật nhỏ trong đây, cũng không cho phép bọn họ tùy ý động vào. Chú Tạ có thể chấp nhận được điều kiện này không? Nếu như

chú không chấp nhận được, vậy đừng trách cháu vô tình." Phong Khải Trạch vẫn nghiêm túc nói, không hề chút cau có của Tạ Thiên Ngưng mà biến đổi.

Anh cũng không muốn lãng phí tiền bạc cho người khác. Nếu không phải trước kia Tạ Chính Phong hay đối xử tốt với Thiên Ngưng, thì còn lâu anh mới bỏ đồng tiền này để giúp ông ta đạt được mơ ước.

"Khi con, sao anh lại ra điều kiện này?" Cô thực sự không biết nói gì hơn.

"Đây là điều kiện rất quan trọng. Chú có thể chấp nhận điều kiện này không?"

Tạ Chính Phong suy nghĩ thật lâu, mới nở ra nụ cười nhạt, nhẹ nhàng trả lời: "Chú đã ly hôn với Ninh Nghiên, mà Minh San cũng đã lập gia đình, bọn họ cũng không cần tới đây ở cùng cháu. Được, cháu đồng ý điều kiện của cháu, không cho phép bọn họ vào ở nơi này, không để cho bọn họ đụng chạm bất kì một đồ vật nào tại đây."

"Chú Tạ, đây cũng không chỉ là một lời hứa đơn giản, mà là một thỏa thuận quan trọng, nếu như cháu hủy bỏ thỏa thuận này, vậy cháu sẽ lấy lại toàn bộ, mong là cháu sẽ luôn ghi nhớ thỏa thuận giữa hai chúng ta. Con người của cháu vốn thế, chỉ cần đụng phải cấm ky của cháu, cháu sẽ không đối xử khách khí với người đó." Phong Khải Trạch nhắc nhở lần nữa, cực kỳ nghiêm túc với điều này.

"Khi con, anh không cần phải làm khó cháu như thế." Tạ Thiên Ngưng cảm thấy khó chịu, mở miệng trách cứ anh.

"Đây không phải là làm khó, đây là nguyên tắc của anh, anh sẽ không bao giờ đem tiền bạc của mình lãng phí cho người khác trừ em ra, em hiểu chưa?"

"Nhưng..."

Tạ Chính Phong hiểu suy nghĩ của Phong Khải Trạch, vì vậy chen ngang lời nói Tạ Thiên Ngưng: "Thiên Ngưng, không sao đâu, yêu cầu Phong tiên sinh này rất hợp lý. Hơn nữa bây giờ cháu đã ly hôn với Ninh Nghiên, nếu như tiếp tục ở chung một chỗ, chỉ sợ lại xảy ra nhiều tình huống xấu, cho nên cháu sẽ không cho bọn họ tới đây ở. Căn nhà lâu này, trừ phòng của cháu ra, cũng chỉ có phòng của con cùng Phong tiên sinh, cháu sẽ xử lý

ỗn thỏa, mỗi ngày chăm sóc cây cảnh, hưởng thụ cuộc sống của mình."

"Chú yên tâm, cháu sẽ thường xuyên đến chơi với chú, cùng chú trồng hoa. May mắn qua, cháu cũng học theo chú một ít cách thức trồng hoa, cháu nhớ không, cháu từng giúp chú chăm sóc nhiều chậu hoa đó!" Tạ Thiên Ngưng cười thoải mái, không còn tức giận Phong Khải Trạch nữa, trong lòng cũng hiểu rõ dụng ý của anh.

Anh làm thế là vì cô, cô cũng nên thông cảm cho anh, mỗi người đều có những nguyên tắc riêng mà.

"Vậy cháu không nhớ lúc chú đi công tác mấy ngày, để cho cháu giúp chú chăm sóc chúng, thế mà khi chú trở về, tất cả đều chết hết."

"Cái đó chẳng qua là chuyện ngoài ý muốn thôi." Cô lúng túng giải thích, nhớ đến những bông hoa do cô chăm sóc đều chết cả, cảm thấy có chút xấu hổ.

Lúc đầu chú đi công tác, để cô thay chú chăm sóc hoa, nhưng lúc đó cô phải giúp Ôn Thiếu Hoa xử lý mọi chuyện, cho nên quên mất, đến khi toàn bộ số hoa đều bị chết héo mới hoảng ra.

"Thiên Ngưng, nếu như con có thời gian thì hãy dành nhiều cho Phong tiên sinh, ráng năm chặt hạnh phúc của mình, con hiểu không?" Tạ Chính Phong nhắc nhở, hi vọng lần này cô có thể suy nghĩ cho bản thân một chút, không cần cứ phải luôn suy nghĩ cho người khác.

"Vâng, con hiểu rồi nhưng con vẫn sẽ đến thăm chú."

"Được rồi, bây giờ hai người các ngươi thích làm sao thì làm đi, cháu muốn sửa sang lại vườn hoa của mình ha ha. Hai đứa nếu không biết làm thì đừng làm loạn, tránh cho càng cố càng hỏng." Tạ Chính Phong không nói nhiều, lập tức bắt tay vào sửa sang lại vườn hoa, tính toán trồng hoa như thế nào, chăm sóc chúng như báu vật quý giá.

Phong Khải Trạch rất hài lòng lời của Tạ Chính Phong, đứng một bên cười hả hê.

Người con gái này nên dành nhiều thời gian cho anh.

Thấy Tạ Chính Phong tràn đầy ý chí cùng sức sống như vậy, Tạ Thiên

Ngưng cười vui vẻ. Con người chỉ cần còn có mục tiêu liền tốt lên, có mục tiêu sẽ không còn bi quan nữa, như vậy cô mới có thể yên tâm.

"Khi con, sau này đừng nói chuyện lạnh lùng với chú Tạ như vậy được không?"

"Anh đối xử với chú Tạ như vậy là quá tốt rồi, em ở cùng anh lâu như vậy, chẳng lẽ còn không rõ tác phong hành xử của anh sao?"

Với người không quen biết, anh khinh thường nói chuyện một câu.

"Được rồi được rồi, em biết anh đang rất tốt. Đi thôi, anh chở em về một chuyến, em lấy quần áo của chú mang đến đây. Chú vừa thấy hoa, liền quên hết mọi thứ, à chúng ta phải đi mua cho chú thức ăn lại đây nữa."

"Được."

Phong Khải Trạch cười ngọt ngào, ôm cô rời đi, không để ý Tạ Chính Phong đang vùi đầu xối đất. Chỉ cần Ninh Nghiên cùng Tạ Minh San không đến ô nhiễm nơi này, tất cả đều dễ nói.

Ninh Nghiên ngồi một mình trong phòng hai ngày nay, cảm giác cô độc trôi lên, nhớ tới hồi trước mình có thể tùy ý mắng chửi Tạ Chính Phong, đột nhiên cảm thấy nhớ nhung ông.

Nhớ cái người đàn ông vô dụng đó làm gì, ông ta khiến bà mất hết sĩ diện mà bà lại đi nhớ ông ta, thật buồn cười,

Sắp tới hai người sẽ ký giấy li hôn, sau đó cả hai không còn liên hệ với nhau nữa.

Ninh Nghiên nhanh chóng vứt suy nghĩ đó ra khỏi tâm trí, sau đó cầm điện thoại di động, gửi tin nhắn cho Tạ Chính Phong, nhắc nhở ông ngày mai cầm tờ ly hôn đến ký.

Mới vừa gửi tin nhắn xong, liền thấy Tạ Minh San say lúy húy trở lại, quần áo trên người cực kỳ gợi cảm, nhìn tựa như tiếp viên.

"Mẹ, con đã trở về, bây giờ con muốn đi ngủ, con muốn ngủ thật lâu, mẹ đừng cãi nhau với con a!"

"Minh San, con đang làm cái gì vậy? Sao lại uống nhiều rượu như vậy?" Ninh Nghiên đứng lên, tức giận chất vấn.

"Con mới vừa uống rượu về, con muốn đi ngủ a, ha ha." Tạ Minh San hơi say, cười ha hả trả lời sau đó liền đi lảo đảo về gian phòng của mình, trực tiếp ngã xuống giường ngáy to, cái gì cũng không quan tâm.

"Con, con..."

Ninh Nghiên giận nhưng không thể nói gì được, trong lòng hỗn loạn vô cùng.

Bà tính sau khi ly hôn với Tạ Chính Phong liền cùng con gái sống những ngày tháng tươi đẹp, nhưng bây giờ thấy bộ dáng của nó như thế này, đột nhiên cảm thấy có chút hối hận.

Rốt cuộc bà nên làm sao mới có thể cứu vãn lại mọi chuyện?

Tất cả đều do bà, ngay từ đầu không nên tức giận đi cãi nhau với Lâm Thục Phân, nếu như không cãi nhau, thì mọi chuyện có lẽ cũng không xảy ra đến mức này.

-----oOo-----

Chương 131: Tình yêu tinh khiết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Buổi sáng Phong Khải Trạch rửa mặt xong, thay một bộ quần áo thoái mái định đi tìm Tạ Thiên Ngưng, đưa cô đi ăn điểm tâm, ai ngờ vừa mở cửa liền nhìn thấy Hồng Thi Na đang đứng ở bên ngoài hành lang, lông mày lập tức nhíu lại, chán ghét nhìn chằm chằm cô, không nói một câu.

Người phụ nữ này, lại tới làm phiền anh, nhảm chán.

Hồng Thi Na đứng ở ngoài cửa, đang do dự có nên gõ cửa hay không, ai biết cửa lại đột nhiên mở ra, hơn nữa người ra ngoài lại là người mà cô vẫn muốn thấy, trong lòng vui sướng, không nhịn được hưng phấn nói: "Khải Trạch, thì ra anh vẫn còn ở nơi này, em còn tưởng rằng anh đã sớm chuyển đi! Em đi tìm anh khắp nơi mà không được, nên mới định tới nơi này xem

một chút, thử xem vận may của mình, không nghĩ tới, thật sự có thể gặp được anh."

Như vậy cũng có thể gặp, xem ra bọn họ rất có duyên phận.

Bởi vì có duyên phận, cho nên cô sẽ không dễ dàng buông tha, bằng không chính là đem hạnh phúc cả đời mình chắp tay nhường cho người khác.

"Cô tới làm gì?" Phong Khải Trạch nhìn cái cửa trước mặt một cái, phát hiện cửa phòng vẫn đang đóng, nhưng vẫn không yên lòng.

Ban đầu, Thiên Ngưng cũng vì nhìn thấy anh cùng Hồng Thi Na ở chung một chỗ, nên mới tức giận bỏ đi, nếu lần này còn để cho cô ấy thấy, không biết cô ấy sẽ có hành động gì, anh thật sự không thể đoán trước được.

Nói đi nói lại, đều do Hồng Thi Na cái người âm hồn bất tán đuối không đi kia gây ra, cũng đã nói tám trăm lần rồi, anh sẽ không bao giờ cưới cô ta, nhưng cô ta cứ quần lấy anh không thả.

"Khải Trạch, hôn sự của chúng ta càng ngày càng gần, chúng ta có nên đi chụp ảnh cưới hay không?" Hồng Thi Na to gan mở miệng, không có chút dè dặt nào.

Lúc này nếu như cô dè dặt, vậy bọn họ sẽ không có hy vọng, cho nên cô muốn mạnh dạn, dũng cảm đi về phía trước, tuyệt đối không lùi bước..

"Hồng Thi Na, tôi đã nói rồi, tôi sẽ không cưới cô."

"Nhưng bác Phong đã nói hôn sự của chúng ta sẽ không có gì thay đổi. Anh cũng biết bác Phong rất lợi hại, bác ấy nói cái gì chính là cái đó, không ai có thể thay đổi được."

"Tôi có thể nói rõ ràng cho cô biết, chuyện này chỉ cần tôi không gật đầu, không ai có thể ép tôi. Cô thức thời thì hãy cút ngay sang một bên, nếu như cô rượu mòn không uống lại thích uống rượu phạt, vậy cũng không sao cả, hừ." Phong Khải Trạch không muốn nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của Hồng Thi Na, định đóng cửa lại.

Ngay lúc anh đang chuẩn bị đóng cửa, cửa phòng đối diện lại mở ra, khiến cho anh kinh hoảng lại lập tức đem cửa mở ra, lo lắng nhìn cô.

Chuyện anh không muốn thấy nhất, cuối cùng vẫn xảy ra.

Tạ Thiên Ngưng làm điểm tâm, vốn định gọi Phong Khải Trạch sang cùng ăn, nhưng không nghĩ tới, vừa mở cửa liền nhìn thấy Hồng Thi Na đang ở bên ngoài, hơn nữa Phong Khải Trạch cũng ở đây, nhìn thấy hai người bọn họ ở chung một chỗ, trong lòng cô rất không vui, khó chịu đến nỗi sặc hít thở không thông.

Nhưng cơn đau lòng rất nhanh liền biến mất, bởi vì cô tin tưởng con khỉ nhỏ kia, tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì có lỗi với cô. Hơn nữa, nhìn tình huống hiện trường lúc này, xem ra là Hồng Thi Na chủ động tới tìm anh, hơn nữa đến cửa cũng không thể vào được, nên không thể nói rõ giữa bọn họ có cái gì mập mờ.

"Chào buổi sáng." Cô thân thiện chào hỏi.

Phong Khải Trạch trái tim hoảng loạn, đang muốn giải thích rõ mọi chuyện, nhưng còn chưa kịp mở miệng giải thích, lại nghe thấy tiếng chào hỏi thân thiện của cô, giống như không có hiểu làm bất cứ chuyện gì, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Anh ra khỏi cửa, đi tới trước mặt cô, dịu dàng nhìn cô, kích động hỏi: "Lần này không có suy nghĩ lung tung chứ?"

"Em là cái loại người hẹp hòi đến nỗi thường suy nghĩ lung tung sao?" Cô tức giận hỏi ngược lại, còn pha thêm một chút mùi vị làm nũng.

"Em còn chưa đủ suy nghĩ lung tung, còn không biết em loạn tưởng bao nhiêu lần rồi hả ?" Anh nhẹ nhàng nắm cái mũi của cô, đối với cô cưng chiều, biểu hiện vô cùng tinh tế.

"Anh đừng lúc nào cũng bóp cái mũi của em, nó sẽ bị biến dạng mất." Cô mở tay của anh ra, khiển trách.

"Nếu như bóp đến biến dạng, anh lại đem nó bóp trở lại là được rồi." Anh nói đùa, lại nắm lại cái mũi của cô, chỉ là sức lực rất nhẹ.

Hai người giống như không có người khác ở bên cạnh liếc mắt đưa tình.

Hồng Thi Na đứng ở bên cạnh, tất cả đều thấy rất rõ ràng, vô cùng đồ kỹ Tạ Thiên Ngưng có thể có được sự sủng ái Phong Khải Trạch. Phần sủng ái này, nên thuộc về cô mới đúng, là thuộc về cô. (từ đâu ra ý nghĩ này vậy ta)

Cô phải làm sao mới có thể đem phần sủng ái này đoạt lại?

Cắt đứt bọn họ, đúng, cắt đứt bọn họ.

"Khải Trạch, về chuyện hôn lễ của chúng ta ——"

Hồng Thi Na không nhịn được đố kỵ trong lòng, liền nói tiếp chuyện hôn lễ, nhưng vừa mới mở miệng, Phong Khải Trạch liền nổi giận cắt đứt lời của cô.

"Hồng Thi Na, tôi phải nói với cô bao nhiêu lần thì cô mới hiểu được, tôi không có gật đầu đồng ý cưới cô, ai cũng không ép được tôi, nếu như cô có ý muốn cử hành cái hôn lễ này, vậy hãy cùng quỷ kết hôn đi. Đừng ở trước mặt của tôi nói chuyện hôn lễ gì đó, nhớ lấy."

"Nhưng bác Phong đã nói ——"

"Ông ta nói gì là chuyện của ông ta, không quan hệ tới gì tới tôi."

"Khải Trạch, bác Phong muốn chúng ta kết hôn, nhất định còn có dụng ý khác, chuyện này anh nên suy nghĩ thật kỹ mới đúng."

"Vậy thì càng không cần suy nghĩ. Hôn nhân của Phong Khải Trạch tôi, tuyệt đối không cho phép có mục đích khác, cái tôi muốn chính là hôn nhân thuần túy, không phải là thứ mà các người buôn bán kết thân. Hồng Thi Na, nếu như cô còn muốn lưu lại ình một chút tôn nghiêm, vậy thì từ bỏ cuộc hôn nhân này đi, đừng tới tìm tôi nữa, nếu còn chọc giận tôi, cái hậu quả này cô đảm đương không nổi." Phong Khải Trạch nghiêm nghị cảnh cáo Hồng Thi Na, đối với loại người có công phu không biết xấu hổ này, thật đúng là cảm thấy buồn nôn.

Nếu như cô ta là một cô gái bình thường, có lẽ anh còn có thể hiểu tại sao cô ta lại quần lấy anh, cô ta thật vô si. Nhưng cô ta không phải, cô là Thiên Kim Đại tiểu thư của tập đoàn Hồng thị, được giáo dục tử tế, vậy mà cô ta lại giống những cô gái bình thường kia, một chút khác nhau cũng không có, thậm chí so với những cô gái bình thường kia còn ghê tởm hơn.

Loại phụ nữ này, nhìn liền ghét.

"Khải Trạch, anh chống đối bác Phong như vậy, chuyện này một chút chỗ tốt cũng không có. Bác ấy bây giờ còn chưa đổi với anh phong sát (rat ay

ngăn cản), anh đương nhiên còn có thể tỏ vẻ ta đây, nhưng nếu như anh chọc giận bác Phong, ở chỗ này chỉ sợ ngay cả một công việc bình thường nhất anh cũng không tìm được, anh tại sao phải bỏ đi tương lai của mình?" Hồng Thi Na vẫn không muôn buông tha, tiếp tục khuyên anh.

Đàn ông không phải là rất coi trọng sự nghiệp ư, vì sự nghiệp có thể vứt bỏ tình cảm riêng tư, cô tin chắc điểm này.

"Cô còn tiếp tục chọc giận tôi, tôi sẽ để cho Hồng gia nhà cô lập tức đến đầu đường làm tên ăn xin."

"Khải Trạch, cưới em có cái gì không tốt, em yêu anh như vậy, lại có thể trợ giúp anh về mặt sự nghiệp, chẳng lẽ so ra còn kém cô ta sao?" Hồng Thi Na càng nói càng kích động, căn bản không đem những lời cảnh cáo của Phong Khải Trạch để ở trong lòng, nhất là ở trước mặt Tạ Thiên Ngưng, càng cảm thấy bản thân mình mạnh hơn cô ta rất nhiều.

Đàn ông có mắt đều sẽ chọn cô, mà không phải chọn cái loại phụ nữ không có cái gì hết kia.

Tạ Thiên Ngưng nghe thấy lời này, trong lòng chấn động, đột nhiên cảm thấy mình không có trợ giúp được Phong Khải Trạch cái gì, hơn nữa còn thường xuyên mang đến phiền toái cho anh. Cầm lấy tay anh.

Cô không phải là quá ích kỷ ư? Cô nên suy nghĩ nhiều hơn cho anh mới đúng.

Phong Khải Trạch thấy biểu cảm đau buồn của Tạ Thiên Ngưng, lập tức biết cô lại đang suy nghĩ lung tung, vì vậy ngay trước mặt của Hồng Thi Na, an ủi cô: "Thiên Ngưng, đừng để ý bất kỳ lời nào của người phụ nữ này, cứ coi như cô ta là người điên đi. Anh không hy vọng tình yêu của chúng ta lẩn bất kỳ tạp chất nào, bằng không tình yêu này cũng không đủ tinh khiết rồi, tình yêu không tinh khiết, thì còn yêu làm gì? Em cũng biết, sự nghiệp của anh cùng đế quốc Phong thị không liên quan, đúng không."

". . . ." những câu nói này, khiến cho cô bỗng nhiên thông suốt, trên mặt từ từ hiện ra nụ cười vui vẻ.

Đúng là cô suy nghĩ lung tung rồi, xem ra cô nên đem lập trường của mình làm cho kiên định một chút, không thể bởi vì mấy câu nói của người ngoài liền dao động.

"Con khỉ nhỏ, về sau em sẽ không dễ dàng suy nghĩ lung tung nữa, em thè." (tin được thì anh PKT là khỉ thật)

"Vậy thì tốt, em suy nghĩ lung tung, sẽ làm lòng anh hoảng loạn, biết không?" Anh dùng tay nhẹ nhàng sờ mặt của cô, trong tròng mắt đều là dịu dàng.

May mà cô không khẩu thị tâm phi như khi còn bé, bằng không chuyện sẽ rất khó xử lý.

"Biết rồi! Em có nấu chút điểm tâm, anh có muốn nến thử không?" Cô nắm tay của anh, cười đến rất vui vẻ.

"Không ăn, em đi thu dọn đồ đặc đi, chúng ta đổi lại chỗ ở, anh không muốn cứ hai ngày ba bữa lại có người đến tìm chúng ta gây phiền phức." Phong Khải Trạch chán ghét nhìn Hồng Thi Na một cái, sau đó thu hồi tầm mắt, thả vào trên người Tạ Thiên Ngưng, ánh mắt trong nháy mắt lại biến thành dịu dàng.

"A, lại đổi chỗ ở, em trong vòng một tháng đổi chỗ ở mấy lần, phiền quá à!" Dương mặt cô khổ não, nhưng lại bất đắc dĩ.

Không dời đi không được, nếu không chuyển, chẳng phải là ngày ngày có một người phụ nữ tới quần lấy người đàn ông của cô sao.

Nhất định phải chuyển.

Phong Khải Trạch đang muốn khuyên nhủ cô, nhưng còn chưa kịp nói, cô liền vội vàng chạy vào nhà, vừa chạy vừa nói: "Em lập tức đi thu dọn đồ đặc, lập tức chuyển."

Anh cung chiêu cười cười, bất đắc dĩ mà lắc đầu, sau đó xoay người hướng chỗ ở của mình đi, tính toán cũng trở về đi dọn đồ.

Hồng Thi Na hai tay kéo anh, trong mắt nén lệ, điềm đạm đáng yêu cầu khẩn nói: "Khải Trạch, em van cầu anh, đừng đối xử với em như vậy, em thật sự rất yêu anh, chẳng lẽ anh không thể cho em một cơ hội sao?"

Anh lập tức hất tay của cô ra, lạnh lùng nói: "Bắt đầu từ mười sáu năm trước, lòng của tôi đã trao cho người khác rồi, ngoài cô ấy ra, tôi sẽ không chấp nhận bất cứ người nào. Nếu như cô còn cố ý muốn quần lấy tôi, nhất

định là bi kịch, thông minh, lý trí một chút, vậy thì nhanh chóng buông tay. Tôi đã cho cô cơ hội rồi, cô tốt nhất đừng đến làm phiền tôi nữa, cũng đừng đi tổn thương cô ấy, bằng không tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô."

"Anh đừng ngu ngốc như vậy, nếu như bác Phong biết anh và cô gái này ở chung với nhau, bác ấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta đâu. Em vẫn luôn giấu điểm cô ta giúp anh, nếu em nói cho bác Phong biết, kết quả của cô ta nhất định sẽ rất thảm, anh có biết hay không?"

"Ông ta không buông tha người phụ nữ của tôi, vậy tôi sẽ không buông tha cho ông ta. Hồng Thi Na, đừng lấy ba của tôi ra uy hiếp tôi, cô cũng đừng uy hiếp tôi, cô càng uy hiếp, thì tôi càng chán ghét cô hơn, chán ghét tới cực điểm, hừ." Phong Khải Trạch căn răng nghiến lợi nói xong, hừ lạnh một tiếng trả về chỗ ở của mình thu gọn đồ đạc, sau khi vào cửa, nhân tiện còn đem cửa khóa lại.

Hồng Thi Na không vào được, không thể làm gì khác hơn là đứng ở ngoài cửa hờn dỗi.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người nào dám đối xử với cô như thế. Chỉ cần là thứ cô muốn, còn chưa có được, không cần biết phải dùng biện pháp gì, cô nhất định sẽ đem Phong Khải Trạch về tay mình, bởi vì anh thuộc về cô.

-----oOo-----

Chương 132: Cái này không tệ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Edit: Hân Nghi

Không đến mười phút sau, Phong Khải Trạch thu gọn xong đồ đạc, tay kéo va li mở cửa đi ra.

Vừa mở cửa ra, anh kinh ngạc khi thấy Hồng Thi Na còn chưa đi.

Anh không để ý tới cô ta, đi thẳng tới cửa phòng đối diện, lấy ra chìa khóa mở cửa.

Da mặt cô ta thật là dày, lại thêm khả năng làm phiền người khác thật khiến người ta bội phục, nhưng cũng càng làm người ta chán ghét.

Hồng Thi Na đi lên, lộ dáng vẻ điềm đạm đáng yêu cầu khẩn nói xin lỗi: "Khải Trạch, thật xin lỗi, mới vừa rồi là em suy nghĩ quá nhiều, thật sự em không nên uy hiếp anh, dù sao chẳng ai thích bị uy hiếp. Nhất định sau này em sẽ thay đổi, xin anh cho em thêm một cơ hội có được không, em bảo đảm về sau không bao giờ như vậy nữa."

Phong Khải Trạch không trả lời, không để ý đến cô ta, lạnh lùng mở cửa đi vào, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại, chỉ sợ cô ta sẽ đi vào cùng.

Bởi vì anh biết tài năng làm phiền người khác của cô ta, cho nên không thể không đề phòng.

Hồng Thi Na vốn muốn cùng đi vào, nhưng không ngờ chân còn chưa có động, cửa đã đóng lại, cô ta giật sôi lên, chỉ hận không đập nát được cánh cửa này.

Cô đã rất nỗ lực khống chế tâm tình của mình, không để ình túc giận trước mặt Phong Khải Trạch, không làm bất kỳ chuyện lỗ mãng, tận lực giữ vững hình tượng dịu dàng như nước. Nhưng cố gắng của cô, đổi lấy lạnh lùng vô tình của anh, anh thậm chí ngay cả nhìn cô lâu một chút cũng không muốn.

Cô hận!

Nếu như không có cô ta, anh sẽ không thể liếc nhìn cô thế đâu?

Hồng Thi Na bị đố kỵ và tức giận làm ê muội, trong lòng sinh ra ý xấu đối với Tạ Thiên Ngưng, suy nghĩ nên làm thế nào mới có thể để cô ta rời khỏi Phong Khải Trạch.

Đích xác là nên tìm chút thời gian để suy nghĩ thật kỹ vấn đề này.

Tạ Thiên Ngưng đang ở trong phòng thu dọn đồ đạc, bởi vì gần đây quần áo có quá nhiều nên va li mới không còn chỗ chứa.

Vừa mới dọn dẹp được một nửa, đột nhiên nhìn thấy cái hộp mẹ cô để lại cho cô ở dưới hộc tủ.

Thấy cái hộp này, trong lòng cô có một loại cảm giác nói không nên lời,

vừa tức giận, lại vừa hoài niệm, muốn đem nó vứt bỏ, nhưng lại không nỡ, cực kỳ mâu thuẫn. Cô nhớ bà, nhưng cũng hận bà, mười mấy năm qua, cô vẫn không sao dứt ra được những cảm giác này.

Không biết những năm qua mẹ sống như thế nào?

"Thôi, không nghĩ nữa, nghĩ nhiều chỉ tăng thêm phiền não mà thôi." Tạ Thiên Ngưng đem cái hộp để vào trong va li, tiếp tục dọn dẹp.

Phong Khải Trạch vừa lúc đi tới, nghe được cô làm bầm lầu bầu nói, vì vậy tùy ý hỏi: "Đang nghĩ gì, mà phiền não quá vậy?"

"Không có gì, chỉ là chuyện cũ mà thôi. Con khi nhỏ, quần áo của em quá nhiều, va li không chứa đủ, làm thế nào bây giờ?" Cô nói lảng sang chuyện khác.

"Có thể mang đi bao nhiêu thì mang, còn lại vứt hết." Anh đáp lại như không có liên quan, nhưng vì câu trả lời này đổi lấy ánh mắt khinh bỉ của cô.

Cô nhìn chằm chằm anh chỉ bằng nửa con mắt, không vui khiển trách: "Anh chỉ biết lo tiêu tiền thôi, những bộ quần áo này rất đắt, hơn nữa nhiều bộ em còn chưa mặc qua, vứt đi thật đáng tiếc. Không được, em phải mang đi hết, anh lại đây giúp em, nhanh lên chút đi."

"."

Không còn cách nào, đã đến lúc làm tên khiêng vác rồi, cầm trong tay túi lớn túi nhỏ, trên vai vác thêm mấy túi, lại kéo va li của mình đi ra cửa.

Hồng Thi Na vẫn còn ở bên ngoài, nghe được tiếng mở cửa, có chút hưng phấn, song khi cô ta nhìn thấy bộ dạng Phong Khải Trạch đi ra, trọn tròn mắt.

Phong Đại Thiếu Gia có giá trị đến trăm tỷ, lại phải ở chỗ này làm tên khiêng vác, quả thực giống như một tên công nhân bốc vác.

"Khải Trạch, anh ——"

Tạ Thiên Ngưng cũng xách theo túi lớn túi nhỏ, trong tay kéo thêm một cái va li, thấy Phong Khải Trạch đứng ở cửa, liền tùy tiện bảo anh tránh ra: "Anh làm gì đứng lỳ ở đây như tảng đá vậy, mau đi nhanh đi!"

Hồng Thi Na nghe thấy những lời này liền rất tức giận, liền bất bình thay cho Phong Khải Trạch, lập tức khiển trách Tạ Thiên Ngưng: "Sao cô có thể nói chuyện với anh ấy như vậy, anh ấy là Phong Đại Thiếu Gia, người thừa kế duy nhất của Phong thị đế quốc, cô là gì chứ? Cả xách giày cho anh ấy cô cũng không xứng, còn dám mắng anh ấy?".

"....." Tạ Thiên Ngưng vô cùng lúng túng, không biết nên nói cái gì cho phải đành im lặng. Cô cứ tưởng Hồng Thi Na đã đi rồi, không ngờ cô ta vẫn còn ở đây, thật quá phiền phức.

Sau khi Hồng Thi Na mắng Tạ Thiên Ngưng xong, trong lòng vẫn còn ám ức, bèn muốn khuyên nhủ Phong Khải Trạch: "Khải Trạch, anh tội tình gì phải từ bỏ làm Đại Thiếu Gia, chạy đến đây làm lao công cho cô ta?"

"Hồng Thi Na, tôi rất ít khi mắng người, nhưng hôm nay phá lệ để cho bà Tám cô biết. Lúc nào chuyện của tôi đến phiên cô quản?" Phong Khải Trạch nổi giận vì thấy Tạ Thiên Ngưng bị Hồng Thi Na nhục mạ.

"Em chỉ muốn tốt cho anh ——"

"Đừng có lấy câu 'vì tốt cho tôi' mà diễu võ dương oai, tốt nhất cô tránh xa tôi ra."

"Khải Trạch ——"

"Tránh ra, đừng cản đường chúng tôi." Anh không muốn nghe thêm lời nào của Hồng Thi Na nữa, nếu cô ta còn không tránh đường, anh sẽ trực tiếp đi ngang qua.

"A ——" Hồng Thi Na bị một túi đồ to đùng phải suýt ngã, may mà bám vào kịp tường.

Phong Khải Trạch không thèm để ý tới cô ta, đi thẳng về phía trước sau đó ngoái lại cười nói với người phía sau: "Đi thôi."

"Vâng." Tạ Thiên Ngưng ngạc nhiên nhìn Hồng Thi Na một lúc, định nói mấy câu, nhưng lại không thể nói, nghĩ một lúc thấy tốt nhất là không nên nói gì, đi theo Phong Khải Trạch.

Lúc này cô có nói gì cũng không đúng, cho dù có nói lời tốt đẹp, e rằng khi nghe xong cũng thành lời nói xấu, cho nên không nói gì là tốt nhất.

Hồng Thi Na đứng dậy, gào lên với Phong Khải Trạch: "Phong Khải Trạch, hôm nay anh dám đi cùng cô ta, tôi lập tức sẽ đi nói lại cho bác Phong biết chuyện này để bác Phong đổi phó cô ta."

Nếu như Phong Gia Vinh ra tay, Tạ Thiên Ngưng chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.

Nghe Hồng Thi Na uy hiếp, Phong Khải Trạch dừng bước, xoay người trở lại, dùng ánh mắt lạnh lùng, khinh thường nói: "Tốt nhất cô cứ nói hết mọi chuyện cho ông ta biết, để khỏi phải đến đây làm phiền tôi."

"Nếu như bác Phong biết cô ta là ai, chắc chắn cô ta sẽ rất thảm, anh biết rõ mà."

"Chuyện của cô ấy ra sao, chính do tôi phụ trách, nhưng còn chuyện của cô thì ai sẽ gánh cho cô đây? Cô đừng cho là có tập đoàn Hồng thị làm chỗ dựa thì thích làm gì thì làm, tôi cho cô biết, đừng có chọc tức tôi, hừ." Phong Khải Trạch hừ lạnh một tiếng, chuyển đồ sang một bên tay, sau đó dùng cánh tay còn lại vòng qua eo của Tạ Thiên Ngưng.

Tạ Thiên Ngưng quay đầu lại liếc mắt nhìn Hồng Thi Na đang tức giận đến mức bốc khói, hai mắt đầy phẫn nộ, đột nhiên có một dự cảm chẳng lành.

Thật ra Hồng Thi Na và Tạ Minh San có vài điểm giống nhau, ngoài mặt đẹp đẽ, nhưng bên trong cực kì xấu xa, chỉ thích làm việc mờ ám sau lưng người khác. Hôm nay cô chọc phải loại người như thế, chỉ sợ cuộc sống sau này không yên bình rồi, hơn nữa cô ta còn là một người có quyền thế.

Xem ra đường tình cảm của cô và con khỉ nhỏ thật không dễ đi.

Không sao, nếu cô đã lựa chọn đi trên con đường này, cô phải kiên cường đi đến cùng.

Đọc theo đường đi Phong Khải Trạch cũng không nói câu nào, đi tới xe của mình, mở cửa xe sau đem tất cả đồ đạc bỏ vào, sau đó ngồi vào ghế lái.

Tạ Thiên Ngưng ngồi vào ghế bên cạnh, vừa mới thắt dây an toàn xong thì xe lập tức khởi động, tốc độ hơi nhanh làm cô đỏ mặt.

"Con khỉ nhỏ, anh sao vậy? Có phải đang tức giận vì Hồng Thi Na hay không?"

Cô cảm nhận được anh đang tức giận vì Hồng Thi Na.

"Hồng Thi Na đáng chết, cậy mình là thiên kim đại tiểu thư tập đoàn Hồng thị, mà khinh thường người khác sao?" Phong Khải Trạch vừa lái xe vừa tức giận mắng to, toàn bộ đều hiện rõ ở trên mặt, thậm chí giận đến mức vỗ vào tay lái.

"Con khỉ nhỏ, em không thích anh nghĩ đến cô gái khác, kể cả tức giận cũng không được. Cho nên anh đừng vì Hồng Thi Na mà tức giận, nếu không em sẽ ghen đó?" Cô an ủi anh, hi vọng tâm tình của anh có thể khá hơn một chút.

Biện pháp này thật tốt, lời vừa mới nói xong đã làm cho anh cười vui vẻ. Một nửa tức giận trong anh đã bay đi vì câu nói của cô, trong lòng dễ chịu hẳn, vì vậy hưng phấn nói: "Được, anh không nghĩ đến cô gái khác, cũng sẽ không tức giận."

Cô sẽ vì anh mà nỗi con ghen, cái này quả không tốt

"Không tức giận là tốt rồi. Chúng ta bây giờ đi đâu? Tập đoàn Hồng thị rất có quyền thế, bất kể chúng ta ở đâu, bọn họ cũng có thể tìm được, giờ làm sao đây?"

"Ở thành Đông anh có ngôi biệt thự, định khi nào chúng ta kết hôn sẽ chuyển đến đó. Dù gì trước sau cũng cưới, bây giờ chúng ta chuyển đến ở cũng được. Nếu Hồng Thi Na có tìm đến cũng chỉ đứng ngoài cổng sắt nhìn vào, không ảnh hưởng tới chúng ta, cùng lắm anh sẽ cho bảo vệ ra đuổi cô ta đi."

"Anh mua biệt thự bao giờ?" Cô kinh ngạc nhìn anh, không ngờ hiệu suất làm việc của anh lại cao thế, nhà ở sau khi kết hôn cũng đã chuẩn bị xong.

Anh làm việc còn nhanh hơn gấp mấy lần so với người khác, làm người ta có đuối theo cũng không kịp.

"Ngày thứ hai sau khi tìm được em, anh đã bắt tay vào làm chuyện này."

"Lúc đó sao anh có thể xác định em sẽ gả cho anh chứ?" Cô tức giận hỏi,

nhưng trong lòng lại rất vui vẻ. (edit: cả tôi cũng thèm muốn được nói câu này, ha ha)

"Trước khi tìm được em anh đã quyết định, đời này không phải em anh sẽ không lấy ai hết, cho nên em không còn lựa chọn nào khác đâu." Anh hả hê trả lời, còn có chút hưng phấn.

"."

Xem ra cả đời này của cô quả thật bị anh bám chặt.

-----oOo-----

Chương 133: Phu nhân tên cướp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng giống như đang đứng trong khu vườn mộng ảo, nhìn cung điện trước mắt lộng lẫy, cả hoa lẫn cỏ, cả những miếng ngói tinh xảo như vậy, bên ngoài cửa có suối phun cực kỳ xinh đẹp, quả thật làm cho người ta phải trợn tròn mắt nhìn.

Đây là nơi để cho người ở sao, một tòa nhà lộng lẫy giống như ở trên cõi tiên.

"Khỉ nhỏ, anh khẳng định chúng ta sẽ sống ở đây sao?".

"Đã đến đây, chẳng lẽ còn không chắc chắn sao?" Phong Khải Trạch không hỏi lại, sau đó kéo cô đi tới cánh cổng tinh xảo kia.

Người còn chưa đi tới trước cổng, thì cổng liền mở ra, bên trong truyền đến âm thanh cung kính nói: "Hoan nghênh tiên sinh, phu nhân".

Bên trong có ba cô gái trẻ, một người phụ nữ trung niên, mặc quần áo giống nhau, đứng thành một hàng ngay ngắn chỉnh tề, cung kính chào mừng người đến.

Phu nhân - Tạ Thiên Ngưng vừa nghe đến từ này, thật không còn gì để nói, trong lòng hơi khó chịu, vì thế liền thấp giọng chất vấn: "Em còn chưa gả cho anh đó, thế sao lại để mọi người gọi em là "Phu nhân" hả? Một cô gái

còn chưa lấy chồng, bị người khác gọi như vậy cực kỳ không tự nhiên, anh có biết hay không?".

Chưa cưới mà bị gọi thành người đã chồng, ai cũng cảm thấy không được tự nhiên.

"Anh nói rồi, anh dự định sau khi kết hôn sẽ dùng đến căn nhà này, vốn chờ sau khi kết hôn mới đưa em đến sống, nhưng bây giờ vào ở sớm, cho nên người ở đây mới gọi em là phu nhân cũng là chuyện bình thường. Sớm hay muộn gì em cũng gả cho anh, gọi sớm hay muộn cũng giống nhau chẳng có gì khác cả." Phong Khải Trạch cười xấu xa giải thích, sau đó đi vào liền ra lệnh cho người bên cạnh: "Ở ngoài xe có rất nhiều hành lý, mọi người đi thu xếp đi, từ hôm nay trở đi tôi và phu nhân sẽ ở nơi này, toàn bộ cứ theo lệnh mà làm".

"Vâng".

Ba cô gái trẻ lập tức đi ra bên ngoài lấy hành lý, sau đó thu xếp mọi việc thật gọn gàng.

Người phụ nữ trung niên đi tới, cung kính nói: "Tiên sinh, phu nhân, bởi vì hai người về quá đột ngột, cho nên có rất nhiều chuyện chưa được chuẩn bị tốt, nhất là đồ tươi vẫn chưa kịp mua, xin thứ lỗi".

"Chu Thẩm, tôi nhớ rõ một giờ trước đã gọi điện thoại nói về chuyện này, vì sao còn chưa chuẩn bị xong?".

"Thực xin lỗi vì quá vội, cho nên ----" Chu Thẩm lúng túng giải thích, nhưng không biết nên giải thích sao cho ổn.

So với bên ngoài thì tiền lương của người làm ở đây cao hơn gấp bội lần, những yêu cầu lại càng nhiều hơn, mỗi một việc đều phải làm thật kỹ lưỡng. Vì tiền lương ở đây cao, nên bắt làm việc gì bà cũng đồng ý.

"Tôi chỉ xem kết quả, không nghe quá trình, nếu bà không làm được việc này, có thể rời khỏi được rồi".

"Tiên sinh, xin hãy cho tôi thêm một cơ hội nữa, tôi biết sai rồi, nhất định sẽ không để chuyện này phát sinh lần nữa". Chu Thẩm sốt ruột cầu xin, có thể nhìn ra được bà rất quan tâm đến công việc này.

"Biện pháp tốt nhất là đổi lấy một người có năng lực hơn, thì sẽ không xảy ra thêm lần nào nữa." Phong Khải Trạch nghiêm khắc nói, thái độ vô cùng lạnh lùng, cả một chút cơ hội cũng không cho đối phương.

"Tiên sinh, tôi thật sự rất cần công việc này, xin cậu hãy cho tôi thêm một cơ hội nữa".

"Từ trước tới nay tôi không thích cho người khác cơ hội, làm không tốt thì đi".

"Tiên sinh, cho tôi thêm một cơ hội nữa đi, có được không? Tình hình nhà tôi không được tốt lắm, đứa con trai đang học đại học, cho nên tôi cực kỳ cần công việc này, cầu xin cậu đây".

".....".

Tạ Thiên Ngưng đứng ở bên cạnh quan sát hết mọi chuyện diễn ra, rất không thích bộ dáng này của Phong Khải Trạch, nên không vui nói: "Này, anh phải làm vậy sao? Một giờ, căn bản không làm được nhiều chuyện, mà có gì làm khó người ta, nhưng yêu cầu của anh cũng nên thực tế chút đi, có được hay không?".

"Em đang xin giúp cho bà áy sao?" Phong Khải Trạch cười lạnh hỏi, lộ ra vẻ gian ác.

"Xem như vậy đi, vậy anh cho em chút sỉ diện này có được không?" Cô không sợ hãi chút nào liền trả lời, hoàn toàn không giống như Chu Thẩm, sợ tới mức toàn thân run rẩy.

"Em dùng thân phận bạn gái muốn anh cho em thể diện, hay là lấy thân phận phu nhân muốn anh cho em thể diện hả?".

"Có khác nhau sao?".

"Có, thân phận phu nhân lớn hơn nhiều thân phận bạn gái, có uy lực rất nhiều. Nếu em lấy thân phận bạn gái, thì thể diện này anh sẽ không cho em, nhưng em dùng thân phận phu nhân, anh lập tức cho em thể diện. Bây giờ em chọn đi, là phu nhân hay bạn gái?".

Đôi khi đùa giỡn với cô bé lương thiện đến ngốc nghếch này, cũng rất thú vị, nhìn khuôn mặt tức giận của cô, thật sự là đáng yêu.

"Phong Khải Trạch, anh quả là vô lại a!".

Cô giận, bởi tên đàn ông này thật sự làm cho cô tức chết được, dám đưa ra yêu cầu nhảm nhí vậy?

Tức chết mà.

"Anh không có nghe thấy. Em nói đi, rốt cuộc là lấy thân phận phu nhân hay bạn gái, nếu là bạn gái thì không tiện lắm, Chu Thẩm phải rời đi". Anh chỉ muốn chọc cô, kết quả lại chơi càng hăng cứ muốn chơi mãi.

"Phong Khải Trạch, anh là tên vô lại, làm em tức chết em đi được." Cô nắm chặt hai tay thành nắm đấm, giận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể đánh một quyền.

Từ trước đến nay cái tên này vẫn y như thế, lúc đầu còn nói mọi việc đều nghe theo lời cô, bây giờ đến chỗ của anh, cư nhiên lại dám hâm dọa cô, đáng giận?

Không lẽ cô rơi vào chỗ ở ăn cướp sao?

Tạ Thiên Ngưng nghĩ đến có khả năng này, trên mặt không còn giận dữ, mà đổi thành ngạc nhiên cùng hoang mang: "Đây không phải nhà của ăn cướp chứ?" (Vân Vân: *phẫn nộ lật bàn* tôi mà cướp thật thì tôi cũng bán cô rồi. Vậy cũng nghĩ dc, ai đó làm ơn cứu ta đi *bất tỉnh nhân sự*)

".....".

Ăn cướp - sức tưởng tượng của cô bé này cũng quá phong phú, đúng là phục cô luôn.

"Nơi này có điểm nào giống chỗ ở của ăn cướp hả?" Phong Khải Trạch khinh thường liếc nhìn cô một cái, tức giận hỏi. Nghe không hiểu lời anh nói giốn sao, não cô bé này quả là quá đơn giản rồi.

"Anh là thủ lĩnh bọn cướp, đây là chỗ ở của cướp, vậy không gọi là nhà của ăn cướp thì gọi là gì?" Cô trực tiếp giải thích, trong lòng lén cười trộm.

Nếu anh thật là tên cướp kia, cô đã không thể bình yên vô sự đứng ở chỗ này. Đùa sao, người khác không hiểu nhưng cô thì phải hiểu chứ.

"Nếu anh là cướp, vậy em là phu nhân của tên cướp". Anh kéo cô vào

trong ngực mình, để cô ngồi lên đùi anh, coi như không thấy Chu Thẩm ở đây, ôm cô, nồng tình mật ý nói: "Anh muốn em là phu nhân của tên cướp này, sau đó sinh cho tên cướp này mấy đứa con trai con gái".

"Đây còn có người a, đừng ôm có được không, người ta rất mắc cỡ." Cô khẽ vùng vẫy, lộ ra vẻ xấu hổ trên mặt, nhìn Chu Thẩm bên cạnh, lại càng mắc cỡ hơn.

Chu Thẩm cúi đầu, cái gì cũng không thấy, gì cũng không nói. Chuyện ông, bà chủ lại càng không dám quản nhiều, dù sao chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của mình, nếu không làm tốt, bà sẽ khóc đến chết mất.

"Chu Thẩm, phu nhân đã nói giúp cho bà, nên tôi sẽ cho bà thêm một cơ hội nữa, làm việc cho tốt, đừng phạm sai lầm lần nữa". Phong Khải Trạch ôm Tạ Thiên Ngưng không buông, lạnh lùng hạ mệnh lệnh với Chu Thẩm.

"Cám ơn tiên sinh, cảm ơn tiên sinh, tôi nhất định làm tốt không để phạm sai lầm lần nữa" Chu Thẩm hung phấn giống như nhặt được mảnh trăm vạn, vô cùng vui vẻ đi ra ngoài.

Nét mặt Tạ Thiên Ngưng càng u ám, nhìn bóng lưng rời đi của Chu Thẩm, nghi ngờ nói: "Từ khi nào em đồng ý anh lấy thân phận phu nhân để nói giúp cho bà ấy chứ?".

"Vừa rồi không phải em vì bà ấy mà nói chuyện sao? Anh chỉ thay em lựa chọn lấy thân phận phu nhân ra nói thôi." Anh ôm cô, bá đạo tuyêt bối.

"Da mặt của anh cũng dày quá đi, hợp với Hồng Thi Na lắm".

Vừa nhắc tới Hồng Thi Na, mặt Phong Khải Trạch không còn cười, trở nên cực kỳ nghiêm túc, tựa hồ tức giận.

Tạ Thiên Ngưng nhìn sắc mặt biến đổi của anh, liền lẽ phép hỏi: "Khỉ nhỏ, em nói sai gì sao mà anh lại không vui?".

"Sau này không có việc gì thì đừng nhắc cái người Hồng Thi Na này, anh không thích nghe tên của cô ta" Anh lạnh lùng nói, trong giọng nói lộ rõ chán ghét.

Có thể nghe ra, anh cực kỳ chán ghét cô Hồng Thi Na này.

"Được được được, không nói nữa, dù sau em cũng không thích cô ấy, cũng

không thích anh cô ta. Được rồi, đừng nóng giận có được hay không, em chịu tội là được mà." Cô lấy tay ôm cổ anh, làm nũng giải thích.

Cô làm nũng khiến tâm tình anh tốt lên, ôm chặt lấy eo cô, sau đó hôn lên môi cô một cái.

"Um ----".

Đột nhiên bị chiếm tiện nghi, cô tức giận nghiêm mặt trừng mắt nhìn anh: "Anh hôn bậy a?".

"Em là phu nhân của anh, hôn em thì có gì bậy. " Anh hùng hồn nói, lại hôn thêm một cái.

"Em không quan tâm anh nữa" Cô đỏ mặt đẩy anh ra, sau đó rời khỏi đùi anh ngồi vào bên cạnh, tim vẫn cứ đập kịch liệt.

Tuy là tim đập thật sự nhanh, bất quá loại cảm giác này không tệ, lúc trước sống bên cạnh Ôn Thiếu Hoa, tim cũng chưa có đập nhanh như vậy.

"Thiên Ngưng, em dự định khi nào gả cho anh?" Anh đột nhiên câu hỏi.

"Chờ sau khi anh giải quyết chuyện hôn nhân với Hồng Thi Na xong rồi hãy đề cập đến".

"Tốt, đây là em nói, chỉ cần anh giải quyết cuộc hôn nhân lộn xộn này xong, em liền gả cho anh".

".....".

Tạ Thiên Ngưng vẫn giữ vẻ trầm mặc, giống như ngâm đồng ý. Tuy cô có chứng sợ hôn nhân, nhưng trải qua thời gian ở cùng với khỉ nhỏ, cô tin anh nhất định sẽ cho cô hạnh phúc, cho nên gả cho anh là không sai. Mà cô cũng đã lớn tuổi rồi, không gả đi sẽ không có người lấy.

"Em không nói gì chính là đã chấp nhận".

"Chờ anh giải quyết xong đi rồi nói sau".

"Em yên tâm, anh rất nhanh sẽ giải quyết xong chuyện này, sau đó cưới em về, đúng nghĩa là vợ của Phong Khải Trạch anh".

Anh vẫn luôn theo đuổi ước mơ, chính là lấy cô làm vợ. Tưởng rằng khó có thể thực hiện được niềm mơ ước trong cuộc đời này, không ngờ ông trời lại cho anh một cơ hội như vậy.

"Không nói chuyện với anh nữa. Hôm nay là ngày chú đi ký giấy ly hôn, để em gọi điện hỏi chú sự tình thế nào rồi?" Cô không muốn cùng anh nói nhảm, lấy điện thoại trong túi ra gọi cho Tạ Chánh Phong.

Không biết Ninh Nghiên có chịu ký giấy ly hôn, và còn úc hiếp chú cô nữa hay không?

-----oOo-----

Chương 134: Không thể không ký

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Chánh Phong mặc bộ quần áo mới, tóc chải chuốt chỉnh tề, cả người thoát nhìn đầy tinh thần phấn chấn, dường như còn trẻ hơn trước kia đến mười tuổi, cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt Ninh Nghiên, khiến cho bà phải kinh ngạc.

Mới tách ra có hai ngày, một lão già đau khổ lại trở nên có tinh thần tiến thủ như vậy, chẳng lẽ là do bà hoa mắt sao?

Bà không phải bị hoa mắt, tất cả đều là sự thật.

“Được rồi, tôi đã ký giấy xin li hôn, từ nay về sau chúng ta không còn là vợ chồng, bà có thể trở về cuộc sống mà bà hằng mơ ước rồi.” Tạ Chánh Phong không chút do dự kí lên giấy xin li hôn, quẹt quẹt vài cái thì đã ký xong, sau đó đặt bút lên trên bàn.

Có lẽ vì trong lòng rất tốt hay sao, hai ngày nay ông cảm thấy mình trẻ đi rất nhiều tuổi, cả người đều tràn đầy sinh khí.

Ninh Nghiên không chịu ký tên ngay lập tức, cầm cây bút trong tay, ngây ngốc nhìn người đàn ông ở trước mặt, không thể tin liền hỏi: “Ông, sao ông lại trở thành như vậy hả?”

“Tôi trở thành thế nào chứ?” Tạ Chánh Phong đặc ý hỏi.

“Chánh Phong, Thiên Ngưng có phải thật sự có rất nhiều tiền không?”

“Ninh Nghiên, tôi đã ký vào đơn xin li hôn, giờ đến phiên bà ký đó. Giờ tôi còn có rất nhiều việc phải làm lăm, không có dư thời gian ở đây cùng bà đâu, nên ký giấy đi.” Tạ Chánh Phong không trả lời vấn đề của bà, mà chuyển sang chủ đề khác.

Ông biết rõ bản tính của Ninh Nghiên, nếu để cho bà ta biết bạn trai của Thiên Ngưng là Phong Khải Trạch, bà ta sẽ tìm đủ mọi cách để kiếm lợi từ trên người Thiên Ngưng, thậm chí còn có thể xui khiến Minh San đến giành lấy Phong Khải Trạch, cho nên ông không thể nói cho bà biết tất cả chuyện của Thiên Ngưng.

“Chánh Phong, tôi _____” Ninh Nghiên có chút hồi hận, cẩn thận không ngờ phải ký vào giấy xin li hôn. Nhưng lỡ leo lên lưng cọp rồi, bà không thể không ký.

Di chuyển bút trong tay, do dự một hồi ở chỗ ký, lúc này lại ngây ngốc ký tên của mình xuống giấy xin li hôn.

Vừa mới ký xong, Tạ Chánh Phong lấy đi tờ giấy li hôn, đứng dậy, lạnh lùng nói: “Từ nay về sau, chúng ta không còn là vợ chồng nữa, tất cả mọi chuyện của bà không còn liên quan gì đến tôi.”

“Ông _____” Ninh Nghiên hơi giận dữ, sau đó mượn chuyện tài sản ra nói: “Tạ Chánh Phong, ông đừng quên, lúc trước Thiên Ngưng đã từng nói, sau khi chúng ta ly hôn, toàn bộ tài sản ở Đô Thống đều thuộc về một mình tôi, còn ông sẽ không có bất cứ thứ gì cả.”

“Thiên Ngưng đã từng nói rồi, và tôi cũng nói cho bà biết thêm một lần nữa, tôi sẽ không lấy một phần tài sản nào cả, kể cả ngôi nhà kia, toàn bộ đều cho bà đó.”

“Ông _____”

“Ninh Nghiên, bà không chỉ hủy đi cuộc sống hạnh phúc của chính mình, còn hủy đi luôn cuộc sống của Minh San.”

“Tạ Chánh Phong, ông nói bậy bạ gì đó? Minh San gả cho Thiếu Hoa đang rất hạnh phúc, sao lại nói đang hủy đi hạnh phúc của chính nó hả?” Ninh Nghiên không muốn thừa nhận thất bại, hùng hồn tranh cãi, kỳ thực trong

lòng có hơi sợ.

Mấy hôm nay Minh San sống như thế nào, bà đều biết rõ, thật sự chẳng có gì gọi là tốt đẹp.

Nhưng mà không sao, bà sẽ nghĩ cách để thay đổi lại thế cục này.

“Hạnh phúc hay không hạnh phúc, trong lòng bà hiểu rõ, nếu bây giờ không rõ, về sau cũng sẽ rõ. Từ nay về sau, chúng ta xem như nước sông không phạm nước giềng (kiều quy kiều, lộ quy lộ), mặc kệ bà khỏe mạnh hay không, với tôi cũng chẳng có liên quan.” Thái độ Tạ Chánh Phong rất lạnh lùng, nói xong liền xoay người rời đi, không muốn lãng phí thêm thời gian nữa.

Ông còn phải trả về lo chăm sóc hoa của ông, hà tất gì phải ở chỗ này lãng phí thời gian với người đàn bà không đáng. Tuy rằng bọn họ đã từng là vợ chồng, nhưng đó chỉ là những năm về trước, ông thật sự rất yêu quý người vợ này và cô con gái. Nhưng cuối cùng lại đổi lấy sự ruồng bỏ của họ, thậm chí còn không quan tâm đến sự sống chết của ông, vợ con như vậy quả thực so với người xa lạ còn không bằng, ông tình nguyện không có.

Giải thoát, thật sự đã giải thoát rồi.

Ninh Nghiên nhìn bóng lung Tạ Chánh Phong rời đi, nhìn thần sắc và bộ dáng của ông làm lòng dạ bà tràn đầy lửa giận, cực kì không cam lòng.

Bà cũng không tin, Tạ Thiên Ngung có thể tốt hơn con gái Tạ Minh San của bà.

Tạ Minh San bỏ hết phiền muộn để tiếp tục sống những ngày sa đọa, chuyện gì cũng không quản, ăn mặc cực kỳ hở hang, cứ làm càn ở trên đường. Cô biết hôm nay là ngày ba mẹ ký đơn ly hôn, nhưng trong lòng lại không có cảm giác gì, bởi cô đã sớm dự đoán trước bọn họ sẽ ly hôn rồi.

Khi đi ngang qua một cửa hàng, nhìn thấy có tiệm bán thuốc lá, liền dừng lại, định đi mua gói thuốc.

Song khi cô mở ví da, giờ đây mới hiểu được nguy cơ, khi tiền bên trong chẳng còn lại được bao nhiêu.

Lúc trước cô đem bán chiếc vòng cổ một trăm vạn, bị cô tiêu hết, nếu như

lại không có tiền, vậy cô về sau có thể đổi mặt ở trước bạn bè?

Không được, cô nhất định phải nghĩ ra biện pháp mới.

Tạ Minh San suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn nên trở về nhờ sự giúp đỡ của những bậc trưởng bối của Ôn Gia, vì thế liền nhanh chóng đi thay quần áo, khôi phục lại vẻ thanh thuần vô tội cùng gương mặt đau khổ đáng thương, sau đó trở về Ôn Gia.

Lúc này Ôn Thị đang gặp nguy cơ còn lớn hơn, nợ nần liên tục, hầu như mỗi ngày đều có người gọi điện thoại đến đòi nợ, thậm chí còn tìm đến tận cửa.

Bọn họ đã cố gắng đi tìm giám đốc ngân hàng Thiên Tường, nhưng họ không muốn gặp, nên cả điện thoại cũng không nghe máy, bọn họ liền liên hệ đến các ngân hàng khác, nhưng đều bị từ chối giúp đỡ Ôn Thị.

Mấy ngày hôm trước đã đến kỳ hạn phát lương cho người giúp việc, mà đến hôm nay tiền lương vẫn còn chưa thấy, tất cả người giúp việc đều đến đại sảnh hỏi về tiền lương.

“Ông chủ, bà chủ, thời hạn phát lương đã qua mấy ngày, mọi người tính khi nào thì phát lương cho chúng tôi?” Có một người phụ nữ trung niên lớn gan mở miệng nói.

Có người mở đầu, thì những người khác cũng liền hỏi theo: “Đúng vậy đó, lúc trước hàng tháng đều phát lương đúng hạn, bây giờ đã qua mấy ngày, cũng nên phát lương thôi.”

“.....”

Người Ôn Gia, luôn giữ vẻ im lặng.

Ôn Minh suy nghĩ một lúc, thở dài một hơi thật mạnh, bất đắc dĩ nói: “Thật sự xin lỗi, chỉ cần thêm vài ngày nữa, vài ngày nữa tôi nhất định sẽ phát lương ọi người, giờ mọi người hãy đi làm việc tiếp đi.”

“Ông chủ, thêm vài ngày nữa là bao lâu đây, ba tôi đang ở trong bệnh viện, còn chờ tôi đem tiền lương về để cứu mạng đó.”

“Con tôi còn đang đi học, hàng tháng đều phả trả phí sinh hoạt cho nó, nếu thật sự không có lương, tôi sẽ không có tiền để trả tiền phí sinh hoạt cho

con tôi.”

Người Ôn Gia lại im lặng thêm một lúc.

Ôn Minh vẫn thở dài thật mạnh, lần nữa nói: “Chỉ cần ba ngày nữa, sau ba ngày tôi nhất định sẽ phát lương ọi người.”

“Được rồi, chúng tôi sẽ chờ thêm ba ngày.”

Đám người làm đã lấy được đáp án chắc chắn, cho nên không cần dây dưa, sau đó liền đi làm nhiệm vụ.

Nhưng mà vừa mới đi, đột nhiên Lâm Thục Phân thận trọng mở miệng nói: “Tiểu Nhu không có lương.”

Tiểu Nhu sợ đến mức sắc mặt trắng bệch không còn chút máu, lo sợ hỏi: “Bà chủ, vì sao tôi không có tiền lương, mỗi ngày tôi đều có làm việc, lại không hề trốn việc.”

“Cô ăn trộm dây chuyền của tôi còn chưa chịu trả, tôi chưa đưa cô đến cục cảnh sát, vậy mà giờ còn muốn tôi đưa tiền lương cho cô sao.”

“Các người thật sự quá đáng rồi, tôi nói, tôi không có lấy trộm dây chuyền mà.” Tiểu Nhu vốn là một cô gái nhút nhát sợ sệt, nhưng gần đây do chịu quá nhiều ủy khuất, cả tự do cũng không có, lần này rốt cuộc đã không nhịn được liền bộc phát.

“Ngoại trừ cô ra, còn ai vào đây, một ngày cô không đem dây chuyền giao ra, đừng mơ tưởng rời khỏi đây, cả đời cô không giao dây chuyền ra thì cứ ở đây cả đời làm người làm trả nợ, một xu tôi cũng sẽ không đưa cho cô.”

“Báo cảnh sát đi, tôi thà để cảnh sát đến điều tra để giải quyết rõ hết mọi chuyện. Tôi tin mình trong sạch vì vậy cứ báo cảnh sát đi, tôi không có trộm dây chuyền, nên cảnh sát sẽ trả cho tôi một công bằng.” Tiểu Nhu rống to đầy giận dữ, không muốn chịu loại oan ức này nữa.

Lúc này, Tạ Minh San vừa vặn đẩy cửa đi vào, khi mới vào cửa, liền nghe Tiểu Nhu đòi báo cảnh sát gì đó, lập tức hoảng sợ không ngờ lại nghe nhắc nói đến chuyện trộm dây chuyền

Sao mỗi lần trở về đều là nói đến việc này?

Mọi người đều biết Tạ Minh San đã trở về, nhưng cứ như không phát hiện ra, cũng không hề quan tâm đến cô, giống như đã xem cô như người ngoài.

Lâm Thục Phân bị Tiếu Nhu làm cho hoảng sợ, nhất là khi thấy ánh mắt chính trực của cô, làm cho lòng bà có hơi hốt hoảng, nhưng vẫn giả vờ nghiêm khắc, khiển trách: “Báo cảnh sát hay không, vẫn chưa tới phiên cô nói đâu.”

“Bà chủ, tôi là người làm giúp việc cho nhà các người, không phải là bán mình làm nô lệ, tuy rằng tôi không có biết qua chữ nghĩa, nhưng tôi biết rõ các người không có quyền đối xử với tôi như vậy. Tôi không có trộm dây chuyền, vậy thì không sợ bà báo cảnh sát, dù sao cứ để cho cảnh sát đến điều tra, vẫn còn tốt hơn khi phải lưu lại đây cả đời.” Tiếu Nhu càng nói càng kích động, không còn đếm xỉa đến chuyện gì nữa.

Tạ Minh Sang không nghĩ Tiếu Nhu lại đột nhiên trở nên lớn mật như vậy, trong lòng rất lo lắng, rất sợ hại, lo chuyện mình trộm dây chuyền bị bại lộ.

Giờ cô nên làm gì mới tốt đây?

Lâm Thục Phân không thể phản bác lại lời Tiếu Nhu, trong lòng cứ rối loạn thành nùi, muốn bộc phát chửi người nhưng lại không dám kích động Tiếu Nhu, nhìn lướt qua một chút, ánh mắt đột nhiên rơi xuống trên người Tạ Minh San, ngay sau đó liền lấy cô ra trút giận: “Cô không phải đã đi luôn rồi sao, sao còn trở lại làm gì?”

“Mẹ, con _____” Tạ Minh San khum núm mở miệng, nhưng lời còn chưa nói ra, đã bị ngắt ngang.

“Đừng có gọi tôi là mẹ, tôi không phải mẹ của cô.”

“Mẹ, thật xin lỗi, ba mẹ con đang tranh chấp chuyện ly hôn, con phải ở trong nhà để giải quyết, cho nên mấy ngày nay không có về đây xin mẹ hãy tha thứ.” Tạ Minh San lấy chuyện ly hôn của ba mẹ ra làm cái cớ, để thoái thác trách nhiệm của mình.

Ôn Thiếu Hoa cảm thấy chuyện này rất hợp tình hợp lý, hơn nữa trong lòng đã đủ rối loạn rồi, không ngời lại nghe thêm tranh cãi, vì thế liền khuyên nhủ: “Được rồi, đừng tranh cãi nữa, chẳng lẽ mọi người cảm thấy chuyện trong nhà còn chưa đủ loạn hay sao?”

“.....”

Không còn ai tranh cãi àm ĩ nữa, chỉ còn lại sự trầm mặc không nói.

Tạ Minh San trong lòng lén mừng thầm, cảm thấy bản thân rời đi vài ngày vẫn còn có ích, tối thiểu hiện giờ Thiếu Hoa bằng lòng nói chuyện thay giúp cô.

Lâm Thục Phân nhìn Tạ Minh San thế nào cũng không vừa mắt, nhưng lại không muốn nhiều lời thêm nữa, dứt khoát trở về phòng.

“Tôi trở về phòng, tránh phải gặp một số người gây bức dọc.”

Tiểu Nhu nhìn thấy bà muôn đi, liền gọi bà: “Bà chủ, chẳng lẽ bà không muôn báo cảnh sát sao?”

“Cô câm miệng cho tôi, nói lung tung nữa, tôi làm cho cô xem, đi làm việc đi.” Lâm Thục Phân nghiêm khắc quở mắng, sau đó liền đi lên lầu.

Bọn họ không có chứng cứ nào chứng minh Tiểu Nhu trộm vòng cổ, nếu như báo cảnh sát, sẽ không thể nhốt cô ta ở Ôn Gia để tìm vòng cổ, bà đâu phải người ngu ngốc mà đi làm như vậy.

Trong lòng Tiểu Nhu rất giận, cảm thấy cứ tiếp tục kéo dài như vậy cũng không phải biện pháp. Cô đến nơi nay làm việc chính là vì kiếm tiền, nếu như không có tiền lương, vậy cô làm sao kiếm giảm bớt gánh nặng trong gia đình.

Không sao, nếu người Ôn Gia không báo cảnh sát, vậy cô đi báo cảnh sát. Dù sao chuyện đã àm ĩ đến nước này, cô không còn lựa chọn nào khác, không cần phải quan tâm đến bất cứ việc gì nữa.

-----oOo-----

Chương 135: Sợi dây chuyền

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất ngờ được ở trong một căn phòng quá sang trọng, khiến cô có chút không quen, cả ngày ngoại trừ ăn cùng ngủ ra, phần lớn đều ngồi chơi một

chỗ, sống như vậy thật có chút lãng phí.

Cứ tiếp tục kéo dài cô sẽ chết vì chán mastic. Không chỉ vậy, sáng sớm hôm nay Phong Khải Trạch đã vội đi ra ngoài, nói là có chuyện rất quan trọng cần phải giải quyết, để cô một mình nhảm chán ở nhà.

"Bà chủ, đã đến giờ dùng cơm, lúc này ông chủ có gọi về dặn dò, nhất định phải để bà ăn cơm đúng giờ." Thím Chu bước vào đại sảnh, cung kính nói chuyện với người đang ngồi xếp bằng trên ghế sa lon.

Tạ Thiên Ngưng ngồi rất bất nhã, hai chân trắng đặt hết lên ghế, ôm chặt cái gối trong ngực, ngẩng đầu xem TV, từng biểu hiện của cơ mặt đều lộ ra sự nhảm chán, sau khi nghe thím Chu nói, hồi lâu mới có lời đáp uể oải: "Ồ..."

Haizz, ăn cơm một mình sao, thật chán.

"Bữa ăn hôm nay bà chủ thấy có vừa miệng không, nếu có chỗ nào không vừa ý cứ nói rõ, chúng tôi nhất định sẽ điều chỉnh lại." Thím Chu đứng chực ở một bên, thận trọng hầu hạ, chỉ sợ mắc phải sai sót gì.

"Thím Chu không cần phải thế, đừng coi tôi như một kẻ đáng sợ, cứ làm đại là được. Đối với chuyện ăn uống tôi cũng không có kén chọn lầm, miễn sao no bụng là được."

"Bà chủ, ông chủ đã dặn, tất cả đều phải hợp ý bà chủ, một chút không được sơ sót."

"Hôm nay anh ta không có về, thím cứ yên tâm đi. Hơn nữa nhiều đồ ăn như vậy, mình tôi ăn cũng không hết, hay là thím cùng ăn với tôi đi, kêu mấy cô phụ bếp lên đây ăn chung luôn!"

Tạ Thiên Ngưng thân thiện mời mọc, tựa như đang nói chuyện với người quen.

Nhưng với thím Chu mà nói, đó là chuyện vô cùng đáng sợ, vội vàng cự tuyệt: "Cảm ơn bà chủ, nhưng chúng tôi đã ăn rồi, bà chủ cứ tự nhiên đi."

"Thím đừng gạt tôi, tôi chắc chắn thím chưa có ăn cơm. Thím Chu cứ xem như giúp tôi ăn cơm đi, tôi ngồi ăn một mình chán lắm, hơn nữa, nhiều món ăn như vậy, sao tôi có thể ăn hết được, ngồi xuống ăn chung đi." Tạ

Thiên Ngưng vẫn tiếp tục lôi kéo thím Chu ngồi xuống ăn.

Nhưng thím Chu vẫn không dám, kiên quyết không ngồi xuống, thậm chí có chút hốt hoảng: "Bà chủ à, tôi nghĩ tôi nên xuống ăn cơm ở phòng bếp thì hay hơn."

"Tại sao?"

"Không có gì, do thói quen thôi. Trước giờ tôi đều ăn cơm ở đó, nếu như ăn ở đây, nhất định tôi sẽ ăn không vô."

Vì giữ công việc này, dù ở bất cứ tình huống gì, bà cũng không thể phạm sai lầm, cho nên luôn luôn cẩn thận làm việc, để tránh phạm lỗi.

"Được rồi, vậy tôi ăn một mình." Tạ Thiên Ngưng không níu kéo Thím Chu nữa, cầm chén đũa lên, ngồi ăn một mình.

Cô hiểu được khó xử của thím Chu, ăn cơm trong lo sợ thấp thỏm như thế, thật sự rất khó ăn.

Lúc này, điện thoại trên bàn đột nhiên rung lên.

Tạ Thiên Ngưng đặt chén đũa xuống, cầm điện thoại di động lên, nhìn màn hình, thấy Đinh Tiểu Nhiên gọi tới, vì thế nhanh chóng bắt máy, nghe đầu dây bên kia nói xong, mặt cô liền trầm xuống, sau đó nhẹ giọng nói: "Đợi mình nửa tiếng, mình lập tức tới ngay."

Nói xong, liền cúp điện thoại, không tiếp tục ăn nữa, vội vã chạy lên lầu thay quần áo.

Thím Chu thấy thức ăn vẫn còn y nguyên trên bàn, sốt ruột nói: "Bà chủ vẫn chưa ăn cơm mà! Ông chủ đã nói nhất định phải cho bà chủ ăn cơm đúng bữa."

"Thím Chu, bà cùng mấy cô kia ăn hết đi, tôi đi ra ngoài ăn cơm với bạn." Lúc này Tạ Thiên Ngưng đang ở trên lầu nói vọng xuống, nói xong liền chạy vô trong phòng thay quần áo.

Thím Chu lo sợ nhíu mày, trong lòng thấp thỏm vô cùng. Chuyện ông chủ đã dặn, nếu như làm không tốt, bà chắc chắn sẽ bị phạt, nhưng bà chủ không chịu ăn cơm, bà còn có thể làm được gì?

Thôi vậy, dù sao ông chủ rất nghe lời bà chủ, chỉ cần bà chủ không tức giận là được.

Chưa đầy 10 phút, Tạ Thiên Ngưng đã thay xong quần áo, cầm túi xách, mang giày cao gót chạy nhanh xuống lầu dưới.

Thím Chu đang dọn dẹp thức ăn trên bàn, nghe tiếng chân vội vàng của cô, sợ hết hồn, vội để việc xuống, đi ra trước nhắc nhở: "Bà chủ đi chậm lại, ngã bây giờ."

"Không sao đâu, tôi không phải đồ thủy tinh, không dễ ngã như vậy. Thôi giờ tôi đang bận, lát nói sau, bye bye." Tạ Thiên Ngưng vẫn cứ thế, hồi hả chạy đi mất dạng.

"Haizz". Thím Chu chỉ đành thở dài, không thể làm gì khác ngoài việc tiếp tục thu dọn.

Đinh Tiểu Nhiên đứng một mình ở ven đường, khuôn mặt nhợt nhạt buồn bã, ngơ ngẩn nhìn dòng người qua lại, trông giống như đang chờ ai đó, tuy cô đã cố gắng che giấu nỗi đau khổ trên khuôn mặt, nhưng vẫn không thể che đậy những thương tổn trong lòng mình.

[Tiểu Lục : tớ đọc xong ko hiểu ý bà tác giả là sao =”= biểu hiện đau khổ ra ngoài lại cố che giấu ra ngoài nhưng ko giấu bên trong. Hại não tớ à? >”

-----oOo-----

Chương 136: Quan tâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Edit: Hân Nghi

"La phu nhân, đây chính là sợi dây chuyền kim cương độc nhất vô nhị do một nhà thiết kế trang sức nổi tiếng người Pháp, hiện nay trên thị trường thế giới chỉ có duy nhất một sợi này thôi. Viên kim cương này có xuất xứ từ Châu Phi được một thợ mỏ phát hiện ra, đây là hàng rất quý hiếm có giá trị đắt đỏ! Chỉ cần bà mang sợi dây chuyền này vào, nó sẽ tôn vinh khí

chất cao quý của bà rất nhiều." Người đàn ông cầm một cái hộp trong tay, ra sức quảng cáo.

"Có thể đưa tôi nhìn kỹ được không?" La phu nhân nghe thấy liền động lòng, cực kỳ thích sợi dây chuyền này.

"Tất nhiên rồi, xin mời." Người đàn ông lấy sợi dây chuyền trong hộp ra, đưa cho La phu nhân xem, hai mắt cứ dán chặt vào dây chuyền, sợ xảy ra sơ xuất gì.

"Thật đẹp, đúng là đeo lên cổ càng thêm cao quý." La phu nhân không ngừng khen ngợi, lấy sợi dây chuyền đeo vào cổ của mình.

Tạ Thiên Ngưng ngồi ở bên cạnh chăm chú nhìn sợi dây chuyền, càng nhìn càng thấy quen, cuối cùng nhớ ra Lâm Thục Phân đã từng đeo nó.

Lâm Thục Phân từng nói với cô, đây là sợi dây chuyền độc nhất vô nhị, trên thế giới chỉ có một sợi, không hề có sợi thứ hai, chẳng lẽ đó là hàng nhái?

Trong lúc Tạ Thiên Ngưng đang nghi ngờ sợi dây chuyền này là hàng nhái, thì giọng La phu nhân vang lên làm cô khiếp sợ.

"Mới vừa rồi tôi còn tưởng đây là hàng nhái, giờ xem kỹ quả nhiên là hàng thật." La phu nhân nghiên cứu cẩn thận sợi dây chuyền, mới nói ra lời bình phẩm.

Hàng thật —— chẳng lẽ đây là sợi dây chuyền của Lâm Thục Phân?

Tạ Thiên Ngưng càng nghĩ càng rối, quả thật không thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt, theo cô biết, Lâm Thục Phân quý sợi dây chuyền này đến mức không cho bất cứ ai chạm vào, nên chẵn chẵn không có chuyện đem đi bán.

Nếu không bán, vậy sợi dây chuyền kia từ đâu mà có?

Lúc này, nhân viên phục vụ đem thức ăn lên, cung kính nói: "Xin mời quý khách dùng."

"Được, cảm ơn nha!" Đinh Tiểu Nhiên lễ phép trả lời, sau đó cầm dao nĩa lên, chuẩn bị ăn, thì thấy Tạ Thiên Ngưng đang ngẩn người, liền nhỏ giọng gọi cô: "Này, Thiên Ngưng, cậu làm sao vậy, sao lại ngây người ra thế, có

phải đang nghĩ đến khi con không?"

"Tiểu Nhiên, cậu nhìn sợi dây chuyền kia đi, hình như nó là dây chuyền của bác Lâm thì phải." Tạ Thiên Ngưng vẫn không dời đi tầm mắt cứ chăm chú nhìn sợi dây chuyền, trong lòng đầy nghi ngờ.

"Cậu đang nói đến Lâm Thục Phân, mẹ của Ôn Thiếu Hoa sao? Đại tiểu thư này, mình nói cho cậu biết, đám người Ôn gia đã đối xử với cậu như thế cậu còn nghĩ đến họ làm gì?"

"Mình không có, chẳng qua vì sợi dây chuyền kia. Cậu biết không Tiểu Nhiên, sợi dây chuyền này đối với Lâm Thục Phân mà nói cực kỳ quý giá, đừng nói dụng vào, cả đeo bà ấy còn không dám chứ đừng nói việc đem đi bán. Thế mà giờ sợi dây chuyền đó lại xuất hiện ngay trước mắt mình, thật sự quá khó hiểu, làm mình không thể nghĩ ra được lý do nào cả."

Đinh Tiểu Nhiên đẻ dao nĩa xuống, lấy tay chỉnh lại đầu Tạ Thiên không cho cô nhìn sợi dây chuyền nữa, nghiêm túc nhắc nhở: "Thiên Ngưng, bây giờ cậu đã không còn có bất kỳ quan hệ gì với Ôn gia, nên chuyện nhà của họ cậu không cần quan tâm, bằng không sẽ rước lấy phiền toái, còn bị Tạ Minh San vu oan là cậu muốn giành lấy Ôn Thiếu Hoa. Vả lại sợi dây chuyền này không rõ nguồn gốc, nếu như cậu dính dáng đến nó sẽ chuốc thêm phiền toái vào người."

"."

"Còn nữa, nếu cậu về nói chuyện này với Ôn gia, người ta sẽ cho rằng cậu còn quan tâm tới Ôn Thiếu Hoa, chẳng lẽ cậu không sợ Phong Khải Trạch ghen hay sao? Đàn ông khi ghen còn kinh khủng hơn cả phụ nữ, ngàn vạn lần không được vì tên khốn kiếp Ôn Thiếu Hoa mà làm tổn thương người mình yêu, có biết chưa?"

"Tiểu Nhiên, mình hiểu rồi cảm ơn cậu, chúng ta ăn cơm đi." Tạ Thiên Ngưng chợt hiểu ra, liền cười cười sau đó ăn cơm, không bận tâm tới sợi dây chuyền kia nữa.

Tiểu Nhiên nói đúng, sợi dây chuyền đó không rõ nguồn gốc, ngộ nhỡ cô dính vào nó thì gặp phiền toái làm sao, tốt nhất đừng chú ý đến nó nữa.

Để giữ lấy hạnh phúc này không phải hồi hận về sau. Giờ cô chỉ cần dồn hết tâm tư vào Phong Khải Trạch là được.

Phong Khải Trạch đang quan sát cẩn thận địa đồ chứng khoán trên màn hình máy vi tính, đột nhiên hắt hơi một cái.

"Hắt xì."

Còn chưa ổn định liền vọt ra một câu châm chọc: "Vợ anh nhớ anh à?"

Dù mươi ngón tay đang lướt nhanh trên bàn phím, nhưng Cự Phong vẫn còn có tâm trí để đùa giỡn.

"Cậu đang hâm mộ hay ghen ty?" Phong Khải Trạch liền đắc ý hỏi, trong lòng thầm vui mừng. Mặc dù khoa học chưa chứng minh ra, nhưng trong lòng cảm thấy rất vui vì người ta thường nói khi mình hắt xì một cái là có người nhớ đến mình.

Trong lòng anh chỉ mong Thiên Ngưng nghĩ đến mình anh.

"Em không hâm mộ cũng chả ghen ty, nhìn theo 1 góc độ hiện nay của anh thì là, anh đã bị một phụ nữ ăn sạch sẽ, còn nói khó nghe hơn là anh vì một cái cây mà bỏ cả một khu rừng rậm. Loại chuyện ngu xuẩn này, em chả thèm hâm mộ nói chi đến ghen ty?"

"Cậu đúng là ăn không được nho thì nói nho còn xanh? Cả một rừng cây mà toàn đồ bỏ đi chẳng có gốc nào có giá trị, vậy cậu giữ lấy nó làm gì. Với thứ đồ bỏ, thì chỉ cần một cây có giá trị là được rồi."

"Em nói cho anh Phong nghe, anh đã bị người phụ nữ kia hạ độc làm cho đầu óc mê muội rồi có đúng không?" Cự Phong không ngờ mình bị phản bác lại, liền dừng công việc quay ra đùa giỡn.

Là anh em nhiều năm nên anh hiểu rõ suy nghĩ của Phong Khải Trạch, tất cả mọi chuyện anh làm cũng chỉ vì người con gái ấy.

Nếu có một ngày người con gái ấy không còn, chẳng biết anh ấy sẽ trở thành thế nào nữa?

"Đúng vậy, anh đã bị cô ấy hạ độc, và giờ đây độc đã ngấm quá sâu không còn thuốc nào để chữa." Phong Khải Trạch hài hước trả lời, tiếp tục phân tích biểu đồ trên máy vi tính.

"Anh Khải Trạch, nói về chuyện tình cảm thì em rõ hơn anh nhiều, em chỉ muốn nhắc anh, theo tình trạng bây giờ, anh sống cùng với chị Tạ Thiên

Ngưng không phải chuyện tốt đâu." Đột nhiên trên mặt Cự Phong lộ vẻ lo lắng, có chút nghiêm trọng.

"Trừ cô ấy ra, bất kể ai cũng không thể làm khó dễ gì được cho anh cả?"

"Do anh chỉ lo một mình chị ấy, nên muốn đối phó với anh thì chỉ cần ra tay với chị ấy là xong. Bây giờ Phong Gia Vinh còn chưa biết đến chị ấy nên không có hành động gì, nhưng một ngày nào đó ông ấy sẽ biết, đến lúc đó chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra mà ta không lường trước được. Còn có Hồng Thi Na, ngoài mặt trông có vẻ nhu nhược, nhưng thực ra cô ta rất ghê gớm. Theo kinh nghiệm bao lâu nay của em về phụ nữ, chỉ cần nhìn qua một lần là có thể đoán ra được người đó thế nào. Em khẳng định Hồng Thi Na không phải người tử tế gì, cô ta chỉ giả vờ yếu đuối, nhưng khi bị chọc giận liền có thể phóng hỏa giết người. Mà khi phụ nữ phát điên lên, thì chuyện gì cũng có thể làm ra hết."

"....."

Nghe Cự Phong nói, bỗng nhiên Phong Khải Trạch cảm thấy lo lắng, mới biết mình còn bỏ sót nhiều việc.

Trước đây, anh chỉ nghĩ đế phòng Phong Gia Vinh là được, không ngờ giữa đường còn nhảy ra một Hồng Thi Na điên rồ nữa, xem ra anh phải nhanh chóng khống chế tập đoàn Hồng Thị mới được.

"Cự Phong, hiện tại chúng ta đang giữ bao nhiêu cổ phần của tập đoàn Hồng Thị?"

"Không tới 20 phần trăm, cổ phiếu tập đoàn Hồng Thị đáng có khuynh hướng rất tốt, cho nên bất kể chúng ta đề xuất giá cao thế nào cũng không có ai chịu đem bán."

"Bất cứ ai cũng có nhược điểm nên cứ nhắm vào từng tên mà ra tay, thì mọi chuyện sẽ ổn thôi." Phong Khải Trạch cười lạnh, trong ánh mắt đều lộ vẻ tà ác.

Để đạt được mục đích, có lúc phải dùng đến thủ đoạn nếu không thì sao có thể đánh lại Phong Gia Vinh?

"Anh muốn em làm chuyện xấu sao?" Cự Phong trợn mắt, biểu hiện vẻ bất mãn, nhưng lại không hề phản đối khi làm như vậy.

Dù sao anh cũng thích làm chuyện nửa chính nửa tà hơn, bằng không cuộc sống quả rất nhảm chán.

"Đừng tỏ ra thanh cao, cậu thế nào anh đây rõ nhất. Thẳng thắn chút đi, có làm hay không?"

"Dĩ nhiên làm, nếu không làm quả là nhảm chán. Em không giống anh, đem toàn bộ thời gian của mình dành hết ột người phụ nữ, đối với em phụ nữ chẳng qua chỉ là công cụ làm ấm giường, chỉ cần bỏ ra chút tiền là có, hả tất phải lãng phí thời gian chứ. Có thời gian thì đi làm chuyện lý thú hơn, để không uổng phí cuộc sống." Cự Phong cười xấu xa, nhưng trong đó lộ ra cảm giác chính tà.

Anh ghét nhất loại người ý mình có tiền đi ức hiếp người khác, cho nên vô cùng thấy hứng thú khi đối phó với bọn họ.

"Nếu cậu có thời gian để nói hươu nói vượn như vậy thì hãy đi chỉnh tên Hồng Thùa Chí ấy, anh thật không vừa mắt với hắn." Phong Khải Trạch nhớ lại chuyện Hồng Thùa Chí bắt nạt Tạ Thiên Ngưng, trong lòng rất tức giận, hận không thể đánh hắn một trận.

"Có muốn em tung ảnh nude của hắn lên mạng chơi không?" Cự Phong đề nghị, nhưng kỳ thực trong lòng đã tính toán hết rồi.

"Không sao, nếu cậu có ảnh nude của hắn thì cứ lấy ra đi."

"Lấy ảnh nude của hắn rất dễ, cả hình khiêu dâm cũng không có vấn đề gì. Anh yên tâm đi, chuyện dạy dỗ Hồng Thùa Chí này cứ để em, hắn bắt nạt chị đâu đồng nghĩa với việc bắt nạt em, em sẽ cho hắn sống dậy chết dở."

Phong Khải Trạch."....."

Phong Khải Trạch trầm mặc không nói, mắt vẫn nhìn màn hình máy tính nhưng suy nghĩ lại bay đến chỗ Tạ Thiên Ngưng, không biết cô ấy có ăn cơm đúng giờ không.

Hôm nay anh không có ở nhà, chắc hắn giờ cô ấy đang buồn.

"Cự Phong, anh có việc phải đi trước, chuyện còn lại cậu tự giải quyết đi." Phong Khải Trạch vừa nghĩ tới chuyện Tạ Thiên Ngưng ở nhà, vì vậy liền vội vàng đứng lên nhanh chóng rời đi, còn chưa nói hết câu với Cự Phong

thì người đã đi đến cửa.

Rầm.

Tiếng cửa đóng vang thật to, những chǎng làm cho Cự Phong hết sững sốt, một lát sau, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, lắc đầu một cái tiếp tục làm chuyện của mình.

Ngoại trừ vì Tạ Thiên Ngung ra, không còn nguyên nhân nào khiến Phong Khải Trạch vội vã như vậy.

-----oOo-----

Chương 137: Phải tin tưởng anh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên đường trở về, trong lúc vô tình Phong Khải Trạch đi ngang qua cửa hàng bán hoa, bỗng nhiên nghĩ đến cảnh phim nào đó, liền dừng xe lại đi vào cửa hàng hoa, không lựa chọn gì cứ để cho ông chủ gói 99 bó hoa hồng.

Anh cũng thường thấy Cự Phong tặng hoa cho phụ nữ, nhưng hình như anh chưa có tặng hoa cho Thiên Ngung, vậy hôm nay cứ đi tặng.

"Thưa ngài, 99 bó hồng để tặng cho bạn gái của ngài đây, cô gái nào nhận được nhất định sẽ rất vui và cảm động lắm". Ông chủ đưa bó hoa, nhẹ nhàng không được liền khen ngợi vài câu.

"Cám ơn!" Phong Khải Trạch vui vẻ trả tiền bó hoa rồi đi ra ngoài.

Một người đàn ông cầm bó hoa hồng lớn trong tay như vậy, lập tức thu hút ánh mắt của người đi đường, tất cả cùng lóe mắt ngưỡng mộ về nữ chủ nhân của bó hoa này.

Đúng lúc Hồng Thi Na cùng bạn mình đi dạo phố gần đây, từ xa thấy Phong Khải Trạch đi từ trong cửa hàng ra cầm một bó hoa hồng, ánh sáng chớp lóe, nghĩ ra một kế, vì vậy lập tức quay sang nói với bạn mình: "Người kia là bạn của mình, mình đi qua nói chuyện với anh ấy, một hồi thấy mình cầm bó hoa hồng thì bạn lấy di động chụp lại, khi nào chụp

xong thì lập tức trốn sang một bên. Nếu chụp đẹp, tiền công là mười vạn".

Sau khi nói xong, không đợi bạn mình trả lời cô vội vàng chạy tới.

Người bạn đang nghĩ đến tiền công mười vạn, lập tức cầm điện thoại mở phần chụp ảnh ra, dự định chụp một tấm hình đẹp nhất.

Phong Khải Trạch đang đi tới chỗ để xe, mọi chú ý đều đặt vào bó hoa hồng trong tay, trong đầu liền nghĩ đến sau khi Tạ Thiên Ngung thấy bó hoa này sẽ có phản ứng thế nào, nhưng đột nhiên bó hoa hồng trong tay bị người khác lấy đi, làm anh rất kinh ngạc.

"Ôa, hoa hồng đẹp quá, là tặng cho em à?" Hồng Thi Na vội vàng đi tới, không được phép của Phong Khải Trạch liền giành lấy bó hoa hồng trong tay anh, hai tay ôm chặt vào trong ngực, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Ca – Người ở đằng xa cầm lấy điện thoại chụp hết tình cảnh này, sau đó nhìn hình ảnh trong điện thoại, nở nụ cười vừa lòng, tiếp đó trốn sang một bên.

Hình ảnh Hồng Thi Na tươi cười hai tay cầm lấy hoa hồng, còn Phong Khải Trạch lộ nét mặt đầy kinh ngạc đứng trước mặt cô, không hề tức giận, thoát nhìn giống như hai người đang yêu.

Do Phong Khải Trạch quá kinh ngạc nên chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng tình màn này, vừa vặn bị người khác chụp được mà không hề hay biết, lúc này anh bị Hồng Thi Na chọc giận đến bốc khói, nghiên răng nghiến lợi gào thét tên cô.

"HỒNG - THI - NA".

"Khải Trạch, em, em biết sai rồi, anh đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn em, hoa hồng này em trả cho anh là được". Hồng Thi Na liếc sang cách đó không xa, phát hiện không thấy bạn mình nữa trong lòng hiểu rõ việc đã hoàn thành, vì thế liền giả bộ sợ hãi đem hoa hồng trả lại.

"Hừ" Phong Khải Trạch phẫn nộ hừ một tiếng, cầm bó hoa hồng lại, nhưng không nhìn lấy một cái, trực tiếp đem hoa ném thẳng vào thùng rác bên cạnh.

"Anh -----" Hành động này làm Hồng Thi Na cực kỳ kinh ngạc, muốn hỏi

vì sao nhưng lại không dám.

"Bó hoa đã bị bàn tay dơ bẩn của cô chạm qua, nên chỉ có thể ném vào thùng rác". Phong Khải Trạch đem hoa vứt đi, quay đầu lại trừng mắt nhìn Hồng Thi Na, nhện không được châm biếm cô một câu.

"Khải Trạch, chẳng lẽ anh không cảm thấy lời nói này quá đáng rồi sao? Em biết anh không thích em, nhưng anh cũng đừng nên sỉ nhục em như vậy chứ?".

"Cô nên may mắn là tôi chỉ sỉ nhục ngoài miệng thôi, nếu cô còn làm những chuyện thật sự khiến tôi tức giận, tôi sẽ không chỉ nói chuyện thôi đâu".

"Anh ----" Hồng Thi Na rất tức giận, nhưng nghĩ kĩ lại, cảm thấy cứ tranh cãi thế đối với mình không ích lợi gì, bèn thay đổi bộ dạng dịu dàng như nước, điềm đạm đáng yêu nói: "Khải Trạch, em biết sai rồi, em chỉ muốn được ở cạnh anh chứ không có ý gì khác, vừa rồi là do em lỗ mang mong anh tha thứ".

"Tôi không muốn nghe thêm lời nào nữa đâu." Phong Khải Trạch không muốn lãng phí thời gian với Hồng Thi Na, ngay sau đó đi ra xe mình, rất nhanh rời khỏi.

Cụ Phong từng nói, cô Hồng Thi Na này không phải loại người tốt đẹp gì, cho nên không cần nói nhiều với cô ta, ngay cả một câu cô ta nói cũng không nên tin.

Vốn định tặng bó hoa hồng cho Thiên Ngung, nhưng đều bị người đàn bà ghê tởm này phá hủy hết, đúng là đáng giận.

Hồng Thi Na nhìn xe Phong Khải Trạch từ từ đi xa, trên mặt lộ ra nụ cười tà ác, sau đó gọi điện cho bạn mình đi ra.

Người bạn nghe điện thoại, lập tức chạy đến, giơ ảnh chụp ra trước mặt cô, hưng phấn nói: "Thi Na, kết quả như vậy, có thể lấy được mười vạn không?".

"Không tệ, đem ảnh chụp gửi ịnh đi, rồi cho cậu mười vạn".

"Được".

Hồng Thi Na vừa nhận được ảnh chụp, lập tức phát tán trên mạng, còn cố ý viết rõ: Phong Khải Trạch tặng 99 đóa hoa hồng.

Tấm ảnh này vừa đưa lên trên mạng, lập tức thu hút sự chú ý của giới giải trí truyền thông, người người điên cuồng gửi, cuối cùng còn phát lên trên tiết mục giới giải trí, cực kỳ nóng bỏng. Cũng bởi vì phát tán tấm ảnh này, không ít người biết bộ mặt thật của Phong Khải Trạch.

Nhin thấy kết quả như vậy, Hồng Thi Na cực kỳ khoái chí, dù sao đây cũng là kết quả cô mong muốn.

Nhưng cô lại không biết, hiệu quả như vậy lại dẫn đến hậu quả cực xấu.

Cự Phong vô tình thấy tấm ảnh này trên mạng, cực kỳ kinh ngạc, lập tức đem hình này chuyển qua web đen, để bảo vệ quyền riêng tư cho Phong Khải Trạch, một bên làm việc một bên sot ruột gọi điện thoại cho Phong Khải Trạch, nói cho anh biết chuyện.

Vừa lúc này Phong Khải Trạch trở về nhà, theo lời thím Chu thì Tạ Thiên Ngưng ra ngoài ăn cơm cùng bạn, đoán ra người bạn này là Đinh Tiểu Nhiên, nên không lo lắng nhiều, dự định ở trong đại sảnh ngồi chờ cô về.

Tuy anh có bá đạo, nhưng cũng không muốn hạn chế chuyện đi lại của cô, ra ngoài ăn cơm đi dạo phố cùng bạn bè chỉ là chuyện bình thường.

Không lâu sau, di động trong túi vang lên, bèn lấy ra nhìn thấy số điện thoại gọi đến là của Cự Phong, lập tức nghe máy, sau khi nghe tin phía bên kia nói, liền đứng lên, sắc mặt thay đổi, lo lắng kèm theo phẫn nộ nói: "Lập tức đem tin này chuyển qua tin bí mật, phải dùng mọi cách để ngăn mọi thứ lại".

Sau khi nói xong Phong Khải Trạch tức giận cúp điện thoại, giận dữ đến mức hung hăng ném điện thoại lên trên sofa.

"Đáng ghét".

Hồng Thi Na chépтели này, thì ra vừa rồi cố ý cướp hoa hồng của anh, mục đích chính là muốn chụp bức ảnh như vậy.

Được, muốn đấu thì anh sẽ đấu tới cùng với cô.

Phong Khải Trạch cố gắng kìm chế cơn giận trong lòng, một lần nữa ngồi

trên sofa cầm lấy điện thoại, sau đó gọi cho Hồng Thi Na.

Điện thoại vừa kết nối, không chờ đói phuong mở miệng, anh ngầm nói: "Hồng Thi Na, cô muốn chơi với tôi sao? Tốt lắm, tôi sẽ chơi cùng cô, hãy chờ xem tôi bắt cô trả cái giá gấp mười lần cho chuyện lần này".

Sau khi nói xong, đói phuong còn chưa kịp nói một lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Hồng Thi Na vì chuyện tấm hình mà cảm thấy rất vui, đang cùng bạn mình uống cà phê ở trong quán, nhưng sau khi nhận được cuộc gọi của Phong Khải Trạch, vẻ mặt liền âm đậm, trong lòng có một loại sợ hãi không hiểu.

Cô là thiên kim tập đoàn Hồng Thị, lại có quyền có thể, cho dù Phong Khải Trạch muốn động vào cô cũng không phải chuyện đơn giản, dù sao cô không chỉ có Hồng gia chống lưng, mà còn có Phong Gia Vinh.

Vì cái gì mà cô vẫn thấy sợ hãi a?

"Thi Na, bạn làm sao vậy?" Người bạn phát hiện sắc mặt cô không tốt, liền hỏi.

"Không có gì, uống cà phê đi." Hồng Thi Na thu hồi sợ hãi trong lòng, không để mình suy nghĩ qua nhiều, cô tin chắc mình không làm gì sai.

Cô không tố giác thân phận Tạ Thiên Ngưng cho Phong Gia Vinh biết là cực kỳ tốt bụng rồi, nên những việc nhỏ này cũng không quá đáng.

Tạ Thiên Ngưng cùng Đinh Tiểu Nhiên ăn cơm xong thì đi dạo chơi trên đường, đi qua giữa quảng trường thì thấy màn ảnh quảng cáo, đột nhiên Đinh Tiểu Nhiên dừng bước.

"Tiểu Nhiên, nhìn cái gì nữa đi thôi?" Tạ Thiên Ngưng nghi hoặc hỏi, vì thế cũng thuận mắt nhìn qua, phát hiện một màn ảnh siêu lớn, phát ảnh chụp Hồng Thi Na cầm hoa hồng, cười đến cực kỳ hạnh phúc, mà người đàn ông bên cạnh cô là Phong Khải Trạch.

Nhìn thấy một màn như vậy, bỗng nhiên cô cảm thấy mình sắp không thở nổi, ngực đau đến nói không được, giống như bị người ta lấy dao đâm vào thật mạnh, sau đó lại rút dao ra.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Đinh Tiểu Nhiên nhìn thấy sắc mặt Tạ Thiên Ngưng rất khó chịu, biết cô bị tám ảnh này đả kích, vì thế đem tay che mắt cô, khuyên: "Thiên Ngưng, đừng nhìn, nhất định là bị giở trò rồi, đây ảnh do máy vi tính ghép lại, đừng nhìn".

Tạ Thiên Ngưng tách tay Đinh Tiểu Nhiên ra, tiếp tục trừng to mắt nhìn ảnh chụp, trên mặt nửa điểm biếu tình cũng không có, chỉ sững sờ không nói một câu.

Phản ứng cô như vậy càng làm Đinh Tiểu Nhiên thêm lo lắng, vì thế không ngừng nói vào bên tai cô: "Thiên Ngưng, rất nhiều chuyện không chỉ nhìn ngoài mặt, phải chứng kiến thì mới có thể tin tưởng, bức hình này căn bản không nói lên điều gì? Lúc trước có người nói Điện Vĩ cùng cô gái khác có mờ ám, mình không có tin, cả chính mình nhiều lần bắt gặp còn không tin, sau này anh ta muốn chia tay mình mới tin. Bạn phải học mình biết không, hãy cho Phong Khải Trạch một cơ hội giải thích mọi việc, không nên kết luận quá sớm. Chắc có người cố ý muốn phá hoại tình cảm của hai người, nên mới đăng ảnh chụp này".

".....".

Tạ Thiên Ngưng vẫn im lặng không nói, chăm chú nhìn vào màn ảnh, bỗng nhiên ảnh chụp biến mất chỉ còn lại một màn hình đen tuyề.

"Oa, không còn a, có phải Phong Khải Trạch phát hiện chuyện này nên lập tức ngăn cản hay không, nói không chừng bây giờ còn đi tìm Hồng Thi Na tính sổ a?" Đinh Tiểu Nhiên suy đoán lung tung, nhưng đều là hướng mặt tốt để nói, mục đích không muốn Tạ Thiên Ngưng suy nghĩ quá nhiều.

Cô là người ngoài cuộc có thể nhìn ra, Phong Khải Trạch thật sự rất yêu Tạ Thiên Ngưng, một người đàn ông si tình như vậy, không thể nào làm chuyện đó.

"....." Tạ Thiên Ngưng vẫn trầm mặc, trong đầu nghĩ lại chuyện này.

Đúng là Hồng Thi Na đang giở trò quỷ sao?

Mặc kệ có phải hay không, cứ như Tiểu Nhiên nói, cô sẽ cho khỉ nhỏ một cơ hội giải thích, không nên chưa hỏi rõ đã định tội anh rồi.

Huống chi cô đã từng đồng ý anh, cho dù là tình cảnh gì đều phải tin tưởng

anh.

-----oOo-----

Chương 138: Nuôi hư em

Nguồn: EbookTruyen.Me

Group: Hồ Thiên Cung

Sau khi gọi điện cảnh cáo Hồng Thi Na, lòng anh vẫn rối bời vô cùng. Ánh của anh bị đốt khắp nơi như vậy, về sau át sẽ có rất nhiều người nhận ra, anh không thể tùy ý hành động như trước được nữa. Không chỉ vậy có thể sau này luôn bị đám kí giả chạy theo làm phiền.

Điều khiến anh lo lắng nhất chính là lỡ như Tạ Thiên Ngưng nhìn thấy tấm hình kia sẽ hiểu làm tình cảm của anh.

Xem ra, trước hết anh phải giải thích cho Thiên Ngưng rõ, rồi sau đó mới đi giải quyết chuyện này.

Phong Khải Trạch nghĩ xong liền cầm di động lên, bấm số gọi cho Tạ Thiên Ngưng, nhưng cô lại không nghe máy. Điều này càng khiến anh thêm lo lắng.

Tại sao cô không chịu nghe điện thoại?

Chẳng lẽ cô đã thấy tấm hình kia và hiểu làm anh sao?

"Thím Chu, bà có biết bà chủ đi đâu không?" Phong Khải Trạch thấy Thím Chu bước vào, liền vội hỏi bà.

"Xin lỗi ông chủ, tôi không biết, bà chủ chỉ nói là đi ra ngoài ăn cơm với bạn, còn đi đâu thì tôi không biết, cũng không dám hỏi bà chủ."

Câu trả lời của thím Chu càng khiến lòng Phong Khải Trạch thêm nặng nề, chán nản thở một hơi, sau đó lạnh lùng nói: "Bà đi làm việc đi."

"Vâng" Thím Chu cũng đoán được một chút ẩn tình, nhưng không dám nói gì nhiều, chỉ sợ nói nhiều có thể mắc phải sai lầm không đáng có, cho nên

vội vàng rời khỏi phòng khách tiếp tục làm việc của mình.

Tâm trạng ông chủ không vui, bà nhìn liền biết, cũng bởi vì tâm trạng của ông chủ không vui, nên bà cũng không dám hé câu gì.

Phong Khải Trạch ngồi một mình ở trong đại sảnh, tâm trạng càng lúc càng tồi tệ, nghĩ đến việc Tạ Thiên Ngưng có thể giận anh vì chuyện này, anh càng căm ghét Hồng Thi Na thêm.

Quan hệ giữa anh và Thiên Ngưng mới dần dần ổn định lại, thì tự dung bị ả đàm bà kinh tởm này phá hoại, làm sao không tức giận được.

"Hồng, Thi, Na, tôi sẽ cho cô biết thế nào là đau khổ." Ánh mắt Phong Khải Trạch như bốc lửa, lòng ngực pháp phồng tức giận, trong một phút không khống chế được chính mình, anh đẩy vỡ cái kính trên bàn.

Xoảng!!

Tiếng thủy tinh rơi xuống vang lên, làm Thím Chu đang dọn dẹp trên lầu hốt hoảng, nhưng không dám chạy ra ngoài xem xảy ra chuyện gì, tiếp tục cầm cui làm việc chính mình.

Đúng lúc đó, Tạ Thiên Ngưng và Đinh Tiểu Nhiên vừa bước vào cửa chính, không ngờ mới bước vào liền nghe thấy tiếng vỡ lớn như thế, giật mình đứng sững sờ ở trước cửa, ngạc nhiên phòng khách bị phá tang hoang.

Hình như anh đang rất tức giận.

Sau khi Phong Khải Trạch đẩy vỡ bàn kiếng xong, ngẩng đầu lên, thấy Tạ Thiên Ngưng xuất hiện ở trước cửa, liền nhanh chóng chạy tới ôm chặt cô vào trong ngực, vội vàng giải thích: "Thiên Ngưng chuyện không phải như thế, hãy tin tưởng anh được không? Tất cả không giống như em nghĩ."

"Này, anh ôm chặt quá đây, em sắp chết ngạt rồi." Tạ Thiên Ngưng tay cầm túi xách, tay xách đồ mới mua hôm nay, nên bị anh ôm chặt mà không thể phản kháng được gì.

Nhưng chỉ cần cái ôm này, cùng làm cô bình tĩnh trở lại, bởi vì cô đã rõ, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm.

Xem như cô đã hiểu thêm về Hồng Thi Na, loại phụ nữ độc ác này có thể

dùng đến thủ đoạn hạ lưu đó cũng không có gì là khó hiểu. Có lẽ do bị Tạ Minh San hăm hại quá nhiều, nên cũng có chút hiểu rõ hạng người này, nên cô cũng không có ngay thơ để bị gạt thêm lần nữa.

Anh thả lỏng người ra một chút, không ôm chặt cô nữa, nhưng cũng không chịu buông cô ra, tiếp tục giải thích: "Thiên Ngưng, tấm hình ——"

Lời còn chưa nói hết, liền bị cô cắt đứt: "Tấm hình kia là do Hồng Thi Na làm đúng không?"

Nghe được câu này khiến anh rất vui, liền buông cô ra, sốt ruột hỏi: "Thiên Ngưng, em tin anh phải không? Thật tốt quá, em đã tin anh."

"Em đã nói sẽ tin anh thì chắc chắn sẽ tin vào anh. Mặc dù lúc nhìn thấy tấm hình đó em có hơi khó chịu, nhưng vì đã hứa với anh, dù có chuyện gì em đều phải tin anh, nên em quyết định trở về nghe anh giải thích. Em không thể chưa hỏi rõ ra đã định tội cho anh, làm như vậy đúng là bất công cho anh quá."

"Thiên Ngưng, cảm ơn em." Anh vô cùng cảm động liền ôm cô vào trong ngực, miệng cười sung sướng cứ mãi ôm chặt cô giống như muốn đem cô nhập vào trong người mình.

Cô tin anh, thật tốt.

"Tiểu Nhiên đang đứng bên cạnh kia, anh đừng ôm nữa được không, mặc cỡ quá đi!" Cô khẽ đẩy anh ra, ngại ngùng trừng mắt liếc anh một cái.

"Hơ hơ mình có thấy gì đâu! Wow căn phòng này đẹp quá! Giống như cung điện của vua ở vậy." Đinh Tiểu Nhiên cũng biết thời thế, nhanh chóng dời tầm mắt sang chỗ khác, tập trung quan sát căn phòng không nhìn hai người nữa.

Không rõ danh là Đại Thiếu Gia của Phong Thị để quốc, chỉ nhìn phòng khách thôi đã vô cùng nguy nga tráng lệ rồi, e rằng cả đời cô có cố mấy cũng không kiểm được một căn nhà như thế.

Nguồng mồ quá!

"Khỉ con, lúc nãy trông anh thật đáng sợ, đậm vỡ cái kiếng trên bàn tan tành luôn. Tiếc thật, cái kiếng đó rất đẹp." Tạ Thiên Ngưng không để ý tới

Đinh Tiểu Nhiên, tiếc của khiển trách anh.

"Ai bảo em không chịu chịu điện thoại, làm anh quá nóng giận nên mới đập đồ như vậy. Bất quá chỉ vỡ một cái bàn mà em đã xuất hiện, vậy cũng đáng giá." Phong Khải Trạch tức giận lên tiếng phản bác, trừng mắt nhìn cô, nhưng thật sự lại không hề giận cô.

Sao anh có thể giận cô được?

"Ý của anh là việc anh đập vỡ cái kiếng chính là lỗi của em sao?" Cô nhíu mày chất vấn. Miệng tuy nói thế, nhưng lòng lại mềm ra, thật sự cô không có tức giận gì anh, cô cũng hiểu là anh quá lo lắng cho cô mà thôi.

"Anh không có nói thế."

"Nhưng ý của anh chính là thế."

"Được rồi mặc kệ anh có ý gì, tóm lại em không hiểu làm là tốt rồi. Hồng Thi Na chết tiệt, dám giở ra thủ đoạn đê tiện đó, đã giựt bó hoa hồng anh định mua tặng em, còn chụp hình nữa, tức nhất là dám đem ảnh của anh đăng đầy trên mạng mà chưa được anh cho phép, món nợ này anh nhất định sẽ tính sổ với cô ta." Phong Khải Trạch nhắc đến chuyện tâm hình liền nghĩ đến Hồng Thi Na, trong chốc lát lửa giận liền bùng lên mãnh liệt, hai mắt như tóe lửa.

"Khoan đã, bó hoa hồng đó là anh mua tặng cho em sao?" Tạ Thiên Ngưng vừa nghe đến có hoa hồng, trong lòng vô cùng kích động, hận không thể nhận bó hoa hồng ngay lúc này.

Từ nhỏ đến lớn, cô chỉ nhận được một bông hoa, có trời mới biết cô luôn ngưỡng mộ những cô gái hay được tặng hoa. Trước kia cô vẫn mong mỏi có một ngày Ôn Thiếu Hoa tặng cho cô một bó hoa hay chỉ một bông cũng được, nhưng ai ngờ....

"Lần sau anh sẽ mua cái khác cho em, bó hoa hồng kia bị bàn tay dơ bẩn của Hồng Thi Na chạm qua, nên anh vứt nó vào trong thùng rác." Phong Khải Trạch giải thích, nhưng vừa nhắc đến ba từ 'Hồng, Thi, Na' giọng liền tràn đầy chán ghét.

"Anh nhớ lời mình nói đó, anh thiếu em một bó hoa hồng."

"Chỉ cần em thích, ngày nào anh cũng có thể mua tặng cho em." Hai tay anh ôm ngang hông cô, cưng chìu nói.

"Không cần thế đâu, thỉnh thoảng tặng là được rồi, ngày nào cũng tặng có hơi lãng phí. Hơn nữa trong sân còn biết bao nhiêu là hoa đẹp, làm gì tốn tiền đi mua của người khác."

"Thật bó tay với em." Anh bất đắc dĩ lắc đầu, không còn ý kiến.

"Được rồi được rồi, anh đừng ôm em như vậy, Tiêu Nhiên đang đứng bên kia kia, để cô ấy thấy thì kì lắm." Cô xấu hổ tránh khỏi lòng ngực của anh, sau đó bước tới ghế salon, tính ngồi xuống nghỉ ngơi.

"Không sao cả hai người cứ tiếp tục ôm, ôm bao lâu tùy ý, dù sao tôi cũng không thấy gì. Tôi bận quan sát nhiều món đồ lạ rồi, không có rảnh đi nhìn hai người tình tứ với nhau đâu." Đinh Tiêu Nhiên chạy lung tung khắp phòng khách, vật gì cũng nhìn thật lâu, sờ thật kĩ mới bỏ đi chỗ khác.

Tạ Thiên Ngung trợn mắt xem thường nhìn cô, cuối cùng không thèm để ý tới cô nữa, thấy trên đất vương vãi nhiều mảnh vụn thủy tinh, ngay cả trên ghế sa lon cũng có vì thế để túi xách bên cạnh, tinh dọn dẹp bót những mảnh thủy tinh trên ghế xuống.

Phong Khải Trạch vừa nhìn thấy cô muốn động thủy tinh, lập tức hét lên: "Không được chạm."

Không kêu thì còn đỡ, kêu một tiếng liền khiến cô giật thót người.

Tạ Thiên Ngung cúi người giơ tay tinh nhặt thủy tinh lên, sau đó thả vào trong thùng rác, ai ngờ nghe tiếng hét của anh làm cô sợ hết hồn, kết quả sơ ý một chút, ngón tay bị thủy tinh sắc bén quệt qua chảy máu.

"A ——"

Nghe thấy tiếng la hoi nhỏ của cô, Phong Khải Trạch cuống quít chạy tới cầm tay cô, thấy ngón trỏ chảy máu, vừa nóng vừa giận lên tiếng trách móc: "Sao em không cẩn thận như vậy? Sau này chuyện trong nhà không cần em làm, bằng không anh thuê mấy cô người làm kia tới để hưởng phúc à?"

"Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không sao đâu, liếm vài cái là hết mà." Cô xua

xua tay bỏ về không sao cả, rụt tay lại, tính mút tay để cầm máu.

Nhưng anh đã nhanh chóng kéo bàn tay cô qua, cầm ngón tay bị thương liếm liếm để cầm máu.

"Anh ——" cô kinh ngạc nhìn anh, lòng tràn đầy cảm động. Anh tốt với cô, chiều chuộng cô, nhiều đến mức không cách nào diễn tả hết bằng lời được.

Hy vọng sau này, mãi mãi luôn thế.

"May quá vết thương không sâu lắm, về sau em nhớ phải cẩn thận một chút nghe chưa? Đừng làm những việc này, mọi chuyện cứ để người làm họ làm."

"Không cần làm những việc này thì em làm cái gì?"

Việc gì cũng không được làm sao? Sống như thế chán chết!

"Em thích làm cái gì thì làm cái đó, muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, không cần quan tâm đến chuyện dọn dẹp trong nhà. Hiểu chưa?" Anh cười dịu dàng, ánh mắt tràn ngập tình thương.

"Khi con, anh tính nuôi hư em à?" Cô đắn đo nhìn anh, cảm thấy có chút sợ hãi.

Rõ ràng cô đã có được, vì sao lại cảm thấy sẽ mất đi?

"Đúng, anh muốn nuôi hư em."

"Bó tay với anh."

Cũng được, dù có chuyện gì đi nữa anh đều trưng ra bộ mặt đó, mặc kệ cô nói thế nào anh cũng không chịu thay đổi, đã như vậy cần gì phải nói thêm nữa.

Đinh Tiểu Nhiên đứng bên kia vừa ngắm, vừa nghe cuộc đối thoại của bọn họ, cảm thấy rất ngưỡng mộ, không nhịn được thở dài nói: "Thật ghen tỵ quá, đến khi nào thì mình mới có một bạch mã hoàng tử như thế đây? Thấy hai người ngọt ngào tình tứ như vậy, đột nhiên cảm thấy mình chia tay với Điện Vĩ chính là chuyện tốt. Nếu như kết hôn với hắn, thì mình không thể gặp được bạch mã hoàng tử, thế mới nói, ông trời thường hay

thương yêu người hiền lành lương thiện, bởi vì mình là người tốt cho nên mới để mình nhanh chóng thoát khỏi Điền Vĩ đây mà."

"....."

"Cậu bị sao vậy, tự dung lảm nhảm mấy câu nghe ghê thế?" Tạ Thiên Ngưng đùa giỡn hỏi.

"Cái gì mà ghê, đây là lời triết học nói, cậu không thấy nó rất có lý hay sao? Thật không có hiểu biết."

"Vâng, vâng chỉ Tiểu Nhiên nhà ta nói chuyện có đạo lý. Dù sao thì cậu không còn buồn vì chuyện chia tay với Điền Vĩ nữa đã khiến mình rất vui rồi."

"Thật ra mình sớm quên tên kia rồi, mình muốn chống mắt lên để nhìn rõ, tìm cho chính mình một người đàn ông tốt. Thiên Ngưng, cậu có quen người nào không giới thiệu ình đi?" Đinh Tiểu Nhiên tò mò hỏi.

"Đinh Tiểu Nhiên, cậu bị điên à, tự nhiên kêu mình giới thiệu vài người cho cậu? Cậu chả phải quá rõ là mình chả thân với tên con trai nào à, biết ai đâu mà giới thiệu cho cậu?"

Trước kia, lúc chưa gặp Phong Khải Trạch, người đàn ông cô quen biết chỉ có mỗi Ôn Thiếu Hoa, còn lại đều giữ quan hệ xã giao.

"Ừ ha mình quên mất. Haizz, có thể nhớ khỉ con của cậu được không, anh ta chắc quen biết nhiều, có thể nhớ anh ấy giới thiệu vài người ình không?" Đinh Tiểu Nhiên liếc Phong Khải Trạch một cái, ý tưởng bộc phát, sau đó kéo Tạ Thiên Ngưng đến gần, thì thầm vào bên tai.

Cho dù cô hạ giọng nói rất nhỏ, nhưng Phong Khải Trạch vẫn nghe rõ những lời cô nói, có điều anh chả bận tâm đến nó, chỉ cười nhạt.

Trừ Tạ Thiên Ngưng ra, những chuyện còn lại anh không thích quan tâm.

Tạ Thiên Ngưng liếc nhìn Phong Khải Trạch, bất đắc dĩ nói: "Tiểu Nhiên, mình thấy cậu hãy nghĩ cách khác đi, anh ấy không thích làm những chuyện như vậy. Hơn nữa tính cách anh ấy lạnh lùng, không thích kết giao bạn bè, đại khái chắc cũng không quen ai, cậu đừng mong trông cậy vào anh ta."

"Thôi không sao, mình nói vậy thôi chứ chắc gì người được giới thiệu đã tốt, tự mình đi tìm, chắc thế nào cũng tìm ra một bạch mã hoàng tử thuộc về mình. Haizz đã 27 rồi, phải cố gắng hết sức mới được, nếu không sẽ échồng mất. Hic, lớn tuổi mà vẫn là gái é, buồn quá."

"."

Đinh Tiểu Nhiên có tính cách mạnh mẽ, lại thăng thắn, ai cũng có thể cảm nhận phong cách lạ lùng từ trên người cô.

Lúc này, điện thoại của Phong Khải Trạch đặt ở trên bàn cạnh ghế sa lon vang lên, thu hút sự chú ý của mọi người.

Phong Khải Trạch nhìn màn hình điện thoại, là cuộc gọi của Đường Phi, khuôn mặt trở nên căng thẳng, nghĩ một lát mới bắt máy, không bao lâu liền lạnh lùng nói: "Được tôi biết rồi, lát tôi sẽ đến."

Sau khi nói xong, trực tiếp cúp điện thoại, cười lạnh lẽo.

Nụ cười lạnh lẽo này khiến cả người Tạ Thiên Ngưng run run, tò mò hỏi: "Có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Không có gì đâu, Phong gia có một số việc, cần anh về xử lý một chút. Hôm nay em đi dạo cả ngày, chắc là rất mệt, nên về phòng nghỉ ngơi đi, lát nữa người làm sẽ ra dọn dẹp lại phòng khách." Phong Khải Trạch thu lại nụ cười lạnh lẽo, thay vào đó cười dịu dàng, lúc nào cũng thế chỉ cần nhìn thấy Tạ Thiên Ngưng, anh liền thay đổi thái độ.

"Chuyện của Phong gia có nghiêm trọng lắm không?"

"Không nghiêm trọng lắm, chỉ là đi xử lý chuyện tầm thường. Không cần lo lắng, chuyện này nhỏ mà, tôi anh sẽ vè." Anh nói chuyện hết sức nhẹ nhàng, sau đó hôn lên trán của cô một cái, rồi mới xoay người rời đi.

Nhin bóng lưng của anh, trong lòng cô có chút phiền muộn. Cô tin đây không phải chuyện gì nghiêm trọng, nhưng cô lại lo lắng con đường đi sau này của bọn họ, bởi vì cô biết, con đường sau này không dễ đi chút nào.

Đinh Tiểu Nhiên thấy Tạ Thiên Ngưng như thế, biết cô đang lo lắng cái gì, liền nói thảng: "Thiên Ngưng, người ta thường nói cửa vào hào môn vốn sâu như biển, khi vào bên trong đó rồi dù chỉ làm một việc nhỏ cũng

không dễ dàng gì, nếu cậu muốn cùng Phong Khải Trạch có một hạnh phúc mĩ mãn thì phải kiên cường một chút, không được dễ dàng từ bỏ. Chủ tịch quản trị của tập đoàn Phong Thị đế quốc là Phong Gia Vinh, tánh tình ông ta cao ngạo, lòng dạ lại độc ác, không cho phép một ai nói chữ 'không' với ông, sau khi hai nhà Phong, Hồng kết thông gia, việc cậu ở cùng Phong Khải Trạch chính là trở ngại lớn nhất của ông ta, thế nên sau này có thể cậu sẽ gặp rất nhiều khó khăn, cố lên."

"Chuyện này sao mình lại không hiểu chứ. Chỉ là bây giờ mình không thể tự kiềm chế bản thân mình, mình không muốn rời khỏi khỉ con, chỉ cần nghĩ đến chuyện rời khỏi anh ấy là mình rất đau khổ." Tạ Thiên Ngung thở dài nói, chuyện này luôn là mối lo sợ giấu kín trong lòng cô, nhưng hôm nay không thể không nói ra.

Phong Gia Vinh là người như thế nào cô biết rất rõ, mặc dù cảm thấy rất sợ hãi, nhưng chỉ có thể nhắm mắt đi về phía trước, bởi vì cô không muốn rời xa khỉ con.

Ngay từ lúc chấp nhận tình cảm của anh, cô cũng đã chuẩn bị tinh thần đối mặt với con đường đầy gai góc phía trước, vì thế mặc kệ mọi chuyện ra sao, cô cũng không lùi bước.

"Üm, cậu cũng đừng quá lo lắng, mình hay nhiều chuyện nên biết rất nhiều thứ hay. Theo mình được biết, quan hệ giữa Phong Khải Trạch cùng Phong Gia Vinh không tốt cho lắm, hai cha con họ thường xuyên xảy ra xung đột, vì thế chắc rằng Phong Khải Trạch sẽ không chịu sống như một con rối, chấp nhận sự an bài của Phong Gia Vinh, hai nhà Phong Hồng kết thông gia thì sao, những thứ đó anh ta chẳng quan tâm. Nếu như Phong Khải Trạch không quan tâm quyền thừa kế Phong Thị đế quốc, vậy cơ hội hai người bên nhau rất cao, nếu như anh ta rất quan tâm đến nó, vậy cậu nên chấp nhận buông tay thôi."

"Tiểu Nhiên, sao cậu biết nhiều thế, nghe ở đâu vậy?" Tạ Thiên Ngung không muốn tiếp tục nói về những chuyện này nữa, vì vậy liền đánh trống lảng sang chuyện khác.

Mặc kệ kết quả cuối cùng ra sao cô đều không hối hận, bởi vì đây là lần đầu tiên cô yêu chân thành.

"Mình thích tìm hiểu thông tin, nghe ngóng chuyện những người nổi tiếng. Hơn nữa chả phải chỉ cần coi vài thông tin trên mấy tờ báo lá cải là biết

sao? Mặc dù tất cả tin tức trên mây sập báo lá cải toàn là giả, nhưng không có lửa làm sao có khói, trong cái thông tin nửa thật nửa giả, sàng lọc ra một chút là nắm được nhiều thông tin quan trọng rồi."

"Wow, nè cậu thật đấy, ngày nào cũng xem mây thứ độc hại đó."

"Làm gì mà độc hại, chính vì mình hay xem tin tức, cho nên mới biết nhiều đạo lý."

"Phải phải, chỉ có cậu là giỏi đạo lý."

"Mình..."

Đinh Tiểu Nhiên còn muốn tiếp tục bào chữa, đột nhiên thấy một người phụ nữ trung niên đi từ trên lầu xuống, lập tức câm miệng, không dám nói thêm nữa.

Tạ Thiên Ngưng ngược nhìn sang, phát hiện là Thím Chu, vì vậy lễ phép nói: "Thím Chu, phiền bà dọn dẹp mây mảnh vỡ thủy tinh ở đây nhé. Tôi nay chuẩn bị nhiều thức ăn một chút, hôm nay bạn tôi sẽ ở đây ăn cơm."

"Vâng bà chủ."

Bà chủ — cách xưng hô này làm Đinh Tiểu Nhiên rất kinh ngạc, hai con mắt trợn to, ngo ngác hỏi: "Thiên Ngưng thế này là sao?"

"Chuyện này rất dài dòng, đi vô phòng rồi mình kể cho nghe."

"Được rồi."

Thím Chu đứng im lặng đợi ở bên cạnh, sau khi hai người cùng đi lên lầu, bà bước xuống sai người dọn dẹp lại phòng khách.

-----oOo-----

Chương 139: Chỉ thông báo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Gia Vinh vô cùng tức giận khi biết chuyện tám ảnh của Phong Khải

Trạch lan tràn khắp trang web, ông lập tức cho người điều tra chuyện này, rồi cho người tìm Hồng Thi Na đến để hỏi tội.

Hồng Thi Na vốn đang vui vẻ vì chuyện tấm ảnh, khi nhận được tin Phong Gia Vinh muốn cô đến Phong gia một chuyến, lúc này mới cảm thấy có chuyện gì đó không ổn, trong lòng hơi sợ nên kéo theo ba và anh trai đi cùng, lỡ gặp chuyện không may còn có chỗ dựa vững chắc.

Vừa vào cửa Phong gia, không khí yên lặng làm mọi người cảm thấy căng thẳng, sắc mặt của Phong Gia Vinh cùng Đới Phương Dung cực kỳ khó coi, giống như ăn phải thuốc nổ.

"Gia Vinh, chuyện này tôi cũng có biết qua, chẳng qua chỉ là Thi Na đăng một tấm ảnh lên mạng mà thôi, không phải chuyện gì đáng ngại, hơn nữa tấm ảnh đó cũng không có đề cập gì xấu cả. Nay giờ tấm ảnh này đã được xóa khỏi trang wed rồi, truyền thông cũng ngừng đăng tin, anh đừng quá tức giận." Hồng Thiên Phương ôn tồn nói, không hề cảm thấy chuyện này rất nghiêm trọng, nghĩ rằng đó vốn là chuyện nhỏ.

"Xem ra các người cảm thấy chuyện này không nghiêm trọng lắm, có phải không?" Phong Gia Vinh cười lạnh hỏi, ánh mắt sắc bén mang theo sự tức giận nhìn trùng trùng vào người đối diện.

"Chuyện này có to tát gì đâu, chỉ đăng một tấm ảnh kỉ niệm thôi mà? Người có thân thế như chúng ta bị truyền thông đưa tin lên báo vốn là chuyện thường, coi đó là chuyện bình thường mà bỏ qua đi." Hồng Thùa Chí nhún vai xem như chẳng có gì để bàn, chỉ mở miệng nói vài câu phô trương, cả người lộ dáng vẻ lười biếng, khiến người khác nhìn rất không thuận mắt.

Tuy Hồng Thi Na không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, vẫn duy trì dáng vẻ trầm lặng ôn nhu, nhưng trong lòng lại rất tán thành lời của ba cùng anh trai mình.

Chỉ là một tấm ảnh thôi mà, chả phải chuyện gì nghiêm trọng, tại sao phải nghiêm túc như vậy? Hơn nữa, cô chỉ mới đăng ảnh lên trên mạng có 2 tiếng đã bị người khác hack nick xóa đi, làm cô tức cả người.

Vốn dĩ muốn mượn tấm ảnh này để viết một bài báo lớn, không ngờ lại bị xóa nhanh đến vậy.

Thái độ nói chuyện của người Hồng gia, khiến Đói Phương Dung rất khó chịu, càng lúc càng tức giận làm cho giữa hai lông mày cau chặt lại, cuối cùng không nhịn được nghiêm nghị chất vấn: "Các người cảm thấy đây là chuyện nhỏ sao?"

"Chỉ là một tấm ảnh mà thôi, có gì nghiêm trọng chứ?" Hồng Thiên Phương cười gượng trả lời, đột nhiên cảm thấy tình hình có vẻ nghiêm trọng hơn ông nghĩ.

Nếu như không nghiêm trọng, người của Phong gia sẽ không có phản ứng như thế.

"Hay cho câu chỉ là một tấm ảnh mà thôi. Hồng Thi Na, ta hỏi cháu, trước lúc cháu đem tấm ảnh này đăng lên mạng, cháu có hỏi ý kiến của Khải Trạch chưa, nó có đồng ý không?" Đói Phương Dung không để ý tới Hồng Thiên Phương, trực tiếp chất vấn Hồng Thi Na.

"Bác gái, cháu, cháu ——" Hồng Thi Na bị dọa đến hoảng hốt, vâng vâng dạ dạ nói không ra lời, giống như một con cùu nhỏ bị đe dọa.

"Đừng có giả bộ ở trước mặt ta, cháu đã có bản lãnh chụp được tấm ảnh này, vậy thì nhất định có đủ gan dạ, sáng suốt cùng thủ đoạn. Ta có thể chắc chắn 100%, cháu chưa từng hỏi qua ý của Khải Trạch đã đem tấm ảnh này công bố lên trên mạng. Theo luật pháp mà nói, cháu đã xâm phạm quyền riêng tư của Khải Trạch, còn xét theo chủ nghĩa cá nhân, cháu đã xúc phạm điều cấm kỵ riêng tư của Khải Trạch. Các người không còn là đứa trẻ, nên hiểu rõ người bên ngoài rất ít biết Đại Thiếu Gia của Phong thị đế quốc trông như thế nào, nhưng vì tấm ảnh này mà làm lộ thân phận của nó, hậu quả như thế các người có gánh chịu được không?"

Lời nói của Đói Phương Dung, khiến người nhà Hồng gia hoảng sợ, rốt cuộc mới ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này.

Phong Gia Vinh cũng cảm thấy rất bất mãn với chuyện lần này, nghiêm nghị chỉ trích bọn họ: "Các người coi con trai của Phong Gia Vinh tôi là cái gì, là đối tượng mặc cho các người tùy tiện đem ra đùa bỡn sao?"

"Gia Vinh, chuyện này đúng là lỗi của Thi Na, tôi ở đây nói lời xin lỗi với ông, chúng tôi nhất định sẽ gánh chịu tất cả các hậu quả." Hồng Thiên Phương ra sức nói xin lỗi, chỉ mong Phong gia có thể hết giận.

"Gánh chịu hậu quả, xin hỏi các người định gánh chịu hậu quả thế nào? Tấm ảnh đã truyền đi, cũng có rất nhiều người đã nhìn thấy rồi, chẳng lẽ các người có thể xóa hết trí nhớ của những người đã xem qua tấm ảnh kia sao?"

"Việc này ——"

"Tôi đã cho Đường Phi thông báo với Khải Trạch trở về giải quyết chuyện này, nó sẽ tới đây nhanh thôi, nó muốn trả thù như thế nào, tôi sẽ không hỏi tới nữa đâu." Thái độ Phong Gia Vinh cực kỳ lạnh lùng, giống như việc không liên quan đến mình, ngồi gác chân lên, không nói thêm gì nữa.

Đối Phương Dung mặc dù không lạnh lùng, nhưng lại rất tức giận, vì thế liền xem người Hồng gia là không khí.

Hồng Thùa Chí thấy tình hình như thế, trong lòng nổi lên một bụng lửa giận, cảm thấy người Hồng gia không cần phải chịu uẩn khuất như vậy, liền đứng lên, rống to nói: "Đủ rồi, nếu như hai nhà chúng ta chỉ vì chuyện nhỏ này mà xích mích đến như vậy, vậy thì kết thành thông gia để làm gì nữa?"

"Thùa Chí ——" Hồng Thiên Phương rất khó chịu về hành động của Hồng Thùa Chí, liếc mắt cảnh cáo anh phải kiềm chế bản thân.

Bây giờ đối nghịch với Phong Gia Vinh, không thể nghi ngờ đó là hành động tự sát.

Nhưng Hồng Thùa Chí không quan tâm đến lời ông, tiếp tục oán trách: "Cha, chẳng lẽ con nói sai sao? Lúc nào cũng nói muốn kết thân kết thân, kết thân mà lời lẽ cứ như có thù truyền kiếp với nhau vậy. Căn cứ theo quan hệ hiện nay của hai nhà chúng ta, nếu cứ tiếp tục tiếp diễn thế nữa, tuyệt đối không thể nào kết thân được đâu."

"Anh, đừng nói nữa... Đừng nói nữa... Đều là lỗi của em hết." Hồng Thị Na vừa nghe đến tuyệt đối không thể kết thân, liền hoảng hốt lấy tay giữ Hồng Thùa Chí lại, nhỏ giọng cầu khẩn anh.

Không ngờ chỉ một tấm ảnh lại biến thành chuyện lớn như vậy, sớm biết thì cô đã không đem tấm ảnh đăng lên trên mạng rồi. Phong Gia Vinh cùng Đối Phương Dung vì chuyện này đã tức giận như vậy, thế thì không cần nhắc đến Phong Khải Trạch rồi.

Lại đi nhầm một nước cờ.

"Chuyện đã đến nước này, còn gì đâu mà không được nói ra?" Hồng Thừa Chí không muôn câm miệng, càng nói càng tức.

"Chuyện đi đến nước này, đều do lỗi Hồng gia các người. Thi Na, ta đã từng nói rất rõ ràng với cháu, Khải Trạch có rất nhiều điều cấm kỵ, bất kể cháu làm chuyện gì, cũng không nên phạm vào điều cấm kỵ của nó. Lần trước cháu không được sự cho phép của Khải Trạch đã chạm vào người nó, đã là một điều cấm kỵ. Lần này cũng thế, cháu không có sự cho phép của nó, đem ảnh của nó công bố, lại phạm thêm một điều cấm kỵ nữa. Cháu liên tiếp phạm vào điều cấm kỵ của nó, sẽ chỉ làm cho Khải Trạch càng ngày càng ghét cháu hơn, cũng sẽ khiến cho ta càng ngày càng chán ghét cháu hơn thôi."

Đối Phương Dung bực tức nói, nhưng lời bà nói, lại làm cho Hồng Thi Na cảm thấy rất uất ức, vì vậy khóc kẽ lẽ: "Bác gái, thật ra thì cháu cũng không muôn như vậy, cháu làm những chuyện này, cũng chỉ muôn Khải Trạch chú ý cháu nhiều hơn, quan tâm cháu hơn thôi. Cháu thực sự rất thích anh ấy, nhưng trong lòng anh ấy chỉ có cô gái kia."

"Cô gái nào?" Phong Gia Vinh nghe được chuyện này, lập tức nghiêm túc hỏi, trong mắt càng thêm tức giận.

"Là ——"

Trong lúc Hồng Thi Na muốn nói ra thân phận của Tạ Thiên Ngưng thì Phong Khải Trạch bước vào, ngắt lời cô: "Là cô gái con yêu."

"Anh ——" Hồng Thi Na khiếp sợ nhìn Phong Khải Trạch đi tới, không ngờ anh lại dám thăng thắn nói ra chuyện đó trước mặt Phong Gia Vinh.

Thăng thắn, điều đó đồng nghĩa với việc Phong Gia Vinh sẽ ra tay với người phụ nữ của anh ta.

Người phụ nữ của anh ta ——lúc này Hồng Thi Na mới nhận ra mình ngay cả tên tuổi của cô gái kia mình đều không biết, thật là quá thất bại rồi.

"Con có người phụ nữ khác ở bên ngoài?" Phong Gia Vinh đứng lên, nghiêm nghị chất vấn, từ giọng nói tới ánh mắt của ông có thể nhìn ra

được, ông đang kịch liệt phản đối chuyện này.

Phong Khải Trạch xem thường, lạnh nhạt nói: "Có thì sao? Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không cưới Hồng Thi Na, ông bỏ ý nghĩ đó đi."

"Cô ta là ai?"

Ông tuyệt đối sẽ khiến cho cô gái này hoàn toàn rời khỏi con ông.

"Cô ấy tên là Tạ Thiên Ngưng, hiện đang ở cùng với tôi." Phong Khải Trạch trực tiếp trả lời, không hề giấu giếm cũng không trả lời vòng vo.

Lấy năng lực của Phong Thị đế quốc, không cần chờ đến ngày mai là có thể tra ra thân phận của Thiên Ngưng, nên anh cần gì phải giấu giếm thêm chi nữa?

"Cô ta là thiên kim nhà nào?" Phong Gia Vinh không hỏi gì khác, mà hỏi ngay thân thế bối cảnh.

"Cô ấy chả phải thiên kim tiểu thư gì, chỉ là một cô gái bình thường, ba đã qua đời mười năm trước, mẹ đi tái giá hơn mươi năm rồi, tháng trước cô ấy mới bị vị hôn phu vứt bỏ, giờ chỉ có hai bàn tay trắng mà đi theo tôi, hiện tại ăn của tôi, dùng của tôi, xài tiền của tôi, à có điều tiền này là tiền của tôi cho cô ấy. Ông muốn biết bất kỳ thông tin gì của cô ấy thì hỏi đi, tôi nhất định sẽ nói rõ cho ông biết, như vậy ông đỡ tốn sức kêu người đi điều tra."

"Ta không cho phép con có quan hệ với cô ta."

"Tôi cho ông biết những chuyện này không cần ông cho phép hay không cho phép, tôi chỉ thông báo cho ông biết. Cả đời này, trừ cô ấy ra, tôi sẽ không cưới bất kỳ cô gái nào khác. Mặc kệ ông muốn gì, cho phép hay không, kết quả vẫn như cũ."

"Con ——"

Phong Gia Vinh vô cùng tức giận, gần như không khống chế được bản thân liền giơ tay định tát anh một cái.

Phong Khải Trạch vươn tay chụp tay ông, sau đó hất ra, lạnh lùng nói: "Hôm nay tôi đến không phải nói về chuyện này, mà đến bàn chuyện tâm ảnh."

"Trước đó giải quyết chuyện này đi, rồi hãy nói chuyện tấm ảnh." Phong Gia Vinh không muốn nói sang chuyện khác, nhất định phải làm rõ chuyện này.

Ông không cho phép bất kì ai phá hỏng kế hoạch của ông.

"Tôi cho ông biết, nếu như ông chạm vào một sợi tóc của Thiên Ngưng, tôi sẽ bắt ông phải trả giá bằng Phong Thị đế quốc. Được rồi, tôi không muốn lãng phí thời gian với những chuyện đã định." Phong Khải Trạch cảnh cáo một câu, sau đó quay sang nhìn Hồng Thi Na bằng ánh mắt chán ghét và tức giận, lạnh lùng nói: "Hồng Thi Na, cái giả phải trả cho tấm ảnh rất đắt, cô hãy chờ đi."

"Khải Trạch, em, em biết em sai rồi, sẽ không có lần sau nữa, anh tha thứ cho em lần này được không?" Hồng Thi Na cúi thấp đầu, tỏ vẻ ăn năn hối lỗi, giọng nói ngập ngừng, nước mắt tuôn ra như suối với hi vọng lấy được sự thương xót của mọi người.

Ngoại trừ Hồng Thiên Phuong cùng Hồng Thùa Chí ra, những người còn lại chả có ai thương xót cho cô cả.

"Lần nào cô cũng nói cô biết sai rồi, lần nào cũng xin tôi tha thứ, lần nào cũng nói sẽ sửa đổi, nhưng chả có lần nào cô làm được, cho nên tôi sẽ không tin bất cứ lời nói nào của cô nữa. Cô có thể theo dõi chụp trộm tôi, lòng dạ cô cũng quý quyết xảo trá lắm. Nếu cô muốn đấu với tôi, vậy tôi sẽ đấu tới cùng."

"Khải Trạch, thật sự không phải thế, lúc đó em, em hồ đồ, em, em thật sự không nghĩ được chuyện sẽ nghiêm trọng đến thế, anh đừng giận em, có được không?"

Bất kể thái độ cùng giọng nói Phong Khải Trạch ác liệt cỡ nào, Hồng Thi Na thủy chung vẫn giữ dáng vẻ mềm mại đáng thương.

Hồng Thùa Chí thật sự không nhịn được nữa, liền vì em gái mình ra tay, rống to nhục mạ Phong Khải Trạch: "Phong Khải Trạch, mà không phải rất quá đáng sao? Một thằng đàn ông lại đi bắt nạt một phụ nữ yếu đuối, mà có còn là đàn ông không?"

"Đàn ông, mà mà cũng nói từ đàn ông với tao sao? Hãy nghĩ lại lúc đầu mà đối phó với Thiên Ngưng thế nào đi, sao lúc đó mà không nghĩ mình

cũng là thằng đàn ông? So với kẻ hèn hạ vô sỉ như mày, thì tao còn kém rất xa."

"Mày ——"

"Thùa Chí, con đã làm gì cô Tạ Thiên Ngưng đó?" Hồng Thiên Phương nghe được đầu mối, vì vậy liền muôn hỏi rõ ràng.

"Ba, không có gì đâu." Hồng Thùa Chí trong lòng có chút sợ, sợ chuyện mình làm bị lộ ra ánh sáng.

Nếu như chuyện này lộ ra ánh sáng, e rằng anh lại nghe chửi thêm.

Hồng Thùa Chí không muôn nói, nhưng Phong Khải Trạch lại muôn nói: "Không có gì sao? Mày như lão đại Xã Hội Đen, ngồi ở chỗ đó ra lệnh cho thủ hạ của mình cường – bạo một cô gái, cái này gọi là không có gì sao? Nếu như không phải tao tới kịp, không biết Thiên Ngưng sẽ bị mày úc hiếp đến mức nào nữa?"

"Đáng đời cô ta, ai bảo cô ta trêu chọc tao." Sự tình đã bại lộ, Hồng Thùa Chí không thể làm gì khác hơn là thừa nhận, nhưng lại không thấy mình có lỗi.

"Vậy em gái mày trêu chọc tao, không phải tao nên làm theo lời mày nói, dùng một chút thủ đoạn trả thù như tìm mấy tên lưu manh khỏe mạnh, luôn phiêu chơi cô ta?"

"Phong Khải Trạch, cái thằng khốn này——" Hồng Thùa Chí tức điên lên, tung một quyền đánh tới.

Phong Khải Trạch dùng tay tiếp được quả đấm của anh, sau đó linh hoạt nắm chặt cổ tay của anh, dùng sức bẻ một cái.

Rắc một tiếng.

"A ——" Hồng Thùa Chí đau đớn thất thanh kêu to, tiếng thét này khiến Hồng Thiên Phương cùng Hồng Thi Na bị hù sợ, nhưng Phong Gia Vinh cùng Đới Phương Dung lại bỏ mặc.

"Buông nó ra." Hồng Thiên Phương tiến lên can ngăn.

"Hồng Thùa Chí, tao ày biết, chuyện lần trước mày bắt nạt Thiên Ngưng,

tao sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, tao sẽ từ từ từng chút một xử lí mà. Còn nữa em gái của mà lần này xúc phạm cấm kỵ của tao, tao đều tính cả, hù." Phong Khải Trạch không thèm nghe lời Hồng Thiên Phương buông Hồng Thừa Chí ra, mà lại càng thêm dùng sức bẻ cổ tay hắn, đấm liên tục vào bụng hắn, sau cùng đấm một đấm thật mạnh lên mặt hắn làm ngã xuống đất.

"A ——" Hồng Thừa Chí kêu gào bi thống một tiếng, té xuống đất.

"Thừa Chí."

"Anh."

Hồng Thiên Phương cùng Hồng Thi Na chạy tới đỡ hắn ta dậy.

Hồng Thiên Phương nhìn thấy con trai mình bị đánh thành như vậy, trong lòng thật sự rất tức, trợn mắt nhìn Phong Khải Trạch một cái, quay qua chất vấn Phong Gia Vinh: "Gia Vinh, hôm nay con trai của ông đánh con trai tôi như vậy, ông giải quyết thế nào đây."

Không đợi Phong Gia Vinh trả lời, Đói Phương Dung tức giận trả lời trước.

"Đáng đời nó, dám dùng thủ đoạn hèn hạ bẩn thỉu để đối phó một cô gái, nó căn bản không được coi là một người đàn ông."

"Bà im ngay." Phong Gia Vinh khó chịu ra lệnh Đói Phương Dung im lại.

"Hù." Đói Phương Dung chán ghét trợn mắt nhìn Hồng Thừa Chí một cái, không tình nguyện câm miệng.

Con trai Hồng Gia thì hèn hạ, con gái lại thích dùng tâm kế đùa bỡn, nếu thực sự hai nhà thành thông gia, e rằng lúc nào cũng phải cảnh giác, tránh cho ngày nào đó bị gài bẫy mà không hề biết chừng.

-----oOo-----

Chương 140: Bất đồng lập trường

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồng Thùa Chí bị đánh ngã lăn quay xuống sàn, mặt mũi sưng vù lên, nhục nhã không thể tả. Hắn tức tối khó chịu, lửa giận bùng phát mãnh liệt.

Tù bé đến giờ, hắn chưa hề chịu sỉ nhục như vậy, đều là công tử nhà đại gia, thế nhưng tại sao khi đối diện với Phong Khải Trạch, hắn cư xử như một thằng hèn, không, hắn không chịu.

"Phong Khải Trạch, tao sẽ không tha ày."

Hồng Thiên Phương thấy con trai định đánh tiếp, vội ngăn hắn lại không cho hắn tiếp tục ồn ào: "Đủ rồi, đừng làm rộn."

"Cha, rõ ràng là tên kia đánh con trước, sao cha cứ tro mắt nhìn con bầm dập như vậy?"

"Bạo lực có thể giải quyết mọi chuyện à? Giờ con đánh nó, sau đó nó đánh lại con, đánh tới đánh lui, không chịu dừng lại. Cứ tiếp tục như thế, đến khi xảy ra án mạng con mới vui à?"

"Cha, con là con của cha, giờ con bị người khác đánh, sao cha lại bênh người ngoài?" Hồng Thùa Chí vốn đang khó chịu, lại thấy ngay cả cha cũng không chịu giúp mình thì càng tức tối hơn, trùng mắt hăm hở Phong Khải Trạch, hận không thể lập tức giết chết anh.

Hắn không chấp nhận sỉ nhục này.

"Cha không bênh người ngoài, mà đang tìm cách giải quyết tốt hơn. Chẳng lẽ con cảm thấy, con đánh nhau với Phong Khải Trạch là hay ho sao? Nơi này là Phong gia, không phải nơi con muốn làm gì thì làm. Con có biết, có một số trường hợp phải dùng não mà nghĩ những gì nên làm và không nên làm không?" Hồng Thiên Phương cũng nổi giận, ông cảm thấy thật mất mặt. Con trai ông đúng là một thằng ngốc.

Làm việc không hề suy nghĩ, tự tung tự tác. Ông thật xấu hổ thay cho nó.

"Con ——" Hồng Thùa Chí không cãi được, hậm hực ngâm miệng lại, nhưng vẫn hăm hở trùng trùng đe dọa Phong Khải Trạch, hắn chửi thầm trong lòng, sau này sẽ tính sổ tên kia.

Hồng Thi Na vẫn đứng im bên cạnh, không ai có thể biết, người khó chịu nhất thật sự là cô. Hai nhà tranh cãi ồn ào như thế, khỏi cần đoán cũng biết

cuộc hôn nhân này không đi đến đâu rồi. Cô có thể không tức sao?

Nhưng trong lúc này, cô nói gì đều không đúng, không thể làm gì khác ngoài việc tiếp tục im lặng.

Phong Gia Vinh rất bất mãn với hành động của Hồng gia, khuôn mặt lúc nãy còn nghiêm nghị, càng lúc càng khó coi, cuối cùng ông không nhịn được nổi, hét to trách mắng: "Các ngươi nghĩ đây là cái chợ bán cá sao mà cãi lộn àm àm lên thế?"

"Gia Vinh, thật sự xin lỗi, chuyện xảy ra như thế là lỗi của chúng tôi, nhưng Khải Trạch nó đánh con trai tôi là nó không đúng. Nếu hai bên đều sai, thôi thì chúng ta bắt tay giải hòa, không truy cứu chuyện này nữa, được chứ?" Hồng Thiên Phương nhã nhặn đề nghị, mặc dù không cam tâm, nhưng cũng hết cách, dù sao đây là Phong gia, địa bàn của Phong thị đế quốc, ông không thể hành xử tùy ý mình.

"Khải Trạch chúng tôi sai chỗ nào?, Rõ ràng con trai ông đáng bị đánh, sao lại sai được." Đói Phương Dung tức giận phản bác lại.

Nếu bà là nó, bà cũng muốn đấm mấy phát vào mặt thằng nhóc kia.

"Thùa Chí phạm lỗi, khi về nhất định tôi sẽ dạy bảo lại nó.." Vì giữ gìn hòa khí, bất đắc dĩ Hồng Thiên Phương đành tiếp tục nhân nhượng.

Thấy ông nhượng bộ, trong lòng Hồng Thùa Chí cảm thấy khó chịu, nhưng lại không thể làm gì, bởi nơi này là Phong gia. Khốn thật!

"Được rồi, chuyện này chấm dứt tại đây, không tính toán nữa." Phong Gia Vinh im lặng nãy giờ, rốt cuộc cũng lên tiếng.

Phong Khải Trạch cười khẩy, nói lạnh lẽo: "Chuyện này vẫn chưa chấm dứt, món nợ này tôi sẽ tính sổ. À không, giờ thành hai món nợ rồi."

"Phong Khải Trạch, con muốn chống đối ta sao?" Phong Gia Vinh vừa mới nguôi giận một chút, lại bị kích thích ra, hận không thể tát thằng con này mấy bạt tai.

Nhưng nếu ông thật tát anh mấy bạt tai, vậy tình cha con của họ cũng chấm dứt từ đó.

"Tôi cũng chẳng thích chống đối ông, nhưng nếu như ông cứ làm mấy

chuyện trái với ý tôi, tôi cũng không ngại trở mặt. Tôi sẽ không cưới Hồng Thi Na, ông dẹp cái suy nghĩ đó đi, nếu ông vẫn muốn tôi cưới cô ta, vậy chúng ta sẽ trở mặt nhau. Tôi và ông đang bắt đồng lập trường, nên ông không có quyền ép buộc tôi phải làm những gì ông hiêu chứ."

"Bất đồng lập trường là cái thá gì, mặc kệ lập trường của con là gì, con vẫn mãi là con trai của Phong Gia Vinh ta."

"Ông là cha của tôi thì sao, cha cũng không có quyền biến con mình thành con rỗi. Muốn tôi thành con rỗi để ông muốn làm gì thì làm à, hoang đường."

"Mặc kệ con nghĩ gì, tóm lại con không có lựa chọn nào khác, con bắt buộc phải cưới Hồng Thi Na.."

Nghe được lời của Phong Gia Vinh, Hồng Thi Na vốn đang lo lắng sốt ruột cũng bình tâm lại. Cho dù hôm nay hai nhà Phong Hồng tranh cãi to như thế, nhưng chuyện kết thân vẫn không thay đổi.

Chỉ cần chuyện này không thay đổi, mặc kệ chuyện gì xảy ra, cô đều muốn gả cho Phong Khải Trạch, cô tin chỉ cần hai người kết hôn xong, anh sẽ thay đổi thái độ với cô.

Nhưng Phong Khải Trạch không thèm quan tâm, khinh thường nói: "Muốn nói gì tùy ông, xem như mấy người tổ chức hôn lễ cũng chả liên quan gì, dù sao tôi sẽ không đến. Đến lúc đó mọi người muốn kéo ai làm chú rể thì đi mà kéo."

"Nếu như hôm nay con không đồng ý cưới Thi Na, thì ngay bây giờ ta sẽ khóa sổ tiền trong ngân hàng của con, không cho con một đồng xu cắc bạc nào của Phong gia. Không có nguồn trợ cấp, ta xem làm sao con nuôi sống người đàn bà khác?" Phong Gia Vinh uy hiếp, muốn dùng thủ đoạn như vậy ép Phong Khải Trạch thỏa hiệp.

Nhưng ông nhầm rồi.

"Được đó, làm vậy đi, giữa tôi và ông cũng không chả thân thiết gì, ông thích làm thế nào thì làm, tốt nhất nên mở cuộc họp kí giả, tổ chức rầm rộ lên." Phong Khải Trạch vẫn vô tư, không hề để tâm đến đe dọa của ông.

"Con cho là ta không dám sao?"

"Cho tới giờ tôi cũng chưa nghĩ là ông không dám, tôi còn ước sao ông không làm sớm hơn nữa kia."

"Mày——" Phong Gia Vinh tính chỉ dọa Phong Khải Trạch, ai ngờ anh chả sợ gì cả, tên cũng đã lấp vào cung, không thể không phát, vì thế tức giận ra lệnh Đường Phi: "Đường Phi, lập tức đóng tất cả các tài khoản của cậu chủ, sau này không đưa một đồng tiền nào của Phong gia cho nó, không cho phép nó điều động người của Phong thị đế quốc."

"Ngài Phong, chuyện này——" Đường Phi khó xử, dùng ánh mắt cầu khẩn Phong Khải Trạch, hi vọng anh ta không giận quá hóa cuồng mà cư xử theo cảm tính.

Nhưng anh biết, đó là chuyện không thể, dù sao Đại thiếu gia Phong gia cũng không phải hạng vừa, chuyện anh ta quyết không ai có thể thay đổi được.

"Đường Phi, nghe lời ông ta đi, đóng tất cả tài khoản của tôi, tốt nhất là nên để cho giới báo chí biết viết mấy bài báo về chuyện này." Phong Khải Trạch cười lạnh nói, đến giờ vẫn không hề sợ hãi.

"Cậu chủ——"

Đường Phi vẫn còn do dự, nhưng Phong Gia Vinh không cho anh do dự, lập tức ra lệnh: "Đường Phi, làm ngay."

"."

Đói Phương Dung lo lắng, đứng dậy bước ra giải hòa: "Gia Vinh, ông cần gì phải làm như thế, chuyện gì cũng có thể từ từ nói."

"Bà im ngay cho tôi, nếu bà còn nói cho nó thêm một câu nữa, ngay cả tài khoản của bà tôi cũng đóng lại?" Phong Gia Vinh đang mất bình tĩnh, cả người sục sôi giận như núi lửa sắp phun trào, ai dụng vô đều phun ra ngùn ngụt.

"Haizz——" Đói Phương Dung thở dài, không có cách nào khác, đành bước qua khuyên nhủ Phong Khải Trạch: "Khải Trạch, hai cha con có chuyện gì cũng đều có thể nhẹ nhàng nói với nhau, cùng tìm ra biện pháp tốt nhất, chứ cần gì phải trở mặt như thế."

"Không sao cả, chuyện đến thế này là tốt nhất, khỏi cho ngày nào ông ta cũng muốn tôi cưới Hồng Thi Na. Nhìn mặt ả đàn bà này, cơm tôi nuốt cũng không trôi." Phong Khải Trạch nhìn Hồng Thi Na bằng con mắt chán ghét, sau đó xoay người rời đi, không hề bận tâm việc tài khoản mình bị khóa.

Hồng Thi Na tiếp xúc được ánh mắt của anh, lập tức cúi đầu, hai tay nhửu chặt góc áo mình, cố gắng nín giận.

Nếu như không phải là ở Phong gia, cô nhất định sẽ gân cổ nói lại.

"Nếu con dám bước ra khỏi đây một bước, sẽ không còn là người thừa kế của Phong thị đế quốc, quan hệ giữ con và Phong gia cũng không còn ." Phong Gia Vinh thấy Phong Khải Trạch thoái mái như vậy, càng tức hơn, vì vậy hét to uy hiếp anh, hi vọng có thể xoay chuyển lại thế cục.

Phong Khải Trạch vẫn đi tiếp không ngừng, cũng không quay đầu, vừa đi vừa cười nói: "Càng hay, tới giờ tôi cũng chả thèm quan tâm đến việc thừa kế tập đoàn Phong thị đế quốc, ông muốn ai làm thì đến người đó làm. Tôi cũng chả cần bất cứ quan hệ nào với Phong gia, đè hôm nào tôi đi đổi lại họ."

Nói xong, bước nhanh đi ra khỏi cửa chính, không bao lâu liền biến mất ở trước mắt mọi người.

Phong Gia Vinh nổi trận lôi đình, ra lệnh Đường Phi: "Đường Phi, lập tức khóa sạch toàn bộ tài khoản của nó, truyền lệnh cho tất cả người của Phong thị đế quốc biết bất cứ ai giúp đỡ nó làm chuyện gì, chính là chống đối ta. Làm ngay."

Đường Phi nặng nề thở dài một cái, rất bất đắc dĩ, nhưng không thể làm gì ngoài việc đồng ý: "Vâng"

Chuyện đến mức này, mặc kệ là Phong gia hay Hồng gia, trong lòng mỗi người đều không mấy dễ chịu, cục diện cứng ngắc vì thế mà tạo thành.

Hồng Thi Na thấy Phong Khải Trạch đi không thèm quay đầu lại, trái tim đau co rút nhức nhối, cô không cam lòng. Rốt cuộc cô thua Tạ Thiên Ngưng điểm nào, anh lại vì cô ta vứt bỏ quyền thừa kế Phong thị đế quốc.

Người phụ nữ kia thật quan trọng với anh sao?

Tạ Thiên Ngưng, Phong Khải Trạch là của tôi, cô đừng tưởng cướp được anh. (Lục: Ở trên mình cứ tưởng bé Na đã hối hận, ko ngò mặt dày mấy chục lớp, tiếp tục si vọng. Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, anh Trạch nhanh cướp công ty hòng gia đi, cho bọn họ đi ăn xin @0@/)

Trong lúc vô tình Đói Phương Dung nhìn thấy ánh mắt hận thù gian ác của Hồng Thi Na, trong lòng hít một hơi, cảm thấy có chuyện không hay sắp xảy ra.

Một người con gái dịu dàng như nước lại có thể lộ ra ánh mắt như thế, thật quá đáng sợ.

"Gia Vinh, nếu Khải Trạch không chịu, thôi thì chúng ta đừng ép nó nữa." Hồng Thiên Phương thuận thế đề nghị.

Lời này vừa nói ra, Phong Gia Vinh còn chưa có đáp lại, Hồng Thi Na đã lên tiếng phản đối: "Cha, con thích Khải Trạch, mặc kệ thế nào, con đều muốn gả cho anh ấy."

"Nhưng nó không hề yêu con, ngay cả quyền thừa kế của Phong thị đế quốc nó cũng không thèm để ý, con muốn làm thế nào?"

"Có lẽ anh ấy chỉ nhất thời hờ hững, con tin qua một thời gian anh ấy sẽ thay đổi. Cha, chúng tôi cho anh ấy thêm một chút thời gian, được không?"

"Con——"

Hồng Thiên Phương đang muốn tiếp tục khuyên Hồng Thi Na, nhưng Phong Gia Vinh lại cắt đứt lời của ông, hắng giọng: "Chuyện kết thân vẫn không đổi, hôn lễ sẽ tổ chức đúng giờ."

"Nhưng Khải Trạch không đồng ý!"

"Tôi sẽ bắt nó đồng ý, hơn nữa còn là cam tâm tình nguyện. Được rồi, hôm nay ồn ào như vậy, mấy người đi đi. Còn nữa, tôi cảnh cáo các người, về sau tốt nhất đừng chọc giận Khải Trạch, bằng không cũng đừng trách tôi không khách khí."

"."

Hồng Thiên Phương không nói nữa, trong lòng thở dài, mặc dù rất bất mãn, nhưng không thể không chịu đựng.

Hiện tại Hồng thị vẫn không thể chống lại Phong thị đế quốc, nếu cãi nhau, đối với ông trăm hại không lợi, cho nên ông chỉ có thể nuốt trôi cơn tức trong người.

"Thùa Chí, Thi Na, đi thôi, chúng ta về."

"Hừ." Hồng Thùa Chí tức giận hừ một tiếng, sau đó đi ra cửa.

Hồng Thi Na liếc mắt nhìn Đói Phương Dung, nhìn Phong Gia Vinh một cái, rồi đi theo.

Mặc kệ thế nào, chỉ cần Phong Gia Vinh vẫn chưa hủy bỏ chuyện kết thân thì không sao cả.

Người Hồng gia rời đi, Đói Phương Dung không nhịn được, quở trách Phong Gia Vinh mấy câu: "Ông biết rõ Khải Trạch rất khó chịu cuộc hôn nhân này, tại sao vẫn cố ép nó? Chẳng lẽ thế lực Phong thị đế quốc vẫn không thể thỏa mãn dục vọng của ông sao, nhất định phải hy sinh hạnh phúc Khải Trạch sao?"

"Bà thì biết cái gì?" Phong Gia Vinh trách cứ.

"Chúng ta cũng già rồi, chẳng lẽ ông vẫn không dứt được tiền tài danh vọng phù du này sao? Cũng chỉ vì ông quá xem trọng chúng, cho nên không hề quan tâm đến bất cứ ai, ông nhìn lại đi, bây giờ ngay cả con trai duy nhất cũng không chịu ở bên ông, ông kiếm nhiều tiền hơn nữa thì có ích gì?"

"Bà không nhìn thấy dã tâm của Hồng Thiên Phương sao? Hắn cố ý muốn thâu tóm Phong thị đế quốc, nếu như không có kiêng giữ chặt hắn, sau này xảy ra chuyện gì cũng không ai đoán được. Huống chi, hiện giờ xuất hiện liên minh Hắc Phong, 40% cổ phần của Phong thị đế quốc đang nằm trên tay bọn họ, sao tôi không thể lo lắng được."

"Ông có thể nói chuyện này cho Khải Trạch biết, cha con hai người cùng nhau bàn bạc đối sách, cần gì phải dùng cách này để giải quyết vấn đề?"

"Thằng nhóc kia ngoại trừ việc chống đối tôi ra thì còn biết thứ gì?" Phong Gia Vinh vừa nói đến Phong Khải Trạch, lửa giận liền bộc phát, rất nhiều lần ông giận đến mức muốn cắt đứt quan hệ cha con với nó.

Nhưng là không có cách nào khác, ông chỉ có một đứa con trai, cắt đứt quan hệ này thì Phong thị đế quốc sẽ không có ai thừa kế rồi.

"Dù thế nhưng ông không nhất thiết phải khóa tài khoản của Khải Trạch chứ, ông có nghĩ nó sẽ sống như thế nào sau này không?" Đói Phương Dung lo lắng, chỉ cần nghĩ đến sau này Phong Khải Trạch sẽ sống khổ sở liền đau lòng.

Bà chăm đứa nhỏ này lớn lên, coi nó như con ruột, hơn nữa bà cũng nhận thấy, Khải Trạch đối xử bà rất tốt, dù anh có giận thế nào cũng không hề trách mắng bà một câu.

"Đừng lo lắng, qua mấy ngày nó sẽ trở lại cầu xin tôi thôi. Quen sống trong khá giả, chắc chắn không thể chịu nổi khổ cực đâu. Cứ chờ xem."

"Khải Trạch bướng bỉnh cương ngạnh, không dễ dàng chịu thua đâu. Gia Vinh, hôm nay ông làm như thế, nhất định sẽ hối hận, mâu thuẫn giữa hai người sẽ càng ngày càng lớn."

"Đủ rồi, tôi không muốn nghe nữa." Phong Gia Vinh chau mày khó chịu, không muốn nghe Đói Phương Dung nói nữa, cầm tờ báo lên đọc tiếp. Nhưng tâm trí không hề để trong mặt báo, trong đầu vẫn vang vọng lời nói của bà.

Khải Trạch bướng bỉnh cương ngạnh, chuyện này ông vô cùng rõ.

Nhưng người có bướng bỉnh thế nào, đến khi cùng đường, cũng phải cúi đầu trước đồng tiền. Ông không tin là không áp chế được nó.

Đói Phương Dung không nói nữa, than thở trong lòng. Bà muốn ngăn cản bi kịch, nhưng cũng chỉ bất lực mà thôi.

-----oOo-----

Chương 141: Cầu cũng không được

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tâm hình Hồng Thi Na đưa trên mạng, chỉ có hơn hai giờ, bởi vì ngắn cản rất nhanh, cho nên người nhìn tâm hình không tính quá nhiều, lại thêm

Phong thị đế quốc phong lệnh, không có truyền thông còn dám đưa tin chuyện này, rất nhanh bình ổn lại.

Giải trí Bát Quái, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, quên được nhanh hơn.

Người Ôn gia không nhìn thấy tấm ảnh này, cũng không quan tâm giải trí Bát Quái, cả ngày đều lo âu giải quyết khủng hoảng hiện tại như thế nào.

Thế nhưng một ngày một ngày trôi qua, mà biện pháp vẫn chưa suy nghĩ ra.

Ôn Minh đáp ứng ba ngày giao tiền lương người làm, ngày mai liền là ngày thứ ba, nhưng hắn bây giờ trên đỉnh đầu lại như cũ không có tiền, rơi vào đường cùng đành phải gọi Ôn Thiếu Hoa vào trong phòng.

Tạ Minh san mấy ngày nay vẫn đều ở Ôn gia, có thể tìm kiếm cơ hội có lợi, nhìn thấy một mình Ôn Thiếu Hoa vào phòng Ôn Minh, mà Lâm Thục Phân không có ở đó, cho nên lặng lẽ đuổi kịp, ở ngoài cửa nghe lén.

Ôn Thiếu Hoa vào phòng, chỉ là che một cánh cửa, cũng không có khóa cửa, đi vào trực tiếp hỏi: "Ba, ba tìm con có chuyện gì?".

"Thiếu Hoa, bây giờ Ôn thị có tàn suất phá sản, chúng ta nợ nần liên tục, trong nhà cần chi, con đem đồng hồ này đem bán đi, ít nhất cũng bán được hai ba trăm vạn" Ôn Minh lưu luyến không rời đem đồng hồ yêu quý đưa tới, trong lòng bất đắc dĩ.

Nếu không phải đến bước đường cùng, hắn cũng sẽ không bán cái đồng hồ này.

Hai ba trăm vạn ----- Tạ Minh san ở ngoài cửa nghe thấy con số, mắt long lên, vì thế nhẹ nhàng đẩy cửa ra, lộ ra khe hở, từ trong khe hở ngắm xem tình huống bên trong, ánh mắt tập trung tại cái đồng hồ kia.

Cô ở Ôn gia đợi hai ngày, căn bản là tìm không thấy bất kỳ phương thức có thể lấy tiền bạc, mà cũng không dám hỏi Ôn Thiếu Hoa, bởi vì cô biết, hắn bây giờ cũng không có tiền. Không chỉ có là hắn không có tiền, bây giờ mọi người Ôn gia cũng không có tiền.

Bất quá cô đợi hai ngày này cũng không uổng công, cuối cùng là để cho cô đợi được.

"Ba, đây là đồng hồ ba yếu quý nhất, không thể bán" Ôn Thiếu Hoa không cần, đưa tay đẩy đồng hồ trở về.

Ôn Minh lắc đầu, không có cầm lại, thở dài nói: "Nhà của chúng ta tình huống bây giờ con cũng thấy đáy, đừng nói là đồng hồ, nếu tình huống tiếp tục chuyển biến xấu, chỉ sợ nhà cửa cũng phải bán. Cầm đi đi, đổi một chút tiền bạc trả về ứng khẩn cấp, trước đem thanh toán tiền lương người làm, cái khác sau này hãy nói đi".

"Ba.....".

Ôn Thiếu Hoa lấy tay cầm đồng hồ, vẻ mặt nặng nề, đột nhiên cảm thấy thói đời thay đổi quá nhanh. Một phút trước hắn vẫn là đại thiếu gia, sau một phút lại thành phái đổi bán đồng hồ duy trì cuộc sống.

Rốt cuộc là sai ở đâu, khiến cuộc sống của hắn trở nên như vậy?

"Thiếu Hoa, tuy là bây giờ Ôn thị gấp phải khủng hoảng cực kỳ nghiêm trọng, nhưng mà không phải không có hi vọng, ở công ty tuyên cáo phá sản trước, có thể cầu Chủ tịch ngân hàng Thiên Tường một lần nữa giúp đỡ, sẽ không có vấn đề. Cho nên mặc kệ như thế nào, chúng ta đều phải chịu đựng, không thể dễ dàng ngã xuống. Bây giờ trước bán của cải lấy tiền mặt ít đồ vật sống qua ngày, kế tiếp còn nghĩ biện pháp khác gấp Chủ tịch ngân hàng Thiên Tường, biết rõ sự việc nguyên nhân, chắc chắn sẽ có biện pháp giải quyết, con cũng đừng quá lo lắng" Ôn Minh nhìn thấy tâm tình Ôn Thiếu Hoa không tốt, tuy nhiên chính mình cũng không tốt, nhưng vẫn lại là nghĩ muốn an ủi hắn một phen.

Nhưng mà muốn gặp Chủ tịch ngân hàng Thiên Tường, nói dễ hơn làm.

"Ba, ba yên tâm, con biết nên làm như thế nào. Sau này con nhất định đem chiếc đồng hồ này trở về".

"Con có phân tâm này là tốt. Đi đi, cầm chiếc đồng này".

"Vâng".

Ôn Thiếu Hoa gật đầu, đứng một lát, lúc này mới xoay người đi tới ngưỡng cửa.

Tạ Minh San biết hắn muốn đi ra đến đây, khẩn trương trốn, trở lại phòng

mình, đóng cửa, hít một hơi, để giữ mình bình tĩnh, không ngừng nghĩ biện pháp, xem thế nào mới có thể đem đồng hồ trong tay Ôn Thiếu Hoa lấy đi.

Không chỉ có đồng hồ kia, còn có hợp đồng mua bán nhà cửa, bây giờ Ôn gia đã không lớn bằng lúc trước, cô ở lại khẳng định không có gì hay, chẳng qua một không làm, hai không dứt, đem nhà cửa cũng bán.

Đúng, xử lý thế ấy.

Lúc này, dưới lầu truyền đến náo động.

Bởi vì có náo động, cho nên Tạ Minh san có thể có lí do thích đáng ra khỏi phòng.

Ôn Minh lúc này cũng đang đi ra, hai người gặp mặt.

"Ba ----" Tạ Minh San chào hỏi trước, nhưng mà Ôn Minh không để ý tới cô, trực tiếp đi xuống lầu.

Trong phòng khách dưới lầu, tối mấy cái cảnh sát, Tiểu Nhu đang ở cùng cảnh sát oan úc kề khéo: "Cảnh sát tiên sinh, cháu thật sự không có trộm dây chuyền, nhưng mà mọi người vẫn cứ nói cháu trộm, còn hạn chế tự do của cháu, không cho cháu ra cửa. Cháu bị giam thật lâu, hôm nay rất không dễ dàng tìm đến cơ hội báo cảnh sát, cháu van các chú, giúp cháu với".

"Từng công dân đều được luật pháp bảo vệ, bất luận người nào cũng không xâm phạm tự do thân thể người khác, cho dù cháu có hay không trộm dây chuyền, người khác cũng không có quyền hạn làm như vậy với cháu".

Cảnh sát nói, cho Tiểu Nhu một an ủi rất lớn, tiếp tục oan úc nói: "Phu nhân nhà cháu trước mắt sợi dây chuyền, bà ấy vẫn cứ nói cháu trộm, muốn cháu bồi thường, nếu không nhốt cháu cả đời, nhưng mà cháu thật sự không có trộm dây chuyền".

"Chuyện này chúng ta sẽ tra rõ ràng, nhưng cần cháu toàn lực phối hợp".

"Cháu nhất định toàn lực phối hợp".

Ôn Thiếu Hoa đi tới phòng khách, nhìn thấy có mấy cảnh sát ở đây, vì thế dò hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?".

"Thiếu gia, em báo cảnh sát" Tiếu Nhu trực tiếp trả lời, cả người gầy gò và tang thương rất nhiều.

"Em ----" Ôn Thiếu Hoa nghĩ muốn nói giận, nhưng mà cảnh sát ở đây, hắn khó mà nói cái gì.

Chuyện này một lần đến cục cảnh sát, chỉ sợ thu dọn không tốt, huống chi bây giờ Ôn gia bọn hắn loạn trong giặc ngoài, không thể lại tiếp nhận bất luận đả kích gì nữa.

Lúc này Ôn Minh cũng đi tới phòng khách, đã nghe được Tiếu Nhu báo cảnh sát, không có biện pháp, cảnh sát đều đã đến đây, kiên trì nói: "Cảnh sát tiên sinh, sự việc kỳ thật cũng không phải tệ như vậy, trong đó chỉ sợ có chút hiểu lầm".

"Mặc kệ sự việc là thế nào, các người xâm phạm đến tự do thân thể người khác, là trái pháp luật, xin theo chúng tôi về cục cảnh sát một chuyến để ghi chép, chờ chúng tôi đem sự việc tra rõ rồi nói sau".

"Được, một mình tôi với các người đi đến cục cảnh sát" Ôn Minh nghĩ nghĩ, sau cùng thở dài một hơi, đáp ứng.

"Ba ----" Ôn Thiếu Hoa có chút sốt ruột, nghĩ muốn cùng đi theo, nhưng mà còn chưa nói, đã bị Ôn Minh ngắt lời: "Không sao, chỉ là đi ghi chép mà thôi, con đi làm tốt chuyện ba vừa nói đi, đi thôi".

"Nhưng ----".

"Ba không phạm tội lớn gì, đi cục cảnh sát không có việc gì, con yên tâm đi".

Ôn Minh vỗ vỗ vai Ôn Thiếu Hoa, sau đó theo cảnh sát rời đi.

Tiếu Nhu đã sớm chuẩn bị kỹ càng, nhìn thấy cảnh sát đi, cô cũng cùng đi theo. Cô tình nguyện đi cục cảnh sát, cũng không nguyện ý ở Ôn gia nữa.

Tạ Minh San nhìn Tiếu Nhu cùng cảnh sát rời khỏi, trong lòng gấp đến độ xoay quanh, rất muốn cùng đi theo, ngăn chặn miệng cô lại, không cho cô nói lung tung.

Nhưng mà nếu cô đi đến cục cảnh sát, không thể lấy cái đồng hồ rồi, tới cùng nên chọn cái nào đây?

Ngay tại Tạ Minh San lại vẫn còn do dự, cảnh sát đã sớm đi xa, nhìn thấy tình huống như vậy, cô cũng chỉ lựa chọn đồng hồ kia, vì thế ôn nhu nói: "Thiếu Hoa, ba vừa nói giao việc cho anh làm, là chuyện gì nha, cần em giúp không?".

"Không có gì, tôi có việc ra ngoài một chuyến" Ôn Thiếu Hoa không nói cho cô là chuyện gì, trực tiếp đi ra cửa.

Nhưng mà vừa mới đi tới một bước, đã bị người kéo lại.

Tạ Minh San không cho hắn đi, kéo hắn lại, điềm đạm đáng yêu cầu xin nói: "Để em cùng đi với anh, mấy ngày nay anh đối với em rất lạnh lùng, trong lòng em rất khổ sở, thật hoài niệm đáng vể trước kia chúng ta luôn luôn đều ở cùng nhau. Thiếu Hoa, em biết mình làm sai rất nhiều chuyện, cầu anh cho em một lần cơ hội, có được hay không?".

Ôn Thiếu Hoa nghe khổ sở cầu xin nói, mềm lòng, vì thế dùng giọng nói bất ôn bất hỏa nói: "Được rồi".

"Thiếu Hoa, cảm ơn anh" Tạ Minh San cười đến cực kỳ vui vẻ, kéo tay hắn, cùng hắn đi ra cửa.

Cô nhất định phải nhanh tay trộm đồng hồ, đợi lát nữa không làm được trực tiếp chuyển khoản, tiền này cô có khả năng một phần đều không dùng được.

Sau khi bán chiếc đồng hồ, kế tiếp cô muốn tìm hợp đồng mua bán nhà.

Dọc theo đường đi Tạ Minh San chú ý túi tiền Ôn Thiếu Hoa, không ngừng nghĩ biện pháp, xem như thế nào mới có thể lấy đồng hồ. Nhưng mà nghĩ nửa ngày, vẫn nghĩ không ra biện pháp tốt.

Ôn Thiếu Hoa dọc theo đường đi cũng chưa nói gì, trầm mặc, trong lòng cực kỳ buồn phiền, dừng xe ở chỗ đỗ xe ven đường trực tiếp xuống xe, cũng không gọi người trên xe xuống.

Tạ Minh San có thể cảm giác rõ ràng sự lạnh lùng của hắn, nhưng lại không thèm để ý, chính mình cởi giây nịt an toàn ra, sau đó xuống xe bắt kịp bước chân của hắn, vừa đi vừa hỏi: "Thiếu Hoa, chúng ta muôn đi đâu a?".

"Phía trước không xa có tiệm đồng hồ, đi vào trong đó".

"Đi vào trong đó làm gì?".

"Cô cùng đi theo là tốt rồi, đừng hỏi quá nhiều".

"A.....".

Ôn Thiếu Hoa cái gì cũng không muốn nói, vẫn đi về phía trước.

Tạ Minh San cũng không hỏi nhiều, đi theo hắn, trong lòng là càng ngày càng sốt ruột, bởi vì cô còn chưa nghĩ ra bất kỳ biện pháp gì.

Bỗng nhiên lúc này, lại có thể để cô nhìn thấy Tạ Thiên Ngưng và Đinh Tiểu Nhiên ngồi quán trà sữa vị trí bên ngoài cách đó không xa, trong lòng bỗng nhiên nghĩ tới một biện pháp, vì thế giữ chặt Ôn Thiếu Hoa, kinh ngạc nói: ""Thiếu Hoa, anh xem, phía trước kia không phải chị họ sao?".

Ôn Thiếu Hoa vừa nghe đến tên Tạ Thiên Ngưng, lập tức dừng bước lại, nhìn theo hướng tay Tạ Minh San chỉ, thật đúng là nhìn thấy Tạ Thiên Ngưng ngồi ở nơi đó, trong lòng có chút kích động, có phần nghĩ tới cùng cô trò chuyện, nhưng mà Tạ Minh San ở bên cạnh, để cho hắn có chút băn khoăn, đành phải đứng tại chỗ nhìn cô.

Tạ Minh San nhìn thấy hắn bất động, vì thế lừa gạt nói: "Thiếu Hoa, chúng ta cùng nhau đi qua đi, em cũng muốn đi qua xin lỗi chị họ".

"Cô ----".

"Em biết chính mình nên xin lỗi chị họ, cùng chị ấy nói tiếng xin lỗi là cần phải. Đi thôi, chúng ta cùng nhau đi qua".

"Được".

Ôn Thiếu Hoa câu cũng không được, có thể cùng Tạ Thiên Ngưng nói chuyện, dưới lại có bậc thềm, hắn tự nhiên vui lòng làm như vậy.

-----oOo-----

Chương 142: Không yêu anh nữa

Tạ Thiên Ngưng vẫn sợ Đinh Tiếu Nhiên buồn vì chuyện Điền Vĩ, nên dạo gần đây cứ vào lúc trưa tan sở liền đến chơi với cô, để cô không còn suy nghĩ lung tung, dù sao mấy bửa nay Phong Khải Trạch luôn bận đi ra ngoài, cứ để một mình cô ở nhà.

Ở nhà hoài cũng chán, ra ngoài hít chút không khí mới tốt.

"Đạo này sao cậu rảnh rỗi thế Thiên Ngưng, ngày nào cũng đi theo mình, chẳng lẽ khi con không cần cậu chăm sóc à?" Đinh Tiếu Nhiên vui vẻ đùa giỡn.

"Đạo này anh ấy có hơi bận, nhưng mỗi tối anh ấy đều về nhà, đợi đến khi anh ấy rảnh rang thì mình không còn thời gian để đi chơi với cậu rồi."

Mặc dù cô không biết Phong Khải Trạch đang làm cái gì, nhưng cô tin chắc anh không làm gì có lỗi với cô.

"Đồ trọng sắc khinh bạn. Thôi được, mình cũng không dám tranh giành phụ nữ với Phong Khải Trạch, bằng không chết lúc nào cũng không biết. Chẳng qua mình cũng thích cậu thường đến tìm mình, như vậy thì mình sẽ được ăn uống những món ngon miễn phí rồi."

"Cậu đâu phải đàn ông giữ mình thì có ích gì, lo uống trà sữa của cậu đi, đồ thực dụng."

"Tuân lệnh, bà Phong." Đinh Tiếu Nhiên cười đùa, định cầm ly trà sữa lên uống một hớp..., thì thấy Ôn Thiếu Hoa và Tạ Minh San đang đi về phía họ, liền kinh ngạc: "Thiên Ngưng, đôi cầu nam nữ đến kia."

"Cầu nam nữ?" Tạ Thiên Ngưng không hiểu chuyện gì, quay đầu lại nhìn, thì thấy Ôn Thiếu Hoa và Tạ Minh San đang đi tới, trong lòng bỗng có chút phiền não, cô thật không thích gặp bọn họ chút nào.

Hiện tại cô không hề muốn gặp bất cứ ai trong Ôn gia, kể cả Tạ Minh San và Ninh Nghiêm.

Nhưng người đã đến, mặc kệ thích hay không thích cô cũng phải đối mặt.

"Chị họ, là chị sao, em còn tưởng mình hoa mắt cơ đây? Chị càng ngày

càng đẹp ra, bộ quần áo này rất hợp với vóc người của chị đó." Tạ Minh San rất thân thiện, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào cùng giọng dịu dàng, pha thêm chút nũng nịu.

Không ngờ được, bây giờ Tạ Thiên Ngưng còn đẹp hơn trước rất nhiều, khí chất tao nhã, cao quý này, dù là người thường cũng không bộc lộ ra được, vậy mà cô chỉ mặc có một bộ trang phục sang trọng thì đã tôn lên hết nét đẹp chính mình.

Thiên Ngưng đây sao. Chẳng lẽ chị họ đã gặp được một người giàu hơn cả Ôn Thiếu Hoa sao?

Tạ Minh San càng nghĩ càng ghen tỵ, càng không cam lòng khi mình bị lép vế.

Tạ Thiên Ngưng nghe thế chợt có dự cảm không tốt, theo như cô biết thì Tạ Minh San sẽ không tự nhiên đối xử tốt với cô, chẳng lẽ vì có Ôn Thiếu Hoa ở đây?

Mặc kệ thế nào, tóm lại cô phải tránh xa hai người này ra.

"Tiểu Nhiên, chúng ta đi thôi."

"Ừ."

Đinh Tiểu Nhiên rất phổi hợp liền đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Ôn Thiếu Hoa cảm giác được Tạ Thiên Ngưng đối với hắn rất lạnh lùng, sự lạnh lùng này hoàn toàn trái ngược với toàn bộ chân thành mà trước kia cô giành hết cho anh, khiến hắn thấy mất mát rất nhiều, trong khoảng thời gian ngắn không thể chấp nhận được, vì vậy cười lạnh hỏi: "Giữa chúng ta có cần phải làm thế không?"

"Thật xin lỗi ôn, tôi có việc bận cần phải đi trước một bước." Tạ Thiên Ngưng lễ phép trả lời, giọng nói vang lên mang theo giọng điệu cực kì lạnh lẽo xa cách, nói xong liền đi về phía trước.

Nhưng mới đi một bước đã bị người ta giữ lại.

Ôn Thiếu Hoa không cho cô đi, kéo tay cô lại, tức giận lớn tiếng quát: "Tình cảm mười năm qua của hai ta, em quên nhanh như vậy sao?"

"Ôn Thiếu Hoa, anh còn dám nói những lời này sao? Tình cảm mười năm qua thì đã sao, chả phải anh cũng phủi sạch tình cảm mười năm qua à, chẳng lẽ chỉ có anh được vô tình, còn tôi thì không thể sao?"

Cô biết người đàn ông này rất ích kỷ, nhưng có chết cũng không ngờ hắn lại ích kỷ đến độ này, rõ ràng đã phản bội bỏ rơi cô trước, giờ lại lật lọng nói mình là kẻ đáng thương, thực buồn cười. Càng làm người ta khinh bỉ nhất chính là hắn ở trước mặt cô gái khác nói ra những từ này, mà không hề bận tâm đến sự tồn tại của vợ mình..

Giờ nghĩ lại, vì hạng người này mà trả giá mười năm thanh xuân, quả là một sỉ nhục lớn.

"Có phải vì anh đã bỏ em nên rắp tâm hãm hại anh không? Nếu em đã không cần anh, sao còn phải trả thù chú?"

"Mời ông buông tay mau ông Ôn, giữa hai chúng ta đã không có bất kì quan hệ nào nữa, xin đừng làm phiền tôi." Tạ Thiên Ngưng cực kỳ lạnh lùng, không đợi đối phương buông tay, cô đã nhanh chóng rút tay về, cẩn bản không muốn nói chuyện với hai người kia.

Nữ giả tạo, nam đê tiện. Toàn thứ chả tốt đẹp gì !

Ôn Thiếu Hoa không chịu nổi vẻ lạnh lùng như vậy, không cam lòng cùng tức giận ập đến, cắn răng nghiến lợi hỏi: "Em cho rằng chúng ta không còn bất kì quan hệ nào sao? Tạ Thiên Ngưng, đừng giả vờ nữa, anh không tin chỉ trong thời gian ngắn mà em đã phủi sạch hết toàn bộ tình cảm trong mười năm qua."

"Người tôi yêu hiện tại không phải là anh, tin không thì tùy? Dù sao, cũng chả liên quan gì đến tôi? Anh tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, tóm lại với tôi không hề yêu anh."

"Miệng nói vậy chứ trong lòng chưa chắc đã vậy. Em tự hỏi lại lòng mình đi, có phải đó là đáp án thực sự hay không?"

"Tôi đã hỏi rõ trái tim mình, nó nói cho tôi biết, tôi không có yêu anh, thậm chí là chưa hề yêu anh. Mười năm qua, tôi chỉ xem anh như ba tôi mà thôi, có lẽ vì trước khi ba tôi chết đã đem tôi giao lại cho anh, nên mới không chịu rời khỏi anh. Có đôi khi tôi nghĩ rằng, chỉ cần tôi chăm sóc anh thật tốt, thì cũng giống như tôi chăm sóc ba tôi thật tốt. Cũng vì nghĩ như

thế, cho nên mười năm qua, gần như tôi sống chỉ biết có mình anh. Từ khi anh phản bội vứt bỏ tôi, thì tôi đã hiểu một chuyện. Trước khi mất, ba đã nhờ anh chăm sóc cho tôi, chỉ vì không muốn tôi lẻ loi một mình, hi vọng tôi có một nơi để nương tựa đến cuối đời. Bây giờ tôi đã lớn, hơn nữa cũng tìm được người tôi yêu, cho nên tôi đã có nơi để nương tựa không còn cô đơn nữa. Tôi chân thành chúc phúc cho anh cùng Minh San, mong hai người sống bên nhau hạnh phúc đến cuối đời."

Đinh Tiểu Nhiên nghe xong, liền gio ngón tay cái lên tán thưởng: "Nói hay lắm Thiên Ngưng, câu nào cậu nói cũng đều rất hay."

"Anh không tin." Ôn Thiếu Hoa không thể chấp nhận sự thật Tạ Thiên Ngưng chưa hề yêu anh, lúc này không còn bận tâm đến Tạ Minh San, đột nhiên có một loại cảm giác mất mát.

Tạ Thiên Ngưng vốn thuộc về anh, chứ không phải của ai khác.

"Tôi đã nói rồi, tin hay không thì tùy anh, dù sao đây vẫn sự thật. Dù anh không tin thì thế nào, anh đã kết hôn với Tạ Minh San, còn tôi cũng đã có bạn trai mới, chúng ta đã thuộc hai thế giới khác nhau, không còn bất kì liên hệ nào nữa, anh, nghĩ ai cũng yêu mình thì kệ anh, tôi cũng hết cách rồi, là do anh thích tìm phiền muộn thôi."

"Em đừng tự lừa dối mình nữa. Nếu như lúc đầu anh không cưới Tạ Minh San, em sẽ vẫn như thế, toàn tâm toàn ý quan tâm anh như trước đây có phải không?"

Ôn Thiếu Hoa càng lúc càng quá đáng, toàn thân đều toát lên sự ích kỷ.

Tạ Minh San vẫn luôn im lặng không nói, nhưng tình cảm trong lòng của ả dành cho Ôn Thiếu Hoa đã biến mất hoàn toàn, không còn bất kỳ lưu luyến nào nữa, giờ trong đầu ả chỉ nghĩ về đồng hồ đeo tay và khé ước bán nhà, nghĩ làm sao để lấy được cái đồng hồ, sau đó về tìm khé ước bán nhà.

Cô nhìn thấy hai ly trà sữa trên bàn, chợt nghĩ tới một kế, chau mày ra vẻ tức giận, cầm ly trà sữa dội thẳng vào người Ôn Thiếu Hoa, mắng: "Ôn Thiếu Hoa, anh là đồ khốn nạn."

Cô đã không thể chịu đựng tính ích kỷ và vô tình của hắn, nếu hắn đã tuyệt tình, cô còn băn khoăn làm chi nữa.

"Cô, cô làm gì đây?" Ôn Thiếu Hoa thấy toàn thân mình đều là trà sữa, giận dữ quát lớn.

"Những lời này phải để tôi hỏi anh mới đúng? Nói thế nào tôi cũng là vợ anh, sao anh dám ở trước mặt tôi nói ra những lời này với người khác, anh có nghĩ đến cảm nhận của tôi không?" Tạ Minh San không duy trì hình tượng dịu dàng nữa, quát lớn xong liền nhào tới, đánh Ôn Thiếu Hoa tới tấp, một tay mò mẫm quanh túi của anh, khi thấy cái đồng đeo tay xuất hiện, nhanh chóng ra tay nhắm thẳng mục tiêu.

Lúc đầu Ôn Thiếu Hoa còn để ý đánh, nhưng sau đó không chịu nổi liền giơ tay cản á.

"Cô điên sao? Ở đây có rất nhiều người đó, mau dừng tay lại."

"Tôi điên cũng là do anh ép tôi đây."

Hắn càng ngăn cản, Tạ Minh San càng đánh mạnh hơn, trong lúc vật lộn, ả thò tay vào túi áo của anh lấy chiếc đồng hồ đeo tay ra, cố giữ chặt trong tay, sau đó bỏ nó vào trong túi xách kéo khóa lại. Vừa giấu đồng hồ xong, đúng lúc đó ả bị xô ngã xuống, làm cả người té lăn trên đất.

"A ——"

Tình cảnh vô cùng hỗn loạn, không ai chú ý tới một chi tiết nhỏ nào.

Ôn Thiếu Hoa không chịu nổi hành động của Tạ Minh San, vì thế dùng sức đẩy cô ra, không quan tâm đến việc cô bị té trên mặt đất, chỉ lo đi lấy khăn ăn lau khô quần áo người.

Tạ Minh San bò dậy, tiếp tục ra vẻ tức giận, hét to: "Ôn Thiếu Hoa, anh đúng là tên khốn khiếp."

"Cô quậy xong chưa, cứ tưởng là người hiền lành thùy mị, ngờ đâu không khác gì mấy bà chanh chua ngoài chợ." Ôn Thiếu Hoa tức giận, vứt khăn ăn xuống mảng lại, lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Ban đầu hắn nghĩ cô là người dịu dàng xinh đẹp, nên mới cưới cô ta, nhưng tất cả đều là giả dối.

"Anh thì tốt hơn tôi chắc? Nếu như lúc trước anh không mê nhan sắc của tôi, thì sao có tình cảnh hôm nay? Gả cho anh là sai lầm lớn nhất trong

cuộc đời của tôi."

"Đã vậy thì ly hôn đi, dù sao tôi cũng chán ghét cô rồi."

"Được, ly hôn thì ly hôn, ai thèm sống suốt đời với loại đầu heo này, anh đi chết đi." Tạ Minh San tức giận mắng to, cầm ly trà sữa còn lại định dội tiếp.

Ôn Thiếu Hoa cho rằng á muối tạt vào hăn, vội chuẩn bị né đi.

Nhưng rốt cuộc, ly trà sữa này lại hắt lên trên người Tạ Thiên Ngưng.

"Tạ Minh San, cô..." Tạ Thiên Ngưng cứ tưởng Tạ Minh San muốn dội vào Ôn Thiếu Hoa, không ngờ á lại hắt vào mình.

"Tạ Minh San, mày thật quá đáng, hai vợ chồng các người cãi nhau thì liên quan gì đến chúng tôi? Mọi chuyện do tự mình chuốc lấy, đừng có trách người khác." Đinh Tiểu Nhiên rút mấy tờ khăn giấy đưa cho Tạ Thiên Ngưng, thuận tiện mở miệng chửi thêm vài câu.

"Hạnh phúc cả đời của tôi bị cô ta phá hỏng, tạt một ly trà sữa là còn nhẫn nhượng rồi đó, hù." Tạ Minh San hừ một tiếng, trừng mắt hàm hù nhìn Ôn Thiếu Hoa, đừng đừng rời đi.

Vừa mới xoay người, nét mặt liền thay đổi, miệng cười gian xảo, tay cầm chặt túi xách sải đi thật nhanh.

Ôn Thiếu Hoa nhìn bóng dáng rời đi của á, trong lòng rối loạn, tức giận kèm theo vẻ buồn phiền, bao nhiêu cảm xúc cứ ùa về làm hăn không chịu nổi, liền oán giận: "Khốn khiếp, sao cô ta lại ghê tởm đến vậy chứ."

Lời này khiến cho Tạ Thiên Ngưng nghe thấy rất khó chịu, bước đến tát mạnh vào mặt anh, lớn tiếng mắng: "Trên đời này anh mới là tên khốn khiếp, bỉ ổi nhất."

"Cô ——"

"Dù sao, bây giờ Minh San chính là vợ của anh, trước mặt vợ mình mà nói mấy lời đó với tôi, anh không thấy mình khốn nạn lắm sao? Loại người như anh, cả đời này cũng chẳng ai thèm dây vào đâu."

"Từ lâu tôi đã không còn xem cô ấy là vợ mình rồi." Ôn Thiếu Hoa cãi lại,

cứ luôn nghĩ mình vô tội.

Kể từ khi biết Tạ Minh San quá quý quyết, hắn đã không còn tình với cô ta rồi.

"Anh nghĩ anh là ai, nói không thừa nhận là không nhận sao? Ôn Thiếu Hoa, hôm nay tôi lại có thể thấy được được bản mặt thối tha của anh, tôi cảm thấy xấu hổ thay cho anh đó, tránh ra." Tạ Thiên Ngưng không làm nhảm thêm nữa, sau khi đầy hắn qua một bên, liền hừ hừ tức tối đi.

Trong lúc vô tình, lại đầy trúng ngay vào cái túi quần của hắn.

Sau khi Đinh Tiểu Nhiên đuổi theo, mới đi một bước, thì xoay người lại khinh miệt: "Cứ tưởng bạn trai cũ của tôi mới thối tha, không ngờ còn có thằng thối tha bỉ ổi hơn. Ôn Thiếu Hoa, anh đừng quấy rối Thiên Ngưng nữa, hiện giờ cô ấy đang rất hạnh phúc, đến mức gần như muôn gì được đó, nên anh chẳng bao giờ so sánh được đâu."

"Cô ——"

"Khuyên anh câu này, đừng có trêu chọc Thiên Ngưng, nếu không thì chết lúc nào cũng không hay đây, vĩnh biệt, không hẹn ngày gặp lại." Đinh Tiểu Nhiên làm thành mặt quỷ khinh bỉ, rồi xoay người đuổi theo Tạ Thiên Ngưng.

Ôn Thiếu Hoa nổi giận lôi đình, thấy người xung quanh đều nhìn hắn châm chọc, càng tức điên lên. Bởi vì rất giận, nên đến giờ hắn cũng không nhận ra đồng hồ đã mát.

Một lát sau, lửa giận trong lòng hơi nguội lại, sau khi bình tĩnh lại, tay vô thức luồn vào trong túi, đột nhiên cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Lúc này chợt nhớ tới chuyện đồng hồ đeo tay, vội vã lục soát tìm kiếm khắp người, nhưng vẫn không thấy.

Hắn nhớ rõ là để nó trong túi mà, sao giờ lại không thấy?

Túi không bị thủng nên chắc chắn đồng hồ không thể rớt ra ngoài, nhưng nếu không rớt ra thì đang ở đâu.

Ôn Thiếu Hoa không ngừng hồi tưởng lại sự việc, sức nhớ lúc nãy trước khi Tạ Thiên Ngưng rời khỏi đã đầy hắn một cái, hơn nữa chỗ cô đầy lại

đúng cái túi đó của hắn, thình lình tức tốc chạy theo, định đoạt lại đồng hồ.
À đàn bà chết tiệt này, dám to gan lấy trộm đồng hồ của hắn!

-----oOo-----

Chương 143: Hắn không bồi thường nỗi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng cùng Đinh Tiểu Nhiên mới đi chưa được bao xa, chỉ vì lời nói vừa rồi của Ôn Thiếu Hoa mà còn giận, nhưng không nghĩ tới, hắn lại cự nhiên đuổi theo, hơn nữa còn chặn các cô lại, còn chưa kịp mở miệng nói thì hắn ta đã tức giận chất vấn trước rồi.

"Lấy cái đồng hồ đeo tay của tôi ra mau."

"Đồng hồ đeo tay gì?" Tạ Thiên Ngưng không hiểu gì, căn bản không biết cái đồng hồ đeo tay nào, hơn nữa cô cũng không có thói quen đeo đồng hồ đeo tay.

"Đừng giả bộ, lúc vừa rồi cô cố ý đụng vào tôi, hơn nữa còn cố ý đụng trúng vào cái túi. Trong túi tôi có một cái đồng hồ rất quý, bây giờ không thấy, trừ cô ra còn ai vào đây lấy trộm cái đồng hồ đó? Đem ra đi, chỉ cần cô bây giờ lấy ra, tôi sẽ không so đo với cô nữa."

"Ôn Thiếu Hoa, lời này của anh thật quá đáng, chỉ vì tôi đụng anh một cái, anh liền kết luận tôi trộm mất đồng hồ, anh không thấy điều này quá vô lý sao?"

"Bót nói nhảm đi, hãy mau lấy đồng hồ đưa ra đây nhanh đi, chiếc đồng hồ đó rất quý, nó trị giá đến hai ba trăm vạn đó." Ôn Thiếu Hoa vứt bỏ tự trọng, hiện tại chỉ muốn tìm lại được đồng hồ, nên trong lòng vội đến độ cứ xoay quanh, hắn luôn kiên trì cho rằng là do Tạ Thiên Ngưng trộm.

"Tôi không có trộm, thì sao đưa đồng hồ ra cho anh đây? Tùy tiện đồ tội oan cho tôi, anh thực làm cho người ta càng chán ghét hơn rồi đó."

Đinh Tiểu Nhiên ở một bên nghe, nên cũng biết rõ chân tướng, liền bất bình dùm cho Tạ Thiên Ngưng: "Ôn Thiếu Hoa, anh nói Thiên Ngung

trộm đồng hồ của anh, chúng có đâu, chúng có ở đâu hả? Không có chúng có mà tùy tiện đồ tội cho người ta, tôi có thể kiện anh tội phỉ báng. Hơn nữa, chỉ với cái đồng hồ của anh, Thiên Ngưng không thèm liếc nữa là để mắt đến!"

"Nhất định đồng hồ còn ở trên người cô ta." Ôn Thiếu Hoa không để ý tới Đinh Tiểu Nhiên, nhanh chóng đoạt lấy túi xách của Tạ Thiên Ngưng, sau đó mở ra, cẩn thận tìm kiếm.

"Anh —— được lầm, anh tìm đi, xem đồng hồ của anh có trong đó không?" Túi xách bị cướp đi, Tạ Thiên Ngưng giận đến nỗi đầu muốn bốc khói, nhưng không có la hay mắng gì, cứ để mặc cho anh ta tìm.

Trong túi xách cô căn bản không có đồng hồ đeo tay, nên cứ cho anh ta lục thoái mái. Nhưng qua vụ việc này cô cảm thấy may mắn khi nhận thấy rõ được người đàn ông này, nên rất vui mừng khi mình không gả cho anh ta.

Nếu như cô thật sự gả cho người đàn ông này, chắc giờ sẽ tức giận cho đến chết.

Ôn Thiếu Hoa lục lọi túi xách một lần lại một lần, nhưng vẫn không tìm được đồng hồ đeo tay của hắn, dưới tình thế cấp bách, hắn đem toàn bộ đồ trong túi xách đổ hết xuống đất.

"Ôn Thiếu Hoa, anh làm gì thế, sao lại vứt đồ của tôi ra ngoài?" Tạ Thiên Ngưng nhìn đồ của mình rơi ra trên mặt đất, liền ngồi chồm hổm xuống nhặt, vừa nhặt vừa mắng người, trong lòng càng thêm chán ghét Ôn Thiếu Hoa, nên không thèm so đo với hành động trơ trẽn thiếu lý lẽ này của anh.

Đinh Tiểu Nhiên cũng ngồi chồm hổm xuống nhặt giúp đồ, nhưng lại cảm thấy khó chịu nên lén tiếng chửi hắn: "Tên này giống như chạy ra từ viện tâm thần vậy, đồ đàn ông xấu xa."

Ôn Thiếu Hoa mặc kệ bọn họ mắng chửi, tiếp tục tìm kiếm đồng hồ trong túi xách, lúc này gần như đã đem túi xách xé nát rồi, nhưng hắn vẫn không dừng lại mà cứ tiếp tục tìm.

Đồng hồ đeo tay nhất định đang ở trong túi xách, bởi vì Tạ Thiên Ngưng đang mặc váy, nên không thể giấu đồ trên người được.

Thế nhưng túi xách đã bị hắn xé nát vẫn không tìm được, vậy rốt cuộc

đồng hồ đeo tay của hắn ở chỗ nào?

Ôn Thiếu Hoa tiếp tục tìm lại một lần nữa, nhưng bên trong thật không có gì cả, trong lúc vô tình tầm mắt rơi xuống túi xách của Đinh Tiểu Nhiên, vì vậy liền vứt chiếc túi xách bị hắn xé nát trong tay, giật lấy túi xách của Đinh Tiểu Nhiên, bắt đầu tìm kiếm.

Đinh Tiểu Nhiên không nghĩ tới Ôn Thiếu Hoa sẽ giật túi của mình, cho nên không có chú ý, đến lúc bị đoạt đi mới tức giận mắng to: "Ôn Thiếu Hoa, anh thật quá đáng sao, anh lại lấy túi xách của tôi chứ?" (là tôi thì tôi báo cảnh sát ngay)

Ôn Thiếu Hoa không để ý tới cô, mở túi ra tìm kiếm đồng hồ ở bên trong, để cho tiện tìm kiếm liền đồ toàn bộ đồ bên trong ra ngoài, ngay cả điện thoại di động cũng không ngoại lệ.

Thấy điện thoại của mình bị ném xuống đất, Đinh Tiểu Nhiên đau lòng không dứt, lập tức nhặt lên sau đó liều chết giật lại túi của mình, vừa giật vừa tức giận mắng to: "Ôn Thiếu Hoa, cái tên khốn kiếp này, mau trả lại túi xách cho tôi."

Ôn Thiếu Hoa không buông tay, hơn nữa còn dùng sức giật lại cái túi, tiếp tục tìm.

Tạ Thiên Ngưng thật sự không chịu đựng nổi, đi lên phía trước, cho hắn thêm một cái bạt tay.

Chát——

Sau khi đánh xong, nghiêm nghị mắng: "Ôn Thiếu Hoa, anh hãy nhìn lại bộ dáng của mình lúc này đi, giống cái gì hả? Anh còn lưu manh hơn bọn côn đồ nữa."

Ôn Thiếu Hoa bị đánh một bạt tai, dừng động tác lại, không tìm kiếm nữa, hai mắt tức giận trợn tròn nhìn hai người phụ nữ trước mặt, trong lòng không vui, hận không thể tát lại cô một cái.

Nhưng hắn lại không có dũng khí giơ tay lên đánh, bởi vì trên người cô toát ra vẻ quý phái làm không thể xâm phạm. (bn)

Đinh Tiểu Nhiên lập tức đem túi của mình cầm về, lượm đồ đắt lại, sắn

chớn oán trách: "Cái gì mà Đại Thiếu Gia Ôn gia, tôi thấy anh chính là một gã lưu manh, không vui nên mượn cơ hội úc hiếp chúng tôi. Không bằng không chứng liền nói người khác trộm đồng hồ đeo tay của anh, xem ra tất cả đều là lời bịa đặt, vốn dĩ anh không hề có đồng hồ đeo tay nào cả."

"Đồng hồ của tôi đâu, các cô đã đem giấu nó ở đâu rồi hả ?" Ôn Thiếu Hoa không tìm được đồng hồ, nóng nảy chất vấn, trong lòng rối loạn, mặc dù nghi ngờ Tạ Thiên Ngưng trộm đồng hồ, nhưng lại không có chút chứng cứ nào.

Nếu như bị mất chiếc đồng hồ này, hắn làm sao có thể ăn nói với ba đây?

"Ôn Thiếu Hoa, bây giờ tôi không quan tâm anh đang nói cái gì. Anh có biết cái túi xách anh vừa xé rách có giá trị bao nhiêu hay không?" trong lòng Tạ Thiên Ngưng có một đốm lửa, đối với hành động hôm nay của Ôn Thiếu Hoa càng vô cùng chán ghét hơn.

Anh ta luôn mở miệng nói cái gì vấn đề nhân cách, nhưng nhân cách của chính mình đã kém như vậy, lại dám lên mặt đi yêu cầu người khác sao.

"Tôi không cần biết túi xách của cô trị giá bao nhiêu, mau đưa đồng hồ cho tôi, nếu không tôi liền báo cảnh sát."

"Tốt, cứ đi báo cảnh sát đi, cái túi xách này giá vài chục vạn, anh cứ chờ ở đó mà bồi thường."

"Vài chục vạn, cô ——"

Nghe thấy mấy con số đó, Ôn Thiếu Hoa kinh ngạc đến mức muốn lòi con mắt ra ngoài, sau đó nhặt cái túi xách đã bị hắn xé nát vứt ở trên đất lén, lúc này cẩn thận quan sát mới phát hiện ra đó là một cái túi bạch kim, giá rất đắt. Mới vừa rồi do mãi tìm đồng hồ, nên không có chú ý tới giá trị cái túi xách này.

Làm sao cô ta có thể cư nhiên sử dụng loại túi xách cao cấp này?

Tạ Thiên Ngưng đoạt lại túi xách của mình, nhân tiện mắng anh ta thêm một câu: "Tên biến thái nay, trả cái túi lại cho tôi mau."

Nhin cái túi bị hủy đến không ra hình dạng gì, làm cô càng thêm tức giận,

không nhịn được giận dữ nói: "Một cái túi tốt lại bị anh hủy thành ra như vậy, thật là ghê tởm."

"Bảo hắn ta bồi thường là được rồi, dù sao đi nữa anh ta cũng là Đại Thiếu Gia tập đoàn Ôn Thị, chỉ với một cái túi xách vài chục vạn thì cũng chẳng đáng bao nhiêu?" Đinh Tiểu Nhiên giễu cợt nói.

"."

Ôn Thiếu Hoa im lặng, không biết nên nói gì, chỉ biết giữ vẻ trầm mặc, cảm thấy rất mất mặt, rất hổ thẹn, căn bản không biết nên làm gì cho đúng?

Nếu là lúc trước, hắn có thể bồi thường một cái túi xách giá vài chục vạn, nhưng bây giờ đã khác, hắn không thể bồi thường nổi.

Làm sao đây?

Trong lúc Ôn Thiếu Hoa không biết làm sao, điện thoại di động trong túi vang lên, hắn liền lấy cơ nghe điện thoại để nói sang chuyện khác.

Nhưng cuộc điện thoại này, lại làm cho hắn càng thêm giật mình, lúng túng hơn, thậm chí không dám nhìn thẳng vào Tạ Thiên Ngung một cái, cúi đầu, nặng nề nói: "Được, con hiểu rồi, con sẽ về ngay."

Sau khi cúp điện thoại, cũng không nói gì, xoay người rời đi.

Đinh Tiểu Nhiên không chấp nhận, liền gọi hắn lại: "Ôn Thiếu Hoa, anh định đi như vậy à, không tính bồi thường sao?"

"Thôi đi Tiểu Nhiên, hôm nay coi như chúng ta gặp vận xui đi, mình không muốn có bất kỳ quan hệ gì với hạng người như vậy, chúng ta đi." Tạ Thiên Ngung lạnh lùng nói, sau đó kéo Đinh Tiểu Nhiên đi, không muốn nói thêm lời nào với Ôn Thiếu Hoa nữa.

"Được rồi."

Ôn Thiếu Hoa nhìn hai bóng lưng rời đi, nhất là Tạ Thiên Ngung, quả thật không thể tin được, cô lại cư nhiên bỏ đi mà không cần tới số tiền bồi thường đến vài chục vạn.

Tại sao?

Mặc kệ là tại sao, bây giờ hắn cần đi tìm Tạ Minh San để lấy lại đồng hồ, bởi vì mới vừa rồi ba gọi điện thoại tới nói cho hắn biết, vụ dây chuyền bị mất ở nhà, rất có thể là do Tạ Minh San trộm.

Nếu cô ta có thể trộm dây chuyền, thì đồng hồ kia cũng không ngoại lệ.

Tiêu Như tỉ mỉ khai báo ở sở cảnh sát, đem toàn bộ mọi chuyện phát sinh hôm dây chuyền bị mất nói ra hết, bao gồm cả chuyện Tạ Minh San sai cô đi gánh nước tưới hoa.

Ôn Minh cũng ở đó, từ chi tiết nhỏ này liền nhận ra được đầu mối, lập tức hoài nghi Tạ Minh San là người đã trộm sợi dây chuyền, vì vậy liền gọi điện thoại cho Ôn Thiếu Hoa, để cho hắn cẩn thận đề phòng Tạ Minh San.

Hết nửa ngày, thì ra tac nhà này lại là Tạ Minh San, thật làm cho người ta bất ngờ.

Tạ Minh San trộm được đồng hồ đeo tay, biết rõ Ôn Thiếu Hoa sẽ nhanh chóng biết chuyện này, nên vội vàng trở lại Ôn gia, vốn còn muốn tìm khế ước mua bán nhà, nhưng cửa phòng đã bị Lâm Thục Phân khóa lại, không vào được, cô liền về phòng mình gom hết những thứ quý giá, để nhanh chóng tẩu thoát.

Đồng hồ trong túi xách còn chưa kịp bán đi, cô cảm thấy lo lắng, rồi đột nhiên hối hận sao mình lại làm như vậy.

Nhưng bây giờ hối hận có ích lợi gì, chuyện đã làm không thể quay đầu lại. Hơn nữa Ôn Thiếu Hoa đối với cô vô tình như vậy, cô cần gì phải băn khoăn chi cho nhiều, cùng lắm khi sự việc bại lộ thì rời khỏi Ôn gia. Ôn gia bây giờ đã không còn là Ôn gia trước kia, nợ nần chồng chất, nếu như cô tiếp tục ở lại Ôn gia, sau này sẽ phải thay bọn họ trả nợ!

Đi là đúng.

Tạ Minh San thu dọn đồ xong, vội vàng xuống lầu, tính nhanh chóng rời đi.

Nhưng không nghĩ tới, đúng lúc này Lâm Thục Phân trở lại, hơn nữa còn đúng phai bà, nhất thời trở nên lúng túng.

Lâm Thục Phân mới ra ngoài cùng bạn uống trà, khi về không ngờ gặp Tạ

Tạ Minh San ở cửa đang cầm hành lý rời khỏi, vì vậy lạnh lùng hỏi: "Cô làm cái gì vậy?"

Tạ Minh San rất căng thẳng, nhưng vì muốn thuận lợi thoát thân, cố ý giả bộ tức giận uất ức, bất bình nói: "Thiếu Hoa muốn ly hôn với con, con còn lưu lại ở đây làm gì, hử."

"Thiếu Hoa muốn ly hôn cô, chuyện xảy ra lúc nào?"

"Ngay vừa rồi, anh ấy nói muốn ly hôn con. Vả lại mỗi ngày ở trong nhà này không chỉ chịu sự lạnh lùng của Thiếu Hoa, còn phải nhìn sắc mặt của mẹ, cuộc sống như thế con đã không thể chịu đựng thêm nữa rồi." Tạ Minh San oán giận nói, sau đó liền không hành lễ bước nhanh ra khỏi cửa.

Nhưng Lâm Thục Phân đâu bỏ qua dễ dàng như vậy, đứng ngăn ở cửa, lạnh giọng nói: "Cô có thể đi, nhưng tôi không cho phép cô mang bất kỳ thứ gì của Ôn gia ra ngoài."

"Tất cả đều là quần áo của con, bất kỳ đồ gì của Ôn gia con đều không mang theo."

"Tôi không tin, mở ra cho tôi kiểm tra."

"Lâm Thục Phân, làm người không nên quá đáng như vậy." Tạ Minh San thật sự rất tức giận, liền gọi thẳng họ tên Lâm Thục Phân ra.

"Rốt cuộc cô cũng lộ ra bộ mặt thật, cái gì dịu dàng như nước, tôi thấy cô chả ra gì. Không sao, dù sao tôi cũng không quan tâm đến loại con dâu như cô, đừng nhiều lời nữa. Đem hành lý mở ra cho tôi kiểm tra, nếu như cô không mở, vậy tôi gọi người giúp cô mở." Lâm Thục Phân không thèm để ý thái độ bất kính của Tạ Minh San, chỉ muốn kiểm tra hành lý.

Tạ Minh San có chút lo, liền trực tiếp xông thẳng ra cửa.

Nhưng động tác Lâm Thục Phân nhanh hơn, lập tức đóng cửa lại, sau đó ra lệnh cho hai người làm: "Hai cô đem hành lý của cô ta mở ra cho tôi."

"Dạ, phu nhân."

Người làm tiến lên phía trước muốn lấy vali.

Nhưng Tạ Minh San không cho phép cú kéo chặt, hé lỏng: "Đây là đồ của

tôi, không cho phép đụng vào."

"Trong nhà này không có thứ gì là của cô, ngược lại tôi muốn xem rốt cuộc cô lấy đi những thứ gì?" Lâm Thục Phân không cho cô mặt mũi, đi lên trước đẩy mạnh Tạ Minh San sang một bên, sau đó đoạt lấy hành lý, giao cho người làm: "Mở ra."

"Vâng", người làm giật lấy hành lý lấy, bỏ xuống đất rồi từ từ mở ra.

Tạ Minh San giận dữ, muốn ngăn cản nhưng Lâm Thục Phân không cho, lanh lùng đẩy cô ra nói: "Chỉ cần tôi kiểm tra không thấy có vấn đề gì, tự nhiên sẽ để cô đi."

"Bà ——"

Lúc này, người làm đem toàn bộ hành lý mở ra, tìm thấy ở bên trong có một số vật kỳ quái, ngay cả dây thắt lưng của đàn ông cũng có.

Lâm Thục Phân đem dây thắt lưng cầm lên, nghiêm nghị chất vấn: "Tạ Minh San, cô dám nói vật này là của cô sao?"

Đây chính là dây thắt lưng của con trai bà, ít nhất đáng giá đến mấy vạn đồng, không ngờ cô ta cũng rất biết nhìn hàng.

"Tôi, cái này do tôi lấy nhầm, cùng lăm trả lại cho bà." Tạ Minh San có chút xấu hổ, nhưng tuyệt đối không thừa nhận mình là trộm.

"Trừ quần áo của cô ta ra, tất cả thứ đáng giá bên trong đều lấy ra cho tôi." Lâm Thục Phân đem dây thắt lưng vứt xuống một bên, sau đó ra lệnh.

"Vâng".

Đám người làm nghe lệnh, đem toàn bộ đồ trang sức, vật phẩm đáng giá lấy ra chỉ để lại đồng quần áo.

Tạ Minh San nhìn từng thứ đáng giá bị lấy đi rất đau lòng, nhưng lại không dám làm gì, hay nói lời nào cả.

Cũng may họ không có lục soát túi xách tay của cô, bằng không đồng hồ đeo tay đã bị phát hiện.

"Bà chủ, đã kiểm tra xong rồi."

Không bao lâu, người làm liền lấy hết toàn bộ đồ ra.

Lâm Thục Phân nhìn đám đồ thu được, khinh thường cười một tiếng, giễu cợt nói: "Cô thật đúng là biết chọn, những đồ đắt giá nhất trong phòng đều bị cô lấy hết."

"Hừ." Tạ Minh San không nói gì, hờ lạnh một tiếng, thu quần áo lại bỏ vào trong vali, tính toán đi ra khỏi cửa.

Nhưng đúng lúc này, vừa lúc Ôn Thiếu Hoa trở lại, mới mở cửa đã thấy Tạ Minh San cầm hành lý chuẩn bị đi, lửa giận trong lòng càng dâng cao.

Thì ra hắn đã cưới phải một tên ăn trộm vào nhà.

-----oOo-----

Chương 144: Không trách được tôi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Minh San không ngờ Ôn Thiếu Hoa quay về nhanh như vậy, nhất là khi nhìn thấy anh ta hầm hùm túc tối, cô càng lo lắng, mồ hôi chảy ròng ròng khắp bàn tay đang cầm túi xách.

Lúc này, cô rất hối hận vì đã ăn cắp cái đồng hồ.

"Cô muốn đi đâu?" Ôn Thiếu Hoa chấn lại, không để cô đi ra, lạnh lùng tra hỏi.

"Tôi, tôi muốn về nhà của tôi." Tạ Minh San áp a áp úng, cô vô cùng hoảng sợ, mặt mày trắng bệch ra.

"Hóa ra cô chưa hề xem nơi này là nhà của mình, khó trách có thể làm những chuyện đó?"

"Chính các người không hề xem tôi là người nhà đấy thôi. Anh có bao giờ thấy hằng ngày tôi phải sống thế nào không, bị ghẻ lạnh của anh, lời nói lạnh nhạt của mẹ, còn có mọi người lúc nào cũng dùng ánh mắt khó chịu nhìn tôi, xin hỏi, các người có coi tôi là người nhà sao?" Nhắc đến chuyện này, cô tức tối cực kỳ.

Nếu ngay từ đầu bọn họ đối xử với cô như người trong nhà, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện này.

"Cô nên nhớ lại những gì cô làm từ khi bước vào cái nhà này, rồi cả lúc công ty gặp nguy cơ nữa. Khi đó cô làm gì?" Trước giờ, anh khá khó chịu về cách hành xử của người đàn bà này, bây giờ, càng khó chịu hơn, đánh chết anh cũng không ngờ tới, cô ta còn biết ăn trộm.

Giờ này anh mới hiểu, mà ngoài đẹp đẽ chưa hẳn đã tốt.

"Tôi... tôi..." Tạ Minh San không nói lại được.

Thấy cô áp úng không nói được, Ôn Thiếu Hoa tiếp tục tiết hết phần nộ trong lòng: "Cô biết rõ Ôn thị đang gặp nguy cơ nghiêm trọng, thà cô im lặng không nói gì, đằng này lại tiêu xài phung phí, đến khi hết tiền thì trộm đồ trong nhà đem bán ra ngoài. Dây chuyền của mẹ là do cô trộm đúng không?"

"Anh....anh nói nhăng nói cuội gì đó...tôi... tôi không có."

Lâm Thục Phân vừa nghe thấy nhắc đến chuyện dây chuyền của mình, liền kích động, nạt hỏi: "Tạ Minh San, cô nói mau, chính cô trộm dây chuyền của tôi đúng không?"

"Tôi... tôi không có. May người nói tôi lấy vậy thì bằng chứng đâu, lấy bằng chứng chứng minh tôi trộm nó đi."

Ôi trời, chết mất nếu bọn họ phát hiện cô lấy đồng hồ đeo tay này, thế nào cũng suy ra chuyện trộm dây chuyền luôn. Cô càng thấy hối hận khi trộm đồng hồ này rồi.

"Cô đừng có chối, Tiểu Nhu đã khai rồi, cái hôm mà mất dây chuyền, cô vào phòng mẹ tôi sai cô ấy qua phòng tưới hoa. Thì ra lúc đó, chính cô trộm dây chuyền của mẹ. Tôi nói không sai chứ?" Ôn Thiếu Hoa giúp Lâm Thục Phân tra hỏi Tạ Minh San.

Tạ Minh San hốt hoảng, tay run cầm cập, không biết nên làm gì tiếp nữa?

Đúng rồi, dây chuyền đã bị cô bán đi, họ không thể nào tìm được, đã vậy cô sẽ cãi đến cùng.

"Các người nói tôi trộm dây chuyền, vậy thì bằng chứng đâu? Không có

bằng chứng, vậy thì đừng có đổ tội cho tôi."

Chuyên đến nước này, trừ tiếp tục không thừa nhận, thật cô biết nên làm sao nữa.

"Cô muốn bằng chứng chứ gì, được vây tôi cho cô xem bằng chứng." Ôn Thiếu Hoa bực tức nói, nói xong, thừa lúc Tạ Minh San sơ hở, đột nhiên giựt lấy túi xách của cô.

"Này, anh bị điên à, tự dung lại giựt túi xách tôi, trả lại mau.." Tạ Minh San không ngờ anh ta giựt túi xách của cô, cô biết rõ bên trong có thứ gì, vội vàng giành lại.

Lâm Thục Phân nhìn thấy, đi tới, giữ chặt cô, không để cô giành được.

Ôn Thiếu Hoa moi móc khắp túi xách, lấy ra một đồng hồ đeo tay, đưa đến trước mặt cô, tra hỏi: "Tạ Minh San, cô còn gì để chối nữa không?"

"Tôi... tôi...."

"Đây là đồng hồ của cha tôi, sao lại nằm trong túi xách của cô? Hôm nay, ba kêu tôi đem bán đồng hồ này, vì thế cô liền đi theo tôi, tranh thủ lúc tôi sơ suất, trộm lấy đồng hồ này."

"Tôi...." Bằng chứng rành rành trước mắt, cô không biết nói thế nào

"Không ngờ cô là thứ đàn bà như thế, tôi nhìn làm người rồi.."

"."

Lâm Thục Phân hiểu ra, tức giận, tát vào mặt Tạ Minh Sang, mắng to:"Đồ ti tiện, dám trộm đồ của nhà ta, à dây chuyền của tôi đâu, đưa đây mau."

Tạ Minh San bị tát sưng đỏ cả mặt, giơ tay che mặt mình, uất ức khó chịu trào lên, cô hét to: "Dây chuyền đã bị tôi bán rồi, không cần đòi."

Chuyện đã phơi bày ra, vậy thì nhận, dù sao cũng đã bán rồi, bọn họ có thể làm gì được, giết cô sao?

"Bán rồi? Vậy tiền đâu, tiền bán dây chuyền đâu?" Lâm Thục Phân sưng mặt, vừa đau lòng khi mất dây chuyền lại vừa nóng nảy muốn đòi lại tiền.

Dây chuyền này giá trị đến vài ngàn vạn, số tiền đó với Ôn gia bây giờ rất cần thiết.

"Tôi xài hết rồi."

"Cái gì, xài hết rồi, mày xài kiểu gì mà nhanh thế, vài ngàn vạn lận đấy? Hù đừng có gạt tôi."

"Làm gì tới mấy ngàn vạn, tôi đem bán chỉ có một trăm vạn, một trăm vạn đó còn chưa đủ cho tôi tiêu xài, làm sao dư lại được."

"Mày" Lâm Thục Phân biết được dây chuyền của mình bị bán với giá một trăm vạn, bà sốc suýt xỉu.

"Mẹ" Ôn Thiếu Hoa thấy bà sắp ngã, vội chạy đến đỡ chặt. Dìu bà ngồi nghỉ trên ghế sa lon, lo lắng hỏi: "Mẹ có sao không?"

Lâm Thục Phân day day ấn huyệt trên trán, buồn bã: "Dây chuyền của tôi mất thật rồi...."

"Mẹ à, chuyện đến nước này, mẹ đừng buồn. Bây giờ con sẽ ly dị ả đàn bà này, chấm dứt quan hệ với cô ta." Ôn Thiếu Hoa lấy điện thoại di động ra, gọi cho luật sư, kêu ông ta chuẩn bị giấy ly hôn.

Anh muốn nhanh chóng ly hôn với Tạ Minh San, không muốn quan hệ gì với ả ta nữa.

Tạ Minh San đứng ở một bên, nghe Ôn Thiếu Hoa gọi điện thoại cho luật sư, lòng có chút đau. Mặc dù cô đã quyết định rời khỏi Ôn gia, nhưng đến cuối cùng, cô vẫn có chút đau khổ.

Ban đầu vì gả vào Ôn gia, cô đã dùng mọi thủ đoạn, kết quả chõ tốt còn chưa thấy đã bị đuổi ra ngoài, cô thật không cam tâm.

Nhưng không cam tâm thì sao, chuyện đến nước này rồi, cô không cam tâm cũng phải cam tâm.

Lâm Thục Phân oán hận trùng mắt nhìn Tạ Minh San, tính mắng tiếp, nhưng lại không đủ hơi để nói, vì thế chỉ thở dài than thở: "Lẽ ra ngay từ đầu, mẹ nên cảnh giác, ngăn cản con cưới ả đàn bà này, thì tốt rồi. Con xem, kể từ khi cô ta bước vào nhà ta, Ôn thị liền gấp nẹt, cô ta đúng là thứ xui xẻo mà!"

"Mẹ, đều là lỗi của con, là con quá nông cạn, quá vô dụng, cho nên mới bị cô ta lừa phỉnh, đã vậy còn làm tổn thương Thiên Ngưng nữa. Tất cả là con sai." Ôn Thiếu Hoa cũng oán thán theo, suốt mười năm nay, Tạ Thiên Ngưng đối xử anh tốt vô cùng, anh nghĩ đến lòng càng buồn thêm.

Nếu như thời gian có thể quay lại, anh tuyệt đối sẽ không cưới Tạ Minh San.

"Thiếu Hoa, con đừng tự trách mình, đây không phải lỗi của con, đều do ả đê tiện kia, cô ta dùng mọi thủ đoạn để quyến rũ con. Chúng ta không có lỗi, là lỗi của cô ta." Lâm Thục Phân pháp phòng tức giận, cuối cùng nhịn không nổi, đứng dậy chỉ tay vào thẳng mặt Tạ Minh San hét to.

Tạ Minh San cười khinh, lạnh lùng nói: "Ai bảo các người ngu như vậy, chỉ có chút thủ đoạn nhỏ đã không nhìn ra, sao trách ai được. Muốn trách thì nên trách chính mình quá dốt nát, đừng có trách tôi."

Ôn Thiếu Hoa nghe thế, rất tức giận, tát thẳng vào mặt cô: "Tạ Minh San, lời như thế cô cũng dám nói ra, cô thật bẩn thỉu."

Lại bị tát thêm một cái, lúc này Tạ Minh San không nhịn nữa, cô vung tay tát lại.

Chát.

Tiếng bạt tai vang dội khắp phòng khiến toàn bộ những người ở đây giật nảy mình.

Lâm Thục Phân thấy con trai mình bị đánh, cực kỳ tức giận, bước ra, đẩy Tạ Minh San xuống, trách mắng: "Tạ Minh San, sao mày đánh con tao?"

"Tên đó không phải mới tát tôi sao? Chẳng lẽ chỉ anh ta được đánh còn tôi thì không?" Tạ Minh San cãi lại.

"Bây giờ mày đang đứng trong nhà tao, dám phách lối thế à?"

"Do các người khinh người quá quắt."

"Mày..."

Lâm Thục Phân muốn cãi tiếp, nhưng Ôn Thiếu Hoa đã cản lại bà, "Mẹ, không cần phí sức cãi nhau với ả, qua hôm nay, chúng ta không còn quan

hệ gì với ả nữa đâu."

"Biết là thế, nhưng mà dây chuyền của mẹ cứ thế mà mất sao, mẹ không chịu nổi...!"

"Mẹ, xem như bỏ thí đi."

". . . ." Lâm Thục Phân buồn bã không nói nữa, những trong lòng vẫn phát tiết hận thù về dây chuyền của mình. Bố thí mấy ngàn vạn cho thứ người như thế thật không đáng giá.

Nhưng không đáng giá thì sao, dây chuyền cũng đã mất rồi.

Lúc này, luật sư xuất hiện ở ngoài, thấy cửa không khóa, vì vậy liền mở cửa bước vào.

Nghe thấy tiếng bước chân, mọi người quay đầu nhìn lại.

Ôn Thiếu Hoa thấy luật sư tới, vì vậy bước đến, trực tiếp hỏi: "Thứ tôi cần đã chuẩn bị xong chưa?"

"Chuẩn bị xong rồi, đây." Luật sư lấy văn kiện từ trong cặp ra.

Ôn Thiếu Hoa không thèm liếc mắt một cái, trực tiếp ký tên, sau khi ký xong liền đưa cho Tạ Minh San, kêu cô ký: "Ký ngay."

Tạ Minh San rất khó chịu, thấy anh ta không thèm nhìn liền ký cái xoạt, cũng không muốn thua, vì thế khi cầm giấy ly hôn, giựt cây bút trên tay anh ta, không nói gì ký thẳng luôn.

Sau khi ký xong, ném cái văn kiện vào thẳng mặt anh ta, khinh bỉ: "Ôn Thiếu Hoa, từ nay về sau, chúng ta không còn bất cứ quan hệ gì."

"Tôi ước gì chưa từng có quan hệ với cô."

"Hừ."

"Được rồi, giờ cô cút đi, ở đây không chào đón cô." Lâm Thục Phân xua đuổi nói.

"Di thì đi, bà cho rằng tôi thích ở đây làm sao? Đằng nào sau này mấy người cũng phải bán căn nhà này thôi." Tạ Minh San xếp lại vali, đứng lên

kéo vali, bực tức rời đi.

Nhưng cô vừa bước chân ra khỏi cửa chính, đột nhiên cảm thấy tương lai của mình thật mông lung, không biết sau này sẽ làm gì nữa.

Hôm nay cô chỉ có thể trở về ở cùng mẹ, nhưng là mẹ đã ly hôn với ba, mẹ con các cô lại không có công việc, không biết sẽ sống ra sao đây?

-----oOo-----

Chương 145: Thật bí ẩn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Edit: miathermopoliz96

Lúc này Ôn gia đang rối loạn cực kỳ, mà Tạ gia cũng rối loạn không kém, vì sau khi Tạ Minh San rời khỏi Ôn gia cũng không còn nơi để đi, đành phải đi về nhà mẹ. Nhưng Tạ gia bây giờ, Tạ Chính Phong đã đi rồi, nên không còn là nhà nữa. Ninh Nghiên còn tính đến ở chung với Tạ Minh San, ai ngờ con bé lại kéo vali về nhà.

Mọi chuyện đã thế, chỉ đành chán nản chấp nhận.

Chẳng qua, với Tạ Thiên Ngưng mà nói, hai nhà này xảy ra chuyện gì, chả liên quan đến cô, huống chi cô còn đang tiếc nuối cái túi xách đẹp của mình.

Túi xách đẹp như thế, giờ hỏng mất rồi, cô vui được sao?

Phong Khải Trạch đã về từ lâu, ngồi trong phòng chờ Tạ Thiên Ngưng. Lúc thấy cô về, toàn thân nhếch nhác, túi xách trên tay rách toí tả, anh vội vàng chạy tới, lo lắng hỏi: "Thiên Ngưng, em bị sao vậy, gặp cướp à?"

Nhin cô ấy giống hệt như người bị cướp.

"Gặp cướp còn đỡ, ít ra em cũng không tức đến thế." Tạ Thiên Ngưng hùng hục lùa giận, hình như rất phẫn nộ.

"Chuyện gì đã xảy ra mà khiến em thành thế này?"

"Hôm nay em đi uống trà sữa với Tiểu Nhiên, thì gặp Ôn Thiếu Hoa và Tạ Minh San. Chả biết bọn họ lên cơn gì, cãi nhau dữ dội, đã vậy còn dội trà sữa vào người em, đáng ghét nhất là cái tên Ôn Thiếu Hoa, tên đó tự dung nói em lấy cắp đồng hồ đeo tay của hắn, rồi giựt túi xách của em tự tiện lục lọi, tìm mãi cũng không thấy, nhảy qua giựt túi của Tiểu Nhiên, vứt hết đồ đạc trong túi bọn em vắng đầy đất, em tức nhất là chuyện hắn... hắn làm hư cái túi của em rồi. Tạ Thiên Ngưng này chưa bao giờ đi làm ba cái chuyện trộm cắp, sao tên khốn khiếp đó dám nói em trộm đồng hồ đeo tay của hắn cơ chứ?"

"."

Vừa nghe đến cái tên Ôn Thiếu Hoa, Phong Khải Trạch liền nhíu mày chặt, sắc mặt khó coi, đối với tên này, không chỉ bài xích, hơn nữa còn chán ghét, hận không thể đập hắn văng ra khỏi thế giới này.

Nhưng anh biết, đó là chuyện không thể. (Lục: =.= nam chính bất bại mà, sơ gì, quát đi anh Trạch :”>)

Tạ Thiên Ngưng thấy sắc mặt anh khác là, sợ anh hiểu nhầm, liền vội vàng giải thích: "Anh đừng có nghĩ lung tung, em chả có bất kỳ quan hệ nào với tên Ôn đầu heo kia đâu. Không tin anh có thể hỏi Tiểu Nhiên, cô ấy luôn đi cạnh em."

Anh đưa tay kéo cô vào lòng, cười: "Anh còn chưa có nói gì, em đã nói một đồng rồi, xem ra em càng ngày càng quan tâm anh nha."

"Em chỉ sợ anh hiểu lầm." Cô ngại ngùng cúi đầu, mặt thoảng đỏ ửng.

Mặc dù hai người đã là người yêu, hơn nữa còn ở chung một nhà, nhưng mỗi lần tiếp xúc thân mật, cô vẫn còn chút ngại ngùng, xấu hổ.

So với trước kia, cũng tốt hơn nhiều. Hồi trước, lúc cô đi chung với Ôn Thiếu Hoa, chỉ nắm tay thôi cũng thấy khó chịu.

"Khi em thấy tấm hình kia cũng không hề hiểu làm anh với Hồng Thi Na, đương nhiên anh cũng vậy, không hề nghi ngờ em. Thiên Ngưng, sau này chúng ta vẫn ở chung với nhau nhé, trong lòng có gì cứ nói ra hết, không giấu giếm gì cả. Sau này sẽ có rất nhiều người tính kế với chúng ta, giờ lăm thố đoạn, hai ta phải càng thêm tin tưởng lẫn nhau mới được."

Anh đã ngừa bài với Phong Gia Vinh, chắc chắn sắp tới sẽ rất nhiều chuyện xảy ra, anh phải chuẩn bị tốt mới được.

Mặc dù anh đủ sức để ứng phó, nhưng không tránh sẽ phát sinh những chuyện ngoài ý, điều này cần phải tin tưởng lẫn nhau.

"Em thấy anh hơi lạ lẫm, có chuyện gì sao?" Cô nặng nề hỏi, cảm giác bất an không lường.

"Ba của anh đã biết thân phận của em, ông ta sẽ mọi cách ngăn cản hai ta ở chung một chỗ, bất kể thủ đoạn nào. Ả Hồng Thi Na cũng không chịu buông tay, bọn họ không hề đơn giản, cho dù anh có ba đầu sáu tay, cũng khó tránh khỏi sơ suất, hơn nữa anh không hề muốn em bị bất kì tổn thương gì. Hôm nay, tài khoản Phong Khải Trạch của anh đã bị khóa, sau này làm việc sẽ hơi khó khăn một chút, nhưng không phải vấn đề lớn gì." Anh xoa nhẹ gò má mịn của cô.

"Đáng sợ vậy sao?" Cô khá hoảng hốt.

Sao cô có thể không sợ được, đối phương là chủ tịch của Phong thị đế quốc và thiên kim của tập đoàn Hồng thị, lai lịch của họ kinh khủng quá trời!

"Có anh ở đây sợ làm gì?" Vì muốn cô an tâm, anh cố gắng bày ra dáng vẻ bình tĩnh.

Nếu như anh luồng ca luồng cuồng, chả phải còn khiến cô sợ hơn sao?

"Khi con, em biết rõ con đường sau này của hai ta sẽ rất khó khăn, em cũng hiểu và chuẩn bị tư tưởng thật tốt để đối mặt với nó. Chỉ là, đến giờ anh vẫn không chịu nói cho em biết rất nhiều chuyện, ngoài trừ chuyện anh là đại thiếu gia của Phong thị đế quốc ra, còn lại em chả biết cái gì hết, em vẫn luôn đợi có ngày anh sẽ chủ động nói với em." Cô nói hết những lời tận trong đáy lòng.

Bí mật của anh, cô vẫn luôn muốn biết, nhưng trực giác nói cho cô hay, đây không phải là chuyện nhỏ, cho nên đến tận bây giờ cô vẫn không dám hỏi nhiều.

Cô không hỏi, không có nghĩa là cô không muốn biết, chỉ cần những gì thuộc về anh, cô đều muốn biết.

Khuôn mặt dịu dàng của Phong Khải Trạch dần dần hiện ra vẻ do dự, anh buông cô ra, quay lại ghế salon, ngồi xuống.

Tạ Thiên Ngưng đi theo, ngồi bên cạnh anh, nắm tay anh, dịu dàng: "Khi con, nếu như anh thật tin tưởng em, vậy hãy nói hết mọi thứ cho em biết đi, được không?"

Anh im lặng nhìn cô, trong mắt tràn đầy do dự.

Không phải anh không tin cô, mà là nếu biết càng nhiều chuyện, càng dễ gặp phiền phức, anh chỉ muốn cô sống vui vẻ mỗi ngày, không hy vọng cô buồn phiền.

Chẳng qua nói dối cô như thế, cũng không phải cách hay.

"Thiên Ngưng, em muốn biết sao?"

"Em muốn hiểu anh thêm một chút, làm chút chuyện cho anh. Qua mấy ngày này, em cảm nhận được anh thật lòng với em. Mười năm em sống trong u mê, bây giờ em sẽ không thể nữa, em không muốn tiếc nuối sau này. Khi con, em muốn cùng anh đối mặt với tất cả khó khăn. Anh chấp nhận chứ?" Cô năn nỉ.

Anh im lặng, âu sầu nhìn cô, một lúc sau, cười nhàn nhạt, gật đầu một cái, thoái mái nói: "Được, anh sẽ cho em biết tất cả. Giờ em lên lầu thay quần áo mới đi, anh dẫn em đi đến một nơi."

"Đi đâu?"

"Đến rồi em sẽ biết, lên thay quần áo đi."

"Được được, chờ em một chút, em xuống liền." Cô không hỏi nữa, lập tức chạy lên lầu thay quần áo.

Anh ngồi chờ trong phòng khách, âm thầm quyết định sẽ nói cho cô biết chuyện liên minh Hắc Phong. Đã đến lúc phải nói cho cô biết, có thể giấu một lần, không giấu được cô cả đời. Hơn nữa, Phong Gia Vinh sắp ra tay rồi, nói cho cô biết những chuyện này chưa hẳn là xấu.

Dù sao anh đã lỡ xung đột với Phong Gia Vinh, vậy phải chuẩn bị thật tốt, không thể bị động.

5 phút sau, Tạ Thiên Ngưng thay xong quần áo, chạy xuống lầu, phấn khích, "Khỉ con, em thay xong rồi, đi nào."

Phong Khải Trạch đứng lên, cười dịu dàng, nói: "Đi thôi."

"Ừ."

Cô tiến lên, khoác cánh tay của anh, cùng anh đi ra ngoài.

Thật ra, cô rất thích cảm giác như thế, hai người yêu nhau, tin tưởng lẫn nhau, cùng nhau đối mặt với phong ba bão táp, bình yên cũng được, sóng gió cũng được, chỉ cần hai người vẫn bên nhau, hai con tim chung một nhịp đập, cô cũng cảm thấy mạnh mẽ lên rất nhiều, đủ dũng cảm đi đối mặt mọi chuyện.

Có lẽ do sống u mê suốt mười năm qua, mọi thứ với cô đều rất lạ lẫm.

Sau nửa tiếng, Phong Khải Trạch dẫn Tạ Thiên Ngưng đến một tòa nhà sang trọng 20 tầng, cửa chính tòa nhà đặt khóa bảo vệ nhận diện vân tay, ngay cả tháng máy cũng thế, chỗ nào cũng đặt các thiết bị nhận dạng.

"Khỉ con, em thấy chỗ này lạ sao á?"

"Lạ chỗ nào?"

"Em không rõ, tóm lại cảm thấy nơi này thật kì lạ, mặc dù rất sang trọng, cực kỳ đẹp, nhưng quá huyền bí, chỗ nào cũng đặt các thiết bị nhận dạng, bước vào đây, cứ như vào tổ chức bí mật quốc gia vậy đó. Trông khá nguy hiểm, hơn nữa em còn cảm thấy có gì đó theo dõi em ở xung quanh, khá âm u lạnh lẽo."

Chỗ này mà không có ánh sáng, chắc chắn cô sẽ cho rằng đây là quỷ ốc.

"Ngốc, đây là tòa nhà của anh, có thể hiểu là địa bàn của anh, em sợ làm gì?"

"Hả, đây... đây là địa bàn của anh sao, ủa, vậy đây chính là Phong thị đế quốc à?" Cô vô cùng ngạc nhiên, nghĩ ngay đến Phong thị đế quốc.

Bây giờ bọn họ đang đối đầu với Phong thị đế quốc, nếu chạy tới địa bàn của Phong thị đế quốc địa bàn, chả khác gì đưa đê vào miệng cọp sao?

"Nơi này không phải là Phong thị đế quốc, là địa bàn của anh." Phong Khải Trạch cười xáu xa, trả lời, ánh mắt không đứng đắn.

Tạ Thiên Ngung ngốc thật rồi, nghi ngờ hỏi, "Khi con, một nơi như thế này, trừ Phong thị đế quốc ra, chỉ có mỗi tập đoàn Hồng thị là có đủ năng lực mua nỗi. Anh nói là của anh, vậy chẳng phải chính là Phong thị đế quốc sao?"

"Tòa nhà của một người tên là Hắc Minh đứng tên, vì thế em cứ yên tâm, đây không phải là địa bàn của Phong thị đế quốc."

"Hắc Minh? Anh ta là ai, tại sao tòa nhà anh ta đứng tên lại là của anh? Nghe tên đã cảm thấy người này rất lạ, nhất định cao thâm khó lường, chứ người thường ai lại lấy tên kỳ cục như thế."

Cô càng lúc càng khó hiểu, một chuyện còn chưa rõ, giờ thêm một chuyện nữa.

"Anh ta chính là anh, anh chính là anh ta, anh ta đứng tên thứ gì cũng tức là anh đứng tên thứ đó.." Phong Khải Trạch sờ sờ sống mũi, đặc ý trả lời.

"Anh ta chính là anh, anh chính là anh ta? Anh ta là anh ta, anh là anh, sao anh lại thành anh ta, anh ta sao lại là anh được. Khi con, có phải đầu óc anh có vấn đề hay không?" Tạ Thiên Ngung ù ù các cạc, nghe xong rối loạn đầu óc.

Mặc dù cô không rõ Hắc Minh là ai, nhưng nghe qua tên cũng biết người này không đơn giản, hơn nữa còn là một người rất bí ẩn.

"Chịu thua em rồi, nói vậy vẫn chưa hiểu sao. Anh chính là Hắc Minh, Hắc Minh chính là anh, nói cách khác, Phong Khải Trạch chính là Hắc Minh, Hắc Minh chính là Phong Khải Trạch, hai người đều khi con của em, cũng chính là người đang đứng cạnh em đây này."

"A ——" Cô mở to mắt tròn xoe nhìn anh, không thể tin nổi.

Việc khi con của cô là Phong Khải Trạch cũng đủ khiến cô giật mình rồi, tự nhiên giờ còn thêm một thân phận Hắc Minh, càng lúc càng khó hiểu.

Khải Trạch, anh thật bí ẩn.

-----oOo-----

Chương 146: Toàn kẻ quái dị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tạ Thiên Ngưng, đành cười cười, vừa lúc đó thang máy dừng lại, cánh cửa mở ra, vì thế anh liền kéo cô ra ngoài, đợi lát nữa sẽ nói rõ mọi chuyện cho cô biết.

Tạ Thiên Ngưng đang còn bàng thần chuyện vừa xảy ra, chưa hiểu hết tất cả mọi việc lại bị người ta lôi đi, bao nhiêu suy nghĩ đang được sắp xếp trong đầu đều bị văng ra, cô ngây ngốc một hồi rồi khụng lại hỏi thẳng: "Khỉ con, Hắc Minh có phải là biệt danh của anh không, giống như những người khác điều có nhiều biệt danh riêng đó?"

"Hắc Minh không phải biệt danh, mà là một cái tên, họ Hắc tên Minh, em hiểu chua?" Anh vừa đi vừa giải thích, khi bước đến trước cánh cửa kim loại màu bạc, đưa ngón cái ấn xuống một cái khóa lấy vân tay, vài giây sau đó nhập vào dãy mật mã thật dài, bởi bấm quá nhanh nên cô không thể nhìn rõ rốt cuộc anh đã nhấn các phím nào.

"Anh không phải họ Phong tên Khải Trạch sao, sao tự nhiên đổi thành họ Hắc tên Minh vậy? Một người sao có thể có 2 cái tên, trừ phi một cái là tên giả." Cô không quan tâm làm thế nào anh có thể mở được cánh cửa, mà trong đầu chỉ luôn nghĩ vụ cái tên, là như thế nào đây.

Nếu như nói 'Hắc Minh' là tên giả thì còn có thể hiểu được, nhưng qua cách ăn nói của anh thì hình như không giống tên giả.

"."

Anh im lặng không trả lời, mà thẳng thừng kéo cô bước vào trong cửa.

Hai người vừa mới bước vào, cánh cửa lớn liền tự động đóng lại, rồi tự khóa chặt chốt cửa.

Tạ Thiên Ngưng bị kéo vào, tính mở miệng hỏi sao lại thế này, còn chưa kịp mở miệng đã bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ.

Nơi này giống như tách ra khỏi thế giới bên ngoài. Trong thế giới này

không hề có bóng tối, chỉ toàn ánh sáng, mỗi đồ vật đều phát ra ánh sáng rực rỡ, hơn nữa toàn là những thiết bị tiên tiến, làm cho người ta tưởng đã đi vào một thế giới huyền ảo.

Nếu như không tận mắt nhìn thấy, cô thật không thể tin là có một nơi đây đủ thiết bị công nghệ cao như trên TV ngay tại đài thực này.

"Trời ạ, là mình đang nằm mơ sao?" Cô than nhẹ, sau đó đi lại bên bể nuôi cá cảnh thủy tinh, vươn tay sờ vào thủy tinh trơn nhẵn kia.

Nhưng không ngờ mới chạm nhẹ một cái, tiếng còi báo động trong phòng lập tức vang lên.

"Không được cử động, bằng không tôi đánh bể đâu."

Đột nhiên vang ra một giọng nói lạ, dọa cô sợ hết hồn, lập tức ngoan ngoãn giơ hai tay đứng yên, sau đó mới cứng ngắc xoay người lại, xem thử có chuyện gì xảy ra?

Nhưng đảo mắt nhìn khắp phòng cũng không thấy có gì khác thường, điều duy nhất khiến cô thấy kì quái nhất, là có tên đáng ghét đang đứng đó cười trộm.

Phong Khải Trạch thấy Tạ Thiên Ngưng ngu ngơ giơ hai tay lên, trông bộ dáng vừa đáng yêu lại khá buồn cười, khiến anh nhịn không được mà bật cười.

"Anh cười cái gì?" Cô hạ cánh tay xuống, tức giận mắng.

Nhưng vừa mới bỏ tay xuống, thì bên tai lại vang lên lời cảnh cáo: "Không được để tay xuống, giơ lên."

Nghe câu này, làm cô sợ đến mức ngoan ngoãn giơ hai tay lên, đôi mắt lại đảo quanh tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy được người, trong lòng hơi mơ hồ, cảm thấy căn phòng này có gì đó là lạ.

Có tiếng nói nhưng lại không thấy người, hèn gì thấy là lạ.

Thấy cô lại ngu ngốc giơ hai tay lên trời, anh không nhịn nổi cười sảng sắc, làm vang rộng khắp phòng, "Ha ha ——"

"Anh cười cái gì?" Cô không dám thả tay xuống, đứng như một khúc gỗ trừng mắt nhìn anh.

"Anh cười vì có một cô ngốc, ha ha ——"

"Lạ thật, tại sao em bị người ta cảnh cáo còn anh thì không?" Tạ Thiên Ngưng càng nghĩ càng thấy khó hiểu, tuy cô chưa hạ tay xuống nhưng trong lòng lại không hề thấy sợ hãi, vì không hề thấy có nguy hiểm gì.

Nhưng cô vừa mới nói dứt lời, vẫn giống như lúc nãy, liền bị cảnh cáo: "Câm miệng, không được nói."

"."

Cô không còn nói.

Lúc này, đột nhiên có một người đàn ông chỉ mặc một cái quần lót, trên tay cầm một khẩu súng lớn, từ trong phòng lao ra chĩa thẳng súng về phía Tạ Thiên Ngưng, hét lớn: "Kẻ nào dám tự tiện xông vào địa bàn của ta?"

"Á!" Tạ Thiên Ngưng nhìn tên đàn ông giống như cởi sạch sẽ ra, sợ tới mức nhắm mắt lại hét to, xoay người đưa lưng về phía tên kia, không dám nhìn đi đâu hết.

Cự Phong vốn đang ngủ trong phòng nghe thấy còi báo động, lập tức bật dậy, không kịp mặc quần áo liền cầm khẩu súng bên cạnh xông ra. Thấy một phụ nữ xa lạ đứng ở đó, lập tức chĩa súng vào người cô ta.

Nụ cười trên miệng Phong Khải Trạch hoàn toàn biến mất, lông mày chau lại, khó chịu trách móc: "Cậu không thể mặc quần áo xong mới đi ra à?"

"Hả" Cự Phong nghe được giọng nói quen thuộc, không còn cảnh giác như lúc nãy, hạ súng xuống, đặt ở trên bả vai, không hề cảm thấy xấu hổ khi mình chỉ mặc mỗi quần lót, trái lại bình thản nói: "Ông anh, anh dẫn người đến cũng không chịu nói trước với tôi một tiếng, làm tôi tưởng có trộm đột nhập không à?."

Tạ Thiên Ngưng nghe thế, cũng biết người kia không phải kẻ thù, mới dám xoay người lại, nhưng mới quay đầu lại một chút xíu, đã thấy thân thể cường tráng của anh chàng, sợ tới mức không dám nhìn nữa mà quay đầu đi.

Cái quái gì thế này, đã lớn rồi lại chỉ mặc mỗi quần lót chạy ra ngoài.
Đúng là xấu hổ chết được!

"Chẳng lẽ cậu muốn mặc mỗi quần lót để nói chuyện với chúng tôi sao?"
Phong Khải Trạch thấy Cự Phong không quan tâm đến vấn đề hình tượng, đành nghiêm giọng nhắc nhở.

Bình thường anh có thể thờ ơ chuyện này, nhưng hiện giờ tình huống không giống như trước, nên anh càng quan tâm.

"Chỗ này trừ cậu ra cũng chỉ có mình tôi, tôi vốn quen mặc vây đi lại trong phòng rồi, trong nhất thời không sửa được. Thật ngại quá, tôi vô trong mặc đồ rồi ra ngay." Cự Phong nghiêm đầu nhìn thấy Tạ Thiên Ngưng đang nhắm chặt mắt, xoay lưng về phía anh liền hiểu rõ mọi chuyện. Nhưng anh vẫn bình thản đi thong thả vào trong mặc quần áo.

Có thể do anh tiếp xúc quá nhiều loại phụ nữ, lại thường hay khỏa thân trước mặt nên anh không có cảm giác gì nhiều cho lắm.

Lúc này, Tạ Thiên Ngưng mới dám từ từ xoay người trở lại, không thấy tên kia nữa mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó đến hỏi nhỏ: "Khi con, anh ta là ai, hình như hai người rất thân nhau đó?"

"Tên đó là Mộ Phi Vũ, còn có tên khác là Cự Phong là bạn của anh, cũng có thể nói là người duy nhất anh tin tưởng trong mười mấy năm qua. Bọn anh chơi với nhau khi học cấp 3, cùng đậu một trường Đại Học, có khác ở chỗ, tên đó học lập trình viên còn anh thì học quản trị kinh doanh." Phong Khải Trạch từ từ giải thích rõ, đến bên quầy rót một ly rượu cùng một ly nước trái cây, sau đó cầm ly nước trái cây đưa cho cô, dịu dàng nói: "Dạ dày của em không tốt, bót uống rượu một chút, uống nước trái cây này đi. Giờ em muốn hỏi gì cứ hỏi, anh sẽ trả lời tất cả cho em rõ?"

Anh thong thả ngồi vào trên ghế sa lon, dáng vẻ không giống kẻ nuốt lời (tiếng hán là Tri vô bất ngôn), biết gì đều sẽ nói ra hết.

Cô cầm ly nước trái cây, nhưng không uống chỉ hỏi: "Sao bọn anh lại có hai thân phận khác nhau?"

"Hắc Minh, Cự Phong, đều là thân phận bí mật, dùng để làm chuyện khác, còn Phong Khải Trạch, Mộ Phi Vũ là thân phận bình thường của bọn anh, dùng để giao tiếp xã giao với mọi người."

"Ủa vậy anh dùng thân phận bí mật này làm gì?"

"Kiếm tiền."

"Hả, kiếm tiền? Kiếm tiền cũng cần dùng thân phận khác sao?" Cô kinh ngạc hỏi, càng lúc càng khó hiểu rồi.

Khi nãy có mỗi cái tên Hắc Minh đã làm cô khó hiểu, bây giờ còn xuất hiện thêm tên Cự Phong rồi Mộ Phi Vũ, làm chóng mặt quá!

Cự Phong vừa mặc quần áo vào, tiêu sai bước ra, bày ra bộ mặt lanh ngốc, nhưng giọng điệu rất êm ái từ tính nói: "Đương nhiên cần chứ, nếu dùng thân phận khác kiếm tiền, thì cả thần cũng không biết cả quỷ cũng không hay rồi."

Tạ Thiên Ngưng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai lịch lâm đứng đó, nhưng không hiểu vì sao, tự nhiên trong đầu cô lại nhớ đến lúc nãy anh ta chỉ mặc mỗi quần lót bước ra, vì vậy che miệng cười khích, "Hi hi".

Thật sự cô không biết nên nói chuyện với người này thế nào nữa, dù sao đây cũng là lần đầu gặp mặt nên cũng khá đặc biệt.

"Này, dù tốt hay xấu gì tôi cũng là mỹ nam anh tuấn, sao cô lại dám cười tôi chứ?" Thấy Tạ Thiên Ngưng không lộ vẻ háo sắc hay phản ứng kinh ngạc như anh tưởng, Cự Phong có chút thất vọng, khôi phục dáng vẻ bình thường, tức giận bất bình hỏi.

Bình thường, cô nào thấy anh đều chảy cả nước miếng, vậy mà chỉ mỗi mình cô lại dám ngây ngốc cười anh, thật sự hơi quá đáng đó.

"Ha ha " Tạ Thiên Ngưng vẫn ngu ngốc cười, căn bản không biết nên nói sao đây.

"Xem ra sức quyến rũ của tôi vẫn chưa cao, không thể mê hoặc tất cả phụ nữ, chắc phải cố gắng tăng cường huấn luyện mới được."

"."

Cự Phong cười châm chọc, bỗng nhiên trông anh vô cùng hoạt bát.

Phong Khải Trạch rất hài lòng với biểu hiện của Tạ Thiên Ngung, vì vậy

liền giễu cợt: "Phong, có lẽ cái danh hiệu sát gái của cậu sắp phải thay đổi rồi."

"Cậu xem nhẹ tôi quá đó? Dám cá với tôi không, trong vòng một tháng tôi chắc chắn sẽ cưa đổ được cô ấy."

"Cậu muốn chết?" Phong Khải Trạch hoàn toàn không cười nữa, mà tức giận cảnh cáo.

"Yên tâm, chỉ là đùa thôi. Tôi biết cô ấy là ai, cho dù tất cả phụ nữ trên thế giới này chết sạch, tôi cũng không dám chạm vào cô ấy. Tôi vẫn còn nhớ một đạo lý, đó là không được trêu ghẹo vợ của bạn."

"Nói giỡn cũng không được."

"Được được, không đùa nữa. Chơi với nhau hơn mười năm, tôi hiểu cậu quá mà. Người cậu quan tâm chính nhỏ táo này chử gì, người cho cậu động lực để sống cũng chính là cô ta, tôi làm sao dám chọc cô ta chử?. Tôi có nghiên cứu về phụ nữ, người phụ nữ đó như thế nào, tôi nhìn sơ qua là biết ngay. Xem ra quả táo của cậu cũng không tệ, tâm tư đơn thuần, hiền lành, có cá tính thẳng thắn nhưng rất cố chấp, chỉ cần cô ấy chấp nhận ai thì sẽ không dễ dàng thay đổi. Ủm, cô ấy thích hợp cưới về để làm vợ, không phải làm người tình, cưới vợ nên chọn như cô ấy là tốt nhất."

"."

Tạ Thiên Ngưng nghe đánh giá của Cự Phong, mặc dù có chút vui vẻ, nhưng cách nói chuyện của anh ta quá thẳng thắn, không tránh né thứ gì khiến cô rất xấu hổ.

Hai người đàn ông này toàn là kẻ quái dị.

-----oOo-----

Chương 147: Mưu quyền soái vị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch lấy được bảo đảm của Cự Phong, vẻ mặt mới không còn băng bó khó chịu như vừa rồi, nhưng gương mặt vẫn còn rất lạnh lěo,

không có nửa điểm tốt nào, nghiêm túc hỏi: "Cậu ngủ ngày à, ngủ giấc gì? Còn tràn truồng chạy đến, thật là mắt mờ?"

"Ông anh, lời này của anh nói xong thật sự là quá đả thương người rồi, ngày hôm qua tôi phải làm việc cả đêm trên máy vi tính, đang định hôm nay ngủ bù, ai biết anh lại mang khách không mời mà đến? Trước khi anh tới lại không gọi điện thoại cho tôi, nếu như anh gọi điện thoại, tôi nhất định sẽ ăn mặc long trọng đón tiếp anh." Cự Phong oán trách liên tiếp, chỉ là nhìn ra được, hắn đang giả bộ.

Nơi này là trụ sở bí mật của bọn họ, trừ hai người bọn họ ra, không có người nào có thể đến nơi này, bởi vì đi tới nơi này, cần thông qua tầng tầng lớp lớp cơ quan bảo vệ, chỉ cần tính sai một điểm, liền lén không nổi.

Nhưng hôm nay lại ngoại lệ, còn có thêm một người.

"Cậu làm việc suốt đêm sao, đã làm ra cái công hiến gì rồi?"

"Lại mua thêm được 10% cổ phần tập đoàn Hồng thị rồi, Phong thị đế quốc 5%. Hiện tại chúng ta đã thu được 30% cổ phần của tập đoàn Hồng thị, Phong thị đế quốc 35%. Chỉ là Phong Gia Vinh đã theo dõi Hắc Phong liên minh, nếu như muốn mua thêm 15% cổ phần của Phong thị đế quốc nữa, sợ rằng không dễ dàng." Cự Phong thu hồi bộ dạng cù bơ cù bất, vừa nói đến chính sự, liền nghiêm túc lại.

"Về Tập đoàn Hồng thị, có thể thu mua đến 50% cổ phần không?"

"Theo như tình hình trước mắt, thu mua cổ phần của tập đoàn Hồng thị có thể dễ dàng một chút, bởi vì Hồng Thiên Phương còn chưa nhận ra dấu hiệu bất thường, hơn nữa Hồng Thừa Chí gần đây gây điều tiếng không tốt, Hồng Thiên Phương bao che con lần áp người người tố cáo, chuyện của hai người này cũng hơi ảnh hưởng đến cổ phiếu của tập đoàn Hồng thị, cho nên có vài người muốn bán tháo."

Vừa nghe đến cái tên Hồng Thừa Chí này, trong mắt Phong Khải Trạch liền toát ra tức giận nồng đậm, tâm tình trở nên rất kích động, cắn răng nghiên lợi hỏi: "Chuyện tôi bảo cậu làm, đã làm đến đâu rồi?"

"Gần đây vẫn đang bận chuyện thu mua cổ phần, không cẩn thận quên, ha ha." Cự Phong ngượng ngùng cười, có chút chột dạ.

"Hai ngày sau, có thể làm xong chứ?"

"Được, tôi bảo đảm sau hai ngày sẽ để cho anh thấy một bức ảnh hài lòng."

"."

Tạ Thiên Ngưng chỉ ngây ngô ở bên cạnh, căn bản là không nghe rõ bọn họ đang nói cái gì, cũng không thể chen vào được, thật vất vả mới bắt được một cơ hội, lấy dũng khí hỏi ngược lại: "Này, các anh rốt cuộc đang nói chuyện gì vậy, cái gì tập đoàn Hồng thị, cổ phiếu Phong thị đế quốc, sao em một chút cũng không hiểu vậy?"

Cũng bởi vì không biết bọn họ đang nói cái gì, cho nên cô có cảm giác như mình là người ngoài cuộc.

Loại cảm giác mình là người ngoài cuộc, thật không tốt.

"Anh cùng Cự Phong thật ra chính là Hắc Phong liên minh, Hắc Minh, Cự Phong hai cái tên này tổ hợp mà thành. Mặc dù liên minh này cũng chỉ có hai người bạn anh, nhưng so với bất kỳ Xí Nghiệp lớn nào cũng lợi hại hơn. Bạn anh có rất nhiều cổ phần của các Công Ty lớn, hàng năm cổ tức (lãi cổ phần) cùng hoa hồng rất nhiều, đây chính là phương thức kiếm tiền của bạn anh. Nếu như anh mua thêm được 15% cổ phần của Phong thị đế quốc, vậy anh có thể trở thành cổ đông lớn nhất Phong thị đế quốc, đến lúc đó quyết sách của anh sẽ ảnh hưởng đến cả Hội Đồng Quản Trị, hiểu chưa?" Phong Khải Trạch thu hồi ánh mắt tức giận, mang theo mỉm cười, dịu dàng giải thích. (Vyyen: ai, ai...aizzz...aizzz)

"Không hiểu." Cô lắc đầu một cái, vẫn là không hiểu ra sao. (vyyen: ôi, ôi...trái tim của tôi...Đại ti, muội sắp tức chết rồi)

Cô không hiểu rõ về chuyện cổ phiếu - cổ phần lăm, nhất thời không tiêu hóa được vấn đề đó.

Cô không hiểu, anh cũng không hề nản, mà rất có kiên nhẫn tiếp tục giải thích cho cô: "Vậy để anh đổi lại phương thức nói, Phong Gia Vinh, cũng chính là ba anh, là Đống Sự Trưởng của Phong thị đế quốc, trong tay ông ấy nắm giữ quyền lực rất lớn, nếu như mà anh có 50% cổ phần của Phong thị đế quốc trở lên, vậy ông ấy gần như đều phải nghe lời của anh rồi, hiểu chưa?"

"Ý của anh là, anh ở đây mưu quyền soán vị." Tạ Thiên Ngưng trừng to mắt nhìn anh, kinh ngạc nói.

Cô hiểu thành như vậy, quả thật làm cho hai người đàn ông ở đây phải im lặng. Chỉ là cẩn thận suy nghĩ một chút cũng đúng, đây đúng là có chút dính líu đến mưu quyền soán vị.

Phong Khải Trạch hít một hơi thật sâu, để bình tĩnh lại, sau đó tâm bình khí hòa nói: "Nói mưu quyền soán vị không phải là quá khó nghe sao? Anh cũng không phải là tay không đạt được cổ phần, là do những người đó nguyện ý bán cho anh. Hơn nữa, anh đối với Phong thị đế quốc không có hứng thú." (vyyen: là muội thì muội đập cho cô này to đầu, 28t rồi mà...)

"Anh đã đối với Phong thị đế quốc không có hứng thú, vậy tại sao còn phải thu mua cổ phần?"

"Chỉ như vậy mới có thể thoát khỏi khống chế của Phong Gia Vinh, anh không muốn trở thành tượng gỗ của ông ta, mặc cho ông ta định đoạt. Ông ấy có thể khống chế thân phận của Phong Khải Trạch anh, nhưng khống chế được thân phận của Hắc Minh, một ngày kia ông ta đem anh làm phát bực rồi, anh liền để cho ông ta đẹp mắt?"

"Nói cách khác, chỉ cần anh có 50% cổ phần Phong thị đế quốc, vậy có thể không cần nghe lời nói của Phong Gia Vinh, đi cưới Hồng Thi Na nữa, có đúng hay không?" Cô hưng phấn hỏi, khói đá lớn trong lòng kia cuối cùng là buông xuống. (vyyen: muốn đập đầu vào gối quá...gối đâu rồi...bị mén đi lúc nãy rồi.)

Mặc dù cô vẫn luôn tự nói với mình phải dũng cảm đối mặt với con đường gian nan Bụi Gai về sau, nhưng phải đối mặt như thế nào, cô thật sự không biết phải làm sao.

Bây giờ nghe anh nói như vậy, cô dường như mất đi một chút lo lắng.

"Nếu em hiểu như vậy, cũng có thể."

"Con khỉ nhỏ, thật tốt quá, anh không phải cưới Hồng Thi Na nữa rồi, ha ha." Tạ Thiên Ngưng vô cùng hưng phấn, tại chỗ liền nhào tới trong ngực Phong Khải Trạch, ôm anh thật chặt, cười đến rất vui vẻ. (vyyen: ôi...ôi)

Chỉ cần anh không cưới Hồng Thi Na, muốn cô làm cái gì cũng được.

"Xem em vui vẻ kia, không phải anh vẫn luôn nói với em không cần lo lắng chuyện này sao?" Anh ngồi bất động, cung chìu vuốt sợi tóc mềm mại của cô.

Thấy cô hưng phấn như vậy, thật ra thì anh cũng rất vui, bởi vì cô đối với anh lệ thuộc cùng tin tưởng càng lúc càng lớn.

"Tại anh không nói cho em biết nguyên nhân cụ thể, chỉ bảo em không cần lo lắng, em không có làm được."

"Vậy bắt đầu từ bây giờ, em có làm được không?"

"Uhm." Cô nặng nề gật đầu trả lời, tiếp tục vùi vào trong ngực của anh không rời đi, không nhìn tại chỗ có người thứ ba tồn tại.

Cự Phong nhìn hai người này thân mật, đột nhiên thấy có một loại cảm giác hâm mộ. Mặc dù hắn săn vô số phụ nữ, nhưng lại chưa từng gặp được một người giống như Tạ Thiên Ngưng, loại phụ nữ này, không phải cho đàn ông khoái cảm tạm thời trên giường, mà là cả đời hạnh phúc vui vẻ.

Có lẽ phụ nữ chân chính chính là như vậy, mà loại phụ nữ này, có thể gặp mà không thể cầu. Nếu như cố ý đi tìm, không đưa tới cửa được, tất cả sẽ là đồ bỏ đi.

Tạ Thiên Ngưng ở trong ngực Phong Khải Trạch cọ xát một hồi, đột nhiên nhớ ra hiện trường còn có một người khác, vì vậy lập tức rời khỏi ngực của anh, có chút ngượng ngùng, đỏ mặt nói xin lỗi: "Ngại quá, để cho anh chê cười."

"Không sao, hai người đại khái có thể tiếp tục, coi như tôi không tồn tại là được." Cự Phong nói xong rất hài hước, vẻ mặt lạnh nhạt ngồi ở chỗ đó.

Dù vậy, Tạ Thiên Ngưng vẫn còn có chút ngượng ngùng, ngồi ngay ngắn lại, điều chỉnh mình một chút, rồi nói sang chuyện khác, nghi ngờ hỏi: "Mới vừa rồi thời điểm em đến, có chuyện gì xảy ra vậy?"

"A, là phát minh của anh, một loại còi báo động, trong căn phòng này có rất nhiều đồ vật cảm ứng khí phân biệt vân tay, ngoại trừ anh cùng Khải Trạch ra, bất cứ vân tay người nào chỉ cần chạm vào đồ đó trong nhà

cũng sẽ khởi động còi báo động. Em đã qua nơi này, vậy anh sẽ thu mẫu vân tay của em lại, như vậy em đừng phải bất kỳ vật gì còi báo động cũng sẽ không vang lên nữa."

"Trời ạ, đây cũng quá tiên tiến rồi. Đúng rồi, khẩu súng của anh vừa rồi, là thật hay giả?"

Cô lần đầu tiên bị người dùng súng chỉ vào, mới vừa rồi bởi vì thấy đàn ông trần truồng, cho nên chỉ mải kinh ngạc, quên mất sợ. Nay giờ nghĩ lại, trong lòng không khỏi có chút run rẩy.

"Đạn trong súng đó là kim tẩm thuốc mê, chỉ cần bị bán trúng, cả người lập tức trúng thuốc mê ngã xuống đất, nhưng sẽ không chảy máu - chết người."

"Các anh thật đúng là trâu bò, bội phục bội phục."

Cô thật sự rất phục, nhưng bởi vì có thể biết được người cảm thấy tự hào như vậy. Cô có thể nhìn ra được, hai người bọn họ đều không phải là nhân vật đơn giản. Cho tới nay cô đều hi vọng có công việc bình thường, vui vẻ qua hết mỗi một ngày, bởi vì cô biết mình không có đủ tư cách cùng năng lực, cho nên cũng không dám yêu cầu xa vời.

Nhưng hiện tại, coi như cô không muốn oanh oanh liệt liệt, chỉ sợ cũng không được rồi.

"Thiên Ngưng, nhớ, hôm nay em nhìn thấy gì, nghe được cái gì, tất cả đều không thể nói với bất kỳ ai, bao gồm cả Đinh Tiểu Nhiên cũng không thể nói, biết không?" Phong Khải Trạch nghiêm túc nhắc nhở cô, hi vọng cô có thể giữ bí mật về nơi này.

"Em hiểu rồi, anh hãy yên tâm đi, em sẽ không nói ra, em thè." Cô hiểu tầm quan trọng của chuyện này, nếu như tùy ý nói ra, chỉ sợ sẽ đưa tới cho bọn họ rất nhiều phiền toái.

Tất cả không thể nói.

"Phong Gia Vinh đã thu lại tất cả chi phiếu và thân phận Phong Khải Trạch của anh, mà anh lại không muốn làm cho thân phận của Hắc Minh bại lộ quá nhiều, cho nên anh định đem một khoản tiền gửi vào tài khoản của em, để em có thể sử dụng."

"Tùy anh thôi, em biết chuyện bọn anh đang làm khẳng định rất quan trọng, nếu như em có thể giúp được gì, anh cứ nói, em nhất định sẽ giúp anh."

Cô bây giờ đã biết Hắc Phong liên minh, thậm chí có một loại ý nghĩ muốn gia nhập với bọn họ, cho nên nhất định sẽ hết sức trợ giúp.

"Chuyện em cần làm, là thật ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, mỗi ngày giữ vững nụ cười vui vẻ nhất." Anh dùng tay nhẹ nhàng nắm cái mũi của cô, cung chìu đùa với cô.

"Mặc dù em bây giờ còn không biết mình có thể làm gì, nhưng em sẽ cố gắng học tập, chờ các anh phát hiện ra thành tích của em rồi hãy nói." Cô không hề nhục chí, như cũ nghĩ tới có thể gia nhập bọn họ.

Dù sao hiện tại cô cũng không có việc làm, tìm một chút chuyện để làm là cũng tốt.

"Thật là hết cách với em."

Hai người này lại đang liếc mắt đưa tình rồi, Cự Phong nhìn thấy trong lòng cũng ngứa ngáy, không nhịn được than thở nói: "Ai, hạnh phúc của đàn ông, chỉ sợ sẽ là như vậy thôi."

"."

Tạ Thiên Ngưng không để ý hắn, chợt nghĩ đến chuyện Hồng Thi Na, liền tựu tựu tiện hỏi một chút: "Con khỉ nhỏ, người bên ngoài ai cũng cho rằng hai nhà Phong Hồng đã kết thân, anh định để cho bọn họ tiếp tục chuẩn bị hôn lễ sao?"

Mặc dù cô biết anh sẽ không cưới Hồng Thi Na, nhưng chỉ cần nghĩ đến anh là chú rể trong hôn lễ đó, trong lòng cô liền không rõ cảm giác, còn có chút tức giận.

-----oOo-----

Chương 148: Vì cô mà sống

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quả thực, hiện giờ các truyền thông đều đăng các bài viết về chuyện kết hôn của hai nhà Phong Hồng, lại thêm Phong Gia Vinh có gắng ủng hộ, mọi người đều cho rằng lễ cưới này nhất định sẽ thành.

Nhưng lại có người nào đó nói, tất cả chỉ là một trò cười.

Phong Khải Trạch cầm ly rượu trên tay, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, trên mặt lộ ra nụ cười gian ác, dáng vẻ như chẳng có gì để nói: “Bạn họ thích tổ chức lễ cưới ảo tưởng thì cứ để họ làm, anh không có cách nào, chỉ cần anh không gật đầu, ai cũng đừng hòng bức anh xuất hiện trong hôn lễ. Đám cưới sẽ tiến hành đúng hạn giờ chót, trừ phi bạn họ tìm được người khác làm chú rể, bằng không lễ cưới này không thể tiến hành được đâu.”

“Anh cứ để mặc vậy sao?”

“Đúng, không cần tồn tại nhiều tâm tư cho chuyện này.”

“Vậy cũng tốt, cứ vậy đi, cuối cùng em cũng có thể yên tâm rồi.” Tạ Thiên Ngung lộ ra nụ cười hạnh phúc, không giống như trước kia cứ buồn lo vô cớ.

Chú từng nói, gia đình hào môn sâu như biển, hai người có thân phận khác nhau khi sống cạnh nhau, sẽ khó khăn nhiều hơn với người bình thường, vì vậy sẽ gặp phải muôn trùng trở ngại.

Nhưng xem ra, giữa bọn họ không hề bị ngăn cản về thân phận, lại càng không bị ảnh hưởng bởi đẳng cấp xã hội, gần như không đếm xỉa tới chỉ cần một người nào đó cam tâm tình nguyện thôi.

“Tạ tiểu thư, kỳ thực chị không cần phải nghĩ nhiều, từ khi quen với Khải Trạch, em biết trong lòng anh ta chỉ cất giữ một người, người kia chính là chị, nếu như không phải vì chị, anh ấy tuyệt đối không có thành tựu như hôm nay, chị hãy để mọi chuyện cho anh ấy đi.” Cự Phong không thể nhịn được liền nói vài lời khen ngợi người anh em của mình.

Ví dụ : nếu không phải luôn ở bên cạnh làm việc chung với nhau nhiều, anh tuyệt đối không tin có người đàn ông chung tình như vậy, có thể nói là sống chỉ vì một cô gái.

“Cậu Cự, cậu Mộ, cậu đã là bạn tốt của khỉ con, vậy không cần phải khách khí, gọi tôi là Thiên Ngung được rồi.” Lúc Tạ Thiên Ngung xưng tên Cự

Phong, có vẻ hơi gay go, dứt khoát gọi thảng ra hai cái đế khỏi phải sai.

“Cự Phong, Hắc Minh là cái tên chúng ta dùng vào việc riêng, ở bên ngoài cứ gọi thảng tên đi. Chị không cần khách khí như thế, gọi em là Phi Vũ được rồi, hoặc là Phong, bất quá tên “Phong” chỉ được gọi vào những thời điểm đặc biệt, chị hẳn đã hiểu rồi chứ?”

“Tôi hiểu rồi, tất cả mọi người đều là bạn bè, tôi đây cũng không cần khách sáo nữa, gọi cậu là Phi Vũ. Nhưng tôi có một việc không rõ, một người không phải chỉ có một chứng minh thư thôi sao, vậy thì thân phận Cự Phong cùng Hắc Minh làm sao có, chẳng lẽ hai người kia đã chết, nên mọi người lén dùng thân phận bọn họ à?”

Một người không thể có hai cái chứng minh thư, cô có thể khẳng định, bọn họ không dùng tên Phong Khải Trạch với Mộ Phi Vũ để kiếm tiền, mà dùng thân phận Hắc Minh và Cự Phong.

Nhưng nếu nói thân phận Hắc Minh và Cự Phong là giả, chắc không thể nào đến ngân hàng để tiến hành nhiều giao dịch, càng đừng nói đến chuyện kiếm tiền?

Phong Khải Trạch cười gian xảo, đặc ý nói: “Tất cả công lao này đều thuộc về Mộ Phi Vũ này, cậu ta là một thiên tài máy tính đó.”

“Thiên tài máy tính.” Tạ Thiên Ngưng kinh ngạc nhìn Cự Phong, rất khó có thể nghĩ ra đây chính là một thiên tài máy tính.

“Sao, không tin em là thiên tài máy tính sao?” Cự Phong thảng thừng đáp lại, lộ ra dáng vẻ oai phong.

“Tôi cho rằng thiên tài máy tính đều mang một cặp kiếng thật dày, đầu tóc rối tung, quần áo không chỉnh tề. Bởi tất cả thiên tài đều thích vùi đầu vào chuyện của mình, rất ít để ý đến sinh hoạt, nên trong sẽ rất ngờ nghênh u ám.”

“Thiên Ngưng đại tiểu thư à, theo như lời chị nói thì đó không phải là thiên tài, bọn họ chỉ là do trời cho chút thiên phú cần phải miệt mài khổ luyện, cho nên mới làm người kinh ngạc, mà cứ vùi đầu mãi như thế mới làm càng thêm điên loạn. Cái gọi thiên tài, thường thường có thể làm ra một số chuyện mà người thường không thể làm. Hắc Minh cùng Cự Phong này là hai thân phận có thực, tôi đã phá hệ thống quốc gia, khi vào được

bên trong đó đã gia tăng thêm hai người, để tạo ra hai cái chứng minh thư.”

“Hả, ngộ nhỡ bị tra ra, vậy thì chuyện của mọi người chẳng phải đều hỏng hết rồi sao?”

Chuyện này không phải đùa, dù sao cũng là giả, nếu một ngày nào đó mà bị phát hiện, chẳng khác nào ngày tận thế rồi.

“Yên tâm, cho dù có người tra ra cũng tra không được nguyên nhân nào cả, bởi tài liệu từ nhỏ đến lớn trong thân phận giả của hai chúng ta đều là sự thật, cho nên chỉ cần chúng ta không làm chuyện gì phạm pháp, sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

“.....”

Tạ Thiên Ngưng vẫn không yên tâm, vì thế lo lắng nhìn Phong Khải Trạch, lo lắng hỏi: “ Khi con, thật sự không có vấn đề gì chứ?”

“Chỉ cần em đừng đi đâu cũng khai ra, thì không vấn đề gì hết.” Phong Khải Trạch hóm hỉnh đáp.

“Em không phải đang đùa giỡn, em thật sự nghiêm túc hỏi anh đó?”

“Anh cũng không phải đang đùa, thật sự trả lời nghiêm túc vấn đề của em mà. Em quả là rất ngốc, không cần chuyện gì cũng cứ nghĩ đến điều xấu có được không? Từ giờ trở đi, giữ chúng ta không còn bí mật gì nữa, về sau tìm không được anh thì cứ đến chỗ này, đợi lát nữa để Cự Phong lấy dấu vân tay cho em, bất quá em phải nhớ kỹ, không phải tình huống đặc biệt, đừng đến nơi đây.”

“Trước mắt chị cứ đi dạo, tìm hiểu cảnh vật chung quanh đây, tôi đi làm nhiệm vụ của chủ nhà, điều chỉnh lại một số thiết bị , để có thể nhập dấu vân tay của chị vào.”

“Cảm ơn!”

Cự phong cố tình đi ra, cho bọn họ có một không gian riêng.

Tạ Thiên Ngưng cũng không rảnh rỗi, giống như lão Lưu vào thăm đại quan viên, nhìn khắp chung quanh, thấy cái gì đẹp đều nhịn không nổi liền cúi giơ tay sờ mó, cho dù phát sinh tiếng báo động, cô cũng không sợ hãi.

“Không cho phép nhúc nhích, bằng không anh gõ nổ tung đầu của em đó.”

“Giơ hai tay lên, mau đi.”

“Có người ngoài xâm nhập, có người ngoài xâm nhập.”

Buồn cười khi nghe âm báo động khôi hài, nghe được tiếng cô cười, nhưng không để ý, tiếp tục quan sát, nhìn ra ngoài cửa sổ cực lớn thấy có một hồ bơi ngoài trời, vì thế bèn đi qua, tán thưởng nói: “Oa, cái hồ bơi này thật sự quá lớn, thật là đẹp a!”

Phong Khải Trạch ngồi bất động ở đại sảnh, chẳng qua chỉ lặng lẽ nhìn cô, để cho cô tự mình thưởng thức, tự mình chơi đùa.

Chỉ cần có thể nhìn thấy cô cười, anh đã thấy mãn nguyện, những chuyện còn lại, anh không cần quan tâm đến, nào là Phong Thị đế quốc, tập đoàn Hồng Thị, hay Ôn Gia, Tạ Gia, anh chỉ cần một người tất cả đều có thể bỏ hết.

Anh có thể giành được trái tim mỹ nhân, cũng nên cảm kích một người, đó là Tạ Minh San, nếu không phải cô ta không từ thủ đoạn mà cướp đi Ôn Thiếu Hoa, bằng không anh khó mà đoạt lại Tạ Thiên Ngưng. Như lời Cự Phong nói, Thiên Ngưng đúng là nữ nhân có chấp, chỉ cần nhận định một cái gì đó sẽ khó mà thay đổi được, nếu không phải Ôn Thiếu Hoa phản bội và bỏ rơi cô, thì nhất định sẽ cự tuyệt anh.

Dù cho như thế, anh vẫn thực sự chán ghét Tạ Minh San, nếu như không phải cô muôn đoạt lấy Ôn Thiếu Hoa, át hẳn anh phải buông cô ra, chứ không thể nào giành được giai nhân về mình rồi.

Dù sao cuộc sống hiện giờ của cô gái này không khá lắm, hay là không đáng giá gì.

Tạ Minh San vì không còn mặt mũi nên trở về nhà của mình, hai ngày nay cứ lẩn trốn không dám đi đâu, hay liên hệ bất cứ kẻ nào cả.

Lúc trước gả cho Ôn Thiếu Hoa, lúc làm cô chủ *** ở Ôn Gia, đúng thực là nở mặt trước đám bạn bè. Hiện giờ ai cũng đều biết cô cùng Ôn Thiếu Hoa đã ly hôn, thân thế hào môn *** đều cũng mất đi hết, những người đó nhất định đang cười nhạo sau lưng, còn nói ra một số lời hết sức khó nghe.

Cứ tưởng sau khi gả cho Ôn Thiếu Hoa có thể thuận lợi hưởng phú quý, cả đời hạnh phúc, ai ngờ chưa đến một tháng thì hôn nhân của họ liền kết thúc.

Hôn nhân, thực sự không phải là thứ bảo hộ hạnh phúc suốt cuộc đời.

“Đáng ghét.” Tạ Minh San ôm cái gối, ngồi ở trên giường ngắn người, nhớ lại tất cả mọi chuyện trong đầu liền tức giận, liền trút hết cơn phẫn nộ vào cái gối mà ném.

Vừa lúc Ninh Nghiên đi đến, thấy hành động đập gối, thở dài một hơi, buồn bã khuyên nhủ: “Minh San, con trốn ở nhà đã hai ngày rồi, trốn vậy cũng không phải cách, chỉ bằng con hãy về xin lỗi với Ôn Gia, có lẽ còn có thể xoay chuyển mọi chuyện. Làm người đôi khi nên học kiên nhẫn một chút, chịu đựng chút thiệt nhỏ, như thế mới không phải chịu nhiều đau khổ”.

“Loạn đến mức này rồi, biểu con về chịu lỗi à? Con mà đi nhận lỗi, thì mọi người Ôn Gia đều sẽ chĩa mũi nhọn vào con, mà Ôn Thiếu Hoa cũng không yêu con, trở về có ích lợi gì? Hơn nữa, Ôn Thị sắp phá sản rồi, giờ Ôn Gia đang rầu rĩ về nợ nần, con mà về chắc phải giúp họ trả nợ, vậy về để làm gì?” Tạ Minh San tức giận rống to, oán hận trong lòng không những không giảm, trái lại còn tăng.

“Minh San, con cũng biết, mẹ và ba của con đã li hôn, giờ trong nhà căn bản không kiểm ra tiền, nếu như hai chúng ta đều ở nhà, chẳng lẽ nhịn đói sao?” Trong lòng Ninh Nghiên không được tốt, nhưng vẫn cực lực kiềm chế.

Hiện giờ bà rất hối hận li hôn với Tạ Chánh Phong, sau khi ly dị bà chỉ có căn nhà này, cái gì cũng không có, cuộc sống sau này thực không biết phải sống sao đây!

“Chuyện li hôn là của hai người, đâu có liên quan gì đến con chứ?”

“Con, sao con có thể nói như vậy? Nếu nhưng không phải con lấy quần áo của ba con cắt nát, ông đâu đau khổ đến mức muốn muốn đi tự tử chứ? Nếu ông ta không đi tự sát, mẹ cũng sẽ không cùng ông ấy gây đến li hôn, cũng sẽ không đi bước đường ngày hôm nay này.”

“Ý của mẹ là, mẹ không có chút trách nhiệm sao, tất cả đều do con, là do

con làm hại hai vợ chồng mẹ li hôn à?" Tạ Minh San lạnh giặng chất vấn, trong mắt ngoại trừ lửa giận, những thứ khác đều không có.

Thế giới của cô giờ toàn bộ đều hỗn loạn, rốt cuộc là lỗi do ai, thế giới của cô loạn thành như vậy chứ?

"Mẹ, mẹ __" Ninh Nghiên không phản bác được, biết rõ chuyện kia cũng có do mình sai, nhưng do cô quá mực kích động nên mới cùng Tạ Chánh Phong ly hôn, không thể nào đổ hết tội vào con gái được.

Bây giờ Tạ Chánh Phong ở đâu bọn họ cũng không biết, ngay cả di động ông cũng đã đổi số, muốn tìm ông thật sự rất khó.

Sớm biết trước thì cô sẽ không quá kích động mà nói ly hôn, hiện tại có hối hận cũng không kịp rồi!

Tạ Minh San trầm mặc một hồi, nhìn đồng hồ trên bàn, lạnh lùng nói ra: "Mẹ, đã giữa trưa 12 giờ rồi, sao còn chưa có cơm nữa? Con đói."

"Trong nhà căn bản không còn đồ ăn, làm sao có cơm? Gạo cũng không còn, cả dầu lửa cũng không còn." Ninh Nghiên tức giận đáp, bản thân cũng đói rã rời.

"Không còn đồ ăn sao mẹ không đi mua chứ?"

"Không có tiền sao mua đồ ăn? Mẹ không có việc làm, không có nguồn lợi phát sinh, sau khi cùng ba con ly hôn, ngoại trừ ngôi nhà này, cái gì cũng không có, chẳng lẽ muốn đem cầm ngôi nhà đi sao?"

"....."

Tạ Minh San không nói thêm nữa, tiếp tục trầm mặc, trong mắt vừa phẫn nộ lại càng thêm không cam lòng. Cô không dễ dàng chấp nhận số phận, tuyệt đối sẽ không.

Ninh Nghiên cũng im lặng, rất lâu sau đó thở ra một hơi thật mạnh, bất đắc dĩ nói: "Mẹ định đi tìm ba của con, thử cầu xin ông ấy tha lỗi, có lẽ có thể thay đổi tình trạng bây giờ của chúng ta, có lẽ đây là biện pháp duy nhất."

"Mẹ biết ba ở đâu sao? Làm không tốt ông ấy sẽ rời khỏi thành phố này mà đến nơi khác đó?"

“Ba con nhất định đang ở cùng Tạ Thiên Ngưng, chỉ cần tìm được Tạ Thiên Ngưng, thì nhất định có thể tìm được ba con. Minh San, đừng phát hỏa nữa, giữ vững tinh thần, hạnh phúc cần dựa vào liều lĩnh và tranh giành cho tới cùng, không phải dựa vào cơn giận, cho dù con ở đây tức chết, hạnh phúc cũng không đến? Còn hơn ở chỗ này tức giận, chẳng bằng bắt đầu lần nữa, tìm người đàn ông nào đó tốt hơn Ôn Thiếu Hoa 1000 lần, con cần gì phải hi sinh cả đời vì nó chứ? Hơn nữa Ôn Thị cũng sắp phá sản, con đi theo nó, khẳng định không có ngày yên ổn, chẳng bằng sớm rời khỏi, tìm tình một hạnh phúc mới.” Ninh Nghiên ngồi vào trên giường, hảo hảo khuyên nhủ con gái mình, hi vọng cô có thể phán đầu thêm một lần nữa.

“Bắt đầu lần nữa?” Tạ Minh San có hơi tỉnh ngộ, trong lòng lại có lại ý chí chiến đấu.

Mẹ nói đúng, cô không còn tức giận, thay vào đó chỉ bằng bắt đầu lại lần nữa, tìm một người đàn ông khác còn tốt hơn cả Ôn Thiếu Hoa.

“Đúng phải bắt đầu lại lần nữa. Thế nhưng trước hết, con phải đem ba con trở về, bằng không chuyện sinh hoạt của hai mẹ con chúng ta phải làm sao, trừ phi con đi ra ngoài tìm việc làm thôi?”

Vừa nghe đến làm việc, Tạ Minh San cảm thấy bắt đầu kích động, rõ ràng không đồng ý: “Nếu như đi làm, con còn có thời gian nào đâu đi câu con rể vàng ẹ?”

Từ khi tốt nghiệp đại học đến bây giờ, cô chưa từng bước vào xã hội để làm việc, tưởng tượng đến mỗi ngày phải đi làm theo thời gian cố định, còn bị người quản chế, cô liền chịu không nổi.

Lúc trước cô đã không thích bị người khác ràng buộc, khi thấy kém hơn người ta một bậc, nên không đi tìm việc làm, mà trực tiếp đi lấy chồng.

“Cả bụng trống rỗng vì đói, vậy sao con có thể câu rể vàng đây?”

“Con _____”

“Minh San, nghe mẹ nói, trước hết hãy đi tìm việc làm ổn định, rồi nghĩ xem về sau nên đi con đường thế nào có được không? Con hãy nghĩ theo một góc độ khác đi, vào công ty lớn, mới có cơ hội gặp được nhân vật lớn chứ, nếu gặp được người vừa ý, thì nắm bắt ngay thời cơ chẳng phải tốt

hơn sao?”

“...”

Tạ Minh San lại bị Ninh Nghiên lừa dối càng bộc phát mạnh tinh thần chiến đấu, đột nhiên nghĩ đến chuyện muôn tìm việc làm, vì vậy xuống giường chạy đến trước máy tính, lục lọi công ty lớn có thực lực, để tìm ra đúng mục tiêu hạ thủ.

Công ty lớn nhất là Phong Thị đế quốc, tiếp theo là tập đoàn Hồng Thị.

Nhin hai công ty lớn này, cô đã không thể tìm ra cái nào khác, bởi vì các công ty khác không thể nào lọt vào trong mắt của cô.

“Mẹ, con không phải đã từng nói qua, cậu ám Hồng Thùa Chí của tập đoàn Hồng Thị đến bây giờ cũng chưa có người yêu sao?”

“Ư, chẳng quá tập đoàn Hồng Thị ở nơi khác, nghe nói nhân viên ở đó yêu cầu rất cao, muốn vào trong đó làm việc cần phải có tài thực sự, hoặc là đằng sau có hậu thuẫn mạnh. Không phải mẹ xem thường con, cẩn bản khi học đại học con lại chẳng học được gì, cho nên không có bản lĩnh, mà hậu thuẫn lại càng không có, muốn vào tập đoàn Hồng Thị kia e là khó hơn lên trời đó.”

“Nếu dễ dàng vào theo như lời nói, thì không phải là tập đoàn Hồng Thị rồi. Mẹ, con quyết định, mục tiêu chính là Hồng Thùa Chí.”

Cô muốn dùng hết tất cả biện pháp để tiếp cận Hồng Thùa Chí, chỉ cần lấy được thiện cảm của hắn ta, sau đó gả cho hắn làm đại thiếu phu nhân của Hồng Gia. Cảnh tượng được làm đại thiếu phu nhân của Hồng Gia còn tốt hơn cả chức đại thiếu phu nhân của Ôn Gia, dám chắc có thể đòi lại chuyện mất mặt ngày hôm nay của cô rồi.

“Minh San, vấn đề cấp bách nhất hiện giờ là sự sinh tồn của chúng ta, cả thức ăn cũng mua không nổi, thì làm sao có thể lo tới chuyện khác chứ? Cho nên hãy đi tìm Tạ Thiên Ngung và ba của con đi, chờ cuộc sống ổn định rồi hãy nghĩ đến chuyện khác.” Ninh Nghiên rầu rĩ nói, dù gì cũng phải lo cho chuyện này trước.

Tạ Minh San suy nghĩ một chút, nhìn thấy trên ngón áp út của mình vẫn còn đeo chiếc nhẫn kim cương kết hôn, vì vậy liền đem tháo nó xuống,

đưa : “Mẹ, khi đã làm gì thì cũng không thể hối hận quay đầu lại nữa, huống chi nếu giờ mẹ đi tìm ba, ông cũng sẽ không như trước kia lo lắng cho chúng ta đâu. Mẹ đem chiếc nhẫn này đi bán đi, ít nhất cũng đủ cho chúng ta dùng tạm trong một thời gian.”

“Đây chính là nhẫn cưới của con, đem đi bán e không tốt lắm đâu?”

“Con và Ôn Thiếu Hoa đã ly dị rồi, nhẫn này giữ lại cũng không dùng được, cầm đi bán để giải quyết nhu cầu cấp bách.”

Ninh Nghiên suy nghĩ một chút, cuối cùng không chút do dự, đi qua cầm lấy chiếc nhẫn.

Không nghĩ tới mẹ con hai bà phải rời vào thảm cảnh đem đồ đạc đi bán chứ? Ngày hôm đó đã mất đi trụ cột của nhà rồi sao?

“Minh San, kỳ thực mẹ muôn con đi tìm ba trở về, trong nhà thiếu mất trụ cột, sẽ không còn giống là nhà nữa.”

“Mẹ muôn đem ba trở về, thì đầu tiên phải đụng mặt Tạ Thiên Ngưng, phải ăn nói khùm núm với ả. Tạ Minh San con đời này sẽ không chịu cuối đầu trước Tạ Thiên ngưng đâu, hù.” Chết vì tự ái, thì Tạ Minh San cũng không chấp nhận mình thua cuộc.

“Vậy_____”

“Mẹ, chúng ta sở dĩ lưu lạc đến tình cảnh này, đều do Tạ Thiên ngưng làm hại, nếu không phải cô ta đi đầu cũng chống đối con, người Ôn Gia sao có thể ghét con đến vậy? Nếu người Ôn Gia không ghét bỏ con, thì con sẽ không phải vì thiếu tiền mà đi trộm dây chuyền cùng đồng hồ đeo tay thì không náo loạn đến như vậy. Tất cả mọi việc này đều do Tạ Thiên Ngưng gây ra, con không muôn cùng ả ta có bất cứ liên quan nào. Cô ta đã biết rõ con với Thiếu Hoa đã kết hôn, thế mà cứ đến quấy nhiễu tâm trí của Thiếu Hoa, làm hại hôn nhân mỹ mãn của con, con nhất định sẽ không tha thứ cho ả. Nếu thật sự con có thể gả vào trong Hồng Gia, con nhất định sẽ lợi dụng tập đoàn thế lực Hồng thị, ra sức báo thù ả.”

Ninh Nghiên nhìn thấy con gái mình nói chuyện đầy hận ý vậy, trong lòng có chút hoảng sợ, vì lo cho tiền đồ của cô, đành ra sức khuyên nhủ cô:

“Minh San, đừng nghĩ đến Tạ Thiên Ngưng, hiện tại con bé đã đi theo người đàn ông khác rồi, từ nay về sau không còn liên quan gì đến chúng ta

nữa.”

“Nói đến người đàn ông kia còn càng tức giận. Cho dù mặc hàng hiệu, lái xe hiệu hay là kẻ có tiền thì đã sao? Hừ, cũng không soi gương xem đức hạnh bản thân mình đi, nghĩ một chút cũng biết rõ chiếc xe nổi tiếng kia là bỏ tiền ra thuê, quần áo cũng thế thôi. Ghê tởm hơn là Tạ Thiên Ngưng cư nhiên có thể tìm hiểu người đàn ông đến hạ nhục con, ở trong hôn lễ khiến con mất hết mặt mũi, sau đó còn quần lấy, con thật sự rất hận! Nếu như cô ta không xuất hiện, thì bây giờ con vẫn là vợ của Thiếu Hoa, là thiếu phu nhân của Ôn Gia. Mẹ, làm hại chúng ta đi đến bước đường này cũng là do Tạ Thiên Ngưng hết.”

Tạ Minh San căn bản không thể kiềm chế oán thù trong lòng mình, chỉ cần nghĩ đến Tạ Thiên Ngưng đã làm với cô, lại càng nỗi nóng hơn.

Cô không chịu đựng và quên đi những chuyện mà Tạ Thiên Ngưng đã làm với cô.

Ninh Nghiên biết không thể khuyên cô được, buộc lòng im lặng. Nhớ đến những chuyện phát sinh gần đây, tất cả các việc đều có liên quan đến cô thì trong lòng thực sự rất giận Tạ Thiên Ngưng.

Con bé đó, quả thực rất đáng hận.

Lúc này Tạ Thiên Ngưng đang ăn cơm trưa với Phong Khải Trạch, hoàn toàn không biết chuyện hai mẹ con kia hận cô đến thấu xương, mà cô cũng chẳng hề quan tâm đến chuyện bọn họ.

Từ khi biết hết toàn bộ mọi chuyện, tình cảm của cô với khỉ nhỏ rất nồng thắm, bởi vì bây giờ bọn họ không còn che giấu bất cứ chuyện gì cả.

“em cười ngốc gì thế?” Phong Khải Trạch vừa gấp thức ăn, vừa nhìn vừa đúc cho cô ăn.

“Em đâu có cười ngốc đâu, em đang cười hạnh phúc mà. Không phải anh nói thích nhìn thấy em cười vui vẻ sao, cho nên đó là lí do vì sao mỗi ngày em đều cười cho anh nhìn.” Cô vừa ăn vừa cười trả lời, do đã quen sống gần nhau nên không còn thấy xấu hổ hay ngượng ngùng nữa.

“Cô bé ngốc này, ăn gì đi chứ.”

“Được. Khi nhỏ, sau khi ăn cơm trưa xong anh có thể theo em đi gặp chú một chút không, đã lâu rồi không gặp chú, không biết chú giờ thế nào rồi?”

“Không thành vấn đề, dù sao hôm nay cũng không có việc gì, anh sẽ đi cùng em.”

“Cám ơn!”

Tạ Thiên Ngưng bằng lòng với câu trả lời, tiếp tục ăn cơm ngon lành.

Lúc này thím Chu đi đến, cung kính nói: “Ông chủ, bà chủ, bên ngoài có một người nói muốn gặp hai người.”

“Người nào?” Phong Khải Trạch lạnh lùng hỏi, trong lòng đã định sẽ không gặp người này.

“Bà ấy nói bà là mẹ của ông chủ.”

“....”

Tạ Thiên Ngưng vừa nghe đến thân phận này, liền không muốn ăn nữa, trong lòng tràn đầy căng thẳng, liền hỏi: “Khi con, anh không phải nói mẹ anh đã qua đời rồi sao, làm sao có thể?”

“Người đến là Đới Phương Dung, cũng là vợ của Phong Gia Vinh, nhưng chẳng phải là mẹ của anh.” Phong Khải Trạch lạnh nhạt giải thích, sau đó ra lệnh cho thím Chu ở bên cạnh: “Dì đi nói lại với bà ấy, hôm nay tôi không muốn tiếp khách.”

“Vâng.”

Thím Chu dựa theo mệnh lệnh tính đi làm theo, nhưng lại bị Tạ Thiên Ngưng kêu lại: “Đợi một chút. Khi con, dù sao sớm muộn chúng ta cũng phải gặp nhau, bác ấy đã chủ động đến đây, vậy thì cứ đi gặp một lần đi. Nếu như không gặp, chẳng phải chúng ta rất bất lịch sự sao, dù thế nào thì bọn họ cũng là trưởng bối, và lại đã tự mình đến nhà, thì cũng nên gặp mặt nhau đi.”

“Kỳ thực bà ấy đối xử với anh cũng không tệ, luôn vì anh mà đôi khi không ngại cãi vã với Phong Gia Vinh. Được, đi gặp bà ấy, xem bà tới để làm gì?”

“Dạ, ông chủ.”

Thím Chu liền hiểu, vì thế bèn đi dẫn Đói Phương Dung vào.

-----oOo-----

Chương 149: Không cần ai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy rằng Đói Phương Dung không phải mẹ sinh ra Phong Khải Trạch, nhưng nói thế nào và cũng là vợ của Phong Gia Vinh, theo ký cũng như là mẹ chồng, là bậc trưởng bối.

Tạ Thiên Ngưng nghĩ đến chuyện gấp ba mẹ chồng, trong lòng cực kỳ hồi hộp, dù sao vấn đề quan hệ giữa con dâu và mẹ chồng trên xã hội thường hay đề cập, rất nhiều vợ ch

“Khi con, em có hơi khẩn trương, mẹ anh có phải không thích em không?”
Cô lo lắng hỏi, cả trái tim giống như nửa vò cù lơ lửng mãi giữa không trung.

“Bà ấy thích hay không cũng chẳng sao, anh thích là được rồi, hơn nữa bà ấy không phải mẹ anh, em không cần phải suy nghĩ quá nhiều.” Phong Khải Trạch lạnh lùng đáp, hoàn toàn diệt trừ hết vấn đề ở trong lòng.

Tuy rằng cho tới nay Đói Phương Dung đều đối với anh không xấu, nhưng cũng không có nghĩa là anh sẽ nghe theo lời bà gì cả, chỉ cần không liên quan tới chuyện Phong Gia Vinh, tất cả mọi thứ anh sẽ không xen vào.

“Bác ấy tuy rằng không phải mẹ ruột của anh, nhưng dù sao cũng là vợ của ba anh, theo vai vế mà nói cũng được xem như mẹ của anh, sau này bác ấy cũng là mẹ chồng em.”

“Ngay cả ba anh còn không nhận, chẳng lẽ phải nhận bà ấy sao? Giả mà mẹ chồng, em cứ xem bà ấy như không khí là được rồi.”

“Này_____”

Tạ Thiên Ngưng còn muốn nói gì đó, nhưng thấy thím Chu đưa người vào,

liền đem lời nói nuốt trở lại, đứng lên, lễ phép chào hỏi: “Bác gái, bác khỏe chứ, mời bác ngồi.”

Đói Phương Dung có hơi khẩn trương, sau khi thoảng nhìn qua Phong Khải Trạch, mới lộ ra dáng vẻ cứng ngắc, đáp lại nói: “Cám ơn.”

Ba người ngồi ở trong đại sảnh, không ai mở miệng nói, bầu không khí cực kỳ đông cứng.

Tạ Thiên Ngưng nhìn một chút, cảm thấy không khí nặng nề như vậy cũng không phải cách, bèn chủ động tìm chuyện để nói: “Bác gái, người thích uống gì, con đi lấy cho người.”

“Không cần, bác ngồi một chút là đi ngay, không cần phải phiền phức như vậy.” Đói Phương Dung dịu dàng khước từ, còn về tính tình của Tạ Thiên Ngưng làm người ta thấy rất hài lòng.

Một người không phải xuất phát từ danh môn thế gia, nhưng khí chất cao quý tao nhã như vậy, thật sự hiếm có. So với Hồng Thi Na, có vài phần thuần khiết hiểu lý lẽ hơn, nhưng lại thiếu đi chút đáng vẻ nhu nhược yếu ớt, cả người có vẻ cực kỳ hiền lành làm người ta có một cảm giác thân thiết.

Phong Khải Trạch vẫn luôn im lặng không nói, biểu tình cẳng thảng giống như tấm ván gỗ, đột nhiên lạnh lùng chất vấn: “Sao dì tìm được nơi này, mà dì tới đây để làm gì?”

Đói Phương Dung nghe thấy giọng điệu lạnh lùng chất vấn, trong lòng càng thêm khẩn trương, hít một hơi, sau một lúc mới mềm mỏng trả lời: “Muốn tìm được nơi này cũng không phải việc khó, hôm nay dì là do tự dì đến, ba con cũng không biết.”

“Đoán chừng không bao lâu nữa, ông ấy cũng sẽ biết tôi ở chỗ này thôi? Không có gì, biết thì biết, dù sao cũng không có gì đáng ngại. Nói đi, hôm nay dì đến chỗ tôi để làm gì?”

Tạ Thiên Ngưng có chút bất mãn với thái độ này của Phong Khải Trạch, không vui trọn mắt nhìn anh, dùng ánh mắt để ra hiệu cho anh. Nhưng mà vô dụng, anh cứ xem như không thấy.

Đói Phương Dung cũng không hề tức giận thái độ của Phong Khải Trạch

đối xử với bà, từ trong túi xách đưa ra xấp tiền tệ có giá trị lớn, đặt ở trên mặt bàn, “Khải Trạch, ba con đã đóng băng tất cả chi phiếu của con, dì đến cho con một ít tiền, để con không phải sống quá cực khổ.”

“Tôi không cần cứ lấy về đi, gì của Phong Thị đế quốc, tôi đều không cần.”

“Đừng tùy hứng nữa có được không? Tình cảnh bây giờ đã thật sự rất khác, ba con sẽ không dừng lại chuyện bắt con cưới Hồng Thi Na đâu, nếu như con không thỏa hiệp, vậy thì ông ấy sẽ đóng cứng toàn bộ chi phiếu của con, để con ở bên ngoài gặp khó khăn, hơn nữa ông ta đã ra mệnh lệnh, không cho bất cứ ai giúp con. Những số tiền này con cứ cầm đi, qua một thời gian dì lại đến đưa một ít, chờ chuyện này giải quyết xong hãy bàn tính lại.”

Tạ Thiên Ngưng thấy được vẻ đôn hậu của người mẹ thương con trong ánh mắt Đói Phương Dung, chẳng lẽ cô hoa mắt sao?

Cô không có hoa mắt, thật sự là tình thương của người mẹ, khi còn nhỏ mẹ cũng yêu thương cô y như vậy. Phong Khải Trạch chẳng phải con ruột của Đói Phương Dung, vậy tại sao bà ấy lại có biểu hiện như vậy?

Người phụ nữ này thật sự rất kì lạ.

Phong Khải Trạch thoảng nhìn qua tiền đế trên bàn, cười khinh thường, lạnh lùng nói: “Bắt đầu từ khi mười tám tuổi, tôi không dùng một đồng nào của Phong Gia, dì cho rằng lão Phong kia đóng băng chi phiếu của tôi thì có thể bắt tôi nhượng bộ sao? Phong Khải Trạch tôi không phải người dễ dàng đối phó. Số tiền này dì hãy đem về đi, sau này cũng không cần đem tiền đến làm gì, chỉ cần dì không đến làm phiền tôi là được rồi.”

“Vậy con định xài tiền của anh? Con không có việc làm, không có nguồn kinh tế, những năm tới phải sống làm sao?” Đói Phương Dung có chút kinh ngạc, nghĩ không ra được chuyện này.

“Việc này không cần dì phải lo nhiều, dù sao tôi cũng không xài tiền của Phong Gia, hãy cầm về đi. Bây giờ nếu dì không cầm số tiền này đi, tôi đem nó đi đốt.”

“Khải Trạch, dì biết con luôn không thích dì, bất kể dì có cố gắng cách mấy, cũng không thể thay thế vị trí của mẹ con trong lòng con, nhưng dì

cũng không có nghĩ tới muốn thay vị trí đó. Tuy rằng con luôn đối xử lạnh lùng vớidì, nhưng mà dì cũng không hề tức giận, dì chỉ muốn làm những chuyện mà chính mình muốn làm. Số tiền này dì không cho con, mà dì cho cô gái của con.” Đói Phương Dung đem tiền để trước mặt Tạ Thiên Ngưng, cười tủm tỉm ôn nhu nói: “Con là Thiên Ngưng có phải không, số tiền này con hãy cầm lấy, xem như là quà gấp mắt của dì cho con. Tuy rằng chúng ta mới vừa gặp, nhưng không biết vì sao lại cảm thấy thật sự hài lòng với con.”

Tạ Thiên Ngưng rất vui được nhiều người thương nhưng cũng vừa lo lắng, vội vã cự tuyệt: “Bác gái, tiền này con không cần, người vẫn cầm lại đi có được không?”

Cô không thiếu tiền bạc, hơn nữa cô biết khi con không hề thiếu tiền, cho dù có thiếu thiền cô cũng không lấy khoản tiền này. Khi không liền tiền này, trong lòng sẽ rất khó chịu, thậm chí sau này sẽ ảnh hưởng đến công việc, cho nên cô kiên quyết không lấy.

“Lấy đi, hai đứa cần phải chi tiêu nhiều trong sinh hoạt, xem như đây là chút thành ý của bác.” Đói Phương Dung không đồng ý lấy tiền lại, vẫn cứ muốn Tạ Thiên Ngưng nhận lấy.

Nhưng Tạ Thiên Ngưng đã quyết không cầm, thì sẽ không thay đổi ý định: “Bác gái, con thật vui vì người suy nghĩ cho chúng con như vậy, nhưng mà số tiền này con thực sự không thể lấy, cũng không cần lấy. Còn cuộc sống của chúng con thì bác cứ yên tâm, không có vấn đề gì đâu.”

Cô không phải là người hám lợi, cho nên chưa bao giờ tin trên thế giới này bữa cơm miễn phí, bất cứ gì cũng có nhân quả, khoản tiền này không phải tự nhiên khi không rơi vào trong tay cô.

Nếu như cô nhận khoản tiền này, sắp xếp không ổn thì trong tương lai số tiền này sẽ đem đến cho cô phiền toái rất lớn.

Không thể lấy, tuyệt đối không thể lấy.

Đói Phương Dung có chút khó xử, muốn cho bọn họ tiền, nhưng chúng vẫn cứ không lấy, rơi vào đường cùng đành van xin nói: “Thiên Ngưng, con hãy nhận lấy số tiền này đi, xem như bác mướn con chăm sóc cho Khải Trạch, có được không?”

“Chăm sóc cho anh ấy là chuyện con phải làm, nếu như nhận tiền của bác để lo cho anh ấy, vậy tình cảm giữa chúng con sẽ pha lẫn với những nhân tố khác rồi. Mà loại tình cảm này rất dễ dàng bị ảnh hưởng và thường sẽ dẫn đến tan vỡ. Bác gái, con biết bác vì lo nghĩ cho Khải Trạch, chẳng qua bác thật sự không cần quá lo lắng, con sẽ cố gắng chăm sóc cho anh ấy, số tiền này bác cứ lấy về đi, con thật không cần dùng.” Tạ Thiên Ngưng cầm số tiền trên bàn, nhét vào trong tay Đói Phương Dung và nói ra thật rõ.

“Này _____”

Phong Khải Trạch trầm mặc thật lâu, vẫn luôn nhìn Tạ Thiên Ngưng ở bên cạnh, đối với cách ứng xử của cô rất hài lòng, nhất là câu nói kia ‘không phải tình yêu thực sẽ rất dễ bị ảnh hưởng ở bên ngoài, làm nó vỡ vụn’, tình yêu thuần khiết này, vẫn là thứ anh luôn theo đuổi, không ngờ cô và anh lại có chung nhận thức, thật sự không cần mài giũa nữa.

Đói Phương Dung nhìn Tạ Thiên Ngưng một lúc, lại nhìn Phong Khải Trạch, phát hiện hai người bọn họ cũng không muốn có số tiền này, không còn cách nào cô đành nhận lại, “Được rồi, nếu sau này các con gặp phải chuyện khó khăn gì, cứ việc tìm đến dì, dì nhất định sẽ cố gắng giúp các con.”

“Bác gái, người quá khách khí rồi, chỉ cần người không phản đối con ở cạnh Khải Trạch, con đã cảm kích rồi.” Tạ Thiên Ngưng nói ra chuyện sơ nhất trong lòng mình, mục đích chính là thăm dò ý kiến Đói Phương Dung.

“Con yên tâm đi, cho tới nay bác chưa từng phản đối Khải Trạch ở cùng với con, thậm chí còn không muốn nó cưới Hồng Thi Na. Nhưng tất cả mọi chuyện cũng không phải nhưng bác dự tính mà nói, suy cho cùng ở Phong Gia thì chồng mới là chủ nhân, nên nhiều khi bác phải nghe theo lời ông ấy, đó là vì sao bác không thích cũng không ngăn cản.”

“Không sao, tối thiểu con biết có nhiều người chống đối chúng con ở cùng nhau.”

“Thiên Ngưng, cảm ơn con.”

Nghe xong những lời này, Đói Phương Dung cảm thấy rất ám áp, lần đầu có một cảm giác được người khác công nhận. Bà ở trong Phong Gia sống đã hơn mươi mấy năm, tuy rằng của cải rất nhiều, nhưng lại không có

được bất kì sự hài lòng nào, vì cô luôn bị uy phong của Phong Gia Vinh hả hê, không có chút chủ kiến cho bản thân, giống như phụ nữ sống trong xã hội phong kiến, cái gì cũng phải nghe theo chồng, một cuộc sống chẳng hề có chút tự tôn nào.

Có lẽ do bà không có khả năng sinh đẻ, trong lòng sinh ra một loại cảm giác sợ hãi, cứ lo việc này rồi lại sợ đến việc kia.

Lúc này nét mặt Phong Khải Trạch không còn căng thẳng như vừa ban nãy, mà trở nên dịu đi một chút, từ bé không biết vì sao mà người phụ nữ này luôn đối xử với anh rất tốt. Anh không rõ vì sao người phụ nữ này vô duyên vô cớ lại đối xử tốt với anh như vậy, chẳng lẽ chỉ vì bà không thể sinh con nên muôn đem hết tất cả người mẹ chuyển hết cho anh sao?

Lý do này rất gượng ép, không thể thuyết phục anh được.

Bầu không khí lại trở nên im lặng một hồi, nhưng không phải cứng ngắc như trước, mà mang theo một chút nhu hòa.

Đói Phương Dung đem tiền bỏ vào trong túi xách, sau đó đứng lên, lộ ra một chút ưu sầu, nói: “Bác đi ra ngoài cũng đã một thời gian, cần phải trở về, Thiên Ngung, sau này Khải Trạch phải nhờ con chăm sóc rồi.”

Tạ Thiên Ngung cũng đứng lên, lễ phép nói: “Bác gái, người yên tâm, con sẽ cố gắng chăm sóc cho anh ấy.”

Kỳ thực đều là do anh chăm sóc cho cô.

“Khải Trạch, dì về trước, nếu như thật sự gấp khó khăn gì, khi có việc quan trọng cần dì giúp thì cứ nói ra.”

Phong Khải Trạch lạnh lùng cười, chẳng thèm đáp: “Dì yên tâm, không có ngày đó đâu, đi thong thả, không tiễn.”

Đói Phương Dung không nhiều lời, chỉ là thở dài ở trong lòng, sau đó đi ra ngoài cửa.

“Bác gái, con tiễn bác.” Tạ Thiên Ngung cũng đi theo, tự mình đưa cô ra ngoài.

Phong Khải Trạch ngồi bất động, không để ý bọn họ, trong lòng luôn luôn nhớ đến những cử chỉ dịu dàng của Đói Phương Dung đối với anh.

Trên thế giới này, ngoại trừ Thiên Ngưng, anh không tin bất cứ người phụ nữ này, bất kể Đói Phương Dung có làm gì, anh đều không thể tin tưởng bà.

Không sao, cứ duy trì mối quan hệ thế này cũng được, chỉ cần bà ấy không phá hỏng chuyện của anh, anh sẽ không nhầm vào bà. Bằng không, anh tuyệt đối không bỏ qua cho bà.

Đói Phương Dung đi ra khỏi cửa, sau đó nhìn thấy chung quanh không còn ai, liền dừng bước, một mình cùng Tạ Thiên Ngưng trò chuyện, “Thiên Ngưng, từ nhỏ tới lớn Khải Trạch cũng chưa từng quan tâm đến bất cứ kẻ nào, sự xuất hiện của con mới khiến dì bác bất ngờ, bác thật sự không thể tưởng tượng ra, đối với bất cứ ai nó cũng luôn đối xử rất lạnh lùng vậy mà? Có lẽ chỉ có con mới có thể thay đổi cuộc đời của nó, cho nên bác cầu xin con, đừng phản bội nó. Con đừng nhìn thấy bộ dáng nó lạnh lùng ngang bướng thế, nhưng thực ra trong lòng nó rất yếu đuối.

“Bác gái, bác yên tâm đi, con sẽ không rời khỏi anh ấy. Bất kể sau này lộ ra có khó khăn như thế nào, thì chúng con cũng sẽ quyết định cùng nhau. Chúng con biết hai nhà Phong Hồng đang tính chuyện kết thông gia, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng đến tình cảm của chúng con.”

Cô đương nhiên sẽ không phản bội khi con, trải qua nhiều sóng gió như vậy, đã hứa hẹn biếu nhiều như thế, sao có thể dễ dàng thay đổi chứ?

“Bác đây đã an tâm. Đời người cũng chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi, trong khoảng thời gian này, nếu dành hết cả đời chỉ vì tiền bạc quyền势 thì đó quả là cuộc sống uổng phí.”

“Bác gái, nghe được những lời này của bác, trong lòng con thật sự rất vui, thế nhưng con có một chuyện rất muốn hỏi bác, không biết bác có thể trả lời được không?”

“Đừng ngại, con cứ hỏi đi, hôm nay con muốn hỏi gì bác đều trả lời cho con.”

Tâm tình của Đói Phương Dung rất tốt, trên mặt vẫn luôn lộ ra nụ cười hài lòng.

Tạ Thiên Ngưng suy nghĩ một lúc, vì thế bèn dịu dàng hỏi: “Bác gái, vì

sao bác lại đối xử tốt với Khải Trạch như thế? Hôm nay bác làm như thế, không sợ sẽ đối nghị với chồng, chẳng lẽ bác không sợ, dù sao Khải Trạch không phải là con ruột của bác, nên tội gì bác phải vì anh mà cùng chồng trở mặt vậy?”

“Bác không thể sinh con, cho nên muôn có một đứa con, bác đã từng nhiều lần nói với chồng muôn đến cô nhi viện nhận nuôi một đứa. Nhưng ông không đồng ý, ông kiên quyết từ chối để con người khác vào Phong Gia. Về sau ông biết được lúc còn trẻ người yêu ông ta có sinh ra cho ông một đứa con trai, vì vậy liền dùng mọi thủ đoạn cướp đi đứa nhỏ, làm ẹ con họ hẫu hú không còn đường lui.”

“Đứa bé đó là Khải Trạch có đúng không?”

“Đúng vậy, đứa bé đó là Khải Trạch. Mẹ Khải Trạch có xuất thân thấp kém, không có gia thế, năm đó Phong Gia Vinh chỉ nhát thời ham mê sắc đẹp của cô ta, cùng cô sống một thời gian. Nhưng sau khi kế thừa, ông ta liền bạc tình vứt bỏ bà ấy để cưới bác. Càng quá đáng hơn, ông vì cướp quyền nuôi dưỡng đứa bé, cứ nhiên làm ẹ con họ không còn đường sống, mẹ Khải Trạch không muốn giao đứa con ra, dùng tất cả sức lực yếu ớt của mình đối kháng với ông ta, kết quả....”

“Kết quả sinh hoạt của họ cực kì tồi tệ, cả cơm cũng đều ăn không đủ no.”

Khó trách hồi nhỏ khi con lại luôn đói bụng, cứ hay thiếu dinh dưỡng đến té xỉu, thì ra đều do Phong Gia Vinh làm hại. Người cha này cũng quá nhẫn tâm, vì đạt được mục đích, thật sự không từ thủ đoạn, quả thật rất độc ác.

Tạ Thiên Ngưng tưởng tượng đến Phong Gia Vinh độc ác vậy, trong lòng rất phẫn nộ, nhưng nghĩ đến Phong Khải Trạch và mẹ anh gấp phải cảnh ngộ thế lại cực kì thông cảm.

Thật không ngờ, trên thế giới này lại có người vô tình vô nghĩa thế.

“Xem ra thực sự Khải Trạch rất quan tâm con, bằng không cũng sẽ không đem nhiều chuyện nói cho con biết? Có thể vì bác không có con nên cho đến giờ Phong Gia Vinh cũng chưa hòa nhã với bác gì cả, trong cuộc sống của bác luôn bị uy nghiêm của ông hạ bệ, cảm thấy rất mệt mỏi. Khải Trạch xuất hiện làm cho tâm trạng bác có chút vui mừng, từ ngày đầu thấy nó, bác liền thè sẽ đối xử nó như con của mình. Chỉ là trong lòng nó luôn

ngang bướng, không thích người khác tiếp cận, không tin bất luận kẻ nào, cho nên bất kể bác có gắng thế nào, nó cũng không thích bác.” Đói Phương Dung không biết từ nhỏ Tạ Thiên Ngưng đã biết Phong Khải Trạch, trong mắt đều là vẻ sâu bi cam chịu, nhìn không ra được bất kì hạnh phúc nào.

Vốn đời sống vật chất sung túc, cũng không chứng tỏ là có được hạnh phúc.

“Bác gái, bác cứ yên tâm, con tin một ngày nào đó sẽ hiểu tâm ý của bác mà.”

Một người phụ nữ, không thể sinh con chẳng khác nào mất đi quyền làm mẹ, vậy người phụ nữ đó quả là rất đáng thương, nếu như không có người lo lắng, yêu thương bà, vậy chẳng phải là quá tồi tệ rồi sao?

“Thiên Ngưng, nếu như con là con gái của bác thì tốt biết bao. Có một đứa con gái làm người tri kỉ ở bên cạnh mình, thỉnh thoảng nói ra những lời trong lòng nhất định sẽ rất hạnh phúc.” Trái lại Đói Phương Dung nắm lấy tay của Thiên Ngưng, ánh mắt rưng rưng nước mắt, cảm thấy hơi kích động, dường như muốn khóc ra rồi.

Nhưng cuối cùng bà không khóc mà cố gắng dồn ép nước mắt trở về.

“Bác gái, đừng ngại, sau này rảnh rồi chúng ta cũng có thể cùng nhau uống trà, nói chuyện phiếm, nhân tiện đi ra ngoài dạo phố.”

“Thật không?”

“Dạ, hôm nào rảnh, chúng ta cùng đi ra ngoài dạo chơi đi, có được không?”

“Đây là do con nói đó, nhất định phải nhớ kỹ.” Đói Phương Dung càng kích động, hận không thể ngay giờ liền đi chơi. Nhưng mà không được, cô đã đi ra ngoài quá lâu, nếu thật không quay về, e Phong Gia Vinh lại muốn giáo huấn người.

“Con sẽ giữ lời, con còn có một người bạn thân, cô ấy là Đinh Tiểu Nhiên, tính cách không xấu, đến lúc đó con sẽ giới thiệu cho bác biết, chúng ta cùng nhau đi tản bộ.”

“Được, hôm khác nhất định bác cùng các con đi ra ngoài chơi. Bác đã đi ra ngoài một thời gian rồi cần phải về nhà, đây là số liên lạc của bác, có rảnh thì gọi điện thoại cho bác.” Đói Phương Dung lấy ra một tấm danh thiếp.

Tạ Thiên Ngưng không cự tuyệt, cầm lấy tấm danh thiếp, gật đầu thật mạnh: “Được, con nhất định sẽ gọi điện thoại cho bác.”

“Được, bác đi đây, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Khi Đói Phương Dung đi ra ngoài cổng, vẫn không nhịn được liền quay đầu lại nhìn Tạ Thiên Ngưng một chút nữa, sau đó mới vào bên trong xe.

Người sống, không chỉ cần vật chất để duy trì mạng sống, còn cần thêm sức sống để lấp đầy sự trống rỗng. Bà có vật chất, nhưng lại không có sức sống cho nên khi Tạ Thiên Ngưng nói muốn cùng bà uống trà, đi dạo phố tán gẫu, bà cực kỳ xúc động.

Bà sống dưới sự nghiêm khắc của Phong Gia Vinh hơn vài thập niên, thế cũng đủ rồi.

Tạ Thiên Ngưng đứng tại chỗ, thấy xe Đói Phương Dung đã đi xa, lúc này mới quay về.

Phong Khải Trạch vẫn ngồi yên ở vị trí cũ, căn bản không rời khỏi, nhìn thấy cô trở lại, vì vậy liền dò hỏi: “Đói Phương Dung đã nói gì với em?”

“Anh sao biết bà ấy nói chuyện với em hả?” Cô ngồi vào bên cạnh anh, tươi cười hỏi lại.

“Đi ra ngoài tiễn người có cần lâu như vậy không?”

“Khi con, thật ra em cảm thấy bác ấy là người đáng thương, sau này anh không nên đối xử hà khắc với bác ấy có được không?”

“Xem ra bà ấy đã cho em uống thuốc mê rồi.” Anh vẫn lộ ra vẻ mặt dung dung, trong mắt tràn đầy tức giận.

Trước kia anh đã không thể nào tin Đói Phương Dung, mỗi một câu bà ấy nói, anh đều không tin.

“Khi con, quả thực bác gái cũng không nói gì với em, chỉ là nói một số chuyện cũ của bác ấy. Em biết rõ chỉ trong một khoảng thời gian ngắn muôn anh tin một người là không thể được, nếu bây giờ bắt anh tin bà ấy quả thật là rất khó, chỉ là hi vọng lần sau gặp mặt, anh có thể hòa nhã một chút. Cho dù bác ấy thật sự có muốn làm loạn gì đó, trước khi chưa vạch mặt ra được thì không cần khắc khe như vậy chứ?” Cô khẩn nài nói, mặc dù nói giúp Đói Phương Dung, nhưng cũng không thể hi vọng quá nhiều chỉ là cố mở lòng ra một chút.

“Được rồi, lần sau gặp, anh sẽ cố hòa nhã một chút với bà ấy. Phải rồi, không phải em nói muôn đi gặp chủ sao, bây giờ còn muôn đi hay không?” Anh nói sang chuyện khác, không hi vọng cô luôn nhớ đến Đói Phương Dung.

Bà này mới đến có một lần đã chiếm được chút lòng tin của người phụ nữ của anh, thế thì làm sao mà anh có thể tin bà ta được?

Bất quá Tạ Thiên Ngưng đã nói đúng, trước khi chưa vạch mặt thì không thể khiến quan hệ cứng ngắt như vậy được.

“Đi a, tất nhiên phải đi rồi, đi mau đi.” Tạ Thiên Ngưng nhớ rõ sự kiện, lập tức kéo anh đi ra ngoài.

Phong Khai Trạch đành lắc đầu, không thể từ chối, cứ để tùy ý cô lôi đi, trong lòng vui mừng vì đã thành công khi đổi sang được đê tài khác.

Mặc kệ Đói Phương Dung có mục đích gì, anh tuyệt đối sẽ không để bà ta xúc phạm người phụ nữ của anh.

Sau khi Đói Phương Dung trở lại Phong Gia, đang vui mừng vì được quen biết với Tạ Thiên Ngưng, nhưng khi mới vừa vào cửa chính liền nghe thấy một câu nói chất vấn nghiêm khắc.

“Hôm nay bà đi đâu hả?” Phong Gia Vinh ngồi ở trong đại sảnh xem báo, ánh mắt vẫn luôn dõi trên tờ báo, nhưng vẫn cứ chất vấn người khác.

“Không đi đâu hết, chỉ là ra ngoài đi dạo chút thôi.” Đói Phương Dung liền bịa chuyện, không muốn nói ra sự thật.

Phong Gia Vinh đặt tờ báo xuống, nhìn bà hậm hực, nghiêm khắc răn dạy: “Bà nghĩ rằng tôi không biết bà làm gì sao? Đói Phương Dung, bà cũng

muốn giở trò qua mặt tôi à, buồn cười thực đó. Hôm nay bà đi ra ngân hàng rút một số tiền, sau đó đem đi cho con trai, có đúng không?”

Chuyện lại bị bại lộ, Đới Phương Dung không thể che giấu, liền nỗi lên dũng khí, kiên cường đối mặt: “Đúng, tôi đi gặp Khải Trạch đó.”

Lúc bà nói chuyện giống y như một người mẹ, nhưng nói vừa xong liền bị người ta quăng một cái tát.

Phong Gia Vinh rất tức giận, đứng lên tát bà một cái rồi lớn tiếng chửi: “Tôi nói rồi, không cho bất cứ ai giúp nó, bà coi lời nói của tôi như gió thổi qua tai sao?”

Đới Phương Dung không hề kêu đau, mà đưa tay vào trong túi xách lấy toàn bộ tiền ra, hét lớn: “Tiền của ông đều ở đây hết không hề thiếu cát nào, con của ông không cần, nói cách khác, ý của Khải Trạch đã quyết sẽ không nhận ông nhận ông làm cha của nó rồi, ông cứ ở đây mà tỏ ra uy phong đi, nhưng sẽ chẳng có ai yêu thích tiền của ông đâu.”

“Bà _____”

“Thực sự ông vốn không cần ra mệnh lệnh đó làm gì, dù có người đi giúp Khải Trạch, thì Khải Trạch cũng không cảm kích đâu, hù.”

Đới Phương Dung phẫn nộ nói vài câu, sau đó đi lên lầu, không muốn nói thêm nữa.

Hôm nay là lần đầu tiên trông đời bà nói chuyện như vậy với Phong Gia Vinh, cảm thấy thật sự rất sướng.

Phong Gia Vinh cũng không cần nói gì nữa, mà nhìn tiền đặt ở trên bàn, trong lòng cảm thấy rất bứt rứt.

-----oOo-----

Chương 150: Sau này phải bỏ sung vào

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hôm nay tâm tình Tạ Thiên Ngưng đặc biệt tốt, vô cùng vui vẻ đi tìm Tạ

Chánh Phong, nhưng mới vào vườn hoa đã bị biến hoa mỹ lệ trước mắt hấp dẫn.

Một tuần không đến, toàn bộ vườn hoa đều thay đổi, cành hoa sắp héo úa đều sống lại, mỗi một cây đều rất xinh đẹp.

“Oa, khỉ con, chúng ta có phải đến nhầm chỗ rồi không?”

“Không sai, đây chỉ có một vườn hoa, anh làm sao có thể đi sai chứ? Phía trước nhà đặt bảng tên là Tiểu Dương nên không thể sai, nơi này khẳng định không sai.” Phong Khải Trạch có hơi kinh ngạc, nếu không phải vì đã sống lâu ở Tiểu Dương, e rằng anh cũng nghĩ là đến nhầm chỗ rồi.

Thấy Tạ Chánh Phong thật sự rất biết trồng hoa, cư nhiên có thể khiến hoa chết một lần nữa nở rộ.

“Chú quả thực rất lợi hại, không ngờ cư nhiên có thể đem hoa nơi này sống lại. Đổi một góc độ khác để nhìn nhận vấn đề, thì mỗi cây đều có sinh mạng, chú cứu nhiều cây vậy, có phải tương đương cứu rất nhiều sinh mạng không?”

“Đầu của em luôn chỉ nghĩ đến những chuyện này thôi à,”

“Nghĩ như vậy có gì không đúng chứ? Anh dám nói hoa không có sinh mạng à?”

“Anh cũng không có nói như vậy”.

“Ý của anh chính là vậy mà.”

Hai người trực tiếp ở trong vườn hoa liếc mắt đưa tình.

Tạ Chánh Phong đang vùi đầu vào trong đám hoa cỏ, nghe có tiếng nói liền đứng lên, đầu đầy cỏ dại, vui mừng hô to: “Thiên Ngung, là các con à, đến lúc nào thế?”

Tạ Thiên Ngung ngẩng đầu nhìn lại, thấy một người đầu đầy cỏ dại, trên mặt còn dính bùn đất, cảm thấy có hơi buồn cười, vì vậy cười khẽ hỏi: “Chú, sao người lại biến mình thành kiều này a?”

“Lo chăm sóc hoa cỏ, mới lơ là mình chút, nên biến thành như vậy. Nào, đi vào bên trong uống chén nước, rồi chú cho con xem cái này hay lắm, đi

nào.”

Tạ Chánh Phong thuat nhìn rất hưng phấn, như cuộc sống có nhiều niềm vui, đi tới kéo Tạ Thiên Ngung vào trong nhà.

Phong Khải Trạch mỉm cười, nhìn nơi này biến thành biển hoa, đột nhiên nhớ đến mình còn thiếu Thiên Ngung một bó hoa, sau đó cũng đi vào trong nhà.

Về sau cần phải thêm hoa vào.

Trong nhà Tiểu Dương rất sạch sẽ, thu gọn ngay ngắn sạch sẽ, mở ra trong sáng ngời, ở nơi này cảm thấy rất thoải mái.

Tạ Chánh Phong cẩn thận ôm một chậu hoa Quân Tử Lan đi tới, sau đó đặt nó ở giữa bàn, xúc động khen ngợi: “Thiên Ngung con xem này, chỉ cần thêm nửa tháng, không có gì không thể ngờ, chậu Quân Tử Lan này đã nở hoa rồi, hơn nữa con xem nó là màu Diệp Tử không chút ánh vàng, màu xanh muộn mà, đây là lần đầu tiên thành công tạo ra loài hoa Quân Tử Lan đẹp thế này.”

“Vậy thì chúc mừng chú.” Tạ Thiên Ngung không có nghiên cứu gì về hoa, chỉ có thể cười ngây ngô đáp lại, bất quá cô có thể cảm giác được sự thành công đã làm cho ông rất vui sướng.

Chỉ cần ông vui vẻ là tốt, khi tách ra khỏi vợ con lại có thể sống được trọn niềm vui.

“Bác còn có một tin, nửa tháng sau có mở hội triển lãm hoa, mà hoa trong cuộc triển lãm này có thể đem ra bán đấu giá. Bác tính lấy chậu Quân Tử Lan này đi tham gia, để xem có thể bán đấu giá được bao nhiêu tiền?”

“Chú, đây là hoa do chú tốn rất nhiều tâm trí mới có, nếu bán đi chẳng phải rất đáng tiếc sao? Hay là thôi đi, dù sao bây giờ chúng ta cũng đâu có thiếu tiền.”.

“Cũng không thể nói như vậy, sau này chú còn có thể tiếp tục chở cừ bảy ra thế này cũng vô ít, chi bằng cứ đem bán đi. Nếu thật có thể bán giá tốt, lấy hoa đổi ra ít tiền, đây cũng là chuyện tốt. Tuy rằng chú biết con giờ có rất nhiều tiền nhưng mà đó là tiền của con không phải tiền của chú, nếu chú có thể bán nó kiếm tiền nuôi sống bản thân, vậy không phải rất tốt

sao?” Tạ Chánh Phong thoáng nhìn qua Phong Khải Trạch, biểu cảm hơi trầm lãnh, dường như đang bài xích gì đó.

Phong Khải Trạch chạm trán với ánh mắt kia của ông, lập tức có thể đoán ra trong lòng ông đang nghĩ gì? Tạ Chánh Phong giống như Tạ Thiên Ngưng, không hề hám lợi, mọi việc đều phải dựa vào nỗ lực của chính mình, nếu cứ dùng nhiều tiền của người khác cảm thấy có chút kỳ quái.

Người giỏi như thế đáng để nói chuyện.

“Chú, sao chú lại nói thế, sau này có chuyện gì cứ nói với con, chẳng có gì phải ngại.” Tạ Thiên Ngưng cũng không thông minh như Phong Khải Trạch, không nghĩ đến việc này.

“Bác rất hài lòng với tình trạng hiện nay, không có yêu cầu gì thêm. Chỉ là có hi vọng duy nhất chính là con có thể sống hạnh phúc vui vẻ.”

“Hiện tại con sống rất hạnh phúc rất vui, chú cứ yên tâm đi.”

“Làm bậc cha mẹ sẽ không thể nào yên tâm về đứa con của mình, dù cho nó đã kết hôn thì vẫn cứ luôn lo lắng cho cuộc sống hôn nhân của nó có hạnh phúc không, đây chính là tình yêu của các cha mẹ.”

Tạ Chánh Phong hài lòng gật đầu, xúc động nói: “Không biết vì sao, từ trên người của chú con có thể tìm thấy một loại cảm giác không giống những người khác. Cho tới nay con không tin tưởng hai người có xuất thân khác nhau lại có thể hạnh phúc, nhưng đối với chú con không có lý do gì để hoài nghi, nên con rất tin tưởng vào chú.”

“Cảm ơn con tin tưởng chú, chú nhất định sẽ không phụ sự chờ mong của con đối với chú.”

“Chú, vừa rồi chú nói muốn đem hoa đi bán đấu giá, con cảm thấy đây cũng là một quyết định hay. Tuy rằng con không có nghiên cứu gì về hoa, nhưng từ việc buôn bán có thể nghĩ ra vấn đề này, đây là một loài cực phẩm, thì cứ đem ra để kiểm lợi nhuận. Mà nếu trong hội hoa triển lãm này, hoa của chú được người ta khen ngợi, vậy chẳng phải là làm lợi ành sao, sau này có thể làm ăn càng phát đạt rồi.”

“Bác không nghĩ xa như vậy, chỉ muốn kiếm chút ít tiền, ha ha.” Tạ Chánh Phong cười khiêm tốn, mà cũng vì thế càng làm cho bản thân rất có niềm

tin vào loài hoa kia.

Thêm lúc nãy Phong Khải Trạch có nhắc đến như thế, ông lại càng có thêm ý chí chiến đấu, nhất định phải đạt được danh hiệu cho cuộc triển lãm hoa này.

“Chú, tuy trồng hoa rất quan trọng, nhưng mà chú cũng đừng quên, chăm sóc bản thân của mình, nếu như làm kiệt sức cũng không có lợi gì.” Tạ Thiên Ngung không có lưu tâm nhiều vào cuộc triển lãm hoa kia, chỉ muốn chú có thể lo cho sức khỏe của mình thật tốt là được.

“Yên tâm đi, thân thể chú rất cường tráng, chú đã sắp xếp thời gian làm việc và nghỉ ngơi rồi, con không cần phải lo lắng. Đúng rồi, gần đây có nhìn thấy Minh San không, nó có khỏe không?” Tạ Chánh Phong đột nhiên hỏi về tình cảnh của con gái mình, tuy cô không hề quan tâm ông, nhưng dù thế nào thì ông cũng phải trông nom cho cô.

“Chú, người hãy mặc kệ chuyện của họ đi có được không?” Cố có hơi không vui, không muốn Tạ Minh San làm ảnh hưởng đến cuộc sống của công.

“Chú không quản, chỉ là muốn biết tình hình mà thôi.”

“Kỳ thực trong lòng chú đã sớm có đáp án, hà tất gì phải hỏi con chứ? Lúc trước chú đã nói, Ôn Thiếu Hoa không đáng để phó thác cuộc đời, người cho rằng hắn có thể đem hạnh phúc cho Minh San sao? Quả thực y như lời chú nói, hai ngày trước con còn thấy hai vợ chồng họ ở trên đường cãi nhau, Ôn Thiếu Hoa càng quá đáng hơn, dám nói con lấy trộm đồng hồ của hắn, còn lấy túi xách của con xé nát. Chú, lời con nói có thể không xuôi tai, nhưng con đường này chính bản thân Minh San chọn, mặc kệ kết quả thế nào, chúng ta cần phải để họ tự gánh chịu trách nhiệm của mình. Tuy nó là con gái chú, nhưng nó chưa bao giờ xem chú là ba của nó, cho nên sau này con không muốn chú dính dáng chuyện gì với nó hết.”

Nghĩ tới chuyện Ôn Thiếu Hoa đỗ oan cho cô, trong lòng cô càng căm giận hơn. Trước kia hắn xử oan cô làm phỏng tay Tạ Minh San, lại đỗ oan nói cô hất cà phê vào người Tạ Minh San, không ngờ tới còn đỗ oan cho cô trộm đồ, người đàn ông này chắc có bát tự tương khắc với cô rồi, may là cô không có gá cho hắn.

“Hả _____ tên Ôn Thiếu Hoa này thật không phải kẻ tốt lành gì mà, chú đã

sớm thấy hắn không vừa mắt rồi, nhưng bất kể chú có khuyên thế nào thì Minh San cũng đều kiên quyết đòi gả cho hắn, chú cũng không còn cách nào.” Tạ Chánh Phong thở mạnh, chuyện mà ông lo lắng nhất cũng đã xảy ra. Dù vậy, ông cũng không còn lời gì để nói.

“Chú, chú nên tập trung lo cho hoa của chú đi, lỡ chú cứ lo đến chuyện khác làm Quân Tử Lan chết đi thì chú lấy gì để tham gia vào cuộc triển lãm hoa đây?” Tạ Thiên Ngung nói sang chuyện khác, không hy vọng Tạ Chánh Phong lại nghĩ đến chuyện của Tạ Minh San.

Cô có thể đoán được mối quan hệ của Ôn Thiếu Hoa và Tạ Minh San nhất định không tốt, lần trước cãi nhau kịch liệt đến mức độ đó thì sao mà tốt được chứ?

“Cũng đúng, bất cứ con cháu nào cũng đều có phúc phần riêng, chuyện cần làm thì chú đã làm, gì cần nói thì cũng đã nói, bọn họ không nghe thì chú cũng không còn cách, chú giờ cần phải chuyên tâm chăm sóc hoa của chú thôi.” Tạ Chánh Phong không nghĩ nữa, đem toàn bộ suy nghĩ về Minh San chuyển dời sang chậu hoa của mình.

Ninh Nghiên không coi ông là chồng, con gái cũng không cư xử ông như người ba, ông hà tất gì phải nghĩ nhiều về bọn họ chứ?

Phong Khải Trạch nghe hết cuộc trò chuyện của bọn họ, không nói cho bọn họ biết một số việc đó chính là ngân hàng Thiên Tường đã ngừng tài trợ cho Ôn Thị.

Dựa theo dự tính của anh, không bao lâu nữa tập đoàn Ôn Thị sẽ phá sản, anh dám khẳng định bởi ngân hàng Thiên Tường không chịu tài trợ cho bọn họ nữa .

Quả thật, ngân hàng Thiên Tường không định sẽ tài trợ cho tập đoàn Ôn Thị nữa.

Hai ngày nay Ôn Minh và Ôn Thiếu Hoa luôn tranh thủ mọi ngày lượn quanh để tìm người quản lý của ngân hàng Thiên Tường, nhưng dù có túc trực cả ngày cũng không thấy, làm cho hai người không còn tâm tư nào.

Nếu không được tài trợ, tập đoàn Ôn Thị phải tuyên bố phá sản, từ nay về

sau bọn họ phải sống trong tình cảnh nợ nần chất chồng.

“Ba, xem ra người đều hành ngân hàng Thiên Tường đã quyết tâm không gắp chúng ta, chúng ta hãy đi thôi.” Ôn Thiếu Hoa đợi được một lúc đã không còn kiên nhẫn liền muộn rời đi.

Nhưng Ôn Minh không đồng ý, còn muốn tiếp tục chờ, “Chờ một chút đi, trở về cũng là ngốc, thăng thu là nhò dựa vào sự chờ đợi, có lẽ còn có một đường hi vọng. Bây giờ ba chỉ muốn biết rõ mọi chuyện, vì sao đột nhiên ngân hàng Thiên Tường đình chỉ tài trợ cho chúng ta?”

Ông không hiểu nguyên nhân do đâu mà công ty dẫn đến phá sản, thật sự không cam lòng.

“.....” Ôn Thiếu Hoa không nói thêm nữa, tiếp tục ngồi nguyên chỗ chờ, kỳ thực cũng rất muốn biết rõ nguyên nhân này là sao?”

Lúc này, trợ lý Hà đi tới, đứng ở trước mặt bọn họ cười lạnh nói: “Các người thật đúng là có thể chờ hai ngày, tôi phải nói da mặt các người quả là dày, không ngờ rất có nghị lực và kiên cường lắm đó?”

“Miệng của ngươi thúi thật đó.” Ôn Thiếu Hoa chịu không nổi liền châm biếm, đứng lên nắm chặt vạt áo trước ngực của quản, nghiêm khắc cảnh cáo.

Ôn Minh nhanh chóng kéo con mình ra, không để hắn động thủ với trợ lý Hà, liền quở mắng: “Thiếu Hoa, đừng làm bậy, ông ấy là trợ lý của chủ tịch ngân hàng Thiên Tường,”

“.....”

Thiếu Hoa vừa nghe đến trợ lý của chủ tịch, liền không dám làm càn, liền đứng sang một bên không dám nói gì cả

-----oOo-----

Chương 151: Sau lưng có tình thương của mẹ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ôn Minh không để ý tới Ôn Thiếu Hoa, muốn nói xin lỗi với trợ lý Hà, để được anh ta tha thứ, " trợ lý Hà, thật sự là xin lỗi, đứa trẻ này không hiểu chuyện, anh ông đừng cùng nó so đo."

Trợ lý Hà không trả lời ngay, sửa sang lại quần áo của mình xong, dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Ôn Thiếu Hoa một cái, giễu cợt nói: " Người đã kết hôn, không thể coi như đứa trẻ được."

"....."

Ôn Thiếu Hoa nghe ra Hà quản lý có tình chế giễu hắn, nhưng nghĩ vì đại cục, bất kể tức giận thế nào, cũng phải nhịn, dù sao chuyện này cũng liên quan đến sống chết của Ôn thị.

Ôn Minh thấy Ôn Thiếu Hoa không giận đến mức phải ra tay, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục sắc mặt tươi cười nói: " Trợ lý Hà, anh xem chúng tôi cũng đã chờ hai ngày rồi, có thể hay không làm phiền anh nói với chủ tịch ngân hàng một tiếng, để ông ấy bớt chút thời gian gặp chúng tôi?"

"Ôn Đổng Sư Trưởng (Chủ tịch, tổng giám đốc), nếu việc đã đến nước này, vậy tôi liền nói thẳng cho ông biết, chủ tịch sẽ không chấp nhận gặp hai người, hai người nên từ bỏ ý định này đi."

"Đây rốt cuộc là tại sao, anh phải cho tôi một cái nguyên nhân chứ? Ngân hàng Thiên Tường vô duyên vô cớ dừng rót vốn cho Ôn thị, trong đó phải có nguyên nhân, chẳng lẽ đến lý do cũng không thể nói cho chúng tôi biết sao?"

"Ôn Đổng Sư Trưởng, tình hình tập đoàn Ôn thị ông là người hiểu nhất, thất thu năm năm liên tục, nói khó nghe một chút, thì năm năm này đều là ngân hàng Thiên Tường nuôi tập đoàn Ôn thị cùng cả nhà Ôn gia các ông, nếu như không có ngân hàng Thiên Tường chúng tôi giúp đỡ, năm năm trước tập đoàn Ôn thị đã sớm phải tuyên bố phá sản rồi, đúng không?"

Nghe những lời này, Ôn Thiếu Hoa trong lòng tràn đầy lửa giận, không chịu nổi bị người ta kinh bỉ như vậy. Nhưng đây là sự thật, hắn lại không thể nói gì, nói nhiều, chỉ càng rước thêm nhục.

Ôn Minh xấu hổ cúi đầu, gương mặt thẹn thùng, không biết nên nói thế nào cho phải. Suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: "Nếu tập đoàn Ôn thị năm

năm trước đã bị lỗ nặng, các anh biết rõ đây là một công ty sắp phá sản, tại sao còn vô điều kiện giúp đỡ chứ? Nếu giúp đỡ rồi, vì sao hiện tại lại đột nhiên dừng lại? Tôi thật sự không hiểu, nếu như không biết rõ những chuyện này, tôi không cam lòng."

Xác thực, tập đoàn Ôn thị vào năm năm trước đã bắt đầu xuống dốc, lúc ấy nếu như không phải là có ngân hàng Thiên Tường vô điều giúp đỡ, tập đoàn Ôn thị đã sớm phá sản.

Hôm nay ngân hàng Thiên Tường vô duyên vô cớ giúp đỡ bọn họ, lại vô duyên vô cớ bỏ mặc, rốt cuộc là tại sao?

Trợ lý Hà không có lập tức trả lời, lạnh lùng cười, lại một lần nữa dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Ôn Thiếu Hoa, lúc này mới giấu cợt nói: "Muốn trách thì trách con trai của ông, còn phu nhân của ông nữa, mà cả ông cũng có trách nhiệm, tóm lại tất cả mọi chuyện biến thành như vậy, đều là bởi vì người Ôn gia ông."

Ôn Thiếu Hoa đã không cách nào khống chế mình nữa, tức giận hỏi: "Tại sao lại trách tôi? Tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng chọc đến ngân hàng Thiên Tường các ông, tại sao lại nói đều tại chúng tôi?"

Ôn Minh cũng gấp gáp, không để ý Ôn Thiếu Hoa kích động, lên tiếng hỏi: "Trợ lý Hà, làm phiền anh đem sự tình nói rõ ràng một chút được không, chúng tôi rốt cuộc đã làm sai điều gì, lại chọc chủ tịch anh tức giận như thế?"

"Ngân hàng Thiên Tường giúp đỡ tập đoàn Ôn thị điều kiện tiên quyết chính là hôn ước giữa Ôn Thiếu Hoa cùng Tạ Thiên Ngưng, nếu như bọn họ giải trừ hôn ước, như vậy ngân hàng Thiên Tường sẽ không giúp đỡ tập đoàn Ôn thị nữa, đây chính là nguyên nhân." Trợ lý Hà không vòng vò nữa, đem nguyên nhân cụ thể nói ra.

"Cái gì?"

"Cái gì, làm sao có thể như vậy?"

Ôn Minh cùng Ôn Thiếu Hoa phản ứng giống hệt nhau, hai người đều vô kinh ngạc, trong mắt tất cả đều là ánh mắt không thể tin.

Lúc đầu bọn họ đã hoài nghi chuyện này có liên quan đến Tạ Thiên

Ngưng, sau lại loại bỏ khả năng này, không nghĩ đây lại là sự thật.

"Có phải Tạ Thiên Ngưng muốn các ông làm như thế, phải không?" Ôn Thiếu Hoa từ trong kinh ngạc lấy lại tinh thần, tức giận vọt tới trước mặt Hà quản lý, hai tay níu lấy cổ áo, tức giận hét lớn.

Hà quản lý không thèm để ý đến hành động của Ôn Thiếu Hoa, tiếp tục giễu cợt hắn: "Chuyện này Tạ Thiên Ngưng căn bản cũng không biết, cô ấy thậm chí không biết sau lưng có ngân hàng Thiên Tường đang giúp mình."

"Nếu không phải cô ta, vậy các ông tại sao lại làm vậy, tại sao?"

Ôn Thiếu Hoa càng thêm kích động, giống như sấp ra tay đánh người.

Ôn Minh lo lắng sẽ khiến chuyện lớn lên, liền kéo hắn lại, khuyên nhủ, "Thiếu Hoa, bạo lực không giải quyết được vấn đề, có chuyện gì cứ từ từ nói."

"Ba, lúc này còn thế nào từ từ nói sao?"

"Con làm không được, vậy để cho ta làm." Ôn Minh đem Ôn Thiếu Hoa đẩy ra sau lưng, đứng ở trước mặt của Hà quản lý, nỗ lực nhịn được trong lòng kinh hoàng, trấn tĩnh hỏi: "Trợ lý Hà, có phải năm đó Tạ Chánh Kỳ đã ra điều kiện, nếu như hôn ước giữa Thiếu Hoa cùng Thiên Ngưng bị hủy bỏ, ngân hàng Thiên Tường cũng không giúp đỡ tập đoàn Ôn thị nữa, phải không?"

Trợ lý Hà lần nữa sửa sang lại tây trang của mình, nhẹ mũi cười lạnh, không nóng không lạnh giải thích, "Chuyện này không hề liên quan đến Tạ Chánh Kỳ, ngân hàng Thiên Tường giúp đỡ tập đoàn Ôn thị cùng ước định giữa Tạ Chánh Kỳ và Ôn gia không hề có quan hệ."

"Nếu không có quan hệ, vậy tại sao Thiên Tường lại lấy hôn ước kia là điều kiện tiên quyết giúp đỡ chúng tôi?"

"Ôn Minh, ông ngẫm lại xem, có ai nguyện ý lấy tiền đi nuôi một người không có chút quan hệ nào năm năm? Ngân hàng Thiên Tường nuôi tập đoàn Ôn thị cùng gia đình Ôn gia năm năm, chẳng lẽ ông không hề cảm thấy kỳ quái sao? Tại sao ông không hỏi ngân hàng Thiên Tường vì sao phải làm như vậy, mà lại nhất định truy cứu chuyện này có liên quan đến

Tạ Chánh Kỳ hay không?"

"Tôi."

Ôn Minh lòng như lửa đốt, trong đại não tất cả đều là đau châm hỏi, vấn đề này còn chưa được giải quyết, những vấn đề mới lại tới, trong đầu ông lúc này rất rối loạn.

Chuyện càng kéo càng phức tạp, ông không thể nghĩ ra được gì.

Ôn Thiếu Hoa nhìn thấy Ba mình không nói ra được lời nào, liền đích thân tới hỏi, "Các ông luôn miệng nói ngân hàng Thiên Tường giúp đỡ tập đoàn Ôn thị cùng Tạ Chánh kỳ không hề có quan hệ, vậy tại sao còn nói điều kiện tiên quyết là hôn ước giữa tôi cùng Tạ Thiên Ngưng? Lời của ông nói trước sau không thống nhất, có phải ông đang đùa chúng tôi không?"

"Ôn Thiếu Hoa, cậu khi dễ Tạ Thiên Ngưng mười năm, món nợ này sẽ có người tính với cậu, cậu hiện tại đừng vội đặc ý. Bất kể nguyên nhân trong đó là cái gì, tóm lại cuối cùng cậu chính là người giải trừ hôn ước, cưới cô gái khác, cho nên ngân hàng Thiên Tường chúng tôi sẽ không giúp đỡ các người nữa."

"Hôn ước là do cô ấy tự hủy bỏ, không liên quan tới tôi."

"Tạ Chánh Kỳ trước khi lâm chung từng nói, chỉ cần là Tạ Thiên Ngưng chủ động đưa ra giải trừ hôn ước, cậu vẫn có thể tiếp tục thừa kế tập đoàn Ôn thị. Nhưng đó là Tạ Chánh Kỳ nói, với chúng tôi không có quan hệ, chúng tôi quan tâm chỉ là hôn ước giữa cậu và Tạ Thiên Ngưng, bất kể là ai chủ động đưa ra, chỉ cần hai người giải trừ hôn ước, chúng tôi cũng sẽ không giúp đỡ tập đoàn Ôn thị nữa."

Trợ lý Hà nói rất lý lẽ, nói xong Ôn Thiếu Hoa á khẩu không trả lời lại được.

Không khí cứng ngắc tới cực điểm.

Ôn Thiếu Hoa nổi giận một hồi, lại tiếp tục tức giận chất vấn: "Tại sao các ông lại giúp đỡ Tạ Thiên Ngưng như vậy, ngân hàng Thiên Tường cùng Tạ Thiên Ngưng có quan hệ như thế nào?"

"Đáp án này tôi tạm thời không nói cho cậu biết, có lẽ về sau cũng sẽ

không nói cho cậu biết, nhìn chuyện phát triển mà nói thôi. Ôn Thiếu Hoa, thật ra thì tôi rất vui khi thấy hôn ước giữa cậu và Tạ Thiên Ngưng được hủy bỏ, bởi vì cậu là một người đàn ông không thể mang lại hạnh phúc cho phụ nữ, cậu nông cạn, vô si, tự đại, vô tình, khiến cho tôi đối với cậu không hề có ấn tượng tốt. Năm năm này chúng tôi đều âm thầm quan sát thái độ của cậu đối với Tạ Thiên Ngưng, nếu như không phải vì Tạ Thiên Ngưng đối với cậu ‘nhất kiến chung tình, chúng tôi cần gì phải nuôi không công cậu năm năm. Trong năm năm này tiền mà Ôn gia tiêu xài, đều là đến từ Tạ Thiên Ngưng. Bây giờ cô ấy đã rời khỏi cậu, tất nhiên chúng tôi cũng sẽ không nuôi cậu nữa.”

“.....”

Ôn Minh bị đả kích nặng nề, lúc này đã không thể đứng vững nữa, mặt xám như tro tàn ngồi xuống ghế.

Ôn Thiếu Hoa mặc dù cũng bị đả kích, nhưng trong lòng hắn vẫn còn lửa giận, mỗi một câu nói của trợ lý Hà, cũng làm cho hắn cảm thấy tự tôn của mình bị quét đi như rác.

Thì ra toàn bộ người Ôn gia bọn họ đều phải dựa vào Tạ Thiên Ngưng nuôi, quả thực là buồn cười.

Trợ lý Hà nhìn hai người kia, khinh thường cười một tiếng, nhẹ nhàng đem cà vạt trên cổ chỉnh lại, cười lạnh nói: “Giờ cậu đã biết được nguyên nhân, về sau đừng đến nơi này nữa, vì chủ tịch không muốn thấy người của Ôn gia. Tôi còn có việc bận, hai người tự giải quyết cho tốt đi.”

“Ông ——”

Ôn Thiếu Hoa còn muốn mắng chửi người, nhưng bị Ôn Minh kéo lại, “Thiếu Hoa, thôi, không nên nói nữa.”

“Ba ——”

Thật ra thì hắn cũng không biết nên nói gì cho phải.

Trợ lý Hà không nói thêm lời, xoay người rời đi, vào thang máy, trực tiếp nhấn lên lầu cao nhất, sau đó vào một phòng làm việc.

Trong phòng làm việc, một người phụ nữ trung niên mặc tây trang, mái tóc

xoăn thả xuống, đeo trang ngói trên ghế làm việc, nhìn thấy hắn tiến vào, liền nhỏ giọng hỏi: "Chuyện giải quyết thế nào rồi?"

"Theo như lời cậu dặn, đã đem sự tình đại khái nói cho bọn họ biết, tất nhiên không nói ra thân phận của cậu."

"Tiểu Hà, cảm ơn cậu!"

"Thư Nhu, dù sao cũng là bạn cũ lâu năm, cậu còn là cấp trên của mình, sao lại nói cảm ơn? Hơn nữa, Thiên Ngưng khi còn bé vẫn luôn miệng gọi mình là chú, giờ nó bị uất ức, mình đây làm chú, sao có thể không vì nó xả giận chứ? Thật ra thì mình sớm thấy người Ôn gia không vừa mắt rồi, nhất là cái tên Ôn Thiếu Hoa đó, Thiên Ngưng toàn tâm toàn ý bỏ ra cho hắn mười lăm năm, hắn lại có thể vô tình vứt bỏ Thiên Ngưng như vậy, nghĩ tới chuyện này, mình vẫn còn thấy rất tức giận." Trợ lý Hà tức giận nói, ngọn lửa tức kia so với Lâm Thư Nhu còn lớn hơn.

Lâm Thư Nhu khẽ mỉm cười, khuyên: "Được rồi, cậu cũng đừng tức giận nữa. Thật ra thì điều này cũng không có gì không tốt, nếu Thiên Ngưng gả cho Ôn Thiếu Hoa, mình mới thấy tức chết đây? Ôn Thiếu Hoa người này không đáng giá phó thác cả đời, hắn và Tạ Minh San đã ly hôn, cuộc hôn nhân này không tới một tháng đã đổ vỡ, đàn ông như vậy, mình sao có thể yên tâm để con gái gả cho hắn?"

"Cũng đúng."

"Tiểu Hà, gần đây có tin tức Thiên Ngưng không, nó dạo này vẫn tốt chứ?"

"Mấy hôm trước mình có thấy Thiên Ngưng cùng bạn đến ngân hàng giao dịch, thoát nhìn cũng không tệ, so với trước kia đẹp hơn rất nhiều, chắc có liên quan đến người bạn trai hiện tại."

"Cậu bạn đó rốt cục là ai, sao mình có cảm giác người này không đơn giản vậy?"

"Chuyện này mình sẽ giúp cậu tra rõ." Thư ký Hà cũng thấy tò mò.

"Cảm ơn!"

Bất kể người này là ai, chỉ cần có thể thật lòng mến yêu con gái của bà là

tốt rồi.

-----oOo-----

Chương 152: Cầu hôn lăng mạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Ôn Minh cùng Ôn Thiếu Hoa biết được nguyên nhân, biết không thể đợi ở ngân hàng nữa, đành buồn rầu trở về.

Lâm Thục Phân thấy hai người trở lại, lập tức tiến lên hỏi, "Như thế nào, đã gặp được chủ tịch ngân hàng Thiên Tường chưa?"

"Chờ tập đoàn Ôn thị phá sản thôi. Ban đầu tôi nói muốn tìm Thiên Ngưng giải quyết chuyện này, bà cứ khăng khăng không cho, hiện tại tốt lắm, đã xảy ra chuyện." Ôn Minh vừa nhìn thấy Lâm Thục Phân, lập tức đem cơn tức giận trút lên người bà, dù sao lúc đầu chính là bà nói chuyện này liên quan đến Tạ Thiên Ngưng.

"Ôn Minh, hôm nay ông uống lộn thuốc à, sao vừa về nhà đã nổi giận với tôi?"

"Được rồi, tôi không cãi nhau với bà. Thiếu Hoa, hôm nay muốn cứu Ôn thi nhất định phải tìm được Thiên Ngưng, chúng ta chia nhau tìm, nhất định phải tìm được Thiên Ngưng, chỉ cần Thiên Ngưng nguyện ý ra mặt, đi tìm chủ tịch ngân hàng Thiên Tường cầu cạnh, có lẽ chúng ta còn có một con đường sống." Ôn Minh không muốn cãi nhau với Lâm Thục Phân, chỉ muốn giải quyết chuyện này thật nhanh.

"Ba, lần trước Tạ Minh San trộm đồng hồ đeo tay, con đã đổi oan cho Thiên Ngưng, sợ rằng. . . ." Ôn Thiếu Hoa rất xấu hổ, căn bản là không có mặt mũi đi tìm Tạ Thiên Ngưng.

Thì ra tất cả bi kịch này đều là hậu quả do hắn phụ Tạ Thiên Ngưng mà ra, chỉ là lúc hắn biết đã quá muộn, nếu như hắn sớm biết có thể như vậy, ban đầu nói gì cũng sẽ không cưới Tạ Minh San.

Đáng tiếc, lúc biết thì đã muộn.

"Con ——" Ôn Minh giận đến muối mắng người, nhưng nghĩ lại, vẫn thôi, "Thôi thôi, việc đã đến nước này, chửi cũng vô dụng. Thiên Ngưng không phải là người hẹp hòi, ta tin chỉ cần lựa lời xin lỗi nó sẽ ổn cả thôi. Đi, lập tức dùng hết mọi biện pháp tìm Thiên Ngưng."

"Con biết rồi, con nhất định sẽ tìm được cô ấy." Ôn Thiếu Hoa không nói thêm lời, nhanh chóng đi ra cửa, lập tức đi tìm Tạ Thiên Ngưng.

Ôn Minh cũng không nhàn rỗi, chuẩn bị ra ngoài tìm, nhưng vừa mới cất bước, liền bị Lâm Thục Phân kéo lại, mặt còn không vui chất vấn: "Đây rốt cuộc là chuyện gì, tại sao phải tìm Tạ Thiên Ngưng?"

"Ngân hàng Thiên Tường dừng cấp vốn cho tập đoàn Ôn thị, nguyên nhân chính là bởi vì Thiên Ngưng, bây giờ bà biết rồi chứ, hù." Ôn Minh hờ lạnh một tiếng, hất tay bà ra, đi ra khỏi cửa.

"Này, điều này sao có thể?"

Lâm Thục Phân đến bây giờ vẫn không thể tiếp nhận sự thật này, cho tới nay bà đều có chút xem thường Tạ Thiên Ngưng, nhưng thật không nghĩ tới, sau lưng cô ta lại có cả ngân hàng Thiên Tường chống lưng.

Bà sai làm rồi, sai làm rồi.

Tạ Thiên Ngưng hiện tại chỉ muốn cùng Phong Khải Trạch ngày qua ngày vui vẻ hạnh phúc, còn lại tất cả đều không muốn trông nom, cũng sẽ không đi trông nom, nhất là chuyện nhà Ôn gia, sớm bị cô bỏ quên đến chín tầng mây rồi, lúc này cô đang ngồi ở đài phun nước lớn trước sân xem đàn cá, thỉnh thoảng còn đưa tay đùa nghịch với bọn chúng, chơi một mình nhưng vẫn cảm thấy thú vị.

Cô đã xác định con khỉ nhỏ là người trong lòng mình, cho nên hiện tại trong thế giới của cô, trừ con khỉ nhỏ, còn lại tất cả đều không quan trọng.

Hôm nay, trời trong nắng ấm, bầu trời trong xanh không có bóng mây, khí trời tốt tự nhiên tâm tình cũng tốt.

Phong Khải Trạch sáng sớm đã nói có chuyện muốn đi ra ngoài một chút, cô nghĩ chắc anh đến trụ sở bí mật làm việc, cho nên cũng không suy nghĩ nhiều, tự mình tìm cách giải khuây.

"Cá nhỏ cá nhỏ, đừng chạy đừng chạy, nhanh đến đây, hắc hắc!" (oe)

"Nhanh đến đây, chị có đồ ăn ngon cho các em."

Lời nói trẻ con như vậy, lại phát ra từ trong miệng một người phụ nữ thành thực đã hai mươi tám tuổi, thật đúng là làm cho người ta có chút không tin. (Vyyen: da gà, tóc gáy của tôi.....ô ô ô ô)

Thật ra thì một người đang có tâm tình tốt, bất kể là bao nhiêu tuổi, thỉnh thoảng cũng sẽ bộc lộ một ít sự ngây thơ hồn nhiên ra ngoài.

Phong Khải Trạch trong tay đang cầm một bó hoa hồng to, từng bước từng bước đi tới, đứng ở sau lưng cô, không lên tiếng, chỉ là lặng lẽ nhìn cô, nghe cô nói những lời đáng yêu kia, cuối cùng không nhịn được bật cười.

Cũng chỉ có cô mới có thể nói chuyện cùng cá như vậy, cái gì mà chị có đồ ăn ngon, cô cho rằng mình đang dỗ đứa bé sao? Thật buồn cười.

Tạ Thiên Ngưng đột nhiên nghe được tiếng cười, cảm thấy rất kỳ quái, liền xoay người lại, trước mắt lập tức bị một bó hoa hồng lớn hấp dẫn, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Cô sống hai mươi tám năm, đây là lần đầu tiên có người đàn ông cầm hoa hồng đứng ở trước mặt cô, loại chuyện lanh man này, khiến trái tim cô rất kích động.

Cô không phải đang nằm mơ chứ?

"Hoa hồng đẹp quá, không phải em đang nằm mơ chứ?"

Phong Khải Trạch dịu dàng cười một tiếng, một cái tay cầm hoa hồng, một cái tay cầm một cái hộp nhỏ tinh xảo, đựng trong hộp là một chiếc nhẫn kim cương, sau đó một chân quỳ xuống, đem hoa hồng cùng chiếc nhẫn kim cương đưa lên, thâm tình nói: "Thiên Ngưng, gả cho anh được không?"

"A ——"

Cô cực kỳ kinh ngạc, chuyện đến quá nhanh, một phút trôi qua cô vẫn không thể phản ứng kịp.

Anh đang cầu hôn cô sao?

Hình như là.

Anh không thấy cô gật đầu đồng ý, chỉ ngây người kinh ngạc nhìn, liền dịu dàng nhắc lại lần nữa, "Thiên Ngung, gả cho anh đi, để cho anh bảo vệ em cả đời này, cho em hạnh phúc."

Tạ Thiên Ngung cả người phát run, sau đó giơ tay véo má mình một cái, cảm giác đau liền truyền đến, liền lẩm bẩm: "Đau quá, đây không phải đang nằm mơ."

Phong Khải Trạch vẫn quỳ gối như cũ, hoa hồng cùng chiếc nhẫn cũng đang đưa lên, nhưng thấy biểu hiện tức cười của cô, anh hấn nhẹn cười không được, nhắc nhở cô, "Đây không phải là nằm mơ, tất cả trước mắt đều là thật. Thiên Ngung, em có nguyện ý gả cho anh, làm người bầu bạn duy nhất cả đời của anh được không?"

"Con khỉ nhỏ, anh hôm nay nói có chuyện muốn đi ra ngoài, chẳng lẽ chính là đi chuẩn bị những thứ này sao?" Cô 'hỏi một đằng trả lời một néo', trong lòng tràn đầy hưng phấn, cũng bởi vì quá hưng phấn, cho nên trong đầu hỗn loạn thành một cục.

"Đò ngốc, đừng hỏi gì có được hay không? Anh đang cầu hôn em, em có nguyện ý gả cho anh không?" Anh mắng yêu cô một câu, lại tiếp tục dịu dàng cầu hôn.

Lúc này anh rất nóng lòng muốn nghe được câu trả lời của cô.

"Uhm ——" Cô có ý do dự một lúc, dùng ngón tay trỏ ấn lên đôi môi, không để inh đồng ý quá nhanh, thật ra thì trong lòng đã đồng ý.

Giờ khắc này quá lãng mạn, quá vui mừng, quá động lòng người rồi, cô muốn cho giờ khắc này có thể dừng lại lâu một chút, để cảm thụ cái loại hạnh phúc tuyệt vời này, loại hạnh phúc mà cô đã khát vọng từ lâu.

Kể từ sau khi tốt nghiệp đại học, cô vẫn luôn chờ đợi Ôn Thiếu Hoa cầu hôn, rất muốn hiểu rõ cảm giác có người thích là thế nào? Nhưng hiện tại, cô lại thấy may mắn vì Ôn Thiếu Hoa chưa cầu hôn cô, bởi vì chuyện lãng mạn và xinh đẹp này, không thể hủy ở trên người một tên vô dụng.

Anh nhìn thấy cô đang do dự, cả khuôn mặt trầm xuống, còn có chút gấp gáp, hốt hoảng hỏi: "Thiên Ngung, có phải em không muốn gả cho anh?"

Bọn họ đã xác nhận được tình cảm của nhau, sao lúc này cô còn do dự?

"Cái này sao ——" Cô vẫn cố tình trêu anh, tiếp tục không trả lời, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào hoa hồng cùng chiếc nhẫn, trong lòng âm thầm nói: những thứ này đều là của cô, là tượng trưng của hạnh phúc.

Anh đã mất hết kiên nhẫn, trên mặt lộ ra vẻ đau thương, nồng nề hỏi: "Em thật sự không muốn gả cho anh sao?"

Tạ Thiên Ngưng đem ngón trỏ đặt ở trên miệng thả xuống, tay phải nhận lấy bó hoa hồng, tay trái đưa đến trước mặt, mang theo nụ cười hạnh phúc, gật đầu nói: "Em đồng ý, gả cho anh."

Nhận được câu trả lời này, Phong Khải Trạch thở phào nhẹ nhõm, trên mặt đau thương toàn bộ biến mất, cùng cô cười hạnh phúc, đem chiếc nhẫn từ trong hộp lấy ra, đeo vào ngón giữa của cô, sau đó ở mu bàn tay cô nhẹ nhàng hôn một cái.

Cô nhìn anh đem chiếc nhẫn đeo lên trên ngón tay của mình, từng bước đều nhìn rất rõ ràng, mỗi một phút mỗi một giây ở trong lòng giống như đang tăng gia tốc. Khi chiếc nhẫn nằm ngay ngắn trên ngón tay thì cô cực kì kích động, nội tâm vui sướng không cách nào diễn tả được bằng lời.

Đem chiếc nhẫn xỏ vào ngón tay của cô xong, anh từ từ đứng lên, đôi tay ôm hông của cô, ôm cô vào trong ngực, tuyên bố: "Bắt đầu từ bây giờ, em chính là vợ chưa cưới của Phong Khải Trạch anh, không lâu nữa chính là bà xã của anh."

"Như vậy bắt đầu từ bây giờ, anh chính là hôn phu của Tạ Thiên Ngưng em, không lâu nữa chính là chồng của em." Cô theo câu nói của anh, lặp lại lần nữa.

"Em nói rất đúng." Anh hưng phấn hô to, sau đó ôm chặt lấy hông của cô, đem cả người cô nhấc lên, đứng tại chỗ xoay vòng.

"A ——" Cô giật mình hét to, chờ khi bình tĩnh lại, liền vui vẻ cười to, "Ha ha —— chậm một chút, em chóng mặt quá, chậm một chút."

Tiếng cười hạnh phúc, truyền khắp cả khu vườn.

Người làm xung quanh đều đang nhìn trộm, thấy một màn như vậy, cũng

đều vì bọn họ mà thấy vui lây, đồng thời cũng không ngừng hâm mộ.

Người có tình sẽ thành thân thuộc, đây chính là một bức tranh tuyệt đẹp động lòng người.

Tạ Thiên Ngưng bị xoay đến chóng mặt, đầu đầy sao, nhưng Phong Khải Trạch vẫn chưa chịu dừng lại, cô đành phải cầu xin, "Con khỉ nhỏ, mau dừng lại, em sắp hôn mê rồi."

Không có biện pháp, anh đành dừng lại, đặt cô xuống, để cho hai chân cô chạm đất, nhưng vẫn ôm cô như cũ không thả, để cho cô vững vàng trong ngực của anh.

"Thiên Ngưng, em muốn tổ chức hôn lễ như thế nào? Chỉ cần em nói ra, anh đều có thể làm được."

"Hôn lễ, chuyện này cứ chờ hôn lễ của Hồng Thi Na được giải quyết rồi hãy nói, có được không?" Cô thầm trầm trả lời, đối với buổi hôn lễ này, vẫn có chút chú ý.

Anh hiểu được băn khoăn của cô, liền đưa tay nắm nhẹ cái mũi của cô, đùa với cô nói: "Tốt, đều tùy em, anh nhất định sẽ đem hôn lễ của chúng ta làm long trọng hơn gấp trăm vạn lần so với Hồng Thi Na."

"Hôn lễ long trọng hay không long trọng em không quan tâm, em chỉ muốn anh thật lòng thật dạ yêu em, hơn nữa còn phải là người duy nhất."

"Thật lòng thật dạ, cả đời yêu duy nhất mình em, hôn lễ long trọng anh cũng sẽ chuẩn bị cho em. Chờ chuyện kết thân hai nhà Phong Hồng giải quyết xong, chúng ta liền cử hành hôn lễ, có được không? Anh không thể chờ đợi lâu được nữa, anh muốn em làm bà xã của anh ngay bây giờ."

"Hiện giờ quan hệ của chúng ta như vậy, lại ở cùng một chỗ, so với vợ chồng có gì khác biệt, anh còn không thể chờ đợi thêm à?" Cô bĩu môi, ngượng ngùng hỏi, mặt có hơi hồng.

"Cự Phong từng nói, chỉ cần em chưa chính thức trở thành người của anh, chuyện vẫn chưa kết thúc, cho nên anh muốn nhanh chóng cưới em về, chiếm đoạt em tất cả, khiến tất cả mọi người không còn cơ hội."

"Phong Khải Trạch, anh sắc lang ——" Cô trong cơn tức giận, cầm hoa

hồng, hướng trên đầu của anh đập tới.

Mặc dù lời của anh quá trăng trọn, nhưng cô không thật sự tức giận, bởi vì anh rất thành thực, không dùng những từ giả dối để lừa gạt cô.

-----oOo-----

Chương 153: Phu nhân thật - giả

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch bất ngờ bị bó hoa hồng đập vào đầu, tuy rất nhẹ, nhưng anh vẫn giả vờ bị đau, kêu lên, "Ai ui, đau quá!"

Vừa nghe thấy tiếng kêu đau, Tạ Thiên Ngưng sợ hãi, vội vàng dừng tay kiểm tra đầu của anh, đau lòng hỏi: "Em đánh rất nhẹ mà, anh bị đau ở chỗ nào?"

Anh lộ ra một nụ cười gian, sự quan tâm của cô khiến anh rất vui, lấy tay nắm cái mũi của cô, đùa với cô, "Lừa em đó, em tưởng chỉ với bó hoa này cũng có thể khiến anh bị thương sao?"

"Phong Khải Trạch ——" Cô tức giận nhìn anh chầm chằm, lần này không lấy hoa đập anh nữa, mà là tức giận đập anh một cái, đập xong liền xoay người rời đi, không thèm quay đầu nhìn người đang kêu la phía sau.

"Ai u —— Đau quá!" Lần này, anh kêu đau là thật, bởi vì chân anh thực sự bị đập đau, đáng buồn hơn, dù anh có kêu đau àm ĩ thế nào, lần này không có ai quan tâm nữa.

Phong Khải Trạch thấy không có người để ý đến mình, cảm thấy không thú vị, không thể làm gì khác hơn là nhịn đau đớn, dừng kêu đau lại, nhanh chóng đuổi theo, kéo cô, thu hồi sức lực đùa giỡn, nghiêm túc dịu dàng nói: "Thiên Ngưng, hôm nay là một ngày rất đặc biệt, anh đã đặt tiệc ở nhà hàng rồi, đi, cùng anh đi ăn bữa tối lãng mạn nào."

Tạ Thiên Ngưng trong lòng lần nữa cảm nhận được vui mừng, trên mặt liền nở nụ cười vui vẻ, còn mang theo một chút ngượng ngùng của phụ nữ, nũng nịu hỏi: "Sao anh có thể hiểu được tâm lí phụ nữ như vậy? Hơn nữa bây giờ mới hơn một giờ chiều, vừa qua giờ ăn trưa không lâu, anh đã

muốn ăn bữa tối rồi sao?"

Cảm hồn lâng mạn đã khiến cô không khỏi bất ngờ, không nghĩ tới còn một bữa ăn tối lâng mạn nữa, là bữa tối dưới nến sao?

Những chuyện lâng mạn này cô vẫn ao ước bấy lâu, chỉ là bị cô chôn thât sâu ở đáy lòng, vốn tưởng rằng cô sẽ không giống những người phụ nữ khác thích những hình thức đó, nhưng bây giờ, cô không thể không thừa nhận, thật ra thì cô cũng thích.

Nói vậy bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều thích chuyện lâng mạn, dù sao một người phụ nữ khi còn sống, thời gian có thể làm chuyện lâng mạn rất ngắn ngủi, ai mà không muốn đây?

Anh dắt tay cô, đi tới xe, vừa đi vừa trả lời vấn đề của cô: "Những chiêu này anh đều học được từ Cự Phong, đi dạo một chút hoặc xem một bộ phim điện ảnh là đến thời gian ăn tối rồi, thời gian vừa vặn, đi thôi."

Cự Phong có rất nhiều chiêu theo đuổi phụ nữ, mặc dù anh có thừa tự tin để theo đuổi cô gái này, nhưng vì muốn cho hạnh phúc càng thêm viên mãn, anh dành đi hỏi Cự Phong từng chi tiết cụ thể, hy vọng có thể cho cô một ngày khó quên.

"Hôm nay anh không phải đến trụ sở bí mật làm việc sao?"

"Trừ phi có tình trạng khẩn cấp, tình huống bình thường không cần phải đến đó. Hôm nay anh muốn hẹn hò với em, những chuyện khác để hết sang một bên."

Hẹn hò —— Lại là niềm vui bất ngờ.

"Để em mang bó hoa đi cất trước, chứ cầm một bó hoa to đi trên đường, không được tự nhiên." Cô không từ chối nữa, nhưng lại có chút luyến tiếc bó hoa trong tay, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô nhận được hoa tươi.

"Đặt ở trong xe cũng được mà." Anh đem bó hoa trong tay cô, thả vào chỗ ngồi phía sau xe lên, sau đó nhẹ nhàng đẩy cô ngồi vào ghế lái phụ, tiếp đóng cửa xe lại, rồi chạy sang chỗ ghế lái.

Tạ Thiên Ngưng quay đầu lại liếc nhìn bó hoa phía sau, trong lòng có chút không nỡ, nhưng nghĩ, cảm thấy cũng không có gì, để ở trong nhà hay để ở

trong xe cũng giống nhau, không nghĩ nhiều nữa, nịt chặt dây an toàn, chờ mong buổi hẹn hò hôm nay.

Trước kia cô và Ôn Thiếu Hoa cũng đã từng hẹn hò, nhưng hắn thường để cô chim bồ câu (ý: bỏ rơi, cho leo cây), có lúc theo cô không đến mười phút liền bỏ chạy lấy người, để cho cô một chút cảm giác cũng không có.

Buổi hẹn hò hôm nay nhất định sẽ không giống như vậy.

Phong Khải Trạch ngồi bất động, nghiêng mặt, tà mị yêu cầu, "Cho điểm phần thưởng."

"Thưởng gì?" Cô nghi ngờ hỏi, không hiểu ra sao.

"Hôm nay anh mang đến cho em nhiều niềm vui như vậy, em cũng nên cho anh một chút phần thưởng chứ? Nào, hôn một cái." Anh đem mặt tiếp cận gần hơn, ngũ ý đã rất rõ ràng, yêu cầu hôn.

Cô xấu hổ quay đầu sang hướng khác, ngượng ngùng cự tuyệt, "Đừng mà, rất mất mặt."

"Bà xã yêu ông xã, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, có cái gì mà xấu hổ chứ? Hôm nay em không hôn anh một cái, vậy hai chúng ta cứ ngồi trên xe, cho đến khi em hôn anh thì thôi." Anh bắt đầu dở tính khí trẻ con ra, giống như đang nồng nặc đòi ăn, không chiếm được đường nên cái gì cũng không cần.

Cô bất đắc dĩ lắc đầu, đối với tính khí trẻ con của anh không nói lên lời, không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là lấy dũng khí, nhẹ nhàng hôn lên má anh một cái.

Anh hài lòng cười cười, đột nhiên bá đạo ở môi cô hôn một cái, lúc này mới thỏa mãn than thở, "Như vậy là được rồi, phần thưởng đã cầm đủ, lên đường thôi."

"."

Cô giương mắt nhìn anh, không nói một câu. (quá nhẹ)

Hôm nay anh không phải uống lộn thuốc chứ, làm việc bừa bãi, chẳng lẽ đều do Cự Phong dạy sao?

Bất kể có phải hay không, dù sao hôm nay cô thấy vui vẻ là được rồi. Mặc dù thỉnh thoảng cảm thấy có chút lúng túng, nhưng điều chỉnh lại, ngẫm lại, thật ra thì cũng không có gì.

Hai người yêu nhau không phải đều như vậy sao, huống chi bọn họ đã là vị hôn phu vị hôn thê rồi.

Xe chậm rãi lái ra cửa chính, Thím Chu cùng những người làm khác thấy chủ nhân đã rời đi, liền tụ tập lại một chỗ, bắt đầu tán dóc.

"Tiên sinh cùng phu nhân tình cảm thật tốt, thật làm cho người ta hâm mộ, nếu tôi có thể gặp được một bạch mã hoàng tử như vậy, thật là tốt biết bao?"

"Đúng vậy, thật hâm mộ hai người đó quá, lúc nào thì bạch mã hoàng tử của tôi mới phải xuất hiện đây? Chỉ sợ tôi chết rồi, bạch mã hoàng tử này cũng chưa xuất hiện."

"Cái này gọi là cùng người không cùng mạng, mỗi người đều có một mệnh khác nhau, số mệnh chúng ta không tốt, vẫn nên cam chịu số phận đi."

Thím Chu thật ra cũng rất hâm mộ, nhưng vì không để cho công việc xảy ra điều ngoài ý muốn, liền nghiêm nghị khiển trách những người này, "Không được lười nhác, mau làm việc đi, nếu khiến cho tiên sinh không vui, mọi người cứ chờ đấy mà cuốn xéo."

"....."

Không ai dám nhiều nói, lập tức nghiêm túc làm việc.

Tiền lương ở đây gấp mấy lần nơi khác, nếu đánh mất công việc này, sẽ tiếc đến chết mất?

Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng mới ra cửa không bao lâu, Hồng Thi Na đã đến ngoài cửa, nhìn khu biệt thự tráng lệ, quả thật so với biệt thự Hồng gia nhà cô còn có to lớn cao quý hơn, cùng Phong gia không kém bao nhiêu.

Căn biệt thự cao cấp như vậy, khiến cho lòng cô nỗi lên tầng tầng sóng gợn, nhưng cũng có rất nhiều nghi ngờ.

Phong Gia Vinh đã tịch thu tất cả cổ phần của Phong Khải Trạch, không

để cho hắn vận dụng thế lực Phong thị đế quốc, không có tiền không có quyền, làm sao hắn có thể mua một căn biệt thự cao cấp như vậy?

Cô có thể khẳng định một điều, nơi này không phải địa bàn của Phong thị đế quốc, bằng không Phong Gia Vinh đã sớm đem bọn họ đuổi đi.

Cô nhất định phải làm sáng tỏ chuyện này mới được.

Hồng Thi Na đứng ở bên ngoài suy nghĩ một lúc, trong mắt là mạo hiểm không cam lòng cùng ánh mắt ghen tỵ, nhưng chỉ giây lát sau, đã đem ánh mắt ghen tỵ không cam lòng này, đổi thành đoan trang dịu dàng, vươn tay, nhấn chuông cửa bên cạnh.

Thím Chu nghe được tiếng chuông cửa, liền chạy tới, nhưng không lập tức mở cửa, mà từ trong cửa sắt nhìn người bên ngoài, lễ phép hỏi thăm: "Tiểu thư, xin hỏi cô tìm người nào?"

"Chào Thím, tôi đến tìm Phong Khải Trạch Phong tiên sinh, xin hỏi anh ấy có ở đây không?" Hồng Thi Na tao nhã lễ độ trả lời, trên mặt vẫn luôn mỉm cười ngọt ngào, nhưng trong lòng cực kỳ khó chịu.

Người phụ nữ này xem ra là người làm, cô đã đứng trước cửa, cũng không mở cửa cho cô đi vào, ghê tởm.

Đây là lần đầu tiên cô bị người làm chặn ngoài cửa hỏi thăm, khiến cho cô có cảm giác thân phận của mình thấp đi một bậc, có thể không túc sao?

"Tiểu thư, thật xin lỗi, tiên sinh cùng phu nhân vừa ra ngoài, không có ở trong nhà, hôm khác cô quay lại vậy." Thím Chu vẫn không mở cửa, cứ như vậy trả lời vấn đề của cô.

Hồng Thi Na lúc này đã không vì chuyện mở cửa mà túc giận nữa, lúc này cô đang kinh ngạc vì mới vừa rồi nghe được lời nói — tiên sinh, phu nhân, trong lòng càng nghĩ càng suýt ruột, càng ngày càng không cam lòng, càng lúc càng túc, liền nghiêm túc hỏi: "Cái gì phu nhân, phu nhân là ai?"

Phong Khải Trạch còn chưa kết hôn, phu nhân ở đâu ra?

Nếu nói đến phu nhân, vậy phải là cô mới đúng?

Thím Chu thấy sắc mặt Hồng Thi Na thay đổi quá nhanh, có chút sợ hãi,

khẩn trương trả lời: "Phu nhân chính là Tạ Thiên Ngung, Tạ tiểu thư, cô ấy là nữ chủ nhân của nơi này."

"Tôi mới là phu nhân của Phong Khải Trạch, mở cửa cho tôi đi vào." Hồng Thi Na rống to ra lệnh, giận đến cắn răng nghiến lợi.

Hôn lễ của cô và Phong Khải Trạch sắp được cử hành, cho nên cô phải là phu nhân nơi này mới đúng, dù có đổi phiên cũng không tới phiên Tạ Thiên Ngung.

"Chuyện này —— tôi ——" Thím Chu không biết làm sao, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, gương mặt phân vân.

Bỗng chốc có tới hai vị phu nhân, chuyện gì xảy ra?

"Tôi là vị hôn thê của Phong Khải Trạch, Hồng Thi Na, chắc bà đã biết chuyện Phong thị đế quốc cùng tập đoàn Hồng thị kết thân rồi chứ, cho nên tôi mới là nữ chủ nhân của nơi này, mở cửa."

Hồng Thi Na lần nữa cường thế ra lệnh, Thím Chu càng thêm hoảng sợ, run rẩy nói: "Nhưng, nhưng tiên sinh không có ở đây a!"

"Anh ấy không có ở đây không sao, tôi ở nhà chờ anh ấy trở về là được rồi. Bà còn không mau mở cửa, có tin sau này tôi sẽ đuổi việc bà hay không?"

"Vâng" Thím Chu vừa nghe đến từ bị đuổi, sợ đến nỗi kinh hồn bạt vía, lập tức đem cánh cổng mở ra, để cho cô đi vào.

Hồng Thi Na cười hả hê, lấy tư thế nữ chủ nhân khoan dung đi vào cửa chính, liếc mắt nhìn biệt thự trước mắt, vô cùng thích thú, vô cùng hài lòng.

Về sau có thể ở căn nhà này, nhất định rất thoải mái.

Cô nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp đuổi Tạ Thiên Ngung ra khỏi bên người Phong Khải Trạch, tuyệt đối không để cho người phụ nữ này cướp đi những thứ thuộc về cô.

Người làm trong sân, thấy Hồng Thi Na vênh váo tự đắc đi tới, cũng len lén liếc cô một cái, đối với thân phận của cô cảm thấy ngờ.

Họ vừa rồi còn nhìn thấy tiên sinh cầu hôn phu nhân, tại sao đột nhiên lại nhảy ra một phu nhân khác?

"Này, mọi người nói xem ai mới là phu nhân giả mạo?"

"Nhất định là người này, mới vừa rồi tiên sinh cầu hôn phu nhân, chúng ta đều tận mắt nhìn thấy."

"Đúng vậy, vậy người này là ai?"

"Tám phần là tiểu tam (bồ nhí)."

"."

Thím Chu đi tới, trợn mắt nhìn đám người làm đang buôn chuyện, cảnh cáo họ không cần nói thêm nữa.

Đám người làm nhận được cảnh cáo, không dám nhiều lời, vội vàng đi làm chuyện của mình.

Ai là phu nhân thật, ai là phu nhân giả, chờ tiên sinh trở lại sẽ biết.

-----oOo-----

Chương 154: Đáp án tuyệt vọng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồng Thi Na thật đúng là ngồi ở chỗ này đợi Phong Khải Trạch trở về, hơn nữa còn dùng thân phận nữ chủ nhân mà gia lệnh cho người hầu làm việc này việc kia, đối với cách bố trí trong nhà có chút không hài lòng, bèn cho người hầu dựa theo chỉ thị của cô, đem tất cả đồ trong phòng bày trí lại lần nữa cho thật tốt.

Thím Chu thực chẳng biết nên làm gì, lại không có số điện thoại của Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng, nên không thể gọi để nói tình hình trong nhà cho bọn họ biết, nên đành phải dựa theo lời nói của Hồng Thi Na mà làm, đi bày trí đồ đạc trong phòng lại một lần nữa, khiến căn phòng hoàn toàn khác hẳn.

Phong Khải Trạch đưa Tạ Thiên Ngưng ra bên ngoài chơi, căn bản không biết trong nhà đã xảy ra chuyện gì, dù lớn tuổi nhưng vẫn bị kích thích bởi những thứ này vẫn thích chơi xe đua điện, hai người chơi giống y như hai đứa con nít cười toe toét.

Tạ Thiên Ngưng vẫn chưa hết thỏa mãn khi phải bước ra khỏi xe điện đua, đã bị Phong Khải Trạch kéo vào một căn nhà ma, nhìn thấy quầy dán quảng cáo: nhát can chớ bước vào, tim không tốt chớ đi vào.

“Em sợ không?” Anh cười gian xảo.

“Làm gì phải đi chơi nhà ma chứ, đi thôi! Chúng ta qua chỗ khách chơi đi, đi xem phim có được không?”

“Sợ cái gì, trong đều là đồ giả mà, hơn nữa chúng ta đã mua vé rồi, không thể lãng phí, đi vào thôi.” Anh đã trả tiền mua vé, nhất định phải đem cô vào trong đó thử nghiệm một chút.

“Muốn đi thì tự anh đi đi, em không đi.” Cô buông tay anh ra, nhanh chóng đi qua cổng ngôi nhà ma để hít thở không khí ở bên ngoài.

Anh bất đắc dĩ lắc đầu, đành đi theo ra ngoài, tới bên cạnh cố ý nói chọc: “Anh cứ nghĩ em không sợ trời không sợ đất, thì ra em sợ ma a.”

“Ai, ai nói em sợ hả? Em chỉ không muốn nhìn thấy những thứ vô vị đó, hù?” Chết vẫn cứ giữ sĩ diện, chứ không muốn thừa nhận mình sợ.

Quả thật cô sợ, nếu như đi vào thế giới u ám kinh khủng kia, cô sẽ sợ đến không hít thở nổi, nghiêm trọng nhất vào ban đêm không thể nào ngủ một mình được.

Năm học đại học, cùng Đinh Tiếu Nhiên đi xem phim ma, kết quả một tuần cô không dám ngủ, phải chui vào trong chăn của Đinh Tiếu Nhiên, ngay cả cô vẫn không ngờ lại toàn thân sợ hãi đến run rẩy, chỉ cần vừa khép mắt lại, trong đầu liền hiện ra hình ảnh khinh khủng làm cô khiếp sợ.

Bởi vì chuyện này, cô bị Đinh Tiếu Nhiên chê cười rất lâu, từ đó về sau, cô rất ghét khi phải thừa nhận bản thân mình sợ quỷ, bởi cô không muốn bị người ta chế giễu.

“Nếu đã không sợ, vậy cùng anh đi vào trong một chuyến đi.” Anh nắm

tay cô, cường ngạnh kéo vào trong ngôi nhà ma, trong đầu tưởng tượng cô quá sợ hãi sẽ chạy thẳng vào trong lòng ngực của anh. (vinhanh: quả là Trạch ác nhân mà, =_=)

“Em _____”

Tạ Thiên Ngưng không muốn vào trong ngôi nhà ma, nhưng lại chưa nghĩ ra cách thì bị anh kéo vào trong.

Mới vào cửa thì cảm thấy một luồng gió mát thổi, khiến cho cả người cô đều dựng tóc gáy, vì quá sợ hãi, cô đi theo sát phía sau anh, hai tay nắm chặt quần áo của anh không buông, sợ phải nhìn thấy những thứ gì đó đáng sợ.

Bên trong chỉ có những âm thanh u ám và tiếng động đã dọa cô hồn siêu phách tán, thì sao mà cô còn dám xem chứ?

Phong Khải Trạch điềm nhiên đi thẳng vào bên trong, mặc kệ thấy cái gì, nghe gì cũng không sợ, cho dù bên cạnh có nhô ra một cánh tay máu, anh cũng không có cảm giác, coi như không thấy mà cứ tiếp tục đi về phía trước.

Anh không sợ, nhưng người phía sau sợ muốn chết, cứ luôn không dám ngẩng đầu nhìn lung tung.

Đột nhiên, trên vách tường bên cạnh nhô ra một cái tay máu, cô không cần thận nhìn thoáng qua, thấy cánh tay đầy máu khi, sợ đến mức hét toáng lên: “Á _____”.

Sau khi la xong, cánh tay máu liền biến mất không còn nhìn thấy nữa.

Ngay cả như vậy, cô vẫn còn sợ hãi, cả người bùn rùn ngồi trên đất, lại không cần thận chứng kiến vách tường có cái đầu lâu nhảy múa, còn có một nữ quỷ tóc dày mặt đầy máu, làm cô sợ tới mức khóc òa, “Á_____ hu hu _____”

Phong Khải Trạch không ngờ cô bị dọa sợ đến thành như vậy, vì thế bèn ngồi xổm xuống, gắt gao ôm chặt cô, dỗ dành một lúc: “Đừng sợ, những thứ này đều là giả mà.”

Không ngờ cô sợ những thứ này, sớm biết sẽ không đem cô vào. (vinhanh:

= = chử ko phải biết rồi, cõ tình giả nai sao?)

“Em không muốn ở chỗ này nữa, em không muốn_____” cô trốn vào trong lòng ngực của anh, khóc òa nói muốn rời khỏi đây. (hé hé, đúng ý rùi kia anh Trạch gian xảo)

“Được, chúng ta giờ đi ra ngoài, đi nào.” Tựa sát vào người ôm chặt anh đi ra ngoài.

Do vừa rồi mới đi vào chưa được lâu, nên chỉ cần quẹo một góc rồi đi mấy bước đã ra bên ngoài.

Người bán vé bên ngoài chứng kiến hai người nhanh đi ra đây, hơn nữa cô gái còn khóc sướt mướt, sắc mặt sợ đến trắng bệch, nhịn không được cười mỉm, nhưng không dám nói lời nào.

Con gái tiến vào ngôi nhà quỷ mà bị dọa thành như vậy cũng là rất bình thường.

Phong Khải Trạch không để ý người nhân viên bán vé, mang Tạ Thiên Ngưng đi ra khỏi căn nhà ma.

Đến bên ngoài, hít thở bầu không khí trong lành, Tạ Thiên Ngưng cuối cùng cũng thấy dễ chịu hơn, không giống mới nãy rất sợ sệt, thở phì phì đầy anh ra, chửi rủa thậm tệ: “Anh là tên khốn, cư nhiên lại đưa em đi vào trong đó, anh muốn làm em tức chết a.”

“Là em nói không sợ, nếu vừa rồi em nói sợ, anh sẽ không đưa em vào trong đó.” Anh cười phản bác lại, nhớ đến bộ dạng cô bị dọa sợ, cảm thấy rất đáng yêu.

Thì ra cô thật sự sợ ma.

“Em không đếm xỉa đến anh nữa, hù.” Anh cảm thấy thật mất mặt, không phản bác lại lời của anh, đành tức giận bỏ đi.

“Vợ ơi, anh là chồng em mà, em sao có thể không quan tâm anh chứ?” Anh cười nói, chạy đuổi theo cùng cô sóng vai đi, vươn tay muốn ôm lấy cô.

Nhưng mà cô không thuận theo, bỏ mặt anh, giận dỗi không chịu để anh chạm vào, bản thân cứ đi về phía trước.

Anh không tay, tăng thêm lực đao, cường thế ôm cô vào trong lòng, dỗ dành cô: “Được rồi, về sau anh không đưa em vào chỗ này nữa có được không?”

Lúc này, cô không còn vùng vẫy khỏi lòng ngực của anh, mà nghiêm khắc cảnh cáo: “Lại có thêm lần sau là em không tha cho anh đâu.”

“Tuân lệnh bà vợ đại nhân, tuyệt đối sẽ không có lần sau. Bất quá, sau này em cũng không nên tỏ ra mình mạnh mẽ nữa, rõ ràng sợ mà cứ nói cứng rắn là mình không sợ!”

“Phong Khải Trạch!” Cô nghiến răng giận dữ, lạnh lùng quát tên anh.

“Thôi mà vợ, trời sinh lá gan đã nhỏ thì cũng nên thừa nhận mình nhát gan đi, không có gì phải mất mặt.” Anh không quan tâm đến vẻ mặt phẫn nộ của cô, liền trêu chọc cô.

“Em không để ý đến anh nữa.” Cô lại giận dữ thêm lần nữa, tách khỏi lòng ngực của anh, giận dữ đi thẳng về phía trước, miệng giận dỗi không ngừng nhắc mãi: “Cái gì chứ, giờ phút này còn chọc mình, đúng là đáng ghét.”

Tạ Thiên Ngưng hiện tại chỉ lo giận dỗi, không để ý đến người ở phía trước, cứ tiếp tục đi thẳng, kết quả đụng vào một người, làm cô bị bê ra sau.

“A_____”

Sau khi bị văng ra sau, hô hoán một tiếng, biết bản thân mình có lỗi, vì vậy bèn ngẩng đầu xin lỗi, “Xin_____”

Còn chưa nhìn rõ người trước mặt, thì lời liền nghẹn lại ở cổ họng, tức thời không nói được gì, chỉ còn lại kinh ngạc và oán hận, còn có chút chán ghét.

Ôn Thiếu Hoa đứng ở giữa đường, ngăn cản losoid đi, dùng ánh mắt nặng nề nhìn người phụ nữ trước mặt, trong lòng có một luồng khí nóng không yên, còn thêm một loại cảm giác không cam chịu rất mãnh liệt.

Căn bản cô gái này vốn thuộc về anh, sau khi âm dương lẩn lộn, bọn họ đã để vuột nhau, hiện tại anh chỉ muốn kéo cô trở về.

“Thiên Ngưng _____”

Phong Khải Trạch đứng ở phía sau, vừa thấy Ôn Thiếu Hoa, lập tức đi nhanh đến, liền ôm Tạ Thiên Ngưng vào trong ngực, ưỡn ngực vênh mặt nhìn Ôn Thiếu Hoa, không vui chất vấn: “Mày muốn làm gì?”

Ôn Thiếu Hoa không để ý tới Phong Khải Trạch, chỉ nghĩ muốn nói chuyện với Tạ Thiên Ngưng, không vui liền phản bác lại: “Đây là chuyện của tao với Thiên Ngưng, không liên quan tới mày.”

“Thiên Ngưng bây giờ là vợ sắp cưới của tao, chuyện của cô ấy đều có liên quan đến tao.”

“Cái gì, cô ấy là vợ chưa cưới của mày, sao có thể chử?” Ôn Thiếu Hoa không thể chấp nhận sự thật này, cũng không tin chút nào, vì vậy bèn nghiêm túc hỏi Tạ Thiên Ngưng, trong giọng nói lộ ra chút luồng cuồng. “Thiên Ngưng, em nói cho anh biết, đây không phải sự thật có đúng không?”

Tạ Thiên Ngưng mỉm cười, giơ tay trái lên, lộ ra chiếc nhẫn trên ngón tay cô, khẳng định câu trả lời: “Tôi thật sự là vợ chưa cưới của anh ấy.”

Đáp án này khiến Phong Khải Trạch rất vui, phấn kích ôm cô càng chặt hơn, trên mặt tràn đầy vẻ đắc chí, ở trước mặt Ôn Thiếu Hoa khoe khoang.

Ôn Thiếu Hoa nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương cực đắt, trong lòng không còn mùi vị gì, sự thật rõ ngay trước mặt, nhưng anh vẫn không chịu tin, cố tình châm biếm bợn họ: “Các người diễn kịch có đúng không? Nhất định các người đang diễn kịch, Thiên Ngưng, anh với Minh San đã ly hôn rồi, trước kia bỏ rơi em là lỗi của anh, hi vọng em có thể tha lỗi cho anh.”

Cho tới nay hắn vẫn cứ cho rằng Tạ Thiên Ngưng với người đàn ông này đang diễn kịch cho hắn xem, nhưng xem ra, hắn đã bắt đầu tin vào mối quan hệ của họ là sự thật.

Dù vậy, hắn vẫn không thể chấp nhận hết toàn bộ này.

Phong Khải Trạch nghe xong, càng lo lắng liền ôm chặt cô hơn, phẫn nộ quát: “Ôn Thiếu Hoa, tao cảnh cáo mày, đừng hòng tính đến chuyện cướp vợ chưa cưới của tao.”

Ôn Thiếu Hoa cười khinh thường, vẻ mặt đầy tự tin, lạnh nhạt nói: “Đó là chuyện của tao và Thiên Ngưng, cùng mày không có liên can. Cô ấy chọn

ai, đó là quyền của cô ấy.”

Hắn tin vào tình cảm mười năm của Thiên Ngung không phải giả, chỉ cần hắn thành tâm thành ý nhận lỗi, cô nhất định sẽ cho hắn cơ hội lại trở về bên cạnh hắn.

Ngay lúc Ôn Thiếu Hoa định ninh thé, Tạ Thiên Ngung liền cho hắn một đáp án tuyệt vọng.

“Thiếu Hoa, thật xin lỗi, kỳ thực cho đến bây giờ tôi cũng không có yêu anh, từ khi gặp khỉ nhỏ tôi mới biết tình yêu thật là gì? Tình cảm của tôi đối với anh chẳng qua là không muốn làm ba tôi buồn, đó không thể gọi là yêu. Mặc kệ anh và Minh San vì sao ly hôn, tóm lại chúng ta không thể trở lại như ban đầu, anh nên chúc mừng tôi đã tìm được người mà tôi yêu, hiện tại tôi rất hạnh phúc.”

Hai tháng trước, nếu như Ôn Thiếu Hoa xin lỗi cô như vậy, cô nhất định sẽ rất cao hứng, lập tức liền tha lỗi cho hắn.

Nhưng bây giờ, cô không muốn nghĩ đến lời xin lỗi của hắn, lại càng không muốn dính dáng gì với hắn, chỉ muốn vạch rõ ranh giới không liên quan nhau nữa.

-----oOo-----

Chương 155: Tôi không yêu anh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đáp án này tuyệt vọng, làm cho Ôn Thiếu Hoa không phòng ngờ bị đả kích mạnh, càng thêm chướng mắt với chiếc nhẫn trên ngón tay của Tạ Thiên Ngung, tức giận nghiến răng, hận không thể xông tới lấy tháo chiếc nhẫn trên ngón tay đi để khỏi phải gai mắt.

Nhưng mà hắn không thể làm thế, hôm nay hắn tới để cầu xin giúp đỡ, mặc kệ có tức đến mấy cũng phải kiên nhẫn một chút.

Ôn Thiếu Hoa cố gắng nhẫn nhịn cơn phẫn nộ, hít một hơi thật sâu, lúc này lộ ra vẻ nghiêm túc, mặt không biểu cảm liền ra lệnh nói: “ Thiên Ngung, hôm nay anh đến tìm em là muốn em giúp cho anh một chuyện.”

“Tôi_____”.

Không đợi Tạ Thiên Ngưng trả lời, Phong Khải Trạch đã trả lời trước, “Không giúp.”

“Tao hỏi Thiên Ngưng, không có hỏi mày, mày xot miệng vào làm gì?” Ôn Thiếu Hoa phẫn nộ khiển trách, đối với tên này hắn càng nhìn càng thêm chướng mắt, nhất là thấy Khải Trạch ôm Tạ Thiên Ngưng càng làm hắn muối đầm một đầm.

Phong Khải Trạch không để ý đến cơn phẫn nộ, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, cường thế nói: “Ôn Thiếu Hoa, chỉ cần tao nói không giúp thì đó chính là không giúp, đừng chọc tao, bằng không hoàn cảnh của mày càng tệ hơn đó.”

“Mày dựa vào cái gì mà quyết định thay cho Thiên Ngưng, mày là mày, cho dù mày là chồng chưa cưới thì sao, mày không có quyền quyết định chuyện của cô ấy.”

“Nếu như tao có quyền đó thì sao?” Phong Khải Trạch cười âm lãnh, ánh mắt tràn đầy tự tin và oai nghiêm, giống như thế giới này đều do anh nắm giữ.

Ôn Thiếu Hoa nhìn vào ánh mắt của anh, trong lòng cảm thấy có chút run, nhưng vì không muốn thua, đến chết vẫn cứ giữ sĩ diện, mạnh mẽ phản bác lại, “Mày cho rằng bây giờ còn có quyền lực tối thượng của thời đại phong kiến xã hội sao? Ở thời đại này, mọi người đều có quyền bình đẳng, bất kể mày là ai, cũng không có quyền quyết định cho người khác, dù là chồng sắp cưới của Thiên Ngưng cũng không có quyền hạn này.”

“Đúng bây giờ là xã hội bình đẳng, nhưng cũng chỉ là luật pháp trên mặt chữ mà thôi. Ôn Thiếu Hoa, mày hãy tự xét lại, trong lòng mày thật sự có quyền bình đẳng không? Người Ông Gia của mày đều có cùng một quan điểm đó chính là coi thường người khác, rõ nhất chính là mẹ mày Lâm Thục Phân đó, sau đó chính là thứ ngụy quân tử như mày Ôn Thiếu Hoa, ngoài mặt ra dáng người hiền lành tốt bụng nhưng sự thực ba mày Ôn Minh vẫn luôn lộ ra vẻ mặt khinh thường người. Chính mày đã không xem người khác ngang hàng, thì sao phải yêu cầu người khác làm như vậy chứ?” Nói chuyện không chút áy náy với Ôn Thiếu Hoa.

“Mày, mày nói xằng bây giờ đó hả?” Ôn Thiếu Hoa buộc phải tỏ ra nóng

này trước mặt Phong Khải Trạch, hai mắt tràn đầy lửa giận, tức giận nghiến răng nghiến lợi, hai người nắm chặt quả đấm giống như muôn đánh người.

“Tao đã nói rõ với mày rồi, mọi người ở Ôn Gia của mày luôn tự tình đúng, nhưng sự thực chẳng biết thời thế, nói trắng ra là loại thùng rỗng mà kêu to.” Phong Khải Trạch không chút sợ hãi, đứng tại chỗ lạnh lùng nhìn hắn, tiếp tục chê nhạo.

“Cái thằng chết tiệc này_____”

Lần này Ôn Thiếu Hoa thực sự tức giận muốn đánh người, hét lên một tiếng, sau đó liền đấm xuống một quyền.

Phong Khải Trạch dùng tay bao chặt kiềm hãm nắm đấm của hắn, không để hắn đạt được ý nguyện, trào phúng nói: “Dựa vào mày mà muôn động vào tao à. Trên thế giới này tuyệt đối không hề có quyền bình đẳng, nếu mày có năng lực và bản lĩnh, tự tình có tài hơn người thì hãy làm cho tao xem, còn nếu không có thì đừng làm trò cười ở trước mặt tao, hù.”

“Mày _____” Ôn Thiếu Hoa không thể thích ứng, dùng bàn tay còn lại đấm thêm một cái.

Nhưng cũng giống ý cũ bị ngăn chặn lại, không thể thực hiện được.

Phong Khải Trạch dùng tay còn lại kiềm chế nắm đấm của hắn, sau đó chán ghét đẩy hắn ra, không muốn chạm vào loại người như thế.

Ôn Thiếu Hoa vẫn không chấp nhận, sau khi bị đẩy ra, liền hung hăng xông tới, muốn đánh người.

Tạ Thiên Ngưng đúng là nhìn không thuận mắt, phẫn nộ quát vào hắn: “Ôn Thiếu Hoa, anh quậy đủ chưa hả? Mỗi lần làm việc gì anh cũng không biết dùng đầu suy nghĩ à?”

“Thiên Ngưng, là do nó chọc anh trước, không phải do anh chọc nó?” Ôn Thiếu Hoa dừng lại hành động, tức giận bất bình nói, cảm thấy bản thân mình không có làm điều gì sai hết.

Hắn có thể chấp nhận trước kia mình đã làm sai với Thiên Ngưng, nhưng lúc này, hắn không thể thừa nhận mình đã làm lỗi.

Khi con nói đúng, hắn ta thực sự là người không ra gì, cứ luôn tự tình đúng, nếu cứ tiếp tục kéo dài thêm nữa, chỉ càng làm cho cô xem thường hơn mà thôi.

“Thiên Ngung, em, em thật sự vì nó mà nói với anh như vậy sao?”

Hắn không cam lòng, một người phụ nữ đã dùng hết mười năm chân thành đối với hắn, giờ lại vì một người đàn ông khác mà nói với hắn như thế, sao hắn mà có thể cam chịu được.

“Anh ấy là vị hôn phu của tôi, sao tôi không thể vì anh ấy mà nói vậy với anh chứ? Thiếu Hoa, anh đã làm nhiều chuyện quá đáng với tôi còn chưa đủ sao? Chuyện lần trước anh vu oan tôi ăn trộm, anh có nghĩ đến cảm nhận của tôi không? Thật xin lỗi, tôi với anh không còn chút tình cảm nào, thậm chí còn rất ghét anh, anh làm cho tôi cảm thấy quá xấu hổ khi bỏ phí mất mười năm cho anh đó.”

“Tình cảm mười năm, không thể nói không còn là không còn, anh không tin trong lòng em không có chút vị trí nào, anh không tin.”

Ôn Thiếu Hoa cảm thấy rất kích động, tựa hồ gần như sắp mất hết lý trí rồi.

Cho dù thế, Tạ Thiên Ngung vẫn đối xử hắn rất vô tình, lạnh lùng nói: “Tình cảm mươi năm thì sao? Giữa chúng ta chỉ có thể gọi là quen biết tương đối lâu hơn mà thôi, cũng không chứng tỏ được chúng ta nhất định phải sống bên nhau mãi mãi, đến chết cũng không đổi. Huống chi lúc trước là anh bỏ tôi, làm tất cả tình cảm trong suốt mươi năm tan biến mất rồi? Bây giờ anh không có tư cách nói đến tình cảm mươi năm đó, vì anh không xứng.”

“Thiên Ngung, anh biết lúc trước anh đã làm sai, anh không nên đối xử với em như thế, giờ anh xin nhận lỗi với em, xin em cho anh thêm một cơ hội có được không? Chỉ cần em đồng ý, chúng ta có thể trở về như trước đây, anh nhất định sẽ không đổi xử với em như thế nữa có được không?” Ôn Thiếu Hoa vì muốn để Tạ Thiên Ngung hồi tâm, đành cố gắng xin lỗi, hi vọng cô có thể trở về bên cạnh hắn.

Tuy hắn không muốn xin lỗi, nhưng vì nghĩ cho đại cuộc, hắn không thể không xin lỗi, bằng không những thứ thuộc về hắn đều sẽ mất hết.

Hắn đã sai khi nghĩ rằng chỉ cần xin lỗi là có thể cứu vãn mọi chuyện, nhưng sự thực chuyện này không dễ dàng như hắn tưởng.

Đối với lời xin lỗi của Ôn Thiếu Hoa, Tạ Thiên Ngưng chỉ cười, lạnh nhạt nói: “Lời xin lỗi của anh đối với tôi chẳng có ý nghĩa gì. Còn cơ hội gì đó, tôi e rằng không thể, vì người yêu bây giờ của tôi không phải là anh, hơn nữa tôi cũng chưa bao giờ yêu anh, thật xin lỗi, tôi không muốn trở lại như xưa, tôi chỉ muốn giống như bây giờ với tương lai thôi.”

“Anh không tin, điều đó là không thể. Em yêu anh mười năm, tất cả mọi người đều biết, dù em không chấp nhận thì nó vẫn là hiện thực.”

“ Mọi người đều biết rõ trong suốt mười năm qua anh không hề yêu tôi, mới tuyệt tình bỏ rơi tôi để đi cưới cô gái khác, có đúng không nào? Thiếu Hoa à, chúng ta đã đi theo con đường riêng của mình nên không thể quay đầu lại được, hi vọng anh hãy đổi diện với sự thực này. Tốt nhất, đừng để tôi nói thêm nữa, nếu anh không còn việc gì nữa thì đừng cản đường tôi đi, có được không?”

“Em_____”

Ôn Thiếu Hoa tưởng rằng cứ dịu dàng xin lỗi, thì cô sẽ trở về, nhưng không ngờ cô lại tuyệt tình đến thế, làm hắn giận phát cuồng muốn đánh người.

Không thể được, bởi vì còn chuyện quan trọng chưa làm xong.

“Thiên Ngưng, chuyện của chúng ta tạm thời không nhắc lại, kỳ thực hôm nay anh tìm em, là muốn nhờ em ra mặt giúp anh một việc.”

Phong Khải Trạch nghe xong lời này rất khó chịu, vì thế liền ôm Thiên Ngưng rời đi, vừa châm biếm nói: “Chúng ta không cần quan tâm đến hắn, đi thôi.”

Rõ ràng muốn nhờ vả, nhưng giọng điệu cứ y như ra lệnh, vậy mà muốn cầu xin người giúp sao?

Ôn Thiếu Hoa không chịu để bọn họ đi, liền đuổi theo chặn đường, ương ngạnh nói: “Hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện không vui, nên anh cũng không muốn nhiều lời. Thôi thì như vậy đi, ngày mai em đến Ôn Gia một chuyến, để ba anh nói chuyện với em. Những năm gần đây ba anh đối xử

với em cũng không tệ, nếu em còn nghĩ đến chút ân tình thì ngày mai đến Ôn Gia đi.”

“.....”

Tạ Thiên Ngưng im lặng không nói, trong mắt đầy vẻ bất mãn.

Phong Khải Trạch biết Tạ Thiên Ngưng đang rối bời, liền thay cô lựa chọn, “Được, ngày mai tao sẽ đi cùng cô ấy đến, để xem các người còn có thể diễn trò gì đây?”

“Tao chỉ mời một mình Thiên Ngưng, không hoan nghênh mày.” Ôn Thiếu Hoa quyết liệt cự tuyệt, đối với Phong Khải Trạch đầy thù ghét.

“Nhà mày sắp phá sản rồi còn không lo! Tao nói ày biết Ôn Thiếu Hoa à, nếu mày muốn Thiên Ngưng đi một mình thì miễn bàn, một là tao sẽ đi cùng với cô ấy, hai là cô ấy không đến, mày hãy chọn đi?”

“Mày _____”

Ôn Thiếu Hoa tức giận, vốn định mắng nhưng lại không dám, ngược lại không vui hỏi Tạ Thiên Ngưng, “Thiên Ngưng, chẳng lẽ em cứ nghe theo nó nói, mà không ý kiến riêng nào sao?”

Phong Khải Trạch tỏ vẻ đắc ý, khiêu khích nhìn về phía Ôn Thiếu Hoa này.

Tình cảm mười năm thì sao, rốt cuộc cũng không phải đều bại dưới tay anh sao? Giờ trong lòng Thiên Ngưng chỉ có anh, còn tình cảm mười năm kia đều là đồ bỏ đi.

Ôn Thiếu Hoa nhìn thấy vẻ khiêu khích của Phong Khải Trạch, vô cùng căm tức, nhưng lại không dám đành cố gắng đem cục tức mà nuốt vào trong bụng, không cam tâm tình nguyện nói: “Được, vậy thì hai người cùng nhau đến đi, hù.”

Hừ lạnh một tiếng, tức giận trùng mắt nhìn Tạ Thiên Ngưng một cái, sau đó xoay người bỏ đi.

Tạ Thiên Ngưng thấy dáng vẻ tức giận của hắn mà buồn cười. Hắn dựa vào cái gì mà tức, hắn có tư cách sao? Hắn là loại đàn ông gì đây, kẻ ném tức là cô đây nè?

-----oOo-----

Chương 156: Hận quá sau

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ôn Thiếu Hoa đi rồi, tâm tình của Phong Khải Trạch lại càng thêm tốt, kìm lòng không được liền hôn lên mặt Tạ Thiên Ngưng, cảm động nói: “Cảm giác này thật sự rất sướng, làm anh muốn bay lên luôn rồi đây”.

Vừa mới bắt đầu tìm được cô, thì cô đang đau khổ vì bị hôn phu vứt bỏ, suýt nữa còn muốn tự sát, anh thật sự sợ không thể nào thăng được trái tim cô.

Nhưng vào lúc này anh cuối cùng đã yên tâm, vì trong tim cô không hề có bóng hình của Ôn Thiếu Hoa, mà chỉ có mình Phong Khải Trạch.

Tạ Thiên Ngưng khinh thường trừng mắt nhìn anh, tức giận hỏi: “Anh phát điên gì thế, hay là uống nhầm thuốc hả?”

Anh ôm cô vào lòng, hai tay vòng qua eo nhỏ của cô, đắc ý nói: “Anh không có điên, anh cũng chưa uống sai thuốc, anh rất vui, cực kỳ vui sướng. Em cư nhiên vì anh mà đả kích Ôn Thiếu Hoa, làm lòng anh thấy rất ngọt ngào.”

“Mỗi câu em nói đều xuất phát từ “trong đáy lòng”, em chỉ muốn phụ nữ trên thế giới này không gặp phải người đàn ông giống tên Ôn Thiếu Hoa đó. Em không ngốc, không hề ngu ngốc, cả đứa bé ba tuổi đứng giữa anh và hắn ta thì sẽ chọn anh.”

“Lời này anh không thích nghe, anh chỉ nghĩ những lời nói vừa rồi xuất phát từ “yêu”, bởi vì yêu em, cho nên mới nói ra những lời này.” Một mặt anh tỏ ra đau khổ, cùng ghen ghét mãnh liệt, như đứa vì không được ăn kẹp mà tức giận.

Anh chỉ muốn biểu hiện để cô thương anh hơn.

“Phong Khải Trạch, anh đã lớn rồi, đâu còn con nít nữa?” Cô không nói gì, thấy anh như vậy thật sự không thể nào ghét được.

“Ở trước mặt em, làm đúra bé cũng không sao, vì em bé tượng đối đẽ thương đáng yêu. Chỉ cần có thể được em yêu, làm con nít nhỏ mãi anh cũng nguyện ý.”

“Thật sự phục anh rồi, cũng gần đến giờ ăn tối rồi, anh dẫn em đi tới chỗ nào ăn có bữa tối dưới nến đi?” Cô mừng thầm hỏi, vô cùng chờ mong bữa tiệc tối nay.

“Đương nhiên, giờ tâm trạng cũng rất tốt, đợi lát nữa sẽ dẫn em ăn một bữa tiệc thịnh soạn, đi.”

“Coi chừng thành heo đó.”

“Anh thành heo, thì em chính là heo mẹ.”

“Phong Khải Trạch, anh là con heo ngốc.”

Hai người cãi nhau ầm ĩ, cùng nói cười vui vẻ, nghiêm nhiên giống như một đôi đang yêu nhau nồng nhiệt, làm cho người ta thấy mà hâm mộ.

Phong Gia Vinh ngồi ở một góc khuất, dựa vào vách tường thủy tinh trong nhà hàng, ánh mắt tức giận nhìn hai người đang đùa giỡn ở bên ngoài, không thèm nhìn vào đồng tài liệu trong tay, mà lạnh lùng ra lệnh cho Đường Phi: “Đường Phi, cậu nói đi, rốt cuộc cô gái này là ai?”

“Ông Phong, tôi đã điều tra rõ tư liệu về cô gái này. Cô ấy tên là Tạ Thiên Ngưng, năm nay hai mươi tam tuổi, cha là Tạ Chánh Kỳ, mươi năm trước đã qua đời, khi còn nhỏ tuổi thì mẹ cô đã tái giá, nghe nói là chạy theo đàn ông có tiền, hiện đang điều tra về thân thế này. Tạ Thiên Ngưng vốn là vợ chưa cưới của tập đoàn Ôn Thị, nhưng hai tháng trước, Ôn Thiếu Hoa đã bỏ cô để cưới người khác, cũng từ lúc đó, cậu chủ đã bắt đầu ở cạnh cô, vì cô làm ra rất nhiều việc. Lúc trước cậu chủ đã hạ lệnh phong tỏa, không để cho cô tìm được công việc nào, kỳ thực muôn ở bên cạnh cô nhiều hơn.”

“Quả nhiên mẹ nào con nấy, Tạ Thiên Ngưng nhất định biết rõ thân phận Khải Trạch, cho nên mới không chịu gả cho Ôn Thiếu Hoa, ngược lại cứ quấn chặt lấy Khải Trạch. Cô gái như vậy, ta tuyệt đối sẽ không cho cô bước vào cửa Phong Gia. Thân thế của cô này ra sao?”

“Cô không có thân thế gì, sau khi cha qua đời luôn sống nhờ ở nhà chú, sở dĩ Ôn Thiếu Hoa bỏ rơi cô là để cưới cô con gái của chú cô, tên Tạ Minh

San. Cho nên giờ cô không chỉ cắt đứt cùng Ôn Gia, còn cắt đứt quan hệ với Tạ Gia, nên không còn nhà để về, hiện tại đang sống cùng cậu chủ ở giữa Thành Đông trong một tòa nhà cao cấp.

“Cả một ngôi nhà còn không có, So với gia đình bình thường còn không bằng. Cô ta lớn lên trong hoàn cảnh đó thì dục vọng và dã tâm rất cao, chỉ biết có tiền tài quyền thế mà thôi. Đường Phi, lập tức bám theo Khải Trạch đến ngôi nhà hiện đang ở, tìm mọi biện pháp đuổi cô gái này đi, nếu cần thiết cứ tịch thu lại ngôi nhà đó, để cho bọn họ không còn gì. Ta không muốn một cô gái như vậy hủy hoại đi con ta.”

“.....”

Đường Phi không trả lời ngay, mà hơi do dự, rốt cuộc cũng phải đối nghịch với Phong Khải Trạch.

Phong Gia Vinh thấy Đường Phi do dự, vì thế ra lệnh lần nữa, “Đường Phi, có nghe không? Lập tức đi làm ngay, bất luận dùng biện pháp gì, ta phải ngăn cản tai họa xảy đến với con ta, cô ta đừng mơ tưởng bước chân vào cửa Phong Gia.”

“Ông Phong, nếu muốn làm theo lời ngài, e rằng quan hệ của hai người sẽ càng căng hon, hay là nghĩ cách khác, khéo léo giải quyết.”

“Biện pháp khéo léo nào?”

“Rất nhiều cô gái đều hướng về tiền tài và quyền thế mà đến, nếu chúng ta đem những thức cô ta muốn để đổi lại việc chủ động rời đi, chẳng phải tốt hơn là cưỡng ép cô ta rời đi hay sao? Vạn nhất cậu chủ truy cứu ra chuyện này, chúng ta có thể nói là do cô ấy tự nguyện rời đi, không thể nào trách cứ, chẳng phải là rất tốt hay sao?”

Nghe xong ý kiến của Đường Phi, Phong Gia Vinh đăm chiêu một hồi, liền gật đầu, “Cậu nói đúng, để cô ta chủ động rời đi còn tốt hơn? Hãy tìm cách, để cô gái kia đến gặp mặt ta.”

“Vâng.”

Lúc này Đường Phi không chút do dự liền nhận mệnh lệnh, sau đó bắt tay vào làm việc ngay.

Chỉ cần tránh không xung đột chính diện với cậu chủ, hắn đều đồng ý làm.

Tạ Thiên Ngưng đi vào một căn phòng tao nhã, nhìn phong cách êm dịu làm cho người ta thật thoải mái, có một cô gái mặc lễ phục màu đen dài, đứng ở bên cạnh kéo đàn violon, bên cạnh cô còn có hai chàng trai trẻ phụ họa.

Âm nhạc cổ điển, phong cách tao nhã, ánh đèn trên bàn đều được thắp sáng, phát ra tia sáng ấm áp và lãng mạn, làm cho người ta cảm thấy giống như ở trên thiên đường, tuyệt vời đến mức không thể tả.

“Chà, đẹp quá, em cảm thấy bản thân muốn bay lên rồi.”

Những thứ này đều chỉ có thể thấy ở trên TV, không ngờ cô lại thành nữ diễn viên chính, nếu không phải vì có rất nhiều bằng chứng nói rõ đây là hiện thực, cô tuyệt đối cho rằng đều chỉ là một giấc mơ.

“Em yêu, mời.” Phong Khải Trạch lịch sự kéo ghế ra, sau đó ra hiệu mời cô ngồi.

“Em đây sẽ không khách sáo.” Cô không do dự, liền đặt mông ngồi xuống, cử chỉ rất hào phóng lại mang theo vẻ cao quý.

Anh đi đến phía đối diện, cùng ngồi xuống một lúc, mặt đối mặt nhìn cô, chính giữa là vài ngọn đèn phát sáng.

Bốn mắt nhìn nhau, tràn đầy tình nồng mật ý, ngay cả người đang kéo đàn cũng cảm nhận được tình yêu mãnh liệt của bọn họ.

“Khỉ con, chúng ta làm vậy có khoa trương lắm không?” Cô dịu dàng hỏi, đối với cách sống này có hơi không thích ứng lắm.

Có lẽ do mười năm sống cần kiệm, đột nhiên tiêu xài nhiều quá, cảm thấy có hơi không quen.

“Anh còn muốn khoa trương hơn nữa kia, khoa trương đến mức muốn mang em bay khắp thế Ngũ Hồ Tây Hải.” Anh cười nói, cười rực rỡ như ánh mặt trời, trong thật mê người, như muốn câu hồn người ta đi.

“Lại có cái đầu đất nào đây ở đây mơ mộng hảo huyền rồi.”

“Mơ mộng hảo huyền thì mơ mộng hảo huyền, có mơ còn tốt hơn là không

có.”

Lúc này, người phụ vụ liền đem đồ ăn đưa lên, “Mời mọi người dùng.”

Tạ Thiên Ngưng nhìn các món ngon ở trước mặt, thèm ăn đến há hốc mồm.

Chiếc bàn bày đầy đồ ăn trung tây, chỉ cần nhìn đã làm người ta chảy nước miếng ròng ròng, chứ đừng nói là ăn.

Phong Khải Trạch tay phải cầm đũa, tay trái nĩa, giới thiệu từng món thức ăn ở trên bàn: “Cái này có các loại đậu, có bay trên trời, chạy trên đất, bơi trong nước, có cả trong đất, bất cứ cái gì cũng đều có hết.”

“Xem ra anh đã mất không ít tâm tư rồi! Con người em ăn không hề soi mói, chỉ cần có thể cho vào miệng ăn là được. Em không khách sáo với anh nữa, hành động thôi.” Cô học theo anh, tay phải cầm đũa, tay trái cầm nĩa, không cần biết lễ nghi gì, càng không chú ý phải dùng bộ đũa nĩa cho đúng cách, chỉ cần có thể cho vào miệng là được, không cần phải dè dặt chút nào.”

Anh cũng như cô, không thích lẽo đẽo rườm rà, thoái mái hưởng thụ mỹ vị, để càng tiện làm việc, liền kéo ghế dựa chuyền đến bên cạnh cô, cùng cô ngồi gần nhau ăn bữa tối, thường hay đúc cho cô ăn, cả hai người hạnh phúc trong thế chỉ riêng của họ.

Nhưng mới ăn một nữa, đột nhiên có người đàn ông trung niên không gõ cửa mà đi thẳng vào trong, phía sau còn có vài người bảo an, xem ra là xấu nhiều hơn tốt.

Cô gái kéo đàn violon thấy tình huống không ổn, liền dừng động tác lại, đứng ở một nơi xem tình huống mà làm việc.

Tạ Thiên Ngưng vốn ăn cơm ngon lành, nhưng khi thấy có người bước vào, lập tức dừng động tác cùng biểu cảm, lập tức đứng lên, kinh ngạc nhìn người đi tới, không hiểu sao có hơi căng thẳng.

Nơi này là nhà hàng, theo lẽo không có chuyện xảy ra mới đúng, nhưng giờ xem ra chuyện có chút không đơn giản.

Phong Khải Trạch ngồi bất động, mày nhâu lại, rất không vui khi có kẻ đột

nhiên xâm nhập, vì thế nghiêm khắc hỏi, “Các người muốn làm gì?”

“Cậu Phong, tôi là chủ của nhà hàng, vừa được lệnh của ông Phong, không được phục vụ cho ngài, thành thật xin lỗi. Bữa cơm này xem như tôi mời, cho nên mời cậu Phong thứ lỗi, chúng tôi không thể không làm như vậy.” Ông chủ nói chuyện thật sự dịu dàng, minh bạch.

Phong Khải Trạch hiểu rõ mọi chuyện, lạnh lùng cười, châm biếm nói: “Lão già Phong này đúng là quá giỏi, ăn cơm mà cũng cầm tôi.”

“Cậu Phong, thật sự xin lỗi, chờ ông Phong thu lại lệnh cấm, tôi nhất định sẽ đến cửa tạ lỗi, mời người ăn bữa cơm nói lời xin lỗi, có được không?”

“Không cần, từ nay về sau tôi sẽ không đến nơi này ăn cơm nữa. Chuyện hôm nay không phải lỗi của ông, tôi không trách cũng không so đo.”

Chuyện này thực không thể trách ông chủ, lão cũng chỉ nghe lệnh làm việc, nếu không làm theo chỉ thị của Phong Gia Vinh, e rằng ngày mai nhà hàng này sẽ đóng cửa.

“Cám ơn cậu Phong đã hiểu, cảm ơn.” Ông chủ vội vàng cúi đầu cảm ơn, mồ hôi lạnh trên trán liền giảm đi một nữa.

Phong Khải Trạch không để ý đến ông, đứng dậy, sau đó kéo Tạ Thiên Ngưng đi ra ngoài, “chúng ta đi,”

Tạ Thiên Ngưng cũng không nói gì, ngoan ngoãn đi theo anh, dọc đường không hề nói chuyện, trong lòng rất lo lắng cho anh, đợi ra khỏi nhà hàng, mới quan tâm hỏi: “Khi con, anh không sao chứ?”

Không ngờ Phong Gia Vinh lại nhẫn tâm như vậy, cả con mình cũng đối xử như thế, chắc giờ khi con nhất định đang rất đau khổ.

Anh dừng bước, xoay người lại đối mặt với cô, lộ ra nét mặt cười tà mị, lạnh lùng nói: “Anh có làm sao đâu, người có chuyện hẳn là Phong Gia Vinh. Xem ra ông ta đã muốn khai chiến trực diện với anh rồi, tốt, chúng ta sẽ cùng ứng chiến.”

“Dù sao cũng là cha con, cần gì đấu đá với nhau như vậy? Khi con, có phải chỉ vì em, mà quan hệ cha con anh mới biến thành như vậy?” Cô tự trách nói, rõ ràng chỉ vì cô nên Phong Gia Vinh mới làm như vậy. Dù sao trong

mắt Phong Gia Vinh, Hồng Thị Na mới là con dâu Phong Gia.

“Em quả là cực ngốc, cứ hay suy nghĩ lung tung không à? Quan hệ của anh với ông ta vốn đã như thế, lúc trước, bây giờ, và sau này cũng vậy, vĩnh viễn anh sẽ không thừa nhận ông ấy là ba.” Anh giận dữ nói, càng ngày càng chán ghét Phong Gia Vinh.

Cha con thì sao, giữa bọn họ căn bản không có tình phụ tử, ngoại trừ cơ thể anh là do Phong Gia Vinh tạo ra, còn những thứ khác đều không có liên quan đến ông ta.

Người cha như vậy, anh không thừa nhận.

Nhin thấy anh phẫn hận như vậy, cô thực đau lòng, vươn hai tay ra ôm lấy anh, an ủi: “Khi con, em biết anh không thể quên những đau khổ khi còn nhỏ, không thể quên những gì ba anh đã làm tổn thương đến mẹ anh, em không khuyên anh tha thứ cho Phong Gia Vinh, mà em mong anh đừng làm tổn thương đến bản thân mình. Hận một người sẽ tổn hại đến đầu óc, mà hận càng sâu càng làm tâm trí mệt nhọc hơn, kết quả người khổ vẫn là chính mình mà thôi.”

Anh cũng ôm lấy cô, vì những lời này của cô làm cho tâm trí của anh khá hơn, ôn nhu nói: “Được, tất cả anh đều nghe theo em, không nghĩ đến việc này nữa. Hôm nay không thể để em một bữa tối dưới nến hoàn chỉnh, để sau này anh sẽ hoàn lại, đi, chúng ta về.”

“Được.” Cô gật gật đầu, sau đó cùng anh đi tới xe.

Nhưng vừa đến, xe đã không còn thấy nữa, mà lại thấy một người đàn ông mặc bộ trang phục màu đen đang đứng ở một bên, đi tới cung kính nói: “Thiếu gia, theo chỉ thị của ông Phong, chỉ cần những gì thuộc Phong Thị đế quốc, đều tịch thu lại.”

Phong Khải Trạch nghe xong lời này, nổi trận lôi đình, hét lớn: “Chiếc xe kia do ta mua, không liên quan đến Phong Thị đế quốc? Trong vòng mười phút các người không đem xe trả về cho ta, liền báo cảnh sát nói các người ăn cắp.”

“Ông Phong nói hiện giờ cậu không khả năng mua nổi chiếc xe như vậy, nên nhất định đó chính là tiền của Phong Thị đế quốc, cho nên _____”

“Đồ vô dụng, anh kiểm tra lại số tài khoản của Phong Thị để quốc đi, xem những năm gần đây tôi có xài một đồng nào của Phong Gia không? Nếu trong vòng mười phút, mà không đem xe trả lại cho tôi, thì cứ gặp nhau ở tại cục Công An?”

“Tôi _____ dạ, tôi lập tức đi ngay.” Người đàn ông bị nói đến á khẩu không dám đáp lại, thấy ánh mắt Phong Khải Trạch giống như ma quỷ, quá sợ đành làm theo lời anh nói, gọi người đem xe trở lại.

So với ông chủ thì cậu chủ còn đáng sợ hơn.

-----oOo-----

Chương 157: Khiêu chiến tình địch

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đúng lúc xe đến.

Phong Khải Trạch dẫn Tạ Thiên Ngưng lên xe, bất chấp vẻ mặt cứng ngắc đau khổ của những người khác, lập tức rời đi, tâm tình thật tệ.

Vốn là một ngày hẹn hò tuyệt vời, là kỷ niệm khó quên, vậy mà tất cả lại bị ông già Phong phá hỏng, trong lòng anh cực kỳ khó chịu.

Xem ra sắp phải đối đầu trực diện rồi.

Tạ Thiên Ngưng ngồi trên xe, nhận thấy vẻ mặt Phong Khải Trạch căng thẳng, rất khó coi, vì vậy liền đưa tay lấy bó hoa hồng ở ghế ngồi phía sau, ôm vào trong lòng, mừng rỡ nói chút lời khuấy động không khí "Hoa hồng xinh đẹp của em vẫn còn ở đây, tốt quá. Con khỉ nhỏ, anh xem, hoa hồng anh tặng em trải qua mưa gió mà vẫn đẹp như vậy."

Phong Khải Trạch lái xe, biểu tình không thay đổi trả lời: "Cũng không có ai chạm tới, làm sao có thể mất đi vẻ đẹp?"

"Con khỉ nhỏ, em biết anh vẫn đang tức giận chuyện hôm nay, anh đừng giận nữa có được không? Dù bữa tối chỉ ăn được một nửa nhưng em thấy chúng ta cũng có lời."

"Có lời, là sao?" Nghe cô nói như vậy, cuối cùng trong lòng anh cũng dễ chịu hơn, rất muốn biết cô nói "có lời" là ý gì?

"Bữa tối nay chắc hẳn rất đắt, nhưng chúng ta không phải bỏ ra một phân tiền nào cũng có thể vào ăn, hơn nữa em còn ăn được rất nhiều rồi, lỗ chết ông chủ kia. Bữa tối dưới nến chính là bầu không khí của nó mà thôi, cảm giác ấy em đã nhớ kỹ rồi, mặc dù không thể ăn hết, nhưng mà đối với em kết quả cuối cùng còn tốt hơn là chúng ta trả tiền rời đi. Có bữa trưa miễn phí ai lại không ăn, hơn nữa còn là bữa ăn hạng nhất, ha ha -- anh nói xem không phải là chúng ta có lời sao?" Cô rả vé tên trộm khôn ngoan cũng vì muốn anh cười một tiếng. Nàng giả trang ra một bộ tặc này thông minh đáng vè, vì chính là bác hàn cười một tiếng. Muốn anh vui lên.

Quả nhiên, anh cười, hơn nữa còn cười rất vui vẻ.

Nhin anh cười, cô không kiềm chế được nói đùa: "Trời ạ, rốt cuộc anh cũng cười, nếu anh không cười em sẽ khóc mất."

"Thiên Ngưng, cảm ơn em lúc tâm trạng anh không tốt đã cố gắng làm anh vui vẻ như vậy." Trong lòng anh tràn đầy cảm động và cảm ơn, bởi vì có cô là bạn, tất cả những chuyện không vui đều tan thành mây khói.

Anh cũng chỉ là hận Phong Gia Vinh mà thôi, người này anh đã hận nhiều năm như vậy, lúc này cần gì nghĩ đến ông ta quá nhiều?

"Anh là chồng tương lai của em, lúc tâm trạng anh không tốt khiến anh vui là chuyện em nên làm, hơn nữa cũng là chuyện em thích làm. Lúc tâm trạng anh tốt, em cũng cảm thấy thật vui."

"Xem em nói hay như vậy cho em một phần thưởng, hôn một cái." Anh đưa môi đến, hôn một cái trên mặt cô.

"Đừng làm loạn, lo lái xe đi, bây giờ là buổi tối, ánh sáng không rõ lắm, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, vậy coi như không xong." Nghĩ tới an toàn cô không hề đùa với anh nữa, tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

"Tuân lệnh, bà xã đại nhân, anh nhất định lo lái xe, đưa em an an toàn toàn về nhà." Anh trả lời hài hước, sau đó liền nghiêm túc lái xe, không còn nửa điểm phân tâm.

An toàn là nhất, cái này thật sự quan trọng.

Lúc Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng về đến nhà đã là hơn chín giờ tối, cửa sắt đang đóng, nhưng bọn họ cũng không gọi bất kỳ ai ra mở cửa mà cầm cái chìa khóa tự mình mở.

Sau khi hai người xuống xe liền thân mật cùng nhau đi vào cửa chính, thấy bên trong ánh đèn sáng rực rõ, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, nghĩ rằng là thím Chu hay người hầu khác làm việc ở bên trong, cho nên cũng không hoài nghi nhiều, cũng không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa vào.

Nhưng sau khi cửa lớn mở ra, tất cả những điều trước mắt đều làm họ khiếp sợ không thôi, sững sờ đứng bất động tại chỗ, nhìn đại sảnh một lần nữa.

Tạ Thiên Ngưng hai tay cầm hoa hồng, thấy sảnh trước mắt xa lạ lại vô cùng quen thuộc, kinh ngạc làm bầm "Trời ạ, không phải em vào nhầm chỗ chứ?"

Lúc đi buổi trưa trong nhà không phải như vậy, sao buổi tối quay lại đã thành cái dạng này rồi?

Phong Khải Trạch cũng nghi ngờ không hiểu, nhưng có một điều anh có thể khẳng định, nơi này chắc chắn là nhà của anh, chỉ là anh không biết nhà mình trở nên như vậy?

Trong đại sảnh, thím Chu cùng các hầu nữ cung kính đứng thành một hàng, cúi đầu không dám nhúc nhích, có thể lờ mờ thấy các cô đang run rẩy, giống như sợ hãi điều gì đó?

Hầu nữ cũng không dám ngẩng đầu nhìn loạn, chỉ có thím Chu nghe thấy tiếng mở cửa hơi ngẩng đầu, vừa nhìn thấy ông chủ quay về, lá gan lớn hơn, đi lên cung kính nói: "Ông chủ, cuối cùng ngài cũng về rồi."

"Thím Chu, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?" Lông mày lưỡi mác của Phong Khải Trạch nhíu chặt, rất không hài lòng với tất cả trước mắt, nghiêm nghị chất vấn thím Chu.

"Ông chỉ, buổi trưa hôm nay lúc ngài mới ra ngoài không lâu thì có một phụ nữ tự nhận là vợ ngài, cô ấy lấy thân phận bà chủ ra lệnh cho chúng tôi làm rất nhiều việc, bài trí trong đại sảnh cũng là theo chỉ thị của cô ấy."

"Đáng ghét. . . ."

Phong Khải Trạch thấp giọng mắng, cũng không hỏi là người phụ nữ nào.

Không phải anh không hỏi, mà anh đã biết người này là ai, trừ Hồng Thi Na ra không còn người phụ nữ nào vô sỉ như vậy.

Lúc này, Hồng Thi Na mặc áo ngủ màu trắng xuất hiện tại trên lầu hai, nhắm mắt lại vặn cổ và thân thể, giống như giãn gân cốt, không thấy rõ tình hình lầu dưới liền cao giọng ra lệnh, "Lập tức chuẩn bị cho tôi một phần ăn khuya, thịt bò bít tết chín bảy phần, một ly sữa nóng, sữa tươi không nên quá ngọt."

"....."

Không ai đáp lại lời của cô ta.

Phong Khải Trạch dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm người phụ nữ trên lầu, mắt đầy vẻ lửa giận.

Tạ Thiên Ngưng dù cũng tức giận, nhưng còn kinh ngạc nhiều hơn, vì áo ngủ Hồng Thi Na đang mặc bây giờ là của cô.

"Đó là áo ngủ của em, sao cô ta lại tùy tiện mặc?"

Cái này áo ngủ cô còn chưa mặc được mấy lần đã bị người phụ nữ này mặc, tức chét cô rồi.

Hồng Thi Na cảm thấy có gì không đúng liền mở mắt, nhìn xuống lầu dưới, trong nháy mắt giao với ánh mắt đáng sợ của Phong Khải Trạch, thoáng chốc sợ đến phát run, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, cười vô cùng dịu dàng, thanh nhã đi từ trên lầu xuống, vừa đi vừa nhẹ giọng hỏi: "Khải Trạch, anh đã về rồi!"

Không có bất kỳ người đàn ông có thể chống lại cô dịu dàng như vậy, cô tin anh cũng không ngoại lệ.

Vậy mà sự thật lại hoàn toàn khác với suy nghĩ của cô.

Phong Khải Trạch căm tức nhìn Hồng Thi Na từ trên lầu đi xuống, ác độc chất vấn: "Là ai cho cô đến nơi này giương oai?"

"Khải Trạch, em, em là vị hôn thê của anh, tới nơi này chắc cũng không có vấn đề gì chứ?" Cô ra vẻ điềm đạm đáng yêu, tận lực tranh thủ tâm lý thích

che chở phụ nữ nhu mì của đàn ông.

Nhưng cô không biết trong lòng của một ma quỷ, đối với người chán ghét chưa bao giờ có nửa điểm thương hại.

"Hồng Thi Na, tôi cho cô biết, vị hôn thê của Phong Khải Trạch tôi là cô ấy, không phải cô." Phong Khải Trạch ôm Tạ Thiên Ngung, sau đó cầm tay trái của cô đưa lên, lấy chiếc nhẫn ở ngón tay cô ra.

Tạ Thiên Ngung rất phổi hợp với anh, tự tin ngẩng đầu ưỡn ngực, mang theo một chút khiêu khích, ôn cười nói: "Tôi chính là vị hôn thê của anh ấy."

Nghe được mấy lời này, người hầu trong sảnh đều đã biết đáp án, biết được ai mới thật sự là bà chủ, cho nên không còn sợ Hồng Thi Na nữa, thậm chí còn rất tức giận.

Họ bị người phụ nữ này làm khổ một ngày, có thể không tức sao?

Hồng Thi Na thấy chiếc nhẫn kia, còn có bó hoa hồng kia, lửa giận trong lòng nháy mắt bốc lên, hận không thể cướp chiếc nhẫn kia. Nhưng cô không thể làm, càng không thể ra vẻ tức giận, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục giả vờ điềm đạm đáng yêu, đau khổ hỏi: "Khải Trạch, mấy ngày nữa hôn lễ của chúng ta sẽ cử hành, chẳng lẽ đến bây giờ anh vẫn không thể chấp nhận em sao? Em biết anh còn rất nhiều điều không hài lòng ở em, chỉ cần anh chấp nhận em, em có thể thay đổi."

Phong Khải Trạch cười lạnh một tiếng, nhạo báng cô, "Một mình cô tham gia hôn lễ sao, nếu như mất hết danh dự trong hôn lễ cũng đừng trách tôi không nhắc cô trước tôi sẽ không mang thân phận chú rể đến hôn lễ."

"Anh sẽ mang thân phận chú rể đến hôn lễ."

"Cô có thể khẳng định như vậy soa? Có phải Phong Gia Vinh cho cô Định Tâm Hoàn khiến cho cô có thể tự tin đến thế không?"

"Em."

Sự thật là thế, Phong Gia Vinh đã cam kết với cô, sẽ khiến Phong Khải Trạch xuất hiện tại trong hôn lễ.

"Hồng Thi Na, tôi cho cô biết, chuyện của tôi, Phong Gia Vinh không làm

chủ được, chỉ có tự tôi mới có thể làm chủ. Bây giờ cô lập tức cút đi cho tôi, nếu không tôi sẽ không khách khí."

"Khải Trạch, em thật sự là không hiểu, rốt cuộc em có chỗ nào kém hơn người phụ nữ này, tại sao anh cứ nhất định chọn cô ta mà không chọn em?" Hồng Thi Na không đi, trong lòng vô cùng bất bình, tràn đầy oán hận với Tạ Thiên Ngưng.

Phong Khải Trạch không trả lời câu hỏi của cô, nghiêm nghị hạ lệnh lần nữa "Cô đi hay không đi?"

"Em không đi, em mới là vị hôn thê của anh, người phải đi là cô ta."

Tạ Thiên Ngưng tiếp xúc được ánh mắt oán hận của Hồng Thi Na, cũng không để trong lòng, to gan phản bác, "Hồng tiểu thư, nói thế nào cô cũng là danh viện, sao làm việc thô tục như vậy? Trên người cô, tôi nhìn không thấy bất kỳ khuyết điểm nào của tiểu thư khuê các danh môn, chỉ thấy là kẻ làm phiền, chết không biết xấu hổ. Nhà trai vẫn chưa gật đầu đồng ý cưới cô, cô lại tự tình cái danh vị hôn thê của anh ấy, cô không thấy rất buồn cười, rất mất mặt sao?"

Bây giờ cô không còn sợ tập đoàn Hồng thị, cho nên càng không sợ Hồng Thi Na,

Hơn nữa, họ là tình địch, nếu như cô biểu hiện ra ý sợ hãi, vậy đồng nghĩa với thỏa hiệp.

"Tạ Thiên Ngưng, không tới lượt cô đánh giá tôi, cô có tư cách gì mà đánh giá tôi. Bây giờ mỗi một phân tiền cô tiêu đều là tiền của người khác, cô chẳng khác gì loại phụ nữ hạ tiện." Hồng Thi Na dữ tợn giận dữ mắng mỏ, không cách nào chấp nhận một người thân phận hèn mọn vậy sỉ nhục.

"Chỗ này còn chưa đến lượt cô nói, cút đi cho tôi." Phong Khải Trạch ra mặt thay Tạ Thiên Ngưng, chỉ vào cửa chính, cường thề ra lệnh, thậm chí đã kích động tự yêu cầu.

Tạ Thiên Ngưng đẩy tay Phong Khải Trạch, tiến lên một bước, cười lạnh, giễu cợt hỏi: "Tiểu thư Hồng Thi Na, xin hỏi cô bây giờ mỗi một phân tiền cô tiêu đều là của cô sao? Nếu tôi đoán không sai, cô sống đến giờ cũng chưa thật sự dựa vào hai tay mình kiếm một xu nào, tiền cô tiêu đều là tiền của ba cô. Chính cô mới là người tiêu tiền của người khác, cô có tư cách gì

mà nói tôi?"

Hôm nay cô ra oai phủ đầu với người phụ nữ này, xem cô ta sau này còn dám lén lói không?

-----oOo-----

Chương 158: Tìm ai ở cùng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Những lời này của Tạ Thiên Ngưng khiến Hồng Thi Na tức sùi bọt mép, giận đến không cách nào giữ vững hình tượng ôn nhã điềm tĩnh của mình, có phần phát điên, lập tức quát lại "Tôi dùng tiền nhà mình có gì mà mất mặt. Còn cô, cô không chỉ không có nhà, ngay cả công việc cũng không có, bây giờ ăn ở đều là dùng của người khác vậy mà còn ở trước mặt tôi hô to gọi nhở, thật đáng xấu hổ. Cô cứ quần lấy Phong Khải Trạch như vậy không phải là vì tiền của anh ấy sao? Tài khoản của anh ấy bây giờ đã bị đóng băng, những ngày an nhàn của các người không còn kéo dài được lâu đâu."

"Thì ra là cá ăn bám tộc, trong mắt tôi người chỉ biết ăn bám là đáng thẹn nhất. Bây giờ tất cả những gì tôi tiêu dùng đều là của vị hôn phu của tôi, cô ngưỡng mộ hay là ghen tỵ?" Tạ Thiên Ngưng không những không bị lời của Hồng Thi Na đả kích mà còn có thể hùng hồn phản bác lại.

Phong Khải Trạch phối hợp hoàn cảnh trước mắt cho nên đưa ngón tay cái ra khen ngợi cô.

Sự khen ngợi này càng khiến Hồng Thi Na thêm tức giận nên không khua môi múa mép với Tạ Thiên Ngưng nữa, ngược lại dùng giọng nói hung hăng chất vấn Phong Khải Trạch: "Khải Trạch, giữa em và cô ta, anh chọn ai? Anh nên biết, nếu anh chọn cô ta nhất định sẽ là hai bàn tay trắng, bác Phong tuyệt đối không cho anh thừa kế Phong thị đế quốc."

"Cô đang uy hiếp tôi sao?" Phong Khải Trạch lạnh lùng nói, trong mắt lạnh lẽo giống như cái băng lạnh của tuyết.

"Đây không phải là uy hiếp, đây là sự thật, em chỉ nói sự thật cho anh biết mà thôi. Bác Phong giờ đã hạ lệnh xuống, phong tỏa tài khoản ngân hàng

của anh, em nghĩ cái nhà này rất nhanh cũng chẳng còn nữa, chẳng lẽ anh định đợi đến khi trở thành tên ăn mày đầu đường xó chợ mới quay đầu lại sao?"

"Hồng Thi Na, cô yên tâm đi, khả năng cô trở thành ăn mày đầu đường xó chợ cao hơn tôi nhiều, cô nên tự lo lắng inh trước mới đúng. Còn sự lựa chọn của tôi sẽ không thay đổi, cô đã quấy rối nghiêm trọng đến cuộc sống của tôi, tôi muốn cô lập tức biến mất, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát đến giải quyết, kiện cô xâm phạm trái phép vào nhà dân, còn chạm đến đồ vật riêng tư, khiến tội của cô lớn một chút, đó chính là ăn cắp. Nếu như chuyện này lộ ra ngoài, giới truyền thông nhất định sẽ không e dè viết báo."

"Em, em ăn cắp lúc nào?" Tâm trạng Hồng Thi Na rất kích động, vốn không thể tiếp nhận tội danh vô thực này.

"Quần áo cô đang mặc trên người là của vợ tôi, cô chưa được phép đã tự tiện lấy ra mặc, cái này có khác gì ăn cắp?"

"Được, vậy báo cảnh sát đi, báo cảnh sát đi, tốt nhất là làm lớn chuyện, gây dư luận xôn xao khiến ọi người đều biết. Em không còn mặt mũi nào nhưng có thể kéo các người cùng mất mặt cũng không tồi."

Vốn Hồng Thi Na có hơi sợ, nhưng nghĩ một lát cũng không hoảng, thậm chí lớn lối hơn lúc nãy. Dù sao những thứ này chỉ là chuyện nhỏ, nếu thực đến đòn cảnh sát chưa chắc cô đã thiệt thòi.

Phong Khải Trạch không ngờ da mặt của cô ta dày như thế, không thể nào chịu đựng được nữa, vì vậy dùng sức nắm chặt cổ tay của cô ta, mạnh mẽ kéo cô ta ra ngoài.

"A -- đau quá, Phong Khải Trạch, anh đang làm gì đấy, buông em ra, rất đau." Hồng Thi Na đau đến mức kêu to, dù cô cố gắng giãy giụa thế nào cũng vô dụng, rất nhanh đã bị kéo ra đến bên ngoài.

Tạ Thiên Ngưng đi theo ra ngoài, xem tình hình thế nào.

Thím Chu và những người khác cũng đều cùng đi ra, đối với chuyện xảy ra, chỉ nhìn không nói, cũng không ra tay.

"A -- xương em sấp gãy, Phong Khải Trạch, anh buông em ra, tay em sấp

gãy rồi, đau quá." Tiếng kêu của Hồng Thi Na càng lúc càng lớn, nhưng không có tác dụng gì.

Phong Khải Trạch không nói lời nào, kéo tay cô không chút nào thương tiếc lôi đến cổng, sau đó đẩy cô ra ngoài, khóa cổng lại.

"A --"

Hồng Thi Na bị đẩy, trọng tâm không vững ngã xuống đất, đợi lúc cô bò dậy, cổng đã bị khóa lại, không vào được cô chỉ có thể đứng chửi rủa bên ngoài "Phong Khải Trạch, sao anh có thể đối xử với em như vậy, anh thật là quá đáng." Nét mặt thay đổi.

Trên người cô bây giờ chỉ mặc một cái áo ngủ, bên trong không mặc gì, đôi dép dưới chân vì giãy giụa lúc này mà đánh rơi trên đường nên bây giờ chỉ còn chân trần.

Bộ dạng chật vật như vậy bảo cô làm sao ra đường?

"Không phải là tôi quá đáng mà là cô không biết xấu hổ, sau này cô đừng mơ tưởng bước chân vào nơi này một bước nữa, hù." Phong Khải Trạch không nhìn cô, xoay người lại, ra lệnh với mọi người, "Bắt đầu từ hôm nay, không có lệnh của tôi, không cho phép để bắt cứ người nào đi qua cánh cửa này, biết không? Nếu ai còn dám để dây người phụ nữ này vào, thì cút cho tôi."

"Dạ, ông chủ."

"Vâng"

Thím Chi cùng đám hầu nữ lập tức trả lời.

Hồng Thi Na dùng sức lay cổng sắt, còn chưa cam tâm, nghiêm nghị ra lệnh, "Mở cửa cho tôi, có nghe thấy không, mở cửa."

Tạ Thiên Ngưng thấy bộ dạng của cô ta như vậy, có chút cảm thấy không ổn, vì vậy cô nói chút lời "Con khỉ nhỏ, anh xem cô ta bây giờ cũng chỉ mặc một bộ áo ngủ, một cô gái như vậy mà đi ra ngoài khó tránh khiến mọi người chỉ trích, không bằng để cho cô ta mặc quần áo đã."

Phong Khải Trạch không trả lời cô, mà ra lệnh cho thím Chu đứng một bên "Thím Chu, bà lấy tất cả quần áo và đồ vật khác ném ra cho cô ta."

"Dạ, ông chủ." Thím Chu nghe lệnh sau lập tức đi làm.

Hồng Thi Na nghe thấy rõ những lời này, vốn còn chút tình cảm say đắm với Phong Khải Trạch nhưng trong mặt giây này hóa thành oán hận.

Cho dù không chiếm được người đàn ông này, cô cũng không cho người khác chiếm được, cô sẽ khiến anh phải trả giá thật đắt cho sự vô tình này.

Không bao lâu, thím Chu đã đem toàn bộ quần áo của Hồng Thi Na đi ra, đưa cho Phong Khải Trạch "Ông chủ, toàn bộ những thứ này đều là đồ của cô ấy."

Phong Khải Trạch nhìn cũng không nhìn một cái, lạnh lùng nói: "Ném hết ra cho cô ta, chỉ cần là những đồ cô ta đã dùng qua đều ném hết đi cho tôi, lập tức bài biện đại sảnh lại như cũ."

"Vâng"

Thím Chu nghe lệnh làm theo, đến gần một chút, ném những thứ trong tay ra cổng đưa, sau đó quay về đại sảnh làm việc.

Hồng Thi Na nhìn thấy quần áo cùng ví da của mình, ngay cả đồ lót cũng có, loại cục diện lúng túng để khiến cô thật căm hận, vì vậy đầu tiên là nhặt mấy thứ lên, sau đó hung dữ nhìn chằm chằm Phong Khải Trạch, bỏ lại một câu hung ác "Phong Khải Trạch, tôi sẽ không quên sự sỉ nhục anh mang đến cho tôi hôm nay, một ngày nào đó, tôi muốn anh trả giá gấp mười lần."

Phong Khải Trạch nghe được câu nói hung ác ấy quay người lại, khuôn mặt cười xấu xa, tà ác nói: "Hồng Thi Na, đây mới là bộ mặt của cô phải không, gì mà tiểu thư danh giá, gì mà dịu dàng điềm tĩnh, tất cả đều là cô giả tạo lừa gạt người, ác độc, nham hiểm, vô sỉ hèn hạ, mới phải bản chất của cô."

"Tôi toàn tâm toàn ý đối với anh, anh lại nhiều lần nhục nhã tôi như vậy, chà đẹp tôi, Phong Khải Trạch, anh chờ đó, cho dù ngọc nát đá tan, tôi cũng không để yên cho anh."

"Chỉ sợ là cô lấy trứng chọi đá."

"Vậy chờ xem, anh càng không muốn lấy tôi, tôi càng muốn anh phải lấy,

ngược lại tôi muốn xem anh có thể hài lòng bao lâu? Hừ." Hận ý trong lòng Hồng Thi Na đã đạt đến đỉnh, vì hận cùng giận khiến cho khuôn mặt vốn mềm mại trở nên vô cùng hung ác, nham hiểm trừng mắt liếc Tạ Thiên Ngưng, sau đó giận dุng dưng xoay người rời đi.

Tạ Thiên Ngưng thấy ánh mắt cô ta như thế, lại nghe lời cô ta mới nói, trong lòng tháp thầm lo lắng nói, "Con khỉ nhỏ, chúng ta chọc Hồng Thi Na như vậy chỉ sợ sau này cô ta sẽ quay lại trả thù chúng ta, nói không chừng sẽ làm ra loại chuyện cực đoan."

"Về đâu hiểm độc, cô ta không đâu lại anh, về tâm cơ, cô ta còn chưa đủ trình độ để so với anh, về thực lực, cô ta càng không thể, sợ cái gì?" Phong Khải Trạch căn bản không đem lời nói của Hồng Thi Na để trong lòng, xem cô ta như cái răm.

Người phụ nữ này trừ dựa vào tập đoàn Hồng thị còn biết cái gì?

"Có câu nói 'Chó cùng rút giậu', lỡ như cô ta cùng đường làm liều thì sao? Không phải em có ý muốn tồn tại anh, ngạn ngữ Trung Quốc có câu 'Kiêu binh tất bại', thực lực của anh bây giờ cùng mưu lược thực sự rất lợi hại, nhưng cũng không có nghĩa là anh vô địch, mọi việc vẫn nên coi chừng thì tốt hơn, tránh cho đắc ý quên mình bên dưới nhiễu loạn."

"Tuân lệnh, bà xã đại nhân. Hôm nay giằng co một ngày, thời gian cũng không còn sớm, tẩm một cái rồi ngủ đi, ngày mai còn phải đến Ôn gia!"

Thiên Ngưng nói đúng, 'Kiêu binh tất bại', xem ra anh không nên khinh địch.

"Anh không nhắc suýt nữa em quên ngày mai phải đến Ôn gia. Hôm nay xảy ra nhiều chuyện khiến em cảm thấy thật lộn xộn, thật choáng váng."

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, những chuyện này em xem như không phả chuyện gì quan trọng là được rồi. Hai ngày nữa anh thuê bảo vệ lợi hại một chút, tuyệt đối không để chuyện như vậy xảy ra nữa."

Thật sự là nên thuê bảo vệ, còn phải nuôi mấy con chó lợi hại, hơn nữa còn phải là chó biết cắn người.

"Cũng được, không sao nữa rồi. Anh cũng tẩm một cái rồi ngủ đi, em thật sự mệt, ngủ ngon." Tạ Thiên Ngưng ngáp một cái, sau đó đi về tẩm rồi

ngủ, đem toàn bộ những chuyện không vui hôm nay vứt qua một bên, không muốn tiếp tục suy nghĩ quá nhiều, vì suy nghĩ nhiều cũng không làm được gì.

Chơi một ngày, cũng náo loạn cả một ngày, toàn thân mệt mỏi, nên nghỉ ngơi, giữ tinh thần thật tốt mới có thể đổi mặt với những khó khăn.

Ban đêm, sau khi tắt đèn ngủ, một mảnh mờ tối, không tới một phút, lập tức khiến cô liên tưởng đến những gì đã thấy ở nhà ma hôm nay, kết quả tự hù mình cả người đỏ mồ hôi lạnh, dù dùng chăn che kín cả người cũng không giúp ích gì, bởi vì những hình ảnh kinh khủng đều ở trong đầu cô, hơn nữa còn tuần hoàn hiện ra, khiến cô vốn không còn chuyện gì để nghĩ càng không cách nào an tâm ngủ.

Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện khiến trong thời gian ngắn cô quên đi chuyện ở nhà ma nên không thấy sợ. Nhưng sau khi an tĩnh lại, tất cả的一切 hiện ra.

Xong rồi xong rồi, chuyện cô sợ nhất lại tới, hiện tại cô cũng không thể đi tìm Đinh Tiểu Nhiên ngủ cùng?

Nhưng ngủ một mình lại thấy sợ.

Làm thế nào?

Trong lòng Tạ Thiên Ngung run sợ vươn một bàn tay, rất nhanh sau đó ấn công tắc, bật đèn trong phòng sáng lên, lúc này mới dám kéo chăn che đầu xuống, miệng hít thở không khí mới.

Cho dù trong phòng sáng, nhưng cô vẫn thấy sợ như vậy, cứ có cảm giác bốn phía đều u ám.

Buổi tối nay nếu không có người ở cùng, nhất định cô không ngủ được, nhưng tìm ai đây?

Phong Khải Trạch --

-----oOo-----

Chương 159: Ngủ chung

Edit: miathermopoliz96 (Lục hô)

Team: Hồ Thiên Cung

Tạ Thiên Ngưng không dám ngủ một mình, ngay cả nhắm mắt cũng không dám nhắm lại, chỉ cần cô nhắm lại, những hình ảnh kinh khủng kia liền hiện ra.

Nghĩ đi nghĩ lại, không thể làm gì khác là ôm cô đi qua phòng bên cạnh, gõ cửa.

Phong Khải Trạch vừa ngã lưng nằm xuống, chuẩn bị tắt đèn ngủ, đột nhiên có tiếng gõ cửa, anh nghĩ giờ này trừ Tạ Thiên Ngưng ra còn ai nữa bởi vì chắc chắn là cô, nên anh dứt khoát đáp lại, "Vào đi."

Tạ Thiên Ngưng mặc áo ngủ tay dài, ôm cô bước vào, hai gò má đỏ ửng lên, miệng mấp máy nửa muốn nói, nửa muốn không.

Thấy cô như thế, anh cười ghẹo hỏi: "Sao mà mặt đỏ chót thế này, chả phải khi nãy còn tốt sao?"

"Em...em...em... có thể ngủ chung với anh không?" Cô lắp bắp nói, nói xong đỏ bừng hết cả khuôn mặt.

Thế mà anh lại hiểu nhầm ý cô, cho là cô chủ động muốn quan hệ với anh, rất ngạc nhiên, nhưng cũng vui vẻ, cười gian manh: "Sao vậy, muốn phá vỡ nguyên tắc của em sao?"

"Anh nghĩ cái gì đó, em chỉ muốn ngủ bình thường thôi, không có như anh nghĩ." Cô phản bác mãnh liệt, muốn giải thích rõ, nhưng không biết nên giải thích thế nào.

Lời nói của cô quả thật dễ khiến người khác hiểu nhầm.

"Nếu không phải vậy, sao em lại muốn ngủ chung với anh?" Anh cười xấu xa, mặc dù không rõ, nhưng cũng rất vui vì cô chủ động như vậy.

Mặc kệ vì lý do gì, nhưng anh chỉ cần biết cô đang dần lệ thuộc vào anh.

"Em....em...sợ..." cô cúi đầu, nói cà lăm, cảm thấy thật xấu hổ, nhưng không thể không nói rõ lý do.

Giờ này, cô không dám cậy mạnh, nếu mà cậy mạnh kết quả chính là trở về phòng, một mình trong bóng đêm.

"Sợ cái gì? Hồng Thi Na đã đi rồi, cô ta sẽ không quay lại làm phiền em, đừng có sợ." Anh vẫn chưa hiểu rõ ý cô muốn nói.

"Em không có sợ Hồng Thi Na."

"Em không cô ta vậy em sợ cái gì?"

"Em... em ... sợ... ma"

Cô nói từ "ma" cực nhỏ, nhỏ đến mức ngay cả cô cũng không nghe rõ.

Thế mà, anh lại nghe được, cho nên cười phá lên, "Ha ha, thì ra là, thì ra là em sợ ma, ha ha"

Cô trừng mắt, không nói không rằng, hầm hừ nhìn anh, để cho anh cười đủ.

Sợ ma thì có gì đáng cười chứ?

"Ha ha,... em còn nhớ đến cảnh trong nhà ma nên sợ đến mức không dám ngủ đúng không ha ha ha..."

Phong Khải Trạch cười càng ngày càng to, ôm bụng cười lăn lộn trên giường, thật sự anh không thể dừng được, cười đến đau cả bụng.

Anh không ngờ cô sợ ma đến vậy, sợ đến mức không dám ngủ một mình.

"Cười đi, anh cười đến chết đi. Em đi tìm người khác để ngủ chung, không cần anh nữa, anh cứ cười cho thỏa chí đi. Hú" Tạ Thiên Ngưng cáu giận, hù hù trùng anh, sau đó quay người chuẩn bị đi.

Anh vội nhảy tót xuống giường, kéo cô lại, xin lỗi liên tục, "Xin lỗi mà, anh sai rồi, anh không nên cười em, đừng giận nữa được không?"

"Tất cả là do anh, ai mướn anh kéo em vào nhà ma đó làm gì."

"Phải, phải, là anh sai, để bù đắp lỗi lầm, tối nay anh sẽ ngủ chung với em, được chứ?"

Lần này, đến lượt cô hiểu sai ý anh, lùi xuống một bước, dùng ánh mắt để phòng sắc lang nhìn anh, ôm chặt gối, cảnh cáo: "Phong Khải Trạch, em cảnh cáo anh. anh đừng có làm loạn, em không có cái ý nghĩ đó, em không bao giờ phá vỡ nguyên tắc bản thân đâu."

"Thì anh cũng có ý gì đâu, chỉ muốn ngủ bình thường thôi mà, em nghĩ đi đâu vậy?"

"Thật không?" Cô vẫn nửa tin nửa ngờ, vì cô luôn cảm thấy mình đang vào ổ sói.

"Thật." Anh gật đầu cam đoan, mặt mày rất nghiêm túc.

Nếu anh muốn cưỡng bức cô, còn chờ đến bấy giờ sao? (Lục: *đen mặt* Trạch ca, anh thật cầm thú cho dù anh chỉ là xứ nam)

"Nói trước, chỉ ngủ bình thường thôi, không có gì khác đâu đây."

"Ừ."

Nhận được cam kết của anh, Tạ Thiên Ngưng cũng yên tâm hơn, dù sao, đây cũng là lần đầu cô ngủ chung với đàn ông, xấu hổ quá!!

Nhưng cũng hết cách, cô không dám ngủ một mình, nên mới phải làm như vậy.

Phong Khải Trạch thấy cô xấu hổ đứng đơ ra một chỗ, anh cười khổ đưa tay kéo cô lại, đẩy cô ngồi trên giường, sau đó đỡ cô nằm xuống, "Ngủ đi, anh bảo đảm sẽ không làm gì cả được chứ?"

"Ừm." Cô ngoan ngoãn nằm xuống, đặt gối sang một bên, nằm yên lặng, tim đập thình thịch, khi thấy anh cũng nằm xuống, cô chợt hoảng: "Anh muốn làm gì vậy?"

Anh ngồi bên kia giường, kéo chăn lên, chuẩn bị nằm xuống, nào ngờ nghe cô hỏi thế, đành phải dừng lại, trả lời, "Anh buồn ngủ nên nằm ngủ thôi, chẳng lẽ em bắt anh phải ngủ trên ghế sao?"

"Cái này... được rồi." Cô nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng, vì thế đồng ý

cho anh nằm xuống. (Lục: đây là giường & phòng của chị sao? __!!)

Rõ ràng đã là vợ chồng sắp cưới, lại yêu thương nhau như vậy, chuyện xảy ra quan hệ cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi, nhưng dù sao hai người cũng chưa kết hôn, nên chuyện thân mật như thế, đây là lần đầu cô thấy, bây giờ, đầu óc cô vô cùng rối loạn, cô nhớ lại những lời dạy của mẹ khi cô còn nhỏ, chưa kết hôn, tuyệt đối không được quan hệ với đàn ông nào, phải biết tự trọng.

Có lẽ tư tưởng này bám gốc quá sâu, nhất thời cô không thể quen được, cô cần phải có thời gian.

Anh được cô cho phép, liền nằm trên giường, đắp chung một chăn với cô, trong lòng cực kỳ xôn xao, cơ thể khô nóng lại, nhưng anh vẫn nhịn được.

Cô đã bị hù phát sợ, anh cũng không muốn dọa cô thêm.

Hai người nằm cứng lại, không ai nói một câu, không khí cứng ngắc, chỉ cảm thấy hơi thở nóng ẩm đang phả ra mà thôi.

Tạ Thiên Ngưng hít một hơi, cố trấn áp chính mình, quay sang, nói nhẹ nhàng, "Khỉ con, anh ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Phong Khải Trạch nghe cô nói vậy, thấy nhẹ nhõm hẳn ra, trong lòng vô cùng vui vẻ, đáp lại cô rồi tiện tay tắt công tắc bên giường, căn phòng sáng rực chốc vọt đen.

Nào ngờ, đèn vừa tắt, người bên cạnh liền la như heo bị giết, chui tọt vào chăn, lăn qua ôm chặt anh.

"Á!!!!"

Đèn tắt, cả phòng tối sầm lại, Tạ Thiên Ngưng lập tức nhớ đến cảnh tượng kinh khủng đó, sợ hãi kinh hoàng, trực tiếp chui vào trong chăn, nhào đến ôm chặt anh, run rẩy cả.

Nhưng mà so với lúc nãy cũng đỡ hơn nhiều, ít ra còn có người bên cạnh.

Sự ấm áp trong ngực anh, cho cô cảm giác an toàn chưa từng có, cô tham luyến mùi vị ấm áp này, trái tim nhỏ dần dần thả lỏng, nghe được giọng nói êm ái dỗ dành cô, cảm giác bình an biết bao.

Phong Khải Trạch không ngờ cô sợ đến mức này, khi nãy còn hùng hổ khí thế thể hiện mình là trinh tiết liệt nữ, bây giờ lại chủ động ôm chặt anh.

Anh hiểu rõ cô nên biết cô hành động như thế chỉ vì quá sợ, vươn tay ra, nhẹ nhàng đỡ dành cô, "Đừng sợ, có anh đây, cho dù ma quỷ cũng không dám lại gần, em yên tâm đi."

"Khỉ con, em có một chuyện muốn hỏi anh." Cô kéo chăn ra, lộ đôi mắt đen láy nhìn anh, hỏi.

"Chuyện gì, hỏi đi, anh sẽ trả lời em." Anh như chàng hiệp sĩ bảo vệ, nắm yên lặng bên cạnh cô, không hề làm ra chuyện gì ngoài khuôn khổ.

"Trai gái yêu phải có quan hệ trước kết hôn mới giữ được tình cảm sao?"

"Em hỏi cái chuyện gì thế?"

"Khi em còn nhỏ, mẹ đã dạy em rằng trước khi kết hôn, cho dù là vợ chồng sắp cưới, cũng không được phép có quan hệ trên giường, nếu không sẽ phá vỡ đi hạnh phúc của chính mình. Thật ra, bởi vì mẹ của em mang thai em nên mới phải lấy ba, có thể nói bọn họ có con nên mới cưới, cũng có lẽ vì thế nên mẹ mới bỏ đi cùng người đàn ông khác,"

Đúng là cô rất hận mẹ, nhưng lời dạy dỗ của mẹ, cô vẫn nhớ như in.

"Trên thế giới này không có chuyện nào là tuyệt đối, những gì mẹ em dạy cho em, đều chỉ muốn em có một cuộc sống hạnh phúc hơn. Còn chuyện nếu trai gái yêu nhau mà không xảy ra quan hệ thì sẽ không hạnh phúc này cũng khó nói, mỗi người có một quan điểm khác nhau, nếu như em thấy đây là một chuyện hệ trọng, thì không nên dễ dàng chấp nhận, nếu em cảm thấy chuyện đó cũng bình thường, vậy thì không cần quan tâm. Nhưng anh khẳng định với em, cho dù chúng ta có quan hệ trước hôn nhân, cũng đều không ảnh hưởng đến hạnh phúc sau này.."

"Sao em cảm thấy anh đang dụ dỗ em vậy?" Cô nói đùa, tâm trạng cũng thả lỏng đi nhiều phần.

Thật ra, căn bản không cần suy nghĩ quá nhiều. Cô đã tin tưởng anh hoàn toàn mà.

"Đúng rồi, anh đang dụ dỗ em đấy, vợ tương lai ơi, giờ em còn chưa chịu

ngủ, hay là muốn chúng ta ‘ấy áy’ hả?" Anh nụng má cô, trêu chọc, nóng lòng mong muôn đem cô ăn sạch ra. (Lục: anh là xứ nam cầm thú nhất em biết __!!)

Nhưng anh không làm vậy, bức tường phòng ngự của cô gái này quá vững chắc, ảnh hưởng về cha mẹ quá lớn, cho nên anh phải thận trọng trong chuyện này.

"Cái gì ‘ấy áy’ hả, anh là đồ yêu râu xanh, đàng hoàng chút coi, ngủ mau!" Cô đã có thể nhích đầu ló ra một chút, nhưng vẫn không thể xê dịch ra xa, vẫn vùi chặt vào lòng anh.

Cảm giác an toàn này khiến cô bất giác không thấy sợ hãi những hình ảnh kinh khủng kia nữa.

"Đàng hoàng cái gì, rõ ràng là em mới người không đàng hoàng, đừng quên, giờ em đang ôm chặt anh, vùi đầu trong lòng anh nhé."

"Không cãi nữa, im lặng, đi ngủ đi." Cô cương chế ra lệnh, nhưng vẫn không rút tay về, ôm chặt anh như cũ, phòng ngự trong lòng càng lúc càng mờ, hình như cũng sắp tan biến.

Cô không nhận ra, quan hệ giữa cô với anh đang xích lại gần một chút.

Một người đàn ông bất đắc dĩ chỉ dành lắc đầu cười khổ, tuân mệnh bà xã tương lai mà ngoan ngoãn im lặng, nhắm mắt.

Nhưng mà sao đêm hôm nay dài thế, người đẹp nằm gọn trong lòng nhưng anh chỉ có thể nhìn không thể làm gì. Đây với anh mà nói chính là sự hành hạ tàn bạo nhất, kể cả xuống địa ngục cũng không bằng.

-----oOo-----

Chương 160: Cho anh phần thưởng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ban đêm có người dấu diếm ý xuân, có người ngủ ngon lành ngọt ngào, có người lại lăn lộn khó ngủ, chịu đựng nỗi khổ cửa dục vọng, có thể nói là khác nhau một trời một vực.

Tạ Thiên Ngưng có cảm giác an toàn, không hề sợ nữa, vùi đầu vào trong ngực Phong Khải Trạch ngủ ngon lành, càng ngủ say càng không dè dặt, một cánh tay ôm anh ngủ, giống như coi anh là búp bê vải, thỉnh thoảng còn phát ra âm thanh.

Bên cạnh truyền đến tiếng hít thở đều đều, còn có mùi thơm cơ thể mê người, đây quả thực là một hấp dẫn cực lớn, muốn kháng cự lại sức hấp dẫn chí mạng này thật đúng là không phải chuyện dễ dàng.

Phong Khải Trạch cơ hồ mất ngủ cả buổi tối, đồng dạng cũng đau khổ một buổi tối, cho đến rạng sáng vì quá mệt mỏi mà mơ mơ màng màng ngủ mất.

Kết quả có thể nghĩ ——

Tạ Thiên Ngưng ngủ được một giấc ngon lành, lúc tỉnh dậy tinh thần phấn chấn, mặt luôn nở nụ cười.

Còn Phong Khải Trạch lại liên tiếp ngáp, lái xe cũng muôn ngủ, phương thức ngủ như vậy thật đúng là không có biện pháp.

"Con khỉ nhỏ, tối hôm qua anh ngủ không ngon sao?" Cô nhìn thấy anh ngáp, liền quan tâm hỏi, trong lòng nhộn nhạo, hồi tưởng lại cảnh tượng tối hôm qua hai người ngủ cùng nhau, không khỏi có chút xấu hổ, nhưng không còn mãnh liệt giống như lúc trước.

Tối ngày hôm qua anh thật sự không có bất kỳ cử chỉ bất chính nào, cô có cảm giác ngủ rất thoải mái, buổi sáng thấy quần áo hai người vẫn như cũ, chuyện gì cũng không xảy ra, bức tường trong lòng cô trước kia dường như đang từ từ biến mất.

"Ai bảo cái tay móng heo của em tối hôm qua cứ giở trò với anh, mà anh lại không thể ăn." Anh hài hước nói giỡn, lấy lại tinh thần, không để inh lại ngủ gật, tránh xảy ra tai nạn giao thông ngoài ý muốn.

"Anh mới là móng heo! Anh đã ghét bỏ tay của em là móng heo, vậy hôm nay em sẽ đến nhà Tiêu Nhiên, ngủ lại với cô ấy." Cô nổi giận nói, thật ra thì có chút băn khoăn, dù sao vì cô mà tối qua anh ngủ không ngon giấc.

"Oan uổng, oan uổng quá, anh ghét bỏ em từ khi nào vậy hả?"

"Anh nói tay của em giống như móng heo quấn vào anh, đó không phải là ghét bỏ thì là gì?"

"Lão bà đại nhân, anh nói sai rồi, tha thứ cho anh, được không?"

Thật đúng là họa từ ở miệng mà ra, xem ra có mấy lời thật sự không nên nói.

"Thế còn chấp nhận được."

"."

Trải qua một cuộc tranh luận(cãi vã), cơn buồn ngủ của Phong Khải Trạch biến mất, ngược lại lo lắng để phòng thêm mấy phần, chỉ sợ cái cô gái đầu heo đó sẽ hiểu sai hoặc là xuyên tạc ý tứ của anh.

Anh cũng không muốn lại bị đắp lên tội danh ‘ ghét bỏ ’.

Tạ Thiên Ngưng len lén cười trộm, vì chiếm ưu thế mà vui vẻ, nhưng lại có chút lo lắng, vì vậy quan tâm nói: "Con khỉ nhỏ, nếu anh mệt không bằng đi về nghỉ ngơi trước đi, buổi chiều chúng ta đến Ôn gia cũng được. Ban đầu đồng ý với Ôn Thiếu Hoa đến Ôn gia cũng không nói rõ thời gian là buổi sáng hay buổi chiều, càng không nói là buổi tối, buổi tối chúng ta đến đó cũng không sao, chỉ cần không nuốt lời là được rồi."

"Nghe được câu này của em, tinh thần của anh liền tăng lên gấp trăm lần, nếu như có thêm phần thưởng, vậy thì càng tốt hơn." Anh hơi đem mặt tiến tới, ngụ ý đã rất rõ ràng, yêu cầu hôn.

Cô bất đắc dĩ lắc đầu, lần này, cũng không còn xấu hổ dè dặt nữa, trực tiếp tại trên mặt anh hôn một cái, "Được, cho anh phần thưởng."

"Không tệ không tệ, xem ra những động chạm giữa chúng càng lúc càng giống một đôi tình nhân rồi, anh thích."

"Tập trung vào việc lái xe của anh đi, em không muốn xảy ra tai nạn giao thông đâu."

"Tuân lệnh, lão bà đại nhân."

"." Cô chỉ im lặng, không quấy rầy anh lái xe nữa, ngồi yên lặng, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, trong lòng tràn đầy nhộn nhạo, thậm chí đã

không còn bóng dáng một cô gái luôn nhăn nhó không hoạt bát trước kia nữa.

Có lẽ, Ôn Thiếu Hoa vứt bỏ cô một trong nguyên nhân chính là do cô quá bảo thủ, thời điểm bọn họ đi chung với nhau, nhiều nhất cũng chỉ dắt tay, căn bản không có tiến triển gì khác.

Từ phản ứng của con khỉ nhỏ, cô nhìn thấy nhu cầu dục vọng của đàn ông, một người đàn ông nếu như đè nén loại nhu cầu dục vọng này lâu dài, chỉ sợ sớm muộn cũng nhịn ra bệnh, xem ra cô phải vì anh mà mạnh dạn lên mới được.

Phong Khải Trạch nghiêm túc lái xe, phát hiện cô không nói chuyện nữa, xe tự nhiên an tĩnh khiến cho anh rất không thoải mái, thấy cô đang trầm tư, liền hỏi: "Đang suy nghĩ gì vậy?"

Anh đã quen với dáng vẻ lú ríu của cô, giờ không thấy cô nói gì, cảm giác cứ thiếp thiếp, cả người không thoải mái.

Tạ Thiên Ngưng không do dự, trong lòng nghĩ gì liền nói ra, "Con khỉ nhỏ, chúng ta kết hôn đi, có được không?"

Sau khi kết hôn, trong lòng cô cũng sẽ không có chướng ngại, mà anh cũng không cần phải đè nén mình, đây là phương pháp xử lý vẹn toàn đôi bên.

"Thế nào, em không chờ nổi muốn làm người phụ nữ của anh rồi hả?"
Giương mặt anh tà ác, nghe được câu này, vui vẻ lại kích động, hận không được đi kết hôn ngay bây giờ.

Trước kia đều do anh chủ động, hiện tại đổi thành cô chủ động rồi, nói rõ tình cảm của bọn họ đang thăng hoa.

"Em chỉ không muốn người nào đó buổi tối lại mất ngủ mà thôi, nếu anh còn muốn tiếp tục mất ngủ, vậy cũng được, một hai năm nữa chúng ta hãy kết hôn, tiện thể em có thể lợi dụng thời gian một hai năm này xem xét tình cảm anh đối với em có thật sự trung trinh không thay đổi hay không?"
Cô tức giận trả lời, còn giống như là đang nói mát.

Nghe lời này, anh lập tức dừng xe ở ven đường, nghiêng người tới, đem mặt tiến tới trước mặt cô, cười xấu xa nói: "Nếu không chúng ta bây giờ đi

đăng ký kết hôn, như thế nào?"

"Anh đừng đùa nữa, lái xe nhanh lên..., bây giờ còn phải đến Ôn gia!" Hai gò má cô ửng hồng, ngượng ngùng không dứt.

Kết hôn ngay bây giờ, không phải quá nhanh sao?

"Thiên Ngưng, em yên tâm, tình cảm của anh đối với em luôn trung trinh không thay đổi. Anh đã quyết định, chờ sau khi hôn lễ của một mình Hồng Thi Na cử hành xong, chúng ta liền kết hôn, có được không?"

Coi như thật muốn kết hôn, cũng phải giải quyết hôn lễ của Hồng Thi Na trước, bằng không rất phiền toái, anh cũng không muốn cho cô một hôn lễ phiền phức .

Hơn nữa hiện tại cũng không phải là thời điểm tốt để cử hành hôn lễ.

"Được." Cô nặng nề gật đầu một cái, mặt nở nụ cười hạnh phúc, không còn nửa điểm ngượng ngùng.

Cùng anh ở chung đã lâu, cô từ tâm lí nữ sinh dần dần trở nên thành thực, không còn coi mình là một cô nữ sinh nhỏ tuổi nữa.

Yêu, thật sự có thể để ôtô gái dần trưởng thành, tối thiểu trên tâm trí thay đổi rất lớn. Nếu như không bị Ôn Thiếu Hoa vứt bỏ, không có tấm chân tình của con khỉ nhỏ, cô cho đến bây giờ vẫn đem mình làm một cô nữ sinh trẻ trung ngây ngô.

Anh cúi đầu xuống, ở môi cô lưu lại một nụ hôn nhẹ nhè, cười thỏa mãn hạnh phúc, tiếp tục lái xe, tiến về phía Ôn gia.

Mặc dù mất ngủ một buổi tối, nhưng lại có thu hoạch rất lớn, dỡ bỏ được phòng tuyến vững chắc trong lòng cô, không tệ không tệ, rất đáng giá.

Người của Ôn gia sáng sớm đã tụ tập ngoài cửa chờ, đem toàn bộ hi vọng kí thác vào buổi gặp mặt Tạ Thiên Ngưng lần này, muốn vì tập đoàn Ôn thị phần đấu lần cuối, dù sao đây cũng là biện pháp cuối cùng, cơ hội cuối cùng.

Nhưng đợi cả buổi sáng cũng không thấy người đến, Lâm Thục Phân nóng lòng không chờ nổi, cho rằng Tạ Thiên Ngưng đang muốn đùa bỡn Ôn gia, liền giễu cợt một phen: "Cô ta cho rằng mình là người rất lợi hại sao? Lại

muốn cả nhà chúng ta đợi một mình cô ta, cô ta coi mình là cái gì?"

Ôn Minh nghe lời này rất tức giận, rống to chửi lại, "Lâm Thục Phân, nếu như bà không quản được miệng của mình, vậy bây giờ cút ngay ra ngoài đi, tôi không muốn đem hy vọng cuối cùng của tập đoàn Ôn thị hủy ở trên cái miệng của bà."

"Ôn Minh, câu này của ông thật quá đáng, tôi nói tất cả đều là sự thật, chẳng lẽ nói ra sự thật cũng có lỗi sao?" Lâm Thục Phân vốn tâm tình không tốt, đợi mấy giờ lại khiến trong lòng thêm phiền não, bị chồng của mình mắng, trong lòng càng thêm khó chịu, tức giận làm ầm ĩ chuyện lên.

"Sự thật, sự thật chính là tập đoàn Ôn thị chuẩn bị phá sản, sự thật chính là có khả năng chúng ta phải ra bên ngoài ăn xin, sự thật chính là tất cả mọi thứ thuộc về chúng ta đều hóa thành bọt nước, bà có biết tính nghiêm trọng của sự thật này không? Mọi chuyện bị hủy đều do cái miệng của bà, bà tạm thời không nói có thể chết sao?"

"Tôi, tôi không tin Tạ Thiên Ngưng có thể lợi hại như thế, có thể khiến chủ tịch ngân hàng Thiên Tường thay đổi chủ ý? Hai người không cần đối với cô ta ôm hy vọng quá lớn, không cần phải đi lấy cái mặt nóng đi dán cái móng lạnh của cô ta quay đầu lại là công đã tràng." Dương nhiên bà biết tính nghiêm trọng của sự việc, nhưng bà không muốn hạ thân phận xuống để lấy lòng Tạ Thiên Ngưng, dù sao lúc đầu cũng đã nói rất nhiều lời tuyệt tình, giờ lại ngọt ngào đi lấy lòng cô ta, chuyện này thật không còn mặt mũi.

"Lâm Thục Phân, bà có biết, cầu xin Thiên Ngưng trợ giúp là biện pháp cuối cùng, nếu như Thiên Ngưng không giúp được chúng ta, vậy bà cứ chờ thiên thiên vạn vạn người xem chuyện cười của bà, nhìn bà mất thể diện đi. Đợi lát nữa bà tạm thời đừng nói chuyện, tốt nhất cái gì cũng đừng nói, nếu như bà không khống chế được miệng mình, hiện tại liền cút."

"Tôi ——"

Lâm Thục Phân không nói được nữa, trong lòng hơi sợ. Nếu như tập đoàn Ôn thị phá sản, vậy bà sẽ hai bàn tay trắng, cái thân phận phu nhân cao quý cũng không còn tồn tại, mà bà hiện tại một chút sang trọng cũng không có, thậm chí ngay cả ám no còn là vấn đề.

Ôn Thiếu Hoa nghe bọn họ cãi nhau như vậy, trong lòng phiền muộn chết,

liền không vui rống lên, "Hai người đừng cãi nhau nữa, bây giờ trong nhà đã loạn thành như vậy, còn muốn cãi nhau?"

"Nếu như ban đầu không phải con từ bỏ Thiên Ngưng cưới Tạ Minh San, cái nhà này cũng sẽ không loạn thành như vậy." Ôn Minh nghĩ đến nguyên nhân cuối cùng, đối với Ôn Thiếu Hoa liền có chút oán khí, nhưng việc đã đến nước này, ông còn có thể làm gì?

"....."

Lâm Thục Phân không chịu nổi Ôn Minh chửi mắng con trai như vậy, không nhịn được lại muốn cãi nhau với ông, "Ôn Minh, ông đừng có chuyện gì cũng đổ tội lên đầu hai mẹ con tôi được không? Chuyện biến thành như vậy, cũng không phải là điều chúng ta muốn, nếu như sớm biết có thể như vậy, Thiếu Hoa cũng sẽ không cưới Tạ Minh San rồi."

"Bà nói cứ như thế là bà không hề có lỗi? Lâm Thục Phân, bà quả thực là người không thể nói lý."

"Tôi không thể nói lý vậy thì ông là người cố tình gây sự? Chuyện gì cũng nói là của lỗi của hai mẹ con tôi, nhưng hai mẹ con tôi cũng là người bị hại, bị Tạ Minh San lừa dối trêu đùa, tôi sai chỗ nào?"

"Bà ——"

Ôn Minh vốn còn muốn tiếp tục tranh luận, nhưng lúc này chuông cửa vang lên.

Tiếng chuông cửa vang lên, khiến tất cả mọi người từ trong cảm xúc kích động - tức giận thức tỉnh, lên 12 vạn phần tinh thần, chuẩn bị ứng phó với chuyện kế tiếp.

Lâm Thục Phân cũng không ngoại lệ, mặc dù vừa nói rất nhiều tức giận bất bình, nhưng vẫn chưa mất trí hoàn toàn, biết sự tình nghiêm trọng, không thể không phối hợp.

-----oOo-----

Chương 161: Không dễ bắt nạt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi chuông cửa vang lên, Ôn Minh không để cho người làm đi mở cửa, mà chính mình tự đi mở.

Để tay trên quả đấm cửa, thở ra một hơi, cố gắng trấn tĩnh, lúc này mới đem cửa mở ra, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng hướng người ngoài cửa chào hỏi, "Thiên Ngưng, cháu tới rồi, mau... mau vào nhà đi."

Tạ Thiên Ngưng cùng Phong Khải Trạch đứng ngoài cửa, thấy đối phương chào hỏi thân thiện như thế, nên cũng không tỏ ra quá nghiêm túc, lễ phép đáp lại, "Bác Ôn, cháu tới rồi."

Nhưng Phong Khải Trạch lại không hề có sắc mặt tốt, vẻ mặt cùng thái độ đều lạnh lùng, cũng không muốn nhiều lời.

"Tới là tốt rồi, mau vào đi, vào đi."

"Vâng." Tạ Thiên Ngưng gật đầu một cái, sau đó đi vào, thấy người trong đại sảnh, cảm giác có chút lúng túng, có lẽ trước đây xảy ra quá nhiều chuyện không vui, cho nên không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với những người này.

Trong đại sảnh, Lâm Thục Phân cùng Ôn Thiếu Hoa cũng đứng lên, sắc mặt hai người đều có chút khó coi, giống như đang đè nén cái gì, có điều tổng thể mà nói coi như tốt, không có trùng mắt nhìn người, cũng không mở miệng chửi mắng.

Ôn Minh không ngừng nháy mắt với Lâm Thục Phân, ý bảo bà không chế miệng mình, không nên nói lung tung.

Lâm Thục Phân hiểu, vì muốn hóa giải không khí cứ nhắc, liền kêu người pha trà, "Dì Cúc, có khách tới, chuẩn bị một ít điểm tâm cùng một ấm trà lên đây."

"Dạ, phu nhân."

Dì Cúc đang chuẩn bị đi, nhưng lại bị Tạ Thiên Ngưng kêu lại, "Dì Cúc, không cần phiền toái, cháu chỉ ngồi một lúc thôi."

"Này ——" Dì Cúc khó xử, không biết nên nghe ai, liền hướng ánh mắt đến Lâm Thục Phân chờ đợi, muốn hỏi ý kiến của bà.

Lâm Thục Phân khẽ mỉm cười, lấy thái độ tao nhã trả lời vấn đề này, "Dì Cúc, nếu khách đã nói vậy, thì cứ làm theo lời cô ấy đi."

"Vâng"

Tạ Thiên Ngưng nghe được trong lời nói của Lâm Thục Phân có ý tự tình là đúng, còn có tư thái cao ngạo, nhưng cũng không để ở trong lòng, quay sang Ôn Minh hỏi, "Bác Ôn, hôm nay bác tìm cháu, có chuyện gì không à?"

"Thiên Ngưng, ngồi xuống trước đi, ngồi xuống từ từ nói, nào, mau ngồi xuống." Thái độ Ôn Minh vẫn nhiệt tình, thậm chí còn có chút mùi vị cung kính, xin bọn họ ngồi xuống.

"Được."

Tạ Thiên Ngưng không do dự nữa, theo Phong Khải Trạch ngồi xuống, nhưng sau khi ngồi xuống, cảm giác không khí càng trở nên nặng nề hơn, bởi vì Ôn Thiếu Hoa ngồi xuống đối diện bọn họ, hơn nữa còn dùng ánh mắt tràn đầy oán hận nhìn bọn họ, khiến cả người không thoải mái.

Cô biết Ôn Thiếu Hoa hận cái gì, nhưng dù hắn có hận, cô cũng không muốn để ý tới.

Phong Khải Trạch tỏ rõ rất nhẹ nhõm, hoàn toàn không đem ánh mắt oán hận của Ôn Thiếu Hoa để ở trong mắt, cho hắn là không khí, thậm chí còn hoàn trả hắn một ánh mắt khiêu khích.

Cái loại đàn ông bỏ đi này, còn muốn cùng anh tranh giành phụ nữ, nằm mơ.

Ôn Thiếu Hoa vốn trong lòng đã đủ chịu, sau khi bị khiêu khích, càng thêm khó chịu, liền dùng giọng hàn học hỏi, "Thiên Ngưng, anh đã gặp mặt bạn trai em nhiều lần rồi, nhưng đến giờ vẫn chưa biết tên, em có thể giới thiệu một chút được không?"

"Anh ấy ——"

Phong Khải Trạch không để cho Tạ Thiên Ngưng trả lời vấn đề này, chiếm ưu thế hơn nói, "Anh còn chưa đủ tư cách để biết tên của tôi."

"Anh ——" Ôn Thiếu Hoa tức muốn điên rồi, tức giận đứng lên muốn ra

tay đánh người.

Ôn Minh nhanh chóng kéo hắn, không để cho hắn làm loạn, khiến trách, "Nếu như hôm nay con dám ăn nói lung tung, ra tay đánh người, thì con không còn là con trai của ta nữa."

Lâm Thục Phân biết tình thế nghiêm trọng, mặc dù rất muốn bênh vực con trai, nhưng suy nghĩ vì đại cục, không thể làm gì khác hơn là khuyên hắn ngồi xuống, "Thiếu Hoa, đừng nổi giận, cũng chỉ là một cái tên thôi, không biết cũng chẳng sao, đối với chúng ta cũng không ảnh hưởng gì, ngồi xuống đi."

"Hừ." Ôn Thiếu Hoa nặng nề ngồi xuống, quay mặt đi không muốn nhìn thấy hai người trước mắt này nữa.

Bọn họ càng thân mật, hắn càng hận, càng tức.

Tạ Thiên Ngưng biết tình hình đang không tốt, ngồi lâu chỉ khiến mâu thuẫn thêm nghiêm trọng, liền trở về vấn đề chính, muốn làm rõ chuyện, rồi mau chóng rời đi, "Bác Ôn, những chuyện khác hãy gác lại đã, hãy nói vấn đề chính đi ạ, mọi người muốn gặp cháu, rốt cuộc là có chuyện gì?"

Ôn Minh ngượng ngùng cười một tiếng, ôn tồn, giống như dụ dỗ người nói: "Thiên Ngưng, chuyện là như vậy, tập đoàn Ôn thị gần đây gặp phải một chút phiền toái, cần cháu ra mặt giúp giải quyết một tay. Ta biết Ôn gia chúng ta có lỗi với cháu rất nhiều, khiến cho cháu gặp nhiều uất ức, ta ở chỗ này muốn thật lòng xin lỗi cháu, hi vọng cháu có thể vì tình cảm quan hệ bao nhiêu năm nay, giúp ta một chút, được không?"

"Bác Ôn, bác đề cao cháu quá rồi, cháu không quyền không thể, cũng không phải là bà chủ của công ty nào, càng không có bất kỳ thân phận gì, làm sao có thể so với tập đoàn Ôn Thị chứ, sao cháu có thể giúp được bác đây?"

Nếu như không phải vừa rồi Ôn Thiếu Hoa còn hỏi tên Phong Khải Trạch, cô còn tưởng rằng người của Ôn gia đã biết được thân phận của Phong Khải Trạch!

Nếu bọn họ không biết thân phận của Phong Khải Trạch, tại sao còn muốn nhờ cô giúp?

Chuyện đúng là kỳ quái.

"Nguyên nhân cụ thể thế nào ta cũng không biết, ta chỉ biết ngân hàng Thiên Tường dùng cấp vốn cho tập đoàn Ôn thị có liên quan đến cháu. Kể từ khi Thiếu Hoa cưới Tạ Minh San, ngân hàng Thiên Tường cũng không giúp đỡ tập đoàn Ôn thị nữa, chủ tịch ngân hàng Thiên Tường đến gặp cũng không muốn gặp bọn ta, về sau mới từ miệng giám đốc ngân hàng biết được, ngân hàng Thiên Tường giúp đỡ tập đoàn Ôn thị là vì hôn ước giữa cháu và Thiếu Hoa, còn lấy đó là điều kiện tiên quyết, cho nên hôm nay ta tìm cháu, chỉ là muốn cháu đi tìm chủ tịch ngân hàng Thiên Tường, nói đỡ cho ta vài lời."

Tạ Thiên Ngưng trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng cũng không lớn, suy nghĩ một chút, sau đó thăng thăng trả lời, "Bác Ôn, nếu ngân hàng Thiên Tường giúp đỡ Ôn thị tập đoàn điều kiện tiên quyết là hôn nhân giữa cháu và Ôn Thiếu Hoa, như vậy chứng minh chuyện này có liên quan đến ba cháu, đây cũng chỉ là quyết định khi ba cháu còn sống mà thôi. Cháu cũng không hề biết đến chuyện này, nên cũng không biết giúp bác thế nào. Hôm nay hôn ước giữa cháu và Ôn Thiếu Hoa đã không còn tồn tại, ngân hàng Thiên Tường dùng rót vốn cho tập đoàn Ôn thị là chuyện đương nhiên, rất xin lỗi, chuyện này cháu không giúp được bác rồi."

Thì ra khi ba còn sống đã làm nhiều chuyện vì cô như vậy, ba rất thương cô, vì hạnh phúc của cô mà nghĩ rất chu toàn.

"Chuyện không phải như thế, giám đốc Hà nói chuyện ngân hàng Thiên Tường giúp đỡ tập đoàn Ôn thị không hề liên quan đến ba cháu, chỉ là có liên quan đến hôn ước giữa cháu và Thiếu Hoa. Thiên Ngưng, cháu coi như vì bác mà làm một chuyện, đi tìm chủ tịch ngân hàng Thiên cầu xin giúp đỡ, được không?"

"Bác Ôn, hôn ước giữa cháu và Ôn Thiếu Hoa là do khi ba cháu còn sống đã án định, hơn nữa ban đầu còn có rất nhiều điều kiện tiên quyết. Có một việc cháu vẫn dấu không cho bác biết, bác có biết hay không, trong di thư ba cháu để lại có nhắc tới, nếu như cháu chủ động giải trừ hôn ước với Ôn Thiếu Hoa, như vậy một nửa tài sản của tập đoàn Ôn thị sẽ chuyển về tên cháu. Chuyện này cháu không muốn nói, đó là bởi vì cháu không hề quan tâm quan tâm đến tài sản của Ôn gia. Còn chuyện ngân hàng Thiên Tường dùng cấp vốn cho tập đoàn ôn thị, cháu cũng không thể làm gì, vì đây là quyết định khi ba cháu còn sống, bác hãy tìm người khác giúp thôi."

"Ah, tại sao ta lại không biết chuyện này?" Ôn Minh giống như kinh ngạc, còn có chút hốt hoảng, quả thật không thể tin được điều mình vừa nghe.

Không chỉ có Ôn Minh, Lâm Thục Phân cùng Ôn Thiếu Hoa cũng rất kinh ngạc.

Chuyện đến quá đột ngột, bọn họ nhất thời không cách nào tiếp nhận, một nửa tài sản của tập đoàn Ôn thị lại là của người khác.

Tạ Thiên Ngưng biết bọn họ rất kinh ngạc, cũng không để ở trong lòng, nói tiếp;" Bác Ôn, bác không cần lo lắng, cháu đối với tập đoàn Ôn thị một chút hứng thú cũng không có, nếu năm đó ba cháu cho bác, thì nó chính là của bác rồi, cháu sẽ không đòi lại. Cuộc sống của cháu bây giờ cũng ổn định rồi, tất cả mọi chuyện của Ôn gia đều không còn liên quan đến cháu nữa."

"Thiên Ngưng, cháu hận chúng ta như vậy sao?" Ôn Minh nghe được câu kia 'chẳng quan hệ tới cháu', trong lòng gấp gáp gần chết.

Không nghĩ tới Tạ Chánh kỳ đã chết mười năm, nhưng chuyện hắn làm vẫn còn ảnh hưởng lớn tới tận bây giờ, hôm nay Ôn gia bọn họ có lỗi với con gái của hắn, hắn muốn bắt đầu trả thù.

Người chết rồi cũng không thể bắt nạt được.

"Bác Ôn, cháu không còn hận mọi người, người sống phải nhìn về phía trước, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, không cần suy nghĩ nhiều. Cháu hiện tại rất hạnh phúc, cũng đã tìm được một nửa hạnh phúc của đời mình, chúng cháu cũng sắp kết hôn rồi, cháu hi vọng mọi người có thể chúc phúc cho cháu." Tạ Thiên Ngưng nắm tay Phong Khải Trạch, muốn chia sẻ hạnh phúc của mình.

Phong Khải Trạch cũng mỉm cười nhìn cô, nắm chặt tay lại, chỉ cười không nói lời nào, sử dụng ánh mắt nhẫn nhů tình yêu. (sờn hết cả da gà)

Hai người tình ý liên tục, khiến Ôn Thiếu Hoa ghen tỵ cùng không cam lòng, nhưng vì tập đoàn Ôn thị, hắn chỉ có thể đem ghen tỵ cùng không cam lòng giữ chặt, không để cho nó bộc phát ra.

Ôn Minh trong lòng bị đả kích trầm trọng, thấy chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay Tạ Thiên Ngưng thì càng thêm kinh ngạc, vì vậy đem tầm mắt

thả vào trên người Phong Khải Trạch, quan sát hắn. Trước đã gặp mặt vài lần, ông cũng không có tí mỉ đánh giá người này, hiện tại nhìn kỹ, cảm giác cậu ta không phải là nhân vật tầm thường.

Bất kể đối phương là nhân vật nào, chuyện đến trình độ này, ông chỉ có thể tận lực cầu xin Tạ Thiên Ngưng hỗ trợ, "Thiên Ngưng, coi như cháu giúp ta một chút được không, cháu chỉ cần đi tìm chủ tịch ngân hàng Thiên Tường, cầu xin bà ấy, để cho bà ấy tiếp tục giúp đỡ tập đoàn Ôn thị là tốt rồi, chuyện này rất đơn giản."

"Cháu ——"

Tạ Thiên Ngưng có chút do dự, vốn định đồng ý, nhưng Phong Khải Trạch đã cắt đứt lời của cô "Ngân hàng Thiên Tường chắc chắn sẽ không giúp đỡ tập đoàn Ôn thị, ông nên bỏ cái ý nghĩ đó đi. Tập đoàn Ôn thị đã liên tục thất thu trong năm năm, một năm so một năm càng lỗ nặng hơn, công ty như vậy từ năm năm trước đã sớm phải phá sản rồi, nhưng ngân hàng Thiên Tường đã nguyện ý bỏ tiền của mình nuôi nhà ông tận năm năm, ông cũng nên biết thế là đủ rồi. Theo lời ông vừa nói, có lẽ ngân hàng Thiên Tường giúp đỡ tập đoàn Ôn thị điều kiện tiên quyết chính là hôn nhân giữa Thiên Ngưng cùng Ôn Thiếu Hoa, hôm nay hôn nhân của hai người đã không còn, cho nên ngân hàng Thiên Tường tuyệt đối sẽ không giúp đỡ tập đoàn Ôn thị nữa. Nếu như tôi là chủ tịch ngân hàng Thiên, cũng sẽ không tiếp tục ngu ngốc tốn tiền nuôi người ngoài."

"Cậu, tại sao cậu lại biết được tình trạng của tập đoàn Ôn thị?" Ôn Minh trừng to mắt nhìn Phong Khải Trạch, kinh ngạc chí cực.

Tập đoàn Ôn thị liên tục lỗ vốn năm năm, chỉ có những người quan trọng trong công ty mới biết, người ngoài tuyệt đối không biết.

"Ông không cần phải quan tâm vì sao tôi biết được chuyện này. Lấy tình hình tập đoàn Ôn thị bây giờ, trừ tuyên bố phá sản, thì không còn con đường khác, bởi vì sẽ không có một người ngu ngốc nào nguyện ý phí phạm tiền đi nuôi một đám không thể tạo ra lợi ích kinh tế. Tôi suy đoán, ngân hàng Thiên Tường nuôi tập đoàn Ôn thị các người, chắc chắn là vì Thiên Ngưng, mục đích là muốn cho cô ấy say khi cưới có một cuộc sống hạnh phúc. Đáng tiếc các người đã không cho cô ấy một cuộc hôn nhân hạnh phúc, cho nên ngân hàng Thiên Tường mới không giúp đỡ nữa."

"Đồ chó má, Mày đừng có ở chỗ này nói hưu nói vượn." Ôn Thiếu Hoa

không khống chế được tâm tình của mình, bạo phát ra, chỉ vào mặt Phong Khải Trạch mắng to, chửi bới không ngừng nghỉ.

Phong Khải Trạch âm lãnh cười một tiếng, bình tĩnh đáp trả lại hắn một câu, "Vậy thì cứ tiếp tục lừa mình dối người đi, tập đoàn Ôn thị các người cũng chẳng liên quan gì đến chúng tôi."

"Mày ——" Ôn Thiếu Hoa hơn cả giận, xông lên trước, níu lấy cổ áo Phong Khải Trạch, muốn cho hắn một quyền.

Tạ Thiên Ngưng ngăn ở trước mặt, ngăn cản hắn, nghiêm nghị cảnh cáo nói: "Ôn Thiếu Hoa, nếu anh giám động đến anh ấy, vậy thì đừng trách tôi"

"Cô vì người đàn ông này mà cảnh cáo tôi, Cô ——"

"Anh ấy là vị hôn phu của tôi, tôi có thể vì anh ấy làm bất cứ chuyện gì, có gì sai sao? Tôi đã nói với anh tám trăm lần rồi, tôi đối với anh đã không còn bất kỳ tình cảm gì, anh đừng nghĩ đến tôi của mười năm trước, chuyện đã qua lâu rồi, cùng hiện tại không có bất cứ quan hệ gì."

"Đúng là đồ đàn bà đê tiện ——" Ôn Thiếu Hoa cực kỳ tức giận, tay giơ lên giữa không trung tay không ché không được, hung hăng muốn đánh xuống, định cho Tạ Thiên Ngưng một cái tát.

Động tác này hù dọa rất nhiều người, nhưng lại khiến Phong Khải Trạch nổi giận hoàn toàn. Anh đưa tay bắt lấy tay của Ôn Thiếu Hoa. Tay còn lại kéo Tạ Thiên Ngưng về phía mình, dùng tay bóp chặt cổ tay Ôn Thiếu Hoa, tức giận cảnh cáo hắn: "Ôn Thiếu Hoa, mày dám động đến một sợi lông của cô ấy, tao sẽ để cho người Ôn gia bọn mày phải trả giá gấp mười lần."

Ôn Minh chỉ sợ khiến chuyện thêm bết bát hơn, liền đem Ôn Thiếu Hoa cho kéo lại, tát hắn một cái, trước mặt mọi người dạy dỗ hắn: "Con nào đủ chưa? Là chính con lựa chọn sai lầm, tại sao đi trách người khác?"

Lâm Thục Phân từ đầu không hề mở miệng nói chuyện, đến khi thấy con trai bị đánh, liền bộc phát, đứng lên, che chở Ôn Thiếu Hoa, cãi lại Ôn Minh, "Ông lại vì hai người ngoài đánh con trai ruột của mình, ông thật quá đáng."

"Con trai biến thành như vậy, đều là vì có người mẹ như bà."

"Ôn Minh, ông muốn gây gổ phải không?"

"Ai là người muốn gây gổ? Tôi đang cầu xin Thiên Ngưng giúp một tay, hai người lại ở đây phá đám, các người có ý tứ gì?"

"Giúp một tay, cô ta căn bản không giúp được, hơn nữa cũng không muốn giúp, ông có cầu xin cô ta thế nào cũng vô dụng."

Nghe vợ chồng Ôn gia cãi nhau như thế, Tạ Thiên Ngưng cũng im lặng, nhưng cảm thấy rất phiền não, liền liếc mắt nhìn Phong Khải Trạch, ý bảo rời đi.

Phong Khải Trạch gật đầu một cái, đứng lên, ôm cô muộn rời đi.

Ôn Minh thấy thế, không cãi nhau với Lâm Thục Phân nữa, chạy đến trước mặt, cản bọn họ lại, cầu khẩn nói: "Thiên Ngưng, xin cháu hãy nể vài năm nay bác đối xử với cháu không tệ, giúp bác một chút thôi."

Ông chỉ muốn giữ được tập đoàn Ôn thị, còn lại đều không quan trọng.

-----oOo-----

Chương 162: Không cách nào biết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng có chút chống đỡ không được lời cầu khẩn của Ôn Minh, những năm gần đây, ông đối với cô cũng không tệ, nhưng chuyện này, cô cảm thấy mình thật sự không thể giúp.

"Bác Ôn, không phải cháu không muốn giúp Bác, mà cháu căn bản không thể giúp được. Cháu cùng ngân hàng Thiên Tường một chút quan hệ cũng không có, Bác cảm thấy chủ tịch ngân hàng Thiên Tường sẽ vì mấy câu nói của cháu mà thay đổi sao? Đó là điều không thể, tập đoàn Ôn thị là tâm huyết của ba cháu, nếu như có thể, cháu cũng không muốn nhìn thấy nó phá sản, nhưng con khi nhỏ nói rồi, Ôn thị trừ phá sản, không có đường khác có thể đi, cho nên cháu không thể không tiếp nhận thực tế."

"Thiên Ngưng, cháu cũng chưa thử qua, làm sao biết không được? Không bằng như vậy đi, hôm nào không bằng hôm nay, bây giờ chúng ta hãy đi gặp chủ tịch ngân hàng Thiên Tường, có được không?" Ôn Minh chỉ muốn nhanh chóng giải quyết nguy cơ của Ôn thị, căn bản còn lại cũng không quan trọng..

Chỉ cần nguy cơ Ôn thị được giải quyết, những chuyện khác sẽ dễ dàng hơn, nếu như nguy cơ Ôn thị không thể giải quyết, những chuyện khác cũng sẽ hỏng bét.

"Bác Ôn, cháu không phải là không nguyện ý thử, mà là cháu biết rõ, cháu không hề có quan hệ với ngân hàng Thiên Tường, đi cũng không có tác dụng gì. Hơn nữa cháu cũng không muốn có bất kỳ quan hệ gì với người của Ôn gia, cháu chỉ muốn nghĩ tới cuộc sống của mình."

Ôn Minh nghe lời này, dưới tình thế cấp bách, trực tiếp quỳ xuống cầu khẩn, "Thiên Ngưng, Bác Ôn quỳ xuống van xin cháu, cháu hãy đi thử một lần, có được không?"

Tạ Thiên Ngưng bị dọa sợ, vội vàng dùi ông dậy, "Bác Ôn, Bác đang làm gì vậy, Bác mau đứng lên đi!"

"Trừ phi cháu đáp ứng ta, nếu không ta tuyệt không.... Thiên Ngưng, cháu hãy đến ngân hàng Thiên Tường một chuyến, đi gặp chủ tịch ngân hàng, giúp ta một chút, có được hay không?"

"Này ——"

Ôn Thiếu Hoa nhìn thấy cha mình quỳ xuống cầu khẩn như vậy, trong lòng rất khó chịu, liền phóng tới, cõng thế kéo ông lên, bức túc nói: "Ba, cô ta không giúp coi như xong, cần gì phải quỳ xuống cầu xin? Hơn nữa, chủ tịch ngân hàng Thiên Tường chưa chắc đã đồng ý gặp cô ta!

Lâm Thục Phân cũng rất tức giận, cảm thấy Ôn Minh quỳ xuống cầu xin như vậy rất mất thể diện, cũng kiêu ngạo giễu cợt mấy câu, "Ông còn muốn cầu xin cô ta, hiện tại cô ta hận không thể khiến tập đoàn Ôn thị lập tức phá sản, làm sao có thể giúp chúng ta? Vừa đến đã tỏ vẻ ngạo mạn, cô ta cho rằng mình là ai?"

Ôn Minh đang đem hết toàn lực thỉnh cầu Tạ Thiên Ngưng giúp đỡ, thế nhưng hai người kia lại liên tiếp làm hỏng chuyện của ông, nhất là Lâm

Thục Phân, không kiềm chế được tức giận, ông liền cho Lâm Thục Phân một cái bạt tai, hơn nữa còn đánh rất mạnh.

Bốp —

Cái tát vang dội, đem toàn bộ người ở đó giật nảy mình, khiếp sợ.

Lâm Thục Phân lấy tay che má bị đánh, từ từ ngẩng đầu lên, trừng to mắt nhìn Ôn Minh, quả thật không thể tin được ông sẽ động thủ đánh bà, "Ôn Minh, ông, ông đánh tôi, ông lại vì cô ta mà đánh tôi?"

"Chẳng lẽ bà không cảm thấy mình đáng đánh sao?" Ôn Minh đánh Lâm Thục Phân một cái, tức giận chẳng những không có tiêu, ngược lại càng tăng lên, giận đến muôn nỗi tung.

Ôn Thiếu Hoa kiểm tra mặt của Lâm Thục Phân, thấy má sưng phồng lên, khóe miệng còn có vết máu, khiến hăn rất bất mãn, khiển trách: "Ba, tại sao ba có thể ra tay đánh mẹ như vậy?"

"Hôm nay, chúng ta có chuyện phải cầu xin Thiên Ngưng, nhưng nhìn lại thái độ của các người đi, này giống đang cầu xin sao? Ta đã nói rồi, nếu như hai người không khống chế được miệng của mình, vậy thì cút. Có phải các người thật sự muốn tập đoàn Ôn thị phá sản mới vui vẻ hay không, có phải muốn đến ven đường ăn xin mới cam tâm hay không?"

Ôn Minh sắc bén quát mắng, khiến Lâm Thục Phân không dám mạnh miệng nửa câu, không thể làm gì khác hơn là thưa dạ cúi đầu, cũng không nói câu gì, cố gắng nhịn tức giận trong lòng, nhưng hận ý đối với Tạ Thiên Ngưng càng ngày càng mạnh, càng thêm chán ghét.

Vì tập đoàn Ôn thị, bà nhịn.

Ôn Thiếu Hoa cũng không nói thêm gì nữa, đỡ Lâm Thục Phân ngồi xuống một bên, sau đó đi lấy nước đá chườm vết thương cho bà.

Tạ Thiên Ngưng thấy hết chuyện này, đột nhiên có chút tự trách, vốn là một gia đình hạnh phúc, bởi vì cô mà biến thành như vậy.

Cũng được, cứ giúp bọn họ một lần cuối cùng thôi.

"Bác Ôn, cháu đồng ý Bác đến ngân hàng Thiên Tường một chuyến, nhưng chủ tịch ngân hàng Thiên Tường có đồng ý gấp cháu hay không,

vậy coi như chuyện này không liên quan đến cháu."

"Tốt, chỉ cần cháu đồng ý đến ngân hàng Thiên Tường một chuyến là tốt rồi. Dù sao hôm nay đã tới, không bằng chúng ta đi luôn, có được hay không?" Ôn Minh hiện tại chỉ muốn lấy lòng Tạ Thiên Ngưng, để cho cô giúp một tay giải quyết nguy cơ của Ôn thị, nghe thấy cô đồng ý, ông cực kỳ vui mừng, ôn tồn nói với cô.

Tạ Thiên Ngưng không có lập tức đồng ý, mà hỏi thăm ý kiến Phong Khải Trạch trước, "Con khi nhỏ, chúng ta bây giờ đến ngân hàng Thiên Tường, được không?"

Phong Khải Trạch cười nhạt một tiếng, lấy tay nhẹ nhàng nắm lại cổ áo của cô, cung chiều nói: "Em nói cái gì chính là cái đó, đều nghe lời em."

"Em biết ngay mà, anh tốt nhất, hì hì!" Cô cười sáng lạn nhìn anh, còn có chút làm nũng.

"Đối với em, anh đương nhiên là tốt nhất, tốt nhất thiên hạ."

Ôn Thiếu Hoa thấy hai người kia thâm mật, giận đến cắn răng nghiến lợi. Mặc dù hắn trong lòng không ngừng tự với mình, mười năm tình cảm Tạ Thiên Ngưng đối với hắn không phải giả, không thể nào nói không có là không có, nhưng giờ khắc này, thấy một màn như vậy, hắn bắt đầu có chút tin tưởng, Tạ Thiên Ngưng đã không còn thương hắn.

Điều này khiến hắn rất tức giận, hận không được xông lên, tách hai bọn họ ra.

Nhưng hắn không thể làm vậy, hôm nay chuyện quan trọng nhất là giải quyết nguy cơ của Ôn thị, những thứ khác sau này hãy nói.

Ôn Minh đã đạt được mục đích, lúc này đã không chờ được nữa, vội vàng mở cửa, ôn tồn nói: "Đã như vậy, chúng ta hãy xuất phát luôn đi, ta và các cháu cùng đi."

"Xe của tôi chỉ chở một mình Thiên Ngưng thôi, ông muôn đi, thì đi xe của mình đi." Phong Khải Trạch đứng bất động, đem chuyện nói cho rõ ràng, sau đó ôm Thiên Ngưng đi ra cửa.

Lời này khiến Ôn Minh có chút xấu hổ, nhưng vẫn cố duy trì nụ cười, ha

ha cười trả lời, "Được, tự ta đi."

Tạ Thiên Ngưng quay đầu lại liếc mắt nhìn, ở đáy lòng thở dài một cái, không muốn nghĩ nhiều nữa, trực tiếp cùng Phong Khải Trạch đi ra ngoài.

Bây giờ Ôn gia, đã không còn là Ôn gia mà cô biết nữa, tất cả đã thay đổi, ngay cả người cũng không ngoại lệ, cái gì cũng thay đổi, khiến cho người ta có chút không cách nào hiểu được bọn họ.

Chẳng lẽ Ôn thị thị nguy cơ khiến tính tình bọn họ cũng thay đổi sao?

Phong Khải Trạch đưa Tạ Thiên Ngưng trực tiếp đẩy tới chỗ cạnh ghế lái, sau đó mình ngồi vào ghế lái, lập tức khởi động xe, tính toán đi.

Nghe được thanh âm khởi động xe, cô lập tức gọi lại, "Con khỉ nhỏ, chờ một chút."

"Chờ cái gì? Không cần vì người của Ôn gia mà phiền não quá nhiều, bọn họ không đáng giá, hơn nữa em cũng không có bất kỳ nghĩa vụ nào vì bọn họ mà nghĩ quá nhiều. Anh dám cam đoan, lần này đi ngân hàng Thiên Tường, sẽ không có thu hoạch gì, không ai nguyện ý tốn tiền đi nuôi người khác cả đời." Anh có chút không vui, trong lòng cũng không muốn quan tâm đến chuyện của Ôn gia, nhưng vì cô, anh coi như không muốn, cũng phải đi theo. Anh cũng không yên tâm để cho cô một mình cùng người của Ôn gia ở chung một chỗ.

"Dù sao cũng phải đi, chờ một chút xem Bác Ôn có đi xe không, nếu như không có, chúng ta hãy chờ Bác ấy đoạn đường, cũng không sao." Cô giải thích đơn giản, sau đó đem cửa kính kéo xuống, nhìn vào cửa chính Ôn gia, chờ người ở bên trong ra.

Ôn Minh rất ít lái xe, thậm chí có thể nói là không biết lái xe, hôm nay không thể làm gì khác hơn là bảo Ôn Thiếu Hoa lái xe chờ ông đi, "Thiếu Hoa, con lái xe chờ ta đến ngân hàng Thiên Tường một chuyến."

"Con không đi." Ôn Thiếu Hoa tức giận cự tuyệt, ngồi ở chỗ đó giúp Lâm Thục Phân chườm khăn lạnh, căn bản không có ý định đi ngân hàng Thiên Tường.

Đến ngân hàng Thiên Tường chẳng những phải xem sắc mặt người, còn phải xem Tạ Thiên Ngưng cùng tên đàn ông khác ân ân ái ái, hắn không

chịu nổi.

"Không đi cũng phải đi, lúc này con còn giờ tính khí Đại Thiếu Gia ra à? Nếu chuyện này cũng làm không xong, thì đừng nói đến Đại Thiếu Gia Ôn gia, mà chính là một tên ăn xin. Đi." Ôn Minh cường thế hạ lệnh, muốn Ôn Thiếu Hoa phải đi.

Ôn Thiếu Hoa dứt khoát không để ý tới ông, tiếp tục chườm khăn lạnh cho Lâm Thục Phân.

Lâm Thục Phân suy nghĩ một chút, liền kéo tay của hắn, khuyên: "Thiếu Hoa, đi đi, chúng ta cùng đi, đi xem chủ tịch ngân hàng Thiên Tường rốt cuộc có đồng ý gặp Tạ Thiên Ngưng hay không? Nếu như gặp, vậy thì Ôn thị tập đoàn có thể được cứu, thì đúng là chuyện đáng vui mừng. Nếu như không đồng ý gặp, chúng ta có thể chê cười Tạ Thiên Ngưng, hả hê lòng dạ, đi, ta cũng sẽ đi."

Ôn Minh lo lắng Lâm Thục Phân đi lại không biết tốt xấu, liền ngăn cản, không để cho bà đi, "Bà không được đi."

"Tôi không thể không đi, tôi ngược lại muốn nhìn Tạ Thiên Ngưng có phải nhân vật lợi hại hay không, có thể khiến chủ tịch ngân hàng Thiên Tường lộ diện?"

"Lâm Thục Phân, tôi cảnh cáo bà, nếu như bà còn dám hư chuyện của tôi, tôi liền ly hôn với bà."

"Ông yên tâm, chuyện trước khi có đáp án, tôi tuyệt đối sẽ không nói một câu. Thiếu Hoa, chúng ta đi." Lâm Thục Phân không thèm để ý tới Ôn Minh, kêu Ôn Thiếu Hoa một tiếng, sau đó đi tới cửa.

Ôn Thiếu Hoa thầm trầm nhìn Ôn Minh một cái, không nói thêm gì, trực tiếp đi theo Lâm Thục Phân ra khỏi cửa.

Ôn Minh nãng nè thở dài một cái, tiếp cũng đi theo.

Tạ Thiên Ngưng thấy cả nhà Ôn gia đi ra, trong lòng liền hiểu rõ bọn họ sẽ tự mình lái xe, liền lạnh nhạt nói: "Con khỉ nhỏ, chúng ta đi thôi."

Phong Khải Trạch cũng không quay lại nhìn, trực tiếp lái xe đi, trừ Tạ Thiên Ngưng ra, người còn lại căn bản cũng không lọt vào mắt của anh.

Ôn Thiếu Hoa đi ra sau, vừa hay nhìn thấy một chiếc xe thể thao từ trước mặt hắn lái đi, trong lòng càng thêm rối loạn.

Cho tới bây giờ, hắn đã không còn hoài nghi bạn trai Tạ Thiên Ngung là giả, còn có thân phận của anh ta, tất cả giống như đều là sự thật, không giống như đang diễn trò.

Người này rốt cuộc là ai, lại có tài lực cùng thực lực như vậy?

Lâm Thục Phân mặt tràn đầy oán hận nhìn chằm chằm Tạ Thiên Ngung, trong lòng đối với cô là mười phần không hài lòng. Bà rất ghét cô ở trước mặt bà tỏ vẻ khoan dung độ lượng.

Ôn Minh cũng không nghĩ quá nhiều, thấy Tạ Thiên Ngung đã lên đường, vì vậy thúc giục: "Mau lên xe."

"....."

Ôn Thiếu Hoa dừng lại tất cả suy nghĩ trong đầu, đuổi xe chiếc xe thể thao kia, cũng không để ý nghĩ quá nhiều, hơn nữa không ngừng điều chỉnh suy nghĩ, coi như là lừa mình dối người, cũng không nguyện ý hạ thấp bản thân mình.

Hắn cũng không tin Tạ Thiên Ngung thật sự có thể tìm được một tên đàn ông ưu tú như vậy.

-----oOo-----

Chương 163: Không thay đổi được

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: miathermopoliz96

Phong Khải Trạch cố tình lái xe chậm chạp, đáng lẽ chỉ cần mất 10 phút là đến, nhưng hơn nửa tiếng sau anh mới đến, trên đường đi từ nhà xe đến cửa chính anh còn cố ý đi chậm lại, đơn giản chính là anh không muốn đến ngân hàng Thiên Tường quá sớm.

Tạ Thiên Ngưng biết anh cố tình làm vậy, cô không nói gì, chiều theo ý anh.

Bây giờ, người nhà Ôn đang ngồi chờ tại đại sảnh của ngân hàng Thiên Tường, họ đã đến cách đây mười phút trước, đợi thêm mươi phút nữa vẫn chưa thấy Tạ Thiên Ngưng, có người bắt đầu khó chịu.

"Giờ này vẫn còn chưa tới, nói không chừng cô ta đổi ý giữa đường rồi, về thôi" Lâm Thục Phân ngồi trên ghế đại sảnh, nhíu mày lên tiếng.

Ôn Minh đang pháp phòng thấp thỏm, rối loạn lo âu, lại nghe Lâm Thục Phân kêu réo bên cạnh, liền khó chịu trách móc bà, "Nếu bà còn nói thêm một câu nữa, thì đi về ngay, bà phá hỏng bao nhiêu chuyện của tôi còn chưa vừa lòng sao?"

"Hừ", Lâm Thục Phân hừ hừ, quay đầu sang chỗ khác, mặc dù im lặng, nhưng vẫn tỏ vẻ khinh thường.

Ôn Thiếu Hoa im lặng, ngồi đơn một chỗ, gác tay lên trán, hình như đang che kín mặt mình.

Gần đây, ngày nào anh cũng đến ngân hàng Thiên Tường, hầu như toàn bộ nhân viên đều nhớ rõ anh, bây giờ lại đến nữa, quả thật có chút mất mặt.

Nhưng cũng hết cách, anh không muốn cũng phải đến.

Tin tức 'người nhà họ Ôn lại đến ngân hàng Thiên Tường' lập tức truyền tới tai Lâm Thư Nhu, bà kêu người mang màn hình giám sát tới, bà muốn xem rõ cuộc bọn họ tính làm gì.

Quản lý Hà sau khi biết được chuyện này, cũng chạy tới xem, thật không biết da mặt của bọn họ dày đến cỡ nào?

"Thư Nhu, đám người nhà họ Ôn này đúng là quý báu không tan, mình chưa bao giờ thấy ai mà mặt dày đến vậy, đám vác mặt đến cửa cầu chúng ta nuôi không họ cơ đáy, đúng là không biết nhục."

"Muốn đến thì đến, chẳng qua chỉ chiếm ba chỗ ngồi ở đại sảnh thôi mà, có gì to tát đâu. Nếu họ muốn phí thời gian ngồi ở đây, thì cứ để họ ngồi."

"Phải, họ muốn ngồi thì cứ để họ ngồi, đến chừng lúc tập đoàn Ôn thi tuyên bố phá sản, chắc là họ sẽ không tới nữa đâu."

"....."

Lâm Thư Nhu không có nói gì, tính bấm nút tắt màn hình giám sát, chợt bà thấy Tạ Thiên Ngung bước vào cửa chính, lập tức hoảng hốt, tâm trạng cực kỳ hoảng loạn, "Tiểu Hà, Thiên Ngung đến"

"Cái gì, Thiên Ngung đến?" Quản lý Hà cũng kinh ngạc không kém, mở to hai mắt nhìn kỹ, thấy đúng là Tạ Thiên Ngung đang vào, ông khó hiểu, "Sao Thiên Ngung lại đến đây?"

"Nếu mình đoán không sai, có lẽ là Ôn Minh nhờ con bé đến. Mục đích chính là muốn con bé yêu cầu chúng ta tiếp tục giúp đỡ tập đoàn Ôn thị. "

Người nhà họ Ôn, quả nhiên rất bỉ ổi, dám lợi dụng tấm lòng lương thiện của con gái bà.

Bà sẽ không cho họ được như ý.

"Cậu định làm gì?"

"Chúng ta tuyệt đối không thể tiếp tục giúp đỡ tập đoàn Ôn thị nữa, cứ xem như bọn họ nhờ Thiên Ngung đến nói chuyện cũng vô dụng, cậu ra ngoài ứng phó với họ, cứ nói mình không có ở đây, đồng thời nói cho bọn họ biết quyết định của mình."

"Cái này mình có thể làm giúp cậu, nhưng cậu không muốn đi ra gặp Thiên Ngung một lần sao?"

"Gặp nhau chưa chắc là tốt, mình chỉ cần biết nó đang sống hạnh phúc là được. Cậu đi xử lý đi, mình ngồi đây xem cũng được rồi"

"Được" Quản lý Hà không nói nữa, bước ra khỏi phòng đi xử lý chuyện này.

Tạ Thiên Ngung và Phong Khải Trạch vừa bước vào cửa chính, lập tức nhìn thấy ba người bọn họ đang ngồi chờ ở đại sảnh.

Ôn Minh vừa thấy hai người, nỗi lo trong lòng cũng giảm xuống, ông đứng lên, rời khỏi chỗ ngồi, bước tới nói: "Các ngươi rốt cuộc đã tới"

"Sao vậy, ông sợ chúng tôi bỏ chạy giữa đường hay sao?" Phong Khải Trạch cười khinh, hỏi lại, đôi mắt huếch lên nhìn thẳng Ôn Minh, anh có

thể đoán được ông ta đang nghĩ gì trong đầu.

Quá dễ dàng để nhận ra tâm tư của bọn người đạo đức giả này, lão già Ôn Minh này bề ngoài thì hiền lành, cương trực, nhưng đến khi gặp chuyện, lập tức lời đuôi ra.

"Không phải vậy đâu, do bác nóng ruột thôi " Ôn Minh chột dạ, nói lắp liếm.

"Đúng hay sai chính ông tự hiểu"

"."

Tạ Thiên Ngưng sợ hai người sẽ cãi nhau liền vội vàng chen ngang họ, "Bác Ôn, giờ cháu đã đến rồi, tiếp theo phải làm gì?"

Cô vừa dứt lời, thì từ xa đã có một tiệp tân nữ đi tới, nói nồng lịch sự: "Xin chào quý khách, mời mọi người theo tôi đến phòng tiệp tân. Quản lý Hà đang ở đó chờ mọi người, mời."

"Quản lý Hà muôn gấp chúng tôi?" Ôn Minh ngạc nhiên, Tạ Thiên Ngưng vừa đến, thái độ của họ liền thay đổi hẳn.

"Vâng, xin mời theo tôi."

Phong Khải Trạch không lo lắng mấy, nắm tay Tạ Thiên Ngưng đi trước, mặc kệ người nhà họ Ôn đang đứng ngơ ngác ở đó.

Tạ Thiên Ngưng quay đầu nhìn một cái, sau đó sải chân đi theo, cô vẫn không hiểu rõ cho lắm, cứ mơ màng đi vào, mơ màng đối diện với những người lạ mặt.

Ôn Minh tinh lại, nhanh chóng đuổi theo, không bận tâm đến vợ và con trai mình, họ muốn đứng đó làm kiêu thiêng.

Lâm Thục Phân định chê nhạo Tạ Thiên Ngưng, nhưng mọi chuyện lại chuyển biến quá nhanh, khiến bà bàng hoàng.

Ôn Thiếu Hoa đứng lên, kéo bà dậy, nhắc nhở, "Mẹ, đi thôi"

"Thiếu Hoa, thế này là sao, sao con bé Tạ Thiên Ngưng vừa tới thì quản lý Hà liền đồng ý gấp chúng ta vậy?"

"Đi theo chǎng phải sẽ biết sao, đi"

"À, ừ"

Sau đó, hai mẹ con nhanh chóng đuổi theo, sải chân rộng bắt kịp những người phía trước, cùng nhau đi đến phòng tiếp tân.

Quản lý Hà đã ngồi bên trong từ sớm, nhâm nhi ly trà trong tay, thấy Tạ Thiên Ngưng đến, liền đặt ly xuống, chào hỏi lịch sự, "Cô Tạ, mời ngồi"

"Ồ, thì ra là ông. Không ngờ ông vẫn còn nhớ đến tôi. " Tạ Thiên Ngưng nhận ra quản lý Hà, ban đầu còn chút lo lắng, giờ thì tiêu biến hết.

"Rất vui vì cô vẫn còn nhớ tôi, à người này hẳn là bạn trai của cô, xin chào." Quản lý Hà đứng lên, đưa tay ra phía trước.

Phong Khải Trạch cười nhạt, đi đến bắt tay chào, anh lộ rõ vẻ trầm ổn lão luyện, "Xin chào"

"Xin hỏi quý danh của tiên sinh gì?" Quản lý Hà rút tay về, âm thầm quan sát người đàn ông bí ẩn này.

Người này, không đơn giản.

"Chúng ta chỉ là bèo nước gặp nhau, không cần biết tên làm gì " Phong Khải Trạch hài hước từ chối, nhưng giọng nói không kém phần uy nghiêm.

"Tiên sinh thật có khiếu nói đùa, mời ngồi " Quản lý Hà hiểu đối phương không muốn nói nên cũng không ép hỏi, lịch sự mời ngồi.

Phong Khải Trạch không từ chối, thoái mái ngồi xuống.

Tạ Thiên Ngưng cũng ngồi xuống cùng anh.

Ôn Minh im lặng nãy giờ, rốt cuộc cũng tìm được cơ hội, vì vậy chủ động ngồi xuống, dò hỏi: "Thiên Ngưng, sao con quen biết quản lý Hà?"

"Hồi trước, con có đi cùng Tiểu Nhiên vào ngân hàng Thiên Tường, nên gặp ông ấy một lần, nói thật hồi đó con còn tưởng ông ấy là nhân viên chăm sóc khách hàng đây, không ngờ thì ra là quản lý ngân hàng "

"Um"

Ôn Minh không hỏi nữa, chỉ là vẫn trầm ngâm suy tư điều gì đó.

Phong Khải Trạch chỉ mới liếc mắt sang, liền biết rõ ông ta đang nghĩ gì, nếu anh đoán không sai, chắc chắn Ôn Minh đang nghi ngờ Tạ Thiên Ngưng cấu kết với quản lý Hà phá hoại tập đoàn Ôn thị.

Loại người này, chỉ biết hoài nghi người khác, không chịu suy xét đến sai lầm chính mình.

Lâm Thục Phân bước vào cùng Ôn Thiếu Hoa, ngồi bên cạnh Ôn Minh, im lặng nhìn, khi thấy Tạ Thiên Ngưng quan hệ tốt với quản lý Hà, bà thấy khó chịu, nhưng không thể nói, đành nghiên răng nhẫn nhịn.

"Thiên Ngưng ..." Ôn Minh gọi cô, nháy mắt ám hiệu kêu cô nói việc chính.

Tạ Thiên Ngưng lại không hiểu, e dè hỏi lại: "Sao vậy bác?"

"Thiên Ngưng, chuyện chúng ta đã bàn khi nãy con còn nhớ chớ?" Ôn Minh không nói thẳng, chỉ nói mấp mé một chút.

Quản lý Hà biết rõ ý tứ trong lời nói của Ôn Minh, không đợi Tạ Thiên Ngưng nói, ông đã chủ động lên tiếng trước, "Đồng sự trưởng Ôn, tôi biết rõ mục đích ông đến đây làm gì, tôi chỉ nói thế này. Ngân hàng Thiên Tường sẽ không tiếp tục giúp đỡ tập đoàn Ôn thị nữa, đây là sự thật, cho dù ông có là ngọc hoàng đại đế đi nữa, cũng không thể thay đổi được sự thật này."

"Tại sao? Không phải ông đã nói ngân hàng Thiên Tường không giúp đỡ tập đoàn Ôn thị nữa bởi vì Tạ Thiên Ngưng sao? Hôm nay, tôi đã dẫn con bé đến đây, nó đồng ý tiếp tục ủng hộ tập đoàn Ôn thị, sao ông vẫn không chấp nhận giúp đỡ tập đoàn Ôn thị?" Ôn Minh lo lắng, không suy nghĩ nhiều, trực tiếp nói thẳng, thậm chí còn nói lung tung, rõ ràng Tạ Thiên Ngưng chưa hề nói là tiếp tục ủng hộ tập đoàn Ôn thị.

"Đúng là ngân hàng Thiên Tường đồng ý giúp đỡ tập đoàn Ôn thị cũng bởi vì cô Thiên Ngưng, nhưng không có nghĩa là cô ấy có thể ảnh hưởng đến quyết định của ngân hàng. Việc Ôn Thiếu Hoa có thể tuyệt tình vứt bỏ tình cảm mười năm với vợ chưa cưới mà đi lấy người phụ nữ khác, cũng đủ để chứng minh cậu ta là một kẻ không có trách nhiệm, có khi còn không có lương tâm. Loại người như vậy, sao chúng tôi dám mạo hiểm bỏ tiền ra

cho cậu ta tiêu xài. Vì thế chỉ cần là của Ôn Thiếu Hoa, chúng tôi đều sẽ không đầu tư, bao gồm tập đoàn Ôn thị đang được chỉ định cho cậu ta thừa kế cũng thế."

"Ông..." Ôn Thiếu Hoa nóng giận, đứng dậy, vọt tới trước mặt quản lý Hà, túm chặt áo của ông, mắng: "Ông nói như vậy là có ý gì?"

"Tôi đã nói rõ, kể từ lúc anh chia tay Tạ Thiên Ngưng, thì đã định sẵn kết cục này" Quản lý Hà hất tay Ôn Thiếu Hoa ra, chỉnh sửa lại quần áo mình, cảnh cáo: "Anh còn dám ồn ào, tôi liền gọi bảo vệ tống cổ anh ra ngoài."

"Sao các người lại quyết định như vậy? Nếu lúc đầu đã lựa chọn giúp đỡ, sao bây giờ đột nhiên không giúp nữa? Tại sao hả?" Ôn Thiếu Hoa càng lúc càng kích động, mặc dù anh không có nhào tới tóm áo của quản lý Hà, nhưng vẫn gằn giọng chất vấn ông.

"Tôi nhớ tôi đã trả lời câu hỏi này rồi, giờ tôi không muốn nói thêm nữa, hôm nay tôi gặp mọi người, chính vì muốn nói rõ ràng mọi chuyện, cho dù có mời cô Tạ Thiên Ngưng đến thuyết phục cũng vậy thôi, ngân hàng Thiên Tường sẽ không tiếp tục giúp đỡ tập đoàn Ôn thị. Điều này đã được quyết định từ ngày anh chia tay Thiên Ngưng, giờ nó đã là sự thật không đổi, chính anh đã khiến tập đoàn Ôn thị đi vào đường cùng, không thể trách được ai."

"."

Ôn Thiếu Hoa bị đả kích nghiêm trọng, xoay đầu lại hầm hè trừng Tạ Thiên Ngưng, lửa hận trong lòng cháy lên ngùn ngụt. Anh không cam tâm!

Tạ Thiên Ngưng thấy anh ta nhìn cô như vậy, hơi sợ sệt, bàn tay bầu chặt cánh tay Phong Khải Trạch, nhích người né tránh.

Phong Khải Trạch thấy cô sợ hãi, liền duỗi tay ôm cô vào lòng, dịu dàng: "Đừng sợ, có anh ở đây!"

"Ù" cô gật đầu, xoay đầu sang chỗ khác, không muốn nhìn Ôn Thiếu Hoa.

Quản lý Hà nhìn thấy cảnh này, cười hài lòng, liếc mắt nhìn camera trên góc, gật đầu một cái.

Lâm Thư Nhu thấy quản lý Hà gật đầu cười, bà cũng cười theo.

Xem ra con gái của bà đã tìm được tình yêu đích thực ình rồi.

Không một ai để ý đến camera trên góc kia, không khí trong phòng nặng nề hắt ra.

Lâm Thục Phân vốn đang nóng giận, vì suy nghĩ cho tình hình nên cõi nhẫn nhịn, thấy Tạ Thiên Ngưng đến vẫn không thể thay đổi cục diện, vì vậy bà không nhẫn nữa, đứng lên, đi tới trước mặt cô, vung tay lên tính tát cô một cái.

Nhưng Phong Khải Trạch đã kịp thời chụp tay bà lại, bóp chặt cổ tay, hàm hù cảnh cáo: "Bà mà dám động cô ấy, tôi sẽ đập gãy cánh tay này của bà."

"A....thả tôi ra, đau quá! " Lâm Thục Phân tính tát Tạ Thiên Ngưng một cái để hả giận, không ngờ lại gặp chuyện như vậy.

"Đúng toàn là kẻ vô liêm sỉ, không đạt được mục đích thì chạy đến đánh người. Lâm Thục Phân, bà là thứ người cẩn bã, tôi nói trước nếu bà còn dám úc hiếp Thiên Ngưng, tôi sẽ khiến cho bà phải chạy trốn truồng ra ngoài. Loại đàn bà đánh đá ưa sỉ diện như bà, nếu phải chạy trốn truồng trên đường, chắc hẳn không còn mặt mũi mà sống phải không? " Phong Khải Trạch đẩy Lâm Thục Phân ra, ánh mắt như tóe lửa ra.

"Á..."

Lâm Thục Phân bị hất ra, mất thăng bằng, xém chút nữa ngã lăn xuống đất, cũng may Ôn Thiếu Hoa đỡ kịp thời.

"Mẹ ôn chút"

"Mẹ... mẹ không sao " Lâm Thục Phân đứng vững lại, tuy không giơ tay đánh người, nhưng vẫn nóng nảy nạt lại, "Cứ tưởng cô giỏi lắm, chẳng qua chỉ có thế thôi, chả làm gì ra hồn, còn tên kia, cậu là cái thá gì, ngoài trừ chỉ biết nói ra cậu còn làm được gì?"

Cứ tưởng Tạ Thiên Ngưng có thể thuyết phục ngân hàng Thiên Tường tiếp tục giúp đỡ tập đoàn Ôn thị, giờ nhìn đi, vẫn chả được gì.

Nếu đã vô ích, bà cần gì phải nhẫn nhịn nữa?

Lời này thật sự chọc giận Phong Khải Trạch, anh đứng lên, híp mắt nhìn bà, nhìn qua giống như anh muốn giết người.

"Cậu...cậu muốn làm gì? Ở đây rất đông người, cậu đừng làm xằng làm bậy " Lâm Thục Phân run sợ, nói lắp bắp nhưng vẫn cố cứng họng, lùi lại, núp sau lưng Ôn Thiếu Hoa.

Hết chương 163

-----oOo-----

Chương 164: Không cãi không được

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor : miathermopoliz96

Tạ Thiên Ngưng không muốn ồn ào ở nơi công cộng, nên kéo Phong Khải Trạch lại, lắc đầu khuyên can anh, "Khỉ con, thôi đi, không cần tranh chấp với họ."

Phong Khải Trạch không đồng ý, "Thiên Ngưng, tại sao chúng ta phải nhịn họ, nếu không cho bà ta một bài học, bà ta sẽ còn ảo tưởng mình ta đây giỏi lắm, không coi ai ra gì?"

"Không phải em nhịn, mà em không muốn ảnh hưởng đến anh. Ở đây là ngân hàng Thiên Tường, công ty của người khác, nếu tranh cãi ở đây khác nào làm trò cười cho người ta, lỡ đâu chuyện này truyền ra ngoài, chẳng phải anh sẽ rất mất mặt sao? Thôi kệ đi, sau này không gặp họ nữa là được."

"Em quá mềm lòng, không chịu chống trả lại, cũng bởi vì như thế nên bọn họ mới dám làm càn úc hiếp em."

"Chỉ cần anh không úc hiếp em là được rồi, bây giờ anh chính là người quan trọng nhất của em. Em chỉ quan tâm mỗi anh thôi, không thừa sức đi quản chuyện khác, đặc biệt là mấy chuyện không đâu."

Tạ Thiên Ngưng nói nũng nhẹ nhàng, không hề tức giận. (Lục: vâng chị là Mary Sue ==)

Nhưng mà, Lâm Thục Phân lại thấy khó chịu khi nghe cô nói vậy, bức tức khi nãy gộp thêm lần này, tăng lên bội phần. Không thèm để ý ánh mắt đáng sợ của Phong Khải Trạch, nạt nộ cô, "Tạ Thiên Ngưng, cô đừng có giở giọng nói kiêu đó, làm như mình tốt đẹp lắm không bằng. Tôi cho cô biết, từ lúc ba cô phó thác cô cho Thiếu Hoa, tôi đã bắt đầu thấy ghét cô rồi, do khi đó xảy ra nhiều chuyện, nên tôi chưa thể để Thiếu Hoa hủy bỏ hôn ước với cô. Cũng may hôn sự không thành, bằng không phải rước loại đàn bà chảnh chọe như cô về, tôi sống sao nổi."

Phong Khải Trạch vừa mới nguôi ngoai, nhưng lại bị Lâm Thục Phân đốt lên lại. Lửa giận cháy bén bùng bùng lên, lúc này, anh tức muôn giết người rồi.

Tạ Thiên Ngưng thấy anh nóng lên, vì ngăn ngừa phiền phức, vội túm giữ anh lại, đẩy ra phía sau, bước lên mặt đối mặt với Lâm Thục Phân, "Bác gái Lâm, đây là lần cuối cùng con gọi bác là bác gái, bác nói bác rất vui vì Ôn Thiếu Hoa và con đã hủy bỏ hôn ước, con cũng thế, con rất rất vui khi hủy bỏ hôn ước với anh ta. Bác ghét con, bác hận con đến cõi nào, con cũng chả quan tâm, dù sao sau này chúng ta cũng không còn quan hệ gì nữa. Tập đoàn Ôn thị sống chết thế nào cũng chả liên quan gì đến con. Bác cứ tiếp tục sống như ý bác muốn, đừng lo lắng, con sẽ không tới quấy rầy đâu."

Lâm Thục Phân cười khinh khỉnh, chế giễu, "Nói dễ nghe nhỉ, hù. Tạ Thiên Ngưng, đến giờ tôi mới biết, hóa ra cô chỉ là giấy rách cõi giữ lấy lè mà thôi."

"Bác gái, đáng lẽ con nên nói mới đúng, đến giờ con mới biết, thì ra bác cũng có thể tro tráo đến vậy." (Lục: vỗ tay cho câu chửi =]])

"Tạ Thiên Ngưng, cô không được sỉ nhục mẹ tôi." Ôn Thiếu Hoa nghe thấy Tạ Thiên Ngưng ăn nói bất kính, chỉ tay vào mặt cô, gằn giọng cảnh cáo.

"Do bà ta tự thích mang nhục, không trách ai được. Ôn Thiếu Hoa, tôi vì anh mà bỏ ra mười năm thanh xuân, làm biết bao nhiêu chuyện cho gia đình anh, cuối cùng tôi thì được gì ngoài sự nhục nhã? Anh ruồng rẫy tôi, xử oan tôi, sỉ nhục tôi, tôi cũng chưa nói gì. Chẳng lẽ giờ tôi phải tiếp tục nhịn nhục nghe các người chửi rủa tiếp sao? Tôi không phải vĩ nhân, lòng dạ tôi rất hẹp hòi, cả nhà anh úc hiếp tôi như thế, lại còn muốn tôi tôn kính ư? Quả thật rất nực cười, úc hiếp người ta, còn bắt người ta phải tôn kính

mình, đúng là nhảm nhí."

Tạ Thiên Ngưng càng mắng càng hăng, bao nhiêu uất ức đè nén trong lòng, giờ phút này như sục sôi trào ra, không kìm hãm được.

Cô chịu đựng quá đù rồi.

"Nhìn đi, rốt cuộc cũng lộ đuôi cáo của mình ra, trước mặt chúng ta thì giả bộ hiền lành, chân thật, luôn tỏ ra mình cao thượng, quả thật, cô còn trơ tráo hơn cả Tạ Minh San." Lâm Thục Phân mắng lại, không hề nhân nhượng.

Ăn nói hỗn hào như thế, bà không cãi sao được.

"Bà muốn nói sao cũng được, dù sao chúng ta cũng không còn quan hệ gì với nhau nữa, bà nói tôi lòng dạ ác độc, rắn rết gì cũng được, tôi chả hề quan tâm, bà thích nói gì thì nói. Khỉ con, mình đi thôi, em không muốn lãng phí nước bọt với hạng người như thế." Tạ Thiên Ngưng không thèm chấp với bà, nắm tay Phong Khải Trạch, bước ra khỏi phòng.

Phong Khải Trạch đi theo cô, không nói gì cả, liếc sang nhìn Lâm Thục Phân và Ôn Thiếu Hoa, nở một nụ cười ác độc, rồi híp mắt cảnh cáo quản lý Hà. Khi đi ra khỏi cửa, anh bỏ lại một lời cảnh cáo, "Kể từ lúc này, nếu ai dám giúp đỡ tập đoàn Ôn thị, tôi sẽ khiến kẻ đó phải chịu kết cục thảm."

"....."

Quản lý Hà nghe lời cảnh cáo nguy hiểm này, chợt thấy lạnh người, cảm giác người đàn ông này không hề đơn giản.

Rốt cuộc anh ta là ai?

Lâm Thư Nhu ngồi trong phòng quan sát, kể từ lúc thấy con gái mình bị ức hiếp, bà đã tức giận cực kỳ, cuối cùng nhẫn không nổi, rời khỏi văn phòng, đi đến phòng tiếp tân.

Hóa ra, đây là cách cư xử của bọn họ với con gái bà, món nợ này nếu con bé không tính vậy để người làm mẹ này tính thay nó.

Tạ Thiên Ngưng và Phong Khải Trạch rời khỏi, hai người vừa bước vào thang máy, cánh cửa thang máy dần khép lại, cùng lúc đó Lâm Thư Nhu

đang đi ngang qua, hai mẹ con không hề nhìn thấy nhau.

Tại phòng tiếp tân, những người nhà Ôn vẫn còn ở trong phòng, quản lý Hà cũng ở yên đó.

Mặt mày Ôn Minh xám ngắt, ngồi thát thểu trên ghế, không để ý xung quanh, đầu óc chỉ xoay quanh chuyện tập đoàn Ôn thị sắp phá sản.

Lâm Thục Phân vẫn chưa nguôi giận, cho dù Tạ Thiên Ngưng đã rời đi, nhưng bà vẫn lầu bầu nhiếc mắng, "Cái con Tạ Thiên Ngưng thối tha này, nó nghĩ nó là ai mà dám trơ tráo như thế. Nó không biết tự nhìn lại mình đi, ngay cả tư cách bưng trà rót nước ẹ còn không có, vậy mà dám nói năng như thế với mẹ. Hừ."

"Thôi đi mẹ, người ta cũng đi rồi, nói làm gì." Ôn Thiếu Hoa cảm thấy xấu hổ, dù sao quản lý Hà vẫn còn ngồi ở đây, cãi nhau ồn trước mặt ông ta, thật có chút mất mặt.

Chuyện lúc nãy cũng đủ làm anh mất mặt rồi, giờ anh không muốn bôi tro trát trầu thêm nữa.

Nhưng Lâm Thục Phân chẳng quan tâm đến vấn đề này, bây giờ bà chỉ muốn phát tiết hết oán giận trong lòng, chửi hăng thêm, "Mẹ cứ nói đấy, loại người như thế, nếu mình hiền lành với nó, nó sẽ đe đầu cưỡi cổ mình. Cũng may, con không chịu cưới nó, nếu không, chắc giờ nó leo lên đầu mẹ rồi."

"Mẹ, được rồi, đừng nói nữa, mẹ..."

Ôn Thiếu Hoa tính tiếp tục khuyên nhủ mẹ mình, không để bà nói thêm nữa, nhưng đang nói dở thì bị người khác cắt ngang.

Quản lý Hà giận dữ khi nghe những lời của Lâm Thục Phân, không im lặng nữa, phản bác bà, "Bà nên nói chính mình mới phải. Thứ người như bà, nếu ai hiền lành với bà, bà liền đe đầu cưỡi cổ người ta."

"Tôi không mắng ông, ông chỗ mõm vào làm gì?" Lâm Thục Phân cãi lại, khi nãy mắng vài câu cũng hạ hỏa đôi chút, nhưng bị người khác nói mình, bà lại bức bối lên, nhất định cãi cho ra lẽ.

"Lâm Thục Phân, bà có thấy bây giờ bà còn giống một phu nhân quý phái

nữa không? Lời nói và hành động hiện giờ của bà, tôi chỉ có thể nói, bà không hề có tư cách. Đây là chỗ của tôi, bà ở trên chỗ của tôi to tiếng lầm lời quá thực không khác gì với mấy bà mụ bán cá ở ngoài chợ, bà cảm thấy mình như vậy là hay sao?"

Lâm Thục Phân cũng rõ lời mình nói có chút độc miệng, nhưng vẫn cố biện minh, "Tôi... tôi bị chó điên cắn, nên mới tức, nói mấy câu oán trách thôi. Dù sao cũng không liên quan đến ông, ông không thích thì đừng nghe, cần gì nói khó nghe như vậy?"

"Bà nói Thiên Ngưng là chó điên sao?"

"Trừ con đó thì còn ai vào đây nữa. Nếu còn có lẽ là cái thằng đi cạnh nó. Bọn vô công rồi nghê, còn dám bày vẻ trước mặt tôi, tụi nó nghĩ tụi nó là ai?" (Lục *chèn âm*: (?••)σ ở nam chính và nữ chính được nhận hào quang của tác giả)

"Lâm phu nhân, ánh mắt bà quả thật thấp kém như mắt chó."

"Ông... ông dám mắng tôi?"

"Quản lý Hà, cho dù đây là chỗ của ông, nhưng ông không được ăn nói như vậy." Ôn Thiếu Hoa bảo vệ Lâm Thục Phân, không để mẹ mình bị bắt nạt.

"Tôi nói sai à, chẳng lẽ ánh mắt bà ta không thấp kém như mắt chó sao? Dù sao mấy ngày nữa, Tập đoàn Ôn thị các người cũng buộc phải tuyên bố phá sản, các người sẽ phải làm việc cực khổ để trả hết nợ nần, đến khi đó tôi muốn xem các người còn có thể phách lối thế nào?"

"."

Ôn Thiếu Hoa không cãi lại được, những lời ông ta nói là sự thật. Mọi chuyện càng lúc càng bết bát hơn, anh càng sửa càng hỏng, cuối cùng không thể sửa chữa được.

Lâm Thục Phân không tin, cứ khăng khăng tin rằng Tập đoàn Ôn thị sẽ không phá sản, cao ngạo nói lại, "Hừ, ở thành phố này, không phải chỉ có mỗi ngân hàng các ông, các ông không giúp, tôi có thể tìm ngân hàng khác.."

"Bà nghĩ có ngân hàng nào ngu ngốc móc tiền túi đi nuôi một đám rác rưởi sao?" Quản lý Hà giễu cợt, ông chắc chắn 100% không hề có một ngân hàng nào đồng ý giúp đỡ họ cả.

Kể từ 5 năm trước, đã không hề có bất kỳ ngân hàng nào đồng ý giúp đỡ họ, nếu không phải vì Thiên Ngưng, bọn họ cũng sẽ không giúp.

"Quản lý Hà, ông đừng có khinh người quá đáng."

"Lâm Thục Phân, là tự bà chuốc họa vào người. Lúc nãy, bạn trai của Thiên Ngưng đã nói, nếu ai dám giúp tập đoàn Ôn thị, anh ta sẽ khiến kẻ đó phải chịu kết cục thảm. Bà nên nhớ kỹ câu đó, đừng để đến khi mình chết mà vẫn không biết tại sao."

"Ông." Lâm Thục Phân chỏ tay chỉ Quản lý Hà, nghiến răng tức tưởi, nghĩ nghĩ một tí, bà thả tay xuống, nhuêch mép cười châm chọc: "Tôi đã hiểu tại sao ông lại quan hệ tốt với Tạ Thiên Ngưng như vậy. À ta là tình nhân của ông chứ gì, bởi vì là tình nhân của ông, nên ngân hàng Thiên Tường mới không tiếp tục giúp đỡ tập đoàn Ôn thị đúng không?"

"Bà"

"Lâm Thục Phân, bà ăn nói sạch sẽ chút đi." Lâm Thư Nhu đến cạnh cửa, nghe được câu này, vô cùng tức giận, lớn tiếng quát lại, bước tới, giáng một cái tát cháy da vào mặt bà ta.

Hết chương 164

-----oOo-----

Chương 165: Xả giận cho con

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lâm Thư Nhu đột ngột xuất hiện, khiến cả nhà Ôn đều giật nảy mình, không ai có thể ngờ được, bà ta lại xuất hiện lúc này. Đặc biệt là Lâm Thục Phân, mờ tròn hai mắt, không dám tin vào mắt mình. Sao bà ta lại ở đây?

"Là bà, sao bà lại ở đây?"

"Lâm Thục Phân, đây là cách bà đối xử con gái tôi suốt mấy năm nay sao?" Lâm Thư Nhu không trả lời câu hỏi của bà ta, mà hỏi lại.

Nếu không phải thấy con gái bị ức hiếp thảm thương, thì bà cũng không tính xuất hiện.

Lâm Thục Phân cười khinh bỉ, châm chọc: "Lâm Thư Nhu, bà không có tư cách hỏi tôi. Nhớ năm xưa, bà chê Tạ Chánh Kỳ nghèo khổ, đi theo gã đàn ông giàu có khác, nên tôi không thể không đề phòng con gái bà. Lần sau này, nó bỏ con trai tôi theo thằng khác giống mẹ nó thì sao?"

"Lâm Thục Phân, bà nghe cho rõ, cho dù có chết, tôi cũng không cần loại con rể như Ôn Thiếu Hoa, đàn ông thối tha như thế, không bằng một con chó. Còn nữa, nó không thể nào so bì được với Tạ Chánh Kỳ. Từ đầu tới cuối, các người liên tục phạm sai lầm, chẳng những không biết sửa, lại còn ức hiếp người khác. Quá đáng!."

"Lâm Thư Nhu, tuy chúng ta là đồng hương, nhưng nếu bà còn dám nói như thế đừng trách tôi không khách sáo."

"Bà chả cần khách sáo, hơn nữa, tôi cũng chả muốn bà khách sáo."

"Bà muốn nói gì?" Lâm Thục Phân không hiểu lắm, nhưng vẫn kiêu căng phách lối, khinh thường Lâm Thư Nhu, khinh bỉ quá khứ của bà ta.

Ôn Thiếu Hoa bị Lâm Thư Nhu chửi mắng thậm tệ, cảm thấy khó chịu, vốn dĩ không muốn tranh đi cãi lại, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được tức giận nói vài lời: "Bà là Lâm Thư Nhu, mẹ của Tạ Thiên Ngưng à? Tôi là loại người gì thì kệ tôi cũng không đến lượt một người đàn bà ham mê danh lợi, bỏ chồng bỏ con để chạy theo gã đàn ông khác như bà xoi mói đâu."

"Tôi ham mê danh lợi, thế còn cậu thì sao? Đừng có tự cho rằng mình thanh cao, việc làm của cậu còn nhục nhã hơn kẻ ham mê danh lợi này. Thiên Ngưng vì cậu hy sinh gần 10 năm thanh xuân, nhưng cậu vẫn vứt bỏ nó đi lấy con đàn bà khác, lại liên tiếp sỉ nhục nó, cậu có tư cách gì mà nói tôi?" Lâm Thư Nhu rất muốn tát mấy bạt tai vào mặt Ôn Thiếu Hoa, nhưng vẫn cố nhẫn nhịn.

"Tôi đã xin lỗi cô ấy, nhưng cô ấy vẫn không chịu tha thứ, không thể trách tôi được."

"Đến khi ly dị với Tạ Minh San, lúc tập đoàn Ôn thị sắp phá sản thì cậu mới nhớ đến Thiên Ngưng sao, mơ tưởng được lời tha thứ của nó sao? Tôi nói cho cậu biết, cho dù Thiên Ngưng có đồng ý tha thứ cho cậu, tôi cũng không đồng ý. Những gì các người làm với con gái tôi, tôi sẽ trả lại gấp mười lần."

Ôn Minh nghe ra được đầu mối, lò mò đoán ra được chuyện gì đó, khiếp sợ hỏi: "Lâm Thư Nhu, chuyện ngân hàng Thiên Tường không tài trợ cho tập đoàn Ôn Thị, là do cô giở trò đúng không?"

"Đúng, là do tôi, bởi vì tôi chính là chủ tịch ngân hàng Thiên Tường. Cái ngày Ôn Thiếu Hoa kết hôn Tạ Minh San, tôi đã có mặt tại nơi cử hành hôn lễ. Còn nữa, vào ngày sinh nhật của Tạ Chính Phong, tôi đều nghe thấy, nhìn thấy rất rõ ràng mọi hành vi, lời nói của các người ở dưới chung cư. Các người úc hiếp con gái tôi ra sao, tôi đều biết cả."

"."

Lời vừa nói ra, Lâm Thục Phân liền kinh hoảng lại khiếp sợ, không còn vẻ phách lối như nãy. Tim như bị bóp nghẹn, chân như nhũn ra, cuối cùng đứng không nổi, ngồi bệt trên ghế, khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Ôn Thiếu Hoa cũng ngạc nhiên không kém, há hốc mồm, anh không thể tin nổi.

Thì ra, tất cả những chuyện xảy ra, đều do anh vứt bỏ Tạ Thiên Ngưng mà thành.

"Bà...bà chính là chủ tịch của ngân hàng Thiên Tường?" Ôn Minh lắp bắp hỏi lại, câu hỏi luôn canh cánh trong lòng cuối cùng cũng được giải ra.

Nhin cả nhà họ Ôn đều ngốc người ra, Lâm Thư Nhu cười khinh bỉ, "Phải, bởi vì tôi là chủ tịch của ngân hàng Thiên Tường, nên mới có thể giúp tập đoàn Ôn thị chống đỡ đến giờ mới phá sản. Năm năm trước, tập đoàn Ôn thị làm ăn bết bát, đã không thể cứu vãn được. Nhưng tôi muốn cho Thiên Ngưng có một cuộc sống sung túc và hạnh phúc, không muốn nó phải chịu khổ, nên tôi mới lấy tiền túi nuôi không các người năm năm nay. Mỗi một đồng một cắc các người dùng đều là tiền của tôi. Ai ngờ, chẳng những các người không hề cho con gái tôi sống hạnh phúc, lại úc hiếp nó, sỉ nhục nó. Hay là các người nghĩ con gái của Lâm Thư Nhu tôi rất dễ ăn hiếp đúng không?"

Lâm Thục Phân im lặng, Ôn Thiếu Hoa cúi không nói lời nào, Ôn Minh đau xót, ngòi gục đầu xuống.

Thấy phản ứng của những người này, quản lý Hà chẳng những không đồng cảm, ngược lại còn vui mừng, ông nói xéo vài câu, "Có vài người luôn tự hào rất cao quý, nhưng thực ra bản thân lại rất đê tiện hơn những kẻ khác."

Lời này không cần đoán, cũng biết ông ám chỉ Lâm Thục Phân.

Lâm Thục Phân ngẩng đầu lên, trong mắt ướt ướt, dùng ánh mắt hối hận nhìn Lâm Thư Nhu, lúc này không còn chút kiêu ngạo nữa, thậm chí có hơi tự ti, nghẹn ngào: "Nói vậy, cô đã biết mười năm qua Thiên Ngưng đã phải sống thế nào, gặp chuyện gì à?"

"Phải, nó gặp được chuyện gì, tôi đều biết, bao gồm luôn cả việc các người vứt bỏ nó, chà đạp nó, xử oan nó. Những gì cần biết tôi đều biết, những gì không nên biết, tôi cũng biết rõ. Các người úc hiếp Thiên Ngung thế nào, tôi sẽ đối xử tập đoàn Ôn thị thế đó. Nhưng mà, giờ cũng không cần thiết nữa, chẳng mấy chốc, tập đoàn Ôn thị cũng sẽ phá sản, các người phải chạy đôn chạy đáo để trả nợ 10 tỷ, chỉ e làm cả đời cũng trả không hết." Lâm Thư Nhu càng nói càng hăng, thấy Lâm Thục Phân tuyệt vọng, bà càng vui vẻ.

Đây là cái giá bọn họ phải trả vì dám úc hiếp con gái bà.

"Thư Nhu, sao bà có thể tàn nhẫn như thế? Tập đoàn Ôn thị là tâm huyết cả đời của Tạ Chánh Kỳ, chưa kể đến việc bà bỏ rơi ông ấy, nhưng sao bà có thể nhẫn tâm đạp đổ tâm huyết cả đời của ông ấy?" Ôn Minh không cam lòng, lòng đầy oán giận, không chịu từ bỏ.

Nếu tập đoàn Ôn thị mà phá sản, ông sẽ chỉ còn hai bàn tay trắng. Ngày ngày phải sống trong cảnh chủ nợ đeo đòn nợ. Sống như thế chẳng thà chết cho rồi.

"Ôn Minh, lời như thế ông cũng dám nói sao? Tập đoàn Ôn thị là tâm huyết cả đời của Tạ Chánh Kỳ, phải, nhưng tâm huyết cả đời của anh ấy sao các ông lại trắng trợn chiếm đoạt. Lời anh ấy dặn trước lâm chung, ông cũng không làm tốt, vậy thì đừng có oán trách tôi. Tôi đã giúp đỡ tập đoàn rất nhiều, suốt năm nay, ông có biết tôi phải tốn bao nhiêu để nuôi đám vô dụng này không? Đặc biệt là bà, Lâm Thục Phân, kiêu ngạo chảnh chọe, không coi ai ra gì, luôn hạ thấp người khác, rõ ràng chính bà không

hè coi trọng Thiên Ngưng."

"Tôi...tôi..." Lâm Thục Phân bị Lâm Thư Nhu trách mắng nặng nề, run lẩy bẩy, lắp bắp không nên lời.

Bà biết nói gì đây, nếu sớm biết mẹ Tạ Thiên Ngưng lợi hại như thế, thì lúc đầu bà sẽ không làm vậy.

Ôn Thiếu Hoa bất bình: "Là Tạ Thiên Ngưng tự động hủy bỏ hôn ước, chứ chúng tôi không có làm trái ước định với Tạ Chánh Kỳ."

"Trước khi chết, Tạ Chánh Kỳ không có nhờ ngân hàng Thiên Tường giúp đỡ Ôn thị tập đoàn, vậy tại sao tôi phải tốn tiền của nuôi không nhà cậu?"

"Bà..."

"Ôn Thiếu Hoa, từ lâu tôi đã không ưa gì cậu, những gì Thiên Ngưng làm cho cậu, tôi đều rất rõ. Nhưng cậu lại chê bai con gái tôi xấu xí, làm cậu xấu hổ, cũng được tôi cho cậu cưới người khác. Nhưng tiền của tôi, chỉ dành cho ai có thể làm cho Thiên Ngưng hạnh phúc, cậu làm nó đau khổ, nên đừng có hòng tôi chi một đồng xu cắc bạc nào cho cậu."

"."

Ôn Thiếu Hoa á khẩu, anh cúi đầu ân hận. Là do anh, do anh mù quáng chỉ nhìn bে ngoài nên mới xảy ra cớ sự này.

Lâm Thục Phân và Ôn Minh cũng không biết nói gì, ngồi ngây một chỗ như chờ ngày Tận thế.

Lâm Thư Nhu liếc một cái, cười lạnh lẽo, sau đó quay lại dặn quản lý Hà: "Tiểu Hà, cậu ra dặn bảo vệ, nếu sau này thấy bọn họ đến, cứ trực tiếp tống cổ ra ngoài, tôi không muốn nhìn thấy mấy người này nữa."

"Được, mình biết rồi, mình cũng chả muốn gặp lại mấy kẻ này. Thư Nhu, cậu nói xem, hình như đầu óc của mấy người này không hề bình thường. Đi nhờ và người khác, lại lên mặt hống hách, điều đó chỉ khiến cho sự việc càng bê bát thêm mà thôi. Loại người như vậy, dù ở chỗ nào cũng chả làm ra trò trống gì, còn nực cười nhất là bọn họ lại có thể mặt dày đến đỏi chúng ta bỏ tiền nuôi không họ."

"Chuyện ngu xuẩn như vậy, mình sẽ không lặp lại lần nữa, hù." Lâm Thư Nhu hừ hừ vài câu, rồi lạnh lùng bước ra khỏi cửa.

Quản lý Hà nhún vai, giấu cợt: "Quý khách, thật đáng tiếc, sợ rằng sau này chúng ta không còn có cơ hội gặp nhau được nữa. Để bày tỏ lòng tiếc nuối, tôi sẽ để mọi người ngồi ở đây lâu một chút, uống nhiều nước một chút."

"."

Ông ta đang chửi xéo, dù có ngu đến mấy cũng có thể nhận ra.

Ôn Thiếu Hoa bức bối, hầm hừ ông, nhưng anh không thể nói được gì, chỉ đành bầm môi nín giận.

Quản lý Hà biết bọn họ đang tức tối, nhưng không thèm bận tâm, cười hả hê, lúc ra ngoài, còn quay lại nói chêm một câu, "Tôi quên mất, nếu mọi người ngồi trong phòng lâu quá, sẽ bị bảo vệ đuổi ra ngoài, chà chà... lúc đó mất mặt lắm."

"."

Ôn Minh thở dài, lòng chêt lặng đi, ông rất oán hận vợ của mình, nhưng chuyện đã tới mức này cũng có duyên cớ của nó.

Chuyện đã rồi, ông có oán giận thì làm gì được chứ?

Lâm Thực Phân khóc nức nở, bà chưa bao giờ thừa nhận sai lầm của mình, nhưng bây giờ, bà thừa nhận mình sai rồi, nhưng cũng không nói ra, chỉ trách thầm trong lòng.

Ôn Thiếu Hoa hít một hơi thật sâu, không muốn thấy cha mẹ nặng nề như thế, nói: "Cha, mẹ, chúng ta về trời. Trời không tuyệt đường sống của người, con tin chắc chắn sẽ có biện pháp khác để giải quyết."

Tuy anh nói thế, nhưng anh cũng biết chẳng còn cách nào nữa, bởi vì không ai chịu đồng ý giúp đỡ như ngân hàng Thiên Tường, bỏ tiền túi nuôi không bọn họ. Tập đoàn Ôn thị phá sản, chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Hết chương 165

-----oOo-----

Chương 166: Có chút vấn đề

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối với người Ôn Gia mà nói, giờ đỉnh đầu toàn là mây đen, sắp đổ trận mưa to, hơn nữa còn kéo thêm gió mạnh, vận rủi kéo đến hàng loạt.

Nhưng đối với Tạ Thiên Ngưng mà nói, đỉnh đầu là một cảnh sắc tươi đẹp đang rộng mở phía trước đầy hạnh phúc.

Sau khi ra khỏi ngân hàng Thiên Tường, tảng đá lớn trong lòng cô đã được gỡ xuống, thật nhẹ nhàng như muôn bay bồng lên.

Nhìn thấy cô vui vẻ như thế, Phong Khải Trạch không còn giận dữ mà biến thành vui sướng, bởi vì thấy cô vui mà lòng cũng vui theo.

“Thiên Ngưng, thực không hiểu nỗi đau óc em được làm bằng gì, bị người ta thoa mạ một trận, vậy mà còn vui vẻ đến thế, chẳng lẽ em thích bị mắng đến thế sao?”

“Anh mới thích bị mắng đó! Tuy rằng bị mắng, nhưng em lại không bị tổn thất gì, và lại cũng không phải lần đầu tiên bị mắng, cần gì phải để ở trong lòng chứ? Trong lòng em đã xem người Ôn Gia như không khí, cho nên lời bọn họ nói em đều không để ở trong lòng.” Cô chính là một người như vậy, nếu đã không thèm quan tâm sẽ không để họ ở trong lòng.

“Bây giờ anh có thể khẳng định trăm phần trăm, trong lòng em đã không còn Ôn Thiếu Hoa.”

“Nói vậy trước giờ anh không tin trong lòng em đã không còn Ôn Thiếu Hoa, có phải không?” Tạ Thiên Ngưng tiến lên phía trước, chắn đường đi, hung hăng trừng mắt nhìn anh, cả người thở phì phò, vừa thấy liền biết đang dõi.

cô cũng không thể giận hắn, muốn giận thì phải giận chính mình, cư nhiên lại hồ đồ chỉ vì Ôn Thiếu Hoa mà tốn hao hết mười năm tình cảm.

“Anh không phải không tin, mà là sợ, chuyện tình cảm con người khó thể lý giải, ai cũng không thể biết chuyện gì sẽ phát sinh ra. Bất quá giờ anh đã

có thể yên tâm, sau này không phải sợ chuyện này, hơn nữa anh còn dám khẳng định, Ôn Thiếu Hoa sẽ không có cơ hội cướp em khỏi anh, em chính là của anh thôi.” Phong Khải Trạch lấy tay chạm nhẹ mũi của cô, cứ như vậy ở bên đường trêu chọc cô.

Cô gạt tay anh, trợn trừng mắt nhìn anh, cố ý khinh thường nói, “Chỉ biết khéo lo bò trắng răng (*).”

(*) câu chính là khéo lo bò trắng răng, ý nói rằng những việc này đã rành rành, nhưng rảnh rỗi quá cứ suy diễn lung tung khi nó không bao giờ xảy ra được.

“Được được được, anh chính là kẻ lo bò trắng răng, em lợi hại nhất. Chuyện giải quyết xong, giờ muốn đi đâu?” Anh tiến đến ôm lấy cô, bộ dáng nhàn rỗi, vô câu vô thúc (*), vô ưu vô lo về cuộc sống.

(*) vô câu vô thúc: không bị quản thúc, kiềm chế, tự do tự tại.

Nếu có thể luôn luôn như vậy, thật tốt biết bao, không cần phải cuốn vào nhiều cuộc tranh chấp của người đời.

“Đói bụng, thì về nhà ăn cơm đi.” Cô ném ra một câu, hoàn toàn chỉ muốn trở về ăn cơm.

“Hôm nay lúc anh đi đã nói Thím Chu không cần nấu cơm trưa, nên trở về cũng không có cơm ăn, chỉ bằng đi ăn ở bên ngoài đi.”

“Anh khẳng định chúng ta có thể ăn ở bên ngoài sao?”

“Vì sao không?” Anh nghi hoặc hỏi, vẫn chưa thể hiểu hết hàm ý trong lời này.

“Khi con, anh quên rồi sao, hôm qua lúc chúng ta đi ăn tối dưới nến bị người ta đuổi ra, thật mất mặt. theo như em nghĩ, bất kể chúng ta đi đến nhà hàng nào, ba anh cũng sẽ bắt họ đuổi chúng ta đi, thậm chí cả cửa cũng không cho chúng ta vào, nên muốn ăn cơm ở bên ngoài thì có chút ván đề đó.”

Cô chưa có gặp qua Phong Gia Vinh, nên không biết ông dài ngắn ra sao, nhưng qua tác phong làm việc của ông cô có thể nhận ra, khẳng định ông là một người tàn nhẫn độc ác.

Cũng vì cảm thấy ông rất nhẫn tâm, nên trong lòng cô không thể giữ bình tĩnh như trước, thậm chí hơi hoảng sợ, dù sao ông cũng là chướng ngại lớn nhất trên con đường đi của cô với khỉ con.

Phong Khải Trạch nhún nhún vai vô lo, sau đó kéo cô đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Ăn một nửa bị đuổi ra cũng không tốt sao? Làm vậy vừa tiết kiệm được tiền vừa được ăn nhiều món, nếu ăn chưa no, chúng ta liền đổi một nhà hàng khác, từ từ mà chơi với lão già đó, dù sao chúng ta cũng có rất nhiều thời gian mà.”

Anh xem như đây là niềm vui thú trong cuộc sống.

“A, này được sao?”

“Sao không được? Em không cần lo nhiều, cứ đi theo anh là được, đi nào.”

“Ừ.” Cô ngây ngốc đi theo anh, tim đập dồn dập, dù anh nói thế nào, cô vẫn thấy lo, luôn có một dự cảm xấu.

Chẳng lẽ vì cô quá căng thẳng, quá sợ hãi, nên mới có loại dự cảm xấu này sao?

Bất kể có phải hay không, cứ kiên trì đi tiếp, vì cô không còn lựa chọn khác, mà cũng không muốn lựa chọn khác.

ở phía trên cao của tòa nhà cao tầng, Phong Gia Vinh cầm ống nhòm theo cửa sổ nhìn xuống, thấy Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng vui vẻ đi bên nhau trên đường lộ, cười cười nói nói, trong lòng rất tức giận, liền ném ống nhòm qua bên bàn, lạnh lùng hỏi: “Đường Phi, trong vòng 1 phút ta không muốn thấy bọn chúng đi bên nhau, cậu mau lập tức bắt cô gái kia đến nơi này cho tôi.”

“Ông Phong, cậu chủ luôn ở bên cạnh cô ta, dường như một phút cũng không rời, muôn khôn kinh động cậu chủ mà ra tay với cô ta, thật sự rất khó.” Đường Phi nghiêm túc trả lời, cảm thấy đây là chuyện cực kỳ khó làm.

Phong Gia Vinh suy nghĩ nửa ngày cũng không tìm ra nguyên nhân gì, rõ ràng không muôn nghĩ đến vấn đề này, thay đổi kiểu khác, “Đường Phi, vừa rồi bọn họ đi ra khỏi ngân hàng Thiên Tường, cậu đi thăm dò xem bọn chúng đến đó làm gì? Phái thêm người theo dõi bọn họ, hôm nay tôi phải

gặp cô ta, nếu có cơ hội lập tức mang cô ta đến đây ngay gặp tôi. Bằng không thì hãy tự tạo ra cơ hội đi.”

“Đạ.”

Đường Phi nhận lệnh, lập tức đi làm việc không chút do dự.

Hắn có thể do dự sao? Hắn không thể, vì đây là việc của hắn.

Phong Gia Vinh biết Đường Phi đã rời đi, lại im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ theo hướng người đi đường, cười lạnh.

Chỉ cần chuyện ông đã quyết, không ai có thể thay đổi dù đó là con trai của ông. Lúc này, ai muốn phá hư chuyện tốt của ông, ông sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết.

Đường Phi đi ra khỏi cánh cửa lớn, thoáng nhìn qua ngân hàng Thiên Tường, im lặng một hồi, sau đó lấy cặp mắt kính ra, đi thẳng về hướng khác.

Cần phải điều tra về Ngân hàng Thiên Tường.

Lúc này, người nhà Ôn Gia mới rời khỏi ngân hàng Thiên Tường, sắc mặt ba người đều khó nhìn, không có chút sinh khí, không khí trầm lắng.

Không ai để ý đến bọn họ, trong đám người xa lạ, cũng không thèm liếc mắt nhìn bọn họ một cái.

Lâm Thục Phân không còn ánh sáng cao quý, bỗng nhiên thấy bản thân mình với đám người bận rộn trên đường không cùng loại, thậm chí còn thấy không bằng họ.

Không tiền, thì nói cao quý gì chứ?

Tương lai quá xa vời, phải trở về với nợ nần chồng chất, bao trùm bọn họ là một khung tối ôm vô hạn.

Ôn Thiếu Hoa cũng thấy thế, trong lòng không ngừng than thở, cả người vô lực, đầu hơi chút quay cuồng, thoáng nhìn qua cửa lớn của ngân hàng Thiên Tường, trong lòng thở dài nói: Nếu lúc trước hắn chọn Tạ Thiên Ngưng, thì ngân hàng Thiên Tường sẽ giúp hắn trở thành người thừa kế, tất cả đều do hắn suy nghĩ nông cạn là để vuột mất.

Trên lầu, Lâm Thư Nhu từ cửa sổ nhìn xuống, thấy Ôn Minh đứng ở cửa ngần người, trên mặt lộ nụ cười lạnh xem thường, trong lòng rất hưng phấn.

Bọn họ có kết cục như vậy, đó là xứng đáng.

“Thư Nhu, giờ người Ôn Gia đã biết thân phận của cô, không bao lâu nữa Thiên Ngung cũng sẽ biết, cô phải chuẩn bị thật tốt đó?” Trợ lý Hà rót ra hai chén cà phê, một cho bản thân mình, một ly đưa cho bà.

Lâm Thư Nhu cầm lấy cà phê, nhấp một ngụm, liền trả lời câu hỏi của ông, “Theo như tôi đoán, đám người Ôn Gia khó có thể đến tìm Thiên Ngung, sẽ không dính dáng đến nó, cho nên bí mật này có thể giấu diếm được thêm một thời gian. Nếu đến ngày nào đó không thể giấu nữa, thì tùy cơ ứng biến vậy.”

“Kỳ thực cô có thể không cần tránh Thiên Ngung, nếu cô bé biết, nhất định sẽ hiểu cho quyết định năm đó của cô mà.”

“Như thế này không tốt sao? Tôi chỉ muốn lặng lẽ ở phía sau yêu thương nó, không cần thiết phải lộ diện. Tiểu Hà, đối với bạn trai bây giờ của Thiên Ngung, ông có ý kiến gì không, biết cậu ta là ai không?” Lâm Thư Nhu lảng sang chuyện khác, không muốn đề cập nhiều.

“Cậu ta không có nói ra thân phận của mình, có thể thấy được, cậu ấy không phải người tầm thường. Lúc trước, cậu ta đã từng cảnh cáo một câu, qua đó tôi có thể phán đoán ra, cậu ấy là người có quyền thế. Về phần cậu ấy là ai, tôi vẫn không biết, cần phải điều tra thêm.”

“Đại khái tôi đã biết cậu ta là ai rồi.”

“A, cậu ta là ai vậy?”

“Thiên Ngung gọi nó là ‘khỉ con’, lúc trước tôi từng nghe Thiên Ngung nói, không biết khỉ con này có phải khỉ con hồi nhỏ kia không? Nhưng bất kể nó là ai, chỉ cần có thể cho con gái tôi hạnh phúc, tôi tuyệt đối không bạc đãi nó.”

Nếu đúng như vậy, bà có thể thật sự yên tâm, tuy rằng không thể xác định nhân phẩm khỉ con này thế nào, nhưng bà có thể khẳng định, tuyệt đối mạnh mẽ hơn tên Ôn Thiếu Hoa kia.

Hết chương 166.

-----oOo-----

Chương 167: Bị người ta bắt đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch dẫn Tạ Thiên Ngưng đi vào một nhà hàng ăn cơm, tất cả đều rất bình thường, không bị người nào xua đuổi, phục vụ cũng rất chu đáo, sau khi nghe bọn họ gọi món liền rời đi, không có gì khác thường.

Tạ Thiên Ngưng nhìn bóng lưng của nhân viên phục vụ rời đi, tuy rằng rất bình thường, nhưng cô lại cảm thấy là lạ.

Đây là một nhà hàng cao cấp, theo lý Phong Gia Vinh phải đến phá hú mới đúng, cô không tin sóng êm biển lặng đến thế.

“Khi con, anh có thấy bữa ăn này có gì kỳ quái không?”

“Có sao?” Anh bình thản hỏi, kỳ thực trong lòng cũng có cảm giác này, nhưng lại không đặt nó vào trong lòng, cứ lạnh nhạt đối mặt.

“Có. Theo lý ba anh hắn sẽ không cho chúng ta vào nhà hàng ăn cơm mới phải, nhưng giờ chúng ta đã ngồi xuống, còn đang ăn thức ăn, mà chưa có ai đến đuổi chúng ta đi, anh không thấy kỳ quái sao?”

Qua bài học lần trước, cô đã học được, chuyện gì cũng phải dùng tâm suy nghĩ, dùng đầu phân tích.

“Chẳng lẽ em thích bị người ta đuổi đi sao? “ Anh trêu ghẹo nói.

“Ai thích bị người ta đuổi chứ? Em chỉ không muốn chờ đợi xấu xảy ra, nơi này có rất nhiều người, rất xấu hổ.” Cô tìm lý do để thối thác, kỳ thực không sợ chuyện mất mặt này.

“Mặc kệ nó, mục đích chính của chúng ta là đầy bụng. Nếu thật sự đang ăn một nửa bị đuổi, vậy chúng ta đổi nhà hàng khác, đến khi ăn no mới thôi. Dù sao chúng ta cũng không có việc gì là, cứ xem như đi du ngoạn.” Anh có vẻ rất bình thản, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện gì khác sẽ xảy ra.

Anh đương nhiên không thèm đê ý, bây giờ Phong Gia Vinh không thể dùng dao giết người, nhiều nhất chỉ khiến anh phải khó xử và gặp chút phiền toái nhỏ mà thôi.

“Lỡ chúng ta không được no bụng, chẳng phải rất đau khổ ư?” Cô lẽ độ hỏi, vẫn có chút không tin mọi chuyện sẽ thuận lợi như vậy.

Tuy rằng anh rất tài giỏi, nhưng cha anh cũng có bản lĩnh không kém, nếu cha con này đối phó nhau, thật sự không biết ai thắng ai thua.

“Em nên tin người đàn ông của em, nếu anh không thể làm bụng em no, em có thể đánh anh.” Anh trả lời đầy dí dỏm, hơn nữa nói chuyện còn rất tự tin.

“Được, em xem anh làm cách nào để em ăn no bụng đây?”

Lúc này, người phục vụ mang đồ ăn lên, do không cẩn thận, tay liền tuột, làm đồ ăn ụp lên người Tạ Thiên Ngưng, cô hốt hoảng thét to, đứng bất động.

“Á_____”

Thức ăn đầy dầu mỡ, làm toàn thân cô đều dính bẩn.

“Tiểu thư, thực xin lỗi, xin lỗi, tôi không hề cố ý, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” người phục vụ vội vã cúi đầu xin lỗi.

“.....”

Tạ Thiên Ngưng không trách cứ người phục vụ, thấy thân thể dính toàn dầu mỡ, thật sự quá bẩn. Nhưng đã biến thành thế này, không còn biện pháp nào khác?

Phong Khải Trạch đứng dậy đi tới, kiểm tra tình cảnh của cô một lúc, sút ruột hỏi: “Sao, có bị thương ở đâu không?”

“Không sao, chỉ là quần áo bị dính do thoi, chỉ cần về giặt lại, không có gì đâu.” Cô không đáp, có hơi bất mãn, cũng không muốn quở mắng người phục vụ.

Cô nói không sao, nhưng có người lại không như thế.

Sau Khi thấy Tạ Thiên Ngưng không bị gì, Phong Khải Trạch trừng mắt nhìn người phục vụ, nghiêm khắc chất vấn: “Là cậu có ý có đúng không?”

“Tiên sinh, thật sự tôi không có ý, thực sự xin lỗi, chỉ là do lỡ tay nên mới như vậy, thực xin lỗi.” Người phục vụ vẫn y như cũ, ngoại trừ mỗi lần nói xin lỗi liền cúi đầu xuống.

Nhưng Phong Khải Trạch không tin, biểu cảm cực kỳ u ám đáng sợ, tức giận nhìn hắn: “Có phải có người xúi giục cậu làm như vậy không?”

“Không, không có, tôi thật sự không có ý, thực sự xin lỗi.”

Người phục vụ có vẻ hơi kích động lo lắng, sợ đến mức cả người đều phát run lên, trên trán toát đầy mồ hôi lạnh.

Tạ Thiên Ngưng cầm giấy ăn, không ngừng chà chát bẩn dầu mỡ ở trên người, nhưng chà thế nào cũng vẫn không hết, thấy Phong Khải Trạch mắng người phục vụ, làm hắn sợ đến run cầm cập, liền hít một hơi, khuyên nhủ: “Thôi đi, em nghĩ anh ta không có cố ý đâu, anh đừng trách anh ấy. Ai mà không có lúc phạm phải sai lầm chứ, anh đừng làm người ta hoảng sợ nữa.”

“Anh thấy hắn ta là có ý, chắc là có người sai khiến.”

“Không, không ai sai khiến, thật sự tôi không có ý.” Người phục vụ lập tức tranh cãi, do quá căng thẳng nên nói chuyện hơi cà lăm.

Phong Khải Trạch nghe trong lời nói của hắn ta có đều quái lạ, vì thế lặng lẽ nhìn hắn, lạnh nhạt nói: “Thật không có ai sai bảo sao?”

“Không, không có.”

Tạ Thiên Ngưng cũng không thấy người phục vụ này căng thẳng có điều gì khác lạ, cho rằng Phong Khải Trạch đe dọa mới vậy, nên không quá để ý, cũng không muốn hắn khó xử, liền nói mấy câu: “Khỉ con, anh đừng làm khó người ta nữa, ai không có lúc phạm sai lầm chứ? Dù sao không phải chuyện gì to tát, anh hãy để cho anh ta đi làm một phần đồ ăn khác đến đi, em đi vào toilet, một chút nữa sẽ trở lại.”

“Cần thận một chút.” Phong Khải Trạch không ngăn cản cô đi, chỉ là nhắc nhở cô một câu. Dù sao với tình trạng này, thật sự phải đi toilet.

“Em cũng không phải em bé lên ba, đi toi lết thôi mà, có chuyện gì đâu? Yên tâm đi, anh đừng làm khó người phục vụ nữa.” Cô không để ý nhiều việc, cười cười, sau đó đi về hướng toilet.

Người phục vụ thuận thế thoảng nhìn cô, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng cùng bất đắc dĩ, thậm chí có hơi áy náy, tựa hồ không muốn cô đi đến toilet.

Phong Khải Trạch thấy ánh mắt của người phục vụ như vậy, lập tức đứng dậy, nắm lấy cổ tay hắn, nghiêm khắc tra hỏi: “Nói, cái người đang có âm mưu gì? Nói mau.”

“Không, không có âm mưu gì,” Người phục vụ sợ hãi đến sắc mặt trắng bệch, thân thể run lẩy bẩy, trong mắt đầy vẻ khiếp sợ.

“Nói, nếu không tôi sẽ bẻ lợi tay này của cậu? Đừng có đùa giỡn ở trước mặt của ta, nói.”

“A_____”

Cánh tay bị nắm thật sự rất đau, người phục vụ chịu đau không nỗi thét lên, làm kinh động các khách hàng chung quanh, mọi người đều đỏ rát mắt nhìn đến, nhưng lại không muôn xem vào, bởi kẻ đó trông đáng sợ như ma quỷ.

Phong Khải Trạch cũng không thèm ngó ngàng đến ánh mắt của người khác, thura dịch Tạ Thiên Ngưng đi toilet liền hỏi rõ mọi chuyện, tránh cô lại xin tha làm anh không thể tiếp tục hỏi: “Nếu cậu không nói, sau này không có ngày an lành đâu?”

Anh có thể khẳng định, rõ ràng khi nãy tên phục vụ này là cố ý.

Chẳng lẽ lão già Phong kia lại muốn làm hại Thiên Ngưng sao?

Này không giống tác phong làm việc của ông.

“Bạn, bạn họ ở đây, ở phía sau _____” Người phục vụ bị ép buộc, dùng ngón tay chỉ về phía nhà toilet nói.

Phong Khải Trạch liền hiểu chuyện này nghiêm trọng thế nào, liền bỏ người phục vụ ra, chạy về phía toilet, trên đường đi còn đẩy ngã mấy người phục vụ bụng thức ăn lên.

Nhưng anh không quan tâm, trực tiếp vọt vào bên trong toilet nữ, liếc mắt
biên trong rõ ràng đều có người, nhưng lại không thấy Tạ Thiên Ngưng,
trong lòng bấn loạn, kích động không ngừng.

Anh cho rằng Phong Gia Vinh chỉ muốn làm bọn họ mất mặt mà thôi,
không ngờ lại dám làm ra chuyện thế này, dám cư nhiên bắt cóc người đi.

Là do anh quá sơ suất, nghi ngờ tên phục vụ kia cố ý đồ thúc ăn lén người
cô, phải biết đè cao cảnh giác, không cho cô ta rời khỏi mình.

Trong toilet có mấy cô gái, nhìn thấy đàn ông vọt vào, lập tức sợ hãi kêu la
thất thanh, ào ào chạy ra, có người còn lớn tiếng mắng chửi.

“Anh không biết đọc sao, không thấy bên ngoài cửa viết “toilet nữ” sao?”

“Sắc lang (*, cút mau, cút mau.”

(*) sắc lang, theo cách bình luận thông thường diễn giải là con sói háo sắc,
theo như trù tượng là tên dê sồm, theo như cách mà nho nhã nhất là
dâm tặc ù)).

Phong Khải Trạch không quan tâm đến những người này, xoay người đi ra
ngoài, móc điện thoại ra gọi cho Phong Gia Vinh, điện thoại vừa nói, lập
tức cảnh cáo ông, “Nếu cô ấy bị mất một sợi lông nào, tôi sẽ làm cho cả
Phong Thị đế quốc phải khốn đốn đó, mau thả cô ấy ra.”

“Thật không hổ là con của Phong Gia Vinh này, sao biết chuyện này do ta
làm. Giờ người ở trong tay ta, người có quyền nói là ta, còn con chỉ có thể
nghe thôi. Hiện giờ ta không có thời gian, vì có chuyện khác cần phải làm,
chờ khi nào xong việc, mới cùng nhau nói chuyện.” Phong Gia Vinh nhận
được cú điện thoại này, liền biết Đường Phi đã thành công bắt người đến,
liền không quan tâm ngược lại còn cảnh cáo anh, nói hai câu liền cúp máy.

“Ông___” Phong Khải Trạch vốn muốn tiếp tục cảnh cáo ông, nhưng
không ngờ đối phương lại đột nhiên cúp máy, anh muốn gọi lại, nhưng đối
phương đã khóa máy không thể liên lạc được.

“Phong Gia Vinh, ông muốn chơi với tôi có phải không? Được, tôi sẽ chơi
với ông đến cùng.”

Ai muốn tồn thương cô gái của tôi, thì kẻ đó sẽ sống không yên đâu, cả

ông cũng không ngoại lệ.

Tạ Thiên Ngưng vốn muốn đi vào trong toilet để tẩy rửa vết bẩn trên quần áo, nhưng mới để chỗ rẽ, đột nhiên bị người bịt miệng, cô không ngừng lắc lư, nhưng vẫn không chịu buông cô ra, cuối cùng đẩy lên một chiếc xe.

Sau khi lên xe, cô bị người ta dùng băng dính bịt miệng lại, còn dùng dây thừng cột hai tay cô, bắt kẽ cô phản kháng thế nào, cũng không kêu được.

Đường Phi ngồi ở chỗ phó lái, biết cô gái phía sau đang giãy dụa, liền nhắc nhở cô một câu. “Cô nên giữ lại chút sức lực đi, như vậy tốt cho cô hơn, càng giãy dụa càng chịu khổ thêm thôi.”

“U___” Tạ Thiên Ngưng dùng sức kêu lên, nhưng miệng bị băng kín, dù kêu lên thế nào, thì trong lòng cũng rất sợ.

Tuy cô không biết nhưng người này, nhưng cô biết hắn ta là ai.

Theo như cách đối phó này, ngoại trừ Phong Gia Vinh, cô thực không nghĩ ra còn có người thứ hai.

Cô biết Phong Gia Vinh là người độc ác, nhưng không ngờ ông lại dám dùng loại thủ đoạn hạ lưu này, chắc chắn không phải là người tốt lành gì.

Hết chương 167

-----oOo-----

Chương 168: Sẽ không đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hơn hai mươi phút sau, Tạ Thiên Ngưng bị người dẫn vào một tòa cao ốc, người bên trong thấy cô bị áp giải như một phạm nhân, cứ thở ơi nhưng không có gì, mỗi người đều lạnh như tượng gỗ, không có chút cảm giác.

Thấy không thể cầu cứu người ở nơi này, chỉ có thể dựa vào chính mình, hoặc chờ kỳ tích xuất hiện.

Nếu có kỳ tích, chắc phải chờ Phong Khải Trạch đến cứu cô.

Đường Phi đi trước dẫn đường, nhưng đại ca xã hội đen, không liếc nhìn người phía người phía sau một cái.

Tạ Thiên Ngưng không hề giãy dụa, ngoan ngoãn đi theo, đến một căn phòng rộng lớn sáng sủa, tuy hơi trống rỗng nhưng vẫn rất xa hoa.

Phong Gia Vinh ngồi ở ghế tựa cạnh cửa sổ, cầm trong tay một tách cà phê nóng, nhấp một ngụm, sau đó đặt cốc lên trên bàn.

Lúc này, Đường Phi mang người đi tới, cung kính nói: “Ông Phong, người đã được đưa tới rồi.”

“Cởi trói cho cô ta đi.”

“Dạ.”

Phong Gia Vinh vừa ra lệnh một lúc, hai người đàn ông áp giải liền tháo băng dính ở trên miệng Tạ Thiên Ngưng, cởi dây thừng cột lấy hai tay cô.

Sau khi tay của Tạ Thiên Ngưng được tự do, không lập tức chạy trốn, cũng không có kích động mà bình tĩnh hỏi: “Ông lấy cách thức này gắp tôi, là có chuyện gì nào?”

Không cần hỏi cô cũng biết người trước mặt là ai, tuy ông là ba của Phong Khai Trạch, nhưng không biết vì sao, cô lại không thể nào tôn kính ông được.

Cô không phải là đứa trẻ không biết lễ phép, luôn biết kính già yêu trẻ, nhưng bây giờ cô không thể làm được.

“Ngồi đi, tôi muốn nói chuyện cùng với cô.” Phong Gia Vinh khinh miệt nói, cũng không thèm nhìn Tạ Thiên Ngưng một cái, giống như rất xem thường cô.

Tạ Thiên Ngưng không chút do dự ngồi xuống, hít một hơi, lớn mật hỏi: “Ngài muốn nói gì với tôi? Nếu muốn tôi rời khỏi Phong Khai Trạch, thì không cần nói nữa, tôi sẽ không rời khỏi anh ấy.”

“Quả nhiên rất thảng thăng, lại có chút thông minh, biết dụng ý của tôi bắt cô tới đây. Không sai, tôi muốn cùng cô nói chuyện chính, cô đừng trả lời quá nhanh, nghe tôi nói hết hãy đưa ra lời lựa chọn.” Rốt cuộc Phong Gia Vinh cũng chịu nhìn về phía Tạ Thiên Ngưng, vui vẻ quan sát cô một chút.

Tuy diện mạo rất cân đối, hơn nữa khí chất cũng không tệ nhưng ông vẫn chưa hài lòng. Muốn diện mạo hay khí chất ở nhiều cô gái, chỉ cần ông ra lệnh một tiếng, liền có hàng tá ở trước mặt, cho nên ông chỉ cần có gia thế cùng bối cảnh. Không có gia thế bối cảnh, đừng mơ bước vào cánh cửa Phong Gia.

“Mặc kệ ông nói cái gì, chỉ cần trong lòng Khải Trạch có tôi, tôi sẽ không rời khỏi anh ấy.”

Kỳ thực cô đã sớm biết có một ngày như thế, nên trong lòng đã có chuẩn bị, cũng có biện cách ứng phó.

Chính cô không ngờ ngày này lại đến sớm như vậy.

“Chỉ cần cô mở miệng, cái gì tôi cũng đồng ý với cô.” Phong Gia Vinh không để ý đến đối phương nói gì, chỉ tự mình nói.

“Tôi chỉ cần Khải Trạch, cái gì cũng không cần.”

“Tạ tiểu thư, đừng nên mạnh miệng quá, Khải Trạch không phải lựa chọn tốt cho cô đâu. Ở trước mặt tôi, tốt nhất đừng chọn sai, bằng không cô sẽ không được ngày nào yên thân đâu.”

“Phong tiên sinh, ngài đang đe dọa tôi sao?”

“Nếu cô cảm thấy thế, thì cho là vậy đi. Tranh thủ lúc tôi đang ăn nói hòa nhã, chỉ cần đàm phán thành công, mọi người đều có lợi, bất thành, tôi sẽ dùng biện pháp khác đối phó với cô, đến lúc đó cái gì cô cũng đều không có. Cô đưa ra giá đi, muốn bao nhiêu tiền mới chịu rời khỏi Khải Trạch, chỉ cần cô nói, tôi đều sẽ bằng lòng đáp ứng tất cả.”

Tạ Thiên Ngưng không trả lời lập tức, mà chỉ cười lạnh, lạnh nhạt nói: “Bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ không rời đi anh ấy. Phong tiên sinh, tôi có thể nói rõ cho ông biết, Khải Trạch không thèm để ý đến tiền của ông, tôi cũng thế, chúng tôi đều không thích tiền của ông, đừng có uống phí tâm tư nữa.”

Phong Gia Vinh bắt đầu mất hứng, tưởng sẽ đàm đạo thành công, nhưng đối phương không chịu nể mặt, khiến ông thấy rất khó chịu, “Tạ tiểu thư, từ trước đến nay tôi chưa từng nể mặt kẻ khác như thế, cô là người đầu tiên, nên đừng thấy thế mà lên mặt?”

“Cám ơn Phong tiên sinh đã cân nhắc, không phải tôi không nể mặt, tôi chỉ không muốn tổn thương người tôi yêu, huống chi tôi không hứng thú với tiền của ngài.”

Đều do cô đã từng hứa với khỉ con, bất kể chuyện gì xảy ra, đều không rời khỏi anh.

Có lẽ từ khi cô ở cạnh bên anh thì đã biết sẽ có ngày hôm nay, cho nên sớm đã nhắc nhở cô rất nhiều lần.

“Cô đừng lừa dối mình nữa, tôi biết quá rõ cô đang nghĩ gì? Cô biết Khải Trạch là người nối nghiệp duy nhất ở Phong Thị đế quốc, toàn bộ Phong Thị đế quốc sẽ là của nó. Vì biết điều đó, nên cô mới giả vờ thanh cao nói không cần tiền của tôi. Tôi không tin người sống ở trên đời này không cần tiền, những kẻ nói không đều là dối trá.”

“Tôi không hề nói tôi không yêu tiền, tôi chỉ nói không yêu tiền của ông. Chính xác, trên thế giới này không ai không yêu tiền, nhưng quân tử yêu tiền tài đều dựa vào nhu thủ chi hữu đạo (*), tôi yêu tiền, nhưng cũng yêu nguồn gốc của số tiền đó, nhất là số tiền do mình kiếm được. Nếu bán tình yêu để đổi lấy tiền, tôi không thích.”

Vinhanh-lequydon: Quân tử yêu tiền, nhu thủ chi hữu đạo: câu chính từ tiến hán là quân tử ái tài nhu thủ chi hữu đạo. Dịch nghĩa là quân tử yêu tiền tài, phải dựa theo đạo lý. Ý nói ông già Phong Gia Vinh kia đừng dùng tiền bất chính để lai động tâm hồn của người quân tử ù) , => hiểu thế, dịch sai thì chạy, kaka)

Phong Gia Vinh nghe xong những lời này, cười khinh miệt, chế nhạo cô, “Đừng ra vẻ quang minh chính đại như vậy, cũng đừng đe dọa nhiều quá. Con gái đều là động vật dối trá, các cô chỉ biến đem thứ dơ bẩn của thế giới trở thành điều tuyệt vời nhất thôi.”

Tạ Thiên Ngung không thích nghe những lời này, mặc dù có hơi tức giận, nhưng vẫn bình thản phản bác, “Nếu con gái là động vật dối trá, vậy còn ông, ông là loại gì nào? Người luôn mang trong mình đầy thứ giả tạo, chẳng lẽ lại cao thượng sao?” (Vinhanh muốn tán vài phát vào cha Phong Gia Vinh này quá, *giận dữ*)

“Giỏi cho cô gái nhanh mồm lẹ miệng, khó trách Hồng Thi Na đều bại dưới tay cô. Tôi không muốn nói đạo lý với cô nữa, tóm lại một câu, cô

phải rời khỏi Khải Trạch mau.”

“Tôi cũng không muốn nhiều lời với ông, chỉ nói một câu, không đi, tuyệt đối không đi.”

“Tạ Thiên Ngưng, cô đừng thấy tôi nể mặt mà làm tới, nếu chọc giận tôi, sẽ không có kết cục tốt đâu?”

“Phong tiên sinh, kỳ thực ông có nói thế nào, nếu Khải Trạch không mở miệng kêu tôi rời đi, tôi vĩnh viễn sẽ không bỏ rơi anh ấy, ông hãy từ bỏ đi.”

“Được, được lầm, ngược lại tôi muốn xem cô mạnh miệng được đến khi nào?” Ánh mắt Phong Gia Vinh bừng bừng nguy hiểm, liền liếc nhìn người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông nhận được mệnh lệnh, tiến lên phía trước, vung tay muốn tát Tạ Thiên Ngưng vài cái.

Tạ Thiên Ngưng thấy hành động của hắn, trước khi hắn xuống tay, liền nhắc nhở: “Phong tiên sinh, ông khẳng định muốn làm thế sao? Nếu thực muốn đánh, kết quả sẽ rất nghiêm trọng.”

“Khẩu khí thật lớn, tôi muốn xem cô có bao nhiêu bản lĩnh có thể làm mọi chuyện trở nên nghiêm trọng. Hãy dạy dỗ cho cô ta một chút đi, để cô ta biết tranh cãi với tôi sẽ chuốc lấy kết quả gì?”

Phong Gia Vinh không quan tâm đến lời cảnh báo của cô, lạnh lùng đúng đó nhìn.

Người đàn ông nhận chỉ thị, vươn tay, muốn đánh xuống một bạt tay.

Nhưng tay còn chưa có đánh, đã bị một người khác đánh trước một cái tát.

Tạ Thiên Ngưng không muốn tự dung bị đánh, vì thế nhanh tay, đánh hắn một cái tát trước, sau đó tiếp tục tranh cãi với Phong Gia Vinh. “Phong tiên sinh, ông là người có thể hô phong hoán vũ, ông đánh một tát vào trên mặt tôi, chẳng khác nào ông với Khải Trạch càng gia tăng khoảng cách, hơn nữa càng làm cho khoảng cách xa hơn. Tôi hôm nay nếu chịu tổn hại nào, Khải Trạch nhất định sẽ quay đầu lại tính sổ với ông. Tôi nghĩ chắc ông đã quá rõ tính cách Khải Trạch, nếu chọc giận anh ấy, chuyện gì anh

Ấy cũng có thể làm.”

“Cô lấy Khải Trạch ra uy hiếp tôi sao?”

“Tôi không uy hiếp ông, chỉ nói sự thật cho ông biết.”

“Cô ____”

Phong Gia Vinh nghe lời, hai mắt ngùn ngụt lửa giận trừng mắt nhìn Tạ Thiên Ngưng, vô cùng chán ghét cô gái này, nhưng lời cô nói không phải không có lý.

Ông không thể khiến ối quan hệ cha con trở nên tồi tệ hơn, bằng không cắt đứt quan hệ cha con rồi, ai thừa kế Phong Thị đế quốc.

Ông không muốn để người ngoài thừa kế,

Đường Phi nhìn thấy Phong Gia Vinh vì nan giải, liền tìm một cách giải cho ông, “Phong tiên sinh, đối phó cô gái này cần gì phải đánh chú? Tôi có một biện pháp khác.”

“Biện pháp gì?”

Đường Phi không nói thẳng, kè sát miệng vào bên tai Phong Gia Vinh, nhỏ giọng nói biện pháp suy nghĩ của mình.

Phong Gia Vinh sau khi nghe xong, liên tục gật đầu, tán thành cách này.

Tạ Thiên Ngưng nhìn bọn họ, trong lòng thực sự lo, không ngừng nghiêng tai qua, muốn nghe bọn họ nói cái gì, tiếc là không nghe được.

Xem ra người ở bên cạnh Phong Gia Vinh cũng chẳng tốt lành gì, trong lòng đầy ý đồ xấu xa.

Sau khi Đường Phi nói xong, liền đứng thẳng người minh, cung kính hỏi: “Phong tiên sinh, người thấy cách này có được không?”

“Có thể, đương nhiên có thể, vô cùng có thể. Đường Phi, quả là có tiến bộ, nghĩ ra được cách hay thế này.” Phong Gia Vinh thật sự rất vui, liền đứng dậy vỗ bả vai Đường Phi, khen ngợi hắn.

“Này chẳng là gì cả, chỉ cần có thể hữu dụng với Phong tiên sinh là được

rồi.” Đường Phi cúi đầu, không dám quá hưng phấn, chỉ khiêm tốn đáp lẽ,

“Tốt lắm, cậu phụ trách đem cô gái này nhốt lại. Nhưng phải nhớ kỹ, ngàn vạn lần không để cho Khải Trạch tìm thấy, nếu chuyện này thất bại, cậu phải chịu toàn bộ trách nhiệm, có biết không?”

“Này_____”

“Đường Phi, tôi biết cậu không muốn cắt đứt quan hệ với Khải Trạch, nhưng đây là biện pháp duy nhất để giúp nó, chúng ta không thể không là thế. Yên tâm, trong tương lai nó nhất định sẽ rất cảm kích lấy cậu đó.” Phong Gia Vinh vỗ vai Đường Phi hai lần, trên mặt lộ ra nụ cười rời đi, nhưng trước khi định còng liếc mắt khinh thường nhìn Tạ Thiên Ngung, tràn đầy khinh bỉ.

Tạ Thiên Ngung không hiểu trong hồ lô bọn họ đang bán thuốc gì, muốn hỏi rõ, nhưng không dám, bởi vì cô biết họ sẽ không nói cho cô nghe.

Phong Gia Vinh đi rồi, Đường Phi dùng ánh mắt áy náy nhìn Tạ Thiên Ngung, nhận lỗi với cô, “Tạ tiểu thư, thật xin lỗi, tôi cũng chỉ bất đắc gi, trong thời gian này làm cô chịu nhiều uất ức rồi.”

“Anh, anh muốn làm gì?”

“Không làm gì, chỉ muốn mời cô đến một nơi làm khách vài ngày.”

“Tôi không đi.”

“.....”

Tạ Thiên Ngung lùi đến trong góc, không muốn đi cùng bọn họ, nhưng đều vô dụng, hai tên đàn ông lực lưỡng tiến về phía cô, đem cô trói lại lần nữa, dùng băng dính bịt miệng cô, còn bịt kín khắp người cô, khiêng cô đi.

Một mảnh tối đen, cô không thấy rõ gì cả, càng không biết những kẻ này đưa cô đi đâu?

Hết chương 168

-----oOo-----

Chương 169: Thật rối loạn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lòng Phong Khải Trạch như lửa đốt, chỉ muốn nhanh chóng tìm Tạ Thiên Ngung về, nhưng là anh biết rõ, người rơi vào tay Phong Gia Vinh, nhất định sẽ chịu chút đau khổ, hơn nữa cũng không thể dễ dàng cứu về.

Hôm nay nếu không có cách nào khác anh chỉ có thể dùng tới liên minh Hắc Phong.

Vào lúc này Cự Phong đang hẹn hò cùng người đẹp, sau khi nhận được điện thoại khẩn của Phong Khải Trạch, lập tức chạy về, có chút oán trách "Lão huynh, anh đừng mỗi lần cũng đều bắt ngò tập kích có được không, tôi thiểu cũng nên nói trước mấy tiếng cho tôi biết chứ, ngộ nhỡ tôi đang cao trào thì làm thế nào?"

"Tôi không có tâm trạng đùa giỡn với cậu, hiện tại trong tay chúng ta có bao nhiêu cổ phần của Phong thị đế quốc?" Lúc này Phong Khải Trạch đã mở máy vi tính ra, trước mắt kiểm tra giá cổ phiếu của Phong thị đế quốc, cân nhắc xem tiếp theo phải làm như thế nào mới đúng.

Anh muôn nghĩ ra một cách, vừa có thể kiềm chế Phong Gia Vinh, lại không làm bại lộ thân phận của mình, một biện pháp xử lí vẹn cả đôi đường.

"Ngày hôm qua mua được 5% chõ Hạ tổng, hiện tại có 40% rồi, cách yêu cầu 50% đó của anh 10%. Khải Trạch, 5% này cũng đã tồn só tiền gấp 10 lần giá trị thị trường, phần 10% còn thiểu chỉ sợ cũng phải dùng cách này. Đây chính là mua bán lỗ vốn, anh khẳng định vẫn còn muôn tiếp tục sao?"

"Tôi mua cổ phiếu Phong thị đế quốc không phải vì kiếm tiền, cho nên lời lỗ với tôi mà nói không có ý nghĩa gì, mục đích của tôi chính là không chế ngược lại Phong Gia Vinh, bây giờ ông ta đã bắt Thiên Ngung đi rồi, tôi phải nghĩ cách cứu người."

"Cái gì, ông ta bắt Thiên Ngung đi? Hành động của Phong Gia Vinh so với dự tính của anh nhanh hơn nhiều, đây là một vấn đề, anh định làm như thế nào?" Cự Phong thu hồi vẻ ba lăng nhăng đi lên, cũng bộ dạng nghiêm túc, mở laptop trước mắt, mười ngón tay di chuyển thật nhanh ở trên bàn phím, rất dễ dàng đã tiến vào hệ thống hồ sơ cơ mật Phong thị đế quốc, đọc trộm

tài liệu bên trong.

Đọc nhanh như gió, cũng không có gì có thể lấy ra làm đề tài viết báo.

Phong thị đế quốc làm việc luôn luôn nghiêm cẩn, tỷ lệ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhỏ đến đáng thương, tất nhiên không có chuyện gì có thể viết báo.

"Trước mắt, Thiên Ngưng cũng không nguy hiểm tính mạng, chỉ sợ phải chịu chút đau khổ. Cho nên tôi muốn mau chóng nghĩ ra một cách xử lý vẹn toàn đôi bên, một là không để lộ thân phận, lại có thể quyết vấn đề." Phong Khải Trạch tiếp tục khổ cực suy nghĩ, không ngừng khiến bản thân tĩnh tâm nghĩ cách, nhưng vì lo lắng cho Tạ Thiên Ngưng nên tâm thật sự không thể nào an tĩnh được.

Anh chưa từng rối loạn như vậy, cũng chưa từng thấy tâm trạng không yên như lúc này, anh thật rối loạn.

Cụ Phong cảm thấy sự lo lắng của anh, mặc dù bây giờ không giúp được gì, nhưng vẫn là an ủi anh mấy câu, "Khải Trạch, anh đừng lo lắng, Phong Gia Vinh bắt Thiên Ngưng đi nhất định là có mục đích, chỉ cần ông ta chưa đạt được mục đích, chúng ta vẫn còn có cơ hội cứu người. Nếu như tôi đoán không sai, mục đích của ông ta hẳn là --"

Cụ Phong còn chưa nói hết, điện thoại Phong Khải Trạch bỗng nhiên kêu lên.

Phong Khải Trạch lấy điện thoại di động ra, nhìn điện thoại hiện lên, là Phong Gia Vinh gọi tới, vì vậy không chút do dự ấn nút nghe, hơn nữa không đợi đối phương mở miệng, chính anh đã chất vấn trước: "Ông làm gì Thiên Ngưng? Nếu ông dám động vào một sợi tóc của cô ấy, chúng ta sẽ cùng đồng quy vu tận, đừng tưởng rằng tôi không có gan này, cũng đừng tưởng rằng tôi không có bản lãnh này."

Phong Gia Vinh nghe được câu này, trái tim từ trước đến nay chưa từng run rẩy không ngờ lại bỗng chốc run run, thậm chí cảm thấy may mắn vừa rồi không cho người hạ thủ đánh Tạ Thiên Ngưng.

Dù vậy, ông cũng không muốn thỏa hiệp lùi nửa bước, tiếp tục lấy thân phận của một người nắm quyền nói chuyện, "Khải Trạch, chuyện đến nước này, vậy ta cứ việc nói thẳng thôii. Ngày kia chính là hôn lễ của con và

Hồng Thi Na, ta muốn con đến với tư cách là chú rể, hơn nữa còn phải kết hôn với cô ta, nếu không cả đời này con cũng đừng mong gặp lại Tạ Thiên Ngưng."

"Ông đang uy hiếp tôi?" Phong Khải Trạch giận đến nghiến răng nghiến lợi, không nghĩ tới chuyện xảy ra đã xảy ra.

"Nếu như con thấy ta đang uy hiếp con thì chính là uy hiếp. Con nên nhớ, phải có mặt ở hôn lễ ngày kia, nếu không cũng đừng trách ta không khách khí. Ta sẽ đem giấu đến nơi Tạ Thiên Ngung vô cùng bí ẩn, giấu đến một nơi cả đời con cũng không có khả năng tìm được, con nên biết ta có bản lĩnh này."

"Phong Gia Vinh, ông đừng có quá đáng."

Phong Khải Trạch giận đến lùa giận hướng trời, nhưng là Phong Gia Vinh ngồi ở trên ghế sa lon lại không lo lắng, hả hê nói: "Ta vốn có tư chất quá đáng. Chuyện ta đã quyết, không cho phép bất cứ kẻ nào thay đổi, ta muốn con cưới Hồng Thi Na thì con nhất định phải cưới Hồng Thi Na."

"Ông đừng có hả hê quá sớm, chúng ta đi nhìn xem, tôi sẽ khiến ông hối hận vì tất cả những gì đã làm hôm nay." Phong Khải Trạch không muốn nói thêm nữa, tức giận cúp điện thoại, sau đó đem điện thoại di động ném mạnh về phía ghế salon, như vậy còn chưa hả giận, vươn tay, muốn cầm máy tính đập luôn.

Cụ Phong lanh tay lẹ mắt bảo vệ máy tính, nghiêm túc nhắc nhở anh "Lão huynh, tư liệu trong máy tính này còn không có dành riêng cho anh, nếu quả thật anh muốn đập, cũng phải để sau này chứ?"

Phong Khải Trạch thu tay lại, không còn muốn đập máy vi tính, mà nặng nề ngồi xuống ghế sa lon, hô hấp dồn dập không ngừng, cố gắng lại tức giận trong lòng.

Anh thật sự sắp phát điên rồi, không ngờ rằng Phong Gia Vinh sẽ dùng cách như vậy để bắt anh cưới Hồng Thi Na. .

Thật ra thì anh sớm nên nghĩ đến có thể như vậy mới đúng, Phong Gia Vinh là người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, loại chuyện hèn hạ này đối với ông ta mà nói quả thật là chuyện thường như cơm bữa.

"Khải Trạch, có phải Phong Gia Vinh dùng Tạ Thiên Ngung uy hiếp bắt anh cưới Hồng Thi Na?" Cự Phong suy đoán nói, thật ra thì nhất định là đáp án này rồi.

Phong Gia Vinh còn chưa có gọi điện thoại đến, anh đã suy đoán được kết quả.

"Ông ta muốn tôi ngày kia xuất hiện với tư cách là chú rể trong hôn lễ, hơn nữa còn phải cưới Hồng Thi Na."

"Anh thỏa hiệp sao?"

"Muốn tôi thỏa hiệp, không dễ như vậy. Nếu muốn chơi âm (âm trong âm hiểm), vậy chúng ta cùng chơi với ông ta, xem ai âm hơn? Cự Phong, tăng thêm gấp đôi tiền thu mua cổ phần Phong thị đế quốc, sau đó gửi cho Phong Gia Vinh một lá thư nặc danh, nói cho ông ta biết trong tay chúng ta có 50% cổ phần Phong thị đế quốc."

"Như vậy có ích lợi gì? Nói cho ông ta biết trong tay chúng ta có 50% cổ phần, đây chẳng qua là thông báo một tiếng mà thôi, nếu như không làm chuyện gì, căn bản là không có tác dụng?"

"Có một số việc, thông báo một tiếng có thể dẫn tới hiệu quả rất lớn. Cậu làm theo lời tôi là được, kế tiếp tôi còn có kế hoạch khác, thời gian mấy ngày này của cậu cứ để trống đi, 24h đợi lệnh." Phong Khải Trạch khôi phục vẻ trầm ổn cùng nghiêm túc, không hề nữa giống như vội vã, nóng nảy cùng rối loạn vừa rồi.

Cự Phong từ trên nét mặt nhìn là có thể đoán ra, vui vẻ hỏi: "Có phải anh đã nghĩ ra cách gì đối phó với Phong Gia Vinh không?"

"Cậu chuẩn bị xong một bảng biểu về cổ phần Phong thị đế quốc, đơn giản cẩn kẽ, làm cho người ta vừa nhìn là có thể hiểu. Tôi phải quay về Phong gia một chuyến, đi tìm lão già kia nói điều kiện."

"Này này này, trước hết anh nói rõ kế hoạch với tôi đi đã, nếu không làm sao tôi giúp việc cho anh được? Bàn về âm mưu, tôi kém anh, anh đừng có ở đây đùa bỡn khiến tôi hồi hộp lo lắng, phải nói một lần cho xong." Cự Phong nghe được mơ mơ màng màng, không hiểu rõ trong hò lô của anh bán là thuốc gì.

"Bây giờ tôi không có kế hoạch cụ thể gì, việc cậu cần làm chính là chuẩn bị xong bảng biếu về cổ phần, trong hôn lễ ngày kia chờ điện thoại của tôi, chỉ cần tôi gọi cho cậu, cậu liền đem bảng biếu cổ phần đó hiện lên màn hình."

Phong Khải Trạch không muốn giải thích, nói đơn giản một cái liền vội vàng rời đi.

Cự Phong vẫn còn tiêu hóa lời anh mới nói, nghĩ thật lâu cũng không có thể nghĩ thông suốt, cuối cùng dứt khoát không nghĩ nữa, mà trực tiếp làm.

Anh tin tưởng cái đầu đầy mưu lược đó của Phong Khải Trạch, chỉ cần theo làm theo lời anh, nhất định không sai. Xem ra Phong gia phải gấp xui xéo rồi.

Phong Gia Vinh còn không biết tính nghiêm trọng của sự việc, giờ phút này vì có thể uy hiếp Phong Khải Trạch thỏa hiệp mà hưng phấn, suy nghĩ một chút, gọi điện thoại nói cho Hồng Thi Na, hôn lễ ngày kia cứ tiến hành bình thường, hơn nữa Phong Khải Trạch cũng đồng ý hôn sự này rồi.

Hồng Thi Na vì chuyện lần trước bị đuổi ra ngoài tức giận thật lâu, bây giờ còn giam chính mình trong nhà không ra ngoài, vắt hết óc nghĩ cách trả thù. Nhưng sau khi nhận được cú điện thoại này của Phong Gia Vinh, tâm tình lập tức trở nên tốt, sau đó đứng lên mặc thử áo cưới, ảo tưởng ra cảnh ngày kia Phong Khải Trạch đem chiếc nhẫn đeo lên trên ngón tay cô.

Dù Phong Khải Trạch đồng ý lấy cô trong hoàn cảnh nào, cũng không cần biết Phong Gia Vinh dùng thủ đoạn gì, thứ cô quan tâm chính là kết quả.

Hồng Thừa Chí cho rằng tâm trạng em gái mình không tốt, vì vậy đến thăm cô, ai biết thấy cô mặc áo cưới, ở trước kính vui vẻ xoay tới xoay lui, căn bản không giống người tâm trạng không tốt "Thi Na, không phải tâm trạng của em không tốt ư, sao lại vui vẻ hơn cả anh?"

"Mới vừa rồi tâm trạng em không tốt, nhưng mà bây giờ tâm trạng em rất tốt. Anh, anh nhìn xem, em mặc áo cưới có đẹp lắm không?" Hồng Thi Na đi tới trước mặt Hồng Thừa Chí, hưng phấn hỏi, không kịp chờ đợi đã muốn cùng Phong Khải Trạch đi vào lễ đường rồi.

"Đẹp lắm, em gái anh là cô gái xinh đẹp nhất trên thế giới. Thi Na, Phong Khải Trach gật đầu đồng ý cưới em rồi sao?"

"Bác Phong mới gọi điện thoại tới nói cho em biết, anh ấy đã đồng ý."

"Cái gì, anh ta đã đồng ý?" Hồng Thùa Chí rất kinh ngạc, thậm chí không tin tưởng sự thật này. Bằng những gì hắn ta hiểu về Phong Khải Trạch, tuyệt đối không thể nào dễ dàng đồng ý chuyện này.

"Đúng vậy a, anh ấy đã đồng ý. Mặc dù em không biết tại sao anh ấy đồng ý, nhưng những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là anh ấy đồng ý lấy em là tốt rồi."

"Thi Na, em không phải cảm thấy chuyện này thật là quỷ dị sao? Phong Khải Trạch là hạng người gì anh với em rất rõ, anh ta tuyệt đối không thể nào dễ dàng đồng ý cưới em."

"Có lẽ là bác Phong làm chuyện gì khiến anh ấy không thể không đồng ý. Được rồi, mặc kệ chuyện này, anh, anh giúp em nhìn xem nơi nào không đủ hoàn mỹ, em sẽ dốc sức thay đổi."

Hồng Thi Na không có tâm tư nghĩ đến chuyện khác, chỉ muốn biến mình thành cô dâu xinh đẹp nhất. Thứ cô muốn chỉ là kết quả, về phần quá trình, không sao cả.

Hồng Thùa Chí suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng, cho nên không suy nghĩ thêm về vấn đề này, mà là nghĩ tới về sau làm sao để đối phó với Phong Khải Trạch.

Ngô nhỡ Phong Khải Trạch tóm thâu tập đoàn Hồng thị, vậy coi như hỏng bét.

-----oOo-----

Chương 170: Hơi nhân nhượng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: miathermopoliz96

Phong Khải Trạch quay về Phong gia, Phong Gia Vinh đã sớm chờ ở phòng khách. Có lẽ ông đã biết anh sẽ đến, cúi đầu giả bộ cầm tờ báo đọc chăm chú. Nhưng thực ra, trong lòng đang rất kích động, vừa nghe thấy

tiếng chán vang lên, liền nói đắc ý: "Đã về rồi?"

"Ông nhất quyết muốn làm đến cùng sao?" Phong Khải Trạch đến gần ông, bực bội lên tiếng hỏi. Giọng nói tức giận, anh không nói quanh co lòng vòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Anh ước gì người này không phải là cha của anh,

"Chỉ cần là chuyện ta muốn làm, không ai có thể thay đổi được. Cha muốn con lấy Hồng Thi Na, con nhất định phải lấy Hồng Thi Na. Bắt đầu từ khi cha nói điều đó, đó chính là sự thật không thể thay đổi, con càng chống cự, giá phải trả càng cao. Chẳng bằng ngoan ngoãn chấp nhận an bài của cha, cha là cha của con, con là đứa con trai duy nhất của cha, cha tuyệt đối sẽ không hại con,"

Từ sau khi ông trở thành người nắm quyền lớn nhất của Phong thị đế quốc, mọi lời nói, quyết định đều cứng như sắt thép, không ai có thể lay chuyển được. Trước kia đã vậy, bây giờ cũng vậy, và sau này cũng sẽ như vậy. Kể cả con ông, cũng không thể ảnh hưởng đến quyết định của ông.

Quyền lực chính là sức mạnh tối thượng, có thể khiến tất cả mọi chuyện đều phải phát triển theo ý muốn của mình.

"Khi nào ông mới chịu thả người?" Phong Khải Trạch không muốn tiếp tục tranh luận những chuyện không có kết quả, vì vậy anh nói sang chuyện khác.

Anh hiểu rất rõ người cha này trong mắt chỉ biết có quyền thế và danh lợi, cứ tiếp tục tranh luận với ông ta, chả khác gì đòn gậy tai trâu, cho nên không cần lãng phí nước miếng.

"Sau khi con kết hôn với Hồng Thi Na, cha sẽ thả người." Phong Gia Vinh vẫn cúi đầu đọc báo, trả lời thản nhiên, dáng vẻ ngạo mạn của người có quyền.

"Tôi không đánh không trận nào bao giờ. Trước khi vào lề đường, nếu như tôi không thấy ông thả người, tôi sẽ không vào."

"Con không có tư cách nói điều kiện với cha, người đang ở trong tay cha, tự cha quyết định,"

"Nếu ông không chấp nhận, vậy tôi không dám đảm bảo tôi sẽ làm chuyện gì trong ngày hôn lễ đó, "

"Con..."

Phong Gia Vinh đặt tờ báo xuống, hâm hực nhìn đứa con trai duy nhất của mình. Ông cảm giác có chút bất lực với sự uy hiếp của anh.

Cha con họ rất giống nhau, làm việc đều rất quyết liệt và tuyệt tình.

Đói Phương Dung nghe thấy có tiếng ồn ào ở dưới lầu, vì thế bà bước xuống xem thử, thì thấy Phong Khải Trạch đang đứng ở đây, hai cha con hình như lại cãi vả nhau, cho nên liền tới khuyên can, "Cha con hai người sao không thể bình tĩnh nói chuyện với nhau, lần nào cũng phải tranh cãi quyết liệt mới vừa lòng sao? Đều là người một nhà, có cần phải nói chuyện khó chịu như kẻ thù vậy không?"

Phong Khải Trạch híp mắt, oán giận nhìn Phong Gia Vinh, nói lạnh lùng, "Tôi không có gì để nói với ông ta,"

Phong Gia Vinh cảm thấy khó chịu, không muốn nhân nhượng, vì thế cũng dứt khoát, "Tôi cũng chẳng có gì phải nói với nó,"

"Nếu hai chúng ta cũng không có gì để nói, vậy thì nói điều kiện đi. Nếu như ông không đồng ý điều kiện tôi đề ra, như vậy tôi sẽ không xuất hiện trong buổi hôn lễ. Hơn nữa còn sẽ tặng ông một món quà rất lớn mà ông không thể ngờ tới được trong ngày đó."

"Con đang đe dọa ta sao?"

"Ông cho là đe dọa vậy thì chính là đe dọa. Trước khi đi vào lễ đường, tôi nhất định phải thấy Thiên Ngưng bình yên vô sự rời đi,"

"Không được,"

Phong Gia Vinh kiên quyết cự tuyệt, khiến Phong Khải Trạch rất tức giận, bước tới trước mặt ông. Trừng trồ nhìn ông, hàm răng nghiến lại, hàm hè cảnh cáo: "Nếu như không được, vậy chúng ta liền một đập vỡ đôi (1). Tôi có hàng trăm cách khiến ông mất mặt trong buổi hôn lễ. Loại người háo danh như ông, chắc hẳn sẽ giận quá mà đột phát bệnh tim,"

"Mày..." Lần đầu tiên Phong Gia Vinh nhìn thấy bộ mặt độc ác của con

trai mình. Trước kia cùng lăm chỉ thấy anh tức giận, nhưng ác độc như ma quỷ thế này thì chưa thấy bao giờ.

Ông chưa hiểu rõ con trai mình sao?

Phong Khải Trạch tiếp tục cảnh cáo ông, "Phong Gia Vinh, tôi không phải là con cò trong tay ông. Tôi cho ông biết, ông dám chọc đến vảy ngược (2) của tôi, tôi sẽ khiến cho cuộc sống của ông sau này khổn khổ đến mức phải trốn chui trốn nhủi như con chuột ngoài phố, sẽ đập nát địa vị của ông ở trong Phong thị đế quốc, "

"Đồ ranh con, vảy ngược còn chưa mọc dài ra mà dám lớn giọng nói với cha? Mặc dù cha không thích nghe, nhưng lời nói được thốt ra từ trong miệng của con, cha nghe thấy cũng rất thoái mái. Con có khí thế của Phong Gia Vinh ta, không hổ là con trai của Phong Gia Vinh ta. Được, cha đồng ý điều kiện của con, trước khi con vào lễ đường, cha sẽ thả Tạ Thiên Ngưng, " Phong Gia Vinh hơi nhân nhượng, không phải vì sợ Phong Khải Trạch cảnh cáo, mà là vui mừng anh có khí phách như thế, mặc kệ nói thế nào, đưa con trai này của ông dù sao cũng hơn Hồng Thừa Chí gấp trăm lần,

"Ở đâu, khi nào? Tôi sẽ kêu người đến đón cô ấy."

"Cha nói thả người là thả người, việc này, con có thể yên tâm, mặc dù cha khi làm bất cứ chuyện gì đều không từ thủ đoạn, nhưng dù là chuyện gì, cha vẫn là người rất có uy tín , "

"Chính là tôi vẫn không yên tâm, càng không tin nhân cách của ông. Nói, ở đâu, khi nào?"

"Mày..." Phong Gia Vinh bức bối, nhưng ông rất rõ, nếu cứ tiếp tục cãi nhau cũng không đi đến đâu, liền dứt khoát, "Trưa mai, tại Phong gia, "

"Tốt nhất ông đừng có giở trò, nếu không tự gánh lấy hậu quả, " Phong Khải Trạch không muốn nói nhiều, chỉ thẳng mặt Phong Gia Vinh, cảnh cáo một câu, sau đó quay người lại rời đi.

Đường Phi vừa lúc bước vào, chạm mặt anh, vì vậy dừng bước lại, lòng rất áy náy, cúi đầu chào hỏi: "Cậu chủ"

Phong Khải Trạch không thèm nhìn anh, bước thẳng, vai đụng vào vai

anh, và rời khỏi.

Chỉ là một va chạm nhỏ, tuy không đau mấy, nhưng cũng thể hiện ý tứ rất rõ ràng,

đây là chán ghét, tức giận và xa lạ.

Đường Phi bị va một chút, sau khi đứng vững liền cúi đầu, không dám nói gì, ngay cả ngẩng đầu cũng không dám, trong lòng đang rất rối loạn.

Đáng lẽ hai người có thể là bạn rất thân, nhưng đủ loại nguyên nhân, khiến cho hai người trở thành kẻ xa lạ. Ngay cả mối quan chủ tớ cũng lạnh lẽo như nước.

Là anh sai, hay do tạo hóa quá trêu người?

Phong Gia Vinh thấy Phong Khải Trạch rời đi, lửa giận cháy phừng phực trong lòng, thấy Đường Phi quay về, ông nín giận, gần miệng hỏi, "Chuyện làm xong chưa?"

Đường Phi hoàn hồn lại, bước tới, cung kính trả lời, "Tất cả đều đã làm xong,"

"Sáng ngày mốt cậu đem người tới nơi này, sau đó thả, "

"Hả" Đường Phi không hiểu lắm, có chút kinh ngạc, vội hỏi lại, "Phong tiên sinh, người vừa mới giấu kỹ, liền thả sao?"

"Ngày mai chính là hôn lễ, vào lúc Khải Trạch đi vào lễ đường, bên này chúng ta sẽ thả người ra, chỉ cần nó đi vào lễ đường, tôi sẽ có cách để cho nó cưới Hồng Thi Na,"

"Vâng "

Mặc dù Đường Phi không hiểu rõ chuyện gì xảy ra, nhưng ngoài trừ phục tụng mệnh lệnh ra thì anh còn có thể làm gì được nữa? Nếu như anh có thể từ chối, có lẽ quan hệ giữa anh và Phong Khải Trạch cũng không thành thế này.

Đói Phương Dung chưa chen ngang được, nghe hai người họ nói qua lại, rồi suy nghĩ lung tung, cuối cùng cũng hiểu ra sự việc. Bà nhíu mày hỏi, "Ông...ông bắt cóc Thiên Ngưng để ép Khải Trạch lấy Hồng Thi sao?"

Phong Gia Vinh, ông càng ngày càng hèn hạ, "

"Bà câm miệng ngay, ở đây không tới lượt bà nói. Hay là đạo giàn đây tôi quá dễ dãi nên lá gan của bà cũng càng lúc càng lớn sao?" Phong Gia Vinh khiếm trách, rõ ràng không hề coi trọng người vợ bên mình mấy chục năm nay.

"Tôi sống ra sao, trong lòng ông rất rõ, không cần phải nhiều lời. Về lá gan của tôi, trước giờ chưa từng thay đổi, chỉ là không ưa hành động ông làm. Gia Vinh, ông làm như thế sẽ khiến mối quan hệ hai bên càng xa nhau hơn, chẳng lẽ ông muốn hai cha con hận thù nhau quyết liệt sao? Tại sao ông cứ ép Khải Trạch phải cưới Hồng Thi Na đây? Nói thật, tôi cũng không thích Hồng Thi Na, nó là kẻ giả tạo, tôi không thích con bé đó," Đới Phương Dung nói hòa hoãn, không dám mạnh giọng với Phong Gia Vinh,

Bà biết rõ, đối chơi với ông ta, không có chỗ gì tốt, người khổ sẽ là mình,

"Nó là loại người tôi không hề quan tâm, thứ tôi cần là thân phận thiên kim của tập đoàn Hồng thị. Nếu như tôi có con gái, thì tôi tuyệt đối sẽ bắt nó cưới Hồng Thùa Chí, đây là chuyện tất nhiên,"

"Muốn ngăn cản Hồng Thiên Phương thâu tóm Phong thị để quốc thì có rất nhiều cách, không nhất thiết phải hy sinh hạnh phúc của Khải Trạch, ông cần gì phải đi con đường này?"

Càng nghe càng đau đầu, "Đủ rồi, tôi không muốn nghe bà nói nhảm nữa, từ nhỏ đến lớn, chuyện gì bà cũng chiều theo ý Khải Trạch, nó là do bà dạy hư mà ra. Nó muốn cái gì bà liền cho nó cái đó, thành ra giờ nó mới đố đồn thê này."

Lúc này Phong Gia Vinh cực kỳ phiền loạn, nhưng có một điều ông khẳng định, đó chính là sẽ không thay đổi bất cứ chuyện gì,

Đới Phương Dung thở dài, biết không khuyên nổi ông, vậy không cần khuyên nữa, bực bội nói vài câu "Giờ thì ông cười vui vẻ, đợi đến khi sự tình phát triển không thể thay đổi được, tôi xem ai mới là kẻ hối hận đây? Trong mắt tôi, Khải Trạch chưa hề bị tôi dạy hư, nếu như nó mà thành Đường Phi thứ hai bên cạnh ông, tôi mới cảm thấy xót xa, hù,"

"....."

Đường Phi nghe xong, lòng rất phiền muộn, đầu cúi càng thấp, im lặng không nói gì, nhưng nội tâm đang giãy giụa khỗ sở,

Lời Đói Phương Dung nói ra, đổi sang khía cạnh khác để hiểu có thể nói hiện giờ anh là chó săn bên cạnh Phong Gia Vinh. Thật ra thì cũng không sai, anh thật sự là chó săn bên cạnh Phong Gia Vinh, một con chó săn nghe lời răm rắp,

Anh không muốn làm chó săn, nhưng không thể không làm,

Phong Gia Vinh không hề nhìn qua Đường Phi, càng mặc kệ anh đang nghĩ gì, mắng lại Đói Phương Dung, "Bà câm miệng ngay cho tôi, trong buổi hôn lễ ngày mai, tốt nhất bà bót nói đi, nếu không đừng trách tôi độc ác, "

"Hừ, " Đói Phương Dung không thèm nói nhiều, hừ một tiếng rồi bước lên lầu.

Gần đây quan hệ giữa bà và Phong Gia Vinh càng căng thẳng, ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn. Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ danh phận vợ chồng hiện giờ cũng sắp kết thúc.

Thật ra có là vợ chồng hay không cũng không quan trọng, căn bản hai người hiện giờ không giống như vợ chồng,

Chú thích:

(1) Nguyên văn Nhất phách lưỡng tán: nghĩa đen là một đập vỡ đôi, câu thành ngữ với nghĩa rằng để đạt được mục đích, hai bên cùng thiệt hại cũng không sao.

(2) Vảy ngược: "Con Rồng là con vật có thể cưỡi. Dưới cái cổ của nó có cái vảy ngược dài đến một thước. Ai động đến đó thì chết ngay. Vua chúa nào cũng có cái vảy ngược như thế. Kẻ sĩ thuyết Vua không sờ phải cái vảy ngược của Vua mới mong trở thành người tài giỏi." Trong tình huống này có nghĩa là "chọc đến người của anh"

-----oOo-----

Chương 171: Lòng đang chảy máu

Tạ Thiên Ngưng bị giam trong một căn hầm tối đen như mực, cửa đóng suốt cả một ngày, Đường Phi cũng không hề đến gặp cô.

Bốn phía xung quanh, ngoại trừ cánh cửa sắt mở ra, còn lại đều là tường, mặc kệ bây giờ là ngày hay đêm, cũng không ló bất kỳ tia sáng nào, gio tay lên cao không thể thấy được năm ngón. Bởi vì quá tối, khiến cho cô nhớ lại rất nhiều hình ảnh kinh khủng, cô run rẩy co người trong góc. Hai tay ôm chặt thân mình, cả người run liên tục. Cô sợ, cực kỳ sợ, sợ đến phát khóc, cô mong ngóng Phong Khải Trạch sẽ tới cứu cô.

Khi con chắc chắn sẽ tới cứu cô, cô tin bấy giờ khi con nhất định đang suy nghĩ tất cả biện pháp để tìm cô.

Lúc này, cánh cửa sắt mở ra, ánh đèn bên ngoài rơi vào, căn phòng đen phút chốc sáng lên.

Đường Phi dẫn theo hai người đàn ông bước vào, thấy một người phụ nữ đang ngồi co ro một góc, lòng rất phiền muộn.

Đây là người phụ nữ mà Phong Khải Trạch thích nhất, theo đạo lý mà nói, anh không nên đối xử người phụ nữ của anh em như thế. Nhưng đứng trên phương diện lợi ích mà nói, anh không thể không làm. Phong Gia Vinh có thể cho anh tất cả, đồng thời cũng có thể hủy diệt của anh tất cả. Xuất thân của anh thấp kém, cả đời này chỉ có thể làm trâu làm ngựa. Nếu như không vươn cao, thì cả đời anh vĩnh viễn chỉ có thể làm trâu làm ngựa cho người ta. Vì tiền đồ của mình, anh không thể không ném đạo lý qua một bên.

"Xin lỗi cô Tạ, vì tình thế cưỡng ép, tôi không thể không làm như vậy."

Tạ Thiên Ngưng thấy cánh cửa mở ra, lòng vô cùng hoảng sợ, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn. Hai tay ôm chặt đầu mình lại, lùi sâu trong góc, cả người run bần bật.

Nghe được giọng nói quen thuộc, lúc này mới đỡ sợ hơn, từ từ ngẩng đầu lên, mở mắt nhìn người trước mặt. Cô căm ghét anh cực kỳ, lửa giận bùng lên, cô đứng phắt dậy, chỏ tay thẳng mặt anh: "Tôi nhớ ra anh, chính anh là kẻ rủ rỉ bên tai Phong Gia Vinh nên tôi mới bị nhốt trong này. Là anh hại tôi đến nước này. Tôi biết anh tên gì, tên anh là Đường Phi."

Đường Phi không bận tâm mấy đến lời trách móc này. Anh chỉ thở nhẹ một tí, nói khéo: "Cô không cần trách tôi, tôi cũng bất đắc dĩ. Nếu như tôi không làm theo lệnh, thì Phong tiên sinh sẽ trừng phạt tôi. Xin lỗi, tôi cũng chỉ là theo lệnh mà hành sự thôi."

"Đừng cứ luôn miệng nói mình là kẻ vô tội, tôi không tin. Cho dù tôi chưa gặp qua những chuyện này, nhưng những cảnh này chiếu đầy trên tivi rồi. Bên cạnh những lão đại đều có một hai kẻ khốn khiếp bỉ ổi, chủ ý độc ác này chắc chắn cũng do anh nghĩ ra."

Cô tuyệt đối không tin anh là một người tốt.

"Xem ra cô vẫn còn hiểu lầm tôi rất nhiều."

"Đây không phải là hiểu lầm, đây là sự thật."

"Đã từng có một thời tôi và Khải Trạch là anh em tốt của nhau. Nhưng tôi vẫn luôn e dè, tự ti, chưa hề có ý nghĩ mình có thể ngồi ngang hàng với cậu ấy. Chỉ sơ sơ ý một chút là nói điều gì không đúng, làm sai chuyện gì, khiến cậu ấy bức mình. người chịu thiệt sẽ là mình. Nhưng quan hệ giữa Khải Trạch và Phong tiên sinh rất bất ổn, tôi vừa phải nghe lệnh của Phong tiên sinh, vừa bận tâm đến tình nghĩa anh em. Kẹp giữa hai vòng vây này, khó tránh khỏi phải hi sinh một thứ. Nếu như tôi lấy lòng hai người, Phong tiên sinh át sẽ không tha cho tôi."

"Cho nên vì lợi ích của bản thân, nên anh không tiếc mà bán đứng anh em của mình đúng không? Loại người như anh, thật đáng xấu hổ, hù."

Đường Phi vốn dĩ chỉ muốn giải thích rõ, hi vọng Tạ Thiên Ngung có thể xóa bỏ hiểu lầm với anh, nhưng không ngờ cô lại hiểu như thế. Anh im lặng suy nghĩ.

Nghĩ đi nghĩ lại, quyết định không giải thích, cũng không còn cần thiết giải thích nữa. Anh hiểu rất rõ, sau này có thể sẽ phải gây nhiều phiền phức khiến họ tức giận, giờ có giải thích cũng chỉ là lãng phí mà thôi.

"Cô Tạ, cô nói thế nào tôi cũng không trách cô. Hôm nay mục đích tôi đến là muốn dẫn cô đến Phong gia, tốt nhất là cô nên ngoan ngoãn đi theo chúng tôi, hoặc là chúng tôi buộc phải trói cô mang theo?"

"Đến Phong gia làm gì?" Tạ Thiên Ngung cảnh giác hỏi lại, mặc dù cô rất

sợ căn phòng đèn này, nhưng đến Phong gia chưa chắc sẽ an toàn hơn chỗ này.

"Hôm nay là ngày cậu chủ sẽ kết hôn với cô Thi Na, cậu chủ đang ở trên lề đường, vì thế chúng tôi không cần thiết phải nhốt cô nữa, đi."

"Anh...anh mới vừa nói cái gì, Khải Trạch đang ở lề đường để kết hôn Hồng Thi Na sao? Sao có thể như vậy chứ, không... không thể nào?"

Khi con đã nói sẽ không lấy Hồng Thi Na, cho nên đây rõ ràng là chuyện không tưởng.

"Đợi lát nữa đến Phong gia, tôi sẽ cho cô xem truyền hình trực tiếp để rõ. Giờ thì đi theo tôi đến Phong gia." Đường Phi nhìn đồng hồ trên tay một chút, nhìn thấy thời gian cũng sắp đến. Vì vậy phát tay ra hiệu hai gã đàn ông sau lưng, bảo họ tiến lên kéo người đi.

Tạ Thiên Ngưng vẫn còn kinh ngạc, mắt mở to ra, người sững sờ, như con búp bê để người ta tùy ý kéo đi.

Khi con đã nói sẽ không lấy Hồng Thi Na thì chính là không lấy, nhất định có nguyên nhân trong này, đúng nhất định là vậy.

Nghĩ ngợi một chút, cảm thấy điều này rất có khả năng, vì vậy sải chân tiến nhanh lên phía trước, đứng chặn trước mặt Đường Phi, cau mày tra hỏi: "Có phải chính các người đã uy hiếp Khải Trạch buộc phải cưới Hồng Thi Na đúng không?"

"Uy hiếp cũng được, cậu ấy từ nguyên cung cũng được. Kết quả đều như nhau, hôm nay cậu ấy nhất định phải cưới Hồng Thi Na. Rất nhiều việc không hề đơn giản như bè ngoài, thế giới này không có bao nhiêu người có thể sống thoả mái tự tại. Ai đều cũng có rất nhiều việc không thể tự chủ, đặc biệt là chuyện hôn nhân. Có nhiều người nói cái gì gọi là tự do hôn nhân, điều đó chỉ là giả dối. Chỉ cần đạt được lợi ích, ngay cả hôn nhân cũng không còn là tự do. Cô Tạ, lẽ ra cô nên nhìn rõ. Cô và cậu chủ thuộc về hai thế giới khác nhau, không thể có kết quả tốt đâu. Mặc kệ hai người có thế thốt sâu đậm cõi nào, cũng buộc phải đối diện thực tế tàn khốc này." Đường Phi không có tức giận Tạ Thiên Ngưng đứng cản đường anh. Vẫn bình thản thuyết giáo cô.

"Tôi không tin, trong lòng Khải Trạch chỉ có tôi, anh ấy không bao giờ

cưới Hồng Thi Na."

"Đây là sự thật, cho dù cô không muốn tiếp nhận, nó vẫn là sự thật. Người ở giới thượng lưu, bì ngoài thì hào hoa rực rỡ, khiến cho người người hâm mộ. Nhưng những mối quan hệ lợi ích bên trong, không phải ai có thể hiểu rõ. Chính xác là cậu chủ không hề tự nguyện đồng ý cưới Hồng Thi Na, nhưng cậu ấy không thể không cưới. Về phần nguyên nhân tại sao, tôi cũng không muốn nói nhiều, cũng không muốn nói rõ ràng, vì chuyện đó rất phức tạp."

Không phải anh không muốn nói nhiều, cũng không phải không muốn nói rõ ràng, mà là anh không muốn nói.

Thay vì nói chuyện rõ ràng khiến cả hai cùng khổ, chẳng thà có chút hiểu lầm, khiến một bên chêt tâm mà rời đi.

"Tôi không tin, tôi muốn gặp anh ấy, tôi muốn gặp anh ấy." Tâm trạng Tạ Thiên Ngưng rất kích động, không hề mong muốn Phong Khải Trạch cưới Hồng Thi Na, vì vậy vội chạy ra ngoài, cô muốn đi tìm Phong Khải Trạch.

Nhưng mới chạy được một bước, liền bị hai gã đàn ông phía sau giữ chặt lại, không cho cô chạy thoát. Cô giãy giụa, "Buông tôi ra, tôi muốn đi tìm khỉ con, buông tôi ra."

Mặc kệ cô giãy giụa thế nào, đối phương vẫn không buông tay, hơn nữa còn nắm chặt hơn.

Đường Phi lắc đầu thở dài, vì để cho buổi hôn lễ có thể tiến hành thuận lợi, anh lấy điện thoại di động ra, giờ tấm hình lên cho cô thấy.

Đây là hình Phong Khải Trạch mặc trang phục chú rể.

"Cho cô xem cái này, để cho cô càng có thể đổi mặt với thực tế. Đây là ảnh chụp cậu chủ lúc sáng. Cậu chủ mặc trang phục chú rể, đương nhiên là vì vào lễ đường kết hôn với Hồng Thi Na. Cô Tạ, cô nên đổi mặt với thực tế, buông tay đi, đối với cô hay cậu chủ cũng đều tốt. Nếu cô cứ quần lấy cậu ấy gắt gao như vậy, sẽ không hề giúp đỡ được gì, ngược lại còn hại cả đời của cậu ấy. Một người đàn ông không có ý chí phấn đấu là thảm hại nhất. Nếu như cô yêu cậu ấy, vậy hãy buông tay cậu ấy ra, để cậu ấy có thể phát triển tốt hơn. Cô đừng coi thường thế lực của Phong thị đế quốc, chỉ là Phong tiên sinh không có dốc hết toàn lực mà thôi. Nếu như ông dốc hết

toàn lực đối phó hai người. Thì cả đời hai người sẽ không có ngày nào được yên. Ngược lại, nếu giờ cô buông tay, thì cậu chủ sẽ có tương lai tươi sáng hơn, còn cô cũng có thể sống những ngày tháng tốt hơn."

Tạ Thiên Ngưng nhìn bức hình trên điện thoại di động, thật sự rất giống Phong Khải Trạch mặc trang phục chú rể. Mặc dù cô biết khi con không phải cam tâm tình nguyện cưới Hồng Thi Na, nhưng Đường Phi nói, cũng có chút ít đạo lý.

Thế lực Phong thị đế quốc mạnh như thế, bọn họ có thể chống đối được sao? Thế lực của Hắc Phong liên minh như thế nào cô cũng không rõ lắm, nhưng còn Phong thị đế quốc thì cô rất rõ ràng.

Rốt cuộc có nên buông tay hay không?

Đường Phi thấy cô đang do dự, vì vậy tiếp tục lừa cô, "Cô Tạ, mặc dù tôi không biết cậu chủ ở bên ngoài làm được chuyện gì, nhưng một điều tôi cam đoan, hai người không thể đấu lại Phong tiên sinh. Nếu như cô cứ tiếp tục dây dưa, sẽ chỉ làm chuyện càng ngày càng hỏng bét. Thậm chí còn phá hủy cuộc sống của cậu chủ. Nói khó nghe một chút, nếu như hai người cứ tiếp tục chống đối với Phong tiên sinh đối kháng, Phong tiên sinh tuyệt đối sẽ dùng thủ đoạn cực đoan để đối phó hai người. Giống như buổi hôn lễ này, ông ta muốn cử hành buổi hôn lễ này, không ai có thể ngăn cản. Nếu cậu chủ không đến, ông ấy sẽ cho người chặt hai chân của cậu chủ, rồi sai người nâng cậu ấy đến lễ đường. Không cần nghi ngờ, Phong tiên sinh tính tình quyết đoán, loại chuyện như vậy, ông ta sẽ làm được."

"Chặt hai chân của anh ấy."

Có thể có một người cha độc ác như thế trên đời này sao?

"Đúng thế, cho nên Phong thị đế quốc có ngày hôm nay, cũng bởi vì Phong tiên sinh tàn nhẫn, tuyệt tình. Kẻ nào dám chống đối ông ta, kết quả cũng vô cùng thảm. Nay giờ cậu chủ còn yên ổn, đó là bởi vì hai người chưa chạm đến ranh giới cuối cùng của Phong tiên sinh. Giờ mà cô không buông tay, đến khi đó cô hối hận cũng không kịp rồi."

Nghe Đường Phi nói thế, lòng Tạ Thiên Ngưng rối rắm cực kỳ. Mặc dù những lời này chưa có bằng chứng xác đáng, nhưng cô vẫn không thể không tin.

Phong Gia Vinh là một người lòng dạ độc ác, cô biết. Có thể làm ra những chuyện như thế, cũng rất bình thường.

Cô thật sê hãi khỉ con sao?

Đường Phi không nói thêm nữa, nháy mắt ra hiệu hai gã đàn ông kia, nguyễn bảo họ tiếp tục kéo người đi

Bọn họ nhận được lệnh, tiếp tục áp tải Tạ Thiên Ngưng đi về phía trước.

Lúc này Tạ Thiên Ngưng giống như cái xác không hồn, để người ta tùy ý bưng đi. Mặt cô xám như tro tàn, không hề có sinh khí, lòng đau như dao cắt, tim gan chảy máu không ngừng.

Cô nên làm sao đây?

-----oOo-----

Chương 172: Đê tiện

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ở bên ngoài lề đường Phong Khải Trạch ngồi trên một chiếc xe đen kín, tay cầm điện thoại di động, ngồi yên lặng bên trong, không hề để ý tới bên ngoài, có lẽ anh đang chờ điện thoại.

Chờ một lúc đã sốt ruột, vì thế chủ động gọi đi, đầu dây bên kia vừa bắt được đã hỏi: "Đã nhận người chưa?"

Cụ Phong đội tóc giả, dán râu giả hóa trang thành một ông chú, đứng đợi bên ngoài biệt thự của nhà Phong. Điện thoại trong túi vừa rung lên, lập tức bắt máy: "Chưa, cậu có chắc lão già đó sẽ thả người không?"

"Nếu như ông ta không thả, tôi sẽ không vào lề đường. Cậu cứ tiếp tục chờ, có chuyện gì thì lập tức gọi điện thoại cho tôi." Phong Khải Trạch không muốn nói thêm nữa, trực tiếp cúp điện thoại, sau đó ngồi ở trong xe tiếp tục chờ, bất chợt nhìn thấy một bộ ngực rất chói mắt, anh cười khinh rồi liếc mắt sang chỗ khác.

Ở bên ngoài, khách khứa liên tục đi vào, người đến đều là những nhân vật

có máu mặt trong xã hội. Nhưng không hẳn ai cũng được vào, khi đến cửa trước tiên phải đưa thiếp mời ra mới được phép vào trong.

Tạ Minh San mặc sang trọng đi đến cửa chính lễ đường, cô tính thà lúc người đông lộn xộn mà trà trộn đi vào, nhưng ai ngờ chỉ vì lý do “không có thiệp mời” này đã làm khó cô.

Hôm nay là ngày kết hôn của Hồng Thi Na, Hồng Thùa Chí chẵn chẵn sẽ xuất hiện ở đây, vì muốn tạo cơ hội gặp gỡ với hắn, cô liên tục thăm dò buổi hôn lễ này. Tính làm quen với anh ta. Giờ xem ra không thể được rồi, thiệp mời này rất khó có.

Chẳng lẽ cứ thế mà bỏ qua cơ hội tốt sao?

Tạ Minh San không cam lòng, cố gắng nghĩ ra cách khác, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra cách nào hay cả, đành bức bối rời đi.

Đột nhiên cô nhìn thấy một bóng người trông quen quen ngồi trong xe đăng kia. Cô đứng lại, nheo mắt nhìn kỹ mặt mũi người đó, liền giật mình.

Ủa, đó không phải là bạn trai của Tạ Thiên Ngưng sao, sao anh ta lại ở đây?

Người đến đây nếu không phải là những nhân vật giàu có nổi tiếng thì cũng là quan chức có máu mặt, chẳng lẽ lai lịch của anh ta rất lớn sao?

Cô nhất quyết phải điều tra rõ thân phận của người này. (Lục: Chị rảnh -_- mình đói sǎp chết còn đi điều vs chả tra)

Tạ Minh San không vội đi, kiểm một chỗ nào đó đứng nấp rồi nhìn. Chỉ là, chỗ này cách chỗ đó hơi xa, bên cạnh thì âm ỹ ồn ào.

Không sao” chỉ cần thấy rõ là được” nghe mơ hồ một chút cũng không khác nhau gì.

Trong lòng Phong Khải Trạch chỉ đang nghĩ đến Tạ Thiên Ngưng có thể bình an rời khỏi Phong gia với Cự Phong hay không, nên anh cũng không dư thừa tinh lực suy nghĩ chuyện khác. Vì thế không hề hay biết có kẻ đang đứng theo dõi anh từ xa.

Lúc này, một người mặc đồ âu phục đen đến gõ nhẹ cửa sổ xe.

Tạ Minh San thấy cảnh đó, lập tức tập trung chăm chú lắng nghe cuộc đối thoại của bọn họ.

Phong Khải Trạch hạ cửa sổ xuống, thì thấy là người của Phong Gia Vinh. Vì thế anh mở cửa, bước xuống xe, đi ra bên ngoài, nghiêm mặt hỏi: "Đã làm xong chưa?"

"Cậu chủ, đến lúc phải vào lễ đường rồi." Người đàn ông kia cung kính, cúi người chào, nói.

"Tôi hỏi, chuyện đã làm xong chưa, không phải hỏi anh đến lúc chưa?"
Phong Khải Trạch rất khó chịu với đáp án này, anh trầm giọng khiển trách.

"Tôi không biết điều này."

"Vậy anh đi tìm hiểu rồi trở lại nói cho tôi biết."

"Nhưng, cậu chủ, đã đến giờ rồi, tôi..."

"Thứ tôi cần là kết quả, đến giờ thì cũng thế, nếu như chuyện chưa làm xong. Vậy hôm nay tôi cũng sẽ không vào."

"Vâng" Người đàn ông kia hết cách, đành bắt đắc dĩ rời đi tìm hiểu chuyện anh cần.

Phong Khải Trạch đứng yên nhìn sơ xung quanh, đột nhiên thấy khuôn mặt Tạ Minh San đang lấp ló không xa. Khuôn mặt ban đầu đã trầm lại càng trầm hơn. Lông mày chau lại, cảm thấy khó chịu lẫn tức giận. Lườm cô một cái, rồi quay vào trong xe gọi điện thoại cho Đường Phi.

"Bảo thuộc hạ của anh đang đứng bên ngoài biết nhìn một chút. Đừng để ai cũng có thể tự tiện ra vào, đặc biệt là những người đàn bà có ý xấu."

Loại đàn bà ham mê danh lợi này dám đến đây câu dẫn đàn ông có tiền, đúng là đê tiện.

Đường Phi không hiểu rõ chuyện gì đang xảy, nhưng vẫn gọi điện nhắc nhở vệ sĩ đứng ngoài cửa chính cảnh giác với những người không có thiếp mời.

Điện thoại vừa kết nối, tất cả vệ sĩ đứng đó cũng tập trung chú ý. Thậm chí có người bắt đầu tuần tra xung quanh chú ý người lạ lảng vảng bên ngoài

cửa.

Tạ Minh San thấy Phong Khải Trạch đã phát hiện ra cô, vội vàng hoảng hốt, lập tức xoay chồ khíc tránh né. Cô không chỉ ngạc nhiên mà còn rất rối loạn.

Trời ạ! Người này được gã kia gọi là ‘cậu chủ’ đã chứng tỏ lai lịch nhất định không nhỏ. Trước giờ, cô cứ cho là anh ta giả bộ giàu có để diễn trò với Tạ Thiên Ngưng. Giờ nhìn lại, đây phải là ‘diễn’ mà là thật.

Không ngờ vận số Tạ Thiên Ngưng tốt như vậy. Không có Ôn Thiếu Hoa thì lại có một người đàn ông tốt hơn. Ông trời thật quá bất công mà!

Cô không cam tâm.

"Thưa quý cô, xin cho tôi xem thiếp mời của cô." Trong lúc Tạ Minh San bât mẫn khó chịu, một người đàn ông bước tới, lẽ phép hỏi thăm.

"À..." Tạ Minh San lúng túng cực kỳ, không biết làm sao cho phải.

Nhin phản ứng của cô, người đàn ông kia liền hiểu ra đầu mối. Vì vậy, anh ta lập tức thay đổi thái độ, không nói chuyện lẽ phép nữa mà trầm giọng cảnh cáo: "Nếu cô không có thiếp mời, xin nhanh chóng rời đi, nếu không đừng trách chúng tôi không khách sáo."

"Tôi chỉ thấy choáng nên đứng đây nghỉ ngơi một chút. Không có ý gì khác, tôi... tôi lập tức sẽ đi... lập tức sẽ đi."

Tạ Minh San không dám đứng lại, quay sang nhìn Phong Khải Trạch một cái. Sau đó bất đắc dĩ rời đi, chỉ là trên mặt từ từ nở một nụ cười gian xảo.

Thay vì nghĩ mọi phương thức để gặp gỡ Hồng Thùa Chí, chẳng bằng đoạt người đàn ông bên cạnh Tạ Thiên Ngưng lần nữa. Dù sao cô cũng đã từng đoạt được một Ôn Thiếu Hoa, giờ thêm một ‘Ôn Thiếu Hoa’ nữa thì có khó gì. (Lục: Vâng, chúc chị sống trong ảo tưởng vui vẻ ^^)

Trước tiên là về bàn tính đã.

Phong Khải Trạch dõi theo phương hướng Tạ Minh San rời đi. Anh cười khinh bỉ, thật sự rất chán ghét với loại đàn bà dơ bẩn, giả tạo này.

Loại đàn bà trong đầu chỉ muốn gả vào nhà giàu để ăn chơi trác táng như á

ta, thì chỉ có đồ ngu mới yêu ả.

Lúc này, điện thoại di động chợt vang lên. Zz...zzz..

Phong Khải Trạch lập tức quăng máy chuyện râu ria ra ngoài, vội vàng cầm điện thoại, thấy người gọi là Cự Phong. Anh liền bắt máy, hỏi vội vàng: "Sao rồi? Đã nhận được người chưa, cô ấy có bị thương gì không?"

Cự Phong liếc nhìn người đang ngồi ghế lái phụ, đáp lại: "Người đã nhận được, không có bị thương, chỉ là da dẻ hơi xanh xao một chút."

"Được, cậu yên tâm, tôi sẽ đưa cô ấy trở về an toàn. Được, cứ như thế."

Tạ Thiên Ngưng ngồi ở ghế lái phụ, nghe Cự Phong đang gọi điện nói chuyện với Phong Khải Trạch, trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Cô biết rõ, chỉ cần cô vừa rời khỏi, Phong Khải Trạch sẽ phải cưới Hồng Thi Na. Coi như là anh không muôn, nhưng cũng phải cưới.

Chẳng lẽ hai người chỉ là có duyên không có phận sao?

Cự Phong cúp điện thoại, sau đó nắm chặt tay lái, trầm giọng xuống: "Thiên Ngưng, trước tiên tôi sẽ đưa cô đến trụ sở bí mật. Cô cứ ở đó nghỉ ngơi một chút. Khi nào Khải Trạch xong việc sẽ tới đó gặp cô. Tôi có chuyện khác cần giải quyết, không thể chờ cùng cô."

"."

Tạ Thiên Ngưng im lặng không nói gì, khuôn mặt như tro ra, hai mắt vô hồn, lòng đau như cắt.

Lúc cô gặp lại khỉ con chẳng phải cũng là lúc anh ấy đã trở thành chồng của người khác sao?

Kết quả thật đau đớn. Cô cảm giác thế giới quanh mình đang đổ vỡ, giống như Ngày Tận Thế, xung quanh chỉ có chết chóc.

Cự Phong vội vàng lái xe, thi thoảng nhìn đồng hồ đeo tay, giống như đang đuổi theo thời gian, vì thế không chú ý mấy đến tâm trạng Tạ Thiên Ngưng. Anh cho là do cô quá hoảng sợ nên biến thành như vậy.

Bất luật kể nào, chỉ cần rơi vào trên tay Phong Gia Vinh, nhất định sẽ chịu chút đau khổ. Cho dù không phải đau đớn thể xác thì cũng bị đả kích tinh

thần. Một người phụ nữ chưa từng trải đời gấp phải những chuyện như vậy, bị sốc cũng là chuyện bình thường.

Phong Khải Trạch nhận được điện thoại của Cự Phong, liền thở phào nhẹ nhõm. Sau khi cúp điện thoại xuống, anh nở nụ cười gian ác. Chỉnh chu lại trang phục cho tốt rồi bước xuống xe tiến thẳng vào lễ đường.

Hôm nay anh sẽ cho bọn họ biết, anh không phải là người dễ chọc. Càng cho Hồng Thi Na không biết tự lượng sức mình kia rõ, với anh, cô chỉ là “thứ rác rưởi” mà thôi. À không, ngay cả “rác rưởi” cũng không xứng.

Lễ đường rộng lớn ngập tràn quan khách. Màn ảnh lớn đặt trên sân khấu không đăng ảnh cưới mà chỉ đăng một vài bức ảnh vui mừng.

Không phải là không muốn đăng mà là không hề có bất kỳ ảnh nào để đăng. Cũng bởi hai người chưa hề có đi chụp hình áo cưới.

Phong Khải Trạch tiến vào lễ đường trên thảm đỏ. Cả người anh uy nghiêm, khí thế. Dù anh không làm gì, không nói gì, nhưng hơi thở trên người cũng làm người ta thuần phục bảy phần.

Phong Gia Vinh thấy Phong Khải Trạch bước vào, ông cười hả hê, cảm thấy quyền lực thật tốt đẹp, có thể điều khiển tất cả mọi chuyện theo ý muốn của ông.

Quan khách chung quanh thấy Phong Khải Trạch đều kinh thán không ngừng. Cuối cùng, họ cũng có thể thấy được mặt mũi của người thừa kế duy nhất Phong thị đế quốc. Khí thế mạnh mẽ không thua kém gì Phong Gia Vinh.

Chỉ là, có hai người trên hiện trường vì thấy Phong Khải Trạch bước vào mà cau mày tức giận.

Lâm Thu Nhu và Hà quản lý cũng tới tham gia hôn lễ. Khi họ thấy Phong Khải Trạch bước vào, trên ngực có gắn hoa dành cho chú rể đã khiến hai người khiếp sợ đồng thời tức giận.

Gã đàn ông tự xưng là người yêu của con gái bà lại chính là Phong Khải Trạch đã khiến bà rất ngạc nhiên. Nhưng cách đây hai ngày anh ta còn tình thâm ý mật với con gái của bà, vậy mà bây giờ lại muốn kết hôn với người phụ nữ khác. Đáng ghét!

"Thư Nhu đứng vội nồng giận, kiên nhẫn một chút. Cậu ta là Phong Khải Trạch, con trai của Phong Gia Vinh, người thừa kế của Phong thị đế quốc. Không dễ trêu vào đâu." Hà quản lý lo lắng Lâm Thư Nhu có thể nóng nảy mà gây hậu quả nghiêm trọng, vì vậy đến cạnh khuyên bà mấy câu.

"Tiểu Hà, mình không muốn ở chỗ này."

"Không được, phải đợi đến khi hôn lễ kết thúc mới có thể. Bằng không chính là sỉ nhục Phong Gia Vinh và Hồng Thiên Phương. Như vậy rất có hại với chúng ta, kiên nhẫn một chút."

"."

Lâm Thư Nhu không nói gì, tức tối nhìn chằm chằm Phong Khải Trạch, bà hận không thể bước tới lột da, róc xương anh.

-----oOo-----

Chương 173: Nói được là làm được

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: miathermopoliz96 - Hồ Thiên Cung

Phong Khải Trạch đi thẳng đến trước mặt Phong Gia Vinh, căn bản không chú ý tới Lâm Thư Nhu, cũng không biết bà là ai, càng không có ý định tới gặp bà.

Hiện giờ, người anh muốn đối phó chính là Phong Gia Vinh và Hồng Thi Na, còn lại thì mặc kệ.

Phong Gia Vinh cười hả hê, nhỏ giọng, nói: "Con cuối cùng cũng phải thỏa hiệp thôi."

"Ông chắc chắn?" Phong Khải Trạch cười hỏi lại. Ánh mắt lộ rõ sự nguy hiểm, người khác nhìn vào đều cảm thấy lạnh lẽo.

Loại ánh mắt đó không hề khiến Phong Gia Vinh lo sợ, ông vẫn cười thỏa mãn, khinh thường anh, "Cha chắc chắn. Ranh con, nếu như con không phải là con của cha, cha sớm để cho con chết lâu rồi. Gừng càng già càng

cay, biết không?"

"Vậy chúng ta hãy mỗi mắt mong chờ, tôi tuyệt đối sẽ khiến ông bất ngờ." Phong Khải Trạch đến gần một bước, thì thầm bên lỗ tai ông. Lời nói thâm sâu, sau đó đứng ở một bên, chờ đợi nhân vật chính thứ hai, cô dâu đến.

Phong Gia Vinh có chút kinh ngạc, đột nhiên cảm thấy lo lắng, nhưng không muốn nghĩ ngợi nhiều. Ông tin tưởng bản thân có thể khống chế được cục diện, không ai có thể kháng cự.

Không khí trong phòng có chút cứng ngắt, không giống không khí vui tươi của ngày hôn lễ, giống như có màn mây đen bao phủ xung quanh. Rất nhiều người hoang mang nhưng không dám thể hiện ra bên ngoài, chỉ sợ sơ ý một chút, chọc phải người không nên chọc.

Lúc này, Hồng Thiên Phương dắt tay Hồng Thi Na đang mặc một bộ đầm cưới mỹ lệ bước vào. Âm nhạc nhẹ nhàng du dương, họ bước từng bước trên thảm đỏ, phô bày tài lực hùng hậu ở trước mặt mọi người.

Hồng Thi Na nở nụ cười hạnh phúc, từ lúc bước lên thảm đỏ, ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía Phong Khải Trạch. Lòng cô phấn khích vô cùng, không thể chờ đến lúc trao nhẫn kết hôn. Cô mặc váy cưới bồng bềnh, thuорт tha, đính viền hai bên eo là chuỗi kim cương lắp lánh. Trên cổ mang một sợi dây chuyền kim cương khổng lồ, ngay cả vương miệng trên đầu cũng lóe sáng chói mắt. Chỉ cần nhìn vào bộ váy cưới kia cũng có thể thấy được tài lực của Phong thị đế quốc và tập đoàn Hồng thị thế nào. Mọi người đều cảm thấy sợ hãi, không dám lố mang đắc tội.

Nhin kĩ, nụ cười của Hồng Thiên Phương có chút cứng ngắt, gượng gạo.

Đương nhiên là ông không vui vẻ lắm, dù sao sau lưng cuộc hôn nhân này là sự sống còn của tập đoàn Hồng thị. Sơ sảy một chút, có thể sẽ bị Phong thị đế quốc cho thâu tóm. Đến khi đó, ông muốn khóc cũng không kịp.

Nhưng nếu không đồng ý kết thân với Phong gia, chỉ sợ về sau tập đoàn Hồng thị cũng khó phát triển. Đi hay lùi đều không được.

Phong Khải Trạch lạnh lùng nhìn Hồng Thi Na từ từ đi tới, sau đó anh đưa tay vào trong túi áo, gọi cho Cự Phong.

Lúc này Cự Phong đã chuẩn bị hoàn tất, điện thoại vừa reng liền nhấn

phím nghe. Anh đế điện thoại bên tai nhưng lại không nói gì, im lặng chờ đợi thời cơ.

Không ai biết Phong Khải Trạch đang bấm điện thoại, tất cả đều chỉ tập trung nhìn Hồng Thi Na, nhìn bộ vay cưới đính kim cương quý giá của cô.

Lâm Thu Nhu không hề hâm mộ, chỉ có tức giận. Hơn nữa, càng lúc càng tức, bà sắp không thể kiềm chế được nữa.

Hà quản lý vỗ nhẹ vai bà, nháy mắt ra hiệu khuyên bà bình tĩnh, đừng hành động theo cảm tính.

Vì đại cục bà chỉ có thể cắn răng nghiến lợi chịu đựng nhìn đám cưới đang tiến hành.

Hồng Thiên Phương dắt tay Hồng Thi Na, đi tới trước mặt Phong Khải Trạch, vẻ mặt càng cứng ngắc hơn, thậm chí còn có chút lo lắng và sợ hãi..

Tuy vậy, ông vẫn đè né xuồng, trầm giọng: "Khải Trạch, bắt đầu từ hôm nay, hạnh phúc của con gái bảo bối cha, cha giao cho con."

Phong Khải Trạch đứng yên, miệng cười ché giẽ, không đưa tay cầm tay cô đâu mà khoanh tay lại, nhíu mày hỏi: "Hạnh phúc con gái của ông có quan hệ gì đến tôi, tại sao lại bắt tôi phải phụ trách?"

Anh vừa dứt lời, mọi người phía dưới liền xôn xao. Họ rất kinh ngạc, khó hiểu, nhưng không ai dám lên tiếng.

Lâm Thu Nhu rất giật mình, đứng lên, mở to hai mắt nhìn Phong Khải Trạch. Chuyện chuyển biến quá nhanh, bà không thể hiểu được cái gì đang xảy ra.

Rõ ràng đang cử hành hôn lễ, sao chú rể lại nói thế?

Hà quản lý cũng rất kinh ngạc, đứng bật dậy để nhìn kĩ.

". . . ." Hồng Thiên Phương đứng ngây tại chỗ, ông không biết nên nói gì.

Hồng Thi Na bối rối, bàn tay nắm chặt tay cầm bó hoa. Cô lo lắng nhưng không thể mở miệng nói gì, chỉ sợ nói sai đầy mọi chuyện càng lúc càng hỏng bét. Chớp mắt cầu khẩn Phong Khải Trạch, mong rằng anh sẽ không

vứt bỏ cô ở trong hôn lễ.

Nếu như bị vứt bỏ ở trong hôn lễ, tất cả mọi người trên thế giới này sẽ biết cô là người đàn bà bị chồng bỏ. Nếu vậy, sau này sao cô dám ra đường gặp người khác?

Phong Khải Trạch không nhìn ánh mắt cầu khẩn của Hồng Thi Na, anh cười khinh bỉ. Sau đó tháo bông hoa cài trên áo ra, ném xuống đất, còn giẫm một cái, nói: "Muốn tôi cưới cô, có chết cũng không."

"Khải Trạch, anh. . . ." Hồng Thi Na nhìn bông hoa bị giẫm nát tươi ra. Cô vừa tức vừa đau, hốc mắt đỏ lên.

Nhưng cô vẫn cố đè nén, không bật khóc, bởi vì nếu khóc thì buổi hôn lễ này sẽ tan tành.

Phong Gia Vinh cũng đoán được Phong Khải Trạch sẽ làm thế, ông đến nói bên tai anh, đe dọa: "Nếu như con không ngoan ngoãn thành hôn với Hồng Thi Na, cha sẽ khiến Tạ Thiên Ngưng phải chịu đau khổ."

"Vậy ư?" Phong Khải Trạch thoái mái hỏi lại, anh không hề lo sợ với lời đe dọa này.

Cụ Phong có thể cầm điện thoại gọi cho anh lại thông báo tình hình, chứng tỏ sẽ không có chuyện gì xảy ra. Anh tin tưởng Cụ Phong dư khả năng làm điều đó.

"Con cho rằng cha sẽ dễ dàng thả Tạ Thiên Ngưng sao? Cha cho con biết, cha vẫn phải người âm thầm theo dõi, chỉ cần cha nói một câu, lập tức sẽ có người đối phó nó. Tốt nhất con nên ngoan ngoãn tiếp tục tiến hành hôn lễ, nếu không người đàn bà kia sẽ chịu đau khổ rất lớn."

"Vậy ông thử xem đi."

"Sao vậy, con không quan tâm đến sống chết của người đàn bà con yêu rồi sao?"

"Đương nhiên là tôi quan tâm, nhưng giờ tôi chắc chắn, ông tuyệt đối không thể đả động được cô ấy."

Phong Gia Vinh có chút lúng túng khi thấy Phong Khải Trạch tự tin như vậy. Ông phất tay ra hiệu cho Đường Phi, bảo anh đi xác định lại.

Đường Phi nhận lệnh lập tức gọi cho người bên kia hỏi thăm tình hình. Nghe bên kia nói xong, mặt anh trầm xuống, cúp điện thoại rồi bước tới, nhỏ giọng: "Phong tiên sinh, đã mất dấu."

"Cái gì, mất dấu? Các cậu làm ăn kiểu gì vậy, thế cũng để mất dấu? Không phải trên người con bé có thiết bị GPS sao, lập tức truy tìm." Phong Gia Vinh nghe tin tức, tâm trạng vốn bình ổn đã bắt đầu rối loạn. Liếc mắt thấy Phong Khải Trạch đang cười ngạo nghẽ, khiến ông càng thêm sốt ruột.

Trực giác báo cho ông biết, sự việc sắp không đi theo như ý ông dự liệu.

"Phong tiên sinh, Tạ Thiên Ngưng đã thay quần áo khác, hơn nữa lại vứt toàn bộ vào thùng rác. Bây giờ chúng tôi không thể truy tìm tung tích cô ta."

"Đồ ăn hại."

Phong Gia Vinh giận dữ quát lên, mọi người trong sảnh sợ giật nảy mình. Ngay cả Hồng Thiên Phương và Hồng Thi Na cũng không ngoại lệ.

Nhưng trừ một người, đó chính là Phong Khải Trạch. Anh lấy mắt kính trong túi áo, đeo lên. Chỉ thêm một cặp kính mát, cũng thể hiện khí chất uy nghiêm của bậc thượng lưu giàu có, khí thế của người chiến thắng.

Giờ đã đến lúc anh phản kích, anh muốn cho Phong lão đau biết, anh không phải là người dễ chọc đâm.

Đường Phi làm việc thất bại nên không dám nói gì, cúi đầu lo lắng.

Anh dự tính giả bộ thả Tạ Thiên Ngưng ra, sau đó phái người âm thầm đi theo. Nếu như buổi hôn lễ có bất trắc gì, họ sẽ lập tức nhào tới bắt cô ta về.

Nhưng không thể ngờ được, cô ta sao thông minh đến thế. Không những thay quần áo khác, còn có thể thoát khỏi đám người theo đuôi phía sau. Quả thật khiến người ta ngạc nhiên. (Lục: Anh nhầm to !)

Phong Gia Vinh điều chỉnh lửa giận trong lòng, ông không nói nhỏ nữa mà lớn tiếng đe doạ Phong Khải Trạch trước mặt mọi người, "Hôm nay nếu con không ngoan ngoãn tiếp tục tiến hành hôn lễ thì đừng mơ tưởng có thể an ổn rời khỏi đây. Cho dù chặt đứt hai chân của con, cha cũng không tiếc."

Mọi người nghe thế liền hiểu ra đây không phải là cuộc hôn nhân tình nguyện mà là ép buộc.

Lâm Thư Nhu thở phào nhẹ nhõm, hoá ra Phong Khải Trạch không có phản bội con gái của bà. Bà vừa vui lại vừa lo.

Nhưng nếu cậu trai đó chống đối với Phong Gia Vinh thì không có chỗ tốt, thậm chí cả đời cũng bị phá huỷ.

Phong Khải Trạch cười khinh bỉ, khiêu khích: "Ông muốn lấy thì tự đi mà lấy, tôi không muốn lấy. Nếu ông muốn hai nhà Phong Hồng kết thân đến vậy, vậy ông tự kết hôn với cô ta đi, tôi sẽ không cản trở hai người đâu."

"Phong Khải Trạch, đừng tưởng rằng con là con trai của ta thì ta không làm gì con. Con có tin ngay bây giờ ta sẽ gọi người tới chặt đứt hai chân của con hay không?"

"Đương nhiên tôi tin, loại người chỉ biết đến danh lợi như ông thì chuyện gì không dám làm. Tôi có lý do gì mà không tin được. Nhưng ông có chấn chấn ông có thể chặt đứt chân của tôi không?"

"Ta sẽ không chặt đứt chân của con, nhưng ta sẽ chặt chân của Tạ Thiên Ngưng. Cô ta sẽ phải sống đau khổ cả đời, mà người gây ra chúng đó chính là con."

"Cái gì?" Lâm Thư Nhu chấn động, thiếu chút nữa mất trọng tâm mà ngã xuống. Cũng may Hà quản lý kịp thời đưa tay giữ lại bà, nên bà mới không ngã xuống.

"Thư Nhu, bình tĩnh, chuyện sẽ không nghiêm trọng đến thế đâu. Xem tiếp đi, mình tin Phong Khải Trạch không phải một người đơn giản."

"Ừ."

Phong Khải Trạch đầy gợn kính đeo mắt lên, nói lại, "Nếu ông dám động dù chỉ một cọng lông của cô ấy, tôi sẽ bắt Phong thị đế quốc và Hồng Thi Na trả lại gấp mười lần. Đừng nghi ngờ khả năng của tôi, tôi nói được là làm được."

Hồng Thừa Chí đứng bên cạnh lắng nghe. Ban đầu anh có thể nén giận, im lặng không nói gì. Nhưng bây giờ, anh không chịu đựng nổi, bước ra quát

tháo, "Phong Khải Trạch, xích mích giữa cha con hai người có liên quan gì đến em gái tôi mà lại đổ hết lên đầu con bé?"

"Đáng đời cô ta, đây là kết quả sự vô sỉ và hèn hạ của cô ta."

"."

Đáp án của Phong Khải Trạch, khiến Hồng Thi Na hoảng hốt. Tay run run, bó hoa bị thả lỏng rơi xuống đất.

Không ngờ hôn lễ của cô, lại thành ra thế này.

Cứ tưởng rằng chỉ cần bước vào lễ đường, thì tất cả mọi chuyện đều sẽ bắt đầu tốt đẹp. Nhưng nào ngờ, đây là cơn ác mộng bắt đầu.

Là do cô quá nóng vội, cô không nên vào lễ đường lúc này, không nên.

-----oOo-----

Chương 174: Đã đến lúc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: Mia

Lời nói gay gắt đối nhau chan chát khiến hôn lễ vốn đang căng thẳng càng thêm căng thẳng hơn. Cảm giác như dây cung sắp đứt lìa, chỉ cần có người hơi khảy nhẹ một chút, liền lập tức đứt lìa.

Tình hình đã quá căng thẳng, lại không ai chịu nói nửa câu, chỉ muốn tự hai nhà Phong Hồng đi giải quyết

Phong Khải Trạch phi báng Hồng Thi Na ngay trước đống đảo mọi người như thế. Khiến người nhà họ Hồng cảm thấy mất hết sĩ diện, họ không quan tâm quá nhiều, trực tiếp đòi lại công bằng.

Hồng Thiên Phương không thèm tranh cãi với Phong Khải Trạch, dứt khoát hỏi Phong Gia Vinh, "Phong Gia Vinh, chuyện ngày hôm nay, ông nên cho ý kiến đi, nếu không chúng ta khó có thể tiếp tục được."

Phong Gia Vinh không quan tâm câu hỏi của Hồng Thiên Phương, cũng không sợ ông ta. Nhưng ông lại rất khó chịu trước hành động của Phong Khải Trạch, để cứu vãn lại cục diện, không thể không độc ác, "Phong Khải Trạch, hôm nay nhất định con phải kết hôn với Thi Na. Nếu không đừng mong rời khỏi đây. Cho dù cha phải chặt đứt hai chân của con, cha cũng không để cho con rời đây nửa bước. Con vẫn cố gắng kháng cự nữa, không chỉ chân con, mà ngay cả chân của Thiên Ngưng cha cũng chặt.."

"Loại đàn bà ghê tởm, ai cưới à mới là xui xéo, có ném cho tôi cũng không cần. Hôm nay tôi tuyệt đối sẽ không cưới cô ta, ông nên chấm dứt tư tưởng đó đi. Dù sao hiện giờ đã có sẵn hôn lễ, nếu bắt cứ ai đồng ý ra mặt cưới cô ta, vậy bước ra đây, tôi sẽ thành toàn cho anh ta. Về phần chân của tôi, sợ là ông không có năng lực chặt nó huống chi là chặt chân người yêu của tôi." Phong Khải Trạch quét mắt nhìn toàn bộ người ở đây, thốt ra lời nói đậm đà độc địa, toàn những câu nhức xương.

Hồng Thi Na vốn đang nhẫn nhịn, cô cứ nghĩ nhịn một chút thì còn có thể thay đổi tất cả. Nhưng bây giờ, cô chịu hết nổi, nóng giận quá mức, cô vung tay tính giáng vào mặt anh một cái tát, "Phong Khải Trạch, đồ khốn khiếp."

Phong Khải Trạch cũng không muốn chịu chút thua thiệt nhỏ này, bắt lại tay cô, gắp tay thắt chặt cổ tay của cô, lạnh lùng trừng cô: "Hồng Thi Na, hôm nay tôi sẽ không chịu thêm bất kì thua thiệt nhỏ nào. Vậy nên cô đừng mơ tưởng có thể tát được tôi, hừ."

"Anh thật quá đáng."

"Là cô vô liêm sỉ, không biết xấu hổ. Đối phó với loại người không biết liêm sỉ phải mạnh mẽ dứt khoát, không thể quá nhân nhượng cho bọn chúng thể diện. Nếu không bọn chúng ngày càng phách lối. Hồng Thi Na, chuyện hôm nay xảy ra, là do tự cô chuốc lấy, gieo gió thì gặt bão không thể trách ai được. Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không cưới cô, liền nhất định sẽ không cưới cô. Mặc kệ sau lưng cô có ai chồng, đều không thể thay đổi quyết định của tôi, hừ." Phong Khải Trạch hất tay Hồng Thi Na ra, không muốn đụng chạm vào tay của cô nữa.

"A...." Hồng Thi Na bị hất ra, không giữ được thăng bằng, chân bước về sau hai bước, giẫm phải vạt áo, ngã xuống đất.

"Thi Na, em không sao chứ?" Hồng Thừa Chí vội đỡ cô dậy, sau đó mắng

to, "Phong Khải Trạch, mày không phải là đàn ông, sao dám hành hung con gái yêu đuối như vậy?"

"Hồng Thùa Chí, anh không có tư cách nói những lời này. Nếu như tôi không phải là đàn ông, vậy ngay cả anh càng không đáng. Anh đã làm chuyện gì, trong lòng anh tự rõ, có cần tôi nói ra ọi người biết tại đây không, ọi người rõ anh là thứ bồ đi?"

"Mày..."

Hồng Thùa Chí không phục, còn muốn tranh đến cùng, nhưng Phong Khải Trạch không cho anh cơ hội, đè ép khí thế của anh xuống, "Anh nghe cho rõ, đừng cho là đạo giàn đây tôi không nói tới liền chứng tỏ tôi không truy cứu chuyện đó, nhà họ Hồng các người chuẩn bị chịu trả giá đi."

"Mày chẳng qua chỉ là ý vào thế lực của Phong thị đế quốc ở ngoài mà dương oai diễu võ, nếu không có Phong thị đế quốc làm hậu thuẫn, tao xem mày còn phách lối thế nào. Phong Khải Trạch, hôm nay nhất định mày phải lấy em gái tao, chỉ sợ sau này ngay cả ăn cơm cũng thành vấn đề, còn nói cái gì muốn chúng tôi phải chịu trả giá thật lớn, đúng là nực cười."

Hồng Thùa Chí không tin những lời cảnh cáo của Phong Khải Trạch, khí thế chẳng những không giảm, mà còn lớn lối hơn.

Phong Gia Vinh có chút bất mãn với chuyện này, lông mày chau chặt, nhưng ông cũng không có ý định giúp Phong Khải Trạch. Nếu như giúp anh, vậy hai nhà Phong Hồng không thể kết thân được rồi.

Hồng Thiên Phương tinh tế nhận thấy Phong Gia Vinh không có ý định can thiệp, vì thế không nhún nhường Phong Khải Trạch nữa. Ông anh giọng, ra lệnh anh, "Phong Khải Trạch, nếu như hôm nay cậu không xin lỗi con gái tôi, đừng mong có thể rời khỏi chỗ này."

"Con gái ông nửa đêm đến nhà tôi la lối om sòm, còn tự tình là bà chủ. Tôi không có kiện cô ta tội tự tiện xâm phạm chỗ ở là tốt lắm rồi, ông còn muốn tôi xin lỗi cô ta ư? Nực cười! Có cần tôi gọi người làm trong nhà tới kể lại khi đó lúc Hồng Thi Na la lối om sòm như thế nào không, có muốn tôi phơi bày bộ mặt thật sự của cô ta trước đông đảo các vị quan khách ở đây không?" Phong Khải Trạch không chịu bất kể loại uy hiếp gì, đối phương càng không chịu thoả hiệp, anh liền kéo chuyện to ra.

Hồng Thi Na nhớ tới việc ấy, lúng túng cúi đầu, trong lòng rối rắm cực kỳ, không biết nên làm gì mới phải.

"Em gái tao là vợ chưa cưới của mày, đến nhà của mày là chuyện hiển nhiên, sao lại gọi là xâm phạm chõ ở?"

Hơn nữa, con bé đương nhiên là bà chủ. Dù mày không muốn cưới cũng phải cưới nó.." Hồng Thùa Chí thấy Phong Gia Vinh không mở miệng bênh vực Phong Khải Trạch như trước kia, cho nên anh càng thêm phách lối.

Hồng Thiên Phương kéo Hồng Thùa Chí trở về, ngăn anh nói thêm.

Mặc dù Phong Gia Vinh không có mở miệng, nhưng nếu như bọn họ nói quá nhiều, sẽ gây bất lợi cho họ.

Hồng Thùa Chí hiểu, không nói nữa, nhưng vẫn nhìn khiêu khích Phong Khải Trạch.

Phong Khải Trạch khinh thường, nhìn ba người nhà họ Hồng kia một chút, sau đó quay đầu lại, nhìn người kia, lạnh lùng hỏi, "Ông còn muốn nói gì ư, nếu như không có gì, vậy tôi đi đây."

Phong Gia Vinh nhìn thẳng mặt anh, ánh mắt tràn đầy tức giận, cảnh cáo: "Hôm nay nếu con không cưới Thi Na thì đừng mơ tưởng rời đi."

"Phong Gia Vinh, xem ra ông đúng là già rồi, não chậm tiêu thật, ông nhìn ra vấn đề nghiêm trọng ra sao ư? Được thôi, tôi sẽ nói rõ cho ông hiểu. Hôm nay, nếu tôi nghe theo lời ông cưới Hồng Thi Na, ông nghĩ tôi sẽ để cô ta sống vui vẻ sao? Cảm giác bị vứt bỏ rất thú vị, Hồng đại tiểu thư chưa từng cảm nhận nhỉ, vậy có phải rất muốn ném thử đúng không? Đằng sau cuộc hôn nhân thương mại này chính lợi ích kinh tế của Phong thị đế quốc và tập đoàn Hồng thị. Ông muốn dùng mối quan hệ thông gia để kiềm chế tập đoàn Hồng thị. Tương tự, tập đoàn Hồng thị cũng có suy nghĩ như vậy, họ muốn kiềm chế Phong thị để quốc. Ông cho rằng cuộc hôn nhân này có lợi không hại sao? Ông làm rồi, dã tâm của Hồng Thiên Phương rất lớn, ông ta vẫn luôn nghĩ đến chuyện làm sao để thâu tóm Phong thị đế quốc. Ông có dám bảo đảm sau này dù bất cứ lĩnh vực nào cũng vẫn thắng được ông ta không? Nếu như không thắng được, sẽ trở thành kẻ thua cuộc, hơn nữa còn mất trắng tay."

Câu nói của Phong Khải Trạch khiến Hồng Thiên Phương sợ run người, mặt xanh như tàu lá, hấp tấp giải thích, "Gia Vinh, anh đừng nghe nó nói bậy. Tôi...tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng có suy nghĩ này."

"."

Phong Gia Vinh không đáp lại, chỉ dùng ánh mắt hoài nghi nhìn từng người một, không tin bất cứ ai.

Từ đâu đến cuối ông chỉ tin bản thân mình.

Hồng Thừa Chí cũng lo lắng, chỉ sợ chuyện này sẽ gây bất lợi với tập đoàn Hồng thị, vì vậy quay sang mắng to, "Phong Khải Trạch, mày đang nói vớ vẫn gì thế?."

"Tôi không có nói vớ vẫn, cha con hai người tự rõ trong lòng. Đằng sau cuộc hôn nhân này là cái gì, hai người quá hiểu rõ. Tôi không muốn trở thành con cờ để các người tranh giành lợi ích, càng không để cho bất cứ ai phá hoại hạnh phúc của tôi. Cho nên, hôm nay tôi sẽ không thể nào cưới Hồng thị, cũng không muốn cưới cô ta. Cho nên tôi không cưới cô ta, không hối hận bởi vì đây là cuộc hôn nhân thương mại, mà còn vì tôi rất ghét cô ta, cực kỳ ghét cô ta. Nhìn cô ta là tôi không thể ăn không ngon, nuốt không trôi, mất hết vị giác." Phong Khải Trạch nói xong rất sung sướng, nhất là thấy tất cả người nhà họ Hồng đều xanh mặt. Anh thấy thoải mái hơn, ước gì nói nhiều một chút, để bọn họ lo lắng đến độ hồn vía cũng thoát ra.

Chẳng qua chỉ nói mấy câu đã khiến họ sợ đến vậy, nếu anh mà cho họ thấy một số dẫn chứng thực tế, chẳng phải càng khiến họ thảm hại hơn sao?

"Mày..."

"Phong Khải Trạch, đồ khốn khiếp" Hồng Thừa Chí giận dữ, vung tay đánh một quyền sang.

Phong Khải Trạch nhanh nhẹn hơn, nghiêng người tránh được một quyền. Sau đó vung tay đập trả anh lại một quyền, đấm mạnh vào bụng của anh, sau đó giơ chân đá anh ngã lăn xuống đất.

"A!" Hồng Thừa Chí bị đá xuống, ngã lăn trên đất, không bò dậy nổi.

"Thùa Chí."

"Anh trai"

Hồng Thiên Phương và Hồng Thi Na vội vàng tới đỡ anh dậy, bị người ta vừa đánh vừa mắng, họ đều rất tức tối, nhưng bây giờ không thể làm gì, chỉ đành trông đợi phản ứng của Phong Gia Vinh.

Phong Gia Vinh cũng rất giận, phất tay gọi mười người đàn ông mặc đồ âu đen tới.

Mười người lập tức đi lên, bao vây Phong Khải Trạch, cơ hồ sắp động thủ đánh.

Đường Phi cảm thấy tình thế có chút nghiêm trọng, không muốn Phong Khải Trạch bị đánh, vì vậy anh ra cầu tình, "Phong tiên sinh, chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách cậu chủ, thật sự là có một số người rất quá đáng."

"Đường Phi, cậu câm miệng cho tôi. Cậu còn dám nói thêm một câu, ngay cả cậu tôi cũng xử luôn."

". . . ." Lời cảnh cáo đáng sợ, Đường Phi không dám nhiều lời, đành lùi ra sau.

Phong Khải Trạch thoái mái nhún nhún vai, cười cười, khiêu khích: "Phong Gia Vinh, ông nhất định phải làm thế sao?"

"Cha cho con cơ hội nhận lỗi cuối cùng, chỉ cần con đồng ý nhận sai, tiếp tục cử hành hôn lễ với Thi Na. Cha sẽ bỏ qua tất cả mọi chuyện."

"Vậy tôi cũng sẽ cho ông một cơ hội cuối cùng, chỉ cần ông hủy hôn lễ này, không can tiếp bất cứ chuyện gì của tôi nữa, tôi cũng sẽ bỏ qua tất cả mọi chuyện."

"Ăn nói thật lớn, cha muốn xem con có bao nhiêu khả năng, để cha dạy dỗ con một chút."

Phong Gia Vinh không quan tâm đến tình cha con, ra lệnh đánh người.

Phong Khải Trạch cũng không cho ông một chút thể diện, nhìn điện thoại trong túi, mở miệng nói: "Đã đến lúc."

Đã đến lúc —— câu nói này thật khó hiểu.

Phong Gia Vinh cũng khó hiểu, nghi ngờ hỏi: "Con đang làm cái gì?"

Mới vừa hỏi xong, trên màn ảnh tivi đang phát ảnh cưới, lập tức xuất hiện bảng thống kê cổ phần của Phong thi đế quốc. Từ trên cao nhìn xuống, đọc theo số thứ tự, đứng vị trí thứ nhất là liên minh Hắc Phong, 55% cổ phần Phong thi đế quốc, là cổ đông lớn nhất của Phong thi đế quốc.

Bảng thống kê cổ phần này đã nói rõ liên minh Hắc Phong có thể quyết định tất cả mọi chuyện của Phong thi đế quốc, quyền lực đã hơn hẳn Phong Gia Vinh.

-----oOo-----

Chương 175: Huỷ bỏ hôn lễ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa đưa giá phân chia cổ phần ra, Phong Gia Vinh sợ đến mức cực người kích động, cả khuôn mặt đều tái mét, run run lui về phía sau một bước. Mở to hai mắt nhìn màn hình, quả thực không thể tin những gì đã thấy, tim không ngừng đập loạn, cả người đều phát run lên.

Ông luôn biết tồn tại của Hắc Phong Liên Minh, cũng biết nó đang uy hiếp đến quyền lợi vốn có của ông, nhưng ông không ngờ tới, ngày này sẽ đến nhanh thế. Hiện giờ Hắc Phong Liên Minh đã mua hơn phân nửa cổ phần của Phong Thị đế quốc, hoàn toàn có thể bát bô ý kiến ông đưa ra.

Tại sao Hắc Phong Liên Minh lại công bố số cổ phiếu đang nắm vào lúc này chứ?

Phong Gia Vinh càng nghĩ càng thấy chuyện này không ổn, ánh mắt nghi ngờ đảo về phía Phong Khải Trạch, hạ giọng hỏi: "Chuyện này là sao?"

Phong Khải Trạch gõ kính mác xuống, lộ ra ánh mắt gian tà, cả người đều toát vẻ kí bí, làm người ta không nắm rõ tâm tư, còn có một loại khí thế bức người đáng sợ, "Cũng chẳng có gì ghê gớm, chỉ là công bố phần cổ phần của Phong Thị đế quốc mà thôi, cần gì khẩn trương vậy?"

“Là mày đem thông tin công bố ra ngoài có đúng không?”

“Đúng thì sao, không thì thế nào?”

“Phong Khải Trạch___” Phong Gia Vinh tức giận đến nỗi trận lôi đình, hận không thể giết chết người.

Nhưng trước mắt ông không thể làm gì, nếu tiếp tục đấu, không biết đứa con trai này của ông sẽ ra chiêu gì đối phó ông? Xem ra trước mắt phải giải quyết Hắc Phong Liên Minh, mới giải quyết ổn thỏa chuyện thông gia của Phong Hồng, rồi giải quyết luôn tên Hồng Thiên Phương lòng người dạ thú kia.

“Còn gì không? Nếu không có, tôi đi đây.” Không thèm để ý việc Phong Gia Vinh tức giận, Phong Khải Trạch chỉ muốn làm chuyện mình muốn làm.

Đối Phương đã không quan tâm đến cảm nghĩ của anh, anh cần gì phải để ý đến cảm thụ của người khác?

“Nếu mày cứ đi như vậy, từ này về sao đừng mơ lấy một cát bạc của nhà Phong Gia, bất luận mày đi đến nơi nào cũng không sống yên ổn, tao nói được là làm được.”

“Lão già kia, ông không phải đã phong tỏa tài khoản ngân hàng của tôi rồi sao, cũng đã phong tỏa mọi hành động của tôi, giờ lại muốn dùng những thứ này ra uy hiếp, ông không có cái gì mới nữa hay sao lão già hồ đồ?”

“Mày___” Phong Gia Vinh bị nói đến á khẩu, không còn lời nào để phản bác, giờ không thể sử dụng bạo lực đánh người, còn lời đe dọa lại vô tác dụng.

Xem ra lão đã coi thường thằng con này rồi.

“Tôi nói rồi, không ai có thể ép buộc tôi làm những chuyện mà tôi không thích làm, cả ông cũng thế. Tôi nói không cưới Hồng Thi Na là không cưới, ông đừng nên đụng vào người phụ nữ của tôi, ở trong lòng tôi cô ấy còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì ở trên đời này. Còn ông ư, tôi chả xem ra gì cả, cho nên ông hãy biết thức thời, đừng cầm lệnh bài bố tôi ra để uy hiếp tôi, bằng không ông sẽ trả cái giá còn đắt hơn cả chuyện hôm nay nữa, đừng bao giờ hoài nghi lời nói của tôi, tôi nói được là làm được.”

Phong Khải Trạch dùng ngón tay chỉ về phía Phong Gia Vinh, lạnh lùng nói ra một câu, sau đó đeo măc kính râm, rồi xoay người đi.

Hồng Thi Na tức giận chạy đến trước mặt, ngăn cản anh, quát lớn ra lệnh: "Không cho đi, hôm nay anh phải cưới với em."

"... ..."

Nghe những lời này, mọi người trong hội trường cảm thấy hành động này của Hồng Thi Na rất ngu xuẩn, mọi người đều thấy rõ Phong Gia Vinh còn không có cách đối phó Phong Khải Trạch, huống chi là cô.

Vừa công bố cổ phần của Phong Thị đế quốc, mọi người đều cũng đã biết, Hắc Phong Liên Minh mới là người có quyền quyết định, còn Phong Gia Vinh chỉ có thể đứng sau, nghe chỉ thị của Hắc Phong Liên Minh.

Không biết người đứng phía sau Hắc Phong Liên Minh là ai, có thế lực thế nào mà lại mua được 55% cổ phần của Phong Thị đế quốc.

Phong Khải Trạch hiện giờ đang đeo kính đen, không ai biết rằng sau mắt kính là ánh mắt thế nào, chỉ thấy anh cười quỷ dị, "Hồng Thi Na, cô lấy quyền gì để ra lệnh cho tôi?"

"Em mặc kệ, tóm lại hôm nay anh phải kết hôn với em, em không anh đi đâu." Hồng Thi Na có hơi mất lý trí rồi, căm bản mặc kệ chuyện gì xảy ra, chỉ muốn đạt được mục đích.

Hiện tại cô phải gả cho Phong Khải Trạch, làm đại thiếu phu nhân cho Phong Gia, làm nữ chủ nhân của gia tộc này.

"Vì sao tôi phải kết hôn với cô chứ?"

"Em, việc này —— anh cưới em, tiền đồ sẽ rất sáng lạng, vừa có thể trở thành người thừa kế của Phong Thị đế quốc và tập đoàn Hồng Thị, có cái gì không tốt chứ?"

Những lời của Hồng Thi Na đã chọc giận đến Hồng Thiên Phương cùng Hồng Thùa Chí, nhất là Hồng Thùa Chí, liền quát lớn vào mặt cô, "Thi Na, em nói bậy gì đó hả?"

Nếu Phong Khải Trạch kế thừa tập đoàn Hồng Thị, vậy hắn kế thừa cái gì?

Hồng Thiên phuơng cũng rất tức giận, "Thi Na, buổi hôn lễ hôm nay bị hủy bỏ, con đừng nói hưu nói vượn nữa."

"Ba, anh trai, xin đừng để buổi hôn lễ này bị hủy có được không, mọi người hãy giúp con đi, xin hãy giúp con, con thật sự muốn gả cho Khải Trạch, mọi người làm ơn giúp con đi." Hồng Thi Na cuống quít cầu xin, nói gì cũng không chịu để buổi hôn lễ kết thúc như vậy.

Nếu kết thúc như vậy, thì sau này, làm sao cô còn mặt mũi đi ra ngoài gặp người khác? Nếu muốn bắt Phong Khải Trạch tiến vào lễ đường thêm một lần nữa, chỉ sợ khó càng thêm khó.

Cho nên bất kể thế nào, cô không thể từ bỏ, tuyệt đối không thể.

"Từ giờ trở đi, ba không cho con lấy Phong Khải Trạch, tuyệt đối không cho." Hồng Thiên Phuơng đã quyết định sẽ không kết thông gia với Phong Gia nữa, cho nên mặc kệ hồng thi Na cầu xin thế nào, đều sẽ không thay đổi quyết định.

Hiện thời nói đã nói đến đây cái phân thượng, nếu lại tiến hành lễ cưới, e sẽ có nhiều lời đồn đãi hơn. Vả lại theo như lời Phong Khải Trạch đã nói, đương nhiên Phong Gia Vinh không chỉ hoài nghi mà còn cảnh giác bọn họ, lễ cưới này tổ chức nữa để làm gì.

Hồng Thùa Chí cũng không đồng ý đám cưới này, "Thi Na, em nghĩ kỹ lại đi, có nhiều chàng trai còn ưu tú hơn Phong Khải Trạch, em cần gì phải liều mạng chọn lấy nó chứ? Mà hai nhà Phong Hồng đã không thể làm thông gia nữa rồi, em hãy chấp nhận hiện thực đi."

"Không, em không muốn, em không muốn từ bỏ như thế này. Khai Trạch, anh cưới em có được không, đừng đối xử với em như vậy, em thật sự thật sự yêu anh." Hồng Thi Na có chút điên cuồng, cứ giữ chặt tay Phong Khải Trạch, cầu xin cô.

Phong Khải Trạch rất chán ghét, dùng sức hất ra, lanh lùng cảnh cáo: "Cô hắn tôi đã cấm, khi tôi không cho phép, đừng có chạm vào ta."

Hồng Thi Na bị hất ra, nhưng vẫn không chịu buông tay, đang muốn nắm lấy tay anh một lần nữa, nhưng khi nghe lời cảnh, sợ tới mức không dám nhìn mặt anh, chỉ chậm rãi rút tay về, khóc lóc cầu xin nói: "Khai Trạch, anh chỉ cần chịu cưới em, anh muốn em làm gì em cũng đồng ý, xin anh

đừng bỏ em, có được không?"

"Mặc kệ cô có làm gì, dù có tự sát, tôi cũng không cần cô. Từ đầu đến cuối đều do cô đơn phương tự nguyện, lại còn tìm đủ mọi cách để đòi gả cho tôi, nên kết cục hôm nay đều do cô gây ra, không thể trách ai cả."

"Không, không phải như thế, em tin thời gian có thể thay đổi hết thảy, chỉ cần có thời gian thì sau này anh nhất định sẽ chấp nhận em thôi."

"Vậy cô cứ chờ cho đến chết đi, để xem kiếp sau tôi có yêu cô không."

"Không cần, em không cần chờ đến chết, em chỉ muốn đời này hãy cùng em kết hôn, em muốn ——" Hồng Thi Na càng ngày càng điên cuồng, không thèm để ý gì đến hình tượng.

Hồng Thiên Phương cùng Hồng Thùa Chí giữ chặt lấy cô, bất đắc dĩ khuyên: "Thi Na, đừng như vậy, chúng ta không cần Phong Khải Trạch, có được không?"

"Thi Na, đừng làm chuyện hò đồ nữa, rốt cuộc Phong Khải Trạch có cái gì hay, đáng để em làm như vậy chứ?"

"."

Phong Gia Vinh đã vô lực xen vào chuyện này, lại càng không muốn nghĩ đến chuyện hôn lễ này nữa, dù sao vẫn còn có chuyện quan trọng hơn cần làm. Nhưng khi nhìn thấy Hồng Thi Na điên cuồng như vậy, lại càng không muốn tiếp tục tiến hành buổi hôn lễ này, nghiến răng hạ lệnh nói, "Tôi tuyên bố, hôn lễ này bị hủy."

Nói xong, trùng mắt liếc nhìn Phong Khải Trạch, nỗi giận đùng đùng đi về phía trước.

Đường Phi lập tức đuổi theo, khi đi đến bên cạnh Phong Khải Trạch, hắn khẽ cười, chỉ tiếc đối phương không thèm để ý đến hắn.

"Không thể hủy hôn lễ, không thể." Hồng Thi Na tiến lên, chạy đến trước mặt Phong Gia Vinh, cực lực cầu xin ông, "Chú Phong, con van xin người đừng hủy hôn lễ này có được không, ta cầu xin ngươi."

"Thi Na, cháu hãy chấp nhận hiện thực đi, hôn lễ này đã bị hủy rồi." Phong Gia Vinh thở dài nói, không muốn nhiều lời, liền đi ngang qua Hồng Thi

Na, tiến thẳng về phía trước.

"Không, không được hủy hôn lễ, không được." Hồng Thi Na muốn đuổi theo, nhưng lại bị Hồng Thiên Phương cùng hồng Thùa Chí kéo lại, không muốn để cô làm xằng bậy.

"Thi Na, em đừng nỗi điên nữa có không được?"

"Phong Khai Trạch đáng giá để con làm như vậy sao?"

"Ba, anh trai, mọi người mau giúp đi mà?" Hồng Thi Na vẫn là không chịu buông tay, khóc lóc cầu xin ba cùng anh trai. Nhưng cầu xin mãi mà họ vẫn không nhúng nhích, lại chạy đến trước mặt Phong Khai Trạch, cầu xin lấy anh, "Khai Trạch, chúng ta hãy tiếp tục cử hành hôn lễ có được không?"

"Bệnh thần kinh." Phong Khai Trạch lạnh lùng ném ra một câu, không để ý tới vẻ mặt điên loạn của Hồng Thi Na, trực tiếp bỏ đi.

Ngay từ đầu đã biết rõ hôn lễ này sẽ không thành, vậy mà còn mơ mộng ảo tưởng, cô gái này quả thực muốn gả cho anh đến phát điên rồi. Gặp mặt đã rất ít, chứ đừng nói đến cái gì là tình cảm, vậy mà hắn cứ đòi sống đòi chết phải gả cho anh, đúng là có bệnh.

"Khai Trạch, Khai Trạch——" Hồng Thi Na đứng đằng sau hô to, hi vọng anh có thể thay đổi chủ ý.

Nhưng bất kể cô gào thét đến thế nào, anh cũng không quay đầu lại, chứ đừng nói đến chuyện thay đổi ý định.

Cô rất hận, hôm nay cô đã mất hết mặt mũi, chỉ vì muốn gả cho người đàn ông này, nhưng anh lại đem tôn nghiêm cô dãm nát dưới lòng bàn chân, đáng ghét.

"Phong Khai Trạch, hôm nay anh dám đối xử với tôi như vậy, nhất định một ngày nào đó tôi sẽ đòi lại gấp bội."

"."

Hồng Thiên Phương cùng Hồng Thùa Chí đều nhìn thấy hận ý trong mắt cô, bất đắc dĩ lắc đầu, không nói lời nào.

Hôn lễ đã kết thúc, các tân khách đều lần lượt rời đi.

Lâm Thư Nhu cố gắng đi theo bên cạnh Hồng Thi Na, nhìn thấy bộ dáng cô tràn đầy thù hận, trong lòng cảm thấy rét lạnh.

Khi phụ nữ có lòng thù hận, sẽ làm ra nhiều chuyện rất đáng sợ, xem ra cuộc sống sau này của Thiên Ngung sẽ không được yên bình rồi.

Trợ lý Hà đi theo bên cạnh Lâm Thư Nhu, biết trong lòng bà đang nghĩ cái gì, liền nhỏ giọng an ủi cô, "Yên tâm đi, Phong Khải Trạch không phải là nhân vật đơn giản, cậu ta sẽ bảo vệ tốt cho Thiên Ngung thôi."

"Hi vọng như thế đi. Tiểu Hà, sau này hãy chú ý nhiều về hành tung của Hồng Thi Na giúp tôi, nếu có chuyện gì xảy ra, còn có cách để mà phòng bị."

"Vâng."

-----oOo-----

Chương 176: Hiện tại sẽ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Phong Khải Trạch rời khỏi hiện trường hôn lễ, nhanh chóng chạy trở về gặp Tạ Thiên Ngung, bất kể người chung quanh dùng ánh mắt gì nhìn anh.

Ngoài cửa, Phong Gia Vinh ngồi ở trên xe, thấy anh lái xe rời đi. Trong mắt tràn đầy oán giận, không cam lòng, liền phân phó cho Đường Phi, "Đường Phi, trong khoảng thời gian này hãy phái người để ý thiếu gia cho ta, nhất cử nhất động của nó ta đều muốn biết."

"Phong tiên sinh, làm như vậy e có ổn không?" Nhỏ giọng cát tiếng nói.

"Không ổn cũng phải làm, hơn nữa phải đi làm như vậy. Hôm nay ta đã lui một bước, không chứng tỏ là ta đã nhận thua, ta tuyệt đối không dễ dàng buông ta cho kẻ dám đối nghịch ta. Trong khoảng thời gian này không cần lo chuyện thiếu gia, người cứ chỉ cần chú ý nhất cử nhất động của nó là được, ta muốn đem món nợ này của nó giải quyết hết trên người của Hắc

Phong Liên Minh, còn có, đem tấm chi phiếu của thiêu gia đi thiêu hủy đi.”

“Phong tiên sinh, dù sao hai người cũng là cha con cần gì phải đi bước đường này chứ? Nếu ông chịu chấp nhận Tạ Thiên Ngưng, thiêu gia nhất định sẽ không đối nghịch với ngài đâu, thậm chí có thể liên kết cùng ngài đối phó với Hắc Phong Liên Minh, đó không phải tốt lắm sao?” Đường Phi thử khuyên ngăn Phong Gia Vinh, muốn ông thay đổi tâm ý.

Chỉ tiếc là vô dụng, Phong Gia Vinh đã quyết tâm muốn làm như vậy, so với thái độ trước kia càng kiên định hơn nhiều. Trong lòng mong muốn được trả thù, “Muốn ta nhận đứa con gái chẳng có bối cảnh cùng gia thế là không thể được, ta tuyệt đối không cho phép đứa con gái bước vào cửa lớn Phong Gia chỉ vì gia sản. Tạm thời cứ để cho cô ta sống yên ổn qua vài ngày, sau này sẽ từ từ đối phó.”

“Phong tiên sinh, theo tôi quan sát, Tạ Thiên Ngưng chẳng phải người như vậy, kỳ thực cô ấy___”

“Đường Phi, nếu cậu dám nói giúp cô ta thêm nửa câu nữa, thì cút cho khuất măc ta.”

“Vâng.”

Đường Phi vẫn còn muốn nói thêm vài câu, nhưng nghe lời cảnh cáo vậy, cũng không dám nói gì thêm nữa, liền im lặng trầm mặc. Nếu hắn là Phong Khải Trạch, tuyệt đối sẽ không chọn đứa con gái chẳng có tiền đồ kia, nhưng tiếc rằng hắn không phải.

Cũng đúng, dù sao hắn và Phong Khải Trạch đã không còn là anh em nhau nữa, vậy nói tốt cho Tạ Thiên Ngưng để làm gì, chuyện của cô ta không có liên quan đến hắn.

Tạ Thiên Ngưng đợi một mình ở trong căn cứ bí mật, ngồi trên ghế sofa ngắn người rất lâu, cô bắt đầu cảm thấy sợ, sợ hôn lễ đã hoàn thành. Nghĩ đến chuyện Phong Khải Trạch đang kết hôn với Hồng Thi Na, trái tim cô không ngừng co rút, muốn ép cô đến chết. Cuối cùng vì trong lòng quá đau đớn, thấy trong tủ thủy tinh có đủ loại rượu, nên đi qua cầm lấy một chai, sau khi mở ra liền trút vào mồm, uống một ngụm lại một ngụm, bất tri bất giác đã uống hết một chai, lại chuyển sang một chai mới.

Uống nhiều như vậy, rất khiến cho người ta dễ dàng bị say.

Đã không còn đứng nổi liền ngồi ở trên mặt đất, vì sao cô không say cho chết đi, vì sao cô cứ nghĩ mãi về chuyện hôn lễ, vì sao cô lại đau lòng, vì sao cô lại đau khổ đến như vậy chứ?.

Đã cố tự nói bản thân đừng suy nghĩ nữa, nhưng vì sao lại không thể?

Càng lẩn tránh càng nghĩ nhiều, cơ hồ làm cô muôn suy đổ.

“Em không vĩ đại như vậy, em không làm được, thật sự không làm được, khỉ con, em thật sự không làm được.” Tạ Thiên Ngưng nhớ đi nhớ lại, cứ hô to mãi, mặc kệ cô nỗ lực đè nén trái tim muôn nỗ tung thành từng mảnh nhỏ, đều là vô dụng, cô thật sự không thể buông tay.

Cô biết nếu buông tay ra, khỉ con sẽ có rất nhiều tiền đồ, sẽ sống được tốt hơn, nhưng cô thật sự không thể.

Là cô rất ích kỷ, vẫn không muôn từ bỏ khỉ nhỏ?

“Ông trời ơi, vì sao ông lại muôn trêu cợt tôi chứ?”

Lần trước vì bị Ôn Thiếu Hoa ruồng bỏ mới mượn rượu giải sầu, liền đã say, bây giờ cô đã uống nhiều như vậy sao lại chưa có say chứ?

Cô muốn say đi, sau khi say sẽ không phải đau khổ, sau khi say sẽ có thể buông tay.

Càng nghĩ đến càng đau lòng, Tạ Thiên Ngưng cứ tiếp tục uống cho say, trút ức vào mồm, mục đích là để mình say đi.

Thật đáng buồn, sao uống mãi vẫn không say, sao càng uống càng làm thêm đau khổ, càng đau khổ hơn nhất là khi nghĩ đến những lời của Đường Phi nói, càng làm cô đau khổ.

Lúc trước cô không có nghĩ gì nhiều, chỉ cứ muôn ở bên cạnh, đặt tất cả niềm tin vào đối phương. Nhưng hiện tại, cô rất bấn loạn, không biết có nên tiếp tục ở bên cạnh anh không, vì bọn họ ở bên nhau sẽ phải gặp rất nhiều rắc rối. Cô không sợ phải gặp những rắc rối đó, nhưng với khỉ con lại là chuyện khác.

Cô không thể ích kỷ, chỉ biết lo nghĩ cho riêng mình mà không nghĩ đến

người khác.

“Tạ Thiên Ngung, mày không thể quá ích kỷ được, không được. Mày hãy đi đi, đi khỏi nơi này, chỉ cần rời khỏi khỉ con là không sao nữa. Chỉ cần mày rời khỏi anh ấy sẽ có tiền đồ sáng lạng, mày phải đi thôi.”

Tạ Thiên Ngung cứ luôn suy nghĩ vẫn vơ, nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ do uống nhiều quá nên thế, có chút mơ hồ, nên ngủ ngơ đứng dậy, ngã trái ngã phải để rời khỏi nơi này.

Nhưng vì uống quá nhiều, làm không phân rõ đâu là đông nam tây bắc, cứ đi thẳng ra cửa chính, không ngờ lại đi vào trong phòng. Bởi vì quá choáng váng, sau khi đi vào trong phòng xong, cả người liền đổ ập trên mặt đất.

Dù vậy cô vẫn cứ đi, cứ ní non là muốn đi, “Tôi muốn rời khỏi đây, tôi muốn đi.”

Bất kể cô làm cách nào cũng không thể đi được, cuối cùng chỉ biết bám trên mép giường, ngồi tựa vào cạnh giường, không còn sức lực, chỉ biết co rụt thân thể lại, ở đó khóc lóc đau khổ, cái gì cũng không màn đến, chỉ biết kéo drap giường ra cọ cọ.

“Khỉ con, em thực không muốn rời đi, có phải giờ anh đã kết hôn cùng với Hồng Thi Na rồi không?”

Nghĩ đến bọn họ thật sự trở thành vợ chồng, tim cô liền tan nát, đau đến không thể thở nổi.

Vì Ôn Thiếu Hoa mà phải mất mười năm, đổi lấy một kết cuộc bi thảm, tưởng rằng cô cùng khỉ con sẽ có một kết cục mĩ mãn, không ngờ vẫn giống như vậy, vẫn là một kết cục đau lòng.

Quả thực đúng là bi kịch, chuyện gì của cô cũng đều là bi kịch.

Phong Khải Trạch dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến căn cứ bí mật, trên đường phát hiện có người theo dõi. Sau đó liền nghĩ biện pháp cắt đuôi đám người kia, xe không ngừng chạy đảo khắp nơi, nên mất rất nhiều thời gian mới trở lại.

Sau khi đi vào cửa, một mùi rượu lập tức ập vào trong mũi của anh, có

chút sặc mùi. Ở trên mặt đất, đều là những vỏ chai rượu nằm ngón ngang.

“Thiên Ngưng, Thiên Ngưng _____”

Cuối cùng, đứng ở ngoài cửa phòng nhìn thấy một người đang co rụt trong phòng, lòng rất đau đớn, đi tới, ngồi ngoài ở trên mặt đất, vươn tay ra, lau đi nước mắt trên mặt. “Đồ ngốc, vì sao lại biến mình thành ra thế này?”

Anh không muốn nhìn nhất chính là chuyện này, vậy mà nó vẫn cứ xảy ra.

Anh đã chuẩn bị sẵn mọi thứ, để tránh phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng không có ngờ cô sẽ đau khổ thành như vậy. sớm biết cô sẽ khổ sở thế, anh nên bảo Cự Phong dẫn cô đến buổi hôn lễ, để cô nhìn thấy anh giải quyết vấn đề thế nào. Nếu làm thế, thì cô sẽ không phải chịu đau khổ rồi.

Tạ Thiên Ngưng say bí tỉ, nghe có người nói chuyện bên tai cô, nên từ từ mở to mắt ra, nhìn người trước mặt, hình dáng mơ mờ hờ hờ làm cô cảm thấy có loại cảm giác quen thuộc, liền bỗng nhào vào trong lòng ngực anh khóc thút thít, “Khi con, anh đừng kết hôn với Hồng Thi Na có được không? Em biết em rất ích kỷ, em không nên chỉ biết nghĩ cho bản thân, không nên giữ lấy chặt anh không buông, nhưng em thật sự không muốn anh cưới người khác, em không muốn.”

Nghe xong những lời nói tung tung, cả khuôn mặt Phong Khải Trạch đều biến thành màu đen, hạ giọng hỏi: “Ai nói với em là phải buông tay?”

Anh rõ ràng kêu Cự Phong đi đón cô, theo lý thuyết cô sẽ không nói những lời lung tung này mới đúng, chẳng lẽ Cự Phong đã nói gì đó với cô sao?”

Tạ Thiên Ngưng tuy rằng không có say như người chết, nhưng say đến rối loạn bát tháo, ý thức mông lung không rõ ràng, trong đầu nghĩ cái gì thì nói cái đó. “Đường Phi nói, em cứ quần lấy anh, thì sẽ chẳng có ích lợi cho anh chút nào, sẽ làm hủy diệt tiền đồ của anh, hủy diệt cuộc đời anh. Em không muốn hủy đi anh, em hi vọng anh có cuộc sống thật tốt, cho nên em muốn rời đi, em muốn rời khỏi anh.”

“Đúng, em muốn rời đi, phải rời đi.” Tạ Thiên Ngưng nói là làm, cuống quít rời khỏi lòng ngực của Phong Khải Trạch, tùy tiện leo lên, trong lòng luôn nghĩ phải rời đi, nhưng lại không ngờ là leo lên trên giường.

Vừa leo lên cũng đã mệt đến kiệt quệ, cả người nằm ở trên giường nghỉ ngơi, miệng còn liên tục nhắc đến, “Em muốn đi, em đi rồi thì khỉ con sẽ có đến trăm điều lợi mà chẳng thiệt hại gì, cho nên em phải rời đi.”

“Rời đi.”

Phong Khải Trạch để cô bò lên trên giường, từ từ đứng lên, nhìn thấy cô đau khổ muốn chết, trong lòng càng hận Đường Phi hơn, hận không thể đánh hắn một trận.

Đường Phi đáng chết, cư nhiên dám nói xằng nói bậy với cô, món nợ này về sau anh sẽ tính hết một lượt cho rõ ràng.

“Em muốn đi, em muốn rời khỏi đây.” Tạ Thiên Ngung sau khi nghỉ ngơi một lúc, cả người liền đầy sức sống, vì thế ngồi dậy, mê man rời khỏi.

Phong Khải Trạch ở bên cạnh cô, không muốn cô lại làm chuyện điên rồ, ngồi vào bên giường, gắt gao ôm lấy cô, “Thiên Ngung, đừng có tin vào những lời nói bậy bạ của Đường Phi, lời hắn nói không đáng tin đâu.”

“Không đáng tin ___” Cô ngây ngốc lặp lại lời của anh nói, vì đang say rượu, nên lý giải vấn đề lại càng yêu hơn nhiều.

“Đúng, không nên tin, Đường Phi là một thằng khốn, hắn là kẻ lừa đảo, đừng có tin bất cứ lời nào hắn nói, có biết không?” Anh bế cô rất nhanh, chỉ muốn cô loại bỏ hết những ý tưởng sai lệch trong lòng mình đi.

Bất quá bây giờ cô đã say như vậy, e là rất khó để nói chuyện rõ ràng với cô.

Cũng may anh đã trở về sớm, bằng không với bộ dáng say bí tỉ này đi ra ngoài đường, tuyệt đối sẽ phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn.

“Đường Phi là khốn khiếp, Đường Phi thật sự là tên khốn nạn sao?” Cô ngây ngô cười hỏi, hai tay nhỏ bé không ngừng cọ ở trước ngực anh.

Đối với anh mà nói, thật là hấp dẫn.

“Đúng, Đường Phi là tên khốn, Đường Phi là tên khốn khiếp, chúng ta không cần để ý đến hắn có được không?” Anh đè nén dục vọng trong cơ thể, ôm lấy cô, hô hấp càng ngày càng tồi tệ, nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ vì say rượu của cô, càng khó có thể không chế được bản thân.

“Ha ha, Đường Phi là tên khốn, em ghét hắn, ghét nghe lời hắn nói, em ghét hắn.” Cô dùi đầu vào trong lòng ngực của anh, cúi làm bầm khóc thút thít, thở ra hơi mỏng, đôi môi đỏ mọng hơi hơi khẽ mở, cọ loạn ở trong lòng ngực anh.

Rốt cuộc anh khó lòng kềm chế, cúi đầu đặt lên trên đôi môi đỏ mọng mê người của cô, đem tất cả mọi chuyện ném hết ra sau đầu, trong lòng thầm nghĩ đến một việc.

Hiện tại, anh chỉ muốn cô trở thành người phụ nữ của anh.

-----oOo-----

Chương 177: Ăn sạch sành sanh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vì do cồn rượu, Tạ Thiên Ngưng quên mất đi nguyên tắc cơ bản của bản thân, bị hôn cuồng nhiệt, cô không còn bận tâm gì liền đáp lại, toàn bộ lý trí đều mất đi, chỉ biết làm theo phản ứng thân thể, hai tay gắt gao ôm người hôn cô, càng ôm càng chặt.

Vốn dĩ Phong Khải Trạch không phải mất khống chế hoàn toàn, thấy cô đáp lại, khiến anh mất đi khống chế, ôm cô nằm xuống giường, bỏ đi hết những vướng bận trong đầu, chỉ nghĩ phải đem người phụ nữ dưới thân mình biến thành người của anh.

Hai người đều bị hormone trong cơ thể ảnh hưởng, thân thể không ngừng bùng cháy kịch liệt.

Lúc này Tạ Thiên Ngưng say đến quên hết trời trăng, bộ dáng dè dặt đều mất hết, lớn gan, trực tiếp biểu đạt vật bản thân cần tìm, chủ động lôi kéo quần áo đối phương, bộ dáng đói khát khó nhịn, thở hổn hển nặng nề.

“U___”

“Thiên Ngưng, em xác định muốn giao bản thân em cho anh sao?” Phong Khải Trạch không ngăn cản cô lôi kéo quần áo của anh. Lúc này áo đã bị cởi ra, thân thể trần trụi, dựa lên trên người cô, nỗ lực đè nén dục vọng, biết rõ cô say mất đi lý trí rồi, nhưng vẫn cứ muốn hỏi cho rõ ràng.

Anh từng hứa với cô, nếu không được sự đồng ý của cô, anh tuyệt đối sẽ không động.

Nhưng hiện giờ, tất cả đều đã không còn khống chế.

“Muốn ____ ư ____” Cô mơ hồ nghe được một ít lời nói, nhưng không hiểu là ý gì, miệng không thể nói thành câu, chỉ muốn biểu đạt thứ bản thân cần, cả người bị cồn cùng hormone kích thích, nên chỉ nghĩ đến chuyện giải quyết nhu cầu.

Muốn ____ anh nghe được từ này, liền hạ thấp người mình phủ xuống, trực tiếp áp lên trên người cô, dùng ngón tay thon dài khẽ chạm lên gương mặt nóng bỏng của cô, hôn lên mặt cô, nhìn cô thật gần, tràn đầy ** , “Em là của anh, ai cùng đừng nghĩ đến chuyện cướp em đi, bất kể chuyện gì xảy ra, anh sẽ không cho em rời khỏi anh.”

“Ù ____” Cô uốn éo người, hai tay ôm lấy eo anh, phối hợp dán lên người anh, căn bản không nghe được lời anh nói, chỉ nghĩ muốn giải quyết nhu cầu cơ thể.

Anh không do dự, cúi đầu dán chặt vào môi cô, vừa kịch liệt có mang theo vẻ ôn nhu, vẫn cứ dùng cách霸道 xâm nhập vào, dùng thủ pháp kì lạ cởi hết quần áo trên người cô, tuy lực không quá mạnh, nhưng vẫn có thể cởi đi hết.

Hai thân thể nóng bỏng, quần chặt lấy nhau ở trên chiếc giường trắng như tuyết, như muốn hòa vào nhau làm một, căn bản không thể phân biệt ra.

Tạ Thiên Ngưng càng ngày càng điên cuồng kích động, căn bản không biết trên người chẳng còn một mảnh quần áo, chỉ biết trong thân thể đang khao khát, tinh lực tràn trề, cứ không ngừng dâng cao, muốn dính chặt vào người ở phía trên. Thậm chí còn đè anh xuống, từ bị động chuyển thành chủ động, tựa hồ muốn ép khô đối phương. (k công bằng, sao ta lại.... oa oa)

Bất quá không được bao lâu, lại bị áp đảo xuống phía dưới.

Phong Khải Trạch không thể ngờ cô luôn sống trong chế độ phong kiến, sau khi say rượu lại nhiệt tình như vậy, không chút chần chừ cùng cô trầm luân, không chút chần chừ, phong thích bản thân đem cô ép khô đi. Khi dùng sức liên thúc vào chỗ sau nhất.

“U___” Tầng mỏng trong thân thể sau khi bị người xuyên qua, khiến cô cảm nhận được đau đớn bị xé rách, thân thể dừng lại, chịu đựng cảm giác đau đớn mà cô không thể lý giải.

Bởi vì đau, làm cho cô hồi phục lại chút lý trí, mơ hồ mở to mắt nhìn, thấy có một người đàn ông đỏ đầy mồ hôi đang rong ruổi trên người cô, thoát nhìn thông khổ lại có vẻ hưởng thụ.

Cô muốn dựa vào chút lý trí ngắn ngủi để biết rõ chuyện này là sao, nhưng đau đớn trong thân thể liền biến mất, thay vào đó là một loại khoái cảm kỳ diệu. Do tác dụng của cồn phát tác, làm lý trí cô đột nhiên biến mất, không hề kháng ngự, cảm thấy hưng phấn, liền đáp lại loại cảm giác kì lạ này, lại một lần nữa trầm luân trong thế giới đó.

Bởi vì cô đáp lại mãnh liệt, khiến Phong Khải Trạch càng thêm hưng phấn, một lần lại thêm một lần, muốn ngừng mà không được, cùng cô trầm luân trong thế giới ấy.

Hiện giờ anh rốt cuộc đã hiểu vì sao Cự Phong lại thích quần lấy phụ nữ, còn thường xuyên nói với anh một đồng đạo lý trên giường, té ra khi chạm nhau sẽ khiến người ta dục tiên dục tử.

Bất quá đối với anh mà nói, nếu người phụ nữ dưới thân anh là kẻ mà anh ghét, e là anh sẽ ói ra máu, hoàn toàn không có chuyện sẽ cùng cô ta trâm luân.

“U___” Mỗi một lần cô bị anh xâm nhập, là giống ý như thủy triều dâng cao, một lần lại một lần nhận lấy sự phóng túng của anh. Cuối cùng cả người mệt lả, nằm nhuyễn trên giường, cứ thế mà ngáy khò khò khò, bất tỉnh nhân sự.

Lần cuối cùng liền đinh vào chỗ thật sâu, anh mới phóng ra, mệt mỏi tựa vào trên thân thể cô thở hổn hển, nhìn thấy nét mặt ngủ say thỏa mãn của người dưới thân, cánh tay chạy dọc theo gương mặt cô một lần, sau đó nằm ở bên cạnh ôm cô vào trong giấc ngủ.

Có lẽ do kiệt sức, hay có lẽ là do thỏa mãn, lại có lẽ là vì ôm được người anh yêu nhất ở trong lòng, cho nên đặc biệt ngủ rất ngon, mơ thấy giấc梦 đẹp.

Hôm nay là ngày Hồng Thi Na kết hôn cùng anh, anh là chú rể, nhưng

người cùng anh động phòng lại không phải là cô gái kia.

Kết quả này, anh thấy rất hài lòng.

Sáng hôm sau, mặt trời ám áp xuyên qua kính cửa sổ, phản chiếu lên trên cơ thể hai người đang ngủ say trong phòng.

Cả người Tạ Thiên Ngưng mệt mỏi vô cùng, vốn còn muôn ngủ tiếp, nhưng bị ánh sáng chói mắt chiếu lên làm ngủ không được, đành phải chậm rãi mở mắt ra, tỉnh dậy.

Vốn vẫn còn mơ màng màng, cô cảm thấy cả người mỏi mệt, nhưng hiện giờ đã thanh tịnh, không chỉ mệt mỏi, hơn nữa đầu còn rất đau, toàn thân tựa hồ như muôn vỡ nát thành từng mảnh. Nhất là hai chân, không thể dịch chuyển nổi, giống như là đã chạy mười ngàn mét Marathon, mệt đến không thể nhúc nhích, hơn nữa ở phần dưới cơ thể, còn có một loại ma sát đau đớn không ngừng truyền đến.

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Cô ngẫm nghĩ lại.

Cô nhớ là mình đã uống rất nhiều rượu, sau đó muốn rời khỏi căn cứ bí mật, kết quả cứ đi loạn choạng một hồi, không biết bò đến đâu. Sau đó phát sinh chuyện gì, cô dường như không thể nhớ ra.

Tạ Thiên Ngưng cố gắng nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra, trong lúc vô ý phát hiện ra có người đàn ông đang để trần nửa thân người trên, nằm ở bên cạnh cô, sở dĩ nói anh để trần nửa người trên là vì nửa người dưới của anh đã có cái chăn che lại.

Nhin thấy có đàn ông bên cạnh, lại nhìn lại chính mình, khắp cả người có đầy những dấu lớn nhỏ, sợ tới mức làm cô thét lên điên cuồng, “A___”

Phong Khải Trạch lúc này đang đưa lưng về phía Tạ Thiên Ngưng, nghiêng người ngủ. Đang còn ngủ ngon giấc, lại nghe thấy tiếng gào thét như heo bị đem giết, trong lòng đã hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, xoay người trở lại, mày kiếm bất động, cánh tay duỗi dài ra, đè mạnh cô nằm xuống, gắt gao ôm lấy cô, “Bảo bối của anh quả thực là tinh lực tràn trề.”

Anh cũng không quên ngày hôm qua cô đã cuồng nhiệt thế nào, cùng anh

một lần lại một lần lên đỉnh. Nếu cô không tràn đầy tinh lực để phối hợp, thì làm sao anh có thể phóng túng một lần lại thêm một lần khác được chứ?

“Ai là bảo bối của anh?” Cô dùng sức đẩy anh ra, nổi trận lôi đình chất vấn. Nếu không phải vì thấy rõ người đàn ông ở trước mặt cô là ai, cô đã sờm ra tay đánh chết người.

Cũng bởi vì là anh, cô mới không có phản ứng kịch liệt, trái lại thật sự rất ngượng ngùng.

Xem ra ngày hôm qua cô và anh đã _____

Anh dùng một bàn tay ôm lấy cô, một bàn tay chống đầu mình lên, cúi đầu nhìn về phía cô, sủng nịnh nói: “Trên thế giới này ngoại trừ em ra, không ai xứng làm bảo bối của anh cả.”

Như thế thì khoảng cách giữa hai người đã xem như không còn, khiến cô rất thiện thùng, kéo chăn, đem đầu mình che kín, thiện thùng nói, “Anh, làm sao anh lại có thể làm như vậy chứ?”

Kỳ thực cô đã sờm nghĩ mình sẽ làm người phụ nữ của anh, phát sinh quan hệ chỉ là chuyện sờm hay muộn, dù sao chuyện phát sinh này, làm cho cô thấy rất mắc cỡ.

“Là em đồng ý, em luôn luôn nói ‘muốn, muốn, muốn’, cho nên anh liền muốn thôi.” Anh thấy cô che kín đầu, cười tà mị, trêu chọc cô.

Nhin thấy cô không bài xích mãnh liệt về chuyện phát sinh quan hệ với anh, liền biết cô đã chấp nhận anh, cho nên mới có tâm tư suy nghĩ trêu chọc cô.

“Em, em sao có thể nói những lời đó chứ, không thể nào.” Cô xốc chăn lên, kịch liệt tranh cãi.

Nhưng do dùng lực quá mạnh, khiến chăn xốc lên hơn một nửa, làm cho ngực lộ hết ra ngoài. Kết quả thật là ngoài ý muốn.

“A _____” cô sợ hãi kêu lên thất thanh, lập tức kéo kín chăn.

Mắc cỡ chết đi.

“Đều đã là người của anh rồi, em còn che che lấp lấp cái gì, trên người em có bao nhiêu cọng lông anh đều biết hết.” Anh tay khẽ nám lấy mũi cô, mặt cười gian xảo.

“Ngày hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em và anh làm sao có thể? Còn có buổi lễ kết hôn của anh và Hồng Thi Na ra sao rồi?” cô đem che kín mít người lại, muốn biết xem chuyện gì đã xảy ra.

Ngày hôm qua cô uống quá nhiều, căn bản không nhớ rõ chuyện gì phát sinh, ấn tượng duy nhất là cái kia bị xé rách đau đớn.

Chẳng lẽ đau đớn đó là do cô bị phá thân?

Cô không phải là kẻ hư thân, dù sau đồi tượng là người cô yêu, cô chỉ quan tâm đến chuyện của anh và Hồng Thi Na.

“Kết cái gì chứ, anh nói không cưới chính là không cưới, sao em lại không tin anh, còn khiến mình bị say bí tỉ, đáng bị anh ăn sạch sành sanh. Còn nữa, sao em lại tin vào lời nói điên khùng của tên Đường Phi kia, Đường Phi chỉ biết mưu tính này nọ, lời hắn nói thì em tin, còn lời của anh nói em lại không tin sao?” Anh gõ nhẹ vào đầu cô một chút, nhầm chỉ muốn trừng phạt thôi.

Bất quá do cô uống rượu đến say mèm, bằng không chẳng biết đến khi nào mới có thể biến cô trở thành người phụ nữ của anh?

“Em, em thấy anh còn lâu như vậy mà chưa trở về, cho rằng anh đã cùng cô ấy kết hôn rồi.” Cô liền trả lời, trong lòng tràn đầy hưng phấn.

Thật tốt, khi con chưa có kết hôn với Hồng Thi Na. Anh nói đúng, cô không nên tin hắn vào lời Đường Phi nói.

Thật sự đáng bị ăn sành sạch.

“Đây là hậu quả do em không tin vào anh. Lúc anh trở về đã bị người ta theo dõi, vì muốn thoát khỏi bọn họ, mất rất nhiều thời gian nên mới về trễ. Em quả là đồ ngốc, muốn biết chuyện của anh, sao không gọi điện thoại?

“Đúng, thực xin lỗi, là nhất thời em đã quên.”

“Vì để trừng phạt em, anh quyết định, sẽ ăn em thêm một lần nữa.” Anh

cúi người lại đè lên cô, cùng cô đùa giỡn.

“A_____ không cần, anh, anh xuống dưới đi, đừng, đừng như vậy _____” Cô xấu hổ đến gò má đỏ lên, có thể cảm nhận được thân thể của anh dán lên người cô.

“Anh không xuống_____”

“Xuống.”

“Không xuống.”

Ngay lúc hai người ở trên giường quần lấy nhau, đột nhiên có một vị khách không mời mà đến, làm cho bọn họ xấu hổ đến cực điểm.

Cự Phong cầm một bình nước trong tay, đứng ở ngoài cửa, thản nhiên nhìn hai người ở trên giường, không có chút kinh ngạc, cho rằng chỉ là chuyện bình thường, liền quăng ra một câu, “Các người còn lỗ mãn hơn cả tôi, làm việc lại không đóng cửa, mà cả rèm cửa sổ cũng không chịu kéo lại.”

“.....”

-----oOo-----

Chương 178: Rất hợp để giao phối

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cự Phong đột nhiên xuất hiện, khiến Tạ Thiên Ngưng rất mắc cỡ, trực tiếp chui vào trong chăn, đem những thứ ám muội trên người của mình che kín, tránh không để bị nhìn thấy, cảm giác mất mặt đến chết.

Không đóng cửa, lại không chịu kéo rèm cửa sổ, chẳng phải chuyện ngày hôm qua của bọn họ đã bị nhìn thấy rồi sao?

Mặt mũi đâu ra để đi gặp người khác đây.

Phong Khải Trạch không hề thẹn thùng xấu hổ giống như Tạ Thiên Ngưng, vẫn cứ áp ở trên người cô, quay đầu trừng mắt nhìn người ở cửa, lãnh khốc mảng, “Cậu không nói chuyện sẽ không có ai nói cậu bị câm

đâu, thật sự là tên chướng mắt.”

“Được được được, Phong đại thiếu gia, là em sai, các người cứ tiếp tục đi, em sẽ không xuất hiện phá hư chuyện hai người đâu.” Cụ Phong thật sự đã rời đi, không quay rày lấy bọn họ.

Nhưng điều vô dụng, chuyện đã bị cắt ngang nên không thể tái diễn.

Tạ Thiên Ngưng biết Cụ Phong đã không còn đứng ở ngoài cửa, liền ở trong chăn đẩy người áp trên người cô ra, ra lệnh: “Mau đi ra ngoài đi, em muốn mặc quần áo.”

“Toàn thân em đều bị anh nhìn hết rồi, còn có chỗ nào để che chứ, muốn mặc quần áo thì cứ đi ra mặc đi.” Phong Khải Trạch nắm nghiêng người một bên, cười xấu xa nhìn người đang trốn ở trong chăn không chịu đi ra, càng nghĩ càng hưng phấn.

Thì ra cảm giác thỏa mãn lại kỳ diệu như vậy, thật rất thoái mái.

“Đừng dài dòng, đi ra ngoài cho em, mau đi ra ngoài đi.”

“Được, anh đi ra ngoài. Hôm qua em uống rượu say mèm, chắc giờ không được thoái mái lắm, trong phòng có nhà tắm, em vẩn nước ấm để tắm đi.”

Anh không muốn tranh cãi với cô, cả người trần truồng bước xuống giường, từ trong tủ quần áo lấy ra chiếc áo ngủ, mặc vào sau đó đi ra khỏi cửa phòng, vẫn không quên tiện tay đóng cửa lại. Hơn nữa trước khi đóng cửa còn nhìn qua người ở trên giường, đành mở miệng cười, thế mới rời đi.

Tạ Thiên Ngưng nghe thấy tiếng đóng cửa, chậm rãi xốc chăn lên, lộ đầu ra, nhìn thấy trong phòng không có ai khác, dắt xuống tâm tư xấu hổ, sau đó gắng gượng đứng dậy, cầm lấy quần áo ở trên đất, vào trong phòng tắm rửa.

Sau khi đầu óc bị nước ấm thấm vào, liền thanh tịnh lại chút ít, mơ màng nghĩ đến chuyện phát sinh ngày hôm qua, nhất là đoạn tình cảm mãnh liệt, còn có cảnh cô chủ động, nhìn thấy dấu vết lớn nhỏ ở trên người mình, khiến cô xấu hổ đến nóng lên cả mặt.

Quả nhiên đều là do say rượu làm hại, may mắn không có say rượu bên

ngoài, bằng không cùng người đàn ông khác phát sinh ra chuyện này, đúng là xấu hổ chết được.

Bất quá nhớ lại chuyện phát sinh vừa qua, tổng kết ra, vận khí của cô đúng là tốt, lần trước bị Ôn Thiếu Hoa ruồng bỏ nên mới mua rượu uống rồi gặp khỉ con, cho nên không chiếm được tiện nghi, mà là cô chiếm lấy tiện nghi của anh. Lúc này do ngà ngà say lại gặp phải khỉ con, tuy rằng là vậy, người đàn ông này đều do mình nghĩ, ông trời quả là đối xử tốt với cô.

Tạ Thiên Ngưng cố gắng điều chỉnh tâm tư, hít sâu một hơi, tẩy rửa toàn thân sau đó mới mặc quần áo vào, rồi đi ra khỏi phòng tắm.

Nhưng khi vừa đi ra ngoài, tấm chăn trên chiếc giường trắng bị kéo ra lộ ra vết đỏ tương làm cô nhìn thấy thật sự chói mắt, nghĩ nghĩ, liền đem chăn giường đi giặt.

Phong Khải Trạch đến tắm trong phòng tắm của Cự Phong, sau khi tắm rửa xong liền đi ra ngoài, dừng lại cửa phòng mình một lúc, nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, mỉm cười, không có đi vào quấy rầy người ở bên trong, mà đi đến ngồi ở trong đại sảnh.

Cự Phong rót cho anh một ly rượu đỏ, chuyển lại, cười hỏi: “Ông anh này, ngày hôm qua làm mấy lần vậy?”

“Liên quan gì đến cậu.” Phong Khải Trạch cầm lấy ly rượu đỏ, uống một hớp nhỏ, sau đó lạnh nhạt trả lời hắn ta một câu, lại không muốn cùng hắn ta đàm phán tiếp về đề tài này.

“Đúng là không quan hệ đến em, nhưng em cũng vì lo cho anh, nên mới hỏi thôi! Biết anh lâu như thế, cho đến bây giờ vẫn chưa thấy anh chạm qua cô gái nào, người ưu tú như anh mà đến ngày hôm qua vẫn là xử nữ, quả thực là trân phẩm thế gian, nên em rất muốn biết, lần đầu tiên của anh lên đỉnh đến mấy lần?”

Hắn thật khó có thể tưởng tượng, một người đàn ông đã qua 30 tuổi, cư nhiên chưa từng chạm qua phụ nữ. Thật muốn biết lần đầu tiên hôm qua của anh ta, trong suốt quá trì diễn ra như thế nào?

“Cậu còn nhiều chuyện hơn cả bà tám đó.” Phong Khải Trạch trùng trùng mắt nhìn hắn, cả khuôn mặt có vẻ rất nghiêm túc, nhưng trong lòng lại hồi tưởng chuyện ngày hôm qua đã làm bao nhiêu lần.

Nhớ không rõ lầm, tóm lại làm rất nhiều lần.

Cự Phong không muốn chấm dứt, tiếp tục cười quỷ dị nói, “Này, ngày hôm qua anh làm có mang mũ không?”

“Không có.”

“A, anh dám không mang mũ, lỡ cô ấy có thai thì làm sao bây giờ?”

“Mang thai thì mang thai, mang thai thì tôi được lên chức làm ba, đây là chuyện đương nhiên, có gì lớn lao đâu. Cậu nghĩ tôi là cậu sao, người phụ nữ nào cũng lên giường được, làm rồi lại còn sợ đối phương mang thai.”

“Cũng đúng, dù sao anh cũng đã quyết định kết thúc mình sẽ dính chặt vào Tạ Thiên Ngung, nên không cần phải mang mũ.”

Một người đàn ông sau khi đã nhận định ra một người phụ nữ, cho nên sẽ không kiêng kị khi làm chuyện này.

“Vào vấn đề chính. Chuyện ngày hôm qua làm rất tốt, tuy thành công cho Phong Gia Vinh một kích, nhưng sau này ông ta nhất định sẽ tìm cách đối với Hắc Phong Liên Minh. Trong khoảng thời gian này tôi sẽ bị giám sát 24 giờ, vì tránh chuyện bại lộ, cho nên từ giờ trở đi, chúng ta không nên gặp nhau, có việc thì liên hệ bằng điện thoại, hoặc gửi tư liệu vào trong hòm thư của tôi. Trong khoảng thời gian này tôi sẽ không đến căn cứ bí mật, tránh tiết lộ ra nơi này.” Phong Khải Trạch nói sang chuyện khác, không muốn đề cập đến chuyện riêng của bản thân mình.

Cự Phong cũng không truy vấn nhiều, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề chính, “Phong Gia Vinh đã biết đến Hắc Phong Liên Minh có dính dáng đến người tên Cự Phong, ông già đó lại đang đi điều tra về tôi, xem ra thân phận Cự Phong phải biến mất trong một khoảng thời gian ngắn, bằng không lão nhất định sẽ tra ra được thôi.”

“Cậu xem rồi làm đi, chỉ cần đừng làm hư cái bánh ngọt là được. Chúng ta đã có 55% cổ phần của Phong Thị đế quốc, nếu có người đồng ý bán, cứ tiếp tục mua, nhưng giá khôi phục lại bình thường, cũng không cần lân lượt. Hiện giờ trong tay chúng ta có bao nhiêu cổ phần của tập đoàn Hồng Thị?”

“Cuộc hôn nhân hôm qua giữa hai nhà Phong Hồng đã bị hủy, hơn nữa

những lời cậu nói trong hôn lễ, cùng biểu hiện của Hồng Thi Na, làm ảnh hưởng đến cổ phiếu trong tập đoàn Hồng Thị, không ít người lo lắng tập đoàn Hồng Thị không thể duy trì, cho nên đều muốn bán hết cổ phần trong tay. Cho nên bây giờ, tổng cộng cổ phần mà chúng ta đang giữ trong tập đoàn Hồng Thị là 60%, còn nhiều hơn cả Phong Thị đế quốc là 5%”.

“Tốt, giờ chúng ta là cổ đông lớn nhất của Phong Thị đế quốc và tập đoàn Hồng Thị, quyền không chế đều nằm ở trong tay tôi, tôi xem bọn họ còn có thể kiêu ngạo đến mức nào.”

“Khải Trạch, tuy rằng chúng ta là cổ đông lớn nhất, nhưng em cũng phải nhắc nhở anh một câu, hãy cẩn thận một chút. Lúc này anh đã chọc tức Phong Gia Vinh, khiến Hồng Thiên Phương mất hết mặt mũi, hai người kia tuyệt đối không thể bỏ qua cho anh, còn có Hồng Thi Na và cả tên Hồng Thừa Chí tiểu nhân gian xảo, chỉ sợ cuộc sống sau này của anh sẽ không được yên bình rồi.” Tuy giờ đang chiếm ưu thế, nhưng Cự Phong vẫn rất lo lắng, dù sao có một số việc không thể đoán trước được.

Phong Gia Vinh là người có lòng dạ độc ác, Hồng Thiên phương cùng Hồng Thừa Chí là người gian trá xảo quyết, Hồng Thi Na thì căm thù ghét, những người này không phải dễ đối phó.

Phong Khải Trạch cười lạnh lùng, khinh thường nói: “Bây giờ Phong Gia Vinh đang muốn làm rõ về Hắc Phong Liên Minh, cho nên sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Hiện giờ Hồng Thiên Phương đang sợ Phong Gia Vinh sẽ đối phó với lão, cho nên không muốn rảnh để lo chuyện của tôi, về phần Hồng Thừa Chí và Hồng Thi Na, hai người này chẳng thể làm ra trò trống gì đâu, ngoại trừ những chuyện làm臊 đúc ra, tôi nghĩ không ra bọn họ có thể làm gì? Yên tâm, tôi biết phải ứng phó với những người này thế nào, cậu chỉ cần che giấu bí mật của Hắc Phong Liên Minh, những thứ khác không phải là vấn đề.”

Nghe Phong Khải Trạch phân tích cục diện như vậy, Cự Phong nở nụ cười thỏa mãn, thở dài nói: “Dù đầu óc em không tốt bằng anh, nhưng cũng có rất nhiều việc cần phải kiểm tra kĩ. Nếu không có mưu lược của anh, cùng thiên tài mày tính như em, e sẽ không có thành tựu đến ngày hôm nay.”

“Nói càn gì đó, ở trong lòng tôi, cậu là người rất tuyệt vời, nếu không có thiên tài mày tính là, tôi sẽ không có được thành tựu như ngày hôm nay, chúng ta ai cũng không thể rời khỏi ai.” Phong Khải Trạch cũng không quên tán dương đối phương một câu, bất quá những lời đó đều là sự thật.

So về phương diện máy tính, thì Cự Phong qua đúng là một thiên tài.

Nghe xong những lời này, Cự Phong rất thích, vươn tay ra bắt lấy tay anh vỗ vỗ, “Chúng ta cứ tiếp tục hợp tác, cùng chung hưởng thiên hạ.” Nhìn rất đặc ý.

“Đều đã làm anh em hơn mười năm, cả hai đều thật sự quá hiểu nhau, trong lòng nghĩ cậu nghĩ cái gì làm sao tôi không biết, mà tôi nghĩ đến việc gì thì cậu cũng biết, cứ thế mà tiếp tục hợp tác.”

“Lời này tôi rất thích nghe, theo như nhu cậu. Đúng rồi, khi nào thì có thể uống được rượu mừng của cậu, động phòng cũng đã làm rồi, vậy cũng mau cho uống rượu mừng đi.”

Tạ Thiên Ngưng đã giặt xong drap giường, đang muốn đem đi phơi, ai ngờ vừa ra khỏi cửa lại nghe Cự Phong nói những lời như vậy, mắc cõi, cúi đầu xuống.

Hai tên khốn kiếp này, chẳng lẽ nãy giờ luôn nói về chuyện này sao?

Phong Khải Trạch không trả lời ngay vấn đề của Cự Phong, nhìn thấy Tạ Thiên Ngưng cầm tám drap giường ẩm ướt đi ra, liền bước đến, cầm giúp cô, nghi hoặc hỏi, “Em cầm drap giường đi ra ngoài làm gì, đã giặt rồi à?

“Drap giường ở trên giường trong phòng bị dơ, nên em mới đi giặt.” Cô trả lời cà lăm, xấu hổ đến không dám nhìn, sau đó cầm lấy drap giường, chạy nhanh ra ngoài ban công, “Em đi phơi drap giường.”

“....” Phong Khải Trạch không hỏi nữa, để cô đi ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Cự Phong cười gian xảo, “Một tên xứ nam đã ba mươi tuổi, một cô gái xứ nữ đã hai mươi tám tuổi, các người đúng là trân phẩm của thế gian, quả đúng là trời sinh để giao hợp.”

“Mộ Phi Vũ.” Phong Khải Trạch ghét nghe lời này, nghiêm túc gọi tên thật của anh ra, dùng ánh mắt cảnh cáo anh để tránh ăn nói lung tung.

“Xem như em chưa nói gì, hôm qua phải làm việc cả buổi tối nên rất mệt, đi ngủ đây, để hai người yêu muôn làm gì thì đi làm đi, ha ha.” Cự Phong không dám nói thêm nữa, tránh chọc cho người ta tức giận, mệt mỏi đi về

phòng của mình ngủ.”

Tạ Thiên Ngưng phơi drap giường ở bên ngoài, không còn nghe Cự Phong nói gì, dù vậy vẫn có thể đoán được anh nói cái gì, bởi lời anh nói ra quá rõ ràng để nhận biết.

Cự Phong chính là người như vậy, một tên công tử nhà giàu bay bướm, đương nhiên nói chuyện rất ít rõ ràng, lại khá thăng thăng, đây là tính cách rất tốt.

-----oOo-----

Chương 179: Đúng là đồ ngốc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch đi đến ban công, đứng ở sau lưng Tạ Thiên Ngưng, hai tay ôm lấy eo nhỏ của cô, ôm chặt cô vào lòng ngực, nhu tình nói: “Thiên Ngưng, chúng ta kết hôn đi, có được không?”

“Không được.” Cô không có giãy giụa, để mặc anh ôm, nhưng không chút do dự liền cự tuyệt anh.

Bởi vì cự tuyệt, khiến anh có hơi hốt hoảng, còn có chút sốt ruột, hai tay khoát lên trên bờ vai cô, xoay người cô lại để cô nhìn đối mặt với anh, rất tự trách chính mình, “Em đừng giận anh, giận anh vì không tuân thủ lời hứa, giận anh trong lúc em đang say mà đã ăn em rồi?”

“Anh đừng nghĩ quá nhiều, em không có vì chuyện này mà giận anh.” Mặt cô ửng đỏ liền cúi xuống, ngượng ngùng cười.

“Không phải thế, vì sao em không đồng ý kết hôn với anh chứ? Lúc trước chúng ta không phải nói rồi sao, chỉ cần giải quyết hôn lễ với Hồng Thi Na xong sẽ lập tức kết hôn. Giờ chuyện kết hôn với Hồng Thi Na đã giải quyết xong, tiếp theo phải là chuyện chúng ta phải kết hôn mới đúng.”

“Em không muốn kết hôn quá vội vàng, hôm qua anh cùng ba anh đã làm loạn một trận, nhất định sóng gió sẽ chưa dập tắt, cũng không biết ai sau này sẽ có chuyện gì xảy ra. Em không muốn bị người khác phá hư hôn lễ của chúng ta, cho nên hãy chờ mọi chuyện giải quyết xong, sau đó chúng

ta hãy đi kết hôn.”

“Làm anh sợ muôn chết.” Nghe lời giải thích đó, cuối cùng anh mới thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng cô tức giận nên không chịu đồng ý gả cho anh!

“Sao anh lại dễ bị em dọa sợ đến thế?” Cô cười với anh, còn học cách nắn mũi.

“Ngoại trừ em, không ai có thể đe dọa anh. Em chính là cô bé ngốc nghếch, trong đầu chỉ toàn nghĩ những chuyện linh tinh. Những điều em nghĩ cũng không phải vô lý, nếu lúc này cử hành hôn lễ, nhất định Phong Gia Vinh sẽ dùng mọi cách phá hỏng nó.”

Trong lòng anh chỉ nghĩ muốn kết hôn với cô, nếu xảy ra sơ suất, Phong Gia Vinh sẽ không chịu buông tha cho anh, cũng sẽ không chấp nhận Thiên Ngưng, cho nên nhất định sẽ dùng hết trăm phương ngàn kế ngăn cản bọn họ kết hôn.

Cũng thế, dù sao kết hôn hay không kết hôn cũng không khác nhau lăm, hãy trì hoãn lại một chút đi.

“Khi con, anh với ba anh cứ đối địch như vậy, ông ấy có vì quá nóng giận mà cho người phong tỏ chúng ta không? Bị người Phong Thị đế quốc nhắm trúng, cả đời này không có ngày an lành, thậm chí không ngẩng đầu lên làm người được, em không muốn anh bị biến thành như vậy.”

“Em không nên tin lời tên khốn Đường Phi, tất cả lời của hắn đều là lời nói nhảm. Thiên Ngưng, sau này nếu ai nói với em phải rời khỏi anh, em nhớ không được tin, hiện tại Phong Gia Vinh không có khả năng phong tỏ mọi hành động của anh, mà anh cũng chẳng cần dựa vào lão ta mới có tiền đồ, trong tay anh đã có 55% cổ phần của Phong Thị đế quốc, anh không khống chế hành động của lão thì thôi, lão ta còn mơ tưởng đi khống chế anh à?” Phong Khải Trạch giận dữ nói rõ mọi chuyện, lo lắng cô sẽ nghĩ lung tung.

Ngày hôm qua do cô quá say, nên anh mới không nói rõ mọi chuyện cho cô rõ. Giờ cô đã tỉnh, cần phải nói ra cho rõ ràng.

Anh chẳng những phải nói rõ, còn phải để tên khốn Đường Phi kia phải trả giá thật nhiều.

Tên Đường Phi đáng chết này, anh còn xem hắn là anh em của mình, không ngờ hắn lại dám làm ra những chuyện thế này, quả là đáng chết.

“Thực, thực sự là vậy chăng?” Trong lòng Tạ Thiên Ngưng tràn đầy kích động, vì không cần phải rời khỏi anh nên cảm thấy rất phấn khởi. Cô nghe xong những lời Đường Phi nói, thương tâm muốn chết, giờ lại nghe được đáp án này, nên tâm tình cũng đã được thả lỏng.

“Lời của anh có lúc nào là giả đâu? Cô ngốc này, kêu em tin anh, nhưng em cứ không tin, lại đi tin cái tên Đường Phi kia, em hiểu tên Đường Phi này được bao nhiêu, mà lại đi tin vào lời của hắn ta chứ?

“Em___” Cô không còn lời nào để nói, thật không nén tin vào lời Đường Phi.

“Nhớ kỹ, đừng tin vào lời người khác nói, cho dù hắn có nói sự thật, cũng không được tin, bởi vì trong sự thật đó, không có ai có thể hiểu rõ được mọi chuyện.”

“Khi con, em đã biết, sau này sẽ không bao giờ tin lời nói xằng bậy của ai nữa, em chỉ tin vào anh.” Cô cười rực rỡ, rồi tự nói với lòng mình, sau này ngoại trừ anh ra, ai cũng không tin.

Anh dùng tay vuốt nhẹ lên tóc cô, cười ôn nhu, sủng nịch nói: “Em, đúng là rất ngốc.”

“Làm người quá thông minh, thì phiền não cũng nhiều.”

“Thật đúng là phiền phức. Ngày hôm qua anh đã làm Phong Gia Vinh và người Hồng Gia mất hết mặt mũi, nhất định bây giờ cần phải tìm cách để trả thù, nhất là Hồng Thi Na, thật không biết bước kế tiếp cô ta sẽ làm chuyện gì. Nhưng bất kể cô ta làm cái gì, chỉ cần hai chúng ta không gặp cô ta, cô ta cũng sẽ không có cách làm gì với chúng ta. Nhớ kỹ, không được chạm mặt với Hồng Thi Na, bất kể cô ta lấy cớ gì, đều không được đồng ý. Phong Gia Vinh sẽ phái người đến giám sát chúng ta 24 giờ, cho nên sau này đừng đến căn cứ bí mật, anh cũng không đến, tránh cho chuyện Hắc Phong Liên Minh bị bại lộ.”

“Nghe qua thì thấy rất nghiêm trọng. Nhưng chỉ cần em ở bên cạnh anh, em không cần phải sợ gì.” Bất luận Phong Gia Vinh, Hồng Thi Na có làm gì, chỉ cần cô không để ý đến những người này, thì không có việc gì rồi.

“Đúng vậy, hãy cứ ở bên cạnh anh cho tốt, anh nghĩ trong khoảng thời gian này chúng ta sẽ rất vội đây.” Anh cười xáu xa, mang theo tà khí.

Nhin thấy anh cười xáu xa, bỗng nhiên cảm thấy có chút lo lắng, hỏi:
“Chúng ta phải vội gì?”

“Vội cần tìm người giúp thân thể sắp bị phá hư của anh nè! Mà hôm qua anh đã gặp mặt Tạ Minh San ở ngoài lề đường, nếu anh đoán không sai, cô ta muốn đến đó để câu dẫn những tên giàu có, chỉ tiếc cô ta không có thiệp mời, cho nên không thể vào. Ngày hôm qua cô ta và anh đã gặp nhau, cô ta còn nhìn anh với vẻ mặt kinh ngạc, với bản tính tham lam ích kỷ, cô ta sẽ có hành động, cho nên chúng ta cần phải chuẩn bị trước đối với thứ đồ bỏ đi đó.”

Anh có thể tưởng tượng ra được hành vi ngu xuẩn của đám người ngu xuẩn Hồng Thi Na và Tạ Minh San, quả là buồn cười.

Tạ Thiên Ngưng vừa nghe đến Tạ Minh San, lập tức nghĩ đến Ôn Thiếu Hoa và người Ôn Gia, trong đáy lòng không khỏi có hơi đau khổ, nặng nề thở dài, “Cũng không biết hiện giờ người trong nhà Ôn bá bá như thế nào? Từ sau lần trước ở ngân hàng Thiên Tường còn họ trốn mặt, em sẽ không có quan hệ đến họ. Tạ Minh San và Ôn Thiếu Hoa đã ly hôn, nên hiện tại cô ta nhất

-----oOo-----

Chương 180: Không liêm quan nhau

Nguồn: EbookTruyen.Me

Người trong nhà hàng vừa thấy Phong Khải Trạch, lập tức nhìn, bất quá vừa thấy một lát liền đem ánh mắt dõi đi, không dám nhìn lại.

Hiện giờ người nào cũng biết đại thiếu gia của Phong Thị đế quốc Phong Khải Trạch cùng ba mình đang cãi nhau đến dầu sôi lửa bùng, người đáng sợ như vậy, ai dám chọc?

Người phục vụ cũng biết thân phận Phong Khải Trạch, trong lòng rất căng thẳng, không ngừng biểu tình phải bình tĩnh, hít sâu vài cái, liền đi lên nghênh đón, “Phong thiếu gia, mời vào bên trong.”

“...”

Đối với cách xưng hô ‘Phong thiếu gia’, Phong Khải Trạch có hơi bài xích, nhưng lại không muốn gặp phiền toái, bỏ đi lên.

Tạ Thiên Ngưng choàng qua cánh tay Phong Khải Trạch, bởi vì bị những ánh mắt của người chung quanh nhìn làm cô cảm thấy rất xấu hổ và rất khó chịu.

Bị nhìn giống như người ngoài hành tinh, thực không thấy thoải mái chút nào, có lẽ cô không thể thích ứng được khi mình là người của công chúng, cảm thấy rất là lạ.

Người phục vụ dẫn đường, đưa bọn họ đến một gian phòng trang nhã trong nhà hàng, kéo ghế ra, để bọn họ ngồi xuống, “Phong thiếu gia, ngài có vừa lòng với bàn này không?”

Phong Khải Trạch không thích so đo này nọ, nên hỏi người bên cạnh anh, “Thiên Ngưng, em có vừa lòng bàn này không?”

“Vừa lòng”, Tạ Thiên Ngưng chỉ buột miệng trả lời, căn bản cũng không thích chọn lựa này nọ, vì chung quanh không còn ánh mắt khác thường, nên trong lòng thấy rất dễ chịu.

Nếu cô không đoán sai, bàn này chính là bàn ăn tốt nhất tại nơi này rồi.

Người phục vụ nghe hai chữ “vừa lòng”, liền thở phào nhẹ nhõm, mặt tươi cười cung kính hỏi, “Phong thiếu gia, xin hỏi ngài muốn ăn chút gì không?”

“Đem những món ngon nhất ở đây đem đến đi, ngoại trừ đồ lạnh.”

“Vì sao trừ đồ lạnh?” Cô không hiểu, trực tiếp hỏi rõ ràng. Lúc này chung quanh chỉ còn cô và anh, cho nên không còn phải câu nệ, thích nói gì thì nói cái đó.

“Bao tử em không tốt, ngày hôm qua uống nhiều rượu như vậy, nếu giờ lại ăn đồ lạnh, chắc sẽ đau bụng, nên anh không thể cho em ăn đồ ăn lạnh.” Anh cẩn thận trả lời, mặt cười ôn nhu.

Nghe anh nói thế, lòng cảm thấy ấm áp, giống như được nâng niu trong lòng bàn tay, rất là thích.

Ngày hôm qua cô còn đau khổ muốn chết, hôm nay lại vui vẻ hạnh phúc, chuyện tình chuyển biến rất nhanh, làm cô tưởng rằng mình đang nằm mơ.

“Khỉ con, vừa rồi trong lúc ăn có rất nhiều người nhìn ra chúng ta có đúng không?”

“Nhìn thì nhìn, không có gì đáng ngại. Thân phận của anh cũng không có gì bí mật, chỉ qua vài ngày nữa, người biết anh sẽ càng nhiều, thậm chí còn có chó săn theo dõi chúng ta.” Anh không quan tâm, từ đầu đến cuối chẳng màn đến chuyện thân phận bị vạch trần.

Đã thành sự thật, làm gì còn phải để ý?

“A, Sau này ra ngoài chǎng phải bị người ta nhìn chằm chằm, làm gì cũng phải để ý này để ý nọ, cảm giác không chút tự do gì.” Đây là cuộc sống của minh tinh, chứ không phải dành cho loại người tầm thường như cô.

Xem ra sau này sẽ hơi khổ sở đây.

Dùng đũa rĩa cá, “Không cần phải nghĩ đến, em coi như những kẻ đó là không khí thì được rồi. Hơn nữa, ngoại trừ Phong Gia Vinh phái chó săn đi theo chúng ta, anh không muốn để đám phóng viên nhà báo bám theo chúng ta, anh không thích chúng đem chuyện của anh và em đăng lên những tờ chuyên mục nhảm nhí, nên em cứ yên tâm. Em cứ xem như_____”

Cốc _____

Phong Khải Trạch còn muốn an ủi Tạ Thiên Ngưng, mong cô không cần đề ý đến bọn người kia, nhưng chưa kịp nói dứt lời, ngoài cửa truyền đến âm thanh vang nhẹ, như là có người không cẩn thận đụng vào cửa, liền ra lệnh cho người bên ngoài. “Ai đó? Lần ra đây.”

Tạ Thiên Ngưng cũng nghe thấy thanh âm này, tầm mắt chuyển đến cửa, trong lòng đoán là người của Phong Gia Vinh phái đến giám sát họ.

Khi thấy rõ người đây cửa vào, kinh ngạc, quả thực không thể tin những gì mình đã thấy.

Đây cửa vào chính là Tạ Minh San, cả người có vẻ hơi khùm núm, còn tỏ ra điềm đạm đáng yêu, sau khi đi tới dùng giọng dịu dàng nói, “Chị họ, là

em.”

Cô không chào hỏi Phong Khải Trạch trước mà là chào Tạ Thiên Ngưng, giả vờ như đến tìm Tạ Thiên Ngưng, nhưng thực chất, người cô muốn tìm chính là người đàn ông ở bên cạnh Tạ Thiên Ngưng.

Vừa rồi ở bên ngoài nhà hàng, cô tận mắt thấy hai người kia tới, thật vất vả mới có cơ hội gặp mặt, cô không muốn phải bỏ lỡ, nên vắt hết óc ra suy nghĩ, tìm đại một cái có để đi vào.

“Bất kể cô đến để làm gì, cút ra ngoài cho tôi.” Phong Khải Trạch vừa thấy Tạ Minh San, trong mắt lập tức dâng trào căm ghét, không cần biết cô đến làm gì, trực tiếp đuổi người.

Tuy không hỏi, nhưng anh biết quá rõ, cô ta đến đây chắc chắn không có chuyện gì tốt.

Tạ Minh San cảm nhận được thái độ lạnh lẽo của Phong Khải Trạch, nhưng không muốn bỏ qua, đem ánh mắt tập trung trên người Tạ Thiên Ngưng, cầu xin tha thứ, “Chị họ, em biết mình đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với chị, là em không tốt, em ích kỷ, em không nên chỉ biết nghĩ cho riêng mình. Giờ em đã bị báo ứng, Thiếu Hoa đã ly hôn em, em hi vọng chị có thể tha thứ cho em, có được không?”

Tạ Thiên Ngưng cười lạnh, nhìn người trước mặt đang nhận lỗi, lòng đầy khinh thường.

Nếu trước đây, có lẽ cô sẽ tin lời Tạ Minh San nói, nhưng trải qua nhiều bài học như thế, cô còn tin lời Tạ Minh San thì đúng là ngu ngốc.

“Tạ Minh San, cô diễn xuất quả là giỏi. Nếu không phải tôi đã từng lĩnh giáo quá, cô luôn dùng bộ dạng điềm đạm đáng yêu này nhiều lần hãm hại, thì tôi đã mắng mưu cô rồi. Hôm nay tôi nói cho cô biết, tôi không phải con ngốc để cô lừa đâu?”

“Chị họ, em thật sự biết sai rồi, chị tha thứ cho em một lần đi có được không?” Tạ Minh San bị nói trúng tim, nhưng không hoảng sợ, mà tiếp tục dùng bộ dáng đáng thương cầu xin tha thứ.

Chỉ cần Tạ Thiên Ngưng tha thứ, cô mới có cơ hội tới gần bên cạnh người đàn ông ưu tú này. Mặc kệ thế nào, cô nhất định phải để cầu xin ả tha thứ.

“Tôi tha thứ hay không chẳng có gì khác biệt, giữa tôi và cô đã tồn tại một ngăn cách, bất kể cô nhận sai hay không, đều không thể thay đổi quan hệ hiện tại của hai chúng ta. Minh San, chuyện của cô thì cô tự giải quyết đi, không có liên quan gì đến tôi. Cho nên tốt nhất cô đừng xίá vào chuyện của tôi.”

Phong Khải Trạch vốn còn lo lắng Tạ Thiên Ngưng sẽ mềm lòng mà tha thứ cho Tạ Minh San, nhưng nghe được những lời cô nói, cuối cùng cũng đã yên tâm rồi.

Mặc dù Tạ Minh San giả vờ rất giỏi, anh vẫn không thể tin cô, anh chỉ tin cô đến là có ý đồ khác. Bởi cô ta quá mức tham lam ích kỷ, vì đạt mục đích sẽ không từ thủ đoạn, không biết trong lòng cô ta đang có âm mưu gì đây?

Tạ Minh San cố vận vài giọt nước mắt, ní non cầu xin, “Chị họ, em biết chị hận em, nhưng xin chị hãy nghĩ tình chị em, mà tha thứ cho em đi. Trong thời gian qua, em cảm thấy rất hối hận về những chuyện đã làm lúc trước với chị, nhất là sau khi đã ly hôn với Ôn Thiếu Hoa, trong lòng em càng thêm đau khổ, chỉ vì muốn gả cho Ôn Thiếu Hoa mà em đã làm tổn thương chị rất nhiều. Điều là do em không tốt, chị mắng em đi, đánh em đi, chỉ cầu xin chị có thể tha thứ cho em.”

“Tôi không chửi cũng không đánh cô, càng không có gì gọi là tha thứ hay không tha thứ. Cô đừng có đem tình cảm chị em ra nói làm gì, chỉ với vài câu mà muốn xóa bỏ hết sao. Nhưng nói thật, tôi cũng phải cảm ơn cô mới đúng, nếu không phải cô cướp đi Ôn Thiếu Hoa, làm tôi mất hết hy vọng với hắn, thì sẽ không gặp được bạch mã hoàng tử của mình.” Tạ Thiên Ngưng vẫn thờ ơ, không vì vài giọt nước mắt của Tạ Minh San mà mềm lòng thay đổi ý định.

Vát vả lăm mới chịu đựng cho đến ngày hôm nay, cô không thể chỉ vì nhất thời mềm lòng mà hủy hoại hết tất cả.

Chẳng lẽ cô phải từ bỏ sao?

Không, không thể từ bỏ, trên thế giới này không có bức tường nào không thể xuyên thủng, chỉ có người không chịu nỗ lực thôi.

“Chị họ, chị muốn em làm gì mới đồng ý tha thứ cho em?”

“Tôi đã nói với cô rồi, không có gì là tha thứ hay không tha thứ. Dù cho tôi có tha thứ đi nữa, thì chúng ta cũng không thể trở lại như ban đầu, vì chúng ta đã sớm đi trên hai con người khác nhau, không thể quay đầu lại. Minh San, kỳ thực tôi cũng không hận cô đã cướp đi Ôn Thiếu Hoa, chẳng qua tôi khiếp sợ với những thủ đoạn của cô, còn cả thái độ của cô và thím Ninh đối xử với chú tôi nữa. Tôi mặc kệ cô là thật sự nhận lỗi hay giả vờ, tóm lại sau này chúng ta cứ đường ai nấy đi, không liên quan nhau.”

KHông liên quan nhau _____ nghe xong lời này khiến Tạ Minh San càng thêm tức giận, rất muốn mắng chửi người.

Nhưng cô không thể làm vậy, nếu không khống chế cơn tức giận, chuyện này sẽ càng tệ hơn, cô nên gì cho tốt đây?

Kỳ thực cô không cần Tạ Thiên Ngưng tha thứ, vì cô chỉ cần người đàn ông của cô ta thôi.

Tạ Minh San nghĩ đi nghĩ lại, không tự chủ dùng ánh mắt ham muốn nhìn Phong Khải Trạch.

Trong ánh mắt Phong Khải Trạch, liền hiểu rõ cô gái này đang âm mưu cái gì, cười âm lãnh, châm chọc cô: Khẩu vị cô gái quá lớn, một Ôn Thiếu Hoa còn chưa đủ thỏa mãn, giờ muốn đến giành anh. Sao không tự soi lại mặt mình, anh là người dễ dàng bị cướp sao?

Tạ Minh San thấy Phong Khải Trạch cười lạnh, nhưng lại không thối lui, trái lại bị vẻ thần bí cùng dáng vẻ uy nghiêm của anh hấp dẫn, dần dần liền mất đi khống chế.

Trước kia cô còn cho rằng anh chỉ diễn trò, nhưng giờ biết anh không phải đóng kịch, nhất cử nhất động, những lời anh nói, mỗi một cái nhăn mày hay một nụ cười đều hấp dẫn cô. Đây đúng là hoàng tử hoàn mỹ trong lòng cô, là người tốt nhất để bầu bạn với cô.

Lúc này, vài người phục vụ bưng đồ ăn đến, hơi cúi đầu, cung kính nói: “Phong thiếu gia, đã đẻ ngài phải đợi, đồ ăn của ngài đây.”

“... .”

Phong thiếu gia _____ nghe xung hô này, từ trong ảo tưởng của mình Tạ Minh San liền chợt tỉnh giấc, hai mắt ngạc nhiên hướng về phía Phong

Khải Trạch, trong lòng chấn động.

Phong thiếu gia, chẳng lẽ là người thừa kế duy nhất của Phong Thị đế quốc, Phong Khải Trạch sao?

-----oOo-----

Chương 181: Nội dung trống rỗng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch không để ý đến vẻ kinh ngạc của Tạ Minh San, chăm chú nhìn bàn đầy đồ ăn, liền dịu dàng nhìn Tạ Thiên Ngưng, sủng nịnh hỏi: “Thiên Ngưng, em có muốn đổi địa điểm khác không?”

Là người rất mê ăn, đương nhiên lo sợ sẽ đổi địa điểm khác.

Tạ Thiên Ngưng bị bàn thức ăn dụ dỗ, thèm nhỏ dãi, “Từ hôm qua đến giờ em chưa ăn được gì cả, rất đói, nếu đổi chỗ khác lại phải đợi, chờ nữa em sẽ đau bao tử đó, cho nên không cần đổi, cứ ở đây mà ăn.”

“Được, anh sẽ bắt bọn họ dọn ra sân.”

“Dọn ra sân, để làm cái gì?” Cô nghi hoặc nhìn anh, vẫn chưa hiểu rõ ý nghĩa trong lời anh nói.

“Ăn gì đi, chuyện khác cứ để cho anh làm, ăn nhanh đi, đừng để bị đói.” Anh múc canh nóng ra, bỏ thia vào, tự mình đưa đến trước mặt cô, để cô húp.

“Được rồi.” Cô không cự tuyệt, húp canh chầm chậm, trước lấp đầy bao tử, tránh lát nữa bị đau bụng.

Anh thấy cô húp canh, cười an tâm, chờ người phục vụ bày các món ăn ra, lúc này ngẩng đầu lên, thu hồi nụ cười ôn nhu lại, biến thành biểu cảm lạnh lùng nghiêm nghị, ra lệnh: “Đem cô gái này đuổi ra ngoài, đỡ phải quấy rầy lúc tôi dùng cơm.”

“Dạ, Phong thiếu gia.” Người phục vụ nhận mệnh lệnh, lập tức dùng thái độ lễ phép mời Tạ Minh San rời đi, “Vị thiếu thư này, xin mời cô rời đi cho,

đứng quấy rầy khách của chúng tôi dùng cơm.”

“Em___” Tạ Minh San không nói gì, nhìn dáng vẻ lạnh lùng vô tình của Phong Khải Trạch, lại nhìn Tạ Thiên Ngưng được che chở vô cùng hạnh phúc, khiến cô không cam lòng, thật sự ghen tị, hận không thể cướp lấy hết những gì mà á đang có.

Nhưng chuyện này dường như không đơn giản như cô đã nghĩ.

Người phục vụ thấy Tạ Minh San không chịu đi, đành phải nhắc lại một lần nữa, “Tiểu thư, xin mời rời đi, bằng không tôi gọi bảo vệ đến đây.”

“Chị họ, em đi trước, có cơ hội tôi sẽ cùng chị nói chuyện tiếp nhé.” Tạ Minh San không dám lưu lại nữa, sợ bảo vệ sẽ lôi cô đi ra ngoài. Nếu thật như vậy, rất là mất mặt. Vì thế liền hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén gianh tỵ cùng phẫn nộ trong lòng xuống, ráng để bản thân duy trì dáng vẻ dịu dàng hiền dịu, sau đó xoay người rời đi.

Khi đi đến cửa, lại quay đầu nhìn qua, thấy Phong Khải Trạch cười ôn nhu, còn Tạ Thiên Ngưng đang ăn gì đó rất ngon lành. Căn bản chẳng thèm để ý đến cô, càng khiến cô thêm tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nổi trận lôi đình, liền âm thầm thề, nhất định cô sẽ cướp lấy người đàn ông này.

Người phục vụ thấy Tạ Minh San còn đứng ở cửa, liền thúc gục nhanh lên một chút, “Tiểu thư, xin mời rời đi.”

“Tôi sẽ đi.” Tạ Minh San giận dữ xoay người, đi ra cửa, đến hành lang uốn khúc liền hít sâu một hơi, để bản thân không quá tức giận mà phát cáu lên.

Lúc này, người phục vụ bưng đồ ăn đi từ bên trong ra, cô chặn người phục vụ lại, hạ giọng hỏi: “Xin hỏi vị Phong thiếu gia kia có phải là Phong thiếu gia của Phong Thị đế quốc không?”

“Đúng vậy, anh ấy chính là Phong đại thiếu gia Phong Khải Trạch của Phong Thị đế quốc.” Người phục vụ không chút do dự, liền trả lời ngay.

“... .”

Trời ạ, anh ta đúng là đại thiếu gia của Phong Thị đế quốc, khó trách không giống như người bình thường, khí thế thực bức người. Nếu cô sớm biết anh ta là Phong Khải Trạch, lúc trước ở trước mặt anh, cô sẽ cố giữ

hình ảnh nhu mì, để anh có chút ấn tượng tốt, thì cục diện hôm nay đâu phải như thế này.

Không đúng, không phải Phong Khải Trạch muốn kết hôn với Hồng Thị Na sao, hơn nữa đám cưới là vào ngày hôm qua mà.

“Không phải Phong thiếu gia cùng Hồng Thị Na của tập đoàn Hồng Thị kết hôn sao, sao, làm sao có thể?” Tạ Minh San tiếp tục hỏi người phục vụ, nghĩ muốn làm rõ chuyện gì đang xảy ra.

Ngày hôm qua cô còn muốn đi đến dự hôn lễ, nhưng vì không có thiệp mời nên không thể vào. Ngày hôm qua cô cũng đã gặp Phong Khải Trạch, lúc đó cô cho rằng anh chỉ đến tham dự hôn lễ, không ngờ lại là chú rể.

Anh đã cưới Hồng Thị Na, sao còn ở cùng với Tạ Thiên Ngưng chứ?

Vấn đề quá nhiều, làm cô không hiểu gì cả.

Người phục vụ nhìn chung quanh, phát hiện không có người, mới dám nhỏ giọng nói: “Ngày hôm qua Phong thiếu gia không có đám cưới với Hồng Thị Na, trong ngày hôn lễ đã nói là sẽ không cưới cô ấy, còn khiến Hồng Gia mất hết thể diện, ngay cả Phong Gia Vinh cũng bị anh là cho túc đến không còn gì để nói. Việc này có rất nhiều người biết, nhưng lại không dám nói, cô cũng đừng nói là do tôi kể lại nha.”

“À___”

“Tôi không nói với cô nữa, hai nhà Phong Hồng đã ra lệnh cấm, không được nói chuyện xảy ra trong buổi hôn lễ ngày hôm qua.” Người phục vụ không dám nói thêm nữa, bước đi thật nhanh, lo nếu nói nữa sẽ gặp phiền toái lớn.

Hai nhà Phong Hồng đã ra lệnh phong tỏa tin tức, không hy vọng chuyện hôn lễ ngày hôm qua truyền đi ra ngoài, nên người biết rất ít, không ai dám ăn nói lung tung,

Tạ Minh San không quan tâm đến người phục vụ rời đi, cứ đứng trên hành lang gấp khúc, nhìn cánh cửa ở căn phòng được bao trọn không xa kia, cảm thấy bị đả kích.

Trời ạ, Phong Khải Trạch cư nhiên lại không chọn Hồng Thị Na mà chọn

Tạ Thiên Ngưng, nói như vậy, cô chẳng là không có chút hi vọng nào sao. Hồng Thi Na được danh xưng là dịu dàng hiền淑, trong mắt mọi người là một nàng công chúa hòa nhã, người không chỉ xinh đẹp, hơn nữa cả gia thế cùng bối cảnh đều tốt. Cô tuy cũng xinh đẹp, cũng có thể ôn nhu như nước, nhưng lại không có bối cảnh cùng gia thế, so với Hồng Thi Na, cái nào cũng thua hết. Phong Khải Trạch nhìn thấy Hồng Thi Na liền đã chướng mắt, vậy sẽ càng ghét cô hơn rồi.

Ngày hôm qua cô còn tin rằng có thể cướp lấy Phong Khải Trạch, thì bây giờ đều đã mất hết, vì vậy muốn chinh phục người đàn ông này không thể dùng những chiêu thức kia. Đa số đàn ông đều thích mẫu người dịu dàng hòa nhã, nhưng anh ta lại đi thích một kẻ quá quê mùa thô kệch. Nếu như Tạ Thiên Ngưng không trải qua cuộc huấn luyện, chắc bây giờ vẫn là người phụ nữ vừa già vừa xấu rồi!

Cô nên làm gì để thay đổi cục diện bây giờ đây?

Tạ Minh San càng nghĩ càng lo lắng, vì không tự tin, lại không có cách tốt, cho nên rất lo lắng, vì đã rơi vào đường cùng đành phải có tiến về phía trước, tìm hiểu rõ rồi mới ra tay.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, cô vẫn chưa biết Phong Khải Trạch thuộc loại người gì, nên không thể tùy tiện xuống tay.

Lúc này Ninh Nghiên đang tính phí sinh hoạt trong nhà, xem tiền tiêu hụt đến đâu rồi. Trong lòng bà rất lo, đến bây giờ mới hiểu mỗi ngày Tạ Chánh Phong kiếm tiền nuôi gia đình vất vả cỡ nào.

Hiện tại dù có thể nào, thì cứ từ từ chờ đợi, chờ đến khi Tạ Minh San gả cho người giàu có, thì những khó khăn này đều được giải quyết hết. Tạ Minh San trở về nhà, vội vàng xông thẳng vào phòng, tìm tư liệu trên mạng có liên quan đến Phong Khải Trạch.

Ninh Nghiên thấy cô vội vàng như thế, liền đi vào cùng, nghi hoặc hỏi: “Minh San, xảy ra chuyện gì mà trông con vội vàng thế?”

“Mẹ, hôm nay con mới phát hiện ra một bí mật lớn. Mẹ có biết không, bạn trai của Tạ Thiên Ngưng, Phong Khải Trạch chính là đại thiếu gia của Phong Thị đế quốc đó. Bây giờ con cần phải điều tra thêm một số thông tin nào có liên quan đến Phong Khải Trạch không.”

“Cái gì, bạn trai của Tạ Thiên Ngưng là Phong Khải Trạch? Trời ạ, này quả là kì lạ, lúc trước mẹ cảm thấy tên đó không phải nhân vật đơn giản, thật không ngờ nó là Phong Khải Trạch, đại thiếu gia của Phong Thị đế quốc. Chả trách sau khi Tạ Thiên Ngưng bị Ôn Thiếu Hoa ruồng bỏ lại thay đổi đến thế, thì ra bên cạnh nó có Phong Khải Trạch chống lưng. Minh San, con điều tra tư liệu về Phong Khải Trạch để làm gì?”

“Đương nhiên là muôn cướp lấy anh ấy, trước đó con đã cướp được Ôn Thiếu Hoa, dĩ nhiên nhất định có thể cướp được Phong Khải Trạch. Ông trời quả là đối xử rất tốt với Tạ Thiên Ngưng, đầu tiên cho ả một vị hôn phu khá tốt, nhưng sau đó vị hôn phu kia lại vứt bỏ ả lại tìm được một người khác còn tốt hơn, thực là không công bằng mà.” Tạ Minh San vừa tìm kiếm tài liệu trên mạng về Phong Khải Trạch, một bên liên tiếp oán giận.

Nhưng điều tra mãi, ngoại trừ thân phận đại thiếu gia của Phong Thị đế quốc ra, còn lại đều không có, anh ta giống như là một tờ giấy trắng, chỉ có tên, còn nội dung đều trống rỗng. Tựa như không hề có người này trên đời vậy.

(vinhanh: câu này ta chém nhá kaka)

Cũng vì trống rỗng, nên mới thần bí khó dò, mới là người hấp dẫn thế.

Ninh Nghiên có hơi sợ hãi, trong tay chẳng có gì lại dám đi trêu chọc Phong Khải Trạch, vì thế liền khuyên bảo: “Minh San, Phong Khải Trạch không phải người dễ chọc, mẹ thấy con đừng dính vào nó, bằng không kết cục sẽ rất thảm.”

Tạ Minh San không chịu nghe., hiện giờ đang tràn đầy ý chí, muốn cô lùi bước, điều đó không thể nào. “Mẹ, đây là cơ hội khó gặp được, nếu bỏ lỡ cả đời này còn sẽ không tìm được cơ hội nào nữa như vậy. Mặc kệ khó khăn cách mấy, con cũng không chịu buông tay đâu, không bao giờ bỏ qua. Phong Khải Trạch còn hơn gấp mấy trăm lần Ôn Thiếu Hoa, nếu con được gả cho anh ấy, nửa đời sau sẽ không cần lo nữa. Trải qua kinh nghiệm lần này, con sẽ không tái phạm sai lầm, lúc gả đi, nhất định phải khiêm tốn hơn.”

“Tuy nói như thế, nhưng lỡ làm không tốt, chọc đến Phong Thị đế quốc, xem như chúng ta thật sự tiêu đời rồi. Không phải con đã nhắm Hồng Thùa Chí làm mục tiêu sao, sao đột nhiên lại thay đổi chủ ý vậy?”

“Gần đây con thường thấy Hồng Thùa Chí hay lui tới nơi này, nhưng lại không có gặp được hắn. Ông trời đã cho con biết được thân phận của Phong Khải Trạch, đây chứng tỏ con và anh ấy có duyên phận, về chuyện của Hồng Thùa Chí, về sau nếu có cơ hội thì nói sau đi.”

“Xem ra cũng chỉ có thể như vậy. Lần trước tiền thừa mà con đem chiết nhẫn bán chỉ còn lại rất ít, nếu chúng ta không có thu nhập, e rằng chỉ chịu đựng được vài ngày mà thôi. Minh San, con nghe nói gì chưa, tập đoàn Ôn Thị phá sản, nhà Ôn Gia đều đã bán, hơn nữa ____”

Nghe đến mấy chuyện này, mặt Tạ Minh San liền biến sắc, không vui khi trách: “Mẹ, không cần ở trước mặt con nói những chuyện này, con không muốn nghe. Con hiện giờ đang nghĩ cách cướp lấy Phong Khải Trạch, còn chuyện khác, con không để ý đến, nhất là Ôn Thiếu Hoa, hắn chết hay sống gì cũng chẳng liên quan đến con.”

“Cũng đúng, chuyện Ôn Gia chính xác là không liên quan đến chúng ta, lúc trước bọn họ đuổi con đi, cả một xu cũng không cho, còn có ả Lâm Thục Phân kia nữa, luôn xem thường chúng ta, cả ngày luôn dùng bộ dạng mắt chó để nhìn người khác, đáng bị kết cục như vậy.” Ninh Nghiên nhớ tới cái mặt tự cao tự đại của Lâm Thục Phân trước kia, thấy bà có kết cục như hiện nay, cảm thấy trong lòng cực thích.

“... ...”

Tạ Minh San chẳng có tâm tư gì để nghĩ đến chuyện Ôn Gia, không ngừng tìm kiếm tư liệu, thầm nghĩ nếu càng biết nhiều về Phong Khải Trạch thì càng tốt.

Đáng tiếc cứ tra đi tra lại, vẫn chẳng tìm được gì cả.

Cái gì cũng không có, cô biết ra tay bằng cách nào?

-----oOo-----

Chương 182: Cái này gọi là mưu lược

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi ăn uống no nê, Tạ Thiên Ngưng mới phát hiện mình đã ăn hết

phân nửa mà không bị người ta đuổi ra ngoài, có chút mừng thầm, khẽ hỏi. “Khi con, ba anh không đến gây hại cho chúng ta chứ, bữa cơm này đã ăn hơn phân nửa mà chưa bị người ta đuổi ra ngoài.”

Phong Khải Trạch không hưởng ứng việc này, âm thanh giọng cười cao lên, khinh thường nói: “Ông ta chỉ có thể gây chuyện tạm thời với chúng ta thôi, giờ ông ta đang bận giải quyết chuyện của Hắc Phong liên minh, nên sẽ không rảnh bận tâm đến chúng ta.”

“À, mà Hắc Phong liên minh ____” Thiếu chút nữa cô đã nói ra bí mật của Hắc Phong liên minh rồi.

Anh khẽ lắc đầu, dùng ánh mắt nháy nhở cô không cần nói ra bí mật đó.

Cô hiểu ánh mắt anh muốn nói gì, liền trực tiếp lảng sang chuyện khác, “Khi con, em ăn no rồi, chúng ta về đi, em muốn đổi bộ quần áo khác.”

“Được, giờ anh sẽ đưa em về.”

“Ư.”

Hai người đều phổi hợp rất ăn ý, cùng nhau rời khỏi nhà hàng, cho đến khi ngồi lên xe, Tạ Thiên Ngưng mới không nhịn được nhỏ giọng hỏi, “Khi nhỏ, vừa rồi ở trong nhà hàng cũng chỉ còn lại hai chúng ta thôi, chẳng lẽ cả những lúc đó chúng ta cũng không được nói ra sao?”

“Em có cam đoan bên trong không có gắn camera nghe lén không? Nhớ kỹ, ngoại trừ căn cứ bí mật, bất kể ở nơi đâu, trường hợp nào, cũng không được nói về chuyện Hắc Phong Liên Minh.” Phong Khải Trạch rất cẩn thận, làm việc gì cũng vô cùng chu đáo. Anh quá biết con người của Phong Gia Vinh, vì đạt được mục đích, tuyệt đối không từ mọi thủ đoạn, cho nên vẫn nên cẩn thận đề phòng sẽ tốt hơn.

“Ở nhà cũng không được sao?” Cô nghi hoặc, cảm thấy ở trong nhà rất an toàn.

Căn nhà kia cùng Phong Gia Vinh không có chút quan hệ, theo lý hẵn nó rất an toàn mới đúng.

“Ở nhà cũng ít đề cập đi, nếu không phải chuyện bất đắc dĩ cũng đừng nên nhắc đến, có đôi khi những tình huống phát sinh đều do không để ý mà sơ

sảy ra, hiểu chua? Hơn nữa trong nhà lại không chỉ có hai chúng ta, những người giúp việc chưa chắc là không bị Phong Gia Vinh mua chuộc. Anh chưa bao giờ để Cự Phong đến chỗ ở của anh, mà anh cũng sẽ không đến nơi của nó, chúng anh chỉ gặp mặt ở căn cứ bí mật, hoặc là một nơi rất kín đáo, để phòng ngừa người khác nhìn thấy bọn anh gặp mặt.”

“Trời ạ, các anh đang chơi trò thần bí, lại còn chơi rất vui nữa chứ, ba anh không điều tra được bất kỳ chút dấu vết nào, cho thấy các anh thật sự rất cẩn thận.”

Phong Gia Vinh là hạng người gì cô biết rất rõ, có thể lén qua mặt được ông ấy, đích thực là không dễ. Nếu không có bản lĩnh thực sự, thật rất khó làm được.

“Này không phải là cẩn thận, cái này gọi là mưu lược. Một người có mưu lược, sẽ cẩn thận trong mọi suy nghĩ hơn người thường, tính tình phải bỉnh tĩnh, quá nóng nảy hay lo lắng cũng điều là việc tối kỵ.” Anh có vẻ rất đắc ý, có tình châm chọc, tỏ ra oai phong ở trước mặt cô.

“Được được được, anh là nhất rồi, hãy chú tâm lo lái xe đi, giờ là thời điểm tan ca, trên đường sẽ có rất nhiều xe lại đông người.” cô tức giận nói, đánh tan vể uy phong của anh. Trong lòng liền suy nghĩ.

“Em yên tâm, anh không dám lấy sinh mệnh của bà xã ra đùa đâu. Thiên Ngưng, sau này đừng đi gặp Tạ Minh San nữa, càng không được mềm lòng tha thứ cho cô ta, cô gái này là kẻ không đáng tin.” Phong Khải Trạch bỗng nhiên nghĩ tới tuồng diễn vừa rồi của Tạ Minh San, trong lòng không ngừng bắt đầu lo lắng.

Cô ấy là một người rất nặng tình thân, dù sao Tạ Minh San cũng là em họ của cô, không chừng chỉ cần cô gái kia cầu xin thêm vài lần, cô sẽ mềm lòng mà tha thứ.

Anh không cho phép người như vậy đến phá hư hạnh phúc của anh và cô, Phong Gia Vinh còn chưa có bản lĩnh đó, Tạ Minh San lại càng đừng mơ mộng đến.

Tạ Thiên Ngưng cũng đang nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, không khỏi nhún nhún bả vai, lạnh lùng nói: “Anh yên tâm đi, em đã không còn tình cảm gì với cô em họ kia rồi, giữa em và cô ta không có cái gọi là tha thứ hay không tha thứ. Dù em có tha thứ cho cô ta, nhưng vẫn xem như người xa

lạ, không còn liên quan nhau nữa. Em không thể lấy ơn báo oán, người khác tồn thương em, liền lưu lại vết sẹo trên người em rồi, vĩnh viễn em cũng không thể quên. Nhưng em cũng không phải người hay ghi hận, tuy rằng em không quên được vết sẹo này, thì em sẽ bắt nó ẩn đi, không nhìn đến nó. Chỉ cần người đó không vạch lại vết sẹo kia, em sẽ không làm gì với người đó.”

Kỳ thực cô đã không còn hận Tạ Minh San, chẳng qua không muốn dính dáng đến cô ta nữa mà thôi. Trải qua nhiều chuyện như vậy, cô đã biết rõ Tạ Minh San là người rất có tâm cơ, người như vậy thật sự khiến người khác phải khiếp sợ, bề ngoài là một vẻ, bên trong lại là một vẻ khác. Cô đâu không lại người như vậy, chỉ còn cách tránh xa ra không nên tiếp xúc với nhau.

Dù sao cả hai cũng đã không ở cùng nhau, chỉ cần không thường xuyên gặp mặt nhau là tốt rồi, những chuyện khác không gì phải sợ.

“Em có thể nghĩ như vậy, anh rất an tâm. Tạ Minh San là người rất thích hư vinh, lại còn ích kỷ tham lam, tham vọng của cô ta rất lớn, anh không tin cô ta dễ dàng chịu nhận lỗi vậy, e là trong đó còn có âm mưu khác.”

Mặc kệ cô ả đang có âm mưu gì, anh đều sẽ không để cô được toại nguyện. Vì mục đích của Tạ Minh San, anh đều có thể đoán ra được, không phải vì tiền thì cũng là danh lợi, hơn phân nửa cô đã biết được thân phận của anh, nên muốn lao đến để kiếm lợi ích thôi.

Cô ta quả thực đã nằm mơ, muốn kiểm từ anh ư, không có đâu.

“Bất kể cô ta ở đâu, chỉ cần em không để ý đến, thì đừng hòng mơ tưởng âm mưu của mình được thành công. Khi con, chúng ta đã lâu không đi gặp chú rồi, chi bằng ngày mai đi gặp đi, xem hoa của chú sao rồi? Dựa theo thời gian, sau một tuần nữa thì hội triển lãm hoa sẽ bắt đầu, không biết Quân Tử Lan của chú thế nào rồi?”

Về Tạ Gia, hiện giờ cô chỉ quan tâm đến một mình chú, còn Tạ Minh San và Ninh Nghiên, đã sớm không còn nghĩ đến.

“Được, ngày mai anh với em cùng đi gặp chú.” Chỉ cần cô muốn, anh điều vui vẻ làm theo.

“Khi con, cảm ơn anh nha!” Cô cảm động nói cảm ơn anh, mà không chỉ

cảm ơn anh, còn phải cảm ơn ông trời, trong lúc cô đang gặp khó khăn, đau khổ, thì anh lại xuất hiện.

“Bé ngốc, em là bà xã của anh, đây là chuyện anh nên làm cần gì phải cảm ơn chứ? Nếu em thật muốn cảm ơn anh, vậy thì phải tươi tinh hơn, đừng để ý đến Tạ Minh San và Hồng Thi Na. Nhất là Tạ Minh San, em không được để cô ta làm tổn thương em nữa.”

Anh tin cô sẽ không để ý đến Hồng Thi Na, nhưng còn Tạ Minh San thì rất khó nói.

“Anh hãy tin 100% , em sẽ không để ý đến cô ta đâu.” Tạ Thiên Ngung rất cam đoan.

Trước đây vì cô sơ suất, nên Tạ Minh San mới có nhiều cơ hội vậy. Lúc này đây, cô tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm lần nữa.

Có lời cam đoan của cô, Phong Khải Trạch không cần lo lắng nhiều nữa, cẩn thận lái xe, bỏ hết chuyện dính dáng về Tạ Minh San, mà tin vào cô.

Cô gái đó, không đáng để anh lãng phí tâm tư.

Bên ngày đang phòng bị, còn người bên kia lại không ngừng hy vọng, tiếp tục lên kế hoạch thật hoàn mĩ.

Tạ Minh San tìm kiếm thông tin cả ngày, nhưng chẳng thể tra được gì, cả một tấm ảnh chụp còn không có nữa là. Trách sao không ai biết khi Phong Khải Trạch lớn lên sẽ như thế nào, người nổi tiếng như vậy, cả một tấm ảnh chụp trên mạng cũng không có. Lúc trước cô tìm thông tin của Hồng Thùa Chí, chỉ cần tìm một cái là có ngay một đống tin.

Đều là người giàu có, sao lại hoàn toàn khác nhau đến thế chứ?

Có lẽ vì thế, Phong Khải Trạch mới ưu tú hơn cả Hồng Thùa Chí.

Ninh Nghiêm đã làm bữa tối xong, liền đến phòng Tạ Minh San gọi ăn cơm, “Minh San, con đã tìm cả một buổi chiều rồi, mau ra ngoài ăn cơm đi.”

“Mẹ, con tìm cả một buổi chiều, mà chút tư liệu cũng không có, ngay cả một tấm ảnh chụp cũng không. Phong Khải Trạch này, quả là quá thần bí, làm con chẳng biết gì về anh ta, không biết anh ta thích cái gì, không thích

cái gì, thật sự không thể nào ra tay.” Lúc này tâm trí của Tạ Minh San rất rối loạn, chẳng còn tâm tình nào để ăn cơm, chỉ vì điều tra không được tư liệu càng làm cô sot ruột hơn.

Cô không có quyền thế, chỉ có thể dựa theo thông tin qua truyenfull.vn, nếu cả trên mạng cũng không có tin, thì cô thật sự đã hết cách rồi.

“Chuyện này không thể nóng vội, trái lại cần phải biết nhẫn耐. Nếu Phong Khải Trạch thật sự là người dễ ứng phó, sẽ không thầm bí như vậy, danh tiếng của nó sẽ vang dội àm àm, người nào cũng sẽ biết mặt thật của nó hết rồi còn gì. Nay giờ con muốn tiếp cận người có lai lịch thì không được phép hấp tấp? Lúc này là cần phải nhẫn耐.”

Nghe lời Ninh Nghiên nói, cuối cùng Tạ Minh San cũng bớt lo lắng hơn, đột nhiên chợt nghĩ ra một diệu kế, “Mẹ, chúng ta có thể thông qua ba mà tìm hiểu về Phong Khải Trạch, mẹ có biết ba giờ đang ở đâu không?”

“Con, con không phải đã nói là không nên đi tìm ba con sao?” Ninh Nghiên có hơi kinh ngạc, bất quá cũng rất vui, kỳ thực bà rất muốn đi tìm Tạ Chánh Phong, hi vọng được quay trở lại với ông, chỉ là sợ con gái không đồng ý, nên bà không dám nói ra.

“Trước kharc nay khác, vì lợi ích lâu dài, không muốn cũng phải làm. Mẹ, đạo này mẹ và ba có hay liên hệ không?”

“Ông ấy đã đổi số điện thoại, sao mẹ có thể liên hệ được với ông ta chứ? Nhưng mẹ có hỏi qua những người bạn của ông, đã biết thêm chút tin tức, đại khái biết được chỗ ở của ông ta, nghe nói ông sống ở ngoại ô trong một khu vườn trồng hoa.”

“Trồng hoa, quả nhiên là một tên đàn ông chẳng có chút tiền đồ.” Tạ Minh San có chút khinh bỉ, rất xem thường nghề trồng hoa này, theo cô, trồng hoa và nông dân không có khác gì nhau.

(Vinhanh: đây là 1 dẫn chứng cho ra đời câu nói, thà để ra một cái trứng còn hơn sinh ra mày =_=, một cảm giác ghét cực độ.”

“Minh San, dù sao ông ấy cũng là ba con, sao con có thể nói ông ta như vậy?”

Nhìn thấy con gái bất hiếu như vậy, trong lòng bà chẳng vui chút nào, dù

cho Tạ Chánh Phong có vô dụng cách mấy, thì ông cũng vẫn là ba của con bé mà.

Chẳng lẽ bà đã sai rồi sao?

“Nếu có thể, con chẳng hy vọng ông ta là ba con, nếu ông có được chút bản lĩnh, thì nhà của chúng ta sẽ không thành ra thế này, con đâu cần phải nghĩ cách đi câu dẫn người đàn ông có tiền làm gì? Xem như quên đi, không nói chuyện này nữa, mẹ, ngày mai chúng ta cùng đi tìm ba, để hỏi thăm về chuyện Phong Khải Trạch.”

“Tùy con vậy.” Ninh Nghiên trả lời một cách iu xìu, chỉ biết lắc đầu đi ra ngoài.

Gia đình này trở thành như vậy, chẳng lẽ là vì Tạ Chánh Phong là người quá vô dụng ư?

Bất kể có phải không, dù sao đã thành như vậy, nghĩ nhiều cũng vô dụng, giờ chỉ có thể đi bước nào tính bước đó thôi.

-----oOo-----

Chương 183: Lòng đã nguội lạnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Minh San là người nóng vội, khi biết chuyện của Phong Khải Trạch, sáng sớm đã nhanh rời giường, kéo Ninh Nghiên đi tìm Tạ Chánh Phong.

Ninh Nghiên không biết địa điểm cụ thể, cho nên đi rất nhiều vùng ngoại ô, vừa tìm vừa hỏi người đi đường, mất cả ngày buổi sáng mới tìm đến nơi.

Nhưng khi vừa vào vườn hoa, đập vào mắt là một tòa biệt thự xa hoa rộng lớn, làm bọn họ vô cùng kinh ngạc, không ngờ ở một nơi hẻo lánh thế này lại có một tòa biệt thự tráng lệ như thế.

Lúc này Tạ Chánh Phong đang vùi đầu miệt mài ở trong vườn hoa, tự mình chăm sóc cho hoa cỏ, chờ tuần sau đem hoa đến dự hội triển lãm. Đột nhiên cảm giác có ai đó đi vào vườn hoa, tưởng Tạ Thiên Ngung đến,

liền đứng dậy, vui vẻ chào hỏi, “Thiên Ngưng, cháu ___”

Nói chưa dứt câu, đã nhìn rõ người đến, liền đem toàn bộ lời muồn nói ra nuốt lại trong họng, nụ cười trên mặt biến mất, nghiêm túc lạnh lùng hỏi. “Các người đến đây làm gì?

Một là người vợ đã ly hôn với ông, một là cô con gái luôn ghét bỏ, không cần đến ông. Hai người này vốn chính là những người quan trọng nhất trong cuộc đời ông, mà cũng là người ông không muốn nhìn thấy nhất.

Dù sao con gái cũng đã lớn, có cuộc sống riêng của nó, không cần đến người ba như ông quan tâm, cho nên ông không cần phải nghĩ nhiều cho lắm.

“Không tệ, sống trong một tòa biệt thự to lớn lộng lẫy, dĩ nhiên là hơn hẳn cái căn nhà nhỏ mà chúng ta ở chỉ có trăm mét vuông kia rồi. Ba, đây là căn nhà mà Tạ Thiên Ngưng mua cho ba, hay là của Phong Khải Trạch?” Tạ Minh San đi nhìn chung quanh tòa biệt thự rộng lớn, dùng ánh mắt tham lam và căm ghét để đánh giá toàn bộ.

Tòa biệt thự này còn lớn hơn căn của Ôn Gia, cả đời cô cũng chưa từng được sống trong căn nhà nào như thế này!

Ông trời quả không công bằng, cô nő lực gom góp cũng không được như thế, vậy mà những người chẳng làm ra tích sự gì lại có được ngày tháng sung sướng, thật không công bằng, quá bất công đi.

“Con đã biết thân phận của Phong Khải Trạch rồi à.” Tạ Chánh Phong không nói lời dư thừa, đánh thẳng vào trọng điểm. Để biết rõ muồn cái gì.

Ông luôn luôn giúp Tạ Thiên Ngưng che giấu thân phận của Phong Khải Trạch, sợ sau này Tạ Minh San biết được sẽ đến giành. Xem ra đều ông lo lắng đã xảy ra, vì ông cảm nhận được mùi vị chiêm giữ trên người Tạ Minh San, giống y như lúc trước cố giành lấy Ôn Thiếu Hoa. Vì sao ông lại sinh ra đứa con gái như vậy chứ?

“Thì ra ba đã sớm biết được thân phận của Phong Khải Trạch, nhưng sao ba lại không nói cho con hay. Ba, trong lòng ba, con với Tạ Thiên Ngưng, ai mới là con ruột của người hả?” Tạ Minh San tức giận chất vấn, vô cùng không cam lòng tình cảm của ba mình bị người ta cướp đi.

“Con hãy trả lời câu hỏi ba trước đi, trong lòng con có xem qua ba là ba con không? Con có kính trọng ba không, có từng yêu quý ba không, có quan tâm đến ba không nào? Con đều không có, trong mắt con ngoại trừ tiền tài danh vọng, cái gì cũng không có. Ba thực không biết làm sao để dạy dỗ đứa con gái như con nữa?” Tạ Chánh Phong cũng rất tức giận, sau khi chỉ trích Tạ Minh San, liền trừng mắt nhìn sang Ninh Nghiên, dùng ánh mắt nói cho bà biết, con gái sở dĩ biến thành như vậy đều là do bà đã chìu hư nó.

Ninh Nghiên sợ tới mức liền lui về phía sau một bước, sau đó chỉ biết cúi đầu không dám nói gì.

Từ nhỏ bà đã dạy dỗ cho Tạ Minh San theo tư tưởng như vậy, chỉ cần có tiền, cái gì cũng làm được, không có tiền cái gì cũng không, tiền tài quyền thế là quan trọng nhất.

Cũng vì cách giáo dục của bà, nên mới đem con gái biến thành như vậy. Bây giờ kết cục đã định, dù bà có hối hận cũng đã quá muộn.

Tạ Minh San cũng không chịu thừa nhận mình đã sai, vẫn cứ ngang nhiên phản bác lại, “Cũng vì ba không có tiền, con mới luôn bị người ta khi dễ. Ba biết rõ bạn trai Tạ Minh San là đại thiếu gia của Phong Thị đế quốc, lại không chịu kiềm lợi từ người anh ta, lại sống trong một nơi hẻo lánh này để trồng hoa, khiến mình sống y như một người nông dân, chỉ biết gắn liền với ruộng đất, quả thực là một tên ngu ngốc. Cùng ba đi ra ngoài, con thật chẳng dám nói cho họ biết ba là ba của con, nếu con là ba, nhất định sẽ ở trong một căn nhà tốt nhất, đi xe đời mới nhất, mặc quần áo tốt nhất.”

(vinhanh: ba nó mà nó làm như nó là bà nội ông vậy, muốn nhận đầu nhổ này dễ sợ, hùm hùm...)

Tuy rằng nơi này thật sự xa hoa lộng lẫy, nhưng lại ở nơi hẻo lánh như vậy, liếc mắt một cái chẳng khác nào như đang ở nông thôn. “Đúng, ba hèn nhát, ba ngu ngốc, con là thông minh nhất. Nếu hai người không còn chuyện gì để nói nữa, mời ra khỏi đây, nơi này không chào đón hai người, hơn nữa sau này cũng không cần phải đến đây.” Tạ Chánh Phong kiềm chế tức giận trong lòng, không muốn nhiều lời vô nghĩa với Tạ Minh San nữa, vì ông biết rất rõ, cứ nói nữa, chỉ càng thêm tức giận.

Vốn tưởng rằng sau khi cô cùng Ôn Thiếu Hoa ly hôn sẽ thay đổi, không ngờ cô càng không chịu thay đổi mà còn trở nên hám lợi hơn.

Lòng ông đã nguội lạnh rồi.

“Con sẽ đi, chỉ cần hoàn thành xong mọi chuyện thì con sẽ đi ngay. Ba đã sớm biết thân phận của Phong Khải Trạch, vậy chắc hẳn là rất hiểu rõ về con người này. Nói cho con biết, anh ta là loại người nào, thích cái gì, không thích cái gì, bình thường hay đi đến nơi nào?” Tạ Minh San liền dùng phương thức ra mệnh, bắt Tạ Chánh Phong nói cho cô biết đáp án.

“Cái gì cũng không biết, con đừng có hỏi ba.” Tạ Chánh Phong không muốn nói, mà kỳ thực cũng không biết, dù có biết cũng sẽ không nói ra.

Ông quá biết mục đích của Tạ Minh San là gì rồi, ông tuyệt đối sẽ không giúp cô.

“Sao ba lại không biết chứ? Ba, bất kể thế nào thì con cũng là con gái của ba, dù người không nhận con, thì ba và con cũng vẫn có chung huyết thống. Là một người ba, thì cũng phải nêu nghĩ cho con gái của mình chứ.”

“Lúc trước con cứ cố giành lấy Ôn Thiếu Hoa, ba đã không thể ngăn cản, mà bây giờ lại còn mơ tưởng cướp lấy bạn trai của Tạ Thiên Ngưng đi. Ba dám khẳng định, con không thể cướp Phong Khải Trạch được đâu, bởi vì con chẳng có bản lĩnh để làm được điều đó. Ba và con gái thì đã sao, cho đến bây giờ con đâu có xem ba là ba của con, vậy ba cần gì phải xem con là con của ba chứ. Hai mẹ con hai người, lương tâm đều bị chó tha đi mất hết rồi, tôi không muốn nói chuyện với các người nữa, mau cút đi cho tôi, cút.”

“Chánh Phong__” Ninh Nghiên nghe những lời nói sắc nhọn thế, nội tâm rối loạn, có chút áy náy, có chút tự trách, có chút hối hận, nhưng lại có hơi tức tối.

Mặc kệ nói thế nào, cũng do hai mẹ con họ tự đến tìm ông, ông không vui vẻ thì cũng thôi đi, cư nhiên còn lo lắng cho Tạ Thiên Ngưng, thật sự là quá đáng.

Ninh Nghiên chỉ có thể nói trong lòng, không dám lớn tiếng nói ra, dù sao quan hệ của bà và Tạ Chánh Phong đã quá cứng nhắc, nếu lại nói nữa, càng không cách cứu vãn.

Tạ Chánh Phong cũng không muốn suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ nghĩ muốn cả hai người rời khỏi đây, “Các người đi đi, sau này đừng có đến tìm tôi,

tôi không muốn gặp các người đâu.”

“Ông nghĩ rằng chúng tôi đến là muốn gặp ông sao? Tự đem mình biến thành một người nông dân, gặp ông chỉ càng khiến cho thân phận mình xấu hổ hơn thôi, nếu không phải vì chuyện của Phong Khải Trạch, tôi sẽ chẳng đến gặp ông đâu?”

Tạ Minh San càng nói càng quá đáng, khiến Tạ Chánh Phong chết khiếp, rống giận: “Tạ Minh San, mày nói chuyện không thấy có hơi quá đáng hả? Tao biến mình thành nông dân thì đó là chuyện của tao, nếu mày cảm thấy mất mặt, thì đừng có đến tìm tao, tao không muốn gặp mày nữa, hai mẹ con mày cút đi cho tao, cút.”

“Chỉ cần ông nói chuyện của Phong Khải Trạch cho tôi biết, tôi tuyệt đối sẽ không đến tìm ông nữa.”

(Vinhanh: aaaa, tức điên với con quỷ Minh San này, *lật bàn, đập ghé*)

“Tao sẽ không nói ày biết gì cả, nhưng có một chuyện tao đây khẳng định với mày, Phong Khải Trạch tuyệt đối sẽ không yêu mày, cho nên mày đừng vọng tưởng nữa. Ngoại trừ Thiên Ngung, nó cũng không yêu ai cả, mày từ bỏ đi là vừa.”

“Sao ông dám khẳng định tôi không giành được anh ấy, vậy sao ông không dám đem chuyện của anh ấy nói ra cho tôi biết? Tôi muốn biết tất cả mọi chuyện của Phong Khải Trạch, nếu hôm nay ông không chịu nói, đừng mơ đuổi tôi đi.”

“Mày___”

Ninh Nghiêm nhìn thấy hai cha con họ cứ tranh cãi kịch liệt, không nghĩ quan hệ họ lại chuyển biến xấu đến như vậy, đành phải ra mặt khuyên nhũ, “Minh Sa, đừng có nói chuyện như vậy với ba con chứ, chúng ta đến để nhờ ông giúp đỡ, chẳng lẽ con đã quên rồi sao?”

“Ai nói con đến để cầu xin ông ta? Con đến là để hỏi ông ta thôi, không có đến cầu, con cũng không cần phải cầu xin một gã nông dân để làm gì?” Tạ Minh San khinh miệt nói, trong mắt toàn là khinh thường người.

Chỉ cần cô trở thành vợ của đại thiếu gia Phong Gia, thân phận cùng bối cảnh này, cũng sẽ không có ai dám nói ba cô là một tên nông dân.

“Minh San, dù sao ông ấy cũng là ba con, con không thể dùng thái độ của một người làm con nói chuyện với ba mình được sao?”

“Vậy ông ấy có làm đúng trách nhiệm của một người với con không? Ông ta chỉ cứ lo nghĩ cho Tạ Thiên Ngung, căn bản không hề muốn giúp con, người ba như vậy, bảo con sao có thể nói chuyện vui vẻ với ông ta được?”

Ninh Nghiên nghe xong những lời này, cảm thấy rất có đạo lý, vì thế cũng quay sang khuyên Tạ Chánh Phong, “Chánh Phong, tuy tôi và ông đã ly hôn rồi, nói thế nào thì Minh San cũng vẫn là con gái ông, ông không thể đối xử bất công như vậy, chỉ biết lo nghĩ cho cháu gái mà không lo cho con gái của mình!”

“Ninh Nghiên, sở dĩ con gái biến thành như vậy cũng đều do bà gây ra, bà còn mặt mũi để nói với tôi sao. Quả thực không biết xấu hổ, lúc trước nó muốn cướp lấy Ôn Thiếu Hoa, các người nói tôi phải lo nghĩ cho các người, nên tôi đành im lặng, không quản đến chuyện này nữa, nhưng sau này thì sao, nó có hạnh phúc không hả? Nó không hạnh phúc, lại còn bị Ôn Gia đuổi ra khỏi nhà. Tôi nói cho bà biết, tôi đã bỏ lỡ một lần, nên tuyệt đối sẽ không tái phạm lần thứ hai, bà đừng mơ tôi sẽ giúp nó. Lúc tôi muốn nhảy lầu tự sát, con gái của tôi nó ở đâu, lúc tôi mê mang cần sự yêu thương, chăm sóc, nó ở đâu hả? Mẹ con hai người đúng là giống nhau, trong lòng của hai người chỉ có tiền thoi, tôi sẽ không để các người được toại nguyện, tuyệt đối không để các người giành được Phong Khải Trạch đâu, mà nó cũng không giống Ôn Thiếu Hoa. Ở trong lòng nó, chỉ có Thiên Ngung, bất kể kẻ nào cũng không thể, Phong Khải Trạch thông minh gấp trăm lần so với Ôn Thiếu Hoa, các người muốn dùng mưu kế để qua mặt nó à, nằm mơ đi.”

“Tôi không tin đâu! Chỉ cần anh ấy là đàn ông, tôi nhất định có cách để khiến anh ấy yêu tôi. Nếu ông sớm nói thân phận của Phong Khải Trạch cho tôi biết, có lẽ người hiện giờ đang ở bên cạnh Phong Khải Trạch đã là tôi rồi, đâu có tới phiên Tạ Thiên Ngung? Ba, hãy nói tất cả mọi chuyện của Phong Khải Trạch cho con biết đi, con muốn biết hết về anh ấy.” Tạ Minh San cương thế ra lệnh, như đang ép đối phương.

“Mày_____”

Tạ Chánh Phong vừa định muốn cãi lại, nhưng sau lưng lại đột nhiên truyền đến một giọng nói cực kỳ lạnh lùng lại tràn ngập uy nghiêm.

“Cô muốn biết chuyện của tôi, sao không tự đến hỏi tôi nè?”

-----oOo-----

Chương 184: Khiến người ta thấy ghê tởm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vừa khéo lúc này Phong Khải Trạch vừa đến, vừa nghe thấy câu nói cuối cùng của Tạ Minh San càng thêm khinh thường, thật sự là chịu không nổi bản tính của người này, nhịn không được châm chọc cô một phen, “Tạ Minh San, cô ở đâu mà tự tin thế, sao dám tin chắc cô gái bên cạnh tôi nhất định là cô?”

Không biết lượng sức mình.

Tạ Thiên Ngưng đi cùng với Phong Khải Trạch, đều nghe được câu nói cuối cùng kia của Tạ Minh San. Vốn cô đang khoác tay của Phong Khải Trạch đi tới, sau khi nghe xong những lời này, cánh tay càng khóa chặt hơn, dường như rất sợ anh bị người ta cướp đi.

Thì ra Tạ Minh San thật sự muốn cướp khỉ con của cô, không được, cô không cho phép. Trước đã cướp Ôn Thiếu Hoa, tuy rằng cô đau khổ, nhưng nhở có khỉ con, cô đã không còn khổ sở nữa. Đây tình huống bất đồng, cô không thể không có khỉ con, không thể.

Phong Khải Trạch cảm nhận được cô đang sợ hãi lo lắng, vì thế nhẹ nhàng vỗ vỗ vào bàn tay của cô đang nắm lấy tay anh, ý bảo cô yên tâm đi.

Thấy Hồng Thi Na còn chướng mắt, huống chi là Tạ Minh san , trên đời này ngoài trừ quả táo ra, ai cũng anh đều chướng mắt.

Cô thấy anh chỉ liếc nhìn một cái, sau đó cười yên tâm, cảm thấy bản thân đã lo lắng vớ vẩn rồi. Khỉ con đã làm nhiều chuyện cho cô như vậy. Anh yêu cô là không có hoài nghi, vậy cô cũng phải tin tưởng anh, tuyệt đối tin anh.

Tạ Minh San không thể ngờ rằng lúc này Phong Khải Trạch lại xuất hiện, bộ dáng kiêu ngạo luôn ình đúng liền biến mất, chỉ biết thẹn thùng cúi đầu, hơi chút lo lắng.

Cô luôn luôn muốn ở trước mặt Phong Khải Trạch để lại ấn tượng tốt, để có thể đảo ngược lại tình thế. Nhưng không ngờ anh lại đột nhiên xuất hiện, khiến cô trở tay không kịp.

Nên làm gì bây giờ đây?

Ninh Nghiên bất ngờ biết đến chuyện này, lúc nhìn thấy Phong Khải Trạch, đã không còn giống như trước chẳng xem ai ra gì. Thậm chí tràn đầy tôn kính, "Phong thiếu gia, chuyện vừa rồi chỉ là nói đùa, chỉ là đùa thôi."

Tạ Minh San vừa nghe liền hạ đầu thấp xuống một bậc, lập tức phụ họa, "Đúng vậy, em chỉ đùa với ba ba mà thôi, chỉ nói đùa."

Phong Khải Trạch cười lạnh, căn bản không tin vào cô này, "Chuyện của cô, tôi không muốn biết. Nhưng có chuyện này tôi cần phải nói rõ cho cô biết, muốn làm người phụ nữ của Phong Khải Trạch này, cô còn chưa đủ tư cách đâu. Cô quá bẩn, ngay cả nhìn cũng còn thấy bẩn, chứ đừng nói là chạm vào. Cô là dâm nữ bị Ôn Thiếu Hoa vứt bỏ, đừng nói là tôi, ngay cả một thằng đàn ông bình thường cũng sợ đến không dám. Cho cô một lời khuyên, đừng vọng tưởng tìm kiếm lợi ích từ tôi, bằng không tôi sẽ cho cô sống còn khổ sở hơn cả bây giờ."

"....."

Vừa chua chát lại tràn đầy cảnh cáo, khiến Tạ Minh San sợ đến mức phát run, thật sự rất sợ người đàn ông ở trước mắt này. Không hề nghĩ đến tâm tình của phụ nữ. .

Nhưng lời lẽ uy nghiêm của anh đối với cô mà nói, lại tràn đầy lực hấp dẫn, anh càng cự tuyệt cô, cô lại càng muốn có được anh.

Như vậy mới là đàn ông chứ, một khi chiếm được, thì cả đời này sẽ rất hạnh phúc, cho nên cô không thể dễ dàng buông tay.

"Em biết lúc trước đã từng làm rất nhiều chuyện khiến ọi người tức giận, sau này em nhất định sẽ sửa đổi."

"Sửa hay không chẳng liên quan đến tôi, nhưng nếu cô dám cả gan tổn hại đến Thiên Ngưng, phá hư tình cảm của tôi với cô ấy, tôi sẽ làm cả đời này của cô đều sống trong Địa ngục. Các người lập tức cút ngay cho tôi, noi

này là địa bàn của tôi, không có chào đón các người."

Trong lòng Tạ Minh San càng thêm sợ hãi, thậm chí không ngừng run rẩy, nhưng vẫn không chịu từ bỏ, hít sâu một hơi. Quay lại nói chuyện dịu dàng với Tạ Thiên Ngưng, "Chị họ, cảm ơn chị đã đổi xử tốt với ba trong khoảng thời gian này, sau này em sẽ cố gắng tranh thủ thời gian đến thăm ba."

Không đợi Tạ Thiên Ngưng trả lời, Tạ Chánh Phong đã mở miệng trước, "Mày tốt nhất đừng đến nữa, mẹ con các người quá cao sang quyền quý, tôi chỉ là người nông dân bình thường, nếu ở cùng nhau chỉ càng khiến mẹ con các người mất mặt thêm thôi."

Lời nói ra vừa tức giận, lại kèm theo vẻ mỉa mai.

"Ba, thực xin lỗi, vừa rồi con đã nói quá lời, xin ba hãy tha thứ cho con."

Nghe những lời nhận sai chân thành, Tạ Chánh Phong chẳng những không cảm thấy được an ủi, trái lại càng làm cho lòng ông thêm nguội lạnh, bất đắc dĩ lắc đầu, thở hơi dài.

Ông biết đây là lời nói dối, Tạ Minh San vì muốn để lại ấn tượng tốt đối với Phong Khải Trạch mới dối, không thể ngờ được đứa con gái của cô, chỉ vì muốn đạt được mục đích, mà chuyện gì cũng có thể làm, diễn quá y như thật.

Lòng đã nguội lạnh rồi, nguội lạnh rồi.

Tạ Chánh Phong lắc đầu thở dài, không có trả lời lại câu nào, điều này khiến cho Tạ Minh San càng thấy rất tức giận, bởi vì ông không nói, cô sẽ không có đường lui, xem như nói không thành có. Nếu ông cứ không chịu nói, vậy cô sẽ phải rời khỏi nơi này rồi.

Làm sao bây giờ?

Ninh Nghiên biết rõ tình cảnh lúc này của Tạ Minh San, liền tìm cách để giúp cô, "Chánh Phong, Minh San đã nhận sai với ông rồi, chẳng lẽ ông không thể bày tỏ chút gì được sao?"

Bà làm sao không biết con gái đang diễn trò, dù sao cũng đã bắt đầu diễn, vì con gái, bà chỉ có thể cùng diễn với cô.

"Trong lòng các người đang nghĩ gì, tôi đây quá rõ. Đi đi, về sau đừng đến nơi này, đã nghe thấy lời cậu Phong nói rồi đó, nơi này là địa bàn của cậu ấy, cậu ấy lại không hề hoan nghênh với các người." Tạ Chánh Phong không có nói thăng ra, chỉ cẩn họ hiểu là được.

Dù sao cũng là con gái của ông, dù sao cũng phải để lại chút sĩ diện cho cô.

"Này ——" Ninh Nghiên không nói lời nào, nhìn qua Tạ Minh San muốn nói gì đó, nhưng lại không tiện mở miệng, chỉ có thể cúi đầu im lặng.

Tạ Minh San tức điên lên, nếu không phải có Phong Khải Trạch ở đây, cô tuyệt đối sẽ lớn tiếng mắng chửi Tạ Chánh Phong.

Vì phòng ngừa bản thân không thể không chế nỗi cơn giận bùng cháy, cô đành bỏ đi trước, "Ba, chị họ, con biết rõ giữa chúng ta có một chút hiểu lầm, nhưng con tin sau này mọi chuyện sẽ thay đổi. Một ngày nào đó con sẽ tìm sẽ giải thích ọi người hiểu, con đi trước."

"."

Ninh Nghiên cười xấu hổ, sau đó cùng Tạ Minh San rời đi.

Không ai thèm để ý đến chuyện hai mẹ con họ, khi hai người còn chưa đi xa, Phong Khải Trạch thuận miệng nói ra một câu châm biếm, "Đã gặp qua không biết bao nhiêu người xấu hổ, nhưng chưa thấy ai không biết xấu hổ đến như thế. Mọi người đều quá hiếu nhau, vậy mà cô còn giả vờ ra vẻ hồn nhiên ngây thơ, thật làm cho người ta ghê tởm."

Tạ Minh San còn chưa đi xa, nghe những lời này, trong lòng không chút cảm xúc. Nhưng không còn cách nào khác, cô chỉ có thể tiếp tục chịu đựng, đi về phía trước.

Một ngày nào đó, cô sẽ thay đổi được tình thế, trở thành người phụ nữ ở duy nhất, đứng ở bên cạnh Phong Khải Trạch.

Nghe xong những lời này, đây là lần đầu tiên trong đời, Ninh Nghiên cảm thấy mất mặt vì đứa con gái của mình.

Mọi người đã quá hiểu, bà lại cho rằng không ai hay biết, cứ tiếp tục diễn, thật sự quá mất mặt.

Nhưng việc đã đến nước này, bà không có quyền lựa chọn.

Sau khi Tạ Minh San rời khỏi vườn hoa, tức giận, hái hoa dại ở ven đường, hai tay siết nát cánh hoa, mắng to: "Tạ Thiên Ngưng, mày cứ thích đối địch với tao có phải không? Được, tao sẽ đấu với mày, tao không tin không đấu lại mày."

"Minh San, con đừng làm như vậy có được không?" Ninh Nghiên thấy con gái của mình thế, trong lòng vô cùng phiền muộn.

Tuy rằng khi cô còn nhỏ bà đã nói đến quyền thế rất trọng yếu, nhưng không nghĩ tới con gái mình lại trở nên cực đoan như vậy, trong mắt chỉ thấy đến tiền thoi.

Nếu biết hậu quả nghiêm trọng sẽ thế này, bà tuyệt đối không dạy dỗ con gái như vậy.

"Mẹ, mẹ nhất định phải giúp con, nhất định phải giúp con, con muốn giành lấy Phong Khải Trạch, mẹ hãy giúp con đi." Tạ Minh San đênh cuồng kích động, tựa như mất hồn lý trí.

"Được, mẹ giúp con, mẹ giúp con mà. Minh San, con không sao chứ, đừng có làm mẹ sợ?" Ninh Nghiên thật sự sợ đứa con gái mình vì bị đả kích mà trở nên điên loạn.

"Con không sao, con thật sự rất khỏe, chưa đánh bại Thiên Ngưng, làm sao con có chuyện được chứ? Ba đã không chịu nói cho chúng ta biết chuyện của Phong Khải Trạch, vậy con sẽ nghĩ cách khác, hù."

Tạ Minh San vẫn bừng bừng ý chí chiến đấu, chẳng có chút nào cho thấy cô muốn từ bỏ, ngược lại còn tỏ ra độc ác hơn.

Cô nhất định phải đánh bại Tạ Thiên Ngưng, cướp lấy Phong Khải Trạch.

Nhưng cô lại không biết, đây chỉ là chuyện viễn vong.

Căn bản Phong Khải Trạch không hề quan tâm đến sự có mặt của Tạ Minh san.

Bất quá Tạ Thiên Ngưng lại có hơi lo lắng, nhưng không dám hỏi thắc, vì có mặt Tạ Chánh Phong ở đây. Nói thế nào, Tạ Minh San vẫn là con gái ruột của Tạ Chánh phong, cô không muốn làm ông đau lòng.

Tạ Chánh Phong nhìn theo biểu cảm Thiên Ngưng liền đoán được đáp án, chủ động đề cập vấn đề này, "Thiên Ngưng, con yên tâm, chú cam đoan Minh San không có khả năng cướp đi cậu Phong đâu."

"Chú ——"

Chú nói ra những lời này, chính là tự đâm mình một đao vào người, rất là đau khổ.

"Đừng dùng ánh mắt này nhìn chú, chú rất khỏe. Nếu con khỏe, ta sẽ rất vui. Minh San có kết cục như hôm nay, là do nó gieo gió gặt bão, nếu nó không biết hối cãi, tiếp tục phạm sai lầm, thì sẽ lãnh kết cục còn thảm hơn. Nó đã lớn, làm chuyện gì cũng phải biết gánh vác lấy hậu quả, không thể trách bất cứ ai. Chú hy vọng nó có thể thay đổi, nhưng tiếc rằng tham vọng của nó đã ăn sâu vào tận gốc rễ, nếu không chịu nhiều đau khổ, nhận nhiều bài học, nó sẽ không chịu quay đầu lại."

"Chú ——" Tạ Thiên Ngưng tiến lên phía trước, không cần nói nữa chỉ ôm lấy ông.

"Đứa cháu ngốc này, đừng nghĩ ngợi lung tung, hãy biết quý trọng hạnh phúc hiện tại đang có."

"Dạ."

Phong Khải Trạch cũng không để ý đến người khác nhiều, liền cảnh cáo nói, "Chú, cho dù lời lẽ không phải cháu cũng phải nói, nếu sau này Tạ Minh San dám làm ra thương hại nào cho Tạ Thiên Ngưng, con sẽ bắt cô ta trả giá lớn cho chuyện này, đến lúc đó người đừng có trách con."

"Cháu yên tâm, chú sẽ không oán trách cháu. Minh San vừa rồi đến sớm hơn, nói ra một số câu khiến chú rất đau lòng, đau đến nỗi chú không còn nghĩ gì đến nó nữa. Cho nên, không để ý đến nó, tuần sau chính là hội triển lãm hoa, cháu hi vọng mọi người có thể cùng cháu đi tham gia, có được không?"

"Dạ được, cháu, ngày đó con nhất định sẽ cùng cháu đi tham gia." Tạ Thiên Ngưng lập tức đồng ý ngay.

Cô đã đồng ý, Phong Khải Trạch không còn quyền lựa chọn, chỉ có thể cùng đi.

Cứ tưởng rằng chỉ cần đối phó với Hồng Thi Na cùng Hồng Thùa Chí thôi, nhưng hai người kia còn ra chiêu, thì lại lòi đầu ra Tạ Minh san.

Không sao, không phải chỉ tăng thêm một tiểu lâu la thôi ư.

-----oOo-----

Chương 185: Sẽ đến ám

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hôn lễ thất bại, lại còn làm trò hề cho thiên hạ xem. Nên mấy ngày qua Hồng Thi Na cũng không dám ra cửa phòng, đem chính mình khóa ở trong phòng, tự khóc một mình, trong lòng càng nghĩ càng không cam tâm, càng thêm căm phẫn.

Tuy Phong Khải Trạch từng khiến cô mất mặt rất nhiều lần, nhưng đều là những lúc ở riêng. Còn bây giờ, lại làm thế ở trước mặt nhiều nhân vật lớn, khiến cô phải chịu bẽ mặt, mất hết thể diện. Hơn nữa lúc đó bởi vì quá kích động, cô lại càng làm ra nhiều chuyện mất mặt hơn, lúc đó cô không nên quỳ mọp cầu xin Phong Khải Trạch cưới cô, đó chẳng phải tự nhận mình là một cô gái không có giá trị gì sao.

Giờ này phút này, cô thật không còn mặt mũi để đi gặp ai, tất cả hình tượng đều bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, tất cả những chuyện này đều do Phong Khải Trạch gây ra. Cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha người đàn ông này, còn cô ả Tạ Thiên Ngung kia nữa. Nhất là Tạ Thiên Ngung kia, cô tuyệt đối sẽ không thể bỏ qua cho ả.

Hồng Thi Na càng nghĩ càng giận, trong cơn lửa giận liền cầm gói đậu đập loạn xạ, vừa đập vừa mắng: "Phong Khải Trạch, Tạ Thiên Ngung, các người hãy chờ xem, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho các người đâu."

"A ——"

Ở trên lâu Hồng Thùa Chí nghe thấy tiếng la hét, có hơi lo lắng, "Ba, Thi Na đã tự nhốt mình ở trong phòng mấy ngày rồi, con lo nó sẽ ngã bệnh mất."

Hồng Thiên Phương nhìn nhìn cửa phòng trên lâu đang đóng chặt, thở dài

nói: "Nên nói cái gì thì chúng ta đều đã nói hết rồi, cũng đã khuyên nhủ an ủi nó rất nhiều, mà nó cứ buộc chặt mình ở trong cánh cửa kia, chúng ta cũng đã hết cách rồi. Lúc trước ba không nên đồng ý chuyện kết thông gia với Phong Hồng, nhưng do sợ Phong Gia Vinh sẽ dùng chiêu đe dọa nên ba không thể không đồng ý. Không ngờ kết thông gia đã không thành, lại còn khiến Phong Gia Vinh càng cảnh giác chúng ta hơn. Hiện thời tập đoàn Hồng Thị gặp phải rắc rối rất lớn, thật sự ba không cách nào để đối phó, đâu còn tâm trí nào để đi quản mấy chuyện vặt vãnh này. Có rảnh con nên để ý Thi Na nhiều hơn, đừng để nó gây thêm phiền phức, nếu không tập đoàn Hồng Thị sẽ suy sụp, e cả nhà chúng ta đều phải cạn đát mà ăn, đến lúc đó không còn thiếu gia hay tiểu thư nào cả, mà chỉ còn một kẻ với hai bàn tay trắng, ngày ngày chỉ vì chuyện bát cơm mà sống dở chết dở."

Nghe xong những lời này, Hồng Thùa Chí bắt đầu lo sợ, không chấp nhận mắt đi những gì đang có, sút ruột hỏi: "Ba, giờ chúng ta cần phải làm gì đây?"

"Tốt nhất các con nên biết kiềm chế tính khí của mình, đừng có gây thêm phiền toái ở bên ngoài, cũng đừng vì lo cho tập đoàn Hồng Thị mà khuếch trương thanh thế, hết cả cứ đậm chân tại chỗ, chờ Phong Gia Vinh không còn cảnh giác với chúng ta nữa. Dao gần đây ba phát hiện ra có một kẻ thâm bí không ngừng thu mua cổ phần của tập đoàn Hồng Thị chúng ta, theo bao cáo thì bọn họ đã có 40% cổ phần rồi, ba nghi ngờ người này chính là Phong Gia Vinh. Nếu các con không chịu hiểu, thì chờ chuẩn bị thu dọn tàn cuộc đi."

"Ba, chuyện này có nghiêm trọng đến thế không?"

"Thậm chí so còn nghiêm trọng hơn cả ba nghĩ. Nếu Phong Gia Vinh có hơn 50% cổ phần tập đoàn Hồng Thị, vậy thì ông ta sẽ trở thành cổ đông lớn nhất của tập đoàn Hồng Thị, tuyệt đối có quyền quyết định ai là tổng giám đốc. Thậm chí có thể bãi miễn chức vị của ba, nếu làm gì đắc tội, thật sự ba sẽ không còn gì cả. Ba đã không còn gì, thì các con cũng đừng mong có được."

Phong Gia Vinh là một tên cáo già, tuyệt đối sẽ dùng hết mọi biện pháp để đối phó ông, có thể thật sự khiến người ta phải khiếp sợ.

Hồng Thùa Chí càng thêm phát hoảng, thật sợ khi mình chỉ còn lại hai bàn tay trắng, "Ba, chúng ta nên làm gì bây giờ? Tuyệt đối không thể để Phong Gia Vinh cướp mất tập đoàn Hồng Thị đi."

"Ông ta là lão cáo già, thì ba cũng không phải con cùu nhỏ ngoan ngoãn để ông ta chèn ép, hiện tại cứ yên lặng quan sát. Thùa Chí, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được gây thêm bất cứ phiền toái gì, bằng không sẽ trở thành cơ hội tốt cho Phong Gia Vinh đó."

"Ba, con sẽ không đi gây chuyện gì nữa đâu, nhưng còn thằng Phong Khải Trạch kia, con tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nó. Nó dám ở trong hôn lễ làm chúng ta mất hết mặt mũi, cục tức này con nuốt không trôi, dù thế nào con cũng phải tìm nó tính cho xong món nợ này. Thi Na chỉ vì nó mà phải đau khổ mấy ngày nay, con làm anh thì phải biết đòi lại công đạo cho em gái mình."

Hồng Thiên Phương trầm mặc chốc lát, hít một hơi thật sâu, trầm trọng thở dài nói: "Kỳ thực ba cũng nuốt không trôi cục tức này, nhưng tình thế bây giờ rất bất lợi cho chúng ta, cho nên đừng gây ra phiền phức gì nữa. Theo ba nghĩ tên Phong Khải Trạch kia còn khó đối phó hơn cả Phong Gia Vinh, cho nên con đừng có gây loạn nữa."

"Ba, ba cứ yên tâm, con sẽ cẩn thận, không nấm chắc phần thắng, con sẽ không dễ dàng động thủ."

Tìm Phong Khải Trạch tính số chỉ là chuyện sớm hay muộn, mà còn phải tính luôn cả nợ mới nợ cũ.

Hồng Thiên Phương sợ mọi chuyện càng thêm phức tạp, đành nghiêm khắc ra lệnh, "Ba không cho phép giờ phút này con gây ra chuyện, không chỉ con mà còn có Thi Na nữa. Trong thời gian này cứ giả ngốc cho ba, không được đi gây chuyện. Hiện tại ba cần phải chuẩn bị đối phó Phong Gia Vinh, không thể để tâm đến các con, nếu các con gây thêm phiền phức cho ba, vậy thì đừng trách ba không khách khí, hừ."

"Ba ——"

"Đừng nói nữa, vì tập đoàn Hồng Thị, ba không cho phép các con đi gây chuyện với Phong Khải Trạch. Các con muốn trút giận, vậy chờ chuyện này giải quyết xong rồi muốn làm gì thì làm, còn bây giờ thì không được."

Hồng Thiên Phương không muốn nói thêm, đi lên lầu, trở về căn phòng của mình.

Hồng Thùa Chí tràn đầy oán khí ngồi trên ghế sofa, nghĩ thế nào cũng thấy

không phục, nhưng vì suy nghĩ tương lai cho tập đoàn Hồng Thị, cho dù tức giận thế nào, cũng không dám đi tìm Phong Khải Trạch để tính sổ.

Không sao, quang minh chính đại không được, vậy thì lén lút, hắn không tin Phong Khải Trạch là kẻ rất lợi hại.

Chẳng qua những chuyện này cần phải có thêm chút thời gian, lại còn phải nắm bắt thời cơ để ra tay nữa.

Nhưng tất cả, đều chỉ là do bọn họ tự nghĩ ra thôi.

Hồng Thùa Chí nghĩ ra những ý tưởng thâm độc, đương nhiên Phong Khải Trạch cũng đã sớm dự liệu, cho nên đã đề phòng trước căn bản không sợ những chiêu thức hèn hạ của hắn, lại càng không cho hắn có cơ hội bắt đì Tạ Thiên Ngung.

Trong đêm tối, Phong Khải Trạch lặng lẽ rời giường, động tác rất nhẹ, không muốn đánh thức người đang ngủ say ở trên giường, sau đó cầm lấy bộ áo ngủ, mặc vào, đi ra ngoài ban công. Từ trên cao nhìn xuống, dùng ánh mắt quan sát cánh cổng sắt phía xa, cười khinh thường.

Mấy ngày nay ở bên ngoài thường xuyên xuất hiện vài kẻ lạ mặt, thay phiên nhau quan sát 24 giờ, hành vi thật sự rất可疑.

Vốn anh cứ nghĩ là người do Phong Gia Vinh phái tới giám sát anh, nên không có để ý nhiều, nhưng những kẻ này dường như không giống nhau, khiến anh không thể không quan tâm đến.

Ngoại trừ Phong Gia Vinh, còn có ai phái người đến giám sát anh? Giờ anh cần phải điều tra xem.

Tạ Thiên Ngung nằm ngủ ở trên giường rất say, duỗi cánh tay tráng tréo ra, muốn ôm lấy người bên cạnh, nhưng lại chụp hụt, từ từ tỉnh lại, phát hiện người bên gối không còn, có hơi nghi hoặc, liền nhởm dậy, nhìn chung quanh, thấy có người đứng ở bên ngoài ban công. Cả người trần truồng liền bước xuống giường, cầm lấy bộ quần áo ngủ ở dưới đất mặc vào, rồi đi tới ban công, "Khỉ con, đã hơn nửa đêm sao anh còn không chịu ngủ, mà chạy đến nơi này để làm gì?"

Cả người cô giờ đều rất mệt, theo lý anh phải rất mệt mới đúng. Mỗi tối đều ra sức như vậy, đem cô ép khô mới chịu dừng lại. Nhưng thoát nhìn

trông anh rất có tinh thần, xem ra người có tinh lực tràn đầy này mới đúng là anh.

"Sao em lại ra đây, ban đêm gió lạnh, đừng để bị cảm." Phong Khải Trạch xoay người lại, nhìn bộ dáng mệt mỏi, bộ quần áo chưa mặc ngay ngắn, lộ ra khuôn ngực ẩn ẩn mảnh xuân, lo lắng cô bị cảm, liền giúp cô chỉnh lại quần áo thật gọn gàng.

Mấy đêm nay cứ đắm chìm trong hoan lạc, làm anh càng ngày càng thêm hưng phấn, rất có tinh thần. Trái lại, cô vì quá mệt mỏi mà giống y như người sắp chết.

"Bởi vì anh ở ngoài này, nên em mới đi ra đây. Khi con, anh còn chưa có nói với em đã hơn nửa đêm đi ra đây để làm gì, chẳng lẽ có mưa sao băng sao?" Nàng nhìn lên bầu trời, tìm kiếm ngôi sao băng, nhưng khắp bầu trời là một mảnh tối đen, một ngôi sao nhỏ còn không có, đừng nói đến sao băng.

"Không có sao băng, ta chỉ ra xem vài kẻ rảnh rồi mà thôi."

"Đám người của thím Chu đều đã đi ngủ, ngoài sân lại không có bóng người, tìm đâu những kẻ rảnh rỗi chứ? Muốn nói đến người, thì cũng chỉ có anh và em, chẳng lẽ người anh nói là chúng ta sao?"

"Không phải, bên ngoài có rất nhiều người."

"Bên ngoài?" Cô dõi mắt nhìn ra ngoài cửa sắt, nhưng vì quá mờ, nên không nhìn thấy gì cả, "Đâu có thấy gì đâu!"

"Nếu em có thể thấy, bọn họ sẽ không cần phải đi kiểm ăn rồi. Những kẻ đó đều đến để giám sát chúng ta, hơn nữa còn có đến hai nhóm người, một nhóm là của Phong Gia Vinh, còn một nhóm, nếu anh đoán không sai, đó là người của Hồng Thùa Chí."

Xem ra Hồng Thùa Chí đã ra tay rồi.

"Cái gì, người của Hồng Thùa Chí, không lẽ hắn đang bắt đầu trả thù rồi hả?" Vừa nghe đến Hồng Thùa Chí, Tạ Thiên Ngưng rất lo, trong lòng có hơi sợ.

Cô không thể quên những gì Hồng Thùa Chí đã làm với cô, hắn độc ác đê

tiện, làm người ta phải khiếp sợ

"Sợ cái gì, còn có anh đây mà!" Phong Khải Trạch biết cô đang hoảng sợ, liền ôm lấy cô vào trong lòng, dùng bản thân mình để giúp cô an tâm.

Có vòng ôm ám áp của anh, cô đã bình tâm lại rất nhiều, hít một hơi thật sâu, trong lòng đã không còn thấy căng thẳng, "Khi con, anh định đối phó với đám người của Hồng Thùa Chí như thế nào?"

"Việc này cứ giao hết cho anh, hiện tại trời đã vào thu, ban đêm rất lạnh, chúng ta hãy trở về phòng đi, nếu em sinh bệnh anh sẽ rất đau lòng."

Mới vừa nói xong, cô không kiềm chế được liền hắt hơi, "Hắc xì ——"

"Em xem, bị cảm lạnh rồi kìa, mau trở vào." Anh trực tiếp bế cô lên, ôm trở vào phòng, đặt lên trên giường, đắp chăn cho cô, sau đó cùng nằm xuống một lúc, ôm cô không buông.

"Vừa rồi là gió thổi vào mũi, nên có hơi ngứa, em mới hắt hơi một cái, không có việc gì đâu. Nếu thật sự có, thì cũng chỉ là cảm vặt, sẽ nhanh bình phục, không nên quá lo lắng. Lúc trước em cũng hay bị cảm l้า, còn có hơi bị sốt, nhưng không cần uống thuốc, lại không có tiêm thuốc, mà vẫn rất khỏe mạnh." Cô không quan tâm nhiều đến mấy vấn đề này, xem nó như chuyện vặt.

"Không được, anh không muốn em bị bệnh." Anh bá đạo ra lệnh.

"."

Cô đành lắc đầu, vì quá mệt nên không muốn tranh cãi với anh, từ từ chìm vào giấc ngủ.

-----oOo-----

Chương 186: Rất khoa trương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngày thứ hai, Tạ Thiên Ngưng ngủ đến mặt trời lên cao trên đỉnh mới dậy, đầu có hơi choáng váng, thân thể lại hơi mệt mỏi, cả người không khỏe,

nhưng vẫn cố chịu đựng, rời khỏi giường mặc quần áo vào, sau đó vào toilet rửa mặt rồi đi xuống lầu, muộn đi tìm Phong Khải Trạch.

Sau khi cô đi đến dưới lầu, lại không thấy Phong Khải Trạch như mọi bữa ở trong đại sảnh đọc báo, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, liền hỏi cô giúp việc, "Cô có biết ông chủ đi đâu không?"

"Bà chủ, sáng sớm ông chủ đã đi ra ngoài, nói có chút việc cần làm. Do bà chủ ngủ quá say, nên ông chủ dặn tôi nói lại cho bà chủ biết, không cần lo lắng ngài sẽ trở về sớm thôi."

"Khụ khụ ——" Tạ Thiên Ngung cảm thấy yết hầu khô khan liền ho vài tiếng, sau đó mới trả lời lại, "Được, tôi hiểu rồi."

"Bà chủ, người không khỏe sao, có cần gọi bác sĩ đến khám không? Sáng hôm nay ông chủ có dặn, nếu thấy bà chủ không khỏe, lập tức gọi bác sĩ riêng đến ngay."

"Hả, sao lại mời bác sĩ riêng chứ?"

Hiệu suất làm việc của khỉ nhỏ quả là cao hơn người thường nhiều, cô chỉ mới hắt hơi một cái, anh lập tức chuẩn bị bác sĩ tư cho nhà rồi, nếu đổi thành người khác, chỉ sợ không được như vậy đâu.

Nhưng cũng vì như thế, anh mới là khỉ con của cô chứ.

"Ông chủ lo bà chủ không được khỏe, nên sáng sớm đã đề cập đến chuyện này. Bà chủ, sắc mặt ngài thoạt nhìn không được tốt lắm, hay là mời bác sĩ riêng đến khám đi."

"Không cần, chỉ là cảm vặt mà thôi, uống nhiều nước nóng là được rồi, bệnh cỏn con này không đến phiền mời bác sĩ đến đâu."

"Để em đi nấu nước sôi." Cô giúp việc rất tận tâm, lập tức đi làm ngay, không dám khinh suất.

Tạ Thiên Ngung không có ngăn cản cô, để cô ta đi, sau đó ngồi vào trên sofa, cầm lấy điều khiển từ xa, mở ti vi xem, chờ Phong Khải Trạch trở về.

Ai biết vừa mở TV, đưa tin tập đoàn Ôn Thị đã phá sản, tổng số nợ mà Ôn Gia lên đến mười triệu, Ôn Minh đem bán hết gia sản cũng không đủ để trả nợ, bây giờ còn bị nhiều người kéo lên tòa. Đòi trả hết tiền ngay lập tức.

Nhìn thấy tin này, bỗng nhiên trong lòng chợt lạnh, tuy có hơi thông cảm cho người Ôn Gia, nhưng nghĩ đến chuyện họ làm, cô cũng chỉ biết đành chịu.

Sở dĩ Ôn Gia có kết cục như vậy, không thể trách cô, tất cả mọi chuyện đều quá mức phức tạp, nói tóm lại việc này không phải do cô gây ra.

Lúc này, màn hình TV xuất hiện người của Ôn Gia, một đám phóng viên vây quanh chật lấy họ, không ngừng hỏi vấn đề.

Ôn Thiếu Hoa che chở cho Ôn Minh cùng Lâm Thục Phân, muốn thoát khỏi đám phóng viên, nhưng làm thế nào cũng không thoát. Mà đám phóng viên này vì nhận được tin tức, không ngừng chen lấn, hỏi đến vấn đề.

"Ôn tiên sinh, có thể nói một chút vì sao tập đoàn Ôn Thị bị phá sản không?"

"Ôn tiên sinh, nghe nói năm năm trước tập đoàn Ôn Thị đã bị lỗ rất nhiều, do ngân hàng Thiên Tường ngân hàng giúp đỡ mới có thể tồn tại đến ngày hôm nay. Xin hỏi vì sao ngân hàng Thiên Tường lại muốn giúp đỡ một công ty bị lỗ vốn suốt năm năm, rồi vì sao lại đột nhiên không chịu giúp đỡ nữa vậy?"

"Ôn tiên sinh, lúc này số nợ đã lên cao tới mười triệu, xin hỏi ông có cách nào để giải quyết không?"

"Ôn thiếu gia, nghe nói ngài vứt bỏ vị hôn thê mười năm để cưới một người khác, chuyện đã như vậy, vì sao kết hôn chưa đầy một tháng đã phải ly hôn rồi?"

"Ôn thiếu gia, xin hỏi vị hôn thê trước của ngài là loại người thế nào, vì sao người lại ruồng rẫy cô ấy?"

"Ôn tiên sinh, nghe nói tập đoàn Ôn Thị này không phải do ngài sáng lập ra, vậy xin hỏi người đó là ai vậy?"

Phóng viên đặt ra rất nhiều câu hỏi, nhưng Ôn Minh cùng Ôn Thiếu Hoa lại không trả lời, chỉ biết cúi đầu đi về phía trước.

Lâm Thục Phân cũng giống ý như vậy, lúc này căn bản đã không còn mặt

mũi để gặp người, bàn tay kiềm chặt lấy cánh tay Ôn Thiếu Hoa, thật muốn tìm cái động để chui vào, không cần đối diện với người khác.

Mười năm này bà luôn rất nở mày nở mặt, đi đâu cũng đều là nhân vật tiêu điểm, nhưng hiện tại, bà lại trở thành đối tượng bị mọi người cười nhạo, trở thành người thuộc tầng lớp thấp kém, không còn mặt mũi để gặp người?

Ôn Thiếu Hoa thật sự chịu không nổi đám phóng viên này, liền rống to, "Cút ngay có nghe hay không, cút ngay, đừng cản đường, cút."

Các phóng viên vì muốn được tin tức, mặc kệ Ôn Thiếu Hoa la hét thế nào, tiếp tục hỏi, "Ôn tiên sinh, có thể nói vài câu được không?"

"Ôn tiên sinh ——"

Ngay trong lúc Tạ Thiên Ngưng đang xem, màn hình TV đột nhiên tối đen, không thấy gì nữa, khiến cho cô hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn, sau đó mỉm cười, dịu dàng hỏi: "Khi con, làm gì phải tắt TV?"

Phong Khải Trạch cầm điều khiển từ xa, đem tắt TV, vẻ mặt không vui, "Em đã nói không sẽ không dính dáng đến chuyện của Ôn Gia, Vậy sao còn xem hả?"

"Em chỉ là vô tình, cũng không có ý đi tìm hiểu. Không thể ngờ tập đoàn Ôn Thị lại phá sản, bác Ôn giờ hẳn rất khổ sở."

"Vô tình cũng không được, dù sao anh không muốn em nghĩ đến chuyện của Ôn Gia, không muốn em lo cho đám người Ôn Gia." Anh ném điều khiển từ xa sang một bên, ngồi bên người cô, ôm cô dịu dàng khuyên: "Thiên Ngưng, hiện tại em không được đi tìm người Ôn Gia, càng không được cảm thông cho bọn họ, giúp đỡ cho họ, có biết không?"

"Ôn Thiếu Hoa và Lâm Thục Phân thì được, em có thể mặc kệ họ, nhưng bác Ôn lại khác. Những năm gần đây bác Ôn đối đãi với em rất tốt, tuy không chịu tin em, nhưng cũng chưa từng tổn thương em câu nào cả, không giống Ôn Thiếu Hoa và Lâm Thục Phân. Hiện giờ thấy ông trở nên như vậy, trong lòng em cảm thấy không được thoải mái lắm." Cô không che giấu những suy nghĩ trong lòng mình, trực tiếp nói ra, hi vọng anh có thể hiểu.

"Ôn Minh không giống Tạ Chánh Phong, có thể đoạn tuyệt tình cha con. Nếu chúng ta giúp Ôn Minh, chẳng khác nào giúp Ôn Thiếu Hoa và Lâm Thục Phân, hai người kia anh thật sự rất ghét, cho nên anh tuyệt đối sẽ không giúp ông ấy. Ôn Minh có thực sự đối xử tốt với em không, điều này anh là đã biết rõ, ông ta chiếm đoạt tài sản ba em, làm sao dám đối xử tệ với em được? Ông ta làm thế chỉ là vì tiền, vì danh lợi, không phải thực tâm với em đâu."

"Em ——"

"Được rồi, không nhắc chuyện này nữa, anh không muốn nghe."

"."

Thái độ Phong Khải Trạch cực kỳ dứt khoát, quyết không muốn thỏa luận về người Ôn Gia.

Tạ Thiên Ngưng biết trong lòng anh rất tức giận, cho nên không có muôn ép buộc anh, tránh để anh khó chịu, vì thế nói sang chuyện khác, "Được được được, không nhắc nữa. Hôm nay anh ra ngoài sớm thế, là để làm gì vậy? Chẳng lẽ là ——".

Cô muốn nói đến chuyện Hắc Phong Liên Minh, nhưng không nói, mà dùng ngụ ý một chút.

"Không phải." Hắn biết cô muốn nói gì, nên đưa ra đáp án, tiếp tục nói: "Gần đây ngoài cửa thường xuất hiện người lạ mặt, anh lo ngày nào đó bọn họ sẽ xông vào làm bậy, nên đi thuê một vài vệ sĩ."

"Hả, mời vệ sĩ, không cần phải khoa trương như vậy chứ?"

Đầu tiên là bác sĩ riêng, giờ là vệ sĩ, việc này càng ngày quá khoa trương rồi.

"Này không phải khoa trương, đây là điều cần phải làm. Nếu Hồng Thừa Chí phái người đến đây làm loạn, không may gây thương tổn đến cho em, thì không tốt. Giờ em chính là bảo bối là tâm can của anh, anh phải che chở cho em thật tốt mới được."

"Nói chuyện với anh đúng là buồn nôn quá!"

"Còn buồn nôn à." Anh đè cô ngã xuống trên sofa, hướng lên trên môi cô

hôn một cái, giả ra bộ dáng tà ác, "Cô bé quàng khăn đỏ, ngoan ngoãn đ^ê
sói xám này ăn đi."

"Anh, anh sẽ không đúng vào lúc này muôn——"

Anh sẽ không làm chuyện kia vào lúc này chứ?

Buổi tối làm chưa đủ, ban ngày muôn làm sao?

"Em nói anh muôn làm gì a?" Anh tiếp tục lộ vẻ gian ác cứ trêu chọc cô,
kỳ thực chỉ muôn ghẹo cô thôi, nhìn thấy vẻ mặt đỏ ửng đáng yêu, thật sự
rất thú vị.

Đều đã biết rõ thân thể lẫn nhau, cô lại còn thường xuyên thẹn thùng đỏ
mặt, thật sự quá đáng yêu.

"Không có, anh mau đứng lên đi, hôm nay em thấy trong người không
được khỏe, anh mà tới gần coi chừng em truyền bệnh cho anh đó."

Vừa nghe ba chữ 'không được khỏe', nét mặt Phong Khải Trạch lập tức
trở nên nghiêm nghị, ngồi dậy đỡ cô lên, lo lắng hỏi, "Em làm sao vậy, chỗ
nào không khỏe, muôn đi bệnh viện không?"

Sau khi Tạ Thiên Ngưng ngồi nghiêm chỉnh, lấy lại tinh thần, cười trả lời,
"Không có việc gì, chỉ là chút cảm vặt, nghỉ ngơi một hai ngày là khỏe
thôi, không cần đi gặp bác sĩ đâu. Động một chút là đi gặp bác sĩ, thật
không tốt, sức khỏe của em rất tốt, nếu cứ đi gặp bác sĩ hoài, không có
cũng bị họ nói cho thành có."

"Nhất định do đêm qua bị gió lạnh xâm nhập, nên mới cảm mạo. Không
được, nhất định phải đi gặp bác sĩ, anh sẽ mời bác sĩ riêng đến khám cho
em, có chuyện gì cứ gọi họ là được. Giờ anh sẽ đi gọi điện cho ông ta
đến." Anh thật sự rất lo, sốt ruột móc ra điện thoại, bấm xuống nút gọi.

Bất quá lại bị cô ngăn cản, "Khỉ con, chỉ là bệnh vặt không cần phải đi mời
bác sĩ, em thật sự không sao, uống nước nóng nhiều rồi nghỉ ngơi là khỏe
ngay thôi, đừng làm chuyện bé xé ra to chứ."

Vừa mới nói xong, nhịn không được ho khan vài tiếng, "Khu khu ——"

Chỉ một tiếng khu đã làm cho anh lo lắng, bỏ mặc cô ngăn cản, kiên trì gọi
bác sĩ riêng đến, "Không được, cần phải đi gọi bác sĩ đến."

Cô không thể ngăn anh, nên đành chấp nhận hiện thực. Dù có nói thế nào, đây là lần đầu cô bị cảm vặt phải đi gặp bác sĩ, hơn nữa còn là đi gặp bác sĩ riêng, thật quá khoa trương rồi.

"Thiên Ngung, anh đưa em trở về phòng nghỉ ngơi, một hồi bác sĩ sẽ đến." Phong Khải Trạch nói chuyện điện thoại xong, sau đó vội vàng bế cô lên, đi thẳng lên lầu, căn bản không để cô có cơ hội cự tuyệt.

Tạ Thiên Ngung lại thở dài, bất đắc dĩ nói: "Khi con, không cần phải khoa trương vậy, em có thể tự mình đi. Hơn nữa bây giờ em đã thấy khỏe hơn, không còn bị bệnh, nên anh đừng khẩn trương như vậy có được không?"

"Bệnh nặng thường bắt đầu từ bệnh nhẹ mà ra, bệnh bao tử của em cũng chính vì biếng ăn mà ra, anh không muốn em bị bệnh đâu, ngoan ngoãn chờ bác sĩ đến khám đi." Anh đặt cô lại lên trên giường, sau đó cởi giày của cô ra, rồi đặt cô nằm xuống.

Không còn cách nào khác, cô đành phải ngoan ngoãn nằm xuống.

Tuy chuyện này có hơi khoa trương, nhưng khi thấy anh chăm sóc cho cô như vậy làm cho cô cảm thấy rất vui, thật sự rất hạnh phúc. Giờ người mà cô quan tâm nhất chính là anh, cho nên càng không muốn để người khác tồn thương anh, anh không thích người Ôn Gia, vậy cô sẽ không vây vào họ, tránh cho anh khó xử.

-----oOo-----

Chương 187: Chuyện đã thất bại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bệnh nhẹ không cần lo, bác sĩ cũng đã nói là không sao, thậm chí không cần uống thuốc. Nghỉ ngơi một hai ngày là khỏe thôi, nhưng người nào đó lại coi việc này quá nghiêm trọng.

Phong Khải Trạch không chút quan tâm, chỉ lo lắng cho sức khỏe của Tạ Thiên Ngung, lo cô bệnh nhẹ sẽ biến thành bệnh nặng, thường thường lấy tay dò xét trên trán cô, đo nhiệt độ cơ thể, xem cô có dấu hiệu phát sốt hay không.

Tạ Thiên Ngưng quả thực là dở khóc dở cười, lúc trước cô chẳng hề để mắt đến loại bệnh này, vẫn cứ đi làm như thường, chỉ có kẻ ngốc mới làm àm ĩ lên.

Bất quá xét theo góc độ khác mà nghĩ, đây cũng là do anh quá yêu cô, tuy rằng có hơi ngốc, nhưng lại làm người ta thấy rất vui, cũng vì bị bệnh nên được nghỉ ngơi hai ngày nay, mới đỡ hơn nhiều, không còn phải mỗi tối đều bị làm cho người mệt đến chết.

Bên ngoài thường xuyên có người xa lạ hay lui tới, chuyện này cả người giúp việc cũng nhận ra, trong lòng Thím Chu thấy hơi sợ, thừa dịp ông chủ đang ăn cơm, liền hỏi, "Ông chủ, bà chủ, không biết mọi người có phát hiện ra bên ngoài thường hay xuất hiện người xa lạ hay không? Nơi này là thành Đông, chẳng phải phố xá đông đúc, chỉ có rất ít người đến, nhưng mấy ngày nay thường thường có đám người hay đi quanh quẩn đây, hơn nữa lui tới chỉ có mấy người kia, tôi thấy có hơi bất thường."

"Chỉ cần bọn họ không bước vào cổng là được, mặc kệ bọn họ đi. Nếu bọn họ vào được, thì sẽ có bảo vệ đối phó họ." Phong Khải Trạch lạnh lùng trả lời, tiếp tục ăn buổi cơm tối, ăn ăn, nhịn không được quan tâm hỏi người bên cạnh, "Thiên Ngưng, sức khỏe của em sao rồi, còn thấy chỗ nào không khỏe không? Không được cố gắng chịu đựng, hãy nói thật cho anh biết đi."

Tạ Thiên Ngưng bát đắc dĩ lắc đầu, không nói gì, chỉ hít một hơi thật sâu, bộ dáng không còn sức lực đáp: "Trong một ngày mà anh đã hỏi em hết năm lần, dù cho anh không thấy mệt, nhưng em thì trả lời mệt rồi. Em chỉ bị cảm nhẹ thôi, không phải bị bệnh nan y, huống chi đã nghỉ ngơi ở nhà hai ngày đã khỏe rồi, anh để chuyện bé xé to làm gì?"

"Không cho em nói chuyện không may, cái gì bệnh nan y, sau này không cho nói đến." Trong anh rất nghiêm túc, như đang ra lệnh, giọng điệu tuy cứng ngắc, nhưng lại chứa đầy tình yêu.

"Được được được, em không nói, nhưng đừng biến chuyện này nghiêm trọng như vậy có được không? Khỉ con, ngày mai chính là ngày triển lãm hoa, anh nói xem chú có thể nổi tiếng được hay không?" Cô lảng sang chuyện khác, không hy vọng bầu không khí càng thêm gượng gạo.

Giờ chỉ cần nhắc điềm xấu cũng không cho, thật bó tay.

"Có nổi tiếng hay không, thì anh cũng không quan tâm." Trong dáng vẻ

không hề để ý đến, tiếp tục ngồi ăn. Xem ra chẳng có gì phải lo.

"Có nói tiếng hay không đối với anh đương nhiên không quan trọng, nhưng với chú lại khác, ông rất thích trồng hoa. Đương nhiên hi vọng tác phẩm của mình sẽ được người ta khen ngợi, em tin chú nhất định có thể làm được. Sáng ngày mai chúng ta phải đi gặp chú, sau đó cùng chú đi tham gia hội hoa, có không được?"

"Anh không có ý kiến, em nói gì thì cứ làm vậy đi." Anh vẫn y như cũ, đối với chuyện này thật không chút để bụng.

Đối với anh mà nói, ngoại trừ chuyện của vợ mình ra, những chuyện còn lại anh không để tâm đến.

". . . ." Cô bỏ mặc anh, vui vẻ ăn cơm, trong đầu chỉ nghĩ đến bộ dáng thắng lợi của chú.

Chỉ cần chú thành công, sẽ biến thành nghệ nhân trồng hoa, nhất định ông sẽ thấy rất vui.

Rạng sáng ngày thứ hai, Tạ Thiên Ngưng liền hưng phấn rời giường, Phong Khải Trạch còn định ngủ nướng thêm lại bị lôi dậy, cường ngạnh bắt anh đi cùng cô đến gặp Tạ Chánh Phong.

Phong Khải Trạch không lay chuyển được cô, đành phải cố gắng gượng dậy, chờ cô đi.

Nhưng dọc đường đi, luôn luôn có hai chiếc xe đi theo, khiến anh thấy có hơi phiền lòng, nhưng vẫn phớt lờ đi.

Bất quá cũng chỉ vì như thế, Hồng Thừa Chí đã biết được hành tung của bọn họ, nên đã cùng đi tham gia hội hoa, mục đích chính là tìm kiếm cơ hội để xuống tay trả thù.

Trong hội triển lãm hoa, người tới đa số đều là người trung niên, còn có vài người lớn tuổi, còn có các phóng viên truyền thông, tuy quy mô không lớn, nhưng người đến tập nập, hướng ứng rất nhiệt liệt, những nơi trưng bày hoa giả đều có người đến, cuộc triển lãm có đầy đủ kỳ hoa dị thảo, quả thật là nguy nga tráng lệ.

Phong Khải Trạch vừa vào cổng, thấy bên trong quá đông người, hàng

lông mày cau lại, thực lòng không muốn đi vào.

Anh không thích đến nơi quá đông người.

Nhưng Tạ Thiên Ngung có vẻ rất vui, luôn luôn bám sát Tạ Chánh Phong. Tuy ngoài mặt rất vui nhưng trong lòng lại chẳng để ý đến, nhưng vì chú, nên cô cũng chẳng quan tâm có nhiều người hay không.

"Thiên Ngung, ở đây quá đông người, cần thận một chút." Phong Khải Trạch theo sát phía sau, lo lắng cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù sao người của Hồng Thùa Chí cũng đã đi tới hội hoa, rất có khả năng sẽ xảy ra chuyện.

"Yên tâm, người ở đây rất đông, không thể nào bắt người đem đi, huống chi còn có anh đứng ở bên cạnh em, có gì phải sợ chứ? Đi, chúng ta đến chỗ của chú, chờ kết quả bình phẩm." Cô nhanh tay lôi kéo anh, xuyên thảng vào trong đám đông, tiến thảng về phía trước.

Anh bất đắc dĩ lắc đầu, không còn cách nào khác, đành phải đi theo cô.

Lúc này, một tên đàn ông mặc áo hành tông, đeo mắt kính, vẻ mặt đầy râu ria, tóc hơi rối tung, lẩn vào trong đám đông, đi tới chỗ Phong Khải Trạch, một bàn tay luôn luôn đặt ở trong túi áo, tựa như đang giấu cái gì đó.

Mọi người chỉ triển lãm đến các loại kỳ hoa dị thảo, các phóng viên cũng đều chỉ lo chụp ảnh, hỏi vài câu với nghệ nhân trồng hoa, căn bản không chú ý đến chuyện khác, hơn nữa trong hội trường có hơi ồn ào, ầm ĩ, tình hình có hơi hỗn loạn.

Lúc này có người đàn ông mặc đồ đen chạy tới bên cạnh Phong Khải Trạch, rút một con dao từ trong túi áo ra, đâm mạnh vào người anh.

Phong Khải Trạch luôn luôn duy trì cảnh giác cao, sau lưng có một hơi thở không bình thường, anh lập tức cảnh giác, nên đã xoay người lại, vừa lúc thấy một người cầm dao đâm anh, tình thế cấp bách, lo Tạ Thiên Ngung sẽ bị thương tổn, lập tức đẩy cô ra, bản thân lại không kịp né tránh, chỉ có thể nghiêng người.

Do nghiêng người đi, khiến con dao không đâm được lên trên người, mà đâm thảng lên cánh tay.

"Á——" Tạ Thiên Ngưng đột nhiên bị đẩy ra, hét lên một tiếng, sau khi đứng vững liền nhìn lại, thấy Phong Khải Trạch bị trúng một dao, sợ tới mức hét lớn, "Khỉ con, khỉ con ——"

Sau tiếng thét đó, toàn người trong hội trường bắt đầu hỗn loạn, người chung quanh nhanh chóng né ra, có một số người hoảng sợ thét lên, "Giết người, giết người."

Vừa mới hô xong, chỉ thấy tay cầm dao đâm bị đập mạnh một cước, ngã thẳng lên trên mặt đất.

Phong Khải Trạch bị đâm một dao, không có thét lên, nhưng mà kiềm liền cau lại, cố gắng kiềm chế cơn đau, đá hắn một cước.

Bảo vệ đã đến, lập tức bắt người đàn ông lại, chế ngự lấy anh.

Phóng viên ở hiện trường nhận ra thân phận của Phong Khải Trach, căn bản không dám chụp bậy, lại cũng không dám viết bậy, chỉ có thể đứng xem.

Tạ Thiên Ngưng không có tâm tư đi quản những người khác, vội vàng chạy tới, thấy cánh tay Phong Khải Trach dính đầy máu tươi, kinh hồn kiếp sợ, rất lo lắng, "Trời ạ, chảy nhiều máu như thế, không biết có tổn thương đến xương cốt hay không? Giờ em mang anh đến bệnh viện, đi."

So ra, Phong Khải Trach vẫn bình tĩnh hơn, không để ý nhiều đến vết thương trên cánh tay, lạnh nhạt nói: "Chỉ là một vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại, băng bó một chút là được."

"Bị đâm một dao mà còn nói là vết thương nhỏ? Không được, phải đi ngay bệnh viện, mau mau đi."

"Em không đợi kết quả bình phẩm của chú sao?" Anh mỉm cười, chỉ muốn để cô làm chuyện cô thích.

"Kết quả có thể về sau sẽ biết, nhưng vết thương của anh không thể để chậm trễ."

Tạ Chánh Phong đi tới, thực sự rất vội, "Thiên Ngưng, nhanh đưa Khải Trach đi đến bệnh viện, nơi này cứ để cho chú lo, mau đi đi."

"Dạ."

Tạ Thiên Ngưng không chút do dự, đỡ Phong Khải Trạch đi ra ngoài, đám người chung quanh liền nhường đường, không có ngăn cản.

Nhưng vừa mới đi ra khỏi cửa, đám người do Phong Gia Vinh phái tới giám sát lập tức chạy tới, nhìn cánh tay Phong Khải Trạch dính đầy máu, kích động hỏi, "Thiếu gia, cậu bị thương sao?"

Phong Khải Trạch là người rất ngang ngược, không thèm ngó đến những người này.

Bất quá Tạ Thiên Ngưng không có để tâm đến, vội vàng nói, "Các anh mau lái xe đưa chúng ta đến bệnh viện, mau đi."

"Vâng"

"Anh không muốn đi xe của bọn họ." Lúc này Phong Khải Trạch còn căm kinh, thà chết chứ không chịu đi.

"Cánh tay của anh đã bị thương, căn bản không thể lái xe được, anh đừng có trẻ con nữa có được không, đi, lên xe mau." Tạ Thiên Ngưng ra lệnh cho anh lên xe, không muốn anh lấy sức khỏe của mình ra đùa bỡn.

". . . ." Anh đành phải nghe lời lên xe, nhưng biểu cảm rất lạnh lùng, cả nửa đoạn đường chẳng thèm nói nửa câu.

Ở bãi đỗ xe hội hoa, Hồng Thừa Chí ngồi trên chiếc xe của mình, thấy Phong Khải Trạch bị thương rời đi, trong lòng rất tức giận.

Vì sao không đâm nó chết đi?

Một người đàn ông đội mũ lưỡi trai rời khỏi hội triển lãm hoa, sau đó bước lên xe, ngồi ở ghế phó lái, hổ thẹn nói: "Thiếu gia, thật xin lỗi, Phong Khải Trạch chỉ bị thương ở cánh tay, hơn nữa anh tôi đã bị bắt, chỉ sợ không dễ dàng thoát thân, e là phải ngồi tù."

Hồng Thừa Chí cười miệt thị, lạnh lùng nói: "Theo quy cũ, nếu thất bại, các người tự mình gánh lấy trách nhiệm, còn tiền, tôi sẽ không trả thiếu một cái nào đâu. Cậu đi nói với anh cậu, nếu hắn dám khai ra tôi, tôi sẽ làm cho hắn phải ngồi tù suốt cả đời này, để vợ con hắn sống không có ngày yên lành. Trái lại, nếu hắn gánh hết toàn bộ trách nhiệm, tôi sẽ để cho người nhà của hắn sống một cuộc đời sung sướng giàu có."

Mục đích của hắn là giết chết Phong Khải Trạch, nhưng giờ chỉ làm hắn bị thương một cái cánh tay, hắn vẫn không cam lòng.

"Được, tôi sẽ chuyển lời này đến anh ấy."

"Cậu tiếp tục giám sát Phong Khải Trạch cho tôi, nếu thấy có động tĩnh gì thì báo ngay cho tôi biết."

"Dạ" Người đàn ông cung kính trả lời, sau khi nhận lệnh liền bước xuống xe, lén quan sát nhín người chung quanh, sau đó mới đi một hướng khác.

-----oOo-----

Chương 188: Thiên đường địa ngục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tin Phong Khải Trạch bị thương, lập tức được truyền tới Phong Gia Vinh, Đới Phương Dung cũng đã biết, hai người vừa được tin, vội vàng chạy tới bệnh viện.

Những nhân vật lớn của Phong Thị đế quốc đều xuất hiện, người trong bệnh viện có vẻ rất khẩn trương, sợ không cẩn thận chọc giận tới bọn họ, sẽ gặp kết cục tàn khốc.

Bác sĩ chữa trị vết thương cho Phong Khải Trạch chính là người có tư chất, cũng là bác sĩ tốt nhất trong bệnh viện. Dù vậy, nhưng trong lúc chữa trị vết thương vẫn thấy căng thẳng.

Phong Khải Trạch biết hắn đang sợ, vì thế tựa sát lại gần hắn cứng rắn nhắc nhở: "Ông không cần quá lo lắng, tôi sẽ không ăn thịt ông đâu."

"Vâng, vâng." Bác sĩ không dám nhiều lời, vẫn căng thẳng như cũ, cẩn thận chữa trị vết thương.

Tạ Thiên Ngưng ở một bên nhìn, mà đau lòng, sốt ruột hỏi: "Bác sĩ, cánh tay anh ấy có bị nặng lắm không, có tổn thương tới xương cốt không?"

"Tuy miệng vết thương không sâu, cũng không tổn thương đến gân cốt, trong cái rủi cũng có cái may, nếu dao đâm sâu thêm một chút, chỉ sợ thật

sự đã thương tổn đến xương cốt rồi."

"Vậy có để lại di chứng gì không?"

"Yên tâm, không có thương tổn đến gân cốt, chỉ cần cẩn thận xử lý và uống thuốc đúng giờ, sẽ không để lại di chứng gì, nếu làm tốt, cả sẹo cũng không có."

"Được, được, như vậy tôi an tâm rồi."

Nghĩ tới cảnh anh bị người ta đâm một dao, trong lòng thấy sợ, thực sợ một dao kia sẽ đâm vào tim anh.

Xem ra ở chỗ đông người cũng chưa hẳn là an toàn .

"Nếu một cái cánh tay của anh bị phế bỏ, em có còn chịu gả cho anh không?" Phong Khải Trạch không lo lắng vết thương trên cánh tay mình, bây giờ còn có tâm trạng đùa bỡn, hơn nữa còn ở trước mặt bác sĩ hỏi đến vân đề này, nói mà mặt cũng không đỏ, thở cũng không thở gấp.

Tạ Thiên Ngưng trừng mắt nhìn anh, lúc này căn bản không có tâm trí để الثن thùng, mặt đầy lo lắng, giận dữ trách móc, "Đây là lúc nào, mà anh còn có tâm trí để nói lời này."

"Anh giờ chỉ có lo lắng chuyện này, lỡ cánh tay anh bị phế, bà xã của anh sẽ ghét bỏ không cần đến anh nữa. Anh phải làm sao bây giờ?" Bộ dáng anh giống như một đứa bé đang giận dỗi, thuận miệng nói ra những lời trong lòng muốn nói.

Nghe lời này cô thực không biết nói gì, hít sâu một hơi, sau đó trả lời nghiêm túc, "Anh yên tâm, nếu cả tứ chi của anh đều bị phế, em cũng không ghét bỏ anh. Cho nên hãy nghe lời bác sĩ, để ông ta chữa trị vết thương cho anh, để không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

"Tuân mệnh, bà xã đại nhân." Phong Khải Trạch không nói thêm nữa, yên lặng ngốc , nhường bác sĩ cho hắn xử lý vết thương.

". . . ." Cô không đáp.

Không bao lâu, bác sĩ xử lí vết thương xong, liền thở phào nhẹ nhõm, "Tốt rồi, mỗi ngày chỉ cần bôi thuốc, tránh đừng cho đụng vào nước, bằng không sẽ bị nhiễm trùng, cho nên cần phải cẩn thận làm. Vết thương vẫn

chưa được lành, nên không được xách đồ nặng bên cánh tay bị thương, tránh cho vết thương bị hở miệng."

"Cám ơn bác sĩ, tôi đã hiểu rồi." Tạ Thiên Ngưng lễ phép trả lời, thấy bác sĩ đã đi, tầm mắt lại chuyển về phía Phong Gia Vinh với Đới Phương Dung đang cuống quít chạy tới, sợ đến mức hơi căng thẳng, còn có hơi sợ hãi, nhưng vẫn lớn mật ngẩng đầu uốn ngực, đi tới chào hỏi, "Phong tiên sinh, Phong phu nhân, xin chào."

"Hừ." Phong Gia Vinh hừ lạnh, căn bản không xem Tạ Thiên Ngưng ra gì, cho nên không màn đến, trực tiếp dùng giọng điệu ương ngạnh chất vấn Phong Khai Trạch, "Mày sao thế hả, cư nhiên để cho người ta đâm một đao? Rốt cuộc thắng nào to gan, dám làm tổn thương con trai Phong Gia Vinh này hở?"

"Đây là chuyện của tôi, không liên quan đến ông." Bản tính Phong Khai Trạch luôn rất cứng đầu, tính cách của hai cha con họ chỉ có một, cường gắt cường, tự nhiên sẽ không có gì tốt.

"Mặc kệ nói thế nào, mày là con trai của Phong Gia Vinh, dĩ nhiên chuyện mày sẽ có liên quan đến tao, tao sẽ đem chuyện này ra tra rõ ràng."

Cần gì đến ông tra chứ. "Cho đến bây giờ tôi vẫn không xem ông là ba của tôi, cho nên chuyện này không liên quan đến ông."

"Phong Khai Trạch, mày cứ muốn đối nghịch với tao sao?"

"Là ông muốn đối nghịch với tôi chứ."

"."

Đới Phương Dung lại thấy hai cha họ bắt đầu gây àm ĩ, đành phải ra mặt khuyên giải, "Được rồi được rồi, cha con hai người đừng có mới gặp là gây àm ĩ có được không? Gia Vinh, Khai Trạch đang bị thương, ông nên nhường nhịn nó một chút, chẳng lẽ vậy không được sao?"

"Tôi chỉ muốn giúp nó, nhưng bà nhìn nó xem, là do nó muốn chọc tức tôi mà, làm sao tôi lại sinh ra thắng con như vậy, có đôi khi ta còn hoài nghi, rốt cuộc nó có phải con của tôi không nữa?" Phong Gia Vinh vốn dĩ chẳng muốn tranh cãi, nhưng bị bộ dáng kia của Phong Khai Trạch chọc giận, trong lòng liền bốc hỏa.

Nếu thái độ của thằng con này có thể uyển chuyển thêm một chút, có lẽ vẫn đe giữa bọn họ sẽ không trở nên thế này rồi.

Phong Khải Trạch nghe xong lời này, cơn tức càng lớn hơn, đứng dậy phẫn nộ nói: "Nơi này là bệnh viện, chi bằng chúng ta đi giám định DNA đi, tôi cũng đang hoài nghi ông có phải ba tôi không. Đi kiểm tra cũng tốt, vạn nhất chúng ta thật sự không phải cha con, thì mọi chuyện có thể giải quyết êm đẹp rồi."

"Mày ——" Phong Gia Vinh tức giận đến nỗi không nói được lời, nhưng không muốn phản kháng lại. Ông có thể khả định, Phong Khải Trạch chính là con ông, những lời nói vừa rồi chỉ là do trong lúc tức giận mới nói ra.

Nếu như đi làm giám định DNA, chỉ sợ tình cảm cha con họ càng thêm tồi tệ hơn.

"Phong Gia Vinh, ông đừng nghĩ mình là cha tôi mà có thể quyết định mọi chuyện của tôi, tôi nói cho ông biết, đừng có mơ tưởng. Tôi sẽ không biến thành con rối, để cho ông đùa giỡn, ông có quyền đóng băng tài khoản của tôi, trút quyền kế thừa của tôi, tôi cũng không để ý đến."

"Tao có thể làm được điều này, vì còn có rất nhiều người điên mê nó, chỉ cần mày đồng ý theo điều tao nói, tao có thể ày mọi thứ, chẳng lẽ yêu cầu này là quá đáng sao? Chi bằng chúng ta cứ lùi một bước, chỉ cần mày chịu cưới Hồng thi Na, dù chỉ trên danh nghĩa vợ chồng, tao sẽ không phản đối mày qua lại với cô gái khác, các người yêu thế nào thì cứ yêu thế đó. Xem như là tao đã nhượng bộ ày rồi, mày đừng được nước mà lấn tới." Phong Gia Vinh xem Tạ Thiên Ngưng như không có mặt, nói ra lời trong lòng mình xong, liền dùng loại ánh mắt khinh miệt hướng về Tạ Thiên Ngưng, tựa hồ là muốn nói cho cô biết, cô đã được một món hời lớn rồi.

Tạ Thiên Ngưng nghe đến những lời này, lại chạm vào ánh mắt khinh miệt của Phong Gia Vinh, lòng ngực co rút lại, thật đáng sợ.

Cô sợ khi con sẽ đồng ý, bởi cô không muốn làm nhân tình bí mật.

Nhưng trong lúc cô đang sợ hãi, đột nhiên bị người ta lôi kéo, kết quả ngã vào trong một lòng ngực rắn chắc.

Phong Khải Trạch không nóng nảy trả lời ngay vấn đề của Phong Gia Vinh, mà dùng cánh tay không bị thương, đem Tạ Thiên Ngưng ôm vào

trong ngực, ôm thật chặt lấy cô, kiên định nói: "Khi Phong Khải Trạch kết muôn kết hôn, chỉ có thể là duy nhất một người, lấy tư cách ra nói, tôi sẽ không để ai cướp mất vị trí của cô ta."

Cô muốn thoát khỏi lòng ngực của anh, giờ phút này không muốn bị anh ôm.

Nhưng anh lại không chấp nhận, càng ôm chặt hơn, không muốn để cô rời khỏi.

Cô không còn cách nào khác, đành phải thỏa hiệp, không giãy dụa nữa, tránh động vào vết thương của anh.

Lửa giận trong lòng Phong Gia Vinh vốn đã nguội dần, nhưng giờ lại càng bốc hỏa cao, nghiêm khắc nói: "Chuyện tao đã quyết, không có người có thể thay đổi. Tao đã nhượng bộ nhiều rồi, nếu mày cứ khăng khăng một mực, vậy thì đừng trách tao không khách khí."

"Người khăng khăng một mực là ông, ông cứ mơ lấy hạnh phúc của tôi để đổi lấy lợi ích cho ông đi." Phong Khải Trạch cười lạnh, cẩn bản không thèm để ý.

Cái gì nhượng bộ lớn nhất, nói đi nói lại không phải chỉ vì bản thân mình. Anh quá con người của Phong Gia Vinh, vì đạt được mục đích, cái gì cũng đều có thể hy sinh.

"Hạnh phúc, mày biết cái gì là hạnh phúc sao? Mày cho rằng sống cùng người phụ nữ mình yêu là hạnh phúc sao? Đợi đến lúc mày không có gạo ăn, phải chịu đói chịu lạnh thì sẽ biết cái gì là hạnh phúc. Thiên đường cùng địa ngục đã bày ra ở trước mặt mày, mà mày lại không cần đến Thiên đường, lại muốn xuống địa ngục, mày chính là kẻ ngốc nhất thế giới. Phong Gia chúng ta là bậc thế gia giàu có, tao tuyệt đối không cho phép loại con gái không có gia thế bước vào cửa Phong Gia, mày có nghe rõ chưa, tao nói là không cho phép."

"Cái ông gọi Thiên đường, chính là sống không có tự do, không có tôn nghiêm, cả đời đều bị người khác khống chế sao? Đúng vậy, ông thì sống thật hạnh phúc, nhưng người bị ông khống chế, họ có hạnh phúc không? Phong Gia Vinh, ông hãy chờ đi có một ngày ông sẽ bị người ta khống chế, không có tự do, đến lúc đó ông sẽ biết cái gì là hạnh phúc. Về phần ông nói cửa lớn gì đó của Phong Gia, tôi đây chẳng thấy lạ, cùng lầm vĩnh

viễn không bước vào Phong Gia thôi."

"Đừng có ra oai với tao, lần cuối cùng tao hỏi mà thêm lần nữa, mà vẫn cứ muốn kết hôn với con bé này sao?"

"Cho đến bây giờ người tôi muốn cưới chính là cô ấy, chỉ có cô ấy mà thôi, lúc trước đã quyết định rồi. Tôi ghét nói lời vô ích lăm, Thiên Ngung, chúng ta đi."

Phong Khải Trạch không muốn lãng phí thêm nước bọc, ôm lấy người ở đi ra ngoài.

Tạ Thiên Ngung hơi hoi ngẩng đầu, thoáng nhìn qua Phong Gia Vinh, nhìn thấy ông rất đáng sợ, làm cho cô sợ đến mức chỉ muốn bỏ chạy thật nhanh, khum num rời khỏi, không dám ở lại.

Xem ra Phong Gia Vinh quả thật muốn khi con cưới Hồng Thi Na, chẳng lẽ chỉ vì huyết thống nối dõi mà bỏ mặc tình cảm cha con sao?

Người cha như vậy, thật sự làm cho người ta cảm thấy lạnh tim.

Phong Gia Vinh không muốn mọi chuyện dừng lại như thế, sai người ngăn đường đi của họ, "Chặn chúng lại."

Ngoài cửa, đột nhiên xuất hiện vài tên vệ sĩ lực lượng, dáng vẻ trang nghiêm đứng ở cửa, khiến họ không thể đi ra ngoài được.

Phong Khải Trạch dừng bước lại, đưa lưng về phía ông, lạnh lùng hỏi: "Ông muốn tôi dùng thủ đoạn cúng rắn với ông sao?" .

"Tao thật sự đã khoan nhượng ày, mà mà cứ không chịu hiểu, cứ phải chọc cho tao nổi điên hoài vậy. Giờ tao đã đồng ý ày quen Tạ Thiên Ngung rồi, mà còn có gì không vừa lòng hả?"

"Mặc kệ ông có đồng ý hay không, tôi vẫn sẽ ở cùng cô ấy, ông muốn làm gì thì đó là chuyện của ông, chẳng quan hệ tới tôi. Muốn tôi cưới Hồng Thi Na à, cả đời sau, hãy kiếp sau của kiếp sau nữa, đều không thể xảy ra."

"Mày tin không, tao sẽ khiến hai đứa mày không thể bước ra khỏi cánh cửa này."

-----oOo-----

Chương 189: Ông không thể thua

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng nhìn thấy tên vệ sĩ cao to lực lưỡng đứng trước mặt, lại nhìn ra bên ngoài thấy còn có người, đại khái người cũng không phải ít, trong lòng càng sợ hãi lo lắng.

Nếu thật sự đánh nhau, người chịu thiệt nhất định là cả hai người. Nhưng chuyện đã thế này, không đánh thì lại phải thỏa hiệp.

Cô không hy vọng thỏa hiệp, càng không muốn phải đánh nhau.

Phong Khải Trạch nhận thấy cô đang sợ, vì thế liền dịu dàng trấn an cô: "Đừng lo lắng, anh có cách giải quyết, hãy tin anh."

"Ừ." Cô gật gật đầu, nỗ lực đè nén cảm giác sợ hãi ở trong lòng, đặt hết lòng tin vào anh.

Phong Gia Vinh nghe xong những lời này, chế giễu hỏi: "Trái lại tao cũng muốn xem mà giải quyết thế nào? Giờ cánh tay mà đã bị thương, muốn đánh nhau, chỉ sợ không dễ đâu. Vả lại bên cạnh mà còn có một đứa con gái, mà định đánh, hay để con bé kia ra đánh hả?"

Phong Khải Trạch cười khinh miệt, xoay người lại, lộ ra vẻ mặt nham hiểm độc ác, "Muốn đi ra cánh cửa này, không cần phải đánh nhau, muốn giải quyết vấn đề cũng có rất nhiều cách, chỉ có kẻ ngu mới sử dụng đến bạo lực."

"Khâu khí thật lớn, để tao xem mà có bao nhiêu bản lĩnh?"

"Bản lĩnh của rốt cuộc như thế nào, ông không cần biết, nhưng bản lĩnh của ông, tôi đây quá rõ. Ông sợ Hắc Phong Liên Minh, cũng sợ tập đoàn Hồng Thị thu tóm đi Phong Thị đế quốc, càng sợ có người trên đầu ông ngồi."

"Thì đã sao?"

"Không sao, tôi chỉ muốn nói cho ông biết, nếu ông đụng đến một sợi lông

của tôi, tôi sẽ hợp tác với Hắc Phong Liên Minh, phá nát Phong Thị đế quốc của ông, chắc hẳn ông biết tôi có bản lĩnh này, có đúng không."

"Mày——"

Phong Gia Vinh thật sự sợ, dù rất giận nhưng lai không dám động thủ.

Ông thật sự sợ Hắc Phong Liên Minh, cũng sợ tập đoàn Hồng Thị thu tóm Phong Thị đế quốc, lỡ như Phong Khải Trạch thật sự đi theo hợp tác với Hắc Phong Liên Minh để đối phó ông, thì ông chỉ còn nước chịu thua.

Ông không thể thua.

Phong Khải Trạch biết lúc này Phong Gia Vinh đang nghĩ cái gì, cười quyết hơn, khiêu khích nói: "Lần trước ở trong hôn lễ, ta cổ phần của Phong Thị đế quốc ra công bố, nên mấy ngày nay ông đã ngủ không ngon giấc rồi. Nếu tôi cùng Hắc Phong Liên Minh hợp tác, chẳng phải làm ông tức chết rồi sao?"

"Phong Khải Trạch——"

"Phong Gia Vinh, ông nghe kỹ cho tôi, đừng mơ không chế được tôi, có cưới Hồng thi Na hay không, là do tôi định đoạt, chứ không do ông quyết định đâu. Bây giờ tôi còn nghĩ đến chút tình cha con, thì ông biết điều đừng có xia vào, nếu để tôi xem ông là kẻ thù. Phong Khải Trạch này sẽ không nể chút tình cũng đừng mong khuyên giải, tôi sẽ bắt đối phương trở về với hai bàn tay trắng, thân bại danh liệt, sau đó tôi mới cam tâm. Đừng nghĩ dụng vào người phụ nữ của tôi, nếu cô ta bị mất một sợi lông nào, tôi sẽ đòi lại trên người ông gấp trăm vạn lần đó, hù."

"Mày——"

"Hôm nay tôi nói lại lần cuối cùng với ông là tôi không cưới Hồng Thi Na, sau này nếu ông còn vọng tưởng đến chuyện làm thông gia với Phong Hồng, thì đừng có trách tôi sao không nể mặt."

"."

Phong Gia Vinh quả thực đã bị chọc tức đến phát điên, lại không thể phản bác, chỉ có thể tức giận nhìn lom lom đứa con của mình. Sau đó tầm mắt lại chậm rãi chuyển dời đến trên người Tạ Thiên Ngưng, càng nhìn

càng thấy hận.

Lúc trước cô gái này còn không xuất hiện, tuy quan hệ cha con bọn họ không được tốt lắm, nhưng cũng không đến mức cǎng thẳng giống như bây giờ, cũng chỉ vì cô ta, đã khiến mới cho bọn họ giống như kẻ thù, thật đáng giận.

Tạ Thiên Ngưng nhìn thấy ánh mắt Phong Gia Vinh ngập tràn oán giận, lòng ngực thở ra một hơi, rồi hít sâu để gắng giữ bình tĩnh, nhịn không được khẽ hỏi, "Phong tiên sinh, sở dĩ ông không chấp nhận tôi cùng Khải Trạch ở bên nhau, chẳng lẽ chỉ vì tôi không có gia thế thô sơ? Nếu thật là nguyên nhân này, vậy tôi xin hỏi ngoài một câu, ở trong lòng ngoài gia thế thật sự còn quý hơn đứa con ruột sao, vì nó mà ông không tiếc hy sinh cả tình cảm cha con sao?"

"Ở đây không tới lượt cô nói chuyện, cô câm miệng lại cho ta." Phong Gia Vinh không muốn nghe những lời vô nghĩa, tâm trạng cực kỳ khó chịu, khi nghe cô nói lại càng thấy phiền.

"Thiên Ngưng, đừng có lãng phí nước miếng với hạng người này nữa, chúng ta đi." Phong Khai Trạch không muốn Tạ Thiên Ngưng lại chịu uất ức, ôm cô đi thẳng ra cửa.

"Ừm." Tạ Thiên Ngưng biết có nói nhiều cũng vô ích, chẳng thà không nói nữa.

Phong Gia Vinh là loại người chỉ biết đến giai cấp, không thể nào vì hai ba câu nói của cô mà thay đổi ý nghĩ cố chấp trong suốt mấy chục năm nay, chỉ sợ cả đời này không chịu thay đổi.

"Tránh ra." Phong Khai Trạch đi tới cửa, giận dữ ra lệnh đám thanh niêm đang chắn ở cửa.

Lệnh của thiếu gia. Làm mấy vệ sĩ đứng chắn cửa, có chút do dự, thấy Phong Gia Vinh không ra chỉ thị nào. Cuối cùng không dám ngăn cản, đành nhường đường đi.

Đới Phương Dung thấy bọn họ bình an rời khỏi, mới thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới cảnh gươm súng khi nãy, trong lòng đồ mồ hôi lạnh, nhẫn nại nói vài câu, "Hôm nay Khải Trạch bị thương, chúng ta tới đây là để hỏi thăm thương thế của nó, vậy mà chưa hỏi thương tích nó thế nào, vừa vào cửa

liền nhào vào nói chuyện hôn sự giữa hai nhà Phong Hồng, chẳng lẽ trong lòng ông, hôn sự này còn quan trọng hơn cả mạng con trai ông sao?"

"Bà thì biết cái gì, câm miệng lại cho tôi." Phong Gia Vinh không chịu thura nhận bản thân mình sai, nói không lại liền mượn quyền thế áp chế người.

"Đúng, tôi không hiểu, chỉ có mình ông biết. Chờ một ngày ông già đi, đến mức không đi được nữa, xem ai đồng ý ở bên cạnh chăm sóc cho ông? Con cái không phải công cụ, càng không phải là quân cờ để ông kiếm lợi, ông là người quá tham vọng. Có lẽ khi ông giải quyết xong Hắc Phong Liên Minh, liền quay sang thâu tóm luôn tập đoàn Hồng Thị, ông là kẻ không bao giờ biết thỏa mãn với tiền tài danh vọng. Nhưng con cái thì sao, hai đứa nó đã yêu nhau đến thế, nếu ông cứ cố chấp mãi, thì sau này sẽ phải ân hận suốt đời. Tôi không có con, ông có biết tôi khao khát có được một đứa con đến mức nào không, được thấy bọn chúng yêu nhau như thế nào không? Có lẽ cả đời này ông không hiểu được đâu."

"Tôi chỉ không muốn để hạng người rě mặt này bước vào nhà Phong Gia mà thôi."

"Có được gia thế nhất định mới là người tốt sao? Hãy xem Hồng Thi Na đi, cô ta là loại người gì, hắn trong lòng ông đã quá rõ. Buộc Khải Trạch cưới loại phụ nữ đó, chính là đẩy nó xuống Địa ngục. Tôi lại thấy Tạ Thiên Ngung là người rất tốt, vừa dịu dàng lại biết chuyện, là người rất lương thiện. Ông đừng dùng ánh mắt hám lợi của ông để nhìn người khác, như vậy sẽ không biết ai thật ai giả đâu."

"Đủ rồi, câm miệng lại cho tôi." Phong Gia Vinh càng ngày càng thấy bức dọc, trong lòng rối thành một nùi, không thể biết rõ mình nên gì mới tốt đây.

Con cái đối nghịch ông, vợ lại không ủng hộ ông, chỉ có một mình ông chiến đấu, thật sự rất mệt mỏi.

Rốt cuộc ông phải làm sao đây?

Đói Phương Dung không có nói thêm nữa, lạnh lùng trừng mắt nhìn ông, tức giận xoay người rời đi, để ông ở lại một mình trong bệnh viện.

Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngung vừa rời khỏi cửa bệnh viện, thì

thấy Đường Phi đi đến, ba người trực tiếp chạm mặt, làm cho không khí càng thêm nóng.

Đường Phi biết hai người rất hận hắn, cho nên chỉ biết cúi thấp đầu, hít một hơi thật sâu, mới có thể hạ thấp giọng hỏi: "Thiếu gia, vết thương trên cánh tay cậu không sao chứ?"

"Không liên quan đến cậu." Phong Khải Trạch lạnh lùng nói, sau đó tiếp tục đi về phía trước, khi đi đến bên cạnh hắn, dừng bước lại, ghé vào lỗ tai hắn cảnh cáo: "Nếu cậu còn dám nói tầm bậy, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu, hãy làm tốt nhiệm vụ của một tên tay sai ở bên cạnh Phong Gia Vinh đi."

"....."

Đường Phi nghe xong lời này, biểu cảm càng khó nhìn, không tự chủ nhìn về phía Tạ Thiên Ngưng, trong lòng hoàn toàn hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Xem ra Tạ Thiên Ngưng đã nói hết toàn bộ cho thiếu gia nghe, nên thiếu gia mới hận hắn như vậy.

Quan hệ của hắn với thiếu gia đã trở nên cực kỳ xấu, không thể nào trở lại như trước. Kỳ thực như vậy cũng tốt, khi hắn làm việc sẽ không cần phải lo lắng đến đạo nghĩa anh em gì nữa.

"Thiếu gia, giữa chúng ta đã đến mức này rồi sao?"

"Giữa chúng ta, chỉ có thể như thế này, trừ phi cậu không làm tay sai cho Phong Gia Vinh." Phong Khải Trạch lại dừng bước lại, đưa lưng về phía hắn trả lời.

"Tôi không giống cậu, đây chính là công việc của tôi. Khi cậu sinh ra là đại thiếu gia, còn tôi lại với hai bàn tay trắng đã phải cố gắng không ngừng làm việc. Nếu tôi phản bội lại Phong tiên sinh, kết cuộc của tôi sẽ là không thể ngóc đầu lên làm người được. Tôi chỉ có thể tận trung làm hết phận sự, chẳng lẽ đó lại là sai sao?" Đường Phi kích động hỏi, đem toàn bộ những điều khó xử trong lòng nói ra hết.

"Cái này chỉ có thể nói do cậu quá tham lam, không chỉ có cậu, còn có rất nhiều người đều như vậy, cho nên giữa chúng ta không còn là anh em nữa,

tự giải quyết cho tốt đi."

"Tù nhở cậu đã được sống trong sung sướng, đương nhiên không biết người nghèo khổ chúng tôi vất vả như thế nào. Bất quá tôi chỉ muốn được sống cuộc sống tốt hơn thôi, vì sao cậu lại nói tôi tệ đến thế?"

Lời này khiến Tạ Thiên Ngưng càng thêm khinh bỉ Đường Phi, xoay người lại phản bác lời anh nói, "Cái anh gọi vất vả chỉ là do không thể sống cuộc sống giàu sang, vậy anh có biết mùi vị từ nhỏ đã không được ăn no như thế nào không? Tôi nói cho anh biết, trong mắt anh cái gọi thiếu gia được được sống trong nhung lụa đầy đủ kia, còn sống khổ sở hơn anh gấp mấy lần, anh không có tư cách nó anh ấy như vậy đâu."

"Thiếu gia ___" Đường Phi rất kinh ngạc, bỗng nhiên nhớ đến thời điểm Phong Gia Vinh đưa Phong Khải Trạch về là năm cậu ta chỉ mới mười mấy tuổi.

"Đường Phi, không phải ai cũng y như cậu đâu, chỉ biết lo nghĩ hướng cuộc sống vinh hoa phú quý."

"Thiên Ngưng, đừng nhiều lời với hắn nữa, chúng ta đi." Phong Khải Trạch tiếp tục đi về phía trước, căn bản không quay đầu lại nhìn Đường Phi, đối với hắn ta, không còn chút tình cảm nào cả.

"Đi theo lão Phong Gia Vinh vô lương tâm đi, chưa hắn có ngày yên ổn, tự lo ình đi." Tạ Thiên Ngưng nói một câu ngụ ý, sau đó chạy theo Phong Khải Trạch, dù anh đi về phía trước, dự định sẽ tìm một chiếc taxi.

Đường Phi đứng bất động tại chỗ, hai mắt cứ chăm chăm nhìn theo họ, trong lòng cực loạn.

Cho đến giờ hắn đều cho rằng, chỉ cần đi theo Phong Gia Vinh sẽ không cần lo cái ăn cái mặc, chẳng lẽ đã sai rồi sao?

Mặc kệ đúng sai, hắn đã không còn đường thối lui. Hắn không thể sửa, lại càng không muốn sửa đổi.

-----oOo-----

Chương 190: Ma quỷ hoá thân

Hồng Thùa Chí vốn định nhân cơ hội này giải quyết luôn Phong Khải Trạch, sau đó chi tiền ra tìm kẻ gánh tội thay, nhưng không ngờ tới mọi chuyện lại thất bại. Sau khi suy nghĩ tường tận, quyết định tạm thời không nên hành động, liền cho rút toàn bộ người bố trí bên cạnh Phong Khải Trạch về, xem như mình chẳng có liên can.

Không biết, làm như vậy chính là giấu đầu lòi đuôi.

Chỉ vì cánh tay của Phong Khải Trạch bị thương, nên không thể lái xe, đành phải bắt xe trở về. Xuống xe ở ngoài cổng, nhưng vừa bước xuống lập tức nhận thấy được khác thường.

Hôm nay người đến giám sát hắn dường như ít hơn một nửa, có thể thấy được, một nhóm người đã bỏ chạy. Anh dám chắc đám người bỏ chạy không phải người của Phong Gia Vinh, mà chính là người của Hồng Thùa Chí.

"Thật sự là tên đàn đ頓."

Tạ Thiên Ngưng đỡ anh đi vào trong, lúc này đã đi vào đại sảnh, liền đỗanh ngồi lên trên ghế sofa, nghe câu nói khó hiểu thế, nghi hoặc hỏi, "Khỉ con, anh đang nói ai ngu ngốc vậy?"

"Anh đang nói Hồng Thùa Chí là một thằng ngu ngốc." Anh châm biéng, càng ngày càng xem thường Hồng Thùa Chí, chẳng những không làm ra được tích sự gì, lại thêm không có đầu óc.

"Vô duyên vô cớ, mắng hắn làm chi?"

"Nếu anh đoán không sai, kẻ sai người đâm anh chính là hắn."

"Anh khǎng định sao? Người vừa rồi ở hiện trường đã khai là không phải người của hắn ta, nếu không có chứng cứ, thì chúng ta đã hết cách với hắn rồi."

"Một người không có đầu óc, sau khi luôn làm đại chuyện xáu, thường thường sẽ có một loại hành động khác hẳn với người bình thường. Hồng Thùa Chí vốn đã phái một số người đến giám sát chúng ta, nhưng người của hắn hiện tại đã không còn thấy nữa, đủ để biết hắn đang chột dạ, tạm

thời sẽ không xuất hiện ở trước mặt anh, cũng vì hắn chột dạ, kẻ hiềm nghi lớn nhất chính là hắn. Tuy anh không có chứng cứ, nhưng anh dám khẳng định, hắn chính là kẻ chủ mưu phía sau."

"Trời ạ, không thể ngờ tên Hồng Thùa Chí này lại dám làm thế, cư nhiên muốn giết người, hắn quá đáng sợ, đáng sợ."

Tạ Thiên Ngưng nghĩ đến chuyện độc ác của Hồng Thùa Chí, cả người đều sờn tóc gáy, nhất là nhớ đến chuyện lúc trước cô đã từng trêu chọc anh, quả là đáng sợ.

Xem ra loại nhân vật có tiền có tiền có thể quả là không thể chọc, bằng không lúc nào bị người ta đâm một đao cũng không biết.

Phong Khải Trạch chẳng để ý đến, cười lạnh, khinh thường nói: "Nếu anh là Hồng Thùa Chí, tuyệt đối không dùng phương thức đó để trả thù, hắn đâu ngờ đã tự đào mồ chôn mình, đưa mình vào con đường cùng."

"Em không hiểu." Lời nanh nói quá cao thâm, cô thực không thể nào hiểu.

Khó trách Cụ Phong nói cái đầu của anh rất lợi hại, thật sự là quá lợi hại.

"Em nghĩ anh sẽ buông tha cho Hồng Thùa Chí sao? Chỉ cần anh không bỏ qua, thì hắn nhất định sẽ phải đi chầu diêm vương thôi." Bộ mặt u ám thâm độc, ánh mắt tựa như ma quỷ, lạnh đến thấu tâm.

Nếu không phải vì quen anh đã lâu, nàng dám khẳng định sẽ bị biếu cảm cùng ánh mắt của anh mà dọa sợ.

Theo lời đồn đãi thì đại thiếu gia Phong Khải Trạch của Phong Thị đế quốc chính là ma quỷ hóa thân, xem ra lời này không phải là giả, anh ta đúng thật là tên ma quỷ.

Nhưng đối với cô mà nói, cũng là một con quỷ ôn nhu dịu dàng.

"Khi con, cánh tay của anh bây giờ còn đau không?" Cô nhìn cánh tay anh đang quần băng, lập tức gạt chuyện này sang một bên, lo lắng cho anh trước.

"Em hôn anh một cái sẽ không còn đau rồi." Anh đưa mặt, để cho vợ hôn, bộ dáng ma quỷ vừa rồi hoàn toàn biến mất, giờ phút này giống như là một đứa trẻ đang đòi kẹo.

"Anh đừng nghịch, em đang nói nghiêm túc với anh đó. Vừa rồi bác sĩ nói cánh tay anh cần phải được xử lý cẩn thận mới được. Nếu không sẽ bị nhiễm trùng, cho nên mấy ngày nay, anh không cho được đi ra ngoài, tránh để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

"Không đi thì không đi, dù sao chỉ cần có em ở cùng anh là được rồi, có em ở bên cạnh anh, anh ở đâu cũng cảm thấy rất vui." Anh dùng cánh tay không bị thương, ôm cô vào trong lòng, sau đó hôn lên mặt cô một cái, bộ dạng cực kỳ rất hưởng thụ.

Tuy rằng trước mặt bọn họ còn có Bụi Gai, nhưng anh đã có thể nhìn thấy được hạnh một con đường bằng phẳng ở phía Bụi Gai, đó là nơi bắt đầu của hạnh phúc.

"Anh nha ——" cô bất đắc dĩ lắc đầu, không có để ý của hắn loạn thân, thậm chí còn có điểm thói quen, không có nửa điểm thiện thùng cảm giác.

Đừng nói là hôn, ngay cả ngủ cùng nhau, đã trở nên không còn xa lạ, trong lòng bọn họ dường như đã xem chuyện này rất bình thường.

Có lẽ đây gọi là chuyện vợ chồng, cô cũng sớm đã xem mình là vợ của anh.

"Thiên Ngung, bây giờ em còn có tâm nguyện gì? Nói ra để anh giúp em thực hiện." Anh dịu dàng ôm lấy cô, bất tri bất giác suy nghĩ đến, liền mở miệng hỏi.

"Sao lại đột ngột hỏi chuyện này?" Cô khẽ ngẩng đầu lên, nghi hoặc.

"Không có gì, chỉ muốn thực hiện tất cả nguyện vọng giúp em thôi."

"Trước kia em chưa gặp anh, chỉ nghĩ đến chuyện được gả cho ôn Thiếu Hoa, làm một người vợ ngoan hiền ——"

Tạ Thiên Ngung vừa mới bắt đầu nói, Phong Khải Trạch lập tức không vui chau mày, thở phì phì nói: "Không cho lôi tên Ôn Thiếu Hoa vào, cũng không cho nhắc đến người của Ôn Gia."

"Anh hãy nghe em nói hết đi, sao chỉ có biết ăn dấm chua thôi hả."

Chưa từng thấy qua tên chàng trai nào lại thích ăn dấm chua thế, thật hết cách.

"Anh vừa nghe em nhắc đến Ôn Thiếu Hoa, trong lòng ta liền thấy rất khó chịu, dù biết em không thể thích hắn, anh vẫn thấy rất khó chịu. Mặc kệ, anh vẫn không cho em nhắc đến hắn, chỉ cần nghe thấy tên của hắn, trong ba ngày anh cũng sẽ không nuốt nổi cơm." Anh nói chuyện cứ thích hay nhấn mạnh, thái độ cực kỳ bình tĩnh, không hề có chút vui vẻ, có thể thấy anh đang nói sự thật.

Cô khẽ thở dài, dịu dàng giải thích, "Không phải em lúc đó chưa gặp anh, giờ đã quen anh, nên mọi chuyện đều đã thay đổi. Giờ nguyện vọng lớn nhất của em chính là cả đời được ở anh, làm người vợ hiền của anh."

"Nguyện vọng này, nhất định anh sẽ thực hiện cho em." Nghe xong lời này, anh hài lòng nở nụ cười, nhanh ôm lấy cô, trong lòng cảm thấy ngọt tựa như mật đường, chỉ luôn nghĩ đến hai chữ 'người vợ'.

Rất nhiều năm trước, anh từng cho rằng nếu không thể tìm được cô, định sẽ không cưới vợ sinh con. Bất quá giờ xem ra, ông trời thật sự để anh chờ không uổng phí, cho hắn một tương lai tốt đẹp.

"Cho dù anh không giúp, em cũng sẽ tự mình thực hiện. Em nói cho anh biết, em là người bán day lăm, Ôn Thiếu Hoa đã bị em bám suốt mười năm, đủ để thấy công phu của em lợi hại thế nào rồi."

"Đã nói không được nhắc đến Ôn Thiếu Hoa, sao em lại nhắc đến nữa?"

Nghe thấy tên Ôn Thiếu Hoa, mặt bắt đầu biến sắc, cực kỳ không vui.

"Được được được, không nhắc thì không nhắc, em không nói là được, anh đúng là cái bình dấm chua." Cô chửi anh, anh không muốn nghe, cô liền không nhắc.

Cô cũng không ngờ chỉ vì một tên đàn ông vô dung lại khiến anh tức giận khó chịu.

Lúc này, di động trong túi xách vang lên, Tạ Thiên Ngưng rời khỏi lòng ngực ấm áp của Phong Khải Trạch, từ trong túi móc điện thoại ra, thấy Tạ Chánh Phong gọi đến, lập tức tiếp nghe.

"Chú, buổi triển lãm hoa sao rồi?"

"Thật vậy chẳng? Chú, chúc mừng chú, giờ chú đã nổi danh rồi, con thật

sự rất mừng cho chú."

"Khỉ con khỏe lăm, không có tổn thương đến gân cốt, chú yên tâm đi. Da, hiện tại con đang xem tivi, mấy ngày nay e là không thể đi gặp chú, chờ vết thương của khỉ con lành lại, con sẽ đi lại vườn hoa gặp chú, chú nhớ chăm sóc bản thân cho thật tốt nha, bái bái."

Phong Khải Trạch luôn ngồi ở bên cạnh nghe cô nói chuyện điện thoại, đại khái đoán có thể được đang nói chuyện gì, cầm lấy điều khiển từ xa, mở TV, tìm kênh nói về buổi triển lãm hoa.

Tạ Thiên Ngưng cúp điện thoại, cực kỳ vui mừng, "Khỉ con, chú đoạt giải quán quân trong hội triển lãm hoa, chú thật sự thành công rồi."

"Anh đã nghe, cũng đã thấy." Anh chỉ vào màn hình TV, bên trong là hình ảnh Tạ Chánh Phong giành được giải thưởng. Bất quá đối với chuyện này cũng không cảm thấy vui, bình tâm để suy nghĩ.

Nhưng cô không như thế, giống như nhặt được khoản tiền lớn mấy trăm vạn, vui đến mức muốn nhảy cung lên, miệng không ngừng thét lên, "Chú quá giỏi, quá tuyệt vời, vạn tuế."

Giờ chú đã là danh nhân, xem ai còn dám nói rằng ông vô dụng.

Lúc này Ninh Nghiên đang ở trong nhà dọn vệ sinh, đột nhiên có người quen gọi điện thoại cho cô, nói rằng trên TV Tạ Chánh Phong đã nhận được giải thưởng, vì thế liền chạy nhanh mở TV, tìm chuyên mục hội triển lãm hoa, thấy người trên màn hình, trợn tròn mắt, quả thực không thể tin, nghĩ mình đã hoa mắt, liền ra sức dụi dụi, cẩn thận nhìn lại, nhưng kết quả vẫn giống nhau, người trên màn hình vẫn không thay đổi.

Bà luôn cho rằng ông là kẻ vô dụng, giờ đã công thành danh toại, làm sao có thể?

"Minh San, Minh San, con mau ra đây, mau ra đây." Ninh Nghiên vẫn còn khiếp sợ, vì thế hô to kêu Tạ Minh San ra xem.

Tạ Minh San đang định tìm kế hoạch theo đuổi Phong Khải Trạch, nghe thấy Ninh Nghiên gọi cô, tuy có chút bất mãn, nhưng vẫn đi ra, tức giận hỏi: "Mẹ gọi con làm gì?"

"Minh San, con mau lại đây xem, ba con ông ấy, ông ấy ——"

"Ba con như thế nào?" Thái độ của Tạ Minh San vẫn tồi tệ như cũ, khi thấy người trên màn hình TV, vô cùng kinh ngạc, ngây người hỏi, "Này, đây là ba con sao?"

"Đương nhiên là ba con, làm sao sai được."

"Này, loại hoa này cũng có thể làm người ta nổi tiếng sao?"

Ở trong mắt cô, bất kể chuyện gì dính đến ruộng, đất đều là những nông dân tâm thường. Nhưng khi thấy Tạ Chánh Phong cầm cúp, đứng trên khán đài sáng chói nhận giải, bỗng nhiên cảm thấy đây chính là một loại quang vinh.

Chẳng lẽ cô đã sai sao?

Trong lòng Tạ Minh San cảm thấy rất mâu thuẫn, sau khi suy nghĩ kỹ, lập tức đưa ra kết luận. Cô không có sai, không phải không có nông dân đạt thành tựu, cúp này chỉ có thể nói ba cô chỉ là một người thành công thôi.

"Lúc trước mẹ thực không nêu ly hôn ông, không nêu a!" Ninh Nghiên lộ vẻ hối hận, nghĩ đến lúc trước cứ quyết đòi ly hôn với Tạ Chánh Phong, quả là khó khăn lớn đây.

Nhưng Tạ Minh San lại không cảm thấy, không có chút hổ thẹn trong lòng, nói thẳng ra: "Làm gì phải hối hận, xã hội bây giờ cũng có nhiều người ly hôn rồi kết hôn lại thôi, chỉ cần lúc mẹ ở bên ba, nói những lời hay, là có thể về lại bên ông ta rồi."

"Này, có thể được không? Lúc trước chúng ta không phải nói đã không còn quan hệ gì với nhau sao."

"Nói dối mà mẹ cũng tưởng thật sao? Mẹ, giờ ba đã không còn như xưa, mẹ đã cả đời phải khổ vì ông, giờ ông được nở mày nở mặt, chẳng lẽ mẹ cứ muốn tiếp tục chịu khổ sao, bình thường mẹ rất thông minh, sao giờ trở nên ngu ngốc thế? Bất kể dùng cách gì, để cần được trở lại bên cạnh ba, đây mới chính là việc người thông minh luôn làm."

"....."

Ninh Nghiên nghĩ, cảm thấy rất có đạo lý, gật gật đầu, trong lòng đã

quyết định, trở lại bên cạnh Tạ Chánh Phong. Dù có bị mắng chửi cũng sẽ nhịn.

-----oOo-----

Chương 191: Người đàn ông thần bí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không có Phong Gia Vinh, Hồng Thừa Chí cùng Hồng Thi Na gây sự, cuối cùng chỉ qua vài ngày vết thương đã hồi phục, những phiền não đều ném hết ra sau đầu, tận tình hưởng thụ. Điều duy nhất khiến anh khó chịu chính là mỗi đêm luôn phải kiềm ném dục vọng, ôm người đẹp mà không thể động, quả thực còn tệ hơn là rơi xuống Địa ngục.

Không còn cách nào, ai biểu cánh tay anh bị đâm, chỉ một tay làm sao khống chế được người, cả việc nặng cũng không cho anh làm.

Thì ra nhu cầu luôn khiến người ta đau khổ như thế, khó trách hai ba bữa Cự Phong lại đi tìm phụ nữ trợ giúp.

Mấy ngày nay Tạ Thiên Ngưng luôn ở nhà chăm sóc cho Phong Khải Trạch, không hề đi ra khỏi cửa, tránh xảy ra sơ xuất, vì cô biết rõ, chỉ cần cô đi ra ngoài, anh nhất định sẽ đi theo, vì nghĩ cho cánh tay anh, cô đành phải ở lại trong nhà, chăm sóc anh, ngay cả chuyện Tiểu Nghiên muốn đi ra ngoài với cô, cũng bị cự tuyệt.

Nhưng bên này không ra ngoài, bên kia lại làm cho trời long đất lở.

Ninh Nghiên được Tạ Minh san cỗ vũ, mặt dày đến tìm Tạ Chánh Phong, tính sẽ quay về bên ông.

Nhưng Tạ Chánh Phong không đếm xỉa tới bọn họ, lúc này đang cùng nói chuyện làm ăn với những nhà kinh doanh, bận tối mày tối mặt vì các vụ làm ăn, dù lớn hay nhỏ, ai ông cũng không cự tuyệt, thân thiện đón tiếp từng vị khách một.

Phong Khai Trạch nói đúng, trồng hoa thực sự có thể kiếm ra nhiều tiền, bây giờ còn tốt hơn, những nhà kinh doanh lớn đều định đặt hoa của ông trong vòng một năm. Hơn nữa giá thật mê người, còn có những người yêu

hoa, nguyện ý ra giá cao để nhờ ông trồng giúp những loài hoa đắt tiền nổi tiếng, còn có những người muốn mời ông lên TV để truyền thụ một số kỹ thuật trồng hoa.

"Tạ tiên sinh, hi vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ, tháng sau công ty chúng ta muốn tổ chức tiệc hằng năm, chúng ta ông Tống rất thích hoa cúc, đến lúc đó tôi sẽ cho người đến chỗ ngài để lấy một ít cây hoa cúc, không biết có kịp không?"

"Yên tâm, tôi nhất định sẽ chuẩn bị hoa thật tốt cho người."

"Cám ơn!".

"Tạ tiên sinh, tôi rất thích cây Quân Tử Lan trong buổi triển lãm hoa của ông, không biết ông có thể để lại một chậu, tôi sẽ ra giá ua lại. Chỉ cần ông chịu bán, bao nhiêu tiền tôi cũng đều trả."

"A, thì ra là ông Từ à, ngài khỏe chứ, Quân Tử Lan của ngài tôi đã chăm sóc rất kỹ lưỡng, cam đoan sẽ để ngài vừa lòng."

"Tốt lắm, tôi chờ tin tốt của ngài. Sau này tôi sẽ thường đến, để cùng nhau nghiên cứu hoa cỏ, mong ông đừng chê là tôi phiền nha!"

"Không có, hoan nghênh ngài thường đến."

"."

Tạ Chánh Phong đi tiếp từng vị khách một, đã bận đến chết. Dù vậy, ông đã biết Ninh Nghiên cùng Tạ Minh San đã đến, nhưng không để ý đến họ, chỉ lo tiếp đãi khách nhân.

Tạ Minh San nhìn thấy các nhân vật lớn của một công ty đến, tuy không thể rõ là công ty nào, nhưng dám chắc bọn họ không phải người tầm thường, càng làm cô thêm giật mình.

Không ngờ ở cái nơi hẻo lánh, lại có chuyện thế này xảy ra.

"Mẹ, nhanh lên chút đi, mẹ xem ba bận thế, còn không mau qua giúp ông đi, đi mau đi."

"Minh San, mẹ, mẹ không dám. Lúc trước là mẹ đòi chia tay, giờ lại chủ động đến giảng hòa với ông, cảm thấy quá mất mặt." Ninh Nghiên rất thận

thùng, không muốn chủ động đi nhận sai với Tạ Chánh Phong, nhưng lại càng không muốn rời đi.

Hiện thời Tạ Chánh Phong đã khác xưa, đi theo ông tuyệt đối sẽ được hưởng nhàn, dĩ nhiên bà sẽ không chịu rời đi. Dù không chịu rời đi, lại không có mặt mũi đến gần.

Nên làm cái gì bây giờ mới tốt đây?

"Mẹ, chỉ cần hạnh phúc, mặt mũi có là gì đâu? Chờ mẹ cùng ba giãn hòa nhau, muôn mặt mũi lớn thế nào cũng đều có đủ, đến lúc đó mẹ chính là một quý bà, còn sợ bị mất mặt sao? Nhanh lên, đi đi a! Mau đi xin lỗi, nói một ít lời hay, nếu ba không tiếp nhận, chúng ta lại rời đi cũng không sao, vạn nhất ông chịu tha thứ cho chúng ta, chẳng phải là được lợi rồi ư."

"."

Ninh Nghiên do dự thật lâu, không ngừng điều chỉnh tâm tính, chờ người ở trong vườn hoa ít đi, liền bước đến, hạ giọng nói: "Chánh Phong ——"

Tạ Chánh Phong chỉ nhìn bà một cái, sau đó ngồi xổm xuống, lo chăm sóc cây cỏ, lạnh lùng nói: "Các người đi đi, nơi này không chào đón các người."

"Tôi, tôi muốn đến giúp ông."

"Không cần, các người đi đi, nếu không đi, các người coi chừng sẽ phải ném mùi đau khổ, đi đi."

"Chánh Phong, tôi biết ông ghét tôi, tôi cũng biết rõ mình không có tư cách để cầu xin được ông tha thứ, nhưng chúng ta dù sao cũng đã là vợ chồng nhiều năm, tôi là người như thế nào ông phải biết rất rõ, chẳng lẽ không thể tha thứ cho tôi một lần sao?"

"Ninh Nghiên, bà có biết hay không, hôm nay bà xuất hiện ở trước mặt tôi, khiến tôi càng khinh thường bà hơn. Lúc trước tôi chỉ có hai bàn tay trắng, bà ghét bỏ tôi đến cỡ nào, trong lòng tôi rất hiểu, giờ tôi đã có sự nghiệp thành công, bà liền quay lại, thậm chí không tiếc ăn nói khép nép nhận sai với tôi, bà có biết trong lòng tôi cảm thấy thế nào không?"

"Tôi ——"

"Tôi cũng không thích, bởi vì bà nhận sai, đã chứng minh rằng bà chỉ muốn kiếm lợi từ tôi, chứ trong lòng không hề có tôi. Giữa chúng ta đã không thể, bà đi đi."

"."

Ninh Nghiên bị nói đến không còn thể diện, cúi đầu thật thấp, không biết nên nói gì, trong lòng thấy phức tạp, nhưng không có chút tức giận, chỉ còn hối hận.

Nếu lúc trước bà biết nhẫn nại, sẽ không có kết cục như hôm nay.

Tạ Minh San ở bên cạnh nghe rõ mồn một, vì đạt được mục đích, liền thuyết phục, "Ba, mẹ đã biết sai, đã nhận lỗi với ba, ba ẹ thêm cơ hội đi, có được không? Dù sao chúng ta cũng là người một nhà, mặc kệ xuất phát từ mục đích gì, vẫn là người chung một nhà."

"Ninh Nghiên, Minh San, các người có biết không, các người nghĩ gì tôi đều biết hết?" Tạ Chánh Phong đứng lên, mặt khinh miệt nhìn hai mẹ con này, trong lòng tràn đầy hận ý.

"Cái gì?"

"Trên mặt các người đều toàn là tiền tài danh dự, không có chút thực tâm. Trải qua nhiều chuyện như thế, tôi đã hiểu, hôm nay tôi có được tất cả, kỳ thực đều do Thiên Ngưng cho, không có cô ấy, tôi sẽ không có được như ngày hôm nay, tôi không cho phép các người phá hú hạnh phúc của nó, không cho phép."

Nghe thế, trong lòng Tạ Minh San cảm thấy hơi căm tức, nhưng vẫn cố nhịn xuống, giả vờ làm bộ đáng thương, đau lòng hỏi: "Ba, trong lòng ba cũng chỉ lo cho hạnh phúc của Tạ Thiên Ngưng, còn hạnh phúc của con, ba có nghĩ cho hạnh phúc của con không?"

"Lúc trước mày không phải nói gả cho ôn Thiếu Hoa sẽ rất hạnh phúc sao? Tao thành toàn ày rồi, là do mày không giữ lấy hạnh phúc, còn trách được ai hả. Mày đã đoạt hạnh phúc của Thiên Ngưng hết một lần rồi, tao sẽ không ày cướp thêm lần nữa đâu." .

"Ai mà thích tên Ôn Thiếu Hoa kia, tập đoàn Ôn Thị đã phá sản , còn không biết đám người Ôn Gia giờ đi trốn nợ ở nơi nào rồi, hù."

"Không thích thì sao trước mà lại muốn cướp?"

"Con ——"'

"Minh San, mà thật sự quá ích kỷ, ích kỷ đến đáng sợ. Ninh Nghiên, bà cũng y như nó, còn là kẻ hám lợi. Lúc trước tôi chỉ có hai bàn tay trắng, bà không chút lưu tình muốn tôi ly hôn, giờ tôi đã đạt được thành tựu, bà mặt dày đến cầu xin tôi tha thứ. Tạ Chánh Phong tôi không phải kẻ ngu ngốc, nếu tha thứ cho các người, giữ các người ở bên cạnh chính là uy hiếp lớn cho Thiên Ngưng, tôi tuyệt đối sẽ không làm như vậy, các người hãy quên đi."

Tạ Chánh Phong nói ra những lời trong lòng, khiến Ninh Nghiên rét run cả người, tự tôn đều bị tổn hại, trong con tức giận, lập tức bác bỏ, "Ai cần ông tha thứ, tôi không tin không có ông tôi sẽ không sống nổi, hù."

Tạ Minh San cũng phát tức, liền lộ ra dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, phẫn nộ nói: "Ba, ba đừng có mở miệng là nói đến Tạ Thiên Ngưng có được không, ba có thể quan tâm đến con nhiều hơn không, con là con gái của người mà."

"Vậy mà có bao giờ quan tâm đến tao không, tao là ba của mà. Ở trong lòng mà, chỉ nghĩ đến người khác đối với mà, vậy mà có nghĩ đến người khác hay không?"

"Tôi cần gì phải suy nghĩ cho người vô tích sự?"

"Đúng, tao là người vô tích sự, ngay cả lúc trước mà gả cho Ôn Thiếu Hoa, hắn cũng đã là người không tích sự, không quan trọng gì. Cũng chỉ vì thói ích kỷ của mà, cho nên mới rơi vào kết cục hôm nay, này là đáng đời mà."

"Nói đi nói lại, ông cũng chỉ lo cho Tạ Thiên Ngưng, đừng có tìm cớ này nọ. Ông không đồng ý giúp tôi cũng không sao, tôi sẽ nghĩ ra cách, vào một ngày nào đó, ta sẽ đường hoàng xuất hiện ở trước mặt các người, hù."

Tạ Minh San không nói thêm nữa, cao ngạo rời đi, tuy có chút tức giận, nhưng không đồng ý lại cúi đầu.

Các người đã xin lỗi nhận sai, đối phương đã không cảm kích, thì làm gì phải nói thêm nữa?

"Tạ Chánh Phong, ở trong mắt ông tôi chỉ là một người phụ nữ hám lợi, ở trong mắt tôi, ông không hề làm đúng trách nhiệm của một người đàn ông lo lắng cho vợ con? Mặc kệ Minh San là người thế nào, nó vẫn là con của ông, ông không tha thứ cho tôi cũng được, nhưng ông không thể không nhận nó là con gái ông. Trên đời này người cha nào cũng đều mong con gái mình hạnh phúc, còn ông chỉ lo nghĩ hạnh phúc cho con gái người khác, ông hãy tự hỏi lại lòng xem có thấy hổ thẹn không?" Ninh Nghiên dùng ánh mắt ai oán trừng mắt nhìn Tạ Chánh Phong, sau một trận giáo huấn, giận dữ rời đi.

Bị Tạ Chánh Phong mắng như thế, tuy trong lòng rất không vui, nhưng vẫn lớn mật nói ra lời trong lòng, "Tôi không thẹn với lương tâm. Các người vì muốn mình được hạnh phúc mà đi cướp lấy hạnh phúc của người khác, các người còn có lương tâm không hả? Làm chuyện xấu, át có ngày sẽ nhận lấy báo ứng, các người cướp lấy hạnh phúc của người khác, là tự hủy đi hạnh phúc của bản thân mình đó."

"."

Ninh Nghiên nghe xong những lời này, trong lòng bỗng nhiên chấn động, dừng bước lại, trầm tư một lát, lại tiếp tục đi về phía trước.

Bà làm như vậy thật sự là đã hủy diệt chính mình sao?

Bà không biết, phải làm gì nữa đây, nhưng việc đã đến nước này. Không thể không tiến lên phía trước, cô không thể để cả đời con gái mình giống y như bà. Bất kể thế nào, bà nhất định phải giành lấy hạnh phúc cho con bà, mà hạnh phúc này chính là Phong Khải Trạch.

Trên thế giới không có loại đàn ông không thể, chỉ có phụ nữ không nỗ lực.

Tất cả mọi chuyện, đều bị một người đàn ông thần bí đeo mắt kính nghe thấy, người đàn ông cười lạnh.

Tạ Thiên Ngưng có bản lãnh thế nào, cư nhiên cấp cho Tạ Chánh Phong một vườn hoa tốt như thế, hắn cũng muốn nhìn xem, cô là loại người như thế nào?

-----oOo-----

Chương 192: Anh quan tâm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một tuần sau, miệng vết thương trên cánh tay Phong Khải Trạch đã khép lại, vì được chăm sóc cẩn thận nên không xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Sau khi vết thương lành, anh muốn nhất chính là hạ gục cô gái nào đấy, hung hăng chén no một bữa, để bù lại một tuần phải sống cuộc đời hòa thượng.

Trái lại Tạ Thiên Ngưng nằm ở trên giường thở dốc, tóc rối loạn, phô bày ra bóng lưng mê người, dưới thân được che bởi một lớp tơ mỏng, cả người như bị ép khô, cả chút khí lực cũng không còn.

Nếu mỗi ngày cứ phải ứng phó sinh lực dồi dào của anh, chắc là cô sẽ mệt chết mất, thật sự không biết anh lấy đâu ra tinh lực như vậy?

Phong Khải Trạch nằm nghiêng người, để lộ ra thân thể trần truồng, một bàn tay chống đỡ lấy đầu, một bàn tay di chuyển trên lưng của cô, trông bộ dáng như chưa hết thỏa mãn, ngửi mùi hương truyền đến từ thân thể cô, vô cùng hưởng thụ.

“Thật muốn đem em cùng cả xương cốt nuốt hết vào trong bụng.”

Cô chỉ còn lại một chút xíu sức lực, mặt mệt mỏi, cổ gắt rất lâu mới đáp lại một câu, “Giờ cứ đem em ăn sạch, vậy chút nữa anh sẽ không có gì để ăn nữa đâu.”

“Cho nên giờ anh chỉ có thể nhìn, không thể ăn, giữ sức lực chút lại ăn tiếp.” Anh nghiêng người xuống, lưu lại một chuỗi nụ hôn ở trên lưng cô, sau đó áp lên trên người cô, duỗi cánh tay dài ra, ôm cô vào trong lòng ngực, cọ xát ở trên người cô.

Chỉ ôm cô thôi, mà đã thấy rất tuyệt.

“Thật sự ăn no người ta rồi.” Cô vẫn nằm ngược lại như cũ, nhắm chặt hai mắt, để anh muốn làm gì thì làm ở trên người cô.

Rất nhiều việc, thật sự chỉ cần quen là được, cô đã quen có sự tồn tại của

anh, quen mùi hương trên người anh, nửa điểm cũng không bài xích Khải Trạch.

Phong Khải Trạch cứ cọ một hồi ở trên người cô, lấy tay ngắm nghía mái tóc mềm như tơ của cô, tầm mắt lơ đãng rơi xuống dưới ngăn tủ, nhớ trên bên trong có một cái hộp gỗ, liền hỏi một chút, “Thiên Ngưng, em không định mở cái rương kia ra xem sao? Chú nói trong có đồ cưới của em, em cũng nên nhìn thử xem.”

Vốn dĩ anh cũng không để ý đến, nhưng hôm qua trong lúc vô tình thấy cô ngắn người nhìn chằm chằm cái rương một hồi, cho nên mới để ý đến chuyện này. Ngoài mặt cô nói không cần, không để ý đến, nhưng anh biết, cô nhớ, cô rất nhớ, chỉ là do lòng oán hận thúc đẩy cô phải che giấu nó đi.

Tạ Thiên Ngưng vừa nghe đến chuyện hộp gỗ, thân thể ủ rũ lập tức biến mất, từ từ mở to mắt, xoay người nằm thẳng, nghiêm túc nhìn về phía anh, nặng nề nói: “Em không muốn biết bên trong là gì, cho nên sẽ không mở ra.”

“Em biết không, lúc em nói dối trong mắt đều lộ vẻ đau buồn, cho nên em không cần phải nói láo. Em có thể làm bộ bản thân không quan tâm, em cũng có thể lừa dối bản thân mình không cần, nhưng em lại không thể thay đổi được sự thật, là em quan tâm đến có đúng không?” Anh dịu dàng vạch trần những gì cô đang che giấu, chỉ muốn biết trong lòng cô thật sự đang nghĩ gì.

Cô có chút không vui, quay đầu đi không nhìn anh, mang theo cỗ tức giận, lạnh lùng nói, “Em nói không cần là không cần.”

“Đã không cần, vậy sao em còn giữ hộp gỗ lại? Em giữ nó, chứng tỏ em còn quan tâm đến, chỉ là em không muốn đối mặt mà thôi.”

“Ngày mai em sẽ đem hộp gỗ ném đi.” Cô tức giận nói, chỉ là không đồng ý bản thân mình lưu ý đến hộp gỗ.

Nếu thừa nhận mình để ý hộp gỗ, vậy thừa nhận mình nhớ mẹ, người mẹ đã phản bội ba vứt bỏ cô, trong thâm tâm cô luôn nói cho bản thân mình biết một chuyện, mẹ cô đã chết, đã chết rồi.

“Chẳng lẽ em đem ném rương đó đi thì có thể thay đổi hết tất cả được sao?” Anh tiếp tục khuyên cô, muốn giúp cô mở ra khúc mắc.

“Em mệt rồi, muốn ngủ.” Cô cũng không muốn nói gì, nhắm mắt lại, kéo chăn phủ lên đầu, lấy cớ muốn ngủ để tránh đề tài này.

Anh cũng không hỏi lại, không muốn nhìn thấy bộ dáng khổ sở của cô, trong lòng đã hạ quyết định, nhất định phải tra ra xem mẹ cô là ai, năm đó đã xảy ra chuyện gì. Chỉ cần biết rõ mọi chuyện, có thể giúp cô mở ra khúc mắc, như vậy cô mới có thể càng thêm vui vẻ.

Lúc nhỏ cô đã gặp qua mẹ cô vài lần, nhưng ấn tượng không được sâu lăm, càng không biết tên của cô, xem ra bây giờ chỉ có thể đến hỏi Tạ Chánh Phong thôi.

Sáng hôm sau, sáng sớm Phong Khải Trạch rời khỏi giường, đến vườn hoa tìm Tạ Chánh Phong.

Tạ Chánh Phong nhận được rất nhiều mối làm ăn, mỗi ngày đều bận chăm sóc hoa cỏ, tuy có hơi mệt nhưng thật sự rất vui, điều duy nhất khiến ông phiền não chính là Ninh Nghiên cùng Tạ Minh San, hai người mỗi ngày cứ tới làm phiền ông, định dùng chiến thuật quấy rối lấy người, khiến ông thật sự khó xử. Mỗi ngày cứ phải xua đuổi bọn họ, mỗi ngày phải đả thương họ một ít, nói đến mức trong lòng không thể chịu đựng nổi, dù sao cũng đã là người một nhà.

Lúc này, sau lưng truyền đến tiếng bước chân, cho rằng 2 mẹ con kia lại tới nữa, vì thế không quay đầu lại, cũng không đứng dậy, ngồi xổm chăm sóc hoa, tức giận nói: “Các người lại đến nữa sao? Không phải đã nói với các người, nơi này không chào đón các người, mau đi đi. Nếu để cho cậu Phong biết hai mẹ con các người đến nơi này, sẽ rất tức giận, các người đi đi.”

“... .”

Phong Khải Trạch đi vào vườn hoa, thấy Tạ Chánh Phong đang ở trong vườn trồng hoa, vì thế liền bước tới, còn chưa nói ra thì đã nghe thấy lời ông nói, trong lòng dâng lên một cỗ tức giận, may kiềm xiết chặt lại, lạnh lùng nói: “Không lẽ Ninh Nghiên cùng Tạ Minh San thường xuyên đến nơi này?”

Tạ Chánh Phong vừa nghe đến giọng của Phong Khải Trạch, nhanh tay bỏ hết công việc, lập tức đứng dậy xoay người lại, cười xấu hổ, “Thì ra là cháu Phong, cháu còn cho rằng_____”

“Chú cho rằng là Ninh Nghiên cùng Tạ Minh San có phải không? Chú, cháu nói rồi, không cho phép hai mẹ con họ đến nơi này, chú hẵn còn nhớ rõ chứ?”

“Nhớ chứ, đương nhiên nhớ rồi, cũng vì vậy, cho nên mỗi lần bọn họ đến chú đều đuổi họ đi. À, hôm nay sao cháu đi có mình vậy, Thiên Ngưng đâu?” Tạ Chánh Phong nhìn quanh bốn phía, không thấy bóng dáng của Tạ Thiên Ngưng, bỗng có chút lo lắng, “Có phải Thiên Ngưng đã xảy ra chuyện gì không?”

“Cô ấy rất khỏe, không có gì đâu.”

“Cháu Phong, hôm nay một mình đến tìm chú, chắc là có chuyện gì. Chi bằng chúng ta vào trong nói đi, gần đây chú tìm được một loại trà lãi, cũng không tệ, để cháu pha một bình, cho cháu nhâm nháp thử.”

“Chú, không cần phiền toái như vậy đâu, cháu chỉ muốn đến hỏi chú một việc, hỏi xong sẽ đi ngay.” Phong Khải Trạch kéo ông lại, không muốn để ông phải bận rộn.

Tạ Chánh Phong dừng bước chân lại, trầm giọng hỏi: “Cháu muốn hỏi chú chuyện gì, là về Thiên Ngưng hả?”

“Đúng vậy. Cháu muốn biết mẹ Thiên Ngưng là ai, vì sao năm đó lại bỏ đi? Vốn dĩ cháu muốn hỏi Thiên Ngưng, nhưng khi thấy cô ấy rất khổ sở, chắc sẽ không chịu nói ra, nên con mới đến hỏi chú.”

“Sao cháu đột nhiên lại hỏi về chuyện này?”

“Cháu muốn giúp Thiên Ngưng mở ra khúc mắc này, tuy cô ấy luôn luôn không nói ra chuyện này, nhưng cháu có thể nhìn ra được, trong lòng cô đã có sẵn một nút thắt, hơn nữa còn là cái nút không thể mở. Nếu cứ như vậy, e là cả đời phải chịu ảnh hưởng của khúc mắc này. Chú, cháu nói cho cháu biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì đi?”

“Ai___” Tạ Chánh Phong không có nói ngay lập tức, mà chỉ thở dài một hơi, cảm khái nói: “Chuyện này thật sự đúng là ông trời trêu người, kỳ thực không thể hoàn toàn trách mẹ Thiên Ngưng.”

“Vì sao lại nói như vậy, tên mẹ của Thiên Ngưng là gì?”

Biết tên rồi sau đó tra ra thân phận, đã hơn mươi năm, muôn cải tiến vai trò làm mẹ Thiên Ngưng chỉ sợ là không thể.

“Cô ta tên là Lâm Thư Nhu.”

“Cái gì?”

Nghe ba chữ ‘Lâm Thư Nhu’, Phong Khải Trạch có vẻ giật mình khác thường.

Anh đương nhiên phải giật mình, Cự Phong từng nói qua, người điều hành ngân hàng Thiên Tường tên là Lâm Thư Nhu, bọn họ không phải là một người chứ, chẳng lẽ là trùng họ trùng tên, không phải là một người?

Bất kể là gì, anh nhất định sẽ điều tra về người điều hành ngân hàng Thiên Tường.

Tạ Chánh Phong thấy anh giật mình như vậy, nghi hoặc hỏi:

“Sao, cháu Phong biết Lâm Thư Nhu sao?”

“Không biết,” Phong Khải Trạch trực tiếp phủ nhận, cái gì cũng không nói, tiếp tục hỏi: “Chú, vì sao năm đó Lâm Thư Nhu rời khỏi Tạ Chánh Kỳ, mà vì sao chú lại nói không nên trách Lâm Thư Nhu?”

“Chuyện này cũng không có nhiều người biết đến, anh trai chú đã chết, chỉ còn chú và Lâm Thư Nhu là biết. Vốn dĩ chú cũng muốn nói rõ mọi chuyện cho Thiên Ngưng biết, nhưng anh trai chú không chịu, muốn chú phải giữ bí mật này, vì anh ấy sợ sau khi Thiên Ngưng biết rõ chuyện sẽ đi tìm mẹ con bé, sẽ bị ăn mất xương tỷ của nó.”

“Chú, chú đừng vòng vo nữa, mau nói rõ hết mọi chuyện cho cháu biết đi.”

Anh giờ càng ngày càng sốt ruột muốn biết rõ mọi chuyện.

“Chú đã thề với anh trai chú, kiếp này tuyệt đối không nói ra mọi chuyện cho bất cứ kẻ nào biết.”

“Chẳng lẽ chú muốn thấy cả đời Thiên Ngưng phải chịu sự tra tấn sao, các người biết rõ chân tướng, vì sao không nói ra? Giờ có cháu bảo vệ cho cô ấy, không để người nào động vào một sợi lông của cô ấy, đừng nói là

muốn ăn xương tỷ cô ấy. Chú, giấu diếm chẳng thể giải quyết được vấn đề đâu, nói ra để đối mặt với hiện thực, mới là biện pháp giải quyết tốt nhất.”

“Ài _____”

Tạ Chánh Phong lại thở dài, do dự có nên nói ra hay không? Kỳ thực trong lòng rất muốn nói, nhưng lại không dám vi phạm lời thề, quả là chuyện nan giải.

Phong Khải Trạch đang chờ đáp án, trong lòng đã quyết định, bất kể thế nào, hôm nay anh nhất định phải biết rõ sự tình.

Nhưng mà trong lúc Tạ Chánh Phong chuẩn bị nói, thì có hai vị khách không mời lại đến, ngắt ngang hết thảy mọi chuyện.

Ninh Nghiên cùng Tạ Minh San lại tới nữa, hai người đi vào vườn hoan, thấy Phong Khải Trạch ở đây, có chút kinh ngạc, lại có hơi khẩn trương, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm gì cho tốt.

Ánh mắt Tạ Minh San luôn luôn nhìn Phong Khải Trạch, tràn đầy tình yêu nồng liệt, cười đẹp hơn cả hoa, dịu dàng chào hỏi, “Thì ra Phong thiếu gia cũng có ở đây à, chào ngài.”

Xem ra bọn họ quả thật là có duyên, bằng không cũng không thể nhiều lần không hẹn mà gặp. Đã có duyên, thì cô lại càng thè dễ dàng buông tha. (vinhanh: mơ đi cung).

Ninh Nghiên cũng không có tâm tình nào để chào hỏi, thấy Phong Khải Trạch đã sơ khiếp vía, hạ giọng nói: “Minh San, chúng ta nên đi về trước đi.”

“Mẹ, mọi việc cần phải nên kiên nhẫn, chỉ cần biết nhẫn耐, chuyện nào cũng đều có thể giải quyết. Mấy ngày nay chúng ta cứ đến tìm ba, mẹ không thấy thái độ của ông đã mềm mỏng lại rồi sao? Cứ cố nỗ lực, khẳng định ông sẽ tha thứ ẹ, ngàn vạn lần không thể buông tay.” Tạ Minh San hạ giọng giải thích, sau đó tiếp tục mỉm cười nhìn Phong Khải Trạch, ánh mắt tràn đầy ái mộ.

Chỉ cần cố gắng, sắt cũng sẽ mài thành kim, cô tin chắc vào đạo lý nào.

-----oOo-----

Chương 193: Tạo hoá trêu người

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch thấy Tạ Minh San đã muôn buồn nôn, sau khi nghe xong lời chào hỏi giả dối của cô ta, càng thấy ghê tởm, chỉ vì sự xuất hiện của cô ta đã khiến anh mất đi hứng thú, nhưng vì chưa lấy được thứ mình cần tìm, nên anh không thể đi.

Hôm nay nếu không làm cho rõ chuyện Lâm Thư Nhu, anh tuyệt đối không đi.

Tạ Minh San nhìn thấy Phong Khải Trạch đứng bất động, không giống như trước kia, thấy cô liền xoay người rời đi, trong lòng có hơi mừng thầm, cho rằng trong lòng đã có cái nhìn khác đi đôi chút về cô.

Đây là một chuyện tốt, nếu tiếp tục duy trì, nói không chừng có thể sẽ được làm bạn bè với anh. Tình yêu đều luôn bắt đầu từ tình bạn.

Tạ Chánh Phong vốn vừa định nói về chuyện Lâm Thư Nhu, nhưng thấy Ninh Nghiên cùng Tạ Minh San đều ở đây, sợ gây trở ngại cho Phong Khải Trạch, lập tức đuổi người đi, “Tôi nói bao nhiêu lần rồi, nơi này không chào đón các người, không lẽ các người không biết chút gì là hoş hẹn sao? Mau cút nhanh đi, cút _____”.

“Tạ Chánh Phong, xem như ông giỏi, ông cứ yên tâm, từ nay về sau, tôi sẽ không tới tìm ông nữa đâu, hừ.” Ninh Nghiên vừa rồi cố lấy một chút dũng khí, tưởng ở lại sẽ cầu xin được tha thứ, nhưng Tạ Chánh Phong lại tuyệt tình xua đuổi người, khiến bà bị đả kích mạnh, trong lòng không thể chấp nhận bị vùi nhục, giận dữ xoay người rời đi.

Tạ Minh San không muôn thế, liền giữ chặt lấy bà, “Mẹ, đã đến đây rồi, mẹ cần gì phải so đo mà giận dỗi cùng ba chứ, đừng làm như vậy.”

Cô bây giờ chỉ nghĩ lưu lại đây để bồi dưỡng tình cảm với Phong Khải Trạch, còn những chuyện khác không cần quan tâm đến. (=”=)

“Minh San, mẹ chịu đủ rồi, mỗi người đều cứ phải đến xem sắc diện của người ta như thế, dù cho ông ta có tha thứ ẹ, thì mẹ cũng không thích đâu!

Không phải chỉ mới thành danh thôi sao, có gì đặc biệt hơn người đâu, nói dẽ nghe là một Nghệ Thuật Gia, nói khó nghe cũng chỉ là một kẻ trồng hoa.”

“Mẹ, giờ không phải lúc cãi nhau, mẹ đừng như vậy mà?” Tạ Minh San không ngừng dùng ánh mắt nói cho Ninh Nghiên, cần lấy đại cục làm trọng, lấy đại cục làm trọng.

Chỉ tiếc là vô dụng, Ninh Nghiên đã nhất quyết muôn đi, “Tính nhẫn nại con người có hạn, sự nhẫn nại bây giờ của mẹ đã tới cực hạn, mẹ không mong như vậy nữa rồi. Minh San, đi thôi, không cần ở đây chịu đựng sự ghê lạnh vô tình của hắn nữa, đi, đi mau.”

“Mẹ _____”

“Đi.”

Tạ Minh San thực không muôn đi, nhưng bị Ninh Nghiên cứ lôi kéo cô đi, mẹ con cô cứ cùng cưa mãi rồi cũng rời khỏi khu vườn.

Hai người vừa đi, mặt Phong Khải Trạch lập tức nở nụ cười, không muốn suy nghĩ đến bọn họ nữa, tiếp tục hỏi Tạ Chánh Phong, “Chú à, chúng ta tiếp tục đi, nói về chuyện của Lâm Thư Nhu cho cháu biết đi.”

Tạ Chánh Phong vừa kể về chuyện Ninh Nghiên thấy hơi đau lòng, nhưng vẫn cố cầm cự được, tự mình điều chỉnh lại, không nghĩ đến hai người khi nãy nữa, trở về vấn đề chính, “Cháu Phong, chú có thể nói rõ chân tướng cho cháu, nhưng chú hi vọng cháu có thể giữ bí mật.”

“Chú nói cho cháu biết trước chân tướng đi, để cháu phân giải vấn đề ra rồi, nếu thật sự không thể nói cho Thiên Ngưng biết, cháu nhất định sẽ giữ kín bí mật.”

“Xem ra hôm nay chú phải phá bỏ lời thề, cũng được, chung quy thì giấy cũng không thể gói được lửa, chú sẽ nói cho cháu biết.” Tạ Chánh Phong hít một hơi thật sâu, để tăng thêm một chút dũng khí, sau đó nói chậm rãi, “Lúc còn học đại học, anh trai chú đã yêu cô bạn gái cùng lớp Lâm Thư Nhu, nhưng Lâm Thư Nhu luôn dùng thái độ luôn lạnh nhạt. Rõ ràng cô ta không có ý với anh trai chú, cũng vì thế, anh trai chú không dám thổ lộ, vẫn cứ yêu cô trong âm thầm đau khổ. Sau khi tốt nghiệp lại cùng cộng tác chung trong một công ty, mà lúc đó Lâm Thư Nhu biết anh trai tôi đã có ý

với cô, cô chưa từng nói cự tuyệt, nhưng hành động lại biểu lộ rất rõ, những gì có liên quan anh trai chú, cô đều cự tuyệt hết. Cứ nhất quyết duy trì quan hệ như cũ, cho đến khi gặp một người đàn ông tên là Dư Văn Hạ, nên mọi chuyện mới thay đổi.”

“Dư Văn Hạ là người điều hành lúc trước của ngân hàng Thiên Tường.” Phong Khải Trạch vừa nghe đến tên này, lập tức nói ra thân phận của ông ta.

“Chú không biết ông ta là ai, cũng không biết ông ta làm nghề gì, chú chỉ biết Dư Văn Hạ là người giàu có, vừa có tiền lại có thể. Lâm Thư Nhu bất ngờ gặp được Dư Văn Hạ, hai người rất nhanh rơi vào bể tình, hạnh phúc ngọt ngào. Đôi với bọn họ là hạnh phúc ngọt ngào, đôi với anh trai chú là cực kỳ đau khổ, mỗi ngày chỉ có thể nhìn người phụ nữ mình yêu mà không thể chạm vào. Dư Văn Hạ mỗi ngày đều đến đón Lâm Thư Nhu khi tan sở, mọi người rất nhanh đều biết mối quan hệ hai người. Dần dần, anh trai chú cũng nản lòng thoái chí, quyết định rời đi, nhưng lúc anh ấy muốn đi, thì vô tình nhìn thấy Dư Văn Hạ đang ôm một cô gái trẻ, rồi tự mình đưa cô ấy lên xe, chở đi. Anh trai tôi dùng di động chụp lại hình ảnh Dư Văn Hạ ôm lấy cô gái trẻ kia, để cho Lâm Thư Nhu xem.”

“Sau khi Lâm Thư Nhu nhìn thấy bức ảnh, đau lòng khóc rống, nhốt mình trong phòng hai ngày không đi ra ngoài, uống rượu đến say mèn. Anh trai vì quá yêu cô, ý thức không rõ ràng liền cùng cô xảy ra quan hệ. Liên tục hai ngày Dư Văn Hạ không gặp được Lâm Thư Nhu, vì thế tính đến nhà gặp cô, ai ngờ khi mở cửa đi vào, thấy cô nằm trên giường cùng với người đàn ông khác, nhất thời không giữ được bình tĩnh, liền giận dữ mắng. Lâm Thư Nhu cũng nổi nóng, cùng hắn ta tranh cãi ầm ĩ, đến mức quyết định chia tay.”

“Thì ra là thế.”

Khó trách Lâm Thư Nhu từ nhỏ đã nói với Thiên Ngưng, không kết hôn không được cùng đàn ông khác lên giường, nguyên nhân là đây.

Nhưng việc này chỉ là thái độ của một số ít người thôi, xã hội hiện nay đã cởi mở hơn, có được bao nhiêu cô gái trước khi kết hôn vẫn còn là xử nữ?

Biểu cảm lúc này của Tạ Chánh Phong càng nghiêm trọng, chuyện kể tiếp dường như khó có thể mở miệng.

Phong Khải Trạch nhìn ra được manh mối, tiếp tục hỏi: “Chú, về sau thế nào, sau đó thế nào vậy?”

“Sau khi Lâm Thư Nhu cùng Dư Văn Hạ chia tay, trong lòng càng đau khổ, mỗi ngày đều mượn rượu giải sầu, thậm chí còn muốn uống thuốc ngủ tự tử, cũng may anh trai chú phát hiện kịp thời, ngăn cản lại. Anh trai chú sợ cô ấy lại nghĩ quẩn mà tự sát, vì thế mỗi giờ mỗi khắc đều luôn ở bên cạnh giữ cô, toàn tâm toàn ý chăm sóc cô ta. Dù vậy, Lâm Thư Nhu cũng chẳng yêu anh trai chú chút nào, thậm chí còn hận anh ấy, hận anh ấy lợi dụng lúc cô đang say, liền quan hệ cùng cô, nhưng hai tháng sau, cô mang thai, hai người vì có con mới cưới nhau. Vì nghĩ cho đứa nhỏ, bọn họ quyết định, ở trước mặt con luôn giả vờ là một đôi vợ chồng ân ái, để cho con có một gia đình hoàn chỉnh, nhưng sau lưng đứa con, hai người y như người xa lạ không hề có tình cảm.”

“Đứa con Lâm Thư Nhu mang thai có phải là Thiên Ngưng không?”

“Đúng vậy, đứa nhỏ đó chính là Thiên Ngưng. Thiên Ngưng nhìn như lên trong một gia đình hoàn chỉnh, nhưng sự thật không phải thế.”

“Lâm Thư Nhu cùng Tạ Chánh Kỳ quyết định ở trước mặt Thiên Ngưng giả làm vợ chồng ân ái, vì sao Lâm Thư Nhu lại muốn rời đi, chẳng lẽ bà ấy không còn thương Thiên Ngưng nữa sao?” Phong Khải Trạch càng nghĩ càng thấy tức, giận vì Lâm Thư Nhu vứt bỏ con gái mình mà rời đi.

“Này cũng không thể trách Thư Nhu, sự tình phát sinh lớn như thế, là vào lúc Thiên Ngưng mười sáu tuổi, những khúc mắt hiểu lầm trong suốt 17 năm đều được sáng tỏ. Dư Văn Hạ trong lúc vô tình gặp lại Lâm Thư Nhu, hai người gặp nhau, đã không còn giận dữ, ngược lại còn có một chút nhớ nhung, tâm tình ổn định, liền vui vẻ nói chuyện, nói ra chuyện năm đó hiểu lầm như thế, nguyên nhân Dư Văn Hạ ôm cô gái kia là vì cô ấy là em gái của hắn ta vừa du học trở về. Lâm Thư Nhu biết rõ chân tướng, trong lòng càng oán hận, nghĩ rằng anh trai tôi có ý giở thủ đoạn, nên khi trở về liền cãi nhau ầm ĩ một trận. Không lâu sau, Dư Văn Hạ liền yêu cầu Lâm Thư Nhu quay trở lại bên cạnh hắn, Lâm Thư Nhu không ngần ngại liền đồng ý, sau đó cùng anh trai tôi ký giấy thỏa thuận xin li hôn, mang theo vài thứ đơn giản bỏ vào hành lý bỏ đi, lúc cô ta bỏ đi, trời mưa rất to, thời tiết y như tâm tư của anh ấy, lạnh thấu xương.”

“Theo như con nghĩ chuyện hiểu lầm này quả là trùng hợp, Thiên Ngưng là người lương thiện, hãy nói rõ chân tướng với cô ấy, không cần phải lo

ngại.”

Thật sự không thể trách Lâm Thư Nhu, dù sao cũng phải nói bà cũng là người bị hại, mất hơn mười năm mới được cùng người mình yêu sống bên nhau hạnh phúc.”

Nhưng Tạ Chánh Kỳ chỉ vô tình phạm phải sai lầm, không thể đem hết trách nhiệm đó lên trên người ông ấy.

Tạo hóa quả là trêu người.

“Ở trong lòng Thiên Ngưng, anh trai chú luôn là người ba ưu tú nhất, không có khuyết điểm nào. Vì để bảo trì những hình ảnh hoàn mỹ này, trong lúc ly hôn anh trai chú đã đưa ra yêu cầu với Lâm Thư Nhu, đem giấu chân tướng đi, để tiếp tục bảo trì hình ảnh này, để Thiên Ngưng cùng ông ấy có một cuộc sống hoàn hảo, cũng là một cách để Thiên Ngưng không còn nghĩ đến mẹ, tránh con bé chạy đi tìm mẹ, gánh chịu đau khổ tận xương tủy. Dư Văn Hạ là người có gia thế, dùng rất nhiều công sức mới đưa được Lâm Thư Nhu bước vào cửa lớn Dư Gia, nếu lại thêm Thiên Ngưng, chắc chắn sẽ càng thêm rắc rối, nên bọn họ mới quyết định giấu đi chân tướng sự việc, để mọi người đều có cuộc sống riêng. Cũng vì thế, từ khi xảy ra chuyện này Thiên Ngưng đã không còn nhắc đến mẹ của nó, dương như là xem bà ấy đã chết rồi.”

“Chuyện này cũng không cần lo ngại gì, đó chỉ là ý nghĩ ích kỷ của Tạ Chánh Kỳ mà thôi, chẳng lẽ ông không thể suy nghĩ cho Thiên Ngưng được sao? Thiên Ngưng vì hiểu lầm, hận mẹ mười hai năm trời, đến bây giờ cũng không chịu tha thứ cho bà ấy, đây là kết quả mọi người muốn thấy sao?” Nghe lời giải thích này, Phong Khải Trạch có chút tức giận, giận Tạ Chánh Kỳ quá ích kỷ.

Nếu chuyện năm đó tất cả đều là hiểu lầm, cũng không cần phải đi lừa gạt Thiên Ngưng, vì muốn che đậm mọi chuyện đã khiến cho con gái căm hận người mẹ của mình suốt cả cuộc đời.

“Trong lòng Thiên Ngưng, ba là người nó yêu quý nhất, con bé không cho phép bất cứ ai xúc phạm ông ấy. Nếu cháu đem chân tướng nói rõ cho nó biết, nó sẽ nghĩ thế nào đây? Một người ba mà tôn sùng suốt hai mươi mấy năm, đột nhiên biến thành kẻ phá hư tình cảm người khác, cướp đi người phụ nữ của kẻ khác, cháu kêu nó chịu đựng như thế nào đây? Nó đã hận Lâm Thư Nhu nhiều năm như thế, đã thành thói quen, nên cứ để nó tiếp

tục hận đi, dù sao hai mẹ con họ kiếp này cũng không có cơ hội gặp lại nhau.”

“Sao lại không, nếu muốn sẽ gặp thôi.”

“Là sao, chẳng lẽ Lâm Thư Nhu đã quay về rồi sao?” Liền nhấn mạnh câu sau.

Tạ Chánh Phong rất lo lắng, còn có chút kích động, như đang lo sợ điều gì đó.

Nếu Lâm Thư Nhu thật sự trở về, chuyện này sẽ càng lộn xộn hơn rồi.

-----oOo-----

Chương 194: Tôi điên rồi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch biết Lâm Thư Nhu chính là người điều hành ngân hàng Thiên Tường, nghĩ mãi, vẫn quyết định tạm thời không nên nói ra, để tránh mọi chuyện càng thêm rối loạn.

“Không có gì, cháu chỉ đoán thôi, dù sao bọn họ đều là phụ nữ, có lúc cũng sẽ phải gặp nhau thôi.”

Anh biết rõ tình trạng hiện nay của Lâm Thư Nhu, nói ra chuyện này cũng không có lợi ích gì, thôi thì cứ giấu tạm chuyện này đi.

Tạ Chánh Phong không hề hoài nghi, chỉ có hơi kích động, nhưng giờ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nói: “Chú biết làm thế quả là rất ích kỷ, nhưng anh trai chú cũng là người rất đáng thương, sau khi Lâm Thư Nhu đi, người quan trọng nhất trong lòng anh ấy chính là Thiên Ngưng, vì ích kỷ nên che giấu đi mọi chuyện, cha con họ hai người sống một cuộc sống vui vẻ mà không cần có mặt Lâm Thư Nhu. Cháu Phong, chuyện này đại khái là như vậy, chú đã nói hết cho cháu nghe, hi vọng cháu có thể giúp chú giữ kín bí mật này, coi như là giúp giữ kín cho anh trai chú, để ở trong lòng Thiên Ngưng luôn giữ được hình ảnh tốt về anh ấy.”

“Vì một người đã chết mà làm khổ hai người còn sống, cháu thấy đáng

sao?”

“Chuyện này ___”

Tạ Chánh Phong không nói gì, ngây ngô nhìn anh, bản thân cũng rất mâu thuẫn, không biết nên làm gì cho đúng, dù sao tất cả mọi chuyện cũng không phải lỗi Lâm Thư Nhu, chỉ có thể nói do ông trời trêu người thôi.

“Chú, chuyện này người nên suy nghĩ kỹ lại đi, nếu chỉ vì giữ hình ảnh đẹp mà giấu đi chân tướng sự thật, việc này có công bằng với Thiên Ngung không?” Phong Khải Trạch không muôn nói thêm nữa, để lại một ván đề rồi lạnh lùng xoay người bỏ đi.

Anh biết Thiên Ngung luôn nhớ mẹ, nhưng vì oán giận nên mãi luôn luôn kiềm chế, mà những oán giận lại chỉ vì muốn che đây giúp ột kẻ ích kỷ, mà kẻ đó đã chết rồi, thực buồn cười.

Tuy nói là nói như thế, nhưng anh vẫn có chút tôn kính Tạ Chánh Kỳ, y như lời Tạ Chánh Phong nói ông ấy cũng là kẻ đáng thương hại.

Lúc Tạ Thiên Ngung vừa ngủ dậy, đã là giữa trưa, người bên giường đã sờm đi đâu không biết, kéo thân thể mỏi mệt rời giường, mặc quần áo vào, sau đó rửa mặt xong liền đi xuống lầu, hỏi cô gái giúp việc đang dọn vệ sinh, “Ông chủ có nói ọi người biết anh ấy đi đâu không?” Liên đánh thảng vào chủ đề chính ngay.

“Bà chủ, sáng sớm ông chủ đã đi ra ngoài, nói là có chuyện cần phải làm.”

“Đi làm chuyện gì hả?”

“Thưa bà chủ, chuyện này tôi cũng không biết, ông chủ không nói, chỉ nói ra ngoài làm việc, ngài ấy không muôn bà chủ phải lo lắng, cẩn dặn chúng tôi nhất định phải để bà chủ ăn cơm đúng giờ.”

“Ừ.”

Tên kia, vết thương mới lành đã chạy đi rồi, thật đúng là hết cách với anh.

Lúc này, Thím Chu vội vàng đi đến, hạ giọng nói: “Bà chủ, Hòng tiểu thư lại đến đây, nói muôn gặp mặt bà chủ.”

“Thím Chu, dì nói lại với cô ta, tôi không muôn gặp cô ta, kêu cô ta đi đi.”

Hồng Thi Na đến tìm cô chắc không có chuyện gì tốt, hơn nữa cô đã hứa với khỉ con, tuyệt đối không được gặp cô ta.

“Được, tôi sẽ đi nói lại với cô ấy.”

Thím Chu không nói nhiều, gật gật đầu, xoay người rời đi để truyền lời. Nhưng vừa mới bước đi vài bước, chưa ra khỏi cửa, thì bên ngoài đã truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt.

Ngoài cửa, không chỉ có tiếng đánh nhau, còn có tiếng thét thảm thiết.

Mọi người nghe thấy thanh âm lẩn lộn vào nhau, lập tức chạy ra nhìn xem, mà Tạ Thiên Ngưng cũng nằm trong nhóm người đó, vừa đi đến cửa, liền nhìn thấy có rất nhiều người, trên tay cầm gậy thô to, rất giống khi hắc băng đánh nhau, vài đám xúm lại đánh một người, còn là đánh cho tới chết.

Hồng Thi Na cũng đứng ở giữa sân nơi đang đánh nhau, dường như không hề lo lắng mà cứ tiến vào, bên cạnh có vài tên thanh niên cao ráo khỏe mạnh hộ tống, giống như không cho ai động vào cô, còn có mấy chục tên vệ sĩ đi theo bên cạnh, mở đường cho cô.

Bởi vì số người cách nhau quá xa, những vệ sĩ mà Phong Khải Trạch mời về chỉ có thể chống cự nhất thời. Vả lại đối phương còn mang theo vũ khí, rất nhanh bọn họ bị đánh nằm ngược trên mặt đất, không thể động đậy.

Thím Chu cùng đám người giúp việc nhìn thấy tình cảnh như vậy, sợ đến mức cả người run rẩy, khùm núm lui về phía sau, không dám đến quá gần, sợ hãi nhìn Hồng Thi Na giống y như nhìn thấy đại tỷ trong hắc bang. Không thể người một cô gái dịu dàng đơn thuần lại bạo lực đến thế, quả là không thể tưởng tượng.

Tạ Thiên Ngưng mặc dù có hơi sợ, nhưng cũng không lùi bước, nhìn những vệ sĩ bị đánh, lòng đầy xin lỗi.

Bọn họ đều là người, cũng đều có máu có thịt, bị đám người kia đánh như vậy, có thể nào không đau chát?

Tàn nhẫn, thật sự là quá tàn nhẫn.

Hồng Thi Na đi đến trước mặt Tạ Thiên Ngưng, giữa bọn họ chỉ còn cách

nhau có 2 bước chân, dùng ánh mắt tràn ngập oán giận và căm thù nhìn cô, lạnh lùng nói: “Tạ Thiên Ngưng, chúng ta lại gặp mặt rồi, không ngờ bây giờ chúng ta lại phải dùng phương thức như vậy để gặp mặt nhau.”

Cô biết Phong Khải Trạch sẽ không cho cô bước vào cửa, nên mới mang người đến, còn phải mở đường máu để đi vào.

“Hồng Thi Na, rốt cuộc cô muốn như thế nào đây? Cô ngang nhiên xông thẳng vào nhà dân, còn mang theo hung khí đả thương người.” Tạ Thiên Ngưng không chút sợ hãi, dũng cảm đối mặt với Hồng Thi Na.

Dù Hồng Thi Na có là lão đại của hắc bang đi nữa, cô cũng không sợ, dù sao đây cũng là nhà của cô.

“Không còn cách nào khác, nếu không làm vậy, chỉ sợ tôi sẽ không thể bước qua được cánh cửa sắt kia.”

“Cô tìm tôi, để làm gì?”

“Tạ Thiên Ngưng, cô đúng là người hay quên nhỉ, cô cùng Phong Khải Trạch lần lượt xúc phạm tôi, chẳng lẽ cô đã quên hết rồi sao?” Hồng Thi Na bắt đầu cảm thấy kích động, toàn thân tràn ngập lửa giận, giống như quả bom sắp nổ mạnh.

Tạ Thiên Ngưng có hơi run rẩy, nhưng vẫn cố nén, “Cái cô gọi là xúc phạm, đều là do báo ứng, chẳng thể trách được ai. Nếu cô đã nghĩ thế, tôi cũng không có cách. Ngay từ đầu Khải Trạch đã nói sẽ không cưới cô, nên cái hôn lễ kia chỉ là do cô đơn phương tình nguyện, không trách được ai đâu?”

“Trách cô, nếu không có cô, có lẽ Khải Trạch không tuyệt tình với tôi như vậy, ít nhất giữa chúng tôi còn có thể làm bạn. Điều là vì cô, chúng tôi mới đi đến nước này, tôi hận cô, vô cùng hận cô. Tạ Thiên Ngưng, Hồng Thi Na tôi đã muốn thứ gì đều phải chiếm cho bằng được, trước kia, hiện tại và sau này vẫn vậy. Trước kia tôi luôn dùng cách nhẹ nhàng để đoạt lấy Khải Trạch, nhưng bây giờ, tôi đã nghĩ khác, tôi cần phải dùng thủ đoạn cứng rắn, cho dù anh ấy không yêu tôi, tôi cũng phải giữ chặt anh ấy ở bên cạnh tôi.”

Mấy ngày nay, cô đau khổ muốn chết, mỗi lần đều lấy nước mắt để rửa mặt, nhưng có ích lợi gì dù cô khóc đến chết, Phong Khải Trạch cũng

không thèm liếc nhìn cô một cái.

Một khi đã vậy, cô cần gì phải khóc, cần gì phải đau khổ, chẳng bằng ra sức tìm cách, dù không chiếm được Phong Khải Trạch, cũng không để Tạ Thiên Ngung có được.

“Hồng Thi Na, cô điên rồi, thật sự điên rồi.”

“Không sai, tôi điên rồi thì đã sao, tôi đồng ý mình điên, tôi đang muốn điên lên đây. Phong Khải Trạch đã làm tôi mất hết mặt mũi trong buổi hôn lễ, tuy tôi hận anh ấy, nhưng lại không thể xuống tay với anh ấy. Bởi vì tôi biết, nhược điểm của anh ấy chính là cô, chỉ cần đối phó với cô xem như là có thể đả kích anh ấy, càng có thể khiến anh ấy đau khổ, nên sẽ càng dễ dàng đối phó hơn. Tôi biết hôm nay Phong Khải Trạch không có ở đây, sáng sớm anh ấy đã đi ra ngoài, bây giờ không ai có thể cứu được cô. Nơi này có bao nhiêu vệ sĩ, tôi đã sớm điều tra rõ ràng, cho nên đem theo gấp đôi số người đến, người do Phong Gia Vinh phái đến giám thị các người cũng đều bị người của tôi đánh ngất xỉu, cô đừng mơ sẽ có người đến cứu cô.” Hồng Thi Na càng nói càng tà ác, ánh mắt u ám đáng sợ, lạnh lùng nhìn những người có mặt, sau đó ra lệnh “Đem toàn bộ đám tôi trói lại cho tôi, còn đám vệ sĩ, toàn bộ mang đi giấu ở nơi khác đi.”

Vừa ra lệnh, lập tức có mấy tên thanh niên cầm dây thừng đi tới, đem Thím Chu cùng những cô gái khác buộc chặt lại.

Những hầu gái sợ tới mức khóc lóc àm ĩ, không dám nói lời nào, cũng không dám làm càn.

“Cô muốn làm gì bọn họ? Người cô hận là tôi, chẳng liên can gì đến họ cả?” Tạ Thiên Ngung không muốn làm liên lụy người vô tội, lại không thể cứu được các cô, đành quay sang chất vấn Hồng Thi Na.

“Cô nói không sai, người tôi hận chính là cô, chẳng liên quan gì đến họ, cho nên tôi sẽ không làm gì bọn họ, chỉ đem họ trói lại, giấu ở một nơi nào đó, miễn cho bọn họ nói lại cho Phong Khải Trạch nghe, như vậy trò chơi làm sao có thể tiếp tục được đây. Cô yên tâm, sau khi trò chơi này chấm dứt, tôi nhất định sẽ thả họ ra. Trói cô ta lại.” Hồng Thi Na cười âm hiểm nói, vẻ mặt cực gian ác.

Lúc này, hai người đàn ông đi tới, dùng dây thừng trói chặt Tạ Thiên Ngung lại.

“Buông tôi ra, buông tôi ra.” Tạ Thiên Ngưng liều chết giãy dụa, không muốn thỏa hiệp như thế.

Nhưng cô càng giãy dụa, chỉ đổi lại vài cái bạt tai, bụng còn bị đánh xuống một quyền, đau đến cả người co rút, ngồi xổm dưới đất, trong khoảng thời gian ngắn không thể đứng dậy nổi, đầu hơi chút choáng váng, tầm mắt mông lung không rõ ràng, nhất là bụng, vô cùng đau đớn.

Sóng lâu như thế, đây là lần đầu tiên cô bị người ta đánh hung ác như vậy.

Hai người đàn ông thấy Tạ Thiên Ngưng không chịu phổi hợp, vì thế liền tát cô vài bạt tai, không chút lưu tình đấm vào bụng cô một đấm, không điểm xỉa cô đau đớn ngồi xổm dưới đất, tiếp tục buộc chặt, nghiêm túc trói cô lại.

Hồng Thi Na ngồi chồm hổm xuống, nhìn mặt cô sưng đỏ, vì thế vươn tay, nắm cằm cô, cười quỷ dị hỏi: “Sao, mùi vị dễ chịu chứ?”

Tạ Thiên Ngưng phải mất một lúc, khôi phục thần trí, phẫn nộ lườm Hồng Thi Na, chịu đựng đau đớn, ché giễu cô một phen, “Hồng Thi Na, thật tiếc cho người con gái đẹp như cô, hiện tại chẳng khác nào với đám lưu manh. Cô nghĩ lại xem, nếu chuyện này truyền ra ngoài, tuy rằng cô có thể tiêu tiền để mời một luật sư lên toàn cải biện cho cô, dù bản thân không vào nhà giam, thì danh dự của cô cũng sẽ bị hủy trong chốc lát, cô nghĩ xem những người khác sẽ nhìn cô dưới con mắt thế nào đây?”

“Cô yên tâm, tôi sẽ tiêu hủy sạch tất cả chứng cứ, mặc cho người bên ngoài có ba hoa thế nào, không có chứng cứ, không ai sẽ tin cô. Tôi đã sớm nói với cô rồi, cô ở cùng Khải Trạch, sẽ không có ngày được yên ổn, tôi sẽ khiến cô niềm trại mùi vị của địa ngục là thế nào. Đưa cô ta đi, nhóm người còn lại dọn dẹp hiện trường, tuyệt đối không để ai biết chúng ta đã đến đây, đem tất cả mọi thứ xóa sạch đi.”

“Dạ”.

-----oOo-----

Chương 195: Là tội nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Phong Khải Trạch rời khỏi vườn hoa, tìm một chỗ yên tĩnh, để yên lặng một mình, cần cân nhắc xem nên xử lý chuyện này thế nào, có nên nói cho Tạ Thiên Ngung biết không? Chung quy không thể che giấu, nhưng nói ra nhất định sẽ rất thông khổ, thật đúng là làm cho người ta khó xử. Có nên nói ra không.

Lúc này, di động trong túi vang lên, làm anh phải cắt ngang những suy nghĩ, lấy điện thoại xem, nhìn thấy có số điện thoại lạ gọi đến, còn gửi đến một tin nhắn ngắn.

Mở tin nhắn ra xem, nội dung bên trong nhất thời khiến anh kinh hồn khiếp đảm, cũng không tin tin nhắn này là giả, lập tức khởi động xe, vội vàng chạy nhanh về, một bên vừa lái xe vừa gọi điện thoại, đầu tiên gọi cho di động Tạ Thiên Ngung, lại không có ai nghe, tiếp tục gọi điện về nhà, cũng không có người nghe, làm anh sợ chết khiếp.

Theo lý trong nhà không thể xảy ra chuyện, trừ phi mọi người đồng thời đều biến mất.

Chẳng lẽ mọi người đều biến mất đi chứ?

Phong Khải Trạch không dám nghĩ tiếp, bởi vì anh không thể nhận kết quả tàn khốc này. Tuy rằng anh không biết ai gửi tin nhắn này cho anh, chỉ nói Thiên Ngung gặp nguy hiểm, mà chuyện này anh lại không thể tìm hiểu được, chỉ mong Thiên Ngung được bình an vô sự.

Lâm Thu Nhu luôn luôn âm thầm phái người giám sát Hồng Thi Na cùng Hồng Thùa Chí, tuy tin tức không nhiều, nhưng cũng không phải không có thu hoạch, người bà phái đi liền truyền tin, nói Tạ Thiên Ngung bị Hồng Thi Na bắt đi, sợ tới mức làm bà sợ khiếp vía, lập tức dùng một di động khác gửi tin nhắn đến cho Phong Khải Trạch, hi vọng anh nhanh đến cứu con gái bà.

Không biết Hồng Thi Na có dùng thủ đoạn bạo lực nào không, cô gái này thật đáng sợ.

Trợ lý Hà cũng nhận được tin giống y vật, nhanh chạy tới, sốt ruột hỏi: “Thư Nhu, có tin Thiên Ngung bị bắt, cô có biết không?”

“Tôi biết rồi, hơn nữa đã báo cho Phong Khải Trạch, rất nhanh sẽ chạy về cứu người. Tiểu Hà, có tin tức gì của bên kia không, có biết Hồng Thi Na

đem trói Thiên Ngưng ở nơi nào không?”

“Tôi đã phái người âm thầm đi theo, vừa có tin sẽ lập tức báo cho chúng ta biết. Cô cũng đừng quá lo, còn Phong Khải Trạch nữa mà, cậu ấy không phải người dễ chọc, e lần này Hồng Thi Na thật sự sẽ xong đời rồi.”

“Tôi đương nhiên biết Phong Khải Trạch không phải người dễ chọc, tin rằng cậu ấy có cách đem cứu Thiên Ngưng về, nhưng tôi sợ sẽ không kịp! Hồng Thi Na hiện tại giống như người điên, vì trả thù, cái gì cô ta cũng có thể làm được, Thiên Ngưng ở trong tay cô ta một phút nào, sẽ càng gấp nhiều nguy hiểm.” Lâm Thư Nhu càng nghĩ càng lo lắng, giờ này không thể khiến bản thân bình tĩnh, cho nên quyết định tự mình đi tìm, “Không được, tôi phải đi tìm con gái tôi, tôi nhất định phải tìm cho ra con gái tôi về.”

Vừa định đi ra ngoài, đột nhiên có người đẩy cửa đi vào, trước đó không hề chịu gõ cửa.

Đó là một chàng thanh niên đẹp trai, ước chừng hai mươi lăm tuổi, ăn mặc theo mode, đầu tóc cũng theo trào lưu, bộ dáng lưu manh, đi tới cười quỷ dị, không nói 2 lời liền ngồi vào ghế làm việc của Lâm Thư Nhu, đặt hai cái đùi lên trên bàn làm việc, “Xem ra cái ghế điều hành ngân hàng này của bà ngồi rất tốt nhỉ, đúng là thoải mái, không tệ không tệ.”

Lâm Thư Nhu có chút không vui, nhưng không có cưỡng ép cậu ta đứng dậy, mà dùng giọng điệu uyển chuyển nói với cậu ta, “Tử Cường, nơi này không phải chỗ cậu nên đến, mau rời khỏi đi.”

“Cái gì là nơi tôi không thể tới chứ? Đây là ngân hàng của ba tôi, chẳng lẽ tôi không có quyền đến sao?”

“Hiện tại tôi mới là người điều hành ngân hàng này.”

“Lâm Thư Nhu, nếu không phải vì bà, thì vị trí điều hành ngân hàng này đã sớm là của tôi, không tới phiên bà làm đâu. Nếu không phải vì bà, tôi đã có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn. Chính vì bà, bởi vì Tiểu Tam như bà, mới khiến cho ba tôi cùng mẹ tôi ly hôn, làm tôi mới mười ba tuổi đã không có tình thương của ba, làm cho tôi không có một gia đình trọn vẹn, bị người khác châm chọc. Đừng cho là tôi không biết trong lòng bà đang nghĩ gì, lúc trước bà chỉ xem trọng tiền của ba tôi, cho nên mới vứt bỏ cô con gái mình, không tiếc làm Tiểu Tam đi phá hư gia đình của người khác,

đúng không?” Dư Tử Cường đối với Lâm Thư Nhu tràn đầy oán hận, sau đó phun đờm trong miệng ra, dùng chân đá mạnh vào bàn làm việc, phát tiết sự căm phẫn trong lòng.

Cả đời này anh ghét nhất chính là Tiểu Tam Lâm Thư Nhu này.

“Tử Cường, tôi biết cậu hận tôi, tôi cũng biết đều là lỗi của tôi đã làm hại mẹ con cậu, chuyện như vậy cậu hận tôi là phải, tôi không có gì để nói, nếu cậu muốn cướp lại ngân hàng Thiên Tường, tôi không có nửa câu oán hận. Nếu cậu cướp lại thành công, tôi sẽ buông tay.” Lâm Thư Thư đành bất đắc dĩ nói, lực bất tòng tâm đối với người đứng trước mặt.

Cậu ta là đứa con trai duy nhất của Dư Văn Hạ, là đứa con của người đàn ông cô yêu, cô không thể làm tổn thương đứa trẻ này.

“Thư Nhu, cô không thể làm như vậy, lúc trước Văn Hạ đem ngân hàng này giao lại cho cô, vì không muốn ngân hàng này rời vào tay đứa con trai của anh ấy, tránh phải đóng cửa. Nếu cô giao ngân hàng này lại cho Dư Tử Cường, chẳng phải đẩy ngân hàng Thiên Tường vào con đường cùng sao?” Trợ lý Hà rất không đồng tình với cách nói của Lâm Thư Nhu, kiên cường phản bác.

Nhưng lời phản bác của ông, lại khiến Dư Tử Cường rất không thích, phẫn nộ chỉ trích ông, “Hà Phương Quốc, ông tính làm gì, chuyện nhà của chúng tôi, khi nào thì đến phiên ông quản hả?”

“Chuyện nhà của các người, tôi đương nhiên sẽ không quản, nhưng nếu là chuyện ngân hàng Thiên Tường, tôi không thể không quản. Ba cậu là bạn bè tốt của tôi, theo lý cậu phải gọi tôi một tiếng chú, mẹ cậu dạy dỗ cậu nói chuyện với trưởng bối như thế à?”

“Không cần kéo mẹ tôi vào, chuyện này không có liên quan đến bà ấy. Rõ ràng các người là đôi cau nam nữ chiếm đi thứ thuộc về tôi, còn dám nói bậy. Lâm Thư Nhu, Hà Phương Quốc, tôi nói các người biết, tôi sẽ cướp lại ngân hàng Thiên Tường về, chỉ cần cái gì thuộc về tôi, tôi nhất định phải lấy lại hết. Tôi đã hỏi qua, các người lợi dụng quyền lực trong tay, vô duyên vô cớ giúp đỡ tập đoàn Ôn Thị năm năm, mà trong năm năm đó bọn họ lại chẳng trả được đồng nào. Nếu tôi đem chuyện này nói ra, các người cảm thấy có thể ngủ ngon không? Tôi còn nghe nói một chuyện, con gái của bà tên là Tạ Thiên Ngung, không hề có gia thế bối cảnh gì, cư nhiên mua cho chú một khu vườn hoa, nhất định chuyện này có dính dáng đến

các người có đúng không?”

“Dư Tử Cương, cậu tốt nhất đừng đụng đến con gái tôi, bằng không thì hậu quả tự cậu chịu lấy.” Chỉ cần nhắc đến Tạ Thiên Ngưng, Lâm Thư Nhu liền trở nên rất cứng rắn, vì bảo vệ con gái không thể yếu đuối.

Đúng là cô đã làm tổn thương mẹ con của Dư Tử Cương, nhưng chuyện năm đó quả thực rất phức tạp, không thể nói rõ là ai đúng ai sai được.

“Bà càng không muốn tôi động vào cô ta, tôi lại càng muốn động, so ra, cô con gái bà còn có sức hấp dẫn hơn so với ngân hàng Thiên Tường, dù sao tôi cũng không thiếu tiền, đối với ngân hàng Thiên Tường này lại càng không có hứng thú, tôi chỉ muốn bà phải chịu đau khổ. Năm đó tôi còn quá nhỏ, mới mười ba tuổi, không thể tạo ra uy hiếp gì với bà, nhưng bây giờ tôi đã lớn, những gì mẹ tôi và tôi đã gánh chịu, tôi bắt bà phải trả gấp đôi, không, tôi sẽ đòi trên người con gái bà lại, nếu con gái bà không vui, nhất định bà sẽ rất đau khổ.” Dư Tử Cương dùng lực đá một cước vào bàn làm việc, sau đó đứng dậy đi tới cửa.

Lâm Thư Nhu đứng bất động, lại nhắc nhở cậu ta thêm một lần nữa, “Tử Cường, đừng đụng vào con gái tôi, cậu không được lôi kéo nó vào”.

Xem ra Dư Tử Cường còn không biết bạn trai của Thiên Ngưng là Phong Khải Trạch, bà muốn nói rõ với cậu ta, nhưng không thể nói ngay bây giờ, cô không muốn gây thêm quá nhiều phiền toái cho Phong Khải Trạch, vậy cậu ta sẽ càng không thể dùng hết toàn lực để ứng phó cứu người rồi.

Dư Tử Cường đi đến chỗ cửa dừng bước lại, châm biếm nói: “Lâm Thư Nhu, làm người điều hành được vài năm, nên khẩu khí có vẻ lớn quá rồi đó! Tôi đây sẽ làm cho bà xem, tôi có thể động vào cô ấy được không nào?”

“Tôi không có ý này, con bé đã có bảo vệ, mà người này cậu không nên trêu vào.”

“Phải không? Tôi đây cũng muốn xem kẻ đó có bản lĩnh thế nào, có thể ngăn cản tôi trả thù, ha ha ____”

Dư Tử Cường không nhiều lời, cười to đi ra ngoài.

Lâm Thư Nhu thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ cùng mệt mỏi. Bà đã quá mệt rồi.

Hà Phương Quốc biết bà đã quá cực nhọc, vì thế đến an ủi bà, “Thư Nhu, cô yên tâm, Thiên Ngưng đã có Phong Khải Trạch bên cạnh, Dư Tử Cường sẽ không thể động được cô bé đâu.”

“Tôi đương nhiên biết Dư Tử Cường không thể động được vào nó, tôi sợ Hồng Thi Na làm gì Tạ Thiên Ngưng hơn thôi?”

“Hồng Thi Na đang giữ Thiên Ngưng, không thể nghi ngờ là muốn khống chế Phong Khải Trạch, mục đích còn chưa đạt được, Thiên Ngưng tạm thời không gặp nguy hiểm gì. Chúng ta cứ chờ thêm tin tức, chờ biết Hồng Thi Na giấu người ở đâu, sau đó báo lại cho Phong Khải Trạch, để cậu ta nghĩ cách đến cứu viện, như vậy là được. Hiện giờ chuyện của Thiên Ngưng ngược lại không làm tôi lo lắng, điều khiến tôi lo lắng là Dư Tử Cường, nếu thật sự ngân hàng Thiên Ngưng lọ vào tay cậu ta, vậy thì hỏng bét rồi.”

“Kỳ Thực Tử Cường không phải là người xấu xa gì, nó chỉ biết nói năng chua ngoa thô thiển, tâm địa vẫn rất thiện lương. Lúc trước chỉ vì tôi, nên khi nó mười ba tuổi đã không có được gia đình hạnh phúc, đây là do tôi nợ nó, bất kể nó làm gì tôi, tôi cũng không trách. Tôi là tội nhân, cả đời này khiến hai đứa trẻ đã không có gia đình hoàn chỉnh, tôi đang chờ báo ứng đến, tôi nghĩ là đã lúc phải trả giá rồi.”

Cả đời này bà đều là kẻ thất bại, làm phụ nữ thất bại, cả người vợ cũng thế, làm mẹ cũng vậy. Tất cả đều thất bại.

“Đừng nghĩ ngại lung tung, mọi chuyện đều có hai mặt, tất cả không thể đổ hết lên người cô. Cô và Dư Văn Hạ vốn là một đôi, bởi vì hiểu lầm nên mới có cục diện hôm nay. Cô yên tâm, tôi đã đáp ứng với Văn Hạ, nhất định giúp cô bảo vệ ngân hàng Thiên Tường, tôi nói được làm được, huống chi chúng ta đã là bằng hữu mấy mươi năm rồi, chuyện của cô, tôi sẽ không thể ngồi yên đứng nhìn đâu.”

“Tốt lắm, chuyện này trước mắt cứ bỏ qua, vẫn nên tìm cách cứu Thiên Ngưng thế nào đi. Cứu nó ra sớm một chút, sẽ đỡ chịu đau khổ thêm một chút.”

“Cô yên tâm đợi ở nơi này đi, xử lý chuyện ngân hàng còn lại cứ giao cho tôi làm.” Hà Phương Quốc không muốn Lâm Thư Nhu tự mình đi tìm Tạ Thiên Ngưng, chỉ muốn gọi cô lưu lại, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Muốn cứu Tạ Thiên Ngưng, lại không thể xảy ra xung đột với tập đoàn Hồng Thị, như vậy rất bất lợi cho ngân hàng Thiên Tường, cho nên mọi việc đều chỉ có thể len lén làm, để Phong Khải Trạch tự mình đi làm thì hơn.

-----oOo-----

Chương 196: Hôn nhân tình yêu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch trở về thì căn nhà đã “loạn” hết cả lên, giống như mới bị trộm đột nhập, chỉ có thể dùng một chữ “loạn” để hình dung, tìm từ trong ra ngoài cũng không thấy một người, ngay cả bóng dáng người làm và bảo vệ cũng không có, trên sàn còn loang lổ vết máu, có thể thấy được nơi này xảy ra ẩu đả, Camera đã bị hư, ngay cả những video đã quay được cũng bị mất sạch, không lưu lại bất kỳ chứng cứ gì.

Điều làm cho anh cảm thấy kỳ quái là, không thấy người mà Phong Gia Vinh phái tới, chẳng lẽ đích thân Phong lão đầu động thủ?

Phong Khải Trạch càng nghĩ càng thấy khả năng này là rất lớn, vì vậy nỗi giận dùng dùng lênh xe chạy tới Phong gia, tìm Phong Gia Vinh tính sổ.

Lúc này, Phong Gia Vinh đang giao phó Đường Phi làm một chuyện, "Đường Phi, cậu lập tức đi tìm những cổ đông đang nắm giữ cổ phần của Phong thị để quốc, mặc kệ lớn nhỏ, cho dù chỉ có một phần trăm cũng không được bỏ qua, nói cho bọn họ biết, nếu như bọn họ muốn bán tháo cổ phần trong tay, vậy thì phải bán cho ta, bằng không đừng trách ta không khách khí."

"Phong tiên sinh, cho dù bây giờ chúng ta có mua lại được tất cả các cổ phần, thì cũng chỉ có bốn mươi lăm phần trăm, căn bản không vượt qua được một nửa, nên không thể nào chống lại Hắc Phong Liên Minh."

Không ai biết Hắc Phong liên minh rốt cuộc là như thế nào, càng không biết người đứng sau Hắc Phong Liên Minh là ai, chỉ biết đây là một tổ chức rất lợi hại, làm ra những việc khiến người khác khó lòng phòng bị.

"Trước tiên cứ mua lại bốn mươi lăm phần cổ phần này đã, còn lại thì

nghĩ biện pháp khác. Đúng rồi, mấy ngày nay có tin gì của thiếu gia không, người đàn ông đâm thiếu gia một đao kia đã khai ra ai là chủ mưu chưa?" Phong Gia Vinh có chút bất lực, đối với hai chuyện này.

Không thể động vào Hắc phong Liên Minh, ngay cả con trai của mình cũng không khống chế được, là do ông quá vô dụng, hay do ông đã già rồi?

"Thiếu gia ——"

Đường Phi vừa định nói chuyện của Phong Khải Trạch, nhưng lời vừa đến cổ họng, người đã tới rồi, hơn nữa giống như là người đang bốc cháy, nổi giận đùng đùng đi vào.

Phong Khải Trạch tức giận, sải bước đi vào, người mới vừa vào đến cửa, miệng liền hét to cảnh cáo, "Phong Gia Vinh, hôm nay nếu ông không giao người, tôi sẽ khiến ông đẹp mặt?"

Phong Gia Vinh nghe được nhưng không giải thích được, đứng lên, nhìn chằm chằm anh, nghiêm nghị hỏi ngược lại: "Giao ai, chẳng lẽ con không có việc gì làm liền lại chạy đến nơi ở của ta nỗi điên sao?"

"Đừng có mà giả bộ với tôi, trả Thiên Ngưng lại cho tôi, nếu có chuyện gì không may xảy ra với cô ấy, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ông."

"Người không có ở chỗ ta, ta làm sao trả lại cho con?"

"Trừ ông ra, còn ai vào đây lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy để bắt người?"

"Phong Khải Trạch, ta nói người không có ở chỗ ta thì chính là không có ở chỗ ta. Ta làm việc mặc dù hơi tàn nhẫn, nhưng nếu là việc ta làm, ta nhất định sẽ thừa nhận, việc ta không làm, con đừng mơ gắn tội lên người ta. Đường Phi, lập tức liên lạc với người giám sát thiếu gia, hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Phong Gia Vinh bộ dáng "Cây ngay không sợ chết đứng", nửa điểm chột dạ cũng không có.

"Vâng" Đường Phi gật đầu một cái, sau đó lấy điện thoại di động ra, gọi đi nhưng không có người bắt máy, liền gọi ột người khác .

Phong Khải Trạch không rống loạn nữa, mi tâm chau chặt mang theo nghi

hoặc, trong lòng cảm thấy chuyện có chút kỳ hoặc. Phong Gia Vinh chính xác là người lòng dạ độc ác, nhưng nếu là việc ông làm, nhất định sẽ thừa nhận.

Chẳng lẽ do người khác?

"Tất cả những người được phái đi giám thị thiếu gia đều không liên lạc được, tám phần là đã xảy ra chuyện." Đường Phi gọi điện cho tất cả mọi người, nhưng đều không liên lạc được, khiến hắn cũng nổi nóng theo.

Những người đó đều là anh em đi theo hắn đã lâu, bọn họ xảy ra chuyện, đương nhiên sẽ khiến hắn lo lắng.

"Rốt cuộc là ai, lại dám không coi ta ra gì mà làm ra chuyện như vậy?" Phong Gia Vinh tức giận không thôi, không thể nào chấp nhận được có người lại không dám xem ông ra gì.

Con trai không xem ông ra gì, thì ông có thể chịu được, không ngờ còn chui ra một tên khác, quả là đáng ghét.

Đói Phương Dung ở trên lầu nghe được tiếng cãi vã, vì vậy đã đi xuống hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ cha con các người lại cãi nhau nữa ư?"

"."

Phong Khải Trạch cùng Phong Gia Vinh đều không trả lời vấn đề của bà, hai người đều đang đoán xem rốt cuộc ai dám làm ra chuyện như vậy.

Không có biện pháp, Đường Phi không thể làm gì khác hơn là quay lại trả lời, "Phu nhân, có người bắt Tạ tiểu thư, ngay cả những người chúng tôi phái đi giám sát thiếu gia cũng mất tích, không cách nào liên lạc được."

"Cái gì, Thiên Ngưng bị bắt, rốt cuộc là ai làm ?" Đói Phương Dung nghe thế, lòng nóng như lửa, cũng đoán xem là ai đã làm ra chuyện này, người đầu tiên mà bà nghĩ đến, chính là Hồng Thi Na, "Có phải Hồng Thi Na làm không?"

"Hồng Thi Na không có gan làm ra chuyện này, cho dù cô ta có hận Khải Trạch, nhưng cô ta là người nhát gan, làm sao dám?" Phong Gia Vinh lập tức phản bác kết luận này, căn bản không nghĩ rằng Hồng Thi Na làm

chuyện này.

Nhưng Đới Phương Dung không cho là như vậy, "Điều này rất khó nói, thời gian gần đây Hồng Thi Na đã gây ra không ít chuyện xấu, có lẽ vì chuyện hôn lễ làm cho tính tình thay đổi, nên mới gây ra chuyện như vậy."

"Không thể nào."

"Gia Vinh, ông cứ một mực tin tưởng Hồng Thi Na ư, ông có thật sự hiểu cô ta là loại người nào không?"

"Này ——" Phong Gia Vinh không thể phản bác được, nhưng vẫn cho rằng chuyện này không phải do Hồng Thi Na làm.

Một đứa con gái nhát gan nhu nhược, làm sao có thể cả gan làm ra chuyện này? Cho nên không thể nào.

Phong Khải Trạch vẫn không nói gì, ở trong đầu đang phân tích sự việc, cũng cho rằng là Hồng Thi Na làm.

Hồng Thừa Chí lựa chọn đôi tượng trả thù là anh, cho nên không thể nào xuống tay với Thiên Ngưng, người duy nhất có thể xuống tay với Thiên Ngưng, chính là Hồng Thi Na. Tạ Minh San mặc dù hận Thiên Ngưng, nhưng cô ta không có bản lĩnh đó, Ôn Thiếu Hoa cũng hận Thiên Ngưng, nhưng hôm nay hắn ta chỉ còn hai bàn tay trắng, cũng không có bản lĩnh xông vào nhà bắt người đi, còn lại chỉ có một mình Hồng Thi Na .

"À đàn bà đáng chết, tôi không lột da được cô ta thì sẽ không làm người nữa đâu."

"Khải Trạch, con cũng cho rằng là Hồng Thi Na làm sao?" Đới Phương Dung có chút hưng phấn, chỉ vì suy nghĩ của Phong Khải Trạch cũng giống y bà.

"Trừ cô ta ra, còn ai vào đây."

Phong Gia Vinh mặc dù không hoài nghi Hồng Thi Na, nhưng không biết tại sao Phong Khải Trạch nói là do cô ta, tựa hồ liền đồng ý, vì vậy ra lệnh cho Đường Phi, "Đường Phi, lập tức điều tra mọi chuyện của Hồng Thi Na ngay cho ta."

Không đợi Đường Phi trả lời, Phong Khải Trạch đã cự tuyệt trước, "Không

cần. Chuyện của tôi không cần ông quan tâm."

"Dựa vào năng lực của con bây giờ, có thể chống lại tập đoàn Hồng Thị sao? Hồng Thiên Phương rất yêu con gái mình, ông ta tuyệt đối sẽ không tiếc bất kỳ giá nào để bảo vệ lấy cô ta. Cái gì cũng nên từ từ, đừng quá nóng nảy, không thể cùng ta chờ đợi thêm một chút hay sao?"

"Chuyện này không cần ông quan tâm."

Thái độ Phong Khải Trạch vẫn lạnh lùng, không biểu hiện chút tình cảm nào.

Phong Gia Vinh nặng nề thở dài, có vẻ hơi mệt, chẳng còn hơi sức để nói: "Con nhất định đối nghịch với ta mới cam tâm sao?"

"Không phải là tôi đối nghịch với ông, mà là ông muốn đối nghịch với tôi. Chỉ cần ông đừng chọc giận tôi, ép tôi làm những chuyện không muốn, tôi tuyệt đối sẽ không đối nghịch với ông, hơn nữa tôi còn có thể để ông vĩnh viễn làm người đứng đầu của Phong Thị đế quốc."

Hiện tại anh đã nắm trong tay năm mươi lăm phần trăm cổ phần của Phong Thị đế quốc, chỉ cần anh không dùng quyền lực trong tay để đối phó Phong Gia Vinh, vậy ông vĩnh viễn vẫn làm người đứng đầu của Phong Thị đế quốc.

"Trừ việc ép con cưới Hồng Thi Na, từ nhỏ đến lớn ta chưa từng ép con làm bất cứ chuyện gì?"

"Cũng bởi vì vậy, cho nên tôi mới không công khai đối nghịch với ông, cho nên ông có thể yên tâm làm người đứng đầu của Phong Thị đế quốc. Nếu như ông vẫn cứ ép tôi cưới Hồng Thi Na và tổn người phụ nữ của tôi, vậy thì đừng trách tôi xuống tay với ông."

"Chuyện này không cần thương lượng, trên thực tế con không thể không cưới Hồng Thi Na, con có thể lén lút qua lại với Tạ Thiên Ngung, đã là nhượng bộ lớn nhất của ta rồi. Hiện tại ta không ngăn cản các con ở chung với nhau, cũng không đại biếu ta sẽ để cho các con có kết quả tốt đẹp."

"Đã như thế, vậy chúng ta hãy chờ xem." Muốn chơi thì chơi tới cùng.

Phong Khải Trạch không muốn phí lời để nói chuyện này, xoay người rời

đi, ngay lúc đó điện thoại di động trong túi vang lên, vì vậy dừng bước lại lấy điện thoại di động ra, thấy số lạ gởi tin nhắn tới, lập tức mở ra xem.

Trong tin nhắn, hiện ra một tấm hình Tạ Thiên Ngung bị trói, gương mặt sưng đỏ, vừa nhìn cũng biết là bị đánh. Phía dưới tấm hình còn có mấy dòng chữ: Phong Khải Trạch, muốn cứu người, tám giờ tối hôm nay, một mình đến khách sạn Lê Quang, phòng 209, Hồng Thi Na.

Xem xong tin nhắn, anh giận đến nỗi nắm chặt điện thoại, tức giận hét to, "Hồng Thi Na, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô."

Đối Phương Dung đi tới, nhẹ nhàng cầm lấy điện thoại di động, "Khải Trạch, đưa cho ta xem một chút."

Phong Khải Trạch suy nghĩ một chút, vì vậy buông tay ra để cho bà xem.

"Trời ạ, Hồng Thi Na muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn cùng con gạo nấu thành cơm, sau đó ép con cưới cô ta sao?" Đối Phương Dung xem xong, kinh ngạc tot độ, quả thật không thể tin được Hồng Thi Na lại là người phụ nữ âm hiểm không biết xấu hổ.

Phong Gia Vinh nghe thấy thế, chẳng những không tức giận, ngược lại có chút vui vẻ, nếu gạo nấu thành cơm cũng không tồi, nếu như mang thai, bọn họ không muốn kết hôn cũng phải kết hôn

"Mặc kệ cô ta muốn làm gì, tôi cũng sẽ khiến cô ta trả giá thật đắt cho hành động lần này của mình." Phong Khải Trạch lấy lại điện thoại di động của mình, khuôn mặt ác độc và tức giận, bước nhanh ra khỏi cửa chính.

Đối Phương Dung nhìn bóng lưng rời đi của anh, trong lòng rất lo lắng, liền kêu Phong Gia Vinh giúp đỡ, "Gia vinh, ông nhanh giúp con đi, một mình Khải Trạch chỉ sợ không ứng phó được."

"Giúp cái gì mà giúp, chuyện này đối với tôi là chuyện tốt, tại sao phải giúp nó phá hư kế hoạch của Thi Na chứ?" Phong Gia Vinh khinh thường nói.

"Thì ra ông còn chưa từ bỏ việc kết thân của hai nhà Phong Hồng. Phong Gia Vinh, ông điên rồi, vì một Hồng Thi Na mà tổn thương Khải Trạch, Khải Trạch là con trai ruột của ông, ông nhẫn tâm đối xử với nó như vậy sao?"

"Cũng bởi vì nó là con trai ruột của tôi, cho nên tôi mới làm như vậy. Cưới được Thi Na thì tương lai của nó sẽ càng sáng lạng hơn, bà hiểu không?"

"Nhưng Khải Trạch không yêu Hồng Thi Na."

"Hôn nhân không dựa trên tình yêu, yêu hay không yêu để làm gì, đều quan trọng chính là lợi ích lâu dài kia. Đói Phương Dung, tốt nhất tối hôm nay bà ở nhà cho tôi, không được phép đi đến chỗ hẹn, tôi không cho bà đì phá hư chuyện của Thi Na."

"Ông ——"

Đói Phương Dung vừa tức giận lại bất lực, biết nhiều lời cũng vô ích, không thể làm gì khác hơn là im lặng lo lắng.

Một kẻ thù không được bình thường, một kẻ lại quá nóng này, lần này đúng thực là tiêu rồi.

-----oOo-----

Chương 197: Dùng sai chiêu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồng Thi Na dùng di động chụp hình Tạ Thiên Ngưng bị trói, sau đó lấy số điện thoại của Phong Khải Trạch từ di động của Tạ Thiên Ngưng, rồi gửi tin nhắn đi.

Chỉ là sau khi soạn tin nhắn xong, đã đưa cho Tạ Thiên Ngưng xem qua, rồi mới nhấn phím gửi.

Tạ Thiên Ngưng thấy cái gì mà khách sạn, rồi phòng 209, rất lo lắng, gấp gáp hỏi: "Hồng Thi Na, rốt cuộc cô muốn làm gì Khải Trach?"

Thấy chữ 'khách sạn', điều đầu tiên cô nghĩ đến là lên giường, chẳng lẽ Hồng Thi Na nghĩ dùng cô để uy hiếp con khỉ nhỏ, cùng lên giường với cô ta sao?

Không thể như vậy.

"Tạ Thiên Ngưng, cô cũng không phải là người ngu, nên biết mục đích của tôi là? Không sai, tôi sẽ lên giường với Phong Khải Trạch, nếu sau này tôi không thể cưới anh ta, thì giữa các người cũng có một vết sẹo đó là tôi, nếu như tôi mang thai, xem đến cuối cùng anh ta sẽ kết hôn với ai, tôi hay cô. Tôi sẽ không để cho hai người hạnh phúc cả đời, tôi sẽ từ từ hành hạ hai người, để cho hai người sống trong đau khổ." Trong mắt Hồng Thi Na tràn đầy oán hận, lúc này chỉ nghĩ đến trả thù.

Mềm không được, vậy thì mạnh bạo, cô cũng không tin, đợi sau khi cô mang thai, Phong Khải Trạch còn có thể thò o nhau nữa không.

Tạ Thiên Ngưng càng hoảng loạn, thật sự rất sợ sẽ xảy ra chuyện đó, cô không hy vọng giữa cô và con khỉ nhỏ có một vết sẹo xoá không được.

"Cô làm như vậy, chỉ tự huỷ hoại chính mình, chỉ huỷ hoại hạnh phúc cả đời cô mà thôi, coi như cô lấy được con khỉ nhỏ thì thế nào, sau này cô phải trả giá rất đắt, sẽ trả giá gấp trăm ngàn lần."

"Hiện tại tôi đã không còn là Hồng Thi Na trước kia nữa, cô không hù doa được tôi đâu. Tôi nay cô cứ đợi ở đây là được rồi, giờ tôi đến khách sạn đây, tôi nay người đàn ông của cô sẽ nằm trên giường của tôi, để tôi xem trong lòng cô có cảm giác gì? Ha ha ——"

Hồng Thi Na lấy băng dính ra, dán miệng Tạ Thiên Ngưng lại, sau đó cười ha ha rồi đi, khi đi ra cửa còn quay lại nhận một câu, "Trông kỹ cô ta, không được để cô ta chạy thoát."

"Vâng"

Ba người đàn ông đứng trước cửa trả lời, chờ Hồng Thi Na đi khỏi, lập tức đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng, cảng phòng nhỏ hép lập tức lâm vào một mảnh đen kịt.

Tạ Thiên Ngưng không biết mình bị giam ở đâu, cả người không thể nhúc nhích, miệng cũng không thể nói, chỉ có thể núp trong góc khóc thút thít, lo lắng Phong Khải Trạch sẽ lên giường với Hồng Thi Na.

Đối với hội xã hiện nay mà nói, thì chuyện lên giường là bình thường, nhưng nếu như có thai, thì mới là chuyện lớn, có đứa bé, đây là chuyện quan trọng.

Cô nên gì bây giờ?

Còn có thể làm gì, hôm nay chỉ có thể đợi kỳ tích, nếu như ông trời đã quyết định như vậy, thì cô cũng hết cách.

Hồng Thi Na đi đến khách sạn Lê Quang, vào phòng 209, sau đó đi tắm nước nóng, thay một đồ ngủ gợi cảm, biến mình thành một người quyến rũ động lòng người, tính toán để dụ dỗ Phong Khải Trạch.

Cô không tin chiêu này không thành công, nếu anh không đồng ý, cô sẽ dùng Tạ Thiên Ngưng ép anh đi vào khuôn khổ.

Bảy rưỡi tối, Phong Khải Trạch đã đi đến khách sạn, không thể đợi thêm được nữa muốn lập tức cứu người về. Anh biết rõ mục đích của Hồng Thi Na khi bảo anh đến khách sạn, nhưng vì cứu người, anh không thể không đến.

Hồng Thi Na đã chờ trong phòng khách sạn từ sớm, kiều my ngồi trên ghế sa lon, lộ ra cặp đùi thon dài trắng nõn, trên người chỉ mặc chiếc áo trễ ngực và quần siêu ngắn, khi ngồi xuống, bộ ngực và cặp mông đều khoe ra.

Phong Khải Trạch đẩy cửa bước vào, thấy cảnh tượng trước mắt, chán ghét nhíu mày, nhưng không đi ra ngoài, mà là đi tới chỗ cô ta, lạnh lùng hỏi: "Thiên Ngưng đâu?"

"Đương nhiên là đã bị tôi đưa đến một nơi bí mật rồi." Hồng Thi Na vẫn ngồi im, nở nụ cười thâm độc nói, sau đó đứng lên, đi tới chỗ Phong Khải Trạch, cả người giống như rắn quấn chặt lấy anh, bàn tay đặt ở trước ngực anh vuốt ve, "Em hẹn anh tám giờ, nhưng mới bảy rưỡi anh đã đến, thật sự là làm cho em hưng phấn nha?"

"Nói cho tôi biết, cô ấy đang ở đâu."

Nếu không phải Thiên Ngưng đang trong tay cô ta, anh tuyệt đối sẽ không để cho người phụ nữ này đụng đến mình dù chỉ là nửa ngón tay.

"Anh là người thông minh, chắc chắn biết mục đích của em khi hẹn anh đến đây, nếu chưa đạt được mục đích, em làm sao có thể nói cho anh biết Tạ Thiên Ngưng đang ở đâu?"

Cho dù có đạt được mục đích, cô cũng sẽ không dễ dàng nói cho anh biết Tạ Thiên Ngưng đang ở đâu, cô muốn Tạ Thiên Ngưng chịu đựng tất cả những đau khổ, sẽ đem cô ta vứt đến một nơi thật xa, xa đến nỗi cô ta vĩnh viễn cũng không có khả năng trở về bên cạnh anh, cứ như vậy đi, anh chính là cô.

"Thì ra cô là một người phụ nữ không biết xấu hổ, nếu như tôi công bố chuyện này ra ngoài, cô còn có thể diện đẻ sống sao?"

"Thể diện của tôi đã bị anh huỷ ở hôn lễ rồi, không còn thể diện, cho nên hiện tại tôi không biết xấu hổ, chỉ cần đạt được mục đích. Tôi cho anh biết, ta hôm nay là ngày trứng rụng, tỷ lệ thụ thai tương đối cao, tôi muốn có con với anh, chỉ cần có con, anh đừng mơ tưởng sẽ cùng Tạ Thiên Ngưng trải qua những ngày tốt đẹp."

Hồng Thi Na không giấu giếm bất kỳ điều gì, nói hết mọi chuyện ra, ngay cả áo ngủ cũng đã cởi bỏ, chỉ mặc áo lót, ý đồ rất rõ ràng.

Phong Khải Trạch không bị ảnh hưởng bởi hành động của cô, mặc dù đứng im, nhưng cả người lạnh như băng, thân thể không có bất kỳ phản ứng, thậm chí còn cảm thấy ghê tởm.

Trừ Thiên Ngưng ra, anh không muốn đụng vào bất kỳ người phụ nữ nào.

"Cô muốn có con với tôi?"

"Không sai, dù sao tối nay chúng ta nhất định phải lên giường, nói cho anh biết cũng không sao. Tôi muốn có con với anh, chỉ cần có con, tôi xem anh làm sao cưới Tạ Thiên Ngưng?"

"Nếu như tôi không làm theo những gì cô mong muốn?"

"Nếu như anh không làm theo những gì tôi muốn, vậy thì cả đời này anh đừng mong có cơ hội gặp lại Tạ Thiên Ngưng. Trước mười hai giờ tối nay, mà chưa hoàn thành chuyện này, thì người của tôi sẽ đưa Tạ Thiên Ngưng đến một nơi chỉ có thể chết chứ không có thể sống. Anh đừng hy vọng rằng sẽ ép được tôi thả người, tôi quyết định phải 'làm' trước bằng bất kỳ giá nào cũng phải đạt được mục đích của mình, cho dù có chết, tôi cũng phải kéo theo Tạ Thiên Ngưng cùng chết. Anh đừng tưởng rằng tôi không dám, tôi nói cho anh biết, tôi dám."

"Xem ra trước đây tôi đã coi thường cô, tâm tư của cô kín đáo hơn so với tôi tưởng tượng." Vốn là anh muốn ép Hồng Thi Na thả người, nhưng bây giờ xem lại thì cô ta không sợ bị uy hiếp.

Một người phụ nữ điên thì có thể làm ra bất kỳ chuyện, bởi vì cô ta không quan tâm đến điều gì cả, cho dù anh có huỷ đi tập đoàn Hồng thị, chỉ sợ cũng không thể thay đổi được ý định của cô ta.

"Tôi nói rồi, anh và Tạ Thiên Ngưng sẽ không có kết quả tốt đẹp, tôi nói được thì làm được." Hồng Thi Na cười lạnh một tiếng, đi tới tủ rượu, rót một ly rượu vang, trực tiếp bỏ thuốc vào, sau đó cầm ly rượu đi tới, đưa cho Phong Khải Trạch, "Uống."

"Cô bỏ thuốc gì vào đây?" Phong Khải Trạch không cầm ly rượu, mà nghiêm túc hỏi.

"Một ít thuốc kích dục mà thôi, sau khi uống xong anh sẽ không kháng cự nữa, rất nhanh có thể 'làm' xong chuyện với tôi."

"Cô đúng là một người điên, chuyện này mà cũng làm ra được." Ban đầu Cự Phong đã nói, Hồng Thi Na không phải là người phụ nữ tốt, đúng thật là như vậy.

"Anh quản tôi là loại phụ nữ nào làm gì, hiện tại tôi chiếm thế thượng phong, nếu như anh không muốn Tạ Thiên Ngưng xảy ra chuyện, vậy thì hãy ngoan ngoãn nghe lời tôi, uống cạn ly rượu này đi."

"Nếu như tôi không uống thì sao?"

"Nếu như anh không uống, tôi liền cho người đánh Tạ Thiên Ngưng đến khi anh chịu uống mới thôi."

"Cô ——"

Phong Khải Trạch không thể làm gì khác đành nhận lấy ly rượu, hai mắt sắc bén nhìn chằm chằm Hồng Thi Na, hận không thể róc xương lóc thịt cô ta.

Người đàn bà đáng chết, chờ sau anh cứu được Thiên Ngưng, nhất định phải khiến cô ta đẹp mặt.

Hồng Thi Na thấy anh chỉ cầm ly rượu mà không uống, vì vậy liền cảnh

cáo anh, "Uống nhanh lên một chút, nếu không đừng trách tôi không khách khí."

Trước kia đều là anh uy hiếp, cảnh cáo cô, hôm nay mọi thứ đã thay đổi, đến lượt cô cảnh cáo và uy hiếp anh, loại cảm giác chiếm thượng phong này rất tốt.

Qua hôm nay, tất cả mọi chuyện sẽ thay đổi, cho dù cô là người không biết xấu hổ, cũng sẽ không để cho Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng ở chung với nhau.

Phong Khải Trạch vẫn không uống ly rượu này, đưa lên trước mặt, ngắn người nhìn. Đột nhiên, một tay bóp cầm Hồng Thi Na, ép cô ta há miệng ra, rồi đổ ly rượu đang cầm trên tay vào miệng cô ta.

"Uhm ——"

"Khụ khụ —— Phong Khải Trạch, tôi liền thông báo cho người của tôi, để cho bọn họ chặt Tạ Thiên Ngưng thành trăm mảnh." Hồng Thi Na không ngờ tới Phong Khải Trạch sẽ có hành động như vậy, sau khi bị ép uống ly rượu xong liền ho khan vài tiếng rồi chạy đến chỗ điện thoại, muốn gọi thông báo cho người của cô.

Nhưng tốc độ của Phong Khải Trạch còn nhanh hơn cô, liền dùng một tay rút dây điện thoại ra, cười độc ác nói: "Chờ thuốc phát tác, cô bị dục hỏa thiêu đốt, tôi sẽ từ miệng cô moi được tất cả những thông tin mình cần vậy không đơn giản hơn sao."

Muốn chơi với anh, vậy thì anh chơi cùng.

"Anh đừng nằm mơ, tôi sẽ không nói cho anh biết bất kỳ gì."

Cô không nên dùng thuốc kích dục, chiêu này thật sự sai rồi.

"Phong Khải Trạch, anh là đồ hèn hạ."

"Vẫn thua cô, cô bất chấp mọi thứ để đạt được mục đích, chuyện gì cũng có thể làm ra được, thử hỏi ai hèn hạ hơn ai? Hồng Thi Na, lần này cô thành công, chẳng qua là do tôi nhất thời sơ sót, cô tưởng rằng tôi thật sự sợ cô sao? Cô muốn chết cùng Thiên Ngưng, vậy thì phải xem cô có phúc phận đó không đã? Anh em các cô đều giống nhau, làm việc hoàn toàn

không lấy đại cuộc làm trọng, các người làm như vậy, để tôi xem Hồng Thiên Phương làm sao có thể thu dọn tàn cuộc thay cho các người đây?"

"Nếu như anh còn đối nghịch với ba tôi, vậy thì anh không thể dùng thế lực của Phong thị để quốc để đối phó ba tôi, ba tôi tất nhiên sẽ đối phó được anh."

Hồng Thi Na tự tin nói, căn bản cô không tin nếu Phong thị để quốc không giúp đỡ thì Phong Khải Trạch có thể đánh lại tập đoàn Hồng thị.

Lúc này, cơ thể bắt đầu nóng ran, khiến cô khó chịu.

Chẳng lẽ thuốc bắt đầu có tác dụng sao?

Phong Khải Trạch thấy vậy đi tới bên cửa sổ, tháo dây buộc rèm cửa xuống.

"Anh, anh làm gì?" Mặt Hồng Thi Na đỏ bừng, cổ gắt kìm nén dục hỏa, nghi hoặc hỏi.

Nhưng vừa mới hỏi xong, cô đã bị anh hung hăng đẩy ngã lên giường, rồi trói hai tay ở đầu giường, "Phong Khải Trạch, anh đang làm gì, buông tôi ra, buông tôi ra ——"

Chuyện này nằm ngoài dự liệu của cô, Phong Khải Trạch quả nhiên là người xảo trá độc ác.

-----oOo-----

Chương 198: Tự làm tự chịu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi trói Hồng Thi Na, Phong Khải Trạch thuận tay kéo cái chăn quấn chặt cô ta lại, sau đó hai tay khoanh trước ngực, không hề lo lắng ngồi trên ghế, nham hiểm nhìn người phụ nữ đang bị dục hỏa giày vò trên giường, thật lâu sau mới hỏi ra một câu, "Thiên Ngưng đang ở đâu?"

Cả người Hồng Thi Na giống như đang bị hoả thiêu, cơ thể không ngừng giãy dụa, nặng nề thở dốc, đang nghĩ làm thế nào để nén dục hỏa khó

chịu này, nhưng bất kể cô có cố gắng thế nào đi nữa cũng vô dụng, ngọn lửa đang thiêu đốt cô càng ngày càng lớn, cô sắp không chịu nổi.

Dù vậy, cô vẫn không chịu nói Tạ Thiên Ngưng đang bị nhốt ở đâu, "Phong Khải Trạch, tôi sẽ không nói cho anh biết, anh đừng hao tâm phí sức nữa."

"Được, vậy cô hãy chịu đựng đau đớn nữa đi, chờ đến khi cô chịu không nổi, tự nhiên sẽ nói cho tôi biết."

"Uhm ——"

Cả người Hồng Thi Na đều toát mồ hôi, cố gắng dùng sức giãy dụa, nhưng vì hai tay bị trói, cô không thể làm gì được, thỉnh thoảng phát ra một vài câu, "Nóng quá, tôi muốn ——"

Phong Khải Trạch không thèm để ý tới cô ta, mặc kệ cho cô ta giãy dụa, tính toán chờ cho đến khi cô ta không chịu được nữa thì lại hỏi. Ngay cả Phong Gia Vinh và Hồng Thiên Phương cũng đã hết cách với anh, vậy mà người phụ nữ này còn dám mơ tưởng đối phó với anh, đúng là tự tìm đường chết.

"Nóng quá, Khải Trạch, em thật khó chịu, cứu em, cứu cứu em?"

"Nóng quá, cứu em, umh ——"

Người phụ nữ trên giường ưỡn ẹo giống như rắn, cơ thể đói khát không chịu được phát ra tiếng cầu cứu, hô hấp càng ngày càng dồn dập, gương mặt đỏ bừng.

Vậy mà người cô ta cầu cứu lại làm như không có chuyện gì xảy ra vẫn ngồi trên ghế, cười tà, không nhúc nhích, thấy thời cơ đã đến, vì vậy hỏi lại lần nữa, "Nói cho tôi biết, Thiên Ngưng đang ở đâu?"

"Em, em, em sẽ không nói cho anh biết, em ——" Hồng Thi Na đã dần mất đi lý chí, xém nữa đã nói ra, nhưng nghĩ lại nếu nói ra thì bao nhiêu công sức của mình đều đổ sông đổ biển, cho nên cuối cùng vẫn không chịu nói.

Cô không thể nói, tuyệt đối không thể nói.

"Được lắm, vậy thì chúng ta cứ tiếp tục, còn lâu mới đến mười hai giờ, tôi

cũng muốn xem coi cô có thể nhịn bao lâu?"

"Phong Khải Trạch, tại sao anh có thể đối xử với em như vậy?"

"Tại sao tôi không thể đối xử với cô như vậy?"

"Anh —— cứu em, nóng quá, Khải Trạch, nhanh cứu em, em không chịu nổi."

Cô lo thuốc kích thích không có hiệu quả với Phong Khải Trạch, nên đã chọn dùng loại thuốc có tính kích thích mạnh nhất, ai ngờ thuốc lại chui vào bụng mình cơ chứ.

"Nói cho tôi biết Thiên Ngung đang ở đâu, tôi liền cởi trói cho cô, để cô đi tìm đàn ông khác giải quyết, nếu không cô cứ tiếp tục chịu khổ đi. Qua phản ứng của cô, tôi biết cô đã chọn thuốc kích thích mạnh nhất, nếu như cô không được thỏa mãn có khi nào chịu không nổi mà chết đi không?"

"Anh, anh muốn em đi tìm người đàn ông khác giải quyết?" Nghe được câu này, Hồng Thi Na vừa sợ vừa lo, vẫn phải cố nhịn dục hỏa trong cơ thể.

Nếu cô đi tìm người khác để giải quyết, chẳng phải đã làm hỏng hết mọi chuyện sao? Cô đã liên lạc với rất nhiều phóng viên, dặn họ sáng sớm ngày mai xông thẳng vào phòng 209, để vạch trần chuyện cô và Phong Khải Trạch ra ánh sáng.

"Cô không tìm đàn ông khác giải quyết, chẳng lẽ còn nghĩ tôi sẽ giúp cô giải quyết sao? Hồng Thi Na, tôi nói cho cô biết, đó là chuyện không thể nào, cô phải chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất đi, đây là cô tự làm tự chịu, không trách được người khác. Nói, Thiên Ngung đang ở đâu?"

"Phong Khải Trạch, em nói cho anh biết, nếu như anh dám để cho người đàn ông khác đụng vào em, em sẽ khiến Tạ Thiên Ngung phải trả giá cao hơn. Em bị một người đàn ông khi dễ, em sẽ để ười người đàn ông thay phiên nhau khi dễ cô ta, anh nghe rõ cho em."

Phong Khải Trạch cười khinh, vuốt vuốt ngón tay của mình, độc ác nói: "Cô yên tâm, tôi sẽ không để cho cô có cơ hội đó. Nhưng cũng phải cảm ơn lời cô đã nhắc nhở với tôi, bây giờ tôi sẽ tìm mười người đàn ông đến

cho cô, sau đó quay phim lại, rồi đăng hết tất cả quá trình lên trên web?"

"Anh, anh dám?" Hồng Thi Na bị dọa sợ càng luống cuống hơn, lo lắng chuyện như vậy sẽ phát sinh, dù sao Phong Khải Trạch đúng là ma quỷ, anh luôn nói được thì làm được.

"Không nên nghi ngờ tôi có dám hay không, gan của tôi lớn đến đâu chắc cô cũng biết rồi chứ. Nói, Thiên Ngưng đang ở đâu, nếu không nói, tôi lập tức đi tìm người?"

"Em sẽ không nói cho anh biết, hừ, umh —— nóng quá ——"

Thật khó chịu, cô sắp chết cháy rồi, phải làm sao bây giờ?

Cô không thể nói Tạ Thiên Ngưng đang ở đâu, không thể.

"Vậy thì tiếp tục chịu đi, để tôi xem cô có thể đợi được bao lâu?"

Phong Khải Trạch không chút lo lắng vẫn cứ tiếp tục ngồi, mặc dù rất lo cho Tạ Thiên Ngưng, nhưng Hồng Thi Na đang ở đây, anh có thể đảm bảo Thiên Ngưng đang rất an toàn, chẳng qua là không biết đang bị nhốt ở đâu thôi.

Lúc này, điện thoại di động trong túi vang lên.

Lấy điện thoại di động ra xem, thấy một số lạ gửi tin nhắn đến, tin nhắn viết: Thiên Ngưng đang bị nhốt trong kho hàng ở bến tàu.

Thấy tin này, Phong Khải Trạch cười rạng rỡ, đứng lên, đưa điện thoại di động đến trước mặt Hồng Thi Na để cô ta nhìn, giấu cợt nói: "Tôi đã biết Thiên Ngưng ở đâu, cô cứ từ từ tận hưởng cảm giác bị dục hoả thiêu đốt đi, để xem coi có người đàn ông nào tốt bụng đến giúp cô giải quyết hay không. Nếu như tôi đoán không sai, thì chắc cô đã liên lạc với rất nhiều phóng viên, nửa đêm bọn họ sẽ bắt ngòi đến đây, cho nên không cần tôi chụp hình thì ngày mai cũng biết được tin của cô."

"Phong Khải Trạch, anh, không cho phép anh đi, trở lại, trở lại cứu em ——" Lúc này Hồng Thi Na đã không còn tỉnh táo, nhưng cô lại thấy rất rõ nội dung tin nhắn kia, biết Phong Khải Trạch muốn đi cứu người, cô định thông báo cho người của mình ở bến tàu, bảo họ vứt Tạ Thiên Ngưng xuống biển làm mồi cho cá, nhưng vì không thể nhúc nhích được, chỉ có

thể dùng miệng mắng to, "Phong Khải Trạch, anh là tên khốn kiếp, tôi sẽ không bỏ qua cho anh, anh mau trở lại cho tôi, trở lại. Nóng quá, thật khó chịu, cứu tôi?"

Thuốc đã phát huy hết công dụng, khiến ý thức của Hồng Thi Na càng trở nên mông lung, không ngừng uốn éo người, tìm cách để giải bớt cơn nóng.

Phong Khải Trạch mặc kệ cô, đi thẳng ra khỏi phòng, nhanh chóng đi về phía trước để giải cứu người, nên chưa đóng cửa lại.

Nhưng vừa chạy được vài bước, thì thấy Ôn Thiếu Hoa mặc đồng phục phục vụ, bước từ trong phòng ra.

Hai người gặp mặt nhau, không khí chợt đông cứng.

Ôn Thiếu Hoa hơi thẹn thùng, cảm thấy thật mất mặt, vì vậy cúi đầu, không dám nhìn đối phương, cũng không biết nên nói gì, trong lòng rất nhiều cảm giác đan xen nhau.

Trước kia hắn oai phong cỡ nào, căn bản luôn xem thường những người thuộc tầng lớp bình thường, nhưng bây giờ, hắn cũng đã trở thành người như họ, phải làm nhân viên phục vụ khách sạn, làm gì còn thể diện để đi gặp người khác?

"Ban đầu Ôn Đại Thiếu Gia uy phong lẫm liệt, hôm nay lại lưu lạc đến đây làm nhân viên phục vụ, xin hỏi bây giờ anh có cảm giác gì?" Phong Khải Trạch vừa nhìn thấy Ôn Thiếu Hoa liền nghĩ đến Tạ Thiên Ngung vì hắn ta mà bỏ phí mười năm vô ích, trong lòng rất bất bình, muốn xả giận.

"Nếu như anh đến để cười nhạo tôi, vậy thật xin lỗi, tôi còn nhiều việc phải làm, không có thời gian để nghe anh nói nhảm." Ôn Thiếu Hoa cố gắng chịu đựng cảm giác bị người khác coi thường này, cho dù rất tức giận cũng phải nhịn.

Hắn hiện không còn là Đại thiếu gia, mà là người làm công cho người khác, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chắc sẽ bị cấp trên sa thải, vậy là tiêu mất bát cơm của hắn rồi.

"Tôi mới không có thời gian rảnh rỗi để cười nhạo anh, chẳng qua chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua mà thôi. Tôi có việc gấp phải làm, không có thời gian để lãng phí với anh." Phong Khải Trạch khinh thường cười một tiếng,

sau đó bước nhanh về phía trước, không muốn lãng phí thêm thời gian nữa.

Bây giờ chuyện anh muốn làm nhất chính là đi cứu Thiên Ngung, còn những chuyện khác đều không quan trọng.

Ôn Thiếu Hoa đứng im tại chỗ, nhìn theo hướng Phong Khải Trạch rời đi, trong lòng càng nghĩ càng hận, càng nghĩ càng không cam lòng.

Vốn là một Đại thiếu gia luôn có kẻ hầu người hạ, nhưng hôm nay lại đi hầu hạ người khác, ông trời thật sự quá bất công mà.

Nhưng việc đã đến nước này, hắn còn biết làm sao đây?

"Ôn Thiếu Hoa, cậu còn đứng ngây người ra đó làm gì, sao không nhanh đi làm việc đi?" Một nhân viên phục vụ từ phòng bên cạnh đi ra, thấy Ôn Thiếu Hoa đang ngẩn người, vì vậy liền thúc giục hắn mấy câu, sau đó xoay người rời đi.

"Đến ngay đây." Ôn Thiếu Hoa tỉnh lại từ trong thế giới bi thương, không muốn nghĩ đến những chuyện này nữa, hít một hơi thật sâu, tính rời đi.

Ngay lúc này, lại nghe thấy tiếng cầu cứu vang lên từ một phòng gần đó, giọng nói có vài phần kiều mị mang theo cả tiếng khóc, khiến hắn tò mò, vì vậy chậm chạp đi đến phòng đó, thấy cửa phòng không đóng, cho nên liền đi vào.

"Nóng quá, cứu tôi, cứu tôi, nóng quá ——" cả người Hồng Thi Na đầy mồ hôi, dục hỏa thiêu đốt, không ngừng giãy dụa, nhưng điều là vô ích, chỉ có thể chịu đựng cơn đau ở trên giường.

Đột nhiên, thấy một người đàn ông đi vào, lập tức hướng hắn cầu cứu, "Cứu tôi, nhanh lên một chút cứu tôi, cứu tôi."

Ôn Thiếu Hoa không nghĩ nhiều, đi vào, khi nhìn rõ người trên giường, thì giật mình, vội vàng cởi trói cho cô, "Hồng tiểu thư, là ai đã trói cô ở đây?"

Sau khi hỏi xong, sợi dây cũng được cởi ra, nhưng điều làm hắn khiếp sợ là, Hồng Thi Na gần như trần chuồng nhào lên người anh, hai tay dùng sức xé quần áo của anh, "Em muốn, cho em, em muốn ——"

"Hồng tiểu thư, cô, cô làm sao vậy?"

"Em thật khó chịu, em muốn, nhanh lên một chút cho em ——"

"A ——"

Ôn Thiếu Hoa cứng ngắc ngồi bất động, mặc cho Hồng Thi Na giở trò với hắn, sự thật hắn biết rõ chuyện gì đang xảy ra. Nếu như đoán không sai, thì Hồng Thi Na bị người khác cho uống thuốc kích dục, hơn nữa là loại thuốc cực mạnh, nếu không thì sẽ không điên cuồng như vậy.

Cô là thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Hồng thị, nếu như lấy được cô, thì hắn có thể đổi đời rồi phải không?

Không sai, nếu cưới Hồng Thi Na, thì hắn sẽ là con rể Hồng gia, đến lúc đó không cần phải làm nhân viên phục vụ nữa rồi.

Trong đầu Ôn Thiếu Hoa chợt nảy ra ý nghĩ này, nhìn người phụ nữ đang chủ động ôm áp mình, không chịu nổi sự cám giỗ của tiền tài và danh dự, liền chuyển từ bị động thành chủ động ôm cô, đè cô ngã xuống giường, cuồng nhiệt mây mưa.

Điều hắn không ngờ là một tiểu thư danh giá như vậy, khi ở trên giường lại có thể điên cuồng như thế, quả thật muôn ép khô hắn rồi.

Chẳng lẽ vì tác dụng của thuốc kích dục sao?

Hồng Thi Na bị hạ thuốc, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra, mặc cho thuốc không ché, nhiệt tình như lửa, nhưng lại không biết mình đang cùng người đàn ông nào lăn lộn trên giường, trong đầu chỉ nghĩ làm thế nào để dập tắt lửa, ngoài ra không nghĩ được gì nữa, hưởng thụ khoái cảm do dục vọng mang đến, hình như có chút trầm luân, không muốn tỉnh lại.

Trong phòng, truyền ra tiếng rên rỉ và thở dốc, liên tục không ngừng.

-----oOo-----

Chương 199: Anh ở đây

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch ra khỏi khách sạn, lái xe đến thăng bến tàu để cứu

người, căn bản không biết được sau khi mình đi đã xảy ra chuyện gì, cũng không quan tâm sẽ xảy ra chuyện gì.

Mặc kệ Hồng Thi Na xảy ra chuyện gì, đều do cô ta gieo gió gặt bão, tự làm tự chịu, không thể trách bất kỳ ai, hơn nữa cũng do cô ta chọc giận anh nên phải trả giá cao.

Buổi tối cuối thu, không khí rất lạnh, nhất là bến tàu lại nhiều nước, càng lạnh hơn.

Tạ Thiên Ngưng không biết mình bị nhốt ở đâu, cũng không biết bây giờ là mấy giờ, chỉ biết là nơi này tối đen, rất lạnh, rất đáng sợ, hơn nữa không ai cho cô ăn và uống nước, nhịn đói cả ngày, dạ dày cô rất đau.

Nhưng đây không phải là cảm giác khiến cô khó chịu nhất, khó chịu nhất vẫn là cô không muốn nghĩ đến cảnh Phong Khải Trạch và Hồng Thi Na ở cùng nhau trong khách sạn, chỉ cần vừa nghĩ tới họ ở chung với nhau, trong lòng cô liền đau đớn, còn đau hơn đau dạ dày.

Đợi ở trong không gian nhỏ hẹp này, ngắn người một phút, cô có cảm giác như tất cả các u hồn giả quỷ đều tập trung ở xung quanh cô.

"Con khỉ nhỏ, có phải anh đang ở cùng Hồng Thi Na không?"

"Em không muốn anh ở cùng cô ta, em không muốn."

Nước mắt chua sót không ngừng tuôn ra từ khoé mắt, chảy qua gương mặt, cuối cùng từng giọt từng giọt rơi xuống quần áo cô, ướt đẫm một tảng lớn.

Ban đầu bị Ôn Thiếu Hoa vứt bỏ cô cũng không thống khổ như vậy, hiện tại con khỉ nhỏ chẳng qua chỉ ở chung với người phụ nữ khác, cô lại có cảm giác như có người đang cầm dao đâm từng nhát vào tim cô, không chỉ có đau, mà còn đang rỉ máu.

Nếu như con khỉ nhỏ quan hệ với Hồng Thi Na, sau đó Hồng Thi Na có thai, có đứa bé làm cầu nối cho bọn họ, vậy thì bọn họ sẽ hạnh phúc sao?

"Con khỉ nhỏ —— em không muốn anh ở chung với Hồng Thi Na, em không muốn."

"Khụ khụ ——" Tạ Thiên Ngưng khóc quá thương tâm, đến nỗi không thở được, ho khan kịch liệt. Sau khi ho xong, đột nhiên cảm giác được mình

muốn ngất đi, cả người lạnh như băng, khiến cô phát run.

Rõ ràng cơ thể không khỏe, nhưng sao cô chẳng có cảm giác nào, chỉ thấy khô sở và đau lòng, cuối cùng không chịu nổi, mê man dựa vào tường ngất đi, nhưng trong miệng vẫn lẩm bẩm, "Khỉ con, khỉ con ——"

Phong Khải Trạch chạy tới bến tàu, liền tìm đại một người lái tàu để hỏi thăm vị trí của kho hàng, sau đó tìm kiếm.

Bến tàu có rất nhiều kho hàng, còn phân hai nơi cũ và mới, bây giờ người lái tàu đa số đều dùng kho hàng mới, kho hàng cũ thì bị bỏ phế, nên anh cũng không cần suy nghĩ nhiều, trực tiếp chạy đến chỗ kho hàng cũ. Mới vừa tới cửa liền thấy có mấy người đàn ông đang canh giữ trước một kho hàng nhỏ, không việc gì làm nên họ chụm lại một chỗ đánh bài, tán ngẫu.

"Hiện tại đã mười một giờ, tiểu thư còn chưa gọi điện tới, xem ra đang cùng Phong thiếu gia mây mưa rồi."

"Tôi đoán là đúng tám mươi phần trăm rồi, đợi đến mười hai giờ mà tiểu thư còn không gọi điện đến thì chúng ta liền vứt người phụ nữ trong kia xuống biển để làm mồi cho cá."

"Làm như vậy là giết người, nếu như chuyện bại lộ thì tất cả trách nhiệm đều do chúng ta gánh hết đó?"

"Sợ cái gì, dù có xảy ra chuyện gì thì đã có tập đoàn Hồng thị chống lưng, bỏ ra chút tiền xem như chưa hề xảy ra chuyện gì, chúng ta chỉ cần làm theo những gì tiểu thư nói là được rồi, chuyện còn lại không cần suy nghĩ nhiều."

"Nói nghe thì dễ, nhưng tôi vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, các người đừng quên, lần này chúng ta đang đối đầu với Phong Khải Trạch, sau lưng hắn có Phong thị đế quốc đó?"

"Cho nên mới nói, chúng ta phải làm sao cho chuyện này thần không biết quỷ không hay, tuyệt đối không thể để cho người bắt được chuôi."

"."

Mấy người đàn ông còn đang trò chuyện, đột nhiên bị người khác tấn công, chưa kịp đánh trả, đã bị đánh cho nằm la liệt trên mặt đất không

ngóc dậy nỗi.

Phong Khải Trạch nghe được toàn bộ nội dung trò chuyện của những người này, giận đến nỗi muốn giết người, vì vậy xông ra, dồn hết toàn lực đánh họ, một đá rồi lại một đấm, thấy ai muốn bò dậy, anh liền đánh người đó, vừa đánh vừa chửi, "Người của tao mà chúng mày cũng dám động, muốn chết à. Vậy hãy xem ai độc ác hơn nào, tao sẽ cho chúng mày biết cái gì gọi là độc ác."

"A ——"

Trong lúc này, chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, chân tay mọi người đều bị đánh gãy, chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, liền cầu xin tha thứ, "Chúng tôi chỉ làm theo lời của Hồng tiểu thư, mọi chuyện không liên quan tới chúng tôi, Phong thiếu gia, cầu xin anh hãy tha cho chúng tôi?"

"Là Hồng tiểu thư sai chúng tôi làm."

"Phong thiếu gia, đây, đây chìa khóa, người phụ nữ của anh đang ở bên trong."

Có người chủ động dâng chìa khóa lên.

"Hừ." Phong Khải Trạch thấy đánh cũng đủ rồi, nên không đánh nữa, dùng sức đoạt lấy chìa khóa, lập tức mở cửa đi vào.

Vừa mở cửa ra, thấy Tạ Thiên Ngưng bị trói cả người lùi vào trong góc, khổn khổ cực kỳ, khuôn mặt nhỏ nhắn co rúm lại, trông rất thống khổ, làm hắn đau lòng không thôi, vội vàng đi tới cởi trói cho cô, sau đó cởi áo khoác ra, khoác lên người cô, "Thiên Ngưng, Thiên Ngưng ——"

Mặc dù Tạ Thiên Ngưng đã ngất, nhưng lý trí vẫn thanh tịnh, trong miệng vẫn lầm bầm, "Khỉ con, khỉ con ——"

"Anh đây, anh ở đây, không sao rồi, mọi chuyện đã qua hết rồi." Anh ôm chặt thân thể lạnh như băng của cô vào trong ngực. Nhìn người bị trói trong kho hàng đến bất tỉnh, nếu là đàn ông cũng không chịu nổi, chứ đừng nói chi là một cô gái.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Tạ Thiên Ngưng cảm giác như có người đang ở trong bóng tối gọi cô, vì vậy từ từ mở mắt ra, thật kích động khi

thấy người trước mắt, vì vậy ôm thật chặt anh khóc nức nở, "Khi con, là anh sao, không phải là em đang nằm mơ chứ?"

"Là anh, em không có nằm mơ, anh tới cứu em đây." Anh càng ôm càng chặt hơn, chỉ hi vọng cô có thể yên tâm, đừng sợ nữa.

"Em còn tưởng rằng anh cùng Hồng Thi Na——"

"Chuyện đó tuyệt đối không thể nào xảy ra, anh cùng cô ta kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa cũng sẽ không có bất kỳ quan hệ gì. Em đó, luôn không tin anh, nhìn đi, đây chính là kết quả của việc em không tin anh, tự làm mình đau lòng như vậy." Anh cung chìu dạy bảo cô, một chút tức giận cũng không có, chỉ có đau lòng.

"Không phải em không tin anh, chẳng qua là em quá sợ hãi thôi, dù sao Hồng Thi Na dùng em để uy hiếp anh. Con khi nhỏ, là ai nói cho anh biết em ở đây?" Cô đã không còn sợ nữa, lúc này trong đầu chỉ còn nghi ngờ.

Cô khẳng định, Hồng Thi Na tuyệt đối sẽ không nói.

"Tạm thời đừng nói những chuyện này, trước tiên anh đưa em về, rồi gọi bác sĩ đến kiểm tra xem sao, sắc mặt em bây giờ rất khó coi, dạ dày lại đau nữa đúng không?"

"Dạ——" cô không hề cậy mạnh nữa, gật đầu một cái, bây giờ tinh thần cô đã ổn định, lại cảm thấy dạ dày đau hơn, đầu cũng rất choáng váng, cả người khó chịu.

"Đi, anh lập tức đưa em trở về." Anh bế cô lên, nhanh chóng đi ra ngoài.

"Con khi nhỏ, đợi chút, thím Chu và những người khác đâu, bọn họ cũng bị nhốt ở đây, nhưng không biết chính xác là ở đâu."

"Không phải chỉ cần hỏi bọn họ là sẽ biết sao?" Phong Khải Trạch khẽ để người trong ngực xuống, sau đó quay trở lại chỗ mấy người đàn ông đang kêu rên bên cạnh, nghiêm túc hỏi: "Những người khác đâu?"

"Bọn họ đều đang ở trong kho hàng lớn đằng kia." Bọn họ chỉ sợ bị đánh nữa nên không hề giấu giếm, chỉ vào một kho hàng lớn cách đó không xa.

"Cút——" Phong Khải Trạch không để ý tới những người này, cầm chìa khóa đi tới kho hàng đó, mở cửa ra, sau đó đi vào cởi trói cho toàn bộ

người bên trong.

Tạ Thiên Ngưng cũng đi vào giúp đỡ, còn không ngừng nói xin lỗi, "Thật xin lỗi, là tôi liên lụy mọi người, thật xin lỗi."

Thím Chu là người được cởi trói đầu tiên, vốn trong lòng đang thấp thỏm, cuối cùng cũng có thể yên tâm, xúc động nói: "Không ngờ Hồng Thi Na lại độc ác như vậy, thật là quá đáng sợ."

"Thím Chu, thật xin lỗi, khụ khụ ——" Tạ Thiên Ngưng không ngừng nói xin lỗi, mới nói được một nửa, đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, không ngừng ho khan vài tiếng.

Phong Khải Trạch nghe được tiếng ho khan, lập tức dừng lại động tác đi tới đỡ cô, lo lắng hỏi: "Thiên Ngưng, em làm sao vậy?"

"Không có gì, đâu hơi choáng váng." Cô cứ luôn tự phụ, nhưng vừa mới nói xong, liền té xỉu vào ngực anh.

"Thiên Ngưng ——"

Thím Chu thấy không ổn, vì vậy vươn tay, sờ trán cô, "Ông chủ, bà chủ đang sốt, người nên đưa bà chủ đi vào bệnh viện, những người ở đây cứ để tôi cởi trói cho."

"Rất xin lỗi vì đã mang rắc rối ọi người, các người yên tâm, tôi sẽ bồi thường cho tất cả các người. Thím Chu, nơi này làm phiền thím vậy, người không bị thương thì đi về nghỉ, những người bị thương lập tức đến bệnh viện chữa trị, tiền thuốc tôi sẽ trả." Sau khi giao phó xong mọi chuyện, Phong Khải Trạch lập tức ôm Tạ Thiên Ngưng đi đến bệnh viện trước, vừa lái xe vừa nghiên răng nghiên lợi mắng, "Hồng Thi Na, tốt nhất cô nên cầu nguyện cho người phụ nữ của tôi không xảy ra việc gì, bằng không cô sẽ phải trả một cái giá thật đắt."

"Khụ khụ ——" Tạ Thiên Ngưng hôn mê ngồi trên ghế lái phụ, thỉnh thoảng ho khan vài cái, chân mày còn chau chặt lại, hình như rất khó chịu.

"Thiên Ngưng, cố chịu một chút, sắp đến bệnh viện rồi."

"Khụ khụ ——"

Đáp lại anh vẫn là tiếng ho khan, khiến anh càng khẩn trương, không thể

làm gì khác hơn là lái xe với tốc độ nhanh nhất.

Nếu cô xảy ra chuyện gì không may, anh sẽ giết Hồng Thi Na.

Thím Chu cởi trói ọi người, bao gồm cả người của Phong Gia Vinh, những người này vừa khôi phục được tự do, lập tức chạy đi, gọi điện thoại liên lạc với Đường Phi, nói cho hắn biết tất cả mọi chuyện.

Đường Phi vừa nghe được tin, hít một hơi, nặng nề nói chuyện này cho Phong Gia Vinh, "Tiên sinh, thiếu gia đã cứu được Tạ tiểu thư."

"Đây là một tin tức tốt, nếu nó cứu được Tạ Thiên Ngưng chứng tỏ nó đã quan hệ với Thi Na, không lâu nữa, hai nhà Phong Hồng có thể tiếp tục tổ chức đám cưới rồi. Không cần gấp, cứ từ từ chờ, tốt nhất là chờ đến khi Hồng Thi Na mang thai cháu của ta." Phong Gia Vinh rất cao hứng, trên mặt toàn nét cười.

Đối Phương Dung ngồi bên cạnh, nghe thấy liền tức điên lên, không nhịn được tạt một gáo nước lạnh nói: "Ông đừng đặc ý quá sرم, tôi không tin Hồng Thi Na có thể ứng phó được Khải Trạch."

"Bà không tin cũng phải tin, dù sao sự thật đã bày ra trước mắt. Phương Dung, gần đây có phải tôi đối xử tốt với bà quá, nên bà cũng muốn đối đầu với tôi không?"

"Từ ngày đầu tiên lấy ông, chưa bao giờ ông đối xử tốt với tôi cả. Phong Gia Vinh, tôi chịu đủ rồi, nếu như ông muốn ly hôn, tôi sẽ không phản đối đâu, hù." Đối Phương Dung không muốn nói thêm nữa, bỏ lại một câu rồi một mình đi lên lầu.

Phong Gia Vinh cũng không quan tâm, quay sang dặn dò Đường Phi: "Đường Phi, tiếp tục phái người theo dõi thiếu gia, tôi muốn biết nhất cử nhát động của nó, còn có cả Hồng Thi Na, nếu cô ta mang thai, lập tức nói cho tôi biết."

"Vâng."

-----oOo-----

Chương 200: Cỗ động báo cáo

Còn chưa đến sáu giờ sáng, nhưng trong khách sạn đã đông nghẹt phóng viên, vừa thấy kim đồng hồ chỉ đúng sáu giờ, tất cả lập tức chạy về phía phòng 209, trực tiếp xông vào phòng, đi tới mép giường chụp hình lia lịa.

Trên giường, một nam một nữ không mảnh vải che thân đang ôm nhau ngủ, trên người đang đắp một cái chăn thật mỏng, tay chân còn lộ ra ngoài, hơn nữa hai người còn ôm chặt đối phương, trên người tràn đầy dấu hôn, từ những dấu hôn đó có thể đoán được tối qua họ kịch liệt như thế nào, trong phòng còn lưu lại mùi nam nữ hoan ái.

Nhưng điều làm người khác kinh ngạc là, người đàn ông trên giường không phải Phong Khải Trạch, mà là Ôn đại thiếu gia vừa mới phá sản, Ôn Thiếu Hoa. Chuyện gì đang xảy ra.

Rất nhiều người hoài nghi, nhưng vẫn chụp hình lia lịa, còn có người quay phim phát sóng trực tiếp.

Ôn Thiếu Hoa đã mệt lả, nếu như không có tiếng ồn ào, chỉ sợ là hắn có thể ngủ cả ngày, nhưng hiện tại, không thể không tỉnh dậy. Vậy mà vừa mở mắt ra, lập tức sợ hét hồn, đầu óc còn chưa thanh tịnh hẳn, căn bản không biết là chuyện gì đang diễn ra?

"Các người, các người ——"

Vừa cúi đầu nhìn, phát hiện cả người chỉ có một cái chăn mỏng đang che đầy hạ thân, người phụ nữ bên cạnh vẫn còn đang ngủ, trên người cũng giống hắn cũng chỉ có cái chăn, nhìn xuyên qua chăn có thể thấy hai người họ không mặc quần áo.

Trời ạ, mới sáng sớm tại sao lại có nhiều phóng viên đến vậy?

Có một vài ký giả to gan tiến lên hỏi Ôn Thiếu Hoa, "Ôn tiên sinh, xin hỏi anh đang quen với Hồng tiểu thư sao?"

"Ôn tiên sinh, nghe nói anh mới ly hôn cách đây không lâu, nguyên nhân ly hôn có phải là do anh đang quen với Hồng tiểu thư không?"

"Ôn tiên sinh, anh có nghĩ tới mượn cơ hội này để khôi phục lại tập đoàn Ôn thị hay không?"

"....."

Ôn Thiếu Hoa nghe những vấn đề này, không biết nên trả lời như thế nào, dứt khoát hét lên, "Cút, toàn bộ cút đi ra ngoài, cút ——"

Bất kể hắn hét thế nào, các phóng viên vẫn không đi, hơn nữa càng ngày càng khoa trương, nhất là phóng viên quay phim phát sóng trực tiếp, hướng về phía Camera không e dè gì, điên cuồng nói: "Thì ra thiên kim của tập đoàn Hồng thị Hồng Thi Na tiểu thư đang quen với Ôn Thiếu Hoa của tập đoàn Ôn thị, hình như tình cảm của hai người rất tốt, hôm nay đã chính thức công khai, xem ra đám cưới của hai nhà Phong Hồng phải đổi thành hai nhà Hồng Ôn rồi."

"....."

Nghe những lời này, Ôn Thiếu Hoa giận đến nỗi cầm gối ném người, "Cút ra ngoài, có nghe thấy không, cút ——"

Không có kết quả, các phóng viên vẫn không đi, tiếp tục chụp hình, tiếp tục nói.

Cả người Hồng Thi Na mệt mỏi, rã rời, vốn không muốn cử động, càng không muốn thức dậy, nhưng quá ồn, cô không dậy được.

Mở nửa con mắt, còn không biết chuyện gì đang xảy ra, cực kỳ không vui hét lên, "Làm cái gì thế, sao lại ôn như vậy, có để cho người khác ngủ không?"

Mới vừa nói xong, liền cảm thấy có cái gì đó không đúng, đột nhiên mở mắt, không quản cơ thể đang mệt mỏi, ngồi dậy lại phát hiện mình không mặc quần áo, lập tức kéo chăn lên, che toàn bộ cơ thể, chỉ lộ ra cái đầu, hét to bảo những phóng viên kia cút đi, "Cút, các người cho tôi, cút ——"

Các phóng viên vẫn không đi, vẫn chụp hình và quay phim vẫn như cũ, thậm chí có người to gan hỏi: "Hồng tiểu thư, xin hỏi cô đang quen với Ôn Thiếu Hoa tiên sinh sao? Ngày hôm qua chúng ta nhận được tin chính xác là cô kêu chúng tôi đến đưa tin chuyện này, điều này cho thấy cô muốn công khai chuyện mình quen với Ôn Thiếu Hoa, đúng không?"

"Các người điếc sao, tôi bảo các người cút, có nghe thấy không, cút ——"

Hồng Thi Na hung hăn vô cùng, không nói hai lời liền đổi phong viên đi.

Mặc dù các phong viên vẫn còn muốn lấy thêm thông tin, nhưng vì sợ tập đoàn Hồng thị, nên không thể làm gì khác hơn là rời đi.

Phóng viên vừa đi, trong phòng lập tức yên tĩnh, Hồng Thi Na trầm mặc không nói, trong đầu đang nhớ lại chuyện xảy ra vào tối hôm qua, từ từ nhớ lại tất cả, trong lòng tức giận đến mức muôn nổ tung, không nhịn được hét to, "Phong Khải Trạch, anh dám phá hủy cuộc đời tôi, tôi muốn anh phải trả giá gấp trăm lần."

Ôn Thiếu Hoa không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cái tên 'Phong Khải Trạch' này thì hắn biết, cũng bởi vì biết, trong lòng chợt cảm thấy sợ hãi. Phong thị đế quốc cũng không phải dễ trêu, ngày hôm qua hắn chỉ muôn dựa vào Hồng Thi Na để đổi đời, nhưng không nghĩ đến sẽ đắc tội với Phong thị đế quốc, lần này hắn đã tính sai.

Hôm nay chỉ e rằng chuyện của hắn với Hồng Thi Na ở trong khách sạn đã truyền ra ngoài, chỉ sợ sau này sẽ có rất nhiều phiền toái.

"Hồng tiểu thư ——"

"Anh cút cho tôi, có nghe hay không, cút ——" Hồng Thi Na không muốn để ý tới Ôn Thiếu Hoa, trong lòng phiền não cực kỳ.

"Ngày hôm qua, chúng ta, là cô ——" Ôn Thiếu Hoa muốn giảm trách nhiệm thấp nhất, cho nên định nói ra chuyện tối qua.

Nhưng lời còn chưa nói hết đã bị Hồng Thi Na cắt đứt, "Anh câm miệng, ngày hôm qua xảy ra chuyện gì tôi đều nhớ rõ, anh đừng ồn ành là đúng. Nếu như không phải tôi trùng phả thuốc kích thích, tôi tuyệt đối sẽ không coi trọng loại đàn ông như anh, bây giờ anh lập tức cút cho tôi, nếu còn không đi, tôi sẽ khiến anh đẹp mặt."

"Rất xin lỗi ——" Ôn Thiếu Hoa không nói thêm gì nữa, đứng dậy mặc quần áo, vô ý nhìn thấy trên ga giường màu trắng có một vệt đỏ tươi, hắn rất kinh ngạc và cũng có chút vui vẻ.

Đến bây giờ Hồng Thi Na vẫn là xử nữ, điều đó chứng minh rằng cô không phải là một người phụ nữ tùy tiện, có lẽ đây là tin tốt đối với hắn, khả năng hắn có thể trở thành con rể Hồng gia cũng cao hơn.

Mặc kệ chuyện này sau này sẽ như thế nào, hiện tại hắn nhất định phải rời đi, để lại tất cả vấn đề cho cô giải quyết, nhất là Phong thị đế quốc, hắn cũng không có khả năng ứng phó được.

Hồng Thi Na nhìn Ôn Thiếu Hoa mặc quần áo, đồng thời nhớ lại rõ ràng tất cả mọi chuyện tối qua, mặc dù cô bị dược tính khống chế, nhưng vẫn biết rõ chuyện gì đã phát sinh, cũng biết tối qua kịch liệt như thế nào, cái loại cảm giác dục tiên dục tử đó, là lần đầu tiên cô cảm nhận được, đó là do kỹ thuật trên giường của hắn quá tốt, hay vì cô là éch ngồi đáy giếng?

Mặc kệ là vì sao, hiện tại điều cô phải làm chính là tìm Phong Khải Trạch tính sổ, còn lại sau này hãy nói.

Lúc này, Ôn Thiếu Hoa đã mặc quần áo xong, cầm lấy giấy bút trên bàn, viết số điện thoại của mình, sau đó đi tới, dịu dàng thân thiết nói một câu, "Tôi vào phòng tắm xả nước cho cô, lát nữa hãy tắm nước ấm, như vậy sẽ thoái mái hơn. Đây là số điện thoại của tôi, nếu như gấp phải chuyện gì, có thể tới tìm tôi, tôi sẽ dốc hết toàn lực để giúp cô. Có thể sẽ không giúp được chuyện lớn, nhưng chỉ cần cô nói, tôi nhất định giúp cô."

Chiêu thứ nhất để tán gái, nhất định phải dịu dàng, nhất là đối với những người phụ nữ cao cao tại thượng.

Hồng Thi Na cầm số điện thoại, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn, trong lòng rối bời, nhưng không có vội tức giận như vừa rồi.

Từ nhỏ đến lớn đàn ông theo đuổi cô không ít, nhưng không có ai dịu dàng thân thiết như hắn, nhất là sau khi công bố tin tức hai nhà Phong Hồng là thông gia, không còn bất kỳ người đàn ông nào đối tốt với cô như thế cả.

Hắn đương nhiên phải đối tốt với cô, hắn đã chiếm rất nhiều tiện nghi của cô, nếu như không tốt với cô, cô sẽ không để cho hắn sống yên ổn ra ngoài.

Đàn ông đều là đồ đạo đức giả.

Hồng Thi Na đấu tranh tư tưởng một hồi, lý chí lập tức khôi phục lại như cũ, khinh thường vứt bỏ dây số điện thoại trong tay, lạnh lùng nói: "Cho anh một phút lập tức biến khỏi mắt tôi, nếu không tôi tuyệt không tha cho anh."

"Tâm tình của cô không tốt, tôi có thể hiểu được, bất kỳ một người phụ nữ nào xảy ra chuyện như vậy cũng rất khổ sở. Cô hãy bình tĩnh một chút, tôi đi trước." Ôn Thiếu Hoa cảm thấy sốt ruột, nhưng vẫn xoay người rời đi.

Hắn không được nóng lòng, nếu không mọi thứ sẽ bị phá hủy. Sau khi tập đoàn Ôn thị bị phá sản, hắn hiểu được một đạo lý như vậy, mọi việc phải nhẫn nại, không thể hấp tấp, càng không thể hành động theo cảm tính, trước khi làm một việc phải nghĩ đến hậu quả.

Ban đầu cũng bởi vì hắn không hiểu được những thứ này, cho nên mới khiến tập đoàn Ôn thị bị phá sản. Hiện tại hắn đã hiểu, tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm như vậy nữa.

Sau khi Ôn Thiếu Hoa đi, Hồng Thi Na ngoác ngóéi ở trên giường, nhìn thấy vết máu đỏ tưởi trên ga giường mà ngẩn người.

Vốn tưởng rằng bị Khải Trạch vứt bỏ ở hôn lễ đã đủ mất thể diện rồi, không ngờ lần này càng mất thể diện hơn, hiện tại người trên thế giới đều biết cô qua đêm với Ôn Thiếu Hoa ở khách sạn.

Vì sao chuyện lại biến thành như vậy sự, tại sao?

Bởi vì tin tức nhanh chóng được lan truyền, chỉ trong nháy mắt Hồng Thi Na và Ôn Thiếu Hoa đã trở thành nhân vật bốc lửa nhất màn ảnh, tin tức truyền đi rất nhanh, không chỉ truyền đến tai Hồng Thiên Phương, mà còn truyền đến Phong Gia Vinh.

Phong Gia Vinh nhìn chằm chằm màn hình ti vi, trong mắt tràn đầy lửa giận, giống như không cách nào tiếp nhận được sự thật, "Đường Phi, đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?"

Ông đang chờ là tin tức của Hồng Thi Na và con trai ông, không nghĩ rằng lại chờ được tin tức của Hồng Thi Na và Ôn Thiếu Hoa, đáng chết.

"Phong tiên sinh, tình huống cụ thể tôi không biết rõ, nhưng chuyện đúng như ti vi đã đưa tin, tối hôm Hồng Thi Na tiểu thư qua đêm với một người đàn ông tên Ôn Thiếu Hoa, hai người xảy ra quan hệ. Bởi vì Hồng Thi Na tiểu thư đã liên lạc với phóng viên trước, cho nên không thể ngăn được tin này."

"Không phải là Thi Na và Khải Trạch sao, tại sao lại biến thành Thi Na và

Ôn Thiếu Hoa ?"

"Cái này tôi cũng không rõ lắm."

"Không rõ ràng lắm thì phải đi làm rõ cho tôi, lập tức dùng mọi cách để truyền thông ngừng đưa tin này, nhanh đi làm đi."

"Vâng"

Phong Gia Vinh vừa tức vừa vội, nóng lòng như lửa đốt, sắp bộc phát.

Nhưng Đái Phương Dung ngồi bên cạnh lại có vẻ mặt vui vẻ, "Tôi đã nói Hồng Thi Na tuyệt đối không ứng phó được Khải Trạch mà, quả nhiên."

"Bà câm miệng cho tôi." Phong Gia Vinh tức giận hét to.

"Câm miệng thì câm miệng, dù sao tôi câm miệng cũng không thay đổi được sự thật đã phát sinh. Không phải ông đang chờ tin Hồng Thi Na mang thai sao? Có lẽ đợi qua vài tuần nữa ông mua cho cô ta vài que thử thai để cô ta kiểm tra sẽ biết, 'tôn tử' của ông, rất nhanh sẽ có nha." Đái Phương Dung giễu cợt, sau đó cầm túi xách, đi ra ngoài cửa, vừa đi vừa hưng phấn nói: "Hôm nay tâm trạng tốt, tôi đi ra ngoài dạo phố một chút."

"."

Phong Gia Vinh không nói gì, chỉ có thể ngồi ở trên ghế sa lon tức giận, đang nghĩ xem nên giải quyết chuyện này như thế nào.

Đám cưới của hai nhà Phong Hồng, ông tuyệt đối không thể hủy, nếu Hồng Thi Na quan hệ cùng người đàn ông khác cũng không sao, bây giờ phụ nữ quan hệ với đàn ông rất nhiều, tuy nhiên phải đường ai nấy đi.

-----oOo-----

Chương 201: Tiện nữ kém nam

Nguồn: EbookTruyen.Me

(Tiện nữ kém nam: phụ nữ đê tiện đàn ông xấu xa)

Tin tức của Ôn Thiếu Hoa và Hồng Thi Na là một tin lớn, một truyền mười, mươi truyền trăm. Mặc dù đã chặn toàn bộ, không cho truyền thông và báo đài đưa tin nữa, nhưng tác dụng không quá khả quan. Tình hình đã không thể kiểm soát, rất nhiều tin tức đã truyền ra ngoài. Dù có ngăn được truyền thông, cũng không có thể ngăn được tin truyền đi.

Tạ Minh San biết được tin này, tức giận nóng nảy. Thật muốn cho Ôn Thiếu Hoa mấy bạt tai nhưng nghĩ lại bọn họ đã ly hôn, không thể làm gì khác hơn là nuốt cục tức xuống đáy lòng.

Mặc kệ bây giờ Ôn Thiếu Hoa làm gì cũng không liên quan đến cô ta, cho nên không có lý do gì để tức giận khi hắn lên giường cùng Hồng Thi Na lên.

Nếu như Ôn Thiếu Hoa cưới Hồng Thi Na thì hắn sẽ thăng chức rất nhanh. Nếu vậy chẳng phải cô thật mặt sao?

Xem ra cô phải tăng tốc, theo đuổi Phong Khải Trạch mới được.

Tạ Minh San không hề suy nghĩ về chuyện Ôn Thiếu Hoa nữa, lấy quần áo từ trong tủ ra muốn mình phải ăn mặc thật xinh đẹp. Tính toán đi đến vườn hoa tản bộ, để gặp được Phong Khải Trạch.

Không ngờ rằng, hôm nay Phong Khải Trạch không có ở vườn hoa, mà anh đang ở trong bệnh viện cẩn thận chăm sóc người phụ nữ của mình.

Tối hôm qua Tạ Thiên Ngưng được đưa đến bệnh viện, lập tức làm kiểm tra toàn thân, tối sáng hôm nay mới tỉnh lại. Lúc này cô đang nằm trên giường bệnh xem tin tức trên báo, thiếu chút nữa cười phun nước ra ngoài.

"Ha ha —— Con khỉ nhỏ, chuyện này, chuyện sao lại như thế này? Cuối cùng Hồng Thi Na cư nhiên cùng Ôn Thiếu Hoa, hai người họ —— thật buồn cười."

Chuyện mất thể diện như vậy, còn như rầm rộ lên báo, khiến người khác cảm thấy buồn cười.

"Uống hết canh đi đã rồi cười nữa, cả ngày hôm qua em không ăn cái gì rồi, vừa mới bớt sốt ăn một chút gì đi, nếu không dạ dày lại đau." Phong Khải Trạch không có hứng thú với những tin này, chỉ muốn đút cho cô uống hết chén canh trên tay.

Thật sự anh không nghĩ rằng cuối cùng Hồng Thi Na lại cùng với Ôn Thiếu Hoa, chẳng qua vậy cũng tốt, cứ như vậy, chuyện càng ngày càng thú vị.

"Đừng lo, em đã tốt hơn rất nhiều. Vừa nghĩ tới Hồng Thi Na tiền mất tật mang, em lại cảm thấy buồn cười. Ha ha ——"

Thật ra thì chuyện khiến cô vui nhất, đó là người lên giường với Hồng Thi Na không phải là con khỉ nhỏ. Mặc dù sự xuất hiện của Ôn Thiếu Hoa khiến cô thật bất ngờ, nhưng mặc kệ, chỉ cần không phải con khỉ nhỏ là tốt rồi.

"Cô ta tự làm tự chịu? Không trách ai được. Ngoan một chút, uống canh đi, uống một thia nữa." Anh đưa canh đến bên miệng cô, tự mình đút cho cô.

"Dạ ——" cô uống thia canh, thấy trên màn hình ti vi chiếu cảnh Ôn Thiếu Hoa và Hồng Thi Na đang nằm trên giường còn bị dám phóng viên vây quanh. Lại nhịn được cười to, "Ha ha —— buồn cười chết mất."

"Có buồn cười như vậy không?" Anh dời tầm mắt về phía ti vi. Hai mắt nhìn chằm chằm, lại nhìn một chút. Không nhịn được cũng cười ra tiếng.

Thật sự rất buồn cười. Không chỉ có Hồng Thi Na buồn cười, mà ngay cả Ôn Thiếu Hoa cũng vậy. Nếu như Ôn Thiếu Hoa là một chính nhân quân tử, thì khi gặp Hồng Thi Na bị dục hỏa thiêu đốt thì sẽ có biện pháp khác để giúp cô ta hạ hỏa chứ sẽ không lên giường với cô ta.

Như vậy có thể thấy được, nhân phẩm của Ôn Thiếu Hoa kém đến mức độ nào? Người đàn bà đê tiện rất xứng với loại đàn ông xấu xa.

Người ngồi đều cho rằng họ quen nhau, nhưng chỉ có anh mới biết được đó chỉ chuyện trùng hợp.

"Con khỉ nhỏ, anh nói xem có phải bây giờ Hồng Thi Na giận đến nỗi điên rồi phải không. Với tính cách của cô ta, thì nhất định sẽ trả thù, cô ta sẽ không làm ra chuyện quá đáng hơn đối với chúng ta chứ." Tạ Thiên Ngưng đột nhiên nghĩ đến điều này, nụ cười liền biến mất, thay vào đó là sự lo lắng hiện rõ trên mặt.

Phong Khải Trạch dịu dàng cười một tiếng, nhéo nhẹ má cô, tự tin nói:

"Yên tâm, cô ta tuyệt đối sẽ không có cơ hội đó."

"Nếu lần sau cô ta mang theo nhiều người đến, chẳng lẽ anh sẽ gọi thêm nhiều vệ sĩ đến. Con khỉ nhỏ, em thấy bảo vệ không phải là biện pháp hay. Anh có thể gọi bao nhiêu người, thì cô ta có thể mang nhiều người hơn đến, cứ như vậy chẳng qua chỉ so sánh dân số mà thôi, không có ý nghĩa gì cả, hơn nữa đến cuối cùng chỉ khiến nhiều người bị thương hơn mà thôi."

Nếu như gặp phải chuyện giống như lần này chỉ sợ sẽ xảy ra án mạng, tính mạng bảo vệ cũng là mạng người. Cô không thể xem như chuyện gì cũng không có được.

"Nếu như mọi việc đều dựa vào số người để giải quyết vậy thì chuyện sẽ không ra nông lối như ngày hôm nay. Giờ Hồng Thị Na đã thân bại danh liệt, đây chỉ là một trong số những cái giá mà anh muốn cô ta phải trả thôi. Kế tiếp anh sẽ kiện cô ta xâm nhập gia cư bất hợp pháp, dùng vũ khí đập thương người, bắt giữ con tin để uy hiếp người khác."

Chỉ khiến cô ta thân bại danh liệt thì không thể xả lửa giận trong lòng anh, nhất định phải làm cho cô ta trả một cái giá cao hơn nữa mới được.

"Con khỉ nhỏ, anh cũng đừng quên Hồng Thị Na có tập đoàn Hồng Thị chống lưng. Ba cô ta nhất định sẽ nghĩ tất cả biện pháp để cho cô ta thoát tội. Xâm nhập gia cư bất hợp pháp, dùng vũ khí đập thương người, bắt giữ con tin những tội này lớn cũng không lớn nhỏ cũng không nhỏ. Nếu bị kết tội thì chỉ ở tù một thời gian ngắn thôi, chỉ sợ đến lúc ra tù ý chí trả thù của cô ta rất lớn thậm chí 'chó cùng đường rút giậu' có thể sẽ cùng chết với chúng ta. Vậy thì chúng ta nên làm gì?."

"Có tiền bô, có thể nghĩ chu đáo như vậy, xem ra đã bị anh ảnh hưởng." Hắn nhéo mũi cô ca ngợi.

Cô nhẹ nhàng kéo tay hắn ra, nghiêm túc nói: "Con khỉ nhỏ, em đang nói nghiêm túc đó, không có giỗn đâu."

"Ngốc, chẳng lẽ em quên trên tay anh có bao nhiêu cổ phần của tập đoàn Hồng Thị sao?"

Nhờ anh nhắc cô mới bừng tỉnh đại ngộ, "Đúng nha, thiếu chút nữa em quên chuyện này, ha ha."

"Không cần nghĩ nhiều về chuyện này nữa, tóm lại anh muốn Hồng Thi Na phải trả giá cho những gì cô ta đã làm còn những chuyện khác anh không quản. Hiện nay điều làm anh lo lắng nhất là sức khỏe của em, đợi lát nữa có kết quả kiểm tra hi vọng sẽ không có chuyện gì."

Vấn đề sức khỏe của cô không thể so sánh với việc trả thù hòng thợ. Hiện tại anh chỉ mong cô khỏe mạnh, những chuyện còn lại vứt sang một bên trước đã.

"Anh yên tâm, sức khỏe của em rất tốt, trừ bệnh bao tử ra tất cả đều không có vấn đề gì. Thời gian gần đây ăn uống điều độ bệnh bao tử không chuyển biến xấu thậm chí còn chuyển biến tốt. Cho nên em dám khẳng định sức khỏe của em không có vấn đề gì."

"Anh chỉ tin tưởng kết quả kiểm tra của bác sĩ chuyên nghiệp."

"Lại lo lắng không đâu, thật sự không có biện pháp với anh."

Lúc này, bác sĩ gõ cửa đi vào, trên tay cầm kết quả kiểm tra.

Phong Khải Trạch lập tức bỏ chén canh trên tay xuống, đứng lên. Gấp gáp hỏi: "Bác sĩ, sức khỏe của cô ấy không có vấn đề gì chứ?"

"Phong thiếu gia cứ yên tâm, sức khỏe của cô ấy tốt lắm không gì đáng ngại. Ngoại trừ bị bệnh bao tử tất cả còn lại đều tốt. Mặc dù bị đánh vào bụng nhưng không xuất huyết trong nghỉ ngơi vài ngày là khỏe. Nếu như không còn vấn đề gì thì hôm nay có thể xuất viện."

Nghe xong lời bác sĩ, Phong Khải Trạch mới hoàn toàn yên tâm. Ngày hôm qua lúc ôm cô bất tỉnh vào bệnh viện. Anh thật sự sợ cô sẽ xảy ra chuyện không may. Hiện tại, hắn cũng có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

Tạ Thiên Ngưng cũng nghe được lời bác sĩ, đặc ý nói: "Thấy chưa em đã nói mà."

"Được rồi, em nghỉ ngơi cho tốt đi." Anh cung chịu khiền trách.

Cô hướng anh làm một cái mặt quỷ, sau đó lấy chén canh bên cạnh tự mình ăn.

Bác sĩ thấy tình cảm hai người tốt như vậy, cười cười, nhắc nhở: "Phong thiếu gia, mới vừa rồi Đường tiên sinh có tới bệnh viện. Hồi thăm tình

trạng của hai người, còn đặc biệt hỏi Tạ tiếu thư có mang thai không. Đây vốn là chuyện riêng của bệnh nhân, chúng tôi không nên nói ra? Nhưng lại không có biện pháp, đối phuong là ——"

Bác sĩ còn chưa nói xong, Phong Khải Trạch liền cắt đứt lời ông: "Tôi biết, ông yên tâm, tôi sẽ không trách các người để lộ thông tin này."

"Cám ơn?"

"Không có chuyện nữa trước hết ông ra ngoài đi, à giúp tôi làm thủ tục xuất viện luôn."

"Vâng"

Bác sĩ thoái mái rời đi, giống như đã để được trọng trách trên vai xuống.

Trong lòng Tạ Thiên Ngưng rất hoài nghi, vì vậy liền hỏi: "Con khỉ nhỏ, bác sĩ nói Đường tiên sinh có phải là Đường Phi hay không? Tại sao hắn phải hỏi em có mang thai hay không?"

"Đúng là Đường Phi, còn về việc tại sao hắn hỏi em có mang thai hay không chắc là ý của Phong Gia Vinh." Gương mặt Phong Khải Trạch rất tức giận, anh cực kỳ bất mãn với chuyện này.

"Chẳng lẽ chỉ cần em mang thai, ba anh sẽ để cho chúng ta ở bên nhau sao?"

"Không có khả năng, trong mắt ông ta ngoài tiền tài và quyền thế thì không còn gì cả, ông ta sợ em mang thai bởi vì có đứa bé không thể không đồng ý cho anh và em kết hôn. Chẳng qua vì để đạt được mục đích mà ngay cả 'tôn tử' ông ta cũng không bỏ qua."

Anh không biết Phong Gia Vinh rốt cuộc độc ác đến mức nào. Anh chỉ biết ông ta không dễ dàng hủy bỏ đám cưới của hai nhà Phong Hồng.

Tạ Thiên Ngưng vừa nghĩ tới Phong Gia Vinh ngay cả đứa bé cũng không bỏ qua, trong lòng rất khẩn trương, mặc dù không có mang thai nhưng cô vẫn không nhịn được đưa tay vuốt bụng mình chỉ sợ sau này mang thai không bảo vệ được con.

Trên đời này thật sự có người cha vô tình như vậy sao?

Thấy cô trên mặt cô tràn đầy lo lắng, anh ngồi xuống, nắm tay của cô dịu dàng cười, cam đoan: "Em yên tâm, chỉ cần có anh ở đây, anh tuyệt đối sẽ không để ai tổn hại đến một cent tóc của em. Bắt đầu từ hôm nay, anh tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ ai tổn thương em nữa."

"Tuy nói là như thế, nhưng em vẫn bất an, đột nhiên không dám mang thai, vì sợ sau khi mang thai em không bảo vệ được đứa bé."

"Anh có cách, tất cả hãy giao cho anh."

"Cách gì?"

"Sau này sẽ nói cho em biết, còn bây giờ hãy ăn hết canh đi, sau khi ăn xong thì nghỉ ngơi một lát rồi chúng ta sẽ về nhà."

Phong Khải Trạch cố gắng gõ bỏ nút thắt (điều quan trọng, điểm mấu chốt của sự việc) trong lòng cô, tạm thời không nói, rồi lại cầm chén canh trên bàn lên, đút từng thia, từng thia cho cô ăn.

"Được, em sẽ chờ cho đến khi anh nói cho em biết. Đừng chán ti vi, em muốn xem tin tức của Hồng Thi Na và Ôn Thiếu Hoa." Cô vừa ăn vừa xem ti vi không chớp mắt.

"Em thích xem loại tin tức lá cải đó?"

"Chỉ là nhất thời thôi, dù sao bây giờ em thích xem."

Tất nhiên cô muốn xem, bởi vì cô rất muốn nhìn thấy bộ dạng xấu xí của Hồng Thi Na. người phụ nữ ghê tởm lại muốn giành con khỉ nhỏ của cô, khi buồn cười cô liền cười.

""

Phong Khải Trạch không thể làm gì khác hơn là vừa đút cho cô ăn vừa xem tin tức với cô, trên mặt hiện nén nụ cười tà ác.

Xem một chút cũng không sao, ít ra trong lòng cũng cảm thấy thoải mái, Hồng Thi Na màn kịch hay vừa mới bắt đầu thôi phía sau còn rất nhiều tiết mục hay đang chờ cô đó.

Chương 202: Uy hiếp lẫn nhau

Nguồn: EbookTruyen.Me

Edit:ThanhHuu.

Beta: Vinhanh-annkasi.

Hồng Thi Na trốn trong khách sạn một ngày một đêm không dám ra gặp ai, cho đến sáng hôm sau mới rời đi.. Cho đến sáng ngày hôm sau mới dám rời đi.

Vậy mà chuyện của Hồng Thi Na vẫn được truyền đi. Cho dù cô ngăn chặn, thì tin đồn đã lan truyền đi khắp mọi nơi khiến cho Hồng Thi Na hoàn toàn thân bại danh liệt.. Từ khách sạn đi ra ngoài Hồng Thi Na phải đeo kiêng mát, quần khăn quàng làm mọi cách kín đáo vì sợ người khác nhận ra cô.

Nhưng càng che giấu càng làm người khác để ý, dù Hồng Thi Na có bịt kín mặt vẫn bị người ta nhận ra vóc dáng. Lúc đi trên đường luôn bị người khác chỉ chỏ bàn tán.

Bây giờ Hồng Thi Na mới hiểu ra tiền không phải là tất cả, rất nhiều thứ không phải có tiền là mua được.

Tất cả đã không thể cứu vãn được, chính Hồng Thi Na đã tự hại bản thân mình trở nên như vậy. Cái giá phải trả thật là lớn.

Hồng Thi Na che giấu vừa về đến cửa nhà đã thấy Hồng Thiên Phương và Hồng Thùa Chí đã ngồi ở phòng khách đợi sẵn. Giống như đang chuẩn bị thẩm vấn phạm nhân vậy.

Không khí căng thẳng làm Hồng Thi Na cũng có chút sợ hãi nhưng vẫn nhắm mắt đi vào khẽ gọi: "Ba, anh...con..."

Á..... Chưa kịp nói hết câu Hồng Thiên Phương đã đứng dậy giận tát Hồng Thi Na một cái, Hồng Thi Na vừa đau, vừa sợ hãi kêu, hơn nữa còn đứng không vững ngồi bệt dưới đất, hai tay đỡ lấy ghế sa lon, mặt đầy nước mắt, ánh mắt đau thương, khuôn mặt lộ vẻ yếu đuối nhìn người vừa đánh mình, chua xót gọi: "Ba ——"

Bị cha đánh bạt tai này, trong lòng Hồng Thi Na tràn đầy uất ức, nhưng lại không muốn chọc giận cha.

"Không cho phép gọi tôi là ba, tôi không có con gái không biết xấu hổ như cô." Hồng Thiên Phương chỉ là nói trong lúc đang bức bối, thật ra thì trong lòng ông khó chịu hơn ai khác. Đứa con gái ông thương nhất bị người ta làm nhục, ông sao có thể không nổi giận?

Nhưng tức giận thì có ích lợi gì, sự thật đã như vậy, căn bản không thể thay đổi được.

"Ba, con xin lỗi, thật xin lỗi."

"Bây giờ nói xin lỗi có tác dụng không, xin lỗi có thể khiến tất cả mọi chuyện không có xảy ra sao?"

"Con ——"

"Cha vẫn luôn cảnh cáo các con, hiện tại tạm thời dừng để xảy ra chuyện gì hết, các con nhất định không nghe, nhất định làm ra chuyện mới cam tâm à. Tốt rồi, chuyện đã biến thành như vậy, bây giờ con tính làm thế nào để giải quyết?"

"Con... con không biết." Hồng Thi Na giờ phút này biến thành một người nhu nhược nhất gan, một chút sắc bén cũng không có, giống như là một cùu nhỏ bị thương, chỉ muốn trốn sau người khác, để cho người khác tới bảo vệ nàng.

Thật ra thì cô rất ngưỡng mộ Tạ Thiên Ngung có Phong Khải Trạch luôn bên cạnh bảo vệ, càng muốn lấy được Phong Khải Trạch và được Phong Khải Trạch bảo vệ, cũng bởi vì như thế, cô mới trăm phương ngàn kế muốn đoạt lấy anh ấy.

Nhưng cô càng giành, kết quả là càng thảm.

Hồng Thừa Chí rất đau lòng, vì vậy đến đỡ cô dậy, ôn hòa mà nói mấy câu, "Ba, nếu sự thật đã như vậy, cha cũng đừng trách Thi Na nữa, trong lòng em cũng không chịu nổi, cha làm như vậy sẽ chỉ làm em càng thêm khổ sở, con nghĩ trong chuyện này nhất định có cái gì hiểu lầm. Thi Na, em nói, chuyện này rõ cuộc là như thế nào, nói ra chúng ta mới có thể giúp em giải quyết."

Hồng Thiên Phương nghe xong cũng không tức giận như trước nữa. Hai người cùng nhau dò hỏi: "Thi Na, con không phải là một người tùy tiện, làm sao lại xảy ra chuyện đấy với Ôn Thiếu Hoa ở trong khách sạn?"

"Con ——"

Hồng Thi Na đang muốn từ từ kể ra sự tình rõ ràng, ai ngờ lúc này chuông cửa vang lên, người làm đi ra mở cửa, sau đó tiến vào cùng hai cảnh sát.

Khi cảnh sát thứ nhất mở lời, không khí càng trở nên căng thẳng, giống như là mang theo bão táp đến.

"Tiểu thư Hồng Thi Na, có người kiện cô xông vào nhà người khác, cầm hung khí đá thương người, còn bắt người làm con tin, uy hiếp người khác, xin theo chúng tôi đến sở cảnh sát một chuyến."

Hồng Thiên Phương vừa nghe, tức giận hét lớn với hai cảnh sát, "gan hai người thật là lớn, chẳng lẽ không biết nơi này là địa bàn của ai sao?"

Xảy ra chuyện như vậy, người của nội bộ cảnh sát cũng phải báo cho Hồng Thiên Phương trước, để cho ông chuẩn bị tâm lý mới đúng. Thế nhưng cảnh sát lại đột nhiên xuất hiện như vậy. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, ông căn bản cũng không có biết rõ là chuyện gì xảy ra.

Chẳng lẽ người báo cảnh sát có thân phận không tầm thường sao?

"Hồng tiên sinh, rất xin lỗi, người kiện Hồng tiểu thư là người của Phong thiếu gia, hơn nữa đã cung cấp chứng cứ rất rõ ràng, chứng minh Hồng tiểu thư đột nhiên xông tới nhà người khác, cầm vũ khí đá thương người, còn bắt con tin uy hiếp người khác, người bị Hồng tiểu thư đá thương cũng đã đứng ra chỉ chứng. Hồng tiểu thư, xin theo chúng tôi đến đồn cảnh sát một chuyến."

"Không, tôi không muốn ngồi tù, tôi không muốn." Hồng Thi Na vừa nghĩ tới đồn cảnh sát, lập tức liên tưởng đến phải ngồi tù, vì vậy trốn sau lưng Hồng Thừa Chí, nắm thật chặt áo của anh, không muốn cùng cảnh sát đi.

Hôm nay cũng đã than bại danh liệt, nếu như bị ngồi tù, chẳng phải muốn cô đi tìm chết sao?

Thi Na không muốn ngồi tù.

Hồng Thùa Chí nhìn em mình sơ đến như vậy, tức giận rống to với cảnh sát, "Các người đều cút ra ngoài cho tôi, nơi này không hoan nghênh các người, cút ra ngoài."

"....." Cảnh sát không đi, vẫn giữ thái độ như lúc mới vào, nói: "Hồng thiếu gia, đây là trách nhiệm của chúng tôi, xin hãy tha lỗi, chúng tôi hôm nay nhất định phải mang Hồng tiểu thư về đồn cảnh sát."

"Tôi kêu các người biến đi, tại các người bị điếc sao? cút đi."

Hồng Thiên Phương thấy chuyện chuyển biến ồn ào quá lớn, muốn mọi chuyện yên ắng xuống bớt, vì vậy liền khiển trách Hồng Thùa Chí, "con câm miệng cho cha."

"Cha, cha còn đang suy nghĩ cái gì, chẳng lẽ để cho bọn họ đưa Thi Na tới đồn cảnh sát cha mới cam tâm sao? Một cô gái bị cảnh sát mang đi như vậy, cha biết người bên ngoài sẽ nói khó nghe thế nào không?"

"Cha bảo con câm miệng, con có nghe hay không?"

"Hừ."

Hai cảnh sát thấy tình thế có vẻ không ổn, nhưng thật sự không có cách nào khác, hôm nay nhất định phải đưa Hồng Thi Na về đồn cảnh sát, "Hồng tiên sinh, hi vọng ông có thể phối hợp với chúng tôi, nếu không sẽ có bất lợi lớn hơn với Hồng tiểu thư."

"Cảnh sát tiên sinh, không bằng như vậy, cho tôi thời gian một ngày, một ngày sau tôi sẽ thương lượng để người báo án rút đơn kiện, như vậy sẽ không có vấn đề gì." Hồng Thiên Phương đang cố hết sức giải quyết vấn đề, không muốn Hồng Thi Na bị đưa đến đồn cảnh sát.

Thi Na đã bị đả kích quá lớn, nếu như để cảnh sát dẫn nó đi, nó nhất định sẽ không chịu nổi sự đả kích này, nếu như vậy nó sẽ suy sụp mất, cho nên ông không thể để cho cảnh sát dẫn nó đi.

"Chuyện này ——" cảnh sát có chút khó xử.

"Chắc hẳn các ông đã biết chuyện con gái của tôi đã gặp phải, hiện tại con gái tôi đang bị đả kích rất lớn, tinh thần có chút thất thường, nếu bây giờ để cho con gái tôi theo các người về đồn cảnh sát, chỉ sợ con gái tôi thật sự

sẽ điên mất. Cho tôi một ngày, tôi sẽ đi tìm Phong Khải Trạch giải hòa, được không?"

Nghe Hồng Thiên Phương nói, hai cảnh sát mặc dù biết làm như vậy sẽ không đúng, nhưng vì ngại tập đoàn Hồng thị, còn Hồng Thiên Phương lại tỏ ra thành ý như vậy, không thể làm gì khác hơn là đồng ý, "Được, nhưng mà chúng tôi chỉ có thể cho ngài một ngày, một ngày sau, nếu như đối phương còn chưa có rút đơn kiện án, Hồng tiên sinh cũng đừng trách chúng tôi."

"Một ngày sau nếu tôi không thể giải quyết chuyện này, tôi sẽ tự đưa con gái mình đến đồn cảnh sát."

"Vậy thì tốt, làm phiền rồi."

Hồng Thiên Phương đã hứa chắc chắn như vậy, nên hai cảnh sát chào rồi rời đi.

Hồng Thi Na thấy cảnh sát vừa đi, lập tức thở phào nhẹ nhõm, kéo cánh tay Hồng Thùa Chí, cầu khẩn anh ấy "anh, anh sẽ giúp em, có đúng hay không?"

Hồng Thùa Chí vỗ vỗ đầu của cô, an ủi dụ dỗ cô, "Yên tâm, anh nhất định sẽ giúp em."

"Ừm."

Sau khi hai người nói xong, cùng nhau nhìn Hồng Thiên Phương, nhất là Hồng Thi Na, có chút sợ, liếc mắt nhìn liền cúi đầu, không dám nhìn nữa.

Lần này Hồng Thi Na gặng họa thật lớn, nói đi nói lại đều là Phong Khải Trạch làm hại, anh ta làm cho cô thán bại danh liệt, lại còn báo cảnh sát, muốn cô phải ngồi tù, thật là quá đáng.

Chuyện này, cô bị anh ấy xem như là cá trong bể, bị anh ấy khống chế.

Hồng Thiên Phương trầm mặc hồi lâu, thở dài mấy lần, lắc đầu mấy lần, xem ra có vẻ nghiêm trọng

"Cha, thật xin lỗi, đều là tai con không tốt, là con khiến cha phải khó xử. Phong Khải Trạch nhất định sẽ không đồng ý giải hòa, con... hay là con chạy trốn, nếu không con sẽ ngồi tù." Hồng Thi Na chân thành nói xin lỗi,

đột nhiên nghĩ đến một ngày sau đó có thể bị đi ngoài tù, lập tức cuống quít muốn lén lầu thu dọn đồ chạy trốn

"Thi Na, em bình tĩnh một chút, nhất định sẽ có cách có thể giải quyết." Hồng Thùa Chí kéo cô, không để cho cô quá hốt hoảng.

"Phong Khải Trạch hiện tại hận không giết chết được em, làm sao có thể đồng ý giải hòa, em ngoài cách chạy trốn, không có đường khác có thể đi. Anh, thật xin lỗi, em không biết chuyện sẽ nghiêm trọng như vậy, thật xin lỗi."

"Có cách, nhất định phải có cách."

"."

"Việc đã đến nước này, nói xin lỗi có ích lợi gì? Thùa Chí, con ở nhà coi chừng Thi Na, trước khi mọi chuyện giải quyết xong không cho phép Thi Na ra khỏi cửa." Hồng Thiên Phương có vẻ hơi bất lực, hít một hơi thật sâu, sau đó liền đi thẳng ra ngoài cửa .

"Ba ——" Hồng Thi Na muốn đuổi theo, nhưng đã bị Hồng Thùa Chí kéo lại, không để cho cô đi, "Thi Na, em vừa trở về, hay là đi nghỉ ngơi một chút, anh tin ba nhất định có thể giải quyết việc này. Nói cho anh biết, chuyện này rốt cuộc là như thế nào, làm sao mọi người biết em ở khách sạn xảy ra chuyện kia với Ôn Thiếu Hoa ? ——"

"Chuyện là như vậy ——"

Hồng Thi Na không có nửa điều giấu giếm, kể hết chuyện ra cho Hồng Thùa Chí nghe.

Cô biết, cô phải nói ra mới có thể giải quyết được vấn đề.

Sau khi Hồng Thiên Phương ra cửa không đi tìm Phong Khải Trạch, mà tới tìm Phong Gia Vinh.

Phong Gia Vinh lúc này đang đánh Golf, không quan tâm đến Hồng Thiên Phương, có chút bực mình hỏi: "Ông đến tìm tôi có chuyện gì không?"

"Gia Vinh, tôi đi thẳng vào vấn đề luôn, tôi tới tìm ông là vì chuyện của Thi Na, chúng ta là bạn thân nhiều năm, hi vọng ông có thể giúp tôi một chút." Hồng Thiên Phương thành khẩn cầu xin Phong Gia Vinh giúp .

"Tôi đã biết Khải Trạch báo cảnh sát, kiện Thi Na xông tới nhà người khác, cầm vũ khí đả thương người, còn bắt con tin uy hiếp người khác, dựa trên những việc này, chắc hẳn tội danh sẽ không nhỏ. Giờ ông muốn tôi giúp ông cái gì?"

"Giúp tôi thuyết phục Khải Trạch, bảo nó không kiện Thi Na nữa, tôi sẽ lấy 10% cổ phần tập đoàn Hồng thị làm bồi thường."

"Thiên Phương, 60% cổ phần của tập đoàn Hồng thị giờ đang nằm trong tay Hắc Phong Liên Minh, nếu như ông lấy thêm ra 10%, chỉ sợ cái vị trí Chủ tịch của ông sẽ lung lay khó giữ, ông thật vẫn muốn làm thế sao?" Phong Gia Vinh ngưng đánh golf, nghiêm túc nói về chuyện này.

10% cổ phần Tập đoàn Hồng thị thật đúng làm cho người khác thèm muốn, nhưng thứ ông muốn không chỉ là những cổ phần này.

"Vì cứu con gái, tôi phải làm như vậy. Gia Vinh, hôm nay chỉ có ông mới có thể làm cho Khải Trạch không kiện Thi Na nữa, nếu như ông có thể giúp tôi giải quyết chuyện này, tôi sẽ đem 10% cổ phần cho ông." Hồng Thiên Phương đau lòng nói, thật ra ông vạn lần cũng không muốn làm như vậy, nhưng hết cách rồi, vì cứu con gái, ông không thể không làm như vậy.

Phong Gia Vinh không trả lời ngay, mà lại vung gậy đánh thêm một lần nữa, đánh bóng ra xa xa, sau đó nói: "Phong Gia Vinh tôi luôn chỉ thích lợi ích lâu dài thôi, 60% cổ phần tập đoàn Hồng thị đều nằm trong tay Hắc Phong liên minh, nếu như một ngày kia bọn họ triệu tập Hội Đồng Quản Trị, bãi bỏ vị trí chủ tịch của ông, sau đó dùng tập đoàn Hồng thị đối phó Phong thị đế quốc, ông nói tôi phải làm như thế nào đây?"

"Vậy ông muốn sao?"

"Thiên Phương, chúng ta đều là người kinh doanh, không cần phải nói vòng vo với nhau làm gì. Nói thẳng ra, tôi muốn người nắm giữ các Công nghệ mật của tập đoàn Hồng thị, nó tên gì nhỉ, à hình như là chưa có tên. Ông che đậy cũng rất giỏi, thậm chí thứ tốt như vậy cũng không đặt tên, quả là thông minh."

"Tôi không biết ông nói gì!" Hồng Thiên Phương vừa nghe đến bốn chữ 'Công nghệ mật' này, lập tức thay đổi sắc mặt, dứt khoát từ chối Phong Gia Vinh.

Nhưng Phong Gia Vinh cũng không chịu thua, tiếp tục nói, "Đừng giả bộ ngu trước mặt tôi nữa, thật ra thì tôi đã sớm biết chuyện này, mười năm trước ông đã ăn cắp Công nghệ mật của một người khác, cho nên tập đoàn Hồng thị mới có ngày hôm nay, về phần người này là ai, bây giờ tôi còn chưa tra ra. Nhưng nếu ông muốn cứu con gái, phải lấy Công nghệ mật kia ra đổi đi."

"Phong Gia Vinh, ông thật là quá đáng." Hồng Thiên Phương tức giận, giận đến cắn răng nghiến lợi.

Không ngờ ông giữ bí mật đó kĩ như vậy mà vẫn bị Phong Gia Vinh phát hiện ra.

"Bây giờ Ông không có tư cách nói điều kiện với tôi, làm hay không tùy ông, ông bây giờ không cho, tôi cũng sẽ có cách để bắt ông phải giao ra tôi."

"Cho nên ông không màn việc Phong Khải Trạch phản đối kết hôn với con gái tôi, chẳng lẽ cũng là vì Công nghệ mật này sao?" .

"Ông chỉ nói đúng một nửa. Tôi hiện tại không muốn nói đến chuyện đó. Chuyện này, ông có đồng ý hay không? Lấy Công nghệ mật để cứu con gái ông? Nếu như trong lòng ông thấy Công nghệ mật kia quan trọng hơn con gái ông, vậy ông có thể đi về."

"Phong Gia Vinh, ông cho rằng chỉ có ông có thể biết được chuyện của người khác, người khác không biết chuyện của ông? Mặc dù thế lực của Phong thị đế quốc rất lớn, nhưng vẫn không thể dùng một tay che trời, thời buổi hiện đại hóa, truyenfull.vn trải rộng khắp nơi trên thế giới , ông cảm thấy có thể che kín trong cái thế giới này sao? Phong Gia Vinh, tôi nói cho ông biết, nếu như ông không cứu con gái của tôi, tôi sẽ kể tất cả chuyện xấu của ông hơn mười năm trước ọi người biết, trong tay tôi còn có cả đĩa CD, ở đây có một bản phụ tôi đã sao chép ra, ông lấy về xem, nội dung bên trong tuyệt đối khiến ông thấy hài lòng. Ngày mai đúng giờ này, tôi muốn lấy được tin tức Phong Khải Trạch hủy bỏ đơn kiện Thi Na, nếu không đừng trách tôi không nể mặt." Hồng Thiên Phương từ trong túi móc ra một CD nhỏ, sau đó ném lên mặt đất, xoay người rời đi.

Sau khi đi mấy bước dừng lại, cảnh cáo nói: "Giờ chúng ta đều đã trở mặt nhau, cho nên bắt đầu từ hôm nay, ông tốt nhất đừng giơ móng vuốt với tập đoàn Hồng thị, cũng đừng vọng tưởng giết tôi diệt khẩu cho xong

chuyện, tôi đã chuẩn bị trước, nếu như tôi mất tích hoặc chết không bình thường, ba ngày sau sẽ có người mang CD công bố ra bên ngoài."

Phong Gia Vinh nhìn bóng lưng Hồng Thiên Phương rời đi, sau đó khom lưng nhặt cd lên, giận đến nỗi trận lôi đình.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai dám uy hiếp ông như vậy, ông tuyệt đối sẽ làm cho những người đối đầu với ông trả giá thật lớn.

-----oOo-----

Chương 203: Có anh ở đây

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau một ngày tĩnh dưỡng, cơ thể của Tạ Thiên Ngưng đã khoẻ hoàn toàn, hơn nữa tâm trạng cũng tốt, cho nên hôm nay tự mình xuống bếp, làm bữa trưa phong phú.

Phong Khải Trạch nhìn một bàn thức ăn, cảm thấy hơi buồn bực, hoài nghi hỏi: "Anh phát hiện sau khi từ bệnh viện trở về tâm trạng em đặc biệt tốt, có thể nói cho anh biết nguyên nhân không?"

"Tâm trạng em tốt vì anh không có quan hệ gì với Hồng Thi Na, chỉ cần nghĩ đến điều này, em liền vui vẻ. Món này là sở trường của em, anh ăn thử coi, còn có món này, món này, mấy món này là đầu bếp làm, em chỉ phụ giúp nhưng xem ra trông cũng ngon đó." Tạ Thiên Ngưng không ngừng gấp thức ăn vào chén Phong Khải Trạch, chén của anh sắp biến thành một ngọn núi nhỏ rồi.

Nhin núi nhỏ trước mắt, anh dịu dàng cười một tiếng, cung chiu lắc đầu một cái, sau đó cầm đũa lên bắt đầu ăn, vừa ăn vừa nói, "Nếu như anh nói cho em biết Hồng Thi Na sắp ngồi tù, có phải em càng vui hơn không? Đột nhiên hôm nay anh nổi hứng đến sở cảnh sát, lại không cẩn thận tố cáo chuyện của Hồng Thi Na, sợ rằng bây giờ cô ấy đã bị cảnh sát bắt."

Không phải không cẩn thận, mà là chính anh cố ý báo cảnh sát. Anh biết Hồng Thiên Phương sẽ không tro mắt nhìn Hồng Thi Na ngồi tù, như vậy sẽ đạt được lợi ích lớn, tiếp theo sẽ moi hết những thứ họ có ra để đền bù thương tổn cho người phụ nữ của anh.

Về phần có thể đào được gì, thì để sau hãy tính.

"A ——" cô hơi kinh ngạc, sau đó lắc đầu một cái, không tin, "Hồng Thi Na có tập đoàn Hồng thị chống lưng, anh muốn cô ấy ngồi tù, chỉ sợ có chút khó khăn, có lẽ cô ấy chỉ cần tung ra ít tiền là có thể giải quyết chuyện này."

"Em cảm thấy tập đoàn Hồng thị có thể uy hiếp được anh sao?" Anh cười tà hỏi.

Cô nhìn nụ cười tà ác của anh, cô đã hiểu, nhưng lại không nhịn được nói thảng, "A, em biết rồi. Bất kể Hồng Thi Na có ngồi tù hay không, em cũng vui vẻ, đối với em mà nói cô ấy có kết quả như ngày hôm nay đã rất thảm, hiện tại ai cũng biết cô ấy đã ngủ với Thiếu Hoa, nếu như cô ấy kiên trì muôn gả cho anh, sợ rằng lời ra tiếng vào có thể dìm chết cô ấy. Hiện tại cuối cùng em đã biết lời đồn có uy lực như thế nào rồi, nó có thể làm ột người đang ở trên cao biến thành trắng tay, coi như anh có quyền có thể, nếu như ở trong mắt người khác anh không đáng giá, thì liền trở thành không có tiền."

Trước kia tất cả mọi người đều cho rằng Hồng Thi Na là một công chúa thuần khiết dịu dàng, nhưng hiện tại, cô ấy đã thành cái gai trong mắt mọi người, thậm chí còn có người hoài nghi cô ấy qua lại với rất nhiều đàn ông, tóm lại khắp nơi đều là lời rất khó nghe.

"Không cần nói đến người phụ nữ ghê tởm đó, bằng không anh sẽ ăn không ngon." Anh dùng tay vuốt mặt cô, sau đó ăn cơm, không muốn vì Hồng Thi Na mà ảnh hưởng đến khẩu vị của mình.

"Được, chúng ta ăn cơm." Cô cười cười, đang chuẩn bị cầm chén trên bàn lên, ai ngờ thím Chu lại đi vào, có chút hoảng hốt, gấp gáp nói: "Ông chủ, bà chủ Phong tiên sinh tới, hơn nữa ——"

Lời còn chưa nói hết, có người liền nói tiếp cho bà, "Hơn nữa đã đi vào."

Phong Gia Vinh mang theo Đường Phi, và mười mấy vệ sĩ, nói là đi theo bảo vệ cho dễ nghe, nói hơi khó nghe một chút là dùng để trực tiếp xông vào nhà người ta.

Vừa đi vào đã thấy phòng ốc tráng lệ, thậm chí còn tốt hơn so với chỗ ông ở, trong lòng có chút buồn bực, không nhịn được giẫu cợt mấy câu, "Nhóc

con, không tệ lắm, thèn gì không chịu về nhà ở, thì ra đã tìm được nhà tốt như vậy, là ai cho anh tiền để mua ngôi nhà này vậy?"

Tạ Thiên Ngưng bỏ đũa xuống, trong lòng rất hồi hộp, muốn đứng lên chào đón những vị khách không mời mà đến này.

Nhưng vừa mới bỏ đũa xuống, liền bị người khác kéo lại, không đứng nổi.

Phong Khải Trạch biết Tạ Thiên Ngưng muốn đứng lên, vì vậy ấn nhẹ bả vai của cô, ý bảo cô không cần đứng lên, mình cũng ngồi bất động, lấy hành động tỏ rõ những người này không cần chiêu đãi, vì vậy tiếp tục ăn cơm của mình, khiêu khích đáp lại: "Tóm lại không phải tiền của ông. Hôm nay cả Phong tiên sinh cũng định tự tiện xông vào nhà người khác, còn mang theo nhiều người tay cầm vũ khí thế này, chẳng lẽ đến để đả thương người sao? Ông đã thấy kết quả của Hồng Thi Na rồi đó, chẳng lẽ lại muốn dẫm vào vết xe cũ của cô ta à."

Trong lòng Phong Gia Vinh rất tức giận, nghĩ kỹ mới nói, "Khải Trạch, cha hôm nay tới tìm con, là có chuyện muôn thương lượng với con."

"Ông muốn tôi đứng kiện Hồng Thi Na, đúng không?"

"Con rất thông minh, khó trách Hồng Thi Na không đối phó lại con, nếu như con sử dụng phần thông minh này vào những việc quan trọng, chắc chắn sẽ đánh bại rất nhiều người."

"Nghe giọng điệu này của ông giống như thất vọng, vì kế hoạch của Hồng Thi Na đã thất bại, có đúng không."

Ngoại trừ Phong Gia Vinh ra, không thể tìm ra được trên đời này, còn có người cha nào muốn con mình bị sụp bẫy người khác đến vậy không?

Vì có người cha như thế, anh càng thấy hổ thẹn cho chính mình.

"Khải Trạch, hôm nay cha tới là muốn nói chuyện đàng hoàng với con, chứ không phải đến để tranh cãi. Dù sao chúng ta cũng là cha con, không phải kẻ thù, chuyện gì cũng có thể bàn bạc mà." Dù Phong Gia Vinh không vừa ý thái độ ngạo mạn của Phong Khải Trạch, nhưng vẫn không dám nổi nóng.

Cho dù giận mấy, ông cũng không thể để lộ ra.

Mỗi lần đều vì không chịu nổi thái độ ngạo mạn của đứa con trai này, nên ông mới nỗi trận lôi đình. Hôm nay ông đến đây với thái độ rất hòa nhã, kết quả vẫn như cũ.

Phong Khải Trạch khinh thường, cười âm hiểm, "Ông tự ý xông vào đây, còn kêu nói chuyện tử tế nữa à? Mặc kệ ông nói cái gì, tôi cũng sẽ không đồng ý, ông đi đi."

"Cha là cha con, tôi là con của mình, mà cũng bị coi là xâm nhập gia cư bất hợp pháp sao? Khải Trạch, những năm gần đây cha đối xử với con như thế nào, trong lòng con phải hiểu rõ nhất chứ, những gì cha đã làm đều cũng vì muốn tốt cho con, chẳng lẽ con không thể thông cảm cho tấm lòng của người làm cha này sao?"

"Đừng có nói dối nghe như vậy, sự thật như thế nào trong lòng ông hiểu rõ nhất, mục đích duy nhất ông muốn tôi cưới Hồng Thi Na chỉ vì lòng tham không đáy của ông thôi. Ông ham muốn địa vị và tiền bạc như thế nào, trong lòng tôi đã quá hiểu rõ, cho nên ông đừng mong lấy tôi ra để làm bia đỡ đạn cho lòng tham của ông, mỗi lần tôi nghe đều thấy rất ghê tởm."

Lần này Phong Gia Vinh đã thật sự nổi giận, không còn cách nào để giữ được bình tĩnh, liền ra lệnh, "Con nghe kỹ đây, cha nói không cho con kiện Hồng Thi Na chính là không."

Phong Khải Trạch không thèm để ý, vốn dĩ chẳng hề xem trọng đến lời nói của ông, "Ông muốn nói gì hay làm gì thì kệ ông, tôi làm gì mặt tôi, giữa hai chúng ta không có liên quan gì đến nhau hết."

"Cha không cho phép con kiện cô ấy."

"Nếu như tôi nhất định kiện cô ta thì sao?"

"Vậy con sẽ không còn là——"

"Không còn là con của ông nữa, có đúng không? Câu này ông nói rất nhiều lần rồi, có thể đổi câu mới hơn nữa được không?"

"Rốt cuộc con muốn như thế nào mới không kiện Hồng Thi Na?" Phong Gia Vinh đã không còn cách, tất cả thủ đoạn đều đã sử dụng hết. Còn những thủ đoạn khác lại không thể dùng ở trên người con trai của mình, nên chỉ đành thỏa hiệp.

Nếu như nó không phải là con trai ông, ông tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

"Phong Gia Vinh, có lúc tôi nghĩ, ông là cha tôi hay cha của Hồng Thi Na đây? Dường như ông thương Hồng Thi Na còn hơn cả tôi nữa. Cô ta bài kệ, lại còn uy hiếp con trai của ông, vậy mà ông chẳng những không giúp con trai mình lấy lại công bằng, còn ép ngược con trai mình đừng kiện cô ta, trên đời này có người cha nào như ông không? Nếu như Hồng Thi Na không phải là con gái của ông, vậy chỉ có một lời giải đáp, đó là trong lòng ông chỉ có quyền thế và tiền bạc, căn bản không có tình thân. Một người cha không xem tôi làm con, vậy tôi cần gì phải đối xử ông như cha của mình chứ?"

Cho tới bây giờ anh cũng không thừa nhận Phong Gia Vinh là cha mình, trước kia, bây giờ và cả tương lai cũng vậy, bởi vì trong trái tim ông chỉ chưa được quyền thế và địa vị mà thôi.

"Con đang nói linh tinh gì vậy, cha muốn con không kiện Hồng Thi Na, tất nhiên là có lý do riêng của cha."

Dáng vẻ của Phong Gia Vinh vẫn cao cao tại thượng như cũ, mặc dù trong lòng hơi phiền não, nhưng lại không muốn bộc lộ ra ngoài.

Phong Khải Trạch càng khinh thường ông hơn, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, "Tốt, Phong tiên sinh, nếu như ông đã nói xong rồi thì xin mời đi cho, bằng không tôi sẽ gọi điện thoại báo cảnh sát, kiện ông xâm nhập gia cư bất hợp pháp."

"Hôm nay nếu con không chịu đồng ý với ba, thì đừng trách ba phải dùng biện pháp mạnh. Từ lúc bước vào cha đã quan sát kỹ, so với số người cha đem đến cũng đủ đối phó với người của con rồi. Nếu không muốn người phụ nữ của mình bị quyền cước không mắt đả thương thì mau gọi điện thoại đến sở cảnh sát, rút đơn kiện đi."

Tạ Thiên Ngung nghe nói như vậy, làm cô càng lo lắng nhiều hơn, bị dọa sợ đến nỗi mặt trắng bệch, ngẩng đầu lên, không thể tin cái người được gọi là cha này.

Cô chưa từng gặp qua người cha nào lại đối xử với con mình như vậy, cuối cùng hôm nay có thể mở rộng tầm mắt rồi.

Đối với lời cảnh cáo này, Phong Khải Trạch cũng không để ý nhiều, ngồi

trấn tĩnh như cũ, trên mặt không chút lo lắng, liền mỉm cười tiếp tục ăn cơm, "Ông Phong, ông thật sự vì Hồng Thi Na mà muốn trở mặt với tôi sao?"

Phong Gia Vinh khẽ than thở, bát đắc dĩ nói: "Cha là có nỗi khổ riêng, chứ đâu có muốn làm như vậy, vì đã hết cách nên đành phải làm như thế thôi. Chỉ cần con rút đơn kiện, cha lập tức mang người rời đi, sẽ không động đến một cent của ai cả."

"Nói cách khác, nếu như tôi không rút đơn kiện, ông liền đánh chết tôi, đúng không?"

"Cha sẽ không đánh chết con, nhưng chỉ sợ người phụ nữ của con phải trả giá rất đắt." Phong Gia Vinh liếc nhìn Tạ Thiên Ngưng, gương mặt hung ác, có thể thấy lời ông nói không phải đùa.

Tạ Thiên Ngưng tiếp xúc với ánh mắt kia, bị dọa sợ khiến cả người run rẩy, mười ngón tay đan chặt vào nhau, lòng bàn tay đều toát mồ hôi lạnh.

Phong Khải Trạch biết cô sợ, vì vậy nắm lấy tay của cô, dịu dàng an ủi: "Đừng sợ, có anh ở đây, sẽ không ai dám làm hại đến em đâu."

"Em——"

"Đừng lo, có anh ở đây?"

"Dạ."

Cô tin con khi nhỏ nhất định có thể giải quyết chuyện này, nhất định có thể.

Tự tin của Phong Khải Trạch, khiến Phong Gia Vinh có chút hoảng sợ, nhưng lại không muốn thỏa hiệp, tiếp tục cảnh cáo anh: "Khải Trạch, cha hỏi con lần cuối cùng, rốt cuộc con có rút đơn kiện hay không?"

"Không —— rút." Phong Khải Trạch kiên quyết trả lời, không thay đổi ý định.

"Con muốn ép ta động thủ, có đúng không?"

"Không phải tôi ép ông, mà là ông chỉ vì lợi ích của bản thân mình nên đến đây gây sự với tôi. Phong Gia Vinh, tôi nói cho ông biết, nếu như hôm nay

ông thật sự động thủ, vậy tôi sẽ nói cho tất cả mọi người biết, tôi không còn là con của ông nữa. Từ nay trở đi sẽ không còn dính dáng gì đến Phong thị đế quốc nữa."

"Con đang uy hiếp ta sao?"

"Không phải đang uy hiếp ông, mà là nói cho ông biết hậu quả nếu như ông động thủ. Nếu ông cứ muốn bảo vệ Hồng Thi Na mà bỏ mặc tình nghĩa cha con của chúng ta, thì tôi đành phải làm như vậy thôi."

"Con ——"

Tình hình càng ngày càng căng thẳng, giống như lửa Địa ngục không ngừng bốc cháy mãnh liệt, chỉ còn chút nữa là sẽ bùng nổ dữ dội.

Đường Phi vẫn im lặng, không hy vọng chỉ vì tranh cãi, mà cha con họ biến thành như vậy, liền ra khuyên giải, "Phong tiên sinh, chi bằng chuyện này cứ từ từ hãy nói, không chừng còn có cách khác để giải quyết, dù sao cũng là cha con, nếu như cứ tranh cãi tiếp, e là sẽ không còn tình nghĩa cha con luôn đó."

"Không được, hôm nay nó nhất định phải rút đơn kiện." Phong Gia Vinh vừa nghĩ tới Hồng Thiên Phương chỉ cho ông một ngày, thì lập tức bác bỏ đề nghị của Đường Phi.

Nếu như có thể trì hoãn, ông definitely muốn trì hoãn, nhưng là bây giờ thì không có thời gian.

". . . ." Đường Phi không có biện pháp, dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn Phong Khải Trạch, lắc đầu một cái, ý bảo mình không thể giúp sức.

Phong Khải Trạch không để ý tới anh ta, thả đôi đũa trong tay xuống, hai tay khoanh trước ngực, dựa vào ghế, tư thế còn uy phong hơn cả Phong Gia Vinh. Tựa như một bá chủ nắm trong tay mọi thứ, uy nghiêm nói: "Ông muốn tôi rút đơn kiện, là chuyện không thể nào. Hồng Thi Na khiến người phụ nữ của tôi chịu nhiều cực khổ, không làm cho cô ta nếm đủ mùi vị đau khổ, tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý định."

Phong Gia Vinh suy nghĩ một chút, liền cam kết: "Nếu như con rút đơn kiện, mười phần trăm cổ phần của tập đoàn Hồng thị sẽ là của con."

"Tôi không có hứng thú với cái này."

"Vậy con muốn thế nào?"

"Mười phần trăm cổ phần tập đoàn Hồng thị, cộng thêm mười phần trăm cổ phần Phong thị để quốc, đừng mơ mộng đến chuyện đám cưới với Hồng gia, hơn nữa ông phải đồng ý để tôi cưới Tạ Thiên Ngưng, mà dù ông có đồng ý hay không cũng không còn quan trọng, tôi nhất định sẽ lấy cô ấy."

"Con đừng mơ tưởng." Phong Gia Vinh không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp cự tuyệt.

"Vậy thì không cần thương lượng, ông không đồng ý điều kiện của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không rút đơn kiện. Nếu như ông nghĩ lấy thủ đoạn để buộc tôi thoả hiệp, như vậy ông nên suy nghĩ cho kỹ, trên đỉnh đầu ông có một Camera, phòng quan sát không ở chỗ này, mà ở chỗ khác, về phần đang ở đâu tôi sẽ không nói cho ông biết. Chỉ cần ông có can đảm động thủ, tất cả những gì ông làm sẽ được phát lên trực tiếp toàn bộ. Mặc dù thực lực của tập toàn Phong thị rất mạnh, nhưng chuyện như vậy bị đưa ra ánh sáng, chắc chắn sẽ ảnh hưởng không nhỏ."

"A ——" Tạ Thiên Ngưng nghe những lời này, rất kinh ngạc, lập tức ngẩng đầu nhìn nóc nhà, tìm kiếm Camera, nhưng nhìn nửa ngày cũng không thấy, "Camera ở chỗ nào?"

Vậy mà cô lại không biết trong phòng khách có lắp đặt Camera?

"Nếu như ngay cả em cũng biết anh lắp Camera ở đâu, vậy chẳng phải bọn họ cũng biết sao?" Phong Khải Trạch tỏ ra bí ẩn .

Cũng bởi vì bí ẩn, mới khiến Phong Gia Vinh cảm thấy sợ, không dám có hành động xẳng bậy, lúc này rất tức giận, hận không thể hung hăng giáo huấn những người đối nghịch với mình.

Chỉ có thể muốn. Nhưng hiện tại không thể miễn cưỡng, nếu như toàn bộ bị truyền hình trực tiếp, chỉ sợ sẽ có người lớn hơn đến điều tra ông.

Đường Phi biết tính nghiêm trọng của chuyện này, cũng biết lúc này Phong Gia Vinh khó xử, suy nghĩ một chút, vì vậy lại khuyên ông lần nữa, cho ông một bậc thang để bước xuống, "Phong tiên sinh, chuyện mười

phần trăm cổ phần của Phong thị đế quốc cho thiếp gia, thật ra thì cũng không sao, cậy áy là người thừa kế Phong thị đế quốc, sớm hay muộn Phong thị đế quốc cũng là của cậu áy, cho cậu áy trước, cũng không có gì. Về chuyện thiếp gia muốn kết hôn Tạ tiểu thư, thật ra thì đây đã là sự thật, căn bản không thay đổi được, sao ngài không tác thành? Tác thành cho họ, đổi với ngài và họ đều có điều tốt, về chuyện của Hồng tiểu thư bên kia, có thể nghĩ biện pháp khác, có đúng hay không?"

Nghe Đường Phi nói cũng có lý, Phong Gia Vinh hình như suy nghĩ cái gì đó nhìn anh, do dự một hồi, cuối cùng bất đắc dĩ đồng ý, "Được, cha đồng ý với con, chuyển nhượng mười phần trăm cổ phần của tập đoàn Hồng thi cho con, còn có mười phần trăm của Phong thị đế quốc, cuối cùng là đồng ý hôn sự của các con, nhưng cha có điều kiện."

Hôm nay không thể làm gì khác hơn là tạm thời đồng ý trước đã, chỉ cần xử lý xong Hồng Thiên Phương, về sau chuyện này có thể nghĩ biện pháp khác.

"Ông cảm thấy ông có quyền ra điều kiện sao?" Phong Khải Trạch cười âm hiểm nói, suy nghĩ một chút, không để ý nói: "Nói, điều kiện gì, nếu như tôi không thể chấp nhận lời nói của ông, cũng không đồng ý với ông."

"Sau khi các con kết hôn, cha không cho người phụ nữ này bước chân nửa bước vào cửa Phong gia, cha đồng ý cho các con kết hôn, cũng không có nghĩa là ta chấp nhận cô ta làm con dâu Phong gia."

"....."

Nghe thấy vậy Tạ Thiên Ngưng im lặng, đột nhiên cảm thấy mình là một người bị ghét bỏ.

Nhưng cũng chẳng sao, chỉ cần con khỉ nhỏ không chê cô là được rồi.

Nghe Phong Gia Vinh yêu cầu như vậy, Phong Khải Trạch không nhịn được cười to, "Ha ha ——"

"Con cười cái gì?" Phong Gia Vinh nghiêm túc hỏi.

"Tôi cười ông tự cho là đúng, ông không muốn bà xã tôi bước vào cửa nhà ông, còn tôi lại không muốn cửa nhà ông làm bẩn chân bà xã của tôi đó? Tốt, điều kiện này tôi đồng ý với ông, khi về nhớ chuyển nhượng mười

phần trăm cổ phần của tập đoàn Hồng thị và Phong thị đế quốc qua tên tôi. Đám cưới của tôi và Tạ Thiên Ngưng sẽ rất nhanh được tiến hành, xem thái độ của ông chỉ sợ không tình nguyện tham gia đám cưới của chúng tôi, tốt lắm, tôi cũng không mời ông."

"Con —— Phong Khải Trạch, con không nên quá kiêu ngạo ." Phong Gia Vinh tức đến tối sầm mặt lại, nhưng ông lại không có biện pháp.

Tại sao ông có cảm giác mình từ từ đã bị đúra con trai này không chê nhỉ, hơn nữa không có đường để phản kháng?

"Tôi không phải phách lối, mà là đang nói sự thật. Thay vì ở chỗ này nói nói nhảm, chẳng bằng trở về chuyển nhượng cổ phần sang tên tôi, tôi muốn thấy kết quả trước mới có thể rút đơn kiện."

"Hiện tại cha thật sự hối hận vì ban đầu đón con trở về, chẳng thà để cho con cùng mẹ con tiếp tục trải qua cuộc sống không có ngày ấm no."

"Tôi và mẹ sống những ngày không ấm no, đâu sô gây nên không phải là ông sao, nếu như ông không ép mẹ tôi đến đường cùng, thì chúng tôi đâu có những ngày tháng khó khăn như vậy chứ? Phong Gia Vinh, đừng chọc vào giới hạn cuối cùng của tôi, nếu không ông sẽ phải trả giá thật đắt." Phong Khải Trạch vừa nghe đến chuyện năm xưa thì lập tức nổi giận, trong mắt tất cả đều là hận.

Phong Gia Vinh đột nhiên có chút sợ hãi với nỗi oán hận của Phong Khải Trạch, không hề nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

Đáy lòng Đường Phi tràn đầy hoài nghi, nhìn mọi thứ xung quanh, trong lòng càng hoài nghi hơn, nhưng cuối cùng vẫn rời đi.

Thiếu gia rời khỏi Phong thị đế quốc không thể có bản lĩnh có được ngôi nhà tốt như vậy, trừ phi cậu ấy có chuyện gì đó mà mọi người không biết, cậu ấy phách lối và khí thế, căn bản không phải ai cũng có được.

Rốt cuộc cậu ấy là người nào, hoặc có thể hoài nghi là ai chống lưng cho cậu ấy?

-----oOo-----

Chương 204: Có thể chạm tới

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: chaosuon.

beta tạm lá lá: vinhanh-annkasi

Sau khi Phong Gia Vinh mang theo người của mình đi, Tạ Thiên Ngung vẫn còn đang hoảng sợ, chưa lấy lại tinh thần, vừa nghĩ tới ông ta đã đồng ý inh và con khỉ nhỏ kết hôn, trong lòng liền vô cùng cao hứng. Mặc dù cuộc hôn nhân này là bởi vì giao dịch mới có thể đạt được, nhưng cô vẫn vui mừng như cũ, mặc kệ nói thế nào thì giờ cô đã có thể quang minh chánh đại kết hôn với con khỉ nhỏ.

"Thật tốt quá ——"

"Cái gì thật tốt quá?" Phong Khải Trạch không có nhiều phản ứng lầm, vẫn trầm ổn như thường ngày, hình như đối với chuyện này cũng không có cảm xúc gì quá lớn.

"Con khỉ nhỏ, ba anh đồng ý để cho chúng ta kết hôn, anh không cảm thấy thật tốt quá sao?" Tạ Thiên Ngung cười đến càng thêm vui vẻ, chỉ cần vừa nghĩ tới có thể mặc áo cưới thuần khiết xinh đẹp, bước vào lễ đường, gả cho người đàn ông mình yêu, trong lòng cô liền tràn đầy vui vẻ và hạnh phúc.

"Ông ta có đồng ý hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì, ông ta không đồng ý anh vẫn sẽ kết hôn với em, ý kiến của ông ta căn bản không quan trọng, mới vừa rồi chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi. Thiên Ngung, sau khi kết hôn em muốn hướng tuần trăng mật ở đâu?" Anh kéo cô lại, để cô ngồi trên đùi mình.

"Bây giờ chúng ta còn chưa có định ngày cưới, anh đã muốn đi hướng tuần trăng mật sao?" Cô ngượng ngùng nói, trong lòng lại có chút vui vẻ.

Trăng mật, đối với cô, từng là một hy vọng xa vời, nhưng mà hiện tại đã ở rất gần, có thể chạm tay tới rồi.

"Ngày cưới thì rất đơn giản, tùy tiện xem Hoàng Lịch, chọn ngày tốt gần đây nhất là được rồi."

"Con khỉ nhỏ, anh nói Hồng Thi Na sẽ dễ dàng dừng tay sao? Em cảm thấy cô ta sẽ không phải nhận thua ngay như vậy, lần này anh đồng ý không truy cứu nữa, cô ta cũng không phải ngồi tù, không ngồi tù lại sẽ có cơ hội làm ra những chuyện hại người, ngộ nhỡ cô ta tới phá hư hôn lễ của chúng ta, vậy làm sao bây giờ? Em không hy vọng hôn lễ của chúng ta thất bại."

Khuôn mặt cô thoảng hiện lên chút lo lắng nhưng lại bị anh xem thường: "Dù anh có tiếp tục truy cứu tới cùng, Hồng Thiên Phương cũng sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp cứu con gái, đến lúc đó chuyện sẽ càng thêm hỏng bét, chỉ sợ anh ngay cả 10% cổ phần cũng không lấy được. Chỉ là em yên tâm, trải qua chuyện này, Hồng Thiên Phương tuyệt đối sẽ phòng bị tốt, không để cho Hồng Thi Na náo loạn nữa, người phụ nữ ghê tởm ấy chẳng dám làm mà cũng không còn cơ hội đối phó với chúng ta, em cứ yên tâm 100% đi."

"Được, em tin tưởng anh, ai bảo anh mỗi lần đều tính toán mọi chuyện chính xác hết cả chứ."

"Trong xã hội mưu toan này, đây gọi là cơ trí. Hiện tại Hồng Thi Na làm ra như vậy, không bằng chúng ta liền kết hôn luôn, để cho cô ta hoàn toàn chết tâm, đừng mơ mộng ảo tưởng giữa ban ngày nữa, em nói có được hay không?"

"Anh nói thế nào liền thế ấy đi, em đều nghe anh." Cô cúi đầu xấu hổ, nhưng không ai biết, cô bây giờ là không muốn chờ đợi nữa, muốn làm cô dâu của anh ngay.

"Ô, hôm nay biến thành con cùu nhỏ á..., cái gì cũng nghe anh?" Anh đùa giỡn trêu cô, thật ra thì rất rõ ràng trong lòng cô đang suy nghĩ gì. Cô muốn gả, anh cũng muốn cưới, chuyện thế là được giải quyết tốt rồi.

"Cái gì con cùu nhỏ, em chính là cọp mẹ, cần thận sau khi kết hôn em liền ăn anh." Cô cũng đùa giỡn cùng anh, quan hệ của hai người ấm dần lên, đã bắt đầu có tư vị vợ chồng.

"Ăn, ăn hết mình, ăn anh không chừa mảnh xương vụn cũng không thành vấn đề." Anh liền đưa cổ tiến tới bên miệng của cô, ý muốn "mời" cô ăn.

Cô lấy tay đẩy anh ra, thu lại nụ cười, nghiêm chỉnh nói: "Đừng làm rộn nữa, vẫn là suy nghĩ một chút, làm thế nào chuẩn bị hôn lễ đây, hôn lễ cần

phải có người lớn chủ trì mới được, em bên này có thể gọi chú, nhưng người bên anh, mời ai tới đây? Ba anh chỉ sợ là sẽ không tới."

"Ông ta dù có lòng, anh cũng không muốn cho tới đây. Chuyện này cứ giao cho Đói Phương Dung làm đi, anh thấy bà ấy rất thích làm mấy chuyện này."

Những năm gần đây Đói Phương Dung đối với anh như thế nào, trong lòng anh rất rõ ràng, lại nói bà cũng là một người đáng thương, một người phụ nữ cho tới bây giờ không được yêu thương, lại mất đi khả năng làm mẹ, một người phụ nữ cô độc, đáng thương.

"Đúng vậy, có thể tìm bác gái. Con khỉ nhỏ, bác gái thật ra rất tốt với anh, dù không phải mẹ ruột anh nhưng em cảm thấy được bà đã đem toàn bộ tình thương của người mẹ dồn hết vào anh, chúng ta không phải là nên hiếu kính bà thật tốt sao? Em là người thực tế, ai tốt với em, em liền tốt với họ. Với anh cũng vậy, ai yêu thương anh, em cũng sẽ tốt với người đó. Khi anh bị đóng băng tài khoản, cũng là bác gái giấu ba anh đưa tiền cho anh. Chỉ điểm này thôi cũng đủ thấy bà rất thương anh rồi."

Nghĩ đến Đói Phương Dung, cô chợt nghĩ tới mẹ mình, là khi cô còn nhỏ đã hết mực yêu thương cô chứ không phải lúc bà phản bội lại ba, chạy theo người đàn ông có tiền khác. Chỉ tiếc mẹ trước kia đã không còn, dù cô có nhớ lại cũng vô ích.

"Em yên tâm, nếu như anh thật không coi Đói Phương Dung là người quan trọng, đã sớm đổi phó bà ấy như với ba anh rồi. Nhưng bà ấy cũng không phải là người đơn giản, sau lưng bà ấy cũng có lai lịch đấy. Anh muốn cho em một hôn lễ hoành tráng, để em trở thành cô dâu đẹp nhất, hạnh phúc nhất thế giới này."

"Không cần khoa trương như vậy, em chỉ muốn một hôn lễ bình thường như những người khác thôi. Em nói thật đó. Quá khoa trương, ngược lại, sẽ làm em thấy lúng túng." Cô tròn sinh từ trước tới giờ không thích khoa trương, cái gì hoành tráng, long trọng quá thực sự cũng không ham thích.

"Anh lại cứ muốn khoa trương như vậy. Anh muốn nói cho cả thế giới biết Tạ Thiên Ngưng em chính là vợ của Phong Khải Trạch này." Anh một tay ôm lấy hông cô, ghì chặt cô vào ngực mình, hướng cái miệng nhỏ hung hăng hôn một cái.

Tạ Thiên Ngưng bất đắc dĩ mà lắc đầu, cũng không nói thêm gì nữa, trong lòng cũng rất chờ mong hôn lễ của chính mình.

Người đầu tiên vốn là hôn phu của cô, trước hôn lễ lại bị người ta đoạt mất. Lần thứ hai, tuy không phải vị hôn phu nhưng lại là người cô yêu, cũng bị người khác cướp mất. Lần này, cô quyết không để ai cướp người đàn ông của mình nữa, ai cũng không được.

Sau khi hôn xong, Phong Khải Trạch cầm lấy điện thoại trên bàn, gọi cho Đới Phương Dung, nói với bà về chuyện hôn lễ.

Đới Phương Dung vừa đi dạo phố về, mới vào tới phòng khách liền nhận được điện thoại, không nói hai lời lập tức đồng ý ngay, còn rất hưng phấn: "Khải Trạch, con yên tâm, dù nhất định tổ chức cho các con hôn lễ vừa đẹp vừa long trọng nhất. Bây giờ ta lập tức đi xem Hoàng Lịch, tìm ngày tốt kết hôn cho các con, chờ ta."

"....."

Phong Gia Vinh ngồi ở trong phòng khách, đang bực bội, lại nghe được Đới Phương Dung nói chuyện điện thoại, nhíu chặt hai hàng chân mày, đợi bà cúp điện thoại xong lập tức nghiêm giọng chất vấn: "Là Khải Trạch điện thoại cho bà sao?"

"Đúng thì thế nào?" Đới Phương Dung tức giận trả lời, không có chút sợ hãi nào.

Bà bây giờ đã không còn quan tâm đoạn hôn nhân này nữa. Cho dù có phải rời khỏi Phong gia, bà cũng chẳng sợ gì.

"Nó muốn bà giúp nó tổ chức hôn lễ, có đúng hay không?"

"Đúng thì thế nào?"

"Bà——" Phong Gia Vinh thấy thái độ của Đới Phương Dung như vậy liền nổi trận lôi đình, đứng lên, tức giận nói: "Đới Phương Dung, lá gan bà càng lúc càng lớn rồi, dám nói chuyện với tôi như thế há?

"Không phải lá gan tôi càng ngày càng lớn, mà là tôi không quan tâm ông nữa, cái gì cũng không để ý nữa rồi. Bởi vì không còn quan tâm nên cũng chẳng cần sợ nữa. Phong Gia Vinh, ông tự hỏi lại lòng ông đi, kết hôn mấy

chục năm, ông từng thực sự coi tôi là vợ ông sao? Ông không có. Ban đầu ông lấy tôi cũng là vì muốn thâu tóm công ty của ba tôi, muốn mở rộng quy mô cùng sức mạnh của Phong thị để quốc mà thôi. Tâm tư ông, tất cả đều đặt ở tiền bạc quyền lực cả, ông chưa bao giờ đặt tình cảm vào trong mắt hết. Kể cả lúc biết tôi không thể sinh con, ông căn bản cũng không muốn mời bác sĩ tới chữa trị cho tôi, ông lại đi hâm hại mẹ con Khai Trạch. Cái gì ông cũng chỉ muốn có sẵn, không hề nghĩ tới chính mình phải tự làm thì mới có được. Cho tới tận bây giờ, ông vẫn chính là như vậy. Tôi mệt rồi, nên không muốn tiếp tục đợi nữa. Bao năm nay tôi chưa từng được hưởng mùi vị của tình yêu, nên không thể ngay cả tình thân tôi cũng không có nữa. Khai Trạch muốn kết hôn với Thiên Ngung, tôi sẽ giúp chúng chuẩn bị, chuyện này ông không ngăn cản được.” Đói Phương Dung không muốn tiếp tục nói nhảm với Phong Gia Vinh nữa, nói xong liền đi lên lầu.

Phong Gia Vinh càng thêm tức giận, không nhịn được hét lên: “Bà giỏi thì giúp chúng nó chuẩn bị hôn lễ đi, nhưng đừng có lấy một đồng nào của tôi đi.” Ông thật muốn xem bọn họ không có tiền của ông, thì làm sao tổ chức được hôn lễ.

Đói Phương Dung mới đi tới một nửa cầu thang, dừng bước lại, lạnh lùng nói: “Ông yên tâm, tôi tuyệt đối không lấy của ông một phân tiền nào đâu, ông cứ giữ lại đem vào quan tài luôn đi.” Nói xong, tiếp tục đi lên lầu, lòng lại càng thêm đau. Một kẻ trong mắt chỉ biết có tiền, thật sự không thể gummies được điều gì.

Phong Gia Vinh nói như vậy, mục đích cũng chỉ muốn ép Đói Phương Dung đứng về phía ông, cũng không ngờ bà lại nói vậy, thật khiến ông tức chết mà. Tiền bạc, quyền thế là vạn năng, chỉ cần có tiền cùng quyền lực, muốn cái gì cũng có thể đạt được hết. Có lẽ khi bọn họ thực sự bước tới đường cùng mới thấy hối hận quay lại cầu xin ông.

Vừa lúc đó, Đường Phi đi vào, cầm trong tay một phần tài liệu, đưa lên: “Phong tiên sinh, theo lệnh của ngài, đã phong tỏa 10% cổ phần ở Phong thị để quốc của thiếu gia. Tôi cũng đã báo cho Hồng Thiên Phương phong tỏa 10% cổ phần bên tập đoàn Hồng thị của thiếu gia luôn rồi.”

Phong Gia Vinh không xem tài liệu, cũng chẳng muốn nhìn, hít một hơi thật sâu, ngồi vào trên ghế sa lon, khẽ nói: “Đường Phi, ta muốn gấp một mình Tạ Thiên Ngung lần nữa, cậu đi lo chuyện này đi.”

Sắc mặt liền tái, Đường Phi khó khăn nói: “ Phong tiên sinh, chuyện này e là hơi khó. Lúc đầu chúng ta từng đối phó Tạ tiểu thư, vừa rồi Tạ tiểu thư lại bị Hồng Thị Na bắt làm con tin, thiếu gia sẽ không dễ dàng để cho bất kỳ ai có cơ hội tới gần cô ấy đâu. Ngài muốn gặp riêng cô ấy, chỉ sợ có chút——”

“Đây là chuyện của cậu, không phải của ta, ta chỉ cần kết quả, còn quá trình không quan trọng. Mặc kệ cậu dùng biện pháp gì, tóm lại phải đưa một mình Tạ Thiên Ngưng tới gặp ta. Nếu làm không xong, cậu cũng đi luôn đi, ta không muốn nuôi đồ vô dụng.”

“.....” Đường Phi vô cùng bất đắc dĩ, trong lòng âm thầm thở dài, cho dù chuyện có khó hơn nữa, cũng vẫn phải nhắm mắt đồng ý, “Vâng”

Lại phải đối nghịch với thiếu gia, chỉ sợ lần này sẽ càng khiến thiếu gia hận hắt hơn. Hận thì hận, dù sao hắt cũng đã sớm chuẩn bị đối nghịch với thiếu gia rồi không phải sao? Giờ phút này, đột nhiên hắt cảm thấy mọi thứ mình có thật mơ hồ, chỉ cần Phong Gia Vinh nói một câu, cái gì hắt cũng chẳng còn nữa. Có lẽ, hắt nên vì tương lai của mình mà suy nghĩ cho kỹ.

-----oOo-----

Chương 205: Áo cưới đẹp nhất

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: chaosuon

Hồng Thiên Phương bị ép buộc, đành phải chuyển 10% cổ phần tập đoàn Hồng Thị sang tên Phong Khải Trạch, hiện tại ông chỉ còn nắm giữ lại 20% cổ phần. Nếu như Hắc Phong Liên Minh thật sự muốn hạ bệ ông thì vô cùng đơn giản, bởi ông đã không còn năng lực nào để phản kháng.

Ông vốn cho rằng chính Phong Gia Vinh âm thầm cho người thu mua cổ phần tập đoàn Hồng thị, giờ mới vỡ lẽ ra là Hắc Phong liên minh ra tay. Tuy vậy ông vẫn không hiểu, Hắc Phong liên minh đã có trong tay 60% cổ phần Hồng thị, tại sao lại che giấu bản thân như vậy, không ra mặt hạ bệ ông mà lại chọn đứng đằng sau thao túng mọi việc.

Bọn họ rốt cuộc là có mục đích gì?

Hai anh em Hồng Thùa Chí và Hồng Thi Na ngồi đối diện Hồng Thiên Phương, vẻ mặt buồn bã, trong lòng đều hiểu rõ chuyện đã xảy ra nhưng không dám mở miệng nói lời nào.

Phải chuyển nhượng vô điều kiện 10% cổ phần tập đoàn Hồng thị cho Phong Khải Trạch, cho dù trong lòng không muốn nhưng cũng đã hết cách rồi, không thể không làm.

"Ba, thực xin lỗi, đều tại con không tốt, đem thêm phiền toái tới cho cha." Hồng Thi Na trong lòng đang tự trách, bởi chính mình là nguyên nhân làm tập đoàn Hồng thị bị tổn thất lớn như vậy.

10% cổ phần cũng không phải là con số nhỏ, hiện nay bọn họ chỉ còn giữ được 20% cổ phần, không may có chuyện gì, dù là biến động nhỏ thôi, sợ là quyền lực trong tay họ sẽ mất luôn.

Hồng Thiên Phương nặng nề thở dài, trong lòng đầy lửa giận cũng không nỡ la mắng con gái vào lúc này, ngược lại còn an ủi: "Con đừng nói xin lỗi nữa, là ba vô dụng mới để các con phải chịu uất ức như vậy. Nếu ba có năng lực sẽ không để cho Phong Khải Trạch hạ nhục con trong hôn lễ như vậy. Thi Na, Phong Khải Trạch sẽ kết hôn với Tạ Thiên Ngung, ba biết trong lòng con oán hận, nhưng đã tới nước này rồi, con cũng đừng đi trêu chọc bọn họ nữa, nếu lại có chuyện gì, cả nhà chúng ta cũng xong đời luôn, con biết chưa?"

"Ba, ba yên tâm, con nhất định không mang thêm phiền toái tới cho ba nữa đâu. Đều tại con không tốt, nếu con dùng đầu óc để suy nghĩ thì sẽ không làm ra những việc như vậy. Ba, ba cứ yên tâm. Dù con có ngu ngốc, cũng sẽ không thế nữa đâu."

Muốn đồi phó Phong Khải Trạch, không thể dùng biện pháp ngu xuẩn như vậy nữa mà phải có một kế hoạch hoàn hảo, phải chuẩn bị thật tốt thì mới được.

"Con đã nói vậy, ba cũng yên tâm. Thi Na, con định xử lý thế nào với Ôn Thiếu Hoa? Nếu con muốn gả cho nó, ta sẽ cố gắng coi nó là con rể, còn nếu không, cũng không có gì đáng ngại cả."

Hồng Thùa Chí vừa nghe đến tên Ôn Thiếu Hoa, lập tức ghét bỏ nói: "Ba,

sao có thể chấp nhận gả Thi Na cho người như thế chứ. Tập đoàn Ôn thi được ngân hàng Thiên Tường giúp sức 5 năm mà vẫn phá sản, người như thế có tài cán gì. Thi Na gả cho hắn nhất định sẽ không có hạnh phúc. Hơn nữa, Ôn Thiếu Hoa đã kết hôn một lần, sau một tháng đã lại ly hôn, loại người đối với hôn nhân như thế, con không đồng ý để Thi Na kết hôn với hắn. Chẳng qua là lên giường một lần thôi, chẳng phải chuyện gì lớn, hiện tại cũng không còn là xã hội phong kiến, làm gì còn cái suy nghĩ cỗ hủ như vậy."

"Thật ra thì ba cũng không muốn Thi Na kết hôn với Ôn Thiếu Hoa. Nó không đáng tin, bẩn lanh không nói làm gì nhưng nhân phẩm lại vô cùng kém cỏi. Thi Na, con nghĩ sao?" Hồng Thiên Phương rất tán thành ý kiến của con trai, nhưng ông muốn để cho Thi Na quyết định.

"Đùa gì thế chứ, con làm sao có thể kết hôn với loại người như Ôn Thiếu Hoa. Trên đời này, ngoài Phong Khải Trạch ra, cũng còn nhiều người ưu tú hơn Ôn Thiếu Hoa. Không kết hôn với Phong Khải Trạch, con cũng sẽ không lấy hắn ta." Hồng Thi Na tràn đầy chán ghét, thực cũng chẳng ưa gì Ôn Thiếu Hoa.

"Nói hay lắm. Lúc trước ở khách sạn, Ôn Thiếu Hoa gấp em uống phải thuốc kích thích, nếu hắn có chút lương tâm, đã đưa em tới bệnh viện hoặc là báo cho chúng ta. Đằng này, hắn lại nhân cơ hội chiếm hết tiện nghi. Thế đã rõ, hắn chỉ muốn dựa vào em để nhanh được thăng tiến. Người như vậy không nên lấy làm gì." Hồng Thùa Chí nghĩ tới hành động cầm thú của Ôn Thiếu Hoa, trong lòng lại tràn đầy lửa giận.

Hồng Thiên Phương nhìn ra đầu mối, lập tức nhắc nhở bọn họ: "Thùa Chí, Thi Na, mặc kệ các con bây giờ muốn làm gì, đều ở yên trong nhà cho ba, ngàn vạn lần đừng có ra ngoài gây phiền toái nữa, chờ chuyện này qua đi rồi nói tiếp. Ba biết các con nuốt không trôi chuyện này, ba cũng làm sao mà bỏ qua được. Tóm lại, tạm thời đừng có hành động gì, còn nhiều thời gian, đợi ổn định lại cục diện rồi mới tính tới chuyện trả thù, có biết không?"

"Ba, con biết rồi." Hồng Thùa Chí không suy nghĩ nhiều, lập tức đồng ý.

Hồng Thi Na do dự chốc lát rồi mới đồng ý: "Con biết rồi."

Xem ra lần này Phong Khải Trạch thực sự sẽ kết hôn với Tạ Thiên Ngưng.

Được, hôm nay cô để cho bọn họ kết hôn, rồi một ngày nào đó sẽ khiến cuộc sống của bọn họ trở thành địa ngục.

Người nhà Hồng Gia tất cả đều đè nén ý định kia, tạm thời chọn không hành động gì, đợi mọi chuyện lắng dịu lại đã.

Ngày cưới của Tạ Thiên Ngưng và Phong Khải Trạch đã được xác định, là 1 tuần sau. Đói Phương Dung bắt tay vào chuẩn bị mọi thứ cho hôn lễ, tính dùng truyền thông để truyền tin đi, khiến cho hôn lễ trong thật long trọng, để tất cả mọi người đều biết hết. Dĩ nhiên Tạ Minh San cũng nghe được tin này, tức giận đến mức ở trong phòng đập phá đồ đạc.

Chỉ còn vài ngày nữa Tạ Thiên Ngưng sẽ kết hôn với Phong Khải Trạch rồi, vậy mà cô cứ ở chỗ này, còn nghĩ cách làm sao đoạt lấy Phong Khải Trạch nữa chứ.

Mấy ngày qua cô ta luôn đi đến vườn hoa, đợi từ sáng tối, vẫn không gặp được Phong Khải Trạch. Khổ cực mấy ngày lại chẳng được lợi ích gì, nhưng ngàn vạn lần không ngờ hôm nay không đến lại nghe được tin anh muôn cưới Tạ Thiên Ngưng, bảo cô làm sao chịu nổi.

"Tạ Thiên Ngưng, cô sinh ra là để chông đối với tôi sao?"

"Cô đi chết đi, a ——"

Choảng ——

Ninh Nghiên ở bên ngoài nghe thấy tiếng động lớn, nghĩ là xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy vào nhà thấy Tạ Minh San đang cầm ghê ngồi đập vào bàn trang điểm.

"Minh San, con cần gì phải vậy chứ? Chuyện Tạ Thiên Ngưng và Phong Khải Trạch kết hôn, đã là sự thực không thể chối cãi được rồi, con cũng từng thử quyền rũ Phong Khải Trạch rồi, nếu không giành được, thì bỏ đi, có được không?"

Không phải bà không tin con gái mình, mà là bà có thể thấy rất rõ, Phong Khải Trạch thực sự yêu Tạ Thiên Ngưng, dù bứt cách mấy cũng không đứt.

"Tại sao có thể như thế được. Tạ Minh San, con, cũng không phải người

dễ nhận thua như vậy, chưa tới giây phút cuối cùng, con tuyệt đối sẽ không buông tha. Ông trời thật bất công, sao mọi thứ tốt đẹp đều giành hết cho Tạ Thiên Ngưng vậy, tại sao?"

Cô ta so với bà cô già Tạ Thiên Ngưng đó, đẹp hơn gấp trăm lần, ai có mắt cũng đều thích cô, đều sẽ chọn cô. Tại sao người đàn ông ưu tú như Phong Khải Trạch lại không chọn cô, mà đi chọn cái bà cô già đó chứ?

Nhất định là vì cô còn chưa có găng hết sức, nên cần phải cố thêm nữa mới được.

Ninh Nghiên nhìn dáng vẻ của Tạ Minh San, đột nhiên cảm thấy con mình giống như một người điên, vì tiền bạc và danh tiếng mà mất trí rồi.

Đều là lỗi của bà, bà đã sai, không nên từ nhỏ dạy con rằng tiền bạc là vạn năng. Bà thực sự đã sai làm rồi.

Dù sao cũng đã sai rồi, bà còn biết làm sao đây.

"Mẹ, con biết Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng ở đâu rồi, giờ con đi tìm bọn họ. Đúng vậy, phải đi ngay bây giờ, con cần phải ăn mặc thật xinh đẹp mới được." Tạ Minh San như phát điên, lục tung tủ quần áo, chọn bộ đẹp nhất mặc vào, sau khi trang điểm thật xinh đẹp, cầm túi xách bước ra khỏi nhà.

"Minh San, đừng đi." Ninh Nghiên kéo cô ta lại không muốn để cô ta đi chuốt lấy nhục nhã.

Bà có thể khẳng định rằng Phong Khải Trạch nhất định sẽ không chọn con gái bà.

"Mẹ, đừng có kéo con, con phải đi, nếu không sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa đâu. Mẹ yên tâm, con nhất định mang con rể rùa vàng Phong Khải Trạch về e."

"Minh San, con tinh táo lại một chút đi. Phong Khải Trạch sẽ không chọn con đâu, người cậu ta yêu là Tạ Thiên Ngưng, con rõ chưa?"

"Mẹ, sao mẹ lại nói giúp cho Tạ Thiên Ngưng như vậy. Con mặc kệ, bây giờ con muốn đi tìm Phong Khải Trạch, mẹ bỏ tay con ra đi." Tạ Minh San như một người điên, sấp mặt đi lý trí, tâm tình vô cùng kích động.

Ninh Nghiên giữ lại không được, đành phải chạy theo nhưng không đuổi kịp, người đã lên taxi đi mất rồi. Bà vội vàng ngăn một chiếc xe khác lại, chạy theo sau.

Con gái của bà như sắp phát điên rồi, bà không thể không đi theo.

Tạ Minh San biết rõ mình không có bị điên, chỉ là cô không cam tâm chấp nhận thất bại. Từ nhỏ tới giờ, chuyện gì cô cũng hơn Tạ Thiên Ngưng, ngay cả Ôn Thiếu Hoa cũng có thể đoạt được, cô không tin mình không thể giành lấy Phong Khải Trạch.

Từ sáng sớm, Phong Khải Trạch đã đi làm, chỉ còn một mình Tạ Thiên Ngưng ở nhà, đang mải mê ngắm chiếc áo cưới vừa được người ta đưa tới.

"Oa, đây là áo cưới đẹp nhất mà mình từng thấy, thật là đẹp."

Mới chỉ cầm trên tay đã thấy rõ đây là loại tơ lụa rất nhẹ, cảm giác mềm mại rất tuyệt, không biết mặc lên người còn tuyệt vời thế nào nữa. Cuối cùng thì, cô cũng đã có áo cưới của riêng mình rồi.

"Oa, đây cũng là áo cưới đẹp nhất tôi từng thấy đó."

"Tôi cũng thế."

"Nếu được mặc một lần, có chết cũng đáng."

"Phi phi phi, nói vớ vẩn gì thế. Đây là áo cưới của bà chủ, phải chính bà chủ mặc. Bà chủ, hay là bà mặc thử cho chúng tôi xem một chút, có được không?"

"Bà chủ, mặc thử đi để cho chúng tôi xem một chút đi."

Mấy người giúp việc đều xúm lại quanh áo cưới. Ai cũng sững sờ, thích thú vì nó quá đẹp, nhưng đây chỉ là hy vọng xa vời.

Thím Chu là người nghiêm khắc, thấy thế liền nhắc nhở họ: "Các cô làm cái gì đó? Còn không mau đi làm việc đi."

Tạ Thiên Ngưng biết thím Chu luôn nghiêm túc như vậy, cũng không để ý nhiều chỉ thân thiện nói: "Thím Chu, không sao đâu, bây giờ ông chủ không có nhà, để mọi người lười biếng một chút cũng không sao. Tôi không mách lại đâu. Làm người cũng đừng nghiêm túc quá, không thì sẽ

bỏ lỡ rất nhiều điều vui vẻ. Các cô tới giúp tôi mặc áo cưới vào đi, một mình tôi e là không thể xoay sở được mất. Mau đi.”

"Hì hì ——"

Mấy người giúp việc cười hì hì một tiếng, liền theo Tạ Thiên Ngưng lên lầu, không để ý tới thím Chu nữa. Từ sau chuyện của Hồng Thi Na, bọn họ hiểu rõ, dù ông chủ là người nghiêm túc nhưng lại rất nghe lời bà chủ, mà bà chủ là người rất hiền hòa, ngày thường cũng không coi bọn họ như người làm. Cho nên dần dần bọn họ cũng chẳng có gì phải e sợ nữa.

Thím Chu bất đắc dĩ lắc đầu, không nói gì nữa. Bà chủ cũng đã nói như vậy rồi, bà còn có thể nói thêm gì đây.

Ngay lúc đó, ngoài cửa lớn, chuông cửa vang lên từng hồi. Thím Chu nghĩ một lát, dù gì cũng đang rảnh bèn đi ra ngoài xem là ai tới.

Nếu như là ông chủ sẽ không có nhấn chuông, cho nên người ở ngoài chắc không phải là ông chủ rồi.

-----oOo-----

Chương 206: Thị uy

Nguồn: EbookTruyen.Me

editor: Chaosuon.

Tạ Minh San đứng ở ngoài cổng lớn, nhìn tòa nhà cao cấp trước mắt, cảm giác ghen tị càng dâng trào mãnh liệt. Càng nhìn cô lại càng thêm tức giận, nhưng vì muốn vào được bên trong, đành phải cố nhịn, giả ra dịu dàng xinh đẹp, đưa tay nhấn chuông.

Tưởng rằng sau khi mất Ôn Thiếu Hoa, Tạ Thiên Ngưng sẽ rất thảm với hai bàn tay trắng. Nào ngờ, á lại còn tốt hơn lúc trước, giờ còn chuẩn bị kết hôn với Phong Khải Trạch, mặt mũi cô còn biết để vào đâu đây? Lúc trước kết hôn với Ôn Thiếu Hoa, bạn bè vô cùng hâm mộ, sùng bái cô. Cảm giác hào quang tỏa ra quanh mình ấy, cô vĩnh viễn không muốn mất đi.

Lúc này, một người bảo vệ nghe tiếng chuông cửa, đi ra thấy một cô gái xa lạ, vì vậy nghiêm giọng hỏi: “Thưa cô, cô muốn tìm ai?”

Tạ Minh San dịu dàng như nước, nhẹ giọng trả lời: “Xin hỏi, đây có phải nhà của Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng không?”

“Đúng, cô tìm ông bà chủ có việc gì không? Cô có hẹn trước không?”

“Tôi là em họ của Tạ Thiên Ngưng, vậy có cần hẹn trước không?”

Không ngờ bây giờ, giá trị con người của Tạ Thiên Ngưng lại cao thế, đã ở trong nhà, còn phải đặt hẹn trước mới được gặp, quả là tự cao tự đại mà?

“Thưa cô, thành thật xin lỗi. Tôi không biết cô là ai, nếu cô không hẹn trước, chúng tôi không dám trái lệnh của ông chủ để cô vào được. Mời cô về cho.”

Lời nói của bảo vệ càng khiến lửa giận trong lòng Tạ Minh San bốc lên, cố gắng kiềm chế, lộ vẻ dịu dàng, điềm đạm như cũ, cầu khẩn anh ta: “Anh à, làm ơn vào bảo hộ tôi một tiếng, được không?”

“Cái này ——.”

Đang lúc người bảo vệ còn do dự, thím Chu đi tới, dò hỏi: “Có chuyện gì thế? Ai nhán chuông vậy?”

“Thím Chu, có cô này nói là em họ của bà chủ, muốn vào gặp bà chủ.”
Bảo vệ thuật lại mọi chuyện.

“À.” Thím Chu có chút hoài nghi, nhìn cô gái đứng ngoài cổng, cũng không lập tức mở cổng cho cô ta vào mà suy nghĩ một lát, nghiêm túc nói: “Chuyện này chúng ta không thể quyết định được, để tôi vào báo với bà chủ, xem bà ấy có muốn gặp không đã.”

“Được.”

“.....

Tạ Minh San nhìn thím Chu rời đi, cảm giác bà ta “mắt chó nhìn người thấp”, lửa giận bùng bùng, nhưng lại không thể lộ ra ngoài. Cảm giác phẫn kìm nén này khiến người ta còn khó chịu hơn cả chết nữa.

Vì chuyện lớn, dù tức giận một chút có là gì, chỉ cần cô thành công, tuyệt đối sẽ khiến bọn người này “đẹp mặt”.

Lúc này, Tạ Thiên Ngưng còn đang vất vả mặc thử áo cưới. Qúa nhiều thứ rắc rối khiến cô vừa thở hổn hển vừa thấy bức bối. May mà còn có mấy người giúp việc giúp một tay, bằng không một mình cô thật không biết phải làm thế nào nữa.

Thím Chu đi vào, cung kính nói: “Bà chủ, bên ngoài có người nói là em họ của bà, muốn được gặp bà chủ.”

“Tạ Minh San ——.” Tạ Thiên Ngưng vừa nghe nói tới em họ, lập tức nghĩ ngay tới Tạ Minh San, trên mặt lộ ra chút tức giận, tựa như không muốn gặp người này.

Người giúp việc đang giúp cô mặc áo cưới, trông thấy mặt cô giận dữ, liền hỏi: “Bà chủ, sao bà tức giận vậy? Bộ bà không thích người em họ này sao, có thể nói cho chúng tôi biết vì sao có được không?”

“Tôi cũng muốn biết, bà chủ, nói cho chúng tôi biết một chút đi, có được không?”

“Cô ta định tới cướp chồng tôi, các cô nói xem tôi có thích cô ta không? Cô ta đã một lần đoạt mất vị hôn phu của tôi, giờ lại định quyến rũ chồng tương lai của tôi, tất nhiên là tôi phải tức giận rồi.” Tạ Thiên Ngưng thật sự tức giận, nghĩ tới mục đích Tạ Minh San tìm tới đây, trong lòng bùng lên lửa giận. “Thím Chu, tôi không muốn gặp người này. Đuổi cô ta đi.”

“Dạ.” Thím Chu không nói nhiều lời lập tức đi làm ngay, lại bị một người giúp việc gọi lại: “Thím Chu, đợi một lát.”

“Tiểu Mạc, cô có chuyện gì?”

Cô giúp việc tên Tiểu Mạc cười thầm bí nói: “Bà chủ, hôm nay ông chủ không ở nhà, em họ của bà có tới cũng chẳng làm được gì. Ông chủ lại yêu bà như vậy, ngay cả Hồng Thi Na còn không giành được, nói gì tới những người khác. Đã vậy, sao bà không ra oai với cô em họ này, để cô ta biết khó mà lui.”

“Ra oai thế nào?”

Thật ra thì cô cũng muốn ra oai với Tạ Minh San, cảnh cáo cô ta đừng có mơ tưởng giành con khỉ nhỏ của cô.

"Một lát nữa, bà mặc áo cưới ra gặp cô ta là được. Có bảo vệ trong đại sảnh, còn có chúng tôi nữa, cô ta có muốn làm gì cũng không được."

Thím Chu nghe những lời này, cảm thấy có thể được, vẻ mặt hơi biến đổi, cũng tặc lưỡi nói: "Tôi thấy Tiểu Mạc nói cũng đúng. Cũng chỉ có một mình em họ của bà, chúng ta lại đồng ý thế này, chẳng lẽ phải sợ cô ta? Càng ra uy với cô ta, để cho cô ta biết bà không phải người dễ chọc, biết khó mà rút lui, không còn đeo bám ông chủ"

"Như vậy có được không?" . Tạ Thiên Ngưng muốn làm lầm nhưng lại cảm thấy sợ, nên có hơi do dự.

"Sao lại không? Có một loại người chuyên thích đi bắt nạt những người lương thiện, càng nể mặt cô ta càng ỷ thế lần tới, càng nhượng bộ lại càng được voi đòi tiên. Nhìn khuôn mặt cô ta cũng xinh đẹp thế, lại là người không biết liêm sỉ là gì, hạng người này, không biết ơn nghĩa là gì đâu. Thú người này rất thích cướp đồ người khác có, thấy ai hơn mình là không cam tâm. Bà chủ à, lúc trước cô ta đã đoạt mất vị hôn phu của bà một lần, bây giờ lại còn làm như vậy nữa? Chúng tôi cô ta không muốn thấy bà chủ được sống hạnh phúc. Thím Chu là người từng trải, đã gặp qua rất nhiều người nhiều việc, đối phó với loại người như thế, ngàn vạn lần không thể mềm lòng, nếu không người thua thiệt lại chính là mình đó."

"....."

Nghe những lời rất có đạo lý của thím Chu, Tạ Thiên Ngưng suy nghĩ một chút, không do dự nữa mà cứng rắn nói: "Được, tôi đi gặp cô ta."

"Vậy tôi đi mở cửa, để cho cô ta vào. Các cô hãy sửa soạn cho bà chủ thật đẹp, để lát nữa còn ra uy hạ gục tiểu Tam."

"Dạ."

Mấy người giúp việc quay lại giúp Tạ Thiên Ngưng, lúc trước chỉ là muôn cô mặc áo cưới, bây giờ liền tỉ mỉ trang điểm cho cô, biến cô thành một cô dâu xinh đẹp nhất.

Tạ Minh San chờ ở bên ngoài thật lâu, sắp không nhịn được, pháp phòng

không yên, chỉ hận không thể mở miệng mắng to, nhưng với cục diện bây giờ đành cố gắng chịu đựng.

Qua chừng 20 phút, rốt cuộc thím Chu cũng đi ra, cô ta kích động hỏi luôn: “Chị họ đồng ý gặp tôi chứ?”

Thím Chu không để ý tới cô ta, đứng nói chuyện cùng bảo vệ ngoài cổng: “Bà chủ muốn gặp cô ta. Để tránh có chuyện gì ngoài ý muốn, cậu kêu tất cả mọi người vào hết trong đại sảnh đi.”

“Được, để tôi đi làm.” Bảo vệ nghe thế, lập tức đi làm ngay.

Tạ Minh San nghe rõ từng lời thím Chu căn dặn người bảo vệ, trong lòng khó chịu nhưng lại không dám nói ra, chỉ âm thầm mắng: “Được lăm Tạ Thiên Ngưng, gặp tôi cũng phải ra oai như vậy, định thị uy với tôi sao? Cô nhóc kĩ đó, một ngày nào đó, tôi sẽ khiến cô phải trả giá gấp mười lần.”

Thím Chu bàn giao mọi việc cho bảo vệ xong, mới quay lại mở cổng ra, vừa mở vừa nhắc nhở: “Thưa cô, bà chủ đang ở trong đại sảnh chờ cô, mời cô theo tôi, không được phép đi lại lung tung.”

“Được, cảm ơn.” Tạ Minh San kiềm chế cơn giận, vẫn giả bộ dịu dàng, đang định bước qua cổng thì Ninh Nghiên đuổi tới. Bà vội kéo cô ta lại: “Minh San, cùng mẹ đi về thôi, có được không?”

“Mẹ, chị họ đồng ý gặp con rồi, giờ con đi vào đây, mẹ bỏ con ra đi.”

“Minh San, con tinh táo lại đi. Đừng chạy theo những thứ không thực tế nữa. Mẹ sai rồi, mẹ không nên từ nhỏ dạy con chỉ biết có tiền. Minh San, mẹ sai rồi, con về với mẹ đi, được không con?”

“Mẹ, chuyện của con không cần mẹ lo.” Ninh Nghiên đau khổ cầu khẩn con gái nhưng chẳng có tác dụng gì, cô ta vẫn quyết tâm đi vào gặp Tạ Thiên Ngưng, muôn giành lại Phong Khải Trạch, liền dùng sức hất bà ra, tiếp tục đi thẳng vào.

Ninh Nghiên hết cách đành đi vào theo, nhưng bị thím Chu ngăn lại: “Thưa bà, thật xin lỗi. Bà chủ không nói là muốn gặp cả bà, nên bà không vào được.”

Nghe được câu này, Tạ Minh San lập tức dừng bước, xoay người trở lại,

dùng ánh mắt ai oán nhìn chằm chằm thím Chu, dồn xuống lửa giận, bình tĩnh nói: “Bà ấy là mẹ tôi, cũng là trưởng bối của bà chủ các người. Chẳng lẽ người lớn muốn gặp, lại phải chờ con cháu cho phép hay sao?”

“Tôi không biết cái gì trưởng bối, cái gì vẫn bối. Tôi chỉ biết chủ nhân nơi này thôi. Chủ nhân bảo sao tôi làm vậy, chủ nhân nói cái gì thì chính là cái đó.”

“Bà——.”

“Vậy làm phiền bà, báo với Tạ Thiên Ngưng một tiếng, cho tôi vào, có được không?” Tạ Minh San im lặng tức giận, trong khi Ninh Nghiên bỏ hết thói phách lối trước kia, khép nép khẩn cầu.

Bởi vì bà mở miệng cầu khẩn khiến Tạ Minh San cảm thấy thật mất mặt, lại chẳng thể làm gì, cô gắng chịu đựng tiếp.

Nơi này là thiên hạ của Tạ Thiên Ngưng, cô ta còn có thể làm gì?

Thím Chu suy nghĩ một lát, cảm thấy để nhiều người vào cũng không sao, lại còn là hai mẹ con nữa, vừa đúng lúc có thể dạy dỗ luôn bọn họ. Nghĩ vậy, bà liền mở cửa ra, để bà ta vào: “Vậy bà vào đi, nhưng tôi nói trước, không được bà chủ cho phép, hai người đừng có mà đi lung tung, xảy ra chuyện gì, các người tự nhận hậu quả đó. Tôi tốt bụng nhắc nhở hai người thêm một câu, phần trách nhiệm ấy, sợ là hai người không gánh nổi đâu.”

“Bà yên tâm, tôi sẽ không đi lung tung đâu.” Ninh Nghiên bước vào, đi tới bên cạnh Tạ Minh San, coi chừng cô ta.

Tạ Minh San không vui, quay đi hướng khác, không muốn nhìn tới mẹ mình. Ăn nói khép nép với người giúp việc như vậy, thật mất thể diện.

“Hai người theo tôi.” Thím Chu đóng cổng lại, đi trước dẫn đường, không nhìn tới sắc mặt khó coi của hai mẹ con cô ta.

Hai mẹ con theo sát phía sau, cũng không dám tùy ý đi lung tung, cảnh tượng hoa lệ trong sân khiến hai người giật mình khiếp sợ. Nơi này vừa tráng lệ, lại vừa sang trọng quý phái, thật giống như hoàng cung thời hiện đại vậy. Chỉ một đóa hoa thôi, cũng thấy cao quý hơn gấp mấy lần hoa của người ta hay trồng.

Ngoài vườn hoa đã như vậy, e rằng bên trong còn không thể tưởng nổi rồi.

Ninh Nghiên có chút hoảng hốt, thật là muốn cả đời ở lại nơi này. Vốn bà định khuyên con buông tha cho Phong Khải Trạch, lúc này lại nổi lên ý muốn động viên con gái tiếp tục. Nếu con gái bà có thể kết hôn với Phong Khải Trạch, về sau bà cũng có thể ở lại nơi này luôn. Đây chính là cuộc sống mà bà hằng ao ước bấy lâu.

-----oOo-----

Chương 207: Tôi chắc chắn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: chaosuon

Thím Chu dẫn đường, Tạ Minh San và Ninh Nghiên theo sát phía sau, đi qua vườn hoa xinh đẹp, tới một căn nhà sang trọng ở phía trước. Hai người đứng ngay ra nhìn ngắm ngôi nhà, cảm giác như mình đang trông thấy một tòa lâu đài bằng vàng lấp lánh, thật là cám dỗ người.

Thím Chu bước lên bậc thang, đi về hướng cửa chính. Lúc gần tới nơi, cửa chính đã mở ra, bà cũng chưa vội vào, quay đầu lại nhìn hai mẹ con vẫn còn đang ngẩn người đứng bên dưới, nhắc nhở: "Hai vị, mời theo tôi."

"A —— a, được." Ninh Nghiên trước tiên lấy lại tinh thần, kéo tay Tạ Minh San một cái, để cô ta tỉnh táo lại, sau đó hai người cùng đi vào đại sảnh.

Trong đại sảnh, hơn mươi người bảo vệ xếp hàng đứng thẳng tắp, không nhúc nhích. Không khí đại sảnh vốn cao quý, ôn hòa bỗng bao trùm một tầng uy nghiêm bất khả xâm phạm.

Tạ Minh San bước trên sàn nhà sáng bóng, không tự chủ thả nhẹ bước chân, sợ giẫm mạnh làm hỏng mặt, hai mắt nhìn bốn phía, đối với nơi này cực kỳ hài lòng, chỉ hận mình không được làm chủ nhân nơi này.

Phong Khải Trạch quả nhiên không phải người bình thường, nếu lúc đầu cô ta nhận ra thân phận của anh, chắc chắn sẽ không kết hôn với Ôn Thiếu Hoa mà sẽ giành lấy người đàn ông này.

Mặc dù hơi muộn, nhưng không có nghĩa là không còn cơ hội bày tỏ, giờ cô ta càng thêm quyết tâm thực hiện mục tiêu của mình, không đào góc tường này của Tạ Thiên Ngưng, thè không bỏ qua. (đào góc tường ý chỉ yêu người yêu của người khác)

Ninh Nghiên có chút khum núm, trong lòng rất hồi hộp, giống như một người hèn mọn khum núm đi gặp “Nhân vật lớn”, không dám ưỡn thẳng lưng, sợ chọc giận tới người khác gấp phiền toái to. Bà thật không thể tưởng tượng được có một nơi như thế này, cao quý, hoa lệ không nói, còn cả không khí uy nghiêm này nữa, khiến bà muốn nói cũng không dám nói.

Thím Chu dẫn hai người vào đại sảnh, không có ý đối đãi bọn họ như khách, cũng không mời bọn họ ngồi, chỉ lạnh lùng nói: “Bà chủ còn đang bận thử áo cưới ở trên lầu. Hai người chờ một lát.”

“Haha, được, được.” Ninh Nghiên lập tức niềm nở trả lời, không dám hỏi gì thêm, chỉ biết chờ đợi.

Nhưng Tạ Minh San tức giận, cảm thấy phải chờ đợi như vậy thật mất mặt. Lại nghe nói Tạ Thiên Ngưng đang thử áo cưới, lửa giận càng bốc cháy dữ dội, tức muôn điên lên rồi, chỉ vì trong nhà có quá nhiều người, nên không dám làm loạn, cố gắng trấn tĩnh lại. Sau cùng, thật sự không nhịn được tức giận, mở miệng dò hỏi: “Ông chủ của các người đâu rồi, sao không thấy? Không lẽ cũng đang ở trên đó sao?” Nói xong, tầm mắt không tự chủ được hướng lên trên lầu, trong mắt đều chứa đầy ghen tị.

Cô ta mới thích hợp làm công chúa sống trong hoàng cung này, chứ không phải cô bé lọ lem như Tạ Thiên Ngưng kia.

Thím Chu nhìn thấy ghen tị trong mắt Tạ Minh San, không để ý tới, dứt khoát trả lời: “Ông chủ hôm nay không có nhà, đi làm rồi, rất nhanh cũng sẽ về. Áo cưới của bà chủ chính là do ông chủ ra ngoài đặt làm đó. Chúng tôi đều đang đợi được nhìn bà chủ mặc thử áo cưới, các người thật là có phúc, cũng được nhìn thấy rồi.”

“Ha ha ——” Ninh Nghiên cười gượng đáp lại, không nói gì.

Tạ Minh San có chút khinh thường, mặc dù trong lòng ghen tị, nhưng lại không ngưỡng mộ chuyện Tạ Thiên Ngưng mặc áo cưới, vì vậy lên giọng châm chọc “Không phải chỉ là áo cưới thôi sao, đại khái cũng như nhau cả đi, có cái gì khác lạ đâu, chắc cũng chẳng có gì để nhìn.”

"Áo cưới của bà chủ là do nhà thiết kế nổi tiếng nước Pháp thiết kế, mới vừa hoàn thành xong hôm qua, hôm nay liền được máy bay chuyển tới. Mặc dù áo cưới đều có kích cỡ lớn nhỏ khác nhau, dù chỉ cùng một kiểu áo cưới, nhưng khi mỗi người mặc lên sẽ tạo cảm giác không giống nhau. Có một số thứ, không phải ai cũng có được, ví dụ như là khí chất."

Lời nói của thím Chu mang theo ý châm chọc rõ ràng, Tạ Minh San nghe ra được nhưng ngại giáp mặt phản bác, đành cười giấu một tiếng, không thèm đôi co với bà nữa.

Cần gì so đo với một Obasan (người ố), bà ta cũng chỉ là người giúp việc, biết cái gì chứ?

Lúc này, trên lâu truyền tới tiếng mở cửa, mọi người đều chăm chú nhìn lên. Một người giúp việc bước ra, mở rộng cửa để người bên trong đi ra được dễ dàng.

Mấy người giúp việc khiến Tạ Thiên Ngưng cảm thấy thật ngượng ngùng, bị các cô ấy biến mình thành cô dâu vô cùng xinh đẹp. Dù rất xấu hổ, nhưng không thể phụ lòng mọi người đã nỗ lực bao lâu, cô đành nhắm mắt bước ra, đưa tay khẽ nâng làn váy dài lên, sợ không cẩn thận sẽ giẫm phải.

Cô giúp việc đi phía sau nâng váy giúp cô, nhỏ giọng nhắc nhở: "Phải đi xuống thật hiên ngang nha, Bà chủ. Đừng sợ, phía sau có chúng tôi rồi, sẽ giúp bà nâng váy, đừng sợ gì cả, ngẩng cao đầu ưỡn ngực đi xuống."

"Tự tin một chút, đi chậm một chút. Bà cứ nghĩ mình như một công chúa cao quý là được rồi."

"Được rồi." Có sự khích lệ của những người giúp việc, Tạ Thiên Ngưng tự tin hơn, ngẩng đầu ưỡn ngực bước xuống, trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên, trông cô như một nữ thần vô cùng thuần khiết, cao quý.

Đây là kiểu váy cưới thấp ngực, không phải kiểu truyền thống lỗi thời, nó phô bày ra những đường nét xinh đẹp của cô dâu một cách sống động. Đuôi váy kéo dài tới vài mét, tấm voan mỏng trên đầu kéo dài tới phía sau lưng, cùng với đuôi váy kéo lê trên đất theo mỗi bước chân cô. Dọc theo váy là những dải kim tuyến được thêu thủ công vô cùng cầu kì và tinh xảo, dưới ánh sáng chiếu rọi, chúng như phát ra những tia sáng lấp lánh, cực kì phù hợp với chiếc váy cô đang mặc.

Sàn nhà sáng bóng khiến chiếc váy càng đẹp hơn, cũng làm nổi bật hơn nữa vẻ sống động và khí chất của người mặc.

Tạ Minh San nhìn thấy vậy, chỉ biết trợn tròn mắt, trong lòng không ngừng hâm mộ. Không thể không thừa nhận Tạ Thiên Ngưng mặc chiếc váy cưới này, giống như một nàng công chúa vừa xinh đẹp lại có khí chất cao quý.

Đây quả thực là váy cưới đẹp nhất cô ta từng thấy, ngay cả ảnh cưới mà Hồng Thi Na từng khoe khoang trên mạng cũng không đẹp được như vậy. Váy cưới của Hồng Thi Na được đính rất nhiều kim cương, khiến người ta xuýt xoa vì độ giàu có nhưng lại mất đi cái vẻ dịu dàng, nhu hòa của cô dâu. Đằng này váy cưới của Tạ Thiên Ngưng, tỏa ra khí chất cao quý rất mãnh liệt, thể hiện được sự giàu sang phú quý, nét sang trọng bên trong. Đây là loại khí chất tỏa ra từ sâu bên trong, sự cao quý, thanh tao đó khiến người người phải khuất phục.

Tạ Thiên Ngưng chẳng qua là một con vịt con xấu xí, vậy mà khoác lên mình chiếc váy cưới này, lại có thể biến thành một con Thiên nga xinh đẹp như vậy sao? Hay cô vốn dĩ chính là thiên nga cao quý? Mặc kệ là cái gì đi nữa thì vịt con xấu xí vẫn mãi xấu xí thôi, không thể biến thành thiên nga được.

Tạ Thiên Ngưng đi xuống cầu thang một cách chậm rãi, mỗi bậc đều bước rất cẩn thận, chỉ sợ bị ngã. Lúc xuống tới đại sảnh, cô mới nhẹ giọng hỏi Thím Chu: “Thím Chu, trông có được không?”

“Đẹp lắm, thật là đáng yêu, tôi chưa bao giờ thấy một cô dâu nào xinh đẹp như vậy hết. Thật không hổ danh là nhà thiết kế nổi tiếng của nước Pháp, quả nhiên không ai có thể so sánh được. Cái chính vẫn là vì chiếc váy cưới này được khoác ở trên người bà chủ, chỉ có bà chủ mới có thể mặc đẹp được như vậy thôi.” Thím Chu liên tục tán dương, lại cố ý nói lớn một chút, mục đích là để con Ninh Nghiên và Tạ Minh San nghe được.

Không nên e dè với loại người chỉ thích cướp chồng người khác, càng không cần phải sỉ diện cho bọn họ.

“Thím Chu, dì đừng nói thế làm tôi xấu hổ.” Tạ Thiên Ngưng ngượng ngùng nhưng cũng cảm thấy trông mình rất ổn.

Mặc lên người chiếc váy cưới này, có một loại cảm giác lâng lâng, thật thoải mái, cũng thật sự có cảm giác mình giống như một nàng công chúa

xinh đẹp, cao quý.

"Có gì mà ngượng ngùng chứ, tôi chủ nói là sự thật, các cô nói xem có phải không?" Thím Chu cố ý hỏi người giúp việc đứng bên cạnh bà.

"Đúng vậy——" Mọi người trầm mặc một lát, đồng thanh trả lời.

Khí thế quá lớn, làm Tạ Minh San có cảm giác mình thật hèn mọn, nửa điểm cũng không bằng Tạ Thiên Ngưng. Cảm giác này thật sự đả kích đến tôn nghiêm lòng tự tin của cô ta.

Cô ta vẫn nghĩ rằng mình ưu tú hơn nhiều so với Tạ Thiên Ngưng, bất kể là phương diện nào cũng đều như vậy cả. Nhưng lúc này nhìn Tạ Thiên Ngưng mặc váy cưới chậm rãi từ trên lầu cao bước xuống, cảm giác ưu tú vượt trội hơn người liền biến mất, ngược lại khiến cô thấy mình sao quá kém cỏi.

Cô ta không bằng được Tạ Thiên Ngưng sao?

Không, cô ta không phải không bằng Tạ Thiên Ngưng, nếu đổi lại cô ta là người mặc chiếc váy cưới này, nhất định cô ta sẽ càng có khí chất hơn hẳn Tạ Thiên Ngưng.

Tạ Minh San nỗ lực tin tưởng vào chính bản thân mình, tuyệt đối không dễ dàng buông tha như vậy. Cô ta bước lên trước, giấu cợt nói: "Chị họ, sống 28 năm trên đồi, đây mới là lần đầu được mặc váy cưới nhỉ?"

"Đúng vậy, sống 28 năm, lần đầu tiên tôi mặc váy cưới, lại cũng chỉ một lần duy nhất đã tìm thấy hạnh phúc của tôi rồi." Tạ Thiên Ngưng cười vô cùng vui vẻ, bình thản đáp lại lời giấu cợt kia.

Ý ở ngoài lời, có vài người phải mặc đi mặc lại nhiều lần váy cưới mới có được hạnh phúc. Dĩ nhiên Tạ Minh San nghe được ẩn ý đó, cười lạnh một tiếng: "Làm sao mà chị chắc chắn lần này tìm thấy hạnh phúc vậy?"

"Đúng, tôi rất chắc chắn, vô cùng chắc chắn."

"Lí do gì để chị có thể xác định như vậy đây?"

Ninh Nghiên ngửi thấy mùi thuốc súng, vội kéo con gái lại, nói nhỏ bên tai cô ta, nhắc nhở: "Minh San, chó làm loạn, Tạ Thiên Ngưng giờ không dễ chọc đâu. Con cứ như vậy thì chỉ có mình con thua thiệt thôi."

Tạ Minh San không nghe, dùng sức đẩy bà ra, hiện tại chỉ muốn hạ thấp uy phong của Tạ Thiên Ngưng, cái gì cũng không muốn nghe: “Chị họ, em thật muốn nghe xem tại sao chị lại chắc chắn chỉ mặc váy cưới một lần này là sẽ được hạnh phúc.”

Hôm nay cô ta tới là muốn tìm Phong Khải Trạch, người lại chẳng thấy đâu, còn bị Tạ Thiên Ngưng hạ nhục như vậy, bảo cô sao có thể nuốt trôi cơn tức giận này đây?

Tạ Thiên Ngưng rất vui vẻ, cười tươi, khuôn mặt ánh lên nét hạnh phúc, tự đáy lòng thốt ra: “Bởi tôi tin anh ấy yêu tôi thật lòng, mà tôi cũng yêu anh ấy như vậy. Nói thật với mọi người, tôi và Phong Khải Trạch đã biết nhau từ lúc còn nhỏ, từ 16 năm trước rồi. Anh ấy sẽ không cưới ai ngoài tôi ra. Minh San, cô sớm từ bỏ ý định đi, Khải Trạch chắc chắn không yêu cô đâu.”

“Lời này ai cũng nói được, em cũng nói được vậy. Nhưng một người đàn ông có thật lòng yêu chị hay không, cũng không tới phiên chị quyết định được đâu. Không phải chị và Ôn Thiếu Hoa cũng từng có mười năm gắn bó sao, kết quả thế nào, không phải chị là người rõ ràng nhất sao.”

“Có điều này chắc cô cũng biết rõ, Ôn Thiếu Hoa không thể so sánh được với Phong Khải Trạch. Hai người họ đâu cùng một loại người. Ôn Thiếu Hoa chỉ coi trọng vẻ bên ngoài, không quan tâm tới cái ẩn chứa bên trong, cho nên anh ta mới có kết quả như ngày hôm nay. Còn Phong Khải Trạch thì khác, anh ấy đã nhận định ai thì chắc chắn sẽ là người đó. Lúc tôi bị Ôn Thiếu Hoa vứt bỏ, xấu xí đến mức nào, vậy mà Phong Khải Trạch cũng không hề ghét bỏ tôi, đủ để thấy anh ấy yêu tôi bằng thật lòng chứ không phải vẻ bề ngoài kia. Cô chỉ nhìn vẻ bề ngoài để phán xét mọi thứ, không hề biết rằng thứ ẩn chứa bên trong con người mới là đẹp nhất, là đáng quý nhất.”

Nhất định hôm nay cô phải đánh bại tính kiêu ngạo của Tạ Minh San.

-----oOo-----

Chương 208: Hết thuốc chữa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: chaosuon

Lời này khiến Tạ Minh San thiếu chút nữa không chống đỡ được, cô ta cũng không phải người dễ bị lời nói hạ gục như vậy, hít sâu một hơi lại giả bộ không sao, cất giọng khinh thường: “Ôn Thiếu Hoa dĩ nhiên không bằng Phong Khải Trạch, điều này không cần phải nghi ngờ gì. Còn tiêu chuẩn đánh giá của em đều dựa theo đánh giá của tất cả mọi người thôi. Chị nói Phong Khải Trạch yêu cái đẹp ẩn giấu bên trong con người chị, vậy chị có bản lĩnh phá hủy gương mặt kia đi, rồi xem anh ta có còn yêu chị hay không?”

Tạ Minh San này cũng không phải người dễ bị đánh bại thế đâu.

Tạ Thiên Ngưng không trúng phép khích tướng của Tạ Minh San, vẫn ngẩng đầu, tràn đầy tự tin nói: “Cô thấy trên mặt tôi có vài vết thương thì Phong Khải Trạch sẽ không yêu tôi nữa sao? Tạ Minh San, cô nhầm rồi, dù tôi có hủy đi gương mặt này, Khải Trạch cũng không thích cô. Cô tự tin với dung nhan của mình như vậy, cô nghĩ cô đẹp hơn Hồng Thi Na sao? Cả Hồng Thi Na, mà Phong Khải Trạch còn không đếm xỉa tới, lại nhầm trúng cô sao?”

“Hồng Thi Na là Hồng Thi Na, tôi là tôi, cô đừng so sánh tôi với cô ta như vậy.”

Có lẽ Hồng Thi Na xuất sắc hơn cô đây, tiếc rằng cô ta chỉ có tiền chứ không biết cách hấp dẫn trái tim của đàn ông. Chính vì thế Tạ Thiên Ngưng mới có được cái may mắn này.

Chứ không phải là cô, nếu cô ta là Hồng Thi Na thì giờ đã kết hôn với Phong Khải Trạch rồi, tuyệt đối không tới lượt Tạ Thiên Ngưng đâu.

Tạ Thiên Ngưng bất đắc dĩ lắc đầu, Tạ Minh San đúng là hết thuốc cứu chữa rồi, không biết làm gì hơn đành phải nói nặng lời: “Cô muốn giành lấy Phong Khải Trạch thực ra là vì coi trọng tiền của anh ấy, thân phận của anh ấy. Giữa hai người chẳng có chút tình cảm nào, sao cô tự tin rằng anh ấy bỏ tôi mà chọn cô chứ. Mặc kệ là người yêu cái đẹp bên ngoài hay bên trong, cũng đều không muốn loại phụ nữ chỉ yêu tiền của anh ta. Tôi không rõ vì sao cô và Ôn Thiếu Hoa đi tới nước này, nhưng tôi có thể khẳng định đều liên quan tới tiền bạc. Ngay cả Ôn Thiếu Hoa chỉ yêu vẻ đẹp bên ngoài cũng không chấp nhận nổi loại hám tiền như cô, huống chi là Khải Trạch. Lời tôi nói có thể nghe chướng tai, nhưng cô chỉ là giày

rách bị người ta bỏ, cô lấy gì để so với tôi?"

"Cô ——" Lần này Tạ Minh San thật sự đã phát điên, muốn xông tới cho Tạ Thiên Ngưng một bạt tai, vừa bước một bước lại bị Ninh Nghiên kéo lại.

"Minh San, đừng làm loạn."

Không chỉ có Ninh Nghiên, thím Chu và cả mấy người giúp việc cùng vệ sĩ đã định xông tới.

Thím Chu thấy tình hình có vẻ căng thẳng bèn nhắc nhở: "Hai vị, suy nghĩ kĩ rồi hãy làm. Chỗ này có hơn mươi vệ sĩ, đều là ông chủ mời tới để bảo vệ bà chủ, các người muốn động thủ còn phải qua cửa này đã."

"Tiểu Mạc, cô có thấy cô ta xinh đẹp không?"

"Không có. Trên người cô ta có loại của loại gái bán hoa (*), cô không ngửi thấy sao?"

(*) gái bán hoa, theo tiến hóa là nữ ba bòi, vừa phục vụ tình, vừa giải trí, vừa sai vặt.

"Cô không nói, tôi cũng không để ý. Cô vừa nhắc tôi liền ngửi thấy ngay. Cô ta đúng thật là có mùi của gái bán hoa, loại người thế này mà cũng dám tới giành chồng của bà chủ, thật là nực cười."

"Chẳng qua chỉ là loại phụ nữ ích kỷ, thèm khát giành lấy đồ tốt của người khác về mình, sao không tự soi gương lại mình xem có cái gì hơn người khác không? Ông chủ yêu bà chủ như vậy, tôi đoán lát nữa ông chủ quay về, khẳng định cô ta sẽ không có kết quả tốt đâu."

"Đúng, cứ nghĩ theo mức độ ông chủ yêu bà chủ mà nói thì...người này còn thảm hơn Hồng Thi Na đó. Ông chủ không tha cho Hồng Thi Na, huống hò là loại gái bán hoa không biết liêm sỉ này."

". . ." Tạ Minh San nhìn sắc mặt như hung thần ác sát của đám vệ sĩ, lại nhìn Tạ Thiên Ngưng đang đứng cạnh những người giúp việc kia, tất cả đều đang dùng ánh mắt ác độc nhìn chằm chằm về phía cô, khiến cô cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé. Nếu lúc này động tới Tạ Thiên Ngưng thì chính là con thiêu thân lao đầu vào lửa, tự tìm đường chết.

Phong Khải Trạch tìm nhiều vệ sĩ tới bảo vệ Tạ Thiên Ngưng như vậy, lẽ nào anh ta thực sự yêu chị ta sao?

Cô ta không tin, nhất định không tin.

Tạ Thiên Ngưng biết Ta Minh San đã bị đả kích, cũng không muốn cô ta chịu nhiều xấu hổ, liền khuyên: “Minh San, tôi xem chú là người trên, nên còn cho cô chút thể diện. Cô về đi, nếu không chờ tới lúc Khải Trạch về, sợ là cô phải chịu nhục nhiều hơn nữa. Tôi không muốn làm hại cô, nhưng nếu cô vẫn khăng khăng muốn phá hủy hạnh phúc của tôi, tôi sẽ không nhường nhịn như lúc trước đâu. Tôi sẽ tranh đấu tới cùng. Hơn nữa, tôi có niềm tin tuyệt đối sẽ thắng. Cô đừng hi vọng vào Khải Trạch nữa, anh ấy không bao giờ thích cô đâu.”

“Chị vì cái gì mà khăng định Phong Khải Trạch sẽ không thích tôi chứ”, Ta Minh San vẫn không phục, không muốn cứ thế mà rút lui.

Tuy nói là không phục nhưng trong lòng cô ta cũng mất hẳn niềm tin như trước. Trước mắt thấy một màn như vậy, lại nhớ tới thái độ của Phong Khải Trạch với cô ta, muốn đoạt lấy anh ta, thực sự là rất khó.

“Tôi không cần nhìn, cũng biết chắc Phong Khải Trạch sẽ không thích cô. Minh San, cô chỉ yêu tiền của Phong Khải Trạch thôi. Cô biết rõ điều ấy, cả thiên hạ này ai cũng biết cô chỉ yêu tiền, làm gì có người đàn ông nào ngu ngốc đi yêu một người chỉ biết có tiền chứ. Không phải lúc trước cô luôn diễn kịch để giành lấy Ôn Thiếu Hoa sao, diễn y như thật vậy, sao bây giờ ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng nhìn ra con người giả dối của cô vậy?”

“Tạ Thiên Ngưng, nói chuyện với người khác đừng có quá đáng thế.” Ta Minh San như không chịu nổi những lời vũ nhục này, lửa giận không ngừng bốc lên.

Cho dù những điều này là thật, nhưng nghe người ta nói ra miệng khiến cô thực sự khó chấp nhận được.

“Chỉ nói một chút cô đã kêu là quá đáng rồi? Tạ Minh San, cô nghĩ lại những gì cô đã làm với tôi khi xưa và lúc này đi. Không phải cô càng quá quắt hơn tôi sao? Cô cướp đi vị hôn phu của tôi cũng không sao, dù sao tôi cũng không cần hắn ta nữa, cho nên cũng chẳng hận chuyện cô đoạt mất hắn ta. Cô dàn dựng mọi chuyện để vu oan cho tôi, tôi cũng có thể không

so đo, nhưng tuyệt đối không cho cô động tới Khải Trạch, anh ấy là chồng tôi, là người đàn ông của tôi.”

"Đừng có nói dễ nghe như vậy, tôi với cô hình như cũng chả khác gì nhau đâu, đều chỉ vì tiền của Phong Khải Trạch mà thôi, thế nên mới đeo bám anh ta không buông, chẳng phải sao?"

"Đừng tự cho ai cũng giống cô, giữa tôi và Khải Trạch, cô là người ngoài không hiểu được đâu, tôi cũng chẳng muốn nhiều lời với cô làm gì. Còn vài ngày nữa chúng tôi kết hôn rồi, cô từ bỏ đi. Có chuyện này tôi vốn chẳng muốn nói ra, nhưng thấy cô hống hách như vậy tôi cũng không ngại nói ra luôn. Lúc tôi cùng Tiểu Nhiên đi dạo phố vô tình gặp cô và Ôn Thiếu Hoa, sau đó các người cãi nhau, giả vờ “đau lòng” xoay người chạy đi. Kết quả thì sao, Ôn Thiếu Hoa phát hiện cái đồng hồ đắt giá mấy triệu đồng trong túi không cánh mà bay. Hắn ta nghĩ do tôi trộm liền lục soát đồ của tôi, lại còn lấy túi của Tiểu Nhiên tìm nữa. Nói tới đây, tôi đoán cô biết chuyện gì đã xảy ra nhỉ?"

Cô vẫn luôn tin rằng Tạ Minh San dù có yêu tiền cũng sẽ không làm thế, nếu không phải gần đây rảnh rỗi, tự nhiên nghĩ tới chuyện này, cô còn không biết đã xảy ra chuyện gì nữa.

Tạ Minh San bị nói trúng tim đen, hơi chột dạ, nhưng có chết cũng không nhận: “Cô..., tôi không biết cô đang nói linh tinh cái gì? Ôn Thiếu Hoa nghi cô ăn trộm đồng hồ của anh ta, liên quan gì tới tôi?”

"Dĩ nhiên là liên quan tới cô, bởi cái đồng hồ ấy là cô trộm. Đây là chính miệng Ôn Thiếu Hoa nói với tôi, chắc chắn không thể là giả rồi. Tôi còn nói cho cô biết, tôi từng gặp một gã đàn ông cầm dây chuyền của Lâm Thục Phân, bán ột quý bà giàu có trong nhà hàng. Sợi dây chuyền này Lâm Thục Phân luôn coi là vật quý ngà ngà đem ra ngắm nhìn tuyệt đối không bán. Vậy mà người khác lại có được nó, lí do là gì hắn cô rõ hơn tôi mà."

Cô thực sự nghi ngờ Tạ Minh San đã ăn trộm sợi dây chuyền đó.

"Tạ Thiên Ngưng, cô....cô nói hươu nói vượn cái gì thế. Tôi không có ăn trộm, cô đừng có ngậm máu phun người như thế." Tạ Minh San chột dạ, hốt hoảng, không muốn để nhiều người biết chuyện cô ta trộm đồ.

Cô ta trộm dây chuyền và đồng hồ đắt tiền ấy, kết quả bị Ôn Thiếu Hoa ly

hôn. Chuyện cô trộm đồ, người nhà Ôn gia không có truyền tin ra bên ngoài, nên rất ít người biết. Chẳng ngờ, Tạ Thiên Ngưng lại biết được chuyện này.

"Tôi nói linh tinh hay không trong lòng cô rõ ràng nhất, tôi cũng chẳng cần quan tâm bởi thứ cô trộm chẳng phải đồ của tôi. Nhưng chuyện này không phải chỉ mình tôi biết, Khải Trạch cũng biết, cô nghĩ anh ấy sẽ thích một tên trộm sao?"

"Đừng nói nữa, không cho phép cô nói nữa."

Ninh Nghiên nhìn thấy con gái sắp phát điên, không thể làm gì khác bèn cầu xin Tạ Thiên Ngưng: "Thiên Ngưng, xin cháu đừng nói nữa có được không?"

"Dì Ninh, trong lòng dì cảm thấy những việc Minh San đã làm điều là đúng hay sao?" Tạ Thiên Ngưng không nói những lời đả kích Tạ Minh San nữa, sợ làm nữa cô ta sẽ điên mất, vì vậy quay sang hỏi Ninh Nghiên.

"Tôi...tôi ——" Ninh Nghiên không biết nói gì, trong lòng vô cùng phiền não, hiện tại ngoài lo lắng cho con gái cũng chẳng nghĩ được gì nữa.

"Do chính dì từ nhỏ đã dạy Minh San cái tư tưởng tiền là vạn năng, nên mới có kết cục ngày hôm nay. Có phải dì cũng nghĩ chỉ cần con dì đoạt được chồng tôi, mẹ con hai người từ nay sẽ được hưởng cuộc sống giàu có, xa hoa này không?"

"Đừng nói nữa, tôi xin cô, đừng nói nữa ahhh.....Có được không?" Ninh Nghiên cũng không chịu nổi, vừa khóc lóc vừa không ngừng cầu khẩn.

Tạ Thiên Ngưng thở dài một hơi, cũng cảm thấy mình đã nói hơi quá đáng, không muốn nói thêm gì nữa, lạnh lùng nói: "Các người về đi, sau này đừng tới đây nữa. Lần sau đến, tôi sẽ không để các người vào cửa nữa đâu. Đi đi."

Có lẽ do kìm nép quá lâu trong lòng, nên mới nói ra nhiều chuyện như vậy, mà không thèm để ý tới cảm nhận của Tạ Minh San. Nếu cô cứ thúc ép Tạ Minh San tới cùng, chú nhất định sẽ rất đau lòng.

Ninh Nghiên đành lắc đầu, kéo tay Tạ Minh San, khuyên cô trở về: "Minh San, chúng ta về thôi, về nhà thôi con."

Tạ Minh San hai mắt tràn đầy oán hận nhìn chằm chằm Tạ Thiên Ngưng, giắc ra khỏi tay Ninh Nghiên, hét àm lên: “Con không đi, con muốn tìm Phong Khải Trạch, hỏi anh ta xem có thật là rất yêu cô ta không. Con không tin trên đời lại có người ngu ngốc như vậy, không thích người trẻ trung xinh đẹp, lại đi yêu một “gái già” như thế.”

“.....”

Tạ Thiên Ngưng im lặng, không muốn nói thêm, cũng chẳng muốn thị uy với Tạ Minh San nữa, đang định sai người “tiễn khách”, ngờ đâu đúng lúc này, nhân vật chính lại về tới.

“Vậy thì cô mở to mắt nhìn kĩ cho tôi.”

-----oOo-----

Chương 209: Tôi là ma quý

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: chaosuon

Phong Khải Trạch quay về, vừa vào cửa liền nghe thấy những lời Tạ Minh San nói, đi vào nhà, chán ghét nhìn cô, cũng rời tầm mắt đi ngay, chuyển qua người Tạ Thiên Ngưng, than thở: “Ôa, người phụ nữ của Phong Khải Trạch này thật đúng là không ai có thể so sánh được mà, mặc gì cũng đẹp hết. Trong mắt anh, em chính là cô dâu đẹp nhất thế giới này. Chiếc váy này quả thật rất xứng với em. Quá xinh đẹp.”

Vừa nói những lời ca ngợi cô, anh còn cung chiều lấy tay điểm nhẹ lên mũi cô, rồi hướng môi cô hôn một cái, căn bản chẳng coi những người bên cạnh ra gì.

Tạ Thiên Ngưng ngượng ngùng cười, cũng không thấy quá kì cục, nghiêm nhiên coi chuyện hôn môi này thành chuyện thường ngày, ôn hòa hỏi: “Lúc sờm anh ra ngoài làm gì đó? Không lẽ đi chuẩn bị váy cưới này cho em sao?”

Anh ra ngoài không lâu đã có người đưa váy cưới tới, khiến cô nghĩ ngay là do anh làm.

"Áo cưới này đã được định, vào hôm nay sẽ được chuyển tới. Thế nào, em có thích chiếc áo này không? Nếu không thích, anh bảo người ta lập tức làm cái khác." Anh cung chiêu nói, trong dáng vẻ cung chiêu ấy là tình yêu nồng nàn anh dành cho cô, như thể anh coi cô là báu vật vô cùng quý giá để nâng niu vậy.

"Không cần phiền phύr thế, em thích cái này, rất thích. Từ trước tới giờ anh làm chuyện gì cũng rất dụng tâm, em tin vào ánh mắt của anh. Hơn nữa, khi mặc chiếc váy này em luôn có cảm giác lâng lâng, như muốn bay lên vậy đó." Cô nâng váy, ở trước mặt anh tự nhiên xoay một vòng.

Bởi cô xoay tròn nên đuôi váy phía sau bị kéo theo, đám người giúp việc lập tức đi tới sửa sang lại cho cô.

Phong Khải Trạch dịu dàng cười, từ trong túi lấy ra một tờ giấy gấp đôi, mở ra đưa tới trước mặt cô: "Em nhìn xem, đây là gì?"

"Cái gì vậy?" Tạ Thiên Ngưng không hiểu gì, cầm lấy tờ giấy, vừa nhìn vào liền vô cùng kinh ngạc, không nhịn được hỏi: "Giấy chuyển nhượng, anh... anh chuyển hết cả 10% cổ phần tập đoàn Hồng Thị và Phong Thị đế quốc sang tên em sao? Tại sao vậy?"

"Cái gì?" Tạ Minh San nghe thấy, không ngờ Phong Khải Trạch lại ra tay hào phóng như thế. Đem chuyển cả 10% cổ phần tập đoàn Hồng Thị và Phong Thị đế quốc cho Tạ Thiên Ngưng sao? Con số này là rất lớn, chỉ cần 1% cổ phần cũng đã thu được rất nhiều tiền hoa hồng rồi, huống hồ 10%, lại còn là hai tập đoàn nữa. Thật không thể tưởng tượng nổi.

Không chỉ mình Tạ Minh San kinh ngạc tới trợn mắt há mồm, ngay cả Ninh Nghiên cũng kinh ngạc không thôi, nhìn chằm chằm tờ giấy trong tay Tạ Thiên Ngưng. Mặc dù bà không biết cổ phần là thế nào nhưng khẳng định đó là một số tiền không nhỏ.

Khó trách Tạ Chính Phong đi cùng Tạ Thiên Ngưng càng lúc càng khát lên, cũng chẳng trách lúc trước Tạ Thiên Ngưng cho họ căn nhà hơn 100 mét vuông mà không đắn đo gì. Thì ra với con số đó quá ít, chỉ là chút tiền lẻ mà thôi.

Bà bắt đầu thấy hối hận, hối hận vì đã ly hôn với Tạ Chính Phong.

Phong Khải Trạch không để ý ánh mắt kinh ngạc của hai mẹ con bà ta, tầm

mắt vẫn đặt trên người Tạ Thiên Ngưng, lại điểm một cái trên mũi nàng, từ tốn giải thích: “Giờ em đã nắm trong tay 10% cổ phần Hồng thị và Phong thị đế quốc rồi, sau này sẽ là cổ đông hai tập đoàn đó. Hồng Thiên Phương giữ 30% cổ phần Hồng thị, Phong Gia Vinh giữ 35% cổ phần Phong thị đế quốc. Dù em chỉ có 10%, trong ban giám đốc, tiếng nói không phải quá lớn, nhưng bọn họ vẫn phải kiêng dè với em. 10% này nói lớn không lớn nhưng cũng không phải con số nhỏ đâu. Chuyện sau này thế nào, tới lúc ấy sẽ nói.”

“Sao em phải làm cổ đông của tập đoàn Hồng thị và Phong thị đế quốc chứ? Em không muốn tham gia vào chuyện đấu đá tranh giành mấy cái tập đoàn kia đâu? Con khỉ nhỏ, anh định đẩy em đứng trước mũi dao đấy, có đúng không?” Tạ Thiên Ngưng đem giấy chuyền nhượng trả lại cho anh, không muôn nhận.

Cô vẫn luôn cố gắng tránh những nhân vật lớn này, anh lại đẩy cô vào, thật là buồn bực.

Anh đưa giấy chuyền nhượng lại lần nữa cho cô, nghiêm túc nói: “Đây không phải là đẩy em vào trước mũi dao mà là để em nắm quyền. Từ nay sẽ không có ai dám áp đặt cho em, mà sẽ do em quyết định số phận của người khác. Cụ thể về sau em sẽ biết, giờ không cần phải nghĩ gì nhiều, ngoan ngoãn làm cô dâu xinh đẹp, vui vẻ, hạnh phúc nhất là được rồi.”

“Được rồi, em tin anh. Từ trước tới giờ mọi chuyện anh làm đều có tính toán, chưa sai bao giờ. Vậy thì em phải nhận phần lễ vật này đi.” Cô không cự tuyệt nữa, cầm lấy giấy chuyền nhượng, rồi nhìn lại phát hiện phần hoa hồng mỗi năm cao tới dọa người, trọn tròn mắt, cả kinh nói: “Ôi trời ơi! Sao 10% cổ phần lại đưa tới bao nhiêu tiền thế này, này, đây chẳng phải là...”

Vậy anh giữ 60% cổ phần tập đoàn Hồng thị, chẳng phải còn dọa người hơn sao?

Khó trách bên ngoài lại sợ Phong thị đế quốc và Hồng thị như vậy, tài lực thật là kinh người.

“Anh không phải chỉ có những thứ này đâu. Thôi được rồi, không nói chuyện tiền bạc nữa, trước tiên đem thanh lý sạch sẽ đống rác này đã.”

“Rác, rác ở chỗ nào, thím Chu ngày nào cũng bảo mọi người dọn vệ sinh

thật sạch mà, không có rác đâu.” Đầu óc cô còn chưa có tinh lại, nhìn xung quanh một vòng, còn tưởng anh thực sự nói tới rác ở trong nhà.

Thím Chu khẽ mỉm cười, nhắc: “Bà chủ, ông chủ nói rác chính là nói người đó, không phải là đồ gì đâu.”

“A.” Tạ Thiên Ngưng chợt hiểu, chuyển tầm mắt nhìn qua Tạ Minh San và Ninh Nghiên, lúc này sắc mặt đã vô cùng khó coi, không thể tức cũng không thể hận, chỉ có thể đem hết nộ khí nuốt vào trong bụng, nhất là Tạ Minh San, hai mắt bừng bừng lửa giận, đến nỗi sấp nổ tung rồi.

Cô ta chưa từng gặp người đàn ông nào khảng khái như vậy, tặng cho người ta 10% cổ phần mà không băn khoăn gì, lại còn là 10% của hai tập đoàn lớn Phong thị đế quốc và Hồng thị nữa. Cô ta nếu có 10% cổ phần một tập đoàn thôi thì cũng chẳng cần phải dựa vào đàn ông để sống nữa rồi.

Không công bằng, ông trời thật không công bằng.

Trong lòng nghĩ vậy, Tạ Minh San lại buột miệng nói ra lời luôn: “Không công bằng, không công bằng, quá không công bằng.”

Ninh Nghiên nghe thấy những lời bất bình, tức giận của con gái, vội kéo tay cô ta: “Minh San, thôi đi. May thứ đó đâu phải của chúng ta, chúng ta đi thôi.”

Bà vẫn cho rằng sức hấp dẫn của con gái mình rất lớn, có thể mê hoặc bất kỳ người đàn ông nào. Nhưng một màn vừa rồi, Phong Khải Trạch yêu thương Tạ Thiên Ngưng như thế, cũng khiến lòng tin của bà tắt hẳn đi.

Để một người đàn ông yêu mình, không phải cứ dùng vẻ bề ngoài là có thể giành được.

“Mẹ, con không đi.” Tạ Minh San có chút điên cuồng, như thể sắp mất đi lý trí, hai mắt chỉ nhìn chằm chằm Phong Khải Trạch. Cô ta dần nén lửa giận trong lòng xuống, nỗ lực trấn định lại: “Anh nhất định chỉ là đang diễn trò cho em xem thôi, có phải không? Em không tin anh lại yêu một cô gái như vậy.”

Phong Khải Trạch cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Cô tin hay không liên quan gì tới tôi, tôi cũng có cần cô tin tôi đâu? Mà cô tin tôi thì

tôi được lợi gì chứ? Tạ Minh San, tôi đã gặp những người đẹp hơn cô cả trăm ngàn lần. Nếu tôi chỉ thích vẻ bề ngoài thì phụ nữ xung quanh tôi đã xếp hàng dài như tàu hỏa rồi, còn cô, có xếp hàng cả đời cũng chẳng tới lượt. Đừng tưởng cô có chút nhan sắc là năm được đàn ông khắp thiên hạ này. Cô chỉ là một con cá bé nhỏ, đừng vọng tưởng mình khống chế được cả đám cá lớn ngoài biển rộng, nếu không cô sẽ thành thức ăn của cá mập đó. Cô cũng không cần giả bộ điềm đạm đáng yêu thế làm gì, cái kiểu này chỉ dùng được với Ôn Thiếu Hoa thôi, với tôi chẳng có tác dụng gì đâu, dù cô có chết trước mặt tôi cũng chả thèm nhìn. Chẳng lẽ, cô chưa từng nghe, Phong Khải Trạch tôi là hóa thân của ma quỷ sao. Lời này không phải là giả đâu."

Cụ Phong bên cạnh anh ba ngày hai bữa đổi mỹ nữ, bao nhiêu cô gái đẹp anh đều đã thấy qua, thế nên trong mắt anh, Tạ Minh San chỉ thuộc loại dễ nhìn mà thôi.

Chỉ tiếc cô ta lại luôn tự cho là đúng, cứ nghĩ mình đẹp khuynh quốc khuynh thành, mà không biết mình chỉ gọi là có chút nhan sắc mà thôi.

"Em không tin, em sẽ chết ngay bây giờ cho anh xem." Tạ Minh San nóng lòng, mất đi lý trí, thấy trên bàn bên cạnh có con dao gọt hoa quả. Cô ta xông tới, cầm lấy dao, kè vào cổ mình, uy hiếp: "Phong Khải Trạch, anh có tin không, ngay bây giờ em sẽ lập tức chết trước mặt anh?"

Ninh Nghiên bị hù dọa luống cuống chân tay, đang muốn ngăn cản, lại bị cô ta quát: "Mẹ, đừng có tới đây, nếu không con chết ẹ xem."

"Được, được, mẹ không qua. Minh San, con đừng làm loạn, đây không phải là chuyện đùa đâu."

"Đương nhiên con biết đây không phải đùa, con muốn nhìn xem những người này có phải nói được làm được không? Phong Khải Trạch, tôi mà chết ở đây, tôi xem anh giải quyết thế nào?"

Tạ Minh San nghĩ rằng lấy cái chết ra sẽ dọa được Phong Khải Trạch, lại chẳng ngờ anh ta vẫn bình thản, lạnh lùng ra lệnh cho vệ sĩ: "Các anh mặc kệ cô ta đi, muốn chết cứ để cho cô ta chết. Các anh quay lại quá trình cô ta tự sát, rồi đưa cho cảnh sát làm chứng cứ luôn."

Tạ Thiên Ngưng lại không bình tĩnh được như vậy, nóng nảy nói: "Con khi nhỏ, hãy bảo họ đoạt lấy dao trong tay cô ta đi, như vậy nguy hiểm lắm."

"Đúng, như vậy rất nguy hiểm, chỉ là không phải nguy hiểm cho cô ta mà là cho em. Anh không muốn cô ta làm thương tổn tới em đâu, em đừng có tới gần cô ta." Phong Khải Trạch ôm cô vào trong ngực, đe phòng ngộ nhỡ có chuyện xảy ra, căn bản chẳng quan tâm tới sống chết của Tạ Minh San.

Loại phụ nữ như vậy nếu chết đi, thật là đại phúc cho thế giới này.

"Cô ta hiện tại đang tức giận, đã mất lý trí rồi, anh cũng đừng so đo với cô ta nữa, có được không?" Cô khuyên anh, sợ rằng Tạ Minh San sẽ thực sự làm liều mà tự sát.

Nếu Tạ Minh San tự sát thật, chú nhất định sẽ đau lòng chết mất. Hơn nữa cô cũng chưa từng nghĩ tới sẽ ép tới mức Tạ Minh San tự sát, càng không muốn động tới mạng sống của người nào, làm như vậy sẽ phải ân hận suốt cả đời.

"Đó là cô ta tự chuốc lấy, nào có liên quan gì tới anh."

"Con khỉ nhỏ ——"

"Em đừng nói nữa, anh là ma quỷ, không phải thiên sứ, chuyện sống chết của người khác không liên quan tới anh."

"."

Thực sự, anh chính là ma quỷ, không phải thiên sứ thánh thiện gì, chuyện sống chết của người khác, anh chẳng quản.

-----oOo-----

Chương 210: Thật đáng sợ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: chaosuon

Tạ Minh San không ngờ trái tim Phong Khải Trạch lại sắt đá như vậy, cô ta bây giờ như tên đã lắp vào cung, không làm không được, đành ép con dao chặt hơn vào cổ mình khiến áu chảy ra một chút, tiếp tục uy hiếp: "Phong Khải Trạch, anh cứ như vậy, em lập tức cắt cổ mình thật đó."

Phong Khải Trạch vẫn cười lạnh lùng, dùng ánh mắt như tử thần nhìn cô ta, cả người cũng lạnh như băng, không chút tình cảm: “Muốn chết thì chết nhanh một chút, đừng có lảng nhảng nữa. Cô chết rồi, tôi sẽ báo cho cảnh sát, để họ tới thu dọn xác cô đi.”

Tạ Thiên Ngưng không muốn kích thích Tạ Minh San thêm, vì vậy hết sức khuyên anh: “Con khi nhỏ, bây giờ không phải là lúc đùa giỡn, anh đừng như vậy nữa.”

“Anh không có đùa, em cũng biết anh ghét nhất cái gì mà. Anh ghét nhất chính là bị uy hiếp. Phong Gia Vinh còn không uy hiếp anh được, cô ta là cái thá gì chứ.”

“Nhưng. . . .”

“Không có nhưng nhị gì hết, cô ta muốn sống hay chết là chuyện của cô ta, không liên quan tới anh. Hay em muốn anh thỏa hiệp, quay lại cưới cô ta? Lấy cái chết ra uy hiếp anh sao, chẳng có tác dụng gì đâu. Lòng anh làm bằng sắt đá thì đã sao, ngoài em ra, anh chẳng có tình cảm với ai nữa hết. Anh thấy Hồng Thi Na đã không biết liêm sỉ rồi, không ngờ còn có người không biết xấu hổ hơn. Hôm nay thật sự đúng là mở rộng tầm mắt, cái gọi là không biết xấu hổ rồi.”

“Cho dù không thỏa hiệp, anh cũng nên nghĩ cách gì cứu cô ta đi, dù sao cô ta cũng là em họ em. Nếu em thực sự thấy chết không cứu, thì chú sẽ oán trách em mất.”

“Oán thì oán, cả nhà bọn họ tổn thương em còn ít lăm sao? Thú người chỉ cần thấy lợi ình liền hâm hại người khác, còn cho rằng mình rất thanh cao. Thật đúng làm cho người ta thấy ghê tởm mà.”

“Con khi nhỏ ——”

“Em đừng nói nữa, nếu không sẽ anh giận đó.”

“.”

Tạ Thiên Ngưng không khuyên nổi Phong Khải Trạch, bất đắc dĩ quay sang Ninh Nghiên: “Dì Ninh, dì khuyên Minh San đi. Đừng đánh đồng Phong Khải Trạch với những người đàn ông khác, anh ấy nói được làm được đó. Nên không ai có thể lay chuyển được anh ấy đâu, con cũng đã hết

cách rồi."

Ninh Nghiên vừa nghe, nước mắt chảy xuồng, khóc lóc cầu khẩn nói: "Minh San, con nghe chưa, bọn họ đã nói không quan tâm đến sự sống chết chúng ta, việc gì chúng ta còn phải để ý bọn họ. Nghe mẹ nói đi, bỏ con dao xuồng, chúng ta cùng về nhà thôi."

Bà thực sự sợ cứ tiếp tục nữa, con gái bà thực sự sẽ phát điên lên mất.

Tạ Minh San đã nghe rõ những lời Phong Khải Trạch nói, nhưng vẫn không muốn chấp nhận sự thật này, lại quên mất trên cổ mình đang bị chảy máu, con dao càng cắt sâu hơn, vẫn uy hiếp anh: "Được, tôi muốn xem anh ác độc đến mức nào. Tôi lập tức chết ngay bây giờ cho anh xem."

"Không —— Minh San, đừng xúc động, mẹ van con, cầu xin con bỏ con dao xuồng có được không?" Ninh Nghiên đau đớn hét lên, lúc này cái gì cũng không cần, chỉ cần con gái mình đừng làm chuyện điên rồ nữa.

Bà thật sai rồi. Hai mẹ con bà đã sai rồi, không nên đi tham lam đồ của người khác. Có tiền dĩ nhiên tốt, nhưng đó là tiền của người khác, cứ giành đồ của người khác, cuối cùng sẽ không có kết quả tốt đâu.

Chỉ tiếc bà đã nhận ra quá muộn, làm hại con gái mình thành ra như vậy.

"Phong Khải Trạch, tim anh thực sự là sắt đá sao", Tạ Minh San không để ý tới lời Ninh Nghiên cầu khẩn, hai mắt tràn đầy oán giận nhìn chằm chằm Phong Khải Trạch, chỉ muốn cầu xin anh mở rộng lòng mình ra một chút.

Đáng tiếc, đều vô dụng.

Phong Khải Trạch lạnh lùng cười tà, hạ lệnh: "Bắt lấy cô ta, đè xuống ghế sofa"

Máy vệ sĩ bên cạnh lập tức xông lên, hai người giữ chặt Tạ Minh San đè cô xuống ghế sofa, còn một người đoạt lấy dao từ trong tay cô ta.

Thấy một màn như vậy, cuối cùng Tạ Thiên Ngưng cũng thở phào nhẹ nhõm, không còn lo lắng nữa. Không ngờ, chuyện lại càng phức tạp hơn cô nghĩ nhiều.

"A —— các ngươi làm gì, buông tôi ra, buông tôi ra ——" Tạ Minh San liều mạng giãy giụa, nhưng vô dụng, không bao lâu liền bị người ta đè

xuống ghế sa lon, nhưng cô ta không tức giận ngược lại vô cùng hưng phấn: "Phong Khải Trạch, không phải anh nói lòng anh là sắt đá sao, sao lại không dành lòng nhìn em tự sát?"

Cô ta thắc rồi, cuối cùng cũng thắc rồi.

Phong Khải Trạch cười xấu xa, cầm lấy con dao gọt trái cây vừa rồi, nhảy qua ghế sofa, dùng con dao vẽ loạn trên mặt cô ta, hù dọa: "Tôi nói rồi, tôi là ma quỷ, máu lạnh vô tình, không phải là không nỡ nhìn cô tự sát, mà là muốn cho cô biết, thế nào là ma quỷ, chọc tới ma quỷ thì sẽ có kết quả thế nào."

"Anh... anh muốn làm gì" Nhìn con dao qua lại trên mặt mình, Tạ Minh San luồng cuồng, chỉ sợ khuôn mặt mình bị hủy mất.

Khuôn mặt là chỗ dựa duy nhất của cô, ngộ nhỡ sau này không còn, vậy phải làm sao đây?

"Tôi mới vừa nói, để cho cô biết thế nào là ma quỷ, chọc ma quỷ sẽ có kết quả thế nào mà. Tạ Minh San, cô vẫn nghĩ có thể nắm được Phong Khải Trạch tôi ở trong lòng bàn tay sao?" Lời Phong Khải Trạch nói rất chói tai, đột nhiên giơ cao con dao, hung hăng đâm xuống.

"A ——" Tạ Minh San nhắm chặt hai mắt, sợ hãi, hoảng hốt kêu to, lúc này đã thực sự hiểu rõ thế nào là ma quỷ, vô cùng hối hận vì đã trêu chọc tới Phong Khải Trạch.

Trời ơi, anh ta thực sự là ma quỷ mà.

Không chỉ có mình Tạ Minh San, mà Tạ Thiên Ngưng cũng sợ hãi tới mức hoảng loạn, cả trái tim đều co rút lại, chạy nhanh tới ngăn cản: "Con khỉ nhỏ...."

Lúc tới gần, cô mới phát hiện ra con dao chỉ đâm vào trên ghế sofa, không đâm vào Tạ Minh San, chỉ cách mặt cô ta mấy cm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ninh Nghiên cũng giống vậy, mới vừa rồi bị dọa tới tim muốn nhảy ra ngoài. Lúc thấy dao chỉ đâm vào ghế, mới dám bước tới gần, cầu khẩn: "Phong thiếu gia, chúng tôi biết sai rồi, chúng tôi không nên mơ tưởng những thứ không thuộc về mình, cậu...cậu bỏ qua cho chúng tôi đi."

Tạ Minh San lúc này cũng phát hiện ra con dao không đâm vào cô ta, ý chí vừa tiêu tán giờ lại bùng lên, đánh cuộc thêm một lần nữa, rằng Phong Khải Trạch không dám đâm cô ta thật: "Phong Khải Trạch, không phải anh nói anh là ma quỷ sao? Vậy anh làm đi, anh đâm tôi đi."

"Minh San, con điên rồi sao, sao lại ăn nói hoang đường vậy hả?" Ninh Nghiên hét lên, cảm thấy con gái bà thực sự đã điên rồi.

"Đúng, con điên rồi. Phong Khải Trạch, đừng có cố làm ra vẻ nữa, có bản lĩnh thì anh đâm vào người tôi đi, cho tôi xem thế nào là ma quỷ."

Phong Khải Trạch rút con dao từ trên ghế ra, lấy tay vuốt vuốt lưỡi dao, giọng nói lạnh lẽo: "Đem bàn tay phải của cô ta ra".

Những vệ sĩ đang trấn áp Tạ Minh San, liền nghe theo mệnh lệnh, kéo tay phải của cô ta ra, đè xuống ghế salon.

Tạ Thiên Ngưng lại càng luồng cuồng hơn, nóng nảy hỏi: "Con khỉ nhỏ, anh... anh muốn làm gì vậy?"

"Có người muốn biết ma quỷ là thế nào, nên anh chỉ giúp cô ấy thôi. Nhưng vì cô ta là em họ em, nên anh sẽ không đâm vào người cô ta, nhưng cánh tay cô ta thì....." Phong Khải Trạch cười một tiếng, vừa dứt lời liền đâm con dao xuống bàn tay Tạ Minh San. Con dao đâm xuyên qua bàn tay, thẳng xuống trên ghế salon.

"A ——" Tạ Minh San đau đớn hét lên, rốt cuộc cũng đã tin rằng Phong Khải Trạch thực sự là ma quỷ.

"Minh San ——" Ninh Nghiên muốn xông tới cứu con gái, lại bị vệ sĩ bên cạnh giữ lại, không cho bà qua.

"Con khỉ nhỏ ——" Tạ Thiên Ngưng hoảng sợ, hai tay bụm chặt miệng, hai chân run rẩy.

Con khỉ nhỏ đâm thật rồi, không còn giả vờ nữa.

Thật ra cô nên sớm dự liệu tới kết quả này, Tạ Minh San quá mức phách lối, căn bản không biết Phong Khải Trạch là loại người nào, anh ấy không phải người mà cô ta có thể chọc vào được.

"A —— đau quá ——" Tạ Minh San đau đến mức khóc rống lên, bàn tay

vẫn bị dính chặt trên ghế, cũng không dám cử động lung tung, con dao vẫn đâm xuyên qua tay như cũ, thật khiếp người ta khiếp sợ.

Phong Khải Trạch cũng không rút con dao ra mà hơi cúi người, cười lạnh: "Bây giờ cô biết thế nào là ma quỷ chưa? Nếu vẫn chưa hiểu, tôi không ngại giúp cô khắc sâu ấn tượng hơn một chút nữa, cô muốn ở chỗ nào đây, cô cứ chọn đi, lòng bàn tay, lòng bàn chân hay là mặt cô cũng được."

"Không...không ——" Ninh Nghiên hốt hoảng cầu xin.

"Hu hu ——" Tạ Minh San không trả lời, chỉ khóc thút thít sợ hãi, rõ đã bị dọa sợ chết khiếp, không dám nhìn Phong Khải Trạch nữa. Thật sự rất là đáng sợ mà.

Tạ Thiên Ngưng đi tới, buồn bã khuyên nhủ: "Thôi đi con khỉ nhỏ, họ đã bị dạy một bài học rồi, anh hãy từ bỏ đi."

"Anh đã cảnh cáo bọn họ nhiều lần rồi, đừng có chọc vào anh, nhưng do họ không nghe, nên cứ đâm đầu đi vào địa ngục. Vậy thì oán trách ai được đây." Phong Khải Trạch khinh bỉ nhìn Tạ Minh San đang bị đè chặt trên ghế, đối với cô ta, chút cảm thông cũng không có.

"Em chắc rằng sau này bọn họ sẽ không dám nữa đâu, anh hãy bỏ qua cho bọn họ đi."

"Loại người này chưa thấy quan tài chưa đỗ lệ. Chỉ dựa vào lời nói thôi thì họ sẽ không sợ, khi nào gặp phải đau khổ mới thấy sợ, lúc ấy mới biết mình đã chọc phải đến ai?."

Phong Khải Trạch nghiêm nghị nói, sau đó mới cúi xuống rút con dao đang đâm trên tay Tạ Minh San ra.

"A ——" Tạ Minh San lại hét to đau đớn, mặt mày tái nhợt như tờ giấy, như thể sắp ngất đi rồi.

Tạ Thiên Ngưng bát đắc dĩ lắc đầu, thấy bàn tay Tạ Minh San vẫn đang chảy máu không ngừng, mặc dù chuyện đã được giải quyết nhưng cảm giác có hơi quá mức đáng sợ, lại tiếp tục cầu xin cho cô ta: "Con khỉ nhỏ, thôi đi, hãy thả cô ta đi đi."

"Tạ Minh San, cô nghe cho rõ đây, từ bỏ cái ý định bẩn thiú của cô đi,

đừng có nghĩ tới quyền rũ tội nữa. Nếu không kết quả sẽ còn kinh khủng hơn hôm nay nhiều. Cô có biết bây giờ Hồng Thi Na như thế nào không? Nếu cô cũng muốn có kết cục y như cô ta, thân bại danh liệt, thì tôi sẽ giúp cô. Cho cô cơ hội mà cô không biết quý trọng, cứ nhất định phải chọc vào tôi, là do cô chán sống rồi? Phong Gia Vinh còn không làm gì được tôi, cô cảm thấy cô có thể sao?" Phong Khải Trạch giấu cợt nói với Tạ Minh San, sau đó mới ra lệnh: "Đưa cô ta ra cổng, đuổi họ đi. Nếu họ không chịu đi thì ném ra ngoài."

Nghe lệnh, vệ sĩ lập tức buông Tạ Minh San và Ninh Nghiên ra.

Ninh Nghiên vội vàng chạy tới, ôm con gái, khóc rống lên: "Minh San, đi thôi, chúng ta về thôi, mẹ đưa con đi bệnh viện"

"."

Tạ Minh San không nói không rằng, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi, run rẩy bước ra cửa, cả người bị chấn động mạnh, giống như cái xác không hồn. Phong Khải Trạch, thật sự rất đáng sợ.

-----oOo-----

Chương 211: Muốn được cảm thông

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: chaosuon

Ninh Nghiên đỡ Tạ Minh San đi. Trong đại sảnh, trên ghế salon dọc theo đường bọn họ đi cũng đều để lại những vết máu đỏ tươi.

Phong Khải Trạch không buồn nhìn tới những vết máu kia, lạnh lùng nói: "Lau sạch sẽ, vất cái ghế này đi, thay cái mới vào. Đừng để lại dấu vết gì."

"Vâng" người trong đại sảnh, vội vàng đi làm việc, không ai dám nói thêm gì.

Tạ Thiên Ngung lắc đầu, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ. Cuối cùng cô đã thấy được lời đồn anh là "hóa thân của ma quỷ" là như thế nào rồi. Từ trước tới nay, con khỉ nhỏ luôn yêu thương, chiều chuộng cô, trước mặt cô luôn là

bộ dáng của thiên sứ. Giờ phút này cô mới thực sự hiểu, bộ dạng thiên sứ ấy của anh, chỉ dành riêng cho cô, còn người khác chỉ biết tới anh là hóa thân của ma quỷ.

Cũng bởi vì như thế, cô càng nên quý trọng anh, trong lòng cũng chỉ có anh – người đàn ông của riêng cô.

"Con khỉ nhỏ, em lên lầu thay áo cưới ra đã nhé."

Phong Khải Trạch nghe thấy giọng nói của cô trầm xuống, đi tới bên cạnh cô, đau lòng hỏi: "Vừa rồi đã dọa em sơ sao? Vì anh quá tức giận, chỉ nghĩ tới việc phải cho Tạ Minh San một bài học."

Nếu như cô không nói giúp, chắc chắn Tạ Minh San sẽ càng thêm thê thảm hơn nhiều.

Cô lắc đầu, mỉm cười trả lời: "Không phải, chỉ là hiểu nhiều thêm về anh thôi."

"Nếu hiểu anh hơn, thì tình yêu em dành cho anh có thay đổi không?"

Trong mắt anh dâng lên nỗi lo lắng, anh sợ khi cô nhìn thấy bộ mặt ma quỷ của anh, cô sẽ lánh xa anh hơn.

"Có."

Cô trả lời khẳng định như vậy khiến anh vô cùng hốt hoảng, vội nắm lấy tay cô, giải thích: "Thiên Ngưng, thật ra chuyện không phải thế đâu. Vừa rồi anh chỉ muốn cho Tạ Minh San một bài học thôi, để cô ta đừng nuôi hy vọng quẩn lây anh nữa. Anh còn sợ, cô ta sẽ làm tổn thương tới em.

Chuyện gì anh cũng có thể nhịn, nhưng không thể chịu được khi người khác làm tổn thương em. Em yên tâm, anh sẽ không bao giờ đối xử với em như vậy đâu."

"Anh khẩn trương như vậy làm gì chứ, em còn chưa có nói hết mà?" Thấy anh hốt hoảng như vậy cô liền trêu chọc anh, sau đó nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng nói: "Con khỉ nhỏ, em muốn nói là trái tim em đã xác định chỉ dành duy nhất ột mình anh thôi. Nếu như lúc trước đã kiên định vững như bàn thạch, thì giờ lại tăng thêm một bậc nữa, anh hiểu chưa?"

"Cám ơn em." Có được đáp án này, những lo âu, hoảng sợ trong lòng dần lắng xuống, anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, không nhịn được liền

nói cảm ơn cô.

"Chúng ta đã sắp thành vợ chồng rồi, anh còn khách khí nói cảm ơn em làm gì chứ, về sau không cần nói thế nữa đâu, anh biết chưa? Giờ em lên lầu, thay váy cưới này ra đã nhé. Ngộ nhỡ làm bẩn, tới ngày cưới chẳng phải thật mất thể diện sao?" Cô đứng dậy, nâng váy áo đi lên lầu, trở về phòng thay váy cưới ra.

Anh đứng dưới lầu, nhìn theo cô, cho tới lúc cô vào trong phòng mới xoay người trở lại. Thấy ghế salon dính máu đã được khiêng đi, anh bước tới, ngồi vào chỗ khác định chờ cô xuống.

Lúc này, thím Chu đi vào, cung kính nói: "Ông chủ, bên ngoài có một người tên là Đường Phi nói muốn gặp ông và bà chủ."

Đường Phi — Phong Khải Trạch vừa nghe đến cái tên này, nhíu mày, không chút do dự, tức giận nói: "Không gặp."

Vừa nói xong, điện thoại trong túi liền đổ chuông, hóa ra là tin nhắn Đường Phi gửi tới. Anh suy nghĩ một chút, mở tin nhắn ra xem: "Muốn cứu Tạ Thiên Ngưng, gặp tôi một lát đi."

Chỉ cần là chuyện liên quan tới Tạ Thiên Ngưng, anh nhất định phải lưu ý, lần nữa hạ lệnh: "Để anh ta vào."

Thím Chu vẫn chưa rời đi, dường như biết ông chủ sẽ thay đổi ý kiến vậy. Sau khi bà nghe thấy anh đồng ý gặp, mới rời đi.

Không lâu sau, Đường Phi đi theo thím Chu vào tới đại sảnh. Bởi không phải lần đầu hắn tới đây, nên cũng không quá ngạc nhiên, nhưng khi đi dọc đường nhìn thấy người giúp việc đang lau chùi vết máu trên sàn nhà, trong lòng chợt giật mình, muốn biết chuyện gì đã xảy ra lại không dám hỏi, vẫn giữ nguyên thái độ cung kính: "Cậu chủ."

Lời vừa nói ra đã bị cắt ngang.

Phong Khải Trạch ngồi im đà uy nghiêm, vừa nghe lời đầu tiên đã lập tức cắt ngang: "Nói nhảm gì thì cũng nhanh lên một chút. Đừng có lảng nhăng dài dòng làm gì, cậu cũng biết tôi không muốn gặp cậu chút nào mà."

Sắc mặt Đường Phi trở nên nặng nề hơn, hít một hơi dài, cũng không lòng

vòng nữa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Cậu chủ, ông chủ muốn lén gặp mặt Tạ Thiên Ngưng. Những ngày qua tôi đã nghĩ mọi biện pháp rồi mà không được. Tạ tiểu thư ít khi ra ngoài, tôi không có cách nào để cho cô ấy và lão gia gặp mặt. Hôm nay đành tới khẩn cầu hai người, đi gặp lão gia một lần thôi."

Mấy ngày nay hắn luôn phái người theo dõi Tạ Thiên Ngưng, ai ngờ cô lại luôn ở trong nhà, mấy ngày liền không có ló ra ngoài, khiến hắn một chút cơ hội tiếp cận cũng không có. Ngày cưới của họ cũng sắp tới rồi, lão gia càng thúc giục hắn. Hết cách, nên hắn đành phải nhờ bọn họ giúp một tay vậy.

Hắn ta không muốn qua một đêm mình lại thành kẻ hai bàn tay trắng, mặc kệ dùng biện pháp gì, hắn cũng phải thử.

Đường Phi nói ra yêu cầu như vậy khiến Phong Khải Trạch thấy thật tức cười. Anh đứng lên, cười lạnh một tiếng: "Đường Phi, lời này của cậu không phải rất buồn cười hay sao? Lúc trước các người bắt người của tôi đi, uy hiếp tôi phải cưới Hồng Thi Na, cậu nghĩ tôi để chuyện đó xảy ra lần thứ hai sao? Cậu giả bộ ngây thơ làm gì chứ? Tôi là loại người nào, không phải cậu rõ nhất sao, đừng đòi hỏi ma quỷ thông cảm ình chứ, cậu biết không?"

"Cậu chủ, lần này tôi đảm bảo Tạ tiểu thư sẽ an toàn trở về, cô ấy chỉ cần gặp lão gia một chút là được rồi."

"Trước mặt Phong Gia Vinh, cậu có quyền nói chuyện sao? Đường Phi, đừng xem tôi như đứa trẻ lên ba thế, tôi không dễ lừa vậy đâu. Trước mặt ông ta, cả cái rầm cậu cũng không dám thả (nguyên văn thế đó các bạn ạ), lấy quyền gì bảo đảm an toàn cho người phụ nữ của tôi?"

"Tôi——" Đường Phi cúi đầu, không phản bác lại.

Không sai, ở trước mặt Phong Gia Vinh, hắn ta chẳng dám tùy tiện hành động, chứ đừng nói tới quyền bảo vệ cho ai.

Cảm giác không chút quyền lực nào này, thật là khó chịu.

Phong Khải Trạch khinh thường cười một tiếng, giễu cợt nói: "Cậu trước mặt tôi còn khum núm như thế này, huống chi là trước mặt Phong Gia Vinh. Đường Phi, tôi không muốn nói lời thừa, tôi cảnh cáo cậu, đừng có

động tới người phụ nữ của tôi. Bằng không, cậu không gánh nổi cái giá phải trả đâu."

Đường Phi nhịn những oán giận và cảm giác không cam lòng xuống, ngẩng đầu lên, bất đắc dĩ nói: "Cậu chủ, lão gia đã ra lệnh cho tôi trước ngày mai phải sắp xếp để ông ấy gặp Tạ Thiên Ngưng, cho nên tôi...."

"Đó là việc của cậu, không phải việc của tôi, tôi không có nghĩa vụ giúp người ta giải quyết vấn đề của họ. Huống chi, lập trường của tôi và cậu hoàn toàn đối nghịch nhau. Chẳng lẽ cậu đang muốn kẻ địch phải đồng tình, thông cảm cho cậu, để giúp đỡ cho cậu sao, cậu không thấy mình như vậy thật rất vô dụng à?"

"Cậu chủ, chúng ta đã từng là anh em, cậu quên rồi sao?"

"Chính cậu cũng đã nói "đã từng" đó thôi, chứng tỏ chuyện đó đã qua rồi. Phong Khải Trạch tôi không phải người thích sống mãi trong quá khứ, chỉ sống cho hiện tại và tương lai thôi, cậu không cần gán cái "đã từng" ấy vào hiện tại mà nói làm gì. Nếu nhất định nói tới chuyện "đã từng", sao không nói chuyện cậu đã từng bắt người phụ nữ của tôi, còn nói những thứ linh tinh cho cô ấy nghe. Chuyện này phải tính sao đây? Từ lúc cậu tiết lộ hành tung của tôi cho Hồng Thi Na, thì chúng ta đã không còn là anh em nữa rồi."

"Tôi ——"

Đường Phi không biết phải nói gì thêm nữa, đột nhiên nhận ra hôm nay mình tới đây, chính là tự rước nhục nhã.

Biết rõ cậu chủ sẽ không đòi nào đồng ý với yêu cầu của mình, vậy mà vẫn cứ làm, thực là điên rồi. Nhưng nếu không tới, hắn cũng chẳng nghĩ ra cách giải quyết nào tốt hơn.

Phong Khải Trạch biết hắn đang bị mình làm khó, lại chẳng có chút thông cảm, lạnh lùng nói: "Đường Phi, cậu vì tiền đồ của mình mà đi theo Phong Gia Vinh. Vậy tôi hỏi cậu, tiền đồ đó là cái gì, hay chính là làm một con chó ở bên cạnh Phong Gia Vinh để nghe lão sai bảo sao? Cậu nghĩ nghe lệnh của Phong Gia Vinh là có tiền đồ sao? Tôi cho cậu biết đáp án, ông ta chỉ coi cậu như một con chó, mãi mãi chỉ là một con chó thôi, đừng nghĩ tới chuyện thành người được. Nếu tôi là cậu, sẽ thông minh lựa chọn rời đi, đến nơi khác phát triển, chứ không chấp nhận cả đời làm chó như vậy

đâu."

"Cậu nói cho tôi biết, tôi phải lựa chọn sao đây? Nếu rời khỏi Phong Gia Vinh, tôi chỉ còn hai bàn tay trắng. Mặc dù làm một con chó bên cạnh, nhưng ngoại trừ ông chủ ra, ở bên ngoài tôi vẫn có thể hô phong hoán vũ. Rời bỏ ông ta, chỉ sợ tôi không bằng cả một con chó. Thân phận cậu từ nhỏ đã không như tôi, mặc kệ cậu làm sai cái gì, ông ta cũng không đối xử với cậu như vậy. Mặc dù ông ấy muốn không chế cậu, nhưng sẽ luôn dành thứ tốt nhất cho cậu. Còn tôi thì khác, chỉ cần tôi làm sai một chút, thì đó chính là chết, cậu biết không? Cậu vốn dĩ chưa từng hiểu được nỗi khổ trong lòng tôi đâu."

Đường Phi bắt đầu kích động, bởi vì mình "thân bất do kỉ", dù tức giận nhưng không thể làm gì. Hắn ta không muốn bị Phong Gia Vinh không chế, nhưng lại càng không muốn mất đi tất cả, chỉ có thể ngầm ngầm che giấu ở trong lòng.

"Một người chỉ dựa vào người khác để có được mọi thứ, dù có khổ sở, cũng không đáng được thông cảm. Cậu chỉ muốn người ta hiểu nỗi khổ trong lòng cậu, nhưng sao cậu không hiểu cảm nhận của tôi? Tôi không cho phép bất kì ai đụng đến người tôi yêu, lúc tôi bị uy hiếp, cậu có nghĩ tôi tôi không? Cậu không có, lại còn bỗn đá xuống giếng, làm những chuyện có lỗi với tôi. Đường Phi, cậu thật ích kỉ, chỉ biết nghĩ mình. Thật ra điều này cũng không có gì không đúng cả, đại đa số mọi người đều sẽ ích kỉ như thế, cả tôi cũng không phải ngoại lệ. Nhưng sự ích kỉ của cậu thật đáng ghê tởm, tồn thương người khác, lại muốn người ta hiểu cho nỗi khổ của cậu, thông cảm cho cậu, cậu không thấy suy nghĩ này của mình thật nực cười sao?"

"Được rồi, đừng nhiều lời nữa, cứ coi như hôm nay tôi chưa từng tới đây đi." Đường Phi không thể chịu được những lời đả kích này, xoay người rời đi.

Phong Khải Trạch không ngăn anh ta lại, lạnh lùng nói theo bóng lưng anh ta: "Trở về, nói cho Phong Gia Vinh biết Tạ Thiên Ngung đang nắm trong tay 10% cổ phần Phong Thị đế quốc. Cô ấy giờ là cổ đông lớn thứ ba ở Phong thị đế quốc rồi, tốt nhất, đừng có tìm thêm phiền phức cho cô ấy nữa."

"."

Đường Phi nghe thấy những lời này, cũng không dừng bước mà trực tiếp ra khỏi cửa, cảm giác không cam lòng ngày càng mãnh liệt.

Hắn ta ngay cả 1% cổ phần Phong thị đế quốc cũng không có, không ngờ Tạ Thiên Ngưng lại có những 10% cổ phần. Thật đáng ghét.

Hắn sẽ không để lòng cá đời phải làm chó, hắn muốn làm người, muốn có quyền có thế. Một ngày nào đó, hắn sẽ thay đổi thế cục, trở thành ông chủ thực sự.

-----oOo-----

Chương 212: Em quyết định

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: Chaosuon.

Đường Phi vừa ra khỏi cửa thì Tạ Thiên Ngưng từ trong phòng trên lầu đi ra, nhìn thấy bóng lưng hắn. Cô đi xuống, tới bên cạnh Phong Khải Trạch nghi hoặc hỏi: "Con khi nhỏ, có phải em bị hoa mắt không, sao lại thấy người rất giống Đường Phi chứ?"

Phong Khải Trạch ngồi xuống, lạnh nhạt trả lời: "Em không hoa mắt đâu, đó đúng là Đường Phi."

"Hắn tới để làm gì?" Tạ Thiên Ngưng ngồi xuống, khuôn mặt đầy tức giận. Trong mắt đều là sự chán ghét, có vẻ như là rất ghét Đường Phi.

Cô dĩ nhiên ghét Đường Phi, bởi hắn làm hại cô phải sống trong khoảng thời gian đau khổ đến muộn chêt. Cô càng không thể quên được, lúc trước hắn đã sai người bắt lấy cô đi.

"Hắn nói lão già kia muốn gặp riêng em, hắn đã hết cách, đành tới đây nhờ chúng ta giúp đỡ, nhưng đã bị anh cự tuyệt rồi."

"Ba anh sao lại muốn gặp em?" Phong Gia Vinh muốn gặp cô chắc chắn không phải chuyện gì tốt, lần trước đã vậy, lần này chắc chắn cũng thế.

"Tám phần muốn em rời khỏi anh, ngoài mục đích ấy ra thì chẳng còn gì

khác nữa. Mặc kệ ông ta đi, chúng ta đều đã có cuộc sống của riêng mình, không có ông ta thì chúng ta vẫn hạnh phúc mà.”

"Con khỉ nhỏ, ba anh đến giờ vẫn không đồng ý chuyện chúng ta ở chung sao. Dù chúng ta có kết hôn, ông ấy vẫn cứ muốn loại trừ em ư. Em thật sự thấy sợ, sợ ông ấy sẽ làm gì đó khiến cho chúng ta phải chia tay nhau." Tạ Thiên Ngưng vừa nghĩ tới Phong Gia Vinh không chấp nhận mình, tâm tình liền trầm xuống.

Mặc dù cô không thích Phong Gia Vinh, con khỉ nhỏ cũng không thích ông ta, nhưng ông ấy vẫn là ba của con khỉ nhỏ, là ba chồng cô. Cho dù bọn họ có thể rời khỏi Phong gia, sống cuộc sống của mình nhưng vẫn không thể giải tỏa được hết những cảm giác buồn bực ở trong lòng này.

Phong Khải Trạch ôm cô, dùng vòng ôm ám áp để cô an tâm hơn: “Đứa ngốc, lại suy nghĩ lung tung rồi. Em yên tâm, chuyện này anh đã sớm đề phòng. Anh cho em 10% cổ phần Phong Thị để quốc, mục đích chính là như vậy. Giờ em đã là cổ đông lớn thứ ba của Phong thị để quốc, nên ông ta sẽ không dám làm gì em đâu. Vả lại sau này anh sẽ tăng thêm cổ phần cho em, để em nắm giữ cổ phần nhiều hơn ông ta. Lúc ấy em có thể “đè đầu cưỡi cổ” ông ta rồi. Chờ tới lúc đó em sẽ nắm trong tay quyền lực lớn nhất, mọi việc đều sẽ do em tự quyết định, chứ không còn dựa vào ông ta nữa, em hiểu chưa?”

"A —— khó trách anh lại muốn chuyển nhượng cổ phần sang tên em. Thì ra là để giúp em sao? Thế giờ Phong Gia Vinh sẽ không dám làm gì em rồi, vậy em có thể đi ra ngoài đạo phố, được không?"

Gần đây cứ lo lắng đi ra ngoài sẽ bị người ta bắt đi, hoặc xảy ra chuyện gì không may, cô chỉ ru rú ở trong nhà không dám ra khỏi cửa nửa bước, bây giờ mình đã có thể quay lại cuộc sống bình thường rồi.

"Có phải mấy ngày nay phải cứ ở nhà nên rất buồn bực. Muốn ra ngoài hóng gió có đúng không?" Anh cung chiều cười nói, cũng không có ý phản bác lời cô.

"Lâu lắm rồi em không được đi đạo phố với Tiểu Nhiên. Em thấy hơi nhớ cô ấy, với lại em còn muốn gặp cô ấy để nhờ cô ấy làm phù dâu cho em. Nhưng mà hai cô gái đi đạo phố với nhau lại có một người đàn ông đi theo đằng sau, hình như không tốt lắm."

Ý cô là không muốn anh đi theo.

Anh lắc đầu, cũng không phản đối cô: “Được, vậy em đi dạo phố với Tiểu Nhiên đi. Đúng lúc, mai anh cũng có chuyện cần gặp Cự Phong, nhờ cậu ta giúp chút chuyện.”

Cô hơi ngạc nhiên, lại thấy hơi mất mát, trầm giọng hỏi: “Con khỉ nhỏ, không phải anh luôn lo lắng em bị người ta bắt đi hoặc là gặp chuyện không may sao?”

Trước kia anh lúc nào cũng lo lắng như vậy, sao lúc này lại chẳng có chút lo lắng nào vậy? Thấy là lạ.

“Lời anh vừa nói em chưa hiểu rõ sao? Em là cô đồng lớn thứ ba trong Phong Thị đế quốc, lại là vợ của Phong Khải Trạch anh, ngay cả Phong Gia Vinh cũng không dám động tới em, ai còn dám nữa chứ? Hồng Thi Na và Tạ Minh San đều đã bị dạy dỗ, e là giờ chẳng còn dám bước ra ngoài đường. Nên em cứ thoải mái đi dạo phố với Tiểu Nhiên, an tâm chờ thêm ba ngày nữa để làm cô dâu của anh đi.” Anh nắm nhẹ lấy mũi cô, nhẹ nhàng nói.

Anh sẽ không để cô phải ngày ngày lẩn trốn như vậy, sẽ để cô được sống như một người bình thường, muốn đi đâu thì đi, muốn chơi gì cũng được, không cần phải lo lắng từ cái này tới cái khác.

“Con khỉ nhỏ, em biết anh là tốt nhất mà.” Cô nhào vào trong ngực anh, ôm chặt lấy anh, hưởng thụ vòng ôm ấm áp, vững chãi của anh.

Kiếp này có thể gặp được một người yêu mình như vậy, cô còn muốn gì hơn nữa chứ.

Cô không cầu điều gì, chỉ muốn được hạnh phúc ở bên anh mãi mãi.

“Vậy em có gì thưởng cho anh đây?” Anh chìa mặt ra, ý muốn đòi cô hôn.

Cô sớm đã nhìn quen cái điệu bộ này của anh, không nói hai lời, hướng trên mặt anh hôn một cái, động tác vô cùng tự nhiên, cũng không nhăn nhó, dè dặt như trước nữa: “Đã xong, phần thưởng cho anh đó.”

“Không đủ.”

“Không đủ? Vậy anh còn muốn thế nào nữa?”

"Anh muốn, muốn ăn em."

Phong Khai Trạch không cười nữa, sau đó đem người trong ngực bế ngang lên, bước thẳng lên lầu.

Tạ Thiên Ngưng kinh ngạc, đỏ mặt, hơi kháng nghị nói: "Bây giờ là ban ngày mà."

"Ai quy định ban ngày thì không thể cùng vợ mình ân ái chứ? Anh mặc kệ, hiện tại anh muốn." Anh bế cô vào trong phòng, đè xuống giường, lập tức lưu loát cởi quần áo cô xuống.

"Anh....anh gấp như vậy làm gì chứ?"

"Đợi chút á..., đợi chút ——"

Cô gái kháng nghị không có tác dụng gì, cuối cùng đành chấp nhận bị ăn.

Dưới lầu, đám người giúp việc vừa lau sạch nền nhà xong, không nhịn được ngẩng đầu nhìn lên, cửa phòng trên lầu còn chưa có đóng chặt, nên thỉnh thoảng truyền ra những tiếng ngâm nga triền miên, không khỏi làm người ta mặt đỏ tai hồng.

Phàm là người có đầu óc một chút cũng sẽ hiểu hai người trong phòng kia đang làm cái gì. Đối với những cô gái chưa chồng như họ mà nói, khi nghe thấy những tiếng này chắc chắn sẽ đỏ bừng cả mặt.

Thím Chu đi vào, lại thấy mọi người đang lười biếng, cũng hiểu họ đang nhìn cái gì, nghe cái gì, liền khiển trách: "Đừng có lười biếng nữa. Bên ngoài còn nhiều chỗ chưa làm sạch sè đâu, hãy mau đi làm đi."

"Dạ, đi ngay đây ạ."

Mấy người giúp việc lập tức thu hồi tầm mắt, chạy nhanh ra ngoài làm việc.

Mọi người đi ra rồi, thím Chu cũng nhìn lên cửa phòng trên lầu một cái, bất đắc dĩ lắc đầu. Sau đó bà cũng rời đi, sẵn tiện đóng cánh cửa lại, không để cho ai làm phiền tới hai người bên trong.

Tình cảm của ông bà chủ thật sự quá ngọt ngào khắng khít. Tất cả những việc xảy ra vào ngày hôm nay, kết quả thảm của Tạ Minh San chính là

để cho cô ta biết, trong mắt ông chủ chỉ có mình bà chủ, bất kì ai cũng không thể chen vào giữa họ được.

Sau khi rời đi, Tạ Minh San lập tức được Ninh Nghiên đưa tới bệnh viện. Bởi vết thương có chút nghiêm trọng nên phải nằm viện theo dõi mấy ngày, để phòng vết thương có chuyển biến xấu.

Ninh Nghiên đưa Tạ Minh San vào phòng bệnh, sau đó đi nộp viện phí. Vừa mở ví tiền lại thấy chẵng còn bao nhiêu, chỉ đủ đóng hai ngày viện phí, giờ cả tiền ăn cũng đã trở thành vấn đề lớn rồi.

Không chỉ có vậy, Tạ Minh San bị kích động quá mạnh, được chuẩn đoán có thể tốn hại đến dây thần kinh, bác sĩ nói phải nhanh chóng trị liệu nếu không sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

Dĩ nhiên, quá trình trị liệu này cũng tốn khoản một tiền rất lớn.

Nhin con gái biến thành bộ dạng này, Ninh Nghiên vô cùng đau lòng, khóc không ra nước mắt, cảm thấy trọng trách trên vai thật nặng nề. Giờ phút này, bà rốt cuộc cũng hiểu rõ nỗi khổ của Tạ Chánh Phong, khi bị dồn hết gánh nặng gia đình lên vai ông là như thế nào.

Từ trước đến nay bà chưa từng quan tâm đến Tạ Chánh Phong lần nào, lại còn không thông cảm việc ông phải kiềm tiễn cực khổ ở bên ngoài đến mức nào, chỉ cứ biết oán trách ông đã không cho bà được một cuộc sống giàu sang.

Bà sai rồi, thực sự sai lầm rồi.

Từ lúc bị Tạ Chánh Phong đuổi đi tối giờ, cũng không có đến tìm ông, lại còn thề rằng đời này sẽ không đi tìm ông ấy nữa. Nhưng giờ bà đã đến bước đường cùng rồi, không thể không đến tìm ông ấy.

Ninh Nghiên thu xếp ổn thỏa cho Tạ Minh San xong, thura lúc cô ta ngủ, bà một mình đi tới vườn hoa, tìm Tạ Chánh Phong, thấy ông đang bàn chuyện làm ăn, bà liền đứng một bên, vừa chờ đợi vừa ngắm nhìn xung quanh. Chợt bà nhận ra, những đóa hoa nơi này thật đẹp, nhìn mỗi bông hoa như đang muốn nói bà đã bỏ lỡ mất hạnh phúc rồi.

Bà đã từng rất hạnh phúc, đã từng có một đứa con gái thuần khiết trong sáng, nhưng tất cả, giờ đều đã bị bà làm hỏng mất rồi.

Tạ Chánh Phong biết Ninh Nghiên tới, nhưng cũng không để ý nhiều, tiếp tục tiếp khách. Tới lúc tiễn khách về, ông mới quay sang lạnh lùng hỏi: “Bà tới đây có việc gì?”

“Chánh Phong, Minh San nhập viện rồi, bác sĩ nói con bé có thể sẽ bị bệnh tâm thần, cần phải trị liệu ngay. Tôi... tôi không có tiền để điều trị thuốc thang, cho nên, không biết làm gì hơn phải tới” Ninh Nghiên áp úng nói, chưa nói hết câu cũng đã cúi thấp đầu xuống, không dám tiếp tục.

Bà đi tới ngày hôm nay, hoàn toàn chính là gieo gió gặt bão, không thể oán trách được ai. Bà đã từng nói rất nhiều lần rằng sẽ không tới cầu xin Tạ Chánh Phong, nhưng hôm nay.....

Tạ Chánh Phong vẫn còn rất lo cho con gái mình, nên vừa nghe nói Tạ Minh San nhập viện, có chút sốt ruột: “Làm sao lại bị tổn thương tới thần kinh như vậy chứ? Gần đây các người đã làm ra những chuyện gì thế hả?”

“Tôi——” Ninh Nghiên không dám nói, cũng không có mặt mũi nào nói ra.

“Bà không nói tôi cũng biết, có phải Minh San lại động tới Phong Khai Trạch, lại còn bị Khai Trạch đóng cửa lại dạy dỗ, có đúng không?”

Chỉ cần đoán sơ qua liền biết ngay có kết quả này mà.

“Ông... ông làm sao mà biết?”

“Tôi đương nhiên biết, các người tưởng Phong Khai Trạch là người rất dễ chọc sao? Đừng tưởng rằng cướp được Ôn Thiếu Hoa là sẽ giành được Phong Khai Trạch. Cậu ta vừa là ma quỷ, vừa là người có rất nhiều nguyên tắc. Ngay cả Phong Gia Vinh còn phải sợ, mẹ con bà nghĩ mình là ai chứ, đúng là không biết sống chết, lại đi chọc tới cậu ta!”

“Ông đừng nói nữa, tôi không phải đã biết sai rồi sao? Giờ tôi chỉ muốn lo cho Minh San, những chuyện khác đã không còn nghĩ đến nữa. Giờ tôi không còn tiền, chỉ trả được hai ngày viện phí thôi, bác sĩ nói Minh San cần phải được sớm trị liệu, số khoản tiền này đối với tôi là rất lớn, tôi thật sự không còn cách nào khác. Chánh Phong, Minh San là con gái ruột của ông, ông không thể không cứu nó.”

“Chẳng lẽ ông muốn tro mắt nhìn con gái mình chết sao?”

Trước đây cũng đã biết Phong Khải Trạch không phải người dễ chọc, lại cứ muốn đi trêu chọc anh, tới lúc nhận ra được hậu quả thì mới hiểu ra, quả thật không nên chọc giận tới ma quỷ.

-----oOo-----

Chương 213: Hoàn toàn sai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: chaosuon

Tạ Chánh Phong cảm thấy rất bất đắc dĩ, dù có chán ghét Tạ Minh San tới đâu thì đó vẫn là con gái ông, ông không thể không cứu. Suy nghĩ một lát, cuối cùng ông nghĩ ra chỉ có Tạ Thiên Ngung mới giúp được: “Bây giờ chỉ có Thiên Ngung mới giúp được chúng ta. Để con bé nói chuyện với Phong Khải Trạch, chỉ có nó mới khiến Phong Khải Trạch đồng ý cứu Minh San thôi.”

“Lại là Tạ Thiên Ngung? Chẳng lẽ ngoài nó ra không còn biện pháp nào khác sao?” Ninh Nghiên rất bài xích việc phải đi nhờ cậy Tạ Thiên Ngung, thậm chí còn không muốn có quan hệ gì với cô nữa.

“Vậy bà nói xem, ngoài nó ra, còn ai dám động tới Phong Khải Trạch nữa? Ngay từ đầu tôi đã nhắc nhở các người, đừng có nghĩ tới việc cướp Phong Khải Trạch ra khỏi con bé, các người không nghe, lại còn lớn mật chọc tới cậu ta, thật chán sống rồi mà. Bà có biết nguyên nhân gì khiến tập đoàn Ôn Thị phá sản không?”

“Nguyên nhân, nguyên nhân gì?”

“Chính là vì Ôn Thiếu Hoa vứt bỏ Thiên Ngung đi cưới Minh San đó. Bởi vì Ôn Thiếu Hoa không tuân theo đính ước kết hôn với Thiên Ngung, nên ngân hàng Thiên Tường mới dừng trợ giúp cho tập đoàn Ôn thị, Ôn thị không thể quay vòng vốn nên mới phá sản. Các người nghĩ cướp được Ôn Thiếu Hoa từ bên Thiên Ngung là xong sao? Các người đã sai rồi, không những không cướp được mà còn đâm đầu vào chỗ chết nữa. Do Ôn Thiếu Hoa vì chỉ có cái mă bên ngoài nên các người mới cướp được thôi, còn Phong Khải Trạch thì khác, trong tay nó có tất cả mọi thứ, các người muốn giành cũng không được đâu. Ôn thị có được như vậy đều là nhờ Thiên

Ngung, sau khi bọn họ làm tổn thương con bé, nên mới chuốt lấy kết quả thảm hại, bà cũng biết mà.”

“Nghiêm trọng như thế sao?” Ninh Nghiên chợt tỉnh, lúc này mới hiểu được Tạ Thiên Ngung lợi hại như thế nào.

Khó trách Minh San vừa kết hôn với Ôn Thiếu Hoa, Ôn thị liền xuất hiện nguy cơ. Mọi chuyện về sau lại càng nghiêm trọng hơn, cuối cùng tuyên bố phá sản, thì ra nguyên nhân chính là vì cậu ta không kết hôn với Tạ Thiên Ngung.

Ban đầu còn tưởng rằng mọi chuyện xảy ra là do họ gây nên, không ngờ từ lúc mẹ con bà đoạt lấy Ôn Thiếu Hoa đã gieo họa hủy diệt này rồi. Thật là sai lầm.

“Nếu các người có can đảm tiếp tục quây Phong Khải Trạch, tôi cam đoan, kết quả sẽ còn tồi tệ hơn nữa. Phong Khải Trạch không giống Ôn Thiếu Hoa, cậu ta độc ác đến mức nào, các người cũng không thể tưởng tượng nổi đâu.”

“Hiện giờ chúng tôi đâu còn dám động tới Phong Khải Trạch nữa? Hôm nay Minh San tới nhà cậu ta làm loạn, còn dùng cái chết ra uy hiếp. Kết quả bị Phong Khải Trạch đâm một nhát dao xuyên qua lòng bàn tay nó. Giờ vẫn còn bị dọa sợ chết khiếp, sao dám đi trêu chọc anh ta nữa. Có đánh chết, tôi cũng không dám nữa. Thôi, đừng nói chuyện này nữa, hãy mau nghĩ cách cứu Minh San đi. Tôi thực sự lo con bé sẽ bị điên mất, nếu vậy, cuộc đời nó coi như tiêu rồi.”

“Các người, haiz.....” Tạ Chánh Phong chỉ còn biết im lặng. Đối với hành động ngu xuẩn của mẹ con bọn họ, ông thấy thật đáng giận, không phải giận Phong Khải Trạch mà là giận hai mẹ con họ quá ngu ngốc. Dám dùng cái chết ra để uy hiếp Phong Khải Trạch, thật là chán sống mà.

“Ông đừng than thở nữa, hãy nghĩ cách đi chú.” Ninh Nghiên vội vàng nói. Vừa lúc điện thoại trong túi đồ chuông, thấy bệnh viện gọi tới, bà lập tức nghe: “Cái gì? Được rồi, tôi tới đó ngay đây, các người giúp tôi trấn an con bé.”

“Có chuyện gì vậy?” Tạ Chánh Phong thấy Ninh Nghiên rất nóng vội, sốt ruột hỏi, trong lòng liền hiểu ngay Minh San đã xảy ra chuyện gì rồi.

“Minh San tinh dậy, hình như tâm tình không tốt, bác sĩ lo không khống chế được nó, muốn tôi tới ngay. Nhưng mà trên người tôi không còn tiền, tôi.....” Ninh Nghiên vừa nói tới tiền, cảm thấy rất khó chịu, lúng túng cúi đầu, không nói nữa.

“Số tiền này bà cứ cầm tạm để lo trang trải chuyện trước mắt, tôi sẽ có nghĩ cách.” Tạ Chánh Phong móc tiền từ trong túi ra, số lượng không nhiều, đều đưa cả cho Ninh Nghiên, giờ trong lòng chỉ nghĩ phải cứu con gái.

Cho dù Tạ Minh San đã làm nhiều chuyện tổn thương ông, thì nó vẫn là con gái ông. Đây là sự thật vĩnh viễn không thể thay đổi được, ông không thể bỏ mặc con gái mình được.

Thôi được, việc cũng đã tới nước này, phải cứu người trước đã, chuyện khác nói sau.

Ninh Nghiên run rẩy đưa tay nhận lấy tiền, nước mắt ân hận chảy xuống, thật lòng nhận sai: “Chánh Phong, tôi sai rồi. Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Tôi thực sự biết lỗi rồi. Tôi không nên mơ tưởng những thứ xa xôi không thực tế, tôi không nên dạy Minh San chỉ biết có tiền. Tôi sai rồi.”

Bà đã sai, còn gây sai lầm rất nghiêm trọng, đã đánh mất một gia đình hạnh phúc, lại hủy hoại đi cuộc đời con gái bà. Đây thực sự là sai lầm lớn nhất của đời bà.

“Được rồi, đừng nhiều lời nữa, bà mau trở về chăm sóc Minh San đi. Tôi sẽ đi tìm Thiên Ngưng nói chuyện, tin là con bé sẽ giúp chúng ta. Còn chưa đầy ba ngày nữa Thiên Ngưng sẽ kết hôn với Phong Khải Trạch. Bà tốt nhất đừng để Minh San ra ngoài làm loạn nữa, nếu không kết quả sẽ càng tệ thảm đó.”

“Chúng ta đã làm quá nhiều chuyện có lỗi với Thiên Ngưng, liệu con bé có đồng ý giúp chúng ta nữa không?”

“Nói đến đây, tôi không thể không thừa nhận, Thiên Ngưng còn tốt hơn Minh San cả trăm ngàn lần. Con bé không phải người không có lương tâm giống các người, luôn chỉ nghĩ đến lợi ích của mình mà hâm hại người khác, Minh San thành người như vậy cũng đều bà gây ra. Được rồi, tôi cũng không muốn trách móc bà nữa, bà đi đi.”

“ ”

Ninh Nghiên biết rõ lỗi là ở mình, không có mặt mũi nói thêm câu nào, bà chỉ biết cúi đầu bước đi, mỗi bước chân nặng nề như mang tảng đá lớn, khi nhớ lại những vật chất phù phiếm mà bà cố đeo đuổi.

Bà hâm mộ các bà chủ nhà giàu, luôn muốn mình trở thành người giàu có, làm một bà chủ giàu có cao cao tại thượng. Giờ mới nhận ra, so với những thứ hư vinh ấy thì gia đình hạnh phúc mới thật là thứ quan trọng nhất.

Chỉ tiếc bà đã nhận ra quá muộn, tất cả hạnh phúc đều do tự mình phá hủy hết.

Tạ Chánh Phong nhìn bóng lưng nặng nề của Ninh Nghiên. Đối với bà, ông có oán có hận, nhưng vẫn không thể kéo dài, giờ phút này đều đã tan biến hết cả. Trong lòng ông lúc này chỉ còn nỗi buồn, bất đắc dĩ và thương cảm. Mặc dù không còn oán hận Ninh Nghiên nữa, nhưng ông biết giữa họ đã không thể nào quay lại như lúc trước. Nếu như không phải còn một đứa con chung, bọn họ đã thành người dung rồi.

Nghĩ những chuyện này cũng bằng không, hay là nên nghĩ xem làm thế nào để cầu xin Thiên Ngưng đồng ý giúp một tay, dù sao Phong Khải Trạch thật sự là một người rất khó trị.

Không sao, ông tin Thiên Ngưng nhất định sẽ giúp được ông.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tạ Thiên Ngưng giống như chú chim nhỏ đã được tự do, vội ra ngoài bay lượn, hít thở lấy không khí trong lành, tận hưởng thế giới tươi đẹp.

Tối qua, cô đã hẹn với Đinh Tiểu Nhiên, hôm nay sẽ đi ăn cơm rồi dạo phố. Từ sáng hai người đã gặp nhau, liền tâm sự những chuyện xảy ra gần đây.

Đinh Tiểu Nhiên nghe Tạ Thiên Ngưng kể, còn cầm thiệp mòi, cảm khái nói: “Sao tình tiết y như trong truyện cổ tích vậy? Bao giờ mình mới gặp được bạch mã hoàng tử của mình đây? Ông trời ơi, ban cho con một chàng hoàng tử đi.”

“Đinh Tiểu Nhiên, cậu phát điên cái gì đó, đừng có nói to thế...người ta cười cho.” Tạ Thiên Ngưng lấy tay bụt miệng Tiểu Nhiên lại, để cô nhỏ

tiếng một chút. Cô không muốn bị người ta nghĩ là mình bị điên đê.

“Rồi, rồi, rồi, mình không hét nữa. Thiên Ngưng, mình vẫn đang độc thân này, cậu giới thiệu ình mấy anh chàng ưu tú đi. Tốt nhất là giống Phong Khải Trạch ấy, lớn lên đẹp trai, lại nhiều tiền, hơn nữa còn rất chung tình. Quả thật là người đàn ông hoàn hảo trong mộng của phụ nữ nha. Chỉ tiếc anh ta lại chỉ yêu một mình cậu, không thèm đối hoài đến phụ nữ khác.”

“Cậu làm như đàn ông tốt trên thế giới này nhiều lắm á? Mình nói cho cậu biết, con khỉ nhỏ nhà mình là độc nhất vô nhị. Muốn tìm phiên bản của anh ấy hả, cậu chỉ có thể đợi mà làm vợ con trai mình thôi, tức là làm con dâu mình, tới lúc đó phải kêu mình là “mẹ chồng” đó.”

“Vậy thì cậu mau mau sinh con đi, chờ “anh ấy” mười tám tuổi rồi lấy “con”, có được không hả “mẹ”?”

“Đinh Tiểu Nhiên, cậu muốn lấy chồng đến điên rồi à.”

“Sai, là mình muốn tìm chồng tốt tới điên rồi. Mặc dù mình giờ là gái già ế chồng, nhưng mình sẽ không chọn bừa đâu. Điền Vĩ đã ình một bài học cả đời khó quên. Mình sẽ không vì tới tuổi lập gia đình mà tùy tiện chọn bừa. Hoặc là kết hôn với người đàn ông tốt, hoặc là ở một mình luôn.”

Đinh Tiểu Nhiên nở nụ cười, ngược mắt nhìn lên bầu trời, bình thản đem mọi suy nghĩ trong lòng mình nói ra hết.

Có muốn thì cũng không thể vội, hơn một nửa người kết hôn chớp nhoáng đều bị tan vỡ.

Tạ Thiên Ngưng gật đầu một cái, đồng ý với suy nghĩ của cô, lại khích lệ cô: “Tiểu Nhiên, mình tin cậu nhất định sẽ tìm được một người đàn ông tốt yêu cậu thật lòng.”

“Cám ơn lời chúc phúc của cậu, nhớ nhé, lúc kết hôn phải ném hoa cưới ình đó, có biết chưa?”

“Được rồi được rồi, sẽ ném cho cậu. Đi nào, bên kia có một cửa hàng quần áo mới mở, chúng ta qua xem một chút đi.”

“Cậu mua quần áo mới ình sao?”

“Đinh Tiểu Nhiên, cậu lại bóc lột mình đấy à?”

“Cậu giờ là cỗ đồng lớn thứ ba của Hồng thị và Phong thị đế quốc, nhiều tiền như vậy, mua ình một bộ quần áo cũng chỉ như một đĩa đồ ăn của cậu thôi mà. Ai u, Thiên Ngưng à, đừng có dễ giận như vậy mà. Một tháng mình chỉ kiếm được có mấy ngàn à, còn không bằng bữa điểm tâm cậu ra ngoài ăn nữa.”

“Mình không thèm để ý tới cậu nữa.”

“Không để ý cũng phải để ý, mình đã quyết sẽ dựa dẫm vào cậu rồi.” Đinh Tiểu Nhiên trêu chọc, cuốn lấy Tạ Thiên Ngưng, cả hai vừa đi vừa cười đùa vui vẻ.

Hai cô gái vui vẻ đi tới cửa hàng thời trang, thấy bên cạnh, có một người lao công già đang quét dọn vệ sinh.

Tạ Thiên Ngưng cũng không để ý nhiều, trực tiếp đi vào cửa hàng quần áo. Nhưng vừa bước vào cửa, khoe mắt cô lơ đãng nhìn qua người lao công kia, quay đầu lại liền thấy rõ hơn, kinh ngạc nói: “Ôn, bác Ôn, sao lại là bác?”

Đây là bác Ôn mà cô quen sao?

Ôn Minh từ xa đã nghe thấy tiếng Thiên Ngưng, cho nên cúi đầu, không dám nhìn, cũng không muốn cô nhận ra mình. Không ngờ vẫn bị nhận ra, vừa nghe cô gọi “bác Ôn”, ông ta vội vàng chạy, giống như muốn trốn cô.

“Bác Ôn....” Tạ Thiên Ngưng đuổi theo.

Đinh Tiểu Nhiên đã vào trong cửa hàng, lại thấy Thiên Ngưng đuổi theo một người lao công đang chạy đi, cô cũng chạy theo “Thiên Ngưng...”

Kết quả trên con đường, ba người chạy đuổi theo nhau, những người đi đường kinh ngạc nhìn một màn này trước mắt.

Ôn Minh đã lớn tuổi, căn bản chạy không nổi, vừa chạy vừa thở dốc, cuối cùng không chạy nổi nữa, đành đứng lại ở vườn hoa bên đường để thở, sắc mặt cũng đã tái nhợt.

Tạ Thiên Ngưng đuổi theo, đứng bên cạnh Ôn Minh, vừa kinh ngạc lại đau lòng nhìn ông. Thật không thể tin được đây là bác Ôn mà cô quen sao.

Không nói đến dáng vẻ bên ngoài, chỉ cần nhìn dáng người gầy rộc như

cây cùi, tóc bạc thêm nhiều, trên tay còn có những vết thương lớn nhỏ, ngay cả trên mặt cũng có nứa.

Một người khỏe mạnh như vậy, chỉ qua một tháng ngắn ngủi đã thành ra thế này, khiến trong lòng cô vô cùng đau xót.

-----oOo-----

Chương 214: Không thể giúp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: Chaoson

Ôn Minh xoay người, đưa lưng về phía Tạ Thiên Ngưng, né tránh cô, không muốn để cô trông thấy bộ dạng nghèo khổ của mình.

Hôm nay ông đã không còn là Tổng giám đốc như trước kia, mà là một người công nhân vệ sinh nghèo hèn, kém xa cô - người sắp gả vào gia đình giàu có.

"Bác Ôn....." Tạ Thiên Ngưng không biết phải nói gì. Nếu nói lời cảm thông lại sợ Ôn Minh nghĩ cô đang giễu cợt. Cũng không biết nói gì khác, cô chỉ biết đứng đó, lặng lẽ nhìn ông, trong tim chợt thấy ê ẩm.

Mặc dù cô từng rất hận Ôn Thiếu Hoa, cũng không thích Lâm Thục Phân, nhưng cũng không muốn nhìn thấy bọn họ thảm hại như vậy. Những năm gần đây, Ôn Minh đối xử với cô cũng không tệ, nhìn ông thành ra như thế này, trong lòng cô cũng thấy đau đớn.

Có lẽ vừa rồi cô không nên đuổi theo, càng không nên nhận ra thân phận của người lao công này, như vậy sẽ tốt hơn.

Đinh Tiểu Nhiên chạy tới, tinh mắt nhận ra Ôn Minh, vô cùng kinh ngạc, trong lòng nghĩ cái gì liền nói ra miệng, căn bản là không kịp suy nghĩ: "Thiên Ngưng, đây không phải là bác Ôn cậu quen sao? Sao lại thành thế này?"

Nghe Đinh Tiểu Nhiên nói vậy, Ôn Minh càng cúi đầu thấp hơn, cũng không dám thở mạnh, xấu hổ không có chỗ nào để trốn. Ông không muốn

để cho người khác nhìn thấy bộ dạng thê thảm hiện tại của mình, thực sự không muốn.

Tạ Thiên Ngưng trợn mắt nhìn Đinh Tiếu Nhiên, khiền trách: "Tiếu Nhiên, không biết thì đừng nói lung tung nữa."

"Thật xin lỗi, mình không nói gì nữa, cái gì cũng không nhìn thấy." Đinh Tiếu Nhiên biết mình lỡ lời, đi sang chỗ khác, quay lưng về phía Ôn Minh, không nhìn ông, cũng không nói lung tung gì nữa.

Ôn Minh cảm thấy càng thêm khó chịu, không nhịn được phiền não trong lòng, ngẩng đầu lên hét to: "Cô không thể làm như không nhìn thấy tôi sao? Muốn đuổi theo làm gì? Cô là muốn xem tôi làm trò cười sao, phải không? Vậy thì cười đi, cười to lên đi."

"Bác Ôn, cháu...cháu không có ý đó. Cháu cũng chưa từng nghĩ vậy bao giờ." Tạ Thiên Ngưng vội vàng giải thích, trong lòng phiền loạn. Cô muốn làm cái gì đó, lại không biết nên làm gì, cảm thấy hiện tại mình làm cái gì cũng sai cả.

Lúc nào thì cô mới không mắc phải những sai lầm như thế này nữa đây?

"Tôi xem cô chính là có ý này. Cô bây giờ nở mày nở mặt rồi, có Phong Khải Trạch chống lưng, lại có ngân hàng Thiên Tường âm thầm giúp đỡ. Cô bây giờ có giá trên trời rồi, ngay cả Hồng Thi Na cũng không sánh nổi. Chúng tôi đã từng có lỗi với cô, làm tổn thương tới cô, hiện tại cũng đã sa sút thế này, cô đương nhiên muốn tới nhục nhã chúng tôi một phen rồi. Nếu không có ý này, vậy cô đuổi theo tôi làm gì chứ? Cô chính là có mục đích, cô tới để gièu cợt tôi, gián tiếp là gièu cợt Thiếu Hoa lúc trước không chọn cô, có phải không?" Ôn Minh tràn đầy tức giận, uất ức còn cả hận thù bởi hoàn cảnh bi thương sa sút của mình, hơn nữa vì Tạ Thiên Ngưng mà ngân hàng Thiên Tường không trợ giúp Ôn thị nữa mà vô cùng phẫn hận .

Ông ta hiện tại không muốn gặp bất cứ ai quen biết mình, sợ sẽ bị gièu cợt.

"Bác Ôn, cháu rất xin lỗi vì làm bác bối rối như vậy. Về phần bác nói cái gì gièu cợt, cháu thực sự không có ý này. Mới vừa rồi là tại cháu không suy nghĩ gì liền chạy đuổi theo. Đây là cháu không đúng, là cháu không nghĩ tới cảm thụ của bác. Thật xin lỗi bác." Tạ Thiên Ngưng chân thành nói lời xin lỗi.

"Thật xin lỗi có ích sao? Xin lỗi có thể xoay chuyển tất cả ư, cô có thể làm cho tôi giống như trước kia sao?"

"Cháu ——"

"Cháu có thể, cháu có bản lĩnh này, chỉ cần cháu nói Phong Khải Trạch giúp bác, bác liền có thể quay lại như trước kia. Thiên Ngưng, nếu cháu thật không có ý giấu cợt bác, vậy cháu giúp bác đi, được không?" Ôn Minh đột ngột thay đổi thái độ, cầu khẩn Tạ Thiên Ngưng.

Tài lực của Phong thị đế quốc lớn hơn rất nhiều so với ngân hàng Thiên Tường, muốn hồi sinh lại Ôn thị không phải việc khó, chỉ cần bọn họ nguyện ý giúp là được.

Nghĩ đến điểm này, Ôn Minh càng ra sức cầu khẩn: "Thiên Ngưng, những năm gần đây bác đối xử với cháu cũng không tệ, nể tình quan hệ giữa bác và ba con cháu, giúp bác một chút, được không? Thiếu Hoa giờ phải đi làm phục vụ trong khách sạn, bác gái làm nhân viên quét dọn nhà vệ sinh, cuộc sống vô cùng khổn khổ, cháu hãy giúp bác một chút đi. Bác hiểu chúng ta đã làm rất nhiều việc có lỗi với cháu. Bác thật lòng xin lỗi cháu, cháu tha thứ cho bác, giúp bác một chút đi Thiên Ngưng."

"Cháu ——" Tạ Thiên Ngưng vô cùng bối rối. Mặc dù cô thương cảm cho hoàn cảnh gia đình họ nhưng nghĩ tới việc Phong Khải Trạch sẽ tức giận, nên cũng không dám nhận lời giúp.

Con khỉ nhỏ rất hận Ôn Thiếu Hoa, luôn coi anh ta là tình địch. Nếu lúc này cô lại giúp Ôn gia, anh hắn sẽ vô cùng tức giận.

Cô không muốn làm anh tức giận, cũng không đành lòng làm cho anh khổ sở, khó chịu.

"Thiên Ngưng, cháu vẫn luôn là đứa trẻ hiểu chuyện lại lương thiện, bác thay mặt cả nhà xin lỗi cháu, chúng ta cũng đã gặp báo ứng rồi, lẽ nào cháu không thể tha thứ cho chúng ta sao?"

"Bác Ôn, cháu không còn hận bất kì ai nữa, thế nên sẽ không có chuyện tha thứ hay không tha thứ gì cả."

"Nếu không hận, vậy cháu giúp chúng ta, một chút thôi, được không?"

"Thật xin lỗi, cái này cháu thật sự không thể giúp được." Không muốn làm khó con khỉ nhỏ, cô thực sự không thể giúp Ôn gia, giúp Ôn gia cũng là gián tiếp giúp Ôn Thiếu Hoa, dựa vào tính cách của con khỉ nhỏ, tuyệt đối anh sẽ vô cùng tức giận.

Cô không thể giúp mà cũng không giúp được.

"Cô có năng lực này, cô có mà. Tôi biết rõ là vậy, Phong Khải Trạch rất yêu cô, rất nghe lời cô, đúng không? Chỉ cần cô đi cầu xin cậu ta giúp một tay, nhất định anh ta sẽ giúp." Ôn Minh ngày càng kích động, lôi kéo tay Thiên Ngưng, cầu khẩn cô.

"Bác Ôn, thật sự xin lỗi, chuyện này Khải Trạch sẽ không đồng ý đâu. Mặc dù nhiều việc anh ấy nghe cháu nhưng riêng chuyện này, anh ấy sẽ không chấp nhận. Ngay cả di Ninh và Tạ Minh San anh ấy cũng không giúp, nói chi tới Ôn Thiếu Hoa. Bác Ôn, cháu xin lỗi." Tạ Thiên Ngưng vô cùng bất đắc dĩ, nói lời xin lỗi, trong lòng cô cũng hiểu Phong Khải Trạch không thể nào giúp Ôn gia. Vì vậy, trừ việc nói xin lỗi ra, cô cũng không biết nói gì cho phải.

Ôn Minh có chút tức giận, hất tay cô ra, giận giữ mắng cô: "Kiếm cớ, cô còn chưa nói với Phong Khải Trạch, sao đã biết anh ta không giúp chúng tôi? Là chính cô không muốn giúp cho nên mới lấy Phong Khải Trạch làm cái cớ chứ gì. Tạ Thiên Ngưng, nếu cô không muốn giúp thì đừng có giả bộ làm người tốt làm gì. Cô càng như vậy, tôi càng thấy là cô đang giấu cợt tôi. Tôi hỏi cô lần cuối, cô rốt cuộc là có giúp tôi hay không?"

"Không phải là cháu không muốn giúp bác mà là thực sự cháu không có khả năng giúp, cháu....."

Cô không muốn làm tổn thương con khỉ nhỏ nhưng những lời này cô chỉ nhủ thầm trong lòng chứ không nói ra.

Trong lòng chính cô hiểu là tốt rồi, giờ nói ra câu này, chỉ sợ bác Ôn sẽ càng tức giận hơn.

"Đừng có nói là cô không có khả năng, tôi biết là cô có, chỉ là cô không muốn giúp mà thôi, cô không muốn cho chúng tôi được sống như xưa nữa. Ôn gia chúng tôi hôm nay sa sút thế này, người vui nhất không phải cô sao? Tôi thật là ngu ngốc, lại đi cầu xin cô giúp chúng tôi. Cô đốt pháo ăn mừng còn không kịp, làm sao lại đi giúp tôi chứ?"

"Bác Ôn, cháu....cháu thật không có ý này mà."

"Không có ý này thì đã đồng ý giúp tôi rồi. Còn không thì cút xa chúng tôi ra một chút." Trong lúc tức giận, Ôn Minh đẩy mạnh Tạ Thiên Ngưng một cái, khiến cô phải lùi về phía sau mấy bước.

Nếu không phải ông ta đã lớn tuổi, chỉ sợ là đã đẩy cô ngã rồi.

Đinh Tiêu Nhiên quay lưng về phía hai người bọn họ, nhưng lại nghe được rõ ràng nội dung câu chuyện, cảm thấy tức giận, liền quay lại, bất bình: "Bác Ôn, bác nói vậy không thấy quá đáng sao? Thiên Ngưng là người thế nào, bác cũng biết rõ ràng, các người đi tới ngày hôm nay, hoàn toàn không thể trách cô ấy. Thật sự cô ấy cũng không có khả năng giúp các người, bởi vì Phong Khải Trạch không cho phép, anh ấy cũng không đòi ai giúp các người. Phong Khải Trạch luôn coi Ôn Thiếu Hoa là tình địch số một. Ôn Thiếu Hoa và Lâm Thục Phân từng tồn thương Thiên Ngưng như thế nào. Anh ấy không đòi ai giúp các người đâu, nên bác cũng đừng có làm khó Thiên Ngưng nữa."

"Tiểu Nhiên, đừng nói nữa, được không?" Tạ Thiên Ngưng không muốn kích thích Ôn Minh. Trong lòng mình hiểu rõ là được, chỉ là Tiểu Nhiên miệng rộng, nói ra miệng hết rồi.

"Thiên Ngưng, có nhiều chuyện không nói rõ ràng không được, nói rõ ra còn hơn để cho người ta đoán mò lung tung. Mình hiểu cậu không muốn tới đả kích hay giễu cợt họ, không sao, cậu không cần nói, để mình nói cho, nếu không làm rõ ràng mọi chuyện sau này tồn thương sẽ còn lớn hơn nữa. Nếu mình là Phong Khải Trạch, mình cũng không giúp bọn họ." Tiểu Nhiên vẫn tiếp tục.

"Cô.....các cô....." Ôn Minh giận điên người, lại không thể làm gì khác, chỉ đành cúi đầu, nhịn xuống tức giận, sau khi bình tĩnh lại mới lạnh lùng lên tiếng: "Đã như vậy, sau này cô sống cuộc sống thong dong tự tại của cô, đừng xuất hiện trước mặt tôi lần nào nữa, để tôi khỏi phải bức bối thế này."

"Bác Ôn, thật xin lỗi." Tạ Thiên Ngưng liên tục nói xin lỗi, bởi ngoài xin lỗi, cô cũng không thể làm gì khác được.

"Đừng có nói xin lỗi nữa, cái tôi muốn hiện tại không phải là xin lỗi, cũng không thiếu xin lỗi. Tạ Thiên Ngưng, tôi xin cô rủ lòng thương, đừng tìm

tôi nhạo báng tôi nữa, được không? Hừ....” Ôn Minh bức tức rời đi, không muộn nói nữa.

Nói không có ý đồ gì, lại nói không thể thay đổi được mọi chuyện, vậy còn phí lời làm gì chứ?

"Thật không nói nổi. Không giúp bọn họ, bọn họ liền tức giận, có cái đạo lý như thế sao? Cũng không tưởng tượng được, muốn cậu giúp ông ta khôi phục lại công ty sao, cũng không phải chỉ là một chút tiền. Chuyện này mà ông ta cũng dám nói ra, thật không biết xấu hổ. Có muốn cậu giúp thì cũng nên thực tế một chút chứ." Đinh Tiểu Nhiên nhìn bóng lưng Ôn Minh rời đi, không nhịn được oán trách mấy câu.

"Tiểu Nhiên, đừng nói nữa... Đều là tại mình, mình không nên đuổi theo." Tạ Thiên Ngưng thở dài, trong lòng âm thầm thè, sau này nếu nhìn thấy người nhà Ôn gia, sẽ tránh thật xa, để khỏi xảy ra chuyện như hôm nay nữa.

Nếu cô thật sự không giúp được bọn họ, thì nên tránh xa, không chạm mặt là tốt nhất.

"Được, được, được, không nói nữa, không nói nữa. Chúng mình đi dạo phố tiếp thôi. Cậu cũng đừng nghĩ chuyện này nữa, nghĩ nhiều không tốt."

"Được, không nghĩ nữa, đi thôi."

Nghĩ nhiều cũng vô dụng, rất nhiều việc không phải cứ nghĩ là có thể giải quyết được.

-----oOo-----

Chương 215: Vì trả thù

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: Chaosuon

Tạ Thiên Ngưng lúc đầu còn suy nghĩ tới chuyện Ôn Minh, nhưng với sự nhiệt tình, vui vẻ của Đinh Tiểu Nhiên, cô liền không ngợi nữa, dồn hết tâm tư vào chuyện kết hôn.

Cô cũng muốn nhanh chóng kết hôn với con khỉ nhỏ, những chuyện khác để sang một bên thì tốt hơn. Chờ đợi cũng đã lâu, lại trải qua nhiều chuyện như vậy, cô không muốn hạnh phúc trong tầm tay lại biến mất.

"Thiên Ngưng, đi nhanh chút, trước mặt có gian hàng giảm giá kia. Không đi nhanh là hết đó, nhanh lên nào." Đinh Tiểu Nhiên kéo Tạ Thiên Ngưng hướng cửa hàng đi nhanh tới, chỉ mong mua được nhiều món đồ giảm giá.

"Giảm giá nhiều thì sao chứ? Nếu như không hợp mà vẫn mua, chẳng phải là phí tiền sao? Cậu đừng đi nhanh thế chứ, mình theo không kịp. Đi chậm lại một chút đi." Tạ Thiên Ngưng đi giày cao gót, cẩn thận là không thể đi nhanh nhưng lại bị Đinh Tiểu Nhiên dùng sức kéo đi.

Lúc này, điện thoại trong túi lại kêu lên, cô muốn dừng lại để nghe điện thoại trước: "Tiểu Nhiên, mình có điện thoại, để mình nghe đã."

"Điện thoại có thể gọi lại sau, giờ chúng ta đi mua đồ đã." Đinh Tiểu Nhiên không dừng lại, vẫn tiếp tục lôi kéo cô, liều mạng chen vào đám người.

"Ngộ nhỡ là con khỉ nhỏ gọi thì sao? Nếu không nghe, anh ấy lại tưởng mình gặp chuyện gì thì sao? Cậu chen vào trước đi, mình ở ngoài này nghe điện thoại đã." Tạ Thiên Ngưng không có hứng thú với những món đồ đang bán ở bên trong, thật sự cũng không muốn cùng Tiểu Nhiên chen vào đám đông đó, lúc này chỉ muốn nghe điện thoại bèn dùng sức rút tay ra, đi sang bên cạnh đứng.

"Vậy được rồi, cậu đứng chỗ này chờ mình... vừa lúc nồi cơm điện nhà mình có vấn đề, mình đi mua một cái mới đã, chờ mình đó." Đinh Tiểu Nhiên vừa chen vào đám đông, vừa dặn dò Thiên Ngưng chờ mình, không bao lâu liền mất hút bên trong.

Tạ Thiên Ngưng bất đắc dĩ mà lắc đầu, đứng ở bên cạnh, dựa vào rào chắn, sau đó lấy điện thoại di động ra, thấy là Tạ Chính Phong gọi tới, nhưng đã cúp máy rồi. Cô vừa định nhấn nút gọi lại thì có một người đàn ông ăn mặc thời trang dừng lại trước mặt cô, đeo kính đen, dáng vẻ có chút lưu manh, chào hỏi cô: "Tiểu thư, cô đi dạo phố một mình sao? Có muốn tôi đi cùng không?"

Dư Tử Cường anh tuấn xuất hiện trước mặt Tạ Thiên Ngưng, có ý đồ dùng "nam nhân kế" định quyến rũ cô.

Tạ Thiên Ngưng quan sát anh ta một chút, nhìn anh ta khoảng chừng 25 tuổi, vì vậy coi anh ta như em trai mà đối đãi: “Em trai à, một mình đi dạo phố rất nguy hiểm, mau về nhà đi.”

“Tôi, em trai, tôi...tôi mà là em trai sao?” Lời này khiến Dư Tử Cường thấy thật là đả kích, gỡ kính ra, muốn tranh cãi với cô.

Chàng trai hai mươi lăm tuổi không thể gọi là em trai sao? Hơn nữa nhìn cậu ta cũng rất “man”, có dáng vẻ của một người đàn ông, cùng “em trai” quả thật là hơi chênh lệch.

“Dáng vẻ có chút không giống, nhưng lời vừa nói ra, cái tính trẻ con cũng lộ ra rồi kìa, giống đứa trẻ đang giận lẫy vậy. Được rồi, mặc kệ cậu có phải em trai không, nếu cậu định câu mỹ nữ, xin mời đi chỗ khác tìm, đừng làm phiền tôi.” Cô bày ra bộ dáng chị hai, không muốn dây dưa với cậu ta.

“Tôi lại chỉ muốn câu em thôi.” Mục tiêu của anh ta là cô, như vậy liền bỏ đi chẳng phải đáng tiếc lắm sao?

“Chị đây sắp kết hôn rồi, hơn nữa lại rất yêu chồng, cho nên đừng lãng phí thời gian và sức lực với chị làm gì. Lâu dưới có rất nhiều mỹ nữ đó, nhất định là thích một anh chàng đẹp trai như cậu, Cậu đi tìm họ đi.”

“Tôi không đi, tôi muốn là cô.”

Cô cũng chỉ đáp lại: “Tôi sắp kết hôn rồi. Tôi cũng không muốn cùng dạo phố với người lạ, cậu đi tìm người khác đi.”

“Cô chỉ là mới chuẩn bị kết hôn, cũng không phải kết hôn rồi. Trước khi cô kết hôn, tôi vẫn có cơ hội mà, đúng không?”

Tạ Thiên Ngưng vốn là muôn nhẹ nhàng khuyên nhủ, nhưng đối phương lại quần lấy không đi, nói thế nào cũng không rời, khiến cô có chút bất đắc dĩ. Vì vậy quyết định không để ý tới cậu ta: “Cậu không đi, tôi đi. Thế là được rồi.”

Dư Tử Cường không để cô đi, ngăn cô lại, mang theo một chút tự luyến cùng tự tin nói: “Không thể, cô nhẫn tâm cự tuyệt người đàn ông ưu tú như tôi theo đuổi sao?”

Cậu ta cho tới giờ chưa từng chủ động tới gần phụ nữ mà toàn là phụ nữ tự

ngã vào lòng cậu ta. Nếu không phải muốn trả thù Lâm Thư Nhu, cậu ta cũng không muốn tới gần cô gái này.

Chỉ là tiếp xúc mới phát hiện ra cô lại là một cô gái thú vị, không bị vẻ ngoài của cậu mê hoặc chút nào.

Nghe những lời này, Tạ Thiên Ngưng muốn nhịn cười cũng không được, đả kích hắn, "Em trai à, chồng tương lai của chị so với em ưu tú hơn mấy trăm lần luôn đó. Chị chắc chắn trên đời này chẳng có ai tốt hơn anh ấy đâu. Thôi được rồi, mặc kệ người nào ưu tú, người thực lòng có tình cảm mới là ưu tú nhất. Tôi biết, cậu không phải là thật sự thích tôi, chỉ là nhảm chán nên muốn tìm niềm vui thôi, nhưng dùng tình cảm để tìm vui như vậy là không tốt. Tôi đi cùng bạn tới đây, không phải một mình. Cho nên cậu không cần giúp đỡ, đi tìm người khác đi."

"Nhưng tôi đúng là muốn tìm cô, muốn đi dạo phố với cô. Hôm nay cô muốn mua gì cũng được, đắt cũng không sao." Dư Tử Cường đeo kính lên, bộ dáng hào phóng rộng rãi, song trong lòng vẫn đang nghĩ tới câu nói vừa rồi của cô.

Người đối xử với mình thật lòng, mới là người tốt nhất. Lời này nghe thật sự là có đạo lý.

Chỉ tiếc cậu ta đối với cô không có tình cảm, chỉ là vì trả thù.

Tạ Thiên Ngưng bất đắc dĩ mà lắc đầu, không muốn nói nhảm cùng cậu ta nữa, coi cậu ta như người điên. Đúng lúc Tiểu Nhiên quay ra, để cô lấy cớ rời đi: "Tiểu Nhiên, xong chưa?"

Đinh Tiểu Nhiên khuôn mặt đau khổ, oán thán: "Không được, bị người khác mua hết rồi, mình chẳng mua được gì cả."

"Chỉ là nồi cơm điện thôi mà, chúng ta đến chỗ khác mua là được rồi. Đi thôi."

"Cũng chỉ có thể làm vậy thôi, đi nào."

"Ừ."

Hai người vừa mới định đi, lập tức lại có người cản đường.

Dư Tử Cường không để cho Tạ Thiên Ngưng đi, kể cả Đinh Tiểu Nhiên

cũng ngăn lại, tiếp tục quyền rũ họ, "Hai cô gái đi dạo phố chắc chắn sẽ có nguy hiểm, bên cạnh phải có người bảo vệ mới được. Không bằng để tôi làm Hộ Hoa Sứ Giả cho hai người đi, thuận tiện làm ví tiền của hai cô luôn."

Đinh Tiểu Nhiên nhìn chàng trai anh tuấn trước mắt trước mắt, lúc đầu còn có chút hoa si, nghe lời nói lưu manh của anh ta, lập tức mặt biến sắc, tức giận dò hỏi: "Thiên Ngưng, ở đâu ra cái tên lưu manh này thế?"

"Có lẽ là từ bệnh viện tâm thần chạy ra đó."

"Vậy, hay là gọi 120?" (gọi cứu thương, bệnh viện.)

"Mình thấy gọi 110 thích hợp hơn." (gọi C.A đó, kiểu 113 bên mình)

"."

Nghe hai cô gái nói chuyện với nhau, khuôn mặt Dư Tử Cường đen lại, không ngờ sức quyền rũ của mình có lúc lại vô dụng như vậy.

Chẳng lẽ phụ nữ "có tuổi" không thích kiểu như cậu ta sao?

"Em trai à, đừng có quần lấy các chị nữa. Nếu không chị gọi 110 đó." Tạ Thiên Ngưng không cười giỡn với Dư Tử Cường nữa, nói xong liền đi thẳng.

Đinh Tiểu Nhiên cũng học theo: "Em trai à, đừng có quần lấy các chị nữa. Nếu không chị gọi 110 đó."

"."

Dư Tử Cường lần này càng tức giận hơn, gõ kính mát xuống, dùng sức nắm chặt, giận tới nỗi nghiến răng nghiến lợi: "Đáng ghét, Tạ Thiên Ngưng. Tôi sẽ theo đuổi cô, sau đó sẽ hung hăng bỏ rơi cô cho coi."

"E rằng cậu làm không được đâu." Hà Quốc đột nhiên xuất hiện bên cạnh, âm trầm nhắc nhở.

Anh ta vẫn luôn phái người theo dõi Dư Tử Cường, biết được cậu ta đi theo Tạ Thiên Ngưng, liền chạy tới ngay, không ngờ thấy một màn lúc nãy.

Hầu hết mọi người đều biết Tạ Thiên Ngưng sẽ kết hôn với Phong Khải Trạch, vậy mà tên tiểu tử này còn không biết. Chuyện hôm nay mà bị Phong Khải Trạch biết được, chỉ sợ sẽ lột da cậu ta mất.

"Ông không ở trong ngân hàng làm trợ thủ đắc lực cho Tiểu tam, chạy tới chỗ này làm gì?" Dư Tử Cường vừa trông thấy Hà Quốc, lập tức biến thành bộ dạng khinh khỉnh.

"Tử Cường, không nên trêu chọc Tạ Thiên Ngưng, cô ấy không phải người dễ chọc đâu. Tôi nói vậy cũng là tốt cho cậu thôi. Thư Nhu cũng hi vọng cậu tốt, dù cậu hận bà ấy bao nhiêu, bà ấy cũng chưa từng oán cậu. Lần này bà ấy cũng không phải vì bảo vệ con gái mà ngăn cản cậu, bà ấy cũng là muốn bảo vệ cho cậu thôi."

"Bót nói những lời tốt đẹp đó đi, không phải vì muốn bảo vệ con gái sao, có quỷ mới tin được. Quần áo, trang sức, túi xách trên người Tạ Thiên Ngưng đều là hàng hiệu. Nếu không phải có Lâm Thư Nhu đằng sau, cô ta được như vậy sao? Bà ta lấy tiền của ba tôi nuôi con gái riêng, mà tôi lại chẳng được xu nào. Thật là buồn cười mà."

"Tạ Thiên Ngưng không phải là nhận tiền Thư Nhu cho đâu. Bà ấy chưa từng ra mặt giúp cô ấy, trừ chuyện của Ôn thị ra, bà ấy cũng chưa từng cho cô ấy thứ gì. Bà ấy muốn thông qua chuyện Ôn thị gián tiếp để con gái được sống những ngày dễ chịu thôi, cậu hiểu chưa?"

"Tôi đương nhiên hiểu, bà ta là vì con gái, dùng tiền của ba tôi, nuôi một lũ người vô dụng năm năm. Hà Quốc, tôi nói cho ông biết, tôi nhất định tiếp cận Tạ Thiên Ngưng. Lâm Thư Nhu làm gì với tôi, tôi sẽ đòi lại gấp trăm lần từ trên con gái bà ta." Dư Tử Cường chính là không muốn từ bỏ, càng nói trong lòng càng sục sôi ý muốn trả thù.

Cậu ta hiện tại không chỉ đơn thuần muốn báo thù mà còn muốn chinh phục, chinh phục cô gái Tạ Thiên Ngưng này.

Hà Quốc thở dài nặng nề, không thể làm gì khác hơn là nói rõ mọi chuyện: "Cậu biết Tạ Thiên Ngưng sẽ kết hôn với ai sao?"

"Với ai không quan trọng, cũng không ngăn được tôi trả thù đâu."

"Cô ấy sẽ kết hôn với Phong Khải Trạch, người phụ nữ của Phong Khải Trạch, cậu muốn động vào sao?"

"Cái gì, Phong Khải Trạch?"

Nghe thấy tên Phong Khải Trạch, mặt Dư Tử Cường lộ ra e sợ, có chút muôn rút lui.

Nếu như Tạ Thiên Ngưng thật sự là người của Phong Khải Trạch, thì đúng là cậu ta không thể làm gì được rồi.

Không thể nào, làm sao có chuyện Phong Khải Trạch ở chung một chỗ với Tạ Thiên Ngưng, không thể nào.

"Hà Quốc, ông là muôn tôi từ bỏ chuyện trả thù nên bịa ra chuyện này phải không?"

"Nếu không tin, cậu có thể đi kiểm tra lại. Hiện tại rất nhiều người biết Tạ Thiên Ngưng và Phong Khải Trạch sắp kết hôn, chỉ cần cậu tìm vài người hỏi là biết ngay thôi. Tử Cường, thế nên Thư Nhu không muôn để cậu đi trêu chọc Thiên Ngưng, một mặt là bảo vệ con gái mình, nhưng mặt khác cũng là bảo vệ cậu. Bà ấy không mong cậu chọc phai Phong Khải Trạch. Cậu cũng biết hậu quả khi chọc phai Phong Khải Trạch rồi, không cần phải giả vờ ngốc nghếch làm gì."

"Đây là chuyện của tôi, không cần ông quan tâm, hù." Dư Tử Cường vẫn còn ở cậy mạnh, bức túc rời đi.

Hà Quốc đứng tại chỗ, nhìn cậu ta rời đi, bất đắc dĩ lắc đầu, hi vọng cậu ta lí trí một chút, đừng làm chuyện ngu ngốc mà tổn hại tới mình.

-----oOo-----

Chương 216: Lừa dối

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Tạ Thiên Ngưng nhanh chóng vọt đi, quay đầu lại thấy Dư Tử Cường không có đuổi theo, liền bước chậm lại, thở dài nói: "Đàn ông bây giờ quá tệ, dám ở trên đường dụ dỗ phụ nữ, nhảm chán, mặt hắn ta đúng là còn dày hơn đĩa nữa, đúng là tệ hại."

"Thiên Ngưng, đây là chuyện rất bình thường, không có gì phải ngạc

nhiên, thứ người như hắn ở đâu mà chẳng có! Bay giờ còn có một ít tên đều chỉ muốn dựa dẫm vào phụ nữ để sống, cậu đừng nhìn qua vẻ ngoài ăn mặc chỉnh tề tay cầm danh thiếp của bọn đàn ông, thực chất chỉ là thùng rỗng kêu to. Mục đích chính là đi câu dẫn những người phụ nữ có tiền, để dùng tiền của bọn họ. Bay giờ nhìn vào trang phục của cậu, là biết không phải nhân vật đơn giản, đương nhiên sẽ trở thành mục tiêu cho đám đàn ông dựa dẫm, cho nên nếu gặp phải những tên như vậy, ngàn vạn lần không được để ý, bất kể bọn họ nói lời ngon tiếng ngọt gì, cũng không được tin, nếu cậu tin, vậy thì coi như xong." Đinh Tiểu Nhiên càng nói càng ghét tên nhóc vừa mới gặp kia.

Dáng người không tệ, lại đi dựa vào phụ nữ để kiếm cơm, quả là sự sỉ nhục cho đám đàn ông.

"Cũng đúng, khó trách hắn cứ bám lấy mình, té ra là có mục đích, đáng tiếc hắn đã chọn sai đối tượng, bên cạnh mình đã có một anh chàng quá ưu tú rồi! Tiểu Nhiên, ở đây còn chỗ, ngồi xuống nghỉ ngơi chút, mình muốn gọi điện thoại cho chú, mới vừa rồi chú có gọi điện thoại tìm mình, nhưng mình chưa kịp nghe máy đã cúp." Tạ Thiên Ngưng còn chưa ngồi xuống, đã lấy điện thoại ra gọi cho Tạ Chánh Phong.

Chú tìm cô nhất định là có chuyện, hoặc cũng có thể liên quan đến Tạ Minh San, dù sao cứ hỏi thăm một chút cũng tốt.

Tạ Chánh Phong vừa đi vào bệnh viện, đứng ở bên ngoài phòng bệnh Tạ Minh San, thấy số Tạ Thiên Ngưng điện thoại gọi tới, lập tức nhắc Ninh Nghiên, "Là Thiên Ngưng gọi đến, bà đừng lên tiếng."

“Ừ.” Ninh Nghiên gật đầu một cái không lên tiếng, thấy Tạ Chánh Phong gọi điện thoại.

Tạ Thiên Ngưng mang tâm sự nặng nề, khi thấy điện thoại đã nối liền mở miệng nói, “Chú, thật xin lỗi, mới nãy con bận chút việc không thể nghe điện thoại, chú tìm con có chuyện gì không?”

Tạ Chánh Phong cười ngượng, liền nói dối, “Không có, không có chuyện gì cả, chỉ là muốn nói cho con biết việc kinh doanh của chú rất tốt, kiếm được rất tiền, muốn để con cùng chung vui với chú, chứ không có gì đâu.”

“À, chúc mừng chú nha, rốt cuộc ước mơ đã thành sự thật rồi.”

“Thiên Ngưng, chú có chút việc cần làm, rãnh rồi sẽ gọi cho con nha. Hai ngày nữa chú nhất định sẽ đến dự hôn lễ của con, yên tâm đi.” Chính là muôn ngăn cản Minh San làm loạn.

“Chú __” Tạ Thiên Ngưng do dự một lúc, còn quyết định chủ động mở miệng nói, “Chú, chuyện của Minh San thật sự xin lỗi.”

“Đứa cháu ngốc này, đây không phải lỗi của cháu, không cần phải xin lỗi. Được rồi, có khách đến, chú cúp máy đây, cứ vội đi nha.”

“Tích tích tích __”

“Chú, chú __”

Tạ Thiên Ngưng còn đang muốn nói thêm, nhưng đối phương đã cúp điện thoại, nên không thể nói được. Không biết vì sao, cô cảm thấy chú có hơi lạ lẫm, như đang trốn tránh cái gì đó?

Chẳng lẽ là vì lo lắng chuyện Minh San, nên mới tức giận sao?

Đinh Tiêu Nhiên phát hiện cô đang cau mày, vì thế liền chọc cười cô, "Ai ôi, chuẩn bị làm vợ của người ta rồi, mà còn cau mày nữa làm gì, như vậy không may mắn đâu, cười nhiều một chút, vui vẻ lên, như vậy mới có thêm nhiều hạnh phúc."

"Tiêu Nhiên, hôm nay mình thấy chú hơi là lạ, mình nghĩ có phải chú đang tức giận về chuyện Minh San không? Dù nói thế nào thì Minh San cũng là con gái của chú, thấy con gái mình bị thương thì có người làm cha nào không tức giận? Dù sao cũng cha con ruột, không thể nào chối bỏ quan hệ huyết thống được."

Nếu chú không tức giận, thì sao cách nói chuyện lại là lạ thế? Chẳng lẽ là do cô đa nghi quá sao?

“Mình thấy không phải chú cậu tức giận đâu, nhiều nhất chỉ là thấy bất đắc dĩ, cậu với Phong Khải Trạch đã làm nhiều chuyện cho ông như thế, ông không có lý do gì để tức cả, nhưng Tạ Minh San lại làm nhiều chuyện có lỗi với cậu như vậy, ông vì bị kẹp ở giữa nên thấy rất khó xử. Làm một người bị vây kín không biết phải làm gì, nên sẽ luôn cảm thấy tự trách chính mình, vì vậy cậu tốt nhất đừng nên dính vào, hãy cho đối phương một ít thời gian tự do đi, để có thể từ từ giải quyết vấn đề, cần nhất là

không được đến hỏi, chờ đối phương tự mở miệng, như vậy mới tốt."

"Làm như vậy thật sự sẽ tốt hơn sao? Mình đã vô tình làm cho chú phải khó xử, chỉ vì ——"

Chỉ là vì rất nhiều việc cô không thể quyết định được, so ra Ta Minh San bị đâm thủng bàn tay cũng là đã tốt rồi, cô dù có ra cản cũng không thể, do khi con đã quyết muốn dạy cho cô ta một bài học.

"Thiên Ngưng, nghe lời mình sẽ không sai đâu. Cậu lại suy nghĩ bậy bạ gì đó có đúng không, Tạ Thiên Ngưng à, hôm nay cậu ra ngoài với mình để dạo phố, hay là suy nghĩ vẫn vơ đồ hả? Cậu cứ như vậy, mình tức giận lắm đó?" Đinh Tiểu Nhiên chống nạnh hai tay chất vấn, rất giống người đàn bà chanh chua.

"Ha ha, đương nhiên là đi dạo phố với cậu mà."

"Đã nói đi cùng mình dạo phố, thì ngoan ngoãn cùng mình đi dạo nào, mau đi, giúp mình đi mua nồi cơm điện, bằng không tối nay nhà mình không có cơm ăn, thì mình sẽ chạy sang nhà cậu ăn đó."

"....."

Tạ Thiên Ngưng cười gượng, nhún nhún vai bình thản, không muốn mình lại phiền não vì chuyện khác, liền vui vẻ cùng Đinh Tiểu Nhiên đi dạo phố.

Quên đi, hãy để đối phương có chút tự do, mới là cách giải quyết tốt nhất.

Sau khi Tạ Chánh Phong cúp điện thoại, Ninh Nghiên lập tức tò mò hỏi: "Ông, vì sao ông lại gạt Tạ Thiên Ngưng, không phải nói muốn đi cầu xin cô sao?"

Ngày hôm qua còn nói cách duy nhất chính là cầu xin Tạ Thiên Ngưng, nhưng giờ nói dối, làm bà cũng thấy hờn đờn.

"Hôm qua tôi đã nghĩ kỹ, cách này vẫn không ổn. Phong Khải Trạch ghét Minh San như thế, cho dù Thiên Ngưng ra mặt, chỉ sợ nó cũng sẽ không chịu giúp các người, còn có thể dùng biện pháp độc ác hơn để đối phó các người. Lỡ như tôi vừa đi tìm Thiên Ngưng nói chuyện này, Phong Khải Trạch ra lệnh cho bệnh viện, không chữa trị cho Minh San, vậy chẳng phải

là tồi tệ hơn sao? Cho nên cả đêm qua tôi đã nghĩ kỹ, cuối cùng vẫn không nên nói chuyện này ra, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hiện tại không thể để Minh San xảy ra chuyện gì nữa thì tốt hơn." Tạ Chánh Phong vừa cảm thấy phiền muộn, lại thấy rất khó xử.

"Nếu không nói, thì phải làm gì bây giờ, còn Minh San thì sao?" Ninh Nghiên cực kỳ xót xa, mắt đỏ hoe, đau lòng nhìn đứa con gái ngủ say ở trên giường.

"Ninh Nghiên, trong khoảng thời gian này tôi có kiếm được chút ít tiền, bà cầm lấy lo tiền thuốc men cho Minh San đi. Nếu còn chưa đủ, tôi sẽ đi nghĩ cách. Nhưng bà phải nhớ kỹ, không được để lộ ra, càng không được đến vườn hoa tìm tôi, có chuyện gì cứ nhẫn tin đến là được rồi, gửi xong liền xóa sạch, tôi xem xong cũng sẽ lập tức xóa, rồi tìm cơ hội đưa tiền đến cho bà." Tạ Chánh Phong móc trong túi ra một phong thư, bên bên trong là một sấp tiền thật dày, đưa cho Ninh Nghiên, làm mọi việc đều rất cẩn thận.

"Này —— vạn nhất Phong Khải Trạch biết chuyện, chẳng phải ông chỉ còn hai bàn tay trắng?"

"Giờ không thể quay đầu lại được rồi, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó, trước mắt hãy chữa lành bệnh cho Minh San đi. Qua hai ngày nữa chính là hôn lễ của Thiên Ngưng, bà cần phải giám sát Minh San thật kỹ, đừng để nó ra ngoài gây sự, có biết không?"

"Được, tôi sẽ cố gắng giám sát chặt chẽ nó." Ninh Nghiên thật sự rất xúc động, hai tay nắm chặt lấy phong thư, mà thấy trong lòng rất ấm, không kiềm nén được liền nói lời xin lỗi và cảm ơn, "Chánh Phong, thực xin lỗi, và cũng rất cảm ơn ông."

Nói tới nói lui, vẫn là người chồng bên cạnh hơn nửa đời người của bà là đáng tin cậy nhất, cái gọi là quý bà gì đó đều chỉ là hư ảo. Nếu sống không có tình cảm, mà chỉ lo tiền bạc thì còn gì là ý nghĩa.

Con người phải nếm qua mùi vị đau khổ mới biết được cái gì đáng quý.

Tạ Chánh Phong có chút kinh ngạc, nhưng vẫn cút ra bình thản, "Không cần nói cảm ơn làm gì, dù sao, Minh San cũng là con gái của tôi, tôi làm sao có thể bỏ mặc nó. Hi vọng sau khi nó lành bệnh, bà hãy cố gắng khuyên dạy nó cho tốt, đừng có đi cướp đồ của người khác, muôn tìm thấy hạnh phúc hạnh phúc thì phải dùng phương thức chính đáng."

"Ông yên tâm, tôi đã biết sai rồi, nhất định sẽ bắt Minh San sửa chữa, dù bằng bất cứ giá nào, tôi nhất định phải bắt nó sửa đổi."

"Hi vọng bà thật sự có thể làm được. Tôi không thể ở trong này quá lâu, tránh tin tức truyền đi ra ngoài, bà hãy cố gắng chăm sóc cho Minh San, tôi đi trước."

Tạ Chánh Phong nhìn người nằm trên giường bệnh một cái, lưu luyến không muốn rời đi.

Ninh Nghiên đưa ông ra cửa, xem ông rời đi, bóng lưng hoàn toàn biến mất mới thu hồi tầm mắt, đi trở vào phòng bệnh, nhưng vào lúc này, thấy người nằm trên giường bệnh đã tỉnh lại, gương mặt hoảng hốt ngồi dậy, đanh thép nói, "Mẹ, mới nãy con ghe được giọng của ba, có phải ba đến đây có đúng không hả ?"

"Minh San, con tỉnh rồi à, cảm thấy thế nào, trong người có chỗ nào không khỏe không?" Ninh Nghiên cuống quít đi lại, quan tâm hỏi cô.

Nhưng mà Tạ Minh San lại trả lời một nẻo: "Mẹ, vừa rồi Phong Khải Trạch cầu hôn với con, ngày mai con sẽ cùng anh ấy kết hôn, mẹ, con muốn gả cho Phong Khải Trạch, con sắp trở thành vợ của đại thiếu gia Phong Gia rồi, ha ha."

"Minh San ——" nghe xong những lời này, Ninh Nghiên đau lòng ôm con khóc, cảm giác như sấp sụp đổ.

"Mẹ, có phải mẹ đang vui mừng cho con không? Con gái mẹ sẽ được gả cho Phong Khải Trạch, nên mẹ mới vui như vậy, có đúng không?"

"Đúng, mẹ rất vui, Minh San, con mệt rồi, hãy ngủ thêm đi, được không?"

"Con không mệt, con đang đợi Khải Trạch tới đón con, anh ấy nói sẽ mang con đi chụp hình cưới vào hôm nay, áo cưới của con là nhà thiết kế nổi tiếng ở Pháp thiết kế, rất là đẹp ."

"Minh San ——"

Ninh Nghiên khóc càng thêm thương tâm, đột nhiên cảm thấy có rất nhiều tiền cũng không bằng có một đứa con gái ngoan hiền. Điều là do lỗi của bà, chỉ vì từ nhỏ bà đã dạy cho con gái những tư tưởng không đúng đắn, nên

mới biến thành như ngày hôm nay.

"Mẹ, sao mẹ không mừng mà lại khóc chứ?"

"Đúng, mẹ vì quá vui nên mới khóc thôi. Minh San, con gái ngoan của mẹ, giờ mẹ chỉ mong, con có thể được hạnh phúc, thực hạnh phúc."

"Con rất vui, con đang chờ Khải Trạch tới đón con đây, ha ha!"

Tạ Minh San cười ngây ngôc, nhìn cửa phòng đóng chặt, tựa hồ đang chờ đợi điều gì đó.

Ninh Nghiên biết cô đang đợi cái gì, nhưng lại không đồng ý nói cho cô biết sự thật, sợ cô bị đả kích lớn hơn nữa, tinh thần càng thêm suy sụp.

Con gái đã biến thành như vậy, nếu lại để nó bị chịu đả kích, chỉ sợ nó sẽ điên mẩn, thực sự bị điên mẩn.

-----oOo-----

Chương 217: Hôn lễ dẽ sợ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Buổi hôn lễ đã bắt đầu.

Trên trăm chiếc xe nổi tiếng chạy nói, giống như một đoàn xe lửa lớn không ngừng nối đuôi nhau thành một hàng dài, khí thế hùng hồn, hoành tráng, chỉ cần nhìn thôi cũng đủ rồi. Hai bên đường đông cứng người, đều chăm chú tìm bóng dáng của cô dâu chú rể.

Nghe đồn Phong Khải Trạch chính là ma quỷ hóa thân, làm việc đều là âm thầm, không bao giờ công khai thân phận của mình trước công chúng, nhưng vào lúc này đây, anh lại gióng trống khua chiêng cồng hành hôn lễ. Vả lại mới vừa hủy bỏ hôn lễ với Hồng Thi Na, lại làm như vậy giống như muốn cho toàn bộ thế giới biết hôm nay anh kết hôn.

Ngồi trên xe hoa, trong tay Tạ Thiên Ngưng cầm lấy bó hoa, trong lòng cảm thấy ngọt như mật đường, hôn lễ quá mức phóng đại, khiến cô thấy rất khẩn trương.

Cô rất cảm ơn ông trời đã cho cô một người chồng tốt, một người có thể bàu bạn cả đời này, cho nên cô chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ có một đám cưới hạnh phúc như vậy. Cho tới nay, cô cũng giống như những cô dâu khác, đều mong được gả cho người mình yêu, nhưng thế giới này luôn có rất nhiều chuyện bất ngờ xảy ra, làm người ta không thể ngờ được.

Hôm nay hôn lễ, nhất định sẽ được hoàn thành thuận lợi, chỉ cần qua hôm nay, cô đã là vợ của khỉ con rồi.

Phong khai trạch ngồi bên cạnh chẳng hề lo lắng, cả người đều là Tây phục, còn đeo kính đen, thoát nhìn khá lạnh lùng, thực ra trong lòng rất kích động.

Không ngờ rằng đời này anh có thể cùng quả táo bước vào lễ đường làm đám cưới, xem ra ông trời đã không tệ bạc với anh.

Thấy anh đeo mắt kính, cô đưa tay gỡ xuống, "Em chưa từng thấy qua chú rể nào lại đi đem kính, chẳng ra thể thống gì, không cho đeo."

"Ta đã quen khi ở trước mặt mọi người luôn đeo kính, để họ không muốn để nhìn ra. Có một loại người, có thể nhìn thấu suy nghĩ của ai đó từ trong ánh mắt của họ." Anh hờ hững giải thích, nhưng vẫn không có lấy cặp mắt kính lại.

"Trong mắt của anh bây giờ chỉ có hạnh phúc thôi, nên hãy để cho người khác nhìn đi, dù sao cũng không mất một miếng thịt nào cả. Em mặc kệ, dù sao hôm nay anh không được phép đeo kính."

"Em là vợ anh, dù em nói cái gì anh cũng đều sẽ nghe theo em." Anh hôn lên mặt cô một cái, không quan tâm bên ngoài đang rất nhốn nháo.

"Hôm nay anh là chú rể, là một nhân vật rất quan trọng đó." Cô giúp anh chỉnh lại một cái cà vạt, trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

Đợi lát nữa vào lễ đường, ở trước mặt cha xứ nói rằng 'tôi nguyện ý', vậy thì không ai có thể chia lìa vợ chồng bọn họ rồi.

Bởi vì số người quá đông, cho nên hôn diễn được tổ chức ở ngoài trời, hội trường khách đến dự rất đông, đám ký giả truyền thông cũng chiếm hết một phần tư, còn có những người không có thiệp mời cũng đến xem náo nhiệt, lại có những cô gái ăn mặc xinh đẹp đảo mắt nhìn chung quanh, ý đồ

mượn cơ hội tìm kiếm bạch mã hoàng tử ình.

Trong một góc khuất của lẽ đường, có một người phụ nữ đeo kính đen đứng nép một bên, tựa như sợ người ta nhìn thấy diện mạo của bà.

Lâm Thư Nhu đến dự hôn lễ, nhưng sợ lộ mặt ra bị Tạ Thiên Ngưng thấy, cho nên chỉ biết trốn ở trong góc để nhìn.

Hà Phương Quốc đi tới, thở dài nói: "Cô dâu sắp đến, cô cứ định che giấu mãi như vậy sao?"

"Cậu biết rõ tình cảnh hiện giờ của tôi mà, cần gì phải hỏi?"

"Thư Nhu à, tôi thấy đều là do cô tự đi tìm khổ não, sao không cùng Thiên Ngưng ngồi xuống nói chuyện với nhau một lần, không nên che giấu như vậy, cô khổ thì con bé cũng khổ, đã là hai mẹ con với nhau, còn có gì không thể nói ra?"

"Tiểu Hà, đừng nói nữa, thật ra như vậy cũng rất tốt, Thiên Ngưng gả cho Phong Khải Trạch nhất định sẽ rất hạnh phúc. Con gái được hạnh phúc, tôi làm mẹ nó cũng không thấy nuối tiếc, từ nay vĩnh viễn biến mất cũng được. Năm giờ chiều hôm nay tôi sẽ lên máy bay đến Nước Mỹ, chẳng biết khi nào mới về, giờ trong lòng tôi chẳng còn biết phải làm gì nữa, chỉ có thể đi bước nào hay bước đó thôi."

"Cô đang trốn tránh hiện thực đó." Hà Phương Quốc thấy hơi khó chịu, không muốn bà cứ trốn tránh như vậy mãi.

Nhưng Lâm Thư Nhu không có để ý, chỉ nhún nhún vai, lắc đầu một cái, cười khổ nói: "Trốn tránh thì trốn tránh, cả đời này tôi làm gì cũng đều thất bại, hiện tại tôi không có dũng khí để đối mặt với bất cứ điều gì, cho nên chẳng thể làm gì khác là cứ lần trốn hiện thực thôi."

"Cô có nghĩ tới, thật ra Thiên Ngưng rất muốn được gặp cô, rất muốn cô đến chúc phúc cho nó không."

"Tôi yên lặng đứng chỗ này cũng xem như là chúc phúc rồi. Tiểu Hà, trong khoảng thời gian này, phiền cậu chú ý nhiều đến cuộc sống của Thiên Ngưng giúp tôi, còn có Tử Mạnh nữa, đừng để cậu ta làm chuyện gì ngu ngốc, có được không."

"Cô vẫn không yên tâm về hai đứa trẻ này, vậy sao không tự mình chăm lo cho chúng chứ?"

"Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, cô dâu đến rồi, cậu mau vào bàn ngồi đi. Nếu có người hỏi tôi, thì cậu hãy tìm cách che giấu giúp tôi, đi mau đi."

"."

Hà Phương Quốc đành lắc đầu, biết có khuyên nữa cũng vô ích, liền đi vào lễ đường.

Lúc này, bên ngoài lễ đường đậu đầy xe hoa, xe của cô dâu cùng chú rể dừng ngay bên thảm đỏ, hai nhân viên phục vụ lập tức tiến lên mở cửa xe ra.

Đám người chung quanh không ngừng chen lấn, vì muốn chính mắt thấy cô dâu, để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra, các vệ sĩ vẫn luôn cố gắng giữ trật tự, sợ sẽ có người lao ra, làm chuyện xấu.

Đám ký giả truyền thông được cho phép, nên có liều mạng chụp hình, để thu thập thật nhiều tư liệu.

Phong Khải Trạch xuống xe trước, không thèm nhìn đám người nhốn nháo kia, đi vòng qua xe, đến cửa xe bên kia, tự mình đỡ cô dâu bước xuống xe.

Tạ Thiên Ngưng một tay đang cầm hoa, tay còn lại để cho Phong Khải Trạch nắm, từ từ xuống xe, đứng yên tại chỗ, thấy chung quanh rất đông người, hơi kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi: "Bạn bè của anh rất ít, sao ở đây lại có xuất hiện nhiều người như thế?"

Bạn bè của anh chỉ có mình Cự Phong, nhưng Cự Phong không có tới. Lại không hiểu vì sao ở đây xuất hiện nhiều người không quen như vậy.

"Những thứ này đều là những nhân vật nổi tiếng trong xã hội, do Phương Dung mời đến, còn cả đám ký giả truyền thông linh tinh kia, nói chung đám người té nhạt này tới là để tăng thêm phần náo nhiệt. Kệ đi, dù sao chỉ giúp bầu không khí thêm sôi động, muốn tới cứ tới." Anh khẽ nói vào bên tai cô giải thích, không quan tâm ở nơi này có bao nhiêu người.

Mặc dù anh không thích ồn ào, nhưng vì muốn cho người anh yêu có một

hôn lễ thật long trọng, dù không thích cũng phải thích.

"Này có quá khoa trương không."

"Chẳng khoa trương gì đâu!" Anh cười gian xảo, đứng giữa thảm đỏ dùng một tay ôm ngang hông cô lên.

"Anh, anh làm gì vậy?" Đột nhiên bị bế lên, khiến cô rất là kinh ngạc, không biết anh muốn làm gì?

Cùng đi với cô qua thảm đỏ phải là chú mới đúng, sao anh lại bồng cô đi, hơn nữa sao lại không thấy bóng dáng của chú đâu nhỉ.

"Đương nhiên là anh muốn bế cô dâu của anh cùng đi trên tấm thảm đỏ, bước từng bước đi đến cuối thảm đỏ, để hôn nhân của chúng ta càng thêm hạnh phúc hơn, để cuộc sống trong tương lai của chúng ta càng thêm ngọt ngào và tốt đẹp hơn."

Lúc Phong Khải Trạch nói những lời này, càng nhấn mạnh gia tăng âm thanh thật lớn, để những người bên cạnh đều nghe thấy, lập tức tiếng vỗ tay tán thưởng không ngừng vang lên.

Tạ Thiên Ngưng hơi ngượng ngùng, cười hạnh phúc, hơi cúi đầu, chỉ biết im lặng không nói câu nào, đồng ý để anh bế cô đi trên thảm đỏ.

Chú rẽ ôm cô dâu, từng bước từng bước đi lên thảm đỏ, hướng để chở cha xứ, đám người ở hai bên liền ột tràng vỗ tay, từ trên trời rơi xuống những cánh hoa hồng rải đầy cả thảm đỏ.

Tạ Chánh Phong đứng ở cuối đường, nhìn cảnh ở trước mặt, thiếu chút nữa đã bật khóc, trong lòng thầm nói : Anh hai, anh có thấy không, Thiên Ngưng đã được gả ột chàng trai rất tài giỏi, cả đời này con bé sẽ rất hạnh phúc , anh có thấy không anh?

Trong góc, Lâm Thư Nhu nhìn thấy màn này, xúc động đến chảy cả nước mắt, khẽ nói: "Thiên Ngưng, mẹ chúc con hạnh phúc, chỉ cần con được sống trọn vẹn với hạnh phúc của mình, xem như mẹ mãn nguyện rồi."

Cuộc đời bà đã bị bà hủy hoại, cho nên bà hi vọng con gái bà có thể nắm chặt lấy hạnh phúc của chính mình, sống cuộc đời đầy hạnh phúc.

Đời Phương Dung tươi cười nhìn về phía cô dâu chú rể , tận sâu thẳm

trong lòng thầm chúc phúc cho bọn họ, thật sự rất muốn được nhìn thấy bọn họ trao đổi nhẫn cho nhau.

Phong Khải Trạch ôm Tạ Thiên Ngưng, hai mắt hướng thẳng về phía trước, trông cực kỳ nghiêm chỉnh, cho dù trên mặt đang tươi cười, lại làm cho người ta cảm thấy sợ hãi không dám đến gần.

Trời sinh đã mang khí chất cao quý, không phải người bình thường nào cũng có thể có.

Đặt người trong ngực xuống, cùng cô sóng vai đứng, sau đó trang nghiêm nhìn cha xứ, cẩn thận: "Cha xứ, có thể bắt đầu rồi."

Tạ Thiên Ngưng liếc mắt nhìn anh, liền khiển trách: "Anh đừng nghiêm túc quá như vậy, có được hay không?"

"Không thể, ở đây quá nhiều người, anh không thể hiền hòa ở trước mặt họ được."

"."

Cha xứ hơi sững sờ, sau khi nghe được lời cẩn thận liền lấy lại tinh thần, bắt đầu làm chuyện của mình, "Cô Tạ Thiên Ngưng, cô có chấp nhận người đàn ông này sẽ trở thành chồng của cô, bất luận bệnh tật hay khỏe mạnh, hoặc bất kỳ lý do gì, cũng đều yêu thương anh, an ủi anh, kính trọng anh, chăm sóc cho anh, vĩnh viễn trung trinh với anh cho đến giây phút cuối cùng không?"

"Con đồng ý." Tạ Thiên Ngưng trả lời không chút do dự.

Cha xứ gật đầu một cái, ngược lại hỏi Phong Khải Trạch, "Cậu Phong Khải Trạch, cậu có ——"

Còn chưa kịp hỏi xong, có người đã không thể chờ đợi liền trả lời, "Con đồng ý."

Phong Khải Trạch đã không thể nhẫn nại nghe hết những lời nói dài dòng của cha xứ, đứt khoát nói thẳng đáp án của mình.

Cha xứ không còn gì để nói, đành phải tiếp tục, "Xin chú rể cùng cô dâu trao đổi nhẫn cưới."

Có người đem một đôi chiếc nhẫn nâng lên trước mặt bọn họ, để họ đeo nhẫn cho nhau.

Phong Khải Trạch cầm lấy chiếc nhẫn của nữ, sau đó nắm lấy tay trái của Tạ Thiên Ngưng, lập tức đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô.

Ngay lúc chiếc nhẫn vừa muốn đi vào, đột nhiên truyền đến một câu châm chọc, "Phong thiếu gia, anh nghĩ sao mà muốn kết hôn với người phụ nữ này chứ?"

Đột nhiên có tiếng nói, khiến không khí vui mừng trong hội trường liền dập tắt, tất cả mọi người rối rít quay đầu lại, hướng về phía người đã nói những lời này, đang bất ngờ đi tới.

Ngay cả hôn lễ của Phong Khải Trạch cũng dám tới phá hư, tên này nhất định điên rồi.

-----oOo-----

Chương 218: Vợ của tôi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch nghe lời này, mày nhíu chặt giận dữ, nhưng vẫn không có di dời tầm mắt, cũng không dừng lại công việc trong tay lại mà cứ tiếp tục, đeo chiếc nhẫn lên ngón đeo tay Tạ Thiên Ngưng.

"Này ——"

Tạ Thiên Ngưng có chút kinh ngạc, không ngờ tới nhạc đệm đã dừng mà anh vẫn cứ tiếp tục đeo vào, thoảng nhìn anh đột nhiên liền hiểu anh đang suy nghĩ gì, hơi cười cười, cầm lấy chiếc nhẫn đeo vào cho anh, hoàn thành hôn lễ.

Thấy cô đem chiếc nhẫn đeo lên trên tay anh, anh cười hài lòng, ở trước mặt mọi người cúi đầu xuống, hôn lên môi cô một cái.

Thấy cô đứng bất động, để mặc cho anh hôn.

Tất cả mọi người vẫn buồn bực chuyện tên nào dám tới phá hư chuyện, rốt

cuộc bên kia đã hoàn thành hôn lễ, căn bản không thèm quan tâm đến chuyện bị người ta phá rối.

Đói Phương Dung đi ra, không ngừng vỗ tay, cầm lấy tay Tạ Thiên Ngưng, kích động nói: "Thiên Ngưng à, con có thể gả cho Khải Trạch, dì thật sự rất mừng, dì, thật ra dì đã xem con là vợ của Trạch từ lâu rồi, cho nên, cho nên ——"

Những câu sau, bà không thể thốt ra khỏi miệng.

Tạ Thiên Ngưng biết bà đang muốn nói cái gì, vì vậy ôm lấy bà, khẽ hô: "Mẹ —— sau này con sẽ gọi người là mẹ, được không?"

Nghe một tiếng 'mẹ', Đói Phương Dung rất xúc động, xúc động đến chảy nước mắt, ôm lấy cô, "Được, được, thật tốt quá."

Rốt cuộc cũng đợi được người gọi bà một tiếng 'mẹ', thật tốt quá.

Phong Khải Trạch không quan tâm chuyện Tạ Thiên Ngưng gọi Đói Phương Dung là 'mẹ', đều bây giờ anh giải quyết chính là kẻ mới vừa nói chuyện.

"Tên nào mới nãy lên tiếng, có gan thì ra đây cho ta, bằng không thì cút, đừng có hòng ở đây gây sự."

Dư Tử Cường đeo mắt kính, từ trong đám người đi ra, đứng ở trên thảm đỏ, sau đó đi đến chỗ của Tạ Thiên Ngưng trông dáng vẻ rất lưu manh.

Lâm Thư Nhu ở trong góc tối thấy Dư Tử Cường, làm bà bị dọa sợ hết hồn, dù biết cách ngăn cản được anh nhưng lại không dám ra mặt, đành hướng tầm mắt về phía Hà Phương Quốc, hi vọng ông có thể ra mặt giúp đỡ yên mọi chuyện.

Hà Phương Quốc đành hướng tầm mắt về phía cô, ra hiệu giờ không thể làm gì được.

Nếu như ông ra ngoài giúp Dư Tử Cường, đây chẳng phải công khai là đang đối nghịch với Phong Khải Trạch, đây chính là tự tìm đường chết, cho nên hiện tại chỉ có thể làm ngơ thôi.

Tạ Thiên Ngưng nhận ra người trước mắt, mang theo vẻ chán ghét, tức giận nói: "Thì ra là cậu."

Phong Khải Trạch có hơi kinh ngạc, nghi hoặc nhìn cô, "Sao, em biết tên này à?"

"Không thể gọi là biết, chẳng qua từng gặp mặt một lần."

"Hắn là ai?"

"Em cảm thấy phải để Tiểu Nhiên tới giới thiệu hắn thì thích hợp hơn. Tiểu Nhiên, cậu đến giới thiệu ọi người biết một chút đi." Tạ Thiên Ngưng đem vấn đề này ném cho Đinh Tiểu Nhiên.

Đinh Tiểu Nhiên đứng ở một bên, đang rầu rĩ không biết làm sao, vì vậy liền đi ra ngoài, đảo quanh một vòng ở bên người Dư Tử Cường, giấu cợt nói: "Tôi nói cậu là gã đàn ông không biết xấu hổ mà, đuổi theo người ta đến tận trong hôn lễ. Ai ai ai, cậu cảm thấy không có gì vui, nên mới muốn đến quay để ọi người chú ý. Cậu thật sự cho rằng đem mình đẹp trai đến nơi có thể cướp lấy cô dâu trong hôn lễ sao? Nay cậu bé, bây giờ không phải đang trong truyện cổ tích, mà là đang ở trong đời thực tàn khốc, tôi khuyên cậu tốt nhất hãy cút đi, bằng không mọi hậu quả hãy tự gánh lấy."

Dư Tử Cường gõ cặp mắt kính xuống, cùng Đinh Tiểu Nhiên cãi vả, "Này, bà chị của tôi, lần trước gặp chị tôi chẳng thấy chị có cái gì đặc biệt, hôm nay mặc lẽ phục đâu phục này vào, trông cũng có vài phần thùy mị, chờ tôi giải quyết xong chuyện này, tôi sẽ suy nghĩ có nên thử đeo đuổi theo chị không, thấy sao hả?"

"Tôi chả hứng thú với thằng nhóc tí tuổi như cậu đâu, bất quá cậu muốn đeo đuổi tôi, vậy thì phải xem cậu có lách qua khỏi ngày hôm nay không. Nếu như cậu bây giờ nói xin lỗi rồi rời đi, người chị như tôi xem sẽ xem cậu như một cậu em trai, tạm chấp nhận yêu cầu của cậu."

"Này, vậy tôi cảm ơn bà chị trước. Nhưng có những việc còn chưa giải quyết, tôi không thể đi."

"Nhóc con, cậu có biết đây là hôn lễ của Phong Khải Trạch không hả? Cậu tới đây gây chuyện, bộ không muốn sống nữa rồi sao?" Đinh Tiểu Nhiên có hơi tức giận, rống to chất mắng hắn.

Dư Tử Cường không hề tức giận khi bị mắng, lại càng không vì đây là hôn lễ của Phong Khải Trạch mà cảm thấy sợ, tiếp tục dùng dáng vẻ vô lại gây sự, "Bà chị, sao lại tức giận thế, có phải vì chị đã thích tôi rồi nên

mới lo lắng cho tôi, có không hả ?"

"Cậu ——"

"Mặc dù bà chị đã lớn tuổi, nhưng dáng vẻ vẫn rất thướt tha, nên chị yên tâm đi, tôi thật sự sẽ suy nghĩ thật kỹ về chuyện theo đuổi bà chị."

"Cậu, cậu đúng là ngốc đến hết thuốc chữa, từ bao giờ mà tôi nói là tôi thích cậu hả."

"Bây giờ không phải chị đã nói rồi sao?"

"Trời ạ, đúng là tôi không có mắt nhìn người, gặp phải một tên liều mạng. Thiên Ngưng, để chồng cậu giải quyết đi, tôi bó tay rồi." Đinh Tiêu Nhiên có chút tức giận, đi tới bên cạnh, không muốn tranh cãi với hắn, bất quá trong lòng vẫn nghĩ đến những lời hắn vừa nói.

Hắn nói sẽ suy nghĩ thật kỹ chuyện theo đuổi cô —— đúng là quái gở, loại đàn ông chuyên bám váy này, cô cần gì phải quan tâm chứ, ngu xuẩn.

Nói chung Phong Khải Trạch đã biết tên trước mắt này là ai, lạnh lùng cảnh cáo: "Nhóc con, tốt nhất đừng nghĩ chuyện cướp người của anh, bằng không anh sẽ cho em biết mùi vị địa ngục là thế nào?"

Du Tử Cường cười khinh, không sợ hãi liền phản bác lại, "Tôi không thèm người phụ nữ của anh đâu, nếu là dâu phụ thì tôi đây còn có chút hứng thú."

"Nói thế mục đích tới đây là để đeo đuổi dâu phụ? Nếu quả thật là như thế, anh đây có thể tha thứ cho chú em."

"Tha thứ, mục đích hôm nay tôi tới nơi này là chỉ muốn nói cho anh biết Tạ Thiên Ngưng là loại người gì."

"Cậu, tôi là hạng người gì, mắc mớ gì tới cậu?" Tạ Thiên Ngưng kịch liệt cãi lại, đột nhiên cảm giác đàn ông đứng trước mắt này không giống loại bám váy như Tiêu Nhiên đã nói, thái độ hắn đều là thù ghét.

"Rất xin lỗi, tôi nói sót mấy chữ. Mục đích hôm nay tôi tới, là muốn để cho Tạ Thiên Ngưng biết mẹ chị ta là loại người gì?"

"Cậu——rốt cuộc cậu là ai?"

Dư Tử Cường đi lại lấy tay sờ lên tóc của mình, đáp nham hiêm: "Tôi là con trai của mẹ chị."

"A —— con trai mẹ tôi?" Tạ Thiên Ngưng đến nỗi con người cũng muốn rót ra ngoài, không thể tin được mình có một đứa em trai lớn như thế.

Không đúng, số tuổi không đúng.

"Không, không thể nào, cậu không phải con trai của mẹ tôi. Tôi dù có lớn hơn cậu, nhưng nếu cậu là con của mẹ tôi, lớn nhất chỉ chừng là đứa trẻ mới mười tuổi, Cậu muốn lừa gạt ai hả? Chẳng lẽ đến gây sự chỉ vì muốn nhận người thân thôi sao?"

"Ai u, xin lỗi, tôi vẫn còn nói sót mấy từ, tôi là đứa con của người bị mẹ chị cướp chồng đó." Dư Tử Cường lộ vẻ mặt gian xảo, nói chuyện vòng vo như để trêu người.

"Là sao?"

"Tạ Thiên Ngưng, Chị có biết Dư Văn Hạ là ai không? Dư Văn Hạ là ba của tôi, chị nói xem tôi là ai?"

"Cậu, cậu là con trai của Dư Văn Hạ." Mặt Tạ Thiên Ngưng trắng bệch hoảng sợ, thiếu chút nữa đứng không vững, may nhờ có Phong Khải Trạch đỡ cô kịp thời.

"Không sai, tôi là con của Dư Văn Hạ, Dư Tử Cường, nhưng Lâm Thư Nhu không phải mẹ tôi, mà là con của người bị mẹ chị cướp đi, phá đi một gia đình hạnh phúc của người khác."

Phong Khải Trạch đã hiểu ý của Dư Tử Cường, vì vậy đứng ở trước mặt hắn, lạnh lùng nói: "Muốn trả thù thì phải đi tìm người đã cướp chồng của mẹ cậu, nếu cậu muốn trút tội lên đầu của vợ tôi, ta sẽ khiến cậu phải gánh lấy đau khổ đó."

Dư Tử Cường không sợ, trong lòng ngoại trừ trả thù, cái gì cũng không màn, cho dù tan xương nát thịt cũng không ngại, "Trong cuộc đời này, Lâm Thư Nhu chỉ có một đứa con gái là Tạ Thiên Ngưng, hơn nữa lại lén lúc giúp con gái bà làm rất nhiều việc, cách tốt nhất trả thù Lâm Thư Nhu chính là trả thù con gái của bà ta. Phong thiếu gia, cậu muốn kết hôn với chị ta thì phải biết, mẹ chị ta chỉ vì tiền mà cả chồng con cũng không cần,

anh phải hiểu chị ta cũng không tốt lành hơn đâu, y như câu mẹ nào con này đó thôi."

"Cậu nói Lâm Thư Nhu bỏ chồng bỏ con, vậy sao không nói ba cậu bỏ vợ bỏ con, chắc cậu cũng biết câu cha nào con này chứ".

"Lời đồn về Phong thiêú gia, quả nhiên không sai chút nào, rất lợi hại. Bất kể tôi là loại người gì, hôm nay tôi đến chỉ là nói cho anh biết, chị ta không phải kẻ đáng tin. Tôi nghe nói anh bỏ Hồng Thi Na để cưới chị ta, đúng là quá ngu xuẩn, lỡ cô chỉ thích tiền của anh, chẳng phải là thiệt hại lớn sao? Người phụ nữ yêu tiền chỉ thích hợp dùng làm tiêu khiển, còn người yêu anh thực lòng mới đáng để anh cưới làm vợ, không phải sao."

"Nếu như tôi cam tâm tình nguyện đem tất cả tiền bạc giao cho cô ấy thì sao?"

"Anh ——" Dư Tử Cường không biết nói gì, không ngờ tên Phong Khải Trạch này lại yêu mù quáng Tạ Thiên Ngưng như thế.

Phong Khải Trạch không còn cười âm hiểm, mà nghiêm túc nhìn anh cảnh cáo, "Dư Tử Cường, bất kể cậu muốn tìm ai trả thù, i cũng không được đụng đến cô ấy, bây giờ cô ấy chính là vợ của tôi, cậu nghe cho rõ ràng, đây chính là vợ của tôi."

"Phong thiêú gia, tôi nói anh đúng là thằng ngu, và cũng phải nói Tạ Thiên Ngưng đúng là người phụ nữ lợi hại, cư nhiên có thể khiến anh một lòng một dạ với chị ta như thế. Vì muốn tốt cho anh, tôi khuyên anh đừng quá tin vào chị ta, bằng không chỉ chuốt khổ vào mình thôi."

"Giờ tôi sẽ để cho cậu biết, kẻ chuốt khổ là ai?"

"Sao nào, anh muốn đánh tôi ở trước mặt những người này sao? A ——"

Dư Tử Cường cho rằng Phong Khải Trạch không dám, nhưng không nghĩ tới, anh lại ra tay quá bất ngờ, khiến hắn không có cơ hội trở tay kịp.

Phong Khải Trạch đấm một đấm trúng vào mặt, sau đó lại đi đạp một bước vào bụng của hắn, đánh hắn ngã nhào trên mặt đất, sau đó đạp lên ngực của hắn, ra lệnh, "Hôm nay là ngày kết hôn của tôi, tôi không muốn thời gian lãng phí với một thằng ngu. Tạm thời giam hắn lại cho tôi lại, chờ tâm tình của tôi tốt lại mới xử lý cái tên thối tha này."

Lúc này, hai người đàn ông mặc tây trang màu đen, đến áp chế Du Tử Cường.

Cho dù bị người ta áp chế, Du Tử Cường vẫn cứ ăn nói hàm hồ, "Tạ Thiên Ngưng, chị chờ đó, tôi không bắt chị phải chịu lấy đau khổ, tôi thè không làm người."

"....."

Trong lòng Tạ Thiên Ngưng rất rối loạn, không ngờ tới lại đột nhiên nhớ đến một người, những hình ảnh đau khổ khi còn bé không ngừng xuất hiện làm cô rất khó chịu.

Thì ra người mẹ phản bội kia không chỉ làm hại cô, mà còn hại đến những người khác.

Mẹ, mẹ có biết đã gây ra lỗi làm rất lớn hay không.

-----oOo-----

Chương 219: Cô không thể khóc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất chợt vang lên một đoạn nhạc du dương, để cho không khí hôn lễ trở nên lắng dịu xuống, mọi người ngoài mặt không lên tiếng, nhưng tận đáy lòng đặt rất nhiều nghi vấn, không hiểu Tạ Thiên Ngưng là loại người thế nào, mục đích gả cho Phong Khải Trạch là gì.

Ai cũng biết Phong Khải Trạch là người thừa kế duy nhất của Phong Thị đế quốc, giá trị con người không nhỏ, bất cứ phụ nữ nào cũng đều muốn gả? Đa số những người phụ nữ này đều nhắm đến tiền, chưa không hề yêu anh.

Lúc này Tạ Thiên Ngưng đã không còn lòng dạ nào quan tâm đến những người khác đang nghĩ gì về mình, chỉ vì Du Tử Cường mà tất cả những kí ức đã đóng chặt đều hiện ra hết, khiến cô đau khổ đến muôn khóc.

Cô không thể khóc, hôm nay là ngày trọng đại trong cuộc đời cô, cô tuyệt đối không thể khóc.

Phong Khải Trạch hiểu rõ nỗi đau của cô, hơn là những người có mặt tại hội trường, vì vậy nắm lấy tay của cô, trước mặt của mọi người, vừa châm chọc vừa bộc lộ tình cảm sâu đậm của mình nói: "Thiên Ngưng, chỉ cần hai chúng ta biết rõ giá trị của buổi lễ đám cưới này là gì, không cần quan tâm người ta nghĩ sao về mình. Có những người luôn tỏ vẻ thanh cao, nhưng thực chất những kẻ đó mới là kẻ đê tiện hèn hạ nhất."

Lời vừa nói ra, khiến những người trong hội trường không còn dám suy nghĩ lung tung nữa.

Thật ra cái này cũng đúng, những kẻ ở đây đều là người có mặt mũi, có một số chuyện không dám để lộ ra ngoài ánh sáng, sợ bị người ta nắm được tay của mình.

Đối Phương Dung bước đến, nắm lấy tay còn lại của Tạ Thiên Ngưng, ở trước mặt mọi người bênh vực lấy cô, "Thiên Ngưng à, mẹ tin con rất yêu rất yêu Khải Trạch, cho nên mới gả cho nó, còn với những kẻ thích hay gây sự bôi nhọ đời tư của người khác, sẽ có ngày họ cũng bị người khách vạch trần bí mật của mình, xem bọn họ còn dám nói gì nữa không."

"."

Lời này còn kinh khủng hơn, khiến tất cả mọi người đều pháp phòng lo lắng, sợ Phong Khải Trạch sẽ tra ra bí mật của chính họ.

Tạ Thiên Ngưng biết mọi người đang lo cho cô, cảm kích nói: "Mẹ, Khải Trạch, cảm ơn mọi người, mọi người hãy yên tâm đi, con không phải kẻ yêu đuối như vậy. Hôm nay là ngày hạnh phúc của con, con không muốn lãng phí thời gian hạnh phúc của mình vì những kẻ không đáng quan tâm này." Đúng, cô không nên để tâm làm gì.

"Đúng rồi, đây mới đúng là Tạ Thiên Ngưng mà chú biết, Thiên Ngưng, đừng suy nghĩ quá nhiều, hãy sống vì mình, đừng lo người khác nghĩ gì, họ thích nói gì mặc họ, thích nghĩ sao thì nghĩ, dù sao con cũng không bị mất một miếng thịt nào, có đúng không." Tạ Chánh Phong cũng đi ra, khích lệ.

"Chẳng qua chỉ là một con chó điên chạy loạn kêu gào n mây tiếng, hiện tại chó điên đã bị nhốt, hôn lễ tiếp tục." Phong Khải Trạch cất giọng hô, chào đón những tiếng vỗ tay.

Chỉ mấy câu nói đơn giản, đã thổi bay màu sắc u ám của hôn lễ, khôi phục

lại không khí ấm áp vốn có.

Nhưng có người tâm tình lại càng nặng nề, lòng như lửa đốt.

Thấy Dư Tử Cường bị người giải đi, Lâm Thư Nhu vô cùng lo lắng, rất muộn đi ra ngoài cứu người, nhưng lại không dám, chỉ có thể trốn ở trong góc không dám bước ra, ánh mắt hướng thẳng về một phương khác để cầu giúp đỡ.

Hà Phương Quốc thỉnh thoảng hay nhìn bà, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, ý bảo không thể ra mặt, đợi sau khi hôn lễ kết thúc một lúc mới rời đi.

Ông vừa đi, Lâm Thư Nhu cũng đi theo, ra khỏi bên ngoài đối chất với ông, oán giận nói: "Tại sao cậu không ra cứu Tử Cường?"

"Thư Nhu, cô thấy tôi có thể cứu được cậu ta sao? Cô có biết hôm nay là ngày trọng đại của Phong Khải Trạch không, lỡ như cậu ta cho rằng tôi với Dư Tử Cường là một phe, cô kêu tôi phải làm sao để chống đỡ giúp cho ngân hàng Thiên Tường hả? Cũng may hôm nay không có Phong Gia Vinh, bằng không mọi chuyện sẽ càng thêm phức tạp." Hà Phương Quốc bực mình giải thích, chỉ vì hành động ngu xuẩn của Dư Tử Cường mà cảm thấy rất tức.

Cứ tưởng nói cho thẳng nhóc này biết Tạ Thiên Ngung được gả cho Phong Khải Trạch sẽ giúp hắn bỏ đi ý niệm trả thù, không nghĩ tới hắn lại dám đến phá hôn lễ, đúng là chán sống rồi.

"Dù thế nào, tôi cũng phải cứu Tử Cường, nếu không cứu nó, cả đời này của nó xem như xong rồi, Phong Khải Trạch sẽ không cho nó có cơ hội thăng tiến đâu." Lúc này Lâm Thư Nhu đã không còn nghĩ được nhiều, chỉ lo muộn cứu người.

Bà đã làm quá nhiều chuyện sai lầm, không thể sai nữa, bằng bất cứ giá nào cũn phải bù đắp những sai lầm lúc trước đã gây.

"Cô muộn cứu cậu ta nhất định phải đi tìm gặp Thiên Ngung, cầu xin con bé giúp một tay, nếu không thì thua rồi, Phong Khải Trạch sẽ không vô duyên vô cớ thả người ra, hiện tại ngoại trừ Thiên Ngung, không ai có thể giải quyết được chuyện này. Vả lại tốt nhất hôm nay cô không nên đi, ngày mai cũng không, hãy để trôi qua mấy ngày nữa đi, người ta mới đám cưới, cô đi đến nói những chuyện này chẳng phải càng làm họ không vui hơn."

"Mấy ngày nữa, mấy ngày nữa không biết bộ dạng Tử Cường sẽ như thế nào nữa?"

"Cũng chẳng còn cách nào khác, cứ để thằng nhóc đó chịu khổ chút đi, bị dạy dỗ một chút, cũng chưa phải là chuyện xấu. Có khi trải qua chuyện này cậu ta sẽ bỏ đi ý niệm trả thù, không còn dám đi chọc Thiên Ngưng nữa."

"Tiểu Hà, cậu hãy nghĩ lại đi, xem có cách gì không?" Lâm Thư Nhu vẫn không muốn đợi, chỉ muốn mau cứu người, nhưng bản thân lại chẳng nghĩ ra được cách nào.

Hà Phương Quốc nặng nề thở dài, đành lắc đầu một cái, bất lực nói: "Thư Nhu, tôi thật sự đã nghĩ đủ mọi cách, cả chuyện cô đi nhờ Phong Gia Vinh giúp nữa. Nhưng chắc chắn rằng Phong Gia Vinh cũng đành bất lực, vậy chúng ta càng không thể giải quyết rồi."

"Coi như có khó khăn cách mấy tôi cũng phải nghĩ ra cách, bất kể phải trả giá cao bao nhiêu, tôi cũng phải cứu Tử Cường."

"."

Lúc này, một phu nhân nổi giận đùng đùng đi tới đây, còn chưa nói liền động thủ đánh người, hung hăng tát Lâm Thư Nhu một bạt tay. Rồi mới mắng to: "Lâm Thư Nhu, ả tiện nhân này, chẳng những phá hủy hôn nhân của tôi. Giờ còn muốn hủy hoại con trai của tôi, rốt cuộc cô làm vậy trong lòng có thấy vui vẻ không hả?"

Lâm Thư Nhu bị đánh một cái tát, không có đánh trả lại, bộ mặt chát lộ vẻ đau buồn, khóc thút thít nói : "Mẫn Liên, tôi rất hối hận đã phá hủy hôn nhân của cô, nhưng tôi thật sự không có nghĩ đến chuyện hủy hoại con trai cô——"

"Cô đừng giả bộ thiện lương, đáng thương ở trước mặt tôi. Tôi không dễ mắc lừa đâu, chỉ có Văn Hạ mới bị dính vẻ điềm đạm đáng yêu của cô lừa gạt thôi. Tôi đã biết hết rồi, con gái của cô gả cho Phong Khải Trạch, thân phận hôm nay đã khác nên tôi không thể động vào. Nhưng tôi nói cho cô biết, nếu như con tôi xảy ra chuyện bất trắc gì, tôi sẽ bắt cô phải trả giá cao gấp trăm vạn lần đó."

Hà Phương Quốc không nhịn được, liền nói thay giúp Lâm Thư Nhu,

"Chung Mẫn Liên, cô nói chuyện cũng phải có đạo lý chứ? Nếu Thư Nhu thật muốn hại Tử Cường, sẽ không nóng lòng đi cứu cậu ta ra đâu? Con trai đã xảy ra chuyện, cô làm mẹ nó mà không chịu nghĩ cách cứu, còn ở đây quậy nữa. Rốt cuộc tức giận quan trọng, hay con trai cô quan trọng hả?"

"Anh cho rằng tôi không muốn cứu con trai ra sao? Tôi đã hết mọi cách, nhưng người nó đắc tội lại là Phong Khải Trạch, chứ không phải người bình thường, anh kêu tôi cứu nó ra bằng cách nào đây hả?" Do không nghĩ ra cách nên Chung Mẫn Liên mới giận thế. Nếu giờ đi cầu Phong Gia Vinh thả người, chẳng khác gì đổ dầu vào lửa, sẽ càng làm chuyện tồi tệ hơn, nhưng nếu không đi cầu xin Phong Khải Trạch, thì sao cứu được người ra đây?

"Cô cũng biết con trai cô đã đắc tội tới Phong Khải Trạch, vậy sao trước đó cô không đi ngăn cản cậu ta, đừng để cậu ta tới nơi này để làm chuyện điên rồ?"

"Tử Cường đã không còn là đứa bé, sao tôi có thể ngăn được nó? Nếu không phải do tiện nhân này cướp chồng của tôi, thì con trai tôi cũng đâu biến thành kẻ chỉ nghĩ đến chuyện báo thù thôi."

"Mẫn Liên, Văn Hạ cũng đã chết mấy năm rồi ... sao không để những ân oán này tan thành mây khói đi?" .

"Không thể, Lâm Thư Nhu đem đến cho tôi toàn đau khổ, cả đời này không thể quên. Cho dù Dư Văn Hạ đã chết, thì oán hận trong lòng tôi cũng không thể biến mất. Nhất là khi nhìn thấy con gái cô ta được nở mày nở mặt thế, tôi càng thêm hận. Hôm nay con gái cô ta có được hạnh phúc trọn vẹn, còn con trai của tôi thì sao hả, chỉ vì lớn lên trong một gia đình không trọn vẹn, lại không được ba mình thương yêu, nên mới trở thành bộ dạng hôm nay, là do ai đã cướp mất hạnh phúc của con trai tôi hả?"

Nghe mấy câu chỉ trích này, Lâm Thư Nhu cũng không tức giận, chẳng qua chỉ đau lòng rơi lệ, tự trách lấy mình, nhỏ giọng nói xin lỗi, "Mẫn Liên, thật xin lỗi, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ nghĩ cách cứu Tử Cường."

"Cũng đúng, giờ Phong Khải Trạch đã là con rể của cô, lời cô nói chắc cũng có chút phân lượng đi. Lâm Thư Nhu, nếu như cô thật sự có thành tâm muốn xin lỗi tôi, vậy trong ngày mai phải để Tử Cường trở về nhà an toàn, tôi sẽ nghĩ lại chuyện tha thứ cho cô." Chung Mẫn Liên nói giọng

mỉa mai, từ trong lời nói ra có thể đoán ra, bà ta không có ý định tha thứ, mà chỉ muốn gây khó dễ cho người khác thôi.

Không đợi Lâm Thư Nhu đồng ý, ngược lại Hà Phương Quốc đã phản đối trước, "Mẫn Liên, nếu là ngày mai thì tuyệt đối không được."

"Tại sao ngày mai không được, chẳng lẽ mẹ vợ nhờ con rể giúp cũng phải chờ sao?"

"Mẫn Liên, nếu không muốn chuyện này bị phá hư thì phải chờ thêm một thời gian. Bằng không, sẽ chẳng ai cứu được Tử Cường ra đâu. Phong Khải Trạch vừa mới kết hôn, giờ này cậu ấy chỉ muốn được sống trong hạnh phúc, chứ không muốn bị quấy rầy đâu. Nếu giờ này đi chở cậu ấy, cô nghĩ sẽ nhận được kết quả gì đây?"

"Việc này ——" Chung Mẫn Liên suy nghĩ một chút, cảm thấy rất có đạo lý, liền cho thêm mấy ngày, "Được, tôi cho cô ba ngày. Lâm Thư Nhu, nếu ba ngày sau cô không thể đem Tử Cường an toàn trở về nhà, thì mau nhường lại cái ghế chủ tịch ngân hàng Thiên Tường đi."

"Được, tôi đồng ý với cô, ba ngày sau nhất định sẽ đưa Tử Cường an toàn trở về nhà. Tôi cứu Tử Cường không phải vì cái vị trí chủ tịch ngân hàng, mà là thật lòng muốn cứu cậu ta, tôi muốn đền bù những lỗi lầm mình đã gây ra. Mẫn Liên, Tử Cường bị thế này đều do tôi, tôi phải có trách nhiệm cứu cậu ấy, cho dù cô không nói, tôi cũng sẽ cứu cậu ấy." Lâm Thư Nhu đồng ý, dù trong lòng đã nghĩ đến tình thế xấu nhất xảy ra.

Chỉ cần có thể giải quyết chuyện này, dù phải trả bất cứ giá nào cũng không than thở một lời.

"Hứa suông thì ai nói không được, tôi không tin lời nói bẩn thỉu của cô đâu. Hà Phương Quốc, anh làm nhân chứng, ba ngày sau Tử Cường không về nhà, vị trí chủ tịch ngân hàng Thiên Tường sẽ thay đổi người, hù." Chung Mẫn Liên khinh thường hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Lâm Thư Nhu thở hơi dài một cái, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, cho dù bầu trời có màu xanh thẳm, nhưng ở trong lòng của bà cũng rất nặng nề.

Xem ra trốn tránh hơn mười năm, cũng phải đối diện với nó rồi.

-----oOo-----

Chương 220: Mô gà lấy trứng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch đã thành hôn với Tạ Thiên Ngưng, hôm nay họ chính thức thành vợ chồng, trải qua cuộc sống gia đình đầy ngọt ngào, đam mê người Tạ Minh San, Hồng Thi Na thường hay gây loại cõng chằng cõn thấy nhiều, tất cả biến mất không còn một bóng, chỉ còn lại cảm giác hạnh phúc.

Ánh nắng ban mai xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, bắn lên cơ thể mệt mỏi của người đang ngủ say trên giường, phản chiếu làn da mịn màng đến mê người, trong phòng tràn ngập tình yêu nồng ấm.

Tạ Thiên Ngưng vẫn nằm sấp ngủ ở trên giường, không muốn nhúng nhích, cho dù bị mặt trời chiếu vào làm khó chịu, cũng không chịu động đậy, chỉ cứ muôn nằm ngủ.

Vừa cưới được hai ngày, cô tựa như bị nhốt chặt ở trên giường, luôn luôn bị tập kích bởi một người đàn ông dồi dào tinh lực, cho nên mệt đến ngay cả mở mắt cũng không nổi. Nếu như tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ cô sẽ bị mệt mà chết mất.

Người ta mới cưới liền đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật, cô lại bị đặt ở trên giường cả ngày lẫn đêm đều để hoan ái, mới quá mệt.

Phong Khải Trạch đi từ trong phòng tắm bước ra ngoài, trên người chỉ bọc một chiếc khăn tắm, thuận tay đem rèm cửa sổ kéo ra, để cho ánh mặt trời chiếu vào. Sau đó ngồi lên trên giường, đùa với người đang ngủ say, "Bà xã, mặt trời đã lên cao, mau rời giường ăn cơm thôi! Ngủ nữa sẽ thành heo mẹ đó."

"Em muốn ngủ, không muốn ăn cơm." Mí mắt cũng không động đậy, Tạ Thiên Ngưng vẫn tiếp tục nằm ngủ, trong tiếng 'um' ngáy ngủ, có thể thấy rõ cô thật sự rất mệt mỏi.

"Không ăn cơm không được, ăn cơm xong hãy ngủ tiếp, có được không?" Anh dụ dỗ cô, nhẹ nhàng kéo cái chăn trên người cô.

"Ngủ xong rồi ăn." Hai tay kéo chăn qua đỉnh đầu, tiếp tục ngủ, do quá mệt ngay cả cơm cũng không muốn ăn.

"Không được, không ăn cơm đúng giờ em sẽ bị đau dạ dày, chẳng lẽ em quên rồi sao? Ngoan ngoãn đi, đứng lên tắm nước nóng, sau đó đi xuống ăn cơm. Nước nóng anh đã chuẩn bị xong cho em rồi, người đi vào tắm một lúc là được, đứng lên đi." Anh đem chăn kéo ra một chút, để cho đầu cô lộ ra ngoài, sau đó hôn xuống vầng trán của cô.

Hai ngày qua đúng là làm cô mệt muốn chết rồi, có lẽ do túng dục quá độ, nên hôm nay cần phải để cho cô nghỉ thật nhiều vào thôi.

Hết cách rồi, ai biểu cô hấp dẫn như vậy chứ!

"Một ngày không ăn sẽ không đau đâu, anh để cho em ngủ thêm một lát đi." Cô còn muốn đem chăn kéo lên che kín đầu, nhưng lần này lại không thể thành công, bởi vì đã bị người kia lôi kéo lại.

"Không được, có một thì sẽ có hai, anh không cho phép em có thói quen này." Anh kéo xốc chăn ra ngoài, sau đó ôm cô gái đang lõa thể ở trên giường bước vào trong phòng tắm.

Dưới tình cảnh này, cho dù cô còn muốn ngủ cũng phải mở mắt ra, chẳng quan tâm mình giờ không mặc quần áo, mệt mỏi nói : "Khi con, hôm nay anh tha cho em đi, có được hay không? Em thật sự đã quá mệt rồi, anh thực muốn mổ gà lấy trứng (*)." à."

(*) mổ gà lấy trứng: là câu nói ẩn dụ, chỉ vì tham lợi trước mắt mà quên đi lợi ích lâu dài.

"Có cần thói phỏng đến vậy không?" Anh đi vào phòng tắm, đặt cô nhẹ nhàng vào trong bồn tắm, sau đó đứng ở một bên nhìn, nếu như không phải cô ngăn chặn cơn nóng rang trong thân thể, e là lại muốn hô mưa gọi gió rồi.

Cô đối với anh mà nói, đúng là quá hấp dẫn, chẳng qua chỉ chạm vào đã có thể làm cho anh phun máu rồi.

Tạ Thiên Ngưng ngâm mình ở trong bồn tắm, có nước nóng ngâm, cơm mệt mỏi trên người dần tan biến, gương mặt đầy hưởng thụ, chợt giận dữ: "Ai nói không có? Với những cách làm của anh, không qua mấy ngày nữa

em sẽ bị anh ép khô mắt , làm sao mà có thể để trứng a?"

Phong Khải Trạch cười gian xảo, lấy tay bóp cái mũi của cô, châm chọc cô, "Em yên tâm, anh tuyệt đối không để cho gà mẹ không để ra trứng đâu."

"Anh bót nói lời mắng ơi đi."

"Anh biết chừng mực, thấy em mệt mỏi đến thế, lòng anh như cắt đó! Hôm nay khí trời tốt, chúng ta nghỉ ngơi cho tốt để lấy lại sức đi. Rồi chúng ta cùng đi đánh Gon, có được không?"

"Em không biết đánh."

"Anh dạy cho em. Em từ từ tắm đi, anh ra ngoài thay quần áo, đợi lát nữa ăn cơm xong chúng ta cùng đi." Anh đứng lên, hôn lên môi cô một cái, xoay người rời đi.

Chợt nhớ ra một điều, liền gọi lại người mới vừa đi.

Tạ Thiên Ngưng chợt nhớ đã lâu không gặp Cự Phong, liền hỏi một chút, "Khỉ con, đã lâu rồi không gặp Cự Phong , hôn lễ của chúng ta anh ấy cũng không có tham dự, có phải anh ta đã xảy ra chuyện gì không? Cự Phong là anh em tốt của anh, ngay cả hôn lễ của anh cũng không tới tham gia, bộ không còn nhớ đến người anh em này nữa à."

"Cậu ta về nhà, để chúc thọ cha, trong thời gian ngắn tới e rằng không thể gặp được cậu ấy đâu, lâu thì một năm, ngắn thì mấy tháng." Phong Khải Trạch vốn dĩ cũng không để tâm trong lòng về chuyện này mấy.

Cho dù Cự Phong không có về nhà, hắn cũng sẽ không đến tham gia hôn lễ, để tránh cho quá nhiều người biết quan hệ của bọn họ.

"Ô, trở về chúc thọ phải mất nhiều thời gian đến thế sao, cho tới nay em cũng không biết Cự Phong là ai, cảm giác con người này không phải đơn giản."

"Đương nhiên không đơn giản rồi, cậu ta là một thiếp gia của gia tộc thần bí, là người nối nghiệp trong tương lai. Về phần tại sao phải đi về lâu như vậy, e là có liên quan đến chuyện gia tộc bọn họ, nên anh cũng không biết rõ lắm."

"Cái gì, Đại thiếu gia của gia tộc thần bí, gia tộc thần bí là gì?" Tạ Thiên Ngưng kinh ngạc hỏi, tựa hồ rất hứng thú với chuyện này.

Không trách được Cự Phong lại kỳ quái thế, té ra có lai lịch không nhỏ, hơi giống nhân vật trong tiểu thuyết kiếm hiệp, rất thú vị.

"Một gia tộc đã có bề dày lịch sử lâu đời, nên mới rất thần bí, người bên ngoài gọi họ là Thiên Môn, tựa như dạng thần bí nhất trên đồi này, Cự Phong chính là người kế thừa thế hệ thứ 39, gia tộc của bọn họ còn là cổ đồng cực lớn. Hơn phân nửa là tổ truyền, làm chủ kinh doanh tiệm đồ cổ, hình như có chút liên quan đến hắc đạo." Phong Khải Trạch chỉ giải thích, không muốn nói thêm về cái này, vì vậy liền dừng lại đề tài, "Được rồi, em đi tắm trước, anh đi thay quần áo, chờ em ở dưới lâu cùng nhau ăn cơm."

"Ừm." cô cũng không hỏi nữa, mặc dù có hứng thú với lai lịch Cự Phong, nhưng biết bao nhiêu cũng đã đủ rồi, không cần phải biết rõ thêm, tiếp tục hỏi e rằng chẳng còn hứng thú.

Phong Khải Trạch ra khỏi phòng tắm, sau đó đi đến ngăn kéo tìm quần áo mặc, trong lúc vô tình phát hiện dưới tủ có cái hộp gỗ, vì vậy cầm lên xem một chút, chợt nhớ tới Lâm Thư Nhu và Dư Tử Cường.

Dư Tử Cường xuất hiện, chỉ sợ Lâm Thư Nhu cũng không lẩn trốn được bao lâu, chuyện cũng sẽ bị bại lộ ra, thế là chân tướng sự việc cũng không thể giấu giếm.

Cũng được, đi bước nào hay bước đó. Nếu quả thật thời gian đã đến, anh cũng sẽ đem chân tướng nói ra.

Phong Khải Trạch không hề suy nghĩ nhiều, đem cái hộp để lại trong ngăn kéo, sau đó mặc quần áo vào, đang muốn đi ra cửa phòng, nhưng không ngờ điện thoại di động trong túi vang lên, vì vậy lấy ra xem một chút, thấy Phong Gia Vinh gọi điện tới. Vốn không muốn nhận, nhưng suy nghĩ một chút, quyết định nghe xem ông muốn nói gì, "Ông gọi điện thoại cho tôi, có chuyện gì không?"

"Tôi không muốn gặp ông, có lời gì cứ nói hết trong điện thoại đi. Nếu như không có chuyện gì quan trọng, xin ông đừng gọi điện thoại tới quấy rầy tôi."

"Lời này của ông là có ý gì?"

"Phong Gia Vinh, ông đừng có quá phận mà chọc tới tôi, tôi sẽ khiến cho ông hiểu hối hận là gì?"

"Ông dám ——"

Tạ Thiên Ngưng ở trong phòng tắm, nghe tiếng tức giận bên ngoài truyền đến, có chút bận tâm, liền đứng dậy, cầm khăn tắm lên, bọc lấy thân thể rồi đi ra ngoài, thấy Phong Khải Trạch đang cầm điện thoại di động, trong ánh mắt đều là lửa giận, ôn nhu hỏi: "Khỉ con, sao vậy? Mới vừa rồi còn vui vẻ, sao giờ lại giận như vậy?"

Có thể làm anh giận như vậy, sợ rằng chỉ có một mình Phong Gia Vinh, chẳng lẽ Phong Gia Vinh muốn gây khó khăn gì cho bọn họ sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng cô càng ngày càng sợ, thật sự sợ đánh mất hạnh phúc hiện giờ.

Bọn họ cũng đã kết hôn, chẳng lẽ Phong Gia Vinh vẫn không muốn để yên cho bọn họ sao?

Phong Khải Trạch giận đến cắn răng nghiến lợi, lúc này trong mắt không chỉ có tức giận, còn có hận ý, hận ý thật mãnh liệt, "Cái ông già Phong chết tiệc, muốn thiêu hủy tất cả di vật của mẹ anh, dùng cái này để uy hiếp anh về gặp ông ta một lần, ghê tởm."

"Mẹ đã chết nhiều năm rồi, chẳng lẽ ba anh còn lấy mẹ ra uy hiếp anh sao? Rốt cuộc là di vật gì, có quan trọng không?"

Vốn cô còn muốn lấy thân phận con dâu đổi đổi Phong Gia Vinh thật tốt, hi vọng ông có thể tiếp nhận cô, nhưng giờ nhìn lại, cho dù cô cùng khỉ con có kết hôn, thái độ của Phong Gia Vinh cũng không thay đổi chút nào.

"Có quan trọng hay không cứ để sau, đều khiến anh giận là lão già Phong kia thấy mẹ anh đã chết rồi cũng không để người được an nghỉ. Được, ông ta muốn gặp anh, thì anh sẽ đi gặp ông ta, để xem ông ta muốn làm trò gì đây. Thiên Ngưng, hôm nay tạm thời không đi đánh Gon, hôm nào anh dẫn em đi, em tốt nhất đợi ở nhà chờ anh, có được không?" Anh dàn cơn giận xuống tận đáy lòng, nói chuyện dịu dàng với người trước mặt, không đem cơn tức giận trút lên người cô.

"Em muốn đi với anh, em muốn cùng anh đối mặt với tất cả vấn đề, những

khó khăn." Cô cầu khẩn nói.

"Bé ngốc, anh đi cũng không gặp khó khăn gì, nhiều nhất chẳng qua cùng lão già Phong tranh cãi mấy câu, dù sao anh chỉ cần gặp mặt ông ta, liền tranh cãi rùm beng. Em yên tâm đi, hơn nữa em quên rồi sao, lão già Phong đã từng nói, không cho phép em bước vào cửa Phong Gia một bước, anh cũng không muốn cái cửa đó làm bẩn chân của em, ngoan ngoãn ở tại trong nhà chờ anh, nhớ ăn cơm đúng giờ. Nếu như cảm thấy buồn, vậy thì đi xem một sách về thương nghiệp, học tập một chút, sợ rằng rất nhanh em sẽ phải tham gia vào Hội Đồng Quản Trị rồi."

"Vậy cũng được. Anh có chuyện gì buồn nhớ gọi điện thoại cho em, có được không?" Cô vẫn có chút lo lắng.

"Tuân lệnh, bà xã đại nhân." Anh hài hước nói, sau đó hôn ở trên môi của cô một cái, lúc này mới đi ra cửa phòng. .

Sau khi xoay người, lập tức đổi lại một khuôn mặt, lạnh lùng, uy nghiêm.

Tạ Thiên Ngưng nhìn bóng lưng Phong Khải Trạch rời đi, thở dài một tiếng, sau đó đi thay quần áo, tâm tình có chút nặng nề.

Vừa qua khỏi hai ngày hạnh phúc, không ngờ phiền não lại tới.

Cô tin khi con có thể ứng phó được Phong Gia Vinh, nên thu hồi lại tất cả lo lắng dư thừa lại.

Qua hơn mươi phút, thím Chu đột nhiên gõ cửa một cái, sau đó đi tới, cung kính nói: "Bà chủ, bên ngoài có một người tên là Lâm Thư Nhu muốn gặp bà chủ, bà ấy nói bà là mẹ của bà chủ."

"Cái gì?"

Nghe cái tin này, Tạ Thiên Ngưng kinh ngạc, ngồi vào trên giường, có chút hoài nghi mình đang nằm mơ.

Mười hai năm, mẹ biến mất mười hai năm, vì sao giờ lại xuất hiện chứ?

-----oOo-----

Chương 221: Không cho phép chạm vào tôi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hai ngày nay, Lâm Thư Nhu đều ở bên ngoài quan sát, đợi hai ngày, rốt cục thấy Phong Khải Trạch một mình rời đi, cho nên mới dám đến nhấn chuông cửa, thử nhìn một chút, xem Tạ Thiên Ngưng có đồng ý gặp bà hay không.

Ngày mai là hạn cuối, bà nhất định phải mau cứu Dư Tử Cường ra ngoài mới được, cho nên bất kể như thế nào, hôm nay nhất định phải đến gặp con gái.

Né tránh mười hai năm, đúng là vẫn phải gặp nhau, thật không rõ bà ẩn núp mười hai năm qua có ý nghĩa gì?

Lúc này, thím Chu trở lại, vẻ mặt có chút nặng nề, mở cổng sắt ra, trực tiếp nói: "Xin mời đi theo tôi."

Lâm Thư Nhu vẫn không dám đi vào, thưa dạ hỏi: "Chị ơi, bà chủ thật sự bằng lòng gặp tôi sao, con bé thật sự chịu gặp tôi sao?"

Cứ tưởng rằng Thiên Ngưng sẽ cự tuyệt không gặp, nào ngờ lại lập tức đồng ý gặp mặt bà, chẳng lẽ con gái đã không còn hận bà rồi sao?

Không thể nào, nếu như không hận, vì sao không đến tìm bà?

Thím Chu thấy đối phuong không dám đi vào, đành nói lại lần nữa, "Xin mời đi theo tôi, bà chủ đang ở trong đại sảnh chờ cô."

"À, được." Lâm Thư Nhu lấy lại tinh thần, nói ra một hơi, cất bước đi vào cổng, tâm trạng rất hồi hộp, giống như có khối đá lớn đè nặng ở tim, ngay cả hít thở cũng khó khăn. Chẳng qua đi gặp con gái mà thôi, bà không cần phải khẩn trương như thế chứ?

Đã tới rồi cứ tới luôn thôi.

Tạ Thiên Ngưng đang ngồi chờ ở trong đại sảnh, nhớ lại những chuyện khi còn bé, nghĩ đến người mẹ yêu, lòng ngực ấm áp, mùi hương ngọt ngào, rất nhớ nhung, nhưng chợt nghĩ đến bà phản bội ba đi theo đàn ông có tiền, một cỗ tức giận tự nhiên phát sinh, làm cô không thể ngừng giận.

Tại sao mẹ có thể bỏ cô cùng ba mà đi theo người khác, tại sao có thể?

Người mẹ quan tâm cô, yêu thương cô đã không còn, tình cảm đã chết vào mươi hai năm trước, giờ người mẹ này đối với cô mà nói chỉ là người xa lạ mà thôi.

Lâm Thu Nhu đi theo thím Chu bước vào, thấy trong đại sảnh có ngồi người, vốn bước chân đã nặng nề lại càng trở nên nặng nề hơn. Cả trái tim cũng căng chặt hơn, trong khoảng thời gian ngắn không biết mở miệng nói cái gì cho phải, chẳng qua chỉ đứng bất động, lặng lẽ nhìn cô, từ trong lòng có một loại cảm giác an ủi.

Nhin thần sắc của con gái cũng rất tốt, biết cô đang rất hạnh phúc, bà đã không có gì tiếc nuối nữa rồi.

Tạ Thiên Ngưng đứng lên, đối mặt với người trước mắt, dùng một loại ánh mắt buồn bã nhìn cô. Trong lòng đau đớn muốn khóc, cô muốn ôm lấy người này, nhưng lại bị bài xích, oán hận, căm ghét bà, không muốn gặp lại bà, loại cảm giác mâu thuẫn này làm cô cực kỳ thống khổ, có chút sấp không nhịn nổi.

Người mẹ mất tích mươi hai năm, tại sao giờ lại xuất hiện, tại sao chờ cô sống hạnh phúc mới xuất hiện, lúc cô thông khổ nhất, bất lực nhất bà ở nơi nào?

Hai mẹ con đều có các ý định, trong thời khắc này lại gặp nhau ở nơi này không có một chút cảm giác kích động, chẳng qua chỉ có nước mắt ấm đạm.

Mẹ khóc, con gái cũng khóc.

Lâm Thu Nhu đi về phía trước mấy bước, để cho hai mẹ con có cự ly gần hơn, bàn tay run run gio ra muốn sờ mặt con gái.

Tạ Thiên Ngưng không cho, lùi về sau từng bước, lạnh lùng nói: "Không cho phép đụng vào tôi."

Lời này mang theo hận ý mãnh liệt, làm cho Lâm Thu Nhu đờ ra liền thu tay lại, thương tâm nói: "Thiên Ngưng, con vẫn còn hận mẹ sao?"

"Tôi không muốn nói cái đề tài này, bà hôm nay tới nơi này tìm tôi có

chuyện gì không? Nếu như có chuyện thì cứ nói nhanh đi, nói xong rồi đi."
Làm nhớ lại những lời cầu xin liền tức giận.

"Thiên Ngưng, xin con đừng đối xử với mẹ lạnh lùng như thế, có được không?"

"Tôi đã nói rồi, tôi không muốn nói đến cái đề tài này, nếu như bà muốn nói đến chuyện này, vậy thì mời trở về đi." Tạ Thiên Ngưng xoay người, làm bộ muốn đi lên trên lầu.

Lâm Thu Nhu quýnh lên, lập tức xông lên, kéo cánh tay của cô, cầu khẩn nói: "Thiên Ngưng, mẹ hôm nay có chuyện muốn nhờ con, nếu như không phải chuyện vạn bất đắc dĩ, mẹ sẽ không đến cầu xin con."

"Ý của bà muốn nói, không phải chuyện vạn bất đắc dĩ, chắc sẽ không đến nhận cô con gái là tôi đây, có đúng không?"

"Mẹ không có ý này, mẹ —— mẹ ——"

"Tốt, bất kể bà có ý gì, tôi cũng không thích nghe lời dư thừa. Bà hôm nay tới tìm tôi là có chuyện gì?"

Người mẹ yêu thương của cô đã chết, người đứng ở trước mặt cô, chẳng qua là do có chuyện bất đắc dĩ mới tới tìm đến cô, chỉ vì muốn cầu cạnh cô thôi.

Tại sao không phải do mẹ nhớ đến cô mà mới tới tìm, tại sao không phải chử?

Lâm Thu Nhu khóc càng thêm thương tâm, có rất nhiều lời không biết bắt đầu từ đâu, cũng không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể dần xuống tận đáy lòng, chịu đựng cảm giác đau lòng, cầu khẩn nói: "Thiên Ngưng, hôm nay mẹ đến không phải cầu xin con tha thứ, chẳng qua chỉ cầu xin con cứu một người."

Nghe lời này, nước mắt liền mãnh liệt chảy xuống lênh láng, bất kể Tạ Thiên Ngưng có lau thế nào cũng lau không hết, dứt khoát không lau nữa, dùng sức rút cánh tay mình về, giấu cợt hỏi: "Bà hôm nay tới tìm tôi, không có bất kỳ một chút dính dáng đến tôi, mà hoàn toàn chỉ là vì người khác?"

"Thiên Ngưng, rất nhiều việc mẹ không biết nên giải thích sao với con, nhất thời trong nửa khắc cũng không giải thích rõ ràng, chuyện năm đó rát phức tạp, không thể chỉ vì vài ba lời là có thể giải thích được rõ ràng. Mẹ thura nhện, năm đó chính xác là lỗi của mẹ, mẹ không nên bỏ rơi con như vậy, khiến cho con phải sống ăn nhò ở đậu mười năm, khiến con bị chịu uất úc mười năm. Con hận mẹ, mẹ không câu nào oán hận. Thiên Ngưng, mẹ không cầu xin con tha thứ, chỉ cầu con giúp mẹ cứu người này, mẹ thiếu nó đã quá nhiều, cũng giống như thiếu con vậy, con giúp mẹ, có được không?"

"Bà thiếu nợ hắn nên muốn tận lực giúp hắn, vậy bà đã thiếu tôi thì sao không đến giúp tôi chứ?" Tâm tình Tạ Thiên Ngưng càng thêm kích động, không cách nào nhịn được, trong mắt mẹ mình chỉ có người khác.

Người mẹ nào cũng lo lắng cho con của mình trước, tại sao mẹ cô chỉ lo nghĩ cho người khác, chưa bao giờ nghĩ đến cô chứ?

Chẳng lẽ ở trong lòng bà, con của mình lại không quan trọng bằng con người khác sao?

"Thiên Ngưng, thật ra thì mẹ ——" Lâm Thư Nhu muốn nói ra những năm gần đây đã làm, nhưng lời chỉ tới miệng lại không có nói ra miệng.

Thật ra thì bà cũng không làm gì, những năm gần đây chẳng qua để cho Ôn gia sống tiêu dao trong năm năm, con gái của bà lại phải sống khổ cực như vậy, bà thật không có hề làm gì cho con gái mình, làm sao nói được ra miệng?

"Tôi đã gặp qua qua nhiều người mẹ, không giống bà...nhất là gánh vác trách nhiệm, mỗi người mẹ đều có nhiều cách yêu thương con mình, còn bà, cách bà yêu tôi là thế nào, chẳng lẽ là cách bà bỏ lại tôi hơn mười năm, chẳng chút quan tâm, đợi đến khi cần giúp đỡ bà mới xuất hiện sao?"

"Thiên Ngưng, thật xin lỗi, mẹ không hy vọng xa mong con tha thứ ẹ, nhưng về chuyện này, mẹ khẩn cầu con hãy giúp mẹ."

"Rốt cuộc là chuyện gì, lại để cho bà phải ẩn núp hơn mười năm giờ lại hiện thân? Tôi rất hiểu kỳ người này là ai, là ai mà bà lại xem trọng hơn cả tôi nữa?"

"Ở trong lòng của mẹ, vị trí của con chẳng hề thay đổi, vẫn là đứa con gái

mà mẹ yêu quý nhất."

"Được rồi, lời này ai nói không được, nhất là dùng để cầu xin người khác. Nói đi, rốt cuộc bà muốn tôi giúp bà để làm gì, nói cho tôi biết kẻ đó là ai vậy?" Tạ Thiên Ngưng thu hồi tất cả vào trong mắt, không để tình lại khóc, thái độ trở nên càng thêm lạnh như băng, giọng nói không chút tình cảm nào.

Lâm Thu Nhu vẫn còn khóc, nước mắt không ngừng rơi, hóa giải thống khổ trong lòng, hít một hơi thật sâu. Lúc này mới nói ra chuyện muôn nhở, "Hôm nay mẹ tới tìm con, là muốn con cứu một người, hắn tên là Dư Tử Cường, về phần thân phận của hắn, mẹ nghĩ con đã biết, không cần để mẹ nhắc lại nữa."

"Té ra bà vì con trai của Dư Văn Hạ mới đến cầu xin tôi, nói cách khác, bà chỉ vì Dư Văn Hạ mới tới tìm tôi, nói đến nói đi, bà vẫn vì người đàn ông kia, ở trong lòng bà, tên đàn ông kia vẫn quan trọng hơn cả tôi và ba, đúng không?"

Cô rất hận, tại sao mẹ không thể suy nghĩ cho cô một chút, suy nghĩ cho ba một chút, tại sao trong lòng bà chỉ có tên Dư Văn Hạ kia?

"Chuyện không phải như con nghĩ, Tử Cường cùng con rất giống nhau, bởi vì cả hai đều lớn lên trong gia đình không hoàn chỉnh. Từ khi cậu ta mười tuổi, trong lòng đã tràn đầy oán hận, căm hận không ngừng tăng dần theo tuổi của cậu ấy, cho nên mới tới hôn lễ làm bùa, chỉ vì muốn trút hận thù đối với mẹ sang con. Bởi vì mẹ ích kỷ, đã phá hủy hai gia đình, hai đứa bé, những năm gần đây trong lòng mẹ vẫn luôn không yên, bất kể Tử Cường đối với mẹ thế nào, mẹ cũng không có câu oán hận, cho nên mẹ van con, hãy cứu cậu ấy, có được không?"

"Bà ích kỷ hủy diệt đi hai đứa bé, tại sao trong lòng bà chỉ lo cứu một, còn một người khác đâu, bà có nghĩ đến không hả?"

"Một đứa khác đã không cần mẹ cứu, bởi vì giờ con đã rất hạnh phúc, rất hạnh phúc, có thể nói khắp thiên hạ này con là người phụ nữ hạnh phúc nhất. Nhưng Tử Cường lại khác, cậu ấy không có sự nghiệp, không có gia đình mỹ mãn, còn sống trong thù hận, nếu như lúc này không ai cứu cậu ấy, xem như cuộc đời này thật sự mất rồi."

"Đủ rồi, không nên nói nữa, bà đi cho tôi, tôi không muốn gặp lại bà nữa."

Hai tay Tạ Thiên Ngưng liền phủ lên lỗ tai của mình, nước mắt lại bắt đầu không ngừng chảy xuống, cả trái tim ép lại, đau đớn cô muôn ngất đi.

Mẹ, tại sao trong lòng mẹ chỉ có người khác mà không có cô? Cô không có sự nghiệp thành công, lúc trước cũng không có gia đình mỹ mãn, sao mẹ lại không nghĩ đến cho cô đi?

Mẹ không có, bởi vì trong thế giới của mẹ căn bản không có đứa con gái là cô.

Lâm Thư Nhu thấy Tạ Thiên Ngưng kích động như vậy, sợ kích động đến cô, không thể làm gì khác hơn là lựa lời để nói, "Thiên Ngưng, Tử Cường thật ra là đứa trẻ đáng thương, con hãy cứu nó đi, mọi chuyện đều là lỗi của mẹ, nếu muốn trách thì cứ trách một mình mẹ đi."

"Bà nói xong chưa, nói xong rồi thì đi. Thím Chu, tôi mệt nên cần nghỉ ngơi, phiền dì tiễn khách." Tâm trạng Tạ Thiên Ngưng rất rối loạn, nhanh chóng hướng lên trên lầu, trong lòng không ngừng hận, muốn tha thứ lại tha thứ không được, chỉ có thể làm đau khổ mình.

Cô cần yên tĩnh, yên lặng một mình suy nghĩ.

"Thiên Ngưng ——" Lâm Thư Nhu đứng ở dưới lầu hô to, ưu thương nhìn cô con gái biến mất ở trên lầu hai.

"Bà chủ chúng tôi cần nghỉ ngơi, xin mời bà rời đi, được không?" Thím Chu lễ phép tiễn khách.

Lâm Thư Nhu bất đắc dĩ thở dài, không còn cách nào, lại không thể làm gì khác hơn là rưng rưng nước mắt rời đi, trong lòng liền đánh cuộc.

Bà tin Thiên Ngưng không phải người có tâm địa sắt đá, cô nhất định sẽ cứu Dư Tử Cường.

-----oOo-----

Chương 222: Lá thư cũ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Tạ Thiên Ngưng trở lại phòng, nhào lên trên giường khàn giọng khóc rống, nước mắt làm gói thấm ướt một mảng lớn, càng khóc càng thương tâm, càng đau khổ càng khóc lớn. Vào giờ phút này đã không thể khống chế được mình, chỉ muôn khóc, không biết khóc bao lâu, chỉ biết khóc lóc cho đến mệt mỏi. Trong mắt không còn chảy một giọt nước mắt nào nữa, lúc này mới từ từ dừng lại, tầm mắt lơ đãng rơi xuống hộc tú, chợt nhớ tới cái hộp bên trong, trong lòng có một loại xung động, rất muốn mở ra xem một chút, muốn xem rõ cuộc mèo đã chuẩn bị cho cô bộ áo cưới thế nào.

Những đau khổ kia bọn họ đã chịu đựng được một thời gian rồi, tại sao lại không dám đối mặt với một cái hộp.

Tạ Thiên Ngưng khóc quá lâu, người có hơi không thăng bằng, cảm thấy hơi mê man, nhưng vẫn nỗ lực nâng người lên, đi tới bên cạnh hộc tú, lấy cái hộp bên trong ra, nhìn lướt qua một chút, cái khóa nhỏ đã rỉ sét làm cho cô nghĩ đến thời gian đã trôi qua, nhớ lại năm mươi sáu tuổi mẹ cô đã tuyệt tình bỏ lại cô và ba đi theo người đàn ông khác, cơn giận trong lòng đã khiến cô không cách nào quý trọng cái hộp gỗ, đặt nó ở trên đất, cầm lấy một vật thủy tinh ở trên bàn, hung hăng đập xuống.

Hộp gỗ để lâu năm đã hơi cũ, hơi dùng lực đập xuống, cái hộp gãy như nứt ra.

Cầm nắp mở ra, phát hiện bên trong hòm dùng miếng xốp rất dày đệm lên, bên trong có một đôi vòng tay, vòng tay đè lên một trang giấy, còn có một cuốn sổ tiết kiệm, cũng đã ô vàng, có thể thấy được đã để một đoạn thời gian.

Tạ Thiên Ngưng cầm cái hộp lên, ngồi vào trên giường, đầu tiên cầm lấy tờ giấy ô vàng trong hộp lên, từ từ mở ra, thấy là chữ viết của ba rất kích động, lập tức nhanh chóng đọc.

Thiên Ngưng, khi con thấy lá thư này vậy cũng đã lập gia đình rồi, hoặc là gặp được mẹ con rồi, ba không biết con bây giờ có hạnh phúc không, nhưng ba biết, con nhất định rất kiên cường, bất kể gặp phải khó khăn gì cũng có thể dũng cảm đối mặt. Thật ra thì năm đó mẹ con rời khỏi cũng không phải là phản bội ba, là ba đã hại cả đời bà ấy, là ba làm cho bà hiểu lầm với người bà yêu, khiến cả hai chia tay nhau. Ban đầu ba chỉ vì ích kỷ, không muốn con rời khỏi ba, nên đem chân tướng giấu đi, ba cảm thấy rất đau lòng, rất nhiều lần muốn nói cho con biết sự thật, nhưng lại không dám

nói, thời gian càng kéo dài, ba càng không dám nói, sợ nói ra con sẽ rời khỏi ba đi tìm mẹ con, cho nên chỉ lưu lại lá thư này. Ở dưới cursive tuyển cùng con nói rõ ràng, hi vọng con có thể tha thứ cho ba. Mẹ con sau khi rời đi, ở trong thế giới của ba chỉ còn lại có con, con là đứa con gái duy nhất, là bảo bối của ba, ba quyết định dùng tâm huyết một đời để giúp con có cuộc sống hạnh phúc, cho nên ba cùng Ôn Minh hợp tác, ông ấy ra tiền, ba nghiên cứu kỹ thuật, cả hai cùng nhau gầy dựng sự nghiệp, nhưng ba vẫn không yên lòng, dù sao quyền lực công ty đều nằm trong tay Ôn Minh, ba chỉ là người làm nghiên cứu phát minh thôi. Vì lý do an toàn, ba đã hợp tác cùng những công ty khác, vì giúp bọn họ nghiên cứu ra kỹ thuật mới, sản phẩm mới, kiếm ra không ít tiền, đều đứng tên con, số tiết kiệm chính là ở trong gốc của cái hộp kia, mật mã chính con số chúng ta thích, đến mười năm sau chắc đã lên tới mười tỷ. Nếu như mười năm sau Ôn Thiếu Hoa không có cưới con, vậy thì đừng đem hạnh phúc cả đời mình phó thác cho hắn, hãy tìm người đàn ông yêu con mà cưới. Lúc ấy nếu như có thí sinh tốt hơn Ôn Thiếu Hoa, ba tuyệt đối sẽ không để hắn lo cả đời con, nhưng không còn cách nào, ba không muốn sau này con không có chỗ nương tựa, chỉ có thể đem con giao cho Ôn Gia, nói lên các điều kiện, để bọn họ chiếu cố con. Nếu bọn họ đồng ý, con cũng đừng lo lắng, ba đã chuẩn bị hết con rồi, nếu như mười năm sau con không thấy cái hộp này, hoặc tức giận mà vứt bỏ nó, sẽ có luật sư tới giúp con giải quyết vấn đề này. Mười tỷ là sinh lě ba để lại cho con, vòng ngọc là mẹ con đưa cho con, ngọc cổ có giá trị liên thành, chỉ cần bảo quản tốt, sau này làm hồi môn cho con gái con, nếu như không có con gái, hãy đưa cho con dâu con. Còn có một chuyện ba phải nói cho con biết, ba hi sinh mạng sống để nghiên cứu ra kỹ thuật hạng nhất, đây là thành quả lớn nhất khi ba sinh ra và lớn lên, vốn là định giao cho người mua, kết quả lại bị Hồng Thiên Phương dùng thủ đoạn hèn hạ ra tay cướp lấy, ba nói cho con biết chuyện này, không phải muốn con đi báo thù, mà để cho con cách xa tên tiểu nhân Hồng Thiên Phương này ra, hãy sống vui vẻ hạnh phúc, nhớ nhất định phải sống hạnh phúc vui vẻ, đừng mang theo bất kỳ thù hận, đây là thỉnh cầu cuối cùng của bà.

Dưới thư cuối cùng ký tên: ba ba yêu của con.

"Ba ——" Đọc xong lá thư dài này, Tạ Thiên Ngưng vô cùng cảm động, hai tay đem lá thư đặt vào trong ngực, miệng hô lớn lên. .

Thì ra còn có nhiều chuyện mà cô không biết, thì ra ba lại vĩ đại thế, cô vẫn luôn rất hạnh phúc, vì bên cạnh cô đã luôn có một người ba yêu

thương cô.

"Cha, ba yên tâm, con nhất định sẽ sống hạnh phúc vui vẻ, nhưng nếu như có cơ hội, con tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Hồng Thiên Phương. Nhưng ba hãy yên tâm, con sẽ không lấy trứng chơi đá, không nấm chặc mười phần, con tuyệt đối sẽ không làm hành động ngu ngốc với ông ta. Hồng Thiên Phương, ông tốt nhất đừng để cho tôi bắt được nhược điểm, bằng không tôi sẽ khiến cho ông chịu đau khổ."

Tạ Thiên Ngưng tức giận mắng to, mắng xong sau đó liền cố gắng ổn định cảm xúc, đem tay ra, tạm thời không để ý tới cái vòng tay, mà cầm quyển sổ tiết kiệm ở dưới lên, mở ra xem một chút, số tiền lớn đến mức kinh người, nhưng cô không thấy mình giàu có chỉ vì khoản tiền này, mà là toàn bộ tâm huyết mà ba đã bỏ ra cho cô.

Khó trách sau khi mẹ đi rồi mỗi tối ba cứ cố làm việc, chỉ vì muốn kiếm tiền để cô sống thật tốt, mỗi đêm lo làm việc, cho nên ba ba mới mệt mỏi sinh ra bệnh, mới qua đời sớm thế. Nếu như có thể, cô tình nguyện dùng số tiền kia để đổi lấy người ba khỏe mạnh về.

"Cha, ba có biết hay không, ba còn quan trọng hơn toàn bộ số tiền này, con giờ rất nhớ ba, ba chỉ vì muốn con được đi trên con đường sung sướng sống vui vẻ thế nào thì ba lại như vậy?"

"Con bất kể nguyên nhân vì sao mẹ lại rời đi, cũng không quản lúc trước vì sao hai người lại sống chung với nhau, nếu mẹ lựa chọn ở cùng ba, lựa chọn sinh ra con, mẹ phải chịu trách nhiệm. Nếu như mẹ không chịu trách nhiệm, chẳng qua là do ích kỷ của mình, cho dù mẹ có khốn khổ, con cũng sẽ không tha thứ. Mười hai năm, mẹ đi mười hai năm, này mà không đến tìm con, cho đến khi con hạnh phúc mới xuất hiện, cha, cha có biết hay không, lòng con đã lạnh. Nếu như những năm gần đây mẹ hơi quan tâm con một chút, thì lòng con cũng sẽ không lạnh đến thế, hoặc giả con xem lá thư này rồi sau đó lập tức tha thứ ẹ, nhưng con lại không làm được, con không làm được, con hận mẹ, con hận mẹ."

Tạ Thiên Ngưng phẫn hận lầm bầm lâu lâu, đột nhiên thấy vòng ngọc trong hộp, ngay cả đụng cũng không muộn, lại càng không quan tâm giá trị của nó bao nhiêu, trực tiếp đem nhét cái hộp vào trên giường, chỉ lấy thư cùng sổ tiết kiệm ra, để nhớ đến ba của mình.

Nghĩ đi nghĩ lại, chợt nghĩ tới Dư Tử Cường, tâm tình rất phức tạp, có chút

đồng tình hắn, nghĩ lại cũng nên cứu hắn, vì vậy chỉnh trang lại, cầm túi xách cùng điện thoại di động, đi ra khỏi cửa phòng.

Dư Tử Cường cũng coi như người bị hại, mặc dù cô hận Lâm Thư Nhu, nhưng không thể hận người khác, cô cứu Dư Tử Cường ra không phải là vì Lâm Thư Nhu.

Thím Chu thấy hai mắt Tạ Thiên Ngưng sưng đỏ, có chút lo lắng, vì vậy quan tâm hỏi một chút: "Bà chủ, bà có khỏe không, có muốn gọi điện thoại gọi ông chủ về không?"

"Không cần, sau khi khóc xong đã khá nhiều, dù sao cũng là chuyện cũ năm xưa, không có gì lớn, đừng quấy rầy ông chủ. Thím Chu, thím gọi ông Ngô vào đây một chút, tôi có việc tìm ông ấy."

"Đa".

Tạ Thiên Ngưng không có nhàn rỗi, hướng đi ra ngoài cửa lớn, vừa tới ngoài cửa liền thấy thím Chu mang theo một người đàn ông tới, vì vậy dừng bước lại.

"Bà chủ, bà tìm tôi có chuyện gì không?"

Quả là đến nhanh."Ông Ngô, ông có biết tên quay hôn lễ bị ông chủ nhốt ở đâu không? Tôi muốn gặp mặt hắn, phiền ông dẫn tôi đi một chuyến, được không?"

"Này ——" Ông Ngô có chút khó xử, do dự một chút, "Bà chủ, bà muốn đi gặp người này, có cần thông báo trước cho ông chủ biết không?"

"Không cần, ông chủ có chuyện đang bận, sợ rằng không rảnh. Đúng rồi, người kia bị giam ở nơi nào?"

Hai ngày nay vô cùng cao hứng, làm cô quên mất người này, bất quá cô có thể khẳng định, Dư Tử Cường không phải bị nhốt ở nơi này, bằng không cô đã sớm biết rồi.

"Hắn bị giam ở một căn nhà cũ kĩ, ông chủ nói bắt giam hắn mấy ngày, chờ có thời gian mới xử lý chuyện này."

"Hôm nay tôi có thời gian, tôi đi xử lý cho, ông dẫn tôi đi đi, trở về tôi sẽ nói lại cho ông chủ biết là được rồi, không có gì đâu."

"Được rồi, để tôi mang thêm nhiều người để đi cùng với bà chủ."

"Có thể."

Dư Tử Cường bị trói trong căn phòng nhỏ bẩn thỉu, vừa đói lại mệt mỏi, cả người vô lực, dù vậy, hắn cũng không hối hận chuyện đã làm.

Chịu chút khổ đáng là gì, chỉ cần có thể khiến những ngày sau này của Tạ Thiên Ngưng không được yên ổn, khiến Lâm Thư Nhu mỗi ngày rầu rỉ, xem như mục đích của hắn đã đạt được, hắn muốn để cho Lâm Thư Nhu đời này không thể vượt qua một ngày an ổn, đây mới là trả thù lớn nhất.

Lúc này, một người đàn ông đi vào, cầm trong tay một chút bánh bao, còn có nửa bình nước, tự mình đút Dư Tử Cường ăn, hơn nữa còn nói mát, "Ăn cơm nè, mau ăn đi."

"Chỉ có bánh bao với nước à, tôi muốn ăn bữa tiệc thịnh soạn." Dư Tử Cường hiềm khí nói, bất quá ngoài miệng mặc dù nói thế, nhưng đã cắn từng miếng từng miếng bánh bao ăn.

Hắn hiện tại đói bụng đến ngực muốn dán vào sau lưng, dĩ nhiên có ăn là được. Hắn hiện tại mỗi ngày cũng chỉ có thể ăn một bữa, một bữa chính là bánh bao cùng nước, cuộc sống này thật đúng không phải dành cho người.

"Nhóc con, đã tới tình cảnh này, mày còn muốn ăn bữa tiệc lớn à? Có người đưa thức ăn đến là tốt rồi, còn muốn ăn bữa tiệc lớn."

"Tôi muốn gặp Phong Khải Trạch."

"Cái này tao không thể giúp, tao chỉ là phụ trách trông chừng mày, về phần những thứ khác, không liên quan đến tao. Bất quá sống còn kiêm được rất nhiều tiền, trông chừng mày hai ngày, bằng tiền tao làm bằng hai năm bên ngoài, không tệ không tệ."

"Tên Phong Khải Trạch chết tiệc, rốt cuộc muốn bắt giam tôi tới khi nào?"

Quả nhiên Phong Khải Trạch không phải chỉ có hư danh, đúng người không dễ chọc, chắc phương thức trả thù này đã thật sai rồi.

Chương 223: Ăn nói mạnh miệng nhưng dễ mềm lòng.

Dư Tử Cường ăn một chút bánh bao, uống vài ngụm nước, bụng không có

no, nhưng biết làm sao, đối phương không còn cho hắn ăn, hắn chỉ có thể tiếp tục chịu đựng, sống như thế này còn tồi tệ hơn cả tên ăn mày nữa.

Nhưng trải qua chuyện này liền mở man tầm mắt, sau này làm việc hắn sẽ không quá hấp tấp nữa, nhất định phải tính toán kỹ lưỡng hơn, tránh để mình bị thiệt thòi.

"Phong Khải Trạch chết tiệt kia, rốt cuộc mày muốn bắt giam tao đến lúc nào hả? Chờ ông mày thoát ra ngoài, nhất định không tha ày đâu."

"Chờ thoát ra ngoài, hãy ngoan ngoãn lấy nó làm bài học, tránh ình đau đớn thế xác?" Tạ Thiên Ngung vừa đi vào cửa, nghe thấy câu này, không nhịn được liền tát vào nước lạnh.

Đã ra nồng nỗi này, còn mạnh miệng.

Dư Tử Cường vừa nhìn thấy Tạ Thiên Ngung, lại nghe câu nói của cô, lập tức lấy lại tinh thần, "Người khác sợ Phong Khải Trạch, nhưng tôi không sợ, cùng lăm thì một cái mạng, ông đây cũng không muốn sống nữa."

"Sinh mạng rất quý báu, đây là do cha mẹ cho cậu, không nên hờ một tí là nói không cân, như vậy rất có lỗi với cha mẹ của mình đó."

"Ở trong lòng tôi, chỉ có mẹ, không có cha, cho nên đừng nói cha mẹ với tôi."

"Ở trong thế giới của tôi, chỉ có cha, không có mẹ, tôi rất cảm kích người cha thân yêu, nên sẽ vì ông mà quý trọng tánh mạng của mình."

"Cô đến để chế giễu, hay tới giảng đạo lý với tôi hả?"

Tạ Thiên Ngung không trả lời ngay vấn đề này của hắn, mà là ngồi chồm hổm xuống, cõi sợi dây ở trên người của hắn ra, "Tôi tới thả cậu đi."

"Cô——" Dư Tử Cường rất giật mình, không ngờ người tới cứu hắn lại là cô.

Người đi cùng Tạ Thiên Ngung vội vàng tiến lên ngăn cản, khuyên: "Bà chủ, ông chủ chưa ra lệnh thả người này. Hay là hãy bàn bạc lại với ông chủ trước đi ạ?"

"Ông Ngô, yên tâm đi. Khi về tôi sẽ giải thích lại với anh ấy, tất cả trách

nhiệm tôi tự gánh lấy."

"Bà chủ, chuyện này không được ạ. Nếu lỡ thả hắn ra lại làm hại đến bà chủ, làm sao chúng tôi dám trở về giao phó với ông chủ đây."

"Các ông đã lớn vậy mà cứ hết sợ cái này rồi lại sợ đến cái kia, con người giỏi hơn động vật vì biết cách giao tiếp. Tôi tin hắn không dám đả thương người, nhiều nhất chỉ có thể động miệng. Nhưng bản lãnh ăn nói của cũng không tệ, các ông cứ yên tâm." Tạ Thiên Ngưng đẩy tay ông Ngô ra, tiếp tục mở trói cho Dư Tử Cường.

Thân thể Dư Tử Cường đã được tự do, cõi hết sức đứng dậy, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tạ Thiên Ngưng, giấu cợt nói: "Đừng tưởng rằng giả mù sa mura, nói vài câu là có thể thay đổi được tôi, tim tôi được làm bằng đá, cô đánh không thủng đâu." .

"Tôi không yêu cậu, vì sao phải lay động trái tim cậu chứ? Tim cậu làm bằng gì tôi không có hứng thú, tôi chỉ làm những chuyện tôi cần làm." Tạ Thiên Ngưng giả bộ như không, dùng tâm đọc suy nghĩ của chàng trai trước mắt này, cảm thấy bản tính tên này cũng không xấu lắm.

Bản tính nóng như lửa, nói chuyện lại khó nghe, nhưng lòng dạ cũng không tệ, thuộc loại mạnh miệng nhưng dễ mềm lòng.

"Cô muốn làm gì?" Hắn cảnh giác hỏi, đề phòng liếc nhìn cô gái trước mặt này, cảm thấy cô ta không đơn giản, giống như đang có âm mưu?

"Thả cậu ra!" Biểu cảm rất tự nhiên.

"Trong hôn lễ, tôi đã khiến cô bị bỉ mặt như thế, nên sẽ không duyên vô cớ thả tôi ra đâu? Tạ Thiên Ngưng, rốt cuộc cô đang chơi trò gì hả?" Hắn không tin có người đần độn như vậy đâu.

Nếu như đổi lại là cô gái khác, chỉ sợ muốn đem hắn băm vằm thiêu đao vạn quả rồi. Đã phát sinh ra chuyện rồi.

"Những lời cậu nói trong hôn lễ của tôi không hề sai, mà chuyện cũng không có đến nỗi nào, bắt giam hai ngày xem như trừng phạt đủ rồi."

"Cô nói tôi không có lỗi, vậy chứng tỏ cô gả cho Phong Khải Trạch là có mục đích khác, đúng không? Quả nhiên mẹ nào con nấy, ngày đó, ở trong

hôn lẽ còn nói ra những lời yêu thương mật thiết thế, giờ đã lộ ra mặt thật rồi, hù."

"Dư Tử Cường, tôi nghĩ cậu hiểu lầm ý của tôi rồi. Tôi nói rằng cậu nói không sai, không chứng tỏ tôi tán đồng lời cậu nói. Lời cậu nói cũng chính là vấn đề mà mọi người muốn hỏi, chẳng qua vì sợ Phong Khải Trạch, nên không dám nói ra, cậu lại to gan đi nói ra, đúng là rất can đảm. Cậu bước ra nói sự thật, nhưng sự suy đoán và thực tế lại quá chênh lệch, cho nên nếu trong tay cậu không đủ bằng chứng xác thực thì ngàn vạn lần đừng có nói ra miệng, bằng không tự làm thiêu thân đó."

"Cô đang cảnh cáo tôi sao?" Dư Tử Cường lộ vẻ hung ác, nhìn chằm chằm Tạ Thiên Ngưng, hoặc giả như muốn đánh người.

Máy vệ sĩ đứng bên cạnh, lập tức tiến lên, cảnh cáo hắn, "Dư Tử Cường, cậu tốt nhất chớ làm loạn, bằng không đừng trách chúng tôi không khách sáo."

"Không khách sáo thì sao, ông đây không sợ các người —— ọc ọc ——"

Lời còn chưa nói hết, bụng liền lên tiếng ọc ọc, nhất thời khiến tất cả mọi người không nhịn được bật cười, làm hắn rất xấu hổ, không thể làm gì khác hơn là ôm bụng cúi đầu, không dám nói gì nữa.

Tạ Thiên Ngưng cười cười, không giống người khác cười nhạo hắn, mà dùng giọng điệu ôn nhu nói: "Xem như chúng ta không đánh không quen biết, tôi mời cậu đi ăn một bữa, sao hả?"

"Cô tưởng dùng một bữa cơm là có thể thu phục được tôi sao?" Dư Tử Cường giễu cợt, nhưng trong lòng lại vui phơi phói.

Ánh mắt cô trong suốt, hiền hòa, một chút ác ý cũng không có. Biểu hiện của cô ta sao lại thế, chẳng lẽ do diễn xuất giỏi sao?

Cô gái này quả không đơn giản.

-----oOo-----

Chương 223: Ăn nói mạnh miệng nhưng dễ mềm lòng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dư Tử Cường ăn một chút bánh bao, uống vài ngụm nước, bụng không có no, nhưng biết làm sao, đối phương không còn cho hắn ăn, hắn chỉ có thể tiếp tục chịu đựng, sống như thế này còn tồi tệ hơn cả tên ăn mày nữa.

Nhưng trải qua chuyện này liền mở man tầm mắt, sau này làm việc hắn sẽ không quá hấp tấp nữa, nhất định phải tính toán kỹ lưỡng hơn, tránh để mình bị thiệt thòi.

"Phong Khải Trạch chết tiệc kia, rốt cuộc mày muốn bắt giam tao đến lúc nào hả? Chờ ông mày thoát ra ngoài, nhất định không tha ày đâu."

"Chờ thoát ra ngoài, hãy ngoan ngoãn lấy nó làm bài học, tránh ình đau đớn thể xác?" Tạ Thiên Ngung vừa đi vào cửa, nghe thấy câu này, không nhịn được liền tát vào nước lạnh.

Đã ra nông nỗi này, còn mạnh miệng.

Dư Tử Cường vừa nhìn thấy Tạ Thiên Ngung, lại nghe câu nói của cô, lập tức lấy lại tinh thần, "Người khác sợ Phong Khải Trạch, nhưng tôi không sợ, cùng lắm thì một cái mạng, ông đây cũng không muốn sống nữa."

"Sinh mạng rất quý báu, đây là do cha mẹ cho cậu, không nên hở một tí là nói không cần, như vậy rất có lỗi với cha mẹ của mình đó."

"Ở trong lòng tôi, chỉ có mẹ, không có cha, cho nên đừng nói cha mẹ với tôi."

"Ở trong thế giới của tôi, chỉ có cha, không có mẹ, tôi rất cảm kích người cha thân yêu, nên sẽ vì ông mà quý trọng tánh mạng của mình."

"Cô đến để chê giỗ, hay tới giảng đạo lý với tôi hả?"

Tạ Thiên Ngung không trả lời ngay vấn đề này của hắn, mà là ngồi chồm hổm xuống, cõi sợi dây ở trên người của hắn ra, "Tôi tới thả cậu đi."

"Cô——" Dư Tử Cường rất giật mình, không ngờ người tới cứu hắn lại là cô.

Người đi cùng Tạ Thiên Ngung vội vàng tiến lên ngăn cản, khuyên: "Bà chủ, ông chủ chưa ra lệnh thả người này. Hay là hãy bàn bạc lại với ông

chủ trước đi ạ?"

"Ông Ngô, yên tâm đi. Khi về tôi sẽ giải thích lại với anh ấy, tất cả trách nhiệm tôi tự gánh lấy."

"Bà chủ, chuyện này không được ạ. Nếu lỡ thả hắn ra lại làm hại đến bà chủ, làm sao chúng tôi dám trở về giao phó với ông chủ đây."

"Các ông đã lớn vậy mà cứ hết sợ cái này rồi lại sợ đến cái kia, con người giỏi hơn động vật vì biết cách giao tiếp. Tôi tin hắn không dám đả thương người, nhiều nhất chỉ có thể động miệng. Nhưng bản lãnh ăn nói của cũng không tệ, các ông cứ yên tâm." Tạ Thiên Ngưng đẩy tay ông Ngô ra, tiếp tục mở trói cho Dư Tử Cường.

Thân thể Dư Tử Cường đã được tự do, cố hết sức đứng dậy, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tạ Thiên Ngưng, giấu cợt nói: "Đừng tưởng rằng giả mù sa mạc, nói vài câu là có thể thay đổi được tôi, tim tôi được làm bằng đá, cô đánh không thủng đâu."

"Tôi không yêu cậu, vì sao phải lay động trái tim cậu chứ? Tim cậu làm bằng gì tôi không có hứng thú, tôi chỉ làm những chuyện tôi cần làm." Tạ Thiên Ngưng giả bộ như không, dùng tâm đọc suy nghĩ của chàng trai trước mặt này, cảm thấy bản tính tên này cũng không xấu lắm.

Bản tính nóng như lửa, nói chuyện lại khó nghe, nhưng lòng dạ cũng không tệ, thuộc loại mạnh miệng nhưng dễ mềm lòng.

"Cô muốn làm gì?" Hắn cảnh giác hỏi, đề phòng liếc nhìn cô gái trước mặt này, cảm thấy cô ta không đơn giản, giống như đang có âm mưu?

"Thả cậu ra!" Biểu cảm rất tự nhiên.

"Trong hôn lễ, tôi đã khiến cô bị bỉ mặt như thế, nên sẽ không duyên vô có thả tôi ra đâu? Tạ Thiên Ngưng, rốt cuộc cô đang chơi trò gì hả?" Hắn không tin có người đần độn như vậy đâu.

Nếu như đổi lại là cô gái khác, chỉ sợ muôn đem hắn bầm vầm thiêng đao vạn quả rồi. Đã phát sinh ra chuyện rồi.

"Những lời cậu nói trong hôn lễ của tôi không hề sai, mà chuyện cũng không có đến nỗi nào, bắt giam hai ngày xem như trừng phạt đủ rồi."

"Cô nói tôi không có lỗi, vậy chứng tỏ cô gả cho Phong Khải Trạch là có mục đích khác, đúng không? Quả nhiên mẹ nào con nấy, ngày đó, ở trong hôn lễ còn nói ra những lời yêu thương mật thiết thế, giờ đã lộ ra mặt thật rồi, hù."

"Dư Tử Cường, tôi nghĩ cậu hiểu lầm ý của tôi rồi. Tôi nói rằng cậu nói không sai, không chứng tỏ tôi tán đồng lời cậu nói. Lời cậu nói cũng chính là vẫn đè mà mọi người muốn hỏi, chẳng qua vì sợ Phong Khải Trạch, nên không dám nói ra, cậu lại to gan đi nói ra, đúng là rất can đảm. Cậu bước ra nói sự thật, nhưng sự suy đoán và thực tế lại quá chênh lệch, cho nên nếu trong tay cậu không đủ bằng chứng xác thực thì ngàn vạn lần đừng có nói ra miệng, bằng không tự làm thiêu thân đó."

"Cô đang cảnh cáo tôi sao?" Dư Tử Cường lộ vẻ hung ác, nhìn chằm chằm Tạ Thiên Ngưng, hoặc giả như muốn đánh người.

Mấy vệ sĩ đứng bên cạnh, lập tức tiến lên, cảnh cáo hắn, "Dư Tử Cường, cậu tốt nhất chó làm loạn, bằng không đừng trách chúng tôi không khách sáo."

"Không khách sáo thì sao, ông đây không sợ các người —— ọc ọc ——"

Lời còn chưa nói hết, bụng liền lên tiếng ọc ọc, nhất thời khiến tất cả mọi người không nhịn được bật cười, làm hắn rất xấu hổ, không thể làm gì khác hơn là ôm bụng cúi đầu, không dám nói gì nữa.

Tạ Thiên Ngưng cười cười, không giống người khác cười nhạo hắn, mà dùng giọng điệu ôn nhu nói: "Xem như chúng ta không đánh không quen biết, tôi mời cậu đi ăn một bữa, sao hả?"

"Cô tưởng dùng một bữa cơm là có thể thu phục được tôi sao?" Dư Tử Cường giễu cợt, nhưng trong lòng lại vui phơi phới.

Ánh mắt cô trong suốt, hiền hòa, một chút ác ý cũng không có. Biểu hiện của cô ta sao lại thế, chẳng lẽ do diễn xuất giỏi sao?

Cô gái này quả không đơn giản.

-----oOo-----

Chương 224: Cô càng hận hơn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch vừa về tới nhà đã có người nói cho anh biết Dư Tử Cường bị được thả ra, mặc dù có chút tức giận, nhưng biết người thả hắn là Tạ Thiên ngưng, đành phải nuốt cơn tức vào bụng, đi lên phòng để hỏi rõ.

Đẩy cửa phòng ra, thấy người ngồi ở trên giường đang ngắn người, cầm trong tay một lá thơ, vẻ mặt có chút tổn thương, tựa như đang nghĩ chuyện gì đó cảm thấy buồn lòng.

Thấy cô như vậy, những buồn bực dần biến mất, đau lòng bước tới, ngồi vào bên cạnh, ôn nhu hỏi: "Thiên Ngưng, đã xảy ra chuyện gì? Sao em lại khóc, là ai chọc em khóc vậy?"

Tạ Thiên Ngưng đè nén cảm giác đau lòng xuống, ngẩng đầu lên, cười khổ nhìn anh, "Khi con, em đã thả Dư Tử Cường, anh đừng làm khó những người khác, có được không?"

"Anh biết, chuyện này không quan trọng, quan trọng là ai bắt nạt em. Nói cho anh biết, để anh đi tính sổ với hắn." Anh rất bức tức, khi nhìn thấy đôi mắt cô sưng đỏ.

Nếu như không phải có người nào đó khiến cô chịu uất ức, tuyệt đối sẽ không khóc.

"Không ai bắt nạt em cả."

"Không ai bắt nạt em, vậy sao em khóc?"

"Em đau lòng khi nhìn vào lá thư của ba để lại, nên mới chảy nước mắt thôi. Khi con, đây là lá thư mà ba em còn sống đã viết cho em, anh xem xong sẽ hiểu ngay." Cô đem lá thư trong tay đưa cho anh.

Phong Khải Trạch cầm lấy lá thư, nhanh chóng mở ra đọc, nửa đoạn đầu không có nhiều cảm giác lầm, nhưng đến nửa đoạn sau, mi mắt lập tức cau chặt, mặt nghi hoặc, "Hồng Thiên Phương ăn cắp kỹ thuật nghiên cứu của ba em, vậy nó là kỹ thuật hạng nhất gì thế?"

"Ba không có nói, có thể không muốn em tìm Hồng Thiên Phương báo thù, nên không nói ra. Bất kể là kỹ thuật gì, đã hơn mười năm, sợ rằng có truy cứu ra cũng đã thừa thải rồi. Thứ em nghĩ, nếu ba em muốn đoạt lại cái kỹ thuật này, cũng là chuyện vô cùng đơn giản, chỉ cần đưa ra các chứng minh khách quan, dùng chút thủ đoạn cùng luật pháp liền rất dễ dàng giải quyết, nhưng ba lại không làm, mà lựa chọn im lặng. Nhất định có nguyên nhân, mà nguyên nhân này chính là không muốn để cho bác Ôn biết, bởi vì kỹ thuật này do chính ba lén lúc nghiên cứu."

"Làm sao em biết?"

"Em nhớ lúc đó ba rất bận rộn, có một ngày bác Ôn đến nhà ba lập tức đem đồ trên bàn làm việc của mình giấu đi, tựa hồ không muốn cho bác Ôn biết ông đang làm gì. Lúc ấy em không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng sau khi nhìn thấy lá thư này liền hiểu ra. Mười năm trước ba cùng bác Ôn gầy dựng sự nghiệp, một ra tiền, một làm nghiên cứu phát minh, nhưng ba lại lén lút hợp tác với những công ty khác. Nếu như bác Ôn biết chuyện này, sợ rằng sẽ phá hỏng hết mọi chuyện."

Mặc dù ba làm như vậy không đúng, nhưng cô vẫn cảm thấy ba là người vĩ đại nhất, tối thiểu ông không có đem nghiên cứu đã chia cho tập đoàn Ôn Thị bán đi cho những công ty khác, chỉ vào điểm này đã đủ hiểu. Hơn nữa ba đã làm nhiều việc như vậy, cũng chỉ vì cô, cho nên toàn bộ thế giới đều có thể trách ba, nhưng cô thì không thể.

"Anh hiểu rồi, khó trách Hồng Thiên Phương lại giúp cho tập đoàn Hồng Thị phát triển như thế, thì ra là do ăn cắp kỹ thuật của ba em, nhưng một kỹ thuật nếu cứ đậm chân tại chỗ, không có bất kỳ phát triển nào, thì dù nó có giỏi đến đâu cũng sẽ bị kỹ thuật mới thay thế. Bất kể công ty nào cũng cần phải tìm cách không ngừng đổi mới, nên đây chính là nguyên nhân, vì sao mấy năm nay tập đoàn Hồng Thị cứ chậm phát triển như vậy."

"Khi con, chúng ta không nên tìm hiểu kỹ thuật đó có tốt hay không, nếu ba không muốn để lộ chuyện này ra ánh sáng, thì chúng ta hãy thay ông giấu đi, có được không?" Tạ Thiên Ngung nắm lấy anh, khẩn cầu.

Cô biết anh nhất định sẽ đồng ý, nhưng vẫn không nhịn được muốn cầu xin anh.

Phong Khải Trạch nhéo lỗ mũi cô, khiển trách: "Giữa chúng ta, cần gì phải cầu xin chứ? Em dám tiền trảm hậu tấu thả tên Dư Tử Cường đi, còn sợ gì

nữa hả?"

"Dư Tử Cường là vô tội, thật ra hắn cũng khá đáng thương, bắt giam hai ngày đủ rồi, cần gì phải gây khó dễ cho hắn nữa?"

"Thiên Ngưng, sao vô duyên vô cớ lại muốn thả Dư Tử Cường, ai đã nói gì với em thế?" Anh khôn khéo hỏi, bắt cứ chuyện gì cũng không qua được mắt của anh, đúng là chạy trời không khỏi nắng.

Anh có thể khẳng định, nếu như không phải có người nhắc đến chuyện này, cô sẽ không nghĩ đến tên Dư Tử Cường kia, chứ đừng nói chuyện đi cứu hắn, nhất định trong chuyện này có nguyên nhân.

"Anh quả thật rất thông minh, chuyện gì cũng không thể giấu được anh. Mẹ tới tìm em, nhờ em cứu Dư Tử Cường, còn nói đến chuyện xảy ra năm đó."

"Em, có phải em đã biết tất cả mọi chuyện xảy ra vào rồi không?" Anh giật mình nhìn cô, chỉ sợ cô vì biết được chân tướng mà đau khổ.

Mặc dù không có gì lớn lăm, nhưng cô sẽ vì chuyện này mà bị đả kích thôi.

"Chân tướng gì? Khi con, có phải anh đã biết chuyện gì, nhưng lại không nói cho em biết?" Cô nghe được đầu mối, hồ nghi nhìn anh, cảm giác anh có chuyện gạt cô.

Phong Khải Trạch biết chuyện đã không thể nào giấu giếm nữa, hít một hơi thật sâu, quyết định nói cho cô biết chân tướng, "Đúng vậy, anh biết chuyện, tại sao mẹ em lại bỏ rơi ba em."

Xem ra chân tướng này không cần phải che giấu nữa, có lẽ đã tới lúc phải nói cho cô biết rồi.

"Anh biết, anh biết từ khi nào, sao không nói cho em biết?" Tạ Thiên Ngưng rất kích động, nắm lấy tay Phong Khải Trạch, chờ đợi nghe rõ chân tướng, cô hi vọng chân tướng này có thể giúp cô tha thứ mẹ.

Thật ra cô rất muốn tìm một lý do để tha thứ ẹ, nhưng rất khó để tìm ra được lý do để thuyết phục mình.

"Trước đây không lâu anh đã đi hỏi chú, chú nói cho anh biết còn bắt anh

phải giữ bí mật, vì đây là bí mật mà ba em khi còn sống muốn chú giữ kín. Em đã đọc lá thư này, vậy cũng cần biết rõ mọi chuyện rồi."

"Khỉ con, mau nói nhanh cho em biết đi có được không? Cầu xin anh hãy mau nói cho em biết đi mà?"

Đã đến lúc phải nói ra hết rồi."Trước tiên em đừng quá nóng vội, anh từ từ sẽ nói cho em biết. Thiên Ngưng, không phải ba em đã nói mẹ em kết hôn ông chẳng qua chỉ vì con cái mới lập gia đình sao?"

"Cũng không thể nói vì có con cái mới lập gia đình, không chừng ba mẹ đã yêu nhau khi đang mang bầu em, sau đó mới kết hôn, đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý mà!"

Hiện tại có rất nhiều đôi đều sống chung trước kết hôn, mang thai rồi kết hôn cũng là chuyện rất bình thường, không có gì kỳ quái cả.

"Thật ra không phải như thế, cho tới bây giờ mẹ của em chưa từng yêu ba em, bà ấy yêu Du Văn Hạ, cũng chính là ba của Du Tử Cường, năm đó _____"

Phong Khải Trạch đem chuyện Lâm Thư Nhu rời khỏi Tạ Chánh Phong nói ra.

Biết rõ chân tướng, Tạ Thiên Ngưng lại khóc rất nhiều, làm thế nào cũng không thể khiến mình vui vẻ lại, thậm chí so với trước càng khó khăn hơn. Theo lý chân tướng này có thể khiến cô không còn giận mẹ mới đúng, nhưng không biết vì sao lại càng thấy hận hơn.

Nếu mẹ không thương ba, cho dù vì con mà kết hôn, cũng không nên nói đi thì đi, chung sống mười năm, chẳng lẽ một chút tình cảm cũng không có sao? Du Văn Hạ vừa xuất hiện, bà liền vô tình bỏ lại con cùng người chồng yêu bà mười năm, chạy theo người đàn ông mình yêu mến, tại sao bà lại có thể làm vậy?

"Người mẹ này quả là còn ích kỷ hơn so với trí tưởng tượng của em, cho dù mẹ không yêu ba, cũng không thể quá vô tình, ông yêu bà nhiều như thế, nhưng bà vừa gặp người mình yêu liền bỏ đi, bà có nghĩ đến cảm thụ của mọi người không? Bà không có, bà chỉ vì ích kỷ của bản thân mà không hề nghĩ cho người khác, em hận bà ấy."

Phong Khải Trạch cho rằng nói ra chân tướng sự việc thì Tạ Thiên Ngung sẽ vui hơn, không ngờ cô càng đau khổ thêm, vì vậy ôm lấy cô, an ủi: "Đừng nghĩ đến chuyện đau lòng nữa, có được không? Bất kể khi xưa đã xảy ra chuyện gì, thì sự thật ba em rất yêu em, vô cùng vô cùng yêu em, như vậy là đủ rồi."

"Bắt đầu từ đâu thì cũng lại quay về điểm đó, em có thể hiểu chuyện mẹ không yêu ba, vì chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng. Nhưng em là con gái của bà, sao bà lại có thể trơ mắt nhìn em ăn nhở ở đậu nhà người ta mười năm, mà không hề xuất hiện, sao bà lại tàn nhẫn thế? Giờ em sẽ đi tìm bà ấy hỏi cho ra lẽ, hỏi cho biết tim của bà làm bằng gì, em sẽ đi tìm bà ấy ngay bây giờ." Tạ Thiên Ngung tâm tình vô cùng kích động, nói gì liền làm cái đó, đứng lên, muồn xông ra ngoài.

Nhưng chưa kịp rời đi đã bị người ta kéo trở lại.

"Thiên Ngung, em đừng quá kích động, hãy tĩnh táo một chút đi."

"Khỉ con, anh buông em ra, giờ em phải đến ngân hàng Thiên Tường tìm bà ta, hỏi rõ trong tim bà có đứa con gái này không? Có phải vì trong lòng bà không có đứa con gái này, nên mới để mặc nó, bất kể là sống hay chết."

"Giờ trời đã khuya, em có đi đến ngân hàng Thiên Tường cũng không tìm được người đâu, chi bằng để sáng mai anh đưa em đi, có được không?" Anh cố trấn an tâm tình của cô, hi vọng cô đừng quá kích động.

"Không được, em không nên đi tìm bà ta, nếu như trong lòng bà ta có em, cũng sẽ không lẩn trốn mười năm qua, mặc cho em bị người khác khi dễ. Bà ta nghĩ giúp cho tập đoàn Ôn Thị không phá sản chính là yêu em sao? Em không cần thứ đó, em không cần nó." Tạ Thiên Ngung càng nghĩ càng tức giận, tâm tình có chút mất khống chế, chỉ cần nghĩ tới chuyện Lâm Thư Nhu quá ích kỷ, thì lòng cô càng bùng bùng lửa giận, đột nhiên nhớ lại cái vòng ngọc trong ngăn kéo, liền đi tới, lấy cái hộp ra, giơ lên cao cao, muồn đập nát.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể nhẫn tâm đập nát, đem vòng tay đưa đến trước mắt, lấy tay nắm thật chặt, hận không thể bóp vỡ nó. Trong mắt đều là tức giận cùng chán ghét.

Phong Khải Trạch biết cô đang muốn trút giận, nên không ngăn cản cô, định để cho cô đập, nhưng cuối cùng vẫn không có đập nát nó, vì vậy đi

tới ôm lấy cô, để cô tựa vào, an ủi khuyên cô, "Nếu không bỏ được, thì không cần vứt bỏ, bất kể có đau bao nhiêu cứ chôn chặt ở trong đáy lòng, đem nó niêm phong vĩnh viễn đừng có mở ra."

"Ai nói em không bỏ được, ba nói đây Cố Ngọc có giá trị liên thành , em không muốn đập tiền. Khi con, ngày mai cùng em đem trả vòng tay lại cho bà ta, có được không?"

"Được, em nói gì thì chính là cái đó."

Anh biết cô đem vòng tay đi trả chỉ là một lấy cớ, mục đích cuối cùng là gặp Lâm Thư Nhu.

-----oOo-----

Chương 225: Lại bị vứt bỏ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngày thứ hai, Tạ Thiên Ngưng ôm tâm trạng mâu thuẫn, đi vào cửa lớn ngân hàng Thiên Tường, trong tay cầm lấy cái hộp đã bị đập hư, bên trong đựng vòng ngọc.

Hôm nay cô mang theo vòng ngọc đến, mục đích chính không phải là vì cái vòng ngọc, mà là muốn gặp mẹ, hi vọng bà có thể cho cô một lý do để tha thứ cho bà.

Phong Khải Trạch ôm nhẹ bả vai cô, khích lệ cô, "Không sao đâu, nhiều năm nay đã chịu đựng nhiều sóng gió lớn như vậy mà em cũng chịu đựng được, chẳng lẽ còn sợ gì nữa sao? Cho dù sợ, cũng đừng quên, còn có em ở bên cạnh anh đó."

"Ừm." cô gật đầu một cái, ình dũng khí để đối mặt thực tế. Cô vốn dĩ là người dám đương đầu với thực tế, nên không cần phải e sợ gì cả.

"Đi thôi."

"Được."

Phong Khải Trạch xuất hiện ở trong đại sảnh ngân hàng, rất nhiều người

liền nhận ra, nhưng lại không dám đến gần, sợ nói gì đó sẽ chọc giận anh ta.

Lâm Thư Nhu biết Dư Tử Cường đã về, trong lòng rất mừng, đầy kích động, cả ngày đều nghĩ về chuyện này, thỉnh thoảng còn bật cười.

Thiên Ngưng thả Dư Tử Cường, chứng minh trong lòng cô vẫn còn người mẹ này, không phải kẻ vô tình như đã nói.

"Thư Nhu, đây là báo cáo hằng năm, cô xem đi. Tôi phát hiện tâm trạng cô hôm nay rất đặc biệt, có phải có chuyện gì vui lầm không? Nói xem, để tôi cùng chung vui với." Hà Phương Quốc đi vào, đem báo cáo đặt lên bàn, thấy khí sắc Lâm Thư Nhu đã khá nhiều hơn trước, làm cả bản thân cũng cảm thấy vui theo.

"Tôi hôm qua Tử Cường đã về, tôi nghĩ nhất định là Thiên Ngưng đã cứu Tử Cường ra. Tiểu Hà, có phải trong lòng Thiên Ngưng vẫn còn người mẹ này không? Vì có người mẹ này, nên mới đồng ý để Tử Cường trở về, nhất định là như vậy." Lâm Thư Nhu càng nghĩ càng hưng phấn, không nhịn được muốn chia sẻ chuyện này với bạn bè.

Khi xưa chỉ vì tình yêu, bà đã bỏ rơi đứa con gái của mình, đã qua bao lâu, trong lòng bà đều thấy hối tiếc, thậm chí còn hối hận sao lúc đó lại đưa ra quyết định này.

"Thiên Ngưng là đứa bé ngoan, bất kể thế nào cô cũng là mẹ của cô bé, dù có hận cũng không thể hận quá lâu được. Thư Nhu, cô có nghĩ bước kế tiếp sẽ làm gì không?"

"Chuyện đã giải quyết xong, tôi cũng nên rời đi thôi, tôi định giao vị trí chủ tịch ngân hàng Thiên Tường cho Tử Cường, vốn dĩ vị trí này chính là thuộc về nó."

"Tôi không đồng ý. Thư Nhu, cô cũng biết Dư Tử Cường là loại người gì, với bộ dáng kia rất khó khiến người khác tiếp nhận, chẳng lẽ cô không sợ cậu ta làm ngân hàng bị phá sản sao?" Hà Phương Quốc vừa nghe đến chuyện đem vị trí chủ tịch ngân hàng giao cho Dư Tử Cường, lập tức phản đối.

"Đừng nhìn bên ngoài mà nghĩ về một người, Tử Cường chẳng qua vì quá hận tôi, nên mới che đậy chính mình, cậu phải biết, hắn là con của Dư Văn

Hạ, cha nào con nấy, tôi tin Tử Cường sẽ không thua kém đâu. Tôi mệt rồi, chỉ muốn sống yên ổn, làm những gì mình muốn làm thôi. Thật ra tôi cũng sớm quyết định muốn đem vị trí chủ tịch ngân hàng trả lại cho Tử Cường, chẳng qua thời cơ chưa tới, nhưng giờ xem ra đã đến lúc rồi." Lâm Thư Nhu không kích động nhiều, chẳng qua chỉ lạnh nhạt giải thích.

"Thư Nhu, cô không thể quyết định qua loa như vậy, chúng ta vất vả lắm mới giành được chỗ đứng, chẳng lẽ cô lại muốn dễ dàng từ bỏ sao?" Từ bỏ mọi thứ để đi sao.

"Tôi là một phụ nữ, cả tình yêu, hôn nhân, gia đình cũng thất bại, tình cảm đã không có, vậy giành lấy thiên hạ để làm gì, giờ tôi chỉ muốn sống tốt thôi. Tiểu Hà, cậu yên tâm đi, sau khi tôi đi, tất cả đều sẽ không thay đổi, cậu vẫn là Tổng Giám Đốc của ngân hàng Thiên Tường, tôi sẽ từ từ khuyên nhũ Tử Cường hợp tác với cậu."

"Sao hôm nay cô nói chuyện lạ vậy, xảy ra chuyện gì thế?" Hà Phương Quốc nghe được đầu môi, cảm giác có chuyện gì đó không ổn.

Ông biết Lâm Thư Nhu mặc dù luôn buồn, nhưng chưa bao giờ lại đa sầu đa cảm nhiều thế, nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

"Cả chuyện đi đâu tôi cũng nói cho cậu biết, tôi còn có chuyện gì nữa mà giấu cậu chứ? Tôi chỉ thấy mệt, muốn nghỉ ngơi, không có ý gì khác. Tiểu Hà, chiều nay tôi sẽ bay đến Mĩ, rất có khả năng sẽ định cư ở Mĩ luôn, cậu tốt nhất cố gắng giúp đỡ Tử Cường, quản lý ngân hàng, đây là chuyện cuối cùng tôi muốn nhờ cậu."

"Tại sao phải vội vã thế? Nhất định là có chuyện gì đó gạt tôi, có đúng hay không?"

"Cho tới bây giờ tôi cũng không giấu giếm cậu điều gì, cậu biết rõ mà, không phải sao?"

"Nhưng tôi cảm thấy cô đang có chuyện gạt tôi."

"Là cậu suy nghĩ quá nhiều, tôi gạt cậu để làm gì? Được rồi, một hồi tôi đi tìm Tử Cường để nói chuyện này, cậu mau ra đi."

"Thư Nhu, nói cho tôi biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Hà Phương Quốc vẫn cho rằng Lâm Thư Nhu có chuyện gạt cô, bằng mọi giá phải hỏi cho ra

mới cam lòng.

Lâm Thư Nhu bất đắc dĩ cười cười, lắc đầu một cái, hài hước nói : "Tiểu Hà, cậu đang cố làm khó tôi sao? Tôi có chuyện gì đâu chứ, cậu cho rằng tôi nên làm sao cho đúng đây? Cậu đừng nghĩ quá nhiều, tôi thật sự không sao, giờ tôi chỉ quan tâm nhất có Thiên Ngung, hôm nay nó đã được hạnh phúc, giờ cảm thấy cả người nhẹ nhõm không còn phải lo lắng nữa, tôi muốn được sống những ngày bình lặng, để quên hết tất cả phiền não."

"Thực sự chỉ thế thôi sao?"

"Không phải vậy, thế cậu nghĩ tôi như thế nào? Tiểu Hà, cậu mau lên đi, tôi muốn gặp Tử Cường để giao nhanh công việc, để cho hắn mau thay vào vị trí chủ tịch ngân hàng, để còn mau đến nước Mĩ nghỉ ngơi sảng khoái, sau đó ——"

Lâm Thư Nhu vừa thu dọn đồ đạc, vừa hưng phấn nói, nhưng lời còn chưa nói hết, đột nhiên có người đẩy cửa vào, cắt đứt lời của cô.

Tạ Thiên Ngung không có gõ cửa, đứng ở bên ngoài, vừa lúc nghe được Lâm Thư Nhu nói câu sau cùng, trong lòng đột nhiên giận dữ, vì vậy đẩy cửa đi vào, bực tức rống to, "Bà lại muốn bỏ rơi tôi, để một người đến nước Mĩ sống tiêu diêu tự tại qua ngày sao?"

Tại sao mẹ vẫn ích kỷ như vậy, chỉ muốn mình được sống vui vẻ, mà chẳng hề để tâm tới đứa con gái này, tại sao?

Phong Khải Trạch cũng vừa đi vào, nghe thấy những lời Lâm Thư Nhu vừa nói, trong lòng có chút phiền muộn, không dám phê bình nhiều về Lâm Thư Nhu, vì dù sao anh cũng đã có một người cha quá vô tình rồi.

"Thiên Ngung, con, sao con lại tới đây?" Lâm Thư Nhu có vẻ hơi kinh hoàng luồng cuồng, không biết nên làm sao để ứng phó bây giờ.

"Sao mọi người lại đột nhiên tới đây?" Hà Phương Quốc mới vừa rồi cũng rất kinh ngạc, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, lễ phép nói chuyện.

"Nếu như không phải đột nhiên đến, chắc tôi còn chưa biết bà sẽ đi đến Mỹ? Làm sao bà có thể tàn nhẫn như thế, đã bỏ rơi tôi hết một lần lại muôn lần lại sao, lần trước bà độc ác bỏ tôi cùng ba đi, lần này bà cũng muốn thế, muốn mình sống tiêu dao ở Mĩ sao?" Tạ Thiên Ngung buồn bã

nhìn chằm chằm Lâm Thư Nhu, mới vừa rồi còn suy nghĩ khi gặp nhau sẽ nói gì, nhưng giờ phút này tất cả đều biến mất rồi.

"Thiên Ngưng, mẹ, mẹ chỉ là ——" Lâm Thư Nhu lo lắng đến phát khóc, không biết nên giải thích thế nào nữa.

"Chỉ là do bà quá độc ác, quá tàn nhẫn, quá ích kỷ, một lần lại một lần nữa vứt bỏ đi con gái của mình, sau đó để mình sống sung sướng. Rốt cuộc tôi đã hiểu tại sao bà lại muốn tôi mau chóng cứu Dư Tử Cường, té ra là muốn đem vị trí chủ tịch ngân hàng giao cho hắn, sau đó tự mình ra đi, có đúng không?"

"Thiên Ngưng, chuyện không phải như con nghĩ đâu."

"Không phải vậy, vậy chuyện là như thế nào, bà mau nói ra đi!"

"Mẹ ——"

Hà Phương Quốc biết Lâm Thư Nhu đang bối rối, giúp cô giải thích, "Thiên Ngưng, mẹ cô chẳng qua do quá mệt mỏi, nên muốn nghỉ ngơi, bà ấy không có ý định bỏ rơi cô đâu. Những năm gần đây, bà ấy vẫn luôn để tâm đến hành động của cô, bà ấy cho rằng sau này cô nhất định sẽ được gả cho ôn Thiếu Hoa, nên mới cung cấp tiền, nuôi người Ôn Gia suốt năm năm mà không tiếc. Sau khi bà biết Ôn Thiếu Hoa bỏ rơi cô, lập tức không giúp đỡ tập đoàn Ôn Thị, khi bà ấy biết cô bị Hồng Thi Na bắt đi, lập tức phái người đi tìm cô, còn báo tin cho Phong Khải Trạch, để cho cậu ấy đi cứu cô. Mẹ cô thật sự rất yêu cô, thật đấy."

"Thì ra hai cái tin nhắn xa lạ kia là do các người gửi?" Cuối cùng Phong Khải Trạch đã hiểu, nếu như lúc đầu không có người ngầm gửi tin nhắn nói cho anh biết Thiên Ngưng bị giam ở đâu, chỉ sợ còn phải nghĩ cách để đối phó Hồng Thi Na.

"Không sai. Thiên Ngưng, mẹ cô thật sự rất yêu cô, bà ấy cũng có rất nhiều nỗi khổ, cô đừng trách bà ấy, có được không?"

"Coi dù như vậy, tại sao bà ấy không gặp tôi, tại sao không nói rõ ràng với tôi, tại sao lại muốn mang theo tất cả hiểu lầm rời khỏi tôi, tại sao lại muốn bỏ rơi tôi nữa, tại sao?" Tạ Thiên Ngưng lắng nghe những lời này, mặc dù rất cảm động, nhưng vẫn còn tức giận.

Rõ ràng chuyện không hề rắc rối, sao bà cứ muốn làm cho nó càng thêm phức tạp chứ?

"Thiên Ngưng, mẹ không muốn rời khỏi con, càng không hề nghĩ tới chuyện bỏ rơi con, thật đó." Lâm Thư Nhu bước ra khỏi bàn làm việc, bước tới trước mặt Tạ Thiên Ngưng, vươn tay, muốn sờ lấy mặt của cô, nhưng cuối cùng vẫn không dám, chỉ biết cam chịu.

"Đã như vậy, tại sao mười năm nay bà không đến tìm tôi, tại sao? Có phải thân phận thấp hèn của tôi, tổn hại đến cái chức vị chủ tịch ngân hàng này không?"

"Không phải, cho tới bây giờ mẹ không hề có ý này."

"Không phải ý này, vậy là ý gì, bà nói cho tôi biết đi!"

"Mẹ___"

Lâm Thư Nhu cúi đầu không nói, giống như tự muốn gánh chịu lấy mọi đau khổ.

Tạ Thiên Ngưng đang chờ đáp án của bà, chờ lời giải thích của bà, cho dù là nói láo cũng thấy vui, nhưng chờ mãi vẫn chỉ có trầm mặc, không có gì cả, trong cơn tức giận đầy mạnh cái hộp trong tay giao cho bà, "Đây là vòng tay, tôi trả lại cho bà."

"Thiên Ngưng, con, này ——" Lâm Thư Nhu lúng túng cầm lấy cái hộp, trông rất sợ hãi.

"Bà đã không muốn nhận tôi làm con bà, vậy tôi cũng không cần giữ lấy cái vòng tay này, bà cứ giữ lại để làm hồi môn cho con gái ruột, hoặc cứ để lại cho con dâu của bà đi, hù." Tạ Thiên Ngưng tức giận rời đi.

Phong Khải Trạch hờn nghi liếc mắt nhìn Lâm Thư Nhu, không nói gì, đuổi theo, "Thiên Ngưng ——"

Lâm Thư Nhu ôm cái hộp, khóc nức nở, đem toàn bộ những đau khổ nuốt vào trong bụng.

hắn nhất định phải ngồi.

-----oOo-----

Chương 226: Lòng đã nguội lạnh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng khóc nức nở chạy ra ngoài, kết quả gặp Dư Tử Cường cùng Chung Mẫn Liên ở ngoài cửa thang máy, lúc này Phong Khải Trạch đã đuổi tới, không hẹn mà gặp mây người họ.

Thấy Tạ Thiên Ngưng khóc như vậy, Dư Tử Cường có chút buồn bực, suy nghĩ, liền hỏi: "Này, bà chị, hôm nay diễn vai gì vậy, sao lại nước mắt nước mũi tèm lem thế?"

Phong Khải Trạch lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, cảnh cáo nói: "Mày câm miệng cho tao, nói lung tung nữa, tao sẽ nhốt mày thêm mấy ngày nữa đó."

"Được được được, xem như tôi chưa nói gì đi." Dư Tử Cường không tức giận, cũng không muốn so đo với Phong Khải Trạch, đứng ở một bên nhìn Tạ Thiên Ngưng, rất muốn biết tại sao cô lại khóc nức nở như vậy.

Chung Mẫn Liên biết thân phận của Phong Khải Trạch, nên cho dù con trai của mình bị ức hiếp, cũng không dám gây sự, kéo con trai rời đi, "Tử Cường, chúng ta đi."

Dư Tử Cường không đi, đứng bất động, "Mẹ, con còn có chút việc, một hồi mới đi."

"Con còn có chuyện gì a?"

"Ai ya, chỉ là chút chuyện riêng, mẹ đừng xía vào."

"Con —— không được, mẹ không muốn con bị người ta nhốt hai ngày nữa đâu."

Chung Mẫn Liên không còn cách nào, con trai không đi, bà cũng chỉ có thể ở bên cạnh con trai, tránh để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tạ Thiên Ngưng không có đi vào thang máy, đứng khóc tại chỗ khóc, sau đó quay đầu lại xem, không thấy bóng dáng Lâm Thư Nhu, cũng không

thấy Hà Phương Quốc, càng không thấy bất cứ người nào gọi cô lại, trong lòng lại bị đả kích, đau đớn khó chịu, không nhịn được nức nở than vãn, "Tại sao bà lại nhẫn tâm đến thế, ngay cả lời nói dối cũng không cho em, tại sao?"

Bà chỉ muốn mẹ nói một câu ám lòng, một câu có thể để cho cô cảm nhận được tình thương của mẹ, nhưng tại sao bà không nói? Chẳng lẽ một câu nói dối đối với bà lại khó khăn như vậy sao?

Phong Khải Trạch kéo cô vào trong ngực, dịu dàng an ủi cô, "Bé ngốc, đừng khóc nữa, đã bị tổn thương hơn mười năm, chẳng lẽ còn chưa đủ chưa?"

"Vết sẹo đã hơn mười năm nay, giờ lại bị đâm thêm một đao đau đớn. Em không cầu bà giống những người mẹ khác, quan tâm yêu thương em, em chỉ hi vọng bà có thể nói vài câu với em, dù chỉ một câu cũng được, một câu có thể khiến em không phải đau lòng. Thế nhưng một câu nói đó lại chỉ là hy vọng xa vời." Cô rút vào trong ngực anh khóc thút thít, muốn khóc lớn lên, nhưng lại chẳng dám dành nỗ lực chịu đựng.

"Đừng buồn, em cứ khóc sẽ làm tim anh đau nhói. Anh hiểu em đang đau, dù sao anh cũng đã từng trải qua, vết thương ở trong lòng em, anh không có cách nào chữa khỏi, chỉ có thể dựa vào chính em, điều anh có thể làm chính là điểm tựa cho em." Anh hiểu tim cô đang đau đớn, bởi vì anh cũng từng đau như thế, chẳng qua giờ đã nguội lạnh không còn cảm giác nào, nên mới không biết đau nữa.

Nếu không phải Phong Gia Vinh là kẻ vô tình nhẫn tâm, sẽ không làm tim anh đau đớn như vậy!

"Khỉ con, cảm ơn anh." Cô nhớ sự ích kỷ của Phong Gia Vinh, tàn nhẫn cùng vô tình, so sánh ra, đột nhiên cảm giác mình còn khá may mắn, mặc dù mẹ rất ích kỷ, nhưng không ác như Phong Gia Vinh.

"Bé ngốc, em nói cảm ơn để làm gì, sau này không được nói thế nữa, có biết không? Chúng ta đi về, hay đến chỗ em muốn đi."

"Em muốn đến vườn hoa của chú một chút."

"Được, bây giờ chúng ta đi đến vườn hoa của chú, đi thôi."

Phong Khải Trạch ôm Tạ Thiên Ngưng đi vào thang máy, Dư Tử Cường đột nhiên ngăn cản đường đi của bọn họ, nghi ngờ hỏi: "Tôi còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, vậy mà các người lại muốn đi sao?"

Tạ Thiên Ngưng lấy tay lau nước mắt ở khói mắt, cố gắng nặn ra nụ cười, thấp giọng hỏi: "Em trai, dù chúng ta xảy ra chuyện gì, cũng không dính dáng đến giam giữ em đâu?".

"Với một tiếng tôi gọi chị là chị, chị gọi tôi là em, chuyện của chị cũng chính là chuyện của em, dù chị có nguyện ý hay không cũng phải nói cho thằng em này biết đã xảy ra chuyện gì?" Dư Tử Cường rất hài hước, dù dáng vẻ có hơi lưu manh, nhưng tận trong xương tủy vẫn không che đậy được dáng vẻ nghĩa khí trong người.

Chung Mẫn Liên lo lắng hấn lại đặc tội Phong Khải Trạch, vì vậy kéo hấn trở lại, khiển trách: "Thằng quỷ, đừng gây phiền toái nữa, đi thôi."

"Mẹ, có gì đâu phiền toái chứ, con còn thiếu cô ấy 100 đồng đó, mẹ ——" Dư Tử Cường bị kéo đi, không thể chống cự, đành dùng miệng hô to, "Bà chị, hôm nào tôi sẽ mang tiền đến trả lại cho chị nha!"

"."

Tạ Thiên Ngưng bất đắc dĩ lắc đầu một cái, trên mặt hiện ra nụ cười nhàn nhạt, đối với người gọi cô bằng tiếng chị, làm ình chợt có một loại cảm giác thân thiết.

Phong Khải Trạch thấy được nụ cười của cô, mình cũng cười theo, "Xem ra tình cảm của em với Dư Tử Cường cũng không tệ nha, vừa nói vừa cười."

"Mùi dấm chua ở đâu nhỉ, ai đồ bình dấm chua thế?"

"Em yên tâm, anh không ghen với thằng nhóc đó đâu. Đi, chúng ta cùng nhau đến vườn hoa gặp chú đi."

"Được."

Tạ Thiên Ngưng đi vào thang máy, nhìn ra không còn thấy bóng ai, thoáng một cái cửa thang máy đóng lại, cô vẫn đang suy nghĩ có thể mẹ sẽ đuổi theo, giữ cô lại.

Nhưng không có, bà vẫn không có xuất hiện, làm cho tim cô rét lạnh.

Có lẽ đây chính là số mạng mẹ con cô phải đi. Cũng được, chỉ cần cả hai đều hạnh phúc, vui vẻ, vậy thì tốt, nếu mẹ nói muốn đi Mĩ sống cho thoái mái, cô cần gì phải đau khổ dây dưa đến những thứ này, cứ để cho bà sống cuộc sống mình muốn, như vậy đối với tất cả mọi người đều vui vẻ.

Chung Mẫn Liên kéo Dư Tử Cường vào phòng làm việc của Lâm Thư Nhu, vừa vào cửa liền đẩy hắn ra, hống hách nói, "Lâm Thư Nhu, hôm nay cô hẹn gặp mẹ con chúng tôi, có chuyện gì không?"

Lâm Thư Nhu cầm vòng ngọc trong tay, vẫn còn khóc thút thít, thấy Chung Mẫn Liên tới, không thể làm gì khác hơn đành lấy tay lau nước mắt, điều chỉnh tâm tình, không để lộ thương tâm ra ngoài.

Hà Phương Quốc vẫn còn ở trong phòng làm việc, biết mục đích Lâm Thư Nhu hẹn gặp mẹ con bọn họ, nói thay bà, "Tử Cường, Thư Nhu muốn đem vị trí chủ tịch ngân hàng Thiên Tường giao cho cậu, cậu tốt nhất hãy làm đi."

Nghe tin này, Chung Mẫn Liên rất phấn khởi, nhưng vẫn không dám chắc chắn, "Lâm Thư Nhu, lời này là thật hay giả?"

Lâm Thư Nhu hít một hơi thật sâu, nghiêm túc trả lời, "Là thật, tôi muốn đem ngân hàng giao cho Tử Cường."

"Được, đây là do bà nói ——" Trong lúc Chung Mẫn Liên đang vui mừng, Dư Tử Cường lại đột nhiên nói ra một câu, "Tôi không thích."

"Tử Cường, con đang nói bậy gì vậy hả?"

"Mẹ, vô duyên vô cớ có cái bánh nướng từ trên trời rơi xuống, mẹ không thấy kỳ quái sao?"

"Đây là ngân hàng Thiên Tường của ba con, nó vốn dĩ thuộc về con, đâu phải vô duyên vô cớ?"

"Lâm Thư Nhu không thể nào vô duyên vô cớ đem ngân hàng Thiên Tường cho con, trong này nhất định có âm mưu gì?"

Chung Mẫn Liên cảm thấy lời này có đạo lý, cảnh giác hỏi: "Lâm Thư Nhu, cô đang giở trò gì ra đó?"

Lâm Thư Nhu hơi cười khổ, một bên bắt đầu thu dọn đồ đạc, một bên giải thích, "Tôi mệt, muốn nghỉ ngơi, thật ra cho tới bây giờ tôi chưa có nghĩ tới đoạt lấy ngân hàng Thiên Tường, Văn Hạ khi còn sống đem ngân hàng giao cho tôi, chẳng qua lo tôi sau này sẽ bị các người gây khó dễ mà thôi, cũng không có ý gì khác. Chuyện cho tới bây giờ, các người cũng không có gây hại gì cho tôi, nên đem ngân hàng Thiên Tường trả lại ọi người thôi."

"Ai nói không gây hại gì cho bà, tôi vẫn sẽ tiếp tục để cho bà sống không bằng chết." Dư Tử Cường giả bộ hung ác, đe dọa người, thật ra lòng trả thù đã không còn như trước nữa rồi.

Những năm gần đây hắn thỉnh thoảng gây phiền phức cho Lâm Thư Nhu, nhưng cho tới bây giờ bà không có tức giận, còn đi cầu Tạ Thiên Ngưng cứu hắn, nên lòng muôn báo thù đã không như xưa, nhất là sau khi nhìn thấy Tạ Thiên Ngưng, hắn mới biết, thì ra người bị tổn thương không chỉ có mình hắn.

"Tử Cường, cậu là người như thế nào, tôi đây rất rõ, sau này hãy quản lý tốt cho ngân hàng của ba cậu, hi vọng ngân hàng Thiên Tường của cậu có thể phát triển tốt hơn. Mẫn Liên, tôi biết cô vẫn còn hận tôi, nhưng tôi hi vọng cậu có thể nghĩ cho con trai mình, đừng để cho hắn sống trong thù hận, ân oán của đời trước không nên liên lụy đến đời sau. Tôi cũng đã làm mẹ, chỉ hi vọng con mình được sống hạnh phúc, về phần những thứ khác, đều không quan trọng."

Lời của Lâm Thư Nhu, khiến Chung Mẫn Liên rất kích động, nhưng lại cảm giác có chút kỳ quái, "Lâm Thư Nhu, sao hôm nay cô là lạ thế?"

"Do đã thấy rất nhiều việc, nên không muốn tự làm khổ mình nữa. Mẫn Liên, tôi rất xin lỗi năm đó đã phá hư gia đình của cô, hơn nữa cũng xin lỗi đã khiến Tử Cường còn nhỏ đã không có tình thương của cha, mặc dù bây giờ có nói xin lỗi cũng vô dụng, nhưng vẫn muốn nói với mọi người một tiếng xin lỗi."

"Tôi không chấp nhận lời xin lỗi của bà, rốt cuộc bà đang muốn làm gì hả?"

"Không sao, hãy chăm sóc tốt cho Tử Cường." Lâm Thư Nhu không muốn giải thích thêm, lúc này thu dọn đồ xong, đi ra ngoài, đứng ở trước mặt Dư Tử Cường, dùng giọng khẩn cầu nhò cậy hắn, "Tử Cường, ngân hàng

Thiên Tường giao cho cậu, cậu nhất định phải thay ba cậu lo liệu hết tất cả, nếu như có cái gì không hiểu có thể đi hỏi Tiểu Hà, cậu ta sẽ là một trợ thủ đắc lực, còn nữa, giúp tôi chiếu cố cho cậu ấy một chút."

Hà Phương Quốc nghe sao cũng cảm thấy giống như sinh tử li biệt, trong lòng có chút hốt hoảng, hỏi: "Thư Nhu, nói cho tôi biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao cô lại kỳ quái như thế?"

"Tôi nào có kỳ quái, chẳng qua chỉ chuẩn bị rời khỏi nơi này nên có hơi cảm khái thôi. Tiểu Hà, trước khi lên máy bay tôi muốn đến cúng bái Văn Hạ một lần, sau này định cư ở Mĩ chỉ sợ không có cơ hội để gặp, cho nên mọi việc của tôi giao hết cho cậu, có gì hãy quan tâm thêm cho Tử Cường, tôi đi đây." Lâm Thư Nhu vui vẻ cáo biệt mọi người, sau đó đi ra ngoài.

Hà Phương Quốc không thể giữ cô lại, chỉ biết im lặng nhìn vào mắt cô, lần nữa hỏi thăm, "Thư Nhu, có phải cô giấu tôi chuyện gì không?"

"Đã nói rồi, tôi thật sự chỉ vì mệt mỏi, nên từ bỏ, chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?"

"Nghỉ ngơi dĩ nhiên có thể, nhưng lời cô nói có hơi kỳ quái."

"Tôi chỉ muốn làm không khí dễ chịu thôi, không ngờ mọi người lại kinh ngạc như vậy, thôi không nói với mọi người, tôi đi đây, bái拜."

"."

Hà Phương Quốc không đôi co với cô nữa, để cho cô đi, trong lòng cảm thấy chuyện không đơn giản, nhưng lạ ở chỗ nào, lại không nói ra được.

"Tử Cường, sao Lâm Thư Nhu lại muốn đi nhanh thế? Sẽ không rút sạch tiền của ngân hàng đi chứ, con mau ra xem đi." Chung Mẫn Liên nói rất tự nhiên.

Dù Tử Cường nhún nhún vai, xem như không có gì, ngồi xuống, tựa như đã quá quen thuộc với vị trí ngồi này rồi.

Mặc dù hắn không phải muốn ngồi vị trí này, nhưng vì bảo vệ những thứ của ba,

Chương 227: Thật là đáng buồn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi ra khỏi ngân hàng Thiên Tường, Tạ Thiên Ngưng không ngừng dừng bước lại, quay đầu lại nhìn một chút, trong đại sảnh đều là người đến người đi, nhưng lại không có người mà cô muốn gặp.

Hoặc giả cô không nên hy vọng xa vời thêm nữa, bây giờ đã tốt hơn so với trước kia nhiều, coi như không có mẹ, cô vẫn có một người chồng yêu cô, vậy là đủ rồi.

Phong Khải Trạch biết trong lòng cô còn đang mãi suy nghĩ, vì vậy kéo cô đi tới chỗ để xe, vừa đi vừa nói: "Thiên Ngưng, hãy đóng chặt mọi kí ức lại đi, sau này cuộc đời của em chỉ có anh thôi."

Tạ Thiên Ngưng ngồi yên ở trên xe, hít thật sâu, điều chỉnh tâm trạng lại, đem mọi chuyện chôn cất vào tận đáy lòng, để cho khuôn mặt hiện ra nụ cười hạnh phúc, "Được rồi, em sẽ đem cát những thứ này lại, giờ chúng ta đi tới vườn hoa gấp chú đi."

"Tuân lệnh, bà xã đại nhân, bất quá trước khi lái xe đi em có nên thường cho anh cái gì không a?" Anh đưa mặt qua, ý tứ rất rõ ràng.

Cô vươn tay, kéo đầu anh lại, nhưng không hôn mặt của anh, mà là hôn cái miệng của anh, "Phản thường này như thế nào?"

"Quá tuyệt vời."

"Vậy thì lên đường đi."

"OK."

Hai người vui vẻ rời khỏi, nhưng không biết ở trên một nóc nhà cao tầng, có người đang dùng ống nhòm nhìn bọn họ.

Đường Phi vẫn luôn đang âm thầm theo dõi Tạ Thiên Ngưng, khi tra được trong tài khoản ngân hàng cô có tới mười tỷ thì nhất thời kinh hoàng, không ngờ cô bé lọ lem trong mắt mọi người, lại là giá trị hơn cả nàng công chúa, thật làm cho người ta khó có thể tin.

Nếu như hắn có mười tỷ, thì có thể són tiêu diêu tự tại, không cần phải ở lại Phong gia để chịu sự miệt thị. Những năm gần đây bị Phong Gia Vinh đối xử mình như con chó, vậy là đã bị đủ rồi, nếu như không phải hết cách, thì hắn đã rời đi mất rồi.

Chẳng lẽ Phong Khải Trạch vì biết Tạ Thiên Ngưng có mười triệu, nên mới cưới cô ta sao?

Hắn không phải vậy, nếu như Phong Khải Trạch cưới Tạ Thiên Ngưng là vì tiền, thế sẽ không đem chuyền cổ phần cho cô ta rồi, 10% cổ phần không hề thua kém gì mươi tỷ cả.

Trong lúc Đường Phi còn đang trầm tư, điện thoại trong túi vang lên, vừa lấy ra nhìn, phát hiện là Phong Gia Vinh gọi tới, suy nghĩ một lúc, mới nghe máy.

Phong Gia Vinh vì phải chờ đợi phuong quá lâu, cho nên khi vừa nghe liền giáo huấn, "Cậu làm gì thế hả, sao lâu thế mới chịu nghe điện thoại của ta?"

Đường Phi đã quen ứng phó chuyện như vậy, cho nên không hề có chút hoảng hốt, hòa nhã giải thích, "Phong tiên sinh, thật xin lỗi, vừa rồi có chút việc nên không nghe máy được."

Có lẽ là do bị chửi nhiều quá, không còn cảm giác, mới ứng đồi khá tự nhiên.

"Ta kêu cậu tra tất cả tài sản của Tạ Thiên Ngưng, đã tra ra được chưa?"

"Tra được rồi, cô ấy ——" Đường Phi đang muốn nói đến chuyện mươi tỷ, nhưng suy nghĩ một lúc, quyết định không nói, "Cô ấy không có tài sản gì cả, tiền gửi trong ngân hàng còn chưa đủ để ăn được một bữa cơm."

"Quả nhiên là kẻ tồi tệ, đến với Khải Trạch chủ yếu là vì tiền. Bây giờ cậu cứ tiếp tục quan sát bọn chúng cho ta, có tin tức gì lập tức báo cho ta biết."

"Dạ"

Đường Phi cúp điện thoại, đây là lần đầu tiên hắn nói dối Phong Gia Vinh, trong lòng có chút kinh hoàng, không biết vì sao mình lại lựa chọn cách nói láo với Phong Gia Vinh, trong lòng cảm thấy mâu thuẫn không rõ ràng

lăm.

Mười tỷ, là một khoản có thể làm cho người khác trở nên giàu có, Phong gia không thiếu tiền này, nên sẽ không cần đến, nhưng nếu hắn có số tiền này sẽ không cần phải chịu đựng uất ức đi theo Phong Gia Vinh.

Được rồi, hắn cần nghĩ cách lấy cho được mười tỷ này, đây mới là con đường hắn phải đi, không cần sống dựa vào Phong gia để sống qua ngày, tạo ra lãnh địa riêng cho bản thân mình.

Sau khi Tạ Thiên Ngưng đến vườn hoa, phát hiện hơn phân nửa hoa trong vườn vì thiếu nước mà khô héo, trên đất trại đầy lá, có thể thấy nơi này đã lâu không có người để ý.

"Này, xảy ra chuyện gì vậy?"

Phong Khải Trạch như nhìn thấu đầu mối, vì vậy vào trong nhà tìm một lần, nhưng không thấy, trở lại nói cho Tạ Thiên Ngưng biết, lúc này kinh ngạc nói, "Chú không có ở đây, nhìn chung quanh dường như đã lâu không có người đến."

"Chú yêu hoa của mình như vậy, không thể nào bỏ mặc chúng, coi dù có xảy ra chuyện gì, chú cũng phải gọi điện thoại nói cho em biết. Giờ em phải lập tức gọi điện thoại cho chú, hỏi rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tạ Thiên Ngưng vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi cho Tạ Chánh Phong.

Lúc này Tạ Chánh Phong đang cố gắng giúp Tạ Minh San không nổi điên, nghe tiếng điện thoại vang lên, cho rằng khách hàng thúc giục hàng, liền không nhìn vào màn hình mà trực tiếp nghe máy, "A lô ——"

Còn chưa kịp nói, Tạ Minh San ngồi ở trên giường đã điên cuồng hét lớn, "Buông tôi ra, các người buông tôi ra, tôi phải kết hôn với Phong Khải Trạch, các người mau buông tôi ra."

Tạ Thiên Ngưng nghe được câu này ở trong điện thoại, không hiểu xảy ra chuyện gì, liền lên tiếng hỏi, "Chú, chú, chú đang ở đâu vậy, sao lại có giọng nói Minh San thế?"

Tôi phải đi kết hôn với Phong Khải Trạch —— lời này cô nghe rất rõ ràng, hơn nữa còn có thể nghe ra là giọng của Tạ Minh San.

Kỳ quái, sao Tạ Minh San lại la hét nói muồn gả cho khỉ con chứ?

Tạ Chánh Phong một tay ấn Tạ Minh San đang nỗi điên, một tay cầm điện thoại, nghe giọng Tạ Thiên Ngung, sợ chết khiếp. Lúc này muồn cúp máy đã quá trễ, không thể làm gì khác hơn là cứ nhắm mắt nói chuyện đại, “Thiên Ngung, chú đang ở trong bệnh viện, Minh San bị tâm thần phân liệt, điên rồi, chú thật hết cách rồi.”

“Cái gì, điên rồi? Chú, chú đừng lo, con lập tức đến bệnh viện ngay đây”. Tạ Thiên Ngung cúp điện thoại, lập tức kéo Phong Khải Trạch đi ra ngoài.

Phong Khải Trạch không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng vẫn cứ để mặc cô lôi đi, vừa đi vừa hỏi: “Thiên Ngung, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Khỉ con, em cần phải đi ngay đến bệnh viện, Minh San bị tâm thần phân liệt, nên điên rồi”.

Vừa nghe đến chuyện này, anh lập tức kéo cô lại, không cho cô đi, “Anh cho em đi”.

“Khỉ con, em biết anh vẫn còn giận Minh San, nhưng giờ cô ấy đã điên rồi, anh cần gì so đo với người điên hả? Anh cứ xem như là đi gặp chú, có được hay không?”

“Anh sợ em gặp rồi sẽ mềm lòng, anh không muốn em hứa giúp bọn họ gì hết.” anh nói thảng tính mình với cô, cho dù có tồn thương, nhưng nếu giúp bọn họ thì kết quả sẽ rất thảm.

“Bất kể thế nào, Minh San cũng là em họ em, con gái duy nhất của chú em, em làm chị cũng nên bao dung một chút. Huống chi giờ cô ta đã điên rồi, chẳng lẽ anh cảm thấy cô ta có kết quả như vậy đã chưa đủ thảm rồi sao? khỉ con, đi đi, chúng ta đi đến bệnh viện xem đi” Cô dùng dáng vẻ điềm đạm đáng yêu khẩn cầu anh, hi vọng anh có thể mềm lòng.

Anh bất đắc dĩ lắc đầu một cái, không cưỡng được cô, đành mang cô đi. “Được, anh dẫn em đi, nhưng nói rõ trước một chuyện quan trọng, dù cho có phát sinh chuyện gì, cũng không được phạm vào ranh giới cuối cùng của anh, bằng không anh trở mặt đó”.

“Dù cho chuyện gì có phát sinh, em nhất định cũng không đạp vào ranh giới cuối cùng của anh đâu”.

“Chỉ sợ lời này không phải do em cho qua chuyện thôi, đi nào.”

“Hì hì”.

Một người điên có thể làm ra chuyện gì, ai biết được chứ?

Trong bệnh viện, Tạ Minh San đầu tóc rối bời, lúc này cứ lôi kéo nǎm quay ngược lên, bị Tạ Chánh Phong cùng Ninh Nghiên đè mạnh ở trên giường, ý muốn cô nǎm yên để trị liệu, nhưng cô cứ không chịu phối hợp, điên cuồng gào thét, “Buông tôi ra, các người buông tôi ra, tôi phải đi kết hôn với Phong Khải Trạch, anh ấy đang chờ tôi ở bên ngoài.”

Ninh Nghiên cả người già đi rất nhiều, tóc bạc, khóc thút thít khản cầu, “Minh San, mẹ van con, đừng như vậy có được không?”

Tạ Chánh Phong cũng có vẻ già nua đi rất nhiều, sau khi cúp điện thoại, giúp Ninh Nghiên giữ chặt Tạ Minh San, để cô ta ngoan ngoãn nằm ở trên giường, “Ninh Nghiên, một chút nữa Thiên Ngung đến, e là sẽ có Phong Khải Trạch đi cùng với con bé đó”.

“Cái gì, Phong Khải Trạch tới ư, vậy, vậy tôi và Minh San phải tránh đi đâu đây?” Ninh Nghiên hoảng loạn, không chú ý phải giữ chặt lấy Tạ Minh San, khiến cô thoát khỏi giường.

Tạ Minh San phát điên, sau khi tránh khỏi liền rút kim châm ở trên mu bàn tay ra, sau đó chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hô, “Tôi muốn đi kết hôn với Phong Khải Trạch, anh ấy đang chờ tôi, anh ấy đang chờ tôi”.

“Minh San _____” Chánh Phong hô lên.

Ninh Nghiên cùng Tạ Chánh Phong đuổi theo ra ngoài, vừa đuổi vừa cuống quít cầu bác sĩ giúp một tay, “Bác sĩ, con gái của tôi đang bỏ chạy, người giúp tôi một tay với”.

“Mau ngăn người bệnh đó lại”.

Trước mặt y tá, sau khi nghe bác sĩ nói, cô ngăn Minh San lại nhưng vô dụng.

“Không được bắt tôi, tôi phải đi tìm Phong Khải Trạch, tôi phải đi kết hôn với anh ấy, các người không được đuổi theo tôi, tránh ra mau”. Tạ Minh San lúc này rất cuồng cuồng, chân đấm chân đá, chạy lung tung, thây

người ngăn phía trước liền chạy hướng khác, tóm lại không muốn để ai bắt được.

Trong bệnh viện, những bệnh nhân khác thấy có người xông thảng đến, vội vàng tránh né, sợ bị cô đụng vào.

“Minh San, Minh San _____”

Ninh Nghiên cùng Tạ Chánh Phong đuổi muôn kiệt sức, lúc này thở hì hục, căn bản đã không đuổi kịp.

Tạ Minh San định chạy ra cửa, kết quả bị mấy y tá bắt lại, dùng sức kéo cô trở về, dù vậy, cô vẫn không ngừng giãy giụa, rống to : “Buông tôi ra, tôi phải đi gặp Phong Khải Trạch, buông tôi ra, anh ấy đang chờ tôi, các người có nghe thấy không hả, buông tôi ra”.

“Buông tôi ra, buông tôi ra _____”

Trong bệnh viện, mọi người nghe thấy những lời này, không nhịn được cười trộm, nói nhỏ.

“Người này tám phần muôn gả cho Phong Khải Trạch mới phát điên rồi”.

“Tôi dám cá 80% luôn đó, ai mà không biết Tạ Thiên Ngưng đã gả cho Phong Khải Trạch, cô bé lọ lem biến thành phượng hoàng. Giờ đang sống trong khu nhà cao cấp làm bà hoàng, ai mà không hâm mộ chứ, do có người quá hâm mộ nhưng lại không làm được, mới phát điên lên”.

“Ai, thật là đáng buồn, toàn thế giới này chỉ có một Phong Khải Trạch, nhưng lạ có hàng vạn cô gái đều muốn gả cho cậu ta, chuyện mơ mộng ban ngày này, cũng nên biết lượng sức mình chút đi”.

Tạ Minh San vẫn không ngừng bị kéo đi, nghe hai cô gái bên bàn tán, liền dùng sức hất y tá ra, chạy về phía họ cãi, “Các người không nên nói bậy, Phong Khải Trạch sẽ lấy tôi, anh ấy đang chờ tôi đến”.

Y Tá quay lại, lần nữa kéo cô đi, nhưng Tạ Minh San không cam lòng, tiếp tục cãi, “Phong Khải Trạch sẽ lấy tôi, anh ấy sẽ lấy tôi”.

Tạ Chánh Phong cùng Ninh Nghiên đứng bên cạnh, nhìn cảnh này, vô cùng đau khổ, cố không để nước mắt chảy ra, đem mọi đau khổ nuốt vào trong lòng.

Chuyện đã đến nước này, bọn họ còn biết làm gì đây?

-----oOo-----

Chương 228: Không muôn làm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Tạ Minh San bị bắt trở lại phòng bệnh, vẫn cứ điên cuồng, cho dù bị người ta kiềm kẹp, cứ không ngừng hét toáng lên, cho đến khi mệt mỏi mới dừng lại, rồi ngủ.

Bác sĩ trưởng đi tới, đưa ra đề nghị, "Tạ tiên sinh, bệnh tình của con gái ông càng ngày càng nghiêm trọng, do bị kích thích mạnh, nên mới biến thành như vậy. Nếu như cô ấy không nghĩ thoáng đi, chỉ sợ bệnh tình sẽ càng thêm nghiêm trọng."

"Bác sĩ, cầu xin ông, hãy cứu con gái tôi đi, bác sĩ, tôi cầu xin ông, tôi chỉ có một đứa con gái duy nhất, nếu như nó điên rồi, tôi phải sống sao đây?" Ninh Nghiên vừa nghe tình trạng Tạ Minh san càng ngày càng nghiêm trọng, lập tức khóc thút thít cầu khẩn bác sĩ.

"Chúng ta chỉ có thể dùng thuốc để khống chế bệnh tình của cô ta, nhưng muốn trị tận gốc, vẫn phải dựa vào chính bản thân cô ta, dựa vào sự cố gắng của các người, để cho cô ta có thể tỉnh táo lại. Đây là tâm bệnh, tâm bệnh còn phải tâm dược, nhưng loại tâm dược này chỉ sợ không thể nào có. Nếu như bệnh tình của cô ta không giảm đi, chúng ta đành đem cô ta vào viện tâm thần thôi."

Nếu nói tâm thuốc chính là Phong Khải Trạch, ai cũng biết Phong Khải Trạch là ma quỷ hóa thân, không thể nào đến đây cứu một người không quen.

"Nếu như con bé không thể tỉnh lại?" Tạ Chánh Phong không có niềm tin nào đối với Tạ Minh San, dường như cảm thấy cô sẽ không thể tỉnh lại.

"Nếu như cô ta không thể tỉnh lại, thì cả đời cứ điên điên khùng khùng như vậy, ai. Các người hãy chuẩn bị tâm lý xấu nhất đi." Bác sĩ bát đắc dĩ lắc đầu một cái, thở dài một tiếng, sau đó đi ra ngoài, không nói thêm lời.

"Cái gì, cả đời đên đên khùng khùng." Ninh Nghiên không thể tiếp nhận nổi hiện thực này, chán nản ngồi dưới đất, mặt xám như tro, không thấy chút hi vọng nào vào tương lai, trong miệng thầm lầm bẩm: "Xong rồi xong rồi, toàn bộ xong rồi."

Cô vẫn muốn con gái mình có hạnh phúc, nhưng ngàn vạn lần không ngờ tới, lại hại cô biến thành bộ dáng này.

Tạ Chánh Phong rầu rĩ, vô lực tựa vào trên bàn, đối với chuyện này thật sự đành bó tay rồi.

Lúc này, y tá đem giấy tờ đưa tới, để cho Tạ Chánh Phong ký tên. Nhu hòa nói "Tạ tiên sinh, đây là tiền thuốc than hai ngày nay của cô Tạ Minh San, phiền ông ký vào, sau đó đi đến trả tiền."

"A —— được." Tạ Chánh Phong vốn đang cảm thấy rất buồn phiền nhưng liền thay đổi rất nhanh, cho dù biết trong túi không có tiền, nhưng không thể không ký tên vào.

Không tới nửa tháng, ông đã đem toàn bộ số tiền kiếm được xài hết, giờ không thể trả nổi tiền thuốc thang, hơn nữa cũng không biết cuộc sống như thế này đến lúc nào mới kết thúc?

Sau khi y tá đưa tờ giấy tới, lần nữa thúc giục, "Tạ tiên sinh, hai ngày nay các người còn chưa đóng tiền thuốc, thật sự nếu không nộp phí, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến việc chữa trị đó."

"Tôi sẽ đi đóng phí ngay."

"Được, vậy tôi không quấy rầy các người nữa, nếu có chuyện gì thì gọi một tiếng là được."

Sau khi y tá đi, Ninh Nghiên lập tức từ dưới đất đứng dậy, hỏi: "Chánh Phong, ông, trên người ông còn bao nhiêu tiền?"

"Ta vốn đã không còn tiền, việc kinh doanh ở vườn hoa mới vừa có khởi sắc, do phải đến bệnh viện chăm sóc Minh San đâu còn thời gian để kiếm tiền, toàn bộ số tiền lúc trước kiếm được, đều mang đi đóng tiền thuốc thang, giờ tôi đâu còn tiền nữa." Tạ Chánh Phong buồn bã thở dài, đã đến mức này rồi biết làm sao đây.

Mấy ngày nay không có trở về vườn hoa, chỉ sợ hoa của hắn cũng đã khô héo hết rồi.

"Nếu như không trả nổi tiền thuốc thang, bệnh viện sẽ không điều trị cho Minh San nữa, vậy, bệnh Minh San sẽ càng ngày càng nặng, sẽ bị nhốt vào bệnh viện tâm thần. Không, tôi không muốn con gái bị nhốt vào viện tâm thần, tôi không muốn, Chánh Phong, ông mau nghĩ cách cứu Minh San đi!" Ninh Nghiên tâm tình rất kích động, cả người như muôn sụp đổ.

"Ninh Nghiên, bà đừng như vậy, lỡ đánh thức Minh San thì làm sao giờ?" Tạ Chánh Phong nghiêm túc nhắc nhở bà, vừa thở dài, đau lòng nhìn cô con gái ở trên giường.

Cho tới nay, ông không cầu trở thành đại phú gia giàu có, chỉ cầu có một mái nhà hạnh phúc, có người nhà quan tâm lẫn nhau, nhưng ước mơ này dường như rất khó khăn.

"Chánh Phong, ông cầu xin Thiên Ngưng giúp đi, giờ chỉ có nó mới giúp được chúng ta thôi." Ninh Nghiên thấp giọng xuống, sợ đánh thức người trên giường. Nhưng vì cứu con gái, bất kể dùng cách gì cũng phải thử.

"Trước đây tôi cũng đã muốn nhờ Thiên Ngưng giúp, muốn mượn tiền của con bé, nhưng hiện giờ, tôi thực không thể mở miệng được."

"Tại sao không thể mở miệng được?"

"Bệnh của Minh San có thể cả đời này cũng không khỏi, tiền thuốc thang của nó tựa như động không đáy, bà kêu tôi mở miệng thế nào? Nhất là nghĩ đến mọi chuyện các người đã làm với Thiên Ngưng, tôi thực không thể mở miệng. Ôn Thiếu Hoa vứt bỏ Thiên Ngưng, kết quả tập đoàn Ôn Thị bị phá sản, Minh San đoạt vị hôn phu Thiên Ngưng kết quả thành như vậy, chẳng lẽ bà không cảm thấy chỉ cần đổi nghịch với Thiên Ngưng, đều không có kết quả tốt sao? Đây chính là báo ứng, báo ứng."

"Đó là vì bên người nó có một Phong Khải Trạch, ai muốn động vào nó, Phong Khải Trạch đều sẽ không bỏ qua. Đây chẳng có gì kỳ lạ, nếu như Phong Khải Trạch là chồng của Minh San, người nào đắc tội Minh San, đều sẽ có báo ứng, việc này rất bình thường. Chẳng qua số mạng Tạ Thiên Ngưng quá tốt, ông trời cho nó một người chồng giỏi, có tiền có quyền, có thể hô phong hoán vũ."

Nếu như con gái bà cũng có người chồng như vậy, thật là tốt biết bao.

Chỉ tiếc đây đều là ảo tưởng, bà đã từng tràn đầy tự tin khi cho rằng mộng có thể thành hiện thực, nhưng hiện giờ, bà mới hiểu, thì ra hy vọng càng cao thì thất vọng càng nhiều.

"Phong Khải Trạch rất căm ghét các người, mà các người lại làm rất nhiều chuyện có lỗi với Thiên Ngưng, nên tôi mới không mở miệng được."

"Ông không nói, tôi sẽ nói, cho dù có phải quỳ xuống dập đầu, tôi cũng muôn cầu xin Thiên Ngưng giúp chúng ta." Ninh Nghiên không muôn từ bỏ biện pháp cuối cùng, nói là làm, trực tiếp đi đến cửa.

Nhưng còn chưa đi ra ngoài, Tạ Thiên Ngưng liền xuất hiện ở cửa, còn có Phong Khải Trạch.

Hai người vừa xuất hiện, Tạ Chánh Phong liền cảm thấy căng thẳng, nặng nề nói : "Thiên Ngưng, các con tới rồi à!"

Ninh Nghiên vừa rồi còn nói rất lớn mạt, nhưng khi thấy cô đứng ở trước mặt liền cứng đờ, không dám nói gì cả, chỉ biết khúm núm đứng tại chỗ, cúi đầu.

Thì ra nói rất dễ, nhưng làm mới thực khó, ảo tưởng vẫn là ảo tưởng, so với thực tế quả là quá xa. .

Tạ Thiên Ngưng chỉ nghe được Ninh Nghiên nói câu sau cùng, đi vào trong phòng bệnh, gật đầu chào hỏi Tạ Chánh Phong, sau đó liếc mắt nhìn Tạ Minh San đang ngủ say ở trên giường, cuối cùng đem tầm mắt đặt vào trên người Ninh Nghiên, ôn hòa hỏi: "Thím, thím muốn nhờ con giúp cái gì?"

Ninh Nghiên không do dự nữa, trực tiếp quỳ xuống, nắm lấy tay Tạ Thiên Ngưng, cầu xin cô, "Thiên Ngưng, thím biết khi xưa đã làm nhiều rất nhiều chuyện có lỗi với con, cầu xin con nghĩ tình chúng ta đã chung sống mười năm, giúp thím một lần, có được không? Chúng ta đã hết tiền để đóng tiền thuốc thang, với số tiền này đổi với con mà nói không đáng kể chút nào, có đúng không?"

"Thím à, thím đừng như vậy, mau đứng lên đi." Tạ Thiên Ngưng vừa nhìn thấy Ninh Nghiên quỳ xuống cầu khẩn, liền mềm lòng rồi.

Phong Khải Trạch không muôn cô mềm lòng, kéo tay của cô, ngăn cản cô đỡ Ninh Nghiên dậy, lạnh lùng nói: "Đừng tưởng rằng quỳ mây cái là có thể giải quyết tất cả vấn đề, cho dù bà có quỳ đến chết, tôi cũng không giúp bà, một đồng cũng không giao ra."

"Khỉ con ——"'

"Chuyện này không cần bàn, anh nói không giúp là không giúp, con người của anh từ trước đến nay ân oán rõ ràng, anh sẽ không thông cảm với kẻ nào đã làm tổn thương đến anh, cả người ở bên cạnh anh, nhất là người anh yêu."

"Khỉ con, thím đã biết sai rồi, anh đừng so đo với thím ấy nữa có được không? Minh San giờ bệnh rất nặng, cuộc sống của họ đã rất thống khổ, anh cứ xem như trùng phạt vậy đã đủ rồi đi."

"Đối với anh mà nói không có gì đủ hay không đủ, sống chết của bọn họ chẳng có quan hệ gì với anh. Hôm nay anh đứng ở chỗ này, đã là cho em mặt mũi rồi. Chớ nói mấy từ khoan hồng độ lượng gì đó, đối với người đáng ghét không xứng để nhận những chữ này. Anh đúng như bọn họ đã nói, anh là ma quỷ, không phải thiên sứ, nên đừng vọng tưởng anh sẽ mềm lòng."

Phong Khải Trạch cực kỳ vô tình, khiến Ninh Nghiên tuyệt vọng cúi đầu, không quỳ Tạ Thiên Ngưng, từ từ đứng dậy, nhìn người trên giường, đau lòng rơi lệ.

Xem ra đã hết cách rồi.

Tạ Chánh Phong biết có nói gì cũng vô dụng, nhưng vẫn không nhịn được phải nói chút gì đó, để cố cứu vãn tình thế, "Phong tiên sinh, chuyện cũng đã qua, con với Thiên Ngưng giờ đã có hạnh phúc, nên hãy tha thứ cho chúng ta đi."

Phong Khải Trạch khinh thường cười lạnh, giễu cợt nói: "Được rồi, chuyện đã là quá khứ, nhưng vết thương vẫn còn để lại sẹo ở đây, vĩnh viễn không thể xóa sạch, con sẽ không vì chuyện đã qua mà có thể xem như chuyện gì cũng chưa phát sinh."

"Đúng vậy, chuyện đã qua, vết thương vẫn còn lưu lại ở đây, làm sao có thể xem như chưa phát sinh?" Tạ Chánh Phong tự giễu, đã không thể cầu

xin, cứ dựa theo tự nhiên thôi.

Tất cả đều là quả báo, gây nghiệt thì có báo ứng, không thể trách bất luận kẻ nào.

Tạ Thiên Ngưng có chút bất đắc dĩ, biết rất khó khuyên giải Phong Khải Trạch, nhưng vẫn muốn nói, hi vọng anh có thể thay đổi chủ ý, "Khỉ con, chú chỉ muốn lấy tiền để cứu người, chúng ta hãy giúp họ đi?"

"Đối với rất nhiều người, tiền này "đúng" là có thể thay đổi vận mạng, nhưng anh không muốn giúp bọn họ thay đổi số mệnh." Phong Khải Trạch vẫn rất lạnh lùng, nói không giúp chính là không giúp, thái độ vô cùng kiên quyết.

"Khỉ con, dù sao bọn họ cũng là người nhà của em, van cầu anh, giúp họ đi, có được hay không?"

"Ở trong mắt anh, bọn họ không phải người nhà của em, mà là kẻ làm hại em, em có thể mềm lòng, nhưng anh thì không, anh không làm, cũng không muốn làm. Thiên Ngưng, nếu như em yêu anh, đừng khuyên anh nữa, đừng để anh phải đứng giữa khó khăn này, anh sẽ bị tổn thương đó."

Lời này làm Tạ Thiên Ngưng không thể nói gì nữa, yêu anh nên không thể nói thêm nữa. Chuyện khó khăn này, rất khó mà giúp cho chú.

Không khí trầm xuống, không ai dám mở miệng nói, không khí dường như đông cứng, rất lạnh.

Ngay tại lúc này, người trên giường đột nhiên đứng dậy hô to, "Tôi nghe thấy giọng của Phong Khải Trạch, anh ấy đang gọi tôi, anh ấy đang đợi tôi."

"."

-----oOo-----

Chương 229: Giả ngây giả dại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Minh San tinh lại, ánh mắt chỉ đặt ở trên người Phong Khải Trạch, vẻ mặt rất kích động, từ trên giường nhảy xuống, lập tức chạy đến trước mặt anh, điên điên dại dại, "Phong Khải Trạch, anh đến đón em có đúng không, anh tới để cưới em, có phải không?"

Phong Khải Trạch cau mày tức giận, cả khuôn mặt đều là vẻ chán ghét, không quan tâm người ở trước mặt là một bệnh nhân, lạnh lùng mỉa mai cô, "Tôi thấy cô yêu tiền đến phát điên rồi? Muốn tôi cưới cô, vĩnh viễn không thể."

"Không phải như thế, anh sẽ lấy em, em xinh đẹp như vậy, anh sao lại không thích chứ?"

"Còn có rất nhiều người đẹp hơn cô nhiều, chẳng lẽ vì cô xinh đẹp tôi liền yêu cô sao? Tạ Minh San, tôi mặc kệ cô điên thật hay điên giả, muốn tôi thông cảm cho cô ư, tuyệt đối không thể nào."

"Không phải như vậy, em biết anh yêu em mà, có đúng không?"

Phong Khải Trạch khinh thường cười lạnh, một tay kéo Tạ Chánh Phong qua, chỉ vào ông ta hỏi, "Tạ Minh san, ông ấy là ai?"

Tạ Minh san trợn tròn hai mắt nhìn Tạ Chánh Phong, sau đó lắc đầu một cái, ngu ngơ trả lời, "Không biết."

"Minh San, ba là ba của con, làm sao con lại không nhớ ba chứ?" Tạ Chánh Phong hoảng loạn, bởi vì con gái không nhận ra ông mà đau lòng.

"Ba, ba là cái gì vậy?"

"Minh San, vậy con có nhận ra ta không?" Ninh Nghiên đi lên trước, kéo tay Tạ Minh san, cầu khẩn nhìn cô, trong mắt đều là nước mắt.

"Không biết." Tạ Minh San chẳng thèm nhìn Ninh Nghiên một cái, lập tức lắc đầu, sau đó đi tới bên Phong Khải Trạch, kéo cánh tay của anh, ngu ngơ làm nũng, "Phong Khải Trạch, chúng ta đi kết hôn đi có được không, giờ hai chúng ta đi đi."

Phong Khải Trạch không thích bị người khác chạm vào, dùng sức hất cô ra, nghiêm túc cảnh cáo: "Không được đụng vào tôi."

Tưởng rằng như vậy Tạ Minh san sẽ biết khó mà lui, không ngờ cô càng

thêm điên cuồng, bị hất ra, sau đó lại vọt đến, hai tay ôm thật chặc Phong Khải Trạch, điên cuồng gào thét, "Anh sẽ cưới em, anh nhất định sẽ cưới em, anh không thể không cưới em được."

"."

Tạ Thiên Ngưng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, liền đi lên phía trước, cố gắng kéo Tạ Minh San ra, nói "Minh San, cô đừng làm như vậy."

"Cô tránh ra, không được giành đàn ông của tôi." Tạ Minh San dùng sức hất Tạ Thiên Ngưng ra, nói thế nào cũng không chịu buông Phong Khải Trạch ra, gắt gao ôm lấy anh.

Phong Khải Trạch hoàn toàn nổi giận, trong mắt đều là lửa giận, hai tay nắm chặc thành quyền, không nhịn được cảm giác đụng chạm ghê tởm này, dùng hết toàn lực đem người ôm chặc đẩy ra.

"Á ——" Tạ Minh San được đụng vào thanh giường bệnh, hét toáng lên.

Ninh Nghiên cùng Tạ Chánh Phong lo lắng con gái bị thương, lập tức chạy tới đỡ cô, lo lắng hỏi: "Minh San, có bị đau đâu không?"

"Minh San, con không sao chứ?"

Tạ Thiên Ngưng càng bị kẹp trong tình cảnh khó khăn này, dù muốn giúp chú, nhưng lại càng không muốn làm khó Phong Khải Trạch, đành giữ vững vẻ trâm mặc, cái gì cũng không nói, không làm, cứ thầm thở dài trong lòng.

Với tình huống này, cô phải làm gì bây giờ?

Sau khi Phong Khải Trạch dùng sức đẩy Tạ Minh San ra, nổi giận trợn mắt nhìn cô, sau đó sửa sang lại y phục trên người, muốn kéo Tạ Thiên Ngưng rời đi, "Thiên Ngưng, chúng ta đi."

Tạ Minh San vừa thấy Phong Khải Trạch muốn đi, lập tức xông lại kéo lấy anh, "Không được, em không cho anh đi, em không cho."

Vợ chồng Tạ Chánh Phong lo lắng con gái mình bị đẩy, đành tiến lại nắm lấy cô, "Minh San, con đừng như vậy, con đừng như vậy."

"Minh San, mau buông tay ra đi con."

"Không, tôi không buông, nếu như tôi buông tay ra thì cái gì cũng mất hết, tôi không buông đâu." Tạ Minh San đổi thành hai tay lôi kéo tay Phong Khải Trạch, bất kể nói cái gì, cũng quyết liều chết giữ chặt.

Cả khuôn mặt Phong Khải Trạch đều đen sậm, cực kỳ khó coi, nét mặt còn u ám hơn lúc nãy, thật quá đáng sợ.

Tạ Thiên Ngưng biết anh đang phát hỏa, hơn nữa rất khó chịu, vì vậy giúp một tay kéo Tạ Minh San ra, nghiêm túc khiển trách cô, "Tạ Minh San, cô tinh táo lại đi có được không? Anh ấy không thuộc về cô, đến cuối cùng cũng không thuộc về cô, dù có giành, cũng không thể nào giành được đâu."

"Ai nói không giành được, giờ tôi giành cho cô xem. Tạ Thiên Ngưng, tôi nói cho cô biết, Phong Khải Trạch là của tôi, là của tôi, của tôi." Tạ Minh San đên cuồng dùng sức kéo Phong Khải Trạch, muốn kéo anh trở về, để tiện hành động, liền xô đẩy thân thể Tạ Chánh Phong và Ninh Nghiên ra, "Các người tránh ra, đừng có cản trở tôi."

"Minh San, con tinh táo một chút đi, có được hay không?"

"Minh San ——"

Tạ Chánh Phong cùng Ninh Nghiên đã thật sự hết cách, cẩn bản không dám dùng lực lôi kéo, lo lắng làm bị thương con gái, cứ để mặc cho cô đẩy đi.

Phong Khải Trạch tựa như một tảng đá, đứng bất động, dùng ánh mắt sắc bén nhìn Tạ Minh San, đột nhiên vươn tay, hung hăng tán cô cái bát.

Chát ——

Tiếng tát tay vang lớn lên, làm tình thế hỗn loạn trở nên im lặng, tất cả mọi người đứng bất động, trọn tròn hai mắt nhìn Tạ Minh San bị đánh, chỉ có một người ngoại lệ.

Phong Khải Trạch sau khi tát một bạt tay Tạ Minh San, không hề hối hận, càng không có mềm lòng, im lặng nhìn cô, lạnh giọng nói: "Cô giả ngây giả dại đủ chứ, đừng tưởng làm như vậy là xong chuyện, tôi nói lại lần nữa, tôi là ma quỷ, cho dù cô điên thật, tôi cũng sẽ không đổi hoài đến cô đâu."

Mặc dù Tạ Thiên Ngưng rất kinh ngạc về cái tát tay này, nhưng lại không trách Phong Khải Trạch, mà lại khuyên nhủ Tạ Minh San một lần nữa, "Minh San, đừng dùng cách này để giành vật mình muốn, bằng không người chịu tội chẳng qua chỉ có người bên cạnh cô, bọn họ là đã chịu quá nhiều đau khổ, chẳng lẽ cô không nhìn thấy sao? Chú cùng thím đã già quá nhiều rồi, vì cô mà tóc đều đã bạc, chẳng lẽ cô không thể suy nghĩ cho bọn họ một chút nào sao?"

"Thiên Ngưng, đừng để ý tới cô ta, cô ta không phải điên thật đâu, chẳng qua chỉ đang giả bộ điên thôi." Phong Khải Trạch khẳng định nói, đối với hành động của Tạ Minh San càng thêm khinh thường.

Ninh Nghiên đau lòng khi thấy con mình bị đánh, liền đi ra ôm lấy con gái, đau lòng giải thích, "Phong thiếu gia, Minh San bị điên thật, là sự thật."

"Cô ta không phải bị điên thật, chính miệng các người đi hỏi cô ta đi, tôi không có hứng thú, dù điên thật cũng tốt, điên giả cũng được. Dù sao cũng chẳng liên hệ đến tôi, các người đừng mơ tôi giúp cô ta, vĩnh viễn không có chuyện này đâu. Thiên Ngưng, chúng ta đi." Phong Khải Trạch nói thẳng hết mọi chuyện ra, sau đó kéo Tạ Thiên Ngưng đi ra ngoài. Nhưng cô không chịu đi, anh liền kéo mạnh đi.

Tạ Thiên Ngưng bát đắc dĩ nhìn những người còn lại trong phòng, dù muôn giúp nhưng cũng không thể giúp được, tình thế quá khó xử, không thể làm gì khác hơn là lựa chọn rời đi cùng Phong Khải Trạch.

Giờ khỉ con nhất định rất giận, nếu như cô còn làm trái ý anh, chỉ sợ anh sẽ càng tức giận hơn, xem ra chỉ có thể xin lỗi chú, bởi vì cô cũng đã hết cách rồi.

Sau khi Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn sót lại gia đình Tạ Chánh Phong.

Tạ Minh San che đỡ gương mặt bị đánh sưng đỏ, cơn đau nhói nóng rang truyền đi khắp toàn thân, đến tận sau trong trái tim cô, khiến những rối loạn trong đầu đều đã được khai mở, nháy mắt liền thông suốt.

Một cái tát này, cô đã nhớ ra, Phong Khải Trạch đã đánh thức cô, để cho cô hiểu hiện giờ phải làm gì. Nếu không chiếm được, vậy thì hủy diệt, nếu cô không có được thì người khác cũng đừng mơ có được.

"Tạ Thiên Ngưng, Phong Khải Trạch, các người không muốn tôi sống tốt hơn, vậy tôi cũng sẽ không để các người được sống yên đê, ha ha ——"

"Minh San, con, con làm sao vậy?" Ninh Nghiên nghe giọng hả hê của con gái, càng kinh hồn táng đắm.

Tạ Chánh Phong bất đắc dĩ lắc đầu một cái, mặc cho con gái cười ha ha, lòng liền nguội lạnh, đột nhiên cảm thấy còn sống quả là rất mệt mỏi, thật muốn ngủ một giấc dài an lành.

Cũng được, việc đã đến nước này chỉ có thể như vậy.

Phong Khải Trạch mạnh mẽ kéo Tạ Thiên Ngưng ra khỏi bệnh viện, sau đó dừng bước, nghiêm túc ra lệnh: "Sau này không cho phép em tới gặp Tạ Minh San."

Tạ Thiên Ngưng khẽ mỉm cười, mặc dù trong lòng không muốn, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ tức giận, biết rằng cần làm tiêu tán cơn giận này đi mới được, "Được được được, sau này em không tới nữa là được, anh đừng giận có được không, hạ hỏa đi mà, cứ thế sẽ làm rất nhiều té bào bị chết đó."

Cô rất để ý đến tâm trạng của anh, cho nên nếu anh không muốn cô sẽ không làm.

"Thiên Ngưng, anh biết em rất muốn giúp bọn họ, nhưng với bản tính của Tạ Minh san, dù em có giúp cô ta, cô ta cũng sẽ không cảm kích em đâu. Thậm chí sẽ hận em hơn, đến bây giờ cô ta vẫn không chịu từ bỏ, đủ để thấy lòng tham muôn cô ta mạnh đến bao nhiêu, loại người không đáng giá đó, anh không cho phép em phí phạm tình cảm của mình, cho dù cô ta là em họ em cũng không được. Tuyệt đối không cho, bởi vì cô ta không có điện." Thái độ của anh vẫn rất kiên định, nói một không hai, nói không giúp là không giúp.

Nếu như cô em họ này biết sửa đổi thì anh sẽ giúp, chỉ tiếc cô ta quá xấu xa.

"Khỉ con, sao anh biết Minh San giả điên hả? Cả em và bác sĩ đều không hề phát hiện ra, cô ta đang giả bộ."

"Muốn giả điên để gạt bác sĩ rất dễ dàng, chỉ cần phát điên lên một chút là

được, nhưng giả cách mấy cũng sẽ có sơ hở. Nếu như Tạ Minh San điên thật, vậy thì ngay cả cha mẹ mình là ai cũng không nhận ra, sao lại nhận ra được em và anh? Cô ta muốn giả điên để đến gần anh, cho rằng anh sẽ không đối xử tệ với một người điên, đáng tiếc cô ta đã sai, dù cô ta thật sự điên, anh cũng sẽ không mềm lòng."

Tạ Minh San lần này đã cố bày ra chiến thuật, nhưng vẫn không gạt được ánh mắt của anh.

"Chỉ bằng điểm này cũng không thể chứng minh cô ấy đang giả bộ? Em cảm giác cô ấy hình như là điên thật."

"Không thể chứng minh cô ấy là giả bộ, nhưng dù cô ấy có điên thật hay điên giả cũng chẳng có ý nghĩa gì với anh cả, cho nên anh cũng không có ý định đi tìm hiểu rõ chuyện này đâu."

"Quả nhiên là hóa thân của ma quỷ, quả là máu lạnh vô tình ." Tạ Thiên Ngung cười khổ lắc đầu một cái, lần này đã hiểu rõ tin đồn về ma quỷ.

Anh quả đúng là ma quỷ.

"Tình cảm của anh đều đã đặt hết ột người con gái tên là Tạ Thiên Ngung, nên thứ duy ra cho người khác chỉ có vô tình. Nếu như em có muốn trách, thì đi trách người con gái có tên là Tạ Thiên Ngung kia, bởi vì cô ta quá lợi hại, đem tất cả tình cảm của ta đi mất rồi." Phong Khải Trạch nói rất hài hước, nhưng đó đều là sự thật.

"Được rồi, đừng mòm mép nữa, kể tiếp anh muốn làm gì?"

"Bị Tạ Minh San vừa kéo vừa ôm, anh cảm thấy cả người rất khó chịu, giờ chỉ muốn trở về tắm và thay quần áo thôi."

"."

Cô bất đắc dĩ lắc đầu một cái, không thể làm gì khác hơn là đi theo anh, đi vài bước hơi quay đầu lại nhìn bệnh viện một chút, trong lòng rất thất vọng.

Nếu muốn đôi bên được vẹn toàn, cần phải nghĩ cách mới được.

Chương 230: Cùng nhau chết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng rời khỏi bệnh viện, trong góc cửa chính bệnh viện bước ra một người, ánh mắt căm giận nhìn theo hai người.

Hồng Thi Na đã nghe được cuộc nói chuyện của Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng, vốn là đang suy nghĩ không có cách nào đối phó hai người bọn họ, vì vậy bây giờ liền nghĩ ra một kế, liền đến hỏi thăm y tá phòng bệnh của Tạ Minh San ở đâu, sau đó trực tiếp đi tìm.

Tạ Minh San lúc này đang ngồi ở trên giường, đôi tay ôm đầu gối, rúc mặt vào trong, hai mắt vô hồn, nhìn chằm chằm về một hướng, không nhúc nhích, không điên cuồng giống như vừa rồi, mà là rất yên lặng.

Cô yên lặng, khiến Tạ Chánh Phong và Ninh Nghiên càng thêm lo lắng, chỉ sợ cô lại xảy ra chuyện gì, hôm nay bọn họ đã không thể chịu đựng nhiều hơn được nữa rồi.

"Chánh Phong, Minh San thế nào?" Ninh Nghiên nhìn cô, cảm thấy rất đau lòng, không nhịn được liền hỏi.

Tạ Chánh Phong thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Có lẽ Minh San điên rồi."

Là điên thật rồi, điên cuồng trả thù, điên cuồng đi về phía cái chết, loại điên cuồng này, không ai có thể ngăn cản được, loại điên cuồng này, không thể khuyên giải cô bỏ qua.

"Điên thật rồi, vậy chẳng lẽ là muốn đưa Minh San vào bệnh viện tâm thần? Không được, không thể để Minh San vào bệnh viện tâm thần. Nếu như vậy không phải cuộc đời cô phải chấm dứt sao. Chánh Phong, chúng ta không thể để chuyện đó xảy ra, ông hãy tìm cách cứu con đi." Ninh Nghiên không để ý tới ý trong lời nói của Tạ Chánh Phong, cho là Tạ Minh San điên thật rồi.

"Minh San à, con cứ vui vẻ sống qua ngày không được sao? Trên đời này có rất nhiều chàng trai còn tốt hơn cả Phong Khải Trạch, con cần gì cứ bám lấy nó chứ?" Tạ Chánh Phong không để ý tới Ninh Nghiên, chỉ muốn

chân thành khuyên nhủ Tạ Minh San, ông biết cô không phải điên thật, bởi vì ông tin tưởng Phong Khải Trạch phán đoán đúng.

Khó trách thuốc bác sĩ cho đối với cô không có bất kỳ tác dụng gì, thì ra là cô căn bản không có điên khùng.

"Chánh Phong, Minh San đã như vậy rồi, làm sao còn nghe hiểu được ông đang nói chuyện gì?" Ninh Nghiên buồn bã, trong lòng chợt có chút hận, hận Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng tuyệt tình, nhưng lại bởi vì sợ Phong Khải Trạch, nên không dám nói.

"Con hiểu."

"Con hiểu không?"

Ninh Nghiên còn chưa hiểu rõ mọi chuyện, ngồi ở mép giường, đau lòng nhìn con gái, chậm rãi hỏi: "Minh San, con hiểu không?"

Tạ Minh San không nhúc nhích, hai mắt không nhìn, ngây ngốc ngồi ở chỗ đó, giống như đang trầm tư cái gì, như thờ ơ trước cơn giông tố.

Lúc này, Hồng Thi Na đây cửa đi vào, tỏ vẻ khinh miệt nhìn mọi người trong phòng, cuối cùng đem tầm mắt nhìn vào Tạ Minh San, nở nụ cười gian xảo hỏi: "Muốn đổi phó Phong Khải Trạch sao?"

"Cô là ai?" Tạ Chánh Phong không biết Hồng Thi Na, nhưng vừa nhìn dáng vẻ cũng biết cô không phải là người tốt, không hy vọng cô đến gần con gái mình.

Ninh Nghiên nhận ra Hồng Thi Na, lập tức tỏ thái độ nịnh hót cung kính chào hỏi, "Thì ra là thiên kim của tập đoàn Hồng thị, Hồng Thi Na tiểu thư, cô khỏe chứ, cô khỏe chứ."

"Bà biết tôi?"

"Trước đây tôi có thấy cô trên TV hoặc trên tạp chí, không ngờ người ở ngoài so với trên tạp chí xinh đẹp hơn."

"Thật sao?" Nghe đến mấy lời nịnh hót, tâm trạng Hồng Thi Na thật tốt, càng thêm kiêu ngạo.

Tạ Chánh Phong biết cô gái này là Hồng Thi Na, lập tức đuổi đi, "Cô đi đi,

nơi này không hoan nghênh cô, đi khỏi đây."

"Tạ Chánh Phong, ông làm gì đó?" Ninh Nghiên tức giận mắng to, lập tức nói xin lỗi với Hồng Thi Na, "Hồng tiểu thư, thật xin lỗi, cô đừng để ý đến ông ấy."

"Hôm nay tâm trạng của tôi tốt, không so đo với mấy người. Tạ Minh San, cóc có hận Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng không?" Hồng Thi Na không thèm để ý Tạ Chánh Phong, trực tiếp nói chuyện với Tạ Minh San.

"Hận thì sao, không hận thì sao?" Tạ Minh San vẫn ngồi ở trên giường, nhưng hai mắt không hề vô hồn như trước nữa, mà kinh ngạc nhìn Hồng Thi Na, không ngờ cô lại xuất hiện ở đây, tin tức về cô và Ôn Thiếu Hoa đã lan truyền khắp nơi, chắc hẳn hai người bọn họ nên ở cùng nhau, Hồng Thi Na có nhiều tiền như vậy, Ôn Thiếu Hoa nhất định muốn gì được đó.

Ôn Thiếu Hoa cũng là tên đàn ông đê tiện.

"Không hận, thì cứ tiếp tục ở nơi này chịu khổ, còn nếu hận, thì hợp tác với tôi, cùng nhau đối phó bọn họ."

"Cô nói cô với tôi hợp tác, cùng nhau đối phó bọn họ?"

"Tôi và Phong Khải Trạch có rất nhiều ân oán, tôi nghĩ cô biết rất rõ ràng, về phần cô và Phong Khải Trạch đã xảy ra chuyện gì, tôi cũng không phải biết rõ ràng, nhưng tôi biết cô rất hận hắn, chỉ cần như vậy là đủ rồi. Như thế nào, có đồng ý hay không, cùng tôi hợp tác đối phó kẻ địch chung của chúng ta?"

Tạ Chánh Phong nghe như vậy scarm thấy sợ, vội vàng khuyên can, "Minh San, không nên đồng ý với cô ấy, con muốn mắc thêm lỗi lầm nữa hả? Bây giờ chính là cơ hội để con làm lại cuộc đời, phải biết quý trọng cơ hội này."

Ninh Nghiên cũng có chút lo lắng, chỉ sợ lại đụng tới Phong Khải Trạch một lần nữa, làm cho kết quả sẽ thảm hại hơn, cho nên cũng khuyên nhủ, nói rất nhiều "Minh San, Phong Khải Trạch đáng sợ như thế nào không phải con không biết, đừng đụng đến hắn nữa, có được hay không? Con đã không có điên, vậy chúng ta về nhà sống cuộc sống bình thường, mẹ sẽ tìm một đối tượng thích hợp cho con."

"Minh San, nghe lời ba nói, đừng giả vờ nữa, con làm như vậy khác nào là tự lấy cuộc sống của chính mình ra để mạo hiểm ?"

"Đúng vậy, chúng ta bây giờ không thể mạo hiểm."

Tạ Minh San không để ý tới cha mẹ mình, chỉ suy nghĩ về chuyện của mình, mắt nhìn thẳng Hồng Thi Na, âm trầm hỏi: " tại sao cô muốn hợp tác với tôi?"

Hồng Thi Na mỉm cười xấu xa, ác độc trả lời, "Thêm một người, nhiều thêm một phần thắng, như vậy không tốt sao? Phong Khải Trạch không phải một nhân vật đơn giản, nếu muốn đối phó hắn, chỉ dựa vào một người cẩn bản không đủ."

"Thêm một người, thêm một phần thắng." Tạ Minh San nói lại những lời này, cuối cùng thâm hiểm cười to, "Được, tôi đồng ý hợp tác với cô, nhưng mà tôi cần tiền."

"Tiền không phải là vấn đề, đây là chi phiếu năm triệu, coi như thành ý hợp tác của tôi, sau này tôi sẽ nói với cô về chuyện đó." Hồng Thi Na lấy chi phiếu từ trong giỏ xách ra, đưa cho Tạ Minh San.

Tạ Chánh Phong nóng nảy khuyên can, "Minh San, đừng lấy tiền của cô ấy."

Nhưng khuyên can thế nào cũng vậy, Tạ Minh San nhanh chóng trực tiếp nhận chi phiếu, không thể ngăn cản được, "Nói đi, chúng ta hợp tác như thế nào?"

"Việc này không thể nóng nảy, mấy lần trước thất bại đã cho tôi hiểu ra đạo lý, nóng lòng sẽ khó thành đại sự, muốn thành công không thể nóng lòng. Chúng ta phải có kế hoạch, từ từ đi, trước tiên cô sửa sang nhà của mình đi, tôi phải đi lấy báo cáo kiểm tra, hôm nào tôi lại gặp cô." Hồng Thi Na với dáng vẻ tràn đầy tự tin, xoay người đi.

Tạ Minh San không nói gì, cả người tính tình thay đổi, không giống như trước đây ngang ngược ương ngạnh, tính tình trầm ổn hơn rất nhiều, không có chút lo lắng nào nữa.

Cô như vậy, khiến Tạ Chánh Phong càng thêm sợ, sợ đến nỗi tim đập mạnh, bởi vì ông đã thấy những chuyện không tốt lành, nhưng không có

năng lực để ngăn cản.

Ninh Nghiên mặc dù có chút lo sợ, không muốn tiếp tục đối đầu với Phong Khải Trạch, nhưng nghĩ đến Phong Khải Trạch tuyệt tình không giúp mẹ con bà, cộng thêm Hồng Thi Na ra tay hào phóng, đưa một lần thôi đã là năm trăm vạn, cuối cùng vẫn không chịu nổi ma lực của tiền, mặc dù bị mê hoặc nhưng trong lòng có chút bối rối, nửa thì muốn nữa thì không muốn, rất mâu thuẫn. Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là im lặng không nói gì.

Trước kia chỉ có một mình mẹ con bà chiến đấu, cho nên mới thua thảm như vậy, hiện tại có Hồng Thi Na giúp một tay, phải chăng sẽ có phần thắng?

Nhưng Phong Khải Trạch thật sự rất lợi hại, nên phần thắng cực kỳ nhỏ, nếu như thua, thật sự sẽ xong đời.

Nên làm như thế nào thì tốt?

Tạ Chánh Phong chú ý tới ánh mắt của Ninh Nghiên, phát hiện hai mắt của bà chỉ nhìn chằm chằm vào chi phiếu trong tay Tạ Minh San, không cần hỏi cũng hiểu trong lòng bà đang suy nghĩ gì.

Xem ra họ cuối cùng cũng không tránh được cám dỗ của tiền, ông nên trở về lại vườn hoa của mình.

"Nếu Minh San đã không sao, vậy ở đây cũng không còn chuyện của ông nữa, các người hãy tự chăm sóc thật tốt nhé. Minh San, ba khuyên con một câu, đừng tiếp tục như vậy nữa, Phong Khải Trạch và Thiên Ngung không làm gì có lỗi với con, tất cả đều do con tự mình vọng tưởng."

"Đủ rồi, ông không cần giúp tôi, đừng nói gì nữa, ông đi đi." Tạ Minh San lạnh lùng nói, giống như là một Ma Nữ.

"Minh San, con nghe ba một câu thôi, được không?"

"Chuyện của tôi không cần ông lo. Phong Khải Trạch nói đúng, tôi đúng là đang giả khùng giả điên, vốn tưởng rằng tôi điên rồi, hắn sẽ có chút xíu đau lòng, xem ra tôi đã sai, hắn đúng thật là ma quỷ, không có tính người. Bắt đầu từ hôm nay, Tạ Minh San tôi còn sống, mục tiêu duy nhất chính là khiến Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngung vĩnh viễn không có ngày yên

Ồn, nếu tôi đã không có hạnh phúc, vậy tôi cũng sẽ khiến Tạ Thiên Ngưng không có được hạnh phúc, muôn chét thì cùng nhau chét."

"Con —— ai ——"

Tạ Chánh Phong đã không biết phải nên nói gì nữa, bất đắc dĩ than một tiếng, xoay người bỏ đi.

Thà rằng như vậy, ông thà thấy con gái mình điên thật, điên rồi cũng tốt, điên rồi cũng sẽ không bị thù hận che mờ mắt, tiếp tục làm ra những chuyện hại mình, hại người nữa.

Ninh Nghiêm vốn vẫn còn bị năm ngàn vạn mê hoặc, nhưng nghe được những lời của Tạ Minh San nói, sợ, có chút hồi hận vừa rồi tại sao không hết sức ngăn cản cô và Hồng Thi Na hợp tác.

Nhưng ngăn cản, có tốt không?

Hồng Thi Na ra khỏi phòng bệnh của Tạ Minh San sau đó đi đến lấy báo cáo kiểm tra sức khoẻ, vừa nhìn thấy báo cáo kia, trợn tròn mắt, khiếp sợ la to, "Mang thai. Làm sao có thể như vậy, tôi...tôi đã uống thuốc ngừa thai rồi mà."

Lần trước trời xui đất khiến đã cùng Ôn Thiếu Hoa xảy ra quan hệ, cô sợ mình sẽ mang thai, cho nên sau đó liền uống thuốc ngừa thai, nhưng không thể ngờ được, cuối cùng vẫn mang thai.

Chẳng lẽ bởi vì quan hệ đúng thời kỳ rụng trứng, cho nên thuốc ngừa thai mới không có phát huy được hiệu quả sao?

"Hồng tiểu thư, thuốc ngừa thai cũng không phải là 100% có thể tránh thai, cũng sẽ có ngoại lệ. Cô mới vừa mang thai hơn một tuần lễ, nếu như cô muốn bỏ nó đi, vì để an toàn với cơ thể, tốt nhất là ở mang thai 35 đến 40 ngày mới có thể làm phẫu thuật." Thầy thuốc chân thành đề nghị, ai ngờ Hồng Thi Na phản đối mãnh liệt.

"Ai nói tôi muốn bỏ? Ông là cái thá gì, ông có tư cách gì thay tôi quyết định?"

"Thật xin lỗi, tôi đã nói sai, xin Hồng tiểu thư tha thứ."

"Việc tôi mang thai ông tuyệt đối phải giữ bí mật, không được phép tiết lộ

ra ngoài, nếu như tôi muốn bỏ đứa bé, tự nhiên sẽ liên lạc với ông. Nếu ông dám nói việc này ra ngoài, tôi sẽ làm cho ông khó giữ được chén cơm này."

"Tôi nhất định giữ bí mật, tuyệt đối sẽ không để cho người thứ ba biết."

"Hừ." Hồng Thi Na hừ lạnh một tiếng, xé nát báo cáo kiểm tra sức khoẻ trong tay, vất hết vào trong thùng rác, vênh váo tự đắc rời khỏi.

Nếu như đứa bé này là của Phong Khải Trạch, thật là tốt biết bao, chỉ tiếc là không phải, mà đứa bé lại là của tên Ôn Thiếu Hoa chét tiệt kia.

Đứa bé này là ngoài ý muốn, là một điều không nên xuất hiện.

Chương 232: Gặp nhau ngoài ý muốn.

Kể từ khi cùng Hồng Thi Na ở trong khách sạn xảy ra quan hệ, Ôn Thiếu Hoa vẫn chờ Hồng Thi Na tới tìm hắn, hy vọng có thể có cơ hội trở thành con rể Hồng gia, như vậy thì quá tốt giống như cá chép hóa rồng. Nhưng đợi hơn một tháng, mắt hết kiên nhẫn, điện thoại cũng không có, hơn nữa Hồng gia đối với chuyện này cũng không có phản ứng gì cả, Ôn Thiếu Hoa vẫn còn phải tiếp tục làm nhân viên phục vụ trong khách sạn, Ôn Thiếu Hoa nóng lòng không muốn đợi thêm nữa rồi.

Ôn Thiếu Hoa không muốn cả đời nhân viên phục vụ, hắn thật không cam lòng, cũng không cam tâm ở khách sạn làm nhân viên phục vụ, nhưng với hoàn cảnh bây giờ, muôn trở mình thật sự rất khó, trừ khi có một người có quyền thế giúp hắn, bằng không thì không thể nào.

Không được, cho dù có khó khăn như thế nào đi nữa hắn cũng phải nghĩ ra cách để thay đổi số mạng, nếu không cả đời hắn sẽ làm nhân viên phục vụ, thà rằng liều một phen để có cơ hội trở mình.

"Thiếu Hoa, đây là món ăn của bàn số 6, đưa lên nhanh đi, đừng làm cho khách đợi lâu." Một nhân viên phục vụ đưa khay thức ăn trong tay cho Ôn Thiếu Hoa.

Ôn Thiếu Hoa tâm trạng không tốt, không muốn làm theo, không vui hỏi: "Tại sao anh không đưa lên, lại cố tình muốn tôi mang lên?"

"Hôm nay bụng tôi hơi khó chịu, giờ muốn vào nhà vệ sinh, anh giúp tôi

đưa lên đi." Nhân viên phục vụ ôm bụng, trông có vẻ khá nôn nóng.

"Tâm trạng tôi không được tốt, anh tìm người khác giúp đi."

"Tâm trạng của anh khi nào mới được tốt hơn? Đừng có mơ tưởng Hồng đại tiểu thư sẽ gả cho anh, điều đó là không thể nào. Người anh em, giúp một tay đi, bụng của tôi đang rất đau, anh nhanh lên một chút giúp tôi đưa lên cho khách, tôi vào phòng vệ sinh."

"Này——"

Ôn Thiếu Hoa còn muôn từ chối, nhưng đôi phương đã nhanh chân chạy mất, hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là chính mình tự đi đưa đồ ăn.

Ôn Thiếu Hoa ghét nhất là đi đưa đồ ăn, hắn không chịu nổi thân phận hèn mọn này khi phải cung kính nói chuyện với khách, coi bọn họ là Thượng Đế.

Nhưng hết cách rồi, không làm sẽ không có tiền, không có tiền thì phải đói bụng.

Tạ Thiên Ngưng và Phong Khải Trạch đang trong phòng ăn dùng cơm, hai người đút cho nhau ăn, nhìn rất hạnh phúc, làm cho người khác ngưỡng mộ, rất nhiều người sợ Phong Khải Trạch, nhưng khi ở trước mặt Tạ Thiên Ngưng anh ấy đúng là một người đàn ông tuyệt vời, mọi người phụ nữ đều hâm mộ.

"Con khỉ nhỏ, khách sạn này thức ăn rất ngon, chúng ta hình như là lần đầu tiên tới." Tạ Thiên Ngưng vừa ăn vừa nhìn hoàn cảnh chung quanh, cảm giác cũng không tệ lǎm.

"Không phải lần đầu tiên anh đến ." Phong Khải Trạch cầm ly cao cổ, lắc lắc rượu đỏ bên trong, trên mặt nở nụ cười tà.

Có lẽ, đời này anh sẽ không quên cái khách sạn này.

"Anh trước kia thường xuyên đến nơi này để dùng bữa sao?" Cô không cảm thấy ngạc nhiên, nghĩ là trước khi quen biết cô anh thường xuyên đến đây ăn.

Nhưng anh là Phong Đại Thiếu Gia lại không thích ăn những loại thức ăn mắc tiền chỉ thích ăn cơm bình thường ở những quán địa phương.

"Sai rồi, cũng không phải thường xuyên đến, anh chỉ là đến nhiều hơn em một lần."

"Là sao?"

"Thiên Ngưng, em còn nhớ lần trước Hồng Thi Na bắt cóc em, uy hiếp anh, phải cùng cô ấy xảy ra quan hệ ?"

Vừa nghe đến chuyện này, khuôn mặt Tạ Thiên Ngưng bỗng nhiên xu xuồng, nhìn anh chàm chàm, tức giận nói: "Anh thấy vui khi nói chuyện này à? Có phải rất hối hận lần đó không thể vui vẻ hưởng thụ một chút không?"

"Em đừng có ăn dấm chua được hay không? Anh chỉ muốn nói, lúc đó Hồng Thi Na đặt phòng tại khách sạn này, cũng là nơi xảy ra tai tiếng giữa cô ta và Ôn Thiếu Hoa, mặc dù đã là chuyện một tháng trước, nhưng vì chuyện này làm kinh động quá lớn, đến bây giờ vẫn còn có người bàn tán xôn xao." Phong Khải Trạch giấu cợt, cười nhạo Ôn Thiếu Hoa cùng Hồng Thi Na.

"Anh đang lấy le, hay là đang hài lòng?"

Sau đó cô mới biết, khi đó Hồng Thi Na đã tự mình cởi hết đồ trên người, nghĩ đến hình ảnh này, trong lòng cô liền tức giận.

"Không phải đang lấy le, cũng không phải hài lòng, chẳng qua là anh cảm thấy buồn cười mà thôi. Tốt lắm, không nói chuyện hai người này nữa để khỏi làm em mất hứng, ánh hưởng đến bữa ăn. Thiên Ngưng, mấy ngày nay chú có điện thoại nhờ em giúp chuyện gì không?"

"Chú không có điện thoại cho em, là em gọi điện thoại cho chú, bây giờ chú đang ở trong vườn hoa, nhưng anh đã đoán đúng, Minh San đích thật là giả điên. Cô bây giờ đã không còn giả điên nữa, cho nên không cần lo tiền viện phí, thuốc men, chú sẽ không cầu xin em chuyện gì nữa đâu, anh không phải lo lắng em động lòng rồi giúp đỡ bọn họ? Chỉ là trong lời nói của chú có một chút rất kỳ quái, nói em coi chừng Hồng Thi Na và Minh San, em nghĩ chú nhất định là biết Minh San sẽ không dễ dàng dừng tay, cho nên mới nhắc nhở em. Về phía Hồng Thi Na, trước giờ cô ấy đã hận em rồi, không có gì đáng ngạc nhiên."

Khi nghe được chú nói cùng lúc những chuyện này, cô cũng không có bao

nhiều cảm xúc, dù sao hai người kia vẫn luôn muốn cướp người đàn ông của cô, nên vẫn cần cẩn thận.

"Chú tại sao lại biết chuyện của Hồng Thi Na ?" Phong Khải Trạch nghe những này, nghĩ sâu xa , giữa hai lông mày nỗi lên ý cảnh giác, cảm giác chuyện này không đơn giản.

"Hồng Thi Na cho Tạ Minh San năm trăm vạn, hai người tính toán hợp tác đối phó chúng ta." Tạ Thiên Ngưng nói xong rất thoái mái, không đem chuyện này để riêng trong lòng.

"Chuyện quan trọng như vậy, đến bây giờ em mới nói cho anh biết, không cảm thấy rất quá đáng sao?" Đối với chuyện hai người này hợp tác, Phong Khải Trạch không có nhiều cảm giác kinh ngạc, bởi cả hai người này đều có chung một mục đích, nhưng anh không ngờ rằng Hồng Thi Na lại chủ động đi tìm Tạ Minh San.

Lần trước từ bệnh viện trở về, đã qua bốn năm ngày, Tạ Chánh Phong về nhà cũng không có động tĩnh gì, cho nên anh sẽ không hỏi nhiều, bởi vì yên tĩnh quá mức, có chút buồn bực, không nhịn được nên mới hỏi.

Anh không tin Tạ Minh San thật sự sẽ bỏ qua như vậy, trực giác nói cho anh biết, người phụ nữ này không giỏi kiềm chế như vậy, có lẽ sau lưng cô ta đang mưu tính đến chuyện gì đó.

.

Hai người phụ nữ này cùng ở chung một chỗ cũng tốt, tránh khỏi đối phó xong một người còn phải dọn dẹp thêm một người khác.

"Lúc em nghe cũng không có cảm giác gì, vốn định tối nay sẽ nói cho anh, tự nhiên lại quên mất, đến bây giờ mới nói cho anh, chuyện này đều tại anh, mỗi ngày đều muốn em nhiều đến như vậy, anh có biết hay không? Giờ toàn thân đều rất mệt, lại còn bị thiếu ngủ nghiêm trọng, giờ mà bắt em đứng ngủ cũng được luôn đó."Cô nhìn anh chằm chằm thắc kè tội, nghĩ đến anh mỗi buổi tối đều tinh lực tràn đầy, thân thể liền cảm thấy mệt mỏi.

Nếu cứ phục vụ anh mãi thế, e rằng cô sẽ chết sớm quá.

Phong Khải Trạch rất vui vẻ, dùng nĩa xiên một miếng thịt, đưa đến trước

miệng cô, "Nếu bảo bối của anh mệt muốn chết rồi, vậy thì ăn nhiều một chút, bảo bối, há miệng ra."

"Tốt." Tạ Thiên Ngưng hé miệng, bỏ miếng thịt vào trong miệng, đang muốn nuốt xuống, đột nhiên cảm thấy buồn nôn, vì vậy lấy tay che miệng.

"Ua ——"

Vừa mới nhẹ ói một chút, đột nhiên có nhân viên phục vụ đưa đồ ăn đến, làm cô bị ngắt quãng, không thể nôn ra được, cảm giác buồn nôn cũng lảng xuống, kinh ngạc nhìn người trước mắt, quả thật chính mình không thể tin được tất cả những gì đang chứng kiến.

Phong Khải Trạch thấy cô che miệng muôn ói, đang chuẩn bị hỏi chuyện gì xảy ra, nhưng không ngờ nhìn thấy nhân viên phục vụ đưa đồ ăn, vẻ mặt anh lập tức cứng ngắc, mắt lạnh nhìn mặt của hắn, "Sao lại là cậu?"

Khó trách có người muôn ói, bởi vì khi anh nhìn thấy người, cũng muôn mắc ói theo.

Ôn Thiếu Hoa đưa thức ăn lên, thấy khách là hai người này, lập tức cảm thấy rất lúng túng, nhất thời quên mất đem khay thức ăn cầm trong tay để xuống, đứng yên nơi đó bất động, trong lòng có chút chấn động.

Tại sao phải để hắn nhìn thấy hai người kia, tại sao phải để họ nhìn dáng vẻ nhếch nhác của hắn, tại sao?

Tạ Thiên Ngưng cũng có chút thiện thùng, nhìn đi chỗ khác, không muốn nhìn Ôn Thiếu Hoa, tất cả thuận theo tự nhiên. Lần trước cô bởi vì đuổi theo bác Ôn nên khiến ông khó chịu, lần này là ngoài ý muốn, vì không muốn để cho không khí căng thẳng, lúng túng, tốt nhất không cần để ý đến.

Cũng bởi vì cô cái gì cũng không nhìn, cái gì cũng không nói, Ôn Thiếu Hoa mới nghĩ cô coi thường hắn, không muôn nhìn hắn, trong lòng cố nén oán giận, sợ xảy ra sai sót sẽ bị cười nhạo, vì vậy liền đem thức ăn trong tay để xuống, "Hai vị, xin mời dùng."

Nhưng trong lòng đang tức giận, không thể khống chế được, kết quả không cầm chắc khay thức ăn trong tay, đặt mạnh khay lên trên bàn làm thức ăn văng tung tóe ra bàn.

Choảng —

Âm thanh chén dĩa bể, làm quấy nhiễu đến nhiều người trong phòng ăn.

"A —"

Tạ Thiên Ngưng kinh ngạc kêu to, y phục trắng trên người bị thức ăn làm cho dính đầy dầu mỡ, bẩn hết.

Phong Khải Trạch vội vàng đứng lên, đẩy Ôn Thiếu Hoa ra, cuống quít kiểm tra, "Thiên Ngưng, sao vậy, em có bị sao không?"

"Không có việc gì, vẫn may không phải là canh nóng, nêu không sẽ bị bỏng." Tạ Thiên Ngưng đứng lên, cầm khăn giấy lau, nhưng lau thế nào cũng lau không hết, vì vậy phải đi vào toilet, "Con khỉ nhỏ, anh chờ em đi toilet một chút."

"Anh đi cùng với em." anh nhớ tới chuyện lần trước cô bị Đường Phi bắt đi, lo lắng sẽ xảy ra chuyện lần nữa.

"Em đi toilet nữ, anh đi theo rất kỳ dễ bị người khác hiểu lầm. Em hiểu rõ anh lo lắng cho em, nhưng anh yên tâm, ba người kia hiện tại không dám đụng đến em, cho nên em rất an toàn. Đừng lo e đi một chút, rất nhanh sẽ trở lại."

Tạ Thiên Ngưng nói rất nhẹ nhàng, trước khi đi cũng không nhìn Ôn Thiếu Hoa một cái, thăng hương về phía toilet.

Cô không thể nhìn, nếu như nhìn, sợ Ôn Thiếu Hoa sẽ lúng túng hơn nữa, cho nên không nhìn.

Ôn Thiếu Hoa từ đầu đến cuối cũng không có nói xin lỗi, nhìn bóng lưng Tạ Thiên Ngưng rời đi, trong lòng tức giận hơn vài phần, quả thật giống như núi lửa sắp bộc phát.

Hắn chịu chê cười đủ rồi, chịu đủ những ánh mắt khinh thường này rồi, chịu đủ cảnh cúi đầu chào người khác một cách hèn mọn rồi.

Lúc này, quản lý khách sạn chạy tới, lập tức nói xin lỗi, "Phong thiếu gia, thật xin lỗi, là chúng tôi không đúng, bữa ăn này do khách sạn chúng tôi mời, kính xin Phong thiếu gia tha thứ."

Phong Khải Trạch vẫn còn đang lo lắng cho Tạ Thiên Ngưng, căn bản không thèm để ý đến những người này, suy nghĩ một chút, vì vậy ra lệnh: "Ông lập tức gọi một nhân viên phục vụ nữ vào toilet cùng phu nhân tôi, không để cô ấy xảy ra chuyện gì, nếu như sơ xuất để cô ấy xảy ra chuyện gì, nhà hàng của các người phải đóng cửa liền."

"Dạ, tôi lập tức cho người đi đến đó."

Ôn Thiếu Hoa kinh ngạc nhìn Phong Khải Trạch, không ngờ anh đối với Tạ Thiên Ngưng tốt đến mức độ này, chỉ đi vào toilet cũng lo lắng cô gặp chuyện không may.

Tạ Thiên Ngưng, cô vốn không khác gì một con vịt xấu xí, tại sao lại vượt lên tất cả mọi người trở thành Phượng Hoàng ?

Tại sao?

-----oOo-----

Chương 231: Gặp nhau ngoài ý muốn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Kể từ khi cùng Hồng Thi Na ở trong khách sạn xảy ra quan hệ, Ôn Thiếu Hoa vẫn chờ Hồng Thi Na tới tìm hắn, hy vọng có thể có cơ hội trở thành con rể Hồng gia, như vậy thì quá tốt giống như cá chép hóa rồng. Nhưng đợi hơn một tháng, mắt hết kiên nhẫn, điện thoại cũng không có, hơn nữa Hồng gia đối với chuyện này cũng không có phản ứng gì cả, Ôn Thiếu Hoa vẫn còn phải tiếp tục làm nhân viên phục vụ trong khách sạn, Ôn Thiếu Hoa nóng lòng không muôn đợi thêm nữa rồi.

Ôn Thiếu Hoa không muôn cả đời nhân viên phục vụ, hắn thật không cam lòng, cũng không cam tâm ở khách sạn làm nhân viên phục vụ, nhưng với hoàn cảnh bây giờ, muốn trở mình thật sự rất khó, trừ khi có một người có quyền thế giúp hắn, bằng không thì không thể nào.

Không được, cho dù có khó khăn như thế nào đi nữa hắn cũng phải nghĩ ra cách để thay đổi số mạng, nếu không cả đời hắn sẽ làm nhân viên phục vụ, thà rằng liều một phen để có cơ hội trở mình.

"Thiếu Hoa, đây là món ăn của bàn số 6, đưa lên nhanh đi, đừng làm cho khách đợi lâu." Một nhân viên phục vụ đưa khay thức ăn trong tay cho Ôn Thiếu Hoa.

Ôn Thiếu Hoa tâm trạng không tốt, không muốn làm theo, không vui hỏi: "Tại sao anh không đưa lên, lại cố tình muốn tôi mang lên?"

"Hôm nay bụng tôi hơi khó chịu, giờ muốn vào nhà vệ sinh, anh giúp tôi đưa lên đi." Nhân viên phục vụ ôm bụng, trông có vẻ khá nôn nóng.

"Tâm trạng tôi không được tốt, anh tìm người khác giúp đi."

"Tâm trạng của anh khi nào mới được tốt hơn? Đừng có mơ tưởng Hồng đại tiểu thư sẽ gả cho anh, điều đó là không thể nào. Người anh em, giúp một tay đi, bụng của tôi đang rất đau, anh nhanh lên một chút giúp tôi đưa lên cho khách, tôi vào phòng vệ sinh."

"Này——"

Ôn Thiếu Hoa còn muốn từ chối, nhưng đối phương đã nhanh chân chạy mất, hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là chính mình tự đi đưa đồ ăn.

Ôn Thiếu Hoa ghét nhất là đi đưa đồ ăn, hắn không chịu nổi thân phận hèn mọn này khi phải cung kính nói chuyện với khách, coi bọn họ là Thượng Đế.

Nhưng hết cách rồi, không làm sẽ không có tiền, không có tiền thì phải đòi bụng.

Tạ Thiên Ngung và Phong Khải Trạch đang trong phòng ăn dùng cơm, hai người đút cho nhau ăn, nhìn rất hạnh phúc, làm cho người khác ngưỡng mộ, rất nhiều người sợ Phong Khải Trạch, nhưng khi ở trước mặt Tạ Thiên Ngung anh ấy đúng là một người đàn ông tuyệt vời, mọi người phụ nữ đều hâm mộ.

"Con khỉ nhỏ, khách sạn này thức ăn rất ngon, chúng ta hình như là lần đầu tiên tới." Tạ Thiên Ngung vừa ăn vừa nhìn hoàn cảnh chung quanh, cảm giác cũng không tệ lắm.

"Không phải lần đầu tiên anh đến ." Phong Khải Trạch cầm ly cao cổ, lắc lắc rượu đỏ bên trong, trên mặt nở nụ cười tà.

Có lẽ, đời này anh sẽ không quên cái khách sạn này.

"Anh trước kia thường xuyên đến nơi này để dùng bữa sao?" Cô không cảm thấy ngạc nhiên, nghĩ là trước khi quen biết cô anh thường xuyên đến đây ăn.

Nhưng anh là Phong Đại Thiếu Gia lại không thích ăn những loại thức ăn mắc tiền chỉ thích ăn cơm bình thường ở những quán địa phương.

"Sai rồi, cũng không phải thường xuyên đến, anh chỉ là đến nhiều hơn em một lần."

"Là sao?"

"Thiên Ngưng, em còn nhớ lần trước Hồng Thi Na bắt cóc em, uy hiếp anh, phải cùng cô ấy xảy ra quan hệ?"

Vừa nghe đến chuyện này, khuôn mặt Tạ Thiên Ngưng bỗng nhiên xụ xuống, nhìn anh chằm chằm, tức giận nói: "Anh thấy vui khi nói chuyện này à? Có phải rất hối hận lần đó không thể vui vẻ hưởng thụ một chút không?"

"Em đừng có ăn dấm chua được hay không? Anh chỉ muốn nói, lúc đó Hồng Thi Na đặt phòng tại khách sạn này, cũng là nơi xảy ra tai tiếng giữa cô ta và Ôn Thiếu Hoa, mặc dù đã là chuyện một tháng trước, nhưng vì chuyện này làm kinh động quá lớn, đến bây giờ vẫn còn có người bàn tán xôn xao." Phong Khải Trạch giấu cợt, cười nhạo Ôn Thiếu Hoa cùng Hồng Thi Na.

"Anh đang lấy le, hay là đang hài lòng?"

Sau đó cô mới biết, khi đó Hồng Thi Na đã tự mình cởi hết đồ trên người, nghĩ đến hình ảnh này, trong lòng cô liền tức giận.

"Không phải đang lấy le, cũng không phải hài lòng, chẳng qua là anh cảm thấy buồn cười mà thôi. Tốt lắm, không nói chuyện hai người này nữa để khỏi làm em mất hứng, ảnh hưởng đến bữa ăn. Thiên Ngưng, mấy ngày nay chú có điện thoại nhờ em giúp chuyện gì không?"

"Chú không có điện thoại cho em, là em gọi điện thoại cho chú, bây giờ chú đang ở trong vườn hoa, nhưng anh đã đoán đúng, Minh San đích thật

là giả đên. Cô bây giờ đã không còn giả đên nữa, cho nên không cần lo tiền viện phí, thuốc men, chú sẽ không cầu xin em chuyện gì nữa đâu, anh không phải lo lắng em động lòng rồi giúp đỡ bọn họ? Chỉ là trong lời nói của chú có một chút rất kỳ quái, nói em coi chừng Hồng Thi Na và Minh San, em nghĩ chú nhất định là biết Minh San sẽ không dễ dàng dừng tay, cho nên mới nhắc nhở em. Về phía Hồng Thi Na, trước giờ cô ấy đã hận em rồi, không có gì đáng ngạc nhiên."

Khi nghe được chú nói cùng lúc những chuyện này, cô cũng không có bao nhiêu cảm xúc, dù sao hai người kia vẫn luôn muốn cướp người đàn ông của cô, nên vẫn cần cẩn thận.

"Chú tại sao lại biết chuyện của Hồng Thi Na ?" Phong Khải Trạch nghe những này, nghĩ sâu xa , giữa hai lông mày nỗi lên ý cảnh giác, cảm giác chuyện này không đơn giản.

"Hồng Thi Na cho Tạ Minh San năm trăm vạn, hai người tính toán hợp tác đối phó chúng ta." Tạ Thiên Ngưng nói xong rất thoả mái, không đem chuyện này để riêng trong lòng.

"Chuyện quan trọng như vậy, đến bây giờ em mới nói cho anh biết, không cảm thấy rất quá đáng sao?" Đối với chuyện hai người này hợp tác, Phong Khải Trạch không có nhiều cảm giác kinh ngạc, bởi cả hai người này đều có chung một mục đích, nhưng anh không ngờ rằng Hồng Thi Na lại chủ động đi tìm Tạ Minh San.

Lần trước từ bệnh viện trở về, đã qua bốn năm ngày, Tạ Chánh Phong về nhà cũng không có động tĩnh gì, cho nên anh sẽ không hỏi nhiều, bởi vì yên tĩnh quá mức, có chút buồn bực, không nhịn được nên mới hỏi.

Anh không tin Tạ Minh San thật sự sẽ bỏ qua như vậy, trực giác nói cho anh biết, người phụ nữ này không giỏi kiềm chế như vậy, có lẽ sau lưng cô ta đang mưu tính đến chuyện gì đó.

.

Hai người phụ nữ này cùng ở chung một chỗ cũng tốt, tránh khỏi đối phó xong một người còn phải dọn dẹp thêm một người khác.

"Lúc em nghe cũng không có cảm giác gì, vốn định tối nay sẽ nói cho anh, tự nhiên lại quên mất, đến bây giờ mới nói cho anh, chuyện này đều tại

anh, mỗi ngày đều muôn em nhiều đến như vậy, anh có biết hay không? Giờ toàn thân đều rất mệt, lại còn bị thiểu ngủ nghiêm trọng, giờ mà bắt em đứng ngủ cũng được luôn đó."Cô nhìn anh chầm chầm thảng thắn kể tội, nghĩ đến anh mỗi buổi tối đều tinh lực tràn đầy, thân thể liền cảm thấy mệt mỏi.

Nếu cứ phục vụ anh mãi thế, e rằng cô sẽ chết sớm quá.

Phong Khải Trạch rất vui vẻ, dùng nĩa xiên một miếng thịt, đưa đến trước miệng cô, "Nếu bảo bối của anh mệt muốn chết rồi, vậy thì ăn nhiều một chút, bảo bối, há miệng ra."

"Tốt." Tạ Thiên Ngưng hé miệng, bỏ miếng thịt vào trong miệng, đang muốn nuốt xuống, đột nhiên cảm thấy buồn nôn, vì vậy lấy tay che miệng.

"Ua ——"

Vừa mới nhẹ ói một chút, đột nhiên có nhân viên phục vụ đưa đồ ăn đến, làm cô bị ngắt quãng, không thể nôn ra được, cảm giác buồn nôn cũng lảng xuống, kinh ngạc nhìn người trước mắt, quả thật chính mình không thể tin được tất cả những gì đang chứng kiến.

Phong Khải Trạch thấy cô che miệng muôn ói, đang chuẩn bị hỏi chuyện gì xảy ra, nhưng không ngờ nhìn thấy nhân viên phục vụ đưa đồ ăn, vẻ mặt anh lập tức cứng ngắc, mắt lạnh nhìn mặt của hắn, "Sao lại là cậu?"

Khó trách có người muôn ói, bởi vì khi anh nhìn thấy người, cũng muôn mắc ói theo.

Ôn Thiếu Hoa đưa thức ăn lên, thấy khách là hai người này, lập tức cảm thấy rất lúng túng, nhất thời quên mất đem khay thức ăn cầm trong tay để xuống, đứng yên nơi đó bất động, trong lòng có chút chấn động.

Tại sao phải để hắn nhìn thấy hai người kia, tại sao phải để họ nhìn dáng vẻ nhêch nhác của hắn, tại sao?

Tạ Thiên Ngưng cũng có chút thiện thùng, nhìn đi chỗ khác, không muôn nhìn Ôn Thiếu Hoa, tất cả thuận theo tự nhiên. Lần trước cô bởi vì đuổi theo bác Ôn nên khiến ông khó chịu, lần này là ngoài ý muốn, vì không muôn để cho không khí căng thẳng, lúng túng, tốt nhất không cần để ý đến.

Cũng bởi vì cô cái gì cũng không nhìn, cái gì cũng không nói, Ôn Thiếu Hoa mới nghĩ cô coi thường hắn, không muốn nhìn hắn, trong lòng có nén oán giận, sợ xảy ra sai sót sẽ bị cười nhạo, vì vậy liền đem thức ăn trong tay đê xuống, "Hai vị, xin mời dùng."

Nhưng trong lòng đang tức giận, không thể khống chế được, kết quả không cầm chắc khay thức ăn trong tay, đặt mạnh khay lên trên bàn làm thức ăn văng tung tóe ra bàn.

Choảng ——

Âm thanh chén dĩa bể, làm quấy nhiễu đến nhiều người trong phòng ăn.

"A ——"

Tạ Thiên Ngưng kinh ngạc kêu to, y phục trắng trên người bị thức ăn làm cho dính đầy dầu mỡ, bẩn hết.

Phong Khải Trạch vội vàng đứng lên, đẩy Ôn Thiếu Hoa ra, cuống quít kiểm tra, "Thiên Ngưng, sao vậy, em có bị sao không?"

"Không có việc gì, vẫn may không phải là canh nóng, nếu không sẽ bị bỏng." Tạ Thiên Ngưng đứng lên, cầm khăn giấy lau, nhưng lau thế nào cũng lau không hết, vì vậy phải đi vào toilet, "Con khi nhỏ, anh chờ em đi toilet một chút."

"Anh đi cùng với em." anh nhớ tới chuyện lần trước cô bị Đường Phi bắt đi, lo lắng sẽ xảy ra chuyện lần nữa.

"Em đi toilet nữ, anh đi theo rất kỳ dễ bị người khác hiểu lầm. Em hiểu rõ anh lo lắng cho em, nhưng anh yên tâm, ba người kia hiện tại không dám đụng đến em, cho nên em rất an toàn. Đừng lo em đi một chút, rất nhanh sẽ trở lại."

Tạ Thiên Ngưng nói rất nhẹ nhàng, trước khi đi cũng không nhìn Ôn Thiếu Hoa một cái, thẳng hướng về phía toilet.

Cô không thể nhìn, nếu như nhìn, sợ Ôn Thiếu Hoa sẽ lúng túng hơn nữa, cho nên không nhìn.

Ôn Thiếu Hoa từ đầu đến cuối cũng không có nói xin lỗi, nhìn bóng lưng Tạ Thiên Ngưng rời đi, trong lòng tức giận hơn vài phần, quả thật giống

như núi lửa sắp bộc phát.

Hắn chịu chê cười đủ rồi, chịu đủ những ánh mắt khinh thường này rồi, chịu đủ cảnh cúi đầu chào người khác một cách hèn mọn rồi.

Lúc này, quản lý khách sạn chạy tới, lập tức nói xin lỗi, "Phong thiếu gia, thật xin lỗi, là chúng tôi không đúng, bữa ăn này do khách sạn chúng tôi mời, kính xin Phong thiếu gia tha thứ."

Phong Khải Trạch vẫn còn đang lo lắng cho Tạ Thiên Ngưng, căn bản không thèm để ý đến những người này, suy nghĩ một chút, vì vậy ra lệnh: "Ông lập tức gọi một nhân viên phục vụ nữ vào toilet cùng phu nhân tôi, không để cô ấy xảy ra chuyện gì, nếu như sơ xuất để cô ấy xảy ra chuyện gì, nhà hàng của các người phải đóng cửa liền."

"Dạ, tôi lập tức cho người đi đến đó."

Ôn Thiếu Hoa kinh ngạc nhìn Phong Khải Trạch, không ngờ anh đối với Tạ Thiên Ngưng tốt đến mức độ này, chỉ đi vào toilet cũng lo lắng cô gặp chuyện không may.

Tạ Thiên Ngưng, cô vốn không khác gì một con vịt xấu xí, tại sao lại vượt lên tất cả mọi người trở thành Phượng Hoàng ?

Tại sao?

-----oOo-----

Chương 232: Đánh nhau

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ lúc Ôn Thiếu Hoa làm rơi thức ăn đến bây giờ, chưa nói câu nào, chỉ nhìn theo hướng toilet, trong mắt hằn lên vẻ tức giận cùng với không cam lòng càng ngày càng mãnh liệt. Lúc này cẩn răng nghiên lợi, nghiêm nhiên quên mất nói xin lỗi.

Muốn hắn ở trước mặt Tạ Thiên Ngưng và Phong Khải Trạch nói 'thật xin lỗi', hắn làm không được.

Phong Khải Trạch tinh mắt nhìn ra được cơn giận của hắn cùng với việc không cam lòng, vì trả thù, quyết định gây phiền phức cho hắn, khinh miệt nói: "Ông là quản lý quán rượu này, ông tuyển nhân viên vào làm không có huấn luyện tốt sao, đã làm sai mà câu 'thật xin lỗi' cũng không có, phép lịch sự của nhân viên phục vụ như vậy thì kém quá, đây chính là chất lượng phục vụ của các người sao?"

"Phong thiếu gia, thật xin lỗi, đều là lỗi của chúng tôi. Ngài yên tâm, tôi đã khai trừ nhân viên phục vụ này rồi." Quản lý vì muốn Phong Khải Trạch không tức giận, căn bản không để ý Ôn Thiếu Hoa, chỉ muốn giải quyết ổn thỏa chuyện này.

Ôn Thiếu Hoa vừa nghe sẽ bị khai trừ, lập tức thức tỉnh, tức giận bất bình nói: "Quản lý, đây tất cả cũng chỉ là việc ngoài ý muốn, tại sao muốn khai trừ tôi?".

"Việc này là lỗi do anh, tôi chỉ khai trừ anh mà thôi, không bắt anh bồi thường đã coi như là nể mặt anh rồi. Anh đã làm sai nhưng câu 'thật xin lỗi' cũng không chịu nói, tôi để người như anh lại để làm chuyện buôn bán của tôi bị ảnh hưởng sao? Anh đi liền đi, sau này không cần tới đây làm nữa, tôi không thể chứa ngọn núi lớn như anh ở đây."

"Quản lý ——"

"Không cần nhiều lời, cút."

Ôn Thiếu Hoa biết không thể thay đổi mọi chuyện, nên không ăn nói khép nép, mà dùng sức nói lớn, ánh mắt tràn đầy oán hận nhìn chằm chằm Phong Khải Trạch, phẫn nộ nói: "Phong Khải Trạch, xem như anh lợi hại."

"Tôi cảm thấy mình không làm điều gì ác, từ đầu đến cuối tôi đều không làm bất cứ chuyện gì đối với Ôn gia, bây giờ suy nghĩ một chút, đột nhiên cảm thấy mình quả rất nhân từ, tập đoàn Ôn Thị phá sản, không hề dính dáng tới tôi, hoàn toàn là do anh không có năng lực nên kết quả là như vậy, tôi thật là hối hận, tại sao ban đầu không đâm các người một đao, để Thiên Ngung trút hết cơn giận. Nếu như mà bây giờ tôi muốn, các người con cũng không có để ăn." Phong Khải Trạch nhíu mày nhìn Ôn Thiếu Hoa, căn bản không để hắn vào trong mắt.

"Sẽ có một ngày tôi chiến thắng được anh, tôi nhất định không bỏ qua cho anh."

"Cá chép lật đổ được người dễ như vậy sao, anh bây giờ tiếng xấu lan xa, sợ rằng không có bất kỳ một công ty nào đồng ý sử dụng anh, hôm nay công việc nhân viên phục vụ cũng không giữ nổi, còn nói gì lật đổ người khác? Nếu như anh có thể an phận làm người, đừng có nghĩ làm những việc xấu xa nữa, có lẽ cuộc sống này còn có thể qua, nếu không, vậy thì khó nói."

"Phong Khải Trạch, anh đừng quá tự cao tự đại, mà khinh thường người khác"

"Lúc trước cậu phách lối, trong mắt không có người khác, lúc đó là dáng vẻ gì. Nghĩ lại lúc đó cậu luôn xem mình là nhất, hay khinh miệt người khác, dáng vẻ khi đó hay lắm sao? Ôn Thiếu Hoa, dáng lẽ tôi cũng không muốn nói chuyện với hạng người như cậu, chẳng qua tôi vẫn phải cảm ơn cậu đã vứt bỏ Thiên Ngưng, nếu không phải cậu vứt bỏ cô ấy, tuyệt đối cô ấy sẽ bám theo cậu đến chết, may vì cậu đã bỏ cô ấy, nên tôi mới có cơ hội có được cô ấy, thật sự rất cảm ơn cậu."

Tất cả những lời này của Phong Khải Trạch đều là giễu cợt, thấy Ôn Thiếu Hoa đang nổi trận lôi đình, cũng không kiềm chế được nữa rồi, vì vậy liền động thủ đánh người, giơ tay đấm một đấm tới, miệng la to: " Phong Khải Trạch ——"

"Muốn đánh nhau phải không? Được, tôi chiều ý cậu." Phong Khải Trạch dùng tay chụp quả đấm, ngăn hắn, mặt cười cười, đột nhiên trả hắn một đấm.

"A ——" Ôn Thiếu Hoa bị một đấm đánh ngã ở trên bàn, không phục, đứng lên cố gắng đánh nữa, nhưng đều là đánh bừa.

Phong Khải Trạch đã từng tập võ, động tác nhạy bén, không chỉ có thể đỡ sự công kích của đối phương, còn đánh ngược lại vào người hắn, khiêu khích nói: "Tới đi, không đánh nữa à?"

Ôn Thiếu Hoa lau vết máu trên khói miệng, từ dưới đất đứng dậy, dù là đứng không vững, vẫn muốn đánh tiếp, "Phong Khải Trạch, tôi giết chết anh."

Ngây lúc này, bảo vệ chạy vào, dùng sức kéo hắn, không để cho hắn làm loạn nữa.

Quản lý lập tức đứng ra, tức giận mắng, "Ôn Thiếu Hoa, nơi này không phải anh có quyền giương oai. Bắt hắn ném ra ngoài cho tôi."

Bảo vệ muốn kéo Ôn Thiếu Hoa ra ngoài, Phong Khải Trạch cản lại, "Chờ một chút, cứ để hắn đánh, tôi cũng đang muốn đánh."

"Phong thiếu gia, này, này không được, ngộ nhỡ cậu ta làm anh bị thương, sẽ không hay đâu." Quản lý có chút khó xử, không muốn khiến chuyện càng ngày càng lớn.

"Không có gì không tốt, người này tôi đã muốn đánh lâu rồi, tôi còn chưa có đánh đủ đâu, hơn nữa, hắn không thể làm tôi bị thương được đâu."

"Này —— được, buông hắn ra." Quản lý hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là gọi bảo vệ buông Ôn Thiếu Hoa ra, sau đó đứng qua một bên.

Ôn Thiếu Hoa giận đến mất đi lý trí, biết rõ đánh không lại Phong Khải Trạch, nhưng vẫn muốn đánh tiếp, sau khi bảo vệ buông tay, hắn liền tiếp tục xông lên, một đấm hướng lên đầu Phong Khải Trạch đánh.

Phong Khải Trạch nghiêng đầu đi, nhẹ nhàng linh hoạt tránh ra, chụp cổ tay Ôn Thiếu Hoa, đánh vào bụng của hắn mấy đấm, sau đó một cước đá văng hắn, gã hắn ngã trên mặt đất, tiếp tục khiêu khích nói: "Tới đi, tiếp tục?"

Từ lâu anh đã nghĩ muốn đánh Ôn Thiếu Hoa một trận rồi, hiếm khi hôm nay có sẵn cơ hội, phải đánh hắn một trận cho đã.

Ôn Thiếu Hoa bị đánh đến nằm dài trên mặt đất, mặt bị sưng lên, nhưng vẫn không phục, cố gắng bò dậy, cầm cái ghế bên cạnh làm vũ khí, hơn nữa còn dùng hết sức lực đánh Phong Khải Trạch.

Phong Khải Trạch đưa tay cản lại cái ghế, cánh tay Ôn Thiếu Hoa xước ra một vết máu, nhưng hắn cũng không thèm để ý, tiếp tục đánh, một đấm đánh cho Ôn Thiếu Hoa nằm luôn trên bàn, "Đứng lên tiếp tục nào, tôi muốn nhìn xem cậu có bao nhiêu bản lãnh?"

"Phong Khải Trạch ——" Ôn Thiếu Hoa bò dậy một lần nữa, lại bắt đầu đánh, kết quả vẫn là bị đánh tiếp.

Hai người đàn ông không để ý đến mọi người xung quanh tiếp tục đánh

nhau trong phòng ăn.

Quản lý khách sạn thấy tình hình trở nên như vậy, biết mình không khống chế được, đột nhiên nghĩ đến Tạ Thiên Ngưng có thể ngăn cản hai người bọn họ đánh nhau, vì vậy kêu nữ nhân viên phục vụ đến toilet gọi Tạ Thiên Ngưng quay lại.

Tạ Thiên Ngưng đang lau y phục trên người trong toilet, không biết chuyện xảy ra bên ngoài, nhưng cô lau như thế nào cũng không lau sạch được những vết dầu trên y phục màu trắng, khiến nó trông rất khó coi.

"Lau không hết, làm sao đây?"

"Phong thiếu phu nhân, trên y phục dính nhiều vết dầu như vậy, chỉ có thể đem đi giặt mới được, chứ rửa không ra đâu." Nữ phục vụ viên đứng ở bên cạnh đợi cô, thấy cô dùng sức lau vết dầu, không thể làm gì khác hơn là nhắc nhở cô.

"Tôi biết rõ lau không hết, chỉ là muốn lau cho đỡ một chút. Thôi, dù sao cũng đã như vậy, không lau nữa. Đúng rồi, cô đứng rất lâu rồi, không đi toilet sao?"

Nữ phục vụ này từ khi cô vào toilet đến bây giờ cũng đứng ở đây, cô cảm thấy là lạ.

"Là Phong thiếu gia yêu cầu quản lý kêu tôi tới, coi phu nhân có cần giúp đỡ gì không."

"Con khi nhỏ đúng là suy nghĩ nhiều quá, đi toilet cũng không yên tâm. Thôi, chúng ta quay lại, tránh để anh lo lắng quá" Tạ Thiên Ngưng đang nói muốn quay trở lại, đột nhiên dạ dày truyền đến một cảm giác buồn nôn, ợ lên một tiếng, lập tức lấy tay che miệng, vốn định quay lại, nhưng cuối cùng chịu không nổi, không thể làm gì khác hơn là ói vào bồn rửa tay.

"Ua——"

"Thiếu phu nhân, cô...cô không cần vội?" Nữ phục vụ thắc vây, sợ rằng cô sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nếu như xảy ra chuyện gì, chỉ sợ cô cũng sẽ xong đời.

"Không sao, không sao" Tạ Thiên Ngưng sau khi ói xong, quay lại nói một

câu, nhưng lại không nhịn được muốn ói, đồ ăn mới ăn xong ói hết ra rồi, cả người có chút mệt mỏi.

Cô hôm nay không hiểu bị gì lại ói nhiều như vậy?

"Thiếu phu nhân, hay là hôm nay có phải bà ăn trúng đồ gì đó không sạch sẽ?"

"Không có, buổi sáng tôi chỉ ăn ít bánh bao thịt bò, đồ ăn Trung Quốc thì ăn ở nhà hàng này"

"Thực phẩm của chúng tôi tuyệt đối sạch sẽ, bảo đảm là không có vấn đề gì." Nữ phục vụ tranh thủ thời gian giải thích, cũng không muốn khiến khách sạn bị truy cứu trách nhiệm này.

"Tôi ——" Tạ Thiên Ngưng vốn định giải thích, không để cho nữ phục vụ lo lắng, nhưng lại bắt đầu muôn ói, không thể làm gì khác hơn là nuốt lời xuống.

Ngay lúc này, một nữ phục vụ khác chạy vào, vội vàng nói: "Phong thiếu gia, không xong, Phong thiếu gia cùng Ôn Thiếu Hoa đánh nhau."

"Cái gì, đánh nhau." Tạ Thiên Ngưng lập tức dừng lại nôn mửa, hít một hơi thật sâu, cảm giác buồn nôn biến mất, sau đó cầm khăn giấy, lau miệng, nhanh chóng đi ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra.

Hai người kia đánh nhau như thế nào, ngộ nhỡ có người bị thương hay xảy ra án mạng thì rắc rối.

Trong phòng ăn, khách hàng hầu như đều đã tính tiền đi hết, chỉ còn lại Phong Khải Trạch và Ôn Thiếu Hoa ở đây đánh nhau, bên cạnh rất nhiều bảo vệ, nhưng vì không được cho phép nên không dám đến ngăn cản.,

Phong Khải Trạch mặc dù chiếm ưu thế, có bản lĩnh, nhưng cuối cùng không tránh được chịu một vài vết thương nhỏ, trên cánh tay bị chảy máu, y phục trên người cũng bị xé rách, nhưng anh vẫn không dừng lại, tiếp tục đánh.

Ôn Thiếu Hoa cả người đều là thương tích, điệu bộ nhếch nhác, coi như bị đánh đến bể đầu chảy máu, nhưng vẫn tiếp tục đánh, hơn nữa còn là càng đánh càng hăng, không chỉ lấy cái ghế làm vũ khí, ngay cả đồ trên bàn

cũng lấy đế đánh, làm cho phòng ăn rối tung lên.

Quản lý khách sạn đứng ở một bên nhìn, thấy đồ đặc bị đập thành ra như vậy, cảm thấy lo lắng, nhưng không thể làm gì khác hơn là tiếp tục khuyên can, "Phong thiếu gia, đừng đánh, thôi, đánh tiếp nữa sẽ gây ra án mạng đó."

Nhưng vô dụng, hai người kia càng đánh càng hăng, không dừng lại, tiếp tục vật lộn.

Tạ Thiên Ngưng nhanh chóng chạy tới, thấy Phong Khải Trạch và Ôn Thiếu Hoa đang uốn éo thành một đoàn, không thể làm gì khác hơn là hô to gọi bọn họ dừng lại, "Đừng tay, dừng lại đi."

Phong Khải Trạch nghe được âm thanh của cô, lập tức đẩy Ôn Thiếu Hoa ra, không cùng hắn đánh nữa.

Nhưng Ôn Thiếu Hoa cũng không ngừng lại, bị đẩy ra sau, lại xoay ngược trở lại, một đấm hướng về Phong Khải Trạch .

"Con khỉ nhỏ, cẩn thận." Tạ Thiên Ngưng kinh hoảng hô to, nhưng đã quá trễ.

Phong Khải Trạch không ngờ Ôn Thiếu Hoa không dừng lại còn tiếp tục đánh, cho nên không hề phòng bị, lãnh trọn một đấm mạnh của Ôn Thiếu Hoa làm hàm răng bị chảy máu.

-----oOo-----

Chương 233: Một tiếng nôn oẹ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch bị đánh đến hàm răng ra máu, Tạ Thiên Ngưng lập tức chạy tới, lo lắng nhìn vết thương của anh, đau lòng nói: "Anh sao rồi, có đau không? Cánh tay cũng bị chảy máu, không được ah..., phải đi bệnh viện nhanh lên mới được, tránh cho vết thương nhiễm trùng."

Phong Khải Trạch cũng không cảm thấy đau, nhất là được quan tâm như thế , trong lòng ám áp, càng muốn ở trước mặt Ôn Thiếu Hoa tỏ ra mình

bây giờ rất hạnh phúc, vì vậy giờ một chút tính khí trẻ con lấy lòng trấn an, "Em thổi cho anh một chút liền hết đau, thổi một chút."

"Bây giờ, y phục cũng bị xốc xêch như vậy, không biết trên người còn có vết thương khác hay không, đi, đi đến bệnh viện kiểm tra một chút." Tạ Thiên Ngưng không có tâm trí nhìn những thứ khác, chỉ lo lắng cho tình trạng của Phong Khải Trạch, không muốn anh bị vấn đề gì.

Cô hiện tại chỉ có anh, không muốn anh xảy ra chuyện gì.

"Yên tâm, thân thể anh bằng sắt, những vết thương nhỏ này không có gì đáng ngại, về nhà bôi thuốc một chút là hết thôi." Anh không quan tâm vết thương trên người, áp nhìn cô, bởi vì cô quan tâm anh như vậy, yêu anh như vậy, làm anh cảm thấy vui mừng, hạnh phúc.

Nếu như không phải có sự xuất hiện của cô, chỉ sợ anh bây giờ còn tiếp tục ra sức đánh Ôn Thiếu Hoa.

Ôn Thiếu Hoa dùng ánh mắt ghen tỵ và tức giận nhìn chằm chằm Tạ Thiên Ngưng, cô đối với Phong Khải Trạch dịu dàng và quan tâm, để cho hắn cảm thấy thật tức giận, không nhịn được gào thét giễu cợt cô, "Tạ Thiên Ngưng, cô giỏi lắm, bây giờ tôi đã hiểu. Trước kia không biết cô có bản lãnh này. Bây giờ chắc không có một người đàn ông nào có thể chạy thoát được lòng bàn tay của cô, không chỉ dịu dàng, còn biết cách dụ dỗ, khiến cho đàn ông vui vẻ, quả thật làm cho ai cũng mê mệt, khó trách Phong Khải Trạch bị cô quyến rũ mê mệt đến như vậy, xem ra trước kia là tôi xem thường cô."

Tạ Thiên Ngưng nghe ra trong lời nói có ý châm chọc, nhưng cô mặc kệ hắn, kéo cánh tay Phong Khải Trạch, muốn rời đi, "Con khỉ nhỏ, chúng ta đi."

Phong Khải Trạch không đi, đứng bất động tại chỗ, cười lạnh nhìn Ôn Thiếu Hoa, ngược lại giễu cợt hắn, "Ôn Thiếu Hoa anh đang hâm mộ hay là ghen tỵ với chúng tôi?"

"Phong Khải Trạch, đừng nói tôi không thức tỉnh anh, người phụ nữ này lòng dạ xấu xa khó đoán, anh phải coi chừng một chút, nếu rơi vào tay cô ấy sau này sẽ không có kết quả tốt, đến lúc đó hối hận không kịp." Ôn Thiếu Hoa chỉ là nói lung tung, thực ra là không muốn nhìn Tạ Thiên Ngưng đối xử tốt với người đàn ông khác.

Ban đầu bọn họ là vị hôn phu vị hôn thê, mặc dù cô giúp hắn xắp xếp cuộc sống ngay ngắn rõ ràng, tuy nhiên cô không có dịu dàng như thế đối với hắn, thậm chí đi cùng với hắn còn nhăn nhó, khó chịu giống như người không quen biết, cũng không dễ dàng cho hắn đụng vào. Mà bây giờ, cô thay đổi, triệt để thay đổi, biến thành một người phụ nữ kiều my, dịu dàng, thân thiết, đây chính là người phụ nữ hắn muốn.

Tại sao cô đối với người đàn ông khác có thể như vậy, đối với hắn lại không được, tại sao?

Tạ Thiên Ngưng vốn không muốn để ý nhiều tới Ôn Thiếu Hoa, tránh cho hắn suy nghĩ lung tung, nhưng nghe được những lời này của hắn, cuối cùng không chịu nổi, ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn hắn, chất vấn: "Tôi lòng dạ xấu xa, xin hỏi tôi như thế nào gọi là lòng dạ xấu xa?"

"Bộ dạng lúc trước ở cùng tôi, khác hoàn toàn bây giờ khi đang ở cùng với người đàn ông khác, chẳng lẽ lòng dạ không xấu xa sao?"

"Ôn Thiếu Hoa, vậy tôi liền nói rõ ràng cho anh biết, anh nói ai là người đàn ông khác? Anh ấy là chồng của tôi, tôi toàn tâm toàn ý yêu thương anh ấy, chăm sóc anh ấy, không có như anh, chỉ là một món đồ bỏ đi, anh không đáng để được người nào yêu cả. Tôi vốn là không muốn nói chuyện với anh, để tránh cho anh suy nghĩ lung tung, nói năng bậy bạ, nhưng anh thật sự rất đáng, làm cho người ta cảm thấy buồn nôn, gặp lại anh trong bộ dạng này, tôi thật sự muốn ói."

"Ua ——" Tạ Thiên Ngưng sau khi mắng xong, dạ dày khó chịu lại muốn ói, vì vậy dùng tay che miệng, ợ khẽ một tiếng.

Một tiếng nôn ợ này làm tất cả mọi người cho là cô đang làm bộ muốn ói, hạ nhục Ôn Thiếu Hoa, cho nên không có hoài nghi. gì.

Cũng như mọi người Phong Khải Trạch cũng cho rằng như thế, vì vậy ôm cô trong lòng, tiếp tục châm chọc Ôn Thiếu Hoa, "Thiên Ngưng, chó vì một người rác rưởi như vậy mà tức giận, không nói nữa, nếu em bị chọc tức, anh sẽ rất đau lòng."

"Được, em không tức giận." Cô cố gắng nén cảm giác buồn nôn, nở ra nụ cười nhàn nhạt, hít sâu, khiến thân thể dễ chịu hơn một chút.

Tại sao cứ muốn ói?

Ôn Thiếu Hoa vô tình nghe được âm thanh nôn ợ của Tạ Thiên Ngưng, làm tưởng cô là nôn mửa, giễu cợt hắn, vốn là đang tức giận, hiện tại càng tức hơn, hung ác nhìn cô chàm chàm, cắn răng nghiến lợi gào thét, "Tạ Thiên Ngưng, cô như vậy không cảm thấy thật là quá đáng sao? Trước kia cô chưa bao giờ như vậy, nhưng bây giờ cô trở nên làm cho người ta rất đáng ghét, cô thật rất đáng xấu hổ."

Tạ Thiên Ngưng hít sâu, kiềm chế cơn giận, vì vậy tận lực giữ vững tâm trạng bình thường ôn hòa nói, "Mặc kệ tôi trở thành người như thế nào, cũng không có bất kỳ quan hệ gì với anh, tôi bây giờ là vợ của Phong Khải Trạch, anh nói vợ người khác như vậy, không cảm thấy rất bất lịch sự sao? Về phần đáng xấu hổ, so sánh với anh, tôi thật không dám."

"Đừng quên, cô đã từng là vị hôn thê của tôi trong mười năm. trong mười năm đó cô đối với tôi có thể nói hết lòng hết dạ, muốn gì được đó. Nhưng trong nháy mắt, cô lại đem quan hệ của chúng ta phủi sạch, không cảm thấy thay đổi quá nhanh sao?"

"Đúng là thay đổi quá nhanh, mười năm tình cảm, anh không chút lưu luyến mà vứt bỏ nó đi, cũng là thay đổi rất nhanh vậy. Hôm nay anh trong tình trạng này, hoàn toàn đều do anh gieo gió gặt bão, không thể oán hận ai cả, bây giờ nhìn thấy tôi bên cạnh người đàn ông khác, anh tức giận muốn phá hư, nhưng lại phá không được, còn nhìn thấy tôi sống rất hạnh phúc. Anh không cảm thấy bàn thân anh rất ích kỷ sao?"

"Loại phụ nữ có mới nói cũ như cô, tôi cũng không lạ gì. Phong Đại Thiếu Gia, bây giờ anh đang rất hạnh phúc, tôi tin một ngày nào đó anh sẽ được chết rất thảm. anh phải giữ tiền của mình cho kỹ, đừng để người phụ nữ này chiếm toàn bộ của mình hết." Ôn Thiếu Hoa cố ý giễu cợt, mục đích là muốn cho Tạ Thiên Ngưng ở trước mặt mọi người mất mặt xấu hổ, những lời nói này không có bao nhiêu hiệu quả, nhưng đủ để tạo thành một chút dư luận.

Mọi người bắt đầu bàn tán.

Phong Khải Trạch ôm Tạ Thiên Ngưng chặt hơn, trước mặt mọi người, rất khoát khí nói: "Ôn Thiếu Hoa, chuyện này cũng không cần anh hao tâm lo lắng, tôi là cam tâm tình nguyện đem toàn bộ tiền của tôi cho cô ấy. Nếu như tiền bạc có thể mua được một người vợ toàn tâm toàn ý yêu ta, thì cũng thật là đáng giá."

Tạ Thiên Ngưng hạnh phúc cười cười, dùng ánh mắt thâm tình nhìn anh, cho dù không nói gì, nhưng cũng lộ ra được tình cảm như keo như sơn yêu say đắm.

Mặc kệ người ta nói như thế nào, chỉ cần anh hiểu cô là được, con người lúc sống, nên sống vì mình, cần gì quá mức quan tâm cái nhìn của người khác cơ chứ?

Ôn Thiếu Hoa cho rằng nói như vậy có thể đả kích Tạ Thiên Ngưng, không ngờ cô và Phong Khải Trạch tình cảm vẫn tốt như vậy, trong lòng ghen tỵ mãnh liệt, không thể nhìn hai người bọn họ ở cùng nhau hạnh phúc như thế, cho dù mình không có bản lãnh đó, cũng muốn dọa, "Được, tôi ngược lại muốn nhìn các người có thể hạnh phúc đến khi nào? Tạ Thiên Ngưng, vịt con xấu xí thì vẫn mãi là vịt con xấu xí, cho dù cô có mọc được lông Phượng Hoàng, cô cũng không thể trở thành Phượng Hoàng."

"Chỉ có những người đàn ông luôn tự hào là đúng kia mới nghĩ đem những người phụ nữ ra so sánh với chim sê và Phượng Hoàng, ở trong mắt của tôi, mỗi người phụ nữ đều là Phượng Hoàng, chỉ là có một số phụ nữ đem ánh sáng Phượng Hoàng để lộ ra ngoài, còn một số chỉ là đang ẩn nấp mà thôi. Ôn Thiếu Hoa, đến bây giờ anh vẫn chỉ biết nhìn mọi chuyện từ bên ngoài, tôi thật sự vì anh cảm thấy buồn. Con khỉ nhỏ em có chút mệt mỏi, đi thôi." Tạ Thiên Ngưng không dạy dỗ Ôn Thiếu Hoa nữa, cảm thấy mệt mỏi thật sự, có chút buồn ngủ, cho nên muốn đi khỏi.

Phong Khải Trạch cho là cô không muốn cùng Ôn Thiếu Hoa nói thêm nữa, nên mới viện cớ muốn rời khỏi, vì vậy làm theo ý của cô, "Được, chúng ta đi."

Quản lý khách sạn thấy hai người chuẩn bị đi, lập tức cung kính đưa đến cửa, nửa câu cũng không dám nói đến chuyện bồi thường, "Phong thiếu gia, phong thiếu phu nhân, hoan nghênh lần sau trở lại."

"Sẽ không có lần sau nữa." Phong Khải Trạch tà mị cười một tiếng, sau đó đưa Tạ Thiên Ngưng lên xe, sau đó cũng đi theo lên xe, lập tức rời khỏi.

"Cái gì, sẽ không có lần sau nữa." quản lý khách sạn bởi vì câu nói này, sợ đến mặt xám như tro tàn, nhìn xe rời đi trước mắt, cho đến khi bóng xe biến mất, lúc này mới giận dữ đùng đùng trở lại, chỉ vào Ôn Thiếu Hoa mắng to, "Ôn Thiếu Hoa, đầu óc anh bị nước vào sao, còn dám cùng Phong thiếu gia đánh nhau, xỉ nhục Phong thiếu phu nhân, anh muốn chết

cũng đừng đem khách sạn của tôi lôi xuống nước? Tôi thật sự là bị anh hại thảm rồi."

"Ông không phải là đã đuổi việc tôi sao, khách sạn của ông có chuyện thì liên quan gì tới tôi?" Ôn Thiếu Hoa khinh thường trả lời, sau đó mang theo thương tích trên người chân thấp chân cao đi ra ngoài cửa.

"Giữ hắn lại cho tôi." quản lý khách sạn không để cho Ôn Thiếu Hoa đi, ra lệnh bảo vệ chặn hắn lại.

Máy bảo vệ đi tới, chặn đường lại, không để cho Ôn Thiếu Hoa đi.

Ôn Thiếu Hoa xoay người trở lại, nghiêm túc nói: "Ông muốn gì? Nếu đã đuổi tôi, tại sao còn ngăn cản không cho tôi đi khỏi?"

"Ôn Thiếu Hoa, cứ như vậy để cho anh đi, ai tới bồi thường tổn thất của tôi? Mới vừa rồi anh và Phong thiếu gia ẩu đả, hư hại rất nhiều đồ, ghê bị đập nát vài cái, khăn bàn cũng bị rách vài cái, còn có một chút đồ dùng nhỏ, cái đĩa, bình hoa, bát đũa, những thứ này chẳng lẽ không cần bồi thường sao?"

"Cũng không phải là chỉ có một mình tôi làm hư, tại sao ông không đi tìm Phong Khải Trạch bồi thường?"

"Anh nghĩ tôi ngu ngốc ư, tìm Phong Khải Trạch bồi thường, vậy khách sạn của tôi không muốn làm ăn nữa sao? Mặc kệ, tóm lại những thứ này tôi toàn bộ bắt anh bồi thường, nếu như anh không bồi thường, vậy thì chờ đi ngồi tù. Tôi cho anh ba ngày, ba ngày sau nếu như anh không bồi thường, tôi sẽ báo cảnh sát."

"Hừ ——" Ôn Thiếu Hoa không nói gì, đẩy bảo vệ ra, đi thẳng ra ngoài cửa.

Đáng chết, tiền không kiềm được bao nhiêu, giờ bắt tôi phải bồi thường, ba ngày, hắn đi đâu lấy tiền tới bồi thường những thứ này, hơn nữa nợ trên người làm sao trả đây?

Đều là Tạ Thiên Ngưng chết tiệt kia làm hại, hắn không sống tốt, cũng sẽ khiến cô không được sống tốt.

"Tạ Thiên Ngưng, cô đợi rồi xem."

-----oOo-----

Chương 234: Cái này gọi là khác loại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng lo lắng vết thương trên người Phong Khải Trạch sẽ bị nhiễm trùng. Cho nên nhất định đưa anh đến bệnh viện kiểm tra. Phong Khải Trạch không thể làm gì khác hơn là đồng ý đến bệnh viện.

Trong bệnh viện mọi người vừa nhìn thấy hai nhân vật có tiếng tăm trong bộ dạng nhếch nhác đi tới. Không dám hỏi nhiều lập tức tiếp đón, phục vụ một cách chu đáo.

Xử lý vết thương cho Phong Khải Trạch ,bác sĩ có vẻ sợ hãi. Ngón tay loáng thoảng run run. Hình như sợ hãi gì đó. Nhưng lại không dám biểu hiện ra mặt, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt cố gắng làm việc. Thỉnh thoảng run rẩy hỏi: "Phong thiếu gia? Đau không. Nếu như vết thương đau xin ngài nói một tiếng .Tôi sẽ nhẹ tay lại.."

"Ông nói nhảm nhiều như vậy làm gì? xử lý vết thương nhanh lên một chút " Phong Khải Trạch tức giận nói, bác sĩ run rẩy lập tức im lặng không dám nói thêm gì nữa.

Anh đáng sợ vậy sao? Chỉ có mình Thiên Ngưng không sợ khi ở bên cạnh anh.

"Bác sĩ , ông đừng khẩn trương ,không có chuyện gì đâu. vết thương trên người anh ấy có nặng lắm không"" Tạ Thiên Ngưng đứng ở một bên nhìn, mặc dù thấy vết thương ở ngoài da nhưng vẫn không yên tâm nhất quyết phải xác định rõ là không sao.

"Thiếu phu nhân yên tâm. Phong thiếu gia chỉ bị thương một chút ở ngoài da. Không có vấn đề gì chỉ cần uống thêm thuốc tiêu viêm là được rồi. Không có vấn đề gì lớn. Nếu như cô vẫn là không yên tâm có thể làm kiểm tra toàn thân. Như vậy sẽ biết rõ hơn

"Tốt lắm? Làm kiểm tra toàn thân "

"Không cần, Thân thể anh rất tốt, không cần làm kiểm tra toàn thân " Trước

kia anh thường xuyên bể đầu chảy máu. Cũng còn không làm kiểm tra toàn thân. Anh bây giờ vẫn rất ổn. Lần này chỉ là một chút vết thương nhỏ. em không cần phải lo lắng như vậy. Lát nữa uống thuốc là khỏe rồi." Phong Khải Trạch lập tức phản đối. Không muốn làm nhiều chuyện như vậy.

Chỉ là vết thương nhỏ mà phải làm kiểm tra toàn thân? Không phải chuyện nhỏ xé ra to rồi sao? Anh đâu phải thủy tinh đựng mạnh một chút là bể đâu.

"Không muốn cũng phải làm, lúc đầu em cũng không muốn để anh làm kiểm tra toàn thân. Nhưng anh nói vậy càng làm em lo lắng hơn. Mặc kệ, hôm nay anh ngoan ngoãn làm kiểm tra toàn thân cho em. Nếu không em sẽ nổi giận." Cô cao giọng ra lệnh, không giống như những người khác ,ai cũng sợ Phong Khải Trạch.

"Em muốn báo thù anh sao ?""

"Anh muốn nghĩ như thế nào cũng được, tóm lại hôm nay anh nhất định phải làm kiểm tra toàn thân ?.Nếu không buổi tối anh ra phòng khách ngủ đi."

"Tuân lệnh bà xã đại nhân ." Không còn cách nào, bà xã ra lệnh anh không thể không nghe theo ,anh cũng không muốn buổi tối ngủ ngoài phòng khách.

Bác sĩ thấy Phong Khải Trạch là ma quỷ hóa thân nhưng lại rất nghe lời vợ. Cảm thấy có chút kinh ngạc. Nhịn cười không được ,nhưng lại không dám cười lớn tiếng. Nghiêm túc làm việc.

Từ trước cho tới nay tất cả mọi người đều cho là Tạ Thiên Ngung cưới Phong Khải Trạch là vì tiền. Cho tới bây giờ lời đồn vẫn không dừng lại. Nhưng hôm nay nhìn thấy tình cảm của bọn họ tốt như vậy, chắc lời đồn sẽ không còn. Bởi vì bọn họ thật là một đôi vợ chồng hạnh phúc. Một đôi vợ chồng làm người khác hâm mộ.

Tạ Thiên Ngung không có tâm trạng để ý tới các thầy thuốc đang suy nghĩ gì? Hai con mắt nhìn chằm chằm vết thương trên cánh tay Phong Khải Trạch. Đột nhiên cảm giác buồn nôn lại tới. Vì vậy hết sức chịu đựng, không để tình phun ra tại chỗ. Bình tĩnh nói: "Con khi nhỏ, anh ở đây ngoan ngoãn để bác sĩ xử lý vết thương, em đi toilet một chút, lát nữa quay lại cùng anh đi làm kiểm tra."

Không đợi Phong Khải Trạch đồng ý, cô đã đi ra ngoài. Dạ dày không chịu được ,đến ngoài cửa che miệng nôn ọe, sau đó mới chậm rãi đi tới toilet.

"em đi cảm thận một chút , nhanh lên rồi quay lại." Phong Khải Trạch không có suy nghĩ nhiều nhìn bên ngoài hô to, nhắc nhở.

Tạ Thiên Ngưng mặc dù ra tới bên ngoài nhưng vẫn nghe thấy lời nói truyền tới sau lưng Hơi cười cười, tiếp tục đi tới toilet. Ai ngờ trên đường đi lại đụng phải Hồng Thi Na. Hai người không hẹn mà gặp, không khí có chút căng thẳng. Trên người Hồng Thi Na bốc ra mùi thuốc súng nồng nặc giống như xắp nổ tung.

Sau chuyện bắt cóc uy hiếp đến giờ Hồng Thi Na cũng không có xuất hiện qua.Không ngờ ở trong bệnh viện gặp phải cô ấy.

Đây là trùng hợp, hay là có người cố ý an bài?

Mặc kệ là cái gì, bất cứ ai cũng đừng nghĩ đánh bại cô ,để làm con khỉ nhỏ chú ý.

Hồng Thi Na cầm trong tay báo cáo kiểm tra. Vừa nhìn thấy Tạ Thiên Ngưng, trong mắt tràn đầy tức giận , độc ác nhìn cô chằm chằm. Khiêu khích nói: "Ô, Đây không phải là Phong thiếu phu nhân sao? Sao lại trông nhếch nhác giống như từ trong đống rác chui ra vậy?""

"Tùy cô, cô thích nói như thế nào cứ nói như thế." Tạ Thiên Ngưng không để ý tới cô tiếp tục đi đến toilet? Không dừng lại nói nhảm.

Cũng không phải là bạn bè. Nói đi nói lại đều là những chuyện không ra gì. Cần gì lãng phí thời gian. Cô còn phải quay lại xem con khỉ nhỏ thế nào.

Nhưng Hồng Thi Na không để cho cô đi, chặn đường cô lại ,tiếp tục khiêu khích "Phong thiếu phu nhân, Phong đại thiếu phu nhân, xảy ra chuyện gì mà cô vội dữ vậy sao?""

"Hồng Thi Na, tôi không muốn nói chuyện với cô. Mời tránh ra."

"Nếu tôi không tránh thì sao?""

Vậy tôi nói cho cô biết. Thân phận bây giờ của tôi dư sức đối phó với cô. Cho nên cô tốt nhất chớ đụng đến tôi. Nếu không đừng trách tôi không

khách sáo đối với cô. Trước đây tôi sợ cô. Nhưng bây giờ tôi không sợ cô chút nào.."

"Ồ? Cưới Phong Khải Trạch mới nửa tháng. khí thế đại thiếu phu nhân của cô tăng lên rất nhiều. Bội phục bội phục. Tạ Thiên Ngung bản lãnh của cô thật đúng là không nhỏ. Từ một con chim sẻ nhỏ biến thành Hỏa phượng hoàng. Thật là khiến người ta khó có thể tin. Tôi tưởng rằng chim sẻ vĩnh viễn không thể nào biến thành Phượng Hoàng. Nhưng bây giờ tôi cũng không nghĩ như vậy nữa. Chim sẻ có thể biến thành Phượng Hoàng, chỉ cần nhỏ hết lông Phượng Hoàng của người khác gắn lên mình. Nhưng không phải trời sanh đã có lông phượng hoàng, cho dù có gắn vào cũng không phải, có lúc cũng sẽ rụng xuống hết. Tôi sẽ chờ xem chuyện cười."

Đối với giễu cợt của Hồng Thi Na ,Tạ Thiên Ngung chỉ cười lạnh nhạt nói: "Hồng tiểu thư cô nói xong chưa? Nói hết lời xin mời nhường đường, đừng cản trở nữa"

Chim sẻ và Phượng Hoàng. Trước kia cô còn cảm thấy đây là sự thật. Nhưng hiện tại cô không hề nghĩ chim sẻ và Phượng Hoàng khác nhau. Bởi vì mỗi người cũng có thể là Phượng Hoàng cũng đều có thể là chim sẻ, do người đó sống thế nào mà thôi"

Hồng Thi Na vẫn không nhường đường, nhất định muốn giễu cợt đủ rồi mới đi."Chưa, tôi còn chưa nói xong. Tạ Thiên Ngung nêu như không có Phong Khải Trạch cô bây giờ còn là một bị người phụ nữ bị vứt bỏ. Nói không chừng mốc meo ở nơi nào còn chưa biết. Cô đoạt đi tất cả của tôi, tôi nhất định không để cô đắc ý quá lâu.

"Chỉ tiếc trên thế giới này không có nêu như? Tôi bây giờ đã là vợ của Phong Khải Trạch . Bất luận là ai cũng không thay đổi được sự thật này ——" Tạ Thiên Ngung tự tin nói với Hồng Thi Na. Nói chưa hết câu mắt cô nhìn báo cáo trong tay Hồng Thi Na Thấy được hai chữ ' mang thai ' . Lập tức kinh ngạc nói: "Cô đã mang thai ?""

"Người nào? Ai nói tôi mang thai"" Hồng Thi Na vội vàng đem báo cáo trong tay dâu ra phía sau, không để cho cô nhìn thấy thêm bất cứ tin tức gì nữa.

"Tôi nói tôi không có mang thai. Tai cô bị điếc sao""

"Cô có mang thai hay không, không liên quan tới tôi? Dù sao đứa bé cũng

không phải là của Khải Trạch. Cô làm sao có được phúc đó." Tạ Thiên Ngưng ra vẻ một bộ không sao cả, tiếp tục đi về phía trước.

Hồng Thi Na nắm thật chặt báo cáo trong tay nhìn về phía bóng lưng của cô hét to?"Tạ Thiên Ngưng cô đợi đó , một ngày nào đó tôi bắt cô trả lại gấp trăm lần."

"....."

Tạ Thiên Ngưng nghe được những lời này rất rõ ràng nhưng làm như không nghe thấy. Đi vào toilet ,vừa vào cửa liền che miệng chạy đến bồn rửa tay. Nôn ra, bởi vì hôm nay ói quá nhiều, trong dạ dày đã không còn thứ gì có thể ói, đành ói ra nước.

"Úa——"

Hồng Thi Na hôm nay tới bệnh viện làm kiểm tra, không ngờ gặp phải Tạ Thiên Ngưng. Lại bị cô ta nhìn thấy nội dung trên báo cáo kiểm tra. Lần này thật xui xẻo ,sớm biết vậy thì đã không nói nhiều với cô ấy như vậy.

+++++

"Giáu đầu hở đuôi, nếu như không phải là mang thai. Cô ấy cần gì giấu báo cáo đi nhanh như vậy" Thiên Ngưng nghi ngờ đứa bé chính là của Ôn Thiếu Hoa.

Nguy hiểm thật nguy hiểm thật?.Đứa bé này thiêu chút nữa chính là của con khỉ nhỏ đúng không. Nếu như là đứa bé của con khỉ nhỏ mọi chuyện sẽ phức tạp rất nhiều.

Kể từ khi ăn trưa tới giờ vẫn muộn ói. Chẳng lẽ là do thức ăn ở khách sạn có vấn đề"

Tạ Thiên Ngưng không suy nghĩ nhiều. Sau khi rửa tay, súc miệng, lau miệng xong thì đi ra khỏi toilet. Đi ra cửa cô còn cố ý nhìn xem Hồng Thi Na còn ở đó hay không. Thấy cô ấy không còn ở đó nữa. Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm đi về phía trước.

Khi cô trở lại trong phòng bệnh, bác sĩ đã xử lý tốt vết thương của Phong Khải Trạch đang chờ cô quay lại.

Phong Khải Trạch thấy cô bình an quay lại mới yên tâm. Vậy mà sắc mặt

cô lại tái nhợt làm cho anh có chút lo lắng? Quan tâm hỏi: "Sao sắc mặt em khó coi như vậy""

"Con khỉ nhỏ em vừa mới gặp Hồng Thi Na." cô không giấu diếm chuyện gặp Hồng Thi Na .Nhưng không nói cho anh biết trong người không khỏe.

Trước kia cô cũng thường đau bụng như vậy. Chịu đựng hai ngày là không có gì rồi, cần gì nói ra để cho anh lo lắng "

"Có phải Hồng Thi Na lại khi dễ em không?"" vừa nghe đến Hồng Thi Na anh lập tức giận giống như muốn ăn thịt người.

Sắc mặt cô khó coi như vậy. Nhất định là bị Hồng Thi Na khi dễ rồi. Xem ra anh phải làm cho Hồng Thi Na mệt hết khí thế mới được.

"Cũng không phải cô ta khi dễ em, chỉ là nói một chút lời khó nghe mà thôi. Chúng ta đừng để ý tới cô ta nữa. Nhanh lên ,đi làm kiểm tra toàn thân xong rồi về nhà thay quần áo. Nhìn xem anh với em bây giờ nhêch nhác khó coi quá. Cả người em toàn dầu mỡ, quần áo anh thì bị rách như vậy.

"Cái này gọi là khác người. Em có hiểu hay không?" anh hài hước nói giỡn. Mặc dù ngoài miệng không đề cập tới chuyện Hồng Thi Na . Nhưng trong lòng lại đã nghĩ xong cách đối phó.

Thời điểm đối phó với tập đoàn Hồng thị đến rồi.

"Khác người cái đầu anh. Nhanh lên một chút, làm xong kiểm tra về nhà ăn cơm, em đói rồi."

"Không phải mới vừa ăn xong bữa trưa sao? Làm sao lại đói bụng?""

"Hôm nay bữa trưa chưa ăn no? Hơn nữa —— dù sao em cũng là đang đói bụng "

Hơn nữa toàn bộ thức ăn cũng đã ói cạn sạch —— những lời này cô không có nói ra? Chỉ là không muốn anh quá lo lắng. Chứ không lát nữa người bị kiểm tra toàn thân chính là cô.

"Cũng đúng. Đợi lát nữa sau khi làm xong kiểm tra anh liền đưa em đi ăn." chỉ tại Ôn Thiếu Hoa gây chuyện làm cho anh ăn không no.

Anh cũng chưa ăn no, huống chi là cô. Nói đi nói lại đều là lỗi của Ôn Thiếu Hoa . Anh hưởng bọn họ dùng cơm.

"Đi thôi"

-----oOo-----

Chương 235: Không đủ để sợ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồng Thi Na cũng chưa đi khỏi bệnh viện, mà là âm thầm đi theo Tạ Thiên Ngưng, thấy cô và Phong Khải Trạch ân ái ái, vui vẻ hạnh phúc, trong lòng lại nổi lên ước ao, ghen tị.

Tại sao người phụ nữ ở bên cạnh Phong Khải Trạch không phải cô, tại sao?

Tại sao cô mang thai không phải là đứa bé của Phong Khải Trạch, tại sao?

Cô vốn có một tương lai rất tốt đẹp, có một gia đình hạnh phúc, thế nhưng tất cả những gì thuộc về cô đều bị Tạ Thiên Ngưng cướp mất hết.

"Tạ Thiên Ngưng, cô làm cho tôi khổ sở như vậy, tôi sẽ không để cho cô sống quá dễ chịu, chờ xem, hù."

Hồng Thi Na không tiếp tục nhìn chằm chằm Tạ Thiên Ngưng nữa, mà đi khỏi bệnh viện, ai ngờ vừa ra tới cửa chính bệnh viện lại gặp phải Ôn Thiếu Hoa, trên người có vết thương chằng chịt, vốn định giả bộ không nhìn thấy, tiếp tục đi, nhưng không ngờ bị đối phương ngăn cản đường đi.

Ôn Thiếu Hoa không ngờ lại gặp Hồng Thi Na ở đây, thấy cô chuẩn bị đi lập tức ngăn lại, cố gắng nhanh chóng hóa ra một bộ dáng dịu dàng, "Hồng tiểu thư, làm sao cô tới bệnh viện, có phải trong người không thoải mái?"

Từ lần trước ở trong khách sạn, sau khi xảy ra quan hệ, hắn liền chưa từng gặp qua cô, thật khó mới gặp được cô, không thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này.

"Anh tránh xa tôi ra một chút là tốt rồi, tôi không muốn nhìn thấy anh." Hồng Thi Na kiêu ngạo trả lời, căn bản không để người đàn ông này ở trong mắt, nhất là nhìn bộ dạng hắn chật vật như vậy, càng thêm khinh thường.

Mặc dù hắn biểu hiện rất dịu dàng, nhưng cô nhìn hắn thấy chướng mắt, bởi vì nhìn hắn chướng mắt, nên hận luôn đúra nhỏ trong bụng.

Cô cũng không muốn sanh con cho người đàn ông này, càng không muốn cùng hắn có bất kỳ quan hệ gì.

"Tôi hiểu rõ mình có thân phận như thế nào, chỉ là quan tâm cô mà thôi, cũng không có mộng tưởng gì nhiều. Chuyện lần trước tôi rất xin lỗi, thật xin lỗi."

"Tốt nhất là như vậy, tôi không muốn cùng loại người như anh có chút quan hệ gì. Tôi đã quên hết toàn bộ những chuyện xảy ra giữa tôi và anh."

"Cô tới bệnh viện có chuyện gì?" Ôn Thiếu Hoa tưởng rằng mình biểu hiện dịu dàng như vậy một chút, Hồng Thi Na sẽ đối với hắn tốt một chút, ai ngờ kết quả vẫn như vậy, trong lòng bị đả kích, rất tức giận, nhưng lại không dám bộc lộ ra.

Hắn bây giờ không có tư cách tức giận, vừa rồi hắn đã cố gắng thể hiện cho cô thấy hắn là người đàn ông tốt, nhưng kết quả lại vẫn y như vậy.

"Tôi tới bệnh viện mắc mớ gì tới anh, anh tự lo cho bản thân anh đi, tôi —— ụa ——" Hồng Thi Na nói được nửa câu, đột nhiên cảm thấy có chút buồn nôn, không nhịn được ợ lên một tiếng.

Nghe âm thanh nôn ợ, Ôn Thiếu Hoa kinh ngạc nhưng lại thấy vui, cà lăm hỏi: "Cô...cô mang thai, thật sao?"

"Tôi chỉ là ăn chút đồ không sạch sẽ, bụng bị đau, không có mang thai." Cô vốn là không muốn cho bất kỳ người nào biết chuyện cô đang mang thai, không ngờ biến thành như vậy, mới vừa rồi Tạ Thiên Ngưng đã biết, bây giờ Ôn Thiếu Hoa cũng biết, xem ra bí mật này không thể giấu được rồi.

Vì sao chuyện gì cũng bất lợi đối với cô?

Ôn Thiếu Hoa không tin, đoạt lấy báo cáo trong tay cô, nhanh chóng đọc, thấy báo cáo viết rõ mang thai, lập tức mặt mày hớn hở, "Thật tốt quá, tôi muôn làm ba, thật sự là quá tốt."

Hồng Thi Na không ngờ hắn sẽ giành báo cáo xem, vì vậy đoạt lại báo cáo, xé nát tại chỗ, vẫn còn phủ nhận, "Tôi nói tôi không có mang thai, anh nghe cho rõ, tôi không có mang thai, anh đừng ở đây nằm mơ giữa ban ngày."

Mới vừa rồi chỉ lo nhìn chằm chằm Tạ Thiên Ngung và Phong Khải Trạch, quên mất xé báo cáo ném vào thùng rác.

"Cho dù cô xé báo cáo đi, cũng không thể thay đổi sự thật cô đã mang thai, tại sao cô lại không thừa nhận? Đứa bé thật sự của tôi."

Đứa bé này đến thật đúng lúc, hắn muôn nhờ đứa bé này để trở thành con rể Hồng gia, đây là cơ hội duy nhất để hắn trở mình, nếu như không nắm chặt cơ hội này, cả đời này cũng đừng nghĩ có ngày nổi danh.

"Vậy thì sao, chỉ cần tôi phá thai, tất cả sẽ trở về như lúc trước, không có gì lớn. Anh đừng cho là tôi sẽ vì đứa bé gả cho anh, đừng có nằm mơ."

"Anh muôn bỏ đứa bé này, tôi không cho phép." Ôn Thiếu Hoa tâm trạng rất kích động, kéo tay Hồng Thi Na, ra lệnh cho cô.

Hồng Thi Na hất tay Ôn Thiếu Hoa ra, khinh thường giễu cợt nói: "Không cho phép, anh là cái thá gì, anh có tư cách gì không cho phép tôi? Tôi cho anh biết, đứa bé này tôi nhất định sẽ bỏ, tôi tuyệt đối sẽ không sinh ra nó."

"Nó cũng là con của cô, chẳng lẽ cô có thể độc ác bỏ nó sao?" Bây giờ đứa bé là cơ hội duy nhất của hắn, là lợi thế để hắn trở mình, hắn tuyệt đối không cho phép cô bỏ nó.

"Vốn nó phải là đứa bé của Phong Khải Trạch, nhưng mà đến bây giờ biến thành con của anh, anh kêu tôi làm sao chấp nhận được? Không phải tôi độc ác, mà là đứa bé này không nên xuất hiện, cho nên tôi không thể không bỏ nó."

"Nhưng nó đã xuất hiện, mặc kệ nói thế nào, đứa bé cũng là con của cô, chẳng lẽ một chút tình thương của mẹ, cô cũng không có sao?"

"Không cần nói với tôi cái gì là tình thương của mẹ, tôi sẽ không để cho con của tôi có người cha hèn mọn như anh, anh không xứng đáng làm cha của con của tôi."

"Tôi không cho phép cô bỏ đứa bé con của tôi." Ôn Thiếu Hoa một lần nữa kéo tay Hồng Thi Na, mãnh liệt yêu cầu cô phải giữ đứa bé này.

Nhưng vô dụng, Hồng Thi Na kiên trì muốn bỏ đi, dùng sức hất hắn ra, dùng ngón tay trỏ chỉ vào hắn, cảnh cáo nói: "Ôn Thiếu Hoa, anh tốt nhất đừng động chân động tay với tôi, nếu không coi chừng tôi."

"Phải làm thế nào cô mới không bỏ đứa bé này?"

"Mặc kệ như thế nào, tôi sẽ không sanh đứa bé này, anh quên chuyện này đi. Nếu như anh muốn con, tìm người phụ nữa khác sinh cho anh đi."

"Thi Na, tôi thè, tôi nhất định sẽ dùng cả đời để yêu cô cùng đứa bé, chỉ cần cô đồng ý chấp nhận, cô muốn tôi làm gì cũng được." Ôn Thiếu Hoa không dùng sức mạnh, mà nhẹ nhàng cầu khẩn..

Dù có phải quỳ xuống, hắn cũng muốn thay đổi tất cả.

Nghe những lời này, Hồng Thi Na có chút động lòng, dù sao đã lâu không có người đàn ông nào nói yêu cô rồi, nhưng lý trí nói cho cô biết, người đàn ông này không đáng để cô bận tâm, "Ôn Thiếu Hoa, rốt cuộc như thế nào anh mới không quấy rầy tôi nữa?"

"Mặc kệ như thế nào, tôi sẽ không bỏ cô và đứa bé, bắt đầu từ hôm nay, trong thế giới của Ôn Thiếu Hoa chỉ có hai người, tôi sẽ làm hết tất cả biện pháp ngăn cản cô bỏ đứa bé này."

"Được, nếu như anh có thể làm cho Tạ Thiên Ngung biến mất, tôi sẽ không bỏ đứa bé này. Tôi cho anh mười ngày, mặc kệ anh làm biện pháp gì, chỉ cần có thể khiến Tạ Thiên Ngung biến mất, tôi sẽ làm như anh mong muốn." Hồng Thi Na đột nhiên nghĩ đến một kế, trên mặt là nụ cười gian tà, không đợi Ôn Thiếu Hoa có đồng ý hay không, cô lập tức bỏ đi.

Cô biết Ôn Thiếu Hoa không thể làm gì được Tạ Thiên Ngung, nên cô cần làm vậy để hắn không đến quấy rầy cô nữa. Mười ngày sau, là có thể bỏ đứa bé rồi.

Ôn Thiếu Hoa đứng bất động tại chỗ, nhìn bóng lưng Hồng Thi Na rời đi, trong lòng tràn đầy do dự, còn có chút sợ, cẩn bản không dám đụng đến Tạ Thiên Ngung.

Tạ Thiên Ngung bây giờ có Phong Khải Trạch bảo vệ, muốn đụng đến cô quả thực là so với lên trời còn khó hơn, có thể cô không có biến mất, mà là hắn biến mất.

Nhưng không đụng đến cô, hắn nhất định không có cơ hội trở mình.

Nên làm gì đây?

Đúng lúc này Tạ Thiên Ngung và Phong Khải Trạch từ trong bệnh viện đi ra, thấy Ôn Thiếu Hoa ở bên ngoài, lần này tình huống có chút không hay rồi.

Ôn Thiếu Hoa dùng ánh mắt sắc bén nhìn Tạ Thiên Ngung, trong đầu vẫn suy nghĩ đến lời nói của Hồng Thi Na, hận không được ra tay liền bây giờ, khiến người phụ nữ này biến mất, nhưng bên người cô có Phong Khải Trạch, hắn không thể dễ dàng động thủ.

Phong Khải Trạch không ngờ sẽ gặp phải Ôn Thiếu Hoa, thấy bộ dáng nhêch nhác, không nhịn được giẫu cợt hắn một phen, khiêu khích nói: "O, đây không phải là Ôn Đại thiếu gia ư, cũng tới bệnh viện trị thương à?"

Tạ Thiên Ngung không muốn hai người bọn họ đánh nhau, vì vậy kéo cánh tay Phong Khải Trạch, khuyên anh rời đi, "Con khỉ nhỏ, em đói rồi, đi thôi."

"Được, anh đưa em đi ăn."

"Um".

Ôn Thiếu Hoa căm tức nhìn bóng lưng hai người bọn họ rời đi, giận đến cắn răng nghiến lợi, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, hận không được xông lên cho bọn họ một đấm.

Dù sao hiện tại ta cũng không còn gì nữa, có lẽ liều mạng mới có được một con đường sống . Tạ Thiên Ngung, đứng trách tôi lòng dạ ác độc, muốn trách thì trách cô đắc tội quá nhiều người.

Tạ Thiên Ngung lên xe, trong lúc vô tình quay đầu liếc mắt nhìn Ôn Thiếu

Hoa, phát hiện thái độ của hắn so thường ngày ác độc rất nhiều, không chỉ có run rẩy, trong lòng có chút hoảng sợ.

Phong Khải Trạch phát hiện cô có điều gì khác lạ, vì vậy quan tâm hỏi, "sao vậy, trong người không thoải mái sao?"

"Không phải, em cảm thấy Ôn Thiếu Hoa hình như muốn trả thù, thấy phải trong lòng có chút hoảng sợ." Nàng thu hồi tầm mắt, hít một hơi, thật lòng nói ra suy nghĩ trong lòng.

Hắn thuận mắt nhìn lại, cũng liếc mắt nhìn Ôn Thiếu Hoa, chẳng thèm ngó tới, "Một con cọp bị nhổ răng, không đủ gây sợ."

"Hồng Thi Na mang thai, đứa bé này là của Ôn Thiếu Hoa, không biết hắn biết chuyện này chưa?" chẳng lẽ cô nên nói cho Ôn Thiếu Hoa biết chuyện này?

"Em nói cái gì, Hồng Thi Na mang thai?" anh hả hê cười, càng cười càng to, thậm chí còn vỗ tay lái xe cười to, "Ha ha —— Hồng Thi Na mang thai."

"Con khỉ nhỏ, Hồng Thi Na mang thai, anh vui mừng như vậy sao, cũng đâu phải là con của anh?" cô nhìn anh chằm chằm, tức giận nói.

"Người phụ nữ kia chọn thời kỳ rụng trứng để gây chuyện, mục đích là muốn mang thai đứa bé của anh, không ngờ trời đất xui khiến mang thai con của Ôn Thiếu Hoa, em không phải cảm thấy rất buồn cười sao?"

"Có gì đáng cười, anh cười nữa đi, em xắp chết đói rồi."

"Được, được, được, anh không cười, giờ anh đưa em đi ăn."

"Về nhà ăn đi, bộ dạng của chúng ta bây giờ rất nhếch nhác, đi chỗ nào cũng không được, hơn nữa em có chút mệt mỏi, muốn về nhà nghỉ ngơi."

"Tùy ý bà xã." anh hôn một cái lên má cô một cái, sau đó mới khởi động xe rời đi.

Sau khi xe khởi động, Tạ Thiên Ngưng lần nữa liếc mắt nhìn Ôn Thiếu Hoa, phát hiện hắn đã đi vào bệnh viện, vì vậy không nhìn nữa, trong lòng có chút phiền muộn.

Vừa rồi ánh mắt Ôn Thiếu Hoa thật rất đáng sợ, để trong lòng của cô có chút sợ, cảm giác hãi sê làm chuyện xấu gì đó.

Là cô suy nghĩ nhiều quá sao?

Hy vọng là do cô suy nghĩ nhiều quá.

-----oOo-----

Chương 236: Không Đủ Đế Sợ

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Được, anh đưa em đi ăn."

"Um".

Ôn Thiếu Hoa căm tức nhìn bóng lưng hai người bọn họ rời đi, giận đến cắn răng nghiến lợi, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, hận không được xông lên cho bọn họ một đấm.

Dù sao hiện tại ta cũng không còn gì nữa, có lẽ liều mạng mới có được một con đường sống . Tạ Thiên Ngưng, đừng trách tôi lòng dạ ác độc, muốn trách thì trách cô đắc tội quá nhiều người.

Tạ Thiên Ngưng lên xe, trong lúc vô tình quay đầu liếc mắt nhìn Ôn Thiếu Hoa, phát hiện thái độ của hắn so thường ngày ác độc rất nhiều, không chỉ có run rẩy, trong lòng có chút hoảng sợ.

Phong Khải Trạch phát hiện cô có điều gì khác lạ , vì vậy quan tâm hỏi, " sao vậy, trong người không thoái mái sao?"

"Không phải, em cảm thấy Ôn Thiếu Hoa hình như muốn trả thù, thấy phải trong lòng có chút hoảng sợ." Nàng thu hồi tầm mắt, hít một hơi, thật lòng nói ra suy nghĩ trong lòng.

Hắn thuận mắt nhìn lại, cũng liếc mắt nhìn Ôn Thiếu Hoa, chẳng thèm ngó tới, "Một con cọp bị nhổ răng , không đủ gây sợ."

"Hồng Thi Na mang thai, đứa bé này là của Ôn Thiếu Hoa , không biết hắn

biết chuyện này chưa?" chẳng lẽ cô nên nói cho Ôn Thiếu Hoa biết chuyện này?

"Em nói cái gì, Hồng Thi Na mang thai?" anh hả hê cười, càng cười càng to, thậm chí còn vỗ tay lái xe cười to, "Ha ha —— Hồng Thi Na mang thai."

"Con khỉ nhỏ, Hồng Thi Na mang thai, anh vui mừng như vậy sao, cũng đâu phải là con của anh?" cô nhìn anh chằm chằm, tức giận nói.

"Người phụ nữ kia chọn thời kỳ rụng trứng để gây chuyện, mục đích là muốn mang thai đứa bé của anh, không ngờ trời đất xui khiến mang thai con của Ôn Thiếu Hoa, em không phải cảm thấy rất buồn cười sao?"

"Có gì đáng cười, anh cười nữa đi, em xắp chết đói rồi."

"Được, được, được, anh không cười, giờ anh đưa em đi ăn."

"Về nhà ăn đi, bộ dạng của chúng ta bây giờ rất nhếch nhác, đi chỗ nào cũng không được, hơn nữa em có chút mệt mỏi, muốn về nhà nghỉ ngơi."

"Tùy ý bà xã." anh hôn một cái lên má cô một cái, sau đó mới khởi động xe rời đi.

Sau khi xe khởi động, Tạ Thiên Ngưng lần nữa liếc mắt nhìn Ôn Thiếu Hoa, phát hiện hắn đã đi vào bệnh viện, vì vậy không nhìn nữa, trong lòng có chút phiền muộn.

Vừa rồi ánh mắt Ôn Thiếu Hoa thật rất đáng sợ, để trong lòng của cô có chút sợ, cảm giác hắn sẽ làm chuyện xấu gì đó.

Là cô suy nghĩ nhiều quá sao?

Hy vọng là do cô suy nghĩ nhiều quá.

-----oOo-----

Chương 237: Cô Muốn Tạo Phản
Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor:vyvyanfake

Sáng sớm Phong Khải Trạch liền rời khỏi giường, thấy người còn nằm ngủ trên giường, hình như rất mệt mỏi, cho nên anh không đánh thức cô, từ từ rời giường đi rửa mặt, ăn sáng xong, anh liền mở Laptop ra, kiểm tra tình hình thị trường chứng khoáng như thế nào, phát hiện có chút thay đổi, vì vậy lập tức gọi điện thoại cho Cự Phong.

“Hôm nay sát nhập? Cự Phong, anh lập tức kiểm tra Hồng Thiên Phương có phải định đem vốn của tập đoàn Hồng thị rút đi? Phải nhanh lên một chút, nhất định phải biết rõ chuyện này trước khi bọn họ đem tiền đi, nếu không chúng ta sẽ tổn thất rất nhiều.”

“ Được, tôi chờ tin tức của anh.”

Phong Khải Trạch cúp điện thoại, nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, trong mắt loé lên tia sáng, môi mỏng nâng lên, tạo thành một vòng cung hoàn mỹ, lộ ra khuôn mặt tà mị khẽ cười.

Nếu như anh đoán không sai, Hồng Thiên Phương đang muốn thoát khỏi sự khống chế của Liên minh Hắc Phong, sẽ tìm cách nuốt trọn tập đoàn Hồng thị, chiếm làm của riêng, rồi lập ra một vùng trời mới, để nâng cao quyền lực.

Muốn thoát ra khỏi lòng bàn tay của anh, nằm mơ đi.

Lúc Phong Khải Trạch đang trầm tư, điện thoại di động lại vang lên, là Đói Phương Dung gọi tới, không suy nghĩ nhiều liền trực tiếp án nút trả lời, nghe đối phương nói chuyện một lúc, trực tiếp từ chối: “ Do các người thôi, tôi sẽ không mang Thiên Ngưng về để bị khinh thường nữa đâu.”

Đói Phương Dung không hề từ bỏ, tiếp tục khuyên bảo: “Khải Trạch, Thiên Ngưng gả cho con đến bây giờ đã hơn nửa tháng, con bé chưa bao giờ vào cửa nhà Phong gia, bên ngoài người ta dị nghị rất nhiều, nói đủ thứ, rất khó nghe. Nếu như cậu không muốn Tạ Thiên Ngưng bị tổn thương bởi những lời đồn đại đó, vậy thì mang con bé trở về một chuyến, con yên tâm, dì đã thuyết phục ba của con, ông ấy đã đồng ý. Chỉ cần Thiên Ngưng vào cửa nhà họ Phong, về sau cũng không có lời ra tiếng vào nữa, dì biết con không quan tâm những lời đồn đại đó, nhưng dù sao cũng nên suy nghĩ cho Tạ Thiên Ngưng một chút, để con bé có chút mặt mũi, được không?”

“Để tôi suy nghĩ một chút.”

“Dì cũng đang chuẩn bị bữa trưa, con nhớ mang Thiên Ngưng về. Con yên tâm, lần này là dì gọi con trở về, nếu như ba con dám phản đối, dì nhất định sẽ đứng ra bảo vệ, coi như con nể mặt dì, có được không?”

“Được.” Phong Khải Trạch đồng ý, sau đó cúp điện thoại, liếc mắt nhìn cô gái đang ở trên giường ngủ say, không biết quyết định của mình là đúng hay sai.

Anh biết những lời suy diễn bên ngoài, mặc dù anh vờ như không biết, nhưng nếu suy nghĩ kỹ một chút, vẫn có chút tổn thương.

Cũng được, chỉ là trở về nhà ăn một bữa cơm mà thôi, nếu có chuyện gì, thì cũng không làm gì lớn.

Phong Khải Trạch nghĩ thông suốt, sau đó xem một lúc nữa, phát hiện đã mười giờ, sắp đến trưa rồi, vì vậy tới giường, nằm nghiêng, lấy tay chống đầu, từ từ đánh thức người ở trên giường, “Thiên Ngưng, dậy đi. mười giờ rồi.”

Anh phát hiện cô hình như ngủ hơi nhiều, vốn tưởng rằng cô mệt muốn chết rồi, cho nên hai ngày nay anh cũng không đụng đến cô, nhưng cô đã ngủ hai ngày, vậy mà vẫn có thể ngủ, thật kì quái.

“Thiên Ngưng, mau thức dậy, chút nữa có chuyện phải đi rồi.”

“Dạ ——” Tạ Thiên Ngưng ưm một tiếng, vẫn chưa chịu mở mắt, muốn ngủ tiếp, nhưng bên tai không ngừng truyền đến tiếng gọi, làm cho cô không thể tiếp tục ngủ, không thể làm gì khác hơn là mở mắt, mệt mỏi oán trách: “Con khỉ nhỏ, anh cho em ngủ thêm một lát có được hay không?”

Vừa mới nói một câu, lại nhắm mắt, tiếp tục ngủ.

Anh không để cho cô ngủ tiếp, lấy tay mở mí mắt cô ra, thổi mắt cô, dịu dàng dụ dỗ cô, “Ngoan, mau dậy đi. Hôm nay em không có ăn sáng, như vậy không tốt với dạ dày, phải ăn uống bình thường mới được. Mới vừa rồi Đái Phương Dung gọi điện thoại, bảo chúng ta trở về Phong gia ăn cơm trưa, bây giờ đã mười giờ, nếu như em không dậy, sẽ té đó.”

“Trở về Phong gia ăn cơm —— cái gì?” cô vốn không để ý, khi đại não xử

lý xong, mới lập tức kinh ngạc ngồi dậy, “Con khỉ nhỏ, ba anh không phải là không muốn cho em vào nhà họ Phong sao, thế nào hôm nay lại đột nhiên bảo chúng ta trở về Phong gia ăn cơm?”

Phong Gia Vinh không thể nào dễ dàng để cho cô bước vào nhà họ Phong, nhất định là có vấn đề gì.

“Đây không phải là lời đề nghị của ông ta, là của Đói Phương Dung. Đi một chuyến cũng không có gì đâu, có anh bên cạnh em, ông ta không dám làm loạn đâu. Đi rửa mặt đi, anh sai thím Chu chuẩn bị cho em bữa sáng, em ăn trước chút gì đi, đến Phong gia chưa chắc có thể ăn được đâu. Được rồi, không được ngủ, bây giờ ngày nào em cũng ngủ hơn mười lăm giờ, thật không bình thường.” Anh nhẹ nhàng cởi áo cô, sau đó đứng lên, ra khỏi phòng, xuống dưới giao phó cho thím Chu chuẩn bị bữa ăn sáng, thuận tiện ở dưới đợi cô.

Tạ Thiên Ngưng dùng hai tay ấn xuống huyệt thái dương, để nâng cao tinh thần, kéo lê thân thể mệt mỏi đứng lên mặc quần áo, mới vừa mặc quần áo tử tế xong, đột nhiên rất buồn nôn, liền oẹ một tiếng, lập tức lấy tay che miệng chạy vào phòng rửa tay, hướng trong bồn cầu mà nôn mửa, kết quả chỉ là nôn khan, nhưng vẫn rất muộn ói.

Cũng đã mấy ngày rồi, tại sao vẫn muộn ói? Vốn tưởng rằng nghỉ 2 ngày sẽ khoẻ lại, không ngờ đến ngày thứ ba vẫn còn khó chịu như vậy, xem ra phải đi khám mới được.

Chỉ là hôm nay đi không được, vì phải gặp Phong Gia Vinh, mặc kệ mệt mỏi như thế nào, vẫn phải nâng cao tinh thần.

“Ua ——”

Tạ Thiên Ngưng nôn đến mệt lả, lúc này mới dễ chịu hơn chút, mặc dù cả người không có chút sức lực, ngay cả đứng cũng không vững, nhưng vẫn phải nâng cao, rửa mặt xong sau liền xuống lầu ăn sáng.

Phong Khải Trạch đã sớm đợi cô ở dưới, hơn nữa cũng đã chuẩn bị bữa sáng, thấy sắc mặt cô tái nhợt, cả người vàng vọt, đau lòng hỏi: “Thiên Ngưng, có phải thân thể em không thoái mái?”

Mấy ngày nay, anh cảm thấy cô là lạ, ngủ nhiều như vậy mà vẫn mệt mỏi, chẳng lẽ là thân thể có vấn đề sao?

“Không có việc gì, có lẽ là ngủ không ngon.” Nàng cố nặn ra một nụ cười, không để cho anh lo lắng, sau đó ngồi xuống ăn điểm tâm. Mới uống được một hớp canh, cảm giác buồn nôn lại tới, nhưng lần này cô hết sức chịu đựng, mặc kệ muôn nôn thê nào, vẫn cứng rắn nuốt xuống, tiếp tục cố né ăn điểm tâm.

“ Anh thấy em ngủ rất nhiều, làm sao lại ngủ không ngon đây? Thiên Ngưng, thấy kì quái, nếu quả như thật là thân thể không thoải mái, không cần chịu đựng, nói ra.”

“ Không có chuyện gì cả..., có thể là do bệnh bao tử lại tái phát, hơi khó chịu, chỉ cần chú ý chuyện ăn uống là được rồi. Em không muốn ăn nữa, đi thôi.” Cô chỉ ăn vài miếng bánh bao, uống gần nửa ly sữa bò rồi đi.

Thấy cô ăn được ít như vậy, anh có chút không yên lòng, “ Mới ăn có một chút, không được, phải ăn thêm chút nữa.”

“ Em không muốn ăn, em muốn uống nước chanh, chút nữa không phải chúng ta sẽ đến Phong gia ăn trưa ư, hay là đi ngay bây giờ, thuận đường mua cho em ly nước chanh, có được hay không?” Cô nũng nịu, điềm đạm đáng yêu cầu khẩn.

“Sao đột nhiên lại muốn uống nước chanh hả ?” Anh nghi hoặc hỏi, nhưng không từ chối lời cầu khẩn của cô, để tờ báo trong tay xuống, đứng lên, “ Đi, anh dẫn em đi mua nước chanh.”

“ Được.”

Vừa nghĩ tới vị nước chanh, Tạ Thiên Ngưng đã cảm thấy rất thèm, thật muốn uống một hớp ngay bây giờ.

Phong Khải Trạch thấy cô cười vui vẻ như vậy, vì vậy chờ cô đi mua nước chanh, khi thấy cô uống xong nước chanh vẻ mặt thoải mái, sắc mặt đều tốt rất nhiều, vốn là còn lo lắng thân thể cô xảy ra điều gì, cuối cùng cũng yên tâm, tiếp tục chờ cô về Phong gia.

Hôm nay anh rất muốn biết ông ta giờ trò gì.

Đói Phương Dung mất công mới có được cơ hội này, cho nên mỗi chi tiết đều chở ý cẩn thận, một chút cũng không dám qua loa, từ sớm đã gọi người ở phòng nếp chuẩn bị , mỗi một món ăn đều được chuẩn bị cẩn thận.

Phong Gia Vinh sáng sớm mặt liền căng thẳng, tâm trạng không vui làm bộ như đang xem báo, thật ra thì một chữ ông cũng không đọc, nghĩ đến việc chút nữa Tạ Thiên Ngung bước vào cửa Phong gia, trong lòng liền vô cùng khó chịu, thấy Đói Phương Dung lo trong lo ngoài, cảm thấy rất phiền lòng, vì vậy dạy dỗ bà mấy câu, “Bà không thể ngồi yên chờ ư, ở trước mặt tôi mà cứ đi tới đi lui, phiền chết người?”

“Phong Gia Vinh, tôi cảnh cáo ông, chút nữa lúc Khải Trạch cùng Thiên Ngung trở về ông tốt nhất không nên dùng loại giọng giọng điệu này nói chuyện, nếu không tôi sẽ ly hôn với ông. Nếu như ly hôn, vậy tôi sẽ lấy một số tài sản, nếu như ông không muốn mất tiền, thì tốt nhất không nên làm hư chuyện hôm nay.” Đói Phương Dung không sợ hãi chút nào cảnh cáo ông, hôm nay bà đã không giống như trước kia, sợ Phong Gia Vinh.

Trước kia chỉ là không muốn cãi nhau cùng ông ta, bây giờ bà chỉ đựng đủ rồi, bà muốn phản công lại.

“Đói Phương Dung, ai đã biến bà thành bộ dạng này? Là Phong Khải Trạch hay là Tạ Thiên Ngung, hoặc là hai người bọn chúng? Trước kia bà chưa bao giờ lớn tiếng với tôi, nhưng bây giờ, bà không chỉ lớn tiếng với ta, thậm chí còn dám la lối om sòm với tôi, bà biết tôi ghét nhất bị người khác đè đầu cưỡi cổ mà.”

“Không có ai thích bị người khác giẫm lên đầu, người ghét, người khác cũng không thích. Cho nên hôm nay tôi biến thành bộ dáng này, hoàn toàn là do ông, tôi đã chịu đủ rồi ông chủ nghĩa độc quyền. Hôm nay tâm tình của tôi tốt, cho nên khôn muốn to tiếng với ông, ông tốt nhất chớ phá hư chuyện tốt của tôi, nếu không ngọc đá cùng vỡ, hừ.” Đói Phương Dung bỏ đi, tiếp tục đi làm việc của mình, trong lòng đã đem Phong Gia Vinh thành người ngoài cuộc.

Bây giờ bà chỉ muốn có một ngôi nhà yên ấm, có tình thân gia đình, Phong Gia Vinh không đem lại cho bà, bà cần gì sợ ông?

Phong Gia Vinh giận đến sắp nổ tung, nhưng con tức giận này lại không thể bộc phát ra, đành dần nén lại ở trong lòng, khiến cả người thấy rất khó chịu.

Trước kia chỉ có Phong Khải Trạch làm trái ý ông, bây giờ còn hơn nữa, Đói Phương Dung cũng làm phản, những người này chẳng lẽ đều muốn cùng ông đối nghịch sao?

Đáng ghét.

Đường Phi đứng ở bên cạnh, trầm mặc không nói, vì có âm mưu, cho nên có chút hoảng hốt.

Hắn không nói cho Phong Gia Vinh biết chuyện Tạ Thiên Ngưng có mười tỷ, nếu như Phong Gia Vinh biết chuyện này, sợ rằng sẽ đồng ý Tạ Thiên Ngưng làm con dâu, tiếp theo đó là nghĩ cách lấy tiền của cô.

Cho nên hắn phải hành động trước Phong Gia Vinh, cầm trong tay khoản tiền của Tạ Thiên Ngưng.

-----oOo-----

Chương 238: Vô Cùng Đáng Giá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng sau khi uống xong ly nước chanh, cảm thấy bụng đã tốt hơn nhiều rồi, không còn cảm giác buồn nôn nữa, mặc dù vẫn không còn tí sức lực nào cả, đầu hơi choáng váng, nhưng cô vẫn có thể chịu đựng được.

Vậy mà sau khi bước vào Phong gia, trong lòng tự nhiên lại khẩn trương, cơ thể càng thêm không thoải mái, vừa nãy vẫn còn mệt mỏi, bây giờ vì vậy càng trở nên tái nhợt.

Vừa nghĩ tới đáng vẻ tàn nhẫn cùng vô tình Phong Gia Vinh, tóc gáy của cô lập tức dựng ngược, thậm chí sợ không dám đi vào cửa.

Phong Khải Trạch biết cô đang khẩn trương, vì vậy đặt tay cô, dẫn cô đi vào, vừa đi vừa an ủi cô, "Yên tâm, không cần phải sợ, có anh ở đây, anh sẽ hỗ trợ cho em."

"Ừ." Cô gật đầu, hít một hơi thật sâu, sau đó cùng anh đi vào.

Những cẩn hòng hoa lệ này cô cũng đã thấy nhiều, cho nên khi đi vào Phong gia, cô cũng không kinh ngạc, chỉ là cúi đầu, không dám nhìn lú tung, cũng không dám nói nhiều, chỉ sợ nói sai cái gì, làm gì sai chuyện gì, chọc tức người nào.

Đối hương Dung vừa nhìn thấy bọn họ tới, lập tức đi lên đón tiếp Tạ Thiên Ngưng, thân thiện nói: "Khải Trạch, Thiên Ngưng, các con tới rồi? Nhanh vào đi, bữa trưa vừa chuẩn bị xong."

"Mẹ ——" Tạ Thiên Ngưng ngượng ngùng gọi, mặc dù âm lượng rất thấp, nhưng vẫn có thể nghe rõ ràng.

"Tốt tốt tốt, dì rất thích nghe, dì đã sớm muốn các con về nhà một chuyến, cùng nhau ăn cơm, cũng may, bây giờ vẫn còn có cơ hội." Đối Phương Dung cười tươi, không cần nói, có thể thấy được tâm trạng của bà rất tốt, nhưng có lại người không.

Từ khi Tạ Thiên Ngưng bước chân vào cửa Phong gia, Phong Gia Vinh đã cảm thấy không thoải mái, giống như có một chiếc giày bẩn đạp kung tung lên người ông. Vốn là ông vẫn còn có thể chịu được, nhưng nghe tiếng kêu "mẹ" kia, thật sự là không chịu nổi, đứng lên, lạnh giọng giễu cợt, "Cô không có tư cách để gọi người thân ở nơi đây."

"Con——" Tạ Thiên Ngưng nghe những lời vừa rồi, càng khẩn trương, tất cả những dây thần kinh đều căng cứng, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi lạnh, không tự chủ được từ từ hướng đến bên cạnh Phong Khải Trạch, muốn tìm chỗ nấp.

Bởi vì quá khẩn trương, đầu ngày càng choáng váng, trước mắt đều xoay vòng vòng, vì không thể ngã xuống, nên cô cố gắng ngẩng đầu kén lấy lại tinh thần.

Phong Khải Trạch cảm thấy cô khẩn trương, cũng thấy tay cô toàn là mồ hôi lạnh, vì vậy kéo cô ra sau lưng, lạnh lùng nói với Phong Gia Vinh, "Ông có chuyện gì thì nói với tôi, thì đừng đụng tới cô ấy."

"Chẳng phải mày đã nói không để cô ta bước vào cửa Phong gia, làm bẩn chân cô ta, sao hôm nay còn mang cô ta trở lại." Phong Gia Vinh không chịu nổi sự sỉ nhục này, không nhịn được giễu cợt, để in thoái mái một chút.

Đối Phương Dung lúc này rất tức giận, rống to, "Phong Gia Vinh, ông còn giám nói động đến Tạ Thiên Ngưng nữa, tôi sẽ gọi cho luật sư chuẩn bị li hôn. Hôm nay là tôi mời chúng, không phải ông, chúng là khách của tôi, không phải khách của ông, khách của tôi không tới phiên ông nói."

"Đói Phương Dung ——" Phong Gia Vinh giận căm rǎng nghiến lợi, trừng mắt nhìn bà chàm chàm, nhưng vì một nửa tài sản, không thể làm gì khác hơn là im lặng.

"Nếu như ông không chịu được, có thể rời đi, ở đây không cần ông, dù sao tôi mời Khải Trạch và Thiên Ngưng ăn cơm, không phải ông."

"Bà ——"

"Thiên Ngưng, đừng để ý tới ông ta, đi ăn cơm thôi." Đói Phương Dung không thèm để ý tới Phong Gia Vinh, lôi kéo Tạ Thiên Ngưng vào bàn ăn.

"Con —— a ——" Tạ Thiên Ngưng có chút khó xử, hơi nhìn Phong Gia Vinh một cái, phát hiện vẻ mặt ông ta vô cùng đáng sợ, lập tức cúi đầu, không dám nhìn nữa, ngoan ngoãn ngồi xuống, một chút âm thanh cũng không dám phát ra.

Phong Khải Trạch cười hả hê, không để ý tới Phong Gia Vinh, cũng ngồi xuống bàn, mặc dù trên đầy bàn món ngon, nhưng lại không muốn ăn.

Phong Gia Vinh mặc dù không vui, nhưng cũng nhắm mắt đi tới, ngồi vào ghế đầu, sắc bén quét nhìn mọi người, cuối cùng đưa ánh mắt khóa trên người Tạ Thiên Ngưng, ánh mắt giống như mũi tên, không ngừng hướng trên người cô, trong mắt loé sáng.

Tạ Thiên Ngưng căng thẳng, khó chịu, thở hổn hển, hai tay nắm chặt, bàn tay toát mồ hôi lạnh, để lên bàn mặt, đừng nói là ăn cơm, ngay cả uống một hớp nước cũng không dám.

Cho rằng đơn giản chỉ là ăn cơm, nhưng về sau mới biết, là cô suy nghĩ quá đơn giản.

Đói Phương Dung có chút không vui, vì Phong Gia Vinh dùng ánh mắt xem thường đó nhìn người, làm cho bà rất bất mãn, vốn không muốn nhiều lời, tránh cho không khí càng thêm trở nên căng thẳng, nhưng là hiện tại, không thể không nói, "Phong Gia Vinh, nếu như ông không muốn ngồi xuống cùng nhau ăn cơm, không ai ép ông... ông có thể rời đi."

"Ở đây là nhà của tôi, tôi là chủ nhân của nơi này, tại sao bà kêu tôi đi." Phong Gia Vinh cầm ly rượu trên bàn, khẽ thưởng thức, toàn thân toát ra vẻ kiêu ngạo, xem thường mọi người.

"Ý ông là, đuổi chúng tôi đi, để ông ở lại à."

"Tôi đâu có nói thế, là bà tự nói đó chứ."

"Phong Gia Vinh, có phải ông muốn đuổi mọi người đi hết thì mới vui hả."

"Đối Phương Dung, tôi nhịn bà đủ rồi, bà không nên vượt quá giới hạn của tôi. Bà đừng lấy chuyện li hôn ra ép tôi, muốn làm gì thì làm đi. Tôi cho bà biết, chỉ cần tôi không vui, cho dù là ly hôn, bà cũng không nhận được bất cứ thứ gì đâu."

"Ông đã đồng ý hôm nay không gây chuyện."

"Tôi đồng ý bà thì sao. Vốn tôi cho rằng cô ta sẽ kính trọng bè trên, tôi thiểu cũng phải nói chuyện lễ phép, nhưng từ khi cô ta vào cửa đến bây giờ, cũng không chào thưa tôi một tiếng, thật không có lễ phép, đúng là vô giáo dục, tôi không muốn cô ta đặt chân vào Phong gia." Phong Gia Vinh càng nói càng bức tức và phẫn nộ, nhắm thẳng vào Tạ Thiên Ngưng mà nói.

"Cha, con xin lỗi, con ——" Tạ Thiên Ngưng chưa kịp nói dứt lời, đứng lên, ngoan ngoãn xin lỗi, ai ngờ còn chưa nói hết lời đã bị đánh một bạt tai.

"Ai là cha của cô, tôi không dám nhận cô là con dâu, cô đừng gọi tôi là cha."

"Thiên Ngưng, chúng ta đi ——" Phong Khải Trạch thật sự là không nhìn nổi nữa rồi, đứng lên, kéo Tạ Thiên Ngưng rời đi.

Đối Phương Dung nhanh tay cản bọn họ lại, nắm chặt tay Tạ Thiên Ngưng nói xin lỗi, "Thiên Ngưng, thật sự xin lỗi, đều tại mẹ, đã không sắp xếp ổn thỏa. Các con khoan hãy đi, mẹ nhất định phải mời các con ăn cơm."

"Mẹ, con không trách mẹ, thật đây, hiện tại con không muốn ăn cái gì hết, hôm nào, hôm nào chúng ta cùng nhau ăn cơm." Tạ Thiên Ngưng từ chối nhã nhặn, đúng là cô không đói bụng, cảm giác buồn nôn muôn ói lại bắt đầu, lúc này bụng có chút hơi đau, cả người khó chịu, hình như sắp đứng không vững.

Qua câu này, Phong Gia Vinh lại hiểu thành ý khác, đứng lên vỗ bàn mắng to, "Tạ Thiên Ngưng, ý cô là tôi làm cô ăn không ngon à."

"Không, con không có ý này, chỉ là bụng con có chút không khỏe, không muốn ăn thôi, thật không có ý gì khác." Cô giờ lại ăn nói lung tung, khiến ọi chuyện càng thêm rắc rối.

Đây chính là Hào Môn sâu như biển sao.

Chốn Hào Môn này, đúng là làm người ta sợ đến khó thở.

"Còn ý gì nữa, dạ dày không khỏe chỉ là cái cớ thôi. Giờ cô đã có con trai ta làm chỗ dựa, tốt lắm, cô có chỗ dựa thì đã sao? Vẫn không thể thay đổi xuất thân hèn mọn của cô, nhà họ Phong không bao giờ chấp nhận cô cả."

"Con ——".

"Ông nói đủ chưa." Phong Khải Trạch rất giận, kéo Tạ Thiên Ngưng ra đằng sau, bảo vệ cho cô, không để cô bị Phong Gia Vinh công kích nữa.

Tạ Thiên Ngưng núp ở sau lưng của anh, bụng ngày càng đau, không nhịn được lấy tay che miệng, tránh phát ra bất kỳ âm thanh gì, lảng lặng cam chịu.

Xem ra là do quá mức căng thẳng, nên bụng lại đau.

Phong Gia Vinh không nhìn Tạ Thiên Ngưng nữa, mà dời tầm mắt sang Phong Khải Trạch, nói, "Tự nhiên lại cưới con bé này, hủy hoại tương lai của mình, một ngày nào đó, mày nhất định sẽ hối hận."

"Tôi không hối hận khi cưới cô ấy, nếu như ông còn đối xử với cô ấy như vậy, tôi bảo đảm ông sẽ hối hận. Biết cô ấy trở thành cỗ đồng lớn nhất Phong thị, xem ông còn dám coi thường cô ấy nữa không?" Phong Khải Trạch lạnh lùng cảnh cáo ông.

"Mày —— mày lại vì một con đàn bà mà hủy diệt Phong gia, có đáng giá không."

"Vô cùng đáng giá."

"Mày ——"

Phong Gia Vinh giận đến đau tim, có chút không thở nổi, không thể làm gì khác hơn là ôm ngực ngòi trên ghế dựa, oán hận trừng mắt trước đứa con này, đối với ông thật là vừa bức vừa hận, nhưng lại hết cách với anh,

"Mày...mày thật làm tao tức chết mà."

"Muốn tôi tôn trọng ông, vậy ông phải hành động sao cho tôi tôn trọng. Bằng không đừng hòng tôi nể tình cha con."

"Phong Khải Trạch ——"

"Nói đi nói lại, ông vẫn xem thường xuất thân của Thiên Ngưng, cũng xem thường xuất thân của mẹ tôi. Tôi thật sự không hiểu, ông đã xem thường mẹ tôi như thế, vậy tại sao lúc đầu còn đi trêu chọc bà. Nếu như ông không trêu chọc mẹ tôi, thì mọi chuyện hôm nay sẽ không xảy ra rồi, có lẽ tôi sẽ có một gia đình hoàn mĩ hơn, có một người cha tốt hơn."

Dù không muốn gặp, nhưng vẫn muốn cùng nhau ăn một bữa cơm thật vui vẻ, vẫn là không thể làm được.

Đói Phương Dung nhìn mọi nỗ lực của mình tan vỡ, dùng ánh mắt oán giận hướng về Phong Gia Vinh, lạnh lùng nói: "Phong Gia Vinh, tôi nói rồi, nếu hôm nay ông làm hỏng chuyện tốt của tôi, tôi liền ly hôn với ông, mặc kệ ông sử dụng thủ đoạn gì để ngăn cản...tôi cũng sẽ không khuất phục, tôi đã quyết định rồi."

"Đủ rồi — a ——" Phong Gia Vinh mắt không chớp, tức giận, hô to một tiếng, ném cái bàn đi.

IM LĂNG ——

Âm một tiếng, trong đại sảnh rung chuyển, một bàn thức ăn ngon toàn bộ rải đầy trên mặt đất.

Chấn động, Tạ Thiên Ngưng sợ hết hồn, bụng càng đau đớn hơn, lúc này đã đứng không vững, ôm bụng ngồi xuống dưới đất, khóc sobs, "A ——"

-----oOo-----

Chương 239: Cô Mang Thai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch nghe tiếng thét sau lưng, lập tức xoay người trở lại, thấy

Tạ Thiên Ngưng đang ôm bụng ngồi dưới đất, lập tức ngồi xuồng đỡ cô, ôm cô vào ngực, vội hỏi: "Thiên Ngưng, em sao vậy?"

"Bụng của em —— đau quá." Tạ Thiên Ngưng một tay ôm bụng, tay kia nắm chặt chiếc áo của anh, cố gắng chịu đựng cơn đau ở bụng, nhưng cuối cùng không chịu được, ngã vào ngực anh, bất tỉnh nhân sự.

"Thiên Ngưng ——" không biết vì sao Thiên Ngưng bất tỉnh, Phong Khải Trạch càng nóng nảy hơn, lớn tiếng gọi cô, nhưng mặc kệ anh gọi thế nào, cô vẫn không phản ứng, làm anh lo đến phát điên.

Đói Phương Dung từ từ lấy lại tinh thần, vội vàng nhắc nhở: "Khải Trạch, con mau chở đi bệnh viện, nhanh lên."

Phong Gia Vinh thấy tình huống này, sững sờ khó hiểu, nhìn nhũng mảnh vỡ trên sàn, căn bản không hề chạm tới Tạ Thiên Ngưng, vì vậy giấu cợt nói: "Tôi thấy cô ta tám phần là giả bộ, vờ bất tỉnh để lẩn đi. Nay đừng giả bộ, muốn đi thì đi đi. Đừng ở trước mặt tôi diễn trò, cô không lừa được tôi đâu."

"Phong Gia Vinh, ông không phải là người mà, Thiên Ngưng ngất xỉu rồi, mà ông còn ở đây nói bông nói gió." Đói Phương Dung cực kì tức giận mắng to, không thể nào chịu nổi người như ông ta.

"Tôi chả làm gì cô ta cả, cô ta vô duyên vô cớ ngất xỉu mà."

"Ông dọa người ta hôn mê, còn nói không làm gì sao?"

"Đói Phương Dung, bà nói hơi quá đáng rồi đó."

"Lời tôi quá đáng vậy thì việc ông làm không quá đáng chắc?"

"Cô ta đang ở nhà tôi, tất cả là do tôi quyết định."

"Ông ——"

"Đủ rồi." Phong Khải Trạch nghe bọn họ cãi nhau ồn ào, phiền não không dứt, ra lệnh cho bọn họ dừng lại, sau đó bế cô lên, lạnh lùng cảnh cáo: "Phong Gia Vinh, ông nên cầu nguyện cho cô ấy không có việc gì, nếu không ông không xong với tôi đâu, hù."

"Phong Khải Trạch ——" Phong Gia Vinh vốn định tiếp tục mắng chửi,

nhưng đối phương đã nhanh chóng rời đi, không cho ông ta cơ hội để mắng tiếp.

"Khải Trạch, dì đi với con." Đói Phương Dung cũng không muốn cãi nhau, đi theo.

"Bà ——" Phong Gia Vinh nhìn từng người rời đi, trong lòng càng thêm tức giận, không áp chế nổi lửa giận trong nội tâm, tiếp tục đập đồ, rống giận, "Các người muốn chống đối tôi phải không, muốn chống đối tôi, có phải không, a ——"

Đường Phi đứng ở bên cạnh, im lặng, quan sát diễn biến mọi chuyện, chờ mọi người đi hết. Lúc này mới khuyên ông ta, "Phong tiên sinh, bọn họ cũng đã đi rồi, ông cần gì phải tức giận?"

"Bọn họ đi rồi thì ta không thể tức giận sao?"

"Ý tôi không phải vậy, bất quá ông tức giận để làm gì, dù sao cũng không ai biết ông đang giận, cho dù ông nổi điên, bọn họ cũng không biết, vậy giận làm chi?"

Nghe Đường Phi nói, Phong Gia Vinh cố gắng bình tĩnh lại, khiến mình bình tĩnh lại, suy nghĩ một chút, tức cười, "Muốn giờ thủ đoạn trước mặt ta, không dễ như vậy đâu, ngược lại ta muốn xem họ có thực sự đi bệnh viện không? Đường Phi, lập tức chuẩn bị xe, ta muốn đến bệnh viện một chuyến, xem họ định diễn trò gì."

Ông không tin ông đau không lại Tạ Thiên Ngưng.

"Vâng" Đường Phi không suy nghĩ nhiều, lập tức chuẩn bị xe, đi bệnh viện.

Phong Khải Trạch lúc này đang lo lắng, chờ đợi ở bên ngoài phòng cấp cứu, nhưng vẫn không ngồi yên, đi tới đi lui, trong lòng đang tự trách. May mắn nay Thiên Ngưng rất khác thường, ngủ nhiều, ăn ít, thường thoảng, đáng lẽ anh nên sớm đưa cô tới bệnh viện kiểm tra, như vậy chuyện ngày hôm nay cũng không xảy ra.

Đói Phương Dung ngược lại ngồi trên ghế, nhìn anh bồn chồn, đành an ủi anh một chút, "Khải Trạch, yên tâm đi, dì tin Thiên Ngưng sẽ không sao đâu, con không cần quá lo lắng."

"Nếu tôi cần thận một chút, sớm biết cô ấy không khỏe, thì đã đưa tới bệnh viện rồi. Chứ không phải ngát xỉu như hiện giờ, tất cả là lỗi của tôi." Anh thấy mình rất đáng trách, không thể tha thứ cho sự sơ ý của mình.

"Chuyện này không liên quan đến con, đừng đổ hết trách nhiệm lên đầu mình. Dì thấy tất cả đều do Phong Gia Vinh, nhất định do ông ta dọa Thiên Ngưng hôn mê."

"Tạ Thiên Ngưng cũng không phải lần đầu tiên gặp tôi, muốn dọa ngất thì đã ngất từ lâu rồi." Phong Gia Vinh đột nhiên đi tới, nghe Đới Phương Dung nói những lời này, phản bác lại.

Phong Khải Trạch vừa nhìn thấy ông ta, trong mắt lập tức chứa đầy tức giận, nhìn ông ta chằm chằm, hỏi: "Ông tới làm gì?"

"Đến để xem Tạ Thiên Ngưng diễn trò gì? Không phải lần đầu tiên tao gặp loại này, lá gan cô ta to bao nhiêu, tao rất rõ. Lần đầu tiên thấy cô ta, mày không biết đâu, cô ta trong lúc nguy hiểm vẫn không sợ hãi, nói chuyện rất to gan, tao không tin cô ta sẽ dễ dàng bị dọa ngất, muốn giả bộ ngất xỉu, để tính kế à. Đừng có mơ."

"Ông cứ tiếp tục cho là mình đúng đi, nhưng nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, tôi sẽ bắt Phong thị trả giá đắt."

"Tiểu tử thối, lông cánh còn chưa đủ, mà lớn lối. Tao biết mày có chút bản lãnh, nhưng mày muốn đấu với tao, vẫn chưa đạt tới trình độ đó đâu con ạ. Mặc dù tao không biết mày và Hắc Phong Liên Minh có quan hệ gì đó, nhưng mày đừng có mơ, dựa vào Hắc Phong liên minh thì có thể đánh bại tao, điều đó là không thể nào."

"Có thể hay không, không phải do ông định đoạt, mà do tôi định đoạt. Bay giờ tôi không muốn tranh cãi với ông, tốt nhất ông nên cầu cho vợ tôi không có việc gì, bằng không, ông không xong với tôi đâu."

"Phong Gia Vinh, nếu như ông muốn làm phiền đến Thiên Ngưng, vậy thì mời về, nơi này không hoan nghênh ông." Đới Phương Dung đứng lên, ánh mắt không hề sợ hãi, nhìn thẳng Phong Gia Vinh.

Phong Gia Vinh rất tức giận, nhưng biết rằng có mắng chửi cũng chẳng ích gì, vì vậy châm chọc: "Bà yên tâm, chờ tôi vạch trần bộ mặt thật của Tạ Thiên Ngưng, tôi sẽ đi. Nhưng mà các người đừng tưởng bác sĩ giúp các

người nói dối, tôi sẽ làm cho bọn họ phải nói thật."

"Ông nói chả có lý lẽ gì cả."

"Tùy các người thôi."

Phong Khải Trạch tức giận, đang tính đuổi Phong Gia Vinh đi, nhưng lúc này bác sĩ lại đi ra, vì vậy chạy ngay đến chỗ bác sĩ, vội vàng hỏi thăm, "Bác sĩ, sao rồi, vợ tôi có sao không?"

"Phong thiếu gia, chúc mừng, anh sắp được làm ba rồi, Phong thiếu phu nhân đang mang thai."

"Cái gì?" Phong Khải Trạch vô cùng kinh ngạc, nhất thời ngơ ngác không biết làm sao khi nghe tin vui này.

"Bác sĩ, là thật sao? Thiên Ngưng mang thai à." Đói Phương Dung rất kinh ngạc và hưng phấn, không biết là mình đang nằm mơ hay là nghe lầm nữa, vì vậy hỏi bác sĩ lần nữa.

"Đây là sự thật, cô ấy đã mang thai hơn một tháng, do đang trong giai đoạn nguy hiểm, cần chăm sóc thật tốt. Lần này đau bụng là bởi vì tâm tình bị kích động, sợ hãi, cộng thêm dinh dưỡng gần đây không đủ, cho nên mới ngất xỉu. Phong thiếu gia, có phải gần đây cô ấy hay nôn rất nhiều?"

"Tôi...tôi không biết, chỉ biết là cô ấy hay mệt mỏi, một ngày ngủ hơn mười giờ." Phong Khải Trạch càng thêm tự trách, hận tại sao mình không chú ý đến thân thể của cô.

"Sản phụ vốn rất dễ mệt mỏi, đây là hiện tượng bình thường. Gần đây cô ấy nôn rất nhiều, lại không ăn cái gì, cho nên mới không đủ dinh dưỡng, bây giờ phải chú ý tâm trạng, không nên làm cho cô ấy quá kích động, như vậy sẽ không tốt đối với thai nhi."

"Bác sĩ, ông yên tâm, tôi biết rõ nên làm như thế nào, cảm ơn ông." Đói Phương Dung vô cùng hưng phấn, muốn đi chăm sóc Tạ Thiên Ngưng và đứa nhỏ trong bụng cô thật tốt.

"Vậy thì tốt, thiếu phu nhân bây giờ còn đang hôn mê, đợi cô ấy tỉnh lại nghỉ ngơi một chút thì có thể xuất viện." Bác sĩ thông báo xong, rời đi, tuy nhiên lại có người cản lại.

Phong Gia Vinh không để cho bác sĩ đi, nghiêm nghị chất vấn, "Tạ Thiên Ngưng mang thai thật sao? Ông có nói dối không?"

"Phong tiên sinh, tôi...tôi nào dám, cô ấy thực sự mang thai, không tin ông có thể đến bệnh viện khác kiểm tra."

"Tốt nhất đừng nên nói dối, bằng không tôi sẽ không để ông tồn tại ở trong ngành Y này nữa đâu."

"Phong tiên sinh, tôi thật sự không có nói dối, chuyện này rất chính xác."

Phong Khải Trạch đang muôn vào trong phòng bệnh chăm sóc Tạ Thiên Ngưng, nghe phía sau truyền tới lời nói, lập tức dừng bước, chân mày nhíu chặt, rất không vui, vì vậy lãnh nghiêm nói: "Phong Gia Vinh, bây giờ đã biết được mọi việc rồi, ông có thể biến đi rồi đó."

"Không sai, đã có đáp án rõ nhiên là phải đi, hơn nữa đáp án này thật đúng là làm cho người ta bất ngờ, nhưng tao không cho phép loại đàn bà này sinh ra đứa bé của Phong gia, cô ta không xứng, bác sĩ, phá thai đi." Phong Gia Vinh uy nghiêm ra lệnh, không bận tâm về người khác, chỉ nghĩ theo ý mình.

Ông sẽ không để cho cô gái thấp hèn này sinh ra con cháu Phong gia, tuyệt đối không cho phép.

Nghe những lời này, mọi người ở đây ai cũng kinh ngạc không thôi, Đới Phương Dung giận đến nỗi trận lôi đình, trực tiếp đi đến mắng to, "Phong Gia Vinh, ông không phải là người mà, những lời này mà ông cũng nói được?"

"Tôi chưa bao giờ thừa nhận Tạ Thiên Ngưng là con dâu nhà họ Phong, đương nhiên sẽ không thừa nhận đứa bé cô ta sinh ra, tóm lại đứa bé này không thể sinh ra được." Phong Gia Vinh tỏ thái độ kiên quyết, không để cho Tạ Thiên Ngưng sinh ra đứa bé này.

"Ông nói thật là buồn cười, tại sao cô ấy lại không được sinh đứa bé, ông đâu phải là cha của đứa bé chứ? Phong Gia Vinh, đừng tưởng rằng chỉ có ông có quyền điều khiển người khác. Tôi cho ông biết, đứa trẻ này, Thiên Ngưng nhất định sẽ sinh ra."

"Chỉ cần tao không đồng ý, Để xem bệnh viện nào dám cho cô ta khám

thai?"

"Vậy sao? Vậy thì ông chồng mắt lên xem, xem coi bệnh viện nào nhận đây, hù." Phong Khải Trạch trong lòng tràn đầy oán hận, còn hơn so trước kia, lạnh lùng trừng mắt liếc Phong Gia Vinh, không để ý tới nữa ông, đi vào phòng bệnh, sau đó đóng cửa lại.

Phong Gia Vinh đứng bất động, lẩm bẩm, "Vậy mày cũng chồng mắt lên xem, xem tao ngăn cản đứa bé này ra đời như thế nào. Đường Phi, lập tức thông báo cho các bệnh viện lớn, nơi nào dám để Tạ Thiên Ngưng khám thai, tôi sẽ khiến nơi đó biến mất."

"Phong tiên sinh, phải làm như vậy sao?" Đường Phi có chút khó xử, cảm thấy làm như vậy hơi quá mức.

"Mau làm theo lời tôi nói, nếu không làm, thì cậu bị đuổi."

"Vâng" Đường Phi hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là làm theo lệnh.

Đói Phương Dung giận đến muốn đánh người, nhưng cuối cùng vẫn không dám nói, đi vào trong phòng bệnh, trong lòng ra quyết định, phải ly hôn với người đàn ông này.

Bà cần phải mau chóng ly hôn ông.

-----oOo-----

Chương 240: Là Do Tôi Nói

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch và Đói Phương Dung vào phòng bệnh, bên ngoài chỉ còn lại Phong Gia Vinh và Đường Phi, còn có bác sĩ bị doạ sợ hãi, chỉ muốn bỏ đi, nhưng lại sợ chọc giận nhân vật lớn nào đó, nên chỉ biết đứng bất động, run rẩy.

Tình cảm cha con nhà họ Phong không tốt, ai cũng biết, nhưng không ngờ, lại đến mức này, quả thật không giống như cha con, mà giống như kẻ thù hơn.

Phong Gia Vinh căm tức nhìn cửa phòng bệnh, thật lâu sau mới thu hồi tầm mắt, nghiêm nghị ra lệnh cho bác sĩ, "Ông lập tức đuổi Tạ Thiên Ngưng ra khỏi bệnh viện, không được phép khám thai, nếu không tôi sẽ cho đóng cửa bệnh viện các người."

Những người này không đem ông ta để trong mắt, thì ông ta cần gì phải bận tâm nữa?

"Phong tiên sinh, thiếu phu nhân còn đang hôn mê, đuổi cô ấy đi hình như hơi quá đáng, hay là cứ đợi cô ấy tỉnh lại rồi nói tiếp, được không?" Bác sĩ khó nhọc, tìm phương pháp xử lý vẹn cả đôi đường.

"Đừng nói vô ích, lập tức làm đi, nếu không ông hãy chuẩn bị thu dọn đồ đạc."

"Nếu như bây giờ đuổi cô ấy đi, chỉ sợ sẽ động thai ——"

"Mẹ không khỏe, thì đứa bé cũng không tốt. Lập tức làm theo lời tôi đi, nhanh lên một chút."

"Vậy, để tôi hỏi lại viện trưởng." bác sĩ không tìm ra lý do gì, bèn lấy viện trưởng ra đõ đạn, nhanh chóng rời đi.

Phong Gia Vinh không gọi bác sĩ lại, mà ngồi xuống xem Tạ Thiên Ngưng bị đuổi ra ngoài.

Đường Phi suy nghĩ một chút, khuyên bảo ông ta, "Phong tiên sinh, cần gì gấp gáp, chờ thiếu phu nhân tỉnh lại sau đó đuổi cô ta đi cũng không muộn?"

"Cái gì mà thiếu phu nhân, không cho phép gọi cô ta là thiếu phu nhân, ta chưa thừa nhận cô ta là con dâu của Phong gia, cho nên cô ta không phải thiếu phu nhân nhà họ Phong? Tạ Thiên Ngưng và mẹ của Khải Trạch là cùng một dạng, xuất thân thấp hèn, cho nên mới sinh ra một đứa con ghê tởm như thế này, một Phong Khải Trạch đã đủ để cho tôi nhức đầu rồi, đứa bé này tuyệt đối không thể sinh ra được. Bọn họ đã đối xử với tôi như vậy, vậy thì đừng trách ta độc ác, ta tuyệt đối sẽ không nhân từ, nhân từ chính là thất bại, ta muốn bọn họ hối hận vì tất cả những gì đã làm hôm nay."

"Phong tiên sinh, đứa nhỏ này dù gì cũng là cháu của ông, ông nên nghĩ lại một chút?"

"Nếu như sinh ra loại giống Phong Khải Trạch đối nghịch với ta, thì ta không cần. Cháu nội có ích gì, khi chỉ biết đối nghịch với ta thôi."

"Phong tiên sinh ——"

"Được rồi đừng nói nữa, lập tức đi làm chuyện tôi đã giao phó cho cậu, sau khi Tạ Thiên Ngưng bị đuổi ra khỏi bệnh viện, ta không muốn có bệnh viện thứ hai tiếp nhận cô ta, chuyện này mà cậu làm không xong, vậy thì cút đi."

"Vâng" Đường Phi gật đầu, sau đó làm việc ngay, trong lòng lại có ý nghĩ khác. Phong Gia Vinh đối với con, cháu nội mình thật vô tình, chớ nói chi người ngoài, cho nên làm việc với ông ta, vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên.

Xem ra lúc đầu không nói cho ông biết Tạ Thiên Ngưng có mười tỷ là đúng, hắn phải cố gắng lấy mười tỷ này, sau đó rời khỏi Phong Gia Vinh mới được, không thì đời này cũng chỉ là một con chó giữ nhà thôi.

Đường Phi mới vừa đi, viện trưởng liền vội vàng chạy tới, sắc mặt gấp gáp, có chút hốt hoảng, cung kính nói: "Phong tiên sinh ——"

Vậy mà chưa nói xong, lập tức bị Phong Gia Vinh cắt đứt, "Bớt nói nhảm đi, lập tức làm theo lời ta, đuổi Tạ Thiên Ngưng ra ngoài ngay lập tức."

"Chuyện này —— e không hay lắm."

"Tôi nói một lần cuối cùng, lập tức đuổi cô ta đi."

"Phong tiên sinh, cô ấy vẫn còn hôn mê, để cô ấy đi ngay như vậy, sợ rằng sẽ không tốt, chi bằng đợi cô ấy tỉnh lại, được không?" Bác sĩ vẫn tiếp tục khuyên, tranh thủ hòa hoãn, chỉ tiếc là vô dụng.

"Viện trưởng, ông lập tức làm theo lời ta, nếu không tôi sẽ đóng cửa bệnh viện các người ngay lập tức, các người sẽ phải ra ngoài đứng đường đó."

"A ——" viện trưởng bất đắc dĩ lắc đầu, hết cách rồi, không thể làm gì nữa, ông mang theo một số người đi vào phòng bệnh.

Phong Khải Trạch ngồi ở bên giường, nhìn chăm chăm người nằm trên giường, ai ngờ lúc này một nhóm người đi vào, làm anh vô cùng bất mãn, lông mày nhíu chặt, nghiêm nghị chất vấn, "Ai cho các ông vào?"

"Phong thiếu gia, thật sự xin lỗi, Phong tiên sinh đã ra lệnh, không thể để cho các người ở đây, cho nên chúng tôi buộc phải mời mọi người rời đi."

"Lòng của ông ta làm bằng đá hay sao, thật là ác độc? Thiên Ngưng còn bất tỉnh, làm sao có thể rời đi?" Đói Phương Dung tức giận mắng to, ai nghe mới vừa mắng xong thì thấy Phong Gia Vinh đi vào, liền đi tới trước mặt ông, tiếp tục mắng, "Phong Gia Vinh, ông thật quá đáng, cả cháu mà ông cũng không bỏ qua."

"Các người phản lại tôi, thì tôi cần gì nể mặt nữa?" Phong Gia Vinh khinh thường nói, liếc mắt nhìn Tạ Thiên Ngưng đang hôn mê trên giường, tầm mắt không tự chủ được rơi xuống bụng cô, có cảm giác bài xích sinh mệnh nhỏ bên trong.

Ông ta không muốn có Phong Khải Trạch thứ hai đối nghịch với ông ta, cái ông ta muốn đó là đời sau ngoan ngoãn nghe lời ông ta, không phải cái loại đối nghịch với ông ta.

"Là ông ép chúng tôi, nếu như không phải là ông quá đáng, chúng tôi có thể làm vậy sao?"

"Đói Phương Dung, nếu bà cứ theo bọn chúng chống đối lại tôi, vậy đừng trách tôi không khách khí với bà."

"Không khách khí thì không khách khí, tôi đã nhịn ông mấy chục năm, vậy là đủ rồi, tôi muốn ly hôn với ông."

"Cái này không phải do bà quyết định."

"Vậy chúng ta hãy chờ xem."

"Các người ôn ào đủ chưa?" Phong Khải Trạch vẫn luôn không nói gì, nghe bọn họ ôn ào như vậy, phiền chết được, dứt khoát hét lên.

Phong Gia Vinh không ôn ào với Đói Phương Dung nữa, đi tới, cười tà đề nghị, "Khải Trạch, mà muộn Tạ Thiên Ngưng sinh đứa bé này ra bình an, cũng được, nhưng đứa bé này phải để tao nuôi, không cho phép các người can thiệp vào cuộc sống của nó."

"Ông muốn nó làm con rồi nghe lời của ông sao?"

"Tùy mà nghĩ thế nào cũng được, bây giờ mà chỉ có hai lựa chọn, một là

làm theo lời ta, hai chính là cút ngay lập tức. Tao đối xử vậy là quá nhẫn từ, cũng bởi vì nhân từ mới để cho chuyện phát triển thành tình trạng này, nên không để sai lầm lần thứ hai. Nói, mày chọn cái nào, là để cho tao nuôi đứa bé, lay là chọn con đường chết?"

"Tôi tuyệt đối sẽ không để con tôi làm con rối của ông, tôi muốn tạo nên một gia đình ám áp, nhưng gia đình này không có sự tồn tại của ông, cho nên ông là người ngoài cuộc." Phong Khải Trạch không thỏa hiệp, đem chăn kéo ra, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy Tạ Thiên Ngưng đang hôn mê, trực tiếp rời đi.

Đối Phương Dung không yên lòng, đuổi sát theo, "Khải Trạch, cẩn thận một chút mới được, dì đi với con."

"Mày nhớ cho rõ, tao đã ày cơ hội cuối cùng, nếu như mày bước ra khỏi cửa này, thì không còn là con trai của Phong Gia Vinh nữa, tao nói được làm được. Lần này không phải là nói đùa." Phong Gia Vinh không ngờ Phong Khải Trạch quật cường như thế, không chịu thỏa hiệp, đành uy hiếp cảnh cáo anh lần nữa.

Chỉ cần bọn họ cúi đầu trước ông, ông cũng không cần so đo, tại sao bọn họ lại không cúi đầu, tại sao bọn họ dám làm ngược điều ông nói?

Ông ta không chịu nổi loại người luôn chống đối này.

Phong Khải Trạch ôm Tạ Thiên Ngưng, đứng ở trước cửa, đưa lưng về phía Phong Gia Vinh, khinh thường cười lạnh, "Từ đầu đến cuối tôi cũng không muốn nhận ông làm cha, ông không chấp nhận chúng tôi, thì tình cha con coi như chấm dứt. Phong Gia Vinh, ông nghe đây, bắt đầu từ hôm nay giữa tôi và ông không có bất kỳ quan hệ gì hết, nếu như ông dám dụng đến người của tôi, tôi sẽ tống ông xuống địa ngục."

"Đây là do mày nói, bắt đầu từ hôm nay, chúng ta không có bất cứ quan hệ gì."

"Không sai, là do tôi nói."

"Được, ngày mai tao sẽ tổ chức họp báo, trước mặt mọi người tuyên bố cắt đứt quan hệ với mày, mày không phải là người thừa kế Phong thị nữa."

"Không sao cả." Phong Khải Trạch không quan tâm những thứ này, ôm Tạ

Thiên Ngưng trực tiếp rời đi.

Phong Gia Vinh giận đến phát điên, trong lòng tức giận, hét lớn: "Phong Khải Trạch, một ngày nào đó, tao sẽ khiến mày cầu xin tao."

Đói Phương Dung đành thở dài, lắc đầu, rời đi, không muốn ở cùng một chỗ với người điên.

Thế là cuộc tranh chấp cũng đã chấm dứt. Viện trưởng cùng bác sĩ đứng trong phòng bệnh, sợ đến nỗi không dám nói nửa câu, đứng bất động, cúi đầu, cho dù biết Phong Gia Vinh quá đáng, nhưng cũng không dám nói, chỉ có thể giữ yên lặng.

Phong Khải Trạch ôm Tạ Thiên Ngưng ra khỏi bệnh viện, sau đó đặt cô nằm ở ghế sau, cảm giác vẫn không yên lòng, sợ chút nữa lái xe sẽ làm cô tỉnh.

Lúc này, Đói Phương Dung đi tới, thấy anh phiền lòng, vì vậy chủ động nói ra: "Khải Trạch, dì sẽ ngồi ở ghế sau để đỡ cho Thiên Ngưng, như vậy cũng sẽ không ảnh hưởng đến con bé. Dì đã bỏ Phong Gia Vinh, bây giờ chắc không thể về Phong gia, dì có thể ở với con, được không?"

"Dì muốn sao? Nếu như ở với tôi, chính là chống đối Phong Gia Vinh." Anh lạnh lùng hỏi, nhưng cũng đã ngầm cho phép.

"Dì đã sống hơn nửa đời người, không có cảm giác gì là sống cả, quãng thời gian còn lại dì không muốn lãng phí nữa, thay vì ở bên Phong Gia Vinh, thì thôi cứ sống cho đáng. Mặc dù dì không sinh em bé, nhưng dì nhất định sẽ cố gắng chăm sóc Thiên Ngưng."

"Lên xe đi." Phong Khải Trạch nhẹ nhàng buông Tạ Thiên Ngưng ra, nhường chỗ trống.

"Cám ơn." Đói Phương Dung cười vui vẻ, lập tức lên xe, đỡ Tạ Thiên Ngưng ngồi.

Bà cuối cùng cũng có gia đình, đây là suy nghĩ suốt mấy chục năm của bà, hiện tại cuối cùng đã như nguyện.

Phong Khải Trạch đứng ở bên ngoài xe, nhìn phía sau xe một lát, cảm thấy ổn định, lúc này mới lên ghế lái, an tâm lái xe quay về, vừa lái xe vừa gọi

điện thoại, mời bác sĩ về nhà.

Anh không tin Phong Gia Vinh có thể khống chế tất cả bệnh viện.

-----oOo-----

Chương 241: Cần Phải Làm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bác sĩ đến nhà để kiểm tra cho Tạ Thiên Ngưng liền nhận được tin nhắn, xem tin nhắn xong, gương mặt ôn hòa hiện lên vẻ khó xử.

Phong Khải Trạch vẫn ngồi bên giường nhìn, đột nhiên cảm thấy bác sĩ có chút khác lạ, vì vậy trực tiếp hỏi, "Bác sĩ, có chuyện gì sao?"

Nếu như anh không đoán sai, thì chắc chắn có liên quan đến Phong Gia Vinh.

"Phong thiếu gia, rất xin lỗi, chắc sau này tôi không thể đến khám cho thiếu phu nhân nữa, thành thật xin lỗi. Dù sao thì tình hình của cô ấy khá là ổn định, chỉ cần chú ý đến dinh dưỡng và nghỉ ngơi, giữ tinh thần được ổn định là được, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì đứa bé sẽ phát triển bình thường." Bác sĩ nặng nề nói, sau đó thu dọn đồ đạc, hơi hốt hoảng bỏ đi.

Phong Khải Trạch không để ý tới ông ta, đắp chăn cho người đang nằm trên giường, lắng lặng canh chừng cô, đợi cô tỉnh lại.

Đối Phương Dung thì không như vậy, ngăn bác sĩ lại, nghiêm nghị chất vấn: "Bác sĩ, tại sao ông lại nói như vậy, nói không làm liền không làm, vì sao."

"Phong phu nhân, tôi thật sự không có cách nào khác, tôi vừa nhận được tin nhắn của Đường tiên sinh thủ hạ đắc lực của Phong tiên sinh, ông ấy bảo ——" bác sĩ khó mở miệng, căn bản là không biết phải làm sao, dù sao hai bên đều không nên đắc tội, nhưng nghĩ lại thì, vẫn không nên chọc Phong Gia Vinh thi hơn.

"Cái tên Phong Gia Vinh chết tiệt kia, ông ta muôn dòn chúng ta vào

đường cùng mà, đáng ghét."

"Phong phu nhân, thật xin lỗi, tôi phải đi rồi, thật xin lỗi." Bác sĩ không ngừng xin lỗi, sau đó đi về.

"Bác sĩ, bác sĩ, ông đừng đi mà, bác sĩ ——" Đói Phương Dung muôn chạy theo mời bác sĩ trở về, chưa ra khỏi cửa liền bị Phong Khải Trạch kêu lại, "Không cần đuổi theo."

"Khải Trạch, Phong Gia Vinh đã đã hạ lệnh, bây giờ không có bệnh viện nào giúp chúng ta hết, nếu như bác sĩ tư đi rồi, Thiên Ngưng sẽ rất nguy hiểm. Không được, chúng ta nhất định phải tìm cách giải quyết, không thể để cho ông ta toại nguyện được."

"Mới vừa rồi bác sĩ đã nói, Thiên Ngưng bây giờ rất ổn định, chỉ cần chú ý nhiều một chút là được rồi, không có vấn đề gì lớn đâu, chuyện này không cần gấp, tôi sẽ tìm cách giải quyết. Dì nghỉ ngoi chút đi, thích phòng nào thì lấy phòng đó, bây giờ để Thiên Ngưng nghỉ ngoi cái đã, cần gì thì dì cứ gọi thím Chu."

"Khải Trạch, thật sự con có cách giải quyết à."

"Yên tâm, tôi có cách, không cần gấp, từ từ đi, không bao lâu, nhất định sẽ có bệnh viện khám thai cho Thiên Ngưng."

"Vậy thì tốt rồi, về với Thiên Ngưng đi, dì về Phong gia một chuyến, dọn dẹp đồ đạc, chuyến qua ở với các con, từ từ sẽ quen." Đói Phương Dung không nói nhiều, nhìn Tạ Thiên Ngưng đang nằm trên giường một cái, sau đó đi ra ngoài.

Mặc dù bà không biết tại sao Phong Khải Trạch lại tự tin như vậy, nhưng bà thấy anh có thể làm được.

Cũng được, chuyện gì đến sẽ đến, luôn tin rằng sẽ có cách giải quyết vấn đề, nên bây giờ bà phải nhanh dọn dẹp đồ đạc mới được.

Sau khi Đói Phương Dung đi, Phong Khải Trạch liền đem tầm mắt để trên giường, ánh mắt trên mặt của cô từ từ chuyển xuống bụng cô, cười hạnh phúc, vươn tay, đặt trên bụng còn chưa nhô ra của cô, cảm nhận sự phát triển của sinh mệnh nhỏ bé.

Rất nhanh anh đã làm ba rồi, anh sắp có một gia đình hoàn hảo rồi, cảm giác có người thân, thật là tốt.

Để cho gia đình nhỏ của anh có những ngày tháng an bình hạnh phúc, anh cần làm một số việc, bằng không những người khác tưởng rằng anh dễ bị bắt nạt, anh không cho phép ai có thể tổn hại đến gia đình của anh.

Phong Gia Vinh, ông không muốn có một cuộc sống yên ả, vậy tôi sẽ đáp ứng ông, cho ông bị người ta dập lên đầu, để cho ông cảm thấy một chút đau khổ.

Lúc này, Tạ Thiên Ngưng tỉnh lại, từ từ mở mắt, thấy có người ngồi ở bên cạnh, trong lòng ngập tràn ám áp, bất tri bất giác cười, khi cảm thấy tay của anh đặt trên bụng cô, cảm giác có chút kỳ quái, nhẹ giọng mà hỏi: "Con khỉ nhỏ, anh làm gì mà sờ bụng người ta thế."

Phong Khải Trạch thấy người trên giường tỉnh, cũng không lấy tay ra, chân thành sờ bụng cô, nghiêng người, kề sát mặt cô, cố làm ra vẻ huyền bí nói: "Bởi trong em có một món đồ."

"Trong bụng em có một món đồ, là đồ gì vậy." Cô nghi ngờ đặt tay lên bụng, nhưng cũng không có cảm giác gì, cùng bình thường không có khác biệt.

Mà bụng bình thường làm gì có món đồ gì.

"Vật này phải đợi mười tháng sau mới chui ra." Anh vẫn ra vẻ bí mật, cười tà mị.

Nhin nụ cười của anh, cô lại sờ bụng của mình, cố gắng hiểu lời của anh nói, "Mười tháng sau mới ra đến, mười tháng ——"

Khi hiểu ra ý của anh, hung phấn ngồi dậy, hai tay che bụng của mình, vui mừng nói: "Chẳng lẽ em đã mang thai."

Đúng vậy, tháng này dì cả của cô vẫn chưa đến a, cộng thêm phản ứng kì quái của cơ thể, cô nên sớm biết mình đã mang thai mới đúng, thật là ngốc.

"Gần đây em hay nôn mửa, tại sao không nói cho anh biết. Thân thể không thoải mái cũng không nói, em có biết như vậy rất nguy hiểm hay không." Anh ôm cô vào trong ngực, đau lòng khẽ mắng cô. Nếu như cô sớm nói

thân thể khó chịu, anh có thể đem cô đi bệnh viện kiểm tra, cũng không phải ngất xỉu mới đi.

"Em cũng không biết, hơn nữa gần đây có nhiều chuyện xảy ra, cho nên em mới không nói. Đứa bé như thế nào, có sao không." Cô đột nhiên lo lắng hỏi anh, nghĩ đến cơn đau bụng lú nãy, rất lo lắng cho tình trạng của đứa bé.

"Bác sĩ mới vừa đi, ông ấy nói tất cả đều ổn định, chỉ phải chú ý một vài điểm là được rồi, nhớ lấy, không thể để cho tâm tình quá kích động, ở Phong gia em đau bụng là do quá khẩn trương, về sau đừng động một chút là khẩn trương, biết không."

Nhớ tới chuyện xảy ra ở Phong gia, Tạ Thiên Ngung hơi buồn, thở dài nói: "Con khỉ nhỏ, lần này ba anh rất tức giận, mỗi chuyện rất tệ, phải không?."

"Đừng để ý đến ông ta, nếu ông ta tuyệt tình, vậy thì đừng trách anh không khách khí." Phong Khải Trạch trong mắt tràn đầy oán giận, giống như ngọt lửa đang thiêu đốt.

Phong Gia Vinh lần này hoàn toàn chọc giận anh.

"Con khỉ nhỏ, sau khi em ngất xỉu đã xảy ra chuyện gì vậy?." Nhìn anh tức giận như thế, cô hơi lo lắng, chỉ sợ chuyện sẽ trở nên rất nghiêm trọng.

"Ông ta cho anh hai con đường, một là đưa đứa bé cho ông ta nuôi, chúng ta không được can thiệp vào cuộc sống của đứa bé ——" anh còn chưa nói hết, cô lập tức ôm chặt bụng của mình, phản đối mãnh liệt, "Không được, em sẽ tự nuôi dưỡng đứa bé, chỉ cho ông ấy chơi đùa với con chúng ta. Con khỉ nhỏ, anh không được chọn con đường này, vãy con đường khác là gì."

Anh tuyệt đối sẽ không cho Phong Gia Vinh nuôi đứa bé của cô.

"Đó là không co em sinh hạ đứa bé này, Phong lão đầu đã hạ lệnh cho các bệnh viện, không cho bất kỳ một bệnh viện nào để em khám thai, ngay cả thầy thuốc tư cũng bỏ đi, chuyện là như vậy." Anh trả lời, không lo lắng cho tình trạng bây giờ.

Anh không lo lắng, nhưng cô lo lắng, "Con khỉ nhỏ, vậy thì phải làm sao, em không muốn Phong Gia Vinh cướp đi con của chúng ta, mà em

muốn bình anh sinh đứa nhỏ ra. Không bằng lúc này chúng ta lúc rời đi thôi, đến nơi khác, Phong Gia Vinh có thể lực rất lớn, nhưng không bao trùm cả nước, chúng ta tìm một nơi xa xôi một chút."

"Đây là biện pháp ngốc nhất." Anh cười lạnh trả lời.

"Biện pháp ngốc nhất, vậy anh có biện pháp gì khác à." Cô tức giận hỏi ngược lại.

"Em bây giờ chỉ là tạm ổn định mà thôi, nếu như đi xa, sợ rằng đối với em và đứa bé sẽ không tốt, cho nên đến chỗ khác sinh con không phải biện pháp tốt nhất. Phong Gia Vinh mặc dù có thể không chế tất cả các bệnh viện ở đây, đó là bởi vì ông ta là tổng giám đốc Phong thị, nếu như ông ta bị cắt chức, đổi người khác lên thay, thì em xem những người kia còn nghe lời ông ta à."

"Con khỉ nhỏ, anh...anh muốn hạ ba anh à."

"Không sai, anh chính là muốn ông ta bị cắt chức. Anh đã cảnh cáo quá nhiều, nhưng không có hiệu quả, vậy thì nên làm thôi. Vì em và đứa bé, anh nhất định phải cho Phong Gia Vinh xấu mặt một chút, hơn nữa ông ta đã đoạn tuyệt quan hệ cha con với anh rồi, ngày mai sẽ họp báo để công bố." Anh cũng không muốn vì một người chỉ biết đên tư lợi mà làm hại đến những người anh yêu quý nhất.

"Ba anh muốn cắt đứt quan hệ cha con với anh à."

"Có lẽ, dù sao quan hệ giữa anh và ông ta cũng chẳng khác gì, dù cắt đứt hay không cũng như vậy thôi."

Tạ Thiên Ngưng cúi đầu nhìn xuống bụng, vì đứa nhỏ trong bụng mà suy nghĩ, coi như không suy nghĩ đến chuyện đối phó Phong Gia Vinh, "Con khỉ nhỏ, anh muốn sao cũng được, em chỉ muốn thuận lợi sinh đứa bé, nuôi dưỡng thật tốt, một nhà ba người chúng ta sống an bình qua ngày."

Phong Khải Trạch ôm cô chặt hơn, hôn nhẹ trán cô, cam kết: "Em yên tâm, anh sẽ giúp em thực hiện nguyện vọng này, chúng ta một nhà ba người sống hạnh phúc qua ngày, nhưng lại có thêm một người."

"Thêm một người, là ai vậy." Cô không phản ứng kịp, nghi ngờ nhìn anh.

"Đói Phương Dung. Anh biết dì ấy thật sự quan tâm chúng ta, hôm nay dì và Phong Gia Vinh cãi nhau, sau này sẽ ở với chúng ta, em có thích không?."

"Dĩ nhiên thích, có người ở với em, như vậy lúc anh làm việc thì em cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán. Đúng rồi, mẹ đâu rồi, sao lại không thấy bà a."

"Dì trở về Phong gia thu dọn đồ đạc, sẽ trở lại nhanh thôi. Em nghỉ ngơi một chút đi, anh kêu thím Chu làm chút gì cho em ăn, bác sĩ nói dinh dưỡng của em không đầy đủ, cần phải bồi bổ."

"Em muốn uống nước chanh."

"Được, anh lập tức gọi người đi mua."

"Vâng."

Tạ Thiên Ngưng mỉm cười ngọt ngào, sau đó nằm xuống, không nhắm mắt lại, chỉ nhìn người trước mắt, hai tay đặt ở bụng mình, cảm thụ loại hạnh phúc này.

Cô đang có một người chồng yêu cô, một đứa bé của bọn họ, dù cho cuộc sống khá giản dị, cô cũng đã thỏa mãn.

-----oOo-----

Chương 242: Chỉ Muốn Trả Thủ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đói Phương Dung quay lại Phong gia thu dọn đồ đạc, ai ngờ vừa ra khỏi cửa liền bắt gặp Phong Gia Vinh trở về, cục diện có chút căng thẳng, vốn định phớt lờ ông ta, cứ thế rời đi, nhưng lại bị gọi lại.

"Đứng lại." Phong Gia Vinh đứng chắn lối ra vào, không để cho bà đi, trong mắt ngập tràn tức giận, trừng mắt nhìn chằm chằm bà.

"Ông còn chuyện gì sao?" Đói Phương Dung đứng bất động, nét mặt khinh thường, lạnh lùng nhìn ông ta.

"Bà và thằng nhóc kia muốn chống đối tôi sao?"

"Phong Gia Vinh, thằng nhóc ông nói chính là con ruột của ông đấy, chúng tôi không hề muốn đối nghịch với ông, mà là do ông ép chúng tôi, ông luôn coi mình là người cao quý nhất ở thế giới này, luôn muốn khống chế tất cả, bắt mọi người phải tuân theo ý ông, ông không cảm thấy mình rất đê tiện hay sao?"

"Nếu như tôi không khống chế người khác, thì người khác sẽ khống chế tôi, đây là thế giới người ăn người, bà không ăn người khác, thì người khác liền nuốt chửng bà, cho nên, tôi phải ra tay trước."

"Người mà ông nói, bao gồm cả người thân của mình sao? Vậy ông cứ từ từ ăn đi, ăn hết những người bên cạnh ông đi, tới lúc đó chỉ còn lại một mình ông thôi. Chờ đến khi ông già, rồi bệnh, xem ai sẽ bùa bạn với ông, hù." Đói Phương Dung không nói thêm nữa, kéo hành lí đi ra cửa, mới đi mấy bước liền nghe thấy tiếng mắng chửi.

"Nếu hôm nay bà bước chân ra khỏi cửa, thì vĩnh viễn đừng bao giờ trở lại nữa." Phong Gia Vinh quay lưng về phía bà, cảnh cáo.

"Bây giờ tôi cũng chẳng thèm quan tâm nữa, giữa tôi với ông đến đây là chấm hết."

"Bà —— Đói Phương Dung, bà quay trở về cho tôi, có nghe không?"

Phong Gia Vinh không muốn tắt cả mọi người rời bỏ ông, xoay người lại, hướng về bóng lưng Đói Phương Dung đang rời đi rống to. Nhưng bất kể ông gọi thế nào, bà vẫn không quay đầu lại, ông nổi cơn thịnh nộ đậm đà, vừa đậm vừa mắng, "Các người đi hết đi, ngược lại tôi muốn xem các người có thể đi được bao lâu."

Đường Phi đứng ở bên cạnh, nhìn những đồ vật bị đậm bể, không nói gì, chỉ nghĩ đến gian kế của mình: chờ Phong Gia Vinh và Phong Khải Trạch đấu đá với nhau, đến lúc đó cậu mới ra tay, chẳng phải làm thế sẽ tốt hơn sao.

"Phong Khải Trạch, Tạ Thiên Ngưng, Đói Phương Dung, một ngày nào đó, tôi bắt các người quỳ xuống cầu xin tôi, các người sẽ phải trở về cầu xin ta, a ——" Phong Gia Vinh lật đổ bàn, hét to một tiếng, sau đó ngừng đậm đồ đặc, mắt nhìn sang Đường Phi, hỏi: "Chuyện ta giao đã làm xong

chưa?"

"Phong tiên sinh, mọi thứ đã xong rồi. Tôi đã ra lệnh cho tất cả bệnh viện, bọn họ sẽ không khám thai cho Tạ Thiên Ngung, và cũng sẽ không cung cấp thiết bị y tế cho bọn họ. Tôi đã gửi tin nhắn, cảnh cáo bác sĩ gia đình của họ, chắc bây giờ ông ta cũng đã bỏ đi rồi." Đường Phi báo cáo mọi chuyện, không còn e ngại đắc tội Phong Khải Trạch.

"Vẫn còn chưa đủ, vận dụng tất cả quan hệ cùng thế lực, khiến bọn họ không có thức ăn, nước uống. Phong Khải Trạch có rất nhiều vệ sĩ, cậu hãy đi tra xem là người của công ty nào, đưa bọn họ đến đây cho tôi."

"Phong tiên sinh, chuyện này, có lẽ không ổn lắm."

"Đừng nói lời vô ích, mau làm theo lời tôi. Không quá ba ngày, bọn họ sẽ quay về quỳ xuống cầu xin ta thôi."

"Phong tiên sinh, làm như vậy sẽ ảnh hưởng xấu đến Phong thị, không những thế còn tổn hại đến danh tiếng của Phong thị, ông nhất định phải suy nghĩ kĩ." Đường Phi ra sức khuyên ngăn, không phải vì Phong Khải Trạch, mà sợ số tiền mười tỷ kia còn chưa nắm chắc trong tay, thì chõ dưa Phong thị đã không còn.

Nếu như lúc này Phong thị sụp đổ, thì hắn sẽ mất tất cả.

Nhưng Phong Gia Vinh lại không chú tâm đến chuyện này, giờ đâu óc bị sự tức giận làm ê muội, chỉ muốn đem Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngung đồn vào chán tường, "Mặc kệ ra sao thì ra. Chờ sau khi Phong Khải Trạch trở về cầu xin, ta tất nhiên sẽ nghĩ cách gầy dựng lại danh tiếng. Mượn chuyện này, để rằng đe người nào dám lén lút chống đối ta, dù là Phong Khải Trạch cũng không bỎ qua, huống chi là người khác. Câu mau chóng đi làm ngay, càng nhanh càng tốt. Đúng rồi, bên Hồng Thiên Phương có hành động gì không?"

"Thời gian này Hồng gia vẫn luôn an phận, Hồng Thi Na cũng không dám trêu chọc thiếp gia nữa, nhưng tôi nghe đồn, Hồng Thi Na đã mang thai, nhưng đối phương không muốn tin tức này bị lộ ra, cho nên hiện tại vẫn chưa ai biết rõ."

"Đứa bé này không phải của Khải Trạch, nên không cần chú tâm, chỉ cần Hồng gia không làm loạn là được, giờ đây ta không có tâm trạng để ý tới

bọn họ. Được rồi, cậu hãy đi làm việc đi, nhất định phải làm cho xong chuyện này, có biết không?"

"Vâng" Đường Phi vâng lệnh, xoay người rời đi, không chút do dự, lập tức bắt tay hành động.

Phong Gia Vinh đấu với Phong Khải Trạch, càng tốt, như vậy hắn sẽ có tìm cơ hội để ra tay, cướp mười tỷ của Tạ Thiên Ngưng.

Bất quá vẫn còn có một người có thể lợi dụng được, đó chính là Hồng Thi Na. Chỉ cần càng có nhiều người nhúng tay vào chuyện này, thì mọi chuyện sẽ càng trở nên phức tạp hơn, tới lúc đó sẽ là cơ hội tốt để hắn ra tay.

Mấy ngày nay, Hồng Thi Na luôn chờ đợi tin tức của Ôn Thiếu Hoa, xem hắn ta có thể làm cho Tạ Thiên Ngưng biến mất khỏi thế giới này không? Mặc dù cô không có lòng tin đối với hắn ta, nhưng vẫn đồng ý chờ, nhưng chờ đến mấy ngày, vẫn không có tin tức gì của Ôn Thiếu Hoa cả, lại nhận được tin nhắn của người lạ, bảo Tạ Thiên Ngưng đang mang thai, làm cô ta tức chết đi được, ngập tràn lửa giận, vốn không muốn gọi cho Ôn Thiếu Hoa, do không thể chịu đựng được nên mới gọi sang.

Mấy ngày nay, Ôn Thiếu Hoa đều cố nghĩ cách tiếp cận Tạ Thiên Ngưng, nhưng vô dụng, từ trong ra ngoài đều có người canh giữ, chỉ bên ngoài thôi đã gây khó khăn cho hắn chớ đừng nói là đi vào bên trong, giống như bây giờ, hắn đợi cả ngày ở bên ngoài mà vẫn chưa tìm ra cơ hội.

Lúc này, điện thoại di động vang lên, vừa lấy ra nhìn, là Hồng Thi Na gọi tới, liền rất mừng, lập tức nghe, nhưng chưa kịp nói gì, đối phương liền mắng hắn té tát.

Hồng Thi Na gọi cho Ôn Thiếu Hoa, điện thoại vừa kết nối liền trực tiếp mắng, "Ôn Thiếu Hoa, tôi cho anh mười ngày, bây giờ đã qua ba ngày rồi, mà anh vẫn không có động tĩnh gì, có phải không cần đứa bé không?"

"Tôi đã cố đến gần Tạ Thiên Ngưng, nhưng không được, cô ta vẫn trốn trong nhà không ra ngoài, tôi lại không vào được, hết cách rồi?" Ôn Thiếu Hoa ra sức giải thích, rất khó hành động, nhưng thật ra là do trong lòng rất sợ.

Ngô nhỡ không làm được chuyện gì, lại bị cảnh sát bắt vào tù, vậy chẳng

phải hắn lỗ to rồi sao. Hắn thật sự muốn dựa vào Hồng Thi Na, cũng muốn giữ đứa bé, nhưng nếu như mình ngồi tù rồi, làm sao trở mình đây?

Không, hắn không thể mạo hiểm.

Bởi vì nói chuyện qua điện thoại, nên Hồng Thi Na không thấy được nét mặt lúc này của Ôn Thiếu Hoa, không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, chỉ bực tức nói, "Tôi mặc kệ lý do của anh, tóm lại bảy ngày sau anh không làm được, tôi liền bỏ đứa bé, sau đó cắt đứt quan hệ. Tôi nói cho anh biết một chuyện, Tạ Thiên Ngưng đang mang thai, chi bằng như vậy, anh không cần khiến Tạ Thiên Ngưng biến mất khỏi thế gian này, nhưng nhất định phải để con cô ta biến mất. Nhưng nếu con cô ta vẫn còn, thì con của anh sẽ biến mất, ngược lại, con cô ta không còn, con của anh có thể bình an chào đời."

Cô phải phá hủy tất cả hạnh phúc của Tạ Thiên Ngưng, thì mới hả dạ.

"Tôi sẽ cố nghĩ cách, cố gắng làm hết sức." Ôn Thiếu Hoa liền hứa, sau đó ngắt máy. Thật ra hắn không hề muốn đi làm chuyện này.

Bởi chuyện này quá nguy hiểm, hắn cũng không muốn nữa đòi sau phải ăn cơm tù, hơn nữa Phong Khải Trạch cơ hồ luôn luôn ở bên Tạ Thiên Ngưng, căn bản không có cơ hội xuống tay.

Nếu như thật sự không làm được, hắn đành phải buông tha cho Hồng Thi Na cùng đứa bé.

Hồng Thi Na cúp điện thoại xong, trong lòng vẫn tức giận, chỉ cần nghĩ đến bộ dạng hạnh phúc của Tạ Thiên Ngưng, cô ta liền nổi giận, hận không thể làm cô ta đau khổ.

Cô ta không thể ngồi chờ tin tức của Ôn Thiếu Hoa, người đàn ông này quá vô dụng, không làm được việc gì cả, phải nghĩ biện pháp khác mới được.

Đúng rồi, còn Tạ Minh San.

Hồng Thi Na nghĩ đến Tạ Minh San, lạnh lùng nở nụ cười xấu xa, sau đó gọi cho Tạ Minh San.

Tạ Minh San có năm trăm vạn, lúc này cuộc sống coi như được thoái mái,

vừa nghe điện thoại của Hồng Thi Na, lập tức hưng phấn hỏi: "Có phải có cách đối phó với Tạ Thiên Ngưng rồi không?"

"Ừ, nhưng hơi khó, bây giờ Tạ Thiên Ngưng đang trốn trong nhà, đi ra ngoài liền có Phong Khải Trạch ở bên cạnh, rất khó xuống tay."

"Được, tôi sẽ cố nghĩ cách đưa cô ta ra ngoài, xem tình huống mà hành sự. Nếu quả thực không làm được, tôi cũng hết cách."

Ninh Nghiên đi vào, vừa lúc nghe Tạ Minh San nói, thấy cô ta cúp máy, lo lắng hỏi: "Minh San, ai gọi điện thoại tới vậy."

"Là Hồng Thi Na."

"Cô ta, cô ta muốn con làm gì?" Vừa nghe Hồng Thi Na, Ninh Nghiên bắt đầu hốt hoảng, rất sợ xảy ra chuyện gì.

"Cô ta muốn con dụ Tạ Thiên Ngưng ra ngoài, còn lại để cô ta lo. Mẹ, mẹ có cách gì để dụ Tạ Thiên Ngưng ra ngoài không?"

"Minh San, con đừng làm những chuyện ngu ngốc nữa có được không? Thiên Ngưng không có lỗi gì với con, con cần gì phải làm như vậy? Không phải cuộc sống bây giờ của chúng ta rất tốt sao, chỉ cần con thành tâm thành ý nhận lỗi, có sống tốt, nhận sai với Thiên Ngưng, thì chúng ta có thể đến chỗ ba con. Tới lúc đó cả nhà ba người chúng ta đoàn tụ, trải qua những ngày tháng vui vẻ, đúng là không tồi. Việc kinh doanh vường hoa của ba con rất tốt, sau này có thể kiếm ra nhiều tiền, tới lúc đó chúng ta không cần phải dựa vào người khác để sống nữa."

"Mẹ, nếu như mẹ không muốn giúp con..., vậy thì đừng nói nữa, tự con nghĩ cách." Tạ Minh San không nghe lời khuyên bảo, bị cơn giận che mất lí trí, chỉ muốn trả thù.

"Minh San ——"

"Đủ rồi, con không muốn nghe nữa, mẹ ra ngoài đi."

"Haizz ——" Ninh Nghiên hết cách, chỉ biết thở dài, lắc đầu đi. Lúc này bà không còn muốn con mình gả cho nhà giàu nữa, mà chỉ hy vọng nó đừng mê muội, mà hãy sống tốt.

Xảy ra nhiều chuyện, bà cũng đã hiểu ra, không còn tình thân gia đình thì

dù có nhiều tiền hơn nữa cũng vô nghĩa thôi.

-----oOo-----

Chương 243: Ông Chồng Trợ Lý

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vì bị tập đoàn Phong thị uy hiếp, Phong Khải Trạcch thuê vệ sĩ thì ai cũng kiêm cớ từ chối, ngay cả người giúp việc cũng thế.

Thím Chu dọn bữa tối lên xong, sắc mặt nặng nề đứng bên cạnh, muốn nói nhurnh lại thôi, không dám nói ra.

Phong Khải Trạch đã sớm phát hiện ra sự khác thường, trực tiếp hỏi, "Thím Chu, bác có việc gì muốn nói sao."

"Tiên sinh ——" thím Chu buồn rầu, cúi đầu, không biết nên mở miệng như thế nào.

"Thím Chu có việc gì quan trọng không, bác cứ nói ra đi." Tạ Thiên Ngưng hiền hoà hỏi, trong lòng biết rõ tình trạng bây giờ.

Vệ sĩ và người giúp việc rối rít bỏ việc, chắc thím Chu cũng vậy.

"Tiên sinh, phu nhân, đây là lần cuối cùng tôi làm việc cho hai người, tôi phải đi thôi, nếu như tôi không đi, con trai của tôi sẽ không thể tiếp tục đi học, chồng tôi sẽ bị đuổi việc, em tôi cũng sẽ thất nghiệp, thành thật xin lỗi hai người."

"Là do Phong Gia Vinh làm à." Đói Phương Dung đã không muộn ăn cơm, đặt chén đũa xuống, nghĩ đến những việc làm quá đáng của Phong Gia Vinh, trong lòng tràn đầy tức giận. Một người đàn ông mà một chút độ lượng cũng không có, thật không đáng là đàn ông nữa mà, đúng là loại người cặn bã.

"Thật xin lỗi, tôi không còn cách nào khác, thành thật xin lỗi." Thím Chu chỉ nói xin lỗi, đáp án rất rõ ràng, chính là do Phong Gia Vinh giờ tò.

"Cái tên Phong Gia Vinh đáng chết, không làm những chuyện quang minh

chính đại, mà lại dùng thủ đoạn bỉ ổi để ép buộc người ta, đúng là loại người cẩn bã mà."

"Mẹ, đừng tức giận nữa, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe đó." Tạ Thiên Ngưng khuyên bà, không muốn bà tức giận thêm, ngoài mặt thật bình tĩnh, giống như không lo sợ tình trạng bây giờ.

"Mẹ tức giận cũng không sao, con không tức giận là tốt rồi, con phải giữ tâm trạng ổn định, biết không" "Đói Phương Dung mặc dù còn chưa hết giận, nhưng nghe Tạ Thiên Ngưng khuyên, cũng không tức giận nữa.

"Yên tâm, con sẽ không tức giận, hơn nữa cũng không có gì đáng tức giận, dù sao mọi chuyện đều đúng theo dự tính, có điều con còn lo hơn, chính là bị chủ căn nhà này đuổi chúng ta đi."

"Không có chuyện đó đâu, theo mẹ được biết, căn nhà này không liên quan đến Phong gia. Mẹ từng nghe Đường Phi và Phong Gia Vinh nói không thể điều tra được thông tin về ngôi nhà này, Khải Trạch, rốt cuộc căn nhà này là của ai" "

"Của tôi." Phong Khải Trạch không chút do dự trả lời, không giải thích gì thêm, nghiêm túc nói với Thím Chu: "Thím Chu, bác cứ tiếp tục làm việc, tôi đảm bảo con trai bác vẫn có thể tiếp tục đi học, chồng bác sẽ không bị đuổi việc, còn em bác cũng sẽ không thất nghiệp."

"Tiên sinh, có thật không" "Thím Chu còn chút chần chừ, dù sao đây cũng không phải là chuyện nhỏ.

"Tôi nói được là được, chỉ cần bác làm việc tốt, tôi bảo đảm gia đình bác sẽ không có chuyện gì. Tất cả người giúp việc đều đi, chuyện gì cũng phải do bác phụ trách, cho nên tôi sẽ trả thêm tiền lương cho bác."

"Cám ơn tiên sinh, vậy tôi có việc phải làm, mọi người cứ từ từ dùng cơm." Nét sầu não trên mặt Thím Chu biến mất, bà cười rất vui vẻ, hăng hái đi làm việc.

Trả thêm tiền của người giúp việc cho bà, một tháng tiền lương trước kia của bà đã đủ học phí một năm của con và chi phí sinh hoạt rồi, tốt như vậy, còn muộn đi đâu nữa"

Đói Phương Dung không tin nổi, nghi ngờ hỏi: "Khải Trạch, con làm cách

nào đối phó với Phong Gia Vinh" đây không phải là chuyện đơn giản, không phải ngoài cù nói là có thể giải quyết."

"Không chỉ nói, mà là làm." Phong Khải Trạch tà mị cười cười, trong mắt có vài tia đắc ý.

"Con định làm gì" "

"Dì sẽ biết nhanh thôi. Ăn cơm đi, đừng nói về vấn đề này nữa, không có việc gì lớn đâu."

“Đây không phải là việc lớn, vậy cái gì mới lớn.” Đới Phương Dung vẫn không hiểu, không biết chuyện gì đang xảy ra, bởi vì không biết, cho nên mới nóng lòng.

Bà không muốn cuộc sống mới bắt đầu của bà lại bị Phong Gia Vinh làm hỏng.

Tạ Thiên Ngưng gấp một miếng thịt cho vào trong chén của bà, ôn hòa nói: "Mẹ, ăn cơm đi anh ấy nói không phải là vấn đề lớn, vậy thì nhất định không phải là vấn đề lớn, chúng ta phải tin tưởng anh ấy."

"Được, ăn cơm ăn cơm, con đó, phải ăn nhiều vào, đừng chỉ ăn như mèo, còn phải chú ý đú nhỏ trong bụng."

"Con biết rồi."

Sau khi ăn xong, Phong Khải Trạch ngồi trong phòng làm việc, hai mắt nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, vẻ mặt trầm tư, không nhúc nhích.

Tạ Thiên Ngưng rót một ly trà, đi tới, đặt trên bàn, dịu dàng nói: "Uống chút trà đi, nó tốt cho sức khỏe đó. Em không cho anh uống cà phê đâu, vì cà phê không tốt cho cơ thể."

"Có vợ thật là tốt." Anh hạnh phúc cười, sau đó cầm cái ly, uống một hớp nhỏ, không nhìn vào máy vi tính nữa, mà là nhìn cô, quan tâm hỏi: "Bây giờ là lúc nghỉ trưa, sao em không nghỉ đi" "

"Ta muốn ở với anh, một mình không ngủ được, huống chi anh đang tìm biện pháp ứng phó với Phong Gia Vinh, em muốn cùng anh đối mặt với khó khăn, em muốn giúp anh." Cô không muốn tất cả áp lực đều đè lên

người anh, cô muốn chia sẻ với anh, như vậy anh sẽ thoải mái hơn.

"Đây không phải chuyện khó khăn, em nghĩ quá nhiều rồi. Anh chuẩn bị chuyển tất cả cổ phần sang tên em, để em trở thành cổ đông lớn nhất của tập đoàn Phong thị, sau đó tập họp Hội Đồng Quản Trị, đổi mới Chủ tịch hội đồng quản trị, để cho em lên làm."

"Con khỉ nhỏ, anh muốn em làm Chủ tịch hội đồng quản trị hả?" không thể được, em không làm được, anh làm đi, dù sao cũng là công ty lớn, thật sự em không được." Cô có năng lực như thế nào cô biết rõ, làm chức thư ký hay quản lí gì đó thì cô còn làm được, nhưng một bước nhảy lên chức Chủ tịch, vậy thì giống như mèo mù vớ cá rán, nhưng cái gì cũng không hiểu.

"Không phải còn có anh sao, em sợ cái gì" "anh nhéo mũi cô, lộ rõ sự cưng chiều.

"Em biết anh sẽ giúp em, nếu đã như vậy, thì cần gì phải phiền phức như vậy, anh cứ trực tiếp làm cổ đông lớn nhất của Phong thị, rồi làm chủ tịch hội đồng quản trị luôn đi, chẳng phải tốt hơn sao"

"Mặc dù anh và Phong Gia Vinh đoạn tuyệt quan hệ cha con, nhưng dù sao vẫn là cha con, nhưng vẫn còn quan hệ máu mủ, nếu như để anh làm Chủ tịch, mà người xưa vẫn nói là soán chính đoạt quyền đây, sợ rằng mọi người chỉ trích, nhưng nếu đổi lại là em, như vậy sẽ ít bị chỉ trích hơn. Em yên tâm, đây chỉ là tạm thời, anh bảo đảm, chỉ cần Phong Gia Vinh vừa rời đi vị trí Chủ tịch này, ông ta sẽ lập tức sẽ đến chỗ chúng ta thoả hiệp, đến lúc đó chúng ta chỉ cần nghĩ nên làm như thế nào, có lẽ lúc đó anh sẽ trả lại chức chủ tịch cho ông ta, sau khi xác định ông ta không làm hại đến em."

Anh cũng không muốn lấy cái công ty đó, mặc dù có nhiều quyền lợi, nhưng rất gò bó, rất bận rộn, nếu như vậy, không bằng cho người khác làm, anh chỉ cần hưởng cổ tức là được rồi.

"Con khỉ nhỏ, thật ra thì anh căn bản cũng không muốn hạ Phong Gia Vinh, nếu như ông ấy không làm những chuyện quá đáng, anh cũng không động đến ông ấy, đúng không" "cô cảm nhận được tâm tư của anh, vì vậy nói ra.

Nếu như anh thật sự muốn vị trí Chủ tịch Phong thị, thì anh đã sớm đoạt lấy, không cần đợi đến bây giờ, chỉ có thể nói do bị bức quá đáng nên anh

anh mới làm như vậy.

"Anh phát hiện em ngày càng hiểu anh đó nha." Anh kéo cô lại gần mặt anh, mỉm cười nhìn cô, bởi vì cô hiểu anh mà cảm thấy vui mừng.

Trên thế giới này khó tìm nhất chính là một người hiểu mình, anh thật may mắn, khi tìm được một người không chỉ hiểu anh, mà còn là vợ anh.

"Đương nhiên, em rất nỗ lực để học quyển sách này đó nha, anh có biết không, anh là quyển sách khó hiểu nhất đấy" cô hài hước nói, sau đó dùng tay đập bót mũi anh, học theo động tác anh kèm với cô.

"Không phải ai cũng có thể đọc hiểu anh đâu, hơn nữa cũng phải xem anh có đồng ý để cho đối phương đọc hiểu hay không. Thật sự thì anh cũng không muốn hạ Phong Gia Vinh, mặc dù anh rất ghét ông ta, nhưng anh càng không muốn chính mình mỗi ngày đều sống trong đống tài liệu, cứ như vậy thì anh sẽ không có nhiều thời gian cho em và con, cho nên lần này hạ bệ Phong Gia Vinh chỉ là tạm thời, dạy dỗ ông ta một chút, cho ông ta biết chúng ta không phải dễ chọc, cũng cho ng ta biết, rốt cuộc ai mới là nắm trong tay tất cả.".

Tạ Thiên Ngưng suy nghĩ một chút, trong lòng còn có chút hi vọng, nặng nề hỏi: "Con khỉ nhỏ, ba anh không thể tiếp nhận em sao" "

Nếu như Phong Gia Vinh đón nhận cô, thì những chuyện này cũng không xảy ra.

Phong Khải Trạch khinh thường cười lạnh, mang theo một chút giễu cợt, đáp: "Anh hiểu ông ta rất rõ, lòng tham không đáy, nếu em không mang lại lợi ích cho ông ta, ông ta tuyệt đối sẽ không tiếp nhận em. Nói đến đây anh vẫn thấy lạ, anh hiểu Phong Gia Vinh, ông ta nhất định đã điều tra tất cả thông tin về tài sản cá nhân của em, chuyện em có mười tỷ ông ta không thể nào không biết, nếu biết rồi, sao ông ta vẫn không chấp nhận em" "

Phong Gia Vinh đem lợi ích đặt lên trên tất cả, không có chuyện ông ta sẽ bỏ qua số tiền này, cho nên ông ta sẽ mau chóng tiếp nhận Thiên Ngưng là con dâu mới đúng.

Chuyện này anh không thể hiểu nổi.

"Có lẽ mười tỷ này ông ấy coi nó không lớn chăng." Cô suy đoán, nghĩ đến chuyện mình có số tiền này thật lòng cảm thấy ám áp, bởi vì đó là do ba cô để lại cho cô.

"Đây cũng không phải là một số tiền nhỏ, Phong Gia Vinh tuyệt đối sẽ không bỏ qua, anh cũng chưa biết nguyên nhân cuối cùng của ông ta" "

Nhin anh râu rỉ không nghĩ ra, cô nắm tay anh, khuyên, "Không nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa, cứ theo kế hoạch của anh mà làm đi."

"Cũng đúng, cứ theo kế hoạch. Bây giờ anh chuyển tất cả cổ phần sang tên em, sau đó thông báo ọi người biết, ngày mai tập họp Hội Đồng Quản Trị, em phải tham gia." Phong Khải Trạch nói là làm, mười ngón tay lướt trên bàn phím, lưu loát xử lý mọi chuyện.

"Cái gì em cũng không biết hết, đi cũng không biết nói gì, hơn nữa em sẽ rất hồi hộp ." Tạ Thiên Ngưng nghĩ đến chuyện tham gia Hội Đồng Quản Trị, trong lòng vô cùng khẩn trương.

Chưa đi mà đã khẩn trương như vậy, nếu như thực sự đi thì chẳng phải sẽ khẩn trương hơn nữa sao.

Anh nói: "Yên tâm đi, em chỉ cần đến ngồi là được rồi, còn lại tất cả giao cho ông chồng trợ lý này giải quyết. Đừng khẩn trương, vì đứa bé, em phải giữ tâm trạng ổn định, biết không" "

"Được, tất cả giao cho anh, em sẽ làm một Nữ Vương tạm thời."

"Em đi nghỉ trưa đi, mọi chuyện giao cho anh làm là được, nghe lời." Anh dỗ cô đi ngủ, không muốn cô phải mệt mỏi.

"Được." Vì đứa bé mà suy nghĩ, cô không làm phiền anh nữa, ngoan ngoãn đi nghỉ ngơi.

Vợ của anh thật biết nghe lời.

-----oOo-----

Chương 244: Nên Cô Ta Tiếp Tục Nhịn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Gia Vinh lúc này đang ở nhà một mình, nhìn đại sảnh không có một bóng người, không hề có chút hơi thở quen thuộc, ngay cả không khí cũng biến thành mát mẻ, dần dần cũng trở nên lạnh lẽo, trong lòng đột nhiên cảm thấy trống rỗng, làm thế nào cũng không lắp đầy, không ngừng nghĩ tới việc mình giàu có, nhưng vẫn không làm sao lắp đầy khoảng trống ấy, càng nghĩ càng buồn?

Ông đã tranh đấu cả đời, mục đích là phải đứng đầu, đứng càng cao càng tốt, bởi vì chỉ khi đứng ở chỗ cao, mới không phải phục tùng người khác, mới có thể nhìn xuống tất cả? Cái thế giới này đang phát triển, ông cũng không thể chỉ đậm chân tại chỗ, phải không ngừng cố gắng phân đấu, bằng không cũng sẽ bị người khác vượt qua, cho nên ông không biết được như thế nào là đủ, bởi vì chỉ cần đứng lại sẽ bị người khác vượt lên, hắn không muốn bị người khác vượt qua?

Mặc dù biết rõ ông không thể khống chế mọi thứ, nhưng trong khu vực nhỏ này, ông phải nắm chắc trong tay, chỉ như vậy, mới không bị người khác điều khiển, mà muốn nắm trong tay tất cả, nhất định phải giàu có, tài sản to lớn?

Ông chỉ không muốn bị người ta qua mặt, không muốn bị người khác khống chế, tại sao bọn họ không hiểu, tại sao tất cả đều rời bỏ ông đi, tại sao?

"Tại sao các người đối xử như vậy với tôi, tại sao?"

Phong Gia Vinh nghĩ tới những điều này, cảm giác phiền muộn cũng không có, chỉ toàn là sự tức giận, tòa nhà lớn như thế này bây giờ chỉ còn sự lạnh lẽo và cơn thịnh nộ của ông ta, lúc này giống như dã thú điên cuồng, bắt đầu đập đồ?

"Các người muốn chống đối tôi thật sao? Tôi sẽ cho các người biết kết quả khi chúng đối tôi là như thế nào, a ——"

Im lặng ——

Đường Phi vừa đi đến cửa chỉ nghe thấy tiếng đập vỡ, mặc dù còn chưa đi vào, nhưng đã biết Phong Gia Vinh ở bên trong lại tiếp tục đập đồ, nếu là lúc trước, có lẽ ông ta sẽ vô cùng sợ hãi, nhưng bây giờ, chỉ cười cười, trực

tiếp đi vào, giả thành một bộ dáng cung kính, "Phong tiên sinh ——"

"Ông tới làm gì? chuyện tôi giao đã làm xong chưa?" Phong Gia Vinh ngừng đập đồ đặc, tức giận chất vấn, căn bản là không có nhìn thẳng vào mắt Đường Phi, vẫn chỉ coi ông ta là người làm.

"Đã làm xong, tất cả vệ sĩ của thiếu gia đã xin thôi việc, về phần cắt điện nước ..., tôi còn đang đàm phán?"

"Vẫn còn đang đàm phán mà dám bảo xong việc, chưa làm xong mà dám bảo đã ổn, Đường Phi, ông tính đùa với tôi à?"

"Phong tiên sinh, tôi không có ý này?" Đường Phi hốt hoảng giải thích, mặc dù đã không chịu nổi Phong Gia Vinh, nhưng vẫn phải nhịn.

Phong Gia Vinh quả nhiên không xem trọng công sức của người khác mà, mặc kệ ông ta cố gắng làm việc như thế nào, ở trong mắt của Phong Gia Vinh, ông ta chả coi ai ra gì cả?

Ông sẽ không tiếp tục chịu đựng nữa, ông muốn độc lập.

Phong Gia Vinh tâm trạng không tốt, ngay lúc này chỉ muốn tìm đối tượng xả giận, Đường Phi là đối tượng hợp lý nhất, "Đường Phi, có phải ông cũng muốn chống đối tôi, phải không?"

"Phong tiên sinh, tôi...tôi không nghĩ như vậy?" Thật ra thì tôi đã chống đối ông từ lâu rồi.

"Tốt nhất ông đừng nên chống đối tôi, nếu không tôi sẽ làm ông ngóc đầu không nổi?"

Những lời này đã động chạm đến lòng tự ái của Đường Phi, trên mặt thoáng qua tia bất mãn, nhưng rất nhanh đã biến mất, thay vào đó là thái độ cung kính, "Phong tiên sinh, tôi không dám."

"Tôi biết ông cũng không có cái gan này? Ông tìm tôi có chuyện gì không?" Phong Gia Vinh cũng không quan tâm đến cảm giác của Đường Phi ra sao, uy nghiêm ngồi trên ghế sa lon, khinh miệt hỏi, hiển nhiên không đem ông ta để trong mắt?

"Phong tiên sinh, ông không xem tin tức sáng nay sao?" Đường Phi thì ngược lại hỏi ông ta, đáy mắt có một tia hài lòng.

Báo hôm nay đang tin tập đoàn Phong thị chia cổ phần ra bên ngoài, lúc này cổ đông lớn nhất là Tạ Thiên Ngưng, hơn nữa ngày mai sẽ tập họp Hội Đồng Quản Trị, muốn thay đổi chức Chủ tịch.

Hiện tại ông không quan tâm Chủ tịch Phong thị là ai, ông ta chỉ nhăm đến số tiền của Tạ Thiên Ngưng.

Phong Gia Vinh vẫn chưa biết chuyện này, khinh thường hỏi: "Hôm nay có cái gì thay đổi sao?"

Mặc kệ là thay đổi gì, đều không thể dao động đến địa vị của ông bây giờ.

"Phong tiên sinh, hôm nay các tờ báo lớn đều viết Phong thị truyền cổ phần ra bên ngoài, cổ đông lớn nhất là Tạ Thiên Ngưng, có 65% cổ phần. Hội Đồng Quản Trị ngày mai sẽ phải tập họp, muốn thay đổi chức Chủ tịch hội đồng quản trị, dĩ nhiên Thiên Ngưng có cổ phần lớn nhất, muốn thay mới vị trí Chủ tịch, không ai có thể có dị nghị?"

"Cái gì?" Phong Gia Vinh vừa nghe tin tức này, kinh ngạc hốt hoảng đứng lên, trên mặt không thể tin nổi, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, run rẩy làm bầm, "Không thể nào, làm sao có thể? Mới mấy ngày, mọi chuyện sao lại thay đổi lớn như vậy, không thể nào?"

"Tin tức quá bất ngờ, hôm nay tôi xem báo mới biết chuyện này, không thể ngờ được, chúng ta phải là sao bây giờ?"

Tù chuyện này ông ta thấy được, rằng Phong Khải Trạch cũng không đơn giản, có thể nói là so Phong Gia Vinh còn lợi hại hơn gấp trăm lần

Phong Khải Trạch lợi hại như thế, muốn lấy mười tỷ của Tạ Thiên Ngưng, chỉ sợ khó khăn hơn ông tưởng.

"Nhất định là Liên minh Hắc Phong đã đem 55% cổ phần chuyển cho Tạ Thiên Ngưng, cho nên chớp mắt cô ta mới có 65% cổ phần. Đáng chết, con đàn bà này dám cướp đi tất cả của ta, đáng ghét." Phong Gia Vinh cực kỳ tức giận, trong lòng hoảng sợ, không tin được sự thay đổi lớn này, không khống chế được sự tức giận trong lòng, lại bắt đầu đập đồ đạc, vừa đập vừa mắng, "Tạ Thiên Ngưng, cô đừng tưởng rằng có thể cướp tất cả mọi thứ của tôi, cô đừng mơ."

Tạ Thiên Ngưng và Liên minh Hắc Phong rốt cuộc có quan hệ gì, tại sao

Liên minh Hắc Phong không chút do dự đem toàn bộ 55% cổ phần cho cô ta, tại sao?

Chẳng lẽ người phụ nữ này đến gần con ông là có mục đích trước rồi sao?

Đường Phi mặc kệ ông ta, để mặc ông ta đập phá, chỉ nói suy nghĩ của mình, "Phong tiên sinh, tôi cảm thấy chuyện này nhất định có liên quan đến thiếu gia, chắc là cậu ấy đã đem 55% cổ phần chuyển cho Tạ Thiên Ngung?"

"Tiểu tử thối, nó muốn ép ta vào đường cùng à "

Chẳng lẽ đây chính là hậu quả mà Phong Khải Trạch đã nói ư, rốt cuộc thì nó và Liên minh Hắc Phong có quan hệ gì?

Phong Gia Vinh càng nghĩ càng hoảng hốt, vốn tưởng rằng tất cả đều ở trong lòng bàn tay ông ta, nhưng bây giờ mới phát hiện, thì ra tất cả là đều không chịu sự khống chế của ông, trong lòng càng nghĩ càng gấp gáp, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, gọi cho Phong Khải Trạch, muốn hỏi rõ ràng, nhưng không thể liên lạc được với anh, trực tiếp ngắt máy, giận đến phát khùng, hận không thể đập luôn cái điện thoại?

"Đáng chết, lại dám cúp điện thoại của tôi?"

"Phong tiên sinh, chúng ta làm sao bây giờ?" Đường Phi làm bộ tốt bụng hỏi, căn bản cũng không để ý đến chuyện này, dù sao chuyện Phong Gia Vinh chết hay sống cũng không liên quan tới ông ta, ông ta đã nhịn đủ rồi.

"Nếu nó không nhận điện thoại, vậy thì tôi sẽ đến nhà nó? Lập tức chuẩn bị xe, tôi muốn hỏi tên nhóc này một chút, có phải muốn ép ta vào bước đường cùng mới chịu."

"Phong tiên sinh, thiếu gia nếu không nhận điện thoại, chắc cậu ấy cũng sẽ không gặp ông, đi cũng chưa chắc vào được"

"Ông bớt nói nhảm cho tôi, bảo ông chuẩn bị xe thì ông cứ là đi, ngược lại tôi cũng muốn xem bản lĩnh của tên tử thối này ra sao."

"Vâng." Đường Phi hết cách, đành nghe theo lệnh, tùy theo Phong Gia Vinh, dù sao cũng không liên quan đến ông ta. Nếu như thật sự Phong Gia Vinh bị cắt chức, vậy ông ta cũng nên đi, chuyển sang nơi khác, nhất là

phải lấy được khoản tiền kia của Tạ Thiên Ngưng, nếu không thì ông ta chưa phát tài đã bại sản.

Phong Gia Vinh tức giận đi ra cửa chính, vội vã muộn đi tìm Phong Khai Trạch hỏi tội, còn lại cái gì đều không biết, cũng không biết rằng Đường Phi đng âm thầm phản bội ông ta.

Chuyện Tạ Thiên Ngưng đột nhiên trở thành cỗ đồng lớn nhất Phong thị, tin tức này truyền đi xôn xao, bất luận kẻ nào nghe đều vô cùng khiếp sợ, quả thật không thể tin được thì ra cô bé lợ lem cũng có thể trở thành chủ tịch,

Hồng Thi Na cũng biết chuyện này, sau khi xem xong tức giận đem tờ báo xé nát, tức giận mắng to, "Đáng ghét, mình muốn đè cô ta xuống dưới, thế mà cô ta lại bò lên đứng đầu, đáng ghét đáng ghét."

Hồng Thùa Chí đi tới, nhặt tờ báo lên, nhìn một chút, cũng không quá khiếp sợ, bởi vì lúc trước hắn ta đã xem tin tức này rồi, cười lạnh châm chọc, "Không ngờ ban đầu chỉ là một con chim sẻ nhỏ, hôm nay lắc mình liền biến thành phượng hoàng lửa, chuyện chim sẻ biến thành phượng hoàng lại xuất hiện, thật là khiến người ta bội phục."

Nhớ lại mọi chuyện đã qua, hắn thật khó mà tin được lại có nhiều thay đổi lớn như vậy.

"Anh, nếu anh đến đây để khen ngợi Tạ Thiên Ngưng, vậy thì đi đi, em không muốn nghe." Gương mặt Hồng Thi Na tràn đầy tức giận, ngay cả thở cũng không bình thường.

Trước kia cô ta luôn hơn Tạ Thiên Ngưng, hiện tại cô ta đã khó đối phó hơn xưa,

"Đứa em ngốc này, anh làm sao có thể đến đây để khen ngợi cô ta, anh chỉ là tới cho em biết, bây giờ ngàn vạn lần đừng động đến Tạ Thiên Ngưng, nếu không chúng ta sẽ phải trả cái giá rất lớn"

"Tại sao? Ban đầu ba chỉ bảo chúng ta tạm thời đừng làm chuyện gì, thế nhưng em đã chờ quá lâu rồi, chẳng lẽ muốn chờ mười năm, hai mươi năm hay sao? Không, em sẽ không, Tạ Thiên Ngưng đã làm em sống khổ sở, em sẽ không để cuộc sống cô ta dễ chịu đâu?"

"Thi Na, đừng vội, nếu như cái lúc này em đi trêu chọc Tạ Thiên Ngung, thế thì lần sao báo chí sẽ đăng Tạ Thiên Ngung trở thành cổ động lớn nhất tập đoàn Hồng thị, chẳng lẽ Phong Gia Vinh cảnh cáo em không nhớ gì sao?"

"Anh, ý của anh là?" Hồng Thi Na bừng tỉnh hiểu ra, mới vừa rồi còn giận muộn trả thù Tạ Thiên Ngung, bây giờ suy nghĩ lại, vẫn không cần gấp như vậy.

Ngô nhỡ Tạ Thiên Ngung thật sự trở thành cổ động lớn nhất tập đoàn Hồng thị, trong sau này chẳng phải mình phải ăn nói khép nép nói cô ta sao.

"Phong Gia Vinh dùng thủ đoạn cực đoan để đối phó với Tạ Thiên Ngung và Phong Khải Trạch, thậm chí không để cho bệnh viện phục vụ bọn họ, việc này đã chọc tức Phong Khải Trạch, cho nên chuyện mới có thể phát triển tới tình trạng hôm nay. Cha nói cho anh biết, Phong Khải Trạch không phải là người đơn giản như vậy, nếu quả như bức sinh ta đến đường cùng, nhất định phải biết rõ phía sau anh ta là ai, thực lớn bao nhiêu, cho nên trước khi biết rõ, em không thể làm gì hết. Thi Na, em nà anh đều hận Phong Khải Trạch, nhưng hãy vì đại cục mà suy nghĩ, ngàn vạn lần không thể nóng lòng, biết không? Anh biết rõ em gần đây đã chuẩn bị, lập tức dừng lại."

Hồng Thi Na suy nghĩ một chút, cảm thấy có đạo lý, vì vậy đồng ý,
"Được, em nghe anh."

Muốn đối phó với Phong Khải Trạch, đúng là không được gấp, nếu không người trả giá đắt sẽ là mình

Nên cô ta tiếp tục nhịn.

-----oOo-----

Chương 245: Tôi Không Cần Coi Chừng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Gia Vinh dùng đúng tức giận đi tìm Phong Khải Trạch, nhưng vẫn đứng ngoài cổng nhà chuông, vì tất cả các vệ sĩ đều xin thôi việc, mà

thím Chu lại quá bận rộn, cho nên không để ý đến ông ta, mặc cho ông ta liên lục nhấn chuông cửa, chờ cho đến khi không thể chịu đựng được nữa, trực tiếp rống lên, "Tiểu tử thối, mau mở cửa cho tao."

Đường Phi đứng ở bên cạnh, cũng chịu chung cảnh ngộ, nhưng vẫn cố gắng ghi nhớ cách bố trí căn nhà này, nơi nào có thể lẩn trốn, nơi nào có thể chạy thoát, cố gắng ghi nhớ rõ ràng.

Hắn linh cảm rằng, sau này, mình sẽ phải chạy thoát khỏi ngôi nhà này.

Phong Gia Vinh chỉ biết tức giận nhấn chuông cửa, cũng không phát hiện được những hành động bất thường của Đường Phi, nhấn chuông mãi mà chẳng có ai ra, tức giận dùng chân đạp cửa, "Mở cửa, có nghe hay không, mở cửa ra cho tao."

Sau hơn mươi phút, thím Chu mới vội vàng chạy ra, thấy người ở ngoài cửa là Phong Gia Vinh, không dám mở cửa, xoay người vào trong hỏi Phong Khải Trạch.

Phong Gia Vinh thấy thím Chu ra nhưng không mở cửa cho ông ta, ngược lại quay người vào trong, cực kì tức giận mà mắng to, "Bà kia, mở cửa cho tôi nhanh lên, nghe chưa? Mở cửa cho tôi."

Thím Chu hoảng hốt, sợ run cả người, vội vàng chạy vào trong nhà, vừa vội vàng vừa lo nói: "Tiên sinh, ba —— ba cậu đã tới."

Phong Khải Trạch lúc này đang cùng Tạ Thiên Ngưng xem sổ tay hướng dẫn cho sản phụ, hai người đang ngọt ngào ở một chỗ, trò chuyện rất hăng say, vừa nói chuyện vừa sờ bụng cô, ai ngờ nghe được tiếng của thím Chu, toàn bộ không khí vừa nãy liền biến mất.

"Tốc độ của ông ta đúng là nhanh thật, mới vừa có thông tin đã lập tức chạy đến đây ngay, đúng là nhanh hơn với anh dự tính." Phong Khải Trạch khinh thường giễu cợt, tựa như đã sớm biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Tạ Thiên Ngưng nhăn mày khó hiểu, lo sợ lần này Phong Gia Vinh sẽ đến đây làm loạn, nặng nề hỏi: "Con khỉ nhỏ, anh đã biết ba anh sẽ đến đây."

"Đúng, dĩ nhiên ông ta sẽ đến tìm chúng ta, anh đang chờ ông ta đó. Em đừng khẩn trương, ở đây là nhà của chúng ta, ông ta sẽ không dám làm gì đâu, hơn nữa, lợi thế nằm trong tay chúng ta, sợ cái gì chứ?" Anh cố làm

lớn chuyện này, mục đích là để Phong Gia Vinh đến tìm anh, cho nên lần này tất nhiên là phải gặp ông ta.

"Mặc dù nói thế nào đi nữa, dù sao ông ta cũng là ba anh, quan hệ giữa hai người không thể nào thay đổi được. Thật ra em thấy, ba anh chỉ quá coi trọng tiền bạc và quyền lực mà thôi, chỉ cần ông ấy không động đến chúng ta, chúng ta cũng không cần làm khó ông ấy đâu, ông ấy có cuộc sống của ông ấy, chúng ta có cuộc sống của chúng ta, như vậy không phải tốt hơn sao?"

Mặc dù Phong Gia Vinh hơi vô lý, nhưng cô hi vọng tình cảm cha con bọn họ đã dừng quá gay gắt như vậy, dù sao cũng là cha con, đều là người thân trong gia đình, cãi nhau như vậy cũng không tốt, hơn nữa bọn họ như vậy đều vì cô, nên cô cũng không thể tránh trách nhiệm.

"Vậy để xem ông ta có chịu không đã. Thím Chu, bác cứ mở cửa cho ông ta vào." Phong Khải Trạch đặt cuốn sách lên bàn, thoái mái ngồi trên ghế sofa không hề căng thẳng, trên mặt hiện ra nụ cười tà mị, cứ như mình đã không chế mọi thứ.

Đợi lát nữa, Phong Gia Vinh sẽ ngoan ngoãn đồng ý mọi yêu cầu của anh.

"Vâng" Thím Chu nghe lệnh, không căng thẳng như lúc nãy nữa, chạy ra mở cửa.

"Con khỉ nhỏ, thím Chu chắc rất bận, vậy để em đi pha trà cho." Tạ Thiên Ngưng cũng cần tôn trọng ông ta, nên muốn đi pha trà mời Phong Gia Vinh.

"Không cần pha trà đâu? Em ngồi đây, không cho phép em đi đâu cả, nên nhớ em đang là sản phụ đó." Phong Khải Trạch không để cô đi, kéo cô ngồi xuống.

Nhưng cô vẫn không nghe lời anh, kiên trì đi pha trà, "Em mới mang thai hơn một tháng, bụng chưa lớn lắm, anh đừng có cái gì cũng không cho em làm. Mặc kệ anh, có khách tới nhà, chúng ta nên đón tiếp chu đáo, huống chi ông ấy là ba anh, mặc dù ông ấy không thừa nhận em là con dâu, nhưng em vẫn coi ông ấy là ba em, chuyện sau này cứ từ từ tính. Được rồi, có khách, em đi pha trà đây."

"Thôi, em đừng phí công vô ích, thế nào chút nữa cũng cãi nhau, nói

không chừng sẽ đậm đồ đặc nữa, cần gì phải tốn công pha trà. Nếu ông ta
đồ ly trà em pha, vậy chẳng phải công cốc sao?"

"Mặc kệ chút nữa xảy ra chuyện gì, em vẫn đi pha trà đây." Cô dịu dàng
cười cười, sau đó đi pha trà.

Lần trước lúc ở Phong gia, Phong Gia Vinh nói cô không biết lễ phép, lần
này cô phải biểu hiện cho tốt mới được, còn những thứ khác, đều không
quan trọng.

Phong Khải Trạch không ép buộc cô được, đành để cô làm, dù sao cũng là
ở nhà mình, Phong Gia Vinh chắc sẽ không làm hại gì đến cô, đại khái có
thể yên tâm.

Tạ Thiên Ngưng vừa đi pha trà, thím Chu liền dẫn Phong Gia Vinh vào.

Phong Gia Vinh vừa vào cửa, tức giận đi đến trước mặt Phong Khải Trạch,
chất vấn: "Phong Khải Trạch, mày không coi ai ra gì cả, mày có biết mày
đã làm gì không?"

"Tất nhiên tôi biết mình đang làm gì, chẳng qua chuyện tôi làm có liên
quan gì tới ông, ông đã đoạn tuyệt quan hệ với tôi, chúng ta bây giờ chẳng
liên quan gì đến nhau cả, giờ ông không có quyền can thiệp vào chuyện
của tôi." Phong Khải Trạch ngồi bất động, khinh miệt nhìn ông ta, cười
cười khinh thường, môi mỏng chau lén, xuất hiện vòng cung tà mị.

"Mày muốn uy hiếp tao, mày nói chúng ta không có quan hệ gì?"

"Ông không muốn người khác uy hiếp ông, vậy trước đây ông uy hiếp
người khác, thì sao?"

"Người khác sống chết ra sao tao mặc kệ, tao chỉ quan tâm chuyện của
tao."

"Vậy thì tốt, tôi cũng trả lời ông rồi đó...ông chết hay sống tôi cũng mặc
kệ, tôi chỉ quan tâm đến chuyện của chính mình, tôi muốn cuộc sống của
vợ con tôi hạnh phúc, vậy mà ông dám uy hiếp bọn họ, tôi đương nhiên lo
cho vợ con tôi trước nhất, về phần ông, tôi không quan tâm."

"Phong Khải Trạch ——" Phong Gia Vinh bị chọc tức, xông lên, hai tay
nắm lấy áo Phong Khải Trạch, muốn đánh anh.

Phong Khải Trạch ngồi vững vàng bất động, một tay nắm thành ghế, một tay dùng sức đẩy Phong Gia Vinh ra, lạnh lẽo cảnh cáo nói: "Ở đây không phải Phong gia, mà là nhà tôi, tốt nhất ông chớ làm loạn, nếu không người bị thiệt chính là ông."

"Câm miệng, bây giờ tao ra lệnh ày, lập tức chuyển số cổ phần của Tạ Thiên Ngưng về, có nghe không, ngay lập tức." Phong Gia Vinh không buông tay, dùng hết sức níu cổ áo anh, nghiêm nghị ra lệnh.

"Ông nghĩ có thể ra lệnh cho tôi nữa sao?"

"Tao mặc kệ, tao chỉ biết, mà mau lấy lại 65% cổ phần nhanh."

Phong Khải Trạch cười khinh bỉ, dùng lực kéo Phong Gia Vinh ra, sau đó sửa sang lại quần áo, lạnh lùng nói: "Ông đừng mơ rằng có thể ra lệnh cho tôi, nếu ông còn muôn giữ cái chức chủ tịch ình, thì ngồi xuống, im lặng nghe điều kiện của tôi, nếu như đồng ý, vị trí đó sẽ không thay đổi, còn nếu như không, vậy thì ông cứ tạm biệt cái vị trí đó của ông đi."

"Mày không có tư cách để nói điều kiện với tao." Phong Gia Vinh ngồi xuống, tay hơi đau, nhưng vẫn không để ý, căm tức nhìn người trước mắt.

Ông ta thật hối hận khi ngày xưa đem thẳng nhóc này về nuôi, nếu như không đem nó về, bây giờ ông và Phong Khải Trạch cũng không đối nghịch nhau.

Sai một li, đi một dặm.

"Ông sai rồi, bây giờ không phải ông ra điều kiện với tôi. Phong Gia Vinh, ông đừng quên, Thiên Ngưng là cổ đông lớn nhất của Phong thị, hiện tại mọi chuyện do chúng tôi định đoạt, ông chỉ việc nghe theo, chẳng lẽ ông chưa hiểu tình huống bây giờ sao?"

"Mày ——"

"Ngoan ngoãn ngồi xuống, nghe tôi nói rõ điều kiện, tôi cũng không muốn cãi nhau với ông, dù gì ông cũng là một nhân vật lớn, nói chuyện làm việc phải biết kiềm chế, đừng có chuyện gì cũng cãi nhau, nếu để người ngoài biết, chẳng phải ông sẽ mất mặt sao?".

"Mày —— hừ ——" Phong Gia Vinh không thể phản bác, đành ngoan

ngoãn ngoải xuống đối diện, hai mắt sắc bén trừng mắt nhìn anh, tràn đầy oán hận.

Phong Khải Trạch không bận tâm bộ dạng oán hận của ông ta, dáng vẻ hơi thả lỏng, mang theo một chút tà ác.

Lúc này Tạ Thiên Ngưng bung trà đi túi, đưa đến trước mặt Phong Gia Vinh, trong lòng cảng thẳng, cung kính nói: "Cha, mời dùng trà."

Phong Gia Vinh nghe một tiếng ' cha ', nhìn ly trà nóng trước mắt, cả người hơi rung, giật mình nhìn cô, trong lòng chợt thoáng qua một tia ám áp chưa bao giờ có, nhưng rất nhanh bị ông ta chặn lại, lạnh lùng cự tuyệt, " Tôi không uống."

Ông ta không phải người quan tâm đến tình thân, cho nên không thể vì một cái xưng hô, một ly trà mà cảm động, ông ta không phải.

"Con biết người chưa chấp nhận con là con dâu, chẳng qua là con cũng gọi người là cha rồi, nên mời người uống."

"Cô đừng cho là chỉ cần nói vài lời là tôi có thể chấp nhận, đừng mơ."

"Con chỉ làm chuyện con phải làm, cũng không suy nghĩ nhiều về những thứ khác . Con đặt trà ở trên bàn, nếu như người khát nước thì hãy uống."

Tạ Thiên Ngưng cung kính đem ly trà đặt trước mặt Phong Gia Vinh, sau đó ngồi bên cạnh Phong Khải Trạch.

Phong Gia Vinh liếc ly trà trước mặt, không biết tại sao , đột nhiên rất muốn uống một hớp, nhưng lý trí lại đè lại, để ông giữ vững bộ dạng trước đó, nhưng vô ý nhìn thấy cuốn sách trước mặt, tầm mắt không tự chủ rơi xuống bụng Tạ Thiên Ngưng, cảm thấy có chút phức tạp đối với đứa bé trong bụng của cô.

Đứa bé này là cháu nội ông, tự nhiên ông lại cảm thấy có chút thân thiết, nhưng ông không cần Phong Khải Trạch thứ hai xuất hiện.

Đúng, không cho phép Phong Khải Trạch thứ hai xuất hiện, ông tới đây có chuyện quan trọng phải làm, về những thứ khác, tất cả đều không quan trọng, ông tuyệt đối sẽ không bị một ly trà cùng vài ba lời nói của Tạ Thiên Ngưng thuyết phục.

Đường Phi theo chân Phong Gia Vinh, tuy nhiên từ đầu đến cuối cũng không nói câu nào, mặc dù cúi đầu không dám nhìn trộm, nhưng khéo mắt hắn lại nhìn chầm chằm Tạ Thiên Ngưng, muốn tìm nhược điểm của cô, để có thể xuống tay.

Nhược điểm Tạ Thiên Ngưng là Phong Khải Trạch, mặc dù Phong Khải Trạch không phải người dễ đối phó, nhưng cũng không phải là không thể đối phó.

Có lẽ hắn nên bắt đầu từ Phong Khải Trạch.

-----oOo-----

Chương 246: Tranh Giành Người Yêu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc này Phong Gia Vinh cũng không còn phẫn nộ như ban nãy, ngồi xuống, cố gắng hít thở thật sâu, đè nén tức giận trong lòng, cố gắng để tâm tình ổn định nói, "Được lắm, vừa rồi mày muốn ra điều kiện phải không, nói đi, điều kiện là gì?"

Phong Khải Trạch cảm thấy khá hài lòng về thái độ của ông ta, cuối cùng thì cũng có thể an tâm thư thái nói chuyện, "Điều kiện của tôi rất đơn giản, không được can thiệp vào cuộc sống của tôi, không được nhắm vào cô ấy, không được trút giận lên đầu đứa bé, rất đơn giản phải không."

"Nói đi nói lại, mày vẫn muốn tao chấp nhận Tạ Thiên Ngưng làm con dâu, có đúng không?"

"Sai, chuyện ông có chấp nhận cô ấy hay không, không quan trọng, quan trọng là ông không được phá hoại cuộc sống của tôi. Chỉ cần ông không can thiệp cuộc sống của tôi, ông muốn thế nào cũng được, tôi sẽ không can thiệp vào chuyện của ông, cũng không đe dọa những gì ông đang có."

"Chỉ cần ông làm theo yêu cầu của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không gây khó dễ cho ông." Phong Gia Vinh vẫn không nhượng bộ, tầm mắt lần nữa rơi vào bụng Tạ Thiên Ngưng, chú ý tới đứa bé kia.

Ông ta muốn đào tạo một người nối nghiệp ông ta, một người biết nghe

lời.

Phong Khải Trạch biết ông ta đang nghĩ cái gì, một tay kéo Tạ Thiên Ngung vào trong ngực, một tay đặt lên trên bụng cô, vuốt ve sinh mệnh bé nhỏ trong bụng, nghiêm túc nói: "Ông đừng mơ tưởng đến nó, tôi tuyệt đối không để ông nuôi dưỡng nó, biến nó thành con rỗi trong tay ông."

"Nói là con rỗi thật khó nghe, tao chỉ muốn đào tạo nó thành người nối nghiệp xuất sắc thôi."

"Trong lòng ông đang nghĩ gì, chẳng lẽ tôi không biết sao, cái gọi là người nối nghiệp so với con rỗi cũng chẳng khác gì."

"Phong Khải Trạch, tao đã nhượng bộ mà lầm rồi, mà đừng nên ép buộc tao." Phong Gia Vinh lại bắt đầu nóng nảy, bởi vì chuyện không phát sinh theo đúng ý ông, cho nên tức giận, tất nhiên đã quên ai đang nắm đằng chuôi.

"Cái này mà gọi là nhượng bộ sao? Nếu như ông coi đây là nhượng bộ lớn nhất của ông, giữa chúng ta không cần nói nhiều nữa, mời ông trở về. Cuộc họp Hội Đồng Quản Trị sẽ được tổ chức đúng thời gian, chuyện thay Chủ tịch hội đồng quản trị mới chắc sẽ sớm được tiến hành thôi." Anh liền cảnh cáo.

Đó mà gọi là nhượng bộ lớn nhất à, thật ra thì nó cũng chẳng thay đổi gì cả. Lại còn si tâm vọng tưởng anh sẽ thỏa hiệp sao, đừng có hòng.

"Mày vì một con đàn bà mà đổi xử với tao như thế? Đừng quên, nếu như không nhờ tao, mày cũng sẽ không có ngày hôm nay, tao chăm sóc ày, ày đi học ở trường tốt nhất, vậy mà mày báo đáp tao như vậy à?"

"Nếu như không có ông, tôi và mẹ nhất định sẽ sống rất tốt, cho dù không được mặc đẹp, ăn ngon, không thể học trường tốt, nhưng lại được như bao trêkhác, có một gia đình hạnh phúc ấm áp. Nếu không phải do ông, mẹ tôi cũng sẽ không phải cứ ngày ngày lẩn trốn vất vả, rồi bị bệnh qua đời.

Phong Gia Vinh, ông không hề có ơn gì với tôi, mà chỉ có thù, tôi hận ông. Vốn dĩ tôi còn nghĩ chút tình cha con, không muốn đổi xử với ông như vậy, mặc kệ ông yêu tiền bạc và quyền thế bao nhiêu đi nữa, nhưng vì ông không ngừng muốn khống chế tôi, không ngừng tồn hại đến vợ con tôi, ông không chịu để yên cho tôi, thì tôi cũng không cần phải khách sáo với ông nữa."

Phong Khải Trạch càng nói càng tức, trong mắt nồng đậm hận ý, giống như muốn xé xác người ra.

Tạ Thiên Ngưng biết anh đã trải qua những khổ sở gì, liền nắm chặt tay anh, âm thầm ủng hộ khích lệ anh, chia sẻ nỗi khổ sở của anh.

Những nỗi đau lúc nhỏ rất khó quên, chỉ sợ cả đời này anh không thể nào quên, cô chỉ có thể ở bên cạnh an ủi anh thôi.

Tay cô truyền hơi ấm vào tay anh, cơn tức giận của anh liền giảm xuống, không còn thống khổ nữa. Anh cười cười, nhìn cô, ý rằng anh không có việc gì.

Trên thế giới này, chỉ có cô hiểu anh.

Phong Gia Vinh không ngờ Phong Khải Trạch hận ông ta như thế, vẫn tưởng rằng anh sẽ biết ơn ông, nhưng không ngờ một chút ơn cũng không có, mà chỉ có hận, trong lòng cực kỳ hối hận, thở dài nói: "Năm đó đúng ra tao không nên đi tìm mày, càng không nên đón mày về nuôi dưỡng."

"Những chuyện ông không nên làm rất nhiều, đêm cũng không xuể. Hôm nay không phải chúng ta bàn lại chuyện xưa, trở về vấn đề chính, nếu như ông không đồng ý điều kiện của tôi, vậy mời ông lập tức rời đi."

"Mày thật sự muốn chống đối tao sao?"

"Đây không phải là chống đối, mà là đàm phán, nếu như đàm phán không thành, thì chuyện ai nấy làm, kết quả thế nào, hãy chờ xem."

"Phong Khải Trạch, mày đúng là điên rồi, chỉ vì một đứa con gái, mà hủy diệt chính mình, mày điên rồi." Phong Gia Vinh tức giận đứng lên, chỉ vào Phong Khải Trạch mắng to.

Phong Khải Trạch vẫn ngồi bất động, cười lạnh phản bác, " Người điên là ông, chỉ vì tiền bạc quyền thế, mà trở nên điên loạn rồi."

"Người có sự nghiệp thành công mới đúng là đàn ông, mày chỉ là một thằng nhu nhược, bị một con đàn bà đánh bại quả là hèn nhát."

"Tôi hèn nhát, vậy ông là cái gì? Vì đạt mục đích, đến cả người thân cũng không cần, đó là đàn ông chân chính hay sao?"

"Nếu là người thân thì phải giúp đỡ tao chứ, đằng này lại vướng chân tao. Cả đời tao phấn đấu chỉ vì mày, thế mà mày chỉ vì một người đàn bà mà vứt bỏ tất cả, mày đúng là ngu ngốc."

"Ông ——".

Phong Gia Vinh càng mắng càng hăng, Phong Khải Trạch cũng giận dữ, đứng lên, đang muốn cãi lại ông, ai ngờ đột nhiên nghe tiếng nôn ọe, ngắt lời anh.

Tạ Thiên Ngưng vẫn luôn không nói gì, đột nhiên cảm thấy dạ dày không thoải mái, buồn nôn, vì vậy che miệng nôn ọe, "Ọe ——"

Khi nôn ọe mấy tiếng, cảm thấy không ổn, lập tức chạy vào nhà vệ sinh.

"Thiên Ngưng ——" Phong Khải Trạch rất lo lắng, để mặc Phong Gia Vinh ở một bên, đuổi theo cô, lo chăm sóc vợ mình.

"Mày—— chúng mày——" Phong Gia Vinh nhìn hai người lần lượt chạy đi, trong lòng rối loạn không biết phải làm gì, vô thức cầm ly trà lên, uống một hớp, sau khi uống xong mới ý thức được mình đang làm cái gì.

Ông ta có thể uống trà Tạ Thiên Ngưng pha sao.

Nhất định là do tức quá, nên mới hành động vậy.

Phong Gia Vinh không ngừng trấn an mình, không chịu thừa nhận Tạ Thiên Ngưng, nhưng ánh mắt lại vô ý nhìn về phía toilet, ông ta rất muốn biết có chuyện gì xảy ra, lại không nhìn thấy được, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng nôn mửa, hình như ói rất nhiều.

Ông ta không để bệnh viện khám thai cho Tạ Thiên Ngưng, cho nên bọn chúng đến bây giờ vẫn chưa biết được tình trạng của thai nhi, ông làm vậy có sai không?

Không sai, mặc kệ đứa bé là gì, khi nó lớn lên nhất định sẽ giống bố chúng chống lại ông, ông không cho phép có người thứ hai xuất hiện đối nghịch ông.

"Ọe——" Tạ Thiên Ngưng nôn rất nhiều, cơ hồ mệt lả đi, hôm nay ăn cái gì cũng đều phun hết ra, dạ dày đã không còn chứa gì nữa, cuối cùng đuối sức ngồi dưới đất.

Phong Khải Trạch đau lòng không dứt, dùng giấy lau miệng cô, thấy cô ngồi dưới đất lo sẽ bị cảm lạnh, liền bế cô lên, ôm trở về đại sảnh, đặt cô trên ghế sofa, sau đó dặn dò: "Thím Chu, lập tức đi chuẩn bị một ly nước chanh."

Phong Gia Vinh vẫn ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn chuyện trước mặt, không nói gì, tĩnh đợi sau khi bọn họ hết bận lại nói.

Mới vừa rồi còn rất tức giận, kết quả lại vì chuyện người phụ nữ này ói, cơn giận liền của ông liền biến mất.

"Được, tôi làm ngay." Thím Chu đang làm vệ sinh, nghe lời dặn lập tức đi làm.

Trải qua trận nôn óe này, Tạ Thiên Ngung rất mệt mỏi, một chút tinh thần cũng không có, ngồi trên ghế sa lon, dạ dày vẫn khó chịu, lúc này cô đã không còn để ý đến những chuyện khác rồi.

"Đồ ăn hôm nay đã ói hết ra rồi, chút nữa phải lập tức bổ sung lại mới được, có biết không?" Phong Khải Trạch lấy tay chỉnh lại những sợi tóc rối loạn của cô, tỉ mỉ chăm sóc.

"Không ngờ khi nghén lại rất khó chịu, anh đừng lo, đây là hiện tượng bình thường, em sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt mà." Cô cố năn ra một nụ cười, hy vọng anh không quá lo lắng.

"Bây giờ thằng nhóc này hại em khó chịu, đợi sau khi nó ra đời anh nhất định sẽ đánh nó vài cái." Anh sờ bụng cô, hướng về phía bụng mà mắng.

"Sao anh có thể làm vậy, không thể đổ thừa tại nó, nó căn bản không biết gì hết mà."

"Là nó làm hại em khó chịu, không tính sổ lên người nó, vậy thì đổ cho ai?"

"Theo như anh nói, chuyện em có con chẳng phải là do anh làm hại sao, là do anh, cho nên chuyện này phải tính sổ với anh mới đúng. Nếu muốn đánh, thì anh tự đánh mình trước đí."

"Tên tiểu tử này, vẫn còn ở trong bụng mà đã giành em với anh rồi, vậy sau này khi nó ra đời sẽ còn lớn lối đến mức nào?"

"Anh mới quá đáng, làm cha mà giành với con, cũng được sao?"

"Mặc kệ, tóm lại sau khi con ra đời em không thể chỉ lo cho con, còn phải chăm sóc cho anh nữa." Phong Khải Trạch giống như một đứa bé làm nũng, căn bản không để ý có ai bên cạnh, chỉ làm những việc mình nghĩ.

"Thật hết cách với anh, ọe ——" Tạ Thiên Ngưng bất đắc dĩ lắc đầu, dạ dày lại bắt đầu khó chịu, vì vậy liền ọe một tiếng.

Đúng lúc này thím Chu đem nước chanh tới, "Bà chủ, nước chanh đã làm xong, sau khi uống sẽ không buồn nôn nữa đâu."

"Cám ơn."

"Trước kia lúc tôi mang thai cũng giống như cô, nôn ọe rất nhiều, qua ba tháng đầu, sẽ tốt hơn rất nhiều."

"Cái gì, đến ba tháng, thế thì cô ấy phải ói hai tháng nữa ư, ói nhiều như vậy thì chết mất" Phong Khải Trạch nghe thím Chu nói, kêu to.

"Ông chủ, các cô gái mang thai đều phải trải qua việc này, ngài yên tâm, tôi là người từng trải, tôi sẽ chăm sóc bà chủ thật tốt."

"Thím Chu, làm phiền thím rồi." Tạ Thiên Ngưng uống nước chanh xong, cảm thấy dễ chịu rất nhiều, chân thành nói cảm ơn thím Chu thǎm.

"Không có gì, chuyện này là tôi nên làm. Tôi đi chuẩn bị cơm trưa đây, bà chủ nôn nhiều như vậy, chắc hẳn cũng đói bụng rồi."

Thím Chu có lẽ đã không còn sợ Phong Gia Vinh nữa, xem ông ta như không tồn tại, tiếp tục làm việc.

Cuộc đối thoại giữa ông chủ và Phong Gia Vinh, bà đã nghe được một ít, trong lòng hiểu rõ bây giờ ưu thế đang nghiêng về phía anh, cho nên căn bản không cần sợ Phong Gia Vinh nữa.

-----oOo-----

Chương 247: Phải Thoả Hiệp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Gia Vinh nhìn cảnh ám áp trước mắt. Trong lòng xuất hiện một cảm giác hâm mộ chưa từng có. Có chút kích động nghĩ muốn hoà nhập vào bọn họ. Nhưng lại không muốn thoả hiệp. Vì vậy điều chỉnh tâm tình. Không để mình lại nghĩ lung tung. Trở về vấn đề chính. Nghiêm túc nói: "Được rồi. Chúng ta nên nói về vấn đề chính thôi."

Phong Khải Trạch không lập tức đáp lại. Mà dịu dàng giúp Tạ Thiên Ngưng sửa sang lại tóc tai. Cảm thấy hài lòng mới rút tay lại. Khinh thường cười lạnh."Những chuyện nên nói chúng ta cũng đã nói xong. Đã không còn gì nữa rồi. Nếu như ông không đồng ý điều kiện của tôi. Vậy thì mời đi. Phong Gia Vinh. Ông phải biết rõ tình trạng bây giờ. Lợi thế thuộc về tôi. Quyền không chế nằm trong tay tôi. Ông không có quyền nói điều kiện với tôi."

"Mày ——"

"Nếu như ông còn sức mắng chửi người khác. Vậy thì về nhà ông mà phát tiết. Đừng ở chỗ này mà giương oai. Tránh làm cho vợ con tôi sợ hãi."

"Phong, Khải, Trạch."

"Ông. Muốn giận thì giận. Tôi không quan tâm. Nếu ông muốn chặn đường sống của tôi. Vậy tôi cũng sẽ trói chặt ông lại. Để xem ai là kẻ mạnh nhất."

"Ông ——" Phong Gia Vinh tức đến điên người. Nhưng vẫn phải kiềm chế. Biết rõ nơi này không phải là nhà mình. Không thể tùy tiện đập phá. Cố gắng hít thở thật sâu. Suy nghĩ một chút. Tiếp tục tỏ ra nhượng bộ."Hay là như thế này. Chúng ta cùng nhau thương lượng. Tao sẽ không hạn chế cuộc sống của mày. Không can thiệp vào cuộc sống của chúng mày. Cũng không tranh giành con của tụi bây. Nhưng chúng mày phải nhượng lại một nửa cổ phần Phong thị cho tao."

Phong Khải Trạch sau khi nghe điều kiện này. Cười nhạo ông ta."Ha ha. . . . Phong Gia Vinh. Ông nghĩ tôi ngu sao? Đưa cho ông một nửa cổ phần. Vậy thì lập tức ông sẽ trở thành cổ đông lớn nhất Phong thị à. Nếu ông trả mặt. Tiếp tục chống đối chúng tôi. Thì tôi lấy gì để đói phó với ông?"

"Tao nói là sẽ làm."

"Tôi thấy ông giống một con hổ ly hôn quân tử. Nửa câu cam kết đều không tin được. Bây giờ ông chỉ có hai con đường. Một là không được can dự vào cuộc sống của tôi. An phận mà giữ chức Chủ tịch. Hai là ngay lập tức cút ra khỏi đây. Chờ cuộc họp Hội Đồng Quản Trị ngày mai. Sau đó về nhà mà dưỡng lão. Nếu như tôi mà là ông. Thì nhất định sẽ lựa chọn cách thứ nhất. Bởi vì nó sẽ không gây tổn thất gì cho ông. Không phải sao?"

"Ý mày là muốn ta tự nguyện thoả hiệp. Thật sao?"

"Không phải tự nguyện thoả hiệp. Mà là bắt buộc phải thoả hiệp. Mặc kệ ông chọn cách nào. Tôi cũng không ảnh hưởng gì nhiều. Kết quả ra sao thì tùy thuộc vào ông thôi."

"Phong Khải Trạch. Mày làm vãy không thấy quá đáng à." Phong Gia Vinh vẫn không thể chịu nổi ám ức. Đứng lên. Tức giận rống to.

Phong Khải Trạch vẫn ngồi bất động. Ôm người đẹp trong lòng. Thản nhiên trả lời ông ta."Quá đáng. Ông nói tôi quá đáng. Chẳng lẽ ông không thấy mình cũng quá đáng hay sao? Bây giờ không phải là xã hội phong kiến. Ông chẳng qua là một mặt nhỏ bé của thế giới này mà thôi. Đừng mơ tưởng rằng ông có thể nắm tất cả trong tay."

"Tùy mày nói thế nào. Mày phải nhượng cổ phần cho tao. Không thì đừng tao rút lui."

"Rất xin lỗi. Tôi đành "lực bất tòng tâm". Xem ra chúng ta thật không có duyên. Vậy mai gặp lại ông tại cuộc họp. Thím Chu. Tiễn khách."

"Mày ——" nghe hai chữ 'tiễn khách'. Phong Gia Vinh vừa tức vừa bất đắc dĩ. Phiền não ngồi xuống. Muốn uống một ngụm trà. Nhưng nghĩ trà này là do Tạ Thiên Ngưng pha. Lập tức không dung vào.

Đường Phi âm thầm giấu cợt Phong Gia Vinh ngu ngốc. Hôm nay tất cả lợi thế đều nằm trong tay Phong Khải Trạch. Ông ta căn bản không có tư cách để mà nói điều kiện. Lại mơ tưởng rằng đối phương sẽ nhượng bộ mình. Quả thực rất buồn cười.

Nhưng những chuyện này không liên quan gì đến hắn. Sau này chuyện của Phong Gia Vinh hắn cũng không cần để tâm nhiều. Bởi vì hắn có chuyện quan trọng hơn.

Phong Khải Trạch tinh mắt nhìn thấy ánh mắt gian tà của Đường Phi. Cho dù không nói cũng biết hắn đang nghĩ gì trong lòng. Đường Phi chỉ là con chó của Phong Gia Vinh. Hơn nữa còn là một con chó biết nghe lời. Chắc hiện tại đang nghĩ cách giúp Phong Gia Vinh. Không sao. Mặc kệ bọn họ dùng biện pháp gì. Cũng không thể thay đổi kết quả.

Phong Gia Vinh suy nghĩ nửa ngày. Trong lòng đang đấu tranh dữ dội. Do dự thật lâu. Cuối cùng hết cách. Dành tiếp tục nhượng bộ."Chúng ta thương lượng lại lần nữa. chỉ cần mày nói người đăng sao liên minh Hắc Phong là ai. Tao sẽ không can thiệp vào cuộc sống của các người."

Ông ta chỉ cần biết người đứng sau liên minh Hắc Phong là ai. Thì sẽ có cách không chế một số cổ phần.

"Thật xin lỗi. Chuyện này tôi không thể nói cho ông biết. Cũng sẽ không nói cho ông biết. Cái này gọi là đàm phán sao ? Chủ tịch Phong. Mời đi. Ngày mai chúng ta gặp lại." .

"Tao đã nhượng bộ như thế này rồi. Mày còn muốn như thế nào nữa?" Ông ta đã nhịn lầm rồi. Cũng cảm thấy nhục nhã lầm rồi. Giống như người ta đang dát mũi mình vậy. Thực sự rất khó chịu.

"Yêu cầu của ông không có hiệu lực. Ông không thể ra điều kiện. Chỉ có tuyệt đối thỏa hiệp."

"Mày đừng mơ tao sẽ thỏa hiệp. Con giun xéo mãi cũng oằn. Nếu tục uy hiếp ta thì chuyện gì tao cũng sẽ làm. kể cả giết người phóng hỏa." mặt Phong Gia Vinh đột nhiên tràn đầy sự ác độc dữ tợn. Giống như đang bị ép vào đường cùng. Chuẩn bị muốn phản kháng.

Phong Khải Trạch cũng trở nên rất nghiêm túc. Nhẹ nhàng buông cô ra. Đứng lên. Uy nghiêm nói: "Ông muốn giết người phóng hỏa. Vậy thì xem ông có khả năng giết người không đã. Có dám phóng hỏa không? Dám đi tới đây. Chắc ông cũng biết rất rõ ràng tôi không phải là người dễ chọc. Nếu như thật sự ông muốn ăn cơm tù. Tôi không ngại đưa vào đó vào đâu."

"Tao là ba mày. Mày dám đối xử với tao như vậy?"

"Tôi là con trai của ông. Vậy ông đối xử với tôi ra sao? Không ngừng nghĩ cách không chế tôi. Muốn tôi làm con rối của ông. Phong Gia Vinh. Tôi

cho ông biết. Ông không thể khống chế được tôi. Nếu ông muốn tình trạng mình thảm hại hong bây giờ. Tôi có thể giúp ông."

"Được. Chờ xem." Phong Gia Vinh giận đến điên loạn. Bây giờ chỉ muốn nắm giữ quyền khống chế trong tay. Hoàn toàn quên mất mình đang tình cảnh nào. Tức giận đi tới cửa.

Đường Phi lập tức đuổi theo. Không do dự.

Phong Khải Trạch khinh thường cười một tiếng. Lớn tiếng nhắc nhở: "Đi qua cánh cửa này. Thì lập tức ngày mai ông sẽ không còn là Chủ tịch tập đoàn Phong thị nữa. Ông muốn làm sao thì làm"

Chỉ một câu nói. Khiến cho Phong Gia Vinh lập tức dừng bước. Đứng bất động. Đưa lưng về phía anh. Trong lòng tiếp tục đấu tranh.

Nếu như bị mất chức. Chẳng phải Phong thị sẽ rơi vào tay nó sao. Vật tâm huyết cả đời ông chẳng phải là uổng phí sao?

Nhưng nếu như thỏa hiệp. Từ nay về sau ông ta sẽ bị chúng uy hiếp. Không thể nắm trong tay tuyệt đối mọi quyền lực. Sẽ có người dè ép ông ta.

Ông nên làm cái gì?

Phong Khải Trạch biết ông ta đang do dự. Không vội hỏi thúc ông ta trả lời. Lại ngồi xuống ghế sofa. Ôm vợ hiền. Dịu dàng hỏi: "Mệt mỏi à?"

Tạ Thiên Ngưng hơi lắc đầu. Lạnh nhạt trả lời."Không mệt."

"Nếu như mệt thì cứ nói. Sợng cố gắng. Không tốt cho thân thể đâu."

"Em biết." Cô vẫn mỉm cười. Đem tầm mắt nhìn Phong Gia Vinh. tiếp tục khuyên nhủ."Cha. Tui con chỉ muốn có một cuộc sống yên bình. Sẽ không can thiệp bất cứ chuyện gì của cha. Tui con chỉ có một yêu cầu nhỏ. Chẳng lẽ cha không thể đáp ứng sao?"

Phong Gia Vinh không chịu nổi những lời này. Xoay người lại. Tức giận phản bác."Yêu cầu như thế này mà bảo là nhỏ ư. Giống như leo lên đầu ta ngồi rồi. Còn nói nhỏ."

"Không cần nói chuyện với ông ta. Trực tiếp tập họp Hội Đồng Quản Trị

là được rồi." Phong Khải Trạch gián tiếp trả lời Phong Gia Vinh. Đối với sự ngoan cố của ông ta không thể ngồi im nổi.

Đã lâm vào tình trạng này rồi. Mà còn nghĩ muốn nhảy lên đầu người khác. Quả thực là buồn cười.

"Con khỉ nhỏ ——" Tạ Thiên Ngưng biết cha con bọn họ sẽ tiếp tục cãi nhau. Hơn nữa càng cãi càng to chuyện. Nếu tiếp tục như vậy sợ rằng cha con sẽ biến thành kẻ thù.

"Chuyện này em đừng can dự vào. An tâm chăm sóc đứa nhỏ trong bụng. Để anh giải quyết là được rồi."

"Được." Cô biết mình sai khi đứng về phía Phong Gia Vinh. Nhưng ông ta quá cố chấp. Dù nói gì cũng không thông, Hết cách. Đành im lặng.

Phong Gia Vinh thấy Phong Khải Trạch lèn cảm thấy khó thở. Hình như đã hiểu tình trạng bây giờ. Mới vừa rồi còn không để ý. Nhưng bây giờ bắt đầu hơi luống cuống. Bây giờ không phải là ông ta đang cùng con trai của mình nói chuyện. Mà là đang nói chuyện với cô đồng lớn nhất Phong thị. Là người đứng trên đầu ông ta. Nói cách khác ông không thể ra điều kiện gì với đối phương.

Loại cảm giác này. Thật là chân thực. Ông có thể chối lại thực tế không?

"Chủ tịch Phong. Nghĩ kỹ chưa. Chọn một con đường đi." Phong Khải Trạch cho Phong Gia Vinh mấy phút suy nghĩ. Sau đó cười tà nói.

Phong Gia Vinh xoay người trở lại. Mắt lạnh nhìn anh chầm chằm. Không biết nói thế nào cuối cùng cũ trả lời."Được. Tao đồng ý với mày. Từ bây giờ sẽ không can thiệp vào cuộc sống của các người. Mày có thể huỷ bỏ cuộc họp Hội Đồng Quản Trị ngày mai không."

"Huỷ bỏ cuộc họp không khó. Dù sao hiện tại cô đồng của Phong thị chỉ có ông và Thiên Ngưng. Cố phần của ai nhiều thì tiếng nói của người đó có trọng lực. Bây giờ ông lập tức thu hồi lệnh cấm đối với các bệnh viện lớn đi. Tôi muốn mang Thiên Ngưng đi khám thai. Nếu như tôi biết ông có âm mưu gì. Thì mọi chuyện chấm dứt. Trực tiếp giáng chức ông. À! Tôi nói cho ông biết. 35% cổ phần của ông cũng không an toàn. Nếu dám dụng đến tôi. Tôi sẽ biến đồng cổ phiếu đó thành giấy vụn. Tôi nói được là làm được. Nen ngàn vạn lần đừng mạo hiểm. ông không thể chịu nổi hậu quả

đâu."

"Được. Tao sẽ không tham dự vào cuộc sống của mày nữa. Đường Phi. Lập tức gọi cho viện trưởng các bệnh viện. Hủy bỏ lệnh cấm." Vừa nghe đến việc cổ phiếu biến thành giấy vụn. Phong Gia Vinh càng vội vàng hơn. Không cần bàn bạc gì thêm. Ông ta chỉ muốn bảo vệ những thứ đang có.

Ông ta thấy đứa con trai này đáng sợ hơn những gì ông ta tưởng tượng nhiều.

"Vâng, Phong tiên sinh." Đường Phi lập tức lấy điện thoại ra. Gọi cho các bệnh viện. nhưng không tập trung mà vẫn suy nghĩ. Hắn đã cảm thấy Phong Khải Trạch không đơn giản. Nhưng không ngờ. Anh không chỉ là không đơn giản. Mà còn rất đáng sợ.

Đau với đối thủ mạnh mẽ này. Hắn nhất định phải nghĩ ra một biện pháp hoàn hảo mới có thể xuống tay. Nếu không sẽ chỉ còn hai bàn tay trắng. Thậm chí sẽ đi ăn cơm tù.

-----oOo-----

Chương 248: Ông Xã Đại Nhân

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Gia Vinh nhìn Đường Phi gọi điện thoại cho từng viện trưởng của bệnh viện, chờ hắn ta gọi xong, hung hăng trừng mắt nhìn chằm chằm Phong Khải Trạch, rất không cam lòng, bức bối nói: "Tao đã làm theo lời mày nói, hi vọng mày tuân thủ cam kết."

Phong Khải Trạch bĩu môi cười lạnh, khinh thường nói: "Cái này ông có thể yên tâm, nếu như không phải ông làm chuyện quá đáng, trò chơi hôm nay tuyệt đối sẽ không diễn ra, chỉ cần ông an phận đi làm Đống Sự Trưởng của ông, đừng mơ tưởng đi khống chế tôi nữa, không can thiệp vào cuộc sống của tôi, tôi bảo đảm ông có thể an an ổn ổn cả đời làm Đống Sự Trưởng."

"Người đàn ông ngu nhất trên đời này chính là mày, tiền đồ tốt đẹp có săn lại không cần, lại muốn ở cùng với một người phụ nữ không thể đem lại ày bất cứ thứ gì, ngu xuẩn." Phong Gia Vinh bị ép buộc thỏa hiệp, trước khi

đi còn không ngừng tổn thương người khác một trận.

Ông đời này cảm thấy bất lực nhất chính là lúc này, bị người ép đến mức không thể không thỏa hiệp.

"Tôi cảm thấy mình là người đàn ông thông minh nhất, hạnh phúc nhất trên thế giới, loại người trong đầu đều biết có tiền như ông, không thể hiểu được hạnh phúc của tôi. Được rồi, nếu như không còn việc gì nữa thì ông có thể đi, vợ và con của tôi cần nghỉ ngơi."

"Một ngày nào đó mày sẽ phải hối hận."

"Những lời này phải là tôi nói với ông mới đúng, một ngày nào đó ông sẽ phải hối hận."

"Được, chúng ta chóng mắt xem ai sẽ hối hận, hù." Phong Gia Vinh hung hăng trợn mắt nhìn Tạ Thiên Ngưng một cái, tức giận hừ lạnh một tiếng, xoay người đi, bước chân cực nhanh, không lâu sau liền biến mất.

Đường Phi đương nhiên nhanh chóng đuổi theo, không lưu lại nửa giây, càng lúc càng giống một con chó trung thành theo đuôi chủ nhân.

"Mặc dù tốn hơi nhiều nước bọt, nhưng vẫn giải quyết mọi chuyện ổn thỏa." Phong Khải Trạch có chút hài lòng.

Tâm tình của Tạ Thiên Ngưng lại không tốt như anh, thở dài một cái, nặng nề hỏi: "Khỉ con, chúng ta làm như vậy có phải là không tôn trọng trưởng bối hay không, bất kể nói thế nào, ông ấy cũng là ba của anh."

"Già mà không kính, vậy thì trách không được lớp trẻ không tôn kính ông ta. Em đừng suy nghĩ những chuyện này nữa được không, nó sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của em, hãy thoái mái một chút, để ợi chuyện phát triển thuận theo tự nhiên, kết quả cuối cùng của lão già Phong là gì, đều do tự ông ta lựa chọn, cũng không liên quan với bất kỳ kẻ nào, nhất là em." Anh mang theo cung chiêu, khiển trách cô, không hy vọng cô luôn chỉ nghĩ cho trưởng bối, nhìn các trưởng bối chung quanh cô, căn bản không có mấy người thương yêu cô thật lòng cả.

Cách nhìn của anh đối với người khác rất cực đoan, một là tốt, hai là không tốt, không có vị trí ở giữa.

"Em không có ý này, em chỉ cảm thấy ba thật đáng thương, cuộc đời của ông ấy cũng chỉ có một mình, chẳng những không có người thân, một người bạn cũng không có, suy nghĩ kĩ lại, ông ấy quả là người đáng thương." Cô cảm khái, tầm mắt không khỏi nhìn về phía cửa, nhìn về phía Phong Gia Vinh rời đi, cảm thấy đồng tình với người bị hâm sâu trong tiền tài danh vọng này.

Rõ ràng đã có tiền dùng không hết, vẫn phải không ngừng kiếm thêm, hơn nữa vì tiền không tiếc tôn thương người thân bên cạnh, thật đáng buồn, hi vọng ông ấy có một ngày giác ngộ đi.

"Ông ta có tiền bạc làm bạn, sẽ không thấy cô đơn đâu. Được rồi, không cho phép nghĩ đến những thứ này nữa, một lát nữa sau khi ăn trưa xong, anh đưa em đi đến bệnh viện khám thai." Anh không muốn cô luôn xúc động về chuyện của người khác, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác.

"Được, rốt cuộc có thể đi ra ngoài hóng mát một chút rồi, đã lâu rồi em không có gặp Tiểu Nhiên. Thật muốn cùng cô ấy nói chuyện phiếm, uống trà, rồi đi dạo phố. Trước kia chúng em thường cùng nhau đi ra ngoài dạo chơi, đem chuyện trong lòng nói hết ra, thật là nhớ quá."

"Muốn gặp thì cứ hẹn cô ấy ra, anh không đâu cấm em, chỉ cần em cần thận một chút, ngàn vạn lần phải nhớ kỹ mình bây giờ là một phụ nữ có thai." Anh không hạn chế tự do của cô, chỉ hy vọng cô vui vẻ. Nhốt chặt cô ở trong nhà, cũng không phải cách thể hiện tình yêu với cô, yêu cô, vậy thì liền giải trừ toàn bộ nguy hiểm bên người cô.

"Thật không?" Cô có chút không thể tin được anh lại yên tâm để cho cô đi ra ngoài, bởi vì còn có một Hồng Thi Na, thêm một Ôn Thiếu Hoa, hai người kia trong lòng vẫn còn oán hận cô, ngay cả cô còn có thể đoán ra bọn họ sẽ gây bất lợi cho cô, hướng chi là anh.

Anh đoán được cô đang lo lắng cái gì, dứt khoát trực tiếp nói rõ ràng, "Không cần lo lắng về Hồng Thi Na, cô ta hiện tại không dám làm gì đâu?"

Tạ Thiên Ngưng ngây người, căn bản không đoán ra được lòng người này, "Làm sao anh biết hiện tại cô ta không dám làm gì cả?"

Trong mắt Phong Khải Trạch lộ ra tà khí, khinh thường cười cười, lạnh

lòng giải thích, "Bởi vì có Hồng Thiên Phương ngăn cản, Hồng Thi Na tạm thời không dám làm gì. Hồng Thiên Phương, lòng dạ thâm sâu, chúng ta công khai quyền cỗ trên phạm vi lớn như vậy, ông ta nhất định đã bị dọa sợ, cái gì cũng không dám làm, lại không dám trêu chọc chúng ta, chỉ khi thời điểm ông ta nắm trong tay tất cả, ông ta mới ra tay. Giờ trong tay ông ta còn chưa nắm được tất cả, cho nên sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, vì ổn định thế cục, ông ta nhất định sẽ ngăn Hồng Thi Na, không để cho cô ta làm loạn. Về phần Ôn Thiếu Hoa, sợ rằng hiện tại đang lo đến chuyện được làm con rể Hồng gia, nên Hồng Thi Na không đối phó em, hắn đương nhiên cũng sẽ không tới gây phiền phức cho em, em yên tâm đi."

Nghe lời phân tích của anh, cô trùng to mắt nhìn anh, bối phục sát đất, "Khỉ con, anh biết đọc tâm thuật ư, tại sao có thể thấy rõ tâm tư của người khác như vậy?"

Cho tới bây giờ, bất kể lời nào anh nói cũng chưa từng phạm sai lầm, giống như có thể hiểu hết tâm tư của mỗi người. Nếu như cùng người như vậy làm kẻ địch, đơn giản chính là một kẻ địch đáng sợ, một kẻ địch khó có thể chiến thắng.

"Anh không biết đọc tâm thuật, chỉ là khá hiểu mọi chuyện thôi, nhất là loại người này. Không nói về đám người té nhạt đó nữa, mới vừa rồi em nôn rất nhiều, chắc cũng đã đói bụng, thím Chu đã chuẩn bị xong cơm trưa, đi thôi, trước tiên đi ăn một chút, sau đó đến bệnh viện." Anh liền đứng lên, sau đó đỡ cô dậy, đi về phía bàn ăn.

"Tuân lệnh, ông xã đại nhân." Cô hài hước trả lời, không hề suy nghĩ linh tinh nữa, và lại còn rất tin tưởng mỗi một câu anh nói.

Anh nói có lý như vậy, cô tự nhiên tin tưởng. Hồng Thi Na và Ôn Thiếu Hoa sẽ không dám làm gì cô, vậy cô có thể đi ra ngoài hóng mát một chút rồi, không cần cả ngày buồn bực ở nhà.

Phong Khải Trạch suy đoán không sai một chút nào, Hồng Thi Na hiện tại không dám làm gì, hơn nữa còn thu hồi lại yêu cầu đã nói với Ôn Thiếu Hoa, bắt anh ta tạm thời không nên đi đối phó Tạ Thiên Ngung.

Ôn Thiếu Hoa biết được chuyện này, không chỉ không tức giận, ngược lại cảm thấy rất dễ chịu, bởi vì anh không cần đi gây sự với Tạ Thiên Ngung, rồi đi chọc Phong Khải Trạch. Ai cũng biết Tạ Thiên Ngung bây giờ là cỗ đồng lớn nhất của Phong thị đế quốc, chọc đến cô ta quả thật chính là tìm

đường chết.

Hắn tuyệt đối sẽ không buông tha vị trí con rể Hồng gia này.

Hồng Thi Na căn bản không có tính sẽ sinh đứa nhỏ trong bụng, cho nên không thông báo với bất luận kẻ nào, một mình vào trong bệnh viện phá thai, nhưng không ngờ ở cửa bệnh viện gặp Ôn Thiếu Hoa, rất là tức giận, "Ôn Thiếu Hoa, anh đừng làm âm hồn bất tán có được hay không? Tôi với anh là không thể nào, cho nên cầu xin anh về sau không cần bám lấy tôi nữa.".

Người đàn ông này căn bản không yêu cô, chỉ muốn dựa vào cô leo lên trên mà thôi, loại đàn ông này cô thấy nhiều, nếu như không phải vì mang thai đứa bé của anh ta, cô tuyệt đối sẽ không dây dưa nhiều với anh ta.

"Thi Na, em tới bệnh viện làm gì?" Ôn Thiếu Hoa hỏi một đằng trả lời một néo, chỉ hỏi đến chuyện mình lo nhất. Anh sợ chính là cô muốn phá thai, anh không cho phép.

"Tôi tới bệnh viện làm gì, mắc mớ gì tới anh?" Cô tức giận hỏi ngược lại, đối với người đàn ông trước mắt này, tràn đầy khinh miệt, căm ghét.

"Em tới phá thai, có đúng hay không?" Anh vẫn hỏi một đằng trả lời một néo, hỏi ngược lại cô.

"Đúng thì sao? Ôn Thiếu Hoa, tôi cho anh biết, tôi không thể nào sinh đứa bé này, tránh cho nó phá hủy hạnh phúc cuộc đời của tôi. Tôi không gả được cho Phong Khải Trạch, vẫn có thể gả cho người đàn ông tốt hơn anh nhiều. Tôi cần người có giá trị, muốn tìm một người đàn ông có thân phận rất dễ dàng, nhưng người này tuyệt đối không phải anh." Nếu như không phải bởi vì Phong Khải Trạch xuất hiện, nhiều loạn cuộc đời của cô, sợ rằng đã có rất nhiều người đàn ông khác muốn kết hôn với cô.

Cô không cần trải qua đời này với một người đàn ông thối nát như Ôn Thiếu Hoa, huống chi anh ta đã từng kết hôn, người phụ nữ ly hôn với anh ta là Tạ Minh San. Từ trên người Tạ Minh San, cô có thể thấy Ôn Thiếu Hoa là một người chòng loại gì, cô cũng không muốn biến thành Tạ Minh San thứ hai.

Ôn Thiếu Hoa bị đả kích nặng, nếu không phải vì cố đánh lừa, anh ta đã sớm trở mặt, nhưng mà không được, anh không có tư cách trở mặt, chỉ có

thể nhịn, "Thi Na, chẳng lẽ không thể nể tình đứa bé, tiếp nhận anh sao?"

"Ngay cả đứa bé này tôi còn không muốn, làm sao có thể vì nó mà tiếp nhận anh?" Hồng Thi Na tràn đầy khinh thường, sau đó cảnh cáo nói: "Đừng bám theo tôi nữa, tôi đã hẹn với bác sĩ, hôm nay sẽ phá đứa bé đi."

"Anh không cho em phá con đi."

"Không cho phép, anh dựa vào cái gì nói không cho với tôi? Đứa bé này tôi không thể bỏ đi."

"Nó là con của anh, anh không cho phép em đem bỏ nó, không cho phép không cho phép." Ôn Thiếu Hoa rất tức giận, tâm trạng bị kịch động mạnh, có chút không khống chế được, kéo cánh tay Hồng Thi Na, không để cho cô đi vào bệnh viện.

Hồng Thi Na dùng sức hất anh ra, cũng rất tức giận, "Anh không có tư cách nói không cho phép với tôi, tôi với anh một chút quan hệ cũng không có, anh đừng cản trở tôi, nếu không tôi liền báo cảnh sát, kiện anh quấy nhiễu tình dục."

"Thi Na, anh cái gì cũng có thể làm vì em, chỉ cầu xin em đừng đem đứa bé bỏ đi, được không?".

"Hiện tại tôi sẽ không đối phó Tạ Thiên Ngưng, cho nên tôi không còn gì muốn anh làm. Nếu như anh muốn đứa bé như thế, hãy đi tìm Tạ Minh San đi, cô ấy đã từng là vợ của anh, tôi nghĩ cô ấy nhất định rất thích sinh con cho anh."

"Anh và Tạ Minh San đã không còn bất kỳ quan hệ gì rồi."

"Vậy anh và tôi cũng không có bất kỳ quan hệ gì, đừng bám tôi nữa, nghe chưa?" Hồng Thi Na cảnh cáo Ôn Thiếu Hoa lần nữa, sau đó đi vào trong bệnh viện.

Ôn Thiếu Hoa điên cuồng, xông lên, không nói hai lời đem cô kéo trở về.

"Ôn Thiếu Hoa, anh làm gì đấy, buông tôi ra."

"Anh sẽ không để cho em đem đứa bé này bỏ đi, tuyệt đối sẽ không."

"Anh định làm gì, có tư cách gì quyết định chuyện của tôi? Buông tay, có

nghe hay không, buông tay." Hồng Thi Na liều chết giãy giụa, cắn bản không để ý chính mình là một phụ nữ có thai.

Nhưng bất kể cô giãy giụa thế nào, Ôn Thiếu Hoa cũng không chịu buông tay, cứng rắn kéo cô đến xe, muốn mang cô rời đi.

Vậy mà Hồng Thi Na chính là không muốn, vật lộn với anh ở cửa bệnh viện.

-----oOo-----

Chương 249: Cô Hết Ý Kiến

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch chờ Tạ Thiên Ngung đến bệnh viện để khám thai, ai ngờ ở bên ngoài cửa bệnh viện bắt gặp Ôn Thiếu Hoa và Hồng Thi Na vật lộn.

"Khỉ con, bọn họ đang làm gì thế?" Tạ Thiên Ngung vừa xuống xe liền nghe thấy tiếng ồn ào, thuận mắt nhìn lại, thấy cảnh tượng này, không hiểu ra sao.

Ôn Thiếu Hoa cư nhiên ở bên ngoài cửa bệnh viện lôi lôi kéo Hồng Thi Na, giống như muốn đánh nhau, thật đúng làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

"Mặc kệ bọn họ, chúng ta đi." Phong Khải Trạch chỉ liếc mắt nhìn rồi thu hồi tầm mắt, mặc kệ những người kia, không liên quan đến mình, sau đó ôm vợ của mình đi vào bệnh viện.

Tạ Thiên Ngung nhìn thêm một cái, cảm thấy cũng không liên quan, cho nên thu hồi lòng hiếu kỳ, từ từ đi vào bệnh viện.

Nhưng vừa mới đi vài bước, liền bị người ngăn đường.

Hồng Thi Na đang trong quá trình lôi kéo với Ôn Thiếu Hoa nhìn thấy Phong Khải Trạch, liều mạng xông lên, chắn đường đi, làm bộ xin họ giúp đỡ, "Van cầu hai người, giúp em một chút."

Lúc này, Ôn Thiếu Hoa cũng xông lên, tiếp tục lôi kéo tay của cô, cường ngạnh đem cô mang đi, "Đi."

"Ôn Thiếu Hoa, anh buông ra, có nghe hay không? Nếu như anh còn như vậy, đừng trách tôi không khách khí, làm tôi tức giận, tôi sẽ khiến cho anh cả đời cũng không ngẩng lên được."

"Tùy em, tóm lại hôm nay anh sẽ không để cho em bỏ con đi."

"Nực cười, anh không phải là gì của tôi, lấy tư cách gì ra lệnh với tôi?"

"Chỉ bằng anh là cha đúra bé, anh nói không cho phép chính là không cho phép."

"Có bản lĩnh anh để cho đứa bé ở trong bụng của anh đi, nếu không anh đừng mơ tưởng ngăn cản tôi bỏ đứa bé này, tránh ra." Hồng Thi Na cố ý dùng sức đẩy Ôn Thiếu Hoa, hơn nữa còn đẩy anh lên người Tạ Thiên Ngưng, ảo tưởng dùng đến cái này để vào Tạ Thiên Ngưng.

Chỉ tiếc tính toán của cô thất bại rồi.

Phong Khải Trạch vẫn luôn đề phòng hai người bọn họ, thấy tình huống không ổn, lập tức ôm Tạ Thiên Ngưng trốn sang bên cạnh, bởi vì bọn họ mau tránh ra, Ôn Thiếu Hoa bị buộc lui về phía sau mấy bước, bởi vì bị đẩy, trong lòng tất cả đều là tức giận, dẫn đến mất lý trí, xông lên, lần nữa kéo tay Hồng Thi Na, cường ngạnh đem cô kéo đi.

"Ôn Thiếu Hoa, anh buông tôi ra, buông tôi ra."

"Ôn Thiếu Hoa, tôi kêu anh buông ra, có nghe không." Hồng Thi Na liều chết giãy giụa, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Phong Khải Trạch, làm ra ánh mắt nhòe giúp đỡ, muốn cầu anh ra tay giúp đỡ.

Nhưng Phong Khải Trạch làm như không thấy, lo lắng vợ mình và đứa bé bị tổn thương, vì vậy không hề dừng lại lâu, mang cô nhanh đi vào trong bệnh viện.

Hồng Thi Na quay đầu lại thấy Phong Khải Trạch bỏ đi, biến mất ở trong cửa lớn bệnh viện, đáy lòng vừa ghét vừa giận, phiền não cực điểm, không chịu nổi Ôn Thiếu Hoa lôi kéo như vậy, dứt khoát xông thẳng tới xe bên cạnh, hơn nữa còn trực tiếp đụng bụng của mình, một tiếng kêu gào bi

thống, từ từ nằm trên mặt đất, ôm bụng co quắp.

"A ——"

Ôn Thiếu Hoa không nghĩ đến cô sẽ dùng loại phương thức cực đoan này để thoát khỏi anh, sợ đến mức lập tức buông tay ra, không đỡ cô, mà trừng to mắt nhìn cô, nhìn giữa đùi cô từ từ chảy ra vết máu đỏ tươi, hoảng hồn, không biết làm sao .

Cô tình nguyện bỏ đi đứa bé, cũng không nguyện ý sinh ra, chẳng lẽ sinh đứa bé này thật sự khổ sở như vậy sao?

Ông trời tại sao lại đối với anh như vậy, tại sao?

"A ——" Hồng Thi Na nằm trên mặt đất, ôm bụng, đau đến mức trán đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, thấy giữa hai chân chảy máu, đau lòng lại cao hứng.

Đây là đứa bé đầu tiên của cô, thấy nó cứ như vậy chạy mất, cô tự nhiên sẽ có chút đau lòng, nhưng hơn nữa là cao hứng, bởi vì cô vốn muốn bỏ đứa bé này đi, mất thì mất.

Lúc này, bảo vệ bệnh viện thấy bên ngoài một người nằm, vội vàng chạy tới xem một chút, phát hiện giữa đùi cô chảy rất nhiều máu, lập tức giúp một tay đi gọi bác sĩ.

Không bao lâu, bác sĩ y tá chạy ra ngoài, nhận ra người này là Hồng Thi Na, lập tức dẫn cô đến bệnh viện cấp cứu.

Toàn bộ cả quá trình, Ôn Thiếu Hoa cũng đứng nguyên tại chỗ bất động, hai mắt nhìn chằm chằm một ít máu trên đất, mọi ảo tưởng đều tan biến.

Anh vốn định dựa vào đứa bé này để đổi đời, nhưng hôm nay đứa bé không có, Hồng Thi Na lại không thèm nhìn anh, tất cả đều tan biến, anh vẫn là hai bàn tay trắng.

"Tại sao các người đều đối với tôi như thế, tại sao?"

Bị Tạ Thiên Ngưng vứt bỏ, gia đình phá sản, Hồng Thi Na ghét bỏ, đủ loại đả kích theo nhau kéo đến, không khỏi đem anh ta đẩy vào trong Địa ngục, chẳng lẽ anh thật sự phải sống trong Địa ngục sao?

Đảo mắt một cái. Không, anh không chấp nhận, anh nhất định phải đổi đời.

Ôn Thiếu Hoa nhìn lại vết máu trên đất một cái, sau đó liếc mắt nhìn cửa chính bệnh viện, không đi vào, kiên quyết rời đi, không ảo tưởng dựa vào Hồng Thi Na để đổi đời nữa. Muốn đổi đời, phải dựa vào chính mình, anh muốn liều mạng ra tranh đường sống của mình.

Sau khi Phong Khải Trạch mang theo Tạ Thiên Ngưng vào bệnh viện, đang chuẩn bị đi khám thai, vậy mà còn chưa đi vào, lại thấy nhân viên cứu hộ vội vàng đẩy Hồng Thi Na vào phòng cấp cứu, hai người nhìn thấy có chút trợn tròn mắt.

"Khỉ con, cô ta... cô ta sao thế?"

"Cô ta thế nào cũng không liên quan đến chúng ta, mặc kệ cô ta, đi thôi, đi xem con của chúng ta một chút." Phong Khải Trạch nói rất vô tình, căn bản không quan tâm chuyện của người khác, mang Tạ Thiên Ngưng đi vào khám thai.

Anh không quay Hồng Thi Na là may mắn rồi, làm sao có thể đi quan tâm cô ta, buồn cười.

Chuyện Hồng Thi Na bị đưa vào phòng cấp cứu, Hồng Thiên Phương và Hồng Thùa Chí lập tức nhận được tin tức, sau đó vội vàng chạy tới bệnh viện, lo lắng chờ đợi, chờ chờ, chưa nhìn thấy bác sĩ trong phòng cấp cứu ra ngoài, lại thấy Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng mới vừa khám thai xong đi ra ngoài, hai người, không hẹn mà gặp, không khí có chút cứng nhắc.

Hồng Thùa Chí hờn dỗi với vàng, nóng nảy, muốn mở miệng khích bác người, nhưng lại bị Hồng Thiên Phương kéo lại, không để cho hắn làm loạn, hắn đành phải câm miệng không nói lời nào.

Hiện tại cũng không phải thời điểm tranh hòn thua

Phong Khải Trạch mặc kệ bọn họ, ôm vợ của mình, sờ sờ bụng của cô, nói chuyện với đứa bé bên trong, "Tiểu tử thúi, ngoan ngoãn ở trong bụng mẹ của con, đừng giày vò mẹ con nữa, biết không?"

Tạ Thiên Ngưng thu hồi vẻ mặt kinh ngạc, dịu dàng khiển trách: "Mới hòn

một tháng mà thôi, nó nghe không hiểu lời anh nói đâu, hơn nữa làm sao anh biết tiểu tử thui chứ phải là xú nha đầu đây?"

"Quản nó là tiểu tử thui hay là xú nha đầu, nếu nó giày vò em nữa, ra ngoài anh nhất định giáo huấn nó thật nghiêm mới được."

"Lại nữa, muôn dạy thì dạy chính anh đi, đừng đụng đến con của em."

"Bây giờ em cung chiều nó như thế, về sau chẳng phải sẽ chìu hư nó à?"

"Chẳng lẽ giáo dục con chỉ dựa vào đánh đập sao?" Cô trợn mắt nhìn chằm chằm anh, cũng không muốn anh về sau sử dụng bạo lực giáo dục.

"Cũng không thể dựa hết vào cung chiều nha!" Anh đúng lý hợp tình phản bác, nói chuyện rất say sưa.

Lúc này bọn họ là một nhà ba người, hoà thuận vui vẻ, loại cảm giác hạnh phúc này chỉ có chính mình trải qua mới biết.

Tạ Thiên Ngưng không cãi với anh nữa, bởi vì hiện trường còn có Hồng Thiên Phương và Hồng Thùa Chí, hai ánh mắt sắc bén kia khiến cô cảm thấy cả người không được tự nhiên, tính rời đi, mới vừa muốn đi, dạ dày lại muốn nôn, vì vậy che miệng nôn ọe, "Ọe ——"

Phong Khải Trạch nghe tiếng nôn ọe của cô, đau lòng nói: "Thế nào, có phải lại muốn nôn hay không?"

"Không sao, không phải quá nghiêm trọng, em có thể nhịn được."

"Anh đưa em đi mua nước chanh."

"Được!"

"Đi."

Ngay tại thời điểm lúc hai người chuẩn bị đi, đèn phòng cấp cứu tắt, bác sĩ từ bên trong đi ra.

Hồng Thiên Phương thấy thế, vội vàng tiến lên hỏi, "Bác sĩ, con gái của tôi thế nào rồi?"

"Thật xin lỗi, chúng tôi đã tận lực, nhưng vẫn không thể giữ được đứa bé,

lần này sinh non ngoài ý muốn, thương tổn đến tử cung, chỉ sợ về sau rất khó mang thai nữa." Bác sĩ lo lắng đem sự thật nói ra.

"Đứa bé, đứa bé của ai?"

"Thi Na mang thai ư, sao cha không biết?"

Hai cha con đều rất kinh ngạc, hiển nhiên không biết chuyện Hồng Thi Na mang thai, nhưng hơi suy nghĩ một chút, lập tức hiểu rõ đây là con của người nào, đột nhiên cảm thấy đứa bé mất cũng tốt, nhưng hậu di chứng này lại làm cho người ta cảm giác rất đau đớn.

Bác sĩ nói rất khó mang thai nữa, thật ra chính là không thể mang thai nữa, chỉ là không muốn nói ra lời khó nghe như vậy thôi.

"Hồng tiên sinh, Hồng thiếu gia, một lát nữa hai người nên an ủi Hồng tiểu thư nhiều hơn, cố gắng để cho cảm xúc của cô ấy ổn định lại, như vậy thân thể của cô ấy mới khá lên." Bác sĩ thấy người Hồng gia không giận dữ, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng rời đi, tránh bọn họ trở mặt.

Người Hồng gia này cũng không phải dễ chọc, sơ ý một chút chính là khó giữ được chén cơm của mình, thậm chí ngay cả danh dự cũng không bảo vệ được.

"Đi thôi, vào xem Thi Na một chút." Hồng Thiên Phương nặng nề thở dài một cái, đi vào trong phòng bệnh.

Hồng Thùa Chí không lập tức đi vào, mà liếc mắt nhìn Phong Khải Trạch, ánh mắt có chút hung ác, mang theo tức giận nhắc nhở: "Các người tốt nhất chờ nói lung tung, nếu không chuyện này truyền đi quá lớn, chúng tôi cũng không phải là dễ chọc."

"Tôi không giống các người hay ăn nói lung tung như vậy, chuyện của người khác và tôi không có bất cứ quan hệ gì, tôi cũng lười xia vào, nên sẽ không nói ra. Hồng Đại thiếu gia, anh cứ thoải mái đi, nếu như tin tức này truyền đi, khẳng định chẳng liên quan tới tôi. Thiên Ngung, chúng ta đi." Phong Khải Trạch bình thản trả lời vấn đề của Hồng Thùa Chí, sau đó ôm Tạ Thiên Ngung rời đi.

Tạ Thiên Ngung liếc mắt nhìn Hồng Thùa Chí, sau đó mới cùng Phong Khải Trạch rời đi, đối với chuyện Hồng Thi Na sinh non, cảm thấy có liên

quan tới Ôn Thiếu Hoa.

Mới vừa rồi hai người bọn họ ở bên ngoài bệnh viện lôi lôi kéo kéo, hơn nữa giãy giụa rất mãnh liệt, sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn là rất bình thường.

Nếu như sau đó Hồng Thi Na muốn truy cứu chuyện này, chỉ sợ Ôn Thiếu Hoa sẽ gặp họa, anh ta gặp nạn, tất cả mọi người Ôn gia cũng gặp nạn theo.

Phong Khải Trạch thấy vẻ mặt cô rất nặng nề, vì vậy hỏi, "Đang suy nghĩ gì đây?"

"Em đang suy nghĩ, chuyện Hồng Thi Na sinh non lần này nhất định có liên quan tới Ôn Thiếu Hoa, nếu như người Hồng gia muốn truy cứu, chỉ sợ cả nhà bác Ôn sẽ gặp phiền toái." Cô không giấu diếm, trực tiếp đem suy nghĩ trong lòng nói ra ngoài, nhưng lại gặp phải khiển trách của anh, "Lại nghĩ chuyện của người khác, không cho phép nghĩ, sống chết của bọn họ với em không có bất cứ quan hệ gì."

"Em chỉ là tùy tiện suy nghĩ một chút mà thôi."

"Tùy tiện suy nghĩ một chút cũng không được, có thời gian em nên suy nghĩ đến anh một chút, không cho phép lãng phí suy nghĩ người không quan trọng."

"Dấm này anh cũng ăn, quá khoa trương đó."

"Đừng dài dòng, đây là ông xã ra lệnh."

"."

Cô hết ý kién.

-----oOo-----

Chương 250: Tính Toán

Nguồn: EbookTruyen.Me

Edit: Hân Nghi

Hồng Thi Na khùng hoảng khi biết được sau này mình rất khó có con, thông hận Ôn Thiếu Hoa, cũng hận Phong Khải Trạch thấy chết mà không cứu.

Hai người đàn ông này cô đều hận. Hiện tại không động được vào Phong Khải Trạch, nhưng còn Ôn Thiếu Hoa, cô muốn cho gã đàn ông đã hại cô không thể mang thai nữa phải trả giá đắt.

Sau khi từ bệnh viện trở về, Ôn Thiếu Hoa liền nhốt mình trong phòng. Trong phòng đồ đạc bừa bãi, tràn ngập mùi ẩm mốc, khiến người ta hít thở không thông.

Lâm Thục Phân đi làm về, thân thể mệt mỏi, định đi nấu cơm, thấy Ôn Thiếu Hoa ở trong phòng trầm tư, nên đi vào hỏi thăm: "Thiếu Hoa, con sao ngồi một mình ngắn ngơ ở trong phòng vậy, có tâm sự gì sao?"

Kể từ khi tập đoàn Ôn thị phá sản, cả nhà bọn họ bắt đầu trải qua cuộc sống gian khổ và mệt mỏi, mỗi ngày đi sớm về trễ chỉ vì kiếm ít tiền sống qua ngày, có lúc bà thật muốn chết cho xong, trốn tránh cuộc sống khổ cực, nhưng bà lại không can đảm đi tìm cái chết, đành buông xuôi theo số phận.

Ôn Thiếu Hoa trầm lặng nằm trên giường, trong miệng phả ra khói thuốc, im lặng thật lâu mới trả lời Lâm Thục Phân: "Mẹ, Hồng Thi Na sảy thai."

"Hồng Thi Na sảy thai liên quan gì đến con?" Lâm Thục Phân buột miệng nói, nhưng vừa mới nói xong, đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra ở khách sạn, kinh ngạc hỏi: "Thiếu Hoa, đứa bé kia sẽ không phải là của con chứ?"

"Không phải của con thì của ai? Bất kể con cầu khẩn thế nào, Hồng Thi Na vẫn muốn bỏ đứa bé, cho tới bây giờ cô ấy cũng không coi trọng con, thậm chí còn cho rằng mang thai đứa bé của con là một loại sỉ nhục."

"Thiếu Hoa, chúng ta bây giờ không cùng một tầng lớp với Hồng Thi Na, con không nên nghĩ nhiều nữa."

"Cái gì mà không cùng tầng lớp chứ, cứ coi như không cùng tầng lớp, nhưng đứa bé trong bụng cô ấy là của con, tại sao cô ấy có thể bỏ nó đi chứ, tại sao?" Ôn Thiếu Hoa trở nên rất kích động, ánh mắt tràn ngập tức

giận.

Lâm Thục Phân thấy Ôn Thiếu Hoa kích động vội khuyên nhủ, "Thiếu Hoa, con cũng biết hoàn cảnh nhà ta bây giờ cho nên đừng tơ tưởng nhiều, được không?"

"Mẹ, cuộc sống thế này con không chịu nổi, con không muốn sống khổ sở thế này, con phải gầy dựng lại sự nghiệp, con muốn giàu có."

"Bây giờ chúng ta nợ nần chồng chất thì làm sao mà gầy dựng sự nghiệp chứ?"

"Hành sự là do người làm, muốn phú quý phải mạo hiểm, thay vì yên lặng sống qua ngày, không bằng liều mạng."

"Con định làm gì?" Lâm Thục Phân sợ con làm liều, run rẩy khuyên "Thiếu Hoa, bất kể cuộc sống này khổ sở đến cỡ nào, con cũng đừng đi sai đường để hủy diệt cả đời con. Mẹ chỉ có một mình con, mẹ không muốn con gặp chuyện xấu."

"Mẹ, mẹ yên tâm, con tự biết mà. Tối nay con không ăn cơm nhà, con hẹn bạn ra ngoài ăn cơm." Ôn Thiếu Hoa cầm áo khoác lên, không nói thêm câu nào, đi thẳng ra cửa, trông rất kiên quyết.

"Thiếu Hoa, Thiếu Hoa ..." Lâm Thục Phân lật đật chạy theo nhưng Ôn Thiếu Hoa không quay đầu lại.

Bằng trực giác của người mẹ, bà lo lắng con trai sẽ làm chuyện phạm pháp, nếu bị cảnh sát bắt được chẳng phải là xong đời sao?

Bà nên làm cái gì?

Vừa lúc đó ông Ôn về đến nhà, thấy bà hốt hoảng, tức giận hỏi: "Bà đứng đây lo lắng cái gì vậy?"

"Ông, Thiếu Hoa nói đi ra ngoài làm chuyện lớn, tôi lo con sẽ làm chuyện phạm pháp, giờ phải làm sao?"

"Nó có nói đi làm chuyện gì không?" Ông Ôn cũng không hốt hoảng, bình tĩnh hỏi lại, nhưng thực ra là do ông quá mệt mỏi, không có hơi sức đâu mà nghĩ ngợi.

"Không có, chỉ nói là hẹn bạn, không nói gì."

"Chờ nó về rồi khuyên nhủ nó. Giờ hai bàn tay trắng, nó có muốn làm gì cũng không làm được. Bà nhanh đi nấu cơm đi, tôi đợi rồi."

"Ngày ngày đều phải nấu cơm, tay của tôi chai hết rồi, bao giờ mới thoát khỏi cuộc sống như thế này chứ?" Bà Lâm vừa than vãn vừa đi vào bếp nấu cơm, bà cũng thấy đói.

Ông Ôn không để ý tới lời than thở của bà, ngồi xuống ghế, day day trán, hồi tưởng lại cuộc sống trước kia, tràn đầy hối tiếc.

Thật ra thì không chỉ ông hối tiếc, chỉ là không ai nói ra mà thôi, bởi vì nói ra sẽ càng thêm đau lòng, ngàn sai vạn sai, đều bắt đầu từ việc Thiếu Hoa vứt bỏ Thiên Ngung cưới Tạ Minh San, giờ có thể trách ai được?

Thật ra Ôn Thiếu Hoa không hẹn bạn mà đi lang thang trên đường, đến khi trời tối nhìn thấy một quán rượu liền đi vào, vừa uống rượu vừa quan sát trong quán xem có ai có thể giúp hắn làm đại sự, nhưng đáng tiếc, không có.

Không phải không có, mà là hắn không nhìn ra.

Đường Phi ngồi trong góc của quán rượu, nhìn thấy Ôn Thiếu Hoa, lập tức nhớ đến người này chính là chồng chưa cưới của Tạ Thiên Ngung, nhà vừa bị phá sản, một ý tưởng chợt lóe lên, vì vậy đi tới bắt chuyện "Cậu Ôn, sao lại một mình tới đây uống rượu giải sầu vậy?"

"Anh là ai?" Ôn Thiếu Hoa nhìn người trước mặt, bộ dáng xem ra cũng có tiền nhưng không phải đại phú quý nên không lưu vào mắt.

"Tôi là Đường Phi."

"Đường Phi của Phong thị đế quốc."

"Xem ra tôi cũng có chút tên tuổi đó, cậu đã từng nghe qua."

"Thì ra là anh Đường, rất vui được gặp anh." Ôn Thiếu Hoa nhận ra Đường Phi, lập tức thay đổi thái độ, tỏ ra thân thiết.

Đường Phi là người thân cận bên cạnh Phong Gia Vinh, nếu như có anh ta hỗ trợ chắc chắn sự nghiệp sẽ thành công.

"Anh Ôn, chuyện của anh tôi chỉ biết đại khái, nhưng không hiểu sao lúc ấy anh lại không chọn mười tỷ mà lại chọn Tạ Minh San?" Đường Phi nói chuyện lập lò, gây chú ý cho Ôn Thiếu Hoa.

Nếu như có Ôn Thiếu Hoa gánh tội thay, mười tỷ kia sẽ là của hắn.

"Mười tỷ nào?" Vừa nghe đến con số mười tỷ, Ôn Thiếu Hoa lập tức đỏ mắt, trong lòng hồi hộp. Nếu như có mười tỷ, đại sự chắc chắn sẽ thành công rất dễ dàng.

Chỉ tiếc là đang nằm mơ.

"Thế nào, anh không biết Tạ Thiên Ngưng có mười tỷ sao? Đây là khoản tiền ba cô ta để lại cho cô ta, vẫn luôn ở trong tài khoản của cô ta."

"Anh nói Tạ Thiên Ngưng có mười tỷ, làm sao có thể?"

"Xem ra anh không biết gì cả, khó trách lại chọn Tạ Minh San, đáng tiếc."

"Anh Đường, anh có thể nói rõ ràng hơn không, tôi không biết gì cả?"

"Được rồi, dù sao cũng không phải là chuyện không thể nói ra, tôi nói cho anh biết. Trước đây ông Phong có bảo tôi đi điều tra Tạ Thiên Ngưng, vô tình tôi tra được trong tài khoản ngân hàng của cô ta có mười tỷ, là tiền ba cô ta để lại cho cô ta. Tôi nghĩ cô ta luôn biết mình có khoản tiền này, vậy mà cô ta không nói cho anh biết sao?"

"Không có, cô ta không nói gì cả."

Cô ta thật ghê gớm, có nhiều tiền vậy mà mười năm nay một chữ cũng không lộ ra, còn nói đồi với anh là thật lòng, toàn là nói dối. Nếu cô ta thật lòng, tại sao lại không nói cho anh biết chuyện này.

Khó trách hiện tại cô ta thay đổi như thế, thì ra là có tiền.

Đường Phi nhìn thấu hận ý trong mắt Ôn Thiếu Hoa, tiếp tục thêm dầu vào lửa: "Anh Ôn, thứ cho tôi nói thẳng, anh hôm nay trở nên nghèo túng thế này đều do Tạ Thiên Ngưng gây ra. Cô ta không chỉ mê hoặc thiếu gia nhà tôi mà còn lừa gạt thiếu gia để nắm quyền Phong thị đế quốc. Cô ta không đơn giản. Tôi đoán, có lẽ cô ta đã biết được thân phận của thiếu gia nhà tôi cho nên mới không lấy anh. Chuyện anh vứt bỏ cô ta chỉ là một màn kịch mà thôi."

Ôn Thiếu Hoa bị Đường Phi khích bá, càng thêm oán giận: "Khó trách cô ta có thể lập tức vứt bỏ mười năm tình cảm với tôi để chạy theo người đàn ông khác, hoá ra là như vậy."

"Phụ nữ vì tiền chuyện gì cũng có thể làm được, tình cảm đối với họ mà nói căn bản không có giá trị gì, đây cũng chính là nguyên nhân tại sao đến bây giờ tôi không qua lại với phụ nữ."

"Tại sao anh nói cho tôi biết chuyện này?"

"Không tại sao cả, tôi chỉ muốn nói cho anh biết sự thật mà thôi. Hiện nay Tạ Thiên Ngưng là cổ đông lớn nhất của Phong thị đế quốc, nếu như ngày nào đó cô ta đuổi ông Phong đi thì tôi cũng cùng đường, cho nên tôi đang muốn tìm một đường đi inh mà thôi."

"Tìm đường đi, anh có cách gì sao?"

"Anh Ôn, chuyện này không thể tùy tiện nói ra, ngộ nhỡ truyền tới tai Tạ Thiên Ngưng chúng ta sẽ chết thảm. Nếu như anh muốn biết thì có thể gọi điện cho tôi." Đường Phi không nói thẳng, mà đưa danh thiếp của mình cho Ôn Thiếu Hoa, sau đó cùng nhân viên phục vụ tính tiền, "Tính cả phần của anh ta cho tôi."

Ôn Thiếu Hoa liếc nhìn danh thiếp trong tay, biết ý đồ của Đường Phi, không do dự mà đồng ý luôn: "Anh Đường, tôi đồng ý làm cùng anh."

"Anh đừng vội, cứ về suy nghĩ kĩ đi rồi liên lạc với tôi. Chuyện này có chút nguy hiểm, có thể bị ngòi tù đầy, chẳng qua nếu như thành công, mười tỷ kia sẽ là của chúng ta, đến lúc đó chúng ta sẽ chia đều 5:5."

"Tôi sẽ làm dù phải trả bất cứ giá nào, anh định làm thế nào thì nói thẳng ra đi." Ôn Thiếu Hoa nôn nóng.

"Không nên nóng nảy, muốn làm chuyện lớn phải thật bình tĩnh, nôn nóng sẽ không thành công, chúng ta sẽ liên lạc sau." Đường Phi vỗ vai Ôn Thiếu Hoa, đi ra khỏi quầy rượu, hơi xoay người lại liếc nhìn Ôn Thiếu Hoa, nhếch môi cười.

Không ngờ Ôn Thiếu Hoa dễ dàng bị mắc câu vậy, có lẽ là cùng đường, hơn nữa trong lòng còn có hận, mới dễ bị lừa như vậy.

Mặc kệ nguyên nhân gì, chỉ cần có được mười tỷ là tốt rồi, khi đó Ôn Thiếu Hoa sẽ phải ngồi tù, vậy thì không cần đem mười tỷ kia chia cho ai cả.

-----oOo-----

Chương 251: Cặp Đôi Oan Gia

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: Hân Nghi

Không bị Phong Gia Vinh gây khó dễ, những ngày qua Tạ Thiên Ngưng sống rất thoải mái, không cần mỗi ngày cứ phải buồn bực ở nhà, có thể ra ngoài hóng mát, gặp gỡ bạn bè.

Đinh Tiểu Nhiên đã lâu không được gặp Tạ Thiên Ngưng, nên khi gặp lại liền tuôn xối xả, "Thiên Ngưng, cậu có biết, kể từ khi cậu lấy chồng, tất cả mọi người trong công ty đều hỏi thăm tờ về cậu, ngay cả quản lý Mã cũng thỉnh thoảng hỏi, thật là bức mình, mọi người luôn tò mò về cuộc sống sau khi cưới của cậu và Phong Khải Trạch, cậu nói xem, thế có bức không?"

"Được rồi được rồi, tờ biết gần đây cậu rất vất vả, cho nên hôm nay sẽ đưa cậu đi ăn một bữa thật ngon, cậu muốn ăn gì, tờ đãi." Tạ Thiên Ngưng dỗ ngọt, nghe cô ấy oán trách mà lòng thấy vui.

Có lẽ lâu rồi không ra ngoài, nên cảm giác được tự do làm nhẹ nhõm cả người.

"Đương nhiên là cậu chi, kể cả sau này cũng thế, ai bảo hiện tại cậu có tiền nhiều hơn?"

"Được, sau này đi ăn tờ đều chi. Nhưng tờ không thể đi lâu đâu đấy, con khỉ nhỏ sẽ lo lắng."

"Chồng nào mà chả lo cho vợ mình, hơn nữa giờ cậu còn có thai, anh ấy để cho cậu ra ngoài đã là tốt lắm rồi, cậu còn muốn gì nữa?"

Tạ Thiên Ngưng đáp: "Cũng đúng. Được rồi, gọi thức ăn đi, muốn ăn gì cũng được."

"Tớ muốn ăn món ngon nhất, đắt nhất, ăn một bữa thịnh soạn nhất, ai biết đến lúc nào cậu mới mời tớ ăn nữa?" Đinh Tiểu Nhiên lấy thực đơn trong tay nhân viên phục vụ, chăm chú nhìn.

Tạ Thiên Ngưng không để ý, cầm ly sữa lên uống một hớp, còn chưa nuốt xuống sau lưng vang lên tiếng nói làm cô giật mình, ho sặc sụa, "Khụ khụ."

"Hai mỹ nhân, không có trai đẹp làm bạn, không thấy cô đơn sao?"

Dư Tử Cường đột nhiên xuất hiện, phun ra một câu lỗ mang, làm cho hai người các cô kinh ngạc không thôi.

Đinh Tiểu Nhiên thấy Tạ Thiên Ngưng ho sặc sụa, sợ xảy ra chuyện gì, nhanh chóng đến bên cạnh vỗ nhẹ vào lưng cô, nôn nóng hỏi: "Thiên Ngưng, cậu không sao chứ?"

"Khụ khụ ..." Tạ Thiên Ngưng ho một trận, một lúc sau mới ngừng được, cất lời: "Cũng may, không có việc gì."

"Cậu mà có chuyện gì Phong Khải Trạch không giết tớ mới là lạ."

"Không có việc gì, chỉ là không cẩn thận bị sặc, một lúc nữa là ổn."

"Nếu không phải tại cậu ta thì sao cậu bị sặc chứ?" Đinh Tiểu Nhiên bốc hỏa khi thấy Dư Tử Cường, nghĩ đến hành động vừa rồi của hắn ta liền tức giận chỉ trích: "Dư Tử Cường, cậu không biết hành động vừa rồi có thể dọa chết người à? Tôi thì không sao nhưng Thiên Ngưng đang có thai. Nếu cô ấy có chuyện gì, Phong Khải Trạch sẽ lột da, xéo thịt cậu."

"Xin lỗi, tôi chỉ muốn đùa các chị một chút, không ngờ làm các chị sợ, chị không sao chứ?" Dư Tử Cường hối hận, rất thành tâm nói xin lỗi, không phải vì sợ Phong Khải Trạch, mà sợ dọa đến một phụ nữ có thai.

"Khó được em Dư của chúng ta nhận lỗi, xem ra hôm nay thật đúng là mặt trời mọc lên từ phía tây rồi." Tạ Thiên Ngưng nói đùa để làm dịu bầu không khí.

"Thế nào, ở trong mắt các chị tôi là người không biết nói lý lẽ sao?" Dư Tử Cường hài hước hỏi ngược lại, cảm thấy cùng các chị nói chuyện phiếm rất thú vị.

"Không phải không biết mà là khó thấy được. Em Dư, hôm nay em làm hai chị đây vô cùng sơ hãi, ta lỗi thế nào đây?" Đinh Tiểu Nhiên nhíu mày hỏi, có ý gây khó khăn.

"Không bằng như vậy đi, bữa cơm này tôi mời, coi như là ta lỗi, được không?"

"Dừng lại, cậu đã muốn đuổi chúng tôi đi rồi sao?"

"Vậy chị muốn thế nào?"

"Muốn thế nào cũng được sao?"

"Thế nào cũng được."

"Vậy thì tốt, về sau bữa nào gọi cậu cũng phải đến thanh toán. Cậu yên tâm, con người tôi rất có tình nghĩa, sẽ không gây khó khăn cho cậu đâu."

"Chị, có phải chị yêu em không?" Dư Tử Cường trưng ra khuôn mặt tươi cười.

Đinh Tiểu Nhiên khinh thường cười cười, giấu cợt nói: "Yêu cậu sao, kiếp sau nhé?"

"Trong suy nghĩ của ngàn vạn cô gái, em cũng là bạch mã hoàng tử, cao ráo, đẹp trai, có tiền, sao chị có thể không yêu em được cơ chứ?"

"Buồn nôn quá. Thiên Ngưng, chúng ta đổi quán khác ăn đi, có cậu ta té mắt hết khẩu vị."

"Không biết, từ thấy em Dư nói đúng lăm, em áy thật đúng là bạch mã hoàng tử trong suy nghĩ của ngàn vạn cô gái. Tiểu Nhiên, cậu chưa có bạn trai, nơi này có sẵn hàng, phải nắm chắc cơ hội!" Tạ Thiên Ngưng cười gian.

Cô cảm thấy Dư Tử Cường cùng Tiểu Nhiên rất xứng đôi, hai người này mà ở chung một chỗ, nhất định rất vui.

"Thiên Ngưng, làm ơn, từ lớn hơn cậu ta hai tuổi đấy, làm sao có thể?" Đinh Tiểu Nhiên rất bài xích, không nghĩ tới yêu đương cùng Dư Tử Cường.

"Hơn hai tuổi thì sao, hiện tại rất lưu hành chị em yêu nhau."

"Không chỉ có hơn hai tuổi, cậu nhìn dáng vẻ cậu ta xem, nhìn cũng biết hạng trăng hoa rồi. Tạ Thiên Ngưng, uổng công làm bạn tốt nhiều năm, không ngờ cậu lại muốn tớ yêu một gã Sở Khanh?"

"Không nghiêm trọng như vậy chứ?"

"Rất nghiêm trọng đấy, hơn nữa..." Đinh Tiêu Nhiên còn định tiếp tục oán trách thì bị chặn lại.

Dư Tử Cường vội lên tiếng, không chịu được khi bị người khác gọi mình là Sở Khanh "Tôi nói này chị gái, tôi chưa làm gì có lỗi với chị, sao trong mắt chị tôi lại là một thằng Sở Khanh?"

"Mặc dù cậu không có làm chuyện gì có lỗi với tôi, nhưng mỗi lần gặp mặt cậu rất tiện làm cho người ta sinh ra cảm giác cậu giống gã Sở Khanh, cô gái đi theo cậu nhất định sẽ bị cậu bỏ rơi, tôi chỉ nói cảm nhận của mọi người mà thôi."

"Cho xin đi, chuyện còn chưa có xảy ra đã định tội cho tôi rồi, đúng là oan Thị Kính!"

"Còn trách được ai chứ, ai bảo cậu luôn bày ra bộ dáng lăng tử làm gì."

"Đây gọi là hài hước có được không?"

"Không tốt."

"Thật không biết thường thức."

"Tôi sao phải thường thức cậu?"

"Chị ——"

Tạ Thiên Ngưng nhìn hai người cãi vã, không nhịn được chen vào: "Hai người đừng tranh cãi nữa, cãi qua cãi lại mệt muôn chết."

Đinh Tiêu Nhiên không cam tâm, vẫn còn muốn phân định rõ thắng thua: "Thiên Ngưng, cậu nói xem lời tớ nói vừa rồi có đúng không? Cậu ta mỗi lần xuất hiện toàn đi trêu ghẹo phụ nữ, rất đáng đánh đúng không?"

"Ai trêu ghẹo phụ nữ, chị đừng gán tội cho tôi." Dư Tử Cường lại tiếp tục.

"Lần đầu tiên gặp nhau, cậu đã chọc ghẹo Thiên Ngưng, không đúng sao?"

.

"Khi đó tôi chỉ muốn làm quen với chị ấy thôi, không có ý gì khác."

"Bất kể cậu có ý gì, tóm lại chọc ghẹo chính là chọc ghẹo."

"Thôi, tôi không cãi nhau với chị nữa."

"Tôi mới không cãi nhau với cậu!"

"Được rồi, hai người càng cãi càng hăng, chúng ta tới ăn cơm chứ không phải tới cãi nhau, hai người thôi đi có được không?" Tạ Thiên Ngưng tiếp tục hòa giải.

Hai người lớn đang hăng say cãi nhau như trẻ con chyện im lặng.

"Nể mặt Thiên Ngưng, tôi không thèm cãi nhau với cậu." Đinh Tiểu Nhiên ngồi xuống, làm ra vẻ đại nhân đại lượng.

"Chị có muốn cãi nhau với tôi, tôi cũng không thèm, hù!" Dư Tử Cường cũng ngồi xuống, cũng làm ra vẻ không thèm so đo.

"Thật ra thì tôi thấy hai người rất xứng đôi, rất giống oan gia, thật sự hi vọng hai người có thể trở thành một đôi." Tạ Thiên Ngưng nhìn hai người ngồi bên cạnh, nhìn sao cũng cảm thấy bọn họ có tướng vợ chồng.

Có lẽ cô quá mong Tiểu Nhiên tìm được đôi tượng thích hợp, lại thấy Dư Tử Cường không tệ, cho nên mới có cảm giác này.

"Ai thèm cùng cậu ta làm một đôi hả?"

"Ai thèm cùng chị ta làm một đôi hả?"

Đinh Tiểu Nhiên và Dư Tử Cường cùng đồng thanh, vô cùng ăn ý, vừa nói vừa quay ngoắt đi, không thèm nhìn đối phương.

"Ha ha." Tạ Thiên Ngưng cười cười, không nói thêm nữa, vừa đúng lúc này nhân viên phục vụ đem thức ăn đưa lên, cô lẽ phép nói: "Bàn chúng tôi thêm người, phiền cô lấy giúp một bộ đồ ăn nữa."

"Vâng."

"Thiên Ngưng, sao cậu lại cho cậu ta ngồi cùng bàn chúng ta, mất hết cả khẩu vị." Đinh Tiểu Nhiên kháng nghị, ánh mắt ghét bỏ nhìn chằm chằm Dư Tử Cường.

Dư Tử Cường khiêu khích nhìn cô, cái gì cũng không nói.

"Tiểu Nhiên, Tử Cường không có ác ý, cậu đừng để bụng." Tạ Thiên Ngưng nói giúp Dư Tử Cường, hy vọng có thể thay đổi ấn tượng của Đinh Tiểu Nhiên với cậu ta.

Đáng tiếc vô dụng.

"Tớ thấy cậu ta toàn ý xấu, đặc biệt nhắm vào tớ."

"Cậu nghĩ quá nhiều rồi, đừng tức giận nữa, nếu tức no sẽ ăn không ngon, vậy đừng trách tớ."

"Tớ không thèm, tớ..." Đinh Tiểu Nhiên gấp đồ ăn định ăn, bỗng vẻ mặt trầm xuống, cả khuôn mặt căng thẳng, hai mắt căm tức nhìn hai người đang đi tới, bùng bùng lửa giận.

Tạ Thiên Ngưng quay lại nhìn, thấy Điền Vĩ ôm một cô gái xinh đẹp đi tới, vẻ mặt cũng trở nên tức giận.

Dư Tử Cường nhìn thấy vẻ mặt tức giận của hai cô, không hiểu ra sao, cũng quay ra nhìn theo hướng ánh mắt hai cô, lấy kinh nghiệm của mình suy đoán. Nếu như anh đoán không sai, người đàn ông kia chắc là bạn trai cũ của Đinh Tiểu Nhiên, bởi vì Tạ Thiên Ngưng đã có Phong Khải Trạch.

-----oOo-----

Chương 252: Tình Cảnh Nào

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng biết Đinh Tiểu Nhiên vào giờ phút này trong lòng khó chịu, cô cũng đã từng bị như vậy, vì vậy nắm tay cô ấy an ủi: "Tiểu Nhiên, bò tốt không ăn cỏ thối, không đáng để cậu phải suy nghĩ."

Đinh Tiểu Nhiên nhún nhún vai tỏ ý không sao cả: "Cậu yên tâm, tớ tuyệt đối sẽ không quay đầu lại ăn gốc cây không có dinh dưỡng, tớ đã quên anh ta rồi."

"Vậy thì tốt, nói thật, Điền Vĩ trong mắt tớ còn không bằng Tử Cường, thà rằng cậu theo đuổi Tử Cường còn hơn."

"Tạ Thiên Ngưng, cậu đừng có gán ghép tớ với cái tên kia được không?"
Đinh Tiểu Nhiên trợn mắt lườm Dư Tử Cường.

"Có quan hệ với tôi, cô khó chịu lắm sao? Thế mà có rất nhiều người muốn cũng không được đây." Dư Tử Cường tự sướng, lại bắt đầu đùa giỡn.

"Buồn nôn quá, Dư Tử Cường, cậu đừng tự sướng như vậy có được không?"

"Đây không gọi là tự sướng, đây gọi là tự tin, hiểu chưa?"

"Tự tin thái quá chính là tự sướng."

"Vừa chuẩn đây."

"Quá mức, quá ghê tởm."

Hai oan gia lại bắt đầu tranh cãi, không phát hiện Điền Vĩ đã đi tới bàn bọn họ.

Điền Vĩ ôm bạn gái, đi tới khoe khoang: "Thì ra là các cô, đã lâu không gặp. Cô Đinh, cô nói rất nhanh sẽ tìm được bạn trai mới, xin hỏi đây là bạn trai mới của cô có phải không? Xem ra tuổi hơi nhỏ một chút, mà cô lại không thích đàn ông nhỏ tuổi hơn mình, xem ra đây không phải bạn trai cô rồi?"

"Điền Vĩ, anh có ý gì?" Tạ Thiên Ngưng bất bình thay Đinh Tiểu Nhiên.

Tù bộ coi như xong, lại còn tới giễu cợt, đúng là tên khốn.

"Tôi không có ý gì cả, chỉ tùy tiện hỏi thăm xem cô gái tôi không thèm, có người đàn ông nào muốn không?"

"Loại đàn ông như anh, cô gái nào đi theo sẽ xui xẻo cả đời."

"Cô nói gì khó nghe như vậy?" Cô gái trong ngực Điền Vĩ bắt đầu nổi đóa, vênh váo tự đắc, không đem những người này để ở trong mắt.

"Tôi chỉ nói sự thật mà thôi, cô đi theo người đàn ông này cả đời cũng sẽ không hạnh phúc." Tạ Thiên Ngưng không ưa loại người như Điền Vĩ.

Cô gái kia tức giận rời khỏi ngực Điền Vĩ, giấu cọt nói: "Tôi nghĩ cô cố ý. Ai mà không biết tôi cướp Điền Vĩ từ trong tay Đinh Tiểu Nhiên chứ, cho nên cô mới cố ý nói như vậy. Không sao, nói đi, dù sao sự thật cũng không vì vài câu nói của cô mà thay đổi."

"Đĩ nhiên, bởi vì sự thật đang bày ra trước mắt rồi. Điền Vĩ có thể vứt bỏ Tiểu Nhiên để chọn cô, thì một ngày nào đó cũng sẽ vứt bỏ cô để chọn người khác, loại đàn ông này có cho, tôi cũng không thèm, chỉ có phụ nữ ngu ngốc mới muốn."

"Cô mắng ai ngu ngốc?" Cô gái kia càng tức giận, cao giọng muồn cãi cọ.

Điền Vĩ thấy vậy kéo cô ta lại, nhỏ giọng khuyên, "Vũ Huyên, thôi đi, chúng ta đừng cãi nhau với bọn họ làm gì, đi thôi."

"Không thể để yên được, từ bé đến lớn chưa có ai dám mắng em như vậy. Điền Vĩ, chẳng lẽ anh vẫn còn thích Đinh Tiểu Nhiên sao?"

"Sao có thể chứ, em đừng nghĩ lung tung, đây không phải nơi gây gổ, tránh cho người ta chế giễu, chúng ta đi thôi." Điền Vĩ kéo cô ta đi, thực ra là vì không dám tranh cãi với Tạ Thiên Ngưng, với thân phận của cô, thua thiệt sẽ thuộc về bọn họ.

Nhưng Tiểu Vũ Huyên không biết, muôn giữ thể diện của mình nên nhất định phải làm to chuyện "Buồn cười, nếu chúng ta cứ thế này mà đi, người khác sẽ nói Tiểu Vũ Huyên em sợ cô ta, vậy sau này em còn dám ra đường sao?"

"Vũ Huyên, đi thôi."

"Điền Vĩ, nếu như anh không còn yêu cô ta thì hãy chứng minh cho em thấy, ngay bây giờ tát cô ta một cái, bằng không chúng ta chia tay đi."

"Vũ Huyên, đừng như vậy, được không?" Điền Vĩ cảm thấy thật khó xử, nghĩ muôn bảo vệ bạn gái mới, nhưng lại không muôn đi trêu chọc Đinh

Tiêu Nhiên, bởi vì hiện tại trêu chọc Đinh Tiêu Nhiên chính là trêu chọc Tạ Thiên Ngưng, người mà anh ta không dám động vào.

"Không phải anh vẫn nói yêu em sao, hiện tại em muốn anh đi đánh bạn gái trước, anh không nhẫn tâm sao? Không cần anh dùng sức đánh, chỉ cần anh đánh nhẹ một cái là được, nhanh đi."

"Này ——" Điền Vĩ thật khó khăn, ánh mắt không nhìn trên người Đinh Tiêu Nhiên, mà nhìn Tạ Thiên Ngưng, rõ ràng không phải sợ Đinh Tiêu Nhiên, mà là sợ Tạ Thiên Ngưng.

Nếu như Tạ Thiên Ngưng không ở đây, anh ta nhất định sẽ làm theo yêu cầu của Tiêu Vũ Huyên.

"Được, anh không muốn đánh? Tôi" Tiêu Vũ Huyên thấy Điền Vĩ không động đậy, định tự mình ra tay, vừa mới vung tay lên còn chưa kịp hạ xuống thì một cái tát đã rơi trên mặt, có người tốc độ nhanh hơn.

Bốp.

Cái tát vang dội khiến mọi người có mặt đều giật mình, nhất là Đinh Tiêu Nhiên, không ngờ xảy ra chuyện này.

Người ra tay là Dư Tử Cường.

Dư Tử Cường tặng Tiêu Vũ Huyên một cái tát không nhẹ, không có chút thương hoa tiếc ngọc nào. Tiêu Vũ Huyên lấy tay che mặt của mình, kinh sợ nhìn người đã đánh mình, nghiêm nghị chất vấn, "Anh dám đánh tôi? Từ nhỏ đến lớn còn chưa có ai dám đánh tôi, anh là cái thá gì mà dám đánh tôi?"

"Tôi không đánh cô để cho cô đánh người của tôi à, cô ấy là người rất quan trọng của tôi đây." Dư Tử Cường nhếch môi, sau đó đi tới bên Đinh Tiêu Nhiên, một tay giữ gáy cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

"Uhm ——" Đinh Tiêu Nhiên ngây người, kinh ngạc mở to mắt nhìn anh.

Chuyện gì đây? Cậu ta dám hôn cô, còn nói cô là người phụ nữ của cậu ta.

Tạ Thiên Ngưng thấy vậy bật cười vui vẻ, rất hi vọng hai người bọn họ có thể bắn ra tia lửa tình yêu.

Điền Vĩ mặc dù cũng kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền phản ứng kịp, trước quan tâm bạn gái: "Vũ Huyên, em không sao chó?"

Tiêu Vũ Huyên tức giận, không để ý hình tượng gào to, "Anh để cho người khác tát một cái xem có sao không?"

"Thôi, chúng ta đi, không ăn ở đây nữa."

"Đi, chẳng lẽ tôi bị đánh mà phải để yên sao? Hôm nay bọn họ nếu không xin lỗi tôi, tôi sẽ không để yên đâu."

"Vũ Huyên ——".

"Anh muốn đi thì đi đi, nhưng nói trước, nếu giờ anh bỏ đi vậy chúng ta chia tay, tôi không cần loại người hèn nhát như anh làm bạn trai."

"Này ——" Điền Vĩ rồi như tơ vò, không thể đắc tội Tạ Thiên Ngưng, nhưng cũng không muốn chia tay bạn gái.

Dư Tử Cường ngừng hôn, ôm hông Đinh Tiêu Nhiên, hả hê tuyên bố, "Tôi chính là bạn trai mới của Tiêu Nhiên."

"A ——" Đinh Tiêu Nhiên kinh ngạc, đang muốn cãi lại thì có người ngăn lại.

Tạ Thiên Ngưng không cho cô có cơ hội phủ nhận, đứng lên nói: "Điền Vĩ, mặc dù cậu ấy nhỏ tuổi hơn nhưng đúng là bạn trai mới của Tiêu Nhiên, anh yên tâm, Tiêu Nhiên đã sớm quên anh rồi, cô ấy tuyệt đối sẽ không quay đầu lại ăn cỏ đã thối nát đâu, cậu ấy so với anh tốt hơn gấp trăm lần."

"Hừ, nhìn cậu ta lảng tử như vậy chắc là đổi phụ nữ so với việc thay quần áo còn nhanh hơn. Hôm nay cậu ta là bạn trai của cô, ngày mai có thể đã là bạn trai của người khác." Tiêu Vũ Huyên giễu cợt Đinh Tiêu Nhiên.

"Rất xin lỗi, cô ấy chính là bạn gái đầu tiên cũng là bạn gái duy nhất của tôi, không có người kế tiếp."

"Anh ——" lời nói của Dư Tử Cường khiến Đinh Tiêu Nhiên rung động, nhưng lý trí nói cho cô biết, cậu ta đang diễn trò mà thôi, không thể tin.

Điền Vĩ cảm thấy lúng túng, vì vậy khuyên Tiêu Vũ Huyên rời đi, "Vũ Huyên, chúng ta đi thôi, đừng nói nữa."

"Đi cái gì mà đi, bọn họ còn chưa xin lỗi tôi? Điền Vĩ, anh ra dáng đàn ông một chút được không, bạn gái của anh bị bắt nạt mà anh chỉ biết bỏ đi, anh không thể vì tôi xả giận sao? Tôi mặc kệ, nếu hôm nay anh không giải quyết được chuyện này thì chúng ta chia tay." Tiêu Vũ Huyên lớn tiếng uy hiếp Điền Vĩ.

"Vũ Huyên, không phải anh không cho em hả giận, chúng ta không chọc nỗi họ, đi thôi."

"Buồn cười, Tiêu Vũ Huyên tôi là ai, còn có người tôi không chọc nỗi sao?"

"Tạ Thiên Ngưng."

"Tạ Thiên Ngưng là cái thá gì, cô ta..." Tiêu Vũ Huyên còn định tiếp tục lải nhải, chợt nhớ ra ' Tạ Thiên Ngưng ' là ai, sắc mặt tái nhợt, hoảng sợ nhìn Tạ Thiên Ngưng, run rẩy nói: "Cô, cô là Tạ Thiên Ngưng."

"Tôi là Tạ Thiên Ngung, chẳng lẽ Điền Vĩ không có nói cho cô biết, Tiêu Nhiên là bạn tốt nhất của Tạ Thiên Ngung sao?" Tạ Thiên Ngung không muốn cho đôi câu nam nữ này nửa điểm mặt mũi, khiêu khích nhìn bọn họ.

"Cô là con gái của quản lý Tiêu, Tiêu Vũ Huyên, tôi nhớ công ty bố cô có một dự án muốn ngân hàng Thiên Tường đầu tư, trở về nói cho bố cô biết, dự án này ngân hàng Thiên Tường không đầu tư." Dư Tử Cường đột nhiên lên tiếng khiến Tiêu Vũ Huyên khiếp sợ, nhưng suy nghĩ lại một chút, vênh vách, giễu cợt nói: "Anh là cái thá gì, anh nói không đầu tư là không đầu tư sao?"

"Tôi chẳng là cái gì cả, tôi chỉ là chủ tịch ngân hàng Thiên Tường mà thôi, tôi nói không đầu tư chính là không đầu tư."

"Cái gì, anh là chủ tịch ngân hàng Thiên Tường?"

"Không sai. Đôi câu nam nữ các người về sau còn dám bắt nạt người phụ nữ của tôi, tôi lột da xéo thịt hai người, cút."

Tiêu Vũ Huyên sờ mặt, cuồng quít rời khỏi.

Điền Vĩ cũng vậy, trước khi đi còn nhìn Đinh Tiêu Nhiên một cái, trong con ngươi có vài phần hối tiếc. Hôm nay không chỉ chọc phải Tạ Thiên

Ngung, còn chọc phải chủ tịch ngân hàng Thiên Tường, chỉ sợ con đường sau này không dễ đi.

-----oOo-----

Chương 253: Không Hẹn Lại Gặp

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: Hân Nghi

Điền Vĩ và Tiêu Vũ Huyên đã rời đi, nhưng Dư Tử Cường cũng không thu tay đang ôm ngang hông Đinh Tiểu Nhiên lại, cảm giác thật tốt, dứt khoát không buông tay.

Điền Vĩ vừa đi, Đinh Tiểu Nhiên tỉnh táo lại, lập tức hất móng vuốt sói trên eo ra, tức giận nói: "Sàm sỡ đủ chưa? Còn không mau bỏ cánh tay bắn của cậu ra?"

"Này, mới vừa rồi tôi giúp chị, chị còn chưa cảm ơn tôi, lại còn tỏ thái độ hung dữ với tôi, cẩn thận thật không tìm được bạn trai nha." Dư Tử Cường đùa giỡn, càng ngày càng cảm thấy cô thật thú vị.

"Tôi không nhờ cậu giúp nhé, hơn nữa, vì chuyện này cậu đã sàm sỡ tôi, thù này tôi còn chưa tính, cậu còn kể công à, buồn cười. Còn nữa, tôi tìm được bạn trai hay không, có liên quan gì tới cậu."

"Nếu như không phải tôi ra mặt giúp chị, chỉ e chị đã bị bọn họ chê cười."

"Cười thì cười, không sao cả, bị người cười tôi cũng sẽ không mất đi miếng thịt nào."

"Xem ra là tôi xen vào việc của người khác rồi, lần sau gặp lại chuyện như vậy, tôi nhất định sẽ không sẽ giúp chị."

"Không gặp lại."

"Hai người đừng tranh cãi nữa có được hay không? Không phải mới vừa tốt lăm ư, lại cãi nhau, sắp thành cái chợ rồi." Tạ Thiên Ngung còn tưởng rằng trải qua chuyện mới vừa rồi bọn họ có thể cùng hòa thuận chung

đụng, kết quả vẫn không thay đổi được gì.

Có lẽ phải có nhiều chung đụng bọn họ mới thay đổi được.

"Nếu mặt Thiên Ngưng, tôi không cãi nhau với cậu, ăn cơm." Thực ra Đinh Tiều Nhiên rất cảm kích cậu ta đã giúp đỡ, nhưng không muốn cậu hả hê đắc ý.

"Tôi cũng vậy." Dư Tử Cường cảm thấy đau khổ với cô xong thật thoái mái, cảm thấy cuộc sống không đến nỗi quá nhảm chán.

Gần đây cả ngày nhìn văn kiện, đi họp, nhảm chán muôn chét, hôm nay cãi nhau một trận lại thấy thú vị, mới mẻ.

"Hai người mà thật trở thành một đôi thì hay." Tạ Thiên Ngưng cảm khái, sau đó vui vẻ nói: "Tử Cường, thật ra thì Tiều Nhiên là một cô gái tốt, cậu nên suy nghĩ một chút, hay là theo đuổi cô ấy?"

"A ——"

Không đợi Dư Tử Cường phản ứng kịp, Đinh Tiều Nhiên ngược lại kháng nghị trước rồi, "Tôi không thèm."

"Sao nào, vừa nãy Tử Cường nói cậu là bạn gái duy nhất của cậu ấy, người phụ nữ của cậu ấy, chẳng lẽ cậu không có một chút xíu cảm động sao?"

"Làm ơn đi, tất cả đều là diễn trò được không? Con người tôi rất thực tế, sẽ không sống trong kịch đâm."

"Giả cũng có thể trở thành thật."

"Tạ Thiên Ngưng, hôm nay cậu mời tôi ăn cơm, để nói những lời ghê tởm này hay sao?"

"Được được được, tôi không nói nữa, được chua. Không còn sóm nữa, cậu từ từ ăn đi, tôi về đây, nếu không con khỉ nhỏ sẽ lo lắng." Tạ Thiên Ngưng nói xong cầm túi xách đi thẳng.

"Này, cậu đi rồi ai trả tiền đây?" Đinh Tiều Nhiên vội hô to, muốn cô quay lại, nhưng vô dụng, đổi phương chỉ tùy ý bỏ lại một câu, "Gọi Dư Tử Cường tính tiền."

Về sau cô phải tạo nhiều cơ hội cho hai người kia, nói không chừng thật có thể bắn ra tia lửa tình yêu.

Tạ Thiên Ngưng đi, chỉ còn lại hai người, hơn nữa còn là hai oan gia, một nhìn chằm chằm đối phương, một cười tà nhíu mày, giống như đang tán gái, đôi mắt hoa đào không ngừng phóng điện.

Đinh Tiểu Nhiên nhìn Dư Tử Cường, trong lòng rối loạn, không còn muốn ăn uống gì, dứt khoát đứng dậy rời đi, "Tôi no rồi, cậu từ từ mà ăn."

Cô không muốn mình ảo tưởng, tránh thương tích đầy mình.

"Này, còn rất nhiều đồ ăn còn chưa động qua, chị tính thật không ăn sao?" Dư Tử Cường cười xấu xa nói, nhìn gương mặt tức giận đỏ lên của cô thật thú vị.

Cô đang đỏ mặt xấu hổ sao?

"Nhìn thấy cậu tôi chẳng còn khẩu vị, đồ ăn còn lại cậu tự xử đi, sau đó thanh toán. Không đúng, phải là không hẹn gặp lại." Cô cầm túi xách lên, hướng cậu ta làm mặt quỷ, rồi quay đầu đi thẳng.

"Hôm nay mới biết, thì ra không phải chỉ những cô gái trẻ mới đáng yêu, cô ấy cũng rất thú vị, chỉ tiếc hơi hung dữ, nhưng chinh phục phụ nữ như vậy mới có tính khiêu chiến." Dư Tử Cường một mình vừa ăn vừa lầm bầm, nghĩ tới Đinh Tiểu Nhiên lại cười.

Không biết lúc nào sẽ gặp lại nhau, cứ thuận theo tự nhiên vậy, duyên phận có thể gặp chứ không thể cầu, nếu duyên tới, muôn ngăn cản cũng không nổi, nếu duyên không tới, muôn tìm cũng không tìm được.

Tạ Thiên Ngưng ra khỏi phòng ăn, cảm thấy dạ dày dày không thoải mái, buồn nôn, thấy cách đó không xa có bán nước chanh, vì vậy định đi qua đó mua một ít uống, ai ngờ mới đi được nửa đường thì bị người cản đường đi.

Ôn Thiếu Hoa đột nhiên xuất hiện trước mặt ngăn không cho cô đi, khuôn mặt bừng bừng tức giận như núi lửa phun trào, nhưng lời nói lại rất tà khí, "Thiên Ngưng, đã lâu không gặp, cô càng ngày càng xinh đẹp, hơn nữa càng ngày càng nữ tính, vóc người càng ngày càng ngon, thuỳ mị mê người, bây giờ sợ rằng không có người đàn ông nào không thích."

"Ôn Thiếu Hoa, anh chặn đường tôi chỉ để nói những lời này thôi sao? Nếu vậy, xin lỗi, tôi không muốn nghe." Tạ Thiên Ngưng không ưa dáng vẻ của anh ta, tránh qua một bên đi tiếp.

Nhưng hắn ta lại một lần nữa đứng chặn trước mặt cô: "Đừng vội, trước kia không phải cô rất mong tôi giúp cô ư, thế nào hiện tại vừa nhìn thấy tôi lại chỉ muốn đi, chẳng lẽ là chột dạ sao?"

Đáng chết, cô có mười tỷ mà không nói cho hắn biết, nếu hắn sớm biết thì đã không cưới Tạ Minh San. Thì ra là bị cô đùa giỡn.

"Tôi chột dạ, tôi không làm gì có lỗi với anh, vì sao phải chột dạ?" Cô cười lạnh phản bác, khinh thường nhìn anh ta.

"Cô tự hỏi lòng mình xem, cô thật không có làm gì có lỗi với tôi sao?"

"Ôn Thiếu Hoa, anh nên hiểu rõ chuyện giữa chúng ta, là anh vứt bỏ tôi, cho nên tôi mới đi theo Phong Khải Trạch, tôi hiện tại đã gả cho Phong Khải Trạch, không làm chuyện gì có lỗi anh cả."

"Không sai, ban đầu đích xác là tôi vứt bỏ cô, nhưng trước đó, cô thật không làm chuyện gì có lỗi với tôi sao?"

"Không có."

Tạ Thiên Ngưng khẳng định như đinh chém sắt, làm cho Ôn Thiếu Hoa càng tức giận hơn, ánh mắt cực kỳ ác độc, gào thét chất vấn: "Không có, cô có mười tỷ tại sao lại giấu tôi?"

"Anh, làm sao anh biết chuyện này?" Cô giật mình nhìn hắn, không nghĩ tới hắn ta sẽ biết cô có khoản tiền này.

Số tiền kia vẫn luôn được cất giữ rất tốt, Ôn Thiếu Hoa làm sao biết đây?

"Cô không cần biết, chỉ cần cô biết rằng tôi biết cô có số tiền đó. Tạ Thiên Ngưng, ban đầu khi yêu tôi, cô giả nghèo giả khổ, nhưng vừa rời tôi đã trở thành tỉ phú, không ngờ tâm cơ cô sâu như vậy. Ban đầu luôn miệng nói đối với tôi thật lòng, thật ra thì đều là giả bộ, có phải cô đã muốn bỏ tôi từ sớm, cô chỉ giả bộ thâm tình, lừa gạt ánh mắt của mọi người, khiến tất cả mọi người cho tôi là người có lỗi với cô, phải không?"

"Số tiền kia gần đây tôi mới biết, anh tin hay không thì tùy, dù sao tôi cũng

không cần anh tin tưởng. Tôi với anh đã không có bất kỳ quan hệ gì, anh đừng có đến làm phiền tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí với anh. Nay giờ tôi đã là vợ của Phong Khải Trạch, anh dám đụng đến tôi, hậu quả thế nào hắn anh rất rõ ràng."

Không ngờ Ôn Thiếu Hoa sẽ bởi vì mười tỷ kia mà đối đãi với cô như thế, loại người này thật sự là không thể nói lý.

"Tôi biết rõ cô là vợ của Phong Khải Trạch, còn là cổ đông lớn nhất Phong thị đế quốc, hiện tại không ai dám trêu chọc cô, ngay cả Hồng Thi Na cũng không dám động tới cô, huống chi là tôi? Chỉ là có một loại người không sợ cô, cũng chẳng sợ ai, sợ cái gì, bao gồm cả chết."

"Anh, anh định làm gì?" Tạ Thiên Ngưng cảm thấy nguy cơ, lui về sau một bước, kéo ra khoảng cách, chỉ sợ Ôn Thiếu Hoa điên cuồng làm gì đó tổn thương cô.

Ôn Thiếu Hoa cười lạnh tà ác, châm chọc nói: "Tôi có thể làm gì, bây giờ cô là người tài giỏi, tôi có thể làm gì được cô? Nói không chừng chỉ cần tôi vừa ra tay, bên cạnh lập tức có người lao ra đón tôi ngay, cô nói tôi có thể làm gì?"

"Anh biết là tốt rồi. Ôn Thiếu Hoa, anh càng ngày càng không giống đàn ông, càng ngày càng uất ức."

"Cho nên tôi rời vào kết cục hôm nay, không phải do cô làm hại sao? Nếu cô không muốn lấy tôi, tại sao phải diễn kịch khiến tập đoàn Ôn thị phá sản?"

"Tôi chưa từng diễn kịch, tập đoàn Ôn thị phá sản không liên quan gì tới tôi, hoàn toàn là do chính các người sai lầm. Tôi không muốn cùng anh nói chuyện linh tinh, nếu anh còn làm phiền tôi, tôi sẽ báo cảnh sát, hừ." Tạ Thiên Ngưng nghiêm nghị cảnh cáo Ôn Thiếu Hoa, sau đó bước nhanh về phía trước, không muốn cùng hắn dây dưa, tránh cho xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn

Không biết vì sao cô cảm thấy bây giờ Ôn Thiếu Hoa âm trầm đáng sợ, đứng bên cạnh hắn cảm thấy cả người rét lạnh.

Xem ra sau này không nên ra ngoài, tránh cho xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Ôn Thiếu Hoa không đi theo Tạ Thiên Ngưng, mà là âm hiếp cười nhìn bóng lưng cô rời đi, nhỏ giọng làm bầm: "Chờ xem, kịch hay sắp bắt đầu."

Trên tầng cao của tòa nhà bên cạnh, Đường Phi đang dùng ống nhòm xem tình hình bên dưới, thấy Ôn Thiếu Hoa không có kích động mà ra tay với Tạ Thiên Ngưng, thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại kế hoạch của bọn họ còn chưa làm xong, nên không thể hấp tấp vội vàng, nếu không sau này sẽ khó thành công. Nhưng cũng nhanh thôi, kế hoạch sẽ được thực hiện, nếu không nhờ Phong Gia Vinh biết sự tồn tại mười tỷ này, chỉ sợ càng khó hơn.

-----oOo-----

Chương 254: Trước Thời Gian Chuẩn Bị

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: Hân Nghi

Tạ Thiên Ngưng đi ra ngoài một chuyến, Phong Khải Trạch ngoài mặt trán tĩnh, nhưng luôn đứng ngồi không yên, biết rõ là sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng anh vẫn không yên lòng.

Có lẽ là gần đây quá lo lắng, cho nên anh không muốn để cô rời khỏi tầm mắt mình dù chỉ một phút, giống như sắp bị thần kinh.

Đối Phương Dung mới đi ra ngoài về, mua một đống đồ sơ sinh, vui mừng hỏi: "Khải Trạch, Thiên Ngưng đâu rồi, sao chỉ có mình con? Hôm nay dì cùng bạn bè đi mua rất nhiều đồ sơ sinh, họ nói thích hợp nhất với đứa trẻ đây."

Phong Khải Trạch không phản ứng nhiều, tùy tiện đáp lại một câu, "Cô ấy đi ra ngoài, còn chưa về."

"Đi ra ngoài, đi ra ngoài làm gì, nó đi với ai?"

"Đi gặp bạn bè, một mình cô ấy thôi."

"Khải Trạch, làm sao con có thể để nó đi ra ngoài một mình cơ chứ, nhỡ

xảy ra chuyện gì thì sao? Hiện tại rất nhiều người muốn gây khó dễ cho nó, không phải chuyện đùa đâu." Đói Phương Dung lo lắng, lòng như lửa đốt.

"Yên tâm đi, tạm thời còn không có ai dám động vào cô ấy, nếu quả thật xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Thiên Ngưng không gọi điện về được thì còn có Tiểu Nhiên, mà con không nhận được cú điện thoại nào, chứng minh hai người bọn họ đều không có việc gì cả."

"Tuy thế dì vẫn không yên tâm, ngộ nhỡ Hồng Thi Na hoặc là Tạ Minh San đột nhiên lại làm ra chuyện gì, biết đâu được. Dù sao con rảnh rồi, về sau Thiên Ngưng muốn đi ra ngoài con phải đi cùng nó, nếu con không rảnh thì dì sẽ đi cùng, tóm lại phải có người đi cùng bảo vệ nó

Thím Chu vừa quét dọn vệ sinh xong, từ trên lầu đi xuống, nghe thấy những lời này, không nhịn được chen vào một câu, "Thật ra không cần phải làm lớn chuyện như vậy, chuyện ngoài ý muốn không dễ dàng xảy ra, phụ nữ có thai nên đi lại nhiều thì tốt hơn. Ngày xưa tôi mang thai vẫn phải đi làm, sinh được thằng con khỏe mạnh. Mọi người không nên lo lắng quá, mang thai không phải chuyện nguy hiểm gì, chỉ cần chú ý hơn so với bình thường là được."

"Thím và Thiên Ngưng không giống nhau, với thân phận của nó bây giờ rất dễ là mục tiêu của bọn cướp, tôi còn lo lắng Hồng Thi Na tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ. Khải Trạch, mau gọi điện cho Thiên Ngưng bảo nó nhanh chóng về nhà đi."

Đói Phương Dung nôn nóng, cứ như sắp xảy ra chuyện lớn làm Phong Khải Trạch cũng lo lắng theo, vội lấy điện thoại di động ra, đang chuẩn bị gọi thì Tạ Thiên Ngưng lại đi vào, vui vẻ chào hỏi, "Em đã về rồi!"

Nghe được câu này, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Thím Chu mỉm cười lắc đầu, to gan nói một câu, "Bà chủ à, nếu như cô còn chưa về, sợ rằng có người sẽ lo lắng đến phát điên lên mất."

"Mọi người đều biết tôi đi ra ngoài, lo cái gì?"

"Về là tốt rồi, về sau con có ra ngoài phải nói với mẹ một tiếng, nếu Khải Trạch không rảnh đi cùng con thì mẹ sẽ đi cùng con, không cho phép con một mình đi ra ngoài." Đói Phương Dung dắt tay cô ngồi xuống ghế,

nghiêm túc nói.

Phong Khải Trạch không phản đối, cho dù cô nói đi ra ngoài một mình rất an toàn, nhưng anh vẫn không yên lòng: "Thiên Ngưng, về sau muốn đi đâu thì phải có người đi cùng để mọi người yên tâm. Nếu muốn gặp Tiểu Nhiên thì gọi cô ấy đến đây."

"Được, em nghe anh, sau này ra ngoài em nhất định sẽ tìm người đi cùng. Thật ra trên đường về nhà em cũng đã nghĩ như vậy rồi, vì hôm nay em gặp Ôn Thiếu Hoa, anh ta định động thủ với em, làm em sợ muôn chét." Tạ Thiên Ngưng nghĩ lại, là hắn ta đang cố kiềm chế chưa ra tay với cô mà thôi.

Lần này hắn ta có thể nhịn được, lần sau chưa chắc.

"Cái gì, em gặp phải Ôn Thiếu Hoa, nó có làm gì em không?" Phong Khải Trạch vừa nghe thấy tên 'Ôn Thiếu Hoa' cảm thấy lo lắng, cực kỳ hồi hận hôm nay để cho cô đi ra ngoài một mình.

Ôn Thiếu Hoa giờ đã phát điên, chuyện gì cũng có thể làm, hắn ta vừa mới hại Hồng Thi Na sảy thai, sau này rất khó có thai lần nữa, còn có chuyện gì hắn ta không dám làm?

Đối Phương Dung nhìn sắc mặt biến đổi của Phong Khải Trạch hiểu được Ôn Thiếu Hoa là một kẻ nguy hiểm, vì vậy cũng hỏi, "Thiên Ngưng, Ôn Thiếu Hoa có gây thương tổn gì cho con không?"

"Không có, hắn ta chỉ nói mấy lời khó nghe, không động tay động chân với con, con nghĩ chắc hắn ta cho rằng con có nhiều người theo bảo vệ nên không dám làm gì con." Tạ Thiên Ngưng giả vờ như không có chuyện gì ọi người yên tâm.

Thật ra vừa rồi cô bị Ôn Thiếu Hoa dọa sợ, về sau lại không dám một mình ra cửa.

"Nó nói gì?" Phong Khải Trạch hỏi.

"Con khỉ nhỏ, có chuyện này em cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao Ôn Thiếu Hoa biết em có mười tỷ, chuyện này chỉ có chúng ta biết mà thôi." Tạ Thiên Ngưng hoài nghi.

"Ôn Thiếu Hoa biết em có mười tỷ rồi hả ?"

"Đúng vậy, hắn ta biết rồi, vì mười tỷ đó, hắn gắn cho em rất nhiều tội danh, hơn nữa còn cực kỳ tức giận, giận em không có nói cho hắn ta biết chuyện này."

"Tại sao Ôn Thiếu Hoa biết sự tồn tại của số tiền kia?" Chuyện này thật kỳ quái, với thực lực của Ôn Thiếu Hoa bây giờ, căn bản không thể tra ra được tư liệu về số tiền kia, chẳng lẽ năm đó Tạ Chánh Kỳ lưu lại số tiền kia, đã để sót dấu vết gì sao?

Bất kể là cái gì, tóm lại phải đề phòng hắn ta.

"Mặc kệ hắn ta định làm gì, chỉ cần không để cho hắn đến gần Thiên Ngưng là được, như vậy hắn ta sẽ không gây ra chuyện gì có hại, đúng không?" Đói Phương Dung đè nghi, căn bản không đem Ôn Thiếu Hoa để ở trong mắt, cảm thấy không có gì nguy hại.

Ôn Thiếu Hoa không phải Phong Gia Vinh, cũng không phải là Hồng Thị Na, một người bình thường, có thể làm được chuyện gì?

"Thiên Ngưng, trong khoảng thời gian này em chịu khó ở trong nhà đi, muốn đi ra ngoài thì anh sẽ đưa em đi." Phong Khải Trạch dịu dàng và đau lòng nhìn cô.

Nếu như bọn họ chỉ là đôi vợ chồng bình thường thì không cần phải cẩn thận đề phòng như vậy, chuyện này anh không ngăn cản hết được, chỉ có thể cố gắng bảo vệ cô bằng khả năng tốt nhất của mình.

"Mấy năm qua em mệt muộn chết, thật vất vả mới có cơ hội nghỉ ngơi thế này, thoái mái ở nhà ăn ngủ nghỉ, người khác cầu còn không được." Tạ Thiên Ngưng thoái mái tựa lưng vào ghế nói chuyện.

Cô không phải bị nhốt, cô ở trong nhà mình, ngày ngày chờ đợi chồng đi làm về, chờ đợi đứa con sắp chào đời, là cuộc sống mơ ước của rất nhiều người. Cô là một cô gái hạnh phúc, gả vào nhà giàu nhưng không bị gò bó phép tắc, lẽ nghi, mặc dù không được bố chồng thừa nhận nhưng ông cũng không gây được khó khăn đến cuộc sống của vợ chồng cô.

"Con nghĩ vậy là tốt rồi. Thiên Ngưng, hôm nay mẹ mua rất nhiều đồ sơ sinh, con nhìn xem có thích hay không?" Đói Phương Dung hưng phấn lấy

đồ mình mới mua ra khoe: "Mẹ không biết là con trai hay con gái, cho nên mua luôn hai loại."

"Mẹ, mẹ hoang phí quá, mua nhiều thế này mặc sao hết?"

"Sao mặc không hết, mỗi ngày một bộ, còn chưa đủ ấy!"

"Không cần phải hoang phí thế chứ, mỗi ngày một bộ?"

"Không phí, một chút cũng không hoang phí. Còn nữa, đây là đồ bầu, mẹ mua cho con, để lúc bụng to mà mặc."

"Mới hơn một tháng mà mẹ đã mua quần áo bầu rồi, có sóm hay không?"

"Hai tháng nháy mắt là qua thôi, mẹ chuẩn bị trước. Con xem có thích hay không, nếu không thích lần sau mẹ sẽ mua cái khác, con nói xem con thích kiểu như thế nào?"

"Không cần đâu, những thứ này con đều thích."

Phong Khải Trạch lắng lặng nhìn hai mẹ con trò chuyện hăng say, không gấp lời mà trầm ngâm suy nghĩ.

Tại sao Ôn Thiếu Hoa biết sự tồn tại mười tỷ?

Chuyện này quá kỳ quái, anh có cảm giác trong bóng tối còn có một đôi tay đang vươn đến anh, nhưng anh lại không biết đôi tay đó của ai.

Vì để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong khoảng thời gian này anh phải đề cao cảnh giác, tuyệt đối không thể khiến Tạ Thiên Ngưng bị hại.

Từ ngày gặp Đường Phi ở quán rượu, Ôn Thiếu Hoa về nhà đợi tin, bày mưu cướp lấy mười tỷ của Tạ Thiên Ngưng, nhưng đã qua một tháng mà không thấy Đường Phi hành động gì, bồn chồn không chịu nổi đành phải chủ động liên lạc với hắn ta.

Đường Phi nhận được điện thoại của Ôn Thiếu Hoa, cảm thấy cũng đến lúc hành động, vì vậy hẹn hắn ở một nơi bí mật bàn tính âm mưu, để tiện làm việc, hắn ta xin Phong Gia Vinh nghỉ mấy ngày: "Ông Phong, mấy năm nay tôi chưa về thăm nhà, tôi muốn xin nghỉ vài ngày về thăm ông bà, cha mẹ."

Phong Gia Vinh thấy gần đây không có việc gì nên đồng ý: "Cũng đúng, vài năm nay cậu vẫn luôn ở bên cạnh tôi, cũng đến lúc về thăm gia đình rồi. Nếu như Khải Trạch cũng hiểu thuận như cậu thì tốt biết mấy."

"Ông Phong, thật ra thiếu gia cũng rất hiểu thuận, nếu như trong lòng cậu ấy không có ông, lúc này nhất định đã đoạt mất Phong thị đế quốc rồi, đúng không." Đường Phi nịnh nọt.

"Nếu như nó hiểu thuận sẽ không đối nghịch ta ở khắp nơi, cả Đói Phương Dung cũng vậy, bỏ đi đã một tháng rồi vẫn không trở lại nhìn ta một cái, bọn họ đều không có lương tâm. Thôi, không nói những thứ này, cậu có chuyện phải đi thì đi mau lên."

"Vâng, vậy tôi đi trước." Đường Phi xoay người đi, khẽ cười. Lần này ra đi vĩnh viễn sẽ không trở lại

-----oOo-----

Chương 255: Vô Cùng Đáng Giá

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ôn Thiếu Hoa theo giao hẹn, cùng Đường Phi bí mật gặp mặt, vạch ra kế hoạch kế tiếp phải làm gì, trong lòng vẫn muốn hạ thủ với Tạ Thiên Ngưng, nhưng sau khi nghe Đường Phi nói, rất kinh ngạc, "Không phải muốn lấy mười tỷ của Tạ Thiên Ngưng sao? Sao biến thành đi bắt Phong Khải Trạch hả ? Muốn bắt Phong Khải Trạch cũng không phải là chuyện đơn giản, nếu như không được, bị hắn cắn lại một cái, coi như tiêu tung. Đường tiên sinh à, anh có nhầm lẫn gì hay không, chúng ta chỉ cần bắt Tạ Thiên Ngưng thôi, đừng nên đi chọc Phong Khải Trạch, hắn không phải người đơn giản đâu."

Đường Phi vẫn không buông bỏ ý định, tự tin nói: "Chỉ cần vạch kế hoạch cẩn thận, cho dù là người không đơn giản cũng phải trở nên đơn giản, Phong Khải Trạch chỉ là con người, không phải thần tiên, chỉ cần là người là có thể đối phó."

"Mặc dù hắn ta là người, nhưng lại không phải là người bình thường, tôi không muốn tự tìm đường chết." Ôn Thiếu Hoa liền có ý muốn rút lui.

"Hắn đương nhiên không phải người bình thường, cho nên đối phó với hắn không thể chỉ dùng một biện pháp."

"Anh có cách gì hay sao?"

"Hiện giờ Phong Khải Trạch chỉ biết ở nhà lo chăm sóc bà xã, ít đi ra ngoài, cho nên muốn ra tay với hắn, nhất định phải dụ hắn ra ngoài, muốn dụ hắn nhất định phải có con mồi, mà con mồi này nhất định phải có sức thu hút cao, nếu không sẽ không thể dụ hắn ra."

"Chúng ta tìm con mồi có sức thu hút cao ở đâu?"

Ôn Thiếu Hoa có vẻ không được thông minh, chuyện gì cũng đều hỏi Đường Phi, không chịu đọng não, lại thiếu tính nhẫn耐, lại nóng lòng muốn được thành công, cẩn bản đầu óc không biết suy nghĩ, nên luôn bị người ta dắt đi.

Nhưng hắn càng như vậy, Đường Phi lại càng vui, dụ dỗ hắn, "Con mồi này không hắn phải chân thật, đôi khi chỉ cần phô trương thanh thế cũng đã tạo ra tác dụng cao."

"Thế nào là phô trương thanh thế?"

"Người Phong Khải Trạch quan tâm nhất là Tạ Thiên Ngưng, chỉ cần tìm được nhược điểm của Tạ Thiên Ngưng, nhất định có thể dụ Phong Khải Trạch ra."

"Đường tiên sinh, có phải anh đang đùa với tôi không? Giờ anh muốn tôi đi đâu tìm nhược điểm của Tạ Thiên Ngưng đây, ngay cả đến gần bọn họ đã là rất khó rồi, chớ nói chi là nhược điểm của cô ta? Cách này không thể được, chúng ta cần nghĩ cách khác đi."

"Tôi mới vừa nói là phô trương thanh thế, lấy giả làm thật, lợi dụng điểm Phong Khải Trạch quá quan tâm Tạ Thiên Ngưng, cậu chỉ cần thêu dệt ra chuyện gì đó rồi dụ Phong Khải Trạch ra, những chuyện khác để tôi giải quyết."

"Này, này thật sự được không?" Ôn Thiếu Hoa rất lo, cảm thấy làm như vậy rất mạo hiểm, vạn nhất không thành công, thì sẽ mất tất cả, dù sao Phong Khải Trạch cũng không phải là người dễ chọc.

Hắn thật không muốn tiêu đòn.

"Chuyện này có hơi mạo hiểm, nhưng không mạo hiểm làm sao có thể hoàn thành đại sự chứ? Nếu như cậu sợ, tôi không ép, cậu, cậu có thể rút lui. Nếu như cậu rút lui, tôi hi vọng cậu không tiết lộ chuyện này." Đường Phi làm bộ thu thế, dùng chiêu khích tướng, thật ra trong lòng rất lo Ôn Thiếu Hoa rút lui.

Nếu như Ôn Thiếu Hoa rút lui thật, hắn sẽ rất khó lấy được khoản tiền kia mà không ai hay biết. Nếu không có khoản tiền kia, lại phải tiếp tục sống bên cạnh Phong Gia Vinh, lại phải làm một con chó nghe lời, vĩnh viễn không có ngày nổi danh.

Không, hắn muốn thay đổi số mạng, hắn không muốn vĩnh viễn làm một con chó, cho nên nhất định phải liều mạng.

Ôn Thiếu Hoa do dự một chút, suy nghĩ lại, cuối cùng vẫn trúng chiêu khích tướng của Đường Phi, đồng ý, "Ai nói tôi sợ hãi? Làm thì làm, tôi không muốn cả đời phải sống như vậy, anh nói đi, hành động như thế nào?"

Lúc đầu cũng đã sớm quyết định rồi, cần gì phải sợ chứ? Dù cuối cùng có thất bại, vẫn đỡ hơn cuộc sống bây giờ luôn bị người khác khinh thường. Vạn nhất thành công, vậy thì hắn có thể xoay ngược tình thế, được nở mày nở mặt như cũ rồi.

Đường Phi thấy hắn đã mắc câu, trong lòng rất đặc ý, bắt đầu nói kế hoạch, "Được, hai ngày này cậu hãy nghĩ cách hẹn Phong Khải Trạch ra ngoài, hẹn hắn đến quán rượu lần trước chúng ta gặp mặt đó, tôi sẽ an bài vào người trong quán rượu cho."

"Đường tiên sinh, anh muốn tôi hẹn Phong Khải Trạch ra ngoài là có dụng ý gì? Tiền ở trong tay Tạ Thiên Ngưng, không phải ở trong tay hắn, cần gì cứ phải đặt hết tâm tư vào hắn ta chứ?"

"Cậu bắt Tạ Thiên Ngưng, vậy làm sao bảo cô ta giao tiền ra hả? Hơn nữa cô ta bây giờ là phụ nữ có thai, sợ rằng cô ta đi ra ngoài, sẽ có Phong Khải Trạch đi theo, cậu muốn bắt cô ta, e là còn khó hơn lên trời. Chi bằng cứ bắt Phong Khải Trạch làm con tin, để cho cô ta đem mười tỷ đi đổi người, Tạ Thiên Ngưng nhất định vì muốn cứu chồng mình, sẽ giao tiền ra để đổi người."

"Anh, ý của anh là bắt cóc Phong Khải Trạch?" Cuối cùng Ôn Thiếu Hoa đã hiểu rõ kế hoạch của Đường Phi, mặc dù đã quyết định, nhưng khi nghĩ chuyện thất bại sẽ phải đi ngòi tù, không khỏi có chút sợ. Nếu thật phải ngòi tù, vậy cuộc sống sau này còn phải cực khổ hơn gấp trăm lần, hắn không muốn ngòi tù, chuyện này cần phải suy tính lại mới được.

"Đúng là như thế. Nếu như không làm vậy, vĩnh viễn chúng ta sẽ không lấy được mười tỷ của Tạ Thiên Ngưng, chỉ còn cách này thôi, cậu đừng mong dùng kế sách để lừa lấy số tiền kia, tôi quá hiểu Phong Khải Trạch, bàn về mưu kế, chúng ta chơi không lại hắn đâu, chỉ có thể dùng loại thủ đoạn này thôi."

"Vạn nhất thất bại, sẽ phải ngòi tù, tôi không muốn ngòi tù."

"Tại sao cứ nghĩ đến thất bại mà không phải thành công? Sau khi cậu hẹn Phong Khải Trạch đến quán rượu, không cần lộ diện, tôi sẽ cho người bắt hắn, bịt kín mắt hắn thì cậu hãy xuất hiện, sau đó chúng ta dùng số lợ để đàm phán với Tạ Thiên Ngưng, bắt cô ta chuẩn bị tiền để đổi người. Qua cả quá trình, Phong Khải Trạch đều không thấy được mặt của chúng ta, nếu như cậu không mở miệng nói chuyện, hắn cũng không biết cậu là ai, cho dù hắn được thả về, cảnh sát có hỏi thì cũng không biết trả lời thế nào. Đợi mọi chuyện xong xui, chúng ta sẽ phân chia tiền ra, mỗi người năm tỷ, sau đó rời khỏi nơi này, đến chỗ khác gầy dựng sự nghiệp, như vậy không tốt sao?" Đường Phi tiếp tục dụ dỗ Ôn Thiếu Hoa, thật ra trong lòng không phải nghĩ như thế.

Chờ sau khi lấy được tiền, Ôn Thiếu Hoa sẽ phải đi ăn cơm tù, vậy thì hắn không cần phải giao ra năm tỷ rồi.

Làm người phải lòng dạ ác độc mới có thể làm thành đại sự, giống như Phong Gia Vinh, bởi vì lòng dạ quá ác độc, nên mới có thành tựu như hôm nay. Hắn nhất định cũng phải ác độc, chuyện sống chết người khác, không có quan hệ với hắn.

Ôn Thiếu Hoa lại một lần nữa, không chịu đựng nổi sức hấp dẫn của năm tỷ, quyết định làm, "Được, cứ làm như vậy đi, sau khi thành công, chia 5:5."

"Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ chia 5:5, hãy chúc cho chúng ta hợp tác thành công nào." Hợp tác thành công chắc chắn sẽ có, nhưng chia 5:5 thì không thể rồi.

"Đường tiên sinh, hiện tại tôi có vài việc rất cấp bách, anh có thể hay không ——"

"Tôi biết tình cảnh của cậu bây giờ không được tốt lắm, ở đây có một tờ chi phiếu mười vạn, cậu cứ cầm lấy trước đi." Đường Phi rất rộng rãi, đưa cho hắn mươi vạn.

Bởi vì hắn quá rộng rãi, Ôn Thiếu Hoa càng tin tưởng hắn hơn, cười cười, cầm lấy, nhìn vào chi phiếu mươi vạn, "Cám ơn Đường tiên sinh, hi vọng chúng ta có thể hợp tác thành công."

"Chỉ cần an bày thật tốt, cần thận một chút, nhất định có thể thành công. Cậu hãy trở về suy nghĩ kỹ, xem Tạ Thiên Ngưng có nhược điểm gì, rồi dụ Phong Khải Trạch ra, sau đó cứ tiến hành theo kế hoạch."

"Được, vậy tôi đi trước." Ôn Thiếu Hoa nhìn lại chi phiếu mươi vạn trong tay, giống như sợ đối phương lấy về, nhét ngay vào người.

Không công được mươi vạn, chuyện tốt như thế, chỉ sợ rất khó gặp.

Đường Phi nhìn bóng lưng rời đi của Ôn Thiếu Hoa, cười gian xảo, căn bản không cảm thấy tiếc khi đưa cho hắn mươi vạn. Mươi vạn mua một người ngồi tù thay cho hắn, vô cùng có lời.

Một kẻ tham lam lại không có mưu trí, dễ dàng lợi dụng nhất.

Ôn Thiếu Hoa có tiền, mua rất nhiều thứ về nhà, để cho cả nhà bồi bổ.

Lâm Thục Phân thấy hắn cầm nhiều đồ trở về, vui mừng lại lo lắng, "Thiếu Hoa, tiền ở đâu mà con mua nhiều đồ như thế, con không có đi làm chuyện gì xấu đó chứ?" .

"Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy? Con không có làm gì hết, chẳng qua là có người bạn cho con mượn ít tiền. Đã lâu chúng ta không có ăn được một bữa ngon, mẹ mau nấu cơm đi, con đói bụng quá."

"Thiếu Hoa, người bạn nào cho con vay tiền đó?" Lâm Thục Phân không tin lời của hắn nói. Kể từ khi tập đoàn Ôn Thị phá sản, trước kia bọn họ có rất nhiều bạn bè tốt, nhưng lại không thèm nhìn bọn họ một cái, chớ nói chi là vay tiền.

"Chỉ là một người bạn cho con mượn tiền, mẹ yên tâm, con không có làm

chuyện gì hết, chẳng qua người bạn này vừa mới gặp lại, hắn thấy con đang gặp khó khăn, cho nên mới cho con mượn ít tiền."

"Thật sự như vậy phải không?"

"Thật mà."

"Không có làm chuyện gì xấu là tốt rồi, ba con không cho phép con đi làm chuyện thương thiên hại lý đâu." Lâm Thục Phân thì thầm mấy câu, sau đó lén hỏi: "Thiếu Hoa, người bạn kia cho con mượn bao nhiêu tiền?"

Hiện tại tiền của cả gia đình họ không đủ để giải quyết chuyện ám no, đã rất lâu chưa được ăn một bữa ngon.

"Mười vạn."

"Cái gì, mười vạn, thế nào nhiều a?"

"Mẹ, đó là bạn học chung lúc con học trung học đệ nhị cấp, hiện tại phát tài, mười vạn đối với hắn mà nói căn bản không phải là gì cả. Con đã chuyển tiền vào tấm thẻ này, trong đó còn có chín vạn, mẹ cầm đi." Ôn Thiếu Hoa không chút do dự đưa hết toàn bộ tiền ra, căn bản không quan tâm chút tiền này.

Không bao lâu nữa hắn sẽ có năm tỷ, chút tiền này không cần phải quan tâm.

Lâm Thục Phân cầm lấy, giống nhau đang cầm bảo vật, cười đến miệng không thể khép được, nhưng vẫn không quên nhắc nhở con trai mình, "Thiếu Hoa, mặc dù chúng ta bây giờ có hơi khổ cực, nhưng con không thể vì muốn được sống tốt hơn mà đi làm chuyện xấu, đó không phải là đường ra, mà là tử lộ, có biết không?"

"Mẹ, những lời này mẹ và cha đã nói mấy trăm lần rồi, có chán hay không a!" Hắn biết cha mẹ sẽ phản đối chuyện kia, cho nên mới viện ra cái lý do để nói dối, không muốn bọn họ ngăn cản việc làm của hắn.

Chờ sau khi chuyện thành công, cho dù bọn họ muốn ngăn cản chỉ sợ là đã muộn.

"Chán cũng phải nghe, chúng ta chỉ có một đứa con trai là con thôi, nên không muốn con đi nhầm đường, phá hủy cả đời."

"Được được được rồi, con biết rồi, mẹ mau đi nấu cơm đi, con về phòng nghỉ ngơi một chút."

"Thiếu Hoa ——"

Ôn Thiếu Hoa không muôn nghe những câu nói dài dòng này nữa, trở về phòng của mình, đóng cửa lại, suy nghĩ cẩn thận xem chuyện gì có liên quan đến Tạ Thiên Ngưng, mà có thể dụ được Phong Khải Trạch ra.

Chuyện này chỉ được phép thành công, không được thất bại, cho nên hắn cần phải nghĩ kỹ.

-----oOo-----

Chương 256: Không Thể Thất bại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch không có vẻ gì lo lắng cả, vẫn ngồi ngoài ban công phơi nắng, nhìn màn hình máy tính, thỉnh thoảng lại cười thầm, xem ra tâm trạng của anh khá tốt, lúc này, điện thoại đột nhiên nhận được một tin nhắn do số lạ gửi, đang lúc nhảm chán, nên lập tức mở ra xem, kết quả lại khiến anh sợ hét hồn, trong lòng rối loạn một hồi, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, suy nghĩ xem chuyện này là thật hay giả.

Tin nhắn này là do Ôn Thiếu Hoa gửi tới, nói rằng hiện tại Tạ Thiên Ngưng đang trong tay hắn, hẹn gặp anh để trao đổi, nhưng không được nói cho ai biết.

"Tính giờ trò đẻ lừa gạt tôi à, đợi kiếp sau đi." Phong Khải Trạch nhìn điện thoại, khinh thường lẩm bẩm, vốn định bỏ qua, xoá tin nhắn ấy đi, nhưng suy nghĩ lại, quyết định chơi ngược lại đối phương, vì vậy liền đồng ý gấp mặt, đồng ý theo sự sắp đặt của hắn.

Anh cũng muốn xem Ôn Thiếu Hoa đang tính giờ trò khỉ gì, chỉ là đại khái anh có thể suy đoán được, việc này là do một chữ tiền gây ra.

Ôn Thiếu Hoa nhận được tin nhắn của Phong Khải Trach, sợ hết hồn, không ngờ đối phương lại dễ dàng đồng ý đến thế, phấn khích lập tức gọi cho Đường Phi để thông báo, "Đường tiên sinh, thành công rồi, tôi đã hẹn

được Phong Khải Trạch rồi, anh mau sắp xếp mọi chuyện cho xong, tối hôm nay có thể hành động được rồi."

"Cái gì, hắn ta đồng ý?" Đường Phi thật không thể tin được Phong Khải Trạch lại dễ dàng đồng ý như thế, chẳng hề suy nghĩ gì, nhưng suy nghĩ một chút, thấy mình núp trong bóng tối, anh ta khó có thể ra tay được, phần thắng của mình rất lớn, vì vậy liền quyết định, "Được, tôi biết rồi, cứ dựa theo kế hoạch mà làm, hãy giữ chân hắn tại quán rượu một lát."

"Được, tôi biết rồi, tôi sẽ lập tức chuẩn bị." trong lòng Ôn Thiếu Hoa chỉ muộn mau chóng thực hiện kế hoạch, cúp điện thoại sau đó vội vàng xuống giường mang giày, mặc quần áo tử tế, lập tức đi ra ngoài.

Lâm Thục Phân đã chuẩn bị xong bữa trưa, vừa định gọi hắn, lại thấy hắn muộn ra ngoài, nghi hoặc hỏi: "Thiếu Hoa, đã dọn cơm rồi, con còn muốn đi đâu nữa?"

"Mẹ, con đi ra ngoài một lát, mẹ cứ ăn trước đi."

"Con đi ra ngoài làm gì?"

"À, là như thế này, một người bạn của con đang thất tình, nó kêu con đi uống rượu giải sầu với nó, không có gì đâu. Mẹ, tối nay có thể con sẽ về rất khuya, cũng có khi ở nhà bạn con luôn, mẹ không cần phải chờ con đâu, con đi đây." Ôn Thiếu Hoa viện cớ lung tung, nhanh chóng rời đi, không dám nói nhiều.

"Thiếu Hoa, Thiếu Hoa ——" Lâm Thục Phân gọi theo, nhưng hắn không nghe, bất đắc dĩ mà lắc đầu, không hoài nghi gì, vẫn tiếp tục làm công việc của mình.

Phong Khải Trạch không muốn Tạ Thiên Ngưng nhìn thấy tin nhắn kia, nên sau khi xem xong liền xoá đi, vẫn trưng ra bộ mặt không có chuyện gì cả, sau khi ăn xong bữa tối liền tìm cớ đi ra ngoài.

Bình thường buổi tối anh không đi đâu cả, ít khi ra ngoài xã giao, hôm nay công ty cũng chẳng có việc gì, mà công việc cũng chỉ cần sử dụng vi tính, không cần đi ra bên ngoài, nên lần này Tạ Thiên Ngưng hơi nghi ngờ, vì vậy tính hỏi cho rõ, "Con khi nhỏ, trời cũng tối rồi, anh đi ra ngoài làm gì?"

Cô khẳng định anh không phải đi tìm Cự Phong, bởi vì Cự Phong vẫn chưa về, mà trừ Cự Phong ra, thì anh không có bạn bè gì cả, vậy anh đi ra ngoài làm gì.

"Anh trở về Phong gia lấy chút đồ, chút nữa sẽ về thôi, yên tâm, không có chuyện gì đâu." Phong Khải Trạch không muốn cô lo lắng nhiều, nên bịa chuyện, càng không muốn cho cô biết Ôn Thiếu Hoa đang có âm mưu gì, định sau khi giải quyết Ôn Thiếu Hoa rồi mới nói cho cô biết.

"Anh còn để quên gì ở Phong gia à?" cô vẫn còn nghi ngờ, nhưng cũng không cảm thấy gì lạ.

"Chỉ là một ít đồ thôi, đột nhiên nhớ lại, cho nên anh muốn trở về lấy. Em cứ đợi ở nhà đi, anh sẽ mau chóng trở về." Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô, sau đó đi ra ngoài.

"Vậy anh đi, nhớ cẩn thận." Cô nhắc nhở anh, căn bản không lo lắng lần này anh về Phong gia sẽ gặp phải chuyện gì.

Lúc này Phong Gia Vinh cũng không dám làm gì bọn họ, cho nên trở về Phong gia chắc sẽ không có chuyện gì.

Phong Khải Trạch không đi về hướng Phong gia, mà đi tới quán rượu, nhưng vẫn chưa đi vào, chỉ đứng lảng lặng quan sát, có lẽ bọn họ không chuẩn bị gì phía bên ngoài, nên quan sát mãi cũng không thấy dấu vết gì, vì vậy không quan sát nữa, xuống xe đi vào quán rượu, trên mặt không hề có ý sợ hãi.

Không có chuyện gì có thể khiến anh sợ hãi.

Ôn Thiếu Hoa đã sớm ngồi chờ trong quán, bởi vì quá căng thẳng, cho nên uống rất nhiều, càng đợi càng sốt ruột, chỉ lo Phong Khải Trạch sẽ không đến, cho đến khi nhìn thấy anh đi vào trong quán rượu, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cười xấu xa, cầm ly rượu trong tay uống hết một hơi.

Phong Khải Trạch đi vào trong quán rượu, đơn giản quét nhìn một lần liền thấy Ôn Thiếu Hoa, khinh thường cười lạnh, trực tiếp đi tới, chưa gọi đồ uống, mà lập tức hỏi, "Ôn Thiếu Hoa, hôm nay mày hẹn tao ra đây để làm gì, rốt cuộc muốn cái gì?"

"Mày nói tao muốn làm gì?" Ôn Thiếu Hoa cố trấn tĩnh lại, tiếp tục gọi

thêm rượu, không ngừng uống..., lấy rượu để giữ vững tinh thần, không muốn lộ ra sơ hở gì.

Nếu như chuyện ngày hôm nay thất bại, vậy đời này hắn không thể sống nữa rồi, cho nên hắn không thể thất bại.

"Mày nắm trong tay nhược điểm gì của Thiên Ngưng?"

"Mày cứ nói đi."

"Mày đừng tưởng mấy tấm ảnh này có thể uy hiếp tao, chứ đừng nói là trong tay mày không có gì để uy hiếp Thiên Ngưng cả, dù là có, tao cũng không để mày uy hiếp cô ấy. Hôm nay tao đến chỗ hẹn, không phải là vì tin mày đang nắm trong tay nhược điểm của cô ấy, mà là tới để cảnh cáo mày, đừng có ý nghĩ biến thái mà động đến Thiên Ngưng, nếu không tao sẽ tông cha con mày vào ăn cám tù."

Lời nói của Phong Khải Trạch rất có uy lực, Ôn Thiếu Hoa cho dù cố uống nhiều rượu hơn nữa vẫn không thể làm ình không hoảng hốt, hơi run rẩy, nhưng vẫn mạnh miệng, giễu cợt nói: "Phong Đại Thiếu Gia, tôi không làm chuyện gì phạm pháp, ba tôi lại càng không, anh làm sao có thể khiến cha con tôi ngồi ăn cám tù? Tôi biết rõ là anh có tiền, nhưng anh cũng đừng quên, hiện tại xã hội còn có pháp luật, các người có thể sử dụng tiền để che kín góc trời nhỏ, nhưng không thể giàu được toàn thế giới, nếu như ảnh hưởng quá lớn, anh nói xem chẳng phải người ta cũng sẽ điều tra làm rõ hay sao."

"Tao nói được, thì tất nhiên sẽ có cách của tao, ai nói các người không làm chuyện phạm pháp."

"Lời này của anh là có ý gì?" Ôn Thiếu Hoa hơi luống cuống, bởi vì sự tự tin của Phong Khải Trạch mà hốt hoảng, đột nhiên cảm thấy kế hoạch của Đường Phi không đủ kín đáo, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Phong Khải Trạch tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Không phải là do hắn quá lo lắng đó chứ?

"Ôn Thiếu Hoa, lúc mày còn là đang là Ôn thiếu gia, chắc cũng đã lợi dụng tập đoàn Ôn thị làm một số chuyện phạm pháp chứ nhỉ."

"Không có, mặc dù tập đoàn Ôn thị có lúc không ổn định, nhưng tụi tao

cũng không có làm chuyện gì phi pháp, nếu như mà nói đến chuyện hối lộ..., thì chắc cũng không nhiều, thử hỏi xem không ai là không hối lộ qua, ngay cả Phong Gia Vinh cũng không ngoại lệ."

"Xem ra mà không hiểu rõ chuyện ở công ty rồi, khó trách tập đoàn Ôn thị phá sản mà mà vẫn còn lén lút như vậy, tao ày biết, Ôn Minh vì trốn thuế mà cho người làm giả sổ sách, mà có biết hay không?"

"Cho dù có chuyện sổ sách giả, vậy thì là do ba tao, liên quan gì đến tao?" Quả thật hắn chưa từng biết chuyện làm giả sổ sách của tập đoàn Ôn thị, chẳng lẽ ba hắn gạt bọn họ làm sao?

Mặc kệ có phải hay không, tập đoàn Ôn thi cũng đã phá sản, vậy thì cũng không còn gì lo lắng nữa .

"Đúng, chuyện làm giả sổ sách là do ba mà làm, nhưng mà đã gởi tin nhắn uy hiếp tao, vậy thì mà cũng liên quan trong đó rồi? Nếu như tao không đoán sai, thì hôm nay nhất định mà tính dùng cái nhược điểm mà mà nắm trong tay để kiếm chút tiền, chỉ tiếc là mà đã làm rồi, không phải dễ uy hiếp được tao đâu ." Phong Khải Trạch lạnh lùng nguy hiểm nhìn khuôn mặt khiếp sợ đến tái nhợt của Ôn Thiếu Hoa, bởi vì bị đối phương hù dọa nên thành ra như vậy, cho nên phòng bị cũng hạ thấp xuống, nhưng vẫn chưa gọi nhân viên mang rượu.

Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh rất lâu, một mực chờ đợi Phong Khải Trạch mở miệng gọi rượu, nhưng đợi mãi, không chịu nổi đành chủ động hỏi: "Tiên sinh, xin hỏi ngài uống gì không ạ?"

"Không uống."

"A —— a, vâng." Nhân viên phục vụ hơi kinh ngạc một chút, vốn là đã chuẩn bị sẵn thuốc, nhưng nghe đối phương nói không uống rượu, không thể làm gì khác hơn là giấu thuốc đi, tránh cho chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

Đang uống rượu trong góc tối, mười tên lưu manh đang ngồi, trong đó có một người chỉ mặc một bộ áo da, mở rộng cổ, lộ ra khí chất hung hăng, phía trên còn xăm một con rồng lửa, xem ra hắn và những người khác không giống nhau, có vẻ hung ác hơn một chút.

"Anh Long, hành động chưa?"

"Xem ra hắn đến đây đã có chuẩn bị, nếu không tại sao lại không chịu uống rượu?"

"Anh Long, nếu hắn không uống rượu, vậy chúng ta hành động ngay đi, nếu không chờ đến lúc hắn đi, thì sẽ không còn cơ hội nữa."

Người được gọi là anh Long đang sờ sờ ngón tay cái đang đeo nhẫn lớn màu trắng, phía trên khâm một hạt kim cương lớn, tỏa sáng lấp lánh, hai mắt nhìn chằm chằm vào Phong Khải Trạch, trầm ổn nói: "Không nên nóng vội, tóm lại hôm nay hắn sẽ không tìm thấy lối thoát đâu. Đường già đã nói rồi, người này rất tinh khôn, tuyệt đối sẽ không dễ dàng uống rượu có thuốc đâu, cho nên tao đã sớm chuẩn bị. Đợi lát nữa đến thời điểm hành động, chúng mày cầm cây kim thuốc mê, bằng bất cứ thủ đoạn nào, nhất định phải đem cây kim châm lên người hắn. Cây kim thuốc mê tao đã chuẩn bị xong cho chúng mày, để trong hộp, mỗi người cầm một cây. Nếu như làm xong chuyện này, về sau các anh em chỉ cần nhau nhẹt thoái mái."

"Vâng".

Mọi người vừa nghe đến chuyện ăn uống, lập tức cầm cây kim từ trong hộp, giấu kỹ, dự định sẽ cố liều mạng mà đâm vào anh.

Ôn Thiếu Hoa bị vài ba lời hù doạ của Khải Trạch làm cho hoảng hồn, tính toán trong đầu cũng không khác gì nhiều, liền muốn nghĩ đến biện pháp thoát thân, hòa hoãn nói: "Phong thiếu gia, nếu như không có việc gì, vậy thì tao đi trước đây."

"Sao vậy, mày còn chưa nói cho tao biết nhược điểm của Thiên Ngưng, cứ đi như vậy sao?" Phong Khải Trạch châm chọc nói, cảm thấy Ôn Thiếu Hoa là lạ, cũng bởi vì lạ, nên anh cảm thấy có gì đó không đúng.

Anh hiểu Ôn Thiếu Hoa rất rõ, không cho hắn ném mùi đau khổ thì sẽ không chịu dừng lại, vậy mà anh chỉ mới cảnh cáo thôi, hắn đã thỏa hiệp, có thể thấy được chuyện này không đơn giản.

"Tao cũng không muốn ăn cơm tù, đi trước." Ôn Thiếu Hoa hốt hoảng nói, nói xong lập tức rời đi, không muốn ở lại nữa.

Phong Khải Trạch không cản hắn, để cho hắn đi, nhưng anh cũng không muốn ở lại nữa, đi theo, tính rời đi, nhưng còn chưa ra khỏi, thì lại bị người khác ngăn cản.

-----oOo-----

Chương 257: Làm Tốt Lắm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Một đám lưu manh xông ra ngăn Phong Khải Trạch. Không để cho anh đi. Nhìn thấy bọn chúng không có ý đồ tốt. Hách dịch nói chuyện."Nhóc con. Đến địa bàn của bọn tao. Mà không uống một ly rượu đã muốn rời đi sao?"

"Ai quy định vào đây phải uống rượu mới được đi?" Phong Khải Trạch cũng không để những người này ở trong mắt. Thấy Ôn Thiếu Hoa vội vàng rời khỏi. Trong lòng cũng đoán rằng những người này hình như có quan hệ với hắn.

Bây giờ Ôn Thiếu Hoa nghèo giống một tên ăn xin. Những người này chắc không phải do hắn thuê. Bởi vì hắn thuê không nổi.

Nếu như không phải Ôn Thiếu Hoa. Vậy tại sao những người này muốn ngăn cản anh. Muốn gây sự. Thế ai là tên cầm đầu.

"Ở đây là địa bàn của tao. Quy định dĩ nhiên là do tao định. Hôm nay không trả tiền. Đừng mơ có thể rời đi."

"Đúng. Hơn nữa còn phải trả giá gấp mười lần."

"Tại sao lại phải trả giá gấp mười lần?" Phong Khải Trạch nhìn ra được. Những người này là có ý gây phiền toái cho anh. Dù vậy. Anh cũng không để ý lắm. Loại côn đồ nhát gan này. Chỉ biết bắt nạt người khác. Gặp phải những người lớn mạnh hơn một chút thì thở cũng không dám. Nhưng anh vẫn cảm thấy bức mình. Giống như hôm nay anh ra ngoài để người khác coi thường hay sao?

Anh cũng không phải người dễ bị người khác coi thường. Những tên này chắc chắn là có người đứng sau lưng. Cho nên mới to gan như vậy dám trêu chọc đến anh.

"Bởi vì tao đang rất vui."

"Nếu như mày không muốn uống rượu cũng được thôi. Lấy toàn bộ tiền

trên người mày đưa đây."

"Chiếc nhẫn trên tay mày cũng vậy."

"Bộ quần áo trên người nó cũng được đó. Rất đắt tiền. đưa đây luôn."

"Đúng là rất đắt tiền. Tao thấy được toàn thân nó đều là tiền. Ngay cả cơ thể chắc cũng có giá trị đấy."

"Thì ra các người là dân cướp bóc." Phong Khải Trạch khinh thường cười lạnh. Nhìn chiếc nhẫn cưới trên tay mình một lát. Âm trầm hỏi: "Nhưng mà chúng mày thấy tao là đối tượng có thể cướp hay sao?"

"Nhóc con. Cũng mạnh miệng góm nhỉ. Đừng quên. Bây giờ mày chỉ có một mình. Chúng tao lại có rất nhiều người. Mày có thể đối phó với tất cả chúng tao không?"

"Cái thứ công tử trói gà không chặt như mày. Nếu hôm nay không để lại chút tiền. Sợ rằng ngay cả cánh cửa này mày cũng không thể đụng tới."

"Nói dài dòng như vậy làm gì. Trực tiếp đánh là được."

Một tên không thể chịu đựng được nữa xông lên. Dứt khoát trực tiếp ra tay chém giết. Những người còn lại cũng đi theo sau.

Trong quán rượu đột nhiên có đánh nhau. Mọi người lập tức hốt hoảng bỏ chạy. Tình thế lúc đó. Rối loạn cả lên. Nhưng cũng có vài người không rời đi. Rồi rít tham gia cuộc chiến.

Đứng tại chỗ. Phong Khải Trạch thuận tay cầm ly rượu trên bàn. Hướng chính xác đập lên đầu bọn chúng. Sau đó né tránh chúng đánh lại. Đánh một hồi mới phát hiện người của bọn chúng vẫn còn rất đông. Có thể thấy được chúng không phải là côn đồ bình thường. Mà là những tên đám thuê chém muron*. Bởi vì có quá nhiều người. Cho nên vô tình anh bị cuốn vào. Nhưng anh chỉ muốn thoát ra. Cứ đánh nhau với chúng. Cuối cùng người chịu thua thiệt nhất định là anh.

• Nguyên văn là Hắc đạo thượng côn đồ.

Nhẹ nhàng linh hoạt chạy qua vài tên côn đồ. Chính là muốn lao ra cửa quán rượu. Kết quả đột nhiên cánh cửa bị đóng lại. Một tên trước ngực xăm hình rồng lửa cản đường lui của anh. Gian tà nói: "Muốn đi. Không

dễ như vậy đâu."

"Các người đến đây là có chuẩn bị. Xem ra chúng mày biết tao là ai. Đúng không." Phong Khải Trạch không sợ hãi. Mặc dù có chút hồi hận khi đến nơi hẹn. Nhưng vẫn không chút sợ.

Khó trách mới vừa rồi Ôn Thiếu Hoa lại dễ dàng thỏa hiệp như thế. Thì ra mục đích của hắn là phải lừa anh tới nơi này. Chỉ sợ sau lưng Ôn Thiếu Hoa còn có ai đó.

Một ngày nào đó anh sẽ tìm ra kẻ này.

"Dĩ nhiên là biết. Hiện tại ai lại không biết danh tính của Phong thiếu gia đây? Mày vì một con đàn bà mà hại ba mày khó khăn. Böyle giờ chả ai không biết cả. Vậy thì đương nhiên tao cũng biết." Anh Long lắc cổ mình. Nhíu mày trả lời. Giống như đang làm nóng người. Chuẩn bị đánh nhau.

"Chúng mày biết rõ thân phận của tao mà còn làm như vậy. Là do túng thiếu. Hay là có người sai khiến. Tao nghĩ. Có người phía sau chúng mày là hợp lí nhất. Böyle giờ tao cho tụi bây hai sự lựa chọn. Một là tao trả tụi bây gấp hai lần. Chúng mày nói cho tao biết người chủ mưu chuyện này là ai. Hai chính là cứ chờ vận xui của tụi bây đi."

"Phong thiếu gia. Tụi tao làm việc cũng có nguyên tắc. Không phải cứ trả giá cao là có thể biết được mọi chuyện. Làm gì cũng phải có uy tín. Nếu như lúc này tao bán đứng người thuê mình. Như vậy lần sau sẽ chẳng có ai thuê chúng tao làm việc nữa. Về sau, chúng tao phải sống như thế nào?"

"Nếu như chúng mày chọn cách thứ hai. Chỉ sợ sẽ chẳng còn cơ hội mà làm việc nữa."

Lời nói của Phong Khải Trạch. Khiến ột vài đàn em của tên Long hơi do dự. Không nhịn được khuyên: "Anh Long. Em thấy nó nói cũng đúng. Nếu như đắc tội với Phong Khải Trạch. Về sau chúng ta có thể khó mà làm ăn."

"Đúng vậy a. Mặc dù hắn không phải là xã hội đen. Nhưng ảnh hưởng của hắn thì. Chúng ta đừng nên chọc vào dễ chọc."

"Anh Long ——"

"Được rồi. Tất cả chúng mày im hết đi. Cuộc giao dịch này chúng ta đã lấy

tiền rồi. Không làm cũng phải làm. Không làm chỉ còn một con đường chết. Nếu làm còn có con đường sống. Chúng ta bây giờ không có lựa chọn nào khác. Chỉ có thể làm thôi." Tên Long kiên quyết không thay đổi chủ ý. Nhưng lại rất hối hận khi nhận giao dịch này.

Sớm biết hắn cũng không nhận làm cho Đường Phi rồi. Nhưng nếu như hắn không nhận. Sau này Đường Phi cũng không cho bọn hắn làm ăn yên ổn. Không có "việc làm". Bọn họ lấy cái gì sống qua ngày.

Hai bên đều là thú dữ. Hôm nay tên đã lấp vào cung. Không bắn không được.

"Xem ra các người cũng chán sống rồi." Phong Khải Trạch không hề muốn thuyết phục chúng nữa. Cho dù biết có đánh nhau thì phần thắng không lớn, nhưng vẫn muốn đánh. Bởi vì không còn biện pháp nào khác.

Nếu như Cự Phong có ở chỗ này. Tuyệt đối chúng không phải đối thủ của anh. Chỉ tiếc cậu ta không có ở đây.

"Phong thiếu gia. Mày cũng đừng trách tụi tao. Chúng tao chỉ nhận tiền làm việc. Nếu như sau này mày muốn trả thù. Vậy thì đi tìm kẻ đứng sau mà tính sổ."

"Mày sẽ nói cho tao biết người đứng sau là ai à?"

"Tao sẽ không nói ày biết đó là ai. Mày cũng có bản lãnh. Chắc hắn tự mày có thể tìm ra. Mày yên tâm, hắn ta cũng chỉ muốn tụi tao bắt mày. Cũng không tao giết mày. Nếu như mày không muốn bị thương. Vậy thì ngoan ngoãn để cho tụi tao trói lại. Nếu không động tay động chân. Cũng không tốt gì."

"Đừng mơ." Phong Khải Trạch đột nhiên ra tay. Không muốn đánh nhau với đám lâu la này, mà trực tiếp hướng đến tên Long. Muốn bắt hắn làm con tin.

Tên Long đã sớm đề phòng. Cho nên có thể kịp lúc né tránh. Lộ ra những cây kim tẩm thuốc mê. Đánh nhau với anh.

Những tên khác cũng vậy. Lấy những cây kim ra chuẩn bị. Không đánh nhau. Mà chỉ muốn hướng trên người Phong Khải Trạch mà đâm châm*.

- cây kim nhô.

-

Phong Khải Trạch nhanh chóng tránh được cây châm thứ nhất, thứ hai. Thậm chí là thứ ba, thứ tư, thứ năm. Nhưng đổi phuong lai có rất nhiều. Tên Long ca cũng không phải người đơn giản. Cuối cùng không thể bảo toàn mà lui. Trên cánh tay bị một cây châm đâm phải. Cả người té dại. Vì vậy động tác cũng không nhanh nhẹn như trước. Kết quả lại bị dính cây thứ hai. Ngay lúc đó anh bị một người phía sau đánh lén vào đầu. Hôn mê bất tỉnh. Té xuống đất.

Người cầm gậy gỗ đánh chính là tên Long. Sau khi đánh xong tay lại hơi run. Thở dài nói: "Thật không hổ là Phong Khải Trạch. Nếu như không phải chúng ta đã sớm có chuẩn bị. Chỉ sợ là không hạ gục được hắn."

Lúc này. Có một người bước ra từ phía sau quán. Vừa vỗ tay vừa khen: "Tốt. Làm tốt lắm."

Người đi ra là Đường Phi. Khi đến người Phong Khải Trạch. Đứng bất động. Cúi đầu nhìn anh một cái. Hả hê cười.

Bắt được Phong Khải Trạch rồi. Chuyện đã thành công được một nửa.

"Đường gia. Cuộc giao dịch này tôi sợ không làm nổi. Sự nguy hiểm quá nhiều. Nếu như Phong Khải Trạch còn sống trở về. Tất nhiên sẽ trả thù tôi. Anh nói tôi nên làm như thế nào? Nếu như không phải bởi vì mấy năm nay, anh chăm sóc anh em của bang chúng tôi. Tôi sẽ không dám làm chuyện này." Tên Long thì không vui mừng như Đường Phi. Mặc dù đã làm xong mọi chuyện. Nhưng lại lo lắng cho sau này.

Mặc dù hắn không biết tại sao Đường Phi lại muốn bắt Phong Khải Trạch. Nhưng mà hắn cũng phải kiêm đường lui in.

"Anh Long. Chuyện nên làm cũng đã làm. Nói những thứ này còn có ý nghĩa nữa sao?" Đường Phi cười nói. Hoàn toàn thay đổi. Không hề giống như tên hầu bị sai khiến nữa.

"Đương nhiên là có. Tôi chỉ muốn anh em trong bang còn có đường lui. Chẳng lẽ anh muốn chúng tôi vào con đường chết?"

"Nếu tôi ép các anh vào con đường chết. Thì nhất định anh sẽ khai tôi ra. Cho nên tôi sẽ giúp các người tìm ra lối thoát. Chuyện này anh có thể yên tâm."

"Đường lui như thế nào."

"Tôi sẽ không để cho Phong Khải Trạch còn sống mà trở về. Hắn chết. Các người sẽ không sao cả."

"Anh muốn giết hắn?" Tên Long càng nghĩ càng thấy chuyện này không đơn giản. Có cảm giác bị người khác xem như một con cờ.

Đường Phi bắt Phong Khải Trạch nhất định có mục đích gì khác. Mục đích còn chưa đạt được thì tất nhiên sẽ để anh ta còn sống. Ngay khi không còn mục đích gì. Phong Khải Trạch còn sống vẫn còn là mối đe doạ của hắn.

"Tôi sẽ tìm cách để nó không còn mang trở về, Nếu như nó mạng lớn. Cậu yên tâm. Tôi cũng sẽ tìm cách khác cho các cậu." Đường Phi tận lực trấn an tên Long. Nhưng không phải là qua loa. Mà là nghiêm túc nghĩ phải làm sao.

Tên Long không phải Ôn Thiếu Hoa. Không có ngu như vậy. Hơn nữa hắn còn có chút thế lực. Nếu quả thật chọc đến hắn. Chỉ sợ chuyện càng bất lợi hơn.

"Đường gia. Anh đã nói như vậy. Thế rốt cuộc đường lui ấy là gì?"

"Tôi sẽ cho cậu một khoản tiền. Một khoản đủ để cho cậu và anh em của cậu sướng sung sướng cả đời. Sau đó các cậu hãy rời đi. Nếu xảy ra chuyện gì. Liền đổ tội lên đầu Ôn Thiếu Hoa. Là do hắn đem Phong Khải Trạch đưa tới đây. Tất cả tội danh sẽ để cho hắn gánh."

"Chuyện này ——" Tên Long vẫn có chút lo lắng. Không muốn mình vướng vào thêm rắc rối.

"Anh Long. Chuyện đến nước này, anh không có lựa chọn nào khác. Bây giờ chúng ta đang đứng cùng một chiếc thuyền. Nếu như thuyền chìm. Chúng ta sẽ cùng nhau chết đuối. Hiểu chưa?"

"Được. Vậy tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?"

"Đem Phong Khải Trạch đến chỗ anh. Bịt mắt, bịt miệng. Tốt nhất là bịt

luôn tai hắn. Sau đó thura dịp lúc ban đêm giấu hắn đi. Sau đó chờ lệnh của tôi.".

"Theo lời Đường gia mà làm." Long ca không tiếp tục do dự nữa. Trực tiếp theo lời Đường Phi nói mà làm.

Không phải hắn không do dự. Mà là hắn hết cách rồi. Hôm nay chỉ có thể đi về phía trước. Không thể lui được nữa. Về phần kết quả như thế nào. Đã sau tính.

-----oOo-----

Chương 258: Đánh Hắn Một Trận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng ngồi đợi cả một buổi tối cũng không thấy Phong Khải Trạch trở về, càng ngày càng lo lắng, vì vậy gọi điện thoại cho anh, nhưng điện thoại anh tự nhiên lại tắt máy khiến cô giật mình, làm cho cô càng thêm lo lắng, trong lòng có một loại dự cảm chẳng lành.

Con khỉ nhỏ ra ngoài chưa bao giờ tắt máy, trừ phi có tình huống gì đặc biệt, chẳng lẽ anh đã xảy ra chuyện gì sao?

Nhất định là đã xảy ra chuyện gì.

Tạ Thiên Ngưng thật sự là đứng ngồi không yên, vì vậy chạy đi tìm Đói Phương Dung, tìm bà để xem phải làm như thế nào, "Mẹ, con khỉ nhỏ trở về Phong gia cho đến bây giờ vẫn chưa trở về, con thật sự vô cùng lo lắng cho anh ấy."

Đói Phương Dung đang chuẩn bị ngủ, nhưng sau khi nghe cô kể cũng trờ nên lo lắng, có chút nghi hoặc hỏi, "Khải Trạch trở về Phong gia làm gì thế?"

"Anh ấy nói về để lấy một số đồ vật lúc nhỏ của anh ấy, sẽ trở lại rất nhanh, nhưng bây giờ cũng đã là 12 giờ đêm 12, vẫn chưa thấy anh trở về, con thật sự lo lắng anh ấy sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Sớm biết như thế thì con sẽ không để anh ấy ra ngoài, thiệt là."

Hôm nay thời điểm anh ra ngoài xô nê anh ngăn anh lại.

"Ở Phong gia căn bản không có đồ vật gì của nó đâu, Khải Trạch đã lâu không có ở lại Phong gia, ở Phong gia ngay cả một bộ âu phục của nó cũng không có, thì làm sao có thể có đồ vật lúc nhỏ của nó?"

"Cái gì, không có đồ vật lúc nhỏ của anh ấy ư, thế thì con khỉ nhỏ trở về đó làm gì?" Nghe Đói Phương Dung nói, khiến Tạ Thiên Ngưng càng thêm lo lắng, lúc này lại càng gấp gáp.

"Thiên Ngưng, trước tiên con đừng nóng vội, Khải Trạch là một nhân vật lớn, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Mẹ sẽ gọi điện thoại cho Phong Gia Vinh, hỏi một chút." Đói Phương Dung biết co nóng vội, thật ra thì mình cũng nóng vội, lấy điện thoại di động ra gọi cho Phong Gia Vinh.

Phong Gia Vinh ngồi cô độc một mình tại Phong gia, ăn cơm đi ngủ cũng chỉ có một mình, căn phòng to như vậy không có chút lay động, yên tĩnh đến đáng sợ, đến cả ông ta ở cũng cảm thấy đáng sợ, cảm giác bốn phương tám hướng đều lạnh lẽo, gần như sắp đông cứng ông ta rồi, cũng bởi vì cảm thấy quá lạnh, cho nên căn bản là không ngủ được, lại nằm trên giường ngân người, đột nhiên điện thoại trên mép giường vang lên, vì vậy cầm lên xem một chút, phát hiện ra là Đói Phương Dung gọi điện tới, cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn rất vui vẻ, lập tức ấn nút nghe.

Lúc nghe đói phương nói, kinh ngạc trả lời, "Khải Trạch căn bản là không có trở về."

"Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Các người lo lắng làm cái gì, Khải Trạch cũng là nhân vật lớn, lại có năng lực bảo vệ mình, có thể nói biến mất liền biến mất sao? Có lẽ nó đi ra ngoài có chuyện gì đó cần phải làm gấp, các người cứ chờ một chút." Phong Gia Vinh không cảm thấy chuyện này có gì lớn, cúp điện thoại, tiếp tục ngân người, một mình cảm nhận mùi vị cô độc.

Đây là lần đầu tiên ông ta cảm nhận được sự áp lực, biết rõ trước kia nếu trong phòng ông ta có chiếc két sắt đựng đầy tiền, thì sẽ cảm thấy áp lực, nhưng bây giờ lại không có loại cảm giác này, lạnh quá.

Như thế này rốt cuộc là tại sao?

Đây là cảm giác ông ta không nêu có, tiền tài là thứ quan trọng nhất trong lòng ông ta, chỉ cần có tiền, cái gì ông ta cũng cảm thấy tốt.

Phong Gia Vinh điều chỉnh mình một chút, không nghĩ lung tung nữa, cũng không để ý tới sẽ những chuyện khác nữa, nằm dài trên giường, đắp chăn lại, tắt đèn ngủ, đã đem cuộc nói chuyện với Đói Phương Dung ném ra xa.

Sau khi nghe điện thoại Đói Phương Dung, nguyên bản là lo lắng cho Phong Khải Trạch, nhưng bây giờ lại có một cảm giác sợ hãi không thể nói ra, cảm giác đã xảy ra chuyện gì đó mà họ không hề biết.

Tạ Thiên Ngưng ở một bên, nghe rất rõ cuộc điện thoại với Phong Gia Vinh, lúc này lòng cô như lửa đốt, hốt hoảng luống cuồng, hoảng loạn ngồi một chỗ, "Không được, con phải đi ra ngoài tìm con hỉ nhở."

"Thiên Ngưng, con đừng hoảng loạn nữa." Đói Phương Dung kéo cô lại, không để cho cô hoảng loạn nữa, khuyên, "Con là phụ nữ, vừa lại là phụ nữ mang thai, nửa đêm canh ba một mình đi ra ngoài rất dễ xảy ra chuyện xấu. Trước tiên con đừng có gấp gáp, Khải Trạch có bản lãnh như vậy, nhất định có thể ứng phó được, nói không chừng chắc là xe hư, giữa đường không thể về được. Không bằng chúng ta chờ đến trời sáng, nếu như sau đó nó vẫn không trở về, chúng ta sẽ đi ra ngoài tìm nó."

"Mặc dù con khỉ nhỏ có bản lãnh, nhưng rốt cuộc anh ấy cũng chỉ có một mình, ngộ nhỡ đối phương có quá nhiều người, coi như anh có lợi hại hơn đi nữa thì cũng không chống lại được. Nếu quả như thật là xe hư, nhất định anh ấy sẽ dùng điện thoại công cộng gọi về báo, hoặc là trực tiếp đón tắc xi trở về. Mẹ, con có dự cảm, con khỉ nhỏ thật sự đã xảy ra chuyện gì rồi, thật sự anh ấy đã xảy ra chuyện rồi."

Bây giờ cô không thể nào đợi đến khi trời sáng được, nói không chừng con khỉ nhỏ đang ở một nơi nào đó chờ cô cứu.

"Con đừng nóng lòng, giữ cho tâm trạng ổn định, tránh động đến thai nhi. Lúc này không có tin tức gì, thì không được suy nghĩ lung tung, biết không?" Thật ra trong lòng Đói Phương Dung cũng rất nóng vội, nhưng vì để ổn định cảm xúc của Tạ Thiên Ngưng, không thể làm gì khác hơn là không ngừng nói chuyện tốt để nghe.

Nhưng mặc kệ bà nói thế nào, Tạ Thiên Ngưng cũng không thể nào bình

tĩnh lại, Gấp gáp đến mức xoay vòng vòng, "Mẹ, mẹ nói con nên làm thế để xó thề giúp con khỉ nhỏ đây?"

"Bây giờ con nên nghỉ ngơi đi, ting thần ổn định thì ngày mai mới có thể đi tìm nó. Tối nay mẹ sẽ ngủ cùng với con, đừng suy nghĩ lung tung nữa, Khải Trạch đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn đâu, con đừng đoán mò nữa."

"Con không ngủ được."

"Không ngủ được cũng phải ngủ, vì đứa bé trong bụng con cũng cần phải nghỉ ngơi. Nghe lời, mau nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp tìm Khải Trạch, nói không chừng ngày mai khi chúng ta tỉnh dậy thì nó đã về nhà rồi đó, ngoan ngoãn ngủ đi."

"Vâng." Tạ Thiên Ngưng không chống lại được, ngoan ngoãn nằm xuống, nhưng lại không có cách nào nhắm mắt lại được, trong lòng vẫn nghĩ về chuyện này, biết rõ là mình không cần quá lo lắng, nhưng chính là cô không nhịn được lo lắng, rất sợ Phong Khải Trạch xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Con khỉ nhỏ không thích ra ngoài vào ban đêm, ban ngày cũng rất ít khi xã giao, hình như là không có, nhưng hôm nay lại kỳ quái mà nói anh phải về Phong gia lấy thứ gì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này Phong Khải Trạch bị trói bịt miệng đang ở một nha kho bờ hoang tại vùng ngoại ô, không chỉ có che mắt, bịt miệng, ngay cả lỗ tai cũng bị nhét vào thật nhiều bông gòn, nghe không được rõ âm thanh ở xung quanh.

Không thấy được, nói không được, không nghe được, chỉ có thể dựa vào cảm giác của mình, nhưng nhất thời cảm giác của bản thân lại trở nên mơ hồ.

Bộ dạng này của anh chắc là bị bắt cóc rồi, mà ai là người có gan đi bắt cóc anh, Ôn Thiếu Hoa sao?

Không có khả năng, coi như chuyện này có liên quan đến Ôn Thiếu Hoa, nhưng hắn ta cũng không phải là kẻ chủ mưu đứng sau lưng.

Lúc này, Ôn Thiếu Hoa đi tới, không nói một câu, cầm điện thoại di động chụp lại bộ dạng hiện tại của Phong Khải Trạch, cười tà ác xấu xa, sau khi

chụp xong không ngay lập tức gửi đi, mà lại đạp mây cú lên người Phong Khải Trạch, phát tiết sự phẫn hận trong lòng ra.

Phong Khải Trạch bị người khác hung hăng đạp mây cái, cắn chặt răng chịu đựng, không nhìn thấy, không nghe được, căn bản không ai đang đánh anh, chỉ có thể yên lặng chịu đựng. Anh có thể cảm thấy, đối phương có nỗi oán hận cực kỳ lớn đối với anh, lấy năng lực phán đoán của anh, là một người đàn ông, nhìn chung những người bên cạnh anh, trừ Hồng Thừa Chí và Ôn Thiếu Hoa ra, không có người đàn ông nào có sự oán hận như thế đối với anh, hiện tại Hồng Thừa Chí không dám làm gì anh, cho nên người này tám phần chính là Ôn Thiếu Hoa.

Nhưng mà anh biết rõ, Ôn Thiếu Hoa chỉ là một quân cờ, người chỉ huy những quân vờ này lại là một người khác.

Rốt cuộc là ai?

Đúng lúc này Đường Phi đi tới, thấy Ôn Thiếu Hoa đạp Phong Khải Trạch như vậy, vì vậy kéo hắn ta ra một nơi phía xa khiến trách hắn, "Cậu đang làm cái gì vậy?"

"Phong Khải Trạch đã sỉ nhục tôi nhiều như vậy, tôi đạp nó mây cái cho hả giận, chẳng lẽ không được sao?" Ôn Thiếu Hoa rất tức giận và bất bình, hình như hắn ta còn chưa đạp đủ, còn muốn chạy lại đạp thêm mây cú nữa.

Nhưng Đường Phi không để cho hắn tiếp tục, dùng sức kéo hắn lại, nghiêm nghị cảnh cáo nói: "Đừng vì chút ân oán nhỏ nhặt mà làm hỏng chuyện lớn, nếu như chuyện này thất bại, chúng ta lập tức cùng nhau đi ăn cơm tù. Đã chụp mây tám hình chưa?"

“Đã chụp rồi, gửi mây tám đây?”

"Được lắm, đem tấm hình này gửi cho Tạ Thiên Ngưng, để cho cô ta lập tức đến ngân hàng chuẩn bị mười tỷ tiền mặt, sau đó chờ tin tức của chúng ta, còn nữa, cảnh cáo cô ta, không được báo cảnh sát, nếu không chúng ta lười rách cá chết."

Hắn cảm thấy đồng tình."Ông yên tâm, chuyện đó tôi hiểu, nếu như báo cảnh sát, chúng ta còn có thể bảo toàn tính mạng mà lui ra sao?" Ôn Thiếu Hoa cười tà trả lời, sau đó bắt đầu ghi tin nhắn, đem toàn bộ những tấm hình gửi cho Tạ Thiên Ngưng, sau khi tin nhắn gửi đi, cười vui vẻ.

Lúc tối hôm qua thấy Phong Khải Trạch, hắn khẩn trương gần chết, nhưng sáng sớm hôm nay lúc nhìn thấy Phong Khải Trạch, hắn không có chút nào khẩn trương, ngược lại rất hưng phấn, nếu như không phải do Đường Phi ngăn cản, hắn nhất định sẽ đạp hắn mấy cú nữa.

Đường Phi nhìn thấu sự nhỏ mọn này của Ôn Thiếu Hoa, mặc dù bắt cóc Phong Khải Trạch, nhưng vì tình anh em trước kia, không muốn khiến anh chịu quá nhiều khổ sở, vì vậy một lần nữa cảnh cáo Ôn Thiếu Hoa, "Ôn Thiếu Hoa, tôi cảnh cáo anh... Tốt nhất anh đừng động chạm lung tung đến nó, nếu không cũng đừng trách tôi không khách khí."

Ôn Thiếu Hoa khinh thường cười cười, âm lãnh nói: "Đường tiên sinh, ông cũng đừng quên, bây giờ chúng là người trên cùng một chiếc thuyền, ông không khách khí với tôi, vậy tôi cũng không cần khách khí với ông, nếu như tôi nói chuyện này ra, coi như chuyện Phong Khải Trạch lần này bị bắt cóc rồi giết chết, ông nói Phong Gia Vinh sẽ bỏ qua cho ông sao?"

"Cậu uy hiếp tôi?"

"Không phải là tôi đang uy hiếp ông, tôi chỉ muốn nuốt trôi cục giận này thôi. Bây giờ tôi sẽ tiếp tục đánh Phong Khải Trạch, Tốt nhất ông đừng cản tôi."

(Tên khốn nạn, ta khinh)

"Ôn Thiếu Hoa ——" Đường Phi tức đến mức nổ tung, đem Ôn Thiếu Hoa đè lên tường, nghiêm nghị cảnh cáo hắn, "Tốt nhất mà chớ có làm loạn, chúng ta đang làm chuyên đại sự, không phải là chuyện nhỏ, nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chúng ta chẳng những một góc tiền đều không lấy được, mà còn có thể ngồi tù, mà có biết không?"

"Tôi chỉ muốn đánh nó một trận mà thôi, việc này sẽ không ảnh hưởng đến chuyện lớn của chúng ta. Nếu như hôm nay ông không cho tôi đánh hắn, trong lòng tôi sẽ khó chịu."

"Mày ——"

"Đường tiên sinh, tôi chỉ là muốn đánh nó một trận, chuyện này mà ông cũng để ý sao?"

Đường Phi suy nghĩ một chút, vì vậy buông hắn ra, không muốn tranh cãi

với hắn nữa, "Được, nhưng tốt nhất cậu xuống tay chú ý một chút, nếu như con tin xảy ra điều gì ngoài ý muốn, chúng ta không lấy được cái gì cả."

"Ông yên tâm, tôi tự có chừng mực, tuyệt đối sẽ không đánh chết nó." Ôn Thiếu Hoa hả hê cười cười, hơi động đậy cổ tay cổ chân của mình một chút, sau đó đi về phía Phong Khải Trạch, đầm úa anh túi bụi.

Đột nhiên bị đánh, Phong Khải Trạch lại không thể đánh trả, cũng không thể né tránh, không thể làm gì khác hơn là mặc cho người khác tùy ý đánh mình, may anh đã từng được luyện tập, nếu không khẳng định sẽ chịu không nổi trận hành hung như vậy.

Đường Phi đứng ở một bên nhìn, cảm thấy không có gì khác lầm, vì vậy liền kéo Ôn Thiếu Hoa trở về, không để cho hắn tiếp tục đánh nữa.

Ôn Thiếu Hoa đánh mãi cũng đánh mệt, tính không đánh nữa, trong lòng cực kỳ thoái mái, rốt cuộc mình cũng xả giận rồi.

-----oOo-----

Chương 259: Vẫn Thích Cô

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng vì lo lắng Phong Khải Trạch. Cả đêm không ngủ. Nằm ở trên giường thao thức. Trời còn chưa sáng đã rời giường. Thấy Phong Khải Trạch chưa trở về. Gấp gáp đến mức muốn khóc rồi.

Cả đêm cô không ngủ. Thật ra thì Đói Phương Dung cũng không khác cô là mấy. Đi theo cô xem anh về chưa. Bởi vì không thấy người. Cho nên chính mình cũng gấp gáp. Nhưng vẫn giả bộ khuyên nhủ cô một chút."Thiên Ngưng. Đừng lo lắng. Ăn điểm tâm trước đi. Nói không chừng một hồi nữa Khải Trạch sẽ về thôi."

"Mẹ. Con không đòi bụng. Không bằng bây giờ chúng ta đi ra ngoài tìm con khi nhỏ đi." Tạ Thiên Ngưng hiện tại trừ lo lắng cho Phong Khải Trạch ra. Chuyện gì cũng không muốn làm. Căn bản không có khẩu vị để ăn uống cái gì. Sẽ lo lắng.

"Muốn đi ra ngoài tìm nó thì cũng phải ăn sáng đã. Con không thể để đúra

bé đói bụng. Nghe lời. Ăn bữa ăn sáng trước đi. Sau đó mẹ với con cùng nhau trở về Phong gia xem một chút."

"Nhưng ——"

"Đừng nhung nhị nữa. Nếu Khải Trạch trở về phát hiện con không tự chăm sóc mình tốt. Nó nhất định sẽ rất tức giận đấy. Con cũng không muốn nó tức giận. Đúng không?"

"Vâng." Tạ Thiên Ngưng không nói lại được. Vì đứa nhỏ trong bụng mà suy nghĩ. Miễn cưỡng uống ly sữa bò. Ăn một chút. Nhưng vẫn không có khẩu vị. Cũng cố gắng ép mình ăn vào.

Vậy mà còn chưa ăn xong bữa ăn sáng. Lại nghe được điện thoại di động của mình vang lên. Cho là Phong Khải Trạch gửi tin nhắn. Vội vàng dừng việc ăn điểm tâm lại. Nhanh chóng lấy điện thoại di động ra xem. Cho dù thấy số lạ gửi tin nhắn tới cũng nhìn xem. Nhưng sau khi xem. Sắc mặt trở nên tái nhợt. Trong mắt đều là sợ hãi và lo lắng. Hoảng hốt nói."Tại sao có thể như vậy. Tại sao lại có thể như vậy?"

"Sao thế?" Đói Phương Dung thấy phản ứng đột ngột của cô. Không hiểu vì sao. Vì vậy lấy điện thoại di động. Tự mình xem. Chỉ thấy được tấm hình thứ nhất. Cũng bị hù sợ như vậy. Kinh hoảng không dứt."Này. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Con khi nhỏ bị người bắt cóc rồi. Đói phương muốn số tiền chuộc là mười tỷ. Con sẽ lập tức đi lấy tiền cứu con khỉ nhỏ." Tạ Thiên Ngưng cái gì cũng không muốn nghĩ. Chỉ muốn lấy tiền cứu anh ra.

Đói Phương Dung kéo cô lại. Không để cho cô quá xúc động. "Thiên Ngưng. Cái đói phương cần chính là mười tỷ. Lúc này. Chúng ta đào đâu ra nhiều tiền như vậy. Trừ phi trở về tìm Phong Gia Vinh."

"Mẹ. Con có mươi tỷ. Bây giờ chúng ta lập tức đi đến ngân hàng chuẩn bị tiền đi."

"Con có mươi tỷ. Làm sao con có mươi tỷ?"

"Đó là do ba con để lại cho con. Gần đây con mới biết. Đừng nói những chuyện này nữa. Nên đi chuẩn bị tiền đi."

"Thiên Ngưng. Đợi chút. Con đừng quá hấp tấp mà rối loạn. Ngộ nhỡ đây là lừa gạt sao đây?"

"Buổi tối con khỉ nhỏ cũng không về. Điện thoại di động lại không gọi được. Nhất định là đã xảy ra chuyện. Hơn nữa còn có hình. Không thể nào là lừa gạt được. Con khỉ nhỏ nhất định là bị bắt cóc rồi. Mẹ. Tiền không phải là quan trọng nhất. Quan trọng là có thể cứu con khỉ nhỏ. Con lên trên lầu lấy số tiết kiệm. Lập tức đến ngân hàng để chuẩn bị tiền mặt."

Tạ Thiên Ngưng nóng nảy chạy lên lầu. Giành giật từng giây. Muốn mau chóng lấy tiền đi cứu anh. Con khỉ nhỏ ở trong tay bọn kia rất nguy hiểm. Giờ không phải lúc cô lãng phí.

Đói Phương Dung đi theo cô vào phòng. Vừa nhìn thấy cô tìm số tiết kiệm. Bên cạnh phân tích những điểm nghi vấn."Thiên Ngưng. Chuyện con có mười tỷ ngay cả mẹ cũng không biết. Bọn cướp làm sao biết được? Nếu như bọn họ không biết. Thì chính là có người đứng phía sau. Người đứng sau là Phong Gia Vinh. Nhưng ông ta không hề biết chuyện này. Như vậy có thể thấy được. Bọn cướp nhất định là biết chuyện con có mười tỷ chuyện. Con ngẫm lại xem. Rốt cuộc còn có ai biết con có này khoản tiền này không."

"Chuyện này ——" nghe Đói Phương Dung phân tích như vậy. Tạ Thiên Ngưng cũng cảm thấy chuyện này rất khả nghi. Cầm số tiết kiệm trong tay mà trầm tư. Trong miệng lẩm bẩm nói qua."Ngoại trừ con và con khỉ nhỏ biết chuyện này ra. Còn Ôn Thiếu Hoa hình như cũng biết. Con khỉ nhỏ nói bây giờ Ôn Thiếu Hoa căn bản là không có năng lực tra được con có được số tiền kia. Cho nên sau lưng hắn còn có người thao túng. Về phần người này là ai. Con không biết."

"Mặc dù me không nghĩ Ôn Thiếu Hoa có khả năng làm chuyện đó. Nhưng hắn ta là người đang nghi ngờ nhất. Không bằng chúng ta tìm đáp án từ hắn."

"Bây giờ con không biết Ôn Thiếu Hoa đang ở nơi nào. Cũng không biết hắn ở nơi nào. Càng không biết phải tìm hắn ở đâu. Nếu như con tùy tiện gọi điện thoại cho hắn, mà hắn ta lại bắt cóc con khỉ nhỏ. Mẹ cảm thấy hắn sẽ trả lời thế nào?"

"Chuyện này —— cũng đúng. Đường đột hỏi như vậy. Không thể biết được còn có thể bứt dây động rừng. Đối phương lại không muốn chúng ta

báo cảnh sát. Chuyện này thật là khó quá."

"Mẹ. Chúng ta đi ngân hàng một chuyến. Mặc kệ là ai bắt cóc con khỉ nhỏ. Chỉ cần có thể bỏ tiền ra mà bảo vệ anh ấy bình an. Con cũng bằng lòng." Tạ Thiên Ngưng lấy được số tiết kiệm. Không nghĩ nhiều nữa. Bước nhanh đi ra ngoài. Mới vừa ra cửa phòng. Lại nhận được một tin nhắn. Cũng là số lạ gửi tới. Cô dừng bước lại. Nhìn tin nhắn một chút. Đôi phương lại gửi mấy tấm hình của Phong Khải Trạch. Không giống với lần trước. Lần trước trên người Phong Khải Trạch không có thương tổn. Lần này bị đánh đến thương tích khắp người. Máy tấm hình này là cho cô càng thêm sợ hãi.

"Thiên Ngưng. Chú ý đến đứa bé. Đừng quên bây giờ con là phụ nữ mang thai." Đói Phương Dung đi theo ở phía sau. Đuối theo cô. Thấy cô đột nhiên ngừng lại. Bà cũng dừng lại theo. Nghiêng đầu qua cung nhìn màn hình điện thoại di động. Thấy tấm hình Phong Khải Trạch thương tích khắp người. Bị doạ sợ đến kinh hồn bạt vía."Trời ạ. Bọn họ dám đánh Khải Trạch thành như vậy."

"Con sẽ gọi đến. Kêu bọn họ không được động đến con khỉ nhỏ." Tạ Thiên Ngưng rất ngây thơ. Gọi điện thoại đến. Muốn nói chuyện cùng với bạn cướp. Nhưng đôi phương lại không nghe cuộc gọi. Trực tiếp cúp điện thoại của cô. Tiếp tục gửi tin nhắn.

Không bao lâu. Lại nhận được một tin nhắn của bợ cướp: không nhận điện thoại. Chỉ gửi tin nhắn. Không chừng lại đổi số.

Thấy tin nhắn như vậy. Thật là khiến cô sắp điên lên mắt. Nhưng không có cách nào. Không thể làm gì khác hơn là làm theo yêu cầu của đôi phương. Gửi tin nhắn: các người không được gây tổn hại đến chồng. Tôi lập tức đi đến ngân hàng chuẩn bị tiền.

Ôn Thiếu Hoa thấy tin nhắn này. Trong lòng xuất hiện một đám lửa lớn. Lại đạp Phong Khải Trạch mấy cú. Không có tin nhắn trả lời Tạ Thiên Ngưng. Chỉ tức giận.

Đường Phi lần một lần nữa ngăn hắn lại. Kéo hắn đến một bên. Cảnh cáo nói: "Đánh tiếp nữa nó sẽ mất mạng đấy. Đến lúc đó lấy cái gì mà đi đổi mười tỷ?"

"Đáng ghét. Cái con nhỏ chết tiệt kia thật sự nguyên ý cầm mười tỷ tới cho

Phong Khải Trạch. Thật là làm tôi tức chết mà." Ôn Thiếu Hoa tức giận dùng chân đạp tường. Hận đến là cắn răng nghiến lợi.

Tạ Thiên Ngưng nhiều năm nay dấu hัก mười tỷ. Cũng không nói cho hัก biết nửa chữ. Vậy mà cô lại vì Phong Khải Trạch mà mười tỷ cũng không cần. Đủ để chứng minh trong lòng của cô gái này này yêu người đàn ông này nhiều nhurb thế nào.

Cô yêu người đàn ông này. Không phái hัก

"Thật ra thì cậu vẫn thích Tạ Thiên Ngưng. Có đúng không?" Đường Phi nhìn thấu ý đồ của Ôn Thiếu Hoa. Nói thẳng ra. vgin.

"Ai nói tôi còn yêu cô ta. Tôi căn bản là không có yêu cô ta. Nếu như mà tôi thật sự yêu cô ta. Ban đầu cũng sẽ không vứt bỏ cô ta mà đi cưới Tạ Minh San." Ôn Thiếu Hoa mãnh liệt phản bác. Không muốn thừa nhận mình là vì yêu Tạ Thiên Ngung mà ghen tức.

Hัก làm sao có thể yêu người phụ nữ kia. Nếu như không phải có cải tạo Phong Khải Trạch. Cô ta chỉ là một người người phụ nữ quê mùa. Hัก tuyệt đối không thể nào thích.

"Người bên trong thì u mê. Người ngoài cuộc thì sáng suốt. Coi như cậu có thừa nhận hay không thì không thể nào thay đổi sự thật là cậu còn yêu cô ta. Loại thích của cậu. Không giống Phong Khải Trạch là sủng ái nồng đậm. Mà là bá đạo đoạt lấy. Khi cậu có cô ta. Cậu không cảm thấy cô ta có gì đặc biệt. Nhưng khi mất đi. Thì cậu lại cảm thấy muôn cô ấy vô hạn. Cậu đối với cô ta là thích. Đã sớm nảy sinh trong lúc vô tình. Chỉ là chính cậu cũng không biết thôi."

"Đừng nói nữa. Đừng nói nữa. Tôi không thể nào thích ta. Không thể nào."

"Cậu thích một người phụ nữ mà không có dũng khí thừa nhận. Còn làm chuyện lớn gì nữa. Khó trách cái gì cậu cũng thất bại. Bởi vì cậu không có can đảm. Chỉ là chuyện cậu thích hay không quan trọng. Bởi vì trong lòng Tạ Thiên Ngưng cũng chỉ có Phong Khải Trạch. Cậu không có chút vị trí nào cả."

Ôn Thiếu Hoa không chịu nổi những lời kích thích này của Đường. Tức giận níu lấy áo trước ngực hัก. Cảnh cáo hัก."Đường Phi. Anh câm miệng cho tôi. Nếu còn nói lung tung nữa. Vậy thì đừng trách tôi không khách

khí. Nếu chọc tức tôi nữa. Vậy thì chúng ta cùng nhau đồng quy vu tận*."

* Cùng nhau chết chung

"Được được được. Tôi không nói là được chứ gì. Buông tay." Đường Phi nói với hắn. Coi như không nói. Thật ra thì trong lòng đang nghĩ về chuyện này.

Không ngờ Ôn Thiếu Hoa còn thích Tạ Thiên Ngưng. Chỉ tiếc là hắn đã không còn có bất kỳ cơ hội nào nữa.

"Cô ta hại tôi thê thảm như thế này. Làm sao tôi còn có thể thích cô ta. Làm sao có thể?" Ôn Thiếu Hoa buông Đường Phi ra. Vẻ mặt có chút hoảng hốt. Giống như là bị cái gì kích thích. Ở nơi nào đó tự lâm bẩm.

Đường Phi nhìn bộ dáng này của hắn. Đột nhiên nghĩ đến kế này. Âm thầm cười tà. Dụ dỗ nói: "Thích một nữ người phụ nữ không phải là chuyện đáng xấu hổ. Nếu như cậu là đàn ông chân chính. Vậy thì hãy lập tức cướp cô ấy trở về. Nếu như tôi mà là cậu. Nhất định sẽ dùng hết tất cả thủ đoạn để cướp đi cô gái này này."

Hắn ngập ngừng."Trong lòng cô ấy cũng chỉ có Phong Khải Trạch. Giành như thế nào?"

"Không chiếm được trái của cô ta. Lấy được thân xác của cô ta cũng không tồi. Không phải sao?"

"Hiện tại cô ấy là người của Phong Khải Trạch. Còn mang thai đứa bé của hắn. Tôi không đoạt được."

"Đừng nản chí. Chuyện là do người làm. Nếu như Phong Khải Trạch không còn. Vậy cơ hội của cậu chẳng phải là càng lớn sao."

"Lời của anh là có ý gì?" Ôn Thiếu Hoa có chút hiểu. Nhưng lại không dám làm như vậy. Dù sao đây chính là tội giết người. Ngộ nhỡ sự việc bại lộ. Hắn có thể phải đền mạng .

"Mặc kệ tôi là có ý gì. Quyền tự chủ ở trong tay cậu. Cậu nghĩ thế nào thì như thế áy. Tôi không quyết định được. Tốt lắm. Böyle giờ tôi nên trở về bên cạnh Phong Gia Vinh. Giám sát cử động của Tạ Thiên Ngưng. Nếu như cô ta báo cảnh sát. Tôi lập tức thông báo cho cậu. Tất cả theo y

nguyên kế hoạch mà tiến hành. Tôi sẽ âm thầm giúp cậu." Đường Phi không nói rõ. Sau khi xoay người. Hả hê cười lạnh. Lúc này mới bắt đầu rời đi.

Ôn Thiếu Hoa không hoài nghi gì nhiều. Chỉ nghe lời nói của Đường Phi. Trong lòng rục rịch ngóc đầu dậy. Đối với Phong Khải Trạch sinh ra sát niêm*.

* Ý giết người

Kể từ khi cưới Tạ Minh San. Hắn không thể nào vui vẻ. Thậm chí rất hối hận. Đủ để chứng minh hắn thật ra là thích Tạ Thiên Ngưng .

Nếu thích. Cần gì chịu đựng. Không chiếm được lòng của cô. Lấy được con người của cô cũng tốt. Coi như không chiếm được cô ấy. Cũng không để cho Phong Khải Trạch lấy được. Hắn không cho phép hai người kia sống hạnh phúc với nhau.

-----oOo-----

Chương 260: Cùng Là Bạn Bè

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng đến ngân hàng để lấy mười tỷ, điều này khiến cho nhân viên ngân hàng trợn trong mắt, lập tức báo cáo sự việc này cho cấp trên, bởi vì cô muốn ngay lập tức rút tiền mặt, mà lúc này ngân hàng không thể ngay lập tức đào ra một số tiền lớn như thế, không thể làm gì khác hơn là đến ngân hàng lân cận, mượn ngân hàng Thiên Tường, bởi vì tiền quá lớn, Dư Tử Cường tự mình ra mặt xử lý chuyện này, trong quá trình tìm hiểu, biết được người cần số tiền này là Tạ Thiên Ngưng, thậm chí hơi giật mình, vì vậy tự mình đến ngân hàng của đối phương một chuyến, tìm hiểu ra chuyện này.

Tạ Thiên Ngưng đang ngồi đợi ở trong ngân hàng, chờ nhân viên chuẩn bị số tiền đó cho cô.

Đợi Phương Dung ngồi bên cạnh cô, cầm điện thoại trong tay, do dự không biết có nên báo chuyện này cho Phong Gia Vinh biết hay không, cuối cùng thật sự không biết làm sao nữa, đành hỏi cô: "Thiên Ngưng, Von

nói xem chuyện này có nên nói cho Phong Gia Vinh biết không?"

"Nói cho ông ấy biết đi ạ, dù sao con khỉ nhỏ cũng là con của ông ấy, con khỉ nhỏ xảy ra chuyện lớn như thế này, cũng nên nói cho ông ấy biết."

"Vậy thì tốt rồi, bây giờ mẹ đi gọi điện thoại cho ông ấy biết đây." Đói Phương Dung không do dự nữa, gọi cho Phong Gia Vinh, nói cho ông ta biết chuyện này, nhưng lại không nói chuyện Tạ Thiên Ngưng có mười tỷ, chỉ nói là bọn cướp muốn mười tỷ, "Gia Vinh, Khải Trạch bị người ta bắt cóc rồi, bọn cướp nói muốn số tiền chuộc là mười tỷ."

Phong Gia Vinh nhận được cú điện thoại này, vốn là không tin chuyện này, nhưng nghe đến số tiền mười tỷ, bực tức đứng lên, rống to chất mắng, "Đói Phương Dung, bà đừng mơ dựa dẫm vào tôi hay là muôn lừa tôi một phân tiền nào hết, hừ. Mười tỷ, làm sao có thể có số tiền lớn như vậy, chỉ có cách bà ché ché chủ nhà băng mà đi lấy tiền thôi."

"Ai muốn gạt tiền của ông? Trong mắt ông cũng chỉ có tiền thôi, vậy ông cứ mang đồng tiền của ông theo quan tài của ông đi." Nghe lời nói của ông ta, Đói Phương Dung cả giận, mắng ngược trở lại, sau khi mắng xong liền trực tiếp cúp điện thoại, không muốn nghe những lời nói kinh tởm của Phong Gia Vinh nữa.

Con của ông ta bị người khác bắt cóc, ông ta lại còn nghĩ tới tiền của mình, thật là ham tiền như mạng, làm người khác buồn nôn.

Tạ Thiên Ngưng nghe Đói Phương Dung phẫn nộ không nói được lời nào, đại khái cũng có thể đoán được Phong Gia Vinh nói cái gì, nhưng vẫn muốn hỏi một chút, "Mẹ, cha nói thế nào?"

Bà bực tức nói."Ông ta lại nói chúng ta đang tính lừa lấy tiền của ông ta, con nói xem có đáng tức không?"

"Thôi, mẹ đừng nóng giận, có thông báo cho ông ấy là được rồi, dù sao chúng ta cũng có đủ tiền rồi, không cần làm phiền đến ông ấy."

"Đúng là hoạn nạn mới biết chân tình, thật đúng là có đạo lý, rốt cuộc mẹ cũng hiểu rõ tại sao Khải Trạch lại yêu con như thế rồi, bởi vì con cũng rất yêu nó."

"Không có con khỉ nhỏ thì sẽ không có con ngày hôm nay, càng không có

được hạnh phúc như bây giờ, tiền đói với con mà nói chỉ cần đủ sống là được rồi, quá nhiều cũng không có ý nghĩa gì hết, không sao cả. Hiện tại con chỉ hy vọng có thể cứu con khi nhỏ bình an trở về, những thứ khác con không quan tâm, nhưng ——"

Nhưng cô cũng sợ, sợ bọn cướp giết sẽ con tin, dù sao cũng không có nhiều vụ bắt cóc con tin có thể sống sót trở về.

Nghĩ tới những điều này, cô lo âu nhanh chóng bật khóc, hai tay nắm chặt lại thành quyền, đáy lòng rất sợ hãi.

Đói Phương Dung biết cô đang lo lắng cái gì, nắm tay của cô, an ủi cô, "Không có chuyện gì đâu, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, con đừng suy nghĩ nhiều như vậy. Lúc nó nhỏ mẹ đã đi xem bói cho Khải Trạch, coi bói nói nó có thể sống đến hơn tám mươi tuổi, mẹ tin tưởng lời thầy tướng số nói."

"Vâng, nhất định con khi nhỏ sẽ không có chuyện gì." Biết rõ đây chỉ là cách nói mê tín, nhưng sau khi cọ nghe xong cũng trở nên vui vẻ lại.

"Cái tên Phong Gia Vinh chết tiệt kia, quả nhiên là xem trong tiền còn hơn cả tình thân, con trai mình bị bắt cóc cũng không quan tâm tí."

"Mẹ, cha là người như thế nào chúng ta đều đã biết rõ, đây là chuyện con đã tính trước, mẹ đừng tức giận nữa."

"Dù thế nào, thì mẹ nghĩ đến ông ta là loại người như thế mẹ cũng rất tức giận."

"Vậy thì không nghĩ đến nữa." Hiện tại cô chỉ muốn cứu con khi nhỏ, về phần Phong Gia Vinh là loại người gì, cô không có tâm tư đi để ý tới.

Sau Phong Gia Vinh nhận được điện thoại của Đói Phương Dung, tức giận đến nổi trận lôi đình, nhưng lại hơi cảm thấy Đói Phương Dung không giống như là đang nói dối, nhưng tự dung lại muốn mười tỷ, đây quả thực là muôn tánh mạng của ông mà, ông ta tình nguyện chọn không tin bà ta..., cũng không nguyện ý động đến tiền của mình.

Đường Phi đi vào, cung kính nói: "Phong tiên sinh, tôi đã trở về."

"Trở về thật đúng lúc, vừa đúng lúc tôi có chuyện cần cậu giúp tôi đi điều

tra một chút." .

"Chuyện gì ạ?"

"Đó Phuong Dung nói Khải Trạch bị người ta bắt cóc, cần tiền chuộc là mười tỷ, cậu điều tra giúp tôi chuyện này là thật hay giả."

"Vâng" Trong lòng Đường Phi cực kỳ vui, anh ta trở về chính là muôn làm chuyện này, sau khi nhận lệnh sau lập tức đi làm.

Hắn có thể theo dõi Tạ Thiên Ngưng, quan sát mọi chuyện, họ làm bất kỳ chuyện gì, hắn đều có thể biết rõ, biết chiến thuật của đối phương, thì muôn đánh thắng trận, đó là chuyện rất dễ dàng.

Cho dù là ai cũng sẽ không ngờ được, người bên cạnh bọn họ chính là người chủ mưu việc này, thế nên mươi tỷ này nhất định thuộc về hắn.

Tạ Thiên Ngưng biết chuyện muôn lập tức lấy mươi tỷ từ ngân hàng là chuyện rất khó khăn, cho dù là gấp đến mức nào đi nữa, nên cô cố gắng ngồi đợi trong phòng nghỉ, cô vẫn nắm chặt điện thoại di động trong tay, ngồi đợi tin nhắn tiếp theo của bọn bắt cóc, trong lòng không ngừng cầu nguyện, cầu khẩn, cầu khẩn con khỉ nhỏ không bị gì.

Dư Tử Cường vội vàng chạy tới, hỏi thăm biết được Tạ Thiên Ngưng đang ngồi chờ, vì vậy liền tìm tới đây, không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa vào, nghiêm túc hỏi: "Thiên Ngưng, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao chị phải lấy nhiều tiền như vậy?"

"Tử Cường, anh... Vì sao cậu lại tới?" Tạ Thiên Ngưng có chút kinh ngạc, nhưng bởi vì đầu óc quá mệt mỏi, không có hơi sức suy nghĩ quá nhiều, khuôn mặt buồn rầu.

"Ngân hàng này không đủ tiền mặt, tìm ngân hàng Thiên Tường để mượn, cho nên em mới biết, nhưng em càng muôn biết tại sao em cần ngay lập tức số tiền lớn như thế?"

"Con khỉ nhỏ bị bắt cóc rồi, bọn cướp nói muôn có mươi tỷ làm tiền chuộc, cho nên ——"

"Cái gì, Phong Khải Trạch bị bắt cóc rồi, làm sao có thể như thế? Cái tên kia lợi hại như thế nào, người nào có bản lĩnh bắt cóc anh ta?" Dư Tử

Cường hiển nhiên không thể tin được chuyện này, nhưng nhìn nét mặt Tạ Thiên Ngưng trầm trọng như thế, tràn đầy ưu sầu, không giống như đang nói đùa, từ từ cung tin cô.

"Cậu nhín xem." Tạ Thiên Ngưng không còn hơi sức nói chuyện nữa, đưa điện thoại di động cho anh ta, để cho anh ta tự xem tin nhắn.

"Rốt cuộc là ai có bản lãnh này dám bắt cóc Phong Khải Trạch?"

"Không biết, đối phương không nghe điện thoại, chỉ gửi tin nhắn, chắc là sợ chúng ta nghe gióng biết hắn ta là ai."

"Nếu sợ các người nhận ra âm thanh của hắn, rõ ràng người này là người quen của các người, chỉ ngẫm lại xem, người nào khả năng nhất làm chuyện này."

"Chị nghi là Ôn Thiếu Hoa, nhưng hắn ta lại không không đủ bản lĩnh làm chuyện như vậy. Đây chỉ là suy đoán của chị, không có bằng chứng cụ thể thì khó mà nói, coi như là Ôn Thiếu Hoa thật sự bắt cóc con khỉ nhỏ, nếu như chúng ta đường đột đi tìm hắn, chỉ sợ hắn sẽ nóng vội, lướt rách cá chết, đến lúc đó con khỉ nhỏ càng thêm nguy hiểm. Tử Cường, cậu nhanh lên một chút giúp chị chuẩn bị tiền mặt đi, chị muốn lấy tiền đi cứu con khỉ nhỏ, cầu xin cậu đấy." Cô đã không còn cách nào khác, coi như hoài nghi Ôn Thiếu Hoa cũng không thể gì được, không thể làm gì khác hơn là theo ý đối phương làm.

"Không cần chuẩn bị tiền nhanh như vậy, chuẩn bị chậm một chút thì tốt hơn, lúc này cố hết sức trì hoãn chúng lại, bọn cướp còn chưa có được tiền, tuyệt đối sẽ không làm gì được con tin đâu, nếu như một khi bọn họ lấy được tiền, Vì để giữ bí mật, việc giết chết con tin có xác suất cực lớn."

Nghe Du Tử Cường phân tích như vậy, Tạ Thiên Ngưng càng luống cuống hơn, căn bản là không biết nên làm gì tiếp theo, "Chị nên làm thế nào a, không chuẩn bị tiền, làm sao chị cứu con khỉ nhỏ, nhưng chuẩn bị tiền lại khiến con khỉ nhỏ lâm vào nguy hiểm, làm thế nào bây giờ?"

"Thiên Ngưng, con đừng nóng vội, coi chừng đứa nhỏ trong bụng." Đới Phương Dung nắm tay của cô, để cho cô ổn định một chút.

Nhưng vô dụng, bây giờ cô không thể nào thả lỏng được, không chế không được sự lo lắng, "Mẹ, con không làm được, con vừa nghĩ tới chuyện con

khi nhở sẽ gặp nguy hiểm, trong lòng con vừa vội lại vừa loạn. Thật xin lỗi, con thật sự vô dụng, mỗi lần gặp phải nguy hiểm con khi nhở cũng có thể cứu con, nhưng lúc anh ấy gặp phải nguy hiểm, con lại không cứu được anh ấy, con thật sự cực kỳ vô dụng."

"Đứa ngốc này, nói những lời nói nhảm này làm gì? Ai nói con vô dụng, con là người hữu dụng nhất, con khiến cho tất cả mọi người được sống rất hạnh phúc. Về sau không cho phép con lại nói những lời ngu ngốc như vậy, nếu là Khải Trạch nghe được, nhất định sẽ rất buồn."

"Vâng."

Dư Tử Cường suy nghĩ một chút, đưa ra đề nghị, "Không bằng như vậy, chị nói với bọn cướp, mười tỷ cần thời gian để chuẩn bị, lúc này trì hoãn một chút, có thể kéo bao lâu thì cố mà kéo, em sẽ âm thầm phái người đi điều tra Ôn Thiếu Hoa, nếu như tra được cái gì, lập tức nói cho chị biết."

"Tử Cường, cảm ơn cậu." Tạ Thiên Ngưng chân thành nói cảm ơn, bởi vì mình có người bạn như thế này thật là tốt.

Không ngờ bọn họ sẽ trở thành những người bạn tốt của nhau, duyên phận thật là kỳ diệu.

"Bạn bè với nhau, cần gì phải cảm ơn? Việc điều tra Ôn Thiếu Hoa không phải hiểu rõ, nếu quả thật muốn điều tra hắn, chỉ sợ phải phí thời gian, em phải làm nhanh thôi."

"Chị sẽ tìm Tiểu Nhiên giúp cậu, Tiểu Nhiên hiểu khá rõ Ôn Thiếu Hoa, thậm chí còn hiểu hơn so với chị, có lẽ còn có thể tìm ra hắn ở đâu nữa. Chỉ là Tiểu Nhiên phải đi làm, chỉ sợ không đúng lúc."

"Xin nghỉ không được sao?"

"Mã quản lý sẽ không dễ dàng cho nghỉ phép, chị đã từng làm ở đó rồi, chị rất rõ, rất nghiêm khắc."

"Vậy thì lén trốn đi, tất cả tồn thắt em sẽ chịu trách nhiệm cho cô ấy, nếu như không có việc làm, vừa đúng lúc em đang thiếu một thư ký. Được rồi, hai người không cần chờ ở ngân hàng nữa, đi về trước đi, chờ tin tức của em, em sẽ bảo ngân hàng kia không cần phải chuẩn bị tiền gấp, chị nhớ giữ liên lạc với bọn cướp." Dư Tử Cường hài hước mà nói một câu, đột

nhiên trở nên rất nghiêm túc, ngay ngắn phân công rõ ràng rồi rời đi, vừa đi vừa lấy điện thoại di động ra gọi cho Đinh Tiểu Nhiên, hẹn cô ấy ra.

Đối Phương Dung nhìn bóng lưng Du Tử Cường đi xa, hồ nghi hỏi: "Thiên Ngưng, người này có thể tin tưởng không?"

Tạ Thiên Ngưng hơi cười cười, khẳng định nói: "Có thể tin tưởng. Mẹ, chúng ta đi về trước, ở chỗ này chờ cũng không phải là cách hay."

"Cũng được, thật ra thì coi như chúng ta đã chuẩn bị xong mười tỷ, hai người phụ nữ chúng ta mà đi giao tiền cho bọn cướp, chỉ sợ là có đi không về, nguy hiểm rất lớn, còn không bằng nhiều tìm nhiều người giúp đỡ. Nếu như Phong Gia Vinh đồng ý giúp đỡ là tốt rồi, chỉ cần cái đầu tính toán của ông ta thì nhất định sẽ được việc, chỉ tiếc ——"

"Thôi, không nên miễn cưỡng cha." Cô cho rằng không nên miễn cưỡng, Phong Gia Vinh mà ra tay, cô lại càng lo lắng, lo lắng Phong Gia Vinh sẽ lấy chuyện này viện cớ tách cô và con khỏi nhau.

Nếu như cuối cùng thật sự hết cách rồi, thì lại đi cầu cứu ông ấy.

-----oOo-----

Chương 261: Yêu Sức

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng vừa về nhà, đang muốn gửi tin nhắn cho mấy tên cướp, nhằm kéo dài thời gian, ai biết thím Chu lại đi đến, trầm giọng nói: "Bà chủ, ông Đường đến đây, bảo là muốn gặp ngài."

"Ông Đường, chẳng lẽ là Đường Phi sao?"

"Đúng vậy."

"Giờ phút này, Đường Phi tới tìm tôi để làm gì?"

"Hắn ta đến còn có thể có chuyện gì, khẳng định là Phong Gia Vinh phái tới điều tra chuyện bắt cóc có phải thật không, nhằm đẩy tội danh lừa gạt cho mẹ. Thím Chu, cho Đường Phi vào, để hắn xem sự tình là thực hay giả.

Ngược lại, mẹ cũng muốn xem Phong Gia Vinh lần này sẽ chọn tiền hay là con cái đây?" Từ khi Đói Phương Dung gọi điện thoại cho Phong Gia Vinh, vẫn luôn tức giận cho đến bây giờ, vốn con giận đã giảm bớt đi một chút, nhưng khi nghe Đường Phi đến càng khiến bà giận dữ hơn.

"Mẹ, mẹ vẫn còn tức giận à?" Tâm trạng không vui của Tạ Thiên Ngưng cũng đã chạy đi đâu rồi, không còn sức để tức giận, chỉ muốn Phong Khai Trạch có thể bình an trở về.

"Mẹ đương nhiên phải giận rồi, sao có thể không giận chứ? Khải Trạch là con trai ruột của hắn, nghe chuyện con trai mình bị bắt cóc, ông ta cứ nhiên không lo lắng, mà lại lo có người lừa tiền của ông, mà tiền của ông ta dù xài đến mấy đòi cũng xài không hết.

Bà thật không hiểu ông ta cần nhiều tiền như vậy để làm gì, chẳng lẽ muốn mang tiền tiến vào trong quan tài, đến Địa phủ để dùng sao?"

"Mẹ, thôi đi, ba làm người thế nào chúng ta đều rất rõ, làm gì phải tức giận chứ?"

"Coi như quên đi, cần gì lãng phí thời gian đi giận loại người đó, trước mắt hãy tìm cách cứu Khải Trạch đi." Đói Phương Dung nỗ lực giảm bớt lòng hờn dỗi, để bản thân bình tĩnh lại một chút, không muốn nghĩ đến Phong Gia Vinh yêu tiền như mạng.

Có lẽ những người này thật sự đã xem tiền quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Lúc này, Đường Phi được thím Chu dẫn đi vào trong đại sảnh, thái độ cung kính, nói chuyện lễ phép, "Bà chủ, cô chủ ——"

"Đường Phi, là Phong Gia Vinh gọi cậu đến à?" Đói Phương Dung ngắt lời Đường Phi, tức giận hỏi, thật sự đã đem con giận Phong Gia Vinh đầy lên trên người Đường Phi.

Ở trong mắt bà, Đường Phi cùng Phong Gia Vinh không hề khác nhau.

Đường Phi căn bản không thèm để ý đến điểm ấy, trong lòng đang nghĩ đến chuyện khác, cho nên luôn luôn bảo trì thái độ cung kính, "Bà chủ, thật ra ông Phong sai tôi tới, ông ấy muốn tôi tới ——"

"Ông ta kêu cậu đến để điều tra chuyện Khải Trạch có phải bị bắt cóc thật không, có đúng không?"

"Đúng vậy. Bà chủ, cậu chủ thật sự bị bắt cóc sao?"

"Chuyện này còn có thể giả sao?"

"Này ——"

Đối với lửa giận bùng bùng của Đói Phương Dung, Đường Phi chọn cách không thèm để ý, ngược lại hỏi Tạ Thiên Ngưng, "Cô chủ, cô định cứu cậu chủ bằng cách nào?"

Tạ Thiên Ngưng phiền não thở dài, bất đắc dĩ nói: "Còn có cách nào, tất cả đều chỉ có thể dựa theo lời tên cướp nói, chuẩn bị tiền xong thì đi cứu người. Tôi không cần mười triệu này, tôi chỉ cần chồng tôi bình an trở về, như vậy đã thấy mỹ mãn rồi."

"Vậy mươi triệu kia cô đã chuẩn bị xong rồi sao?"

"Trong một lúc Ngân hàng không thể chi ra tiền mặt nhiều như thế, cần phải có thời gian chuẩn bị, cho nên tôi vẫn đang chờ, chỉ hy vọng trong khoảng thời gian này khi con không chịu đau khổ gì nữa."

"Cô chủ, các người định thương lượng với bọn cướp như thế nào?"

"Chuyện này chỉ sợ không phải do tôi có thể làm chủ, bọn cướp nói thế nào chính là thế đó, ta có thể có cách gì đây? Tôi lo lắng nhất chính là sợ bọn cướp giết con tin, tôi có thể không cần mười triệu, chỉ cầu khi con được bình an."

"Cô thật sự vì thiếu gia, cả mươi triệu cũng không cần sao?" Đường Phi đột nhiên muốn thay đổi chủ ý, muốn tìm phương thức đơn giản để lấy khoản tiền này.

Nhưng sự tình đã đến mức này, chỉ sợ hắn chỉ có thể đi về phía trước, dù sao đã liên lụy đến Ôn Thiếu Hoa.

Tạ Thiên Ngưng không để ý đến vẻ mặt bất thường của Đường Phi, hắn hỏi cái gì cô đáp cái đó, "Đừng nói mươi triệu, kêu giao ra hết toàn bộ tài

sản tôi cũng bằng lòng."

"Cô chủ, chi bằng đi báo cảnh sát đi."

"Không thể báo cảnh sát, bọn cướp nói không được báo cảnh sát, nếu báo cho cảnh sát, bọn cướp hoảng sợ, lập tức giết con tin thì làm sao bây giờ? Cho nên không thể báo cảnh sát, ngàn vạn lần không thể báo cảnh sát."

"Không báo cảnh sát, vậy làm sao bây giờ?" Đường Phi có ý hỏi thế, mục đích chính là xem Tạ Thiên Ngưng không báo cảnh sát, bất quá đáp án này hắn rất vừa lòng, cô ta không có báo cảnh sát.

Không thể ngờ cô gái này vì một người đàn ông cái gì cũng không cần, quả nhiên tình yêu quá sâu đậm, nếu bọn họ là một đôi vợ chồng bình thường, chắc sẽ rất hạnh phúc.

Chỉ tiếc bọn họ không phải.

"Tôi là tình nguyệt dùng mười triệu để đổi lấy khỉ con, chỉ cần đổi phuơng thành tâm thả người ra, tôi sẽ không gây khó dẽ cho bọn họ."

"Thật vậy chẳng?"

"Thật."

Đối Phương Dung cảm thấy Đường Phi hỏi quá nhiều, liền cắt ngang lời hắn, "Đường Phi, cậu hỏi nhiều thế để làm gì, chẳng lẽ muốn giúp chúng tôi cứu người ra sao?"

Đường Phi ngượng ngùng cười cười, xấu hổ trả lời, "Bà chủ, bà đang đùa sao, tôi sao có bản lãnh này, bọn cướp muôn mười triệu, căn bản tôi không có số tiền này."

"Cậu không có, Phong Gia Vinh có. Cậu là con chó trung thành luôn bên cạnh Phong Gia Vinh, tuyệt đối sẽ không khom lưng đến giúp chúng ta. Cậu đi đi, không cần đến làm phiền chúng ta, đi."

"Bà chủ, từ nhỏ tôi và cậu chủ đã cùng nhau lớn lên, cũng từng là bằng hữu tốt. Hiện giờ cậu ta đã xảy ra chuyện, đương nhiên tôi cũng muôn giúp chút việc, việc này không quan hệ gì với ông Phong." Hắn phải ở bên cạnh

hai nữ nhân này, như vậy mới có thể biết rõ được mọi hành động của bọn họ, sau này có thể tùy cơ ứng biến.

Sự tình đã đến thời khắc máu chót, tuyệt đối không thể khinh thường.

"Bạn bè tốt, những lời cậu nói ra không thấy ngượng sao, đừng quên lúc trước cậu đã hâm hại Khải Trạch với Thiên Ngung như thế nào. Dù cậu đã quên, nhưng tôi lại không quên, nhìn thấy cậu, tôi liền nhớ đến cái tên Phong Gia Vinh đáng chết kia, cơn giận trong lòng tôi liền bộc phát, cậu cút đi cho tôi, cút." Đói Phương Dung không muốn để Đường Phi lưu lại, phẫn nộ đùi đuổi người, cơn giận còn lớn hơn cả vừa rồi .

Tạ Thiên Ngung lôi kéo cánh tay của bà, không muốn bà kích động, "Mẹ, đừng như vậy."

"Thiên Ngung, con đừng cản mẹ, mẹ giờ chỉ cần nghĩ đến Phong Gia Vinh, mẹ liền tức giận đến mức muôn nỗi tung, mẹ không muốn gặp hay nghe người có liên quan của ông ta nói, con có hiểu không?"

"Con hiểu, mẹ vì quá lo lắng cho khỉ con, nên mới giận ba đã không để ý đến chuyện sống chết của khỉ con."

"Con còn gọi ông ta là ba à, ông ta đã không chịu nhận con làm con dâu, con gọi ông ta là ba để làm gì? Con đừng vọng tưởng sẽ có một ngày nào đó ông ta thừa nhận con, trừ phi mặt trời mọc từ hướng tây, hoặc ông ta biến thành một kẻ nghèo hèn với hai bàn tay trắng, đến lúc đó mới chịu nhận con làm con dâu."

"Ông ấy có nhận con hay không con cũng không quan tâm,nhưng ông ấy là ba của khỉ con, quan hệ huyết thống này không thể thay đổi. Thôi đi, hiện tại chúng ta không cần nói đến chuyện này nữa, hãy nghĩ xem nên giải cứu khỉ con bằng cách nào thì tốt hơn." Tạ Thiên Ngung vô lực khuyên bảo , cảm thấy Đường Phi lưu lại cũng có chút không ổn, vì thế muốn hắn rời đi, "Đường Phi, anh trở về đi, nếu cần giúp đỡ gì khác,tôi sẽ đến tìm anh."

"Cô chủ, tôi nghĩ tôi cần phải lưu lại ——" Đường Phi cố gắng muốn ở lại, nhưng vô dụng, đối phương cực lực yêu cầu hắn rời đi.

"Cảm ơn hảo ý của anh, anh hãy trở về đi."

"Nhưng mà ——"

"Nhưng mà, bất kể thế nào, dù hôm nay Thiên Ngưng có muốn lưu cậu lại, tôi cũng sẽ không thể cho cậu ở lại đâu. Cậu cút ra ngoài cho tôi, cút đi." Đới Phương Dung lại bắt đầu phát giận, chỉ vào cửa miệng, rống to ra lệnh Đường Phi đi ra ngoài.

"Bà chủ, tôi chỉ là muôn tận lực hỗ trợ, tôi biết tôi đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với các người, nhưng tôi cũng chỉ bị ép buộc mà bất đắc dĩ làm vậy, đây là mệnh lệnh của ông Phong, tôi không thể không theo. Hiện giờ cậu chủ đã xảy ra chuyện, tôi chỉ muốn cố gắng hết sức mình thôi."

"Nếu cậu thật sự muốn hỗ trợ, vậy hãy quay về kêu lão già Phong kia chuẩn bị mười triệu, xem ông ta có nguyện ý hay không?" Khẳng khái nói ra.

"Các người không phải đã có mười triệu rồi sao?"

Đường Phi đột nhiên nói ra những lời này, khiến Tạ Thiên Ngưng cảm thấy có chút giật mình, hờ nghi hỏi: "Sao cậu biết chúng tôi có mười triệu?"

"Tôi, tôi chỉ tùy tiện đoán. Hiện tại cô là cổ đông lớn nhất của Phong thị đế quốc, muôn mười triệu hắn không khó." Đường Phi biết mình lỡ lời, chạy nhanh ra cứu, vì không muốn lộ ra dấu vết gì, cho dù không định rời đi, cũng phải rời đi, "Cô chủ, một khi đã như vậy, tôi đây đi về trước, tôi quay về khuyên nhủ ông Phong, hi vọng ông ấy có thể ra mặt hỗ trợ."

"Được, cảm ơn anh." Tạ Thiên Ngưng không hoài nghi nhiều, đối với Đường Phi tuy rằng không thể nói là tín nhiệm, nhưng vẫn không nghi ngờ gì cả.

"Được, nếu quả có tin tức gì, thỉnh nói với tôi một tiếng." Đường Phi gật gật đầu, sau đó xoay người rời đi. Trong lúc đưa lưng về phía mọi người, biểu cảm lập tức thay đổi, trở nên âm trầm quý di, sau khi đi ra khỏi cửa sắt lớn, len lén móc điện thoại ra, gọi điện cho Ôn Thiếu Hoa, điện thoại vừa nói, liền nhỏ giọng ra lệnh, "Lập tức gửi tin cho Tạ Thiên Ngưng, thúc giục bọn họ nhanh chuẩn bị tiền. Chậm nhất ngày mai, nhất định phải lấy được tiền."

Chỉ nói một câu, không đợi đối phương đáp lại, trực tiếp cúp điện thoại, sau đó giả bộ điềm nhiên như không có việc gì, rời đi.

Vừa rồi hắn đã lỡ nói sai, không biết Tạ Thiên Ngưng có hoài nghi hắn không?

Mặc kệ có hay không, cũng không thể buông tay, phải mau chóng lấy tiền mới được, bằng không càng kéo dài, sẽ càng bất lợi cho hắn.

Ôn Thiếu Hoa nhận được cú điện thoại này, kỳ thực có chút kềm nén không được, vì thế liền gởi tin nhắn cho Tạ Thiên Ngưng, muốn cô mau chóng đi chuẩn bị tiền, ngày mai lấy tiền đến chuộc người.

Tạ Thiên Ngưng vừa nhận được tin nhắn, sốt ruột mở ra xem, phát hiện họ thúc giục chuyện tiền bạc, không còn cách nào, đành phải gọi điện thoại cho Dư Tử Cường, để hắn hỗ trợ nhanh chuẩn bị tiền.

Giờ phút này, Dư Tử Cường đang đi điều tra Ôn Thiếu Hoa, sau đó gọi điện thoại, trấn an cô, "Thiên Ngưng, chị đừng sốt ruột, nếu ngày mai còn chưa tra ra được tin gì, em sẽ giao tiền mặt cho chị đi chuộc người. Được rồi, trước mắt, em vừa tra ra được địa chỉ nhà của Ôn Thiếu Hoa, giờ phải đi đến nhà của hắn một chuyến, bái bái."

Vừa cúp điện thoại xong, nhìn thấy Đinh Tiểu Nhiên đang hùng hực vội vàng chạy tới, thở hổn hển hỏi: "Này, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra a, sao Phong Khải Trạch lại bị bắt cóc vậy?"

"Thời gian cấp bách, không kịp nói rõ mọi chuyện với chị đâu, vừa đi vừa nói chuyện đi." Dư Tử Cường kéo cánh tay cô, đẩy cô vào trong xe.

"Ai ai ai, cậu không đem nói rõ, tôi tuyệt đối không đi cùng cậu đâu? Quỷ mới biết cậu có đứa không? Tôi phải gác lại công việc của mình để đến gặp cậu đó, cậu có biết hay không?"

"Không tin, chị có thể gọi điện thoại cho Tạ Thiên Ngưng để xác nhận, hiện tại tôi cần phải lái xe, chị có chuyện gì cứ hỏi Thiên Ngưng." Dư Tử Cường nghiêm túc lái xe, dùng tốc độ nhanh nhất đi tìm Ôn Thiếu Hoa.

"Hỏi thì hỏi, hù."

Cô thật sự không hiểu nổi, mình cần chi phải đi gấp tên ăn chơi này?

-----oOo-----

Chương 262: Bị Chọc Tức Đến Hờ Hờ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Qua điện thoại Đinh Tiểu Nhiên biết được tất cả chuyện, không còn nghĩ nhiều đến công việc, chỉ suy nghĩ làm như thế nào để cứu người.

Tất cả mọi người đều hoài nghi là do Ôn Thiếu Hoa gây nên, nhưng cô nghĩ thế nào cũng cảm thấy không có khả năng này, dù sao bây giờ Ôn Thiếu Hoa sẽ không có năng lực bắt cóc Phong Khải Trạch, "Dư Tử Cường, tôi cảm thấy bọn cướp này không phải do Ôn Thiếu Hoa sai phái, tôi rất hiểu hanger người Ôn Thiếu Hoa. Mặc dù, không phải là nam nhân tốt, nhưng dám chắc không có gan làm chuyện như vậy. Hơn nữa, hiện tại hắn đã rất nghèo túng, sao có bản lãnh bắt cóc Phong Khải Trạch?"

Dư Tử Cường dừng xe lại, cõi giây nịt an toàn ra, cười lạnh giải thích: "Đã có đầu mối, thì cứ nắm bắt lấy. Dù sao cũng đã tới, vào xem một chút cũng không sao. Cũng nói cho cô biết một đạo lý, Ôn Thiếu Hoa biến từ Đại thiếu gia trở thành người với hai bàn tay trắng, bản tính tình sẽ rất dễ vặt vẹo, chuyện gì cũng có thể làm được."

Giống với lúc đầu, hắn vì muốn báo thù Lâm Thư Nhu, để đạt được mục đích, cái gì cũng làm. Cũng may có thể kịp thời dừng cương trước bờ vực, bằng không hắn hiện tại khẳng định rất thảm.

"Làm như cậu cái gì cũng biết hết vậy? Bỏ đi ——" Thằng nhóc này rõ ràng nhỏ hơn cô, lại khiến cô cảm thấy hắn lớn hơn cô, hiểu chuyện nhiều hơn cả cô. Thật đúng là làm cho người ta có chút không thể tiếp thu được.

"Sao thế, chẳng lẽ chị cảm thấy lời của tôi nói không có lý lầm sao?" Hắn cười tà hỏi ngược lại, mang theo một chút mùi vị khiêu khích.

"Cậu nhỏ hơn tôi, tôi đây làm chị nên phải nhường nhịn em trai một chút, không muốn hơn thua với cậu, hù." Đinh Tiểu Nhiên chết cũng không thừa

nhận đối phương nói rất có lý, cõi dây nịt an toàn ra, bước xuống xe, sau đó nhìn quanh bốn phía một chút, phát hiện sống ở nơi này sẽ rất nguy hiểm, chung cư đã xuất hiện vài vết hư hại, thoát nhìn như sắp sụp đổ, không nhặt được cảm thán mấy câu, "Căn nhà này sớm nên xây dựng lại, nếu không sẽ rất dễ sụp đổ, đến lúc đó không biết sẽ có bao nhiêu người sẽ gặp gian khổ?"

"Này tựa hồ không phải chuyện chị cần quan tâm?" Dư Tử Cường cũng xuống xe, đi tới bên cạnh cô, cố ý cùng làm ngược với ý của cô.

"Chuyện của tôi, không cần cậu lo. Hôm nay tôi phải nghỉ làm để tới gặp cậu, toàn bộ tổn thất cậu phải bù lại cho tôi."

"Làm xong chuyện này, tôi chẳng những bồi thường toàn bộ tổn thất cho chị, còn mời chị đi ăn bữa ăn ngon, như thế nào?"

"Đây là do cậu nói nga, tôi không có ép."

"Tôi tự nguyện, không ai ép tôi. Được rồi, chúng ta vào thôi, Ôn Thiếu Hoa sống tại lầu năm, nơi này không có thang máy, chỉ có thể đi thang bộ, đi thôi."

Đinh Tiểu Nhiên đứng tại chỗ bất động, nhìn người đàn ông đi phía trước một lúc, cảm giác cũng không tệ lắm, vì vậy liền chạy đuổi theo, "Dư Tử Cường, cậu chờ tôi một chút."

Cô vẫn luôn bài xích đàn ông nhỏ tuổi hơn cô, nhưng qua mấy lần tiếp xúc, mặc dù mỗi lần tranh cãi làm lửa bốc thẳng lên trời, nhưng ngẫm nghĩ lại một chút, cảm thấy cũng rất thú vị.

". . . ." Dư Tử Cường không có trả lời cô, nhưng bước chân liền chậm lại, cố ý đợi cô.

Không bao lâu, hai người cùng nhau tiến vào cầu thang chật hẹp, cầu thang truyền đến mùi vị gì mộc nhàn nhạt, trên góc tường thoáng có thể nhìn thấy được cả mạng nhện, biết được nơi này đã lâu không ai đến quét dọn, nhưng lại thường có người đi lại, trong cầu thang còn có rát đã lâu chưa đem đi bỏ, tản ra mùi hôi thối nồng nặc.

"Trời ạ, đây là chỗ của người ở sao?" Đinh Tiểu Nhiên bịt lỗ mũi, vẫn cảm

nhận được mùi hôi thúi này, khiến cô muốn ói.

Muốn cô ở nơi này, cô tình nguyện đi ra đường lớn để ngủ.

"Thật ra nơi này căn bản không có tội tệ như vậy, chẳng qua do không có người nào quét dọn mà thôi." Dư Tử Cường đối với hoàn cảnh này cũng không phản cảm lắm, cứ hòa nhã như cũ, lạnh nhạt đối đãi.

Đối với phản ứng này của hắn, cô thật sự có chút bối phục, không nhịn được tán dương mấy câu, "Dư Tử Cường, không tệ lắm, không ngờ cậu xuất thân là Đại thiếu gia, hiện nay còn là chủ tịch ngân hàng, vậy mà không hề kiêu ngạo, không tệ không tệ."

"Cảm ơn bà chị đã khích lệ, chỉ cần chị tiếp xúc với tôi nhiều hơn, bảo đảm sẽ phát hiện ra những ưu điểm khác của tôi." Hắn cố ý làm dáng một chút, trêu chọc cô choi.

"Tiểu tử thúi, tôi chỉ mới cho cậu chút màu sắc, liền tưởng tôi mở phường nhuộm cho cậu chắc. Muốn chết hả?"

"Tôi không muốn chết sớm đâu, nếu như tôi chết, chẳng phải chị sẽ khóc tức tử sao?"

"Cậu chết, tại sao tôi phải khóc tức tử?"

"Bởi vì chị yêu tôi!"

Lời này khiến Đinh Tiểu Nhiên nghe xong cực kì kinh ngạc, lập tức nỗi đóa đánh người, "Dư Tử Cường, tôi nói tôi yêu cậu lúc nào hả?"

"Không phải bây giờ chị đã nói rồi sao, chị nói chị yêu tôi." Dư Tử Cường bị ép buộc phải chạy thăng lên lâu. Hơn nữa, còn không ngừng tiếp tục trêu chọc, rất thích tranh cãi, cảm giác như vậy thực thú vị.

Mặc dù thời gian ở cùng cô luôn hay cãi vã, bất quá vẫn rất thú vị.

"Tôi chưa nói mà, Dư Tử Cường, cậu đứng lại đó cho tôi, có nghe hay không, đứng lại."

"Được, tôi đứng lại."

Người phía trước nói dừng liền dừng, người phía sau không dừng bước kịp, trực tiếp đụng vào người phía trước, kết quả đụng phải làm lỗ mũi phát đau, liên lây tay phủ lên cái mũi của mình, tức giận mắng to, "Sao cậu lại đột nhiên đứng lại chứ?"

"Là chị gọi tôi đứng lại mà!"

"Cậu ——"

"Đến đây, cho tôi xem lỗ mũi bị đụng có lệch hay không? Mong không bị đụng lệch, bằng không sẽ không còn đẹp nữa. Nếu như chị không còn đẹp, tôi phải đi tìm những phụ nữ xinh đẹp khác rồi." Dư Tử Cường kéo tay của cô ra, nhìn cái mũi của cô, cố ý nói những lời khiến người ta tức giận.

Lời này thật đúng làm Đinh Tiêu Nhiên tức giận, hung hăng đạp hắn một cước, cắn răng nghiên lợi nói: "Vậy cậu đi tìm phụ nữ khác đẹp hơn tôi đi!"

"A —— đau đau đau ——" Cô gái này đã ra oai rồi, thật đúng là không phải chuyện tốt.

"Đáng đời, cho đau chết luôn."

"Tôi nói tôi muốn tìm cô gái xinh đẹp hơn, thì mắc mớ gì tới chị a, chị đâu phải là bạn gái của tôi, cần gì giận dữ vậy chứ?"

"Ai nói tôi tức giận, con mắt nào của cậu thấy tôi tức giận hả?"

"Hai con mắt của tôi đều thấy chị đang tức giận."

"Cậu——" Đinh Tiêu Nhiên bị nói mà không phản bác được, trong lòng vừa tức vừa giận lại không biết nên làm gì, cực kỳ phiền não, dứt khoát không cùng hắn nói chuyện này nữa, nói sang chuyện khác, "Dư Tử Cường, hôm nay tôi tới để tìm Ôn Thiếu Hoa, không phải tới cãi lộn với cậu, hù."

Kỳ quái, mới vừa rồi nghe được hắn nói muốn đi tìm cô gái xinh đẹp hơn, cô cần gì phải tức giận?

Nhất định là bị hắn chọc giận nên hờ đồ rồi, cho nên mới bị vậy, nhất định là như vậy.

"Được được được, chúng ta tạm thời đình chiến, làm chánh sự quan trọng hơn. Đã tới lâu năm rồi, nhà của Ôn Thiếu Hoa ở đây, để tôi đi gõ cửa." Du Tử Cường không muôn làm cô giận, không thể làm gì khác hơn đành tạm gác lại đê tài này, cố chịu đau ngón chân bị đau, đưa tay gõ bên cạnh cửa.

Không bao lâu, cửa liền mở ra, Lâm Thục Phân mở cửa ra, thấy một người đàn ông xa lạ, cảm thấy rất kỳ quái, bất quá từ quần áo của hắn, có thể nhìn ra được hắn là người có thân phận địa vị, cho nên liền hòa nhã, mang theo một chút cung kính cùng sợ hãi, nói chuyện, "Chào cậu, xin hỏi cậu tới tìm ai?"

Hiện nay, không thể nào có bạn bè đến tìm bọn họ, chỉ sợ là đến để đòi nợ a.

"Xin hỏi, đây có phải nhà Ôn Thiếu Hoa không?"

Du Tử Cường vừa mới hỏi xong, Đinh Tiểu Nhiên liền đi tới chen miệng vào, "Dì Lâm, là con nè, dì còn nhớ con không?"

"Cô, cô là Đinh Tiểu Nhiên." Lâm Thục Phân nhận ra Đinh Tiểu Nhiên, thế mới biết bọn họ không phải kẻ đến đòi nợ, thở phào nhẹ nhõm, nghi ngờ hỏi: "Tiểu Nhiên, cô đến tìm tôi có chuyện gì không?"

"Con tới tìm Ôn Thiếu Hoa, cậu ta có nhà không?"

"Cô tìm Thiếu Hoa có chuyện gì?"

"A, cái này ——" Đinh Tiểu Nhiên không biết nên trả lời thế nào, vì vậy hướng Du Tử Cường dùng ánh mắt cầu cứu, muốn cậu ta nói, tránh cho mình nói sai.

Du Tử Cường nhận được ánh mắt cầu cứu, vì vậy liền giúp cô trả lời, "Dì Lâm, là như vậy, tôi là một nhà kinh doanh muôn mở rộng thị trường, định mua lại chỗ này để mở rộng phạm vi việc kinh doanh ra. Hơn nữa, căn hộ ở nơi đây đang bị hư hỏng, căn bản không dành cho người ở, cho nên mới muốn hỏi thăm những hộ gia đình sống ở nơi này một chút tin tức. Vì này

là thư ký của tôi, chúng ta thông qua điều tra biết được nơi này ở có một người họ Ôn, thật là trùng hợp, thư ký của tôi cũng biết một người tên là Ôn Thiếu Hoa, cho nên chúng ta mới đến đây."

"Thư ký?"

Từ khi nào, cô lại trở thành thư ký của hắn hả?

Bất quá người này quả nhiên có rất nhiều bản lãnh, kiểu nào cũng nói được hết.

"Thư ký Đinh, không phải cô nói quen người ở nơi này sao, sao tôi lại thấy đối phuơng hình như không có quen cô nha?", Hắn bày ra bộ dáng của tổng giám đốc, ra dáng nói.

"A, cái này, tôi ——"

Đang trong lúc Đinh Tiểu Nhiên không biết trả lời như thế nào, Lâm Thục Phân thay cô trả lời, "Thật sự tôi có quen biết Tiểu Nhiên, nếu như hai vị không chê, mời vào trong ngồi, uống chút nước nha."

"dì Lâm, không cần đâu, con chỉ hỏi vài câu liền đi ngay. Một hồi còn phải đến những hộ gia đình khác để điều tra nữa! Ôn Thiếu Hoa là con trai của dì, có đúng không?" Dư Tử Cường nói chuyện rất điêu luyện, hơn nữa diễn xuất rất giống.

"Đúng vậy, tôi chính là mẹ của Ôn Thiếu Hoa."

"Con trai của dì đi ra ngoài làm việc rồi à?"

"Đừng nói nữa, mấy ngày nay không biết nó chạy đi đâu, không quay trở lại, gọi điện thoại cho nó, nó cũng không nghe. Cả ngày cứ chạy đôn chạy đáo ở bên ngoài, mà không chịu đi tìm công việc, ai!" Nói đến Ôn Thiếu Hoa, Lâm Thục Phân liền bất đắc dĩ cảm thán, cả người không hề có chút tinh thần nào.

"Vậy cậu ấy gần đây đang làm những gì, đi chỗ nào, dì có biết không?"

"Không rõ lắm, cảm giác gần đây nó có chút kỳ quái. Ai, cậu không phải tới điều tra chuyện hộ gia đình sao, sao lại hỏi về chuyện con trai của tôi

chú?" Lâm Thục Phân cảm thấy kì lạ, đột nhiên đề cao cảnh giác, lo lắng trong đó có bẫy rập gì đó.

Dư Tử Cường tùy cơ ứng biến, lập tức tìm lý do hoàn hảo để giải thích, "Tôi muốn mua nơi này, đương nhiên phải tìm hiểu rõ nơi ở và cả vấn đề tình hình hiện nay của các vị, công việc của các vị cũng có liên quan trong đó. Dì Lâm, thật xin lỗi, nếu con của dì không có công việc, cả ngày ăn chơi lêu lổng như vậy, chỉ sợ chúng ta không thể tìm chỗ ở tốt cho các vị rồi."

"A, đừng như vậy, khi nào nó về tôi nhất định bắt nó đi tìm công việc."

"Dì, dì đừng có gấp, để phá vỡ một nơi cần phải có rất dài thời gian, từ từ đi. Trước mắt, con cần phải đi tìm hiểu những căn hộ khác nữa, cảm ơn dì!"

"Được rồi, có rãnh thì trở lại a! Tiểu Nhiên, hãy giúp dì một chút nha." Lâm Thục Phân thấp giọng hướng Đinh Tiểu Nhiên nhờ vả, không muốn sau này không có chỗ ở tốt.

"Ha ha." Đinh Tiểu Nhiên không biết nên nói thế nào, chẳng qua chỉ cười khúc khích, sau đó cùng Dư Tử Cường rời đi.

Ông trời ơi, bây giờ cô mới biết người đàn ông nhỏ hơn mình này, lại lợi hại như thế. Nói không thành có.

-----oOo-----

Chương 263: Xem Ai Lợi Hại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Dư Tử Cường vẫn giả vờ giả vẹt, chờ đến lâu dưới, bước lên xe của mình, mới lộ ra bản tính thật, đặc ý cười tà, âm lãnh nói: "Chuyện bắt cóc quả nhiên có liên quan đến Ôn Thiếu Hoa, xem ra hắn còn gạt luôn cả người trong nhà."

"Làm sao cậu biết có liên quan đến Ôn Thiếu Hoa, chỉ bằng với mấy câu hỏi, cậu đã quả quyết đến vậy sao?" Đinh Tiểu Nhiên cố ý tạt nước lạnh

vào hắn, nhưng trong lòng lại không tự chủ được mà tin tưởng những lời hắn nói. Trực giác nói cho cô biết, người đàn ông này không đơn giản giống như vẻ hắn bề ngoài, cà lơ phát phơ, miệng lưỡi tron tru, lăng tử tình trường, chẳng qua đều là giả, cần phải có thời gian mới tìm hiểu hết được con người thực của hắn.

Kỳ lạ, tại sao cô phải hiểu rõ về người đàn ông này, hắn đâu có liên quan gì đến cô?

Đinh Tiểu Nhiên kiềm chế tâm tư, không để mình suy nghĩ nữa, cũng không để cho mình loạn tưởng.

"Chị mới vừa rồi không nghe thấy Lâm Thục Phân nói gì sao, đã mấy ngày rồi mà Ôn Thiếu Hoa vẫn chưa trở về nhà, cả nhà liên lạc không được, có thể thấy trong việc này nhất định có vấn đề."

"Có lẽ hắn chỉ là muốn cùng bạn bè đi ra ngoài chơi thêm mấy ngày mà thôi, bởi vì tâm trạng không tốt nên không muốn liên lạc với người nhà, việc này không có gì kỳ lạ!"

"Nếu là Ôn Thiếu Hoa lúc trước, có lẽ không có gì kỳ quái, nhưng Ôn Thiếu Hoa bây giờ, lại rất kỳ quái?"

"Tại sao?"

"Bởi vì hắn không còn là Ôn Thiếu Hoa trước kia."

"Dư Tử Cường, cậu đừng ra vẻ thần bí như vậy có được không, có gì nói thẳng ra đi, càng nghe càng khiến tôi mơ hồ thêm thôi." Đinh Tiểu Nhiên không chịu nổi bộ dạng thần bí của hắn, mắt trợn trắng nhìn chằm chằm hắn.

Mặt Dư Tử Cường áp sát lại, nở ra nụ cười châm chọc cô, "Cô cho tôi hôn một cái, tôi sẽ nói cho cô biết."

Yêu cầu như thế khiến cô liền nỗi trận lôi đình, giơ năm ngón tay ra, hù dọa hắn, "Tôi cho cậu một cái tát, cậu có lấy không?"

"Chỉ cần là chị cho, tôi đều lấy, đến đây đi." Hắn không bị dọa, còn đưa mặt lên, chờ 'móng vuốt' của cô nói.

Hắn có thể khẳng định, cô không nỡ đánh hắn.

Quả nhiên, cô không thể ra tay được, không thể làm gì khác hơn là thu tay lại, hùng hổ nói: "Cậu kêu tôi cho thì tôi phải cho sao, vậy chẳng phải là tôi chịu thiệt rồi ư? Được rồi, quay lại vấn đề chánh đi, không nói những lời thiếu dinh dưỡng đi, kế tiếp chúng ta nên làm thế nào đây?"

"Kế tiếp trở về ngân hàng, chuẩn bị tiền mặt."

"Trở về chuẩn bị tiền mặt, vậy chúng ta đi tới nơi này chẳng phải vô dụng rồi sao?"

"Ai nói vô dụng, tôi thiếu hiện tại có thể khẳng định Ôn Thiếu Hoa cùng vụ án bắt cóc liên có liên quan."

"Biết thì có ích lợi gì, chúng ta lại không biết hắn đang ở nơi nào?"

"Giờ cần phải tranh thủ thời gian đi chuộc người, có hiểu không? Đi thôi, trở về giúp ta lo mọi việc." Dư Tử Cường nít chặt dây an toàn, lập tức nổ máy xe rời đi. Suy nghĩ ở trong đầu, nên làm như thế nào mới không xảy ra sai sót?

Hắn vừa muốn cứu người ra, lại muốn giữ lại số tiền kia của Tạ Thiên Ngưng, nhất định phải nghĩ ra cách ổn thỏa mới được.

Đinh Tiểu Nhiên cũng nít chặt dây an toàn, vừa mới bắt đầu không hề cảm thấy có vấn đề gì, nhưng qua một hồi, đột nhiên cảm giác được chuyện này có gì đó không ổn, hỏi nghi hỏi: "Này, tại sao tôi phải trở về giúp cho cậu hả? Hiện giờ tôi đang trốn việc, không thể nói về là về, bằng không tiền thưởng tháng này sẽ mất hết."

"Cô là thư ký của tôi, nhất định phải giúp tôi lo mọi việc, về phần tiền thưởng, nếu như làm tốt, tôi không chỉ cho cô tiền thưởng, còn có thể tăng lương cho cô."

Hắn có thể nhìn ra người phụ nữ này, sẽ lật người như thế nào?

"Dư Tử Cường, từ lúc nào tôi biến thành thư ký của anh hả? Mới vừa rồi ở trước mặt Lâm Thục Phân, chẳng qua là diễn trò thôi sao, không phải là

thật, cậu không cần nhầm lẫn trò đùa với thực tế, tôi không phải thư ký của cậu, có nghe rõ không?" Cô mãnh liệt phản bác, nghiêm túc nói rõ ra.

"Đùa mà thành thật, chẳng phải tốt lắm sao?"

"Tốt cái đầu quỷ của cậu đó. Nhanh lên, mau dừng xe lại, tôi muốn xuống xe."

"Chị Đinh, chúng ta bây giờ đang giúp chị Thiên Ngưng cứu chồng chị ấy, chị thật sự muốn mặc kệ chuyện này sao? Cần tôi nói ra, giao cho cô công việc có tiền đồ lại không chịu, lại muốn cả đời làm công việc vặt vãnh, không có tiền đồ, không có gì giỏi." Dư Tử Cường thấy tâm tình Đinh Tiêu Nhiên vô cùng kích động, vì vậy liền tìm vài thứ tới trấn an cô.

Mặc dù vô nghĩa, nhưng lại rất có lý, Đinh Tiêu Nhiên không còn kích động, thậm chí cảm thấy lời này rất đúng, trên mặt lộ ra vẻ buồn rầu, thở dài nói: "Lời của cậu nói rất có lý, nhưng không phải là cách tốt, tôi không thể vào cửa trước, chỉ có thể đậm chân tại chỗ, làm công việc vặt vãnh. Làm việc vặt thì làm việc vặt, thử hỏi có mấy người có thể vào làm được ở Cao Phong, lại có thể có được mấy người phụ nữ được giống như Thiên Ngưng gặp bạch mã hoàng tử tốt chứ? Cho nên biết mình biết ta, cần cù siêng năng làm việc, không cần phải mỗi ngày ảo tưởng, từ trên trời rớt xuống cái bánh ngon, càng không muốn ảo tưởng bạch mã hoàng tử gì đó, tất cả đều giống như chuyện cổ tích xa xưa."

"Thế nào, tôi không phải là bạch mã hoàng tử ưu tú đây sao?"

"Cậu—— thôi đi, Bạch Mã gì chứ, làm hắc mã còn kém xa. Mặc dù là đứng hàng ba, chỉ tiếc——"

"Chỉ tiếc cái gì?"

"Không có gì, nghiêm túc lái xe của cậu đi."

Cô không nói, nhưng hắn vẫn có thể đoán, nói thẳng ra, "Chỉ tiếc tôi chỉ là thằng nhóc, có đúng không?"

Bị nói trúng tim, Đinh Tiêu Nhiên có chút lúng túng, hít một hơi thật sâu, dứt khoát không phủ nhận, "Không sai, chỉ tiếc cậu nhỏ hơn tôi. Nếu như cậu không nhỏ hơn tôi, nhất định tôi sẽ đeo đuổi ngược lại cậu" .

"Tôi chỉ nhỏ hơn chị có hai tuổi mà thôi, hai tuổi."

"Một tháng, hay một ngày vẫn là nhỏ. Được rồi, không nói chuyện này nữa, chúng ta nên nghĩ cách giúp Thiên Ngưng cứu Phong Khải Trạch đi."

Tại sao hắn lại phải nhỏ hơn cô, nếu như lớn hơn cô, thật là tốt biết bao.

"Được, nghe lời chị." Dư Tử Cường không hề cưỡng ép cô, trước tiên dẹp chuyện này sang một bên, sau này hãy giải quyết.

Cô không thích đàn ông nhỏ tuổi hơn cô, hắn lại càng muốn cô thích hắn, xem ai lợi hại?

Bất quá điều bây giờ quan trọng nhất chính là cứu người, không phải tán gái, cho nên chỉ có thể tạm gác chuyện này lại.

Tạ Thiên Ngưng nhận tin nhắn bọn cướp gửi tới, nói chậm nhất là ngày mai phải chuẩn bị xong tiền chuộc người, biết đã không thể trì hoãn nữa. Vả lại cô cũng không muốn kéo dài nữa, chỉ muốn mau chóng cứu Phong Khải Trạch về, vì vậy liền gọi điện thoại cho Dư Tử Cường, muốn hắn mau chóng chuẩn bị tiền.

Khi con ở trong tay bọn cướp đã nhiều ngày rồi. Thêm một ngày là càng nguy hiểm một ngày, càng ở thêm một ngày nhiều càng ăn nhiều đau khổ hơn thêm một ngày. Cô đã không thể đợi được, hận không thể mau chóng đi chuộc người ngay.

"Thiên Ngưng, bọn cướp nói ngày mai lấy tiền đổi người, cũng không có cho thời gian cùng địa điểm, vậy ngày mai chúng ta phải làm như thế nào?" Đói Phương Dung cũng rất sốt ruột, rất sợ ngày mai không đổi được người, ngược lại sẽ lâm vào nguy hiểm lớn hơn.

Bọn cướp lấy được tiền rồi, có chịu thả người ra không?

"Bọn họ đại khái muốn chúng ta làm theo từng chỉ thị của chúng, như vậy, cho dù chúng ta có báo cảnh sát, cảnh sát cũng không biết nơi nào để phục kích."

"Bây giờ bọn cướp thật sự càng ngày càng thông minh, thật ghê tởm.

Thiên Ngưng, ngày mai lấy tiền đi đổi người, để mẹ đi cho, con đang có bầu, không nên làm chuyện nguy hiểm này."

"Mẹ ——" Tạ Thiên Ngưng rất cảm động, hơn qua mười năm chưa từng cảm thụ tình thương của mẹ, giờ khắc này cảm thấy thật sự rất ám áp.

"Cái gì cũng đừng nói, quyết định như vậy đi, ngày mai mẹ sẽ mang tiền đi đổi người, con tốt nhất nên ở nhà đi." Đói Phương Dung giữ chặt nụ cười từ ái trên khuôn mặt, nắm lấy tay Tạ Thiên Ngưng, quyết tâm làm điều mình muốn làm.

"Mẹ, sợ rằng đây không phải điều chúng ta có thể làm chủ, bọn cướp rất có thể sẽ đưa ra yêu cầu người lấy tiền đi đổi, có lẽ sẽ yêu cầu con mang tiền đi đổi người."

"Này, này phải làm sao mới tốt đây? Con bây giờ đang mang bầu, vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sẽ rất nguy hiểm."

"Hiện tại không thể cố được nhiều như vậy, hết thảy làm theo ý của bọn cướp đi. Mẹ, mẹ yên tâm, cho dù con phải đem tiền đi đổi người, con nhất định sẽ cảm nhận." Tạ Thiên Ngưng bình tĩnh, đưa tay đặt lên phần bụng của mình, dùng tâm để nói chuyện với đứa con của mình: bảo bảo, con nhất định phải giúp mẹ cứu ba của con ra, nên con phải muôn ngoan ngoãn, có biết không?

Đói Phương Dung thấy bàn tay của cô, hiểu cô bây giờ cũng rất thông khổ, mà mình cũng thật bất đắc dĩ, rất căm giận, nghĩ đi nghĩ lại, lập tức đem cơn giận của mình trút lên người Phong Gia Vinh, trực tiếp mắng, "Nói đi nói lại cũng đều do tên Phong Gia Vinh, Đường Phi cũng đã quay về nói cho ông ta biết chuyện này, vậy mà ông ta lại không chút nhúc nhích, thật là tức chết mà."

Sao lâu như vậy mà cả một cú điện thoại, Phong Gia Vinh cũng không có gọi đến, chẳng lẽ ông ta chỉ cần tiền mà không cần con trai mình sao?

Lúc trước bà chính là một phu nhân dịu dàng nhã nhặn, không dám mắng chửi người, nhưng bây giờ, bà đã thành một oán phụ, ngày ngày chửi mắng một người, một người đàn ông đáng ghét.

"Mẹ, đừng nghĩ những thứ này nữa, chỉ càng tăng thêm phiền não thôi."

"Được được được, mẹ không nghĩ. Thiên Ngưng, đến giờ ăn cơm rồi. Chúng ta đi ăn cơm đi, mẹ biết con không muốn ăn gì cả, nhưng vẫn phải có ăn."

"Dạ."

Vì con, mình không để ngã xuống, cô nhất định phải khỏe mạnh, phải cứng rắn nâng cao tinh thần.

Đường Phi đem chuyện Phong Khải Trạch bị bắt cóc nói cho Phong Gia Vinh biết, nhưng không có nói chuyện Tạ Thiên Ngưng có mười triệu, Phong Gia Vinh cho rằng tất cả mọi người muốn ông giao ra mười triệu, cho nên rất tức giận, đồng thời muốn cứu con trai mình ra, lại vừa đau lòng cho tiền của mình, căn bản không muốn giao ra mười triệu.

Mười triệu, đây không phải một số tiền nhỏ, mang đi cứu một kẻ đối địch với ông, đáng giá không?

Thế nhưng kẻ đó chính là con trai ngỗ nghịch của ông!

Ông nên làm gì bây giờ mới phải?

"Đường Phi, bạn cướp có nói lúc nào giao số tiền kia ra sao?"

"Cái này con không biết, cô chủ không có nói, hình như vẫn đang chờ tin của bạn cướp." Đường Phi nói láo, thật ra đã biết được tin, chẳng qua là không muốn nói mà thôi.

Hắn đương nhiên không thể nói ra, nói ra coi như xong đời.

"Cậu mau đi thám thính tin tức cho ta, lần này phải ở bên cạnh Tạ Thiên Ngưng, xem họ có cần gì thì ra tay giúp, cậu đã cố giúp đỡ bạn họ. Về phần chuyện tiền bạc, để tôi suy nghĩ lại rồi hãy nói."

"Ông Phong, tôi vừa mới bị đuổi, nên không thể ở lại đó."

"Tôi kêu cậu đi cậu phải đi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Nếu bạn họ không mở cửa cho cậu đi vào, cậu phải tự tìm cách vào. Trèo tường vào, mau đi nhanh lên đi."

"Dạ", Đường Phi cố ý giả ra bộ dạng rất khốn khổ, nhận lệnh xong liền xoay người rời đi, vậy mà vừa ra khỏi cửa, lập tức lộ ra bộ dạng chân thật, cười đắc ý.

Lúc này vào ngày mai, nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mười triệu sẽ đến trên tay của hắn. Về phần những chuyện khác, hắn cũng mặc kệ, tất cả tội danh đều để một mình Ôn Thiếu Hoa gánh hết.

-----oOo-----

Chương 264: Hai Kẻ Dở Hơi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch bị trói hai ngày, không thay đổi tư thế, cả người tê dại, hơn nữa một giọt nước cũng không được uống, bây giờ đã đói bụng đến mức vô lực rồi, chỉ dựa vào nghị lực mà gắng gượng qua.

Từ lúc bị bắt cóc đến nay. Đã hai ngày rồi, trong hai ngày này thế giới của anh chỉ toàn là màu đen, lỗ tai lại bị bịt chặt, nếu không phải là âm thanh lớn, thì anh không thể nào nghe thấy được, cho đến bây giờ anh cũng không thể nào biết được kẻ nào đã bắt cóc anh, mặc dù anh suy đoán người đó là Ôn Thiếu Hoa, nhưng không tận mắt chứng kiến, cũng không khẳng định chắc chắn được.

Đối phương muôn bắt cóc hắn, là vì tiền hay là vì báo thù?

Hai ngày nay Ôn Thiếu Hoa vẫn luôn ở trong đồng hoang tàn nhìn Phong Khải Trạch, thức ăn cũng có chuẩn bị, nhưng chỉ để mình ăn, không cho anh ăn, bỏ đói anh hai ngày, dùng những thủ đoạn nực cười này để trả thù Phong Khải Trạch vì tất cả những chuyện anh đã làm.

Thời điểm này không báo thù, vậy thì chờ đến khi nào mới trả thù được đây?

Hắn ta thật sự muốn đoạt lại Tạ Thiên Ngưng, bởi vì hắn đã không còn phủ nhận mình vẫn còn thích cô gái này, nhưng hiện tại trong lòng cô gái này chỉ có Phong Khải Trạch, chỉ sợ đoạt lại cũng chẳng có ý nghĩa gì, thế

thì cứ lấy tiền rồi hưởng sung sương sau này, chẳng phải tốt hơn sao?

Đường Phi đột nhiên xuất hiện, làm Ôn Thiếu Hoa sợ hết hồn, còn tưởng rằng là ai tới, sau khi biết rõ là hắn, oán trách, "Anh đến sao không gọi điện báo cho tôi một tiếng, muốn hù chết tôi sao?"

"Ôn Thiếu Hoa, anh cũng hơi quá đáng rồi đó, sao không cho hắn ăn uống, anh muốn hắn chết đói sao?" Đường Phi thấy sắc mặt Phong Khải Trạch tái xanh, đôi môi khô nứt, nhìn cũng biết anh đã lâu không được uống nước rồi, với việc này hắn ta rất tức giận, hận không thể đánh Ôn Thiếu Hoa một trận.

Nếu như không phải vì mười tỷ này, hắn tuyệt đối sẽ không đói xử với Phong Khải Trạch như vậy, coi như trói anh lại, cũng không bỏ đói anh như thế.

Ôn Thiếu Hoa đánh chết, dám làm như vậy, hắn nhất định không tha cho hắn ta.

Bây giờ Ôn Thiếu Hoa đã không còn e sợ Đường Phi nữa rồi, còn có chút phách lối, cười lạnh nói: "Tôi chính là muốn bỏ đói hắn, vậy thì sao? Lúc trước nó đói xử với tôi như thế nào, anh cũng biết, những chuyện đó tôi không thể nào nuốt trôi được, thật vất vả mới có một cơ hội xả giận, ông nói làm sao tôi có thể bỏ qua được?"

"Anh cũng không cần quá đáng như vậy chứ?" Đường Phi không chịu nổi Ôn Thiếu Hoa phách lối như vậy, một tay nắm lấy áo hắn, rống to cảnh cáo hắn.

"Đường Phi, tôi nói cho anh biết, anh cũng không quá đáng à? Chúng ta bây giờ là người ngồi trên một chiếc thuyền, nếu như thuyền lật, tôi rơi xuống nước, thì anh cũng giống vậy thôi." Ôn Thiếu Hoa dùng sức đẩy tay Đường Phi ra, vẫn kiêu ngạo như cũ, so với trước kia hắn càng thêm điên cuồng.

Bây giờ hắn ta đã chọn con đường này, thì không thể quay đầu lại nữa, nên cần gì phải khummings nữa?

"Đúng là bây giờ chúng ta đang trên cùng một chiếc thuyền, nếu như anh làm con tin chết đói, vậy ngày mai lấy gì để đi đổi tiền?"

"Yên tâm, đói hai ngày không chết được đâu, cùng lắm thì kiệt sức mà thôi. Như vậy cũng tốt, toàn thân nó vô lực, ngày mai lúc chúng ta lấy tiền nó sẽ không có khả năng mà đánh lại, lúc đó chúng ta có thể chạy trốn đi."

"Mặc kệ nói thế nào đi nữa, tôi và anh ta cũng từng là bạn bè, anh không cho anh ta ăn, tôi cho." Đường Phi lười phai nhiều lời, dứt khoát tự mình làm, thấy bên cạnh có nước và thức ăn, vì vậy cầm lên, sau đó đi đến bên cạnh Phong Khải Trạch, chỉ lấy băng dính trên miệng anh ra, không nói câu nào, cho anh chút gì đó.

Mặc dù Phong Khải Trạch cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng không từ chối ăn một chút, uống một chút, sau đó âm trầm lạnh lùng chất vấn: "Anh là ai?"

Đường Phi không trả lời, chỉ cho anh ăn chút gì đó, thấy anh có vẻ no rồi thì dừng lại, lại dùng băng dính dán miệng anh lại, sau đó đứng lên, nhìn anh vài lần, hình như có chút mềm lòng, nhưng ngay lập tức bị bóp chết.

Lúc này hắn không thể mềm lòng, mềm lòng tương đương với trắng tay, chuyện đã đến mức này rồi, hắn không thể quay đầu lại nữa.

Ôn Thiếu Hoa đứng ở một bên nhìn, chờ Đường Phi đi tới, lúc này mới giấu cợt nói: "Không ngờ anh cũng còn tình nghĩa như vậy, nếu đã có tình có nghĩa như thế, vậy cần gì phải làm những chuyện này?"

"Chuyện của tôi, không cần anh lo, anh chỉ cần làm tốt việc của mình là được rồi, những chuyện còn lại, tạm thời anh không cần quan tâm." Đường Phi tức giận, càng ngày càng ghét cái bản mặt nhỏ mọn của Ôn Thiếu Hoa, nếu như không phải suy nghĩ cho chuyện lớn, hiện tại nhất định hắn sẽ đánh hắn ta.

Không sao, qua ngày mai, hắn ta sẽ không phách lối nổi nữa.

"Mặc kệ anh nói thế nào, nói chuyện chính đi, ngày mai phải làm như thế nào?" Ôn Thiếu Hoa cũng không muốn lúc này trốn mặt với Đường Phi, chỉ muốn thuận lợi lấy được năm tỷ, sau đó rời đi.

"Sáng sớm ngày mai anh gửi tin nhắn cho Tạ Thiên Ngưng, nói cô ta chuẩn bị tiền mặt, buổi trưa lên đường, gần đến chỗ hẹn thì anh gửi tin

nhắn báo địa điểm cho cô ta, đến nơi nào mà khó tìm vào. Tôi sẽ âm thầm đi theo cô ta, nếu như có động tĩnh gì, lập tức thông báo anh. Trên đường đi bảo cô ta để tiền ở chỗ nào đó, sau đó chúng ta đi lấy tiền, để cho cô ta tự mình đến đây tìm người, như vậy chúng ta có thể có đủ thời gian để chạy trốn, hiểu chưa? Chờ lúc Tạ Thiên Ngưng tới đây tìm Phong Khải Trạch, coi như cô ta cứu người, không thể thấy được bộ mặt thật của chúng ta, sau đó thì cũng không làm gì được chúng ta."

"Chiêu này quả nhiên thật là cao kiến, thần không biết quý không hay lấy tiền đi. Mặc dù làm như vậy có hơi tiện nghi cho Phong Khải Trạch, nhưng chỉ cần có thể rhuận lợi lấy tiền đi là được rồi."

"Còn nói tiện nữa, anh hành hạ anh ta thành ra như thế này, còn bảo tiện nghi sao?" Đường Phi bức túc nói, vốn là không muốn để cho Phong Khải Trạch còn sống trở về, tránh sau này xảy ra chuyện phiền toái, nhưng suy nghĩ một chút, làm như vậy cũng không ổn, ngộ nhỡ xảy ra án mạng, giữa chúng xảy ra chuyện gì đó, thì mọi chuyện sẽ hỏng bét hết.

Vì lợi ích lâu dài mà suy nghĩ, Phong Khải Trạch không thể chết được, xem ra chỉ có cách sử dụng ít tiền để bịt miệng tên Long kia thôi.

"Dù sao tôi cũng trả thù đủ rồi, không sao, cứ theo anh nói làm." Ôn Thiếu Hoa không tranh cãi với Đường Phi, nhưng trong lòng lại xuất hiện một ý tưởng xấu xa.

Ngày mai sau khi dẫn Tạ Thiên Ngưng vào một con đường ngoằn ngoèo, hắn liền chặt đứt một chân của Phong Khải Trạch, sau đó sẽ đi cùng Đường Phi lấy tiền, lúc này mới có thể giải toả tất cả oán hận của hắn.

"Vậy thì tốt rồi, sáng sớm ngày mai tôi sẽ đi tìm Tạ Thiên Ngưng, nhất cử nhát động của cô ta, tôi sẽ thông báo cho anh biết, đã đến thời khắc máu chót, anh đừng hành động lung tung nữa."

"Anh yên tâm, tôi biết chuyện nghiêm trọng đến mức nào, sẽ không náo loạn nữa đâu."

"Ừ." Mặc dù Đường Phi không tin tưởng lời Ôn Thiếu Hoa nói, nhưng cũng hết cách rồi, chỉ có thể rời đi, nếu như hắn không đoán sai, Phong Khải Trạch vẫn còn phải chịu chút đau khổ nữa.

Chịu chút đau khổ thì chịu chút đau khổ, còn hơn mất mạng trở về.

Ôn Thiếu Hoa nhìn bòng lưng Đường Phi đi xa, tà ác cười xấu xa, sau đó thu hồi tầm mắt, nhìn trên người Phong Khải Trạch, cười mờ ám.

Mặc dù hắn không giành Tạ Thiên Ngưng về được, nhưng hắn có thể làm chồm cô mất đi một chân mà, cứ như vậy, trong lòng rất khoái chí.

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, Tạ Thiên Ngưng đã nhận được tin nhắn của bọn cướp, bảo cô phải chuẩn bị tiền xong trước mười hai giờ trưa, chờ đợi yêu cầu tiếp theo của bọn chúng.

Tạ Thiên Ngưng không do dự, đang định đến ngân hàng chuẩn bị tiền, ai ngờ Dư Tử Cường và Đinh Tiểu Nhiên đã đem tiền đến nơi rồi, cô cực kỳ cảm kích, "Tử Cường, Tiểu Nhiên, cảm ơn hai người."

"Chúng ta là chị em tốt, chị không cần phải khách khí như thế. Chị giúp em nhiều như vậy, em cũng nên giúp chị một chút chứ, chỉ là em không giúp đỡ gì nhiều lắm." Đinh Tiểu Nhiên có chút xấu hổ, mặc dù ngày hôm qua đi theo Dư Tử Cường đến ngân hàng Thiên Tường, nhưng lại không biết mình có thể làm gì, không thể làm gì khác hơn là ngồi ngôc ở đó, sáng sớm cùng anh tới đây đưa tiền.

"Đối với chị mà nói như thế này đã đủ rồi. Tử Cường, cũng cảm ơn em."

"Em còn nợ Chị một phần ân tình, lần này giúp chị là chuyện đương nhiên, chị không cần cảm ơn em, hơn nữa, những thứ này là tiền của chị, khách hàng muốn lấy tiền, em đây là chủ tịch ngân hàng lại không cho sao?" Dư Tử Cường nói xong rất hài hước, thật ra thì hôm nay là anh cố ý đến giúp đỡ.

"Hai người bỏ công việc trong tay tới giúp tôi, thật sự tôi không biết nên nói cái gì cho phải, cảm ơn hai người." Hiện tại trừ nói cảm ơn, cô thật không biết nên nói gì nữa.

"Được lắm, đừng nói cảm ơn nữa, bây giờ nên bàn tiếp theo nên làm gì bây giờ? Thiên Ngưng, bây giờ chị là phụ nữ mang thai, lúc đến chỗ bọn ướp đổi người sẽ rất nguy hiểm hay để cho em đi thay đi, em có thể chạy có thể nhảy, nếu như xảy ra chuyện gì còn có thể ứng phó."

Đinh Tiểu Nhiên xung phong nhận việc, nhưng lập tức gấp phải sự phản đối của Dư Tử Cường, "Đi cái gì mà đi, chị cho mình là siêu nhân hay sao? Tôi đi."

"Cậu cũng cho mình là siêu nhân ư, đi cái gì hả?"

"Dù sao tôi đi vẫn tốt hơn chị đi."

"Cũng chưa chắc nha, ai biết được, ngộ nhỡ trông khá thế mà không dùng được thì sao đây?"

"Nếu không bây giờ chúng ta đánh nhau một trận, xem ai lợi hại hơn?"

"Đánh thì đánh, ai sợ ai à?"

Đôi oan gia này lại muốn gây gổ nhau rồi, Tạ Thiên Ngưng không thể làm gì khác hơn là khuyên nhủ bọn họ, "Tiểu Nhiên, Tử Cường, hai người đừng làm loạn thêm nữa được không?"

"Hôm nay tôi nể mặt Thiên Ngưng, nên sẽ không đánh nhau với cậu." Đinh Tiểu Nhiên ngồi bên cạnh Tạ Thiên Ngưng, thở phì phò trùng mắt liếc Dư Tử Cường, sau đó hai tay ôm ngực, tầm mắt để qua một.

"Hôm nay tôi cũng nể mặt Thiên Ngưng, không đánh nhau với chị." Dư Tử Cường ngồi khác khác, cũng dời tầm mắt qua một bên.

Hai người thật giống hai kẻ dở hơi.

Đối Phương Dung nhìn thấu tất cả, vì vậy cười trộm nói, "Để tôi xem hai người cò sát với nhau bao lâu để tao ra tia lửa tình yêu nào."

"Tôi mà cọ sát với cậu ta ra tia lửa tình yêu à, cọ ra thuốc nổ thì đúng hơn." Đinh Tiểu Nhiên lại đem tầm mắt đặt trên người Dư Tử Cường, ác ngoan nhìn anh chằm chằm.

"Ngược lại tôi lại cảm thấy rất đáng mong chờ." Hơn tà tà cười cười, nhíu nhíu mày, phóng điện với cô.

Lúc này, thím Chu đi vào, dập tắt sự ồn ào của hai người, "Phu nhân, Đường tiên sinh lại tới."

Không đợi Tạ Thiên Ngưng trả lời, Đới Phương Dung ngược lại ra lệnh trước, "Đuổi ông ta đi đi, đừng để cho ông ta đi vào."

"Mẹ ——"

"Bây giờ mẹ không muốn gặp Đường Phi và Phong Gia Vinh chút nào, dù sao mẹ cũng không muốn cho bọn họ vào."

"Được, thím Chu, bà nói với Đường Phi, bây giờ tạm thời chúng tôi không tiếp khách, bảo anh ta trở về."

"Phu nhân, Đường tiên sinh nói anh ta theo lệnh Phong tiên sinh đến, nếu như không thể vào cửa chính, anh ta sẽ trèo tường vào, cho nên ——" Thím Chu do dự nói, cảm thấy mở hay không mở cũng khác gì lăm.

"Thôi, bà mở cửa cho anh ta vào đi." Tạ Thiên Ngưng hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là bảo Chu thảm đi mở cửa, sau đó khuyên nhủ Đới Phương Dung, "Mẹ, mẹ coi anh ta không tồn tại là được rồi."

"Xin lỗi, mẹ không chỉ muốn anh không tồn tại, mẹ còn muốn coi anh ta như cái túi trùt giận." Đới Phương Dung biết không ngăn cản được Đường Phi vào, cho nên sẽ không nói nữa, dứt khoát cho hắn đi vào.

Bà thật muốn xem Phong Gia Vinh định làm gì?

-----oOo-----

Chương 265: Lấy Tiên Đì

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Đường Phi đi vào, hắn cảm thấy lửa giận nồng đậm của mọi người rất rõ, biết rõ mình không được hoan nghênh ở đây, mặc dù hắn cũng không muốn nhìn mặt những người này, nhưng vì có thể hiểu rõ tình hình, nên cần phải ở lại đây, không thể làm gì khác hơn là cung kính nói chuyện, "Phu nhân, thiếu phu nhân, bạn cướp có tin tức gì không?"

Đói Phương Dung không trả lời hắn, giấu cợt hỏi ngược lại: "Đường Phi, cậu tới đây là vì cậu, hay là vì Phong Gia Vinh? Mặc kệ cậu là vì ai, tôi không quan tâm."

"Phu nhân, là Phong tiên sinh bảo tôi đến xem tình hình như thế nào, Phong tiên sinh nói nếu như có chuyện gì cần giúp thì cứ bảo với ông ấy"

"Vậy thì tốt rồi, cậu có thể chuẩn bị mười tỷ không?"

"Chuyện này ——"

"Tôi biết ngay mà, Phong Gia Vinh làm sao có thể bỏ ra mười tỷ được, nếu như Thiên Ngưng không có mười tỷ, thì lần này Khải Trạch chẳng phải sẽ mất mạng sao?"

". . . ." Đường Phi cúi đầu không nói, giữ yên lặng, không muốn nói gì, chỉ là lắng nghe,

Nhưng Đói Phương Dung vẫn oán trách không ngừng, "Một phân tiền cũng không lấy ra, phái người tới thì có lợi ích gì, nếu như quả thật muốn giúp đỡ, vậy trực tiếp đưa tiền đây là được rồi,"

"Mẹ, thôi được rồi, trong tay chúng ta có đủ tiền rồi, không cần phải lo lắng về vấn đề tiền bạc nữa, chúng ta ngồi đây chờ tin tức của bọn cướp." Tạ Thiên Ngưng khuyên nhủ bà, trong thâm tâm cũng biết chuyện này là làm khó Đường Phi, dù sao hắn cũng chỉ là theo lệnh mà làm việc, không làm chủ được,

"Đương nhiên mẹ biết đạo lý này, nhưng mà mẹ túc chịu không nổi, muốn oán giận mấy câu, cho thoái mái một chút, nói gì thì nói Khải Trạch cũng là con trai của Phong Gia Vinh, hơn nữa còn là đứa con trai duy nhất của ông ta, không ngờ ông ta lại coi tiền còn hơn con trai mình, thật là khiến người ta cảm thấy vô tình mà"

"Có lẽ ông ấy còn chưa biết thứ quan trọng trong lòng ông ấy là gì?"

"Thiên Ngưng, đã đến nước này rồi, con còn nói giúp Phong Gia Vinh làm gì, thật là mẹ nể con luôn rồi đó."

"Không phải là con nói giúp ông ấy, con chỉ nói sự thật thôi, có một vài

người không biết thứ quang trong lòng bọn họ là thứ gì, đợi đến khi mắt đi mới biết, "

"Bây giờ mẹ không thể nào tin Phong Gia Vinh là người nữa rồi, được rồi được rồi, không nói tới ông ta nữa, bây giờ chúng ta mau nghĩ cách cứu Khải Trạch mau lên,"

"Vâng"

Đường Phi đứng ở một bên, nghe hai người phụ nữ này nói chuyện, vẫn dùng khéo mắt nhìn Du Tử Cường, không biết tại sao anh ta lại tới chỗ này, muốn hỏi cho rõ, nhưng lại không dám hỏi, chỉ sợ mình lộ ra mọi chuyện, đành chờ bọn họ bàn bạc với nhau, trong tay lấy điện thoại di động ra, âm thầm nhắn tin cho Ôn Thiếu Hoa.

Du Tử Cường cho là Đường Phi cũng chỉ là con chó bên cạnh Phong Gia Vinh mà thôi, cho nên không để hắn vào trong mắt, "Thiên Ngung, chị đem cái này đặt trong lỗ tai, em có thể nghe lén chúng nói gì một chút"

Không đợi Tạ Thiên Ngung cầm lấy, Đinh Tiểu Nhiên đã đoạt lấy rồi, "Sao lại cho Thiên Ngung mang, nói không chừng bọn cướp biết được dừng lại thì sao?"

"Không phải Thiên Ngung đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức Phong phu nhân, nhưng tôi cảm thấy Thiên Ngung đi thì có lý hơn, bọn cướp sẽ không biết tôi và cô, căn bản là không thể bảo chúng ta đi, cho nên cái này đưa cho Thiên Ngung dùng là tốt nhất, " Du Tử Cường lấy lại, đưa cho Tạ Thiên Ngung, "Thiên Ngung, chị đặt vào trong lỗ tai, không để cho người khác biết, như vậy em có thể sử dụng các thiết bị, mà xác định vị trí cụ thể của chị, sau đó tùy lúc mà hành động."

"Tử Cường, cảm ơn em." Tạ Thiên Ngung cầm lấy, sau đó nhét vào trong lỗ tai mình,

Du Tử Cường lấy máy vi tính ra, bắt đầu lập tức chuẩn bị tất cả.

Đinh Tiểu Nhiên ghé đầu qua nhìn một chút, khen, "Không ngờ anh lại còn như thế này nha, kỹ thuật tin học rất khá, không tệ không tệ,"

"Tôi còn nhiều điều hay ho hơn nữa kia, về sau cô sẽ từ từ phát hiện, chờ

sau khi cô phát hiện, bảo đảm sẽ yêu tôi"

"Trời ạ, tôi chưa thấy ai tự kỷ giống như anh, yêu bản thân mình quá mức, ai yêu anh chứ?"

"Cô?"

"Tôi mà yêu anh à, còn lâu"

"Có thể hay không về sau sẽ biết, không cần nóng vội, chúng ta cứ từ từ, chờ mọi chuyện ổn định, tôi sẽ mạnh mẽ tấn công, đến lúc đó cô nhất định sẽ chống đỡ không được,"

"."

Hai người lại bắt đầu cãi vả, Tạ Thiên Ngưng bất đắc dĩ mà lắc đầu, không nói đến bọn họ, cứ để cho bọn họ cãi nhau, cảm thấy bọn họ càng tranh cãi tình cảm càng tốt a.

Đường Phi nhìn thấy mọi chuyện rất rõ ràng, thura dịp lúc mọi người chú ý vào máy tính của Du Tử Cường, vội vàng gửi tin nhắn cho Ôn Thiếu Hoa, bảo hắn lập tức làm việc, hơn nữa còn nói cho hắn biết trên người Tạ Thiên Ngưng có thiết bị nghe lén.

Ôn Thiếu Hoa nhận được tin nhắn, biết trên người Tạ Thiên Ngưng có thiết bị nghe lén, mặc dù có chút khẩn trương sợ hãi, nhưng không lập tức bảo cô tháo ra, mà cứ theo nguyên kế hoạch mà làm, bảo cô một mình đến chỗ hẹn, dù sao hắn cũng nắm đàng chuôi mà

Tạ Thiên Ngưng nhận được tin nhắn, không do dự, một mình mang tiền đi, theo địa chỉ trên tin nhắn mà đi.

Du Tử Cường lái xe ở phía sau đi theo, theo sự chỉ dẫn của thiết bị theo dõi kia, nhưng không đến quá gần, để khỏi cho người khác phát hiện

Đường Phi lái xe theo sau bọn họ, bởi vì chỉ có một mình, cho nên không gửi tin nhắn, mà trực tiếp gọi điện thoại cho Ôn Thiếu Hoa, "Bảo Tạ Thiên Ngưng đến chỗ hẹn một mình thôi. Lấy thiết bị nghe lén vứt đi, điện thoại di động cũng vậy, sau đó bảo cô ta đến địa điểm khác, để cái máy tính kia không biết chúng ta ở đâu."

"Được, tôi sẽ làm ngay lập tức." Ôn Thiếu Hoa cúp điện thoại, lập tức gseudo tin nhắn cho Tạ Thiên Ngưng, sau khi gửi xong hả hê cười tà, sau đó đi tới bên cạnh Phong Khải Trạch, cầm cây gậy gỗ đã chuẩn bị trước, nhẫn tâm đánh mạnh trên đùi anh.

Phong Khải Trạch không hề chuẩn bị tâm lý, không ngờ đối phương dám đánh gãy chân hắn, đau mức toát mồ hôi lạnh, nhưng anh vẫn cắn răng, nhịn được sự đau nhức này.

Một gãy này đi xuống, chỉ sọt chân của anh đã đứt, muốn chạy trốn thật sự là không thể được.

Anh thè, chỉ cần có thể an toàn trở về, anh nhất định sẽ bắt người này lại, làm cho hắn phải trả giá gấp mười lần.

Sau khi Ôn Thiếu Hoa phế một chân của Phong Khải Trạch, vội vã xông ra ngoài, vừa lái xe vừa gửi tin nhắn cho Tạ Thiên Ngưng, nói cho cô biết địa điểm.

Tạ Thiên Ngưng cầm hai vali tiền mặt, hoảng hốt, đổi một lần taxi lại một lần nữa, đến một địa điểm, hình như cô rất mệt, nhưng đến đại điểm kia, đổi phương lại bảo cô vứt thiết bị nghe lén, di động cũng vậy, điều này làm cô rất nghi ngờ

Bọn cướp làm sao biết trên người cô có thiết bị nghe lén, chẳng lẽ Tử Cường và Tiểu Nhiên bị phát hiện rồi sao?

Mặc kệ là cái gì, hiện tại cô chỉ có thể làm theo lời bọn chúng nói.

"Tử Cường, bọn cướp đã biết chị mang theo thiết bị nghe lén rồi, hiện tại hắn yêu cầu chị. Vứt nó đi, ngay cả điện thoại di động cũng phải vứt, hai đi về trước, chị sẽ cảm nhận," Tạ Thiên Ngưng nói sơ sơ cho Du Tử Cường biết, sau đó làm theo yêu cầu của bọn cướp, đem giam. Bỏ tất cả đi, tiếp tục tìm một chiếc taxi, đến địa điểm khác.

Không ngờ bọn cướp lại thông minh đến thế, bảo cô đi lòng vòng, ngay cả thiết bị nghe lén và điện thoại cũng bảo vứt đi.

Du Tử Cường dừng xe, không tiếp tục đi theo nữa, bất đắc dĩ than thở.

"Sao thế?" Đinh Tiểu Nhiên lo lắng hỏi.

"Bạn cướp biết trên người Thiên Ngưng có thiết bị nghe lén rồi, hơn nữa còn muốn chị ấy bỏ thiết bị nghe lén và điện thoại đi, cắt đứt liên lạc của chúng ta, bây giờ căn bản tôi không biết Thiên Ngưng ở chỗ nào cả?"

"Này, bây giờ phải làm thế nào? Nếu không chúng ta báo cảnh sát đi." Đới Phương Dung đề nghị.

"Chúng ta không biết vị trí cụ thể của bạn cướp, báo cảnh sát cũng không được."

"Bạn cướp làm sao biết trên người Thiên Ngưng có những thứ ấy, chúng ta duy trì khoảng cách cả một con phố, sao có thể bị phát hiện chứ?" Đinh Tiểu Nhiên nghi ngờ, từ cửa sổ xe nhìn chung quanh, căn bản không phát hiện có cái gì khả nghi cả.

Sao cô lại có cảm giác có người đang theo dõi bạn họ?

"Không biết, có lẽ hiện tại thủ đoạn của bạn cướp ngày càng tinh vi rồi, bây giờ chỉ có thể chờ Tạ Thiên Ngưng thôi." Dư Tử Cường nhìn chầm nhẹ trên màn hình máy tính, trong lòng biết Tạ Thiên Ngưng đã vứt thứ kia rồi, cho nên không theo dấu nữa, cũng không thể làm gì nữa, chỉ có thể trong lòng cầu nguyện cho cô.

Tạ Thiên Ngưng đến chỗ hẹn, tiếp tục giữ liên lạc với bạn cướp, nhưng cái điện thoại di động này là cô mới mua, danh bạ trống rỗng, vốn là cô muốn gọi điện thoại cho Dư Tử Cường, nói cho anh biết vị trí hiện tại của cô, nhưng lại ngoài cùng phủ sóng, chỉ có thể nhận tin nhắn mà thôi, những thứ khác đều không làm được.

Chuyện này chỉ có chứng tỏ bạn cướp thật sự rất lợi hại.

Lúc này, điện thoại di động nhận được một tin nhắn, trên đó có viết địa điểm, cô không do dự, trực tiếp gọi xe đi, vậy mà vừa tới nơi, lại nhận được một tin nhắn, có điều tin nhắn này khiến cô có chút do dự, không biết có nên làm theo không nữa.

Bạn cướp muốn cô để tiền ở chỗ này, sau đó đến một địa điểm khác.

Nếu như cô để tiền ở chỗ này, ngộ nhỡ khi đến chỗ kia không tìm được con khỉ nhỏ thì làm thế nào?

Đường Phi cũng đã sớm tới chỗ này, thấy Tạ Thiên Ngưng đang do dự, vì vậy liền gọi điện thoại cho Ôn Thiếu Hoa, bảo hắn tiếp tục gửi tin nhắn, bảo cô đặt tiền xuống, đến chỗ kia tìm Phong Khải Trạch,

Ôn Thiếu Hoa nhận được cú điện thoại này, vừa nghe đến tiền, lập tức làm theo, gửi tin nhắn cho Tạ Thiên Ngưng.

Tạ Thiên Ngưng đang do dự không biết có nên để tiền ở chỗ này không, điện thoại di động lại nhận được một tin nhắn, là thúc giục cô đặt tiền xuống, nếu như cô không để, vậy thì chúng giết con tin.

Bởi vì dòng tin nhắn này, cô có thể khẳng định chắc chắn, bọn cướp đang ở gần đây, giám sát nhát cử nhát động của cô, hết cách rồi, tốt nhất cô nên ngoan ngoãn để tiền xuống, đến địa điểm kia, nhưng chỗ kia lại ở ngoại ô, từ đây đến đó phải hơn một tiếng đồng hồ, nhưng thời gian càng lâu con khỉ nhỏ càng gặp nguy hiểm, bởi vì bọn cướp đã lấy được tiền, nên có thể giết con tin.

Nhưng hết cách rồi, cô chỉ có thể làm theo lời bọn cướp.

Tạ Thiên Ngưng để tiền xuống rồi đi, Đường Phi lập tức xuất hiện, lấy hai vali tiền đi, bỏ vào xe, sau đó gọi điện thoại báo cảnh sát, gọi cảnh sát chờ Ôn Thiếu Hoa ở chỗ này, mình lấy tiền đi.

Những chuyện còn lại, tất cả sẽ để cho Ôn Thiếu Hoa gánh lấy.

Ôn Thiếu Hoa thì cái gì cũng không biết, đã gửi tin nhắn có địa chỉ cụ thể của Phong Khải Trạch cho Tạ Thiên Ngưng, sau đó chạy hết tốc lực đến chỗ tìm Đường Phi, sau đó chia tiền,

Vậy mà hắn lại không biết, chờ đợi hắn sẽ là sự hoảng sợ,

-----oOo-----

Chương 266: Trở Thành Tội Phạm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ôn Thiếu Hoa đi dọc theo con đường dẫn đến chỗ Đường Phi lấy mười tỷ, chỉ cần nghĩ đến việc sau này không cần phải sống những ngày tháng nghèo khổ nữa, hắn liền vô cùng hưng phấn, hơn nữa ngay từ đầu đến cuối cả Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng đều không biết người bắt cóc là ai, như vậy hắn có thể cầm tiền mà cô tư sống rồi.

Cá cũng trach mỏ*. Mặc dù quá trình phiền toái một chút, chỉ là có thể thuận lợi bắt được tiền là tốt rồi, những thứ khác không quan trọng.

* Câu này mình cũng không rõ lắm chắc cũng tương đương câu có công mài sắt, có ngày nên kim ấy mà.

Nhưng hình như hắn đã nghĩ tất cả mọi chuyện quá đơn giản rồi

Cảnh sát nhận được thông báo, lập tức phái Cảnh Đội ra, theo lời người báo án mà đến địa điểm đó, tính tùy thời cơ mà hành động, mặc dù bọn họ không biết bọn cướp là ai, nhưng chỉ cần phát hiện có người khả nghi là lập tức bắt ngay.

Ôn Thiếu Hoa đi tới chỗ hẹn trước với Đường Phi để chia tiền, nhưng vừa xuống xe, đột nhiên thấy rất nhiều xe cảnh sát chạy tới, hơn nữa chung quanh đã xuất hiện đầy cảnh sát, bởi vì làm việc trái với lương tâm, cho nên vừa thấy cảnh sát hắn liền sợ, lúc này đã không thể chú ý gì nữa, co cảng chạy.

Vậy mà hắn lại không biết, hắn chạy như vậy, không thể nghi ngờ gì nữa, đây chính là giấu đầu lòi đuôi mà.

"Đứng lại." Cảnh sát vừa nhìn thấy có người không giải thích gì cả mà cắm đầu cắm cổ chạy trốn, nên bọn họ biết ngay đây chính là người của bọn cướp, vì vậy toàn lực đuổi bắt.

Ôn Thiếu Hoa luống cuống, chạy loạn lên, căn bản là không suy nghĩ tại sao cảnh sát lại xuất hiện tại nơi này, chỉ nghĩ là cô chạy để không bị bắt mà thôi.

Nếu như bị bắt, vậy đời này hắn xong rồi, nhất định là phải ngồi tù rụa xương rồi, cho nên hắn không thể bị bắt.

Có rất nhiều việc, không phải muôn như thế thì nó sẽ như thế.

Cảnh sát đã trải qua nhiều đợt huân luyện đặc biệt, chuyên lùng bắt người nọ khá mạnh, không bao lâu liền bắt được Ôn Thiếu Hoa, đầy ngã hắn trên mặt đất, sau đó lấy còng tay ra, còng hắn lại.

Cho dù đã bị bắt, Ôn Thiếu Hoa vẫn còn liều chết giãy giụa, "Buông tôi ra, buông tôi ra."

"Tôi không muốn ngồi tù, buông tôi ra."

Nhưng mặc kệ hắn giãy giụa như thế nào, vẫn bị đưa lên xe cảnh sát, trở thành tội phạm.

Đường Phi trốn ở góc phòng, tận mắt nhìn thấy Ôn Thiếu Hoa bị bắt, bị áp lên xe cảnh sát, cười hả hê, sau đó cầm tiền rời đi, tính trước tiên hắn đem tiền giấu kỹ cái đã, sau đó sẽ đi giúp Tạ Thiên Ngưng cứu Phong Khải Trạch, giải toả mối nghi ngờ của bọn họ đối với hắn, sau đó nghĩ tiếp biện pháp khiến Ôn Thiếu Hoa gánh chịu tất cả tội danh,

Bây giờ hắn không thể đụng vào số tiền kia, chỉ cần vừa động tới, ngay tức khắc sẽ có người phát hiện, cho nên hắn phải trở về bên cạnh Phong Gia Vinh, ngây ngốc một chút sau sẽ rời đi.

Tạ Thiên Ngưng theo tin nhắn mà đến địa điểm kia, một thân một mình đi tới đồng phế tích bên trong, muốn gọi điện thoại cho bạn Dư Tử Cường, nhưng điện thoại di động lại không kết nối được, không gọi đi được, điện thoại di động của mình lại ném đi rồi, hôm nay có chuyện gì cũng chỉ có thể dựa vào chính cô mà thôi.

May là trời cao không phụ lòng người, để cho cô tìm được Phong Khải Trạch đang bị trói trong đồng hoang tàn kia, kích động lại hưng phấn, xa xa liền nhìn thấy những vết thương chằng chịt của anh, cực kỳ đau lòng, nhanh chóng đi tới, khóc thầm hô to, "Con khỉ nhỏ ——"

"Con khỉ nhỏ, em tới đây, em lập tức cởi dây cho anh."

Mặc dù trong lỗ tai Phong Khải Trạch bị bịt bông, nhưng âm thanh ở gần anh vẫn nghe được, rõ ràng anh nghe thấy âm thanh của Tạ Thiên Ngưng, đợi cô giúp anh lấy miếng băng dính trên miệng ra, anh rất cảm kích lại cảm động, lúc này cũng đã quên mất con đau trên đùi, mang theo một tia hơi thở yếu đuối, âm trầm kêu cô, "Thiên Ngưng ——".

Hai ngày nay âm thanh anh muốn nghe nhất chính là tiếng của cô.

"Em đến rồi, tại sao bọn họ lại có thể đánh anh thành ra như thế này chứ?" Cô nhanh chóng cởi miếng vải đen trên mắt anh ra, sau đó cởi sợi dây, chỉ muốn cho thân thể của anh có thể sớm được giải thoát.

Sau khi miếng vải đen được lấy ra, hai ngày không nhìn thấy ánh sáng, làm cho mắt anh nhất thời khó có thể thích ứng được, híp mắt một hồi mới có thể mở ra được, thời điểm sợi dây trói tay chân anh được cởi ra, từ chi được tự do, anh lập tức ôm người trước mặt vào trong ngực thật chặt, đến bây giờ cũng chưa tin nổi mình đã ổn rồi, "Thiên Ngưng, cảm ơn em, cảm ơn em."

Từ khi anh bị người ta trói lại đến bây giờ, trừ đối mặt với bóng tối, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không làm được, song khi mở mắt thấy ánh sáng một lần nữa, anh đã an toàn, nếu như không có cô, chỉ sợ anh không thể dễ dàng thoát hiểm như vậy.

"Con khỉ nhỏ, anh có biết không, làm em sợ muôn chét, em thật sự sợ bọn cướp ra tay giết con tin." Cô cũng ôm chặt lấy anh, giờ khắc này cô căn bản không cảm thấy tiếc mồi tý, đối với cô mà nói, sự bình an của cô quan trọng hơn tất cả.

"Bọn cướp giết con tin?" Anh nhẹ nhàng đẩy cô ra, bởi vì anh không biết hai ngày nay xảy ra chuyện gì, cho nên không hiểu ra sao.

"Anh bị bắt cóc, đối phương muốn số tiền chuộc là mười tỷ, bây giờ số tiền mười tỷ đã trong tay bọn cướp rồi. Chỉ là không sao đâu, chỉ cần anh có thể bình an, bỏ ra bao nhiêu tiền em đều không quan tâm." Cô vui vẻ đến mức nước mắt chảy ròng, không ngừng lấy tay lau lau, nhìn thấy khuôn mặt anh khắc nơi đều bầm tím, thật sự rất đau lòng, lấy tay khẽ chạm vào mặt của anh, "Trời ạ, tại sao bọn họ lại có thể đánh anh như thế này, có đau không?"

"Anh nhất định sẽ bắt được bọn cướp đáng chết này, bắt bọn chúng phải trả giá gấp mười lần." Cô hỏi một đằng, anh trả lời một nẻo, chỉ muốn báo thù.

"Trước tiên không cần quan tâm những chuyện đó, chúng ta rời khỏi nơi này thôi, em lo bọn cướp sẽ trở lại, đến lúc đó sẽ không đi được, chúng ta đi." Tạ Thiên Ngưng lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nóng vội đỡ anh lên, muốn dẫn anh rời đi.

Nhưng vừa mới dìu đứng lên một chút, thế nhưng anh lại kêu gào bi thống nên ngồi xuống lại.

"A ——" Phong Khải Trạch lấy tay che vết đứt ở chân, đau đến mức sắc mặt trắng bệch, cái trán toát ra mồ hôi lạnh, bởi vì anh cắn chặt hàm răng, cho nên máu chảy ra ngoài, đủ để thấy được cơn đau nhức này mãnh liệt đến đâu.

"Con khỉ nhỏ, sao thế, trên người anh còn chỗ nào bị thương vậy?" Nghe được tiếng kêu gào bi thống của anh, cô bị dọa đến luống cuống, vội vàng kiểm tra thân thể của anh, phát hiện anh dùng tay che chân lại, trong lòng cũng hiểu một chút.

"Chân của anh bị đánh gãy." Anh cố nén đau đớn, ngồi dưới đất bất động.

"Cái gì, chân bị đánh gãy rồi hả ? Tại sao bọn có thể như vậy, tại sao có thể, cầm tiền xong rồi đánh người, tại sao bọn họ có thể như vậy?" Cô vội vã nhìn chân của snh, không dám động vào, lo sợ sẽ làm anh đau, đau lòng khóc.

"Đứa ngốc, cái này thì có cái gì mà khóc, đi bệnh viện là được rồi. Chờ chân anh khoẻ lại, nhất định anh sẽ đem bọn cướp này đánh chết, chặt đứt toàn bộ chân của bọn họ, còn đánh vào người bọn họ nữa, một chút anh cũng không bỏ qua." Anh chịu đựng cơn đau trên đùi, cố gắng nặn ra nụ cười, dỗ dành cô, lấy tay giúp cô lau nước mắt trên khoé mắt, không muốn cô lại khóc nữa.

"Bây giờ em gọi cho 120 rồi, chúng ta đi bệnh viện."

"Tốt."

Tạ Thiên Ngưng cầm điện thoại gọi 120, sau đó đem Phong Khải Trạch đỡ ra khỏi đống phế tích, đi ra bên ngoài chờ xe cứu thương, trong lòng rất lo bọn cướp sẽ trở về.

Nếu như thời điểm này mà bọn cướp trở về, vậy bọn họ thật sự xong đời rồi.

Cũng may sau khi xe cứu thương đến cũng không thấy bọn cướp xuất hiện, cô thở phào nhẹ nhõm, sự kiện bắt cóc lần này cũng kết thúc rồi.

Sau khi Tạ Thiên Ngưng đến bệnh viện, lập tức liên lạc với Dư Tử Cường, đem mọi chuyện nói cho anh biết.

Dư Tử Cường nhận được điện thoại, cùng mọi người đi tới bệnh viện, thấy Tạ Thiên Ngưng bình yên vô sự, cũng yên lòng.

So sánh với người khác, Đói Phương Dung có vẻ đặc biệt hốt hoảng, vừa nhìn thấy Tạ Thiên Ngưng liền lập tức vội vã hỏi thăm cô, "Thiên Ngưng, con có việc gì không, có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không, đứa bé có khỏe không?"

"Mẹ, mẹ xem dáng vẻ con có giống gặp chuyện gì ngoài ý muốn không? Con không sao, chỉ là con khỉ nhỏ anh ấy ——"

"Khải Trạch nó thế nào?"

"Trên người con khỉ nhỏ toàn là vết thương, một chân bị gãy, bây giờ bác sĩ đang giúp anh ấy cố định chân lại." Tạ Thiên Ngưng liếc mắt nhìn Phong Khải Trạch nằm ở trên giường, rất sợ anh sẽ bị di chứng gì đó.

"Trời ạ, bọn cướp kia thật là quá tàn nhẫn, cầm tiền xong lại đánh người như vậy, đáng ghét. Khải Trạch, con không sao chứ?" Đói Phương Dung đi tới bên giường, thấy cả người Phong Khải Trạch bị băng bó, bác sĩ đang cố định chân cho anh, trong lòng đau đớn ê ẩm.

"Chẳng qua là gãy một chân thôi, trở về được là tốt rồi, không có việc gì." Phong Khải Trạch trong quá trình trị liệu, mặc kệ đau đớn như thế nào cũng chịu đựng, một tiếng cũng không kêu ra, trong lòng rất tức giận.

Từ nhỏ đến giờ anh chả bao giờ chật vật như vậy, chân tướng chuyện này

nhất định anh sẽ tra ra rõ ràng, muốn đổi phương hoản trả lại gấp mười lần.

"Gãy một chân, còn nói không có việc gì? Khải Trạch, con có biết người bắt con là ai không? Con cứ nói ra, dùng bất cứ biện pháp gì, xài bao nhiêu tiền, dù đều muốn đem bọn bắt cóc này đem về."

"Con vẫn luôn bị bịt mắt, không thể nhìn thấy được cái gì cả, cho nên không biết là ai bắt cóc con cả. Nhưng có điều con có thể khẳng định, người bắt cóc con, nhất định biết con, hơn nữa cũng từng có quan hệ với con, thống hận con."

"Vậy thì đó là ai chứ?"

"Không phải Ôn Thiếu Hoa thì cũng là Hồng Thùa Chí, loại bỏ một vài điều, Hồng Thùa Chí không thiếu tiền, dù là trả thù con, cũng sẽ không dùng phương thức này, tất cả duy nhất chỉ có thể là Ôn Thiếu Hoa."

Phong Khải Trạch suy đoán, khiến mọi người nhất trí đều nghĩ đến Ôn Thiếu Hoa.

Ngay tại lúc này, Đường Phi đột nhiên hoang mang rối loạn vội vàng chạy vào, giả vờ một bộ dạng lo lắng, "Thiếu gia, anh có sao không?"

Mọi người không có bao nhiêu cảm giác với Đường Phi, mặc kệ hắn.

"Không phải anh nên tò tò theo Phong Gia Vinh à, chạy đến chỗ tôi làm gì?" Phong Khải Trạch đối với hắn rất lạnh lùng, lúc này không muốn gấp Phong Gia Vinh và bất cứ người nào của ông ta cả.

Anh bị bắt cóc, Phong Gia Vinh là cha anh, mà lại không quan tâm gì tới, cho dù là ai đều sẽ tức giận.

"Thiếu gia, tôi... tôi chỉ tới thăm cậu một chút, cậu có thể bình an trở về là tốt rồi." Xem ra tất cả mọi người đều không hoài nghi hắn, không tệ, mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi.

"Vậy anh thấy rồi đây, trở về báo với Phong Gia Vinh, nói cho ông ta biết tôi chưa chết, để ông ta thắt vọng rồi."

"Thiếu gia ——" Đường Phi không hề rời đi, chỉ là cúi đầu, không nói thêm gì nữa, trầm mặc.

Lúc này, điện thoại Du Tử Cường đột nhiên vang lên, tất cả mọi người đang nhìn anh nghe điện thoại.

"Cái gì? Được, tôi biết rồi, cảm ơn anh." Du Tử Cường nhận điện thoại, vẻ mặt rất kinh ngạc, sau khi cúp điện thoại nói với mọi người, "Tôi có một người bạn trong đồn cảnh sát, cậu ấy gọi điện thoại tới nói cho tôi biết, Ôn Thiếu Hoa bị bắt, cảnh sát tìm thấy trên di động của hắn có rất nhiều tin nhắn nặc danh, muốn số tiền chuộc là mười tỷ."

"Chẳng lẽ bọn cướp thật sự là Ôn Thiếu Hoa sao?" Đinh Tiểu Nhiên có chút không tin, theo cô biết Ôn Thiếu Hoa căn bản là không có lá gan lớn như vậy, dám làm chuyện như thế này, chẳng lẽ cô nghĩ làm rồi sao?

Lần này Đường Phi cực kỳ hài lòng, âm thầm hả hê cười trộm, thấy vậy lần này Ôn Thiếu Hoa nhất định chết chắc rồi.

-----oOo-----

Chương 267: Phỏng Đoán Chân Tướng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Du Tử Cường nói như vậy, mọi người đều nhất trí cho rằng bọn cướp chính là Ôn Thiếu Hoa, coi như còn nghi ngờ không muốn tin tưởng, cũng phải tin tưởng.

Tạ Thiên Ngưng nghĩ đến việc Ôn Thiếu Hoa tàn nhẫn như thế, cầm tiền xong đá thương người, nỗi oán hận trong lòng của cô đối với hắn ta cực kỳ lớn, vì vậy mắng, "Ôn Thiếu Hoa thật sự là quá ghê tởm, vì tiền mà dám làm ra chuyện như vậy, đáng đời cho anh ta."

"Không đúng, nếu Ôn Thiếu Hoa bị bắt, số tiền kia đâu rồi, số tiền ở đâu?" Đinh Tiểu Nhiên nghĩ tới khoản tiền kia, đến nay còn chưa thấy bóng dáng nó đâu, không thể không hoài nghi được.

"Đúng vậy, tiền đâu?" Đói Phương Dung cũng bắt đầu hoài nghi.

Bởi vì không nghĩ ra điểm này, cho nên tất cả mọi người đều cảm thấy chuyện này có chút kỳ hoặc.

"Tại đồn cảnh sát người ta nói có người báo cho bọn họ biết địa điểm để bắt hắn ta, mọi người ai báo án?" Dư Tử Cường cũng bắt đầu hoài nghi chuyện này, mặc dù không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng anh có thể khẳng định chắc chắn, chuyện này tuyệt đối không đơn giản.

"Tôi không có báo cảnh sát."

"Tôi không có."

"Tôi cũng vậy không có."

Đường Phi thấy tất cả mọi người đều không nhận mình báo cảnh sát, vì ẩn nấp chính mình, cũng phủ nhận theo, "Tôi cũng vậy không có."

Hình như chuyện này đơn giản như trong tưởng tượng của hắn vậy, nguyên tưởng rằng Ôn Thiếu Hoa sau khi bị bắt sau, hắn sẽ lập tức chối bỏ trách nhiệm, vốn dĩ muốn xem tình thế trước mắt như thế nào, hình như có chút khó khăn, những người khác đều hoài nghi, huống chi là Phong Khải Trạch.

Phong Khải Trạch không có trả lời về chuyện này, chỉ là nằm ở trên giường trầm mặc suy tư, đem chuyện này xâu chuỗi lại, đột nhiên thầm trầm hỏi một câu, "Rốt cuộc là ai báo cảnh sát?"

"Có phải là Phong Gia Vinh không?" Đói Phương Dung hồ nghi suy đoán loạn lên.

Tạ Thiên Ngưng cũng rất tán thành điểm này, "Chuyện này rất có thể, dù sao ông ta cũng biết về chuyện bắt cóc."

"Đúng là Phong Gia Vinh biết chuyện bắt cóc, nhưng ông ta cũng không thể nào biết chính xác địa điểm của bọn chúng được, thời gia Ôn Thiếu Hoa xuất hiện và thời gian cảnh sát đến cũng không cách xa nhau là mấy, cho nên người báo cảnh sát nhất định biết bọn cướp sẽ xuất hiện ở chỗ này, mà những người biết địa điểm đó trừ Thiên Ngưng chính ra thì chỉ có

bọn cướp thôi, nếu như Thiên Ngưng không có báo cảnh sát, vậy thì chính là bọn cướp báo cảnh sát."Dư Tử Cường phân tích nói.

Đinh Tiêu Nhiên cũng không cho là như vậy, ban đầu phản bác anh, "Dư Tử Cường, đâu cậu có bệnh không vậy, bọn cướp làm sao có thể báo cảnh sát được, đây không phải là tự mình hại mình sao?"

"Tôi tuyệt đối không có báo cảnh sát, nhưng bọn cướp cũng không thể báo cảnh sát, điều này không phù hợp với Logic." Tạ Thiên Ngưng cũng cho là như vậy, cảm thấy không thể nào là bọn cướp báo cảnh sát, nhưng lại đoán không được là ai báo cảnh sát.

Dư Tử Cường khinh thường cười tà, châm chọc trả lời, "Sao lại không thể nào, nếu như bọn cướp không chỉ là một người thì sao?"

"Có ý gì?"

"Chính xác là bọn cướp không chỉ có một, tối thiểu có hai trở lên, một người muốn một mình nuốt luôn mười tỷ, bán đứng người khác, chuyện này cũng không phải là không có khả năng." Phong Khải Trạch đột nhiên thốt ra những lời này, làm Đường Phi sợ hét hồn, thật sự lo lắng bọn họ sẽ suy đoán ra mọi chuyện.

Xem ra hắn đã đi nhầm một nước cờ rồi, chính là không nên báo cảnh sát, khiến Ôn Thiếu Hoa bị bắt, cho nên mới lộ ra nhiều sơ hở như vậy, hắn nên lén lút châm dứt Ôn Thiếu Hoa, như vậy thì thần không biết quý không hay rồi, hôm nay Ôn Thiếu Hoa bị tóm, ngộ nhỡ hắn ta khai ra hắn, coi như cảnh sát không có chứng cứ, không thể làm thế nào để bắt hắn, nhưng tuyệt đối không thể gạt được Phong Khải Trạch.

Đều do lòng dạ hắn không đủ ác độc, nên trong lúc chia tiền lúc giải quyết Ôn Thiếu Hoa mới đúng.

Thật là một lần sơ ý, liền có khả năng thua cả ván bài.

Tất cả mọi người đều đang suy đoán chân tướng sự tình, không ai chú ý tới nét mặt khẩn trương của Đường Phi, hình như coi hắn như không khí.

"Con khỉ nhỏ, làm sao anh biết bọn cướp có hai người trở lên?" Tạ Thiên Ngưng ngồi ở mép giường, đau lòng nhìn gương mặt bị thương của anh,

mỗi cái liếc mắt liền thông hận Ôn Thiếu Hoa một phần.

"Người đánh anh chính là Ôn Thiếu Hoa, tám phần không sai được, thênh nhưng người cho anh lại là một người khác, về phần là ai, bây giờ anh vẫn chưa biết, chỉ là rất nhanh sẽ biết thôi. Dư Tử Cường, làm phiền cậu giữ liên lạc với người trong đồn cảnh sát, cần phải tra từ trong miệng Ôn Thiếu Hoa ra đồng bọn của hắn là ai."

"Phong Đại Thiếu Gia, tôi nhớ ban đầu ——" Dư Tử Cường đột nhiên phát hiện trước khi Khải Trạch bị bắt mấy ngày có xảy ra chuyện, đột nhiên suy nghĩ, nhưng còn chưa nói hết câu lại bị cắt ngang.

"Cậu có thể không giúp, không có cậu, tôi cũng sẽ có biện pháp bắt Ôn Thiếu Hoa nói ra đáp án." Thái độ và giọng nói của Phong Khải Trạch đột nhiên trở nên lạnh lùng, hơn nữa còn rất nghiêm túc, không nhún nhường chút nào.

"Này, tôi nói Phong Đại Thiếu Gia, ban đầu anh làm tôi phải chật vật như vậy, hôm nay tôi giúp anh, anh không nói cảm ơn tôi còn chưa tính, dù sao cũng nên nể mặt tôi một tí chứ?"

"Ban đầu nếu như không phải là Thiên Ngưng giúp cậu, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cậu như vậy đâu, nếu như không phải trước đó cậu đến hôn lễ của tôi gây chuyện, tôi tuyệt đối sẽ không đối xử với cậu như vậy."

"Dư Tử Cường, tôi cảm thấy được Phong Khải Trạch nói rất có đạo lý, ban đầu cậu phá hôn lễ nhà người ta, người ta quan người mấy ngày, coi như là tiện nghi cho cậu rồi." Đinh Tiểu Nhiên có ý đứng ở bên cạnh Phong Khải Trạch đối nghịch với Dư Tử Cường, cố gắng chọc tức anh.

"Thiên Ngưng, chị đến đây nói cho công bằng tí nào." Dư Tử Cường nói không lại bọn họ, chỉ cầu xin Tạ Thiên Ngưng ra tay.

Tạ Thiên Ngưng cười cười, cũng đứng về phía Phong Khải Trạch, "Tử Cường, em quên rồi ư, cái đó cũng là hôn lễ của chị, thiếu chút nữa em liền phá hư hôn lễ của chị, chuyện này không nên quên mất chứ?"

"Các người tính áp bức tôi, phải không?"

"Không phải áp bức cậu, chúng tôi chỉ nói sự thật, nói chuyện thăng thăng

cũng không được sao?" Đinh Tiêu Nhiên phản bác hùng hồn.

"Được, tôi...tôi là đàn ông chân chính kho so đo với phụ nữ."

"Tôi thấy cậu nói không lại nên tìm cái lỗ trốn đi thôi."

"Cô ——"

"Được rồi được rồi, hai người đừng tranh cãi nữa, bây giờ chúng ta đang thảo luận chuyện bọn cướp, sao lại cứ nhắc mãi đến trước kia thế? Chuyện trước kia là quá khứ thì để cho nó là quá khứ đi, nhắc lại cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Từ Cường, làm phiền em đến đòn cảnh sát vài chyện rồi." Tạ Thiên Ngưng ra mặt điều binh, đối với đôi oan gia này tốt nhất là im lặng.

"Được, chuyện trước kia đúng là em không đúng, lần này xem như là em đền bù. Em sẽ nghĩ cách để Ôn Thiếu Hoa khai ra đồng bọn của hắn." Dư Tử Cường tự biết mình đuối lý, mới vừa rồi chẳng qua là muốn lái cá cười giỡn, nhưng mà bây giờ thấy không có ý nghĩa gì, bởi vì có người căn bản là không cười đùa nổi.

Đường Phi nghe thấy bọn họ nói muôn tra từ Ôn Thiếu Hoa ra, trong lòng hơi luống cuống, vì vậy chủ động chờ lệnh, "Thiếu gia, không bằng để tôi đến đòn cảnh sát một chyện, giúp anh tìm hiểu mọi chyện."

Hắn nhất định phải đến đòn cảnh sát một chyện, chặn miệng Ôn Thiếu Hoa lại, nếu không sẽ rắc rối lớn.

Vậy mà hắn không ngờ chính là Phong Khải Trạch kiên quyết cự tuyệt, "Không cần, anh trở về bên cạnh Phong Gia Vinh đi, chỗ này không cần đến anh."

"Thiếu gia, tôi ——"

"Không cần nhiều lời, tôi không muốn gặp lại anh, cho nên anh không cần xuất hiện đến trước mặt tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí."

"Cậu thật sự hận tôi về chuyện kia sao?"

"Anh nên rõ tôi là loại người gì, một khắc kia anh bán đứng tôi, chúng ta

liền không còn là bạn bè nữa rồi, tôi cũng không còn tin tưởng anh nữa, nhất là chuyện anh là với Thiên Ngưng, cà đời tôi cũng sẽ không tha thứ. Chuyện của tôi không cần anh xen vào, cũng không muốn anh xen vào, trở về làm tay sai đi."

Đường Phi bị lời này chọc giận, mặc kệ hắn dù cố gắng nhịn xuống nỗi tức giận này như thế nào, vẫn là nhịn không được, không vui chút nào: "Cậu chỉ biết đứng trên lập trường của mình nghĩ, vậy cậu có đứng trên lập trường của tôi mà nghĩ không?"

Phong Khải Trạch khinh thường cười lạnh, giễu cợt hỏi ngược lại: "Vậy còn anh, anh có đứng ở lập trường của tôi mà nghĩ không?"

"Tôi ——"

"Cho tới bây giờ anh cũng không đứng trên lập trường của tôi mà suy nghĩ, thì sao tôi lại phải đứng trên lập trường của anh mà suy nghĩ? Anh biết rõ Thiên Ngưng đối với tôi quan trọng như thế nào, nhưng anh lại nhất định động vào cô ấy, còn nói lung tung với cô ấy, thiếu chút nữa làm cho chúng ta sinh ra hiểu lầm. Chuyện trước kia tôi chưa tính sổ với anh, anh lại muốn tôi đứng trên lập trường của anh mà suy nghĩ, quả thực là buồn cười."

"Tôi làm tất cả những điều này đều là do bất đắc dĩ, Phong tiên sinh muốn tôi làm như vậy, tôi không thể không làm, chuyện này không thể hoàn toàn trách tôi được."

"Đúng, cái này không thể hoàn toàn trách anh, nếu Phong Gia Vinh muốn anh làm cái gì anh sẽ làm cái đó, vậy anh cứ tiếp tục trở lại bên cạnh ông ta, làm một con chó trung thành, không cần ở chỗ này của tôi nói lung tung."

"Giữa chúng ta thật sự nhất định như vậy phải không?"

"Giữa chúng ta chỉ có thể như vậy. Anh đi đi, tôi không muốn gặp lại anh nữa."

Phong Khải Trạch thái độ rất cứng rắn và vô tình, khiến trong lòng Đường Phi bị đả kích thật lớn, trước kia còn có chút hối hận bắt cóc khi bắt cóc anh, nhưng hiện tại không hối hận chút nào, vì vậy không hề ăn nói khép

nép nữa, nghiêm túc nói: "Được, từ nay về sau tôi sẽ không tới tìm cậu nữa."

"Dù là Phong Gia Vinh cho anh đi đến, anh cũng đừng."

"Anh ——"

"Cút."

"Được, tôi đi." Đường Phi thật sự tức không nhịn nổi, tức giận đá cánh cửa ra, bây giờ vừa tức vừa gấp gáp, vẫn còn rất khẩn trương. Hiện tai Phong Khải Trạch chán ghét hắn như vậy, nếu như mà biết rõ chuyện bắt cóc có liên quan đến hắn, đây chẳng phải là càng hận hắn hơn sao?

Giấy cuối cùng cũng không gói được lửa, doạ lấy Ôn Thiếu Hoa, chỉ sợ không bao lâu hắn liền đem toàn bộ mọi chuyện khai ra, mặc dù cảnh sát không có chứng cứ bắt giữ hắn, nhưng Phong Khải Trạch nhất định sẽ hoài nghi hắn, đến lúc đó coi như hắn có tiền cũng không xài được, hắn phải đến đó ngay lập tức mới được.

Đường Phi đi, Phong Khải Trạch cũng không để ở trong lòng, tiếp tục suy nghĩ về vụ bắt cóc lần này, quyết định tra ra từ đầu, "Dư Tử Cường, cậu biết những người trong hắc đạo không?"

"Em cũng biết một chút, chỉ là cũng không quá quen, theo chân bọn họ không nhiều. Phong Đại Thiếu Gia, thế nào đột nhiên lại hỏi người trong hắc đạo, chẳng lẽ anh muốn người trong hắc đạo làm gì?" Dư Tử Cường hồ nghi suy đoán.

Tạ Thiên Ngưng nghe thấy thế, lập tức phản đối, "Không được, con khỉ nhỏ, mặc kệ anh muốn làm gì, cũng không được dính dáng đến người của hắc đạo, nếu không sẽ rất phiền toái".

"Em đừng nghe Dư Tử Cường nói bừa, anh chỉ muốn tìm một người, một người trước ngực có xăm hình một con rồng lửa. Chính là người đã đánh anh hôn mê, bọn họ cùng bọn cướp nhất định có liên quan, anh muốn từ bọn họ điều tra ra."

Mọi việc dính đến vụ bắt cóc lần này, một chút anh đều không bỏ qua.

-----oOo-----

Chương 268: Cuộc Đời Nay Có Em

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chuyện này ngày càng hỗn loạn, nhưng lại càng ngày càng đến gần chân tướng.

Dư Tử Cường tìm trong đầu những nahn vật hắc đạo mà mình quen biết, đúng chính xác là có người trên ngực xăm hình một con rồng lửa, "Em từng nghe có người nhắc đến một tên Long nào đó, nghe nói trước ngực hắn có xăm một con rồng lửa, chỉ là không biết tên Long này có phải là người anh cần tìm hay không, dù sao cũng có rất nhiều người thích xăm hình rồng lử? ,

"Mặc kệ có phải hay không, lấy một tấm hình của tên Long đó cho tôi xem", Phong Khải Trạch gián tiếp ra lệnh.

Anh nói như vậy, khiến Dư Tử Cường có chút không thoải mái, đang muốn oán trách mấy câu, nhưng thấy một chân đối phương bị cố định treo ở trên kia, không thể làm gì khác hơn là nuốt xuống toàn bộ lời muốn nói, "Được, tạm thời bây giờ anh là mộ phê nhân, tôi sẽ giúp anh chuyện này. ,

"."

"Dư Tử Cường, cậu nói ai tàn phế?" không đợi Phong Khải Trạch lên tiếng, Tạ Thiên Ngưng lại nổi nóng, cô rất không thích nghe những lời này, rống to chát vân.

Đinh Tiểu Nhiên nhân cơ hội này mà hả hê, "Ha ha, có người nói hoạ là từ trong miệng bay ra, đáng đời."

Dư Tử Cường biết mình nói sai, ngượng ngùng cười, không ngừng lui xuống cửa, "Mọi người cứ coi như là tôi không có nói gì hết a, ta bây giờ tôi lập tức giúp anh tìm một tấm hình của tên Long, đi trước một bước, thư ký Đinh, đi."

Vừa mới dứt lời, lập tức đi ra ngoài cửa, trốn.

"Ai là thư ký của cậu? Dư Tử Cường, cậu giải thích rõ ràng cho tôi, tôi có đồng ý làm thư ký cho cậu sao? Cậu đừng hòng chạy, trở lại nói rõ cho tôi niết xem nào." Đinh Tiêu Nhiên đuổi theo, tiếng la mắng ngày càng lớn, các phòng bệnh khác cũng trò nêu lay động.

"Thật là một đôi sống oan gia, hi vọng bọn họ có thể có một kết quả tốt." Tạ Thiên Ngưng bất đắc dĩ mà lắc đầu, cẩn bản không lo lắng bọn họ cãi nhau, bởi vì cô biết, bọn họ càng tranh cãi thì tình cảm càng tốt.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại ba người, Đói Phương Dung biết mình là du thừa, vì vậy cười trộm kiếm cơm rồi đi, "Khai Trạch, Thiên Ngưng, nhất định hai đứa có rất nhiều chuyện muốn nói với nhau, vậy đi sẽ không quấy rầy hai đứa nữa, đi trả về bảo thím Chu làm vài món ngon, sau đó đem đến cho hai đứa, thuận tiện mang vài bộ quần áo cho hai đứa tắm rửa luôn, đi đi đây."

"Mẹ, cảm ơn mẹ."

"Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, hai đứa chăm sóc nhau cho cẩn thận là được rồi. Thiên Ngưng, con phải chú ý nghỉ ngơi, nếu như mệt mỏi thì cứ nằm lên giường mà ngủ 9i, biết không?"

"Con biết rồi."

"Vậy đi đi."

Phong Khai Trạch nhìn Đói Phương Dung đóng cửa rời đi, chỉ cười nhàn nhạt, rất nhanh lại rơi vào trầm tư, vẻ mặt rất nặng nề, giống như đang nghĩ chuyện gì rất quan trọng vậy.

Tạ Thiên Ngưng dựa vào nét mặt của anh có thể đoán được bây giờ anh đang nghĩ cái gì, vì vậy liền khuyên anh, "Con khỉ nhỏ, không cần nghĩ về những chuyện không vui đó nữa, hiện tại sức khỏe là quan trọng nhất, chờ vết thương lành lại rồi xử lý chuyện này cũng không muộn

"Chờ vết thương lành lại, chỉ sợ bọn cướp lại nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật thôi. Thiên Ngưng, em yên tâm, anh sẽ cố gắng hết sức giúp em lấy lại số tiền kia," vì cứu anh, cô không một chút do dự lấy số tiền kia chuộc anh ra, hành động như vậy làm cho trái tim anh cảm thấy rất ấm áp, trên

thế giới này có rất ít người con gái như thế.

Nhưng mà anh lại gặp được cô gái như thế, chính là cô.

"Lấy lại được hay không không quan trọng, quan trọng là anh bình an là được rồi. Anh có biết không, em thật sự vô cùng sợ bọn cướp sẽ giết con tin, em không dám nghĩ đến một ngày không có anh, càng không muốn con của chúng ta còn chưa ra đời lại không có ba. Một ngày nay, em không ngừng cầu nguyện, em tình nguyện đổi mười tỷ để lấy sự bình an của anh."

Những lời này làm anh cực kỳ cảm động, ôm cô vào trong ngực, cảm nhận sự vui sướng khi có một người vợ như vậy, "Cuộc đời này có em, thật tốt quá."

Cô cọ đầu nhè nhẹ vào ngực anh, hạnh phúc cười, lặp lại lời của anh, "Cuộc đời này có anh, thật tốt quá."

Mặc dù cô rất thống hận Ôn Thiếu Hoa làm anh bị thương như vậy, nhưng cô vẫn cảm tạ ông trời, để cho anh còn sống mà trở về.

"Em xem em đi, mấy ngày nay lại gầy đi rồi, sau này phải bồi dưỡng vào, biết không." Anh nâng gương mặt cô lên, bởi vì cô gầy đi mà cảm thấy đau lòng.

Ngược lại cô cũng bóp mặt của anh, giống như đau lòng nói: "Anh cũng vậy, gầy đi rất nhiều rồi, cũng phải bồi dưỡng."

"Được, chúng ta cùng nhau bồi dưỡng, không chỉ bù lại, mà anh còn muốn bọn bắt cóc phải trả giá thật đắt." Phong Khải Trạch lại nghĩ tới bọn cướp, trong mắt tràn đầy tức giận, giống như muốn ăn thịt bọn chúng vậy.

Tạ Thiên Ngung biết bây giờ không thể bỏ qua chuyện này được, không thể làm gì khác hơn là nói với anh, "Khải Trạch, anh đoán ra chuyện gì à?"

"Ôn Thiếu Hoa đã sa lưới, cho nên không cần anh động thủ dạy dỗ hắn, anh đoán, Ôn Thiếu Hoa chẳng qua là một tên lính quèn thôi, là kẻ chết thay người chủ mưu, chuyện này nhất định là do kẻ chủ mưu kia sắp xếp toàn bộ, cho nên chúng ta tra ra từ trong miệng Ôn Thiếu Hoa, coi như moi ra, nhưng không có bất kỳ bằng chứng gì, không có ai chứng, cảnh sát

cũng không làm gì được đối phương."

"Nếu kẻ chủ mưu này cao minh như thế, em thấy chuyện này là xong rồi, coi như là của đi thay người." Cô không muốn truy cứu chuyện này nữa, dù sao đối phương có thể làm ra chuyện bắt cóc như vậy, chắc chắn là không nên chọc vào hắn nữa, rất có thể là đồng quy vu tận, cô không thể để cho anh mạo hiểm nữa.

Cô nghĩ như thế, nhưng anh vẫn không thay đổi suy nghĩ của mình, nhất định truy cứu đến cùng, "Không được, nếu như anh không dàn xếp ổn thỏa, vậy thì sau này sẽ có càng nhiều người có ý đồ với anh, Phong Khải Trạch anh cũng không phải là dễ chọc a."

"Con khi nhỏ ——"

"Em yên tâm, lần trước chỉ là do anh khinh địch, cho nên mới bị bắt, anh không phải loại người một ngày bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, người khác càng muốn cắn anh...anh phải lập tức cắn lại bọn họ, hơn nữa làm cho bọn họ vĩnh viễn không thể đứng dậy."

Cô biết mình không khuyên nổi anh, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, nhắc nhở anh một chút, "Con khi nhỏ, làm mọi việc cẩn thận một chút, em cảm thấy kẻ đứng sau chủ mưu chuyện này không phải là người đơn giản."

"Xin lỗi, nếu như hắn ta thật sự là người không đơn giản, thì không nên báo cảnh sát khiến Ôn Thiếu Hoa bị bắt, mà là lén lút diệt khẩu. Ôn Thiếu Hoa bị bắt, có nghĩa là thận phận hắn rất dễ bị bại lộ, cho dù hắn làm không chê vào đâu được, cảnh sát không tìm được bất kỳ chứng cứ nào, nhưng hắn đều có một chút nghi phạm, em cảm thấy anh sẽ dễ dàng bỏ qua cho một nghi phạm sao? Anh không chỉ muốn biết, mà còn phải tra xét rõ ràng, để cho hắn ta không thể giấu giếm được."

"Diệt khẩu —— sao anh lại nói kinh khủng như vậy a?"

"Chẳng lẽ em quên anh là ai sao? Anh là Phong Khải Trạch, hoá thân của ma quỷ, người khác không chọc anh, anh sẽ không động vào, nhưng người nào dám trêu anh...nếu cần thiết anh sẽ đáp trả hắn gấp mười lần."

"Dạ dạ dạ, em hiểu rõ rồi, nhưng hiện tại anh bị gãy chân, nằm ở trong bệnh viện, làm sao có thể tìm bọn chúng tính sổ được đây? Cho nên anh

vẫn nên ngoan ngoãn dường thương cho tốt, chờ vết thương lành anh muốn làm gì cũng được.” Cô thật sự là hết cách với anh, chỉ là cũng đúng, không dàn xếp ổn thỏa không phải là phong cách hành sự của anh.

"Chân anh không cần phải hai ba tháng mới khỏi, hai ba tháng sau, bọn cướp đã sớm biến mất rồi, cuối cùng anh cảm thấy kẻ này chắc chắn là người bên cạnh chúng ta, chỉ là chúng ta không biết mà thôi."

"A, làm sao có thể?" Tạ Thiên Ngưng vừa mới bắt đầu suy nghĩ đã cảm thấy không thể như vậy rồi, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, đột nhiên cảm thấy có thể, "Đúng rồi, có chuyện này rất kỳ quái, Dư Tử Cường ở trong nhà đeo cho em thiết bị nghe lén, nhưng bọn cướp tự nhiên lại biết trên người em có thiết bị nghe lén, chuyện này em nghĩ mãi mà không ra, vẫn cho là Dư Tử Cường có vấn đề, nhưng em không phát hiện Dư Tử Cường có hiện tượng gì cả."

Nghe thấy chuyện này, Phong Khải Trạch gật đầu một cái, khẳng định nói: "Xem ra bọn cướp chính là người bên cạnh chúng ta, nhất cử nhất động của mọi người hắn đều biết. Thiên Ngưng, lúc Dư Tử Cường đeo thiết bị nghe lén cho em, có người nào ở hiện trường?"

"Em ở cùng mẹ, Dư Tử Cường và Tiểu Nhiên, mới có chính là thím Chu, còn có Đường Phi."

"Em và mẹ còn có Tiểu Nhiên và thím Chu không thể nào là bọn cướp được, còn lại cũng chỉ có Dư Tử Cường và Đường Phi thôi. Dư Tử Cường là chủ tịch ngân hàng, căn bản cũng không thiếu tiền, tội gì mạo hiểm làm chuyện như vậy. ,

"Vậy cũng chỉ còn lại Đường Phi thôi, sẽ là hắn sao?" đoán tới đoán lui, cuối cùng suy đoán ra cái kết quả này, thật là kinh người.

Thật sự là Đường Phi sao?

"Có khả năng nhất chính là hắn, anh hiểu rất rõ Phong Gia Vinh, nhất định hắn sẽ phái Đường Phi đi thăm dò em có bao nhiêu tư sản, nhưng Phong Gia Vinh lại không biết em có mười tỷ, có thể thấy được Đường Phi đã che giấu chuyện này. Đường Phi một lòng muốn đi trước, có thể thấy hắn thấy ở bên cạnh Phong Gia Vinh không có tiền đồ, nghĩ ra đường khác, nhưng lại không có tiền, vì vậy liền có chủ ý lên người cũ em."

Theo giả thuyết này xem ra, người cho anh ăn nhất định là Đường Phi, khó trách khi đó anh có một cảm giác quen thuộc.

"Mới vừa rồi Đường Phi vẫn còn ở nơi này."

"Đây là anh ta đang xâm nhập trại địch, thăm dò mọi chuyện. Anh đoán chừng bước kế tiếp của Đường Phi chính là rời khỏi Phong Gia Vinh, lấy tiền đi."

Muốn cao bay xa chạy, còn phải hỏi trước xem anh có đồng ý hay không mới được.

"Mặc kệ bước tiếp theo của Đường Phi là cái gì, anh phải dưỡng thương thật tốt trong bệnh viện cho em, cũng không cho phép đi đâu hết." Tạ Thiên Ngung đắp kín mìn cho anh, ngồi bên cạnh anh, nói gì đều không cho anh rời khỏi bệnh viện.

Đường Phi đã có tâm cơ bày thế trận như vậy, có thể thấy được hắn không phải là người bình thường, cô không hy vọng anh mạo hiểm, tránh cho chân khác của anh cũng gây luộn.

Sau khi Phong Khải Trạch suy nghĩ thông suốt chuyện này, trong lòng đã có kế hoạch, cho nên vẻ mặt không hề đông cứng nữa, mà là ngoan ngoãn nằm trên giường nghỉ ngơi, nhìn cô gái ngồi bên cạnh anh, tầm mắt từ từ đi xuống, liếc lên cái bụng chuẩn bị muôn nhô ra của cô, cảm thấy rất ám áp, "Thiên Ngung, bây giờ cả nhà chúng ta đều ở bên cạnh nhau rồi."

"Bây giờ hạnh phúc đều không dễ có được, chúng ta cũng nên quý trọng nó cho tốt, về phần Đường Phi, em không muốn truy cứu gì nhiều, người làm anh bị thương là Ôn Thiếu Hoa, bây giờ hắn đã bị cảnh sát bắt đi, chắc hắn cũng sẽ không có kết quả tốt, không bằng để cho chuyện đến đây là chấm dứt đi."

Anh chỉ hơi cười cười, không trả lời câu hỏi của cô..., sau đó nhắm mắt lại nghỉ ngơi, trong lòng âm thầm nói: anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Đường Phi.

Đường Phi lo lắng Ôn Thiếu Hoa khai ra hắn, sau khi ra khỏi bệnh viện lập tức trở về Phong gia, tính đi tìm Phong Gia Vinh từ chức, sau đó mang

theo tiền cao chạy xa bay.

Chỗ này không thể nào ở lại nữa rồi, hắn chỉ có thể chọn rời đi, hơn nữa còn phải rời đi thật nhanh, nếu không sẽ bị tông vào tù.

-----oOo-----

Chương 269: Đi Bộ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Đường Phi trở lại Phong gia, mang theo một bụng thấp thòm lo âu đi tìm Phong Gia Vinh, không đợi hắn mở miệng, đối phuơng ngược lại mở miệng trước.

Ở nhà nhiều ngày. Phong Gia Vinh vẫn luôn đợi Đường Phi mang tin tức trở về, cho nên vừa thấy hắn liền vội vàng hỏi chuyện, "Đường Phi, chuyện thế nào, Khải Trạch được cứu về rồi sao?"

"Phong tiên sinh, thiếu phu nhân đã cứu cậu chủ về rồi ạ." Đường Phi thành thật trả lời, chính là muốn nói chuyện từ chúc, nhưng Phong Gia Vinh lại không cho hắn có cơ hội mở lời, hỏi hết vần đè này lại đến vần đè khác, "Cứu về rồi sao, làm thế nào để cứu nó về thế?"

"Thiếu phu nhân dùng mười tỷ trao đổi với bọn chúng, sau đó cứu thiếu gia trở về."

"Ở đâu mà Tạ Thiên Ngưng có mười tỷ?"

"Cái này —— cái này tôi cũng không rõ lắm."

"Không phải cậu vẫn luôn đi theo đám bọn họ ư, sao lại không biết rõ? Đường Phi, rốt cuộc ở đâu mà Tạ Thiên Ngưng có được mười tỷ, cậu nói nhanh một chút đi."

"Chuyện này ——" Đường Phi khó trả lời được, dù sao trước kia hắn che giấu chuyện Tạ Thiên Ngưng có mười tỷ mà, hiện tại thật sự rất khó nói.

"Cậu đừng có áp a áp úng nữa, nói nhanh một chút đi." Phong Gia Vinh vừa nghĩ tới mười tỷ này, trong lòng liền gấp gáp, nhất định ông ta phải biết rõ.

"A, là mượn người khác."

"Mượn, ai có thể đưa cho cô ta nhiều tiền như thế vậy?"

"Là ngân hàng chủ tịch ngân hàng Thiên Tường Dư Tử Cường, anh ta đem tiền đến cho Tạ Thiên Ngưng."

"Thì ra là như vậy, tôi còn tưởng rằng Tạ Thiên Ngưng thật sự có mười tỷ chứ? Mặc kệ như thế nào, cô ta có thể cứu Khải Trạch trở về là tốt rồi, chỉ là Dư Tử Cường đồng ý cho cô ta mượn mười tỷ, thật đúng là làm cho người ta không thể tin được." Phong Gia Vinh nghe thấy đáp án như thế, vẻ mặt thong thả hơn rất nhiều, không cẩn thăng như trước nữa.

Nếu như Tạ Thiên Ngưng có mười tỷ, làm sao ông ta lại không biết chứ, xem ra ông ta nghĩ quá nhiều rồi.

Đường Phi lung tung, tùy tiện tìm lý do để giải thích, chỉ vì muốn che giấu chuyện đó, trong lòng luôn có một loại dự cảm chẳng lành, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt, để sớm thoát thân, không thể làm gì khác hơn là lây dũng khí, to gan mà từ chối, "Phong tiên sinh, hôm nay tôi tới là muốn cùng ngài nói một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Từ chức."

"Từ chức, tại sao từ chức?"

"Tôi chỉ là muốn về nhà, cho nên từ chức."

"Trước kia không phải tôi mới vừa cho anh nghỉ phép về nhà sao, tại sao lại nhớ nhà rồi?"

"Tôi vẫn còn người thân cần chăm sóc, về với ông bà sống, cho nên ——"

Không đợi Đường Phi nói xong, Phong Gia Vinh lập tức mãnh liệt phản

đối, "Tôi không cho phép anh từ chức."

Bên cạnh ông ta trừ Đường Phi ra, không có người nào là trợ thủ đặc lực, nếu như Đường Phi từ chức, vậy thì ông ta tìm đâu ra một trợ thủ khác?

Đường Phi quyết tâm muốn từ chức, bởi vì đã chuẩn bị trước rồi, cho nên hắn không quan tâm đến ý kiến của Phong Gia Vinh, nhất định theo ý nghĩ trong lòng mà làm, "Phong tiên sinh, rất xin lỗi, tôi đã nghĩ rất kỹ, những năm nay tôi đã quá mệt mỏi rồi, tôi muốn về với ông bà nghỉ ngơi thật tốt, chăm sóc người thân."

"Đường Phi, trên thế giới này không ai đã leo lên vị trí này rồi mà còn bỏ đi đâu, cậu nên quý trọng. Về với ông bà sống một chút tiền đồ cũng không có, nam nhi chí tại bốn phương, cậu cần gì bởi vì một chút tình thân này mà hủy diệt tiền đồ của mình chứ?" Phong Gia Vinh hết sức khuyên nhủ, chỉ vì muốn Đường Phi ở lại.

Mặc dù Đường Phi và ông ta không có bất kỳ liên hệ máu mủ nào, nhưng dù thế nào hắn cũng đi theo ông ta nhiều năm, cho dù ai đều không thể dứt bỏ được, huống chi là một trợ thủ ưu tú như thế này, nếu như không có Đường Phi, về sau làm việc cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

"Phong tiên sinh, ông không cần khuyên tôi nữa, tôi đã quyết định rồi, tôi muốn từ chức về nhà."

"Đường Phi, có phải cậu gặp khó khăn gì không, nói ra đi tôi có thể giúp cậu mà."

"Phong tiên sinh, tôi không khó khăn gì cả, thật sự chỉ là muốn về nhà mà thôi, cuộc sống ở thành phố thật sự rất mệt mỏi, tôi muốn mình có một kì nghỉ, một kì nghỉ dài hạn."

"Được rồi, không cần nói thêm nữa, tóm lại tôi không cho phép cậu từ chức, có nghe hay không." Phong Gia Vinh khuyên mấy câu phát hiện đều vô dụng, liền dứt khoát ra lệnh, lấy mệnh lệnh mà giữ người ở lại.

Lần này, Đường Phi chỉ cười, vẫn như cũ kiên trì với quyết định của mình, "Phong tiên sinh, sau khi tôi đi ông phải chăm sóc cho mình tốt hơn đấy, thật ra thì nếu như ông đón nhận thiếu phu nhân, nếu như gặp phải khó khăn gì, thiếu gia nhất định sẽ giúp ông. Thiếu gia không phải là một nhân

vật đơn giản, anh ta rất bí hiểm, sợ rằng không ai biết."

"Tôi nói không cho phép cậu từ chức, cậu không nghe thấy sao?"

"Phong tiên sinh, ông có thể dùng tiền để có được thư mình muốn, bao gồm cả con người, nhưng lúc này trong lòng người đó không quan tâm tới tiền, tiền của ông cũng không thể dùng được. Nhất định tôi phải từ chức, trước khi đi tôi muốn nói hết những chuyện trong lòng cho ông biết, đây là những chuyện tôi luôn giấu giếm với ông."

"Nói cái gì?"

"Những năm gần đây ông sống vô cùng khổ sở, ngoài mặt hô phong hoán vũ, trên thực tế lại cô đơn lạnh lẽo tịch mịch, lúc đêm khuya yên tĩnh, chỉ có thể than thở một mình. Thật ra thì tiền của ông đã nhiều đến mức mấy đời không xài hết rồi, tại sao còn phải vì tiền mà sống thật khổ sở chứ? Ông có vợ, có con, chuẩn bị sắp có cháu trai hoặc là cháu gái nữa, chỉ cần ông đồng ý, thì có thể sống tiếp vô cùng hạnh phúc, nhưng ông lại cứ thiêng về tiền bạc, đem tất cả các tình thân vứt bỏ, thật sự rất không đáng giá. Thiếu phu nhân luôn gọi ông là ba, mặc dù có rất nhiều người phản đối, nhưng tại sao cô ấy vẫn gọi ông như vậy, có thể thấy được ông thật sự chiếm một vị trí nhất định trong cảm nhận của cô ấy, tiếp nhận cô ấy, chẳng lẽ khó khăn lắm sao?"

Những lời này đâm trúng vào chỗ đau của Phong Gia Vinh, cho dù là sự thật, ông ta cũng không thừa nhận, "Trên cái thế giới này không có gì tốt hơn so với tiền bạc cả, tình thân cũng không thể chịu qua sự kiểm nghiệm của vật chất, chỉ cần có tiền, cái gì cũng có thể mua được."

Đường Phi cười khổ lắc đầu, không muốn nói thêm nữa, mà cáo biệt, "Phong tiên sinh, tôi đi, ông nhớ bảo trọng."

"Tôi có đồng ý cho cậu đi không?"

"Một người muốn đi, không ai có thể ngăn cản được, coi như ông có nhiều tiền hơn nữa, cũng không có cách nào giữ lại được người đó."

"Đường Phi, đột nhiên cậu muốn từ chức rời đi, nhất định là có nguyên nhân, lý do muốn về nhà chăm sóc người tahn, cái này tôi không tin."

"Phong tiên sinh, rất xin lỗi, lý do chính là đơn giản như thế, tôi muốn về nhà." Điểm này hắn không có nói láo, hắn thật sự là muốn về nhà, muốn trở về cùng người nhà sống cuộc đời còn lại, nhưng quan trọng hơn là trở về để tránh né.

"Tôiương đối hiểu rõ cậu, cậu tuyệt đối sẽ không bởi vì nhớ người nhà mà từ chức rời đi, nhất định là có nguyên nhân gì khác. Nói cho tôi biết, là cái gì?"

"Ông không tin, đó là bởi vì trong lòng ông căn bản không quan tâm đến cái gọi là tình thân, chờ một ngày nào đó ông biết trân trọng, thì sẽ biết tâm trạng của tôi là như thế nào. Tôi phải đi, ông nhớ bảo trọng." Đường Phi xoay rời đi.

Phong Gia Vinh không để cho hắn đi, đi tới, chặn đường hắn lại, lần nữa ra lệnh, "Tôi ra lệnh cho cậu ở lại, nghe không?"

"Phong tiên sinh, có tiền cũng không thể cho là có thể quyết định mọi thứ, trên thế giới này thật sự có rất nhiều thứ tiền không mua được. Sau khi tôi đi, ông bình tĩnh một chút, nói chuyện với thiếu phu nhân và thiếu gia một chút, ở cùng với bọn họ, nhất định ông sẽ phát hiện ra thứ tình thân đáng quý này."

"Không cần nói nhảm nữa, tôi không muốn nghe, tôi ra lệnh cho cậu ở lại."

"Thật xin lỗi." Đường Phi cúi người chào nói xin lỗi, đi qua lối đi bộ, rất nhanh sau đó rời đi.

"Đường Phi, nếu như hôm nay cậu dám bước ra khỏi cái cửa này, về sau cũng đừng nghĩ trở về nữa." Phong Gia Vinh cực kỳ tức giận, thuyết phục ra lệnh đều vô dụng, không thể làm gì khác hơn là ra cảnh cáo.

Nhưng cảnh cáo vô dụng, Đường Phi làm như không nghe thấy, trực tiếp đi ra khỏi cửa chính, cũng không quay đầu lại. Đường nhiên hắn phải đi, không đi thì là xong đời, đã có tiền hắn đến chỗ nào cũng có thể sống tốt được, cần gì phải làm làm tay sai cho người ta?

Hắn không do dự, hôm nay phải đi, lấy sự thông minh của Phong Khải Trạch, chỉ sợ bây giờ anh đã bắt đầu hoài nghi hắn, không đi thì không được.

"Đường Phi, Đường Phi ——" Phong Gia Vinh thấy Đường Phi không nghe thấy lờ cảnh cáo của ông ta, đi ra khỏi cửa chính, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất hốt hoảng, rất sợ, nóng vội đuổi theo, đuổi kịp ra ngoài cửa lớn, nhìn thấy hắn lái xe rời đi, thân thể có chút không chịu nổi đả kích, thiếu chút nữa đứng không vững ngã xuống.

Đường Phi rời khỏi, làm cho ông ta cảm thấy sợ hãi, loại cảm giác này ngay cả lúc ban đầu Phong Khải Trạch rời đi cũng không có, sao ông ta lại có cảm giác này?

Ban đầu lúc Phong Khải Trạch đi cũng không quay đầu lại, ông ta chỉ cảm thấy tức giận, một chút cảm giác hốt hoảng sợ hãi cũng không có, Đường Phi và ông ta không có bất kỳ quan hệ huyết thống nào, chẳng qua là thuộc hạ của ông ta, cho nên ông ta phải không có cảm giác sợ hãi và hoảng hốt mới đúng chứ?

Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Đi thì đi, tại sao ông ta phải sợ, tại sao lại hoảng hốt, chỉ cần tiêu ít tiền, thì có thể tìm được ngay loại trớn thủ này mà.

Phong Gia Vinh điều chỉnh tâm trạng một chút, không để cho mình lại vì chuyện Đường Phi rời đi mà hoảng hốt sợ hãi, khôi phục dáng vẻ cao cao tại thượng.

Đường Phi lái xe đi, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, chỉ là dọn dẹp mấy bộ y phục đơn giản và ván kiện thôi, cầm sổ tiết kiệm của mình, lập tức chạy tới phi trường, không động đến mười tỷ.

Cầm sổ tiền lớn như thế lên máy bay, chỉ sợ rát dễ bị người khác phát hiện, mà bây giờ đến ngân hàng gửi số tiền kia, cũng sẽ bị phát hiện, cho nên hắn không thể làm gì cả, đem số tiền giấu kỹ đi, đến chỗ khác trốn tạm, đợi mọi chuyện qua rồi trở về.

Sau khi Đường Phi thu thập đồ xong, nóng vội ra khỏi cửa, đang định lên xe, ai ngờ lại bị người khác ngăn lại, ngẩng đầu nhìn lên, nhìn người đó, sắc mặt hắn có chút âu và sợ hãi, khóc cung kêu một tiếng, "Anh Long."

"Đường Phi, chuyện này anh đang tính bỏ trốn sao?" Tên Long không để

cho Đường Phi lên xe, đẩy hắn ra, sau đó ngăn ở cửa.

"Tôi chỉ muôn đi ra ngoài một chuyến, không có bồ trốn."

"Được, đừng cho là bây giờ tôi không biết anh nghĩ cái gì? Ôn Thiếu Hoa bị cảnh sát bắt, anh sợ tra được anh, cho nên tính rời đi, có đúng không?"

"Đúng, hiện tại tôi phải rời đi, ra nước ngoài tránh một chút." Đường Phi không phủ nhận nữa, nói thẳng ra.

"Anh đi rồi, vậy tôi làm thế nào, anh em trong bang của tôi thì làm thế nào? Phong Khải Trạch không chết, sau đó anh ta nhất định sẽ tìm tôi tính sổ, cho nên tôi cũng không thể ở đây mà tiếp tục chờ đợi nữa, anh đã đồng ý với tôi, sẽ cho tôi một khoản tiền, tiền đâu?"

"Tiền thì nhất định tôi sẽ cho anh, nhưng không phải bây giờ, chờ mọi chuyện qua đã, tôi nhất định sẽ cho anh, bây giờ đừng nói nhiều nữa, không đi nữa chúng ta cũng xong đời, đi mau." Đường Phi cảm thấy có cái gì đó không đúng, cả người giống như hốt hoảng, kéo tên Long đang choáng cửa xe, rất nhanh sau đó lên xe, tính rời đi.

-----oOo-----

Chương 270: Lão Đại Của Các Lão Đại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đường Phi muôn bỏ đi cho xong, tên Long lại lo lắng hắn đi không quay về, lo lắng khẩn trương, cho nên không để hắn đi, kéo hắn từ trên xe xuống, đè hắn trên xe, uy hiếp nói: "Đường Phi, hôm nay không giải quyết mọi chuyện, anh đừng mơ mà rời đi."

"Hôm nay không thể giải quyết được, tôi đã hứa với anh thì sẽ làm được. Anh Long, bây giờ không phải là lúc nói chuyện, thay vì ở đây lãng phí thời gian, không bằng mau bảo anh em của anh rời đi, không đi sẽ không kịp mất." Đường Phi vừa khuyên vừa dùng sức đẩy người hắn ra, chỉ muôn mau chóng đi khỏi đây, những chuyện còn lại không muốn quan tâm.

Nhưng tên Long lại không để cho hắn đi, tăng thêm sức lực đè lên hắn, "Mày cho rằng tao là đứa trẻ ba tuổi ssao, để lừa thế kia à? Đường Phi, nếu như hôm nay mà không cho tao một câu trả lời thỏa đáng, thì đừng mơ mà rời đi."

"Hôm nay thật sự là không kịp rồi, nếu như anh còn ngăn cản không cho tôi đi nữa, thì ngay cả một phân tiền cũng không lấy được, mà ngay cả anh em của anh cũng bị liên lụy, tốt nhất anh nên suy nghĩ một chút."

"Như vậy tao mới không tin mày nói ma nói quỷ, mày cho rằng có thể dễ dàng hù tao sợ à? Lần này chúng tao chọc phải Phong Khải Trạch, sau này không thể lẩn lộn tiếp nữa, mày phải tạo ra một con đường sống cho tao và các anh em của tao một con đường sống, nếu không hôm nay đừng hòng tao tha cho mày, muốn chết, mọi người cùng nhau chết."

"Anh Long ca, anh là vậy thì chỉ mất cả chì lẩn chài mà thôi."

"Mất cả chì lẩn chài thì mất cả chì lẩn chài, các anh em của tao không có đường sống, thì tao cũng không để cho mày thoát đâu."

Đường Phi bị dồn vào chân tường, lại muốn mau chóng chạy trốn, hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là lấy trong túi ra tấm chi phiếu và bút, do dự một hồi, lúc này mới ghi lên tấm chi phiếu một chuỗi các con số, sau đó đưa ra, "Đây là toàn bộ số tiền để dành của tôi, cầm đi nhanh một chút đi."

Tên Long cầm lấy tấm chi phiếu, vừa nhìn các con số, rất không hài lòng, "Đường Phi, đưa có hai trăm vạn mà muốn đuổi tao đi hay sao? Hai trăm vạn này còn không đủ cho anh em tụi tao ở nhà, về sau chúng tao ăn cái gì, uống cái gì?"

"Tôi nói đây là toàn bộ số tiền để dành của tôi, nếu như anh cảm thấy chưa đủ, vậy thì tôi cũng không có biện pháp nào khác."

"Làm sao mày lại không có cách nào khác? Đường Phi, đừng cho là tao không biết gần đây mày làm cái gì, tao biết tất cả rồi, mày bắt cóc Phong Khải Trạch, lấy được từ trong tay Tạ Thiên Ngưng một khoảng tiền, hiện tại tiền đã lấy được, mày muốn độc chiếm một mình à, khiến cho chúng tao gánh tội thay mày à, mà đừng cho rằng tao cũng đần như Ôn Thiếu Hoa, để cho mày đùa giỡn trong lòng bàn tay? Chúng tao lộ mặt thay mày

bắt Phong Khải Trạch, Ôn Thiếu Hoa thay mày xử lý những chuyện khác, mà mày từ đầu đến cuối đóng vai một người tàng hình, nếu như Phong Khải Trạch muốn truy cứu chuyện này, mày hoàn toàn có thể không đếm xỉa đến, để cho chúng tao và Ôn Thiếu Hoa gánh tội thay, ý định của mày là như thế, đúng không?"

"Thật sự là tôi cũng có nghĩ như vậy, nhưng cho tới nay tôi cũng chỉ muốn cho một mình Ôn Thiếu Hoa gánh tội thay mà thôi, về phần các người, tôi nói là làm được, nhất định sẽ cho các người một khoản tiền đủ để sinh sống cả đời."

"Bắt cóc Phong Khải Trạch mày đòi bao nhiêu tiền?" Tên Long xác nhận thật sự có một khoản tiền như vậy, động lòng, vì có thể chia chác được, giọng nói và thái độ cũng tốt hơn so với vừa rồi một chút.

Dù sao cũng đã chọc phải Phong Khải Trạch, hôm nay chỉ có thể đi về phía trước, cùng Đường Phi phân chia khoản tiền kia, không còn đường lui nào khác nữa rồi.

"Mười tỷ." Đường Phi không có giấu diếm, nói thẳng ra số tiền thật sự, chỉ vì hắn mong có thể mau sớm thoát thân.

"Mười tỷ, nhiều như thế à." Khoản tiền kếch xù này khiến tên Long giật mình hơn động lòng, thấp giọng hỏi: "Số tiền kia bây giờ đang ở đâu?"

"Tôi đã đem giấu số tiền kia ở một chỗ kín đáo rồi, không ai biết ở nơi nào cả, nhưng bây giờ không thể lấy số tiền đó ra được, nếu không rất dễ bị người khác phát hiện, càng không thể gửi ngân hàng được. Hôm nay Ôn Thiếu Hoa đã bị bắt, rất có khả năng khai tôi ra, coi như cảnh sát không có chứng cứ, không thể bắt giữ tôi, nhưng Phong Khải Trạch nhất định sẽ hoài nghi tôi, cho nên tôi phải mau chóng rời khỏi đây, ra nước ngoài trốn, chờ mọi chuyện qua rồi, trở về rồi xử lý khoản tiền kia. Anh Long, anh yên tâm, tôi đã hứa chuyện của anh, tuyệt đối sẽ không nuốt lời, thay vì ở chỗ này lãng phí vô ích, không bằng mau chóng sơ tán anh em của anh đi, không đi sẽ không kịp nữa. Tôi khá hiểu rõ Phong Khải Trạch, không tới một ngày, nhất định anh ta có thể tra được anh là ai, thừa dịp bây giờ anh ta còn nằm ở bệnh viện, chúng ta mau chóng rời đi thôi."

"Đường Phi, nhớ lời anh nói hôm nay."

"Anh yên tâm, trừ Ôn Thiếu Hoa ra, cho tới bây giờ tôi vẫn là người không thắt húra, đối với bạn bè, tuyệt đối sẽ không bội bạc, tôi hứa với anh thì nhất định làm được."

"Được, tao tin mà một lần, nếu như mà dám đùa giỡn tao, thì tao sẽ nói mọi chuyện ra, trên tay tao vẫn còn chứng cứ bắt cóc Phong Khải Trạch, chỉ cần tao phơi bày chứng cứ này ra, cảnh sát sẽ không còn hoài nghi mà, mà là trực tiếp bắt giữ mà luôn."

"Anh... Anh có chứng cứ gì?" Đường Phi vừa nghe đến chứng cứ, trong lòng liền hỗn loạn, rất sợ hãi. Cái vụ bắt cóc này hắn làm hoàn hảo không chê vào đâu được, căn bản là không để lại bất kỳ chứng cứ nào, coi như Phong Khải Trạch biết là hắn làm, không có chứng cứ cũng không làm gì được hắn cả, nhưng hắn vạn lần không ngờ, tự nhiên bây giờ lại lòi ra một cái chứng cứ.

"Ban đầu mà bảo tao đến quán rượu bắt Phong Khải Trạch, lúc mà hẹn gặp tao, tao có dấu một cái máy ghi âm, ghi lại toàn bộ quá trình chúng ta nói chuyện, chỉ cần máy ghi âm này là chứng cứ, mặc kệ là Phong Khải Trạch hay là cảnh sát, chỉ cần lấy được cái máy ghi âm này, mà liền xong đời."

"Anh ——"

"Đường gia, cần gì phải tức giận, bây giờ chúng ta là người trên một chiếc thuyền, anh không có việc gì, tôi liền không có việc gì, tôi không sao, anh cũng vô sự, nếu như một người trong chúng ta có chuyện, thì toàn bộ chúng ta đều xong đời. Yêu cầu của tôi cũng không sao, phân nửa mười tỷ thôi."

"Một nửa, anh tính giết người à." Đường Phi không muốn phải chia nhiều tiền như vậy, mãnh liệt phản đối, thật sự rất muốn động thủ đánh người.

"Lấy một nửa coi như là đã khách khí rồi, bởi vì phía sau tôi con các anh em nữa, mình anh hướng một nửa còn lại, chẳng lẽ còn không đủ sao? Những việc bắt cóc Phong Khải Trạch, cũng không phải là công lao của một mình anh, nếu như không có anh em chúng tôi giúp anh bắt người, anh có thể dễ dàng hạ gục Phong Khải Trạch như vậy sao?"

"Tôi gặp nguy hiểm như thế nào để lấy số tiền kia, không thể chia cho anh

phân nửa được." Nếu như hắn đồng ý chia phân nửa, Thì ban đầu đã cùng Ôn Thiếu Hoa chia rồi, không cần chạy trốn gấp như vậy.

Tên Long muốn chia phân nửa mà không được, cho nên dùng máy ghi âm uy hiếp hắn, "Đường Phi, nếu như mày không chia một nửa số tiền, ngay lập tức đưa máy ghi âm cho cảnh sát, cho mày cầm mười tỷ vào trong tù mà xai."

"Anh ——"

“Cân nhắc cho kỹ.”

Đường Phi nghĩ đến cai máy ghi âm kia, lại muốn mau rời khỏi nơi này, không thể làm gì khác hơn là đồng ý, "Được, tiền tôi sẽ chia cho anh phân nửa, nhưng không phải thời điểm này, tối thiểu phải đợi mọi chuyện qua đi đã."

Người này không phải là Ôn Thiếu Hoa, không dễ dàng lừa như thế, hắn vẫn còn nhận thức một chút.

"Được, hai trăm vạn anh mới vừa đưa coi như là chi phí đi lại của các anh em, năm tỷ còn lại chúng ta dễ bàn sau."

"Anh yên tâm, tôi hứa được là làm được. Không phải lúc nói chuyện nữa, tôi phaю chạy nhanh ra phi trường, anh không cần phải cản tôi nữa."

Đường Phi nghiêm túc cảnh cáo một câu, sau đó lên xe đi.

Tên Long không ngăn cản hắn nữa, để cho hắn đi, từ trong túi lấy ra một cây viết, cười xấu xa, tự nhủ: "Đường Phi, tốt nhất mày không nên đùa giỡn với lão tử, nếu không thì đừng trách tao không khách khí."

Nói xong, vội vàng đem máy ghi âm cất vào, sau đó trở về thông báo cho anh em của mình, để cho bọn họ mau chóng rời đi.

Nhưng lúc hắn quay lại, phát hiện không có một bóng người, hiện trường hỗn loạn không thể tin được, như là đã xảy ra một trận đánh nhau một cách kịch liệt, trên đất còn có vài vết máu.

Lúc này, có một đám người từ trong góc đi ra, mọi người đều mặc tây trang màu đen, mỗi người ai cũng đứng, nghiêm túc cực kỳ, trong không

khí còn thoang thoảng những hơi thở nghiêm nghị, giống như là những người đã chịu huấn luyện đặc biệt vậy.

Đột nhiên, một nhóm người khác bị đẩy ra, toàn bộ té xuống đất, mỗi người đều dính thương tích khắp người.

"A Phát, A Tài, cái này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Tên Long ngồi chồm hổm xuống, đỡ lấy hai anh em, nhìn thấy bọn họ bị đánh thành như vậy, tức giận lại đau lòng.

"Anh Long, bọn họ là người Phong Khải Trạch phái tới, chúng ta _____"

Nghe xong câu này."Cái gì, Phong Khải Trạch." Tên Long vừa nghe đến ba chữ ' Phong Khải Trạch ', sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng xanh, mặc dù lẩn lộn trên đồi rất lâu rồi, nhưng vẫn có lúc sê khẩn trương sợ hãi, dù sao bây giờ cũng là thời kỳ cô cùng nguy hiểm.

Sớm biết hắn liền nghe lời Đường Phi, mau chóng để các anh em rời đi, đáng tiếc đã chậm mất rồi. Những người này xem ra không giống bình thường, không giống như là một tên côn đồ cắc ké, cũng không giống những tên nguy quân tử trong giới bạch đạo, lai lịch của bọn họ chắc chắn không đơn giản.

"Rốt cuộc các người là ai?"

"Mày chính là đầu sỏ của những tên côn đồ cắc ké này sao, gọi là anh Long đúng không?" Một người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn, cũng mặc tây trang màu đen, mang theo ý cười tà, thuộc hạ theo sau, những người bên cạnh lập tức cầm cái ghế đặt, để cho anh ta ngồi xuống.

Người đàn ông ngồi xuống, không lập tức nhìn những người khác, chỉ là vuốt vuốt chiếc nhẫn trên tay, chờ đáp án của đối phương.

"Không sai, tôi chính là anh Long, anh là ai?"

"Tôi là người của Thiên Môn Hoả, Đỗ Nguyên."

"Cái gì, người của Thiên Môn Hoả, Đỗ Nguyên." Nghe đến cái tên, tên Long càng thêm lộ ra vẻ sợ hãi, nỗ lực giả bộ trấn tĩnh lại, tiếp tục để hỏi

cho rõ, "Đỗ Đỗ chủ, chúng tôi và Thiên Môn Hoả không đụng chạm gì với nhau, tại sao anh lại đến đây?"

Thiên Môn Hoả, lão đại của các hắc bang, mặc kệ hắc đạo hay là bạch đạo cũng phải nể mặt tổ chức thần bí này.

"Đúng là Thiên Môn Hoả và anh không có quan hệ gì, nhưng anh chọc phải Phong Khải Trạch."

"Phong Khải Trạch cũng không phải là người của Thiên Môn Hoả."

"Phong Khải Trạch hoàn toàn chính xác không phải là người của Thiên Môn Hoả, nhưng anh ấy lại là anh em tôi của lão đại chúng tôi, lão đại của chúng tôi đã nói, muốn dọn dẹp sạch sẽ bọn người này. Anh Long, anh không cần trách tôi không nể tình, muốn trách thì trách anh đã làm chuyện không nên làm, coi như không phải chúng tôi ra mặt, Phong Khải Trạch cũng sẽ tìm người khác thu dọn anh, cho nên hôm nay anh khó có thể thoát rồi."

"Lão đại của các người, Mộ Phi Vũ, khi nào thì Mộ Phi Vũ trở thành anh em tốt của Phong Khải Trạch rồi hả?"

Một Phong Khải Trạch cũng khiến hắn khó mà đỡ được, không ngờ lại xuất hiện một Mộ Phi Vũ, lần này thật sự rất tệ.

-----oOo-----

Chương 271: Phụng Mệnh Làm Việc

Nguồn: EbookTruyen.Me

editor: chaosuon

Đỗ Nguyên không vuốt chiếc khăn trên tay mình nữa, chuyển tầm mắt lên người Long ca, khinh miệt nhìn hắn: "Thiếu chủ của chúng tôi là anh em với ai, chưa tới lượt cậu quan tâm"

Lời nói uy nghiêm khiến Long ca sợ tới chấn động, hai chân như nhũn ra

nhưng vẫn cố gắng đứng thẳng lưng, bình tĩnh trả lời: "Chính xác, Thiếu chủ của các anh làm bạn với ai, chúng tôi không quan tâm. Nhưng lúc tôi làm việc này cũng không biết Phong Khải Trạch là anh em với Thiếu chủ các anh. Vì vậy, xin nhờ Đỗ chủ nói giúp với Thiếu chủ anh, đừng làm khó cho tôi nữa."

"Long ca, cậu sai rồi. Không phải Thiếu chủ chúng tôi muốn làm khó mà là Phong đại thiếu gia không muốn bỏ qua cho các người. Tôi chỉ là phụng mệnh làm việc thôi, việc khác không có quyền quyết định. Người ta ai cũng biết Phong Khải Trạch không phải người tốt, cậu lại cố tình chọc vào. Lúc quyết định chọc giận anh ta thì cũng nên lường trước kết cục này chứ."

"Đỗ chủ, coi như là tôi van xin anh, cứu lấy anh em chúng tôi. Tôi biết rõ Thiên Môn ở hắc đạo hay bạch đạo đều có uy quyền rất lớn, chỉ cần Thiên Môn có ý muốn bảo vệ thì không ai có thể động tới được. Cầu xin Đỗ chủ hãy cứu chúng tôi."

"Thiên Môn xác thực là ở hắc đạo hay bạch đạo đều có uy rất lớn, cũng thật là có thể giữ được người mình muốn. Nhưng, cậu không phải người chúng tôi muốn bảo vệ, cho nên khó mà giữ lại được."

"Đỗ chủ."

"Long ca, thay vì ở đây cầu khẩn tôi, chẳng phải cậu nên nghĩ xem làm thế nào để xin Phong đại thiếu gia tha thứ sao? Anh ta tha cho cậu, tất cả đều bình an. Anh ta mà không chịu, thì cậu... hỏng bét."

Nghe những lời này, Long ca nóng nảy, không thể làm gì khác hơn là đổi lại phương thức tự cứu, "Tôi muốn gặp Thiếu chủ các người, tôi muốn gặp anh ta nói chuyện bây giờ."

"Rất xin lỗi, Thiếu chủ của chúng tôi gần đây cực kì bận, không rảnh tiếp mấy người không liên quan, cho nên sợ là cậu hẹn không đúng lúc rồi." Đỗ Nguyên trả lời dứt khoát, vẫn giữ nguyên dáng vẻ uy nghiêm, trên mặt không có lấy nửa điểm thông cảm, căn bản là không mềm lòng.

"Đỗ Nguyên, anh nhất định làm khó cho anh em giang hồ sao?"

"Không phải là tôi làm khó, mà là phụng mệnh làm việc, tôi chỉ nghe lệnh

Thiếu chủ, nghe lệnh Phong đại thiếu gia thôi. Phong đại thiếu gia đã lệnh như vậy, nhất định phải đưa cậu tới trước mặt anh ta.”

Long ca biết đàm phán không thành, cũng biết Phong Khải Trạch sẽ không bỏ qua cho mình, liền muốn “tiên hạ thủ vi cường” (ra tay trước thì có lợi) được, bằng tốc độ nhanh nhất đánh về phía đầu Đỗ Nguyên.

Đỗ Nguyên ngồi bất động, một bàn tay nắm lấy quả đấm của hắn, nắm thật chặt, sau đó dùng lực đem hắn cẳng tay vặn ngược lại, kéo hắn tới trước mặt, đạp một cước vào bụng hắn.

"A ——" Long ca bị đạp ngã xuống đất, nhưng hắn không phục, nhanh chóng bò dậy, còn muốn đánh tiếp, nhưng lần này không được. Hai người đứng sau Đỗ Nguyên bước tới, đánh hắn ngã ra đất lần nữa, còn hung hăng giẫm lên người hắn khiến hắn chỉ có thể ra sức giãy giụa: “Buông tôi ra, buông ra.”

Trong lúc giãy giụa, máy ghi âm nhỏ trong túi cũng rơi ra ngoài, lăn trên nền đất.

Hắn đang muốn đưa tay nhặt máy ghi âm lại thì đã có người nhanh hơn, nhặt máy ghi âm lên trước.

Đỗ Nguyên tinh mắt nhìn thấy máy ghi âm, nhanh chóng nhặt lên, cầm trên tay, không cần nghe cũng có thể đoán được nội dung bên trong là gì. “Nếu như tôi đoán không sai, đây cũng là chứng cứ quan trọng.”

"Trả lại cho tao." Long ca liều chết muốn đoạt lại máy ghi âm nhưng lại bị người kia hung hăng dẫm trên nền nhà, không thể dậy nổi.

Máy ghi âm không còn đồng nghĩa với việc năm tỷ cũng không có. Tất cả đều mất hết.

"Vật này bây giờ, theo tôi là mang tới cho Phong đại thiếu gia là thích hợp nhất. Tạm thời tôi cầm giúp vậy. Nếu Phong đại thiếu gia đồng ý trả lại cho cậu, tôi sẽ trả lại cậu ngay." Đỗ Nguyên bỏ máy ghi âm vào túi quần, biểu tình thản nhiên.

"Mau trả lại cho tôi."

"Làm sao mà cậu lại quan tâm tới cái máy ghi âm này vậy? Chắc bên trong có cái gì đó quan trọng với cậu lắm. Hắn là Phong đại thiếu gia nhìn thấy nó sẽ vui lắm đây. Anh ta mà vui, Thiếu chủ của chúng tôi cũng sẽ rất vui."

"Đỗ Nguyên, cái tên khốn kiếp này, mau trả lại cho tôi." Long ca giận tới điên rồi, biết mình không có khả năng xoay chuyển tình thế nhưng vẫn lên giọng cay mạnh.

Máy ghi âm rơi vào tay Phong Khởi Trạch, hắn cũng xong đời, Đường Phi cũng chết. Dù mười tỷ cũng chẳng ai có được.

Bị người như vậy nhục mạ, Đỗ Nguyên cũng không tức giận, vẫn giữ dáng vẻ tươi cười tinh nghịch, hai tay đút túi quần, hạ lệnh: "Đưa toàn bộ tới bệnh viện để Phong đại thiếu gia thǎm vǎn. Tên nào không nghe lời, làm cho hắn phải ngoan ngoãn mới thôi. Tất cả cùng tới bệnh viện."

"Vâng"

Lệnh hạ xuống, những người mặc đồ đen đang đứng bất động kia lập tức động thủ, kéo hết những kẻ đang nằm trên đất lên, áp giải ra ngoài.

Long ca vẫn đang chống cự, nhưng bị hai người áp sát hai bên, căn bản muốn trốn cũng không được, không thể làm gì, bèn tức giận hét to: "Đỗ Nguyên, đều là người lẩn lộn nơi giang hồ, anh cần gì phải ép người quá đáng như vậy?"

"Long ca, cậu lại sai rồi, tôi với cậu không giống nhau. Dù đều là người cùng đường (giang hồ), nhưng chưa bao giờ vì người khác mà suy nghĩ. Huống chi cậu là gieo gió gặt bão, không thể oán hận ai được. Tôi giờ còn có việc, không lãng phí thời gian với cậu được, yên tâm, rất nhanh sẽ gặp lại thôi." Đỗ Nguyên cũng không nhiều lời, trực tiếp bỏ đi.

"Đỗ Nguyên." Long ca không để cho anh ta đi, rống to gọi.

"Cậu còn có chuyện gì sao? Muốn tôi thả cậu, là chuyện tuyệt đối không thể. Muốn gấp Thiếu chủ, cũng không thể. Còn nếu muốn cho các anh em ăn một bữa ngon, vậy còn có thể được."

"Nếu đổi lại là anh...anh còn tâm trạng mà ăn sao?"

"Nếu như mà tôi là cậu, sẽ không ngu tới mức đi chọc vào Phong Khải Trạch. Cánh chưa đủ cứng cáp đã muôn bay cao hơn trời. Chẳng lẽ cậu không nghe người ta nói “trèo cao ngã đau” sao?"

"Đủ rồi, không cần mỉa mai tôi nữa."

"Được, không nói nữa, dù sao chuyện của cậu cũng chẳng liên quan gì tới tôi." Đỗ Nguyên thủng thảng nói, ra lệnh: "Đi xuống, bao một phòng ăn tương đối một chút, để cho bọn họ ăn thật ngon. Tất cả tính cho tôi."

"Dạ, Đường chủ."

Hai người áp giải Long ca nghe lệnh sau đó dẫn người rời đi.

Đỗ Nguyên đứng im tại chỗ, nhìn tất cả rời đi mới lấy điện thoại ra gọi cho Phong Khải Trạch thông báo tình hình: "Phong Thiếu gia, tôi đã bắt được Long ca, chờ tóm nốt Đường Phi, sẽ đưa cả đám tới chỗ ngài. Tôi đã nhận được tin Đường Phi đang trên đường ra sân bay, chuyện này tôi sẽ làm thật tốt."

"Rất tốt, tôi chờ." Phong Khải Trạch mang theo tức giận trả lời sau đó liền ngắt điện thoại, khinh thường cười, nhỏ giọng lầm bầm: "Đường Phi, muốn chạy cũng phải hỏi xem tôi có đồng ý không mới được."

Tạ Thiên Ngưng bê đồ ăn tối, đang đi vào liền nghe thấy lời anh nói. Cô đặt đồ xuống, hỏi anh: "Con khỉ nhỏ, anh một mình nói lung tung gì đó?"

"Không có gì, chỉ là vui vẻ, tùy tiện nói một chút thôi. Ôi chao, có thể ăn cơm rồi, thật tốt quá, anh sắp đói chết rồi." Anh cố ý nói khoa trương, thực ra trông thấy cô là vui vẻ nhất.

"Em nhớ, hai giờ trước mới uống canh gà. Thế nào lại mau đói như vậy, lại còn là sắp chết đói nữa?" Cô vừa sấp đồ ăn ra vừa nói đùa với anh, cũng hiểu rõ anh cố tình khoa trương.

Chỉ cần anh vui vẻ, nói gì cũng được.

"Trước anh bị đói bụng liền hai ngày, thật khó chịu. Nếu không phải vì không tiện đi lại, anh đã sớm đến nhà hàng lớn ăn cho đã rồi. Chỉ tiếc hiện

tại gãy chân, chỉ có thể nằm trong bệnh viện, bi ai."

"Đừng có nói khổ sở như vậy chứ. Anh nói cho em muốn ăn đồ ở đâu, em mua về cho anh ăn."

"Không cần em đi, em cứ ngoan ngoãn ở đây là tốt rồi. Anh không muốn em có chuyện gì. Gần đây bảo bảo có ngoan không, có hay đá mẹ không, tới đây ba xem một chút nào, xem con có nhớ ba không?" Phong Khải Trạch không vội ăn ngay mà vuơ tay chạm vào cái bụng đã hơi nhô lên của Tạ Thiên Ngưng.

Tạ Thiên Ngưng cũng không nhịn được, đặt tay lên bụng, trên mặt cũng hiện lên vẻ dịu dàng của người mẹ: "Bác sỹ nói, phải tới ba tháng mới có máy thai, cho nên giờ anh chạm vào cũng không cảm thấy gì đâu. Không phải nói sắp chết đói sao, ăn gì đây?"

"Được, ăn cái gì, em cùng anh ăn." Anh ra điều kiện như trẻ con.

"Em biết mà. Em đã bảo thím Chu làm hai phần rồi, anh nếm thử cái này đi." Cô tự mình xúc cho anh ăn.

Anh mở to miệng, hướng thụu nuốt vào, "Anh bây giờ ăn cái gì cũng thấy ngon, nhất là do em tự tay đưa đến tận miệng."

"Miệng lưỡi trơn tru, tiếp tục ăn nhé. Đúng rồi, vừa rồi anh vui chuyện gì mà thì thầm một mình thế?" Đột nhiên cô nhớ tới chuyện này, vừa cho anh ăn vừa hỏi, thỉnh thoảng cũng xúc cho mình một miếng.

"Mấy tên côn đồ đánh anh, tối nay sẽ có người giải tới bệnh viện để anh "hỏi chuyện". Có thể cả Đường Phi cũng bị đưa tới."

Ngoài miệng mặc dù nói có thể, nhưng là anh khẳng định là nhất định sẽ có Đường Phi.

"Là ai giúp anh bắt mấy tên côn đồ kia lại, Dư Tử Cường sao?"

"Chờ cái tên Dư Tử Cường giúp anh làm xong việc, chỉ sợ người đã chạy từ lâu." Nhắc tới Dư Tử Cường, Phong Khải Trạch có chút phiền muộn, có thể là do lúc trước có hiểu lầm thành ra lúc này vẫn không thoải mái.

Tạ Thiên Ngưng nghe ra anh đang oán trách, cười trộm hỏi: "Thế nào, anh và Dư Tử Cường lại náo loạn sao?"

"Anh mới lười phải cùng cậu ta náo, chỉ là nhò tìm giúp anh tâm hình Long ca, giờ còn chưa thấy đâu, bọn anh đã tóm được hắn rồi."

"Làm ơn đi, từ đó tới giờ vẫn chưa tới một ngày, anh làm sao bảo người ta làm xong cho anh chứ? Hơn nữa, cậu ta cũng không phải chuyên làm chuyện này, xử lý công việc nhất định là không quen, tất nhiên sẽ cần nhiều thời gian hơn một chút."

"Cho nên, anh cũng chẳng trông cậy vào cậu ta, trực tiếp kêu người khác giúp một tay."

"Người nào?"

"Cự Phong."

"A, Cự Phong trở lại, ở nơi nào?" Tạ Thiên Ngưng có chút kích động, còn tưởng rằng có thể gặp mặt bạn cũ, ai ngờ cũng chẳng vui được bao lâu.

-----oOo-----

Chương 272: Không Thể Chạy Trốn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: chaosuon.

Phong Khải Trạch nhìn vợ mình kích động muốn gặp Cự Phong, mặc dù hiểu cô không có ý gì khác song vẫn cố ý nói giỡn: "Chồng em tàn phế nằm trên giường, em liền vội vàng nghĩ tới người khác như vậy sao?"

"Phong, Khải, Trạch" lời này của anh đã chọc cho Tạ Thiên Ngưng tức giận, cô gào thét tên của anh, nhìn anh chằm chằm, hình như là giận dữ thật.

Anh biết lời nói đùa này hơi quá, vội dừng lại, không nói tiếp: "Anh chỉ nói đùa thôi, anh đừng coi là thật. Tạ Thiên Ngưng đời này chỉ yêu Phong

Khai Trạch. Điều này anh đã rõ, đùa với em chút thôi mà.”

“Nếu không phải anh đang bị gãy chân, nhất định em sẽ đánh anh. Còn nói đùa kiểu như vậy, em liền mang theo con bồ đi, hoặc là mặc kệ anh, chạy trốn cùng người đàn ông khác.” Cô giận dỗi nói lời hù dọa anh, trong lòng cũng chưa từng nghĩ như vậy.

“Anh thè, về sau tuyệt đối không nói những lời như vậy nữa.” Lần này anh đã có chút sợ rồi, thật sự không dám “tái phạm” nữa.

“Nếu tình anh bị gãy chân, em tha thứ cho anh lần này. Lần sau thì đừng hòng.”

“Vậy là anh phải lấy làm may mắn vì mình bị gãy chân à?”

“Phong Khai Trạch, anh còn nói như vậy nữa, em sẽ tức giận nữa đó.”

“Tuân lệnh, vợ yêu. Đừng tức giận, đừng tức giận, cần thận bảo bảo đó.”

Tạ Thiên Ngưng im lặng, biết là anh nói đùa nhưng cô thực sự không thích anh đùa như vậy. Cô nhìn anh chằm chằm, dù tức giận vẫn muốn tiếp tục cho anh ăn cơm.

Phong Khai Trạch nhìn cô tức giận thở hổn hển, liền dỗ dành: “Được rồi, đừng nghiêm mặt thế nữa, dễ có nếp nhăn đó.”

“Còn không phải là bị anh làm cho tức giận sao? Thôi, không nói mấy chuyện linh tinh này nữa. Anh vừa mới nói tới Cự Phong, có phải anh ta quay lại giúp anh không? Anh ta cũng thật là, biến mất lâu như vậy cũng chẳng liên lạc gì với chúng ta, coi chúng ta như người xa lạ không bằng.”

“Cự Phong bây giờ đang bị một cô gái quần lấp ròi, nào có ở không mà trở lại giúp anh. Nhưng cũng có nói Đường Đường chủ tới giúp anh, coi như là vẫn có lòng, không phải thấy sặc quên bạn.”

“Oa, Cự Phong lại bị phụ nữ quần lấp sao? Con khỉ nhỏ, cô gái ấy là ai mà lợi hại như vậy?” Cô thực rất muốn biết cô gái như thế nào mà có thể thu phục được một Cự Phong lăng nhăng thành tính như vậy chứ.

“Anh chưa gặp, không biết cô ta thế nào. Cự Phong cũng không nói, anh

không có hứng thú nên cũng không hỏi.” Anh chỉ có hứng thú với vợ mình, phụ nữ khác không quan tâm.

“Nếu như cô gái này có thể thu phục được Cự Phong, em thật muốn làm quen với cô ấy. Anh vừa nói tới cái gì Đường Đường chủ, là ai vậy?”

“Anh ta tên Đỗ Nguyên, không bao lâu nữa sẽ tìm đến anh.”

“Đỗ Nguyên, tên nghe cũng không tệ lắm nha”

Đỗ Nguyên mang theo hai thủ hạ đi tới sân bay, vừa vào bên trong liền có một người thanh niên trẻ tuổi đi tới, khẽ cúi chào, cung kính nói: “Đường chủ, người ngài muốn tìm đang ở kia. Mười phút nữa là lên máy bay rồi.”

“Cậu làm rất khá” Đỗ Nguyên nhẹ nhàng vỗ vai chàng trai trẻ, nhìn về phía Đường Phi đang ngồi, cười tà một tiếng sau đó bước tới.

Đường Phi vừa mới đến sân bay không lâu, không chọn lựa gì mà mua luôn vé máy bay chuyến nhanh nhất sẽ cất cánh, không ngờ vẫn phải đợi thêm mười phút nữa. Với hắn mà nói, lúc này mười phút như dài đằng đẵng, chỉ hận không thể lập tức lên máy bay, mau mau rời khỏi nơi này, nán lại thêm phút nào nguy hiểm thêm phút ấy.

Đang lúc thầm lo sợ trong lòng, đột nhiên hắn cảm thấy sau lưng có một cỗ hơi thở lạnh lẽo, quay đầu lại nhìn, liền thấy ba người đàn ông kỳ quái đứng phía sau. Đặc biệt là người đứng trước, giống như lão đại, vô cùng uy nghiêm khiến tim hắn nhảy loạn lên. Vốn đang sợ hãi trong lòng, giờ lại càng phiền loạn, sắc mặt tái nhợt, không dám nhìn lâu, vội quay lại, trong lòng âm thầm cầu khẩn những người này không phải tới tìm mình.

Nhưng vì cái gì hắn cảm giác được những người này chính là tới tìm hắn?

Đỗ Nguyên thấy Đường Phi bị hù dọa thành như vậy, khinh thường cười lạnh, tiến lên đi một bước, đưa tay khoác lên trên bả vai của hắn, cúi người xuống, ghé vào lỗ tai hắn thầm thì: “Lá gan sao lại nhỏ như vậy, làm sao dám làm chuyện lớn đây? Người làm chuyện lớn, lá gan không thể quá nhỏ. Nếu không, hậu quả sẽ rất thảm.”

“Vị tiên sinh này, hình như tôi không quen anh, xin anh buông tay ra.” Đường Phi đẩy cánh tay Đỗ Nguyên đang khoác trên vai mình xuống, cố

gắng trấn tĩnh lại, nhưng vẫn không thể che giấu hết, trên trán đã toàn là mồ hôi, hô hấp cũng gấp gáp nặng nề.

"Cậu thật sự là không biết tôi, nhưng tôi biết cậu... Cậu là Đường Phi, là con chó trung thành bên cạnh Phong Gia Vinh. Mà không, đấy chỉ là trước kia thôi, bây giờ thì chưa chắc. Cậu ở sau lưng gạt Phong Gia Vinh làm nhiều chuyện như vậy, chắc không thể gọi là con chó trung thành nữa rồi."

"Anh là ai?"

Người này tại sao lại biết rõ nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ là Phong Khải Trạch phái tới?

Đường Phi nghĩ đến khả năng này, tay chân bắt đầu phát run, định thura dịp đổi phuong không chú ý sẽ bỏ chạy nhưng hắn vừa muốn đứng dậy lập tức có hai bàn tay đặt lên vai, án hắn trở lại ghế ngồi, không thể động đậy được nữa.

Hai thủ hạ đi cùng Đỗ Nguyên, tinh mắt thấy Đường Phi định chạy trốn, ngay khi hắn hơi nhởm người dậy đã ra tay giữ hắn ngồi lại trên ghế.

Đỗ Nguyên đi tới phía trước, ngồi ở bên cạnh lại ra vẻ thần bí: "Đường tiên sinh, gấp gáp muộn đi đâu vậy? Tôi còn nói chưa xong, hơn nữa việc cần làm cũng chưa làm xong mà."

"Anh rốt cuộc là ai, tại sao muộn quản chuyện của tôi?" Đường Phi dùng sức giãy dụa, muốn thoát khỏi những người này, nhưng cố gắng thế nào cũng vô dụng, căn bản là chẳng thể nhúc nhích.

Những người này không đơn giản.

"Tôi tên là Đỗ Nguyên" "

"Đỗ Nguyên, Đỗ Nguyên, chẳng lẽ là Thiên Môn Đường Đường chủ?"

"Xem ra Đường tiên sinh đối với chuyện trên giang hồ biết không ít, Đường Đường chủ là ai cũng biết. Có thể nói cho tôi biết cậu là người "phe" nào không?"

"Đỗ Đỗ chủ, chúng ta từ trước đến giờ nước giếng không phạm nước sông,

tôi cũng chưa từng đắc tội với anh. Anh sao lại muốn cùng tôi dây dưa? Về phần anh hỏi tôi ở phe nào, rất xin lỗi, tôi không phải người phe nào cả, chỉ là nghe người ta nói chuyện thôi."

Lần này càng thêm hỏng bét, dính vào người của Thiên Môn. Nếu hôm nay không thể bảo toàn mà lui, chỉ sợ những ngày tháng sau hắn cũng sống không dễ chịu.

"Trên đời này đại khái phân ra hai đạo, hắc đạo bạch đạo, cậu là hắc đạo hay bạch đạo cũng không biết sao?" Đỗ Nguyên càng nói giọng càng lạnh, cặp mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm Đường Phi.

Đường Phi nhận thấy vẻ lạnh lẽo, run rẩy trả lời: "Tôi, tôi ...đương nhiên là bạch đạo."

"Cậu là người bạch đạo, sao lại làm chuyện của hắc đạo?"

"Đỗ chủ, anh...anh lời này là có ý gì?"

"Nếu nói được mọi việc đều đã quyết rồi, tôi cũng không dài dòng nữa. Long ca đã rơi vào trong tay tôi rồi. Mà cậu, hiện tại cũng vậy. Kế tiếp tôi sẽ đưa các người tới gặp Phong đại thiếu gia, để cho anh ta xử lý các người. Tôi biết cậu hiểu rõ nguyên nhân bên trong, mình đã làm gì, cậu rõ ràng nhất."

"Anh...Phong Khải Trạch phái anh tới? "

"Có thể nói vậy. Tôi giờ nghe lệnh Phong Khải Trạch. Anh ta bảo tôi dẫn cậu tới bệnh viện, tôi liền làm theo thôi."

"Không, tôi không muốn" Đường Phi biết chuyện đã bại lộ, trong lòng hoảng loạn, không quan tâm tới chuyện gì nữa, chỉ muốn chạy trốn, liền dùng sức giãy dụa, lớn tiếng "Buông tôi ra _____"

Nhưng mới hô một tiếng, sau lưng liền bị một mũi kim châm đâm vào, cả người vô lực: "Anh....anh làm gì với tôi vậy?"

"Chẳng qua là tiêm cho cậu ít thuốc té thôi, không cần khẩn trương. Loại đối phó này cậu cũng chẳng xa lạ gì nữa, đúng không?" Đỗ Nguyên cười tà.

"Phong Khải Trạch trả anh bao nhiêu tiền, tôi trả gấp đôi. Các người thả tôi ra, được không?" Đường Phi cho rằng Đỗ Nguyên là do Phong Khải Trạch trả tiền mới làm chuyện này nên cũng nghĩ muốn dùng tiền dụ dỗ anh ta.

Vừa dứt lời cũng liền cảm thấy không đúng. Thiên Môn không phải cứ dùng tiền là có thể mời được.

"Đường tiên sinh, tôi rất vui mừng được cậu nhìn trúng, chỉ tiếc tôi vô phúc không cầm được số tiền kia. Tôi giúp Phong thiếu gia làm việc, một phần tiền cũng không cần."

"Nếu không phải vì tiền bạc, rõ cuộc anh và Phong Khải Trạch có quan hệ gì?" Hắn luôn cảm giác Phong Khải Trạch không phải người đơn giản, không ngờ lại có quan hệ với Thiên Môn.

"Tôi và Phong thiếu gia không có bất cứ quan hệ gì." Đỗ Nguyên vẫn tiếp tục vòng vo trả lời, chính là muốn đùa bỡn Đường Phi.

"Anh đã không có quan hệ gì với Phong Khải Trạch, tại sao cũng không cần một phân tiền mà làm việc cho anh ta. Đây không phải phong cách làm việc của Thiên Môn các người.."

"Phong cách làm việc của Thiên Môn chúng tôi như thế nào hình như chưa tới lượt cậu nói. Về phần Phong thiếu gia và Thiên Môn có quan hệ gì, không phải cậu vào bệnh viện hỏi anh ta một chút là biết sao, nhất định anh ta sẽ vô cùng vui lòng mà nói cho cậu biết."

"Không, tôi không muốn đi gặp Phong Khải Trạch, tôi không muốn" Đường Phi lại bắt đầu từ chối, lập tức lại bị tiêm thuốc tê, và người liền vô lực, không thể giãy dụa..

Đỗ Nguyên đứng lên, chỉnh sửa lại quần áo, đi về phía trước, lạnh lùng lên tiếng: "Dẫn cậu ta tới bệnh viện gặp Phong thiếu gia."

"Vâng". Hai người áp sát Đường Phi, kéo hắn lên, thản nhiên như không có chuyện gì, dẫn hắn đi ra khỏi sân bay.

"Tôi không muốn đi gặp Phong Khải Trạch, tôi không muốn" Đường Phi

giống như bị người ta xách đi theo, trong miệng vẫn không ngừng kêu gào kháng cự, chỉ tiếc tiếng nói quá nhỏ, không có người nghe được.

Không thể chạy trốn, xem ra lần này hắn thật xong đòn rồi. Sau khi gặp Phong Khải Trạch, khẳng định chính là tới đòn cảnh sát, tiếp theo là ngồi tù.

Tại sao lại thành như vậy? Tại sao?

-----oOo-----

Chương 273: Đạo Nghĩa Anh Em

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: chaosuon

Đường Phi bị đưa tới phòng bệnh, trực tiếp bị ném trên sàn nhà, bởi thuốc tê còn chưa hết nên cả người vô lực, nhũn như chi chi nằm dưới sàn, ngược mắt nhìn mọi thứ trong phòng.

Nếu không biết chỗ này là phòng bệnh, hắn còn nghĩ mình tới căn hộ cao cấp nào đó rồi. Chỗ này không có chút gì giống như phòng bệnh mà giống như ở nhà, cần gì cũng có.

Hắn cũng không lấy làm lạ gì chuyện này. Cứ lấy thân phận của Phong Khải Trạch mà nghĩ, có ở phòng bệnh như vậy cũng là chuyện hết sức bình thường. Nay giờ, hắn sợ nhất chính là phải nhìn thấy những người trong căn phòng này, nhất là Phong Khải Trạch.

Phong Khải Trạch nằm ở trên giường, một chân bị cố định treo lên, không thể đi lại, nhưng đôi mắt sắc lạnh như hai lưỡi kiếm, nhìn thẳng về phía người đang nằm dưới sàn, vô cùng tức giận.

Tạ Thiên Ngưng cũng ở trong phòng, ngồi trên sofa, cũng giận dữ nhìn chằm chằm Đường Phi, đối với những chuyện hắn gây nên vô cùng căm giận. Nếu không phải tại hắn tham lam, chân của con khỉ nhỏ cũng không gãy. Loại người như anh ta, quá ghê tởm.

Chỉ là có một người khiến cô ngược lại vô cùng hứng thú, vì vậy liền đứng lên không nhìn Đường Phi nữa, dời tầm mắt sang người khác, nhẹ nhàng hỏi: "Chắc hẳn anh là Đỗ Nguyên, Đỗ tiên sinh."

"Phong thiếu phu nhân, cô khỏe chứ. Tôi chính là Đỗ Nguyên." Đỗ Nguyên thu hồi bộ dáng uy nghiêm lạnh lùng thường ngày, biến thành một người hòa nhã, cung kính trả lời.

"Đỗ tiên sinh, cảm ơn anh đã giúp chúng tôi."

"Thiếu phu nhân, không cần nói cảm ơn. Thật ra tôi cũng chỉ là phụng mệnh làm việc thôi. Là việc cần phải làm."

"Nghe lệnh làm việc, à tôi hiểu, nhất định là Cự _____" Tạ Thiên Ngưng thiếu chút nữa gọi ra tên Cự Phong, may mà kịp thời dừng lại. Hơn nữa, Phong Khải Trạch cũng nhìn cô, liền nhanh trí nói lái đi: "Nhất định là Mộ phi vũ ra lệnh, đúng không?"

"Thiên Môn Thiếu Chủ ra lệnh, tôi nhất định nghe theo."

"Mộ phi vũ cái kẽ hoa tâm đại củ cải ấy gần đây lại cùng cô gái nào vui vẻ vậy, lâu rồi không thấy ló mặt ra? Có phải là rơi vào lưới tình rồi không?"

"A, cái này, Phong thiếu phu nhân, đây là chuyện riêng của Thiếu chủ, khó mà nói, khó mà nói." Đỗ Nguyên khó xử trả lời, cũng không dám nói loạn, tránh họa từ trong miệng mà ra.

"Thôi, lần sau tôi gặp cái người kia, tự hỏi anh ta vậy." Tạ Thiên Ngưng lần nữa quay lại ngồi trên sofa. Trong lòng cô cũng rõ, Đỗ Nguyên thật khó xử, cũng không miễn cưỡng anh ta. Dù sao anh ta cũng đã giúp bọn cô một việc lớn là bắt Đường Phi quay lại.

Trong phòng bệnh đột nhiên không còn tiếng nói chuyện, vô cùng yên tĩnh, cũng vì tĩnh lặng mà ánh mắt mọi người lại tập trung vào Đường Phi.

Đường Phi bị mọi người nhìn chằm chằm, bắt gặp ánh mắt của Phong Khải Trạch, lập tức cúi đầu sợ hãi, không dám nhìn thẳng, cả người cũng co rúm lại. Thật hối hận vì những việc hắn đã làm.

Hắn cho rằng kế hoạch của mình hoàn hảo, có thể an toàn rút lui, không

ngờ vẫn thất bại.

Không ai lên tiếng, Đỗ Nguyên lại là người phá vỡ im lặng, lấy máy ghi âm trong túi, giao cho Phong Khải Trạch: “Phong thiếu gia, người anh muộn, tôi đã mang tới. Về phần Long ca cùng anh em hắn, dù sao cũng là người trên giang hồ, tôi để bọn họ đi ăn một bữa rồi, sau đó cũng sẽ tới đây. Cái máy ghi âm này Long ca hình như rất để ý tới, có lẽ bên trong có bí mật trọng đại gì, anh xem một chút.”

“Cái gì?” Đường Phi nhìn thấy, lại nhớ tới Long ca từng nói tới máy ghi âm,, lo sợ bên trong chính là chứng cứ hắn bắt cóc Phong Khải Trạch, liền muốn bò dậy đoạt lấy.

Nhưng hắn vận hết sức cũng không bò dậy được, chỉ có thể lo sợ nhìn Phong Khải Trạch cầm lấy máy ghi âm kia.

Phong Khải Trạch phát hiện Đường Phi cũng rất để ý tới cái máy ghi âm này, vì vậy liền cầm lấy, nhìn qua một chút rồi ấn vào nút “phát”, ngay lập tức trong phòng vang lên tiếng Đường Phi đang nói chuyện.

“Long ca, chỉ cần anh giúp tôi bắt được Phong Khải Trạch, không thiếu chỗ tốt dành cho anh đâu.”

“Đường gia, Phong Khải Trạch cũng không phải là người dễ trêu chọc, anh bảo tôi đi bắt hắn, chẳng phải bảo tôi đi vào chỗ chết hay sao? Tôi thật muốn biết vì sao anh muộn bắt Phong Khải Trạch, đó không phải thiếu già nhà anh sao?”

“Tóm lại một câu, anh có làm hay không? Anh không làm, tôi lập tức đi tìm người khác. Từ nay về sau, tôi cũng không tìm anh làm việc nữa.”

“Này —— tôi có thể giúp anh bắt Phong Khải Trạch, nhưng anh nhất định phải cho tôi và các anh em một con đường sống.”

“Yên tâm, tôi sẽ cho các người một con đường. Phong Khải Trạch khó đối phó, loại hành động chân tay đơn giản tuyệt đối không có cửa thắng, phải dùng trí, hiểu chưa?”

“Tôi đương nhiên biết Phong Khải Trạch khó đối phó, anh yên tâm, người lợi hại hơn nữa tôi cũng đối phó được, chỉ cần thêm chút thủ đoạn là được

thôi."

Nghe xong đoạn nói chuyện này, mọi chuyện càng thêm sáng tỏ, người chỉ sự đúng trong bóng tối chính là Đường Phi.

"Đường Phi, cậu còn muốn nói gì sao?" Phong Khải Trạch xoay xoay máy ghi âm trong tay, thâm trầm nhìn hắn.

Đường Phi biết đã không còn cách nào che dấu sự thật nữa, đành cười khổ: "Chuyện tới nước này, tôi còn có thể nói gì nữa chứ."

"Cậu không có gì muốn nói nhưng tôi có. Không phải cậu đã nhiều lần nói coi tôi như anh em sao, chẳng lẽ cậu đối xử như vậy với anh em mình?"

"Anh em, nói thật hay. Anh đã từng đối xử với tôi như anh em sao? Trong mắt anh, tôi cũng chỉ là kẻ dưới mà thôi, là người làm cho Phong gia nhà các người, căn bản không phải là anh em. Nếu anh thật coi tôi là anh em, ban đầu khi tôi nhờ anh giúp đỡ, anh cũng không tuyệt tình mà cự tuyệt như vậy. Anh không coi tôi là anh em, sao tôi lại phải đối xử với anh như với anh em mình."

"Xem ra cậu đang muốn cùng tôi truy cứu trách nhiệm sao? Được, vậy tôi và cậu cùng nói rõ ràng về trách nhiệm một chút. Lần đầu cậu phản bội tôi vì cái gì, còn nhớ chứ?"

"Tôi cũng chỉ nói cho Hồng Thi Na chở ở của anh, chẳng lẽ đó cũng là phản bội? Tôi phải làm việc theo lệnh Phong lão gia, rất nhiều lúc "thân bất do kỉ", anh có từng nghĩ cho tôi không?" (Thân bất do kỉ: đại ý là bản thân không muốn nhưng vẫn phải làm.)

"Trước đây, tôi không chỉ một lần cảnh báo cậu, đừng có đem hành tung của tôi tùy tiện nói cho người khác biết. Nhưng chính cậu, không coi lời tôi nói ra gì, nói cho Hồng Thi Na hành tung của tôi. Cậu nên biết tính tôi, người phản bội tôi một lần, tôi tuyệt đối không tin tưởng nữa. Sau việc đó cậu cũng không dùng lại, còn làm nhiều chuyện khiến tôi tức giận hơn, chuyện này phải nói thế nào đây?"

"Tôi nói rồi, tôi là phụng mệnh làm việc, thân bất do kỷ. Phong lão gia muốn tôi làm, tôi còn con đường nào khác?" Đường Phi tâm tình kích động, cho tới bây giờ luôn có cảm giác mình phải chịu bao uất ức khổ sở.

Hắn ta sao lại không muốn tự mình làm việc theo ý mình, nhưng không thể, bởi trên hắn còn có Phong Gia Vinh.

Phong Khải Trạch vẫn giữ thái độ vững vàng, không bị ảnh hưởng bởi cảm giác phẫn nộ cùng tức giận của Đường Phi, chỉ lạnh lùng nói: "Cậu đại khái cũng có thể gọi điện báo cho tôi biết, để tôi biết đường chuẩn bị cách ứng phó. Nhưng cậu không làm, cậu trực tiếp nói hành tung của tôi cho Hồng Thi Na, khiến cô ta đột nhiên xuất hiện ở chỗ tôi. Chuyện nhỏ thôi nhưng cũng đủ cho tôi nhìn rõ địa vị của mình trong lòng cậu. Không có Phong Gia Vinh, cậu cũng chẳng coi tôi là bạn. Chỉ vì muốn leo cao hơn mà cùng tôi giao du, cậu đều có tính toán cả, cẩn thận sợ chọc giận tôi, sợ mất đi mọi thứ cậu đang có."

"Không phải như vậy, không phải." Hắn tỏi hiện tại cũng không nghĩ như vậy, cũng chưa từng nghĩ như thế.

Nhưng hình như lại thành ra như vậy mất rồi.

"Có phải hay không, bây giờ cũng không quan trọng nữa rồi, không phải sao?"

"Cũng đúng, có phải hay không đã không còn quan trọng, dù sao tôi cũng đã đi tới bước này, còn cái gì có ý nghĩa nữa chứ? Phong Khải Trạch, anh so với Phong Gia Vinh quả nhiên là lợi hại hơn. Anh muốn lật đổ Phong thị đế quốc, nhất định là chuyện đơn giản. Khó trách vì sao anh lại to gan dám đối đầu với Phong Gia Vinh, thì ra còn có Thiên Môn chống lưng cho."

"Cậu sai rồi. Sau lưng tôi không phải chỉ có Thiên Môn mà còn có đạo nghĩa anh em nữa. Mộ phi vũ, Thiên Môn thiếu chủ, là anh em của tôi, anh em chân chính, tôi có khó khăn, cậu ta giúp tôi, ngược lại cậu ta gặp nạn, tôi cũng hết lòng mà giúp. Vốn tôi cũng quan tâm tới cậu, muốn làm anh em với cậu, chỉ là ý định này sau lần đầu cậu phản bội tôi đã bị bỏ qua mất rồi. Tôi sẽ không làm anh em với kẻ đã phản bội mình."

"Đừng nói hay như vậy. Tôi không tin anh đã từng coi tôi là anh em đâu."

"Cậu tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, dù sao chuyện đã tới nước này, nói chuyện đó cũng chỉ lãng phí thời gian thôi. Tiền ở đâu?" Phong

Khai Trạch cũng không dài dòng hỏi thêm mà hỏi vào trọng điểm.

Đường Phi điên cuồng cười to, "Ha ha —— anh cảm thấy tôi sẽ nói cho anh biết tiền ở đâu sao?"

"Nói cho tôi biết tiền ở đâu, tôi sẽ thay cậu thu xếp tốt cho người nhà của cậu, để cho bọn họ sau khi cậu vào tù vẫn được sống an ổn. Nếu không, cứ theo tính cách của tôi, cậu cảm thấy người nhà cậu sẽ thế nào?"

"Này ——" Đường Phi nghe nói vậy, trong mắt cũng dâng lên nỗi lo lắng. Dù sao đây cũng là thực tế. Nếu Phong Gia Vinh biết hắn ở sau lưng phản bội ông ta, nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn trả thù hắn, không động được tới hắn liền sẽ chuyển sang người nhà hắn. Điểm này thì hắn rất chắc chắn.

Hắn nên làm gì mới phải đây?

"Số tiền này không phải của cậu thì sẽ không thể thành của cậu, có cưỡng cầu cũng không được. Nếu cậu thực sự không quan tâm tới người nhà mình, cũng có thể giấu số tiền đó đi, rồi vào tù. Tôi cũng không có vấn đề gì."

"Tôi sao lại phải tin anh? Phong Khai Trạch, anh là hạng người gì tôi biết rõ, tuyệt đối sẽ không quan tâm tới chuyện sống chết của người khác. Ngộ nhỡ tôi trả lại tiền cho anh, anh lại quay lại cắn ngược tôi thì sao?"

"Chỉ với việc lúc bắt cóc tôi, cậu cho tôi ăn những gì, cũng đủ thấy cậu không tính là quá ác. Ôn Thiếu Hoa bắt tôi nhịn đói hai ngày, cậu vừa tới liền cho tôi ăn. Rõ ràng trong lòng cậu cũng coi trọng đoạn tình nghĩa anh em giữa chúng ta. Nếu bây giờ cậu thành tâm nhận lỗi với tôi, trả lại tiền, tôi sẽ nghĩ cách để giảm tội cho cậu tới mức thấp nhất."

Nghe những lời này, Đường Phi động lòng, nhưng vẫn còn do dự, không biết có nên tin tưởng hay không.

Hắn bây giờ đã không đường lui, có tin hay không thật ra cũng không có gì khác biệt, tóm lại phải ngồi tù là chuyện không thể tránh, sao cũng như vậy cả, sao không chọn cái này.(chọn phương án a.Trạch đưa ra)

"Anh thật sự muốn giúp tôi sao?"

"Tôi, Phong Khải Trạch nói được là làm được."

"Được, tôi cho anh biết tiền ở đâu ——" Đường Phi đang muốn nói, đột nhiên có người xông vào, cắt ngang tất cả.

-----oOo-----

Chương 274: Không Cần Em Lo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: chaosuon

Phong Gia Vinh đột nhiên xông vào phòng bệnh, hai mắt tràn đầy lửa giận nhìn chằm chằm Đường Phi đang ngồi dưới đất, sầm mặt lại: "Thì ra cậu đột nhiên từ chối là vì lí do này? Vậy mà còn nói dễ nghe, cái gì mà nhớ gia đình?"

Ông vốn định tới bệnh viện thăm con trai mình, đang do dự đứng ngoài cửa xem có nên vào hay không lại vô tình nghe được chuyện bên trong, cuối cùng tức không nhịn được nữa, mới xông vào.

Ông vẫn luôn rất tin nhiệm Đường Phi, nhưng không ngờ —

Hóa ra trên đời này, trừ mình ra, ai cũng không thể tin được.

"Phong tiên sinh ——" Đường Phi thấy Phong Gia Vinh, hơi luống cuồng một chút, nhưng rất nhanh khôi phục lại, chấp nhận sự thật, cười khổ: "Cũng tốt, dù sao, sớm muộn gì cũng sẽ biết."

"Tôi tin tưởng cậu như thế nào, vậy mà cậu lại lừa gạt tôi? Cậu đáp trả lại lòng tin của tôi như vậy sao?" Phong Gia Vinh tức giận, tiến lại túm lấy cổ áo Đường Phi, hét to chất vấn hắn, cho tới lúc này cũng không thể chấp nhận được việc bị phản bội.

"Tin tưởng, ông nói tin tưởng chính là để cho tôi làm một con chó trung thành với ông sao?"

"Tôi cho tới giờ đều chưa từng xem cậu là con chó của mình."

"Có hay không trong lòng ông biết rõ, không cần tôi nhiều lời làm gì."

"Cậu ——“ Phong Gia Vinh nhất thời không biết nên nói gì nữa, buông tay khỏi cổ áo Đường Phi, đứng thẳng lưng, uy nghiêm mà lạnh lùng nói: “Cậu nghĩ tới chuyện phản bội tôi từ lúc nào?”

"Từ lúc tôi biết Tạ Thiên Ngưng có mười tỷ." Đường Phi trả lời dứt khoát, không có ý định giấu diếm.

"Cái gì, Tạ Thiên Ngưng có mười tỷ?" Phong Gia Vinh có chút không tin, kinh ngạc nhìn Tạ Thiên Ngưng, hai mắt tựa hồ như sáng lên, chính là sáng lên vì thấy tiền.

Tạ Thiên Ngưng bị nhìn có chút khẩn trương, mười ngón tay vặn xoắn vào nhau, hơi cúi đầu, không dám đối mặt với ánh mắt như vậy của Phong Gia Vinh.

Phong Khải Trạch lấy tay vỗ nhẹ lên đầu cô, nhẹ giọng trách cứ: “Em sợ cái gì, lúc này em có cái gì để sợ nữa chứ. Nên ngẩng đầu, ưỡn ngực, quang minh chính đại thẳng thắn mà đối mặt với ông ta.”

"Con khỉ nhỏ ——?" Cô khẽ lắc đầu, ý bảo anh không nên nói như vậy, tránh để mâu thuẫn càng lớn hơn.

Nhưng thế nhưng anh lại không đồng ý cách làm của cô: “Đối phó với loại người như vậy, em không thể nhẹ nhàng được. Phải cứng rắn, hơn nữa còn phải cứng rắn hơn nữa. Em bây giờ còn mạnh hơn ông ta, tại sao phải sợ ông ta?”

"Con khỉ nhỏ ——?" Cô bất đắc dĩ kêu anh một tiếng.

"Nghe anh, chính xác không sai đâu."

". ?" Cô hết nói nổi, đành im lặng, tránh cho mọi việc khó khăn hơn. Cái gì mà ngẩng đầu ưỡn ngực, lẽ thẳng khí hùng, lại không phải đi gây gổ với người ta, khí thế như vậy làm gì chứ.

Phong Gia Vinh biết chuyện có kỳ lạ, mặc kệ Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng, tiếp tục hỏi Đường Phi: “Cậu biết Tạ Thiên Ngưng có mười

tỉ nhưng lại nói cho tôi là không có, phải không?"

"Đúng, lúc trước ông từng sai tôi đi tra xét Tạ Thiên Ngưng, tôi tra ra được cô ấy có mười tỉ, rất kinh ngạc, hận một nỗi số tiền đó không phải của tôi. Tôi vốn định nói cho ông, nhưng rồi lại nghĩ nếu ông biết, sẽ lại tìm mọi cách chiếm lấy số tiền ấy. Nhiều năm theo ông, tôi cũng học được không ít thứ, tâm cơ cũng như vậy, chỉ là còn non kém một chút, thành ra thất bại." Đường Phi mặt xám như tro, cả người như chẳng còn chút sức sống nào.

Cũng sắp phải ngồi tù, ăn cơm tù, hắn còn có thể có sức sống sao?

"Sao cậu lại muốn tiền, cậu thiếu sao?"

"Phong tiên sinh, những lời này tôi lại muốn hỏi ngược lại ông. Sao ông thích tiền như vậy, đến giờ vẫn thấy không đủ, chẳng lẽ ông cũng thiếu tiền sao? Nhưng tôi lại biết, ông không thiếu tiền."

"Cậu ——" Phong Gia Vinh không nói nên lời, liếc mắt nhìn Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng, có chút xấu hổ, quay mặt đi không dám nhìn họ, trong lòng cũng rối loạn.

Ai là người ngại có nhiều tiền đây?

Ông ta cũng chỉ là muốn kiếm càng nhiều mà thôi.

"Phong tiên sinh, chính ông cũng nghĩ vậy, còn trách móc tôi? Thiếu gia và phu nhân trách tôi, tôi không giận, nhưng ông trách tôi, tôi lại thấy rất buồn cười. Ông cũng đừng quên lúc ông không muốn bỏ ra mười tỉ cứu thiếu gia, một xu cũng không muốn bỏ ra, câu này thích hợp nhất với ông đó."

"Tôi —— không nên nói nữa, không nên nói nữa."

"Ông không muốn tôi nói, tôi càng muốn nói. Ông bây giờ biết Tạ Thiên Ngưng có mười tỉ rồi, lúc về sẽ lại nghĩ mọi cách để chiếm được mười tỉ của cô ấy, đúng không?"

"Tôi không có." Phong Gia Vinh nói dối, thật ra trong lòng rất muốn. Nếu ông ta sớm biết Tạ Thiên Ngưng có mười tỷ, ban đầu sẽ lấy điều này làm điều kiện đồng ý hôn sự của bọn họ, như vậy ông ta cũng không bị thua

thiệt.

Chỉ tiếc biết được quá trễ.

"Ông không có mới là lạ. Ông là người lòng tham vô đáy, vô cùng tham lam, ngay cả người thân cũng không cần, còn luôn vọng tưởng khống chế được mọi người trong tay ông. Vậy ông có nghĩ tới sau này, khi nằm trong quan tài, ai sẽ khóc vì ông đây?"

"Đường Phi, không cho phép cậu nói hươu nói vượn nữa, có nghe hay không, cậu nói thêm nữa, tôi sẽ khiến cậu càng thảm hại hơn đó."

Đường Phi không để ý tới ông ta, chuyển tầm mắt sang Phong Khải Trạch: "Thiếu gia, nếu tôi nói cho anh biết tiền ở đâu, anh có giúp tôi bảo vệ người nhà, không để cho Phong Gia Vinh động đến được hay không?"

"Được." Phong Khải Trạch không chút do dự trả lời.

Câu trả lời của anh, khiến Phong Gia Vinh rất tức giận, ra lệnh: "Tôi không cho phép anh đồng ý với cậu ta bất cứ chuyện gì."

"Phong Gia Vinh, chỗ này không tới lượt ông lên tiếng."

"Phong Khải Trạch, tôi đã để cho anh như vậy, anh còn muốn thế nào nữa hả?"

"Sai, là tôi đã nhịn ông như thế nào, ông còn muốn gì nữa? Tới lúc tôi không nhịn được nữa, hậu quả ra sao, ông cũng biết rõ rồi đấy."

"Anh ——" Phong Gia Vinh hiểu ý anh muốn nói gì, ai oán trùng Tạ Thiên Ngưng, hận cô là cỗ đồng lớn nhất của Phong thị đế quốc. Cũng bởi lí do này mà ông có muốn làm gì cũng bị hạn chế rất nhiều.

Một ngày nào đó, ông muốn thay đổi cục diện này.

Tạ Thiên Ngưng lại bị nhìn chằm chằm, trong lòng run rẩy, lại cúi xuống, không dám nhìn lung tung. Ánh mắt ông ta thật đáng sợ, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô luôn vậy.

Phong Khải Trạch biết Phong Gia Vinh đang nghĩ gì, liền cảnh cáo ông ta:

"Đừng có làm vợ con tôi sợ, nếu không, tôi sẽ làm ông còn sợ hãi hơn nữa đây."

"Vì một đứa con gái như thế, ngay cả cha đẻ của mình anh cũng không quan tâm, anh không sợ bị thiên lôi đánh sao?"

"Tôi vì cô ấy không cần cha ruột thì có sao? Cô ấy nguyện ý bỏ ra mười tỉ cứu mạng tôi, ông có làm thế không? Ông căn bản là không nguyện ý muốn làm thế. Trong lòng ông, tiền so với con trai còn quan trọng hơn, ông không muốn tôi, sao tôi lại còn phải để ý tới ông? Cái gì mà cha đẻ, ông ngoại trừ lừa gạt tình cảm của mẹ tôi, ở trên người bà gieo hạt giống là tôi đây, ông còn làm gì nữa? Nói tới bị thiên lôi đánh, người nên bị nhất chính là ông. Chẳng lẽ nửa đêm ông ngủ không gặp ác mộng sao?"

"Anh, tôi ——" Phong Gia Vinh lần nữa không phản bác được, thậm chí ngay cả lý do được tức giận cũng bị người ta chặn mất.

Ông ta không nguyện ý bỏ ra mười tỉ cứu mạng con trai, như vậy, trong lòng con ông địa vị ông càng kém Tạ Thiên Ngung rồi.

Tạ Thiên Ngung không muốn hai cha con bọn họ càng tranh cãi càng hăng, liền đứng ra khuyên giải: "Con khỉ nhỏ, chuyện đã qua, anh cho qua đi. Chúng ta về sau không nhắc lại nữa, được không?"

"Không được, chuyện đã qua nhưng trong lòng anh vĩnh viễn lưu lại vết sẹo không thể mờ, anh sẽ luôn nhớ. Anh có một người cha không quan tâm tới sống chết của con mình." Nỗi oán hận của Phong Khải Trạch vô cùng mãnh liệt, hình như còn hận ông ta hơn. Bàn tay nắm chặt lấy cái chăn trên giường, hàm răng nghiến chặt đầy hận ý.

Quan hệ hai cha con càng trở nên căng thẳng.

"Anh còn có em mà." Tạ Thiên Ngung biết giờ phút này trong lòng anh có bao nhiêu đau đớn, chỉ hi vọng anh không quá đè nén chính mình.

Bởi vì có cô, cuối cùng anh cũng thấy dễ chịu hơn, nhìn cô, nở nụ cười, hạnh phúc nói: "Phải, anh còn có em, còn có con nữa."

Phong Gia Vinh không chịu nổi một màn này, cảm giác trong thế giới của bọn họ không có ông, liền đánh vỡ khoảnh khắc ấm áp đó. Trong lòng tức

giận nhưng không tìm được nơi trút giận liền quay lại Đường Phi: “Đường Phi, rốt cuộc tôi bạc đãi cậu chỗ nào mà cậu phản bội tôi như vậy?”

Đường Phi khinh thường nói: “Ông có lúc nào đối xử tốt với tôi sao?”

“Cậu___”

“Căn bản, ông chưa từng nhìn tới tôi, chỉ coi tôi như con chó mà sai bảo. Có lúc không làm xong việc, ông nhục mạ tôi, còn bảo tôi thu dọn đồ đạc cút đi. Đây là đối xử tốt với tôi sao?”

“Tôi___”

“Lúc tâm tình ông không tốt cũng lấy tôi ra trút giận. Cũng như bây giờ, ông bị hai người bạn họ làm cho tức giận mà không làm gì được, cho nên lại quay sang trút giận lên tôi, không phải sao?”

Bị nói trúng, Phong Gia Vinh có chút hốt hoảng, nhưng nhiều hơn là tức giận. Ông ta vừa bị Phong Khải Trạch chọc giận, giờ lại bị thêm Đường Phi chọc tức, cảm giác ngực nghẹn lại, không thở nổi, hai tay ôm lấy ngực, khó khăn hô hấp.

Tạ Thiên Ngưng thấy chuyện không ổn, liền đứng lên, đi tới, đỡ cánh tay ông, quan tâm hỏi: “Ba, ba không sao chứ?”

“Không cần cô lo.” Phong Gia Vinh nóng tính, dùng sức hất cô ra.

“A ——” Tạ Thiên Ngưng bị hất mạnh, trọng tâm không vững, lùi về sau mấy bước, may có Đỗ Nguyên đỡ được cô, nếu không chắc rằng cô đã ngã ra sau rồi.

Phong Khải Trạch bị một màn này làm hồn bay phách lạc, sau khi thấy Đỗ Nguyên đã kịp đỡ cô, mới thoáng yên tâm, quay lại gào thét: “Phong Gia Vinh, nếu vợ tôi cùng con tôi có chuyện gì ngoài ý muốn, tôi sẽ khiến cả ông, cả Phong thị đế quốc xong đời.”

“Là cô ta giả bộ tốt bụng, không thể trách tôi được.” Phong Gia Vinh cũng biết vừa rồi mình có chút không đúng, dù sao lúc này Tạ Thiên Ngưng cũng là phụ nữ có thai, nhưng việc cũng đã làm, không cần phải hối hận nữa.

"Thiên Ngưng, về sau sống chết của ông ta, em không cần quan tâm, biết chưa?" Phong Khải Trạch tức giận.

Tạ Thiên Ngưng một tay ôm bụng, ổn định lại hô hấp, còn đang bị chuyen vừa rồi dọa sợ, nghe lời anh nói, cảm thấy thật khó. Đồng ý cũng không phải, không đồng ý cũng không phải, thôi thì đành im lặng vậy.

Nếu như cô trước mặt Phong Gia Vinh đồng ý chuyện này, sợ là sau này mâu thuẫn sẽ càng trở nên nghiêm trọng mất.

Hai cha con nhà này, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, tranh cãi gay gắt như vậy, không giống như cha con mà tựa như kẻ thù của nhau vậy.

-----oOo-----

Chương 275: Đường Ai Nấy Đi

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Gia Vinh thấy Tạ Thiên Ngưng không đồng ý cũng không phản đối lời của Phong Khải Trạch, chỉ trầm mặc không nói, liền trực tiếp coi như cô im lặng là đồng ý, lên tiếng giễu cợt: "Nói cô giả vờ tốt bụng không sai mà. Một câu ra lệnh đã khiến cô lộ cái đuôi hò ly ra rồi kìa. Cô không phải là không sợ Phong Khải Trạch sao, Phong Khải Trạch không phải mọi thứ đều nghe lời cô sao? Vậy sao nó vừa ra lệnh một câu, cô cũng chẳng dám cãi?"

"Con ——" Tạ Thiên Ngưng đang muốn giải thích, nhưng Phong Khải Trạch đã cắt ngang lời cô: "Sau này chuyện giả vờ tốt bụng sẽ không xảy ra nữa."

"Phong Khải Trạch, mày nhất định phải làm cho tao mất mặt mới được sao?" Phong Gia Vinh cảm thấy rất mất mặt, dù biết rõ cãi nhau như vậy không có lợi, nhưng vẫn muốn cãi lại.

"Khiến ông mất mặt còn nhẹ, chọc giận đến tôi, tôi sẽ để cho ông sống còn khổ sở hơn. Trong lòng tôi, ông còn đáng ghét hơn cả Đường Phi. Vốn tôi cũng chẳng muộn so đo nhiều với ông, nhưng ông cứ được voi đói tiên.

Nếu ông bước qua ranh giới nhẫn nại cuối cùng của tôi, giữa chúng ta chẳng cần thương lượng gì nữa. Ông hiểu tôi nói gì chứ?"

"Mày đang uy hiếp tao đây à?"

"Không, là tôi cảnh cáo ông."

"Vì đúra con gái này, mày lặp đi lặp lại lời cảnh cáo sẽ khiến cha ruột mày sống không yên ổn, thật là thằng con bất hiếu."

"Nếu tôi thực sự bất hiếu, ông có thể an ủn ngồi trên ghế Chủ tịch sao? Nếu tôi bất hiếu, ông còn có thể hô phong hoán vũ được như hiện tại sao? Tôi cho ông biết, đánh đổ Phong thị để quốc đối với tôi dễ như trở bàn tay. Nếu không nghĩ tới danh nghĩa cha con, tôi sớm báo thù vì mẹ rồi. Ông không cần lớn tiếng nói linh tinh chuyện cô ấy đối xử với ông thế nào. Ông tự hỏi lòng mình xem, cô ấy đã làm gì cho tôi, còn ông đã làm gì cho tôi? Biết tôi bị bắt cóc, ông không lo cho an uy của tôi mà lo cho tiền trong tay ông. Cha ruột như vậy, ông còn muốn ra ngoài thông báo cho toàn thiên hạ tôi bất hiếu sao?"

"Tao——" Phong Gia Vinh bị nói tới á khẩu, không trả lời được. không thể hùng hổ như trước, mặc dù trong lòng tức giận muốn tìm nơi trút xuống nhưng ở đây không có ai có thể để ông ta trút giận bừa được, bất đắc dĩ đành bỏ đi: "Được, nếu đã nói đến nước này rồi, vậy sau này cha con chúng ta, mỗi người một đường."

"Tốt nhất đường ai nấy đi, ông đừng vì tham lam quá mà có ý đối phó với Thiên Ngung."

"Mày yên tâm, đã nói xong, tao sẽ không đối phó với Tạ Thiên Ngung, các người tự thu xếp cho tốt, hù." Phong Gia Vinh hung hăng trợn mắt nhìn Tạ Thiên Ngung một cái, sau đó mới bực tức rời đi, dù không cam lòng cũng không thể làm gì khác.

Mặc dù mười tỷ khiếu ông động lòng, nhưng chuyện đã tới nước này, ông còn hành động nữa chỉ sợ không thể nuốt trôi được.

Thôi, tạm thời không nêu chọc tới bọn họ, chỉ cần không động tới thì ông vẫn còn là Phong Gia Vinh "uy nghiêm" trước kia.

Sau khi Phong Gia Vinh rời đi, không khí căng thẳng trong phòng bệnh cũng hòa hoãn đi nhiều, Đường Phi cũng không còn quá phẫn nộ cùng xúc động, có lẽ đã chấp nhận sự thật, liền nói ra chỗ giấu tiền: “Tiền tôi để trong nhà, trong phòng khách có một vách ngăn, bị tủ chấn phía trước, các người đầy tủ ra liền thấy.”

“Đỗ Nguyên, làm phiền cậu đi một chuyến nữa, giúp tôi cầm số tiền kia về. Về phần Long ca và nhóm người kia, trực tiếp dẫn tới đòn cảnh sát, bọn họ có trông thấy gì cũng không sao đâu.” Phong Khải Trạch phân phó.

“Không thành vấn đề, tôi lập tức giúp anh chuyện này.” Đỗ Nguyên không do dự, đồng ý rồi lập tức đi làm việc.

Đường Phi ngồi dưới đất, nhìn bóng lưng Đỗ Nguyên rời đi, vẫn có chút không yên lòng, lại nhắc: “Thiếu gia, anh đã đồng ý chuyện của tôi, chưa quên chứ?”

“Cậu yên tâm, Phong Gia Vinh không dám đối phó người nhà cậu đâu. Nếu cậu thật tâm hối cả, vậy đi tự thú đi.”

“Tôi sẽ đi tự thú.”

“Rất tốt, tôi sẽ xin tha với quan tòa cho cậu, giảm bớt tội cho cậu.”

“Cám ơn, tôi sẽ đi tự thú ngay bây giờ.” Đường Phi dùng sức đứng dậy, dựa vào tường chậm chạp bước đi, dù là đi tự thú nhưng hắn lại cảm thấy rất vui vẻ và thanh thản.

Trước giờ hắn vẫn luôn chỉ muốn tiền, cho rằng có tiền là sẽ có tất cả, nhưng hiện tại hắn đã hiểu rõ. Tiền dĩ nhiên là một thứ tốt, nhưng không phải tiền của mình, có rồi cũng sẽ không vui vẻ gì.

Tạ Thiên Ngung nhìn hắn khó khăn đi ra ngoài, liền đứng lên, ôn hòa nói: “Anh chờ hết thuốc tê rồi hãy đi.”

Đường Phi đã đi tới cửa, quay đầu lại nhìn cô, mỉm cười, hỏi một đằng trả lời một néo: “Thiếu gia, anh kiên trì ở chung một chỗ với phu nhân, là chính xác.”

Chỉ nói một câu rồi lại tiếp tục bước đi, căn bản là cũng không định dừng

lại.

"Ai ——" Tạ Thiên Ngưng muốn gọi hắn lại nhưng bị Phong Khải Trạch ngăn lại: "Thôi, để cậu ta đi."

Anh đã nói như vậy, cô cũng không miễn cưỡng nữa, chỉ là bất đắc dĩ mà thở dài, trong lòng thầm cảm khái chuyện này, đột nhiên lại nghĩ tới còn có Ôn Thiếu Hoa, liền tức giận hỏi: "Con khỉ nhỏ, anh tính xử lí Ôn Thiếu Hoa như thế nào?"

"Cái gì mà anh định xử lý thế nào, chuyện này anh không làm chủ được, chẳng lẽ em quên hắn đang ở đồn cảnh sát rồi." Phong Khải Trạch hả hê.

"Cũng đúng, người cũng đã ở đồn cảnh sát rồi, còn có thể như thế nào nữa, chỉ có thể tiếp nhận xử lý pháp luật thôi." Ôn Thiếu Hoa thành ra như vậy chính là vì hắn đáng đời, cô giờ đã chẳng còn chút đồng tình nào với hắn nữa.

"Thiên Ngưng, anh nói trước, không cho phép em cứu Ôn Thiếu Hoa đâu đấy."

"Sao em phải cứu hắn ta? Anh nghĩ nhiều quá rồi đó. Hắn làm cho chồng em bị thương như vậy, em không tìm anh ta tính sổ thì tôi, không thể nào có chuyện cứu hắn ta."

"Nói lời này cũng sớm quá đi. Em cũng đừng quên còn có một Ôn Minh, một Lâm Thục Phân nữa. Nếu bọn họ tới cầu xin em, đến lúc đó đừng có mà mềm lòng nhé."

Phong Khải Trạch nghĩ mọi chuyện rất xa, nhưng chính là sự thật.

Nghe anh nhắc, Tạ Thiên Ngưng cũng mới nghĩ tới. Theo hiểu biết của cô với Ôn Minh và Lâm Thục Phân, nhất định họ sẽ tới cầu xin cô. Xem ra lại phải cự tuyệt bọn họ lần nữa rồi, hơn nữa chuyện lần này cũng không giống trước, cô không có khả năng giúp người phạm tội trốn án được.

Ôn Thiếu Hoa bị cảnh sát bắt đi, không lâu sau Ôn Minh và Lâm Thục Phân liền biết tin. Hai người vội vàng tới đồn cảnh sát hỏi rõ ràng, mới biết hắn ta bắt cóc tổng tiền người ta, người bị bắt cóc còn là Phong Khải Trạch. Chuyện này cũng sắp làm bọn họ sợ tới ngất đi rồi, ôm một nỗi bi

phẫn, ở trong đòn cảnh sát lại thấy con trai mình, hai người cũng chẳng biết nói gì nữa.

Ôn Thiếu Hoa ngồi đối diện hai người, hai tay bị còng, không dám ngẩng đầu nhìn cha mẹ, chỉ thấy mắt mặt nhưng cũng không muốn ngồi tù, hết cách đành lấy dũng khí cầu khẩn: “Cha, mẹ, hai người mau cứu con, có được không? Con không muốn thành phạm nhân, con không muốn ngồi tù.”

Nghe lời này, Ôn Minh lửa giận càng lớn: “Nếu không muốn ngồi tù, sao còn đi làm chuyện phạm pháp? Tôi đã dặn đi dặn lại, nói anh đừng đi làm chuyện xấu, nhưng anh có nghe đâu. Giờ thì tốt rồi, bị bắt, lại nói không muốn thành phạm nhân, anh cảm thấy có ích gì sao?”

“Thiếu Hoa, sao con lại ngu ngốc như vậy?” Lâm Thục Phân không tức giận, chỉ đau lòng, đã khóc tới đỏ mắt.

“Cha, mẹ, chuyện đã như vậy, hai người cũng không cần mắng con nữa, vẫn là nên nghĩ cách cứu con ra.” Ôn Thiếu Hoa hiện tại chỉ muốn được tự do, cái gì cũng chẳng cần, một xu cũng không muốn nữa.

Hắn hối hận lúc trước, đều tại mình dễ dàng tin tưởng Đường Phi, cho nên mới tới kết cục như hôm nay.

“Cứu anh, anh bảo chúng tôi cứu anh thế nào đây? Anh phạm pháp, lại còn chọc vào Phong Khải Trạch, anh nói chúng tôi còn có thể cứu anh sao?” Ôn Minh vừa tức giận vừa bất đắc dĩ, thật sự không nghĩ ra cách gì.

“Cha, có thể, chỉ cần cha đi cầu xin Tạ Thiên Ngung, khiến cho Phong Khải Trạch không kiện con, không tố giác chuyện con bắt cóc anh ta. Vậy là được rồi.”

“Nói sao dễ dàng như vậy, anh nghĩ chuyện đó đơn giản vậy sao? Đừng nói là cầu xin Tạ Thiên Ngung, bây giờ nhìn thấy nó còn khó nữa là cầu xin. Anh cũng rõ Phong Khải Trạch không phải người dễ chọc, anh bắt cóc người ta, không thể nào anh ta không truy cứu. Huống chi giữa chúng ta đã sớm có hiềm khích, anh bảo tôi đi cầu xin thế nào đây?”

“Cha, Tạ Thiên Ngung luôn nghe lời cha nói. Chỉ cần cha nguyện ý đi cầu, cô ta nhất định đồng ý. Nếu không cha dùng khổ nhục kế, giả bộ đáng

thương gì đó, cô ta mềm lòng sẽ dễ thuyết phục hơn. Chỉ cần cô ta nguyện ý bảo vệ con, Phong Khải Trạch có phản đối thế nào cũng vô dụng. Hơn nữa cô ta còn đang mang thai, Phong Khải Trạch sẽ càng nghe cô ta hơn, Cha, người đi câu xin cô ta đi, con không muốn ngồi tù."

Ôn Minh nghe những lời này, càng tức, rống to mà nói: "Lời như vậy anh cũng nói được. Khổ nhục kế, giả bộ đáng thương, anh vì sao lại trở nên mưu mô như vậy rồi hả?"

Ôn Thiếu Hoa không so đo những thứ này, chỉ muốn tự do, "Cha, bây giờ không phải lúc nói mấy cái này. Van xin cha cứu con. Hiện tại chỉ có cha cứu được con thôi. Mẹ, giúp con một chút đi."

Lâm Thục Phân thật sự không đành lòng, vì vậy cũng khuyên Ôn Minh, "Ông phải đi van nài Tạ Thiên Ngưng, đây là cách duy nhất cứu con trai. Chẳng lẽ ông nỡ nhìn con trai phải ngồi tù sao?"

"Cả bà cũng hồ đồ rồi sao? Lúc trước đối xử với Thiên Ngưng thế nào, bà cũng biết rõ. Giờ bà bảo tôi lấy mặt mũi nào đi xin nó. Huống chi Thiếu Hoa làm ra những chuyện không tha thứ được như vậy, bà còn muốn tôi đi câu tình sao?"

"Tôi mặc kệ, ông không đi, tôi đi. Chỉ cần cứu được con, muốn tôi làm gì tôi cũng nguyện ý làm."

"Bà——"

"Mẹ, con biết con sai rồi. Thật ra cũng là bị người ta lừa gạt mới thành như vậy. Đó cũng không phải ý của con, là của Đường Phi. Tất cả là lỗi của anh ta, hơn nữa, một phân tiền con cũng không cầm. Con cũng là người bị hại." Ôn Thiếu Hoa vội vàng giả thích, đem mọi tội lỗi đổ lên đầu Đường Phi.

"Thiếu Hoa, con yên tâm, mẹ nhất định sẽ đi cầu xin Tạ Thiên Ngưng, mặc kệ phải trả giá gì, mẹ nhất định sẽ cứu con."

"Mẹ——"

"Aiz——" Ôn Minh không còn lời nào để nói, chỉ nặng nề thở dài, trong lòng cảm thấy là một tia hi vọng cũng không có. Tạ Thiên Ngưng đã

không còn là Tạ Thiên Ngưng năm đó, hiện tại trong lòng nó cũng chỉ có Phong Khải Trạch, sợ là cầu xin cũng vô dụng. Có khi nó còn hận Thiếu Hoa hơn Phong Khải Trạch nữa áy chứ.

Mặc kệ như thế nào thì đây cũng là biện pháp cuối cùng.

-----oOo-----

Chương 276: Tôi Không Muốn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor:chaosuon

Đường Phi đi tự thú, thừa nhận mọi tội lỗi, cũng khai rõ ràng mọi chuyện, bao gồm cả chuyện của Ôn Thiếu Hoa.

Ôn Thiếu Hoa biết Đường Phi đã nhận tội, hơn nữa lại đem tội của hắn ta khai ra hết, lòng như lửa đốt, ở trong tù lo lắng chờ cha mẹ cứu mình ra.

Hiện tại, ngoại trừ chờ đợi, gửi gắm mọi hi vọng vào cha mẹ mình, hắn còn có thể làm gì.

Ôn Minh và Lâm Thục Phân biết tin Phong Khải Trạch nằm viện, do dự mấy ngày, cuối cùng cũng đành muối mặt quyết định đi cầu cạnh, tranh thủ cơ hội cuối cùng.

Hai người sắc mặt nặng nề đi tới bệnh viện, hỏi thăm phòng Phong Khải Trạch rồi trực tiếp đi tới. Lúc tới cửa lại không dám đi vào, hai người ở ngoài chần chờ nửa ngày, ông nhìn bà, bà nhìn ông, chờ người kia gõ cửa.

“Bà gõ cửa đi.” Ôn Minh ái ngại nói, bản thân không dám gõ cửa, không biết làm thế nào mà đối mặt với người trong phòng.

“Ông là đàn ông, “nhất gia chi chủ”, ông gõ đi.” Lâm Thục Phân cũng không dám gõ, lại đùn đẩy cho chồng, cũng sợ phải nhìn thấy Phong Khải Trạch. (Theo mình hiểu “nhất gia chi chủ” chắc cũng giống như câu “trụ cột gia đình” áy)

“Chẳng lẽ Thiếu Hoa không phải con bà sao”

“Nó cũng là con ông.”

“Ông _____”

Đang lúc hai người còn đang tranh cãi, cửa đột nhiên được mở ra, khiến bọn họ giật nảy mình, rồi rít cúi đầu, không dám nhìn lung tung cũng không dám mở miệng.

Tạ Thiên Ngưng mở cửa, thấy Ôn Minh và Lâm Thục Phân, có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh khôi phục lại, hơn nữa còn biết rõ mục đích bọn họ tới đây, nhưng vẫn lễ phép chào hỏi: “Bác Ôn, bác Lâm, sao hai người lại ở ngoài này?”

Bọn họ tới đây có mục đích gì, khỏi cần nghĩ cũng biết, nhất định là vì Ôn Thiếu Hoa.

“Thiên Ngưng, bác....bác...” Ôn Minh áp úng, muốn nói cũng không nên lời.

Lâm Thục Phân nóng nảy, vì cứu con trai, không do dự được nữa, lời trong lòng liền nói thẳng ra: “Thiên Ngưng, chúng ta hôm nay tới đây là muốn cầu xin cháu bỏ qua cho Thiếu Hoa, có được không?”

“A ——” Tạ Thiên Ngưng trên mặt lộ vẻ tức giận, quay đầu, không nhìn bọn họ, trên mặt viết rõ ràng không thể.

Ôn Thiếu Hoa đánh chồng cô bị thương như vậy, nếu cô dễ dàng bỏ qua, chuyện con khỉ nhỏ chịu thiệt hǎn là không bị xử lí rồi. Huống chi cô cũng đã đồng ý với anh, sẽ không vì Ôn Thiếu Hoa mà cầu xin.

“Thiên Ngưng, cháu luôn sống rất tình cảm, tha thứ cho Thiếu Hoa đi. Nó biết sai rồi, bác đảm bảo nó sẽ không bao giờ tái phạm nữa đâu.” Lâm Thục Phân nhận ra Tạ Thiên Ngưng không muốn tha thứ, không thể làm gì hơn là cầu khẩn.

“Bác Lâm, Thiếu Hoa lần này phạm sai lầm, không phải cháu nói tha thứ là có thể tha thứ. Giả sử cháu có tha thứ cho anh ta, luật pháp cũng không tha. Lần này anh ta đã là tội phạm, không thể chống lại luật pháp. Hai

người đừng làm khó cháu.”

“Không phải như vậy, chỉ cần các người không tố giác Thiếu Hoa là người bắt cóc, như vậy nó có thể vô tội được thả ra.”

“Nhưng anh ta chính là người bắt cóc.”

“Thiên Ngung, Thiếu Hoa nó đã biết sai lầm rồi, cháu cho nó một cơ hội, cho nó được quay lại làm người, có được không? Hiện tại không phải Phong Khải Trạch đã trở về an toàn rồi sao, các người cũng chẳng tồn hại gì, không thể coi như tất cả không xảy ra sao?”

“Chúng tôi không tồn hại gì? Sao lại không có tồn hại gì? Ôn Thiếu Hoa đánh gãy chân chồng tôi, chúng tôi không có tồn hại gì sao?” Tạ Thiên Ngung nghe vậy liền tức giận, sau đó quay vào phòng bệnh, chỉ vào người ngồi trên giường, giận dữ: “Nhìn đi. Đây chính là kiệt tác của Ôn Thiếu Hoa đó. Nếu hai ngày trước các người đến, còn có thể nhìn thấy vết thương trên người anh ấy nghiêm trọng tới mức nào. Còn chưa hết đâu, Ôn Thiếu Hoa bắt cóc chồng tôi hai ngày, còn không cho anh ấy ăn uống gì. Các người bảo tôi tha thứ cho anh ta kiểu gì đây?”

Lâm Thục Phân cùng Ôn Minh đi vào phòng bệnh, thấy Phong Khải Trạch chân bó thạch cao bị treo lên, lại thấy trên mặt anh có những vết thương lớn nhỏ, biết chuyện nghiêm trọng hơn họ nghĩ.

Ôn Minh chỉ dám nhìn Phong Khải Trạch một cái rồi lập tức dời tầm mắt đi chỗ khác, nhỏ giọng mắng: “Thằng con đáng chết, dám làm ra chuyện như vậy. Thật túc chết.”

Bắt cóc còn chưa tính, lại đánh người, không cho người ta ăn uống gì. Lần này làm sao xin tha được đây?

Phong Khải Trạch dựa vào thành giường bình thản xem tạp chí, từ đầu tới cuối cũng không thèm liếc nhìn hai người kia một cái. Trong lòng anh cũng rõ mục đích họ tới đây, lạnh lùng nói: “Thiên Ngung, anh hiện tại không muốn gặp người ngoài, nhất là hai người kia, đuổi ra ngoài đi.”

Tạ Thiên Ngung biết ý anh, không thể làm gì khác, nhìn hai người kia, bất đắc dĩ lên tiếng: “Bác Ôn, bác Lâm, mời về cho.”

“Thiên Ngưng, van cầu cháu hãy giúp chúng ta, được không? Bác chỉ có một đứa con trai là Ôn Thiếu Hoa, nó phải ngồi tù, cuộc sống sau này chúng ta biết làm sao?” Lâm Thục Phân kéo tay Thiên Ngưng, không muôn liên như vậy phải vê, tiếp tục cầu khẩn.

Bà biết cầu Phong Khải Trạch là vô dụng, cho nên căn bản cũng không tính tới việc cầu xin anh ta.

“Người làm sai phải nhận trừng phạt, đó là điều tất nhiên. Mặc dù tôi thông cảm cho hai người nhưng tôi không giúp được.”

“Không, cháu có thể làm được, chỉ cần cháu nguyện ý, nhất định có thể.”

“Nhưng tôi không muôn.”

“Tại sao?”

“Bác gái, cần phải hỏi tại sao ư? Thật may là chân chồng tôi còn chưa được, nếu như anh ấy thành tàn phế, đổi lại bác là tôi, bác sẽ tha thứ cho Ôn Thiếu Hoa sao? Các người luôn chỉ vì bản thân mình mà suy nghĩ, có thể đứng ở lập trường của người khác mà suy nghĩ một chút được không?”

“Nếu đã không sao, vậy cháu cho Thiếu Hoa một cơ hội đi. Bác xin cháu.”

Cũng đã nói đến như vậy, Lâm Thục Phân vẫn không muôn buông tha, không ngừng ra hiệu cho Ôn Minh, ý bảo ông lên tiếng.

Ôn Minh biết rất khó cầu xin Tạ Thiên Ngưng tha thứ, nhưng vì cứu con, vẫn phải lên tiếng: “Thiên Ngưng, bác hiểu rõ con là đứa nhở hiền lành. Bác và bác gái dù sao cũng đã lớn tuổi rồi, sau khi tập đoàn Ôn thị phá sản, chúng ta mắc nợ cũng rất mệt mỏi. Nhìn tình cảnh khó khăn của chúng ta, con nể tình bõ qua cho Thiếu Hoa lần này được không?”

“Bác Ôn, thật xin lỗi, cháu không giúp được. Cháu đã đồng ý với chồng cháu, sẽ không vì Ôn Thiếu Hoa mà cầu xin, cho nên, thứ cho cháu không thể giúp được.” Tạ Thiên Ngưng mặc dù thông cảm với tình cảnh hiện tại của Ôn Minh nhưng rất bất đắc dĩ, cô không giúp được, mà cũng không muôn giúp.

Ôn Thiếu Hoa vẫn luôn đối nghịch với cô, lần này nên để anh ta ném chút

đau khổ, bằng không anh ta cũng không chấp nhận giáo huấn.

“Thiên Ngưng, nể tình bác và cha con là bạn tốt nhiều năm, tha thứ cho Thiếu Hoa lần này, được không?”

“Bác Ôn, đừng làm khó cháu, được không?” Tạ Thiên Ngưng quay ngược lại cầu xin ông, nhưng giọng nói lại cứng rắn, ẩn chứa tức giận.

Chuyện đã tới nước này, bảo cô làm sao mà tha thứ được. Không, cô không thể tha thứ, nhất là những chuyện kia đã làm tổn thương tới con khi nhỏ, cô không thể tha thứ.

Lâm Thục Phân nhận thấy dùng lời cầu xin cô không có tác dụng, liền quỳ xuống: “Thiên Ngưng, tôi lạy cháu một lạy, cháu hãy giúp tôi một chút đi, van xin cháu.”

“Bác gái, bác đừng như vậy, mau đứng lên đi.” Tạ Thiên Ngưng cúi xuống, muốn đỡ bà ta đứng dậy.

“Không, cháu không đồng ý, tôi...tôi không đứng lên đâu. Thiên Ngưng tôi biết chúng tôi đã làm rất nhiều việc có lỗi với cháu. Nếu có hận hãy hận một mình tôi đây, làm ơn tha thứ cho Thiếu Hoa được không?”

“Bác gái _____”

Ôn Minh cũng quỳ xuống cạnh vợ: “Thiên Ngưng, bác cũng quỳ xuống xin cháu, chỉ xin cháu tha thứ cho Thiếu Hoa lần này, chỉ lần này thôi. Nếu nó còn tái phạm, bác tuyệt không vì nó mà lại cầu xin cháu nữa đâu.”

“Bác Ôn _____” Tạ Thiên Ngưng lại đỡ Ôn Minh dậy nhưng ông vẫn quỳ.

Một người quỳ đã khiến cô đau đầu, không ngờ cả hai lại cugnf quỳ, đây không phải là làm khó cô hay sao?

“Từ lúc Thiếu Hoa từ bỏ cháu, liền đã phạm sai lầm, hai bác cũng sai lầm theo, hơn nữa càng làm lại càng sai. Bác biết lần này nó phạm phải lỗi quá lớn không đáng tha thứ nhưng bác là cha sao nỡ nhẫn tâm nhìn con chịu khổ mà không cứu nó chứ. Thiên Ngưng, bác sống tới tùng này tuổi rồi, thời gian còn lại cũng chẳng bao lâu nữa, bác chỉ muốn an hưởng tuổi già thôi. Cháu cho Thiếu Hoa một cơ hội nữa đi.”

“Thiên Ngung, trước kia là bác không đúng, bác không nên coi thường cháu, càng không nên mắng cháu, oan ức cho cháu. Nhưng đó đều là vì Tạ Minh San khích bác, thật lòng bác cũng không có ác ý gì với cháu cả. Bác hôm nay ra nông nổi này, cũng đã nhận báo ứng rồi, cháu có thể thương hại bác, đừng để con trai bác phải ngồi tù, có được không cháu?”

“——” Ôn Minh và Lâm Thục Phân cầu khẩn, khiến Thiên Ngung thấy thật khó xử, quay đầu nhìn Phong Khải Trạch muốn hỏi ý anh, ai ngờ anh vẫn đang chăm chú xem tạp chí, bộ dạng như không có việc gì, thở ơ lạnh nhạt.

Thấy anh phản ứng như vậy, cô càng thấy bất đắc dĩ, quay đầu lại, thở dài: “Bác Ôn, thật xin lỗi, cháu không giúp được bác. Huống chi lần này là Ôn Thiếu Hoa vi phạm pháp luật, không phải chỉ đôi ba lời là xóa sạch tội cho anh ta được.”

“Có thể, chỉ cần hai người không kiện nó, không tố giác nó, nó sẽ được vô tội thôi.” Lâm Thục Phân “ngây thơ” nói.

“Bác Lâm, bác nói cho cháu một cái lý do để không tố giác anh ta đi?”

“Tôi...tôi không biết lý do gì, nhưng tôi xin cháu, đừng để con trai tôi phải ngồi tù, được không? Chỉ cần cháu nguyện ý tha thứ cho Thiếu Hoa, cháu bảo tôi làm gì tôi cũng làm.”

“Cháu——”

Tạ Thiên Ngung còn đang bất đắc dĩ, định lại cự tuyệt Lâm Thục Phân, nhưng đã có người chen ngang.

Phong Khải Trạch không thể chịu đựng yêu cầu vô lý của hai người kia thêm nữa, đặt tờ tạp chí trong tay xuống, nghiêm nghị nói: “Muốn tôi không chỉ ra con ông bà, không thể nào. Tôi nhất định để Ôn Thiếu Hoa rục xương trong tù. Đừng quấy rầy tôi nghỉ ngơi nữa, đi ra ngoài đi.”

“Không, Phong thiếu gia, van cầu anh, van anh.” Lâm Thục Phân quỳ tới bên giường, dập đầu trước Phong Khải Trạch.

Ôn Minh cũng quỳ tới, cùng nhau van xin anh: “Phong thiếu gia, chúng tôi

không có gì để bồi thường cho anh cả, chỉ biết quỳ xuống nhận tội. Xin anh bỏ qua cho con tôi.”

Thấy hai người lại quỳ xuống van xin, trong lòng Tạ Thiên Ngưng vô cùng khó chịu, muốn cảm thông với họ nhưng lại không muốn dễ dàng tha thứ cho Ôn Thiếu Hoa, càng không muốn làm Phong Khải Trạch tức giận. Cô chẳng thể làm gì hơn, đành nhắm mắt lại, không nhìn ai nữa.

Ôn Thiếu Hoa lần này đã thật sự quá đáng. Con khỉ nhỏ nhất định không bỏ qua cho anh ta, huống chi cô đã đồng ý với anh rằng không cầu xin cho họ, cho nên, tuyệt đối không thể cầu xin được.

-----oOo-----

Chương 277: Lần Nay Thông Minh

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: Chaosuon

Phong Khải Trạch đối với cái kiểu quỳ xuống cầu xin này chẳng có chút cảm động nào, mặc kệ cho hai người kia cầu xin có thành khẩn hay không, anh vẫn giữ thái độ thờ ơ lạnh nhạt, chỉ lạnh lùng nói: “Chỉ để con các người ngồi tù là tôi đã nể tình lắm rồi. diendanlequydon.com Đổi lại là người khác, trước hết sẽ chặt chân hắn ta, sau đó ném vào trong tù. Các người đi đi, đừng làm phiền chúng tôi nữa. Nếu chọc giận tôi, tôi sẽ khiến Ôn Thiếu Hoa phải gánh thêm càng nhiều tội nữa.”

Tạ Thiên Ngưng biết Phong Khải Trạch không thể bỏ qua cho Ôn Thiếu Hoa, không thể làm gì khác, khuyên Ôn Minh và Lâm Thục Phân từ bỏ ý định: “Bác Ôn, bác Lâm, không phải cháu không giúp các người, mà chuyện này là không thể giúp được. Đường Phi đã tự thú rồi, tự nhiên sẽ khai tất cả mọi chuyện. Hai người có thể chặn miệng bọn cháu, nhưng có thể chặn miệng Đường Phi sao? Chuyện này kết cục đã định sẵn rồi, không ai thay đổi được.”

" ——" Ôn Minh biết chuyện đã không thể xoay chuyển, không còn hơi sức đứng dậy, cũng không có ý định cầu khẩn nữa, bởi có nói thêm nữa cũng vô ích.

Chỉ có Lâm Thục Phân vẫn không muốn tiếp nhận sự thật này, dù cũng biết không thể thay đổi nhưng vẫn tiếp tục cầu xin: diendanlequydon.com “Thiên Ngưng, tôi biết cháu có cách mà. Nhất định là có. Van xin cháu, cứu Thiếu Hoa đi.”

"Bác gái, cháu thật sự không có cách nào. Ôn Thiếu Hoa phạm pháp, nhất định phải chịu xử lý của pháp luật, bác bảo cháu cứu anh ta như thế nào đây? Cháu thật sự là không thể làm được. Thật xin lỗi."

Nói trắng ra, cô cũng không muốn dễ dàng tha thứ cho Ôn Thiếu Hoa. Hắn ta làm chồng cô bị thương như vậy, nếu dễ dàng tha thứ cho anh ta, con khỉ nhỏ sẽ rất đau lòng. Cô không muốn thấy anh khổ sở như vậy, cho nên nhất định không thể tha thứ được.

"Thiên Ngưng. Thiếu Hoa đi tù, với hai người cũng có lợi ích gì chứ. Tôi biết cháu là đứa tâm địa thiện lương, van xin cháu, cho Thiếu Hoa một cơ hội cuối cùng được không?"

"Ôn Thiếu Hoa đi tù có lợi gì không phải vẫn đe. Vấn đề là anh ta nhất định phải nhận xử phạt. diendanlequydon.com Nếu phạm pháp chỉ cần tha thứ là được thì luật pháp đặt ra còn có ích gì?"

"_____"

Ôn Minh kéo Lâm Thục Phân lại, không để bà tiếp tục cầu xin nữa: "Thôi, Thiên Ngưng nói cũng đúng. Chuyện đã như vậy, không phải chúng ta cầu xin là có thể thay đổi được. Chúng ta về thôi."

"Thật sự ông muốn Thiếu Hoa phải ngồi tù sao?" Lâm Thục Phân khóc lóc, mặt cũng xám như tro, hiện tại đã chẳng còn sức đi hận thù kẻ nào.

"Đây là nó gieo gió gặt bão. Có thể làm gì được. Đi thôi."

"Tôi không muốn Thiếu Hoa ngồi tù."

"Bà không muốn, chẳng lẽ tôi muốn sao? Đây là chuyện không thể thay đổi được, chúng ta phải chấp nhận thôi." Ôn Minh nhắm mắt lại, thở dài một tiếng, sau đó mở mắt ra, cũng không nhìn ai nữa, liền đi ra cửa.

Lâm Thục Phân quay đầu lại nhìn Tạ Thiên Ngưng, trong mắt là buồn bã và bất đắc dĩ, cũng không nói thêm gì, đi thẳng ra cửa.

Tạ Thiên Ngưng trong lòng rất khổ sở, muốn đuổi theo, nhưng vừa định nhắc chân, Phong Khải Trạch đã nói: “Thiên Ngưng, không cần lo cho bọn họ.”

“Con khỉ nhỏ. Em thấy——”

“Không cho phép em thấy bọn họ đáng thương. Trên thế giới này người đáng thương nhiều vô kể, em có thể thương cho bao nhiêu người?”

“Nhưng——”

“Không có nhưng nhị gì hết. Đừng quên em đã đồng ý với anh, không vì chuyện Ôn Thiếu Hoa mà cầu xin. diendanlequydon.com Trước anh cũng đã đoán được Ôn Minh và Lâm Thục Phân sẽ tới cầu xin em cứu hắn ta nên mới muốn em đồng ý như vậy. Mặc kệ bọn họ đáng thương thế nào, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Ôn Thiếu Hoa đâu. Mặc dù lần này chủ mưu là Đường Phi nhưng anh còn tức giận Ôn Thiếu Hoa hơn. Muốn anh tha thứ, đừng mơ.”

Anh không chỉ sẽ không bỏ qua cho Ôn Thiếu Hoa mà chắc chắn sẽ để hắn ở trong tù không được dễ chịu.

Tạ Thiên Ngưng biết trong lòng anh oán hận Ôn Thiếu Hoa nhiều thế nào, nên cũng không nói nữa, tránh để anh tức giận hơn. Cô hít sâu một hơi, sau đó nói sang chuyện khác: “Được rồi, được rồi. Chúng ta không nói chuyện này nữa. Bác sĩ bảo anh phải bồi bổ nhiều chân mới nhanh khỏi. Em mang canh thịt bò tới cho anh này.”

“Thiên Ngưng, em gọi điện thoại báo với thím Chu, lát nữa mang bữa trưa tới thì mang luôn máy tính tới cho anh.” Phong Khải Trạch biết cô cố ý nói sang chuyện khác, anh cũng không nhắc lại chuyện kia nữa.

“Anh dùng máy tính làm gì?”

“Chân anh bó bột ít nhất phải một tháng nữa mới bồi được, lại còn phải nghỉ ngơi một tháng nữa mới khỏi hoàn toàn. Đợi bao lâu trong bệnh viện như vậy, không buồn chán sao? Anh đoán không sai thì Hồng Thiên

Phương sẽ thừa dịp lúc này mà gây chuyện, anh phải đề phòng ông ta."

"Được. Vậy em đi gọi điện cho thím Chu mang máy tính tới. Lúc này Hồng gia cũng không gây phiền phức gì cho chúng ta, mình cần gì phải đi trêu chọc họ. Mỗi người một đường không phải tốt hơn sao?"

"Đường ai nấy đi đương nhiên tốt. Vẫn đề là có người không muốn như vậy. Anh có cách gì đây? Giờ anh còn đang nằm viện, không thể lúc nào cũng bên cạnh em. d-iend-anl-eq-uyd-on.com Vì lí do an toàn, nếu không có việc gì, em đừng rời khỏi anh. Nếu thấy buồn chán, gọi Đinh Tiểu Nhiên tới nói chuyện với em." Trước kia anh sẽ không lo lắng như vậy, nhưng hiện tại, không thể không đề phòng được. Anh đang gầy chán, rất có khả năng Hồng Thi Na sẽ muốn trả thù.

"Nhìn anh cuồng cuồng lên kia, ai cũng sống như vậy thì mệt chết mất. Yên tâm, em sẽ chăm sóc mình thật tốt, chăm sóc con, chăm sóc cả anh nữa. Qua bao nhiêu việc như vậy, đại khái em cũng biết được thủ đoạn trả thù của Hồng Thi Na. Em nghĩ cô ta sẽ không dám nữa. Nếu không kết cục của Ôn Thiếu Hoa cũng sẽ là kết cục của cô ta. Có thể là dùng lời nói, chút tâm cơ đùa bỡn em, chỉ cần em không tin lời cô ta thì cô ta cũng chẳng có cách nào nữa. Không phải sao?" Tạ Thiên Ngưng căn bản là không sợ Hồng Thi Na trả thù, cho nên cũng không lo lắng gì.

Nghe cô nói vậy, Phong Khải Trạch không nhịn được khen cô: "Không tệ lắm. Lần này thông minh. Đã biết phân tích người khác rồi."

"Còn không phải là học anh sao. Chồng em lợi hại như vậy, chả nhẽ vợ anh lại ngốc mãi được sao? Phải không?" Cô nghịch ngợm bóp mũi anh.

Anh cũng bóp mũi cô một cái, nói đùa: "Dạ đúng. Em không ngu ngốc. Em thông minh."

"Đó là đương nhiên. Em vốn không ngốc. Bác sỹ nói chân anh ít nhất ba tháng mới hồi phục hoàn toàn. Cho nên trong ba tháng này, anh không làm Họ hoa sứ giả cho em được rồi. Em sẽ tự bảo vệ mình, đương nhiên phải thông minh lên một chút."

"Em yên tâm. Như lời em nói, Hồng Thi Na hiện tại không dám manh động đâu. d@iend@anl@eq@uyd@on.com Chỉ cần em đừng gặp cô ta một mình, đừng tới những chỗ không có người. Như vậy cũng không có

nguy hiểm gì. Cho nên, em phải nhớ, không được đi tới những chỗ nguy hiểm, biết chưa?"

"Biết rồi. Anh còn dài dòng hơn mẹ em nữa. Em____" Tạ Thiên Ngưng đột nhiên nhắc tới mẹ, lập tức dừng lại, nói sang chuyện khác: "Em đi lấy canh cho anh"

"Được." Phong Khải Trạch cũng không hỏi nhiều, biết trong lòng cô nghĩ gì. Xem ra Lâm Thư Nhu vẫn là nút thắt trong lòng cô, chỉ sợ là không cởi được.

Cũng được. Chỉ cần không nhắc tới là tốt rồi. Cứ thuận theo tự nhiên thôi. Hiện tại anh không nên nghĩ tới chuyện Lâm Thư Nhu, mà nên nghĩ tới Hồng Thi Na, tiếp theo cô ta sẽ dùng thủ đoạn gì để trả thù bọn anh đây?

Hồng Thi Na bởi vì phá thai nên đã bị vô sinh, tâm tình không tốt. Vốn định tìm Ôn Thiếu Hoa tính sổ, không ngờ lại biết hắn vì bắt cóc Phong Khải Trạch mà đang ngồi tù, cô ta liền thấy vui vẻ cùng tức giận.

Vui vẻ bởi Ôn Thiếu Hoa đánh gãy một chân của Phong Khải Trạch, chuyện này thật ngoài dự đoán của cô ta.

Tức giận vì Ôn Thiếu Hoa cư nhiên không gọi để cô ta cùng tới trả thù.

Chỉ là Phong Khải Trạch mới chỉ gãy một chân, không thể tiêu trừ mọi oán hận trong lòng cô ta, nhất định phải khiến anh ta không còn một ngày sống dễ chịu mới được.

Cô ta phải làm thế nào mới đạt được mong muốn đó đây?

Giữa lúc Hồng Thi Na trầm tư, Hồng Thùa Chí đi vào, hung phấn nói: "Thi Na, em biết chưa? Phong Khải Trạch gãy chân đang phải nằm trong bệnh viện."

"Em biết rồi. Anh, Phong Khải Trạch gãy chân, anh vui mừng tới mức ấy sao?" Hiển nhiên cô ta không quá vui vẻ trước cái tin này.

"Dĩ nhiên vui mừng. Lúc này anh em mình không thể giáo huấn anh ta, không ngờ lại vẫn có người khác giúp chúng ta. diendanlequydon.com Người kia chính là Ôn Thiếu Hoa. Cũng bởi chuyện này mà hắn bị bắt vào

tù rồi. Coi như em cũng trả được thù rồi."

"Trả thù còn tác dụng gì sao? Báo thù xong em lại có thể sinh con được sao?"

"Thi Na. Em yên tâm, bây giờ y học phát triển như vậy, anh tin có thể chữa trị cho em."

"Thôi. Không nói cái này nữa. Anh, nếu Phong Khải Trạch đang gãy chân nằm viện, chúng ta cũng không cần ân nup nữa. Anh nghĩ giúp em một chút, xem làm thế nào phá hoại tình cảm của Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng?" Hồng Thi Na không muốn nói tới chuyện không thể sinh con, không muốn tâm trạng bết bát hơn. Hiện tại cô ta muốn Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng chia tay, không ân ân ái nữa.

Bọn họ khiến cô ta khổ sở, sao cô ta có thể để bọn họ được sống thoải mái chứ.

Nói tới chuyện này, Hồng Thùa Chí liền thấy bất đắc dĩ: "Muốn làm bọn họ chia tay, so với lên trời còn khó hơn. Em cũng không phải không biết tình cảm giữa họ sâu đậm thế nào, nhất là Phong Khải Trạch. Có thể nói là yêu sâu đậm Tạ Thiên Ngưng. Tình cảm như vậy, sợ là không dễ mà phá hư được."

"Việc là do người làm. Em không tin trên thế giới này có thứ tình cảm không thể tan vỡ được."

"Em sao cứ nhất định phải làm tình cảm bọn họ tan vỡ như vậy? Cứ trực tiếp trả thù hai người bọn họ không phải đơn giản hơn sao?"

"Anh, anh sai rồi. Phong Khải Trạch không phải người đơn giản. Muốn đánh bại anh ta thì phải tìm đúng nhược điểm của anh. Mà nhược điểm của anh ta chính là Tạ Thiên Ngưng. diendanlequydon.com Nếu như tình cảm giữa họ tan vỡ, Phong Khải Trạch sẽ như một tờ giấy, đậm một nhát là rách."

"Nói thật hay." Hồng Thiên Phương đột nhiên xuất hiện, vừa vỗ vỗ tay vừa đi vào, tán dương: "Thật không hổ là con gái cha, mưu trí hơn người. Con nói không sai, Phong Khải Trạch là kẻ mạnh mẽ. Muốn đánh bại anh ta trước tiên phải tìm thấy nhược điểm của anh ta. Nhược điểm trí mạng đó

chính là Tạ Thiên Ngưng, nhất là tình cảm của anh ta và Tạ Thiên Ngưng. Nếu như tình cảm này tan vỡ, anh ta sẽ không thể chịu được mà hỏng mất. Đối phó với người sấp gục ngã, là chuyện đơn giản thế nào chứ?”

Cũng đã tới lúc bọn họ phản kích lại rồi.

-----oOo-----

Chương 278: Một Nhà Mưu Đồ Bí Mật

Nguồn: EbookTruyen.Me

Editor: chaosuon

Nghe Hồng Thiên Phương nói, Hồng Thừa Chí như bừng tỉnh: “Con biết rồi. Chỉ cần tình cảm của Phong Khải Trạch có vấn đề, hắn sẽ không còn tâm trí đâu mà để ý chuyện khác nữa. Đến lúc đó, chúng ta có thể nhân cơ hội mà lật đổ Phong thị đế quốc, đánh bại Phong Gia Vinh, phải không, cha?”

"Không sai. Chính là như vậy. Nếu như chỉ đối phó với Phong Gia Vinh, cha có thể nắm chắc mười phần. Nhưng nếu có Phong Khải Trạch dính vào, chỉ sợ chúng ta sẽ bại. Thừa Chí, Thi Na, lúc này hai đứa hãy nghĩ cách làm cho Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng bất hòa với nhau, để bọn chúng cãi cọ mâu thuẫn. diendan*lequydon.com Lúc đó cha sẽ ra tay với Phong Gia Vinh, làm Phong thị đế quốc sụp đổ. Đến lúc ấy ta cũng không cần phải nhìn sắc mặt người ta mà sống rồi." Hồng Thiên Phương càng nói càng lộ ra vẻ ác độc, chuyện chưa làm nhưng đã nở nụ cười chiến thắng trên môi.

"Cha. Chẳng lẽ người quên, Tạ Thiên Ngưng là cổ đông lớn nhất của Phong thị đế quốc. Người đối phó với Phong Gia Vinh thì ích gì." Hồng Thi Na nhắc nhở. Không phải cô ta không muốn mau chóng ra tay mà là mong một lần liền thành công, không muốn lại thất bại.

Cô ta thất bại đã đủ rồi, nếu lại thua nữa, chỉ sợ sẽ tức chết mất. Cho nên, lần này nhất định phải thành công, để Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng phải trả giá mới được.

"Con yên tâm. Cha sẽ lợi dụng Phong Gia Vinh để ông ta đoạt cổ phần trong tay Tạ Thiên Ngưng, cuối cùng chúng ta lấy lại từ tay ông ta. dien@danle@quydon.com Đây là kế hoạch lâu dài, khảo nghiệm cũng khó khăn. Vì vậy, trong quá trình thực hiện các con cũng đừng nôn nóng. Mọi việc tính kỹ rồi hãy làm. Thi Na, thủ đoạn tìm người hành hung của con không thể dùng lại nữa. Nếu không cứ nghĩ tới việc cùng Ôn Thiếu Hoa ở trong tù đi. Chúng ta phải dùng trí, biết chưa?"

"Cha. Người yên tâm. Việc này con đã nghĩ thông rồi. Qua chuyện lần trước, con sẽ không sai lầm lần nữa đâu. Cho nên sẽ không làm như vậy nữa, con cũng chẳng muốn cùng ăn cỗ với cái tên Ôn Thiếu Hoa kia. Người đàn ông đó thật ngu ngốc, bị người ta lợi dụng cũng không biết. Cũng may con không lấy anh ta, nếu không giờ chắc phát điên mất." Hồng Thi Na nghĩ đến sự ngu ngốc của Ôn Thiếu Hoa, liền khinh bỉ.

"Ôn Thiếu Hoa là chuyện quá khứ rồi, con cũng đừng lãng phí thời gian mà nhớ nó nữa, tức giận cũng không cần."

"Dạ. Không nói chuyện anh ta nữa. Vậy tiếp theo chúng ta làm thế nào?"

Hồng Thiên Phương suy nghĩ một chút, hơi rầu rĩ nói: "Ta sẽ đi khích Phong Gia Vinh để ông ta nghĩ cách chiếm cổ phần của Tạ Thiên Ngưng. diendanlequydon.com Còn hai đứa, cha còn chưa nghĩ ra làm sao để tình cảm Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng tan vỡ, còn phải làm thật hoàn mỹ mới được."

"Cha. Có một người có thể lợi dụng." Hồng Thi Na nói.

"Ai?"

"Tạ Minh San. Tạ Minh San vô cùng oán hận Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng. Chúng ta có thể để cô ta đi đánh trận đầu, mặc kệ thắng thua thế nào, chỉ cần có ảnh hưởng tới bọn họ là được, để bọn họ phải phiền não. Không phải sao?"

"Thi Na. Con trưởng thành rồi, hiểu chuyện, thành thực, đã không còn là thiên kim đại tiểu thư không hiểu chuyện lúc trước rồi." Hồng Thiên Phương vui mừng, tay vỗ nhẹ bả vai Hồng Thi Na, rất vừa lòng với biểu hiện của con gái.

"Cha. Con vẫn luôn hiểu chuyện. Con cũng không muốn phải sống quá mệt mỏi, chỉ muốn làm một cô gái sống an ổn, nhẹ nhàng. Nhưng chính là có người không muốn con được thế. Vậy thì con có thể làm gì hơn đây, thành toàn cho họ vậy." Hồng Thi Na nói chuyện xa xôi nhưng ý tứ rất rõ ràng.

"Cha biết con bị tổn thương. Con yên tâm, nhất định cha sẽ bắt những người đã thương tổn tới con phải trả giá thật đắt."

"Cám ơn cha."

Hồng Thùa Chí nghe hai người nói chuyện có chút không rõ: "Cha, Thi Na, hai người đang nói gì vậy, sao con nghe không hiểu?"

Hồng Thiên Phương trợn mắt nhìn con trai, xem thường: "Thùa Chí, có rất nhiều điểm con không bằng em gái con. Sau này học tập thêm một chút, đừng có gặp chuyện gì cũng xúc động như vậy. Mọi việc phải động não, chỉ dựa vào sức mạnh tay chân thì không tiến xa được đâu."

"Cha. Con hiểu rồi. Nhưng cha cũng không cần phải nói bôi bác con như vậy, lại còn trước mặt Thi Na nữa chứ. Sau này người anh như con biết để mặt mũi vào đâu"

"Trước kia làm thế nào, hiện tại cứ thế mà làm chứ sao. Dù thế nào đi nữa, anh vẫn là anh trai tốt nhất của em." Hồng Thi Na làm nũng nói.

Nhin anh em thân thiết, Hồng Thiên Phương cười vui vẻ: "Phong Gia Vinh hiện tại một mình "chiến đấu", bởi ông ta không coi trọng tình thân. dien&dan&le&quy&don.com Nhưng chúng ta thì khác. Tiền bạc là quan trọng, nhưng trong lòng cha người nhà còn quan trọng hơn. Chỉ cần chúng ta cả nhà một lòng, cha tin không có chuyện gì làm khó được chúng ta cả"

"Đúng. Chỉ cần chúng ta cả nhà một lòng, nhất định có thể đánh bại tất cả kẻ địch." Hồng Thi Na tự tin nói.

Hồng Thùa Chí cũng bị lây không khí này: "Cả nhà một lòng."

Mặc dù bọn họ vẫn đang bị Phong thị đế quốc quản chế, nhưng người nhà đồng lòng thế này cũng đáng giá.

"Tiểu tử ngốc. Nhớ, về sau làm gì cũng phải dùng đầu óc, bằng không về sau gánh vác công ty như thế nào."

"Cha. Con biết rồi. Về sau nhất định dùng đầu óc suy nghĩ nhiều hơn."

"Cha. Tập đoàn Hồng Thị chúng ta không phải có 65% cổ phần nằm trong tay Hắc Phong liên minh sao? dien-dan-le-quy-don.com Hắc Phong liên minh giờ cũng là cổ đông lớn nhất của Hồng Thị. Chúng ta có muốn đánh bại Phong Gia Vinh nhưng vẫn là bị người khác kiềm chế. Phải làm thế nào đây?" Hồng Thi Na lo lắng, không nghĩ ra Hắc Phong liên minh rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Hồng Thiên Phương cũng đang lo lắng vấn đề này, rầu rĩ than thở: "Đúng vậy. Đây chính là vấn đề lớn. Chẳng qua cha đã tra ra rồi."

"Tra được gì ạ?"

"Hắc Phong liên minh thật ra chỉ có hai người. Một người tên là Hắc Minh. Một người tên là Cự Phong."

"Vừa nghe đã biết là tên giả rồi. Tên giả thì có ích gì chứ, cũng không tra được thân phận thật của hai người kia." Hồng Thùa Chí lên tiếng.

"Vốn cha cũng nghĩ là tên giả, kết quả điều tra thêm, lại chính xác là tên thật. 65% cổ phần Hồng thị đang nằm trong tay Hắc Phong liên minh. dien\$le\$quy\$don.com Mà Cự Phong kia là một cao thủ máy tính, có thể xâm nhập bất kì hệ thống máy tính nào, dễ như bước qua cửa nhà mình vậy, tùy lúc đều có thể đánh cắp cả tài liệu cơ mật."

"Nghe vậy thì hai người đó thật là lợi hại. Cha, nếu là tên thật, thì tìm bọn họ cũng không quá khó."

"Biết tên thật thì thế nào đây, cũng chẳng ai biết hành tung của họ, làm sao tìm được?"

"Cái này không được. Cái kia cũng không được. Vậy phải làm sao?"

Hồng Thi Na cảm thấy hai người kia rất thâm bí. Bí hiểm như vậy, muốn tìm họ cũng không có cách: "Cha, hai người kia có vẻ khó đối phó. Thay vì đối phó Phong Gia Vinh rồi chịu sự kiềm chế của bọn họ, không bằng

trước hết chúng ta tra rõ hai người kia. Lúc cần thiết, có thể lợi dụng Phong Gia Vinh. Không phải sao?"

Hồng Thiên Phương cực kỳ hài lòng với chủ ý của Hồng Thi Na "Thi Na. Con càng ngày càng giỏi lập mưu tính kế rồi, xdienxdanxlexquyxdon.com còn biết lợi dụng "tài nguyên" bên cạnh nữa. Không sai, chúng ta có thể lợi dụng Phong Gia Vinh điều tra Hắc Phong liên minh, sau đó sẽ đối phó với Phong Gia Vinh. Thực ra ông ta cũng rất tò mò Hắc Phong liên minh là ai, cho nên rất dễ để lợi dụng ông ta. Chúng ta có thể từ ông ta mà biết đầu mối về người khác nữa."

"Là ai ?"

"Phong Khải Trạch. Vốn 55% cổ phần Phong thị đế quốc là của Hắc Phong liên minh. Hắc Phong liên minh mới là cổ đông lớn nhất của Phong Thị đế quốc. Tại sao đột nhiên biến thành Tạ Thiên ngưng cơ chứ?"

"Cha. Con hiểu rồi. Phong Khải Trạch nhất định là biết Hắc Minh và Cự Phong là ai. Cho nên chúng ta phải từ anh ta tìm ra được đáp án. Phong Khải Trạch sẽ ở trong bệnh viện nghỉ ngơi một thời gian, con nghĩ cách để giám sát anh ta trong phòng bệnh. Như vậy, bọn họ nói gì, chúng ta đều biết. Có thể từ đó mà lấy đầu mối."

"Thi Na. Chuyện này giao cho anh làm." Hồng Thừa Chí xung phong nhận việc.

Nhưng Hồng Thi Na lại cự tuyệt."Không. Chuyện này em đi làm là tốt nhất."

"Tại sao?"

"Em đi bệnh viện thăm Phong Khải Trạch, ít bị nghi ngờ hơn. Nên để em đi. Nếu chuyện này làm hỏng, Phong Khải Trạch có nghi ngờ sẽ phòng bị, cho nên, vẫn là em đi tốt hơn."

"Cha cũng thấy Thi Na đi tốt hơn. Như vậy Phong Khải Trạch mới không nghi ngờ nhiều, cho là con bé tới chế giễu thôi."

d#iend#anl#eq#uyd#on.com Hồng Thiên Phương đồng ý để Thi Na đi, cũng nhắc nhở: "Thi Na, con phải cẩn thận một chút. Một lần không được thì thử lần khác, đừng nóng vội. Chuyện có thể từ từ. Biết chưa?"

"Cha. Con biết rồi. Nhất định sẽ tìm cơ hội thích hợp đặt máy nghe lén." Cô ta đã không còn là Hồng Thi Na làm việc lỗ mảng vội vàng lúc trước, sẽ biết đúng mục.

Lần này cô ta không chỉ có muốn tình cảm của Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngung tan vỡ, mà phải trợ giúp cha mình phá huỷ Phong thị đế quốc, khiến cho Phong Khải Trạch vĩnh viễn không thể đứng dậy được nữa.

"Được. Tất cả phải cẩn thận. Phong Khải Trạch rất tinh. Ngàn vạn lần không được để cho anh ta hoài nghi."

"Yên tâm, con tự có cách."

"Vậy con nên làm gì?" Hồng Thùa Chí nhìn hai người kia hăng say nói chuyện, cảm giác như mình bị bỏ quên, mới lên tiếng không muốn mình chỉ là người vô dụng.

"Thùa Chí. Con đừng vội vàng, làm chuyện lớn không thể nóng nảy được. Lần này chúng ta không thể qua loa được, phải cẩn thận. Nếu sơ ý có một chút sai lầm thôi là sẽ hai bàn tay trắng." Hồng Thiên Phương nhìn Hồng Thùa Chí đang nôn nóng, không thể làm gì hơn là trấn an.

"Được. Không sao. Con đợi tới lúc mới ra mặt."

"Đây mới là con trai ngoan của cha. Chỉ là tuổi cũng không còn nhỏ nữa rồi, có phải nên tìm người mà kết hôn rồi hay không?"

"Phụ nữ bây giờ đều thực tế, việc gì cũng nhìn tiền bạc trước. Con không thích chút nào. Chờ tới lúc con gặp người con thích rồi nói. Chuyện này cũng vội."

"Phụ nữ tham tiền cũng có chỗ tốt của tham tiền. Hiện tại cũng chẳng có mấy người không xem trọng tiền bạc. Có tiền chuyện gì cũng làm được dễ dàng. Chỉ là con đừng có tùy tiện ai cũng được. Nhất định phải là người trong sạch. Cha cũng không phải Phong Gia Vinh, cần môn đăng hộ đối, nhưng phải là người trong sạch, không cho phép con kết hôn với nghệ sĩ, diễn viên gì đó. Con hiểu ý cha chứ, mặt mũi là quan trọng."

"Con hiểu rồi. Nhất định là cô gái trong sạch, đoan trang."

-----oOo-----

Chương 279: Cô Còn Chướng Mắt Hơn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ôn Thiếu Hoa ngồi tù gần nửa tháng, dien-dan-lequydon.com Hồng Thi Na vẫn không có động tĩnh gì, trời yên biển lặng, khiến người ta dễ dàng buông lỏng cảnh giác, cảm thấy như thiên hạ thái bình.

Nửa tháng này, Phong Khải Trạch vẫn nằm trên giường nhưng lại không nhảm chán chút nào. Ngày ngày cùng vợ yêu ân ái ngọt ngào vui vẻ, phòng bệnh cũng sắp biến thành nhà,, tràn đầy mùi vị ám áp của hạnh phúc.

Cuộc sống, thật ra cũng chỉ cần như vậy, đơn giản mà hạnh phúc.

"Bác sỹ, chân chồng tôi khôi phục thế nào?" Bác sỹ vừa kiểm tra xong, Tạ Thiên Ngưng đã vội hỏi, lông mày cũng vì lo lắng mà nhíu lại.

"Thiếu phu nhân yên tâm, chân thiếu gia hồi phục rất tốt. Dự tính là hơn một tháng mới có thể tháo bột, giờ thì có lẽ không cần tới lâu như vậy. diendan&lequydon.com Quan sát thêm mấy ngày nữa, nếu tình hình tốt là có thể tháo bột luôn. Sau đó phải làm vật lý trị liệu nữa. Cứ theo tình trạng hiện giờ thì khả năng phục hồi lại như cũ là rất lớn, không có di chứng gì."

"Thật tốt quá, cảm ơn bác sỹ."

"Thiếu phu nhân, thật ra người cần chú ý nhiều là cô. Cô đang mang thai, không thể để mệt mỏi quá được, cần chú ý nghỉ ngơi, nếu không không tốt cho em bé."

"Bác sỹ, tôi biết mà. Mỗi ngày tôi cũng không phải làm gì cả, đều là nghỉ ngơi thôi, căn bản sẽ không quá mệt mỏi. Hiện tại bụng cũng đã lộ rõ ràng rồi, chẳng bao lâu nữa sẽ to hơn nữa. dien-dan-le-quy-don.com Đến lúc đó có người còn khẩn trương hơn tôi nữa. Bác sỹ cứ yên tâm, tôi sẽ chăm sóc

thật tốt cho mình.” Tạ Thiên Ngưng hai tay đặt trên bụng, trên mặt đều là vẻ hạnh phúc của người làm mẹ.

“Vậy thì tốt, không có việc gì nữa, tôi xin phép đi trước.” Bác sỹ chỉ dám nhắc nhở một chút, cũng không nhiều lời, nói xong liền cung kính chào rồi lui ra ngoài.

Bác sỹ vừa đi, Phong Khải Trạch đã vội gọi: “Thiên Ngưng, lại đây.”

“Làm gì?” Cô nghi hoặc nhìn anh, không hiểu anh muốn làm gì nhưng vẫn đi tới, đứng bên cạnh giường, hỏi lại lần nữa: “Anh cần em giúp gì sao?”

“Không có việc gì, anh chỉ muốn nhìn bụng em một chút thôi. Anh nhìn chằm chằm vào bụng cô, lại nâng tay lên sờ, cảm nhận bên trong đang chứa đựng một sinh mệnh bé bỏng, dien@dan@le@quy@don.com mặc dù không thấy gì nhưng vẫn làm anh rất vui vẻ: “Con chúng mình lớn lên rồi này, em xem, bụng em cũng bắt đầu to lên rồi.”

Cô nghe anh nói liền cảm thấy kì quặc, kéo tay anh ra, không vui mà chất vấn: “Đây là anh đang chê bụng em to ra sao?”

“Oan cho anh. Sao anh có thể cười nhạo bụng em to chứ. Nơi này có con của anh, anh vui mừng còn không hết, làm sao lại cười nhạo em chứ? Cô gái ngốc, trong đầu em chứa cái gì vậy chứ, toàn nghĩ lung tung đi đâu.” Anh cung chiêu trách yêu cô, căn bản là chẳng thể giận được cô.

“Trong đầu em đều chứa thứ tốt nha.”

“Thứ gì tốt?”

“Em không nói cho anh.” Cô bướng bỉnh, không nói.

“Ô hay, còn không nói cho anh biết nữa, giả vờ thầm bí sao?”

“Em không nói cho anh biết đâu.”

“.....”

Giữa lúc hai người vui vẻ nói chuyện, liền có tiếng gõ cửa.

"Em đi mở cửa." Tạ Thiên Ngung thu hồi vẻ đùa giỡn, khôi phục lại bộ dạng nghiêm chỉnh, đi mở cửa. diend\$anlequyd\$on.com Vừa thấy người đứng ngoài, cô hơi giật mình, trong lòng nảy lên ý thức cảnh giác, nghiêm túc hỏi: "Sao cô lại tới đây?"

Người tới là Hồng Thi Na, trong tay cầm một bó hoa, cố ý cười một cách vui sướng, hả hê: "Mọi người đều quen biết nhau cả, tới thăm một chút cũng là việc nên làm. Thế nào, không hoan nghênh tôi tới sao?"

Cô ta chính là cố ý giả bộ hả hê vui sướng mà đến thăm, nếu như quá thân thiết, ngược lại sẽ bị hoài nghi, bộ dạng hả hê giễu cợt này mới là bình thường nhất.

"Cô muốn làm gì?"

"Phong thiếu phu nhân à, không phải tôi vừa nói sao. Tôi tới thăm một lát thôi. Nói gì đi nữa, tôi và Phong Khải Trạch cũng có chút quen biết, giờ anh ta gãy chân nằm viện, tôi đến thăm cũng là việc nên làm mà, đúng không?"

"Có nên hay không trong lòng cô rõ ràng nhất, không cần nói nhiều lời hay như vậy để che giấu."

"Xem ra thành kiến của Phong thiếu phu nhân với tôi còn lớn lắm, không bằng, chúng ta đi vào trong từ từ ngồi nói chuyện với nhau." di#endanlequ#ydon.com Hồng Thi Na không đợi Tạ Thiên Ngung đồng ý đã đi vào trong, lại gần giường bệnh, đưa bó hoa ra: "Khải Trạch, em không biết anh thích gì, cho nên tới cửa hàng hoa, mua một trăm bông các loại tặng anh, hi vọng anh thích."

Phong Khải Trạch khinh miệt nhìn cô ta, giọng giễu cợt: "Hồng đại tiểu thư, cô là muốn nói tôi là kẻ hoa tâm sao?"

"Hiện tại ai không biết Phong Đại Thiếu Gia là người si tình, chỉ yêu một mình Tạ Thiên Ngung. Những cô gái khác căn bản là không lọt nổi vào mắt xanh của anh. Trên đời này sợ là cũng chẳng có ai dám nói anh hoa tâm?"

Lời này của cô ta rõ ràng mang theo ý tứ không cam lòng cùng châm chọc.

"Như vậy Hồng tiếu thư thông minh, chắc cũng biết "Bách hoa" ý nói gì. Một loại hoa chỉ một cô gái, cô tặng tôi trăm bông thế này, chẳng phải bảo tôi thích cả trăm người sao?"

"Phong thiếu gia thật là hiếu làm rồi, em không có ý này. Hoàn toàn là vì không biết anh thích hoa gì nên mới mua nhiều loại như vậy. Nếu Phong thiếu gia không thích, vậy em ném đi là được rồi."

die@ndanle#quydon.com Hồng Thi Na đi tới thùng rác bên cạnh, không chút do dự, ném bó hoa vào trong, trên miệng vẫn nở nụ cười.

Tạ Thiên Ngưng đi vào, nhìn hoa nằm trong thùng rác, lại nhìn người vừa ném hoa, có cảm giác như trên người cô ta có một loại khát vọng muôn trả thù, rõ ràng mục đích không đơn thuần, liền cảnh giác, lên tiếng đuổi "khách": "Hồng tiếu thư, người cô cũng gấp rồi, mời về cho."

"Xem ra Phong thiếu phu nhân thành kiến với tôi thật sự không ít. Vừa nói được vài câu đã vội vã muôn đuổi người." Hồng Thi Na xoay người, đối mặt với Tạ Thiên ngưng, tầm mắt không tự chủ rơi vào phần bụng đã nhô ra của cô. Trong lòng cô ta lập tức tràn ngập cảm giác vừa hâm mộ, lại ghen tỵ, nhưng dù có tức thế nào, cô ta vẫn phải hết sức kiềm chế, tiếp tục duy trì dáng vẻ hả hê sung sướng.

Cô ta bây giờ cứ nhìn thấy phụ nữ có bầu là lại có cảm giác hâm mộ, nhất là nhìn Tạ Thiên Ngưng, không chỉ có hâm mộ mà còn nhiều hơn là phẫn hận. Từ nhỏ tới lớn, cô ta muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, di!endanlequyd!on.com nhưng từ khi Tạ Thiên Ngưng xuất hiện, cô ta muốn gì cũng không có được nữa. Bây giờ đến cả khả năng làm mẹ cũng mất, cô ta có thể không hận sao?

Ông trời thật là không công bằng, tại sao cho Tạ Thiên Ngưng mọi điều may mắn như vậy, tại sao ?

"Lời nói hay thì ai cũng nói được, nhưng sự thật cũng đã lập lò mà còn dùng lời hoa mỹ để che đậy, sẽ càng làm người ta thấy buồn nôn."

"Tôi không có nói lời hoa mỹ không thật lòng gì nha. Hôm nay thật sự là tôi thăm Phong thiếu gia đó, chúc anh mau khỏe."

"Cô gấp xong rồi, xin mời về cho."

"Phong thiếu phu nhân hình như rất không hoan nghênh tôi thì phải?"

"Không phải hình như, mà là thật sự rất không hoan nghênh cô... cô đi ra ngoài cho tôi."

Hồng Thi Na không vì thế mà tức giận, xoay người lại, nhìn Phong Khải Trạch ngồi trên giường, cười tà hỏi anh, "Khải Trạch, ý của anh sao đây?"

"Ý vợ tôi cũng là ý tôi." Phong Khải Trạch cười lạnh, đột nhiên nhìn bó hoa trong thùng rác cũng thấy chướng mắt, liền bồi thêm một câu: diendanlequydon.com "Tôi không thích bó hoa này. Làm phiền cô mang luôn đi. Bỏ trong thùng rác tôi cũng không muốn, chướng mắt."

"Anh thấy hoa chướng mắt hay vẫn là vì thấy em chướng mắt?"

"Hoa chướng mắt, cô còn chướng mắt hơn."

"Anh ——" Hồng Thi Na bắt đầu tức giận, nhưng suy nghĩ vì đại cục, không thể làm quá lên, đành nén giận xuống, không vui nói: "Phong Khải Trạch, chính xác là hơn hai tháng rồi, em cũng không tới làm phiền anh. Sao anh lại đối xử với em như vậy?"

"Tức giận sao?" Phong Khải Trạch châm chọc hỏi, thật sự cũng không nhìn tới tức giận của cô ta, tiếp tục mỉa mai: "Cũng đúng, cô nên tức giận. Nếu là trước kia, hẳn là đã cô đã trộn mắt mắng chửi luôn rồi. dien^danle^quydon.com Giờ bình tĩnh được thế này, xem ra cũng khôn ra không ít rồi."

Người này xấu xa từ trong xương tủy, hôm nay lại vô cớ tới thăm, kỳ thực là có mục đích khác. Đại khái có lẽ là tới để nói mát, hả hê vui sướng khi người gặp họa đây mà.

"Anh nên nói là em thông minh hơn, không mắc phải sai lầm ngu ngốc như trước. Hồng Thi Na bây giờ đã không còn là Hồng Thi Na trước kia rồi, nên cũng đừng nhìn em bằng ánh mắt lúc trước thê."

"Thì ra là Hồng tiểu thư bây giờ không chỉ tinh ranh hơn, mồm miệng cũng thay đổi lợi hại. Chữ nào chữ nấy nói ra đều là có kim châm, cùng bộ dạng kia chẳng liên quan gì cả. Cô chưa cải tạo xong cả người mình sao?"

"Cám ơn đã khen, nhận cũng không thiện, thật sự tôi cải tạo xong bản thân mình rồi. Cái này là phải cảm ơn nah, cảm ơn cả vợ anh nữa, tôi là “thành tựu” ngày hôm nay của các người đó.” Hồng Thi Na dùng ánh mắt tràn đầy thù hận nhìn Tạ Thiên Ngưng, tầm mắt cũng dịch xuống phía bụng cô, lời nói cũng tràn đầy địch ý. Người tình mắt đều có thể nhận ra cô ta không có ý tốt gì.

Tạ Thiên Ngưng nhìn thấy cặp mắt đáng sợ kia, cảm thấy toàn thân lạnh toát, khiến cô vô cùng khó chịu. diendan&lequydon.com Sự nhạy cảm của người mẹ khiến cô vô thức đặt tay lên bụng, như muốn che chở, bảo vệ đứa con của mình, lấy dũng khí phản bác lại cô ta: “Hồng Thi Na, rốt cuộc là cô muốn gì?”

Tại sao cô cứ có cảm giác địch ý của Hồng Thi Na với đứa con trong bụng rất lớn?

“Tôi đã nói đi nói lại hai lần rồi, giờ là lần thứ ba. Tôi tới thăm Phong đại thiếu gia, không có ý gì khác.” Hồng Thi Na thu lại tầm mắt, không nhìn Tạ Thiên Ngưng nữa mà nhìn Phong Khải Trạch: “Phong Khải Trạch, anh cũng làm ba rồi, hẳn là tâm tình rất tốt đi?”

“Hồng Thi Na, cô dám đụng tới vợ con tôi, tôi sẽ khiến cả nhà cô phải trả giá gấp mười lần. Cầm lấy hoa của cô, lập tức cút cho tôi!” Phong Khải Trạch như nhìn ra nguy hiểm trên người Hồng Thi Na, hơn nữa hiện tại anh gãy chân nằm một chỗ, để có thể bảo vệ tốt cho vợ con, anh chỉ có thể hung ác đuổi người như vậy.

Trực giác nói cho anh biết, Hồng Thi Na sẽ ra tay. Cho nên, anh cần phải đề phòng, tuyệt đối không để cho cô ta được như ý.

-----oOo-----

Chương 280: Tới Thăm

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đối với cảnh cáo của Phong Khải Trạch, căn bản là Hồng Thi Na không thèm để trong lòng, vẫn tiếp tục cùng bọn họ nói chuyện: “Phong thiếu gia, Phong thiếu phu nhân, bó hoa này là lời chúc phúc tặng cho đứa bé, chẳng

lẽ hai người thật muốn vứt vào thùng rác sao? Không có cha mẹ nào đem lời chúc phúc em bé mà ném vào thùng rác cả, không phải sao?"

"Lời chúc phúc của cô, với chúng tôi, nó cũng không bằng thứ bỏ đi. Cho nên, ném vào thùng rác là còn nể mặt cô lắm rồi. Cô đừng có lên mặt."

Giong nói của Phong Khải Trạch đã lạnh như băng, lạnh lẽo tới đáng sợ.

"Xem ra địch ý của các người với tôi, nửa điểm cũng chẳng giảm rồi."

"Vậy địch ý của cô với chúng tôi giảm đi sao?"

"Anh ——" Lời này quá chính xác khiến cô ta không thể phản bác, đành nói sang chuyện khác: "Cũng đúng. Giữa chúng ta xảy ra quá nhiều chuyện không vui, địch ý cũng là chuyện thường. Không có địch ý mới là chuyện kì quái đây."

Phong Khải Trạch không muốn tiếp tục nhiều lời với cô ta, liền trực tiếp đuổi người: "Hồng tiểu thư nếu không còn gì để nói nữa, mời cầm lấy hoa trong thùng rác về đi"

"Sao? Một bó hoa anh cũng không muốn nhận sao?"

"Không muốn."

"Phong thiếu gia thật là thảng thắn. Nhưng như vậy thật dễ làm tổn thương người ta."

"Việc này không mượn Hồng tiểu thư bận tâm. Nếu cô không đi, vậy tôi đành gọi bảo vệ vậy. Lấy thân phận và địa vị của cô, nếu như bị bảo vệ lôi ra ngoài, mặt mũi biết để vào đâu đây? Còn nếu thể diện cô cũng không cần, tôi sẽ thành toàn cho cô vậy."

"Anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không dây dưa không đi đâu. Nếu đã không ai hoan nghênh tôi, tôi đi là được rồi."

"Cả hoa cũng mang luôn đi."

"Tôi cũng định mang đi rồi." Hồng Thi Na cao ngạo trả lời, hướng thùng rác đi tới, nhanh tay thả một vật nhỏ vào đó, khéo mắt còn cẩn thận liếc hai người kia.

Cô ta muốn đưa máy nghe lén vào phòng này, phải đặt ở chỗ kín đáo một chút.

Bên cạnh thùng rác là một cái tủ nhỏ, khe hở dưới học tủ vừa vặn lọt vào tầm chú ý của cô ta, cô ta liền đi tới, ngồi xuống cạnh đó, đưa tay nhặt bó hoa lén, lại lợi dụng bó hoa ngăn cản tầm mắt hai người kia mà len lén bỏ máy nghe lén vào trong học tủ. Sau đó cũng không đi ngay mà có ý đứng đó một lát, nâng bó hoa trong tay, cảm khái: “Đóa hoa xinh đẹp thế này mà không ai muốn, thật đáng tiếc.”

Không ai biết trong lòng cô ta lúc này hồi hộp thế nào, mới vừa rồi bỏ máy nghe lén vào học tủ, lúc nó phát ra tiếng động, cô ta giật thót tim, chỉ sợ bị phát hiện, dù sao cũng là làm dưới tầm mắt Phong Khải Trạch.

Đúng lúc đó Phong Khải Trạch lại dời tầm mắt sang chỗ khác, không nhìn cô ta nên cũng không phát hiện hành vi mờ ám của cô ta, lên tiếng tiếp tục đuổi người: “Chỉ cần là cô mang tới, vất bỏ cũng không có gì đáng tiếc. Cầm lấy hoa của cô, lập tức cút ra ngoài cho tôi.”

Tạ Thiên Ngưng vẫn luôn nhìn Hồng Thi Na, nhưng tầm mắt lại bị bó hoa ngăn cản, không nhìn thấy động tác ở tay cô ta. Cô vẫn đang tập trung chú ý vào bụng mình, lo sợ Hồng Thi Na sẽ xuống tay với con mình.

Hồng Thi Na biết mình đã thành công, hai tay cầm bó hoa, đứng dậy, cười tà: “Vậy hôm nào rồi rかい, tôi lại tới thăm hai người. Hi vọng lúc đó Phong thiếu gia đã đi lại được, không giống như kẻ tàn phế phải nằm một chỗ nữa.”

“Chỗ này của tôi không hoan nghênh cô, nên cũng không cần tới nữa đâu. Cút.” Phong Khải Trạch với tay lấy tờ tạp chí lên xem, căn bản không thèm liếc cô ta thêm lần nào nữa.

Tại sao anh cứ có cảm giác cô ta có chút kì quái, nhưng là ở chỗ nào thì anh lại không nói được.

“Anh có cần thiết phải lạnh lùng với em thế không?”

“Cần thiết. Vô cùng cần thiết. Tôi không chỉ lạnh lùng với ôc mà còn đè phòng cô như kẻ địch vậy. Trên đời này chắc cũng chẳng có ai thích kẻ

địch của mình tới thăm đâu."

"Phong Khải Trạch ——"

"Hồng đại tiểu thư, nếu cô định nổi giận, mời ra ngoài mà phát giận. Chỗ này không phải nơi cô tùy ý phát giận được. Nếu hù dọa tới vợ tôi, tôi sẽ đe cho cả nhà cô thành một lũ rùa bò ngoài đường đó."

"Anh —— được, tôi đi. Tôi cũng chả muốn náo loạn với anh làm gì. Hừ." Hồng Thi Na sắp bị tức điên lên, trước khi đi còn hung hăng trộn mắt với Tạ thiên Ngung rồi mới đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng, vẻ tức giận của cô ta cũng không còn nữa, mà lộ ra vẻ hả hê, cười tà một tiếng, vứt bó hoa trên tay vào thùng rác ngoài hành lang rồi đi thẳng.

Mặc dù bị nói móc mấy câu, nhưng có thể thuận lợi đặt máy nghe lén trong phòng, cũng coi như đáng giá. Chờ tới lúc bọn họ phát hiện ra, chắc chắn cô ta cũng đã biết hết mọi chuyện.

"Phong Khải Trạch, Tạ Thiên Ngung, cứ chờ đó. Một ngày nào đó, tôi sẽ khiến các người phải quỳ xuống mà cầu xin tôi."

Sau khi Hồng Thi Na đi, Tạ Thiên Ngung vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ về ánh mắt đáng sợ của cô ta, cô hít sâu một hơi, cũng thả lỏng tâm tình, lo lắng nói: "Con khỉ nhỏ, em vẫn thấy Hồng Thi Na có gì đó là lạ, anh có thấy thế không?"

"Thật sự là cô ta có chút lạ. Nếu là trước kia, cô ta đã giận tới phát điên lên rồi. Lần này lại chỉ nói những lời âm hiểm. Dù là địch ý rõ ràng nhưng lại không làm gì. Cho nên anh cũng thấy kì quái nhưng lại không nói được là kì quái ở chỗ nào." Phong Khải Trạch bỏ tờ báo trên tay xuống, cẩn thận nhớ lại những lời Hồng Thi Na mới nói, nhưng vẫn không nghĩ ra.

Không hiểu nổi rốt cuộc cô ta lại định giở trò gì nữa?

"Em cũng vậy, cảm thấy cô ta là lạ, nhưng lạ ở chỗ nào thì không rõ. Thật bức mình."

"Mặc kệ cô ta kỳ quái, chúng ta cứ coi như cô ta là không khí là được rồi."

Đừng để ý tới cô ta nữa. Lần này nếu cô ta dám động tới em, anh sẽ khiến cô ta còn thảm hơn Ôn Thiếu Hoa. Còn cả Hồng Thiên Phương và Hồng Thùa Chí nữa, tốt nhất là bọn họ an phận làm công việc của mình, đừng có chui vào đường chét, không thì anh sẽ khiến họ vĩnh viễn không ngóc đầu dậy được nữa."

Bây giờ là lúc nguy hiểm, anh không thể nhân từ với bất cứ kẻ nào, tránh để thương tổn tới vợ con mình. Trực giác mách bảo cho anh rằng Hồng gia đã bắt đầu ra tay, còn xuống tay từ chỗ nào thì anh chưa rõ.

Mặc kệ bọn họ xuống tay từ đâu, chỉ cần đâu mối không đúng, anh sẽ lập tức phản công lại ngay.

"Cũng đúng. Chỉ cần không để ý tới cô ta là được rồi. Thôi, không nói chuyện này nữa. Bị Hồng Thi Na quấy nhiễu, em suýt nữa quên không cho anh uống thuốc. Đến đây đi. Anh uống thuốc đi này."

Phong Khải Trạch "ngoan ngoãn" uống thuốc rồi nói: "Em cũng nên nghỉ trưa rồi đó. Lên giường nằm nghỉ đi, đừng quên bác sĩ mới nói gì đó. Em cần chú ý nghỉ ngơi nhiều, đừng có lo lắng cho anh qua. Anh dù gãy chân nhưng cả người đều tốt. Em ngoan ngoãn đi nghỉ đi, em bé cũng cần nghỉ ngơi nữa mà."

"Tuân lệnh, ông xã." Cô hài hước trả lời, sau đó thật sự nghe lời nằm trên giường nghỉ ngơi.

Anh giúp cô đắp chăn, rồi ôm nhẹ lấy cô, để cho cô an tâm mà ngủ, chỉ là trong lòng anh vẫn nghĩ về chuyện Hồng Thi Na vừa rồi.

Hồng Thi Na hôm nay tới đây như vậy, mục đích tuyệt đối không đơn giản. Mặc dù hiện tại không có tổn hại gì nhưng anh biết chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

Xem ra người Hồng gia không muốn an phận nữa rồi.

Phong Khải Trạch nhìn qua máy tính để bên cạnh, định bụng đợi cho người trong ngực ngủ say sẽ lấy tới.

Hồng Thi Na ra khỏi bệnh viện, vội vàng lên một chiếc xe. Hồng Thùa Chí đã ngồi sẵn trên đó, vừa lên cô ta đã cuống quýt hỏi: "Sao rồi? Nghe được

không?”

Hồng Thùa Chí lấy tai nghe trong tai ra, hưng phấn trả lời: “Nghe rõ. Vừa rồi Phong Khải Trạch còn nói mấy lời cảnh cáo chúng ta không được làm tổn thương Tạ Thiên Ngưng. Giờ bọn họ đang nghỉ ngơi nên không nói chuyện, cũng không nghe thấy gì hết.”

“Không sao. Chuyện không thể vội vàng được, cứ từ từ đi. Chắc cũng không tới nỗi một tháng chúng ta vẫn không nghe được tin tức cần nghe. Cho nên phải xác định việc này là lâu dài, xem ai chịu đựng giỏi hơn.”

“Nếu tới tận lúc bọn họ xuất viện cũng không nhắc tới Hắc Phong liên minh thì sao? Vậy chẳng phải chúng ta uổng công vô ích à?”

“Chuyện này vốn cũng không đáng tin lắm. Chỉ là ba hoài nghi Phong Khải Trạch biết chuyện Hắc Phong liên minh, cũng không có chắc chắn. Cho nên không thu được tin gì cũng là bình thường thôi. Chúng ta lần này là đang “vuốt râu cọp” rồi nên nếu không thành công thì chính là thất bại hoàn toàn. Cho nên không thể gấp gáp vội vàng được. Hơn nữa còn phải đặc biệt cẩn thận. Thậm chí có khi phải một năm, hai năm mới có thể thành công, có khi là lâu hơn không biết chừng. Anh, chú ý nghe Phong Khải Trạch nói gì với Tạ Thiên Ngưng, em muốn nghĩ biện pháp phá hư tình cảm của bọn họ.”

Nghe em gái nói vậy, tâm tình kích động gấp gáp của Hồng Thùa Chí cũng lắng lại, an tâm hành động: “Anh biết rồi. Nhất định sẽ để tâm. Có tin gì sẽ lập tức báo cho em. Đúng rồi, em định dùng cách gì phá hoại tình cảm của bọn họ đây?”

“Tạm thời còn chưa nghĩ ra. Nhưng em sẽ giật dây Tạ Minh San đi đánh trận đầu này. Kể cả không phá hư được tình cảm bọn họ thì cũng làm cuộc sống của bọn họ trôi qua không yên ổn.” Hồng Thi Na âm trầm cười, ánh mắt lạnh lẽo tới đáng sợ.

Kịch hay sắp bắt đầu rồi. Hiệu quả không dễ thấy nhưng cô ta đủ kiên nhẫn, nguyện ý chậm rãi mà chờ đợi.

“Thi Na, lúc trước em từng nói muốn Tạ Minh San đi đánh trận đầu. Anh có điều tra chút ít về cô ta, phát hiện ba cô ta là Tạ Chính Phong, tình cảm giữa ông ta và Tạ Thiên Ngưng khá tốt. Tạ Chính Phong từng muốn nhảy

lâu tự sát, là được cô ta cứu được, lại cho ông ta một vườn hoa để làm ăn. Anh thấy em có thể xuống tay từ chính Tạ Chính Phong này."

"Tạ Chính Phong."

"Đúng, chính là ba Tạ Minh San. Người này có thể lợi dụng. Tạ Thiên Ngung không thiếu tiền, không thiếu quyền, lại có Phong Khải Trạch chống lưng cho. Cho nên đối phó cô ta chỉ có thể đánh vào tình cảm. Tình yêu không lay chuyển được, thì đánh vào tình thân."

"Anh, không tệ nha, nghĩ ra chủ ý tốt như vậy. Cảm ơn anh." Hồng Thi Na đột nhiên nghĩ ra biện pháp đầu tiên, tâm tình đặc biệt vui vẻ.

Xuống tay từ Tạ Chính Phong, thật là ý kiêng hay. Tạ Thiên Ngung là người trọng tình cảm, chắc chắn sẽ không bỏ mặc sống chết của Tạ Chính Phong.

"Cảm ơn cái gì chứ. Có thể giúp chút ít, anh cũng sẵn lòng." Hồng Thùa Chí cũng vui mừng, cảm giác mình cũng không phải kẻ bỏ đi.

"Chớ có vội vàng cao hứng. Chúng ta về trước đã, tránh để người ta phát hiện. Về sau không có việc gì thì đừng tới bệnh viện, tránh rút dây động rùng."

"Anh hiểu rồi."

Vì thành công đại sự, phải nhẫn nhịn mới được.

-----oOo-----

Chương 281: Bắt Người Tay Ngắn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngày thứ hai, Hồng Thi Na lập tức hẹn Tạ Minh San ra, hai bên cùng nhau bàn luận.

Bởi vì có được năm trăm vạn của Hồng Thi Na, những ngày sống gần đây của Tạ Minh San cũng không tệ. Có lẽ sống quá an ổn, khiến cô có chút

hài lòng với hiện trạng, không muốn làm việc. Nhưng những ngày sống hiện tại dù sao cũng do người khác ban cho, cô không thể không lưu ý một chút.

"Hồng tiểu thư, hai tháng không gặp, tôi còn tưởng cô đã quên tôi mất chứ? Không biết hôm nay cô hẹn tôi ra, có chuyện gì không?"

"Gần nhất cô quả thật rất an phận, cư nhiên không đi tìm Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng để gây sự. Dường như mấy ngày nay sống cũng không tệ!" Hồng Thi Na nói những lời đều có ý đả kích rất lớn, hơn nữa hàm ý của những lời này, chỉ cần suy nghĩ một chút mọi người đều hiểu cô ta muốn nói gì.

Tạ Minh San đương nhiên cũng biết, cho nên giả bộ tức giận, phẫn nộ nói: "Cái gì sống sung sướng, mỗi lúc đi vào giấc ngủ tôi đều nghĩ đến hết thảy những chuyện Tạ Thiên Ngưng cùng Phong Khải Trạch đã làm đối với tôi. Nếu không phải trước đó cô kêu tôi chờ, chờ đợi kế hoạch của cô, tôi đã sớm đi tìm bọn họ tính sổ rồi."

"Tốt, hiện tại cô không cần chờ, có thể đi tìm bọn họ tính sổ rồi."

"Hả, hiện tại, hiện tại phải đi tìm bọn họ tính sổ ư?" Kỳ thực trải qua chuyện lần trước, cô đã e ngại Phong Khải Trạch, lại vì khoảng thời gian này sống quá yên ổn, không còn muốn đi trêu chọc tên ma quỷ đáng sợ này nữa, lời vừa nói tất cả đều là giả.

Trong khoảng thời gian này cô không có đi gây sự với Phong Khải Trạch, nên Phong Khải Trạch cũng không có làm gì cô, cho nên lúc này được sống khá an ổn. Hơn nữa, trong tay cô đã có chút tiền, càng không muốn đi mạo hiểm, thàm nghĩ đến những ngày sống yên ổn kia. Nếu giờ đi chọc giận Phong Khải Trạch, chỉ sợ kết cục còn thảm hơn cả lần trước.

Hồng Thi Na nhìn ra tâm tư Tạ Minh San, không còn muốn đi gây sự với Phong Khải Trạch, cho nên nghiêm túc nhắc nhở cô, "Tạ Minh San, cô cũng đừng quên, hiện tại mỗi một đồng cô đang xài đều là của tôi, nói cách khác, cuộc sống thoái mái hiện tại của cô đều do tôi ban phát cho. Thế giới này không có bữa ăn miễn phí, đạo lý này hẳn là cô hiểu chứ?"

"Tôi đương nhiên biết, kỳ thực tôi cũng không có ý gì khác, chỉ là có chút kinh ngạc, hai tháng trước cô không cho đi tìm Phong Khải Trạch cùng Tạ

Thiên Ngưng tính sổ, thế nào hai tháng sau đột nhiên liền ——" Tạ Minh San xấu hổ giải thích, ý thức được sự tình khá nghiêm trọng.

Lúc trước chính cô muôn đi tìm Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng tính sổ, giờ lại buộc cô đi chọc tức hai người kia, chuyện này phải làm sao mới tốt chứ?

"Tôi thích khi nào trả thù một người, còn cần sự đồng ý của cô sao?"

"Đương nhiên không cần thiết, tôi chỉ cảm thấy chuyện xảy ra quá đột nhiên, có chút là lạ, không có ý gì khác, cô đừng hiểu lầm." Quả nhiên là bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, (*)nàng cầm Hồng thi Na tiền, mọi việc cũng phải ngắn một điểm, đây là tất nhiên.

(*) Hán ngữ: cật nhân chủy nhuyễn, nã nhân thủ đoản (Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm) Ý chỉ khi đã nhận ơn của ai, được lợi từ ai thì đối với người đó cũng phải khách khí, châm chước, đôi khi phải giúp đỡ hoặc mắng nhắm mắt mở đối với sai trái của người ta.

Bất kể thế nào, loại cảm giác bị người dẫm xuống bước qua này quả thật không dễ chịu.

"Cái này không phải đột nhiên, lúc trước là vì thời cơ chưa tới, hiện tại thời cơ đã đến."

"Vì sao?"

"Cô không cần hỏi nhiều, tóm lại tôi nói gì cô cứ làm theo đi." Hồng Thi Na càng nói càng cao ngạo, căn bản không đặt Tạ Minh San vào trong mắt. Bộ dạng thân cận dụ dỗ lúc trước, giờ đã hoàn toàn biến mất, hiện tại giống như chủ nhân đang ra lệnh.

Tạ Minh San cố đè xuống khó chịu trong lòng, hỏi: "Tôi phải làm gì?"

"Nghĩ cách để Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng ngày ngày không được yên ổn, cô không cần làm chuyện gì quá đáng, chỉ cần làm cho bọn họ tâm phiền ý loạn là được. Nếu cô có thể khiến con của Tạ Thiên Ngưng biến mất, tôi cho cô ba trăm triệu, từ nay về sau cô sẽ không cần dựa vào người nào, bản thân có thể được sống ngày ngày tốt nhất."

"Hồng tiểu thư, thật sự việc này rất khó làm. Giờ muốn đến gần bọn họ đã rất khó, làm sao có thể khiến họ sống không yên ổn chứ? Muốn con Tạ Thiên Ngung biến mất, lại càng khó khăn hơn. Từng phút từng giây, Phong Khải Trạch đều ở bên cạnh cô ta, bọn họ như hình với bóng, căn bản không cơ hội động thủ. Dù có mạo hiểm ra tay, chỉ sợ sẽ chuột lầy thất bại, thậm chí còn có thể bị Phong Khải Trạch trả thù lại."

Đến hiện tại, bọn họ không biết công việc của Phong Khải Trạch là gì, chưa từng thấy qua anh ta đi làm, chỉ thấy anh ta luôn luôn ở bên người Tạ Thiên Ngung, cho nên chờ lúc Tạ Thiên Ngung một mình ra tay, quả thực không có cơ hội, huống chi Phong Khải Trạch là người đáng sợ như thế, nghĩ đến bộ dáng ma quỷ của anh lúc trước, càng làm cho cô sờn tóc gáy, hận ý cùng tức giận đều nhanh chóng tiêu giảm. Lúc này không còn dám đi trêu chọc bọn họ.

Hồng thi Na cũng mặc kệ mấy vấn đề này, cười lạnh nói: "Đây là chuyện của cô, năm trăm triệu của tôi không phải cho không."

"Lúc trước, thời điểm cô đưa cho tôi năm trăm triệu cũng không có bảo tôi làm gì mà?"

"Tôi nói là hợp tác, cùng nhau đối phó Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngung."

"Không sai, cô nói rằng hợp tác, nhưng theo như lời cô nói hôm nay, này giống hợp tác sao? Tôi không cảm thấy giống như hợp tác, mà giống như cô muốn đẩy tôi, đi vào chịu chết." Tạ Minh San chịu không nổi bộ dáng vênh vách của Hồng Thi Na, trực tiếp cãi lại cô.

"Chúng ta hiện tại không giống như hợp tác ở chỗ nào chứ? Tôi chỉ muốn cô đi quấy nhiễu Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngung để họ sống không yên ổn, đâu bắt cô đi làm chuyện gì khác, điều này chẳng lẽ cũng không được sao?"

"Vì sao không phải cô đi gây rối, mà lại là tôi đi?"

"Bởi vì tôi cho cô năm trăm triệu, không phải cô cho tôi năm trăm triệu. Tạ Minh San, xem ra những ngày kia cô đã sống quá thoải mái, nên quên hết thảy mọi chuyện rồi. Nếu thật là như vậy, tôi sẽ để cho biến trở về nguyên trạng, để cô nếm hương vị đau khổ thêm một lần xem nó như thế nào?"

"Cô ——"'

"Tức giận sao?"

"Hồng Thi Na, lúc trước cô nói muốn cùng tôi hợp tác, kỳ thực chính là muốn tôi đi vào chỗ chét, năm trăm triệu kia là tiền mua mạng của tôi, có đúng không?" Trên mặt Tạ Minh San tất cả đều là phẫn nộ, sau khi đã rõ sự tình, trong lòng không còn cảm kích, mà chính là oán hận.

Nếu lúc trước cô biết năm trăm triệu là tiền để bán mạng, cô nhất định sẽ không nhận.

Bất quá nghĩ kỹ lại, lúc đó cô quá nóng nảy, giận mất khôn, cứ nghĩ trả thù Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng, cho nên mới nhận tiền Hồng Thi Na. Qua hai tháng, oán hận trong lòng đều dần tiêu mất theo thời gian, bây giờ suy nghĩ kỹ, thực chất cô cũng không còn hận Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng, có lẽ vì Phong Khải Trạch quá đáng sợ đi, hiện thời cô đã không còn can đảm lại đi trêu chọc anh nữa.

Hồng Thi Na tao nhã uống tách cà phê, cười khinh thường, trào phúng trả lời, "Đúng, năm trăm triệu này chính là mua cái mạng của cô, không lẽ cô cho rằng có bánh thịt từ trên trời rơi xuống sao?"

"Tôi không có bán mạng, năm trăm triệu này tôi sẽ đem trả lại cho cô."

"Xem ra cô đã không còn hận Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng nữa rồi, cơ hội trả thù ở trước mắt, cô lại cư nhiên không biết quý trọng?"

"Vì cơ hội này rất có khả năng sẽ hủy diệt cuộc đời tôi, nếu tôi đoán không sai, cô muốn lấy tôi ra để lót đường cho cô đi, chờ khi tôi trải trải xong, cô mới an tâm bước qua qua, không sợ bị ngã xuống. Hồng Thi Na, tôi không có ngu ngốc, đại dột để mặt cô sắp xếp đâu."

"Nếu cô thật là tên ngu đần, tôi sẽ không cho cô năm trăm triệu. Tạ Minh San à, nói trắng ra là cô sợ chọc tức Phong Khải Trạch, đúng không? Kỳ thực cô có thể không cần đi gây sự với anh ta, tôi chỉ cần cô khiến cuộc sống bọn họ bị đảo lộn lên, như vậy đã đủ rồi. Nếu chuyện này làm xong, tôi sẽ cho cô năm trăm triệu, còn lời vừa nói, chỉ cần cô có thể làm cho Tạ Thiên Ngưng sanh non, tôi cho cô ba trăm triệu, chuyện này tôi không có

bắt buộc tự cô định liệu, thấy sao hả?" Hồng Thi Na phát hiện Tạ Minh San không muốn làm, đành phải dụ dỗ cô.

Quả nhiên Tạ Minh San không phải người ngu ngốc, lại còn rất mưu mô, cô không thể xem thường.

"Thật sự chỉ có như vậy thôi sao?" Tạ Minh San không chịu nổi bị tiền hấp dẫn, trong lòng bắt đầu ngứa ngáy khi nghĩ đến mình sẽ có rất nhiều tiền.

Cũng không phải thật sự đi trêu chọc Phong Khải Trạch, hắn có thể làm? Tuy rằng bây giờ cô đã có chút ít tiền, nhưng chút tiền ấy không đủ để cô tiêu xài cả đời, với cuộc sống hiện tại, chẳng khác nào là miệng ăn núi lở.

"Chỉ có như vậy thôi."

"Làm vậy có lợi gì cho cô chứ?"

"Chuyện này cô không cần biết, cô chỉ cần dựa theo lời tôi nói mà đi làm là được. Thế nào, suy nghĩ xong chua, làm hay không làm?"

"Hồng tiểu thư, cô muốn tôi mạo hiếu đi làm việc cho cô, nhưng lại không nói rõ mọi chuyện cho tôi biết, chẳng lẽ không cảm thấy rất không công bằng sao?"

"Hiện tại là tôi chi tiền mời người làm việc, tôi là một cố chủ, cần gì đem tất cả mọi chuyện để nói cho cô biết chứ? Tạ Minh San, cô có thể lựa chọn không giúp tôi làm chuyện này, tôi sẽ đi tìm những người khác làm, nhưng những ngày sống an lành của cô sẽ kéo dài được bao lâu đây."

Nghe xong lời này, Tạ Minh San có chút sốt ruột, nghĩ nghĩ, quyết định vẫn làm, nhưng sẽ không chịu để mình phải thiệt thòi, "Được, tôi có thể đi làm chuyện này, nhưng kèm theo điều kiện."

"Chỉ cần điều kiện không quá đáng, tôi đều đồng ý cô." Hồng Thi Na lại một lần nữa tao nhã uống tách cà phê, trong lòng mừng thầm. Rốt cục vẫn đã thuyết phục được cô ta, tuy rằng hao chút sức lực, bất quá đáng giá.

"Cô đã nói, sau này sẽ cho tôi năm trăm triệu, tôi muốn lấy trước một nửa, là hai trăm năm mươi triệu, hơn nữa chuyện này cũng phải có kỳ hạn, tôi không thể cả đời cứ can thiệp vào cuộc sống của Phong Khải Trạch cùng

Tạ Thiên Ngưng, nói như vậy năm trăm vạn liền quá ít, hơn nữa còn rất nguy hiểm, cho nên kỳ hạn này nhiều nhất là ba tháng. Nếu cô không đáp ứng hai điều kiện này của tôi, chuyện này khỏi bàn nữa."

"Khó trách cô có thể cướp đi Ôn Thiếu Hoa từ trong tay của Tạ Thiên Ngưng, tâm tư quả nhiên rất cao. Được, tôi đáp ứng cô, trước cho cô hai trăm năm mươi triệu, về phần kỳ hạn, cô nói ba tháng liền ba tháng đi. Nếu cô cầm tiền mà không làm, tôi sẽ có biện pháp để đối phó lại cô, nơi này là chi phiếu hai trăm năm mươi triệu." Qua sự hiểu biết của cô về Phong Khải Trạch, chỉ sợ Tạ Minh San gây loạn chưa đến ba tháng liền xong đời.

Tạ Minh San không chút do dự cầm lấy chi phiếu lại, nhìn nhìn chử số ở mặt trên, vừa lòng nở nụ cười, sau đó cất kỹ, hứa hẹn nói: "Cô yên tâm, tôi đã nhận tiền của cô, nhất định sẽ làm tốt, nhưng nói rõ ràng trước, tôi chỉ phải đi can thiệp sinh hoạt của bọn họ, chuyện khác, tôi một mực không làm."

"Chuyện khác, cũng không tới phiên cô làm." Hồng Thi Na đứng lên, bỏ lại một câu khinh miệt, rồi rời đi.

Cô cũng muốn nhìn xem Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng, sau này sẽ sống thế nào?

-----oOo-----

Chương 282: Liền Xử Lý Nhu Thê

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Minh San sau khi nhận hai trăm năm mươi triệu của Hồng Thi Na, tuy rằng rất sợ chọc Phong Khải Trạch, nhưng vẫn kiên trì đi.

Chân khẽ bước đến trước cửa phòng bệnh, do dự nửa ngày mới dám gõ cửa.

Nghe tiếng gõ cửa, Tạ Thiên Ngưng lập tức đi mở cửa, cứ tưởng thím Chu đưa cơm đến, sau khi mở ra nhìn thấy người đến là Tạ Minh San, có chút kinh ngạc, lại càng lo lắng nhiều hơn, vì thế cảnh giác hỏi: "Cô tới làm

gi?"

Khi nhìn thấy đối phuơng, liền nhớ lại khoảng thời gian giả điên giả dại của người này, làm cho cuộc sống của cô không được yên ổn thật sự khiến người ta cảm thấy buồn bực.

"Thế nào, đến xem anh rể của em một chút, không được sao?" Tạ Minh San không màng đến Tạ Thiên Ngưng, không chờ đối phuơng trả lời, cô liền đi vào.

Nhưng vừa đi vào cửa nhìn thấy Phong Khải Trạch đang nằm ở trên giường, cho dù bị treo một chân nằm ở trên giường, hành động không được thuận tiện, nhưng cặp ánh mắt sắc bén kia làm phải hút một ngụm khí, sợ tới mức hai chân như nhũn ra, vì trán định bản thân, không thể không giã bộ không sợ hãi, khiêu khích nói chuyện, "Không thể tưởng được Phong đại thiếu gia danh tiếng lẫy lừng cũng sẽ có thời điểm chật vật thế này, thật sự làm cho người ta không thể tin được."

"Mục đích cô tới nơi này là để châm chọc có phải hay không?" Phong Khải Trạch cười lạnh hỏi, ánh mắt càng thêm âm trầm đáng sợ.

Á đàn bà ghê tởm này lại bắt đầu muốn gây sóng gió, xem ra lần trước giáo huấn còn chưa đủ, anh phải giáo huấn cô nhiều hơn mới được, để nàng về sau không dám lại xuất hiện ở trước mặt anh.

"Tôi chỉ là ăn ngay nói thật, chẳng lẽ nói thật cũng sai sao?"

"Được, cô thích nghe lời nói thật đúng hay không, tôi đây liền nói thật. Tạ Minh San, lần trước đâm thủng bàn tay của cô, có vẻ chưa đủ để giáo huấn, lại muốn tôi đâm thủng bàn tay khác của cô hay là hủy dung mạo của cô, cô mới có thể an phận hả?"

"Tôi ——"

Lời này thật sự đã dọa Tạ Minh San, trên mu bàn tay còn có vết sẹo, lần trước khi bị dao găm đâm thủng bàn tay, loại thống khổ này đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rất rõ, nên không muốn ném thêm một lần nữa.

Nhưng cô lại không thể không làm, bằng không không thể giao phó với Hồng Thi Na.

"Tạ Minh San, nói vậy cô hắn nên biết chân này của tôi do ai đánh gãy chứ, mà kết cục hiện giờ cho việc đánh gãy chân tôi, cô có biết thế nào không?" diendanlequydon.com Phong Khải Trạch cười quỷ dị nhìn cô, không để cho cô nửa điểm mặt mũi. Hôm nay anh phải hoàn toàn triệt để làm cho cô gái này về sau không còn dám lại xuất hiện ở trước mặt anh.

Có một số người không thấy quan tài không rơi lệ, còn có một số người muốn nằm vào trong quan tài mới rơi lệ, xem ra anh đã gặp phải một người muốn nằm vào trong quan tài mới rơi lệ.

"Tôi, tôi biết." Tạ Minh San bởi vì quá mức khẩn trương cùng sợ hãi, nói chuyện đều cà lăm, cô cũng không thể ngờ Ôn Thiếu Hoa lại thảm như vậy.

"Đã biết mà còn dám chọc tôi, xem ra cô muốn vào trong tù cùng Ôn Thiếu Hoa nối lại tiền duyên, không bằng tôi giúp cô toại nguyện, thế nào?"

"Tôi, tôi hôm nay đến chỉ là muốn thăm bệnh, không có ý gì khác, chẳng lẽ đến thăm anh, lại biến thành chọc giận anh sao?"

"Cô thiệt tình chỉ muốn đến thăm bệnh thôi sao?"

"Tôi, tôi là." Kỳ thực không phải.

"Cô cảm thấy lời cô nói có độ tin cậy cao bao nhiêu?".

"Tôi ——" Tạ Minh San không phản bác được, lại càng không dám nói chuyện với Phong Khải Trạch, vì thế chuyển ánh mắt sang Tạ Thiên Ngưng, thấy bụng cô đã thoảng lòi ra, cứng đờ người chào hỏi, "Chị họ ——"

Trời ạ, diendanlequydon.com hiện tại cả nói chuyện cũng không có gan để nói, đừng mong đầy mục tiêu vào đứa con của Tạ Thiên Ngưng. Nếu tiếp tục gây sự nữa, chỉ sợ kết cục của cô sẽ thê thảm vô cùng. Khó trách Hồng Thi Na muốn cô đến đánh trận này, té ra nguy hiểm đến thế.

Thời điểm cầm tiền, cô còn hứa sẽ đến phá gia đình họ trong vòng ba tháng, sau khi đến đây mới biết, e là lần sau cũng không dám tới nữa.

Cô nên làm gì bây giờ mới tốt?

"Minh San, nếu cô thật xem tôi là chị họ, vậy thì không cần lại đến phá hoại hạnh phúc của tôi, chỉ cần cô sống an phận, tôi cam đoan khi con sẽ không làm gì với cô." diendanlequydon.com Tạ Thiên Ngưng cũng không muốn cô ta đến quậy phá nữa, trực tiếp nói rõ mọi chuyện.

Đã trải qua nhiều chuyện như thế, cô cũng đã mệt, thầm nghĩ muốn sống tốt qua ngày.

"Em, em, em không có a, em chỉ tới thăm mà thôi."

"Theo hiểu biết của tôi đối với cô, nếu không có mục đích khác, cô không có khả năng tới thăm khỉ con. Lúc trước tôi cũng đã biết cô cùng Hồng Thị Na đều một bọn, các người tưởng muốn hợp tác cùng nhau đối phó với chúng ta, chúng ta đã sớm đề phòng rồi. Nghĩ đến chú, tôi không muốn cô rơi vào kết cục giống Ôn Thiếu Hoa, cô vẫn sớm mau quay đầu đi."

"Chị họ, em, kỳ thực, kỳ thực em cũng không muốn gây khó dễ với chị, nhưng, nhưng mà em ——"

"Nhưng mà cái gì?"

"Chị họ, Ôn Thiếu Hoa ngồi tù, chẳng lẽ chị thật sự không có chút khó chịu nào sao? Nếu thật sự một chút cũng không, vậy tình cảm mười năm kia của chị đối với hắn ta đều là giả ư." diendanlequydon.com Tạ Minh San suy nghĩ nửa ngày không thể nghĩ ra ý kiến gì hay, đành mượn chuyện cũ năm xưa ra, nhìn xem có hữu dụng hay không, cho dù vô dụng, Phong Khải Trạch cũng không thể trách cứ cô, dù sao cô chỉ nói sự thật, hơn nữa Ôn Thiếu Hoa là tình địch của anh ta, nếu như xung đột nhau, bọn họ sẽ không có ngày yên ổn rồi.

Được rồi, làm như thế đi.

Vừa nghe đến Ôn Thiếu Hoa, Tạ Thiên Ngưng liền tức giận, nhưng đều khiến cô càng giận hơn chính là Tạ Minh San, cự nhiên giờ phút này còn dám nhắc lại, vì thế phẫn nộ đuổi người, "Tạ Minh San, cô cút ra ngoài cho tôi."

"Chị họ, chị giận sao? Chị tức giận là vì tôi nói sai, vẫn là vì tôi đã nói đúng sự thật? Nếu nói sai, vậy thì chứng tỏ chị còn tình cảm đối với Ôn Thiếu Hoa, nếu nói đúng, chứng tỏ tình cảm mười năm chị đối với Ôn Thiếu Hoa kia đều là giả, cho nên chị nhẫn tâm như vậy. Chị họ, chị nói xem là đúng hay là sai đây?"

"Cô hôm nay tới để nói móc tôi sao?" Hỏi như vậy, cô nói đúng cũng không được, sai cũng không ổn.

"Tôi chỉ nói sự thực mà thôi, nào nói móc hay không móc gì chứ, nếu chị nghe không lọt tai lời nói thật lòng, em đây không nói, đáp án này chỉ có bản thân chị là rõ ràng nhất."

"Cô hôm nay tới thăm người, hay đến nói sự thật gì đó?"
diendanlequydon.com Tạ Thiên Ngưng tức giận, không còn nghĩ đến tình nghĩa chị em nữa, nghiêm khắc chất vấn cô.

Lão hổ không phát uy, xem cô là mèo bệnh sao? Cô sẽ để cô ta nhìn rõ ra, cái gì là sự thật.

"Thăm người cùng nói chuyện thực, có quan hệ sao?" Bởi vì đối phương là Tạ Thiên Ngưng, chị họ mà cô luôn xem thường từ khi con rất nhỏ, cho nên Tạ Minh San không cảm thấy sợ hãi nhiều, dù sao người trước mặt không đáng sợ bằng Phong Khải Trạch.

"Đương nhiên có quan hệ, thăm hỏi phải quan tâm đến vết thương, chứ không phải đến để xả những chuyện cách xa ngoài vạn dặm, còn nếu muốn nói chuyện, tôi cùng cô nói. Mục đích hôm nay cô đến chỗ này, là muốn hiểu rõ sự thật mọi chuyện giữa tôi cùng Ôn Thiếu Hoa, được thôi, tôi cũng nói rõ một chút chuyện giữa cô cùng Ôn Thiếu Hoa, cô hao tổn tâm tư cướp đi Ôn Thiếu Hoa, không phải là vì muốn làm thiêu phu nhân Ôn gia sao, xin hỏi, hiện tại cô trở thành thế nào a?"

"Tôi ——"

"Tôi không quan tâm chuyện cô cướp tên cẩn bã Ôn Thiếu Hoa kia đi, thậm chí tôi còn phải cảm ơn cô nữa kia, càng cảm ơn cô đã giúp tôi nhận ra con người của hắn, nếu không có cô, tôi sẽ không có hạnh phúc hôm nay, cho nên thật sự phi thường cảm ơn cô. diendanlequydon.com Về phần vẫn đề cô vừa mới nói có đúng hay không, giờ đây tôi có thể cho cô đáp

án, đúng hay sai, đều là chuyện trước kia, không ảnh hưởng đến hiện tại, kết cục hiện giờ của Ôn Thiếu Hoa, tôi không thấy có gì cảm thông cả, đó là tội hắn đáng nhận. Về phần cô, nếu cô cảm thấy cuộc sống bây giờ quá đơn điệu, tôi không ngại giúp cô tăng thêm màu sắc." Cứng rắn nói thẳng ra mọi chuyện.

"Chị ——"

"Tôi là chị họ ruột của cô, cô hôm nay cố ý nói những lời này chỉ muốn chọc tức tôi, vậy cô có nghĩ tới hậu quả làm tôi tức giận không? Tôi giờ là phụ nữ có thai, nếu chọc giận tôi, cô nghĩ chồng tôi sẽ bỏ qua cho cô sao? Bất quá giờ tôi không chút tức giận nào, ngược lại cảm thấy cô giống như tên hè, thật buồn cười, cả đời luôn lấy mục đích là giật chồng người khác, chuyên làm tiêu tam phá hư hạnh phúc người khác, nhưng làm được lại không muốn đổi mặt, làm ra mọi chuyện rất tự nhiên, cự nhiên công khai chạy đến nhà chồng của người khác, làm ra nhiều chuyện không biết xấu hổ thế, thời điểm cô ra đường không cảm thấy mình rất mất mặt sao?"

"Tôi ——"

Tạ Thiên Ngưng không nhường nhịn đối phương, trút hết bực bội của mình, đánh vào lòng kiêu ngạo của cô ta, "Hôm nay diendanlequydon.com nói tới đây, nếu cô không phục, có thể tiếp tục nói, nhưng phải tự gánh lấy hậu quả."

Tạ Minh San bị nói có chút khẩn trương, có chút sợ hãi, nhưng vẫn không phục, phản bác lại cô, "Chị họ, em chỉ nói những điều phát sinh là thực, không có cố ý chọc giận chị, chị cần gì tức giận như vậy chứ? Tức giận, là vì em đã nói đúng, bây giờ chị vẫn còn để ý đến Ôn Thiếu Hoa? Nhớ ngày đó chị vì yêu người đàn ông này như vậy, nhưng nói quên liền quên, bất luận kẻ nào đều cũng có nghi vấn, không phải sao?"

"Chuyện lúc trước là thực, chỉ là cô đã đoạt người tôi không hề yêu, sau đó lại chuyển sang người tôi yêu, nhưng không giành được liền tới nơi kích bác, khóc lóc om sòm để gây rối."

"Chị quả nhiên đang tức giận."

"Tôi tức giận, nhưng tôi tức giận nguyên nhân không phải bởi những chuyện cô nói, mà là cô nhiều lần muốn phá hư hôn nhân của tôi, phá hu

hạnh phúc của tôi. Diễn đàn Lê Quý Đôn.Tạ Minh San, tôi nói cho cô biết, chuyện lúc trước cô cướp đi Ôn Thiếu Hoa tôi không để ý đến, nhưng đừng có bao giờ mơ chuyển sang cướp lấy chồng của tôi."

"Lòng của một người đàn ông không thể chỉ đặt trên một người phụ nữ mãi, chị chỉ có thể che chở anh ta trong nhất thời, không thể bảo vệ anh ta cả một đời."

"Những lời này hẳn là phải để tôi nói với cô mới đúng chứ, cô cảm thấy lòng Phong Khải Trạch đang đặt trên người cô, hay ở trên người tôi?"

"Này ——" Tạ Minh San không phản bác được, nghĩ nghĩ, muốn nói gì đó, nhưng bên tai lại truyền đến giọng nói khác, dọa cô kinh hoảng thất sặc.

Phong Khải Trạch luôn luôn nghe những lời của hai người phụ nữ này nói, thật sự nhịn không được, vì thế cầm lấy điện thoại, gọi cho Đỗ Nguyên, trực tiếp truyền đạt mệnh lệnh, diendanlequydon.com "Đỗ Nguyên, giải quyết giúp tôi một người phụ nữ tên là Tạ Minh San, vô luận cậu dùng biện pháp gì, chỉ cần khiến cô ta vĩnh viễn biến mất khỏi ở trước mặt tôi là được rồi."

-----oOo-----

Chương 283: Như Chim Sợ Ná

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cuộc gọi này của Phong Khải Trạch, không chỉ làm cho Tạ Minh San kinh ngạc, ngay cả Tạ Thiên Ngưng cũng kinh ngạc, chờ anh cúp điện thoại, lập tức hỏi thăm anh, "Khỉ con, chuyện này không cần phải gọi Đỗ Nguyên ra tay?"

Đỗ Nguyên là người trong hắc đạo, người hắc đạo làm việc sẽ không nói nhảm nhiều, mà trực tiếp làm.

"Có vài người không thấy quan tài không rời lê, có vài người muốn nằm trong quan tài mới rời lê, đôi phó những kẻ muốn nằm vào quan tài mới rời lê, không cần thiết phải khách khí với bọn họ, để cho bọn họ nằm vào

trong quan tài, vui vẻ hưởng thụ một chút, sau đó hãy nói." Phong Khải Trạch âm tà nói, theo tác phong liền hướng về phía Tạ Minh San, chụp một tấm hình.

"Anh, anh chụp tôi để làm gì thế?" Tạ Minh San thấy Phong Khải Trạch hướng về phía cô, lại nghe tiếng rắc rắc, liền biết anh đang chụp hình, mang theo sơ hãi, run rẩy hỏi cho rõ.

Cuộc điện thoại mới nãy của Phong Khải Trạch, là hù dọa người sao?

"Đem tấm hình của cô gửi đi, như vậy bọn họ mới biết Tạ Minh San là ai."

"Không cho phép, không thể được."

"Không cho phép, không thể làm được sao?" Phong Khải Trạch hướng màn hình điện thoại về phía Tạ Minh San, sau đó xác định nhấn nút gửi, chuyển tin nhắn đi.

"Anh ——" Tạ Minh San nhìn màn hình trên điện thoại di động trên có bốn chữ 'gửi đi thành công', biết không cách nào ngăn cản, liền lo lắng, rất lo cái tên 'Đỗ Nguyên' giờ đó sẽ đến tìm, gây phiền phức cho cô, vì vậy liền hỏi thân phận của Đỗ Nguyên, "Đỗ Nguyên là ai?"

Mặc dù cô không biết Đỗ Nguyên này là ai, nhưng Phong Khải Trạch sai hắn đi làm việc, vậy nói rõ ra hắn nhất định không phải người đơn giản, còn có thể là một người rất kinh khủng.

"Đỗ Nguyên là Thiên Môn đường chủ của Hỏa Diêm Đường, Thiên Môn, nghe qua chưa, chính là nhân vật nổi tiếng trong giới hắc đạo. Tạ Minh San, hãy cố hưởng thụ thời gian tươi đẹp không còn nhiều kia đi, sẽ không quá lâu, cô liền đến gần địa ngục." Hưởng thụ những ngày sống điêu tàn kia đi.

"Lời này có ý gì?" Thiên Môn, đường chủ Hỏa Diêm Đường, nghe như là của hắc đạo. Xã hội, chẳng lẽ Phong Khải Trạch kêu xã hội đen. Xã hội đen đối phó cô sao?

"Chính là mặt chữ thương ý tú của, ban đầu nếu không phải Thiên Ngung còn nhân nhượng, cô cho rằng cô còn có thể đứng ở chỗ này nói chuyện với tôi sao? Thế giới này không hoàn toàn đều là quang minh chính đạo,

còn có rất nhiều địa phương đen tối, đen tối đến cô không cách nào tưởng tượng được, không có gặp qua người hắc đạo, là vô cùng may mắn, nhưng gặp phải người hắc đạo, cũng chưa chắc xui xẻo, bất quá nếu làm loại chuyện này dưới ánh mặt trời sẽ khiến người ta cảm thấy ghê tởm, sớm muộn không thể nhìn ánh mặt trời."

"Anh, anh muốn làm gì? Phong Khải Trạch, bây giờ là xã hội pháp trị, anh tốt nhất không nên làm chuyện điên rồ, nếu không tôi sẽ tố cáo anh, cho dù anh có tiền có thể, cũng không đấu lại luật pháp đâu."

"Tố cáo tôi, xin hỏi tôi đã làm chuyện phạm pháp gì, mà cô muốn tôi tố cáo chứ?"

"Tố cáo anh, tố cáo anh —— tố cáo anh gọi xã hội đen. Kêu xã hội đen đối phó tôi." Tạ Minh San không ngờ rằng chuyện xảy ra như thế, lúc này sợ đến hốt hoảng, căn bản không biết nên làm gì bây giờ, trong lòng tất cả đều là sợ.

Rõ ràng chưa xảy ra chuyện gì, tại sao cô lại sợ như thế chứ?

"Tôi có làm chuyện này sao, nếu tố cáo tôi cần có chứng cứ, chứng cứ đâu?"

"Tôi ——"

"Cô không cần suy nghĩ nữa, tôi không có bát kỳ tội danh gì để cho cô tố cáo. Thiên đường mở lối cô không đi, địa ngục không cửa cô lại muốn xông vào, hậu quả xông vào địa ngục, cô phải tự mình gánh lấy, không ai thương hại cho cô đâu. Trước Thiên Ngưng còn nói giúp cho cô, nhưng bây giờ cả một câu cũng không, nói vậy cô đã hiểu vì sao rồi chứ?" Phong Khải Trạch tràn đầy tự tin, nhìn trên mặt lộ ra nụ cười tà mị, làm cho lòng người phái tê dại.

Tạ Thiên Ngưng cũng không có nhiều xúc cảm với chuyện này, cũng không có chút thông cảm Tạ Minh San, lạnh lùng nói mấy câu, "Minh San, làm người cần phải có lương tâm, tôi đã hết lòng quan tâm giúp đỡ cho cô, cô đã vô tình như thế, vậy đừng trách tôi bất nghĩa, cô đi đi, đừng trở lại quấy rầy cuộc sống của tôi, như vậy đối với tôi và cô đều tốt."

"Các, các người muốn làm gì tôi has? Tôi cảnh cáo các người, coi như các

người có tiền có thể, cũng không thể làm xăng làm bậy." Tạ Minh San cảm thấy nguy hiểm, liên tiếp lui về phía cửa, trong lòng có một loại dự cảm rất không tốt, hơn nữa phi thường mãnh liệt.

Ngay cả Phong Gia Vinh cũng không dám chọc Phong Gia Vinh, cô ta là cái thá gì, có thể chọc được sao?

Dựa vào tình huống bây giờ mà nghĩ, nên trốn đi là tốt nhất.

"Không muốn chúng ta làm gì cô, lập tức biến, lập tức biến mất ở trước mặt chúng tôi."

"Đi thì đi, hù." Tạ Minh San không dám giương oai nữa, bước nhanh đi ra ngoài, ngay cả quay đầu cũng không dám, tựa hồ sợ có ai đó đuổi theo.

Cô không dám trở lại trêu chọc Phong Khải Trạch, người này quá mức đáng sợ, nhưng Hồng Thi Na cũng không phải đèn cạn dầu, hai bên đều không thể đắc tội, cô nên dứt khoát bỏ đi.

Được rồi, rời đi nơi này là lựa chọn tốt nhất, dù sao trong tay cô còn có tiền, hơn nữa mới lấy của Hồng Thi Na được 250 triệu, đủ cho cô đi đến nơi khác để sống tốt. Chỉ cần cô rời đi, Phong Khải Trạch có muôn tìm cô tính sổ cũng không thể, càng không cần nói đến Hồng Thi Na.

"Đúng, rời đi nơi này, phải lập tức rời đi nơi này." Tạ Minh San càng nghĩ càng cảm thấy rời đi là chính xác, cho nên không nghĩ nhiều hơn nữa, nhanh chóng về thu gọn đồ đạc, sợ Hồng Thi Na biết sẽ không để cô đi.

Sau khi Tạ Minh San rời đi, Tạ Thiên Ngưng tức giận khóa trái cửa lại, trên mặt toàn bộ đều viết chữ tức giận, cho thấy rõ cô thật sự đã bị chọc giận rồi.

Ngược lại Phong Khải Trạch không có giận, thoạt nhìn còn rất cao hứng, trêu đùa cô hỏi: "Thế nào, em không có tức giận chứ?"

"Lời Tạ Minh San mới vừa nói, em có thể không giận sao? Chuyện của tám trăm năm trước cô ta cũng kéo ra nói, hơn nữa còn đặc biệt chọn chuyện nhạy cảm như thế, chỉ nghĩ đến đã tức chết, cô ta biết rất rõ em với cái tên Ôn Thiếu Hoa là không thể nào, còn nói những lời đó, rõ ràng muốn gây chuyện với em, để chọc em tức mà." Hiện bây giờ cô không

muốn có chút quan hệ nào với Ôn Thiếu Hoa, mặc dù tình cảm mười năm kia không phải là giả, nhưng đối với cô mà nói, đoạn tình cảm này căn bản không đáng nhắc tới.

"Đều nói phụ nữ mang thai tính tình rất dễ thay đổi, xem ra là thật, nếu đổi lại trước kia, em tuyệt đối sẽ không giận đến như vậy. Anh cảm thấy khí thế hôm nay của Tạ Minh San đã nhỏ hơn trước rất nhiều, mặc dù nói có chút khó nghe, nhưng chỉ cần nghe rõ một chút sẽ thấy có chỗ bất thường."

"Khỉ con, sao hôm nay anh là lạ thế, nếu là lúc trước, chắc chắn anh còn tức giận hơn cả em, nhưng giờ trông anh chẳng những không tức giận, ngược lại còn rất cao hứng, chẳng lẽ những lời Tạ Minh San mới vừa nói, anh cũng không để trong lòng sao?"

"Tại sao phải để trong lòng, có cần thiết để trong lòng không?"

"Anh không ăn dấm chua của Ôn Thiếu Hoa sao?"

"Hắn hiện giờ đang ở trong tù, em thì đã là vợ của anh, anh cần gì phải ghen với hắn chứ?"

"Anh đã không giận, sao vừa rồi lại gọi điện thoại gọi Đỗ Nguyên trùng tri Tạ Minh San?"

Tạ Thiên Ngưng càng ngày càng buồn bực, cảm có nhiều việc không hiểu, chuyện không nên phát triển như vậy mới đúng chứ?

Phong Khải Trạch đưa điện thoại di động của mình cho cô, để cho chính cô nhìn, "Em xem đi."

Cô cầm điện thoại di động, kiểm tra hộp ghi chép tin nhắn một chút, phát hiện vừa rồi anh không có bấm số điện thoại gọi đi, còn tấm hình là gửi đến điện thoại di động của cô, do cô không mang điện thoại di động ở trên người, cho nên mới không biết, "Khỉ con, mới vừa rồi anh không có gọi điện thoại cho Đỗ Nguyên ha? Nói thế, anh chẳng qua chỉ dọa Tạ Minh San thôi à."

"Được rồi, chẳng qua chỉ hù dọa cô ta một chút thôi."

"Tạ Minh San không phải người dễ dàng có thể dọa, nếu như hù dọa hữu

dụng, lúc đầu sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, bỏ đi." Cô cũng không tin chiêu này của anh có thể hù dọa hữu dụng, đem điện thoại di động ném trả lại cho anh, tiếp tục rầu rỉ than thở.

Chưa giải quyết xong Hồng Thi Na, giờ lại tới thêm một Tạ Minh San, cô thật lo muôn chét.

Cô rầu rỉ, thế nhưng anh lại không, còn có chút đắc ý, "Tạ Minh San bây giờ là như chim sợ ná, chỉ cần anh giương dây cung đã dọa cô ta sợ đến mức rơi từ trên cao rót xuống."

"Em lại không cảm thấy cô ta giống như một con chim sợ ná, mà giống như một lão chim ưng sẽ ăn thịt người."

"Thiên Ngưng, vừa rồi do em bị cơn giận chi phối, cho nên có rất nhiều chi tiết nhỏ không chú ý tới, nhưng anh đã quan sát, nếu như anh đoán không sai, Tạ Minh San hôm nay xuất hiện tại nơi này, không phải là ý của cô ta, là có người sai cô ta tới, mà cô ta lại không thể không đến, người này chắc là Hồng Thi Na, cho nên món nợ này, cứ tìm thẳng Hồng Thi Na là được rồi, không phải sao?"

"Chi tiết nào?"

"Tạ Minh San từ khi vào cửa đến rời đi, cũng vô cùng khẩn trương cùng sợ hãi, mặc dù cô ta cố gắng che giấu, nhưng lại không thể gạt được ánh mắt của anh, chỉ cần dùng tâm quan sát, qua hành động lui ra sau cửa của cô ta, này đủ để chứng minh cô ta không muốn đến, cũng không dám đến gây sự với chúng ta, chẳng qua do không thể không đến. Chỉ cần quy chuyện này vào một chỗ, sẽ chỉ rõ ra, có chỉ người phái cô ta tới nơi này, ngoại trừ Hồng Thi Na, không có người thứ hai, cho nên mới vừa rồi anh chẳng qua chỉ hù dọa cô ta một chút, trải qua sự kiện lần trước, cô ta căn bản không dám chọc đến anh, cho dù ngoài miệng vẫn cứng rắn, nhưng trong lòng lại không ngừng run sợ, cho nên anh cố ý nói cho cô ta biết Đỗ Nguyên là Thiên Môn đường chủ Diêm Hỏa Đường, muốn dọa cô ta một chút, không ngờ tới thật đúng đã dọa cô ta sợ."

"Hi vọng cô ta thật sự bị dọa, không quay lại gây phiền phức cho em." Tạ Thiên Ngưng vô lực than thở, thoát nhìn trông rất mệt mỏi.

Phong Khải Trạch kéo cô ta đến bên người, quan tâm nói: "Sắc mặt của

em thoát nhìn thật không tốt, có phải mệt không?"

"Thân thể em không mệt, mà trong lòng em mệt, em không muốn đấu với Hồng Thi Na cùng Tạ Minh San nữa, như vậy rất hao tổn tâm trí, giống như nữ nhân trong hậu cung cổ đại hậu, cả ngày đấu nhau."

"Chuyện này dễ làm, nếu như Tạ Minh San còn dám tới gây chuyện, anh sẽ trực tiếp đem cô ta phế đi, về phần Hồng Thi Na, rất nhanh cô ta sẽ không còn khả năng phản kích chúng ta, đến lúc đó sẽ không dám tới tìm em gây phiền phức." Bởi vì yêu cô, cho nên anh quyết định không thể bỏ qua cho Hồng gia.

Cũng tới lúc dọn dẹp bọn họ rồi.

"Chuyện này không nên nóng vội, chờ chân anh khỏe lên rồi hãy nói, em không muốn bởi vì những chuyện khác ảnh hưởng tới tiến độ hồi phục của chân anh, bác sĩ đã nói mấy ngày nữa là có thể tháo thạch cao ra, không lâu nữa anh đã có thể đi bộ lại rồi."

". . . ." Phong Khải Trạch không có trả lời cô, chẳng qua chỉ khẽ cười một cái, trong mắt vẫn chứa sự tà ác lạnh lùng.

Chờ chân anh khỏe, chỉ sợ Hồng gia đã làm ra một số chuyện rồi, cho nên không thể đợi thêm nữa.

Hai người nói đủ thứ chuyện, cho rằng những lời nói sẽ không bị truyền đi, nhưng không ngờ đã bị truyền đi ra ngoài.

-----oOo-----

Chương 284: Hiểm Chiêu

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng nói chuyện ở trong phòng bệnh, toàn bộ đều bị Hồng Thùa Chí cùng Hồng Thi Na nghe được, Hồng Thiên Phương đương nhiên cũng biết, cảm thấy sợ Phong Khải Trạch.

Chỉ bằng vào vài nét mặt cùng suy nghĩ trong đầu liền có thể suy đoán mọi

chuyện chuẩn xác như vậy, giống như đọc được tâm tư của mỗi người, thứ người như thế thật quá đáng sợ,

"Cha, câu cuối cùng Phong Khải Trạch nói là có ý gì, cái gì khiến Thi Na không có khả năng phản kích?" Hồng Thừa Chí không hiểu, cho nên liền muốn hỏi cho hiểu, lúc này trong bụng đầy lửa giận.

Hắn ghét những lời Phong Khải Trạch nói, tựa như anh ta là người nắm toàn bộ cục diện trong tay.

"Phải cảnh giác Phong Khải Trạch, coi chừng người chịu đau khổ sẽ là chúng ta, bởi vì một kẻ quá tinh ranh, quá thông minh, lại còn tính toán khá chuẩn như vậy, cho dù chúng ta có cài đặt máy nghe bên cạnh hắn. Nghe được cũng không biết bước kế tiếp hắn muốn làm gì, người này quá mức cẩn thận, khó đối phó a!" Hồng Thiên Phương cảm thán, rất lo cho tương lai của tập đoàn Hồng Thị.

Ông vốn muốn thâu tóm Phong Thị để quốc, để Hồng gia càng thêm phát triển lớn mạnh, nhưng bây giờ xem ra vô cùng khó khăn, đối phó một Phong Gia Vinh đã không dễ dàng, huống chi còn có Phong Khải Trạch.

"Cha, con không tin Phong Khải Trạch lại lợi hại như thế đâu, hắn hiện tại đã cắt đứt với Phong Gia Vinh, không có Phong thị để quốc, hắn sao có thể đấu với chúng ta, cha có phải đánh giá hắn quá cao rồi không? Hơn nữa hắn hiện tại gảy một chân nằm ở trên giường, sao đấu được với chúng ta?" Hồng Thừa Chí không muốn thừa nhận Phong Khải Trạch lợi hại.

"Không phải cha đánh giá cao hắn, là do con xem nhẹ hắn."

"Có khoa trương như vậy không, con không tin."

"Ngay cả Phong Gia Vinh mà Phong Khải Trạch cũng có thể đối phó, con còn không tin sao, có phải hay không chờ hắn đứng trên đỉnh đầu con, con mới tin?" Hồng Thiên Phương có chút căm tức, căm tức nhìn hắn đứa con không ra gì, đúng là bị đầu đàn của nó làm cho tức.

Nếu như con ông có thể thông minh như Phong Khải Trạch, thật là tốt biết bao, cho dù bằng một nửa Phong Khải Trạch, tình cảnh cũng sẽ không giống bây giờ.

"Cha, con chỉ nói thật, cha đừng tức giận!" Hồng Thùa Chí nghe ra trong giọng điệu tức giận của cha mình, mặc dù còn chưa đồng ý lời nói của ông, nhưng không thể không bước, ở trong lòng nói thầm: hắn không tin Phong Khải Trạch lợi hại đến thế đâu!

"Bây giờ là thời khắc đặc biệt, con nên hành xử cẩn thận, có được không?"

"Được được được, con sẽ cẩn thận."

"Ài ——"

Hồng Thi Na không giống Hồng Thùa Chí coi nhẹ địch, suy nghĩ nghiêm túc về chuyện này, nhất là nghe lời Phong Khải Trạch nói, trong lòng càng không dám phớt lờ, không còn nghĩ để Tạ Minh San giúp cô, mà tính toán tìm biện pháp khác, "Cha, tại sao lúc trước Phong Gia Vinh lại đáp ứng ra mặt giúp con, để Phong Khải Trạch không tố cáo con?"

"Thi Na, vì sao con lại đột nhiên hỏi đến chuyện này?" Hồng Thiên Phương không hiểu hỏi.

"Con vốn cho là Tạ Minh San có thể nhiễu loạn cuộc sống Phong Khải Trạch, nhưng bây giờ nhìn lại thật không có khả năng, người duy nhất hiện nay có thể ảnh hưởng đến Phong Khải Trạch chỉ có mình Phong Gia Vinh, cho nên con muốn để ông ta ra mặt, có lẽ sẽ đạt hiệu quả. Bất kể nói thế nào, Phong Gia Vinh cũng là cha của Phong Khải Trạch, cho dù hai người như nước với lửa, Phong Khải Trạch cũng không thể động Phong Gia Vinh a, bản tính của Phong Gia Vinh sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, cứ như vậy, hai cha con họ sẽ làm ra long trời lở đất, đây chẳng phải là kế hoạch mà ta mong muốn hay sao?"

"Thế nhưng nếu chúng ta hoàn toàn trở mặt với Phong Gia Vinh, vạn nhất ông ta và Phong Khải Trạch liên hiệp đối phó chúng ta, này cũng không hay."

"Cha, cha có thể khiến, để Phong Gia Vinh nghĩ cách đưa cho chúng ta 60% cổ phần của Phong thị đế quốc, có 60% cổ phần này, chúng ta không chỉ có thể ché trụ Phong Khải Trạch, còn trở thành cổ đông lớn nhất của Phong thị đế quốc, đến lúc đó triệu tập Hội Đồng Quản Trị, để cho Phong Gia Vinh xuống đài, chẳng phải là tốt hơn?"

"Ta hiểu ý con, chuyện này giao cho cha đi làm, cha sẽ đi tìm Phong Gia Vinh ngay bây giờ." Hồng Thiên Phương bừng tỉnh đại ngộ, chuyện còn chưa nói xong đã đứng dậy đi.

Đã đến trận chiến cuối cùng, chỉ có thể liều một cái mạng.

"Cha, cha ——" Hồng Thừa Chí còn chưa hiểu rõ mọi chuyện, muôn hỏi rõ ràng, ai ngờ Hồng Thiên Phương không để ý tới hắn, gấp gáp bỏ đi, hắn chỉ còn biết hỏi em gái của mình, "Thi Na, anh vẫn không hiểu rõ chuyện gì xảy ra, Phong Gia Vinh cũng không phải đèn cạn dầu, ông ta sẽ dễ dàng đem 60% cổ phần của Phong thị để quốc cho chúng ta sao? Hơn nữa, trong tay ông ta chỉ có 35% cổ phần, không phải 60%."

"Phong Gia Vinh không có, Tạ Thiên Ngưng thì có, để Phong Gia Vinh lấy từ chỗ Tạ Thiên Ngưng qua, vậy không phải đủ rồi sao?" Hồng Thi Na cười tà trả lời, cô lúc này cùng cô công chúa ngây thơ ôn nhu thùy mị kia quả là hai người khác nhau.

Cô biến thành bộ dạng hôm nay, hoàn toàn đều do Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng làm hại, cô không bắt hai người bọn họ phải trả giá đắt, có lẽ sẽ khó tiêu hết mối hận trong lòng.

"Nói dễ nghe là của Tạ Thiên Ngưng, nhưng thật ra là do Phong Khải Trạch làm chủ, mọi người nghĩ có thể lấy được cổ phần từ trong tay của Phong Khải Trạch sao?"

"Chúng ta không thể nào lấy, nhưng Phong Gia Vinh lại có thể."

"Ý của em là để Phong Gia Vinh đi lấy cổ phần kia, sau đó chúng ta sẽ đoạt lấy lại từ trong tay của ông ta ——"

"Đại khái là như vậy. Anh hai, em đi nghe lén, còn anh đi tra một chút về người tên Đỗ Nguyên đó rốt cuộc là người nào, xem có phải giống như lời Phong Khải Trạch nói hay không, hắn ta có phải là đường chủ của Hỏa Diễm Thiên Môn không." Cô nhất định phải tra rõ người này, hơn nữa còn muốn biết rõ về người này.

"Thiên Môn anh đã từng nghe nói qua, là một tổ chức rất thâm bí, nhưng không thể nói là hắc đạo, chẳng qua là cùng người trong hắc đạo có mối quan hệ mật thiết. Thi Na, anh khuyên em không nên đi trêu chọc người

của Thiên Môn, bọn họ còn đáng sợ hơn cả Phong Khải Trạch, cả người trong hắc đạo đều không dám chọc đến bọn họ."

Hồng Thùa Chí tựa hồ khá sợ Thiên Môn, nhưng Hồng Thi Na lại không, không trêu chọc là điều không thể, "Nếu Phong Khải Trạch có thể nói ra tên của đường chủ Hỏa Diễm Thiên Môn, đã nói rõ ra hắn cùng Thiên Môn có quan hệ, chứng tỏ họ là cùng một phe với nhau, nên không thể bỏ qua được. Chúng ta chẳng qua chỉ điều tra, không phải đi tìm Thiên Môn để chuốt phiền phức, nên sẽ không nghiêm trọng hơn đâu."

"Vạn nhất không cẩn thận tra ra được gì, chọc phải người Thiên Môn, chúng ta sẽ rất thảm."

"Vậy anh phải cẩn thận một chút."

"Thi Na ——"

"Anh, em kêu anh đi điều tra Thiên Môn, cũng không chỉ vì muốn biết chuyện của Phong Khải Trạch, mà là vì chúng ta a, vạn nhất Phong Khải Trạch tìm người Thiên Môn đến đối phó chúng ta, chúng ta có thể chuẩn bị sẵn trước hay sao? Nếu như có thể tạo thêm quan hệ với Thiên Môn, như vậy chúng ta sẽ càng có biện pháp đối phó với Phong Khải Trạch."

"Muốn tạo quan hệ cùng Thiên Môn, nói dễ vậy sao? Huống chi tổng bộ của người ta lại không ở nơi này, thế lực cũng không lan đến những chỗ này, cho nên Thiên Môn đối với chúng ta cũng không có chỗ dùng nhiều, vì vậy không cần phải đi chọc đến bọn họ."

"Mọi chuyện có quan hệ đến Phong Khải Trạch, chúng ta đều phải giữ kín, anh, coi như em van anh, đi điều tra một chút đi."

"Được được được, anh đi tra, nếu như cái gì cũng không tra ra được, em cũng đừng trách anh a!" Hồng Thùa Chí không thể lay chuyển được cô, đành phải đáp ứng.

"Anh chỉ cần hết sức là được rồi, nếu quả thật không tra được gì cũng không sao." Hồng Thi Na cũng không có yêu cầu phải quá nghiêm túc, nhưng cô tin, nhất định có thể tra được chút gì đó, dù sao trên cái thế giới này không có tường nào gió không lọt qua được.

Hiện nay cô đã không thể dựa vào Tạ Minh San, chỉ có thể dùng biện pháp khác, sử dụng chiêu hiểm độc thôii.

Hồng Thi Na không thể trông cậy vào Tạ Minh San, cho nên dứt khoát đem cô ta ném ra sau ót, không quan tâm, cũng không để ý đến cô ta nữa.

Tạ Minh San cũng không biết Hồng Thi Na đã mặc kệ cô, sau khi về nhà liền thu dọn đồ đạc.

Ninh Nghiên thấy cô vội vàng thu dọn đồ đạc, giống như muốn chạy trốn, khiến mình cũng bị dọa sợ, lo lắng hỏi: "Minh San, có phải con lại gây ra họa nữa không, nên muốn gom đồ bỏ trốn?"

"Mẹ, mẹ cũng mau thu dọn đồ đi, nơi này không nổi ở nữa, chúng ta phải đi." Tạ Minh San vừa gom đồ vừa trả lời.

"Chúng ta không phải đã sống tốt rồi sao, sao không thể ở đây nổi nữa?"

"Phong Khải Trạch tìm người của xã hội đến trả thù con, Hồng Thi Na lại cứ buộc con đi gây chuyện với Phong Khải Trạch, nên thừa dịp hai người bọn họ còn chưa tìm con tính số, con phải rời đi trước. Mẹ, mẹ đừng lo lắng, mau thu dọn đồ đạc nhanh lên đi."

"Nếu như chúng ta đều đi, ba con phải làm sao bây giờ?"

"Mẹ để ý đến ông ấy làm gì? Ba có Tạ Thiên Ngưng bảo bọc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, nhưng Tạ Thiên Ngưng lại không bảo bọc cho chúng ta nên chúng ta sẽ gặp chuyện đó, đừng nhiều lời nữa mau thu dọn đồ đạc đi. Nếu Hồng Thi Na biết con nhận tiền của cô ta rồi bỏ trốn, nhất định sẽ tới tìm con tính số, đến lúc đó không chỉ muốn con trả tiền lại, sợ rằng còn không cho con có ngày yên ổn."

Ninh Nghiên luống cuống, bắt đầu nhanh đi thu dọn đồ đạc, tính cùng con gái rời đi, trong lúc dọn dẹp vẫn không quên hỏi rõ, "Minh San, không phải Phong Khải Trạch đã bỏ qua cho chúng ta rồi sao, tại sao lại đối phó chúng ta has?"

"Còn không phải do à Hồng Thi Na làm hại, cô ta muốn chúng ta gây phiền phức cho Phong Khải Trạch, kết quả con mới đi một lần, liền đem chuyện biến thành như vậy. Ngay cả người của hắc đạo Phong Khải Trach

cũng gọi tới, chúng ta mà không đi chỉ có nước chờ chết."

"Ban đâu Hồng Thi Na cho con tiền, con không nên nhận lấy."

"Giờ đừng nói về chuyện này nữa, nhanh lên một chút đi." Tạ Minh San đã thu dọn đồ gần xong, chẳng qua chỉ mang những đồ vật quý giá, mấy bộ y phục dùng để thay đổi là được rồi.

"Con chờ mẹ chút, mẹ phải thu dọn thêm vài món." Ninh Nghiên thấy con gái đã đi ra ngoài, chạy tới chạy lui ở trong nhà thu dọn đồ đạc, bởi vì vô cùng vội vã, kết quả chuyện gì cũng làm không được, cũng không biết nên bắt đầu thu dọn từ đâu.

"Mẹ, chỉ cần lấy những vật đáng giá, những thứ khác không cần."

"Mẹ biết rồi." Nay đã biết.

Hai mẹ con hốt hoảng thu dọn đồ đạc, lúc gọi xe còn phải ngó đông ngó tây, lo lắng có người phát hiện bọn họ, không biết rằng không ai thèm đối phó với bọn họ làm gì.

Phong Khải Trạch nằm ở trong bệnh viện không hề quá lo lắng cho cuộc sống của mình, Tạ Thiên Ngưng vừa dưỡng thai vừa chăm sóc cho anh, mới không rỗi rãnh đi trông nom người nào chạy trốn.

Hồng Thi Na lo nghe lén cuộc đói thoại của Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng, nên chẳng còn nhớ đến chuyện của Tạ Minh, lúc này chính là bởi vì không nghe được tin tức mình cần mà nổi giận.

Cũng đã đặt máy nghe lén lâu như vậy, vậy mà mỗi ngày chỉ nghe được chuyện ân ân ái ái của hai người kia, cuộc sống đầy mật ngọt, càng nghe nhiều càng làm lòng cô không còn cảm xúc gì. Bọn họ càng vui vẻ, cô lại càng hận, hận không thể để cả hai xuống dưới địa ngục, như vậy cô mới vui vẻ.

Một ngày nào đó, cô sẽ để bọn họ đều xuống địa ngục.

Hồng Thiên Phương cầm theo đĩa CD lúc trước đến uy hiếp Phong Gia Vinh, lần này tìm đến ông, còn mang theo bản đánh máy trong dữ liệu trong CD ra uy hiếp ông, bất quá không phải nói thẳng ra, mà là nói quanh

co: "Gia Vinh, chúng ta cũng đã là bạn bè mấy chục năm rồi, cho nên hôm nay tôi có chuyện muốn nhờ ông giúp một tay."

Phong Gia Vinh vẫn còn vì chuyện lần trước bị uy hiếp mà tức giận, cho nên thái độ rất không thiện cảm, thậm chí có thể nói là phẫn hận, "Bất kể là chuyện gì, tôi cũng sẽ không giúp ông, ông đi đi."

"Tôi sớm biết ông sẽ nói vậy, cho nên tôi có mang đến cái này." Hồng Thiên Phương lấy CD ra, nham hiểm nói: "Đây là chứng cứ lúc trước vì muốn để thế lực của Phong Thị đế quốc lớn mạnh hơn mới cấu kết với Hắc bang sát hại cha của Đới Phương Dung, chỉ cần tôi giao bằng chứng này cho cảnh sát, ông không chỉ thân bại danh liệt, hai bàn tay trắng còn có thể ngồi tù."

"Tùy tiện đưa ra một cái CD sẽ làm tôi sợ sao?" Mặc dù Phong Gia Vinh lo lắng sợ hãi, nhưng lại hết sức giữ vững bình tĩnh.

"Có phải dọa ông hay không, thì tự ông xem đi rồi biết, đây chỉ là phần đầu, ở đây tôi còn có rất nhiều bằng. Nếu như ông muốn bản chính ở trong tay tôi, lấy 60% cổ phần của Phong thị đế quốc tới trao đổi." Hồng Thiên Phương tự tin, đem đĩa CD thảy lên trên bàn, đẩy tới trước mặt Phong Gia Vinh, cho ông xem.

"Hồng Thiên Phương, tất cả mọi người đều biết tôi chỉ có 35%, ông không phải là làm khó người khác sao?"

"Trong tay Tạ Thiên Ngưng có 60%, về phần làm sao lấy từ trên tay cô ta, đó là chuyện của ông, tôi chỉ muốn kết quả, không muốn quá trình, những lời này ông cũng rất quen thuộc mà. Đừng để cho tôi chờ quá lâu, trong vòng hai tháng, tôi muốn lấy được 60% cổ phần Phong thị đế quốc, nếu không ông cứ vào trong tù ăn cơm tù đi. Đường Phi cũng ở trong đây, ông đi vào đó bồi hắn cũng không tôi."

"Ông uy hiếp tôi." Phong Gia Vinh giận đến cắn răng nghiến lợi, nhưng lại rất bất đắc dĩ, loại cảm giác bị người uy hiếp, thật làm cho hắn phải tức điên.

"Đúng, tôi đang uy hiếp ông, hơn nữa ông không thể không thỏa hiệp, trừ phi ông muốn ăn cơm tù."

"Nếu như tôi giao cho ông 60% cổ phần của Phong thị đế quốc, ông nhất định sẽ bãi nhiệm tôi, để mình đi làm Đồng Sự Trưởng, ông thấy tôi nguốc đến nỗi tự mình chui đầu vào rọ sao?"

"Ông không ngu ngốc, cho nên ông nhất định sẽ làm theo lời tôi nói, nếu không ông không chỉ mất đi Phong thị đế quốc, còn mất đi tự do, với độ tuổi này đi ngoài tù, chỉ sợ là đến chết cũng không ra được."

"Hồng, Thiên, Phương."

Hồng Thiên Phương đứng lên, đi tới trước mặt Phong Gia Vinh, miệng tiến sát bên lỗ tai của ông, cười tà nói: "Phong thủy là thay phiên chuyền, ông đã chuyển xong, hiện tại giờ đến phiên tôi, cho nên không nên vùng vẫy giãy chết nữa" .

"Ông cút cho tôi." Phong Gia Vinh tức giận rống to, tim phát đau kịch liệt, cảm giác như sắp tắt thở.

"Tôi dĩ nhiên sẽ đi, ngàn vạn lần đừng để cho tôi chờ quá lâu, nếu không theo lời tôi nói, ông biết hậu quả là gì chứ? Ha ha ——" Hồng Thiên Phương đặc ý tiêu sái rời đi, không che giấu đi diện mục chân thật của mình.

Nhịn lâu như thế, rốt cục đã sắp hết khổ, sau này ông sẽ không còn sợ Phong Gia Vinh nữa.

-----oOo-----

Chương 285: Muốn Say Như Vậy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Hồng Thiên Phương đi, Phong Gia Vinh lửa giận lập tức dâng lên trút hết vào đập đồ, cơ hồ đem tất cả đồ đạc ở đại sảnh đều đập nát, nhưng vẫn khó tiêu cơn giận trong lòng ông, tiếp tục đập, người làm lại không dám tới khuyên can, lo lắng mình sẽ gặp tai ương, cho nên lẩn trốn ra xa xa, mặc cho ông chủ đập loạn, có vài người còn thậm chí muốn xin nghỉ không làm.

Bây giờ Phong gia không còn giống như là nhà, vắng lạnh tựa như địa ngục thật là đáng sợ, làm cho người ta cảm thấy kinh hồn bạt vía, nhất là khi ông chủ nổi giận, đúng là có thể hù chết người.

Đối với chuyện lần này, Phong Gia Vinh cũng không để ở trong lòng, lúc này chỉ muốn phát tiết lửa giận trong lòng, không ngừng đập, đập không đủ liền mắng, "Hồng Thiên Phương, mày lại dám uy hiếp tao, mày không nghĩ lại xem là ai giúp mày có thành tựu như ngày hôm nay, mày nghĩ mày là gì has?"

Ban đầu nếu như không phải có sự giúp đỡ của ông, tập đoàn Hồng thị không thể nào được như hôm nay, trên thế giới này quả nhiên không có ai đáng để tin tưởng, thậm chí cả người thân cũng không ngoại lệ, cho nên ngoại trừ mình ra tất cả mọi người đều không thể tin.

"Chúng mày ở đây là muốn chống đối tao, phản bội tao, muốn uy hiếp tao có phải không, có phải hay không, a ——"

"Chúng mày đi chết đi, đi chết hết đi, tao sẽ không để cho chúng mày thực hiện được, tuyệt đối sẽ không."

Đường Phi đã vào tù, cho nên bây giờ không ai dám tiến lên khuyên một câu, Phong Gia Vinh cũng không có đối tượng để nói chuyện, chỉ có thể phát tiết vào đồ đạc, đập đến mệt mới dừng lại, một tay ôm ngực thở, nghĩ xem kế tiếp mình nên làm như thế nào?

Nếu như ông thỏa hiệp, làm theo Hồng Thiên Phương nói, tất sẽ chọc giận Phong Khải Trạch, đến lúc đó chức đồng sự trưởng khó mà giữ được. Nếu như ông không thỏa hiệp, Hồng Thiên Phương sẽ đem CD giao cho cảnh sát, đến lúc đó ông sẽ vào tù.

Hai kết quả này ông đều không muốn, ông nhất định phải nghĩ ra biện pháp vẹn cả đôi bên mới được. Còn có thời gian là hai tháng, ông không thể vội vàng lựa chọn, trong hai tháng này sẽ có cách để chuyển biến tình thế, ông không tin ông sẽ thua trên tay Hồng Thiên Phương.

Vậy thì cứ từ từ kéo dài.

Hơn nửa tháng đã qua, Phong Gia Vinh chỉ sống cuộc sống của riêng mình, không có nửa điểm động tĩnh, cũng không đi thăm Phong Khải

Trạch một lần, chó nói chi lấy cỗ phần.

Với tiến độ công việc, Hồng Thùa Chí có chút nóng nảy, không nhịn được hỏi: "Cha, đã hơn nửa tháng, sao chẳng có chút động tĩnh nào Phong Gia Vinh, chẳng lẽ ông ta không thỏa hiệp sao? Nếu ông ta không thỏa hiệp, vậy chúng ta cứ cho ông ta đi ngòi tù đi."

Hồng Thiên Phương không nóng vội, liền trả lời, "Thùa Chí, con vẫn chưa bớt được cái bệnh nóng lòng sao, đã nói không nên vội, vì sao con còn thế has? Nếu đầy Phong Gia Vinh vào tù, chẳng phải là đáng tiếc sao, chưa đến phút cuối cùng thì ông ta vẫn còn có giá trị lợi dụng để cho chúng ta dùng, sau đó mới cho ông ta ngồi tù."

"Này cũng đã hơn nửa tháng, con có thể không nóng lòng sao?"

"Mới hơn nửa tháng mà thôi, ba cho Phong Gia Vinh thời hạn là hai tháng, thời hạn chưa tới không cần phải vội, có câu dừng dồn chó đến chân tường, con phải hiểu chứ, nếu chúng ta cứ ép Phong Gia Vinh, nói không chừng sẽ hoàn toàn phản ngược lại, cho nên không thể vội. Đúng rồi, Thi Na không phải đã bảo con đi tra người tên Đỗ Nguyên sao, con có tra ra được gì không?"

"Cái gì cũng không tra ra được, chỉ tra được Đỗ Nguyên là đường chủ của Hỏa Diệm Thiên Môn, ngay cả cách để liên lạc với hắn cũng không tra được, những thứ khác càng không cần nói tới. Cha, chúng ta không nên dính dáng vào người của Thiên Môn, nếu chọc tới Thiên Môn, chúng ta sẽ rất thảm."

"Mặc dù Thiên Môn không dễ chọc, nhưng cũng không phải không biết nói đạo lý, chúng ta không có gây sự với Thiên Môn, chẳng qua chỉ điều tra một chút, con sợ cái gì, chẳng lẽ con đã làm chuyện gì sợ người Thiên Môn tìm đến con để gây sự sao?"

"Con đâu có làm chuyện gì, chẳng qua mấy người bạn nói Thiên Môn rất đáng sợ, cho nên không muốn dính dáng quan hệ với bọn họ." Cùng Thiên Môn đối nghịch, đơn giản chính là tự tìm đường chết, khi đó hắn đã thấy, Thiên Môn còn đáng sợ hơn cả Phong Khải Trạch, dù sao Phong Khải Trạch là kẻ thù có thể nhìn thấy, còn Thiên Môn lại cứ ẩn mình trong bóng tối.

"Nếu không có làm, con sợ cái gì? Cũng được, nếu không tra được thì không cần tra nữa, tránh cho gây ra thêm chuyện phiền toái. Phong Khải Trạch có nhắc đến chuyện Hắc Phong Liên Minh không?" Hồng Thiên Phương đối với chuyện của Thiên Môn chuyện cũng không bận nhiều, chỉ muốn sớm tra ra chút bí mật của Hắc Phong Liên Minh.

Nếu không mau giải quyết vấn đề này sớm, cho dù ông có lấy được 60% cổ phần của Phong thị đế quốc cũng bị Hắc Phong liên minh khống chế, đến lúc đó chỉ sợ sẽ trắng tay thôi.

"Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng nói chuyện không có đề cập đến chuyện Hắc Phong Liên Minh, con nghi ngờ bọn họ thật không biết gì đâu, cho nên chúng ta không cần lãng phí thời gian với họ nữa, hãy tìm biện pháp khác đi." Hồng Thùa Chí đã mệt hết kiên nhẫn đến chuyện phải ngồi nghe lén, cho nên không muốn làm nữa.

Nghe hơn nửa tháng, ngon trù bọn họ lời ngon tiếng ngọt, cuộc sống ân ái, cái gì cũng không nghe được, bất kể là ai cũng sẽ cảm thấy phiền.

"Không, nhất định Phong Khải Trạch biết, bằng không hắn không thể nào lấy được 60% cổ phần từ trong tay của Hắc Phong Liên Minh, nên nhất định hắn phải biết."

"Cho dù hắn biết thì sao, một chữ hắn cũng không nói, chúng ta làm sao mà biết chứ."

"Xem ra cần phải có ngòi nỗi rồi, con tiếp tục nghe lén, ba đi gặp Phong Khải Trạch."

"Cha ——"

Hồng Thiên Phương đã nói là làm liền, lúc này đi ra cửa, nhanh chóng lên xe rời đi.

Hồng Thùa Chí bất đắc dĩ nhún nhún vai, cho dù khó chịu cũng phải tiếp tục nghe lén. Hắn không tin cả nhà bọn họ không đấu lại một mình Phong Khải Trạch?

Thạch cao trên đùi Phong Khải Trạch đã được tháo, hiện đang làm trị liệu, mỗi ngày phải chống trọng lượng đi lại, rèn luyện lực chân, mặc dù không phải

dễ dàng, nhưng đã không cần phải nằm ở trên giường nữa, có thể xuống giường đi lại.

Tạ Thiên Ngưng lo lắng lúc anh đang đi không cẩn thận té ngã, nên bám sát anh, thỉnh thoảng tiễn lên dùi một chút, dặn dò: "Cẩn thận một chút, nếu như thấy mệt thì nghỉ ngơi chút đi."

"Em không nên chuyện bé xé to ra có được hay không, bác sĩ nói chân của anh khôi phục rất nhanh, không lâu nữa có thể giống như trước bước đi như bay rồi. Em đừng đi theo anh, ngồi sang bên kia đi để khỏi mệt, hơn nữa bụng em đã to rồi cứ đi theo anh đi tới đi lui, lõi như không cẩn thận bị anh đụng phải thì làm sao bây giờ? Đi nghỉ đi." Phong Khải Trạch ra lệnh buộc cô đi qua một bên, còn mình tiếp tục đi.

Nhưng vì cô không yên lòng, cứ đi theo còn dùi anh, nói gì cũng không chịu đứng sang một bên, "Không phải em sợ, mà lo sợ cho anh có được hay không, bác sĩ nói phụ nữ có thai cần phải đi bộ nhiều, không nên giống cụ già không đi lại được. Vả lại chân của anh vừa mới lành lại, không nên đi quá nhiều, anh và em đi với nhau một chút cũng không sao."

"Trong khoảng thời gian này em ở trong bệnh viện với anh, không đi đâu hết, có thấy buồn không?" Anh dừng bước lại, không đi tiếp, mà dịu dàng nắm tay cô, nhìn cô trùm mền.

Trải qua mấy ngày nay, lúc nào cô cũng ở bên cạnh anh, chưa bao giờ rời xa, làm cho anh cảm thấy rất đau lòng.

"Đối với em mà nói, chỉ cần có anh ở đây, em mãi mãi sẽ không thấy buồn. Anh hiện giờ đã đi lại được không ít, không nên đi quá độ, ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi." Cô đỡ anh đến ghế sa lon bên cạnh ngồi xuống, sau đó đi lấy nước cho anh, cẩn thận chăm sóc cho anh.

Nhin bóng lưng của cô, lòng anh tràn ngập ám áp, hạnh phúc trước mắt này làm cho anh mê mẩn, anh muốn cả đời cứ đắm chìm trong cơn say như vậy.

Bất quá anh biết, có một số việc cần phải giải quyết cho xong, không thể tiếp tục kéo dài.

Tạ Thiên Ngưng vừa mới định đi lấy nước, tính mang nước uống sang cho

Phong Khải Trạch, ai biết lúc này truyền đến tiếng gõ cửa, tiếng gõ cửa này khiến cho cô tháp thòm. Bây giờ đã ba giờ chiều, chưa tới giờ ăn cơm chiều, cho nên không phải thím Chu tới đưa cơm, mà Đói Phương Dung hôm nay đi cùng những phu nhân khác đi dạo phố, nên sẽ không đến, người gõ cửa này, rất có khả năng là kẻ xấu.

Là ai chứ?

Phong Khải Trạch nhìn thấu sự lo lắng sợ hãi của cô, vì vậy trấn an cô, "Đừng sợ, trời sắp xuống còn có anh chồng đỡ, đi mở cửa xem có phải Hồng Thi Na hay Tạ Minh San tới không?"

Bất kể là ai tới, chỉ cần đến tìm anh gây sự, anh sẽ không bỏ qua cho kẻ đó.

"Được rồi, em đi mở cửa." Cô hít một hơi thật sâu, sau đó thở ra, giải tỏ khẩn trương trong lòng, sau đó đi mở cửa, chuẩn bị tâm lý xấu nhất, suy nghĩ sau khi mở cửa có thể sẽ nhìn thấy Hồng Thi Na hoặc là Tạ Minh San.

Nhưng sau khi mở cửa, nhìn thấy người đến làm cô hết sức kinh ngạc, "Ông ——" Đã không cần phải trốn tránh nữa rồi.

Hồng Thiên Phương xách theo một rổ trái cây, lễ phép chào hỏi, "Phong thiếu phu nhân, chắc cô cũng biết tôi rồi, tôi là ba của Thi Na, hôm nay tới để thăm Khải Trạch."

"A ——" Lần này Tạ Thiên Ngưng càng kinh ngạc hơn, thậm chí còn đờ người trơ trọi ra nhìn. Khi con từng nói, Hồng Thiên Phương là người thâm sâu khó lường, dã tâm không nhỏ, nói vậy tới đây thăm hỏi là có mục đích khác.

Rốt cuộc ông ta muốn làm gì?

Phong Khải Trạch nhìn thấy Hồng Thiên Phương ở ngoài cửa, ngồi bất động, tà mị nói: "Ngọn gió nào lại thổi Đống Sự trưởng Hồng tới đây vậy?"

"Đương nhiên là một trận gió lớn đem tôi thổi tới." Hồng Thiên Phương không mời tự vào, bước vào giơ lên giỏ trái cây, "Mang đến cho cậu chút

trái cây tươi, hi vọng Phong Đại thiếu gia không vì hiềm khích xưa mà ghét bỏ."

"Hiềm khích thì không dám, nhưng tôi không thích ăn trái cây của người khác, xin lỗi."

"Trái cây này là do chính tay tôi mua, tôi đã dùng qua rồi, mới mang đến đây để cho Phong thiếu gia dùng." Hồng Thiên Phương đặt giỏ trái cây lên trên bàn, dường như không chút tức giận.

Nếu đổi lại là người khác, nghe những lời khinh miệt này, nhất định sẽ tức giận, thế nhưng ông lại không có tức giận, nói rõ ra lần này ông đến là có mục đích khác.

Phong Khải Trạch đã nhìn thấu điểm này, cho nên không quanh co lòng vòng, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Hồng Thiên Phương, mục đích hôm nay ông tới nơi này là có ý gì, nói thẳng ra đừng nên lãng phí thời gian của tôi, nếu ông cứ nói nhảm nữa, xin mời rời đi."

"Nếu phong Đại thiếu gia đã nói vậy, tôi cũng liền nói thẳng, tôi tới để hỏi cậu về chuyện Hắc Phong Liên Minh, không biết Phong Đại thiếu gia có thể nói rõ không?" Hồng Thiên Phương cũng không quanh co, nói thẳng ra mục đích lần này mình tới.

Tạ Thiên Ngưng vẫn còn kinh ngạc chuyện Hồng Thiên Phương xuất hiện, nhưng vừa nghe ông nhắc đến chuyện Hắc Phong Liên Minh, trong lòng liền lo, sợ rằng mọi chuyện đã bị bại lộ.

Nếu như không bại lộ, sao Hồng Thiên Phương lại tới hỏi chứ, rốt cuộc là vấn đề ở đâu?

-----Oo-----

Chương 286: Kỳ Quái

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồng Thiên Phương trực tiếp hỏi vấn đề này, Phong Khải Trạch lập tức cảnh giác, nghiêm túc hỏi ngược lại ông, "Đồng sự trưởng Hồng hỏi vấn

đè này có thấy kỳ quái không, sao ông lại lôi tôi vào chuyện của Hắc Phong Liên Minh chứ?"

Không có lửa làm sao có khói, chuyện này quả thật kỳ lạ, anh không thể không cẩn thận.

"Cậu thông minh liền hiểu, trực tiếp hỏi như vậy, nhất định Hắc Phong Liên Minh có quan hệ với cậu, xem ra Phong thiếu gia đã không chịu nói ra, có đúng không?" Hồng Thiên Phương không ngừng nói 'Hắc Phong Liên Minh', chính là muốn hỏi về chuyện này tại đây.

Ông không trông mong Phong Khải Trạch sẽ nói thẳng với ông, cho nên trực tiếp hỏi là muốn chờ sau khi mình rời đi, hai người đề cập đến chuyện này, đến lúc đó ông mà có thể nghe lén được tin tức bên kia.

"Đồng sự trưởng Hồng, vì sao ông dám chắc tôi có liên quan đến Hắc Phong Liên Minh?"

"Nếu cậu không có liên quan với Hắc Phong Liên Minh, sẽ không thể trong thời gian ngắn lấy được 60% cổ phần của Phong thị đế quốc, cậu dễ dàng lấy được chứng minh cậu có quan hệ không nhỏ với Hắc Phong Liên Minh."

"Cho dù tôi có liên quan đến Hắc Phong Liên Minh, vậy thì đã sao, ông nghĩ tôi sẽ nói cho ông biết sao?"

"Vậy cũng không cần thiết, bất quá hiện giờ tôi đã có được đáp án, cho nên dù có ép cậu, cậu cũng sẽ không nói cho ta biết, có đúng không."

"Không sai, tôi sẽ không nói cho ông biết, nên ông đừng uổng phí tâm tư nữa."

"Đã vậy, tôi vẫn có cách khác để biết rõ, không quấy rầy hai người, tôi đi trước." Hồng Thiên Phương chẳng qua chỉ nói mấy câu thông thường, rồi cũng đi, hơn nữa rời đi vẫn còn đang cười.

Ông không tin không thể tra ra chuyện Hắc Phong Liên Minh?

Tạ Thiên Ngưng thấy ông đi ra khỏi cửa, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại, vội vã hỏi: "Khi con, có phải Hồng Thiên Phương đã biết gì về chuyện của

Hắc Phong Liên Minh, bằng không sao lại tới hỏi anh?"

"Nếu như lão ta biết sẽ không tới hỏi anh, đừng để ý đến ông ta, loại người không có ý tốt này, em càng để ý đến, sẽ càng tin lời ông ta nói, lão ta không chỉ muốn phô trương thanh thế để làm chúng ta sợ, còn muốn chúng ta rối loạn tâm trí." Phong Khải Trạch an ủi cô, không hy vọng cô suy nghĩ quá nhiều, tránh ảnh hưởng tâm tình.

"Nhưng em lại thấy ông ta không giống như tới phô trương thanh thế, có khi nào ông ta đã biết gì rồi không?"

"Thiên Ngưng, đem tất cả trái cây này bỏ đi, sau đó tìm nhân viên đến làm vệ sinh quét dọn sạch sẽ chỗ này, cả góc phòng góc cũng phải quét."

"Anh muốn em bỏ hết số trái cây này em cũng không lấy làm lạ, dù sao lần trước Hồng Thi Na mang hoa đến tặng anh cũng đòi vứt, nhưng phòng rất sạch sẽ không cần phải quét dọn. Vả lại còn phải quét từ trong ra ngoài dọn dẹp trong một lần, tại sao chứ?" Tạ Thiên Ngưng vừa nghi ngờ hỏi, đi tới bên cạnh bàn, nhìn giỗ trái cây tươi ngon trên bàn, cảm thấy vứt đi cũng có hơi đáng tiếc.

Nhưng không còn cách nào, đồ do người Hồng gia mang tới, bọn họ kiên quyết sẽ không động.

"Căn phòng này đã bị Hồng Phương làm cho ô nhiễm, anh không thihc, nếu quét không sạch anh sẽ đổi một phòng khác." Phong Khải Trạch giả bộ như không có gì, tầm mắt đảo quanh phòng giống như đang tìm cái gì.

Trực giác nói cho anh biết, căn phòng này có vấn đề.

Hồng Phương mới vừa rồi phản ứng rất lạ, không có được đáp án mong muốn lại có thể mỉm cười rời đi, như vậy có thể thấy được ông ta không phải tới để hỏi chuyện Hắc Phong Liên Minh, chẳng qua tới để nói về vấn đề này, mục đích chính đại khái là muốn chính bản thân mình nói ra chuyện này, chỉ cần nói ra, chắc chắn Hồng Phương sẽ lập tức biết, cho nên anh hoài nghi căn phòng này có vấn đề.

"Ông ta đến cũng không có bao lâu, anh không cần phải phản ứng mãnh liệt?"

"Cho dù ông ta ở một giây cũng không được, lập tức ném trái cây của lão ta vào trong thùng rác đi, không phải thùng rác trong phòng, mà ở ngoài kia."

"Thật ném đi sao? Trái cây này trông rất ngon, quăng đi có chút đáng tiếc."

"Em thích trái cây anh sẽ mua cho em, vứt đi vứt đi."

"Được, giờ em mang đi vứt, được rồi chứ." Anh đã yêu cầu như thế, cô không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là phải làm theo, cầm giỏ trái cây trên bàn lên, kết quả chưa lấy được, đã làm ngã hết xuống đất, trái cây bên trong đều lăn hết ra ngoài, vảng đầy khắp căn phòng.

"Hỗng bét, rơi đầy hết xuống đất rồi." Cô ai thán một tiếng, muốn ngồi chồm hổm xuống nhặt trái cây.

Phong Khải Trạch không cho, lập tức gọi cô, "Đừng động."

Tạ Thiên Ngưng không hiểu rõ của anh, nghi ngờ hỏi: "Anh không phải mới vừa rồi muốn em bỏ hết trái cây của Hồng Phương mang tới sao, hiện giờ vắng đầy ra, em không lượm, sao ném đi đây?"

"Bụng em đã to, ngồi chồm hổm nhặt đồ lại không thấy mệt sao? Gọi y tá tới nhặt là được, em mang cái rổ đó lại cho ta."

"Anh cần rổ làm gì?"

"Em mang lại cho anh là được rồi."

"À." Cô không biết trong hò lô anh đang bán là thuốc gì, không thể làm gì khác hơn ngoan ngoãn làm theo nhặt rổ trên đất lên, cầm lại đưa cho anh.

Hôm nay khi con rất lạ giống như đang trúng tà, chuyện gì xảy ra?

Phong Khải Trạch không nói thêm gì, cầm lấy rổ, tỉ mỉ nhìn một lần, xác định bên trong không có thứ gì, vì vậy vứt xuống một bên, nhã nhặn nói: "Thiên Ngưng, chúng ta đi ra ngoài một chút đi, để cho nhân viên đến làm vệ sinh, mỗi góc ngách cũng phải dọn dẹp sạch sẽ, đi thôi."

"Khỉ con, bác sĩ nói bây giờ anh vẫn không cần đi quá nhiều, mới vừa rồi đã đi giờ còn muốn đi sao?" Tạ Thiên Ngưng chỉ biết lo lắng chân của anh, mà không biết dụng ý rời đi của anh.

"Không sao, chúng ta vào trong sân ngồi cũng được, anh muốn đi ra ngoài hít thở không khí trong lành. Đi thôi, chúng ta cùng đi ra ngoài thuận tiện gọi người đến quét dọn, không quét sạch sẽ nơi này anh ngủ không được."

"Được rồi, em dùi anh."

Không biết từ lúc nào khỉ con lại thích sạch sẽ như vậy, sao cô không biết?

Cũng được, hết thảy cứ làm theo lời anh đi.

Trong nhân viên vệ sinh nhận được lệnh của Phong Khải Trạch yêu cầu quét dọn phòng ngay, lập tức đi làm không dám chậm trễ nửa điểm, mỗi góc đều quét dọn tỉ mỉ, góc giường, góc tủ, góc bàn đều không bỏ qua, bụi bặm bám vào đều được quét dọn sạch sẽ.

Sau khi Hồng Thiên Phương rời khỏi bệnh viện, lập tức chạy trở về nghe lén, vừa vào cửa liền nhanh hỏi: "Thùa Chí, thế nào, bọn họ có nhắc đến chuyện Hắc Phong Liên Minh không?"

Hồng Thùa Chí sắc mặt ngưng trọng lắc đầu một cái, thở dài nói: "Không có, bọn họ không nói gì, chỉ nói chuyện đòi ném giỏ trái cây đi, hiện tại không còn ở trong phòng bệnh, mà ra ngoài sân. Bất quá bọn họ mới vừa rồi có nhắc qua, con dám khẳng định, Phong Khải Trạch nhất định biết Hắc Phong Liên Minh, ngay cả Tạ Thiên Ngưng cũng biết."

"Ghê tởm, hai đứa này sao kín miệng đến vậy, không chịu nói ra chút gì, chết tiệc." Hồng Thiên Phương bởi vì không chiếm được bất cứ tin tức gì nên tức giận. Cứ tưởng rằng ông mạo hiểm đi châm ngòi nổ là có thể biết đáp án, không ngờ chỉ là công dã tràng.

Phong Khải Trạch quả nhiên rất thông minh, khó trách dám cùng ông đối nghịch, thì ra cũng có thực lực.

"Cha, nếu bọn họ không nói chúng ta không cần lãng phí tinh lực vào bọn họ nữa?"

"Không được, không thể bỏ qua, ba không tin miệng của bọn chúng chắc thế, tiếp tục nghe lén, nhất định sẽ có thu hoạch, nếu như vẫn không có thu hoạch ba sẽ dùng thủ đoạn khác."

"Thủ đoạn gì?"

"Sau này con sẽ biết, chỉ mong không cần dùng đến loại thủ đoạn này, dù sao nguy hiểm quá lớn." Hồng Thiên Phương không nói rõ, chẳng qua trong lòng đã định sẵn kế hoạch.

Nếu Phong Khải Trạch không nói, ông chỉ có thể ra tay với Tạ Thiên Ngưng, tóm lại nhất định phải có được đáp án.

Phong Khải Trạch đi ở trong sân bệnh viện, căn bản đi chưa được mấy bước, đã ngồi xuống.

Tạ Thiên Ngưng cũng ngồi xuống theo, trong lòng vẫn cảm thấy anh là lạ, liền muốn hỏi cho rõ, "Khi con, rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì vậy, sao em cảm thấy hôm nay anh rất kỳ lạ?"

"Không phải anh kỳ quái, mà anh khinh thường." Anh trả lời qua loa.

Đáp án này càng khiến cô không hiểu gì, "Cái gì khinh thường, em không hiểu."

"Nếu ngày hôm nay không phải Hồng Thiên tới, anh vẫn chưa phát hiện ra, nhưng trải qua chuyện hôm nay, anh đã biết chuyện này không đơn giản, căn phòng chúng ta ở gian phòng không sạch sẽ."

"Em cảm thấy rất sạch mà, ngày ngày đều có nhân viên vệ sinh tới quét dọn, nơi nào không sạch sẽ chứ?"

"Anh nói không sạch sẽ, không phải chỉ căn phòng, mà là chỉ có gì đó không sạch sẽ."

"Thú không sạch sẽ, là thú gì, em không thấy có đồ không sạch sẽ a?"

"Nếu em có thể phát hiện, anh đã sớm phát hiện rồi. Hồng Thiên Phương hôm nay đến hỏi anh chuyện Hắc Phong Liên Minh, thật ra không phải

muốn chính chúng ta nói thẳng ra đáp án, mà là dùng để tài này để anh cùng em nói nhiều chuyện về Hắc Phong Liên Minh, như vậy bọn họ có thể thông qua những đường giây khác biết được tin tức."

Đối với suy đoán này, Tạ Thiên Ngưng không thể nào hiểu được, "Khi con, em cảm thấy anh quá lo rồi, Hồng Thiên Phương không ở đây, phòng cũng chỉ có hai người chúng ta, chúng ta nói chuyện ai có thể nghe thấy đây?"

Phong Khải Trạch lạnh lùng cười một tiếng, trong mắt lóe sáng, "Trên thế giới này không có tường nào gió không lọt qua được, nếu như anh không đoán sai, trong phòng chúng ta đã bị cài con nhíp. Dùng để nghe lén hoặc là camera, nhất cử nhất động của chúng ta đều bị người khác nhìn thấy."

Nghe suy đoán của anh, cô kinh ngạc, "Cái gì, trong phòng chúng ta có vật này? Không thể nào, chúng ta vẫn luôn ở trong phòng, ai có thể lén cài vật này ở trong phòng chúng ta? Ngoại trừ anh cùng em ra, chỉ có bác sĩ hay tôi lui, y tá cùng thím Chu, không có người khác."

"Em đừng quên, Hồng Thi Na, Tạ Minh San đều đã từng tới, Hồng Thiên Phương cũng đã tới, chỉ cần người đã tới đều có cơ hội cài vật này ở trong phòng."

"Em hiểu rồi, cho nên anh mới nhân viên đến làm vệ sinh, quét dọn cẩn thận, chỉ vì muốn tìm ra những thứ đồ này, có đúng không?"

"Xem ra em vẫn không ngốc lắm! Nhớ, sau này ở trong phòng đừng nhắc đến chuyện Hắc Phong Liên Minh, vì lý do an toàn bắt đầu từ bây giờ, chúng ta đều không nói."

"Được em biết, chỉ cần anh không nói, em kiên quyết không đề cập tới."

Khi con quả thật rất khôn khéo, bằng không vừa rồi cô đã nói ra bí mật của Hắc Phong Liên Minh, cũng may còn chưa nói ra bằng không Hồng Thiên Phương đã biết hết rồi.

-----oOo-----

Chương 287: Không Phải Chỉ Thiếu Chút Nữa

Bởi vì Phong Khải Trạch yêu cầu quét dọn mọi ngóc ngách, cho nên nhân viên làm vệ sinh cẩn thận quét dọn không dám lười biếng, cả trong góc lỗ khe hở cũng quét dọn sạch sẽ, không chỉ quét cả hộp tủ cũng lấy ra, cả bàn cũng phải dọn sạch sẽ, kết quả phát hiện một món đồ kỳ lạ, nhìn bề ngoài không giống đồ bỏ đi, thương lượng một chút không dám ném mà đặt lại ở trên mặt bàn, tiếp tục quét dọn.

Phong Khải Trạch sau khi trở lại phòng bệnh, viện trưởng lập tức đem con nhíp mà nhân viên làm vệ sinh tìm được. Ông nhìn máy nghe lén, "Phong thiếu gia, đây là đồ được tìm thấy dưới hộp tủ, một con nhíp nghe lén, chúng tôi thật cũng không dám bỏ đồ vật gì ở trong phòng ngài, về phần cái này làm sao xuất hiện chúng ta quả thực không biết, kính xin Phong thiếu gia lượng thứ."

Viện trưởng có vẻ hơi hoảng sợ, tựa hồ đang lo lắng đối phương tức giận.

Ông làm sao có thể không lo, người trước mắt này không phải dễ chọc, nếu ông không nói. È rằng mọi trách nhiệm về chuyện máy nghe lén này sẽ đổ lỗi hết cho bệnh viện, coi như ông đã xong đời.

"Con chíp nghe lén" Tạ Thiên Ngưng kinh ngạc nhìn con chíp trong tay viện trưởng. Cầm con chíp, bối phục nói: "Khi con, anh quả thật đã đoán đúng, trong phòng chúng ta thật sự có con chíp nghe lén. Thật sự ghê tởm, cư nhiên cài thiết bị này ở trong phòng chúng ta."

Nói vậy mỗi một câu bọn họ nói trong mấy ngày nay đều bị người khác biết. Cũng may không nói chuyện trọng đại gì bằng không hỏng bét.

Phong Khải Trạch cầm máy nghe lén, sầm mặt nhìn nó nói, "Rất xin lỗi, tôi đã làm cho kế hoạch của ông thất bại, nói vậy chắc giờ các người rất thất vọng. Đây là Hồng gia các người chẳng chịu an phận, vậy tôi sẽ khiến cho những người không an phận này biến mất vậy."

"Khi con, anh đang nói chuyện với ai vậy?"

"Hồng Thiên Phương."

"Ý anh nói, cái máy nghe lén này do người Hồng gia bỏ vào? Sao trên thế giới này lại có nhiều người rảnh rỗi thế, dù không vui cũng không nên chế ra cái máy gây phiền phức này chứ. Thật không còn gì để nói."

"Em yên tâm, anh sẽ hiến bọn họ không thể tạo ra bất kỳ phiền phức nào nữa." Anh không thích quản chuyện của người khác, nhưng người khác dám chọc trên đầu anh, vậy anh tuyệt đối quét dọn hết lũ rác rưởi này đi.

Dám chọc trên đầu anh, đó chính là không muốn sống.

Bất quá Tạ Thiên Ngưng có chút tức giận khi nhắc đến chuyện máy nghe lén, liền mắng người, "Hồng Thiên Phương, Hồng Thi Na, các người quá ghê tởm, chúng tôi không chọc các người, tại sao các người lại thích gây khó dễ cho chúng tôi, các người đừng nên hiếp người quá đáng?"

Viện trưởng thấy Tạ Thiên Ngưng quá tức giận liền nhắc nhở cô, "Thiếu phu nhâ, không nên nỗi giận, cô giờ đang là phụ nữ có thai."

"Vốn không muốn tức giận, nhưng gặp phải người ghê tởm thế không nhịn được sẽ mới tức. Có ai có thể chịu đựng được chuyện riêng mỗi ngày của mình đều bị người khác nghe?"

"Cô cứ tức giận sẽ không tốt cho thai nhi, hãy cố giữ ổn định tâm tình, hít sâu vào rồi từ từ thở ra, giảm cơn giận xuống, như vậy mới tốt hơn."

"Được rồi, không tức giận nữa." Vì nghĩ cho con, Tạ Thiên Ngưng không thể làm gì khác hơn làm theo lời viện trưởng, tận lực giữ vững tâm tình. Tính tình của cô trước kia cũng không nóng nảy thế, chẳng lẽ chỉ vì mang thai sao?

"Em ngốc quá, vì chút chuyện nhỏ này tức giận ảnh hưởng đến thân thể, có đáng không?" Phong Khải Trạch đau lòng khiển trách cô, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, sau đó đem máy nghe lén giao lại cho viện trưởng, "Viện trưởng, phiền ông giải quyết máy nghe lén này đi."

"Phong thiếu gia, máy nghe lén này không có liên quan đến chúng tôi, chúng ta không có cài bất cứ thứ gì ở trong phòng của ông. Ông yên tâm, tôi sẽ phái người mỗi ngày tới kiểm tra, bảo đảm không có người đến cài vật này vào trong phòng ông nữa." Viện trưởng vì không muốn bị đổ trách nhiệm, không thể không ngừng nói rõ mọi chuyện.

"Tôi biết, cho nên không trách các người, mang đi giải quyết đi."

"Cám ơn Phong thiếu gia, tôi giờ giúp người đi xử lý đồ này." Viện trưởng thở phào nhẹ nhõm, cầm lấy máy nghe lén sau đó rời đi, xử lý vật này.

Mặc dù đã giải quyết xong máy nghe lén, Tạ Thiên Ngưng vẫn không yên lòng, cảnh giác nhìn bốn phía như đang tìm kiếm cái gì đó, thoát nhìn bộ dáng có chút căng thẳng.

Phong Khải Trạch nhìn bộ dạng cô mà tức cười, không biết cô đang tìm cái gì, liền hỏi: "Em đang tìm kiếm đồ gì, có muốn anh cho người tới tìm giúp không?"

"Em đang nhìn xem có còn máy theo dõi hay máy nghe lén nào nữa không? Nếu như không tìm ra, sau này chúng ta vẫn sẽ bị người hác quan sát, cứ như vậy hoài cũng không ổn. Nghĩ đến chuyện mỗi ngày chúng ta nói chuyện đều bị người ta nghe lén trong lòng liền thấy sợ, anh cũng mau tìm đi, xem coi còn có cái máy camera nhỏ nào mà mình chưa phát hiện ra." Cô không muốn bị người khác giám sát.

"Yên tâm không còn đâu, em không cần tìm nữa." Anh không lo lắng liền ngồi xuống, tựa hồ rất dễ dàng không có chút điểm cảnh giác.

"Sao anh khẳng định như thế?" Cô không tìm kiếm tiếp, mà ngồi xuống cùng anh, mặc dù còn hơi nghi ngờ nhưng lại tin tưởng lời anh nói.

Lời anh nói cho tới bây giờ cũng không sai, cô đương nhiên tin tưởng.

"Vô cùng chắc chắn. Bụng em giờ cũng đã to ra rất nhiều, để anh nghe xem động tĩnh gì không?" Phong Khải Trạch nhìn bụng tròn vo của cô, cúi đầu xuống, ghé lỗ tai để ở trên bụng của cô từ từ nghe.

"Đã qua bốn tháng rồi, bây giờ em đã có thể cảm giác được bảo bối đang động đậy rồi đó! Khi con, anh thích có con trai hay con gái?" Nói đến con, Tạ Thiên Ngưng lập tức dời đi lực chú ý, không suy nghĩ đến chuyện máy nghe lén nữa, dịu dàng vuốt ve lấy bụng của mình, cảm thụ sinh mệnh bên trong.

"Chỉ cần là em sinh, trai hay gái đều thích."

"Lúc trước Hồng Thi Na bắt trói em, muốn anh sống cùng cô ta, sau đó mang thai con của anh. Nếu như kế hoạch của cô ta được như ý, anh sẽ làm sao, có cưới cô ta không?"

"Chuyện này qua xưa lắm rồi, có gì tốt mà nói? Anh giờ đang bồi dưỡng tình cảm cha con với bảo bảo, em không nên nhắc lại những thứ ghê tởm kia mà ảnh hưởng tâm tình với anh." Anh không trả lời vấn đề của cô, tiếp tục cúi xuống ở trên bụng của cô, nghe cử động của thai nhi.

Anh không trả lời, cô liền muốn anh trả lời, "Khi con, nhanh lên một chút nói cho em biết, nếu như lúc đầu Hồng Thi Na thực hiện được gian kế, anh sẽ làm sao?"

"Gian kế của cô ta không thể nào được như ý đâu."

"Em nói nếu như, nếu như cô ấy được như ý, mang thai con của anh, anh sẽ làm sao?"

Cô không chịu bỏ qua vấn đề này, anh đành phải ngồi thăng, nghiêm túc trả lời cô, "Nếu như cô ta thực hiện được gian kế mang thai con của anh, anh sẽ phá bỏ đứa con của cô ta đầu tiên, sau đó chặt cô ta ra làm thành nhân bánh bao thịt mang cho chó ăn."

"Nó là con anh, anh nỡ phá hủy sao?" Cô tin câu anh nói phá con mình, còn đem Hồng Thi Na chặt ra làm nhân bánh bao thịt cho chó ăn thì cô không tin.

"Đứa con không nên xuất hiện, có gì không bỏ được ? Ngoại trừ em ra, anh không cho phép những cô gái khác sinh con của anh. Khó trách bác sĩ nói phụ nữ có thai tánh tình sẽ nóng nảy, suy nghĩ lung tung, tâm tính đa nghi thì ra đều là thật, chuyện không xảy ra em cũng muốn có được đáp án, anh phục em rồi."

"Em chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi, hơn nữa em chỉ nói sự thật, lúc đầu thiếu chút nữa anh đã cùng với Hồng Thi Na ——"

"Không phải thiếu chút nữa, thiếu rất nhiều, rất nhiều rất nhiều, kém đến cách xa vạn dặm. Không cho phép em nói chuyện này nữa." Anh nghiêm nghị ra lệnh.

"Được được được, Em không nói, như vậy được rồi chứ."

Nhớ lúc đầu gặp nhau cũng trùng hợp như vậy, cô thát tình rồi gặp anh, anh bị buộc cưới rồi gặp gỡ cô, bọn họ phải trải qua rất nhiều đau khổ mới có hạnh phúc hôm nay nên phải vô cùng quý trọng, không nên để Hồng Thi Na ảnh hưởng.

Máy nghe lén đã bị phát hiện, Hồng Thùa Chí tức giận cực kỳ, bởi vì không thu hoạch được gì cho nên oán trách thêm mấy câu, "Con sẽ không lãng phí thời gian vào Phong Khải Trạch nữa, xem đi, hiện tại máy nghe lén đã bị phát hiện, tin tức gì cũng không nhận được, ngược lại còn làm cho đối phương đề cao cảnh giác."

"Phong Khải Trạch rất tinh ranh, muốn kiếm lợi từ chỗ nó không phải chuyện dễ dàng, lần này thất bại chúng ta sẽ tìm cách khác thôi, không có chuyện gì lớn cả. Nghe lâu thế nhưng kết quả gì cũng không có, bị phát hiện hay không cũng không sao?" Hồng Thi Na mặc dù thấy có hơi tiếc, nhưng không vì vậy mà lùi bước, ý chí trong lòng càng tăng mạnh hơn.

Cô không tin Phong Khải Trạch là một người bất bại.

Hồng Thiên Phương không có nhiều sức lực để giận về chuyện này, bình tĩnh nghĩ về chuyện này, "Thi Na nói không sai, Phong Khải Trạch là người quá ranh ma, chúng ta không thể nắm nhược điểm của nó, không phải hạn chế không ché. Nếu nghe lén vô dụng, vậy chờ lãng phí thêm thời gian đi làm chuyện này. Chúng ta tạm thời không cần hành động, kế tiếp phải trông vào Phong Gia Vinh, mấy ngày nữa lão ta không đi tìm Phong Khải Trạch ba sẽ tới cảnh cáo lão ta thêm lần nữa."

Ngay cả Phong Gia Vinh ông cũng có thể đánh bại, Phong Khải Trạch cũng không ngoại lệ, tóm lại ông sẽ không bỏ qua cho cha con của Phong gia.

"Lại phải đợi, thật không biết phải chờ tới lúc nào thì mới có thể giải quyết tên Phong Khải Trạch, thật sự rất khó chịu trong lòng." Hồng Thùa Chí nghe được mệnh lệnh không thể hành động, thật sự không chịu nổi đành chỉ oán trách mấy câu.

Ban đầu Phong Khải Trạch làm cho hắn mất hết mũi, lời này đến giờ

hắn cũng không dám nói ra, sợ sẽ gây đại họa.

"Thùa Chí, nếu như con muốn chết cứ đi tìm Phong Khải Trạch trút giận ngay bây giờ, những lời lúc trước cha đã nói với con rồi, nếu con làm ra chuyện gì, chờ đến kêu cha giúp con dọn dẹp?" Hồng Thiên Phương tức giận vì sự thiếu kiên nhẫn của con trai mình, không hề khuyên hắn nữa mà chuyển sang cảnh cáo hắn.

"Cha ——"

"Đừng gọi ta là cha, ta không có đứa con không có tiền đồ như mày, làm việc không có đầu óc, cứ một chút lại đòi liều mạng? Ôn Thiếu Hoa cùng Đường Phi có kết quả gì, mày không nhìn thấy sao, chẳng lẽ mày muốn theo chân bọn họ vào trong tù để ăn cơm tù?"

"Con ——"

"Anh, anh nghe lời ba đi, hiện tại hành động theo cảm tình chỉ càng hư việc, đừng vội." Hồng Thi Na khuyên nhủ mấy câu, thật ra trong lòng rất muốn đi tìm Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng tính sổ, nhưng vì suy nghĩ cho đại cục, không thể không chịu đựng.

Sau khi bị dạy dỗ, Hồng Thùa Chí không dám hành động theo cảm tính, không thể làm gì khác hơn là dần lòng xuống, "Cha, con biết rồi."

Hắn phải nhẫn, hắn phải nỗ lực nhẫn, hắn tin một ngày nào đó hắn không cần phải nhịn nữa.

-----oOo-----

Chương 288: Tâm Tư Khác

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lại qua nửa tháng, chân Phong Khải Trạch dần dần đã phục hồi như cũ, không qua bao lâu đã có thể đi bộ bình thường liền xuất viện về nhà, còn Phong Gia Vinh thì vẫn do dự nên làm như thế nào.

Hồng Thiên Phương cho thời hạn hai tháng, giờ chỉ còn lại không tới một

tháng, nếu như ông không đưa ra lựa chọn, không nghĩ ra cách e là phải đi ngòi tù.

Ông nên làm gì bây giờ?

Đang trong lúc Phong Gia Vinh lòng như lửa đốt, di động đặt ở trên bàn điện thoại vang lên làm ông sợ hết hồn, vì vậy cầm điện thoại di động lên thấy màn hình hiện Hồng Thiên Phương gọi tới, không cần nghĩ cũng biết hắn ta gọi điện thoại tới muốn nói gì, điện thoại đã kết nối ông lại không thể không nhận, không thể làm gì khác hơn nghe máy, điện thoại vừa thông lập tức truyền tới lời cảnh cáo của Hồng Thiên Phương.

Hồng Thiên Phương thấy Phong Gia Vinh đã hơn một tháng mà không có bất kỳ hành động gì, không thể chờ đợi được liền gọi điện cho ông, nhắc nhở ông một chút, "Gia Vinh, ông nên nhớ rõ thời gian đi, ban đầu tôi chỉ cho ông hai tháng, hiện tại đã qua hơn một tháng mà ông lại chẳng có chút hành động nào, nếu như không hành động nữa tôi sẽ đem đĩa CD giao cho cảnh sát, đến lúc đó ông đừng trách tôi không nhắc nhớ ông trước."

"Hiện tại còn chưa đến một tháng, thời gian ngắn ngủi như thế ông kêu tôi phải lấy cổ phần trong tay Tạ Thiên Ngung như thế nào đây? Ông nên biết đây không phải chuyện dễ dàng, thời gian quá ngắn cản bản không đủ đâu." Phong Gia Vinh không lập tức trả lời ngay, mà tìm cách trì hoãn thêm thời gian.

Hiện tại chỉ có thể dùng chính sách trì hoãn, kéo được bao lâu hay bấy lâu, tốt nhất kéo dài tới Hồng Thiên Phương suy sụp, tới lúc đó ông không cần phải lựa chọn cách gì.

"Ý của tôi là ông nên có hành động, nếu như trong thời gian còn lại vẫn không hành động thì cũng đừng trách tôi không niệm tình."

"Ông chó làm bậy, để tôi suy nghĩ thật kỹ nên làm thế nào."

"Ông tốt nhất đừng nghĩ quá lâu, thời gian không còn nhiều, ông không bắt đầu hành động, vậy thì vào trong tù mà suy nghĩ đi."

"Được, trong thời gian còn lại tôi nhất định sẽ có hành động." Phong Gia Vinh đè nén cơn giận trong lòng, nói xong, sau đó dập máy.

Muốn ông dễ dàng thỏa hiệp, không dễ như vậy đâu, muốn hành động phải không, cái này đơn giản, ông đi thăm con trai của mình cũng không xem là tệ, về phần kết quả cũng đủ biết là không thể đồng ý rồi.

Sau khi cuộc gọi điện thoại, tâm trạng của Hồng Thiên Phương đặc biệt tốt lên, cho rằng Phong Gia Vinh đã thỏa hiệp, vì vậy liền lặng lẽ chờ đợi tin tức.

Ai ngờ một lần chờ này lại đợi đến nửa tháng, ông muốn gọi điện thoại nhắc nhở Phong Gia Vinh, lại nhận được tin tức của người mà lão phái đi giám sát Phong Gia Vinh gửi tới, nói Phong Gia Vinh hôm nay đi tìm Phong Khải Trạch, tin này rốt cuộc làm ông thở phào nhẹ nhõm, thật đúng là sợ Phong Gia Vinh không thỏa hiệp.

"Phong Gia Vinh cuối cùng cũng hành động."

"Cha, có phải Phong Gia Vinh đã lấy được cổ phần trong tay của Tạ Thiên Ngưng rồi không?" Hồng Thừa Chí hưng phấn hỏi, thật sự rất muốn điều này xảy ra.

"Nào dễ dàng như vậy, Phong Gia Vinh chẳng qua đã bắt đầu hành động, về phần lúc nào thành công vẫn còn chưa biết, cái này không nên nóng nảy, từ từ đi. Thừa Chí, cha nhận được một tin, trong khoảng thời gian này Cự Phong thường lui tới thành phố M, còn sử dụng thẻ vàng ở trong thành phố, con lập tức đi vào thành phố M điều tra về người này, nghĩ cách moi thông tin chuyện Hắc Phong Liên Minh. Nhớ, mọi việc làm phải cẩn thận, làm việc không nên quá nóng lòng."

"Cha, con biết rồi, hôm nay con sẽ đi đến thành phố M." Hồng Thừa Chí ước gì có chuyện để làm, hiện tại không thể chờ đợi liền muốn đi đến thành phố M ngay.

Hắn muốn làm ra thành tích, như vậy mới không bị người xem thường.

Cách thời hạn hai tháng giờ chỉ còn lại có mấy ngày, Phong Gia Vinh chậm rãi đi vào bệnh viện tìm Phong Khải Trạch, lúc này cửa phòng bệnh mở ra, cho nên không cần gõ cửa trực tiếp đi vào, thấy con trai của mình đã có thể đứng thẳng đi bộ trong lòng cũng cảm thấy vui mừng, lòng đang khẩn trương nhưng lại có vẻ cứng rắn chào hỏi, "Khải Trạch, chân của con đã khỏe hắn chưa?"

Phong Khải Trạch đang cùng bác sĩ thương lượng thời gian xuất viện, ai ngờ có người đột nhiên chen lời nói đi vào, hơn nữa giọng nói này càng khiến người ta cảm thấy không vui khó chịu, vì vậy xoay người lại, không vui hỏi: "Ông tới làm gì?"

Lời nói cực kỳ không hoan nghênh làm cho ai nghe cũng hiểu.

Tạ Thiên Ngưng thấy biểu cảm của Phong Gia Vinh không giống như trước uy nghiêm và cao ngạo, cảm thấy đã ôn hòa hơn nhiều, liền không muốn cha con bọn họ vừa thấy mặt đã cãi nhau, vì vậy liền nhỏ giọng nói, "Khi con đừng như vậy, đều là người một nhà, có lời gì cũng từ từ mà nói."

"Ai là người một nhà với ông ta, ông ta chưa bao giờ xem chúng ta là người nhà, anh cũng vậy, em đừng lại gần ông ta quá gần thận ông ta lại đây ngã em đó, mau qua đây." Phong Khải Trạch không những chẳng nói chuyện hòa ái với Phong Gia Vinh. Lại còn đe phòng ông, lo ông sẽ có những hành động nguy hiểm gì khác, vì vậy liền đem Tạ Thiên Ngưng kéo sang bên cạnh mình, bảo vệ lấy cô.

"Khi con, anh đừng như vậy có được không?" .

"Anh không thể không như vậy, em bây giờ bụng mang dạ chửa, lỡ bị té thì phải làm sao bây giờ? Tóm lại anh không cho phép em đến gần ông ta."

"."

Bị con trai mình xem mình như một nhân vật nguy hiểm, Phong Gia Vinh cảm thấy trong lòng rất khó chịu, cảm giác khoảng cách giữa hai cha con càng ngày càng xa, so với người xa lạ còn xa hơn, nặng nề thở dài hỏi: "Con có cần làm như vậy không?"

"Đương nhiên cần thiết, tôi tuyệt đối không cho phép ông tốn hại người bên cạnh tôi." Phong Khải Trạch khẳng định trả lời, tính cảnh giác cực cao, không có nửa phần thả lỏng.

Đúng là ý trời. Bác sĩ thấy tình cảnh này, cảm giác hai cha con họ đang chuẩn bị cãi nhau cho nên mượn cơ chạy thoát thân, "Ông Phong, Phong thiếu gia, tôi còn có chuyện gấp cần xử lý nên đi trước. Phong thiếu gia,

chân của cậu căn bản đã khỏi hăn, mấy ngày nữa là có thể xuất viện, bất quá sau khi trở về cần phải chú ý một chút, chân bị thương tạm thời vẫn không nên dùng quá sức."

"....."

Hai cha con cứ đôi co không màn tới bác sĩ, Tạ Thiên Ngưng nhìn một chút, không thể làm gì khác hơn là ra mặt nói chuyện, "Bác sĩ, cảm ơn ông, chúng tôi biết rồi, ông cứ đi đi."

"Cảm ơn thiếu phu nhân." Bác sĩ chỉ nói đơn giản một câu, vội vàng rời khỏi hiện trường, không muốn cuốn vào chuyện thị phi không liên quan đến bản thân mình.

Sau khi bác sĩ đi, không khí trong phòng càng trở nên căng thẳng hơn, nhất là Phong Khải Trạch trong mắt đều là đề phòng cùng tức giận, căn bản không xem người trước mắt là cha, mà là nhân vật nguy hiểm, nghiêm túc chất vấn: "Hôm nay ông tới để làm gì? Nói nhanh đi, nói xong rồi đi."

Phong Gia Vinh không có giống như bình thường mỗi lần nóng giận là lại cãi nhau, mặt đầy ưu sầu, vô lực hỏi ngược lại: "Cha thật sự bị con ghét đến thế sao?"

"Ông hãy hỏi lại chính mình, vì sao người ta lại ghét ông như thế?"

"Nói thế nào cha vẫn là cha con, người xưa có câu nói 'trên đời này không có cha mẹ nào không cần con cái, chỉ có con cái mới không cần cha mẹ', con không biết sao?"

"Phong Gia Vinh, lời này của ông nói thật là quá nực cười, ông gián tiếp hại chết mẹ tôi, muốn hại vợ cùng con tôi, lại còn phá hoại cuộc sống của tôi khiến tôi không có ngày yên ổn. Ông hãy tự hỏi lại lòng mình, ông có xứng làm một người cha không? Tôi đã không xem ông là cha mình, nên sẽ không cần phải làm theo lời của người xưa nói."

"Xem ra con rất hận cha."

"Ông nói đúng, tôi hận ông thấu xương, nếu như không phải trên người tôi chảy dòng máu của ông, tôi nhất định sẽ không để cho ông sống được an nhàn như ngày hôm nay đâu."

"Khỉ con, đừng nói như vậy nữa, có được không?" Tạ Thiên Ngưng đã nhìn ra đầu mối, liền lôi kéo tay Phong Khải Trạch, khuyên anh một chút.

Đối với sự hiểu rõ của cô về Phong Gia Vinh, ông nghe nhiều lời không tốt như vậy đã sớm tức giận mà mắng chửi người, nhưng đến bây giờ ông không hề tức giận, chẳng qua chỉ buồn bã thở dài, thật có chút kỳ quái.

Phong Khải Trạch cũng mặc kệ có kỳ quái hay không, trong lòng nghĩ gì liền nói cái đó, nói đủ rồi liền đuổi người, "Ông đi đi, không đừng tới quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, tôi không muốn gặp lại ông đâu."

Phong Gia Vinh thở dài nặng nề, đau lòng hỏi: "Hai cha con chúng ta không thể vui vẻ chung sống với nhau được sao? Cha đã đồng ý chuyện con cưới Tạ Thiên Ngưng, cũng không bài xích cô ấy, con còn muốn cha phải làm sao đây?"

"Ông bây giờ chấp nhận cô ấy chỉ vì trên tay cô ấy có mười tỷ, nếu cô ấy không có, ông có thể dễ dàng tiếp nhận cô ấy không? Hai cha con chúng ta vĩnh viễn không thể nào chung sống với nhau, ông đừng uổng phí tâm cơ nữa, tôi sẽ không làm con rối nghe lời ông say bảo đâu."

"Bây giờ cha sẽ không yêu cầu con nghe theo lời cha nữa, chỉ muốn được cùng con chung sống vui vẻ, làm một cặp cha con bình thường như những người khác, chẳng lẽ không được sao?"

"Đôi mắt ông nói cho tôi biết, nếu không phải vì ông có tâm tư riêng, bằng không sẽ không muốn chung sống với tôi. Nếu lúc trước, ông mà nghe những lời nói thậm tệ này của tôi, ông đã sớm nổi giận mắng chửi người, chứ không như bây giờ, chẳng những không có tức giận, ngược lại còn ăn nói khép nép với tôi, những hành động giấu đầu lòi đuôi này, cho dù là ai cũng nhìn ra được."

". . . ." Bị nói trúng đáy lòng, Phong Gia Vinh cúi đầu lo lắng, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên dùng lời gì để nói.

Nếu như lúc này nói chuyện cỗ phần, chỉ sợ cha con sẽ tranh cãi nhau làm cho mối quan hệ càng phức tạp hơn, rốt cuộc bây giờ có nên nói ra hay không nói ra đây?

Tạ Thiên Ngưng vẫn luôn đang quan sát cử chỉ hành động của Phong Gia Vinh, thấy ông bối rối cúi đầu xuống, vì vậy liền quan tâm hỏi: "Cha, có phải cha gấp chuyện gì khó khăn nên muốn tìm khi con giúp một tay có phải không?"

"Cha——" Trước kia ông chưa bao giờ quan tâm từ "cha" mà cô gọi, nhưng hôm nay không biết vì sao lại rất xúc động, thích đến nỗi nói không nên lời.

Đã rất lâu rồi không ai gọi ông thân thiết đến vậy.

"Cha, nếu như cha thật sự có gì khó khăn, đừng ngại hãy nói ra đi, xem chúng con có thể giúp cha hay không?"

"Anh phản đối." Phong Khải Trạch kịch liệt phản đối, mặt không vui nhìn cô, tức giận nói: "Thiên Ngưng, em nên hiểu rõ nguyên tắc làm người của anh, muốn anh giúp ông ta là điều không thể nào."

"Khi con, nói sao đi nữa thì cha cũng là cha của anh, quan hệ máu mủ không hề thay đổi, hơn nữa cha gần đây không có làm chuyện gì tổn thương đến chúng ta nữa, không phải sao?" Cô thử thuyết phục anh, nghĩ cách để xoa dịu mối quan hệ cha con bọn họ, không để cho họ giống như kẻ thù gắt nhau là đấu đá một mất một còn.

"Ông ta không tiếp tục gây tổn thương cho chúng ta, cũng không đại biểu ông ta sẽ không nghĩ đến nó, nếu như đổi lại là trước kia, em nghĩ chúng ta có thể sống yên qua ngày được sao?"

"Trên thế giới này không có nếu như, không phải sao?"

"Em ngốc quá, hãy thu hồi lại lòng thương hại của em đi, có biết không?" Anh cương thiêng ra lệnh, nói sao cũng không muốn thối lui.

Trải qua nhiều chuyện như thế, anh không thể nào tha thứ dễ dàng cho Phong Gia Vinh được nữa, bởi vì lòng anh đã băng lạnh rồi.

-----oOo-----

Chương 289: Cha Đang Cầu Xin Con

Đơn giản chỉ nói được mấy câu, Phong Gia Vinh đã quyết định không đề cập tới chuyện cổ phần, sợ chọc giận Phong Khải Trạch, làm cho mọi chuyện càng thêm hỏng bét, đành nói sang chuyện khác, "Khải Trạch, chẳng qua hôm nay cha tới là đến thăm con một chút, không hề có ý gì khác, thấy con không sao, cha đã yên tâm."

Thật ra ông vốn không muốn lấy lại cổ phần, kể từ lúc Tạ Thiên Ngung đồng ý lấy mười tỷ tới cứu người, ông tin cô sẽ không phản bội Phong Khải Trạch, cho nên cổ phần ở trong tay cô hay Phong Khải Trạch không hề có sự khác biệt.

"Ông thực sự chỉ muốn đến gặp mặt một chút thôi sao?" Phong Khải Trạch nghiêm nhiên không tin, giấu cợt nói: "Tôi lại không hề cảm thấy ông chỉ tới để xem một chút, Đồng Sư Trưởng Phong, từ khi nào ông đã biết kiềm chế cơn giận, không còn mắng chửi người nữa, kỳ lạ lỳ lạ."

"Con là con trai của cha, cha tới gặp con thì có lỗi gì sao?"

"Bót dong dài đi, tôi không muốn lãng phí thời gian nói nhảm với ông, nói thẳng mục đích hôm nay ông tới đi, nói xong rồi tránh đi cho khỏi chướng mắt."

"Vì sao con cứ muốn ép cha?"

"Ông không chịu nói mục đích hôm nay đến, vậy thì mời trở về."

"Phong Khải Trạch" Phong Gia Vinh có chút tức giận, nhưng lại không dám nổi giận, không thể làm gì khác hơn là cố gắng chịu đựng. Trước kia ông muốn nổi giận liền nổi giận, chưa bao giờ phải áp chế chính mình, nhưng bây giờ đến cả tư cách để giận cũng không có, càng ngày càng bị người quản chế.

Loại cảm giác này thật khó chịu.

Phong Khải Trạch cũng mặc kệ cảm thụ của ông bây giờ như thế nào, tiếp tục lạnh lùng đuổi người, "Hiện tại đã tới giờ Thiên Ngung phải nghỉ trưa, mời rời đi, không nên quấy rầy vợ cùng con trai tôi nghỉ ngơi."

"Khải Trạch, chúng ta hãy ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện một chút, có được không?" Phong Gia Vinh đem lửa giận trong lòng đè nén xuống, dùng giọng câu khẩn nói, không còn khí thế uy nghiêm như ngày xưa nữa.

"Được đó, mọi người cứ ngồi xuống từ từ nói chuyện, em đi pha trà cho mọi người." Tạ Thiên Ngưng đột nhiên chen miệng, bắt đầu bắt tay vào việc chuẩn bị nước trà, muốn cha con họ được bình tĩnh nói chuyện.

Nhưng Phong Khải Trach không muôn, gọi cô lại, "Không cần pha trà, anh không có gì để nói với ông ta cả, nói đi nói lại cũng vẫn là mấy vấn đề kia chẳng có gì khác nhau, nói nhiều quá làm biếng nói nữa rồi, không muôn nói thêm nữa."

"Khi con ——"

"Anh không muôn em phí phạm tình cảm vào chuyện không đâu, không cần thương lượng nữa, anh nói không chính là không."

"Giữa cha con, không cần phải trở nên như vậy."

"Từ khi nào tôi và ông đã trở thành cha con với nhau rồi hả?"

"Này ——" Tạ Thiên Ngưng không phản bác được, bỏ lá trà trong tay xuống không tiếp tục pha nữa, bắt đắc dĩ nhìn Phong Gia Vinh một cái, bày tỏ mình không giúp gì được rồi.

Nếu khi con đã kiên trì, cho dù là ai cũng không thể thay đổi quyết định, cô cũng không ngoại lệ, cho nên lúc này cô thật sự đã không thể giúp đỡ được gì.

Lửa giận trong lòng Phong Gia Vinh đã không thể kèm chế nổi, vốn muôn từ từ đi, không nóng nảy xử lý chuyện này, nhưng bởi vì tức giận mặc kệ hậu quả mà nói ra, "Nếu nói mà mọi việc có thể giải quyết vậy tao sẽ nói thẳng, dù sao giữa chúng ta cũng không có gì hay để nói. Tao muốn 60% cổ phần Phong thị để quốc trong tay hai đứa."

"Ha ha ——" Phong Khải Trach nghe cái yêu cầu này, đên cuồng cười nhạo, "Ông nói ra loại yêu cầu này được cũng giỏi lắm, ông nghĩ tôi sẽ giao nó cho ông sao?"

"Chỉ cần đưa 60% cổ phần Phong Thị để quốc cho tao, tao bảo đảm sau này sẽ không lại tìm hai người nữa, hai người cứ sống với nhau qua những ngày hạnh phúc, tao sẽ sống theo quãng thời gian của riêng tao, sau này không liên hệ gì nhau nữa."

"Lời hứa của ông đối với tôi mà nói không hề có uy tín, chỉ cần có 60% cổ phần này, tôi bảo đảm ông không dám tới tìm tôi gây phiền phức, cho nên tôi sẽ không giao cho ông, ông từ bỏ đi."

"Lần này tao bảo đảm."

"Tôi nói, lời hứa của ông đối với tôi mà nói không hề có uy tín, ông không cần bảo đảm nữa, tôi không tin đâu".

"Cha nhất định phải lấy được 60% cổ phần này, con đừng ép cha phải dùng thủ đoạn cực đoan." Phong Gia Vinh dùng ánh mắt nham hiểm nhìn về phía Tạ Thiên Ngưng, ánh mắt dính chặt ở phía bụng tròn vo của cô, mặc dù trong lòng có chút không đành, nhưng không còn biện pháp, ông nhất định phải hành động, bằng không sẽ phải vào tù ngay.

Trời mới biết ông thực không muốn đối địch với bọn họ, trước kia thực là không muốn, nhưng bây giờ là thân bất do kỷ.

Tạ Thiên Ngưng tiếp xúc với ánh mắt nham hiểm kia, có chút sợ, một tay ôm bụng, hai chân chậm rãi hướng về phía bên cạnh Phong Khải Trạch, tìm kiếm cảm giác an toàn.

Vốn muốn giúp cha con bọn họ hóa giải mâu thuẫn, nhưng bây giờ xem ra, tựa hồ khả năng không nhiều, bởi vì Phong Gia Vinh vẫn không từ bỏ tâm, đến bây giờ vẫn muốn lấy lại cổ phần để đứng trên địa vị cao nhất.

Phong Khải Trạch đứng ở trước mặt Tạ Thiên Ngưng, dùng thân thể của mình che chở cho cô, bảo vệ cô, nghiêm túc cảnh cáo Phong Gia Vinh, "Nếu ông dám động vào cô ấy, tôi lập tức cho ông hai bàn tay trắng, tính nhẫn耐 của tôi đã mất hết rồi."

"Cha chỉ muốn 60% cổ phần trong tay cô ta, chỉ cần hai đứa giao cho cha, cha sẽ không gây phiền thêm cho hai đứa. Trước nay cha luôn nói lời giữ lời, đã hứa với con cha sẽ không nuốt lời, điểm này con rất rõ mà, không

phải sao?" Phong Gia Vinh thu hồi ánh mắt hướng trên bụng của Tạ Thiên Ngưng, nhìn lại Phong Khải Trạch, mang theo chút cầu khẩn, cầu xin bọn họ giao ra 60% cổ phần.

"Tôi mặc kệ ông có giữ lời không, tôi chỉ biết, 60% cổ phần này tuyệt đối không thể cho ông."

"Nếu như cha không thể không lấy được nó đi? Coi dù con làm cha mất chức, cha cũng sẽ có cách khiến cả hai không có ngày được yên ổn, thay vì như thế, các con chi bằng cứ giao ra cho cha, kết quả như thế là tốt nhất."

"Ông uy hiếp tôi?"

"Cha đang cầu xin mày, cầu xin con giao ra 60% cổ phần cho cha."

Tạ Thiên Ngưng nghe ra đều mồi, vì vậy to gan hỏi: "Cha, có phải cha đang gấp khó khăn gì, cho nên mới cần 60% cổ phần đến như vậy không? Chi bằng cha cứ đem khó khăn nói ra, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết, có được không?"

Vừa thân thiết gọi còn có lời quan tâm, khiết trong lòng Phong Gia Vinh có chút cảm động, đột nhiên có chút khát vọng tình thâm, nhưng lý trí lại nói cho ông biết, trên thế giới này ngoại trừ mình ra, ai cũng không thể tin tưởng, vì vậy bỏ qua sự cảm động trong lòng đi, tức giận trả lời, "Khó khăn bây giờ chính là phải có 60% cổ phần, chỉ một câu thôi, các người cho hay không?"

"Không cho." Phong Khải Trạch trả lời như định chém sét, nói xong lập tức đuổi người, "Không cần nói nhảm, cũng đừng hòng uy hiếp, ông bây giờ lập tức cút ngay cho tôi, sau này đừng có trở lại, bằng không đừng trách tôi không nghĩ đến tình cha con?"

"Khải Trạch, con đừng ép ta phải giờ thủ đoạn ra. Cha biết con có năng lực bảo vệ vợ và con con, nhưng con có thể bảo đảm vạn nhất không xảy ra chuyện gì không, bụng cô ta cũng đã to ra, chỉ cần đẩy cô ta một cái có thể làm cô ta trả một cái giá rất cao, ông nguyện ý mạo hiểm như vậy sao?"

"Tôi sẽ khiến ông ngay cả cơ hội đến gần cô ấy cũng không có."

"Con biết thủ đoạn của cha mà, không nên ép cha, dù nói thế nào đứa con

trong bụng của cô ấy cũng là cháu của cha, cha không muốn tổn thương cô ấy, càng không muốn tổn thương cháu của cha, nhưng cha không còn cách nào, cha phải lấy được 60% cổ phần này, cầu xin con đừng nêu ép cha."

"Ông không nên ép tôi, bằng không tôi sẽ cho ông nếm thử chút mùi vị thất bại."

"Con —— được lăm, các người chờ đi, hù." Phong Gia Vinh bởi vì không đạt được mục đích, trong lòng vừa phiền vừa lo lắng, hơn nữa lại không biết phải làm sao, tâm trạng bối rối khiến ông khó chịu cực kỳ, nói nửa ngày đều vô nghĩa, cũng không thể động thủ, dưới sự phẫn nộ không thể làm gì khác hơn là rời đi trước.

Vậy mà sau khi ra khỏi cửa, thử suy nghĩ một chút, lại chẳng thấy tức giận, còn thấy may mắn vì không lập tức lấy được cổ phần. Nếu như bây giờ lấy được cổ phần, ông làm sao kéo dài thời gian với Hồng Thiên Phương được nữa?

Mới vừa rồi do ông quá nóng vội, quá tức giận nên mới hồ đồ, đi bức Phong Khải Trạch giao ra cổ phần, bây giờ nghĩ lại chuyện không thành công trái lại là một chuyện tốt.

Phong Gia Vinh mới vừa đi ra khỏi cửa phòng bệnh không xa, liền bắt gặp Hồng Thiên Phương, đối phương tựa hồ có ý ở đây chờ ông làm ông sợ hết hồn, "Ông, vì sao ông lại ở chỗ này?"

"Đương nhiên tôi xem hiệu suất làm việc của ông." Hồng Thiên Phương cười nhạt trả lời, đi tới kè vào bên tai ông cảnh cáo, "Có gắng một chút, nếu không ông biết tôi sẽ làm gì rồi chứ?"

"Bọn họ không chịu giao ra cổ phần, tôi còn có cách gì đây, bất kể tôi có cố gắng thế nào vẫn không thể thành công."

"Trong mắt tôi, ông vẫn còn chưa cố gắng lăm, thủ đoạn của ông còn chưa có xử dụng ra mà, không phải sao?"

"Ông mới vừa nghe lén chúng tôi nói chuyện."

"Cái này gọi là giám sát, hãy giờ thủ đoạn của ông ra, đừng để bọn tôi phải chờ quá lâu, tính nhẫn耐 của tôi cũng có hạn, không thể chờ đợi thêm

nữa." Hồng Thiên Phương vỗ vỗ bả vai Phong Gia Vinh, cười u ám, xoay người rời đi không lưu lại nữa.

Ông không thể ở trong bệnh viện quá lâu, bằng không bị Phong Khải Trạch phát hiện ra vậy thì hỏng bét.

Phong Gia Vinh đứng bất động tại chỗ, tức giận nhìn theo bóng dáng rời đi của Hồng Thiên Phương, trong lòng rất không cam tâm, hận không thể phanh thây xé thịt lão già kia ra.

Phanh thây xé thịt—— hay là ông dùng cách đã đói phó với cha của Đới Phương Dung dùng với Hồng Thiên Phương, người chết rồi sẽ không thể làm gì được, không phải sao?

"Hồng Thiên Phương, đây là do ông tự tìm, không trách được tôi, muốn trách thì trách ông không chịu an phận."

Cách tốt nhất bây giờ chính là giết người diệt khẩu, nói không chừng sau khi ông giao ra 60% cổ phần, Hồng Thiên Phương cũng sẽ không đưa toàn bộ CD cho ông, để bảo đảm an toàn, diệt khẩu là cách tốt nhất. Giết Hồng Thiên Phương, ông sẽ không cần phải đối nghịch với con trai mình nữa, cũng không cần thương tổn cháu mình, chẳng phải tốt hơn sao?

Nếu đưa 60% cổ phần cho Hồng Thiên Phương, Hồng Thiên Phương sẽ đạp lên trên đầu ông, vậy cuộc sống sau này của ông chẳng phải càng không yên sao, thay vì như thế chi bằng cứ đẻ 60% cổ phần cứ để Tạ Thiên Thiên nắm giữ!

Phong Gia Vinh nghĩ ra được biện pháp, cười vui vẻ, không còn tức giận, âm thầm nhìn bóng dáng Hồng Thiên Phương rời đi, trong lòng càng nghĩ càng phán khích, cuối cùng không do dự nữa, liền rời đi, trở về để chuẩn bị bắt tay vào công việc.

Không chỉ có Hồng Thiên Phương phải chết, Hồng Thùa Chí, Hồng Thi Na cũng không ngoại lệ, bởi vì rất có khả năng bọn chúng cũng biết đến chuyện CD, cho nên không thể giữ lại, tóm lại người Hồng gia không một ai được sống.

Chương 290: Phong Nam Phong Nữ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Phong Gia Vinh đi rồi, Phong Khải Trạch vẫn như cũ, khó nén được lửa giận, nghĩ tới lời ông mới nói, thực hận không thể rút gân lột da ông.

Tạ Thiên Ngưng biết anh đang tức giận, mà cô chỉ có thể giúp trấn an lòng anh, "Khi con, em cảm thấy ba nhất định gặp phải khó khăn gì đó, lại không biết nói với chúng ta như thế nào, anh cũng đừng so đo với ông nha! Mỗi người đều có một vài chuyện rất khó nói ra, điều này có thể lý giải."

"Ông ấy vừa rồi uy hiếp chúng ta như vậy, em còn gọi ông ấy bằng ba?"

"Không gọi là ba, vậy em gọi bằng gì, chẳng lẽ cũng giống như anh, gọi thẳng tên ông ấy, hay gọi lão già Phong hả? Em cảm thấy những lời ra oai vừa rồi của ông, không phải sự thật."

"Chính do em quá dễ mềm lòng, nói vài câu êm tai liền khiến em mắc mưu ngay. Mặc kệ ông ta gặp khó khăn gì, anh tuyệt đối sẽ không để ông ta tổn thương tới em cùng con, ông ta muốn lấy 60% cổ phần trong tay chúng, nằm mơ đi."

"Có lẽ ba thật sự đang cần 60% cổ phần kia, vậy chúng ta hãy tin tưởng ông ấy một lần đi, được không?"

"Không được, em đừng nói giúp cho Phong Gia Vinh, anh kiên quyết không đồng ý." Lòng Phong Khải Trạch đã quyết, nói gì cũng không thể thay đổi chủ ý, lại càng không muốn cô đồng tình, thái độ càng thêm kiên quyết, ra lệnh, "Không cho em nhắc lại chuyện này."

Tạ Thiên Ngưng biết nói cũng vô dụng, đành thở dài, kỳ thực cũng hiểu rõ chuyện anh đang lo lắng, nếu đem 60% cổ phần cho Phong Gia Vinh, rất có khả năng Phong Gia Vinh sẽ quay lại đối phó bọn họ, đến lúc đó trong tay bọn họ không có gì ứng phó, vậy thật sự rất nguy hiểm.

Thôi, cứ để mọi chuyện cứ phát triển thuận theo tự nhiên.

Anh không nghĩ cô lại buồn đến vậy, liền dỗ dành cô, "Thiên Ngưng, em đừng có trách anh lạnh lùng, anh làm vậy cũng là vì lo cho em và con, vì hai người, anh không thể mạo hiểm, em hiểu chứ."

"Em có thể lý giải lo lắng của anh, yên tâm đi, em không trách anh. Dù sao giờ đang nhàn rỗi không có việc gì làm, chi bằng anh kiếm tên đặt cho con đi, nghĩ một cái tên cho con trai và cho con gái." Cô nói sang chuyện khác, không hy vọng những chuyện này ảnh hưởng đến tình cảm bọn họ.

Được hạnh phúc như giờ không phải dễ, cô không muốn bị phá hủy vì những chuyện không cần thiết.

"Con trai gọi Phong Tử, con gái thì gọi Phong Nữ, trai điên, nữ điên, giống như lúc đầu tiên chúng ta vừa gặp lại, em anh là điên tiên sinh, anh lại thấy em chính là cô gái điên." Anh dùng tay xoa tròn bụng cô, trêu chọc.

Nhưng trò đùa này lại khiến cô cực kỳ tức giận, nắm lấy bàn tay anh đặt trên bụng cô ra, không cho anh sờ nữa, rống to không đồng ý, "Phong Khải Trạch, anh dám lấy tên con ra làm trò đùa. Em sẽ không để con gọi anh là ba đâu."

Phong Tử, Phong Nữ, thế mà anh lại nghĩ ra?

"Đừng nóng giận, đừng nóng giận, anh đùa thôi, em giận sẽ ảnh hưởng đến con đó, cho nên ngàn vạn lần không nên nỗi giận nha." Anh một tay ôm cô, một tay đặt ở trên bụng cô, dỗ dành.

"Đùa cũng không được."

"Được được được, anh sẽ không đùa, không gọi Phong Tử, Phong Nữ, mà gọi là Phong soái ca, Phong mỹ nữ, có thể chứ?"

"Phong, Khải, Trạch."

"Xem như anh chưa nói." (há há, sợ vợ)

"Anh mau nghĩ cho em, còn dám lấy tên con ra đùa, em không để yên cho anh đâu."

"Tuân mệnh, bà xã đại nhân. Anh không đùa nữa, anh sẽ cố suy nghĩ."

"Hừ."

Nhớ đến ngày trước, Phong đại thiếu gia lạnh lùng ngạo mạn, lại biến thành người chồng thích đùa giỡn, ôn nhu như nước, quả là khác rất xa.

Ngay lúc Phong Khải Trạch đang nghĩ phải đặt tên gì, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gỗ cửa, cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

Tiếng gỗ cửa này, làm cho bọn họ đều đề cao cảnh giác, trong lòng đã chuẩn bị đến đều tồi tệ nhất. Nghĩ rằng có thể là Hồng Thi Na đến, hoặc có thể là Tạ Minh san, hay là Hồng Thiên Phương hoặc Phong Gia Vinh.

"Em đi mở cửa." Tạ Thiên Ngung đang định đứng lên, đi ra mở cửa, nhưng bị người giữ lại, không để cô đứng lên.

"Chân của anh cũng đã khỏe hẳn, em đang mang thai, hãy ngoan ngoãn ngồi xuống không nên động, để anh đi mở cửa. Anh ngược lại muốn xem là ai dám đến gây phiền toái, anh tuyệt đối sẽ khiến họ phải mất mặt."

Phong Khải Trạch không để cô đi mở cửa, tự mình đứng lên, lạnh lùng nhìn cánh cửa còn đang đóng chặt, sau đó chân cao chân thấp bước đi tới, mở cửa ra.

Sau khi mở cửa ra, nhìn thấy người đến là Đinh Tiểu Nhiên, thái độ cảnh giác đều biến mất toàn bộ, cười cười, hiền hoà nói: "Là Tiểu Nhiên đến."

Đinh bụng kéo cửa ra. Đinh Tiểu Nhiên lại nâng một bó hoa bách hợp to, đi đến, thân thiện chào hỏi, "Hắc hắc, là tôi, tôi đến thăm các người. Phong đại thiếu gia, thật ngại, hoa này không phải tôi mua để tặng cho anh, mà là tặng cho Thiên Ngung cùng con trai hoặc là con gái nuôi của tôi, anh cũng đừng để ý nha."

"Cô nghĩ rằng tôi sẽ quan tâm đến sao?"

"Tôi cảm thấy sẽ không, ha ha. Phong đại thiếu gia càng ngày càng hài hước, không còn thường xuyên mặt lạnh nghiêm trang nữa rồi, xem ra Thiên Ngung đã dạy dỗ anh rất tốt đó!"

"Miệng lưỡi cô vẫn không thay đổi, chỉ cần cô xuất hiện ở đâu, thì nơi đó

không ngừng ồn ào, ầm ĩ."

"Nói hay lầm nói hay lầm, tôi sẽ không nói chuyện với anh nữa, ta muốn gặp Thiên Ngưng và đứa bé, hắc hắc." Đinh Tiêu Nhiên đi ngang qua Phong Khai Trạch, bước nhanh vào trong phòng bệnh, sau đó ngồi đến bên cạnh Tạ Thiên Ngưng, nhìn chằm chằm bụng cô, "Ôa, Thiên Ngưng, bụng của cậu sao lại lớn như thế hở. Tôi lại không ngờ, xem ra người mẹ nuôi như tôi thật sự quá thất bại. Bảo Bảo ngoan, mẹ nuôi mua hoa bách hợp đến tặng cho con, con thích không?"

Tạ Thiên Ngưng cầm lấy bó hoa bách hợp, ngửi một chút, cảm kích nói: "Tiểu Nhiên, cảm ơn cậu. Chẳng qua do cậu đã lâu chưa đến đây, tôi còn nghĩ cậu quên mất tôi rồi chứ!"

"Gần đây tôi bận đến tối mày tối mặt, không có thời gian đến thăm. Hơn nữa cậu có ông chồng yêu thương cậu, tôi tới hay không cũng không quan trọng, không phải sao? Thực hâm mộ cậu quá đi, có được hôn nhân mỹ mãn, gia đình hạnh phúc, còn chuẩn bị làm mẹ, những điều tốt đẹp trên đời này đều ban hết cho cậu, không hâm mộ không được a! Nhớ lúc trước cậu ở cùng tên Ôn Thiếu Hoa, cảm thấy không tốt lắm, không ngờ mọi chuyện lại chuyển biến mau thế, cậu đã thành người phụ nữ hạnh phúc nhất khắp thế giới rồi."

"Cậu với Dư Tử Cường phát triển đến đâu rồi, không phải em ấy muốn cậu làm thư ký của em ấy sao, sao hôm nay không đi cùng với cậu đến?"

"Tôi với cậu ta không có hi vọng đâu, cậu cũng đừng uống phí tâm tư. Tôi vẫn còn làm cho giám đốc Mã, không làm thư ký của cậu ta, hơn nữa gần đây cậu ta tựa hồ cũng rất bận, không rảnh quan tâm tới tôi, chúng ta cứ như vậy, ai đi đường này, cho nên không diễn nữa. Hơn nữa, cậu ta lại nhỏ hơn tôi, cậu cũng không phải không biết, tôi không thích đàn ông nhỏ hơn tôi."

"Cậu chưa từng thử quen đàn ông nhỏ tuổi hơn cậu, làm sao biết không thể chứ?"

"Tạ Thiên Ngưng, hôm nay mình tới để gặp cậu, cậu đừng nhắc đến Dư Tử Cường nữa có được không, tôi sẽ cùng cậu ta diễn trò nữa. Nói về cậu đi, xem ra, hai người gần đây rất tốt, chân của Phong đại thiếu gia đã khỏe nhiều, cậu cũng dưỡng thai khỏe rồi. Tôi đây sẽ chờ con các người ra đời,

để làm mẹ nuôi." Đinh Tiểu Nhiên không muốn nhắc đến Dư Tử Cường, cương quyết yêu cầu đổi đề tài.

Cô thèo nhạt, lúc đầu có chút bị Dư Tử Cường làm mình hơi rung động, nhưng gần đây hắn ta dường như bặt vô âm tín, nên rung động này cũng dần tiêu thất.

Tạ Thiên Ngưng cầm bó hoa trong tay đưa cho Phong Khải Trạch, mang đi chỗ khác, bản thân ngồi bất động tán gẫu, "Trước mắt cũng không tệ, chỉ là không biết về sau sẽ như thế nào?" .

"Về sau vẫn rất tốt mà, không phải sao?"

"Tiểu Nhiên, mình nói cho cậu biết, trước khi Hồng Thi Na bị tống giam đã đến phòng bệnh của chúng mình. Nghe này, cả Tạ Minh San cũng đã tới, tóm lại đám người luôn gây phiền phức cho mình đều đã xuất hiện, cho nên mình mới cảm thấy có chút bất an."

Phong Khải Trạch tùy tiện đặt hoa để ở trên bàn, nghe lời cô nói xong, biết cô đang lo lắng cái gì, vì thế muốn cô được an tâm, liền đưa ra một lời hứa hẹn, "Thiên Ngưng, em yên tâm đi, anh cam đoan những người này sẽ không gây phiền toái gì chúng ta nữa."

"Cậu có một người chồng vừa tài giỏi lại luôn yêu thương cậu, luôn ở bên cạnh che chở cho cậu. Yêu ma quỷ quái cũng không dám động vào cậu, nên cậu không cần suy nghĩ quá nhiều, hãy dưỡng thai cho tốt, cảm xúc của cậu sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của Bảo Bảo, như vậy đối với Bảo Bảo không tốt đâu. Phụ nữ có thai hay đa sầu đa cảm lắm, nên cậu phải chú ý nhiều một chút, đừng nghĩ đến những chuyện không tốt này." Đinh Tiểu Nhiên lấy tay sờ sờ bụng Tạ Thiên Ngưng, trấn an cảm xúc của cô.

"Tiểu Nhiên, sao mình cảm thấy cậu hiểu phụ nữ có thai còn hơn cả tôi nữa đó?" Tạ ngàn ngưng đùa với nàng, cố ý thế nào hỏi.

"Ai ôi, mình chỉ nói theo đạo lý mà thôi, hiện nay mình đã 27, cũng không phải 17, tính theo tuổi tác, nếu cả cái gì cũng không hiểu, mình còn là phụ nữ nữa sao?" Một người phụ nữ 27, nếu như ngay cả những chuyện này cũng không biết, cô không biết các cô gái này làm sao có thể sống đến 27 tuổi nữa.

"Cậu đã nói cậu đã 27, vậy còn không mau chạy đi tìm người đàn ông tốt để gả đi?"

"Đàn ông tốt không dễ tìm, chỉ có thể dựa vào may mắn không thể cầu, tôi đâu có vận khí tốt như cậu chứ? Bỗng chốc liền gấp phải bạch mã hoàng tử của số mệnh."

"Tuy nói như thế, nhưng nếu muốn tìm người để giới thiệu thì tôi sẽ giới thiệu Dư Tử Cường cho cậu, cậu cảm thấy sao?"

"Lại là Dư Tử Cường, Tạ Thiên Ngưng, mình hoài nghi cậu bị Dư Tử Cường mưu chuộc, cho nên mới nói giúp hắn như vậy, có đúng hay không?"

"Oan uổng, trời ơi oan uổng quá, mình chưa có lấy gì hết, khi con có thể làm chứng. Tiêu Nhiên, mình đang nói sự thật, cậu và Dư Tử Cường thật sự rất xứng đôi. Nếu không cậu cứ lo lắng sợ hãi, bằng không mình sẽ nghĩ chuyện nó đeo đuổi cậu chính là do hai người đang diễn đó chứ?" Tạ Thiên Ngưng một lòng muốn tác hợp, kỳ thực cũng muốn Đinh Tiêu Nhiên tìm được người đàn ông đáng tin cậy, theo ý cô, Dư Tử Cường rất đáng tin cậy.

"Đùa à, mình không muốn bị chế giễu mà xem như thật đâu, huống chi cậu ta còn nhỏ hơn tôi, tôi thật sự không thích đàn ông nhỏ tuổi hơn mình. Cậu không cần lo cho mình, nếu thật sự không tìm được đối tượng thích hợp, mình đây sẽ nhờ cậu giúp, dù sao hiện tại rất nhiều gái é đều muôn tiếp cận, không phải sao?"

"Mình cảm thấy Dư Tử Cường tương đối thích hợp hơn."

"Cậu cứ Dư Tử Cường này, Dư Tử Cường nọ, mình sẽ giận dữ bỏ đi đó?"

"Được được, mình không nói đến cậu ta nữa, vậy được rồi chứ."

"Này còn được đó."

Ngay lúc hai người phụ nữ đang nói chuyện hăng say, lại vang lên tiếng gõ cửa.

-----oOo-----

Chương 291: Về Tình Có Thể Tha Thứ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tiếng đập cửa phòng ầm ĩ làm phá vỡ bầu không khí, Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng nghiêm túc nhìn về phía cửa, biểu cảm trên mặt có chút không vui.

Đinh Tiêu Nhiên cảm giác được khác thường, liền hỏi một chút: "Sao thế?"

"Có lẽ có người đến gây chuyện, bây giờ chưa tới bữa tối, Thím Chu sẽ không đến." Tạ Thiên Ngưng giải thích đơn giản, đoán xem người tới lúc này là ai, Hồng Thi Na hay Tạ Minh San?

Phong Khải Trạch đi ra mở cửa, y như lúc đầu, đã chuẩn bị tâm lý sẵn, ai nào biết sau khi mở cửa thấy người đến là Tạ Chánh Phong, tuy có chút kinh ngạc bất quá miễn cưỡng chấp nhận, nghi hoặc hỏi: "Chú đến có chuyện gì không?"

Tạ Chánh Phong có vẻ có chút sốt ruột, nhìn thấy Phong Khải Trạch tới mở cửa, gượng cười nói: "Phong thiếu gia, đã lâu không gặp."

"Rất lâu rồi không gặp, chú tới gặp tôi hay là gặp Thiên Ngưng?"

"Tôi ——"

Không đợi Tạ Chánh Phong trả lời, Tạ Thiên Ngưng liền vội vàng chào hỏi, đứng dậy đi tới, thân thiện nói: "Chú, là chú à, rất lâu rồi không gặp chú, con cứ nghĩ đến chú mãi, chú mau vào đây ngồi nè, Tiêu Nhiên cũng đang ở đây!"

"Thiên Ngưng ——" Tạ Chánh Phong đi đến, thấy đôi phuơng rất thân thiện, biểu cảm trên mặt ông vẫn nghiêm túc như cũ, bất kể ai nhìn vào cũng biết ông đang có tâm sự.

"Chú, sao thế, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Thiên Ngưng, chú đến chỉ muốn hỏi một chút, hỏi xem mọi người có gặp qua Minh San và Ninh Nghiêm hay không, đã hơn một tháng không liên hệ được với họ, gọi điện thoại thì tắt máy, đến nhà tìm thì không có ai mở cửa, nghe hàng xóm láng giềng nói hơn một tháng trước vội vội vàng mang theo vali rời khỏi, không có trở về, chú hơi lo lắng, cho nên đến tìm."

Đảo vòng lớn, ông vẫn không bỏ được người nhà.

"Lần cuối cùng con gặp được Minh San là hơn một tháng trước, sau đó không còn gặp nữa, có lẽ bọn họ đã có tiền nên muốn đổi chỗ ở khác, chú không cần quá lo lắng."

"Chú cũng đã từng nghĩ đến, nhưng lại thấy không có khả năng, bọn họ có muốn đổi chỗ ở mới cũng phải thu dọn đồ đạc trong nhà đi luôn mới đúng, nhưng đồ đạc vẫn còn ở trong nhà cũ, mà bóng dáng họ lại không thấy, chú càng nghĩ càng thấy mọi chuyện không ổn, cho nên mới đến hỏi thăm xem." Tạ Chánh Phong vô tình quay đầu nhìn Phong Khải Trạch với ánh mắt hoài nghi.

Ánh mắt này bị Phong Khải Trạch nhận ra được, nghiêm túc hỏi: "Chú đang hoài nghi tôi làm gì bọn họ sao?"

Lời này vừa nói ra, Tạ Chánh Phong liền lo lắng trong lòng, dù có hoài nghi, cũng không dám thừa nhận, cực lực biện bạch, "Không, không có, tôi không hề nghĩ như thế đâu, Phong thiếu gia, cậu đừng có hiểu lầm."

"Tôi không có hiểu lầm, tôi cho chú một đáp án rõ ràng, tôi không có làm gì con gái chú hay vợ của chú, không nhìn thấy bọn họ, cũng chẳng quan hệ tới tôi, hay là chú đi mà hỏi Hồng Thi Na đi, có lẽ cô ta biết đó."

"Khỉ con, chú không có nghĩ như thế đâu, chú áy chí vì quá lo lắng cho con và vợ của mình quá nên mới như vậy, anh đừng suy nghĩ quá nhiều." Tạ Thiên Ngưng liền giải thích giúp Tạ Chánh Phong, bởi bản thân cô không hề muốn người yêu và người thân của mình lại biến thành kẻ thù với nhau.

"Mặc kệ ông áy nghĩ thế nào, anh vẫn là cái đập án kia, anh không làm gì con gái của vợ của chú áy, việc này em có thể chứng minh, không phải sao?" Phong Khải Trạch đoán chắc Tạ Chánh Phong đang hoài nghi anh,

bất quá đỗi với chuyện này cũng không có để trong lòng nhiều, dù sao đỗi với anh thì Tạ Chánh Phong chẳng đáng để cân nhắc.

Nếu như lúc trước không phải nể mặt Thiên Ngưng, anh cũng chẳng thèm quan tâm tới Tạ Chánh Phong.

"Chú, mấy ngày nay con đều ở bên cạnh khỉ con, anh ấy thật sự không có làm gì Minh San hay thím Ninh cả, điều này con có thể chứng minh."

"Chú thật sự không có ý gì khác, chỉ là đến để hỏi thăm, dù sao hỏi thêm một chút cũng chẳng có gì xấu, nếu nơi này không có tin tức, vậy chú đi nơi khác tìm xem, có lẽ bọn họ đang đi đâu đó chơi, nói không chừng qua một thời gian sẽ trở về." Tạ Chánh Phong cảm thấy xấu hổ khi bị Phong Khải Trạch biết mình đang hoài nghi, nên không dám lưu lại, liền xoay người rời đi.

"Chú." Tạ Thiên Ngưng gọi ông lại, biết chuyện này đã khiến mọi người không được vui, nên mới an ủi ông một chút, "Chú, đừng để chuyện này ở trong lòng, dù sao Minh San và Thím Ninh đã lớn, có thể tự chăm sóc cho chính mình, chú đừng quá lo lắng."

"Thiên Ngưng, cảm ơn con, có lẽ do chú quá lo lắng rồi. Chú trở về vườn hoa đây, gần đây khá bận rộn, không có thời gian đến thăm con, con phải biết tự chăm sóc tốt cho mình."

"Con biết rồi, chú à, chú cũng phải tự chăm sóc tốt cho mình, trời chuyen lạnh chú nhớ mặc thêm áo ấm, đừng để mình bị lạnh,

mua nhiều đồ ăn có chút dinh dưỡng về ăn, khi nào con có thời gian rãnh rồi sẽ đến thăm chú."

"Bụng con đã lớn như vậy rồi, nên ở trong nhà chờ đến ngày sanh nở đi, không cần đi lung tung, khi nào sanh đứa bé ra rồi, chú lại thăm con. Được rồi, chú không quấy rầy hai đứa nữa, chú về đây." Tạ Chánh Phong cố gắng nặn ra nụ cười, cố cười vui vẻ một chút, sau đó đi ra ngoài cửa, một thân một mình rời đi, bóng lưng có vẻ rất cô tịch.

Có lẽ sống một mình quá lâu, nên mới cảm thấy tịch mịch.

Tạ Thiên Ngưng cảm nhận được sự cô đơn, đột nhiên thấy mình quá vô

tâm với chú, liền tự trách nói : "Đều tại em, gần đây không có hỏi thăm chú, để chú ở một mình với vườn hoa, không có một người nào hay người thân nào để làm bạn, nhất định rất cô đơn" .

"Mỗi ngày ông ấy đều lo kinh doanh, giao thiệp với khách hàng, làm sao thấy cô đơn chứ?" Phong Khải Trạch khinh thường, vẫn còn tức vì bị chuyện Tạ Chánh Phong hoài nghi.

Anh tức giận, đều được viết rất rõ ở trên mặt, cô đương nhiên nhìn ra, không thể làm gì khác hơn là khuyên nhủ anh một chút, "Khỉ con, anh đừng giận chú mà, chú ấy thật không có ác ý, anh hãy thông cảm cho chú ấy một thân một mình đơn độc, người thân với khách hàng không thể đánh đồng hay so sánh cùng nhau được. Em gần đây bận lo chăm sóc cho anh, hơn nữa bụng càng ngày càng to ra, không thể đi thăm chú được, vì quá cô đơn nên chú mới muốn tìm gặp con gái và vợ mình, đó chính là tình cảm thâm tình."

"Thì anh cũng có nói gì đâu, em nói nhiều vậy, có phải nói anh đã làm cho chú em buồn có đúng không?" Anh tức giận oán trách, bất quá nghe cô nói xong, đúng là không còn giận Tạ Chánh Phong nữa. Có lẽ Thiên Ngung nói đúng như vậy, đó là do tình cảm thâm tình của gia đình.

"Anh đừng giận nha, em chỉ thuận miệng nói thôi mà. Khỉ con, anh có thể giúp chú tìm Tạ Minh San và thím Ninh được không, hoặc đúng như lời anh nói, chuyện bọn họ mất tích có khi liên quan đến Hồng Thi Na cũng nên."

"Anh không quan tâm chuyện hai người đó, em đừng mong kêu anh đi tìm họ, anh không đi đâu." Phong Khải Trạch cự tuyệt giúp đỡ, nằm dài lên trên giường, cầm chăn phủ kín mặt mình, cái gì cũng không muốn nói.

Anh không đi tìm Tạ Minh San tính sổ đã là may mắn rồi, còn muốn anh lãng phí thời gian vì chuyện cô ta mất tích sao, đừng hòng.

"Khỉ con ——" Tạ Thiên Ngung đi tới, làm nũng để nhờ anh giúp, "Khỉ con, anh xem như là giúp chú đi, có được hay không? Chẳng qua chỉ đi tìm người, chứ không có nói nhờ anh giúp gì cho bọn họ, đây cũng đâu phải việc gì khó khăn đâu?"

"Tìm người rất phí sức lực, không tìm." Hắn không vén chăn lên, để chăn

che kín mình lại, dùng thái độ này để nói lên ý của chính mình.

"Khi con——"

"Chuyện này không cần thương lượng."

"Anh chỉ cần hỏi thăm một chút thôi là được rồi, có tin tức hay không cũng không sao đâu."

"."

Đinh Tiểu Nhiên đã tận mắt chứng kiến hết mọi chuyện, liền ngăn Tạ Thiên Ngưng lại, không cho cô nói đến chuyện này nữa, "Thiên Ngưng, cậu cần làm gì phải làm khó anh ta? Cậu nên nghĩ đến những chuyện mà Tạ Minh San đã từng làm qua, nếu đổi lại là mình, mình cũng không muốn đi tìm hạng người này. Hơn nữa mới nãy mình đã thấy rõ, đúng là chú của cậu đã nghi ngờ Phong Khải Trạch. Cậu nên suy nghĩ kỹ lại đi, cảm giác bị người ta hoài nghi đã rất khó chịu, khó chấp nhận rồi, giờ lại bắt người bị hoài nghi đi giúp kẻ nghi ngờ mình, chẳng phải là làm khó người ta sao?"

Lời này khiến trong lòng Tạ Thiên Ngưng thấy có hơi khó chịu, buồn bã hỏi: "Tiểu Nhiên, cậu không có nhìn lầm chứ, thật sự chú mình hoài nghi khi con sao?"

"Đôi mắt của mình rất sáng, không có nhìn lầm, chuyện cậu bây giờ phải làm là không phải nhờ chồng cậu giúp một tay, mà là hãy an ủi anh ta kia, đừng quên, anh ta mới là người quan trọng nhất đối với cậu. Còn chuyện chú cậu, có rãnh rồi thì hãy gọi điện thoại hỏi thăm ông ấy, tâm sự với ông ấy một chút là được, những chuyện khác không cần quan tâm nhiều, có biết không?"

"Tiểu Nhiên, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã nhắc nhở mình trong lúc mình đã mắc phải sai lầm."

"Nếu như muốn cảm ơn mình, thì làm ơn đừng có gán ghép mình với Dư Tử Cường nữa."

"Mình thật sự cảm thấy hai người rất hợp. Tiểu Nhiên, cậu nên suy nghĩ lại đi, thử cùng Dư Tử Cường lui tới thử xem, nếu như có thể chung sống hòa hợp, thì hãy bàn đến chuyện tình cảm!" Nói những chuyện này, Tạ Thiên

Ngung liền ra sức suy nghĩ cách để tác hợp cho hai người bọn họ.

Đinh Tiểu Nhiên có hơi im lặng, lắc đầu một cái, cầu xin cô, "Phong thiếu phu nhân ơi, mình cầu xin cậu, tha cho mình đi, đừng có đây người đàn ông đó cho mình nữa, có được không?"

"Mình cũng chỉ đang suy nghĩ cho hạnh phúc chung thân của cậu thôi, mình cảm thấy Dư Tử Cường cũng không tệ, cho nên muốn canh chừng giúp cậu thôi, tránh bị cô gái khác chiếm được. Cậu nên biết, trên thế giới này đàn ông tốt bây giờ quá ít, khó khăn lắm mới tìm được một người cho cậu, cậu phải nên biết quý trọng mới đúng."

"Quý trọng cái đầu cậu, hắn ta nhỏ hơn mình đó, hơn nữa đáng dấp hắn ta y như công tử đa tình, không phải món ăn mình cần, mình không thích đâu, nếu Dư Tử Cường thật sự là món ăn mình cần, không cần cậu nhắc cũng sẽ đuổi theo hắn ta ngay."

Tên đàn ông nói không giữ lấy lời này, cô không cần, nói muốn theo đuổi cô, kết quả cái gì cũng không có, rõ ràng là đùa bỡn cô mà!

"Thôi cứ để thuận theo tự nhiên đi, nếu như hai người thật sự có duyên phận, cuối cùng sẽ đến với nhau, không nên cưỡng cầu, mình chỉ nhắc nhở cậu hãy nên quý trọng người trước mắt, chờ đừng để mất đi rồi mới thấy hối hận."

"Mất đi người này, mình cũng không hề thấy hối hận. Được rồi, mình còn phải đi mua một chút đồ dùng hàng ngày, hôm nào đó sẽ trở lại thăm cậu, bất quá nhìn bộ dạng của Phong Khải Trạch rất nhanh là có thể xuất viện, không chừng lần sau gặp cậu chắc phải đến nhà cậu thăm rồi." Đinh Tiểu Nhiên cầm lấy túi xách của mình, tính rời đi, bất quá trước khi đi còn nhỏ giọng bên tai Tạ Thiên Ngung một câu, "Đàn ông cũng cần phải biết dù dỗ, một hồi nhó dỗ dành hắn đi, có biết không?"

"Mình biết rồi, yên tâm đi, đi đường cẩn thận nha."

"Vậy mình không quấy rầy hai người nữa, bái拜. Cậu không cần tiễn mình, cũng không cần đóng cửa, tự mình làm là được rồi." Đinh Tiểu Nhiên đi ra khỏi cửa phòng bệnh, cố ý dùng ngón tay chỉ vào người ở trên giường, rồi mới đóng cửa rời đi.

Giữa vợ chồng, cũng cần phải biết dỗ dành lẫn nhau.

-----oOo-----

Chương 292: Ngụy Biện Quá Nhiều

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Đinh Tiểu Nghiên đi rồi, Phong Khải Trạch như cũ dùng chăn che kín mình không chịu chui ra, giống như đứa con nít đang giận lẩy.

Anh đương nhiên giận, bị Tạ Chánh Phong hoài nghi còn chưa đủ, cô còn bắt anh đi giúp nên đương nhiên anh phải giận rồi.

Tạ Thiên Ngưng biết mình vừa rồi yêu cầu quá đáng, vì người khác mà không nghĩ đến cảm nhận của anh, có chút tự trách, vì vậy đi tới mép giường, khẽ kéo chăn, dỗ dành anh, "Khi con, anh đừng vì buồn bức mà chui vào trong chăn, ra ngoài đi có được hay không?"

"Khi con, em không ép anh làm chuyện anh không thích nữa, anh đi ra ngoài đi."

Dù dỗ không thành, anh càng quấn chặt mình hơn, không chịu chui ra, giả bộ đang giận lẩy, bất quá trong lòng lại thấy rất vui vẻ, người cô quan tâm nhất vẫn là anh, không phải Tạ Chánh Phong, chỉ bằng điểm này, anh không còn tức giận mà lại càng thấy rất phấn khích nữa.

"Khi con, ra ngoài đi, anh không muốn tìm Tạ Minh San và Ninh Nghiên thì không cần tìm, em nghe lời anh, có được hay không?"

"."

"Đừng có giận dỗi như đứa con nít nữa, đi ra ngoài đi."

"."

Bất kể cô dỗ dành thế nào, anh cũng không ra. Thật ra cô không hề biết anh đang cười vui trong chăn, nghe được nhiều lời dỗ dành của cô, tâm trạng càng ngày càng tốt lên.

Thấy anh không ra, cô liền nghĩ ra một cách lấy tay ôm bụng, giả vờ kêu lên đau đớn: "A —— bụng của em đau quá." Quả nhiên cũng không phải ngu ngốc.

Một chiêu này quả nhiên hữu dụng.

Phong Khải Trạch vừa nghe cô kêu đau, lập tức vén chăn lên, nhảy xuống giường, đỡ lấy cô, vội vã hỏi: "Thiên Ngưng, em làm sao vậy, bị đau bụng sao?"

Kế hoạch thành công, Tạ Thiên Ngưng cười cười, không giả bộ đau bụng nữa, kéo tay của anh, không để anh tiếp tục trốn vào trong chăn, tiếp tục dỗ anh, "Khỉ con, anh đừng giận, có được hay không?"

"Mới vừa rồi anh thật sự bị em làm sợ muốn chết, sau này không cho phép hù dọa anh nữa." Thấy cô bình an vô sự, anh mới hoàn hồn lại không còn toát mồ hôi lạnh nữa, đau lòng khiến trách cô.

"Ai kêu anh không ra, em chỉ còn cách này, bất quá cái này quả rất hữu dụng."

"Hữu dụng cái đầu em, anh xém bị em hù chết, em còn vui được ư."

"Đến đây, em giúp anh xoa bóp, để giúp anh đỡ sợ, như vậy anh sẽ không bị hù chết, cũng sẽ không bị tức giận." Cô xoa xoa bả vai để lấy lòng anh, nghĩ hết mọi biện pháp để anh hết giận.

Anh kéo tay cô, không cho nàng xoa bóp nữa, dịu dàng nhìn cô, từ từ lộ ra nụ cười, yêu thương nói: "Vợ ngốc này, anh nào có giận gì em, bất quá em đúng là càng ngày càng gian manh, cư nhiên còn biết dùng kế, thật làm anh không còn biện pháp, cẩn thận coi chừng dạy hư con, dưỡng thai cũng rất quan trọng đó."

"Cái này không phải gian mà gọi là thông minh, gọi là trí khôn, có được một người mẹ thông minh giống như em, nhất định có thể sinh ra đứa con thông minh lành lợi." Tạ Thiên Ngưng vuốt ve bụng mình, lời này nghiêm nhiên là nói với đứa bé trong bụng.

Cô có thể khẳng định, đứa bé này nhất định rất thông minh.

"Thế nào, chỉ có công lao của mẹ, không có của ba sao?" Phong Khải Trạch cũng đặt tay lên trên bụng cô, nở nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt. Anh tin tưởng, bọn họ sẽ là một gia đình rất hạnh phúc.

"Bảo bảo à, ba con đang giành công lao với mẹ, con nói phải làm sao bây giờ a?"

"Đương nhiên là mỗi một người một nửa."

"Cái gì mỗi một người một nửa, em phải hơn phân nửa, anh chỉ có thể gần một nửa thôi, bằng không anh để con vào trong bụng của anh để nó lớn lên xem." Cô ngửa bụng lên, bảo anh mang thai con, để nó lớn lên trong bụng, nhầm cố ý nói để chọc anh cười.

"Em biện minh nhiều quá đi." Anh không giành với cô nữa, chút chuyện nhỏ này nên nhường nhịn cô, nhưng có một số việc, anh sẽ không nhường nhịn, tựa như chuyện của Tạ Chánh Phong, anh tuyệt đối không giúp.

"Ngụy biện gì chứ, điều này quá đúng mà, nếu như mỗi ngày anh đều phải mang cái bụng bự này, anh cảm thấy thế nào?"

"Được được được, em nói đúng, em có công lao lớn nhất."

"Khi con, anh đừng tức giận, cũng đừng có trách chú, xem như chuyện vừa rồi chưa xảy ra đi, có được hay không?" Thấy anh đã có tâm trạng chọc cô, cô liền xin anh đừng nổi giận, chỉ hy vọng chuyện này hóa nhỏ, không ảnh hưởng tình cảm mọi người.

Nhắc đến chuyện này, sắc mặt Phong Khải Trạch lập tức nghiêm lại, không vui nói: "Thiên Ngưng, anh không muốn nhắc lại chuyện vừa rồi nữa."

"Em biết anh giận chú vì chú đã nghi ngờ anh, nhưng nếu đứng ở góc độ của chú thì chuyện này cũng rất hợp tình hợp lý, dù sao anh đã từng nói sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Tạ Minh San, bây giờ cô ấy mỉa tích, đương nhiên chú sẽ cho rằng anh là người làm chuyện này, cho nên chúng ta chỉ cần giải thích rõ ràng mọi chuyện ra, vậy có được không? Hôm nay chúng ta đã phản ứng rõ ra, em tin chú sẽ không hoài nghi anh nữa, anh đừng giận chú nữa nha, có được hay không?" Tạ Thiên Ngưng lôi kéo cánh tay

của anh, làm nũng cầu xin anh.

Rốt cuộc anh cũng không cưỡng được lời cầu xin của cô, thở dài một cái, điều chỉnh tâm trạng lại, không nghĩ thêm về Tạ Chánh Phong nữa, cố gắng tha thứ cho ông ta, "Được, em yên tâm đi anh không giận ông ấy nữa đâu."

"Em biết khỉ con là người tốt bụng nhất mà." Cô hưng phấn ôm lấy cánh tay của anh, cái đầu tựa lên trên bả vai của anh.

"Mặc dù anh không còn giận, nhưng anh cũng sẽ không giúp ông ấy đi tìm người đâu, chuyện này không cần phải thương lượng, em không phải cần xin anh." Anh vẫn kiên trì với quyết định của mình, không chịu thay đổi.

"Em sẽ không nhò anh đi tìm người nữa, chẳng qua chỉ không muốn anh tức giận mà thôi. Nhưng vừa rồi tại sao anh lại nói chú đi hỏi Hồng Thi Na, chẳng lẽ Hồng Thi Na biết Tạ Minh San ở đâu sao?"

"Hồng Thi Na không phải thông đồng cùng Tạ Minh San sao, Tạ Minh San là kẻ hám lợi, nên nhất định đã nhận tiền của Hồng Thi Na, chuyện hôm nay làm không xong, chỉ có hai con đường, một chính là cao chạy xa bay, một con đường khác chính là bị người bắt đi."

"Theo anh nghĩ thì cái nào có khả năng xảy ra hơn?"

"Tạ Minh san là một nhiều tháng trước mất tích , vừa lúc hơn một tháng trước nàng tới chúng ta nơi này náo loạn một cuộc, có lẽ là dọa sợ , không muốn sẽ giúp Hồng thơ Na làm việc, lại không muốn trả tiền lại, cho nên bảo lộ đi, này ——" phong khai trách nói đến một nửa, mới phát giác được mình nói phải nhiều lắm , lập tức đem lời dừng lại, tức giận nói: "Ta xong rồi sao đi phân tích Tạ Minh san tình huống bây giờ?"

"Tạ Minh San đã mất tích hơn một tháng, mà hơn một tháng trước cô ta có đến tìm chúng ta để gây sự, có lẽ là do bị hù sợ, lại không muốn giúp Hồng Thi Na làm việc, lại không muốn trả tiền lại, cho nên chỉ có một, này ——" Phong Khai Trạch nói được một nửa, mới phát giác chính mình đã nói quá nhiều, lập tức dừng lại, tức giận nói: "Sao anh phải đi phân tích chuyện của Tạ Minh San chứ?"

Tạ Thiên Ngưng vui vẻ cười trộm, nhỏ giọng nói: "Em đã biết hết rồi."

Tối nay cô sẽ đi gọi điện thoại cho chú, nói cho chú biết đáp án, để ông không cần phải lo lắng.

"Tạ Thiên Ngưng, em bây giờ càng ngày càng ranh ma lăm đó, thậm chí ngay cả anh cũng bị em lừa, ta giận rồi đó?" Anh cố tình giả vờ nghiêm túc, để chọc cô.

"Em thông minh, chẳng lẽ anh không vui sao? Nếu như anh không vui, vậy ý anh nói anh thích em là một đứa ngu ngốc a." Cô nói một câu, khiến anh không thể phản bác lại được.

"Được, em giỏi rồi nên anh nói không lại, anh tiếp tục chui vào trong chăn đây, hù." Anh xoay người đi tới bên giường, chẳng qua chỉ giả vờ một chút, không có ý định trốn vào trong chăn thật.

"Khỉ con, em —— a ——" cô vốn định kéo anh, cảm giác bụng chấn động, cô dừng bước lại, đứng bất động, tay ôm lấy bụng, hưởng thụ cảm giác hạnh phúc này, vui vẻ nói: "Khỉ con, bảo bảo mới vừa rồi động đậy đó, em vừa cảm nhận."

Phong Khải Trạch cho rằng cô đang lừa gạt anh, cho nên không quay đầu lại, không tin cô, "Anh không tin, không để bị em gạt lần thứ hai đâu."

Ngoài miệng mặc dù nói thế, nhưng trong lòng lại rất muốn xem tình hình thế nào, vừa mới nói xong, anh đã xoay người lại, thấy cô ôm bụng, đứng bất động, hai mắt nhìn chằm chằm bụng mình, trên mặt lộ ra dáng vẻ dịu dàng của người mẹ, lần này không thể hoài nghi nữa, đi tới nhìn bụng của cô, kích động hỏi: "Nó động thật sao?"

"Anh không phải nói không tin sao?" Cô tức giận nhìn chằm chằm vào anh.

"Tin, sau này em nói gì anh cũng tin, em đứng đã lâu như vậy rồi, mau ngồi xuống nghỉ ngơi trước đi." Anh đỡ lấy cô, để cô từ từ ngồi xuống, hôm nay đến phiên anh chăm sóc cho cô.

Nếu không phải Ôn Thiếu Hoa đánh gãy chân anh, trong khoảng thời gian này cô cũng sẽ không cực khổ như vậy.

"Khỉ con, anh cảm thấy Hồng Thi Na sẽ đối phó với chúng ta thế nào?" Tạ Thiên Ngưng vốn muốn hỏi chuyện Tạ Minh San, nghĩ đi nghĩ lại, lại nghĩ tới Hồng Thi Na, cảm thấy người này mới đáng sợ nhất.

"Không cần nghĩ, chính là không muốn để cho chúng ta được sống yên ổn, thậm chí muốn chúng ta quỳ xuống cầu xin cô ta. Ngay từ lúc đầu Cự Phong đã nói với anh về bản tính của Hồng Thi Na này, cô là cô gái trong ngoài không đồng nhất, bản tính cao ngạo kiêu căng, trong mắt không xem ai ra gì, dục vọng chiếm hữu cực mạnh, anh không cưới cô ta, khiến cô ta mất hết mặt mũi, hơn nữa chuyện xảy ra ở quán rượu kia, khẳng định cô ta hận chúng ta thấu xương, cho nên thù này cô ta không thể không báo. Lúc đầu cô ta còn dám bày ra thủ đoạn quyết liệt vậy, e rằng hiện giờ còn đang định bày ra mưu kế gì khác rồi." Phong Khải Trạch lạnh lùng phân tích, trong mắt không có chút nào sơ hãi, ngược lại còn lộ ra đắc ý.

Cô thấy anh không hề lo lắng sợ hãi, liền vội vàng nhắc nhở anh, "Anh đã biết Hồng Thi Na có thể làm như vậy, vậy phải nên cẩn thận đề phòng cô ta."

"Chúng ta không nắm được bất kỳ nhược điểm nào của cô ta, cô ta lại không có bản lãnh cùng anh đối đầu chính diện, cho nên không cần đề phòng cô ta, em chỉ cần biết, ngàn vạn lần không nên tin lời cô ta nói, không nên đi gặp mặt cô ta, chỉ có vậy chúng ta mới không xảy ra chuyện gì. Cô ta không ra tay, anh sẽ không ra tay, cô ta vừa ra tay, anh sẽ cho cô ta xuống địa ngục."

Anh biết người Hồng gia đang bí mật bày mưu kế, anh không biết kế hoạch đó là gì, nhưng bất kể bọn họ làm gì, chỉ cần không tổn hại đến anh, anh sẽ làm ngơ hết. Còn nếu là ngược lại, hắn sẽ bắt toàn bộ người Hồng gia phải lãnh hậu quả đắc.

"Được, em nghe lời anh, không tin bất kỳ lời nói nào của Hồng Thi Na, không gặp mặt cô ta. Chuyện của Hồng Thi Na cứ để sang một bên, em giờ đi gọi điện thoại cho chú, nói cho ông ấy biết chuyện của Minh San và thím Ninh, để ông không cần lo lắng." Tạ Thiên Ngưng không còn lo lắng chuyện của Hồng Thi Na nữa, cầm điện thoại trên bàn lên, gọi ngay cho Tạ Chánh Phong.

Phong Khải Trạch không ngăn cản, để cô đi gọi điện, ngồi im lặng suy nghĩ, trong ánh mắt toát ra sát khí mãnh liệt, trên đời này thật đúng là có quá

nhiều người có lòng tham không đáy, nếu những người này muốn chết, vậy anh không thể làm gì khác hơn là thành toàn cho bọn họ.

-----oOo-----

Chương 293: Làm Bộ Một Chút

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lần trước Phong Gia Vinh đến bệnh viện nói muốn lấy cổ phần nhưng không được, sau đó cũng không còn gấp lại, chỉ biết ở trong nhà lảng lặng đợi, không hề có động tĩnh nào.

Hồng Thiên Phương cứ chờ đợi tin tức của ông ta mãi, ngày ngày trôi qua đã đợi gần nửa tháng, mệt hết kiên nhẫn, rất giận, không thể làm gì khác hơn lại gọi điện thoại nhắc nhở, cảnh cáo ông, để ông mau đem chuyện làm cho xong.

"Cha, không phải cha nói không được quá nóng vội sao, tại sao cha lại nóng lòng muốn Phong Gia Vinh đi lấy cổ phần về thế?" Hồng Thi Na nghe thấy Hồng Thiên Phương gọi điện thoại cảnh cáo, liền hỏi rõ. Trước kia đã nói muốn làm thành đại sự cũng cần phải có phải thời gian, không nên nóng lòng, nếu không sẽ hai bàn tay trắng, cho nên cô cũng cần phải tính toán tình hình mới làm việc, không được nóng vội.

"Cha dĩ nhiên biết không nên quá nóng vội, nhưng Phong Gia Vinh không phải là tên ngốc, cha cảm thấy hình như lão ta đang gạt cha, vì vậy cha mới không thể không cảnh cáo ông ta?"

"Nếu như Phong Gia Vinh không thể lấy cổ phần của Phong Khải Trạch về được thì sao?"

"Thì cha sẽ tống ông ta vào tù, sau đó sẽ nghĩ cách khác."

Phong Gia Vinh lại nhận được điện thoại cảnh cáo, nhưng chỉ giả vờ nói mấy câu, cố kéo dài thời gian, sau khi tắt máy, hỏi sang người đứng bên cạnh, "Chuyện tôi muốn các cậu làm, đã chuẩn bị xong chưa?"

"Phong tiên sinh, trước mắt vẫn còn vài thứ cần chuẩn bị, nhưng cũng gần

như đã chuẩn bị xong."

"Cái gì gọi là giàn như chuẩn bị xong, xong thì cứ nói xong, không có chuyện giàn như gì cả?"

"Dạ"

"Tôi nuôi kẻ vô dụng như các người thì có ích lợi gì, cả chút chuyện này cũng làm không được."

"Dạ"

"Tôi không muốn nghe dạ dạ nữa, phiền chết đi được, còn không mau đi chuẩn bị xe, tôi muốn đến bệnh viện một chuyến, mang theo nhiều người đi cùng đi."

"Dạ" chàng trai để mặc cho ông nhục mạ, dù có bị chửi xối xả như chó cũng cam chịu, ngoan ngoãn đi làm.

Phong Gia Vinh liếc mắt nhìn người đứng trong đại sảnh, đột nhiên nngĩ tới Đường Phi, rất nhớ những ngày có Đường Phi ở bên cạnh. Nếu như có Đường Phi ở đây, nhất định sẽ giúp ông xử lý chuyện này rất gọn gàng, tuyệt đối không xuất hiện chuyện xấu xảy ra, hơn nữa còn có thể đưa ra đề nghị cho ông.

Chỉ tiếc Đường Phi đã ngồi tù, trừ phi đợi hắn ra khỏi tù, nhưng ngày đó sẽ không có.

Cũng được, thay vì lãng phí thời gian nhớ về chuyện cũ, chẳng bằng bây giờ suy nghĩ đến chuyện tương lai. Hồng Thiên Phương đã không thể nhẫn nhịn được, nếu như ông vẫn không hành động, chỉ sợ lão ta sẽ nổi giận đem đĩa CD giao cho cảnh sát, vì để ổn định tình thế, không thể làm gì khác hơn là đi tìm Phong Khải Trạch, coi như giả vờ một chút cũng tốt.

Phong Gia Vinh vừa đến bệnh viện, Hồng Thiên Phương lập tức nhận được tin tức, cuối cùng đã có thể bình tĩnh lại đôi chút, tiếp tục chờ đợi kết quả.

Hi vọng lần này Phong Gia Vinh đi tìm Phong Khải Trạch có thu hoạch, nếu không ông sẽ phải hạ liều thuốc nặng, tránh cho một lần lại một lần

không thu được kết quả, còn lãng phí thời gian.

Hôm nay là ngày Phong Khải Trạch xuất viện, cả nhà đang thu dọn đồ đạc, thím Chu và Đới Phương Dung cũng có ở đây, vừa nói vừa cười, không khí đặc biệt sôi nổi.

"Thím Chu, cái này không cần giữ lại cứ bỏ đi, trở về mua cái khác." Đới Phương Dung thấy thím Chu cũng muốn dọn luôn cả bộ tách trà vì vậy liền cầm vút đi.

Nhưng thím Chu không cho, đau lòng nói: "Bộ tách trà này vẫn còn mới, chưa dùng được bao lâu, vứt đi rất đáng tiếc, mang về nói không chừng có chỗ hữu dụng, cần gì lãng phí chứ!"

"Trong nhà còn mà, giữ nó lại làm gì?"

"Lấy về rửa sạch sẽ cất đi, lỡ cái trong nhà hư, còn có cái này để mà dùng, không phải sao?"

"Nếu như hư nữa mua cái khác là được, cần gì dùng bộ tách trà này chứ?"

"Rửa sạch sẽ, khử trùng xong, là có thể xài lại được, bộ tách trà này thoát nhìn có giá trị không rẻ, bỏ đi thật đáng tiếc."

"Thật là không còn gì để nói với thím, cái nào cũng muốn dọn, nhiều đồ như vậy, chúng ta chỉ có một chiếc xe làm sao mà chứa nổi."

"Không sao, tôi quay lại đây vài lần nữa là được, phòng của ông chủ và bà chủ rất lớn, nhà kho lại trống, không lo không có chỗ để."

Tạ Thiên Ngưng đứng ở một bên nhìn bọn họ thu dọn đồ đạc, nghe bọn họ nói chuyện rất vui, không nhịn được chen vào một câu, "Mẹ, mẹ cứ làm theo ý thím Chu đi, ngày ngày chỉ vì muốn kiếm tiền mà đã chịu nhiều cực khổ, con có thể hiểu được, cho nên không cần phải lãng phí."

Đới Phương Dung bỏ đồ trong tay xuống, vội vàng đi tới, dù cô sang một bên, lo lắng nhắc nhở: "Thiên Ngưng, con đừng đứng ở giữa, vạn nhất không cẩn thận bị đụng trúng thì cũng không hay, đồ đạc để chúng ta dọn cho, con cứ ngồi nghỉ là được, không nên đi lại lung tung."

"Mẹ, con cứ ngồi mãi sẽ đau lưng, nên cần phải hoạt động đi lại nhiều một chút, mẹ yên tâm, con sẽ chú ý."

"Có muốn hoạt động cũng không nên là vào lúc này, mẹ thấy bụng con càng to ra, trong lòng mẹ rất lo, sợ một khi lỡ như không cẩn thận đụng phải bụng con thì sao. Dứt khoát thứ gì cũng không được, chúng ta cứ cùng về là được rồi, mọi chuyện điều phải cẩn thận an toàn là trên hết."

Thím Chu nghe những lời này xong, lập tức phản bác, "Nơi này có rất nhiều đồ, so với những gia đình bình thường còn đầy đủ hơn, nếu như không lấy thì rất lãng phí. Chi bằng như vậy đi, bà cùng ông chủ và bà chủ đi về trước, đồ đặc để tôi ở lại dọn dẹp, rồi có gì nhở người nào đó không có việc gì đến đây chờ về."

"Nói đến Khải Trạch, Khải Trạch đâu rồi?" Đói Phương Dung nhìn khắp bốn phía, không thấy Phong Khải Trạch, thì thầm nói : "Nó thật không đáng để làm chồng mà, để vợ mình bụng đã to ra ở đây còn người không biết chạy đi đâu?"

"Mẹ, mẹ trách làm khi con rời, anh ấy mới vừa rời nói với con đi làm một số thủ tục xuất viện, rất nhanh sẽ trở lại." Tạ Thiên Ngưng vội vàng giải thích giúp cho Phong Khải Trạch.

"Này xem như còn được. Con đứng sang bên đi, không cần phải đứng ở giữa đâu, tránh đứng để bị đụng vào."

"Dạ, con biết rồi."

"Không được, mẹ thấy con nên chờ ở bên cạnh mẹ, để một mình thím Chu dọn dẹp là được, dù sao những vật này do thím ấy không chịu ném đi, chứ không phải do mẹ." Đói Phương Dung vẫn không yên tâm, đở Tạ Thiên Ngưng đứng sang một bên, nhắc nhở thím Chu, "Thím Chu, bà chịu khó một chút nha, trời ạ, cái gối này mà thím cũng muốn lấy sao."

"Cái gối này rất mềm, ôm vào rất thoải mái, hơn nữa đều là đồ mới, dĩ nhiên phải cần. Bà cứ ở bên cạnh chăm sóc cho ab2 chủ đi, chuyện đồ đặc cứ để cho tôi làm là được." Thím Chu thật sự rất nghiêm túc, cẩn thận thu dọn đồ đặc, trên mặt tràn đầy nụ cười, có thể thấy được bà rất thích làm những chuyện như vậy.

"Trời ạ, cả gói cũng lấy, trong nhà vẫn còn nhiều, rất nhiều đó, cần nhiều như vậy làm gì?"

"Mẹ, nhà thím Chu cũng không giàu có gì, còn phải lo cho con cái đi học, ngày thường sống rất tiết kiệm, cho nên dần dần trở thành thói quen, sẽ không lãng phí bất kỳ đồ dùng nào, mẹ cứ làm theo ý thím ấy đi, trên thế giới này không phải ai cũng giàu có." Tạ Thiên Ngưng nhớ lại cuộc sống lúc trước của mình, thật ra cũng giống như thím Chu, không lãng phí bất kỳ đồ dùng nào, mặc dù giờ cô đã có tiền, nhưng lại không thể xài xa hoa lãng phí

"Rồi rồi rồi, theo ý thím ấy. Thím Chu, nếu thím có khó khăn gì, có thể nói với chúng tôi, không nên chịu đựng."

"Bà à, hiện tại tôi không còn khó khăn gì, mỗi tháng đều có tiền gửi ngân hàng, ngày qua ngày cũng quả thật đều khá dư dả, chẳng qua bệnh cũ không đổi, không thể lãng phí đồ dùng, bà đừng động tới tôi, cứ để tôi làm những chuyện này đi, làm thế cảm thấy rất vui!" Thím Chu vừa giải thích vừa thu dọn đồ đạc, tìm khắp trong ngăn kéo lại một lần nữa.

"Tùy thím vậy, thím vui là được rồi."

Trải qua hơn nửa năm chung sống, cả hai đã xem thím Chu như người nhà, thấy thím vui như thế, bọn họ cũng vui theo.

Ngay lúc tất cả mọi người đang vui vẻ, lại có một người tới, khiến nụ cười trên mặt mọi người đều biến mất.

"Cũng rất nóng nhiệt đó, thu dọn đồ đạc để xuất viện sao?" Phong Gia Vinh đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn mang theo rất nhiều người, giống như một đám xã hội đen. Trong ngoài phòng bệnh đều có người canh chừng.

Vừa nhìn liền biết người đến không hề có ý tốt, thím Chu ngừng thu dọn đồ đạc, đi tới bên cạnh Tạ Thiên Ngưng, che chở cho cô, lo lắng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đối Phương Dung tiến lên từng bước, giật dữ nhìn Phong Gia Vinh, không vui chất vấn: "Ông tới làm gì? Còn mang theo nhiều người đến làm gì, đánh nhau sao? Phong Gia Vinh, ông tốt nhất không nên gây sự, nếu Thiên Ngưng xảy ra chuyện gì, ông sẽ phải trả giá đắt đó biết chưa hả?"

"Bà đừng cẳng thẳng, tôi đến không phải để đánh nhau , chẳng qua tới thăm con trai tôi một chút thôi, nghe nói hôm nay nó xuất viện, cho nên mới đến xem." Phong Gia Vinh giả vờ nham hiểm, cười trả lời, tầm mắt roi vào trên người Tạ Thiên Ngưng, phát hiện bụng cô càng ngày càng lớn lên, nghĩ đến bên trong là đứa cháu của ông, không nhịn được cảm khái mấy câu, "Ồ, bụng đã lớn rồi sao, tính theo thời gian, chắc cũng đã sáu tháng rồi, bụng lớn như vậy, là trai hay gái?"

". . . ." Tạ Thiên Ngưng không trả lời, bởi vì trong phòng có nhiều rát y như bọn xã hội đen. Làm lòng cô đặc biệt lo lắng, một tay ôm bụng, vô ý thức che chở đứa con trong bụng.

Nếu như chỉ có mình Phong Gia Vinh, cô sẽ không cần cẳng thẳng, nhưng ông ta mang theo nhiều người đến, giống như tới đánh nhau hoặc bắt người, sao cô có thể không lo chứ?

"Phong Gia Vinh, nơi này không hoan nghênh ông, ông đi ra ngoài cho tôi." Đói Phương Dung đứng trước mặt Thiên Ngưng, không để cho Phong Gia Vinh động vào cô.

"Cha đến đón con trai xuất viện, có gì sai?" Phong Gia Vinh vẫn cười nham hiểm, trên người tản ra cảm giác không tốt, khiến mọi người trong phòng đều thấy rất lo lắng.

"Con trai không cần ông đến đón nó xuất viện, có tôi đón là được rồi."

"Đói Phương Dung, đừng có con trai này con trai nọ, trong lòng bà rất rõ, bà không sanh được con, cho nên bót giả vờ ra vẻ làm mẹ đi."

"Phong Gia Vinh ——"

"Sao, tôi nói sai sao? Nếu như bà có thể sinh con, thì Phong Gia Vinh này đâu chỉ có mình Phong Khải Trạch là con chúa, càng không đến lượt nó áp đặc tôi, không phải sao?"

-----oOo-----

Chương 294: Thích

Đả tự: webtruyen.com

Phong Khải Trạch làm xong thủ tục xuất viện, lúc trở về thấy ngoài cửa phòng bệnh có hai người đang đứng, vừa nhìn là biết đám thuộc hạ của Phong Gia Vinh, lo lắng Phong Gia Vinh gây khó dễ cho Tạ Thiên Ngưng, liền chạy về xông thẳng vào, hô lên: "Thiên Ngưng ——"

Sau khi chạy vào cửa, thấy tất cả mọi người vẫn bình an vô sự, Tạ Thiên Ngưng vẫn bình yên vô sự đứng yên một chỗ, không xảy ra chuyện gì, cuối cùng đã có thể thả lỏng, nhưng vẫn quan tâm hỏi một chút: "Thiên Ngưng, em không sao chớ, có bị thương ở chỗ nào không?"

"Không sao, em không có bị gì đâu." Tạ Thiên Ngưng lắc đầu một cái, bày tỏ mình không bị sao, dùng ánh mắt nói cho anh biết, Phong Gia Vinh đang ngồi trên ghế sa lon ở đằng sau.

"Không sao thì tốt rồi, đừng sợ, mọi chuyện đã có anh ở đây!" Phong Khải Trạch biết ánh mắt cô ý nói gì, cũng biết Phong Gia Vinh ngồi ở phía sau, sau khi trấn an cô, lúc này mới xoay người trở lại, đối mặt với Phong Gia Vinh, nghiêm mặt chất vấn: "Ông tới làm gì, còn mang theo nhiều người là muộn động thủ sao. Nếu như ông nghĩ ra tay ở chỗ này, chỉ sợ không có lợi đâu, bởi vì nơi này là bệnh viện, nếu công khai động thủ, tôi sẽ có chứng cứ xác thật để tố cáo ông."

Phong Gia Vinh ngồi bất động, cố ý lộ ra nụ cười khinh miệt, châm chọc nói: "Con vẫn không thay đổi, trong lòng chỉ có Tạ Thiên Ngưng, so ra mạng cô ta còn quan trọng hơn cả con nữa."

Rốt cục ông đã có thể hiểu vì sao con trai này lại vì Tạ Thiên Ngưng mà đối nghịch với ông, cũng đã hiểu Tạ Thiên Ngưng có mức ảnh hưởng đến con ông thế nào, cho nên mới cảm thấy những chuyện ông làm lúc đầu buồn cười cợt nà. Nếu như lúc đâu ông hiểu được lòng Phong Khải Trạch, thì sẽ có rất nhiều việc sẽ không xảy ra, quan hệ cha con bọn họ cũng sẽ không thay đổi đến như vậy.

Bây giờ có nói gì cũng đã muộn, suy nghĩ xem sau này nên làm thế nào thì hơn?

"Bớt nói nhảm đi, mục đích hôm nay ông tới là gì." Phong Khải Trạch không muốn nghe nói nhảm, liền nói vào trọng tâm.

"Hôm nay con trai xuất viện, thân làm cha phải tới đón con trai rồi, chẳng lẽ không được sao?"

"Bớt nói những lời hoang đường đi, nếu như ông thật tới đón tôi, cần chi mang theo nhiêu người đến vậy? Hơn nữa tôi cũng không cần ông đến đón, bởi ông cũng không có tốt bụng đột nhiên đến đón tôi đâu."

"Lúc trước mỗi lần ra khỏi cửa đều không phải vậy sao, bọn họ là vệ sĩ của cha, thì phải biết bảo vệ an toàn cho cha, đây là chuyện rất bình thường a!"

"Nếu như bình thường, bây giờ ông mang đồng vệ sĩ của ông cút ra ngoài cho tôi."

"Khải Trạch, con quá lo lắng rồi, nếu như cha thật sự muốn động vào Tạ Thiên Ngưng, ngay từ lúc con chưa trở lại thì đã ra tay rồi. Mới vừa rồi trong này chỉ có ba người phụ nữ, một người trong đó còn đang mang thai, muốn bắt họ thì quá dễ dàng, nhưng cha lại bỏ qua cơ hội tốt, mà ngồi ở chỗ này chờ con về, đủ để chứng minh, cha không có ác ý với họ." Phong Gia Vinh liền giải thích đôi chút, không muốn quan hệ cha con bọn họ càng ngày càng thêm căng thẳng. Nếu như không phải vì có gắng giả vờ, bị Hồng Thiên Phương nắm lấy, thì hiện tại ông đã nghĩ cách nối lại mối quan hệ cha con, chứ không phải đối nghịch với nhau.

Nghe xong lời giải thích này, Phong Khải Trạch buông lỏng một chút, nhưng tính cảnh giác vẫn còn rất cao, lạnh lùng hỏi: "Ông không tới gây chuyện, vậy tới làm gì?"

"Cha tới để bàn với con về chuyện cổ phần, mới vừa rồi cha không chạm tới Tạ Thiên Ngưng, đây chính thành ý, cha hi vọng con có thể vì thành ý này, mà đồng ý cho cha."

"Tôi không đồng ý."

"Đây là lần cuối cùng cha nói chuyện đàng hoàng với con, lần sau sẽ không được tốt như vậy mà trực tiếp động thủ. Con thử nghĩ lại xem, nếu như lần này cha động thủ, kết quả sẽ ra sao, bụng vợ con bị người khác

đây ngã sẽ thế nào?"

"Ông sẽ không còn có cơ hội lần sau."

"Thằng nhóc này, đừng có tự tin quá, trên thế giới này không có gì là tuyệt đối, cho dù con có đập cha rơi xuống đất, cha vẫn có thể làm ra những chuyện mà không lường được."

"Vậy chúng ta chờ xem" .

Đói Phương Dung nghe xong có chút hờ hững, không hiểu gì cho nên liền hỏi rõ, "Khải Trạch, ông ta muốn con đồng ý chuyện gì, sao lại có dính dáng đến cổ phần?"

"Ông ấy muốn lấy 60% cổ phần của Phong thị để quốc." Tạ Thiên Ngưng trả lời thay cho Phong Khải Trạch, vẫn luôn chú ý nhất cử nhất động của Phong Gia Vinh, cảm giác chuyện này không đơn giản như vậy. Nếu như Phong Gia Vinh thực sự chỉ vì muốn cổ phần, thì vừa rồi cứ bắt cô đi uy hiếp khi con là được, không cần phải ở đây nhiều lời để lãng phí thời gian, đây cũng là tác phong làm việc của ông, nhưng vì sao ông không làm thế, lại tôn công tôn sức để nói những lời vô thừa không cần thiết cơ chứ?

Chẳng lẽ ông ta thực chỉ muốn bày tỏ thành ý thôi sao?

"Phong Gia Vinh, ông thật là lòng tham vô đáy, mọi việc đều đã định, vậy mà còn muốn đến lấy lại cổ phần, ông đừng quên, hiện tại một nửa tài sản của ông là của tôi. Trong khoảng thời gian này tôi phải lo chăm sóc cho Thiên Ngưng, không có thời gian để đi lấy lại tài sản, nếu như ông lại trở lại tìm bọn họ gây phiền phức, tôi lập tức tìm luật sư bàn về chuyện này." Hiện giờ Đói Phương Dung vô cùng tức giận, căn bản không còn quan tâm đến gì nữa, chỉ lo mắng chửi người. Bà là một người phụ nữ trang nhã, lại bị ép đến mức trở thành người chanh chua mắng chửi người, rốt cuộc là lỗi của ai gây ra?

"Chúng ta chưa có ký tên trên tờ giấy ly hôn, cho nên bây giờ vẫn còn là vợ chồng, bà đừng hòng mơ tưởng đến chuyện phân chia tài sản." Phong Gia Vinh mặc kệ bà, chẳng qua chỉ đáp lại một câu, sau đó lại hỏi Phong Khải Trạch, "Khải Trạch, con suy tính thế nào, rốt cuộc có đồng ý hay không?"

"Không cần nghĩ, tôi không đồng ý." Phong Khải Trạch không chút do dự trả lời, kiên quyết không đem cổ phần giao cho ông.

"Vậy cha lui một bước, cha không lấy 60% cổ phần, con chỉ cần cho cha 40% là được, như vậy trong tay các con vẫn còn 20% cổ phần, thế cũng đâu có ích."

"Không cần thương lượng, dù là 1% tôi cũng sẽ không cho ông."

Tạ Thiên Ngưng không nhịn được, chen miệng vào hỏi, "Cha, vì sao cha lại cần những số cổ phần này đến vậy, rốt cuộc là vì cái gì? Nếu như lo lắng chúng ta hạ cha xuống đài, vậy thì đừng lo, chỉ cần cha không làm khó dễ chúng con, con bảo đảm cha vẫn sẽ được ngồi vững ở vị trí Đống Sứ Trưởng."

"Đến bây giờ con vẫn gọi ta bằng một tiếng 'cha', nghe cũng không tệ, đáng tiếc đều là vô dụng, một tiếng 'cha' này cũng không thể đổi lấy quyết tâm muôn lấy được cổ phần Phong thị để quốc lại. Con không nên hỏi tại sao, chỉ cần trả lời cho hay không là được?" Phong Gia Vinh đè nén lòng vui sướng, cố giả vờ như không quan tâm, nhưng không ai biết, ông rất để ý đến, khi nghe Tạ Thiên Ngưng gọi ông là 'cha', cảm giác thực là thích.

"Không cho." Phong Khải Trạch thay Tạ Thiên Ngưng trả lời, lúc này giận đến nỗi răng, hận không thể ra tay đánh người. Tại sao người này lại là cha của anh, tại sao anh lại phải có người cha như vậy?

Khó khăn nói: "Cha thật lòng có ý muốn nói chuyện với mọi người, hi vọng có thể bình tĩnh mà suy nghĩ lại."

"Không cần thiết phải suy nghĩ, nói không cho là không cho."

"Đừng nên trả lời quá sớm, không cần vội vàng trả lời, để tỏ lòng thành ý, cha cho con thời gian suy nghĩ lại, một tuần sau, con hãy cho cha đáp án." Phong Gia Vinh âm thầm cười, đứng dậy nhìn chằm chằm bụng Tạ Thiên Ngưng vài giây, suy nghĩ về đứa bé trong bụng cô, rồi mới rời đi.

Những người khác ở trong phòng và hai người đứng ngoài cửa cũng rời đi theo, không có làm bất cứ chuyện gì.

Những người đi theo Phong Gia Vinh có một chút nghi ngờ, bọn họ vốn tưởng rằng sẽ động thủ, ai ngờ kết quả lại là như vậy, chẳng qua đi vào đúng bất động, như phô trương thanh thế, rồi sau đó liền rời đi.

Mặc dù có hơi nghi ngờ, nhưng không ai dám hỏi sợ hỏi lại gây thêm chuyện phiền toái.

Sau khi Phong Gia Vinh đi ra khỏi phòng bệnh, đã sớm biết Hồng Thiên Phương sẽ xuất hiện, cho nên khi thấy ông ta cũng không hề kinh ngạc, còn chủ động chào hỏi, "Chuyện ngày hôm nay, chắc ông cũng đã biết rồi chứ."

Hồng Thiên Phương xuất hiện, cười quý quyết, "Hôm nay ông mang theo nhiều người đến, làm tôi không thể nào đến gần phòng bệnh, cho nên ông ở trong đó nói cái gì, tôi đều không biết. Bất quá những gì ông nói tôi không hề quan tâm, thử tôi muốn chẳng qua là kết quả, rõ cuộc có thể lấy được cỗ phần không?"

"Ta cho Phong Khải Trạch một tuần để suy nghĩ, một tuần sau, nếu như nó không đáp ứng, tôi sẽ ra thủ đoạn khác, đến lúc đó sẽ cho ông một kết quả vừa lòng."

"Tôi còn tưởng rằng ông mang nhiều người tới là bắt Tạ Thiên Ngưng để uy hiếp Phong Khải Trạch, xem ra tôi đã sai, ông mang theo người đến là để đề phòng tôi, không cho tôi tới gần phòng bệnh, có đúng không?"

"Tùy ông muốn nghĩ sao thì nghĩ đi, tôi đã đáp ứng cho nó một tuần." Một tuần cũng đủ để ông giải quyết Hồng Thiên Phương rồi.

"Được, tôi sẽ chờ thêm một tuần, một tuần sau, tôi muốn xem ông giở thủ đoạn gì, nhớ kỹ, ông chỉ còn một tuần lễ, nếu như một tuần sau ông vẫn lè mè như vậy, đừng trách tôi không khách khí, hừ." Hồng Thiên Phương chấp nhận kết quả này, kèm theo lời cảnh cáo, lúc này mới vội vàng rời đi. Ông không thể lưu lại quá lâu, tránh cho người khác để ý.

Phong Gia Vinh nhìn bóng lưng Hồng Thiên Phương rời đi, đặc ý cười, trong lòng âm thầm nói: Hồng Thiên Phương, một tuần sau, là ngày ông đi gặp Diêm Vương, còn có thể không khách khí với tôi sao?

"Phong tiên sinh, đã tra ra được tung tích của Hồng Thừa Chí, hắn đang ở

thành phố M, dường như đang đi điều tra một người tên là Cự Phong, bất quá hắn vẫn chưa tra ra được gì, hiện giờ đang chuẩn bị trở về." Một người đàn ông tiến đến báo tin cho Phong Gia Vinh, đem những tin tức hắn biết nói cho ông nghe.

"Cự Phong, hắn ta không phải là người của Hắc Phong Liên Minh sao, chẳng lẽ Hồng Thiên Phương đang điều tra Hắc Phong Liên Minh?" Phong Gia Vinh lẩm bẩm nói, sau đó liền ra lệnh, "Hồng Thừa Chí trở lại, lập tức bắt hắn cho tôi, nhưng phải nhớ kỹ, không được kinh động đến Hồng Thiên Phương."

"Chúng tôi đã chuẩn bị xong, bố trí người ở phi trường cùng trạm xe, chỉ cần hắn ta trở lại, lập tức bắt người."

"Rất tốt, mấy ngày nay phái người theo dõi Hồng Thi Na, vừa có cơ hội, cũng bắt luôn cô ta."

"Dạ"

Sau khi Phong Gia Vinh giao phó mọi chuyện xong, cười càng thêm đắc ý, lòng tràn đầy tinh thần đi ra khỏi cửa bệnh viện.

Trò vui sắp bắt đầu rồi, người nào dám chống lại ông, ông tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

-----oOo-----

Chương 295: Không Nghĩ Ra

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đả tự: webtruyen.com

Bị Phong Gia Vinh quây cho một trận, khiến mọi người đều hết sức kinh ngạc, cũng may không xảy ra chuyện gì, nên mọi người không còn thấy căng thẳng, tâm trạng dần dần bình phục lại.

Nhưng Phong Khải Trạch vẫn còn rất tức giận, hai mắt tràn đầy lửa giận nhìn chằm chằm cửa, mặc dù bóng dáng của Phong Gia Vinh đã hoàn toàn

biến mất, nhưng anh vẫn đứng chết lặng và nhìn chằm chằm, lửa giận càng lúc càng lớn, cuối cùng giận quá đấm mạnh một đấm vào cánh cửa.

Rầm —— nhưng vẫn không hết giận.

Tiếng vang lớn, làm cho mọi người giật nảy mình.

Tạ Thiên Ngưng bước nhanh lại, kéo cánh tay anh ra khỏi cánh cửa, thấy tay sưng to, đau lòng khiếp trách: "Anh không nên lấy tay mình ra làm chuyện này chứ, cửa cứng như vậy, nếu có chuyện gì thì sao? Thật không rõ trong đầu anh đang nghĩ cái gì, tự nhiên ngược đái mình như thế."

"Chỉ cần nghĩ đến những lời Phong Gia Vinh vừa nói, anh liền thấy giận, muốn đấm ông ta một đấm, nhưng anh lại không thể đấm ông ta nên chỉ có thể đấm vào cửa."

Nếu như Phong Gia Vinh không phải là cha anh, thì tốt biết bao, anh có thể cho ông ta một đấm để hả cơn giận.

"Anh cũng không phải là lần đầu tiên cùng ông ấy gây gỗ, còn thấy chưa quen sao, hơn nữa chúng ta cũng không có sao, anh cần gì tức giận chứ? Tức giận làm gì để hại sức khỏe, ngốc quá đi. Không được, tay bị sưng như vậy, nhất định cầm bôi thuốc giảm sưng mới được. Thím Chu, tìm xem trong ngăn tủ có gì không, xem có thuốc mỡ giảm sưng không, thím tìm giúp tôi nha."

"Được, để thím tìm xem." Thím Chu lập tức đi tìm thuốc, không bao lâu sau đã tìm thấy liền mang đến cho cô, "Bà chủ, thuốc mỡ giảm sưng đây."

Tạ Thiên Ngưng kéo Phong Khải Trạch ngồi lên trên ghế sofa, dùng miệng thổi tay của anh, từ từ bôi thuốc cho anh, vừa bôi vừa nhắc nhở anh, "Sau này bất kể có tức giận mấy, cũng không làm thương tổn tới mình, có biết không? Anh mà dám thương tổn tới mình, em sẽ không quan tâm đến anh nữa."

Bây giờ cơn giận của Phong Khải Trạch còn chưa vơi, nhưng vì không để cô lo lắng, đành miễn cưỡng đồng ý, "Anh biết."

Cô biết anh đang miễn cưỡng, cũng biết ép buộc anh đồng ý cũng vô dụng, đành khuyên nhũ anh, "Khi con, anh không cần thiết phải giận dữ như vậy,

chẳng lẽ anh không để ý thấy ba đã thay đổi rất nhiều rồi sao? Thật ra ông rất quan tâm chúng ta, chẳng qua không biết phải diễn đạt thế nào mà thôi, nếu là lúc trước, ông đã vì đạt được mục đích, sớm dùng thủ đoạn ra tay rồi, tuyệt đối không như hôm nay lãng phí thời gian với chúng ta, em nghĩ ông ấy có nỗi khổ tâm gì đó, giống như đang muốn trì hoãn với chúng ta, để làm những chuyện khác."

"Ông ta chỉ muốn chứng minh tâm ý của mình, cho nên mới không động thủ với mọi người, chứ có thay đổi gì đâu, nếu có thay đổi thì đó chính là tâm địa của ông ta, vừa tham lam hơn lại còn ích kỷ hơn nữa." Anh tức giận nói, mà càng nói lại càng thêm tức.

"Ông ấy thật sự có thành ý mà, bằng không đã sớm động thủ, không phải sao?" Cô còn muốn nói giúp Phong Gia Vinh, hóa giải mâu thuẫn giữa cha con họ.

Đáng tiếc vô dụng.

"Nếu như ông ấy muốn chứng minh được thành ý của mình, cũng sẽ không mang theo nhiều người đến, Không phải sao? Em không cần nói giúp ông ấy, cũng không cần nhắc ông ấy với anh nữa, anh còn chưa hết giận đó. Hừ, càng nói đến ông ta là càng tức thêm." Anh không tin Phong Gia Vinh thực lòng quan tâm bọn họ, một người trong mắt chỉ có tiền bạc và quyền势, sẽ không đem đặt người thân lên hàng đầu đâu.

Tóm lại anh thực lòng không dễ dàng tin vào Phong Gia Vinh.

"Được được được, em không nói nữa, anh đừng tức giận, được không?"
Thấy anh tức giận như thế, cô cũng không nói thêm gì nữa, đem lòng nghi ngờ tạm thời đè nén xuống.

Chẳng lẽ cô đã đoán sai sao, Phong Gia Vinh thật sự giống như lời khỉ nhỏ nói, nếu ông ta thật sự quan tâm, vì sao lại mang theo nhiều người tới đây?

Quả là nghĩ không ra.

"Được rồi được rồi, đừng nhắc những chuyện không vui nữa, đồ đạc còn lại cứ để thím Chu dọn dẹp đi, chúng ta cùng nhau về trước, tránh gặp phải Phong Gia Vinh gây thêm phiền phức cho chúng ta." Đói Phương Dung đã không thể chờ đợi liền muộn nhanh chóng rời khỏi bệnh viện,sợ Phong

Gia Vinh lại dẫn người quay lại đồi phó bọn họ.

"Để thím Chu ở lại một mình, có ổn không?" Tạ Thiên Ngưng thấy còn quá nhiều đồ, lo lắng một mình thím Chu dọn dẹp không nổi.

"Bà chủ cứ yên tâm, một mình tôi làm cho, chút nữa tôi sẽ tìm người đem đồ chở về, hơn nữa những thứ này cũng không cần đến mọi người giúp đâu, vì dù sao mọi người cũng giúp không được, chỉ bằng cứ đi về trước đi, để một mình tôi làm." Thím Chu được chủ nhân quan tâm vô cùng cảm động, nhưng vẫn bảo bọn họ cứ trở về.

"Vậy thím hãy cẩn thận một chút, nếu có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi nha."

"Tôi biết rồi, mọi người đi đường cẩn thận một chút."

"Đi thôi, nằm viện nhiều tháng nay, quả thật muốn về nhà xem một chút." Phong Khải Trạch đỡ Tạ Thiên Ngưng đi ra ngoài cửa, nhớ lại khoảng thời gian ở trong bệnh viện này, thật sự rất khó để mà quên.

Khó quên là vì có người mình yêu bên cạnh, cảm giác gì cũng tốt.

Viện trưởng cố ý đến để đưa tiễn, "Phong thiếu gia, chúc mừng cậu đã khỏi bệnh được ra viện, cậu có cảm thấy hài lòng với cách phục vụ của chúng tôi không?"

"Cũng không tệ, tối thiểu đã chữa lành chân của tôi, không để lại hậu di chứng gì."

"Chỉ cần Phong thiếu gia cảm thấy tốt là được."

"Viện trưởng, ông cứ trở về đi, không cần đưa tiễn."

"Được, vậy cậu đi thong thả." Viện trưởng không dám nói quá nhiều, chỉ sợ nói nhiều gây họa, đối phương nói không cần đưa tiễn, ông lập tức biết dừng lại ngay.

Rốt cuộc thì nhân vật đáng sợ không thể chọc giận đã rời đi. Trong mấy tháng nay, ông thật rất sợ không cẩn thận chọc giận phải nhân vật ma quỷ trong truyền thuyết này, ông cảm thấy cuộc sống ,mình mỗi ngày trôi qua

thật khó yên ổn!

Tạ Thiên Ngưng quay đầu lại nhìn viện trưởng, phát hiện bộ dáng của ông như trút đi một tảng đá nặng, liền không nhịn cười được.

Phong Khải Trạch thấy cô cười, liền hỏi một chút: "Em cười gì vậy?"

"Em đang cười viện trưởng, suốt khoảng thời gian này ông ta cứ mãi lảng đi phòng, hiện tại cuối cùng đã có thể yên tâm, trở về nhà ngủ ngon lành."

"Em nói vòng vo là ám chỉ anh là người đáng sợ."

"Em đang khen ngợi sự lợi hại của anh, ngay cả viện trưởng cũng phải sợ anh."

"Kệ đi, chỉ cần em không sợ anh là được rồi."

"."

Đói Phương Dung thấy hai người bọn họ chỉ lo nói chuyện phiếm, liền nhắc nhở: "Khải Trạch, con đừng mãi lo nói chuyện hoài, chú ý một chút, chúng ta hiện tại đang ở ngoài bệnh viện, nhiều người nhiều xe, cần thận coi chừng xảy ra chuyện đó."

"Mẹ, mẹ không cần quá khẩn trương, dù người qua lại nhiều nhưng khó có thể va chạm vào nhau lắm, ở đây còn có rất nhiều phụ nữ có thai đi ra ngoài tần bộ mua thức ăn. Nếu như lo lắng giống mẹ, chỉ sợ khắp tất cả phụ nữ có thai đều không dám ra đường rồi." Tạ Thiên Ngưng đi rất cẩn thận, cảm thấy không nên lo lắng nhiều, dù sao thế giới này còn rất nhiều điều tốt đẹp, chứ không phải lúc nào cũng có điều xấu xảy ra.

"Nói ra không sợ con chê cười, mẹ chưa bao giờ có thai, cũng chưa từng chăm sóc cho phụ nữ có thai, không biết mang thai như thế nào, chẳng qua khi nhìn thấy bụng bầu của con, trong lòng lại lo, không muốn con xảy ra chuyện, muốn nhìn thấy con sinh đứa bé bình an ra đời, cho nên khó tránh khỏi có chút khẩn trương, cho nên con đừng có thấy lạ nha."

"Con nhất định sẽ sinh đứa bé ra đời bình an." Có lẽ Đói Phương Dung đã đem tất cả ước mơ của mình đặt vào hết trên người cô, một người phụ nữ

cả đời không sanh được đứa con nào, chắc trong lòng cảm thấy rất đau buồn.

"Ngày hôm qua mẹ có mua cho con mấy bộ đầm bầu, hơi lớn một chút, nhân viên bán hàng nói với mẹ rất hợp cho người mang thai bảy tám tháng, mẹ không biết con thích mặc kiểu dáng gì, cho nên mua mỗi thứ một bộ, con về xem có thích hay không?"

"Mẹ, cảm ơn mẹ." Nếu như mẹ cũng thương yêu cô giống như vậy, thật là tốt biết bao.

Tạ Thiên Ngưng đột nhiên nhớ tới Lâm Thư Nhu, rất muốn biết bà hiện giờ có khỏe hay không? Chỉ tiếc không cách nào liên lạc được với bà.

Có lẽ cuộc sống của mẹ ở bên Mĩ rất hạnh phúc, tất cả mọi người đều được sống hạnh phúc là tốt rồi, cần gì nghĩ nhiều, cô chỉ có thể chúc mẹ hạnh phúc.

"Con không cần cảm ơn mẹ, dù sao mẹ nhàn rỗi cũng không có gì để làm, hôm nào rảnh mẹ còn muốn đi mua vài bộ đồ cho em bé! Đúng rồi, còn phải mua cái nôi để em bé ngủ, hơn nữa phải mua hai cái, trên lầu một cái, dưới lầu một cái, như vậy mới không cần phải dọn đi dọn lại, mua cái lớn một chút tốt, hay mua nhỏ một chút thì tốt đây?" Đói Phương Dung chợt khẽ cười, mãi đắm chìm trong trên thế giới của mình.

Bọn họ không quay rày bà, để bà vui đi, để cho tinh thần bà được thoải mái.

"Hai người ngồi ở phía sau xe, anh ngồi chỗ tài xế, cẩn thận một chút." Phong Khải Trạch đỡ Tạ Thiên Ngưng ngồi vào chỗ phía sau xe, thấy cô đã ngồi vững vàng, thắt chặt dây an toàn, lúc này mới ngồi vào chỗ tài xế.

Sau khi Đói Phương Dung lên xe, vẫn còn đang suy nghĩ chuyện về cái nôi em bé, "Thiên Ngưng, con nói xem nên mua cái lớn tốt hay cái nhỏ tốt? Mẹ thấy mua cái lớn một chút thì tốt hơn, như vậy đứa bé mới ngủ thoải mái được, có đúng không, hay cứ mua luôn cả lớn nhỏ đi"

"Mẹ, con không muốn mua thêm gì nữa đâu, hiện giờ quần áo bà bầu, trẻ con dùng đã một đại đội, mua nữa, phòng sẽ bị lấp đầy? Còn bốn tháng đứa bé mới ra đời, những thứ đó không cần mua vội."

"Không mua bảo bảo mặc cái gì, ngủ cái gì? Cái này con chó xia vào, dù sao mẹ vẫn muôn mua."

". . . ." cô không còn gì để nói.

Phong Khải Trạch chỉ lo lái xe, mặc kệ bọn họ nói cái gì, anh chỉ biết, anh hiện tại rất hạnh phúc, vậy là đủ rồi.

Vậy mà không ai phát hiện, trong một chiếc xe ở ngoài cửa bệnh viện, có một đôi mắt oán hận nhìn bọn họ rất lâu, không có dời đi tầm mắt.

Hồng Thi Na biết hôm nay Phong Khải Trạch xuất viện, cho nên cố ý chờ ở bên ngoài, thấy anh và Tạ Thiên Ngưng sống rất hạnh phúc, cô càng hận, càng ghen tỵ, nhất là cái bụng của Tạ Thiên Ngưng, thật muốn làm cho nó nổ tung đi.

Rốt cuộc cô có điểm nào không bằng Tạ Thiên Ngưng, tại sao hạnh phúc luôn thuộc về cô ta chứ? Mất đi Phong Khải Trạch, còn bị anh sỉ nhục, thể diện không còn, danh dự cũng biến mất sạch, cô đã đủ thê thảm rồi, còn cướp đi quyền làm mẹ của cô, cô thật sự không cam lòng, thật sự rất căm hận a!

"Các người chờ đó, tôi sẽ không để các người được hạnh phúc mãi đâu, trừ phi tôi chết."

Hồng Thi Na thu hồi tầm mắt, đóng cửa sổ xe, sau đó lái xe rời đi, nhưng cô không biết là mình đã bị người khác theo dõi.

Trên một chiếc xe khác, có một người đàn ông vẫn luôn nhìn cô, phát hiện cô lái xe rời đi, lặng lẽ đuổi theo.

Trong xe còn có hai người đàn ông đang ngồi, nghiêm túc thảo luận vài chuyện, "Phong tiên sinh vừa rồi ra lệnh, trong vòng năm ngày nhất định phải bắt cho được Hồng Thi Na, cho nên chúng ta cần phải tập trung tinh thần, hoàn thành nhiệm vụ."

"Năm ngày là đủ rồi."

-----oOo-----

Chương 296: Cùng Nhau Mất Tích

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồng Thi Na không biết mình đã bị người khác theo dõi, mỗi ngày cứ đi ra ngoài để giúp cuộc sống của mình tràn đầy màu sắc mà không hề cảnh giác, hiện nay ai cũng biết cô không còn là cô công chúa dịu dàng thuần khiết thực nữ nữa, vì vậy cô không cần phải che giấu bản tính thật của mình, muốn làm gì thì làm, quầy rượu thành nơi cô thường lui tới, mặc dù không phải ngày nào cũng đến, nhưng hai ba ngày đầu là sẽ đến nơi đó, bởi vì cô là Hồng Thi Na, cho nên không người nào dám gây chuyện với cô.

Trong đại sảnh giữa đèn màu rực rỡ, tiếng nhạc ồn ào, các đôi trai gái ăn mặc đủ loại màu sắc làm người hoa cả mắt, không phân biệt rõ được ai là ai, càng không biết ai là thù, ai là bạn, thậm chí không biết nguy hiểm đang từ từ đến gần.

Những người đàn ông vẫn luôn đi theo Hồng Thi Na, quan sát mọi hành động của cô, liền nhỏ giọng thảo luận.

"Chúng ta có nên hành động vào hôm nay không? Đã là ngày thứ tư rồi, không sớm ra tay e là sẽ không hoàn thành được nhiệm vụ?" .

"Hôm nay nhất định phải ra tay, bằng không sẽ không còn cơ hội. Người ở đây quá nhiều, ra tay sẽ khiến mọi chuyện rắc rối thêm. Đợi sau khi cô ta đi ra ngoài, đến chỗ nào vắng người thì hãy ra tay."

"Cô ta ra ngoài là liền ngồi lên xe, chúng ta đâu có thời gian động thủ?"

"Hai người ra ngoài đánh ngất xỉu tên tài xế của cô ta, tiếp theo phải cẩn làm như thế nào, đã rõ chưa?"

"Rõ."

Hai nam đàn ông đứng dậy đi ra ngoài cửa, chuẩn bị sắp xếp mọi chuyện. Một người khác tiếp tục lưu lại trong quán, giám sát Hồng Thi Na.

Hồng Thi Na không hay biết gì, không biết rằng nguy hiểm đang đến gần kè mình, lúc này đã uống nửa say nửa tình, mơ mơ mèn mèn nhìn người nhảy múa trước mắt, đột nhiên cảm thấy trong lòng không vui, cô ao ước được giống như Tạ Thiên Ngưng, có một người chồng thương yêu mình, có một đứa con thuộc về mình, có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, đáng tiếc ước mơ hiện tại của cô đã vỡ tan mảnh rồi.

Nghĩ đến nỗi buồn của mình, liền hơi cười khổ, đem ly rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, vốn đang hơi say, uống xong ly rượu mạnh này, ý thức đã hoàn toàn mơ hồ, trả tiền xong liền lảo đảo đi ra ngoài cửa, ra khỏi quán rượu, theo thói quen đi về phía xe của mình, không thèm nhìn tài xế một cái, trực tiếp mở ra cửa xe phía sau liền ngồi xuống, dựa vào nǎm nghỉ, nhắm chặc hai mắt, say khuốt nói: "Về nhà."

Xe chậm rãi chạy đi, đến con đường lớn, tài xế liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, cười mờ ám.

Chỗ ngồi phía sau xe, đột nhiên xuất hiện vài người đàn ông, ngồi vào bên cạnh Hồng Thi Na, nhìn vào kính chiếu hậu ra hiệu theo hình OK.

Hồng Thi Na đã say bí tỉ, có thêm một người ở bên cạnh cũng không biết, chờ nói chi bị người đưa đi nơi khác

Con gái một đêm không về, Hồng Thiên Phương có chút lo lắng, vì vậy liền gọi điện thoại, muốn hỏi cô đang ở đâu, nhưng điện thoại di động lại khóa máy, điều này làm ông càng thêm sốt ruột hơn, nhưng không còn cách nào đành phải tiếp tục chờ tin.

Điều khiến ông lo lắng không chỉ có việc này, Hồng Thùa Chí nói hôm nay sẽ trở về, nhưng đợi cả đêm cũng không thấy người, giống nhau đều khóa máy, không thể liên lạc được.

Con trai con gái đều không liên lạc được, mất tích cùng lúc điều này càng khiến ông có dự cảm không tốt, cũng cùng lúc này, nhận được một tin nhắn lạ gửi tới, mở ra thì thấy là hai tấm hình, một hình là Hồng Thi Na, một hình là Hồng Thùa Chí, cả hai người đều bị trói chặc trong căn phòng kín, cả hai đều nhắm chặt mắt, hình như là đang hôn mê.

Thấy hai tấm hình này, Hồng Thiên Phương liền bị dọa sợ, tay phát run lên, liền gọi điện đến, ai ngờ lúc này Phong Gia Vinh lại gọi tới.

Thấy số gọi đến là của Phong Gia Vinh, Hồng Thiên Phương lập tức nghĩ ngay chuyện này có liên quan đến ông ta, liền nhẫn nút trả lời, vội hỏi: "Phong Gia Vinh, ông làm gì con trai con gái của tôi hả?"

Phong Gia Vinh đang nắm lợi thế trong tay, cho nên không còn sợ Hồng Thiên Phương uy hiếp nữa, âm hiểm cười nói: "Ông không cần lo lắng quá, bọn họ hiện tại rất khỏe mạnh, nhưng nếu như ông không ngoan ngoãn làm theo lời tôi nói, bọn họ sẽ không được như vậy đâu, ông là người thông minh, chắc cũng đã hiểu rồi chứ?"

"Lời này của ông là có ý gì?"

"Chiều nay 3 giờ, mang tất cả các bản CD đến trao đổi hai người bọn họ, nếu như ông không giao ra, thì chắc biết tôi sẽ làm ra chuyện gì rồi chứ? Nếu như tôi đi tù, thì con trai con gái ông sẽ sớm gặp mặt Diêm Vương thôi."

"Phong, Gia, Vinh."

"Ông có giận cũng vô dụng, những việc này đều là do ông ép tôi, ông không nên hết lần này đến lần khác uy hiếp tôi. Nhớ kĩ, chiều nay 3 giờ, đem hết tất cả đĩa CD đến để đổi người, nếu trễ một phút, tôi sẽ cắt một đầu ngón tay của bọn họ, trễ hai phút, tôi sẽ cắt hai ngón, đã hiểu rõ rồi chứ," Phong Gia Vinh không nói thêm lời nào, liền cúp điện thoại, cười càng thêm nham hiểm.

Một người đàn ông đứng bên cạnh, cảm thấy chuyện này thiếu thiêu thiếu gì đó, suy nghĩ một chút, liền to gan nói lên nghi vấn: "Phong tiên sinh, vạn nhất Hồng Thiên Phương không mang hết CD đến để đổi người, thì phải làm thế nào? Chúng ta cũng không biết có tổng cộng là bao nhiêu đĩa CD, lỡ ông ta giữ lại một đĩa, cũng không có người nào biết được!"

"Mục đích của tôi chủ yếu là lừa ông ta tới nơi này, chứ không phải là mang theo đĩa CD, cậu cho rằng tôi chưa nghĩ tới việc này sao? Với sự thông minh của Hồng Thiên phương, tuyệt đối sẽ giữ lại một cái, cho nên để giải quyết hoàn toàn vấn đề này, phải lòng dạ độc ác. Các người phải trông chừng Hồng Thi Na và Hồng Thùa Chí cho kỹ, tuyệt đối không được để cho bọn họ trốn thoát."

"Phong tiên sinh, ngài yên tâm, bọn họ đã bị nhốt ở trong phòng tối, bên ngoài còn có người canh giữ, trốn không thoát được đâu."

"Vậy thì tốt, chúng ta chỉ còn chờ Hồng Phương đến đây thôi. Đúng rồi, mấy ngày nay thiếu gia và thiếu phu nhân như thế nào rồi, thiếu phu nhân có khỏe không?" Phong Gia Vinh đột nhiên quan tâm hỏi thăm Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng, điều này làm cho người khác có chút kích động và kinh ngạc, bất quá vẫn phải trả lời vấn đề của ông, "Phong tiên sinh, chúng ta không có phái người đi hỏi thăm tình trạng của thiếu gia cùng thiếu phu nhân, cho nên không biết."

Phong tiên sinh vẫn luôn không chịu thừa nhận thiếu phu nhân, nhưng hôm nay lại đột nhiên thừa nhận, thật là làm cho người ta rất bất ngờ.

"Vậy còn không mau phái người hỏi xem tình hình của họ, tôi muốn biết tất cả tình trạng bây giờ của bọn họ, nhất là thiếu phu nhân và đứa bé trong bụng của nó, liên lạc với nơi mà nó hay đi kiểm tra thai phụ, tôi muốn biết tình trạng bây giờ của đứa bé như thế nào?"

"Vâng, tôi lập tức đi làm ngay." Người thanh niên không nửa câu oán trách, lập tức đi ra ngoài giải quyết chuyện này.

Trong đại sảnh còn có vài người mặc tây trang màu đen, đều đứng bất động giống như cọc gỗ, ngoan ngoãn như cái máy, không có sinh mạng, càng không có tình cảm.

Phong Gia Vinh nhìn những người này, trong lòng vừa tuyệt vọng lại vừa cảm giác giá lạnh, không có chút độ ấm. Trong giờ khắc này, ông thật hy vọng bên người mình có ai đó để nói chuyện.

Chẳng lẽ đến tuổi này mới khát vọng đến tình thân gia đình sao?

Có lẽ vậy, dù sao tình cảm gia đình cũng không ảnh hưởng nhiều đến quyền lợi của ông, không phải thế sao?

Sau khi Phong Khải Trạch xuất viện rồi về đến nhà, mấy ngày liền đều không đi ra ngoài, một mặt phải lo chăm sóc cho Tạ Thiên Ngưng, mặt khác lại phải lo công việc, chú ý đến giá cả thị trường chứng khoán, tránh cho tiền mất mà không biết.

Tạ Thiên Ngưng rót cho anh một ly nước, tự mình đem đến cho anh, "Khi con, cả ngày cứ nhìn máy tính, da sẽ bị khô và lại còn gây hại cho mắt, nên phải uống nhiều nước vào, mà sáng nay anh đã làm việc nhiều rồi, cần nghỉ ngơi một chút đi."

"Chuyện như vậy cứ gọi cho thím Chu là được, nếu như không đủ người, thì anh sẽ tuyển thêm cho, em là bà chủ không nên làm những chuyện này, đừng để mình bị mệt." Phong Khải Trạch kéo ra một cái ghế, để cho cô ngồi xuống, chờ sau khi cô ngồi rồi, lúc này mới cầm ly nước lên uống.

Trở về được mấy ngày, cứ lo bận rộn công việc, rất ít đi ra ngoài hóng mát, xem ra anh cần phải nghỉ ngơi thêm rồi.

"Chẳng qua rót cho anh một ly nước, có cần quan trọng hóa vấn đề không, đi vài vòng một chút cũng tốt không cần lo lắng, chứ cả ngày cứ phải ngồi im, thân thể sẽ nhanh cứng ngắc thôi. Em không có gì đáng lo đâu, ngược lại là anh kia, mới ra viện không chịu nghỉ ngơi cho thật tốt, như vậy sẽ hại sức khỏe lắm đó."

"Anh ở trong bệnh viện đã nghỉ ngơi nhiều rồi, giờ phải lo làm việc mới được, bằng không lấy gì để nuôi vợ đây, lấy cái gì mua sữa cho con uống chứ?" Anh dùng tay vuốt ve bụng, trêu đùa.

"Lại đùa nữa rồi." Cô nhỏ giọng nói một câu, vẻ mặt dần dần trở nên cô cùng nghiêm túc hỏi: "Khi con, đã qua bốn ngày rồi, thời gian một tuần chỉ còn lại có ba ngày, anh đã nghĩ kỹ chưa?"

Phong Khải Trạch biết cô đang hỏi cái gì, nhưng lại giả vờ như không biết, "Suy nghĩ kỹ việc gì, anh không biết em đang nói về chuyện gì?"

Cô biết anh đang giả vờ ngu ngốc, liền trực tiếp nói thẳng, "Anh không cần giả bộ nữa, anh biết em muốn nói cái gì mà."

"Biết thì sao, anh không quan tâm đến chuyện này, đáp án chỉ có một." Anh không giả vờ nữa, nghĩ đến Phong những chuyện Phong Gia Vinh đã làm, lửa giận trong lòng càng bốc cao.

Mặc dù chuyện này đã qua mấy ngày, nhưng anh vẫn không quên được những lời Phong Gia Vinh nói ở trong bệnh viện, bởi vì không quên nên mới tức giận như vậy.

Trong khoảng thời gian này anh đã nghĩ đến chuyện chuyển đi nơi khác ở, cách xa Phong Gia Vinh ra, như vậy mới có thể sống yên ổn.

"Chẳng lẽ anh định cả đời như vậy mãi với ba sao? Giữa cha con, sao cứ thù ghét nhau mãi thế, mặc dù ông ấy đã từng làm rất nhiều việc gây trở ngại cho chúng ta, nhưng ông trời vẫn luôn chiếu cố cho chúng ta, nên chúng ta bây giờ mới được mạnh khỏe thế này, không phải sao?"

"Em không cần nói giúp ông ấy, tóm lại anh không thể nào tha thứ cho ông ấy được."

"Em không có ý nói muốn anh tha thứ ngay cho ông ấy, nhưng có thể giúp ông ấy được không. Em cảm thấy hình như ba đang gặp khó khăn gì đó, hơn nữa còn rất vội, cho nên phải có 60% cổ phần mới được, vì thế nên _____"

"Cho nên em định đem cổ phần 60% này cho ông ta, phải không?"

"Đúng." Tạ Thiên Ngưng liền gật đầu, tỏ rõ quyết định của mình.

Anh thấy cô gật đầu, nghiêm khắc nói: "Anh không cho phép, không cho phép em đưa cổ phần giao cho ông ta, không cho phép em nghĩ đến chuyện này nữa."

"Em giao cổ phần cho cha, chẳng qua chỉ mượn cơ hội này hi vọng hóa giải được mối quan hệ cha con hai người, nếu như sau khi cha lấy được cổ phần, còn muốn đối phó với chúng ta, vậy em cũng sẽ không ôm hi vọng nữa. Em hi vọng anh có thể cho em một cơ hội, cho cha một cơ hội, cũng cho chính bản thân anh một cơ hội, có được không?"

Cô quyết định đánh cuộc lần này, trực giác nói cho cô biết, trận này cô sẽ thắng.

-----oOo-----

Chương 297: Nói Về Vị Trí Thứ Nhất

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bất kể Tạ Thiên Ngưng nói thế nào, Phong Khải Trạch vẫn kiên trì với quyết định của mình, không chịu giao 60% cổ phần của mình, "Thiên Ngưng, em không cần nói thêm nữa, tóm lại về chuyện này anh không đồng ý."

Tạ Thiên Ngưng thở dài một hơi, không chịu từ bỏ, tiếp tục khuyên anh, "Anh có nghĩ qua chưa, lỡ như ba thật sự gặp phải khó khăn gì đó, cần 60% cổ phần này, mà chúng ta lại không chịu cho ông, lỡ ông xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh có thấy hối hận không?"

"Anh không hối hận." Anh trả lời dứt khoát, nhưng trong lòng lại thoáng do dự. Trong mấy ngày nay, mặc dù anh không đề cập tới chuyện này, nhưng có lúc lại không kiềm chế được mà suy nghĩ đến, cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, theo như những gì anh biết về Phong Gia Vinh, ông ta đã sớm dùng ra tay để hoàn thành mục đích, nhưng lần này ông ta lại không làm như vậy, tại sao chứ?

Chẳng lẽ ông ta thật sự quan tâm sao?

Nếu quả thật như vậy, ngày đó ở trong bệnh viện vì sao ông ta lại mang theo nhiều người tới chứ?

"Nói miệng ai nói không được, quan trọng là phải nhìn bằng chính con tim mình, anh quả quyết mình không hối hận sao? Em cảm thấy ba đã tiếp nhận vợ chồng chúng ta rồi, không còn bài xích em nữa, vậy sao chúng ta không cho ông ấy thêm một cơ hội cuối cùng? Khi con, chúng ta cho ba thêm một cơ hội đi, dù sao cũng là người một nhà, làm gì có thể hận cả đời? Nếu quả thật hận cả đời, vậy chẳng phải sẽ mệt lắm sao."

"Cơ hội này quá mạo hiểm, anh không muốn, anh hiện tại không thể mạo hiểm, nhất là đưa em và con dân thân vào nguy hiểm."

"Em cảm nhận được lần này ba sẽ không gây nguy hiểm cho chúng ta, chỉ cần chúng ta giao ra thứ ông ấy cần, ông ấy sẽ không đụng đến chúng ta. Hiện tại ba không còn ép anh cưới Hồng Thi Na, cho nên sẽ không làm gì em đâu, và lại trong bụng em còn có cháu của ông, cho dù ông ấy không coi trọng em, thì cũng vẫn còn đứa cháu mà."

"Đừng quên, lúc trước ông ta còn muốn phá bỏ đứa con trong bụng em đó!"

Thấy anh vẫn không chịu đồng ý, cô đành đổi cách khác để khuyên anh, "Bằng không chúng ta đem cổ phần giao cho ba trước rồi tạm thời rời đi nơi này, sau đó quan sát một thời gian, nếu không có gì xảy ra, thì chúng ta trở về lại."

Nghe đề nghị của cô, trong lòng anh liền thấy nặng nề thêm, rầu rĩ hỏi: "Em thật sự muốn đem cổ phần cho ông ấy sao?".

Chỉ vì cô muôn, nên mới đề nghị như vậy.

"Em chỉ muốn biết ba có thật lòng quan tâm đến chúng ta không thôi, chứ giằng co mãi như vậy cũng không phải biện pháp, có khi ảnh hưởng thêm một thế hệ, chẳng lẽ anh muốn để cho con chúng ta phải tự mình hứng chịu sao?" Tạ Thiên Ngung sờ sò bụng của mình, nói những lời này ra vì suy nghĩ thay cho con.

"Này ——" Phong Khải Trạch nhìn bụng của cô, cảm thấy lời cô nói cũng có đạo lý, mình chỉ lo nghĩ đến lòng thù hận, trái lại không nghĩ đến tương lai của con, nhưng mà anh thật có chút không cam lòng, rốt cuộc anh nên làm gì cho tốt đây.

Cô biết lòng anh đang dao động, do dự, càng cố gắng nỗ lực khuyên anh, "Khỉ con, chúng ta hãy tin ba thêm một lần đi, em thấy chuyện này cũng không có vấn đề gì, anh ngẫm nghĩ lại đi, có bao giờ ba lừa gạt chúng ta chưa, mặc dù ông ấy có hơi độc đoán, nhưng lại là người luôn biết giữ chữ tín, nói đâu ra đó, chưa từng nuốt lời, không phải sao?"

"Tuy nói như vậy, nhưng lòng dạ ông quá thâm độc, anh không dám mạo hiểm, ông ta không chỉ ra tay độc ác với người ngoài mà ngay cả người thân của mình cũng không chịu buông tha." Vừa nghĩ tới Phong Gia Vinh có lòng dạ độc ác ra tay tàn nhẫn, anh không thể nào mềm lòng được, lo sợ mình mềm lòng sẽ đẩy người bên cạnh rơi vào nguy hiểm.

"Em lại không cảm thấy ông ta ra tay độc ác với người nhà, ngay từ đầu ông ấy có tổn thương anh bao giờ chưa? Ngược lại chỉ có anh làm ông ấy tức chết thôi, nhưng ông ấy lại không động đến một cọng tóc gáy của anh, đủ để thấy ông ấy không phải người lạnh nhạt vô tình, bỏ mặt cả người thân của mình."

"Nhưng ông ấy lại động đến em, mà động vào em cũng đồng nghĩa là động vào anh. Còn có lần trước anh bị Ôn Thiếu Hoa bắt cóc, ông ta không chịu bỏ tiền ra cứu anh, đủ để chứng minh trong mắt ông ta cũng chỉ biết có tiền." Nói đến chuyện này, trong lòng liền tức giận.

"Đó là vì ông ta chưa hiểu rõ vị trí của anh quan trọng đến mức nào, nếu như ông ấy biết rõ, có lẽ ông ấy sẽ thay đổi ngay. Không thể phủ nhận, tiền bạc và quyền thế vẫn là thứ quý nhất trong lòng ông, nhưng cũng không thể chứng minh ông ấy không quan tâm đến chúng ta. Suy bụng ta ra bụng người, ở trong lòng anh, ông ấy có phải người quý nhất không? Nhưng theo em khẳng định, không phải là vị trí thứ nhất."

"Ở trong lòng anh, em là người đứng vị trí thứ nhất."

Đáp án này làm cho Tạ Thiên Ngung cảm thấy ngọt ngào trong lòng, nhưng cũng không vì vậy mà buông cơ hội này, "Trong lòng mỗi người đều có người đứng vị trí thứ nhất, anh ở trong lòng em cũng là thứ nhất, điều này không thể nghi ngờ, nhưng chúng ta cũng không thể yêu cầu người khác đem chúng ta đặt ở vị trí thứ nhất, có đúng không? Ba không đem chúng ta đặt ở vị trí thứ nhất, điều này có thể lý giải. Vả lại cho dù nói ông ấy là người ra tay độc ác, hay ích kỷ đi nữa, nhưng quan hệ máu mủ là không cách nào thay đổi, thay vì cứ đấu đá lẫn nhau, chi bằng cho nhau thêm một cơ hội, nếu như ba không quý trọng cơ hội này, thì đó không phải lỗi của chúng ta."

"Nói đi nói lại, em vẫn muốn giao cổ phần cho ông ấy, để ông ấy có cơ hội lấy 60% cổ phần, đúng không?" Phong Khải Trạch không vui, nói rõ ý định của cô ra, nhưng thái độ đã không còn cương quyết như trước nữa, mà dần dần dịu lại.

Thật sự anh đã có chút mềm lòng, không phải vì anh muốn tha thứ cho Phong Gia Vinh, mà bởi vì cô nói đúng, không nên để vấn đề này lại cho đời sau, còn chuyện cô nói về vị trí thứ nhất kia cũng rất có đạo lý, anh không thể nào yêu cầu mọi người đặt bọn họ ở vị trí thứ nhất được.

Cô cảm nhận anh đang mềm lòng, cười vui vẻ, nắm tay anh, cầu xin, "Khi con, em dám khẳng định, ba nhất định sẽ để anh thừa kế Phong Thị đế quốc, cho nên 60% cổ phần này sớm muộn gì cũng là của anh, anh cần gì chỉ trong nhất thời mà nóng lòng đoạt đi chứ?"

"Không phải nóng lòng đoạt lấy, anh lo lắng Phong Gia Vinh sẽ gây bất lợi cho em, em còn bốn tháng sẽ sinh rồi, anh không muốn phát sinh bất kỳ chuyện gì với em."

"Đến bốn tháng, tới lúc đó sẽ rất bận rộn, chúng ta nên mau giao cổ phần cho ba, sau đó tạm thời rời khỏi nơi này, đến chỗ khác sống, xem như nghỉ ngơi cũng tốt. Chỉ cần chúng ta rời khỏi nơi này, ba có muốn đụng đến em, cũng không được, không phải sao? Em muốn đi gặp Cự Phong một chút, xem cậu ta làm đại thiếu gia như thế nào, cũng muốn xem cô gái nào có thể buộc chặt anh chàng đa tình như vậy."

"Em đang mang thai, không thích hợp đi ra ngoài, hiện giờ bụng chưa phải lớn nhất, nếu đến tháng thứ bảy, tám hay chín, chỉ e em mới đi mấy bước đã thấy mệt, còn nói chi đi gặp ai?"

"Đến chỗ khác chờ sanh, cũng được mà? Khi con à, em thật lòng mong anh có thể giao cổ phần lại cho ba, giải quyết vấn đề này cho ổn thỏa."

Phong Khải Trạch trầm mặc một hồi, suy nghĩ một chút, cuối cùng không cưỡng được cô, đành phải đáp ứng, "Được, anh đồng ý với em."

Nếu anh không đồng ý, chỉ sợ cô lại nói thêm một ngày nữa.

Lấy được đáp án, Tạ Thiên Ngưng vô cùng vui vẻ, ôm cánh tay anh nói cảm ơn, "Khi con, cảm ơn anh, em biết anh tốt nhất mà."

"Anh chỉ cầu mong mình không phải hối hận vì quyết định hôm nay." Anh bất đắc dĩ nói.

"Em khẳng định với anh sẽ không hối hận, vì phòng ngừa anh đột nhiên thay đổi chủ ý, ngày mai chúng ta đến Phong gia, đem cổ phần chuyển lại cho ba, sau đó thương lượng xem nên ở tạm đâu một thời gian, có được không?"

"Chuyện này cứ để một mình anh xử lý cho, ngày mai em cứ ở nhà đợi đi."

"Không, em muốn đi theo anh. Nếu em không đi theo, cha con các anh chắc chắn sẽ lại cãi nhau cho xem, mà khi cãi nhau sẽ quên mất mọi chuyện, cho nên em muốn đi theo anh."

Cô quá hiểu hai cha con bọn họ, gặp mặt riêng lẻ chắc chắn 100 % lại gây gổ, cho nên cô phải đi theo để nhắc nhở, tránh cho bọn họ chỉ vì gây gổ mà phá hư tình cảm.

Cô muốn đi, nhưng anh lại không đồng ý, cự tuyệt nói: "Không được, đi đến Phong Gia chính là đi vào hang hổ, anh không muốn em đi vào nơi nguy hiểm."

"Cần khoa trương thế không? Hơn nữa, lần này chúng ta đến để đưa cổ phần lại, không phải đi gây thêm phiền toái, ba vui mừng còn không kịp, làm sao có thể đối phó chúng ta? Nếu anh vẫn không yên tâm, bằng không chúng ta cứ làm khách không mời mà đến, đột nhiên đi đến Phong Gia, để ông ấy không biết trước, làm ông ấy không thể an bài, vậy sẽ không gặp nguy hiểm? Xem như là chúng ta về nhà thăm trưởng bối, mang chút lễ vật đến, và lại có em ở đó có thể nói thêm vài lời tốt đẹp, như vậy hiệu quả sẽ cao hơn. Nếu một mình anh đi, em bảo đảm hai người các anh chưa nói đến ba câu, nhất định lại cãi nhau, cãi xong liền nói lỡ, làm mọi chuyện càng thêm xấu đi."

"Nhưng bụng em đã to ra, anh không yên tâm lắm"

"Em tin anh có thể bảo vệ được cho em."

"....." Phong Khải Trạch không còn phản đối, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, trầm mặc không nói.

Anh không nói lời nào, Tạ Thiên Ngưng cho rằng anh đã đồng ý, "Anh không nói lời nào, em xem như anh đã đồng ý rồi đó nha."

"Được, chiều nay đi."

"Tại sao phải là buổi chiều?"

"Em cần phải ngủ trưa, ngủ trưa mới tốt cho sức khỏe, hơn nữa anh cũng cần chuẩn bị giấy tờ để chuyển nhượng cổ phần."

"Được rồi, cứ làm theo như lời đã định, chiều nay đi."

Thấy cô cười vui vẻ thế, bất tri bất giác anh cũng vui theo, cẩn thận nghĩ lại, lo lắng cũng giảm đi một chút, dùng lý trí suy nghĩ, thật đúng là

chuyện này có gì đó khác với mọi lần.Nếu quả thật Phong Gia Vinh muốn lấy 60% cổ phần, vì sao trước đó không ra tay, mà đợi đến lúc này mới chịu ra tay, nếu như ông ta muốn lấy được cổ phần, tại sao còn phải trì hoãn, hai lần đến bệnh viện gây loạn, không thành công cũng không thấy ông ta tức giận, lần trước mang theo nhiều người tới bệnh viện với tác phong làm việc của ông đã sớm động thủ mới đúng, tại sao phải cho anh thời gian một tuần để suy nghĩ chứ?

Quá nhiều câu hỏi tại sao, khiến anh cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, thậm chí cảm giác Phong Gia Vinh không hề có ác ý, tựa hồ như đang cố trì hoãn thời gian.

Hay là anh nên đến Phong Gia một chuyến để tìm hiểu xem thêm mới được.

-----oOo-----

Chương 298: Cũng Vậy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồng Thi Na sau khi tỉnh rượu, phát hiện mình đang bị trói, miệng bị dán băng dính, nói không ra lời, nương theo chút ánh sáng trong bóng tối cô nhìn thấy Hồng Thùa Chí cũng giống như cô, đều bị trói ném vào trong góc.

Hồng Thùa Chí đã sớm tỉnh lại, bởi vì cả người bị trói, cho nên không thể động đậy, thấy Hồng Thi Na tỉnh, liền lắc đầu một cái với cô, ý bảo không nên giãy giụa nữa, vô dụng thôi.

"U ư ——" Hồng Thi Na dùng sức phát ra âm thanh, muốn nói chuyện, nhưng lại không nói được, không cam lòng bị trói như khúc gỗ, cho nên ra sức giãy giụa, nhưng sợi dây trên người thật sự rất chắc, mặc cô giãy giụa thế nào cũng không được, trái lại càng khiến mình thêm khó chịu.

Lúc này, cửa mở ra, trong phòng tối liền sáng lên, đột nhiên thấy ánh sáng phản chiếu làm chói cả mắt.

Hồng Thi Na hơi híp mắt lại, chờ thích ứng với ánh sáng sau đó mới mở

mắt ra, nhìn người đi tới, vô cùng kinh ngạc.

Hồng Thùa Chí cũng rất kinh ngạc, không ngờ người bắt bọn họ lại là ông.

Phong Gia Vinh đi vào, thấy hai người bọn họ nhìn ông kinh ngạc, khinh thường cười, chờ người phía sau mang ghê đến, liền thẳng người ngồi xuống, ra lệnh: "Tháo băng keo bịt miệng bọn chúng xuống."

"Dạ" Hai người đàn ông tiến lên trước, một người tháo băng keo dán miệng Hồng Thi Na, động tác không chút ôn nhu, làm cô đau đớn mức chau chát chân mày.

Một người khác xé đi băng keo dán miệng Hồng Thùa Chí, sau đó liền lui ra sau lưng Phong Gia Vinh, không nói một câu.

"Phong Gia Vinh, ông bắt chúng tôi muốn làm gì?" Hồng Thi Na lên tiếng đầu tiên chất vấn, bởi vì bị đối đãi thế này cảm thấy rất giận.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng bị đối xử giống như đối xử với tù nhân thế này.

Không chỉ có Hồng Thi Na, Hồng Thùa Chí cũng rất tức giận, nhớ trong tay đang giữ nhược điểm Phong Gia Vinh, vì vậy liền uy hiếp ông ta, "Phong Gia Vinh, đừng quên trên tay chúng tôi còn giữ chứng cứ tội phạm của ông, nếu ông dám đối xử chúng tôi như vậy, tôi sẽ để cho ông ngồi chết trong tù."

Phong Gia Vinh khinh thường cười một tiếng, giễu cợt nói: "Nghe nói qua câu này chưa, gừng càng già càng cay, các người muốn đau với tôi, chưa đủ kinh nghiệm đâu. Chỉ cần có các người trong tay, Hồng Thiên Phương còn dám giao chứng cứ cho cảnh sát sao"

"Ông muốn lấy chúng tôi ra để uy hiếp ba tôi sao?" Hồng Thùa Chí tức giận nói, nhưng không còn cao ngạo như mới vừa rồi, trong lòng có chút sốt ruột. Theo tình cảnh bây giờ, Phong Gia Vinh có khả năng sẽ giam bọn họ cả đời để không chế ba, không cho ba đem chứng cứ giao cho cảnh sát.

Không, hắn không muốn bị nhốt cả đời ở tại nơi này.

"Ông cư nhiên quay ngược lại đối phó với chúng tôi?" Hồng Thi Na đại

khái đã hiểu được cốt chuyện, nhớ đến Phong Gia Vinh là một người lòng dạ độc ác, liền cảm thấy hơi sợ.

Xem ra bọn họ đã đi nhầm một nước cờ, không nên chọc giận Phong Gia Vinh, ông ta thật ra là một con cọp tinh ranh quỷ quyết, sẽ biết quay đầu phản ngược.

"Các người cho rằng tôi ngu sao, dù tôi đem 60% cổ phần của Phong thị đế quốc cho các người, các người sẽ bỏ qua cho tôi sao? Thay vì như thế, chi bằng ra tay trước để chiếm ưu thế, đem những chướng ngại đập bỏ, như vậy các người sẽ không còn uy hiếp được tôi rồi." Phong Gia Vinh đã tính toán rất kỹ càng, đột nhiên cảm thấy may mắn vì Phong Khải Trạch không có cưới Hồng Thi Na.

Cho tới bây giờ, ông chưa từng thừa nhận mình làm sai, ngoại trừ việc Khải Trạch làm là thấy đúng.

"Phong Gia Vinh, chẳng lẽ ông muốn giết người diệt khẩu?"

"Cô nói đúng, tôi chính là muốn giết người diệt khẩu. Chờ chút nữa ba các người mang CD đến trao đổi các người, bởi tôi không tin ông ta sẽ giao tất cả CD ra, cho nên vì lý do an toàn, tôi phải giết người diệt khẩu, đây là kết quả do các người dám trêu chọc tôi, tôi muốn cho các người biết, Phong Gia Vinh tôi không phải người dễ chọc, các người không phải hay nói tôi có lòng dạ độc ác sao, tôi sẽ cho các người thấy tôi độc ác thế nào."

"Lưới trời tuy thua nhưng khó lọt, tôi tin vào một ngày nào đó, ông sẽ gấp báo ứng."

"Lòng dạ của cô cũng chẳng thua tôi chút nào đâu, tôi gấp báo ứng, thì cô cũng vậy, Hồng Thi Na, tôi biết cô luôn muốn phá bỏ đứa bé trong bụng Tạ Thiên Ngưng, chỉ tiếc, cô không cơ hội này, vì tôi sẽ không để cô thực hiện được đâu."

"Sao, bây giờ ông đã tiếp nhận Tạ Thiên Ngưng là con dâu của ông rồi sao? Nhớ lúc trước ông luôn bài xích cô ta, thậm chí còn đoạn tuyệt quan hệ cha con, giờ lại chịu chấp nhận, là vì cô ta hay là đứa con trong bụng cô ta?" Hồng Thi Na không để ý đến nỗi sợ hãi, không cam lòng, muốn đả kích Phong Gia Vinh mấy câu.

Hiện giờ cả Phong Gia Vinh cũng chấp nhận Tạ Thiên Ngưng, cô ta quả thật tốt số mà?

"Tôi không phải không thừa nhận, mà do lúc đầu đã nhìn lầm, giá trị của Tạ Thiên Ngưng cũng không thua gì cô, hơn nữa cô ta còn là người phụ nữ mà con trai tôi yêu mến, lại còn chuẩn bị sinh cho tôi một đứa cháu trai hoặc là cháu gái, chỉ cần suy nghĩ kỹ lại, cô ta còn tốt hơn cô rất nhiều." Phong Gia Vinh không bị những lời Hồng Thi Na nói làm tức giận, trái lại khiến cho cô càng giận dữ hơn,

"Ý của ông, ông đã chấp nhận Tạ Thiên Ngưng rồi sao?"

"Tôi chấp nhận cô ta hay không, hình như không quan hệ gì đến cô, bởi vì cô đã không còn là thí sinh mà tôi chọn nữa rồi."

"Ông——"

"Thời gian của các người đã không còn nhiều, hãy biết quý trọng đi, hưởng thụ hết quảng thời gian còn lại, khi đến Địa phủ, chỉ sợ là không còn được như vậy nữa. Tính theo thời gian, Hồng Thiên Phương chắc cũng sắp đến rồi, tôi phải đi gặp lão ta, sau đó đưa cả nhà các người cùng nhau đến Địa phủ. Các người yên tâm, tôi sẽ sắp xếp cái chết của các người thành chuyện ngoài ý muốn, không lưu lại chút dấu vết nào. Các người chớ trách tôi, muốn trách thì trách chính các người, người nào không chọc, lại hết lần này đến lần khác tới chọc giận tôi." Phong Gia Vinh đứng dậy, nói thêm mấy câu, sau đó xoay người rời đi.

Hồng Thùa Chí nghĩ đến mình sẽ chết, bị dọa đến tái mặt, lập tức cầu xin: "Tôi không muốn chết, xin ông hãy thả tôi ra, tôi không muốn chết, tôi không muốn chết, thả tôi ra đi, tôi nhất định không đối nghịch với ông nữa, tôi —— ư ư ——"

Lời còn chưa nói hết, liền bị người dùng băng keo dán miệng lại.

Hồng Thi Na cũng không ngoại lệ, miệng bị dán kín, cả một câu cũng không thể nói, trong lòng lo lắng, càng nghĩ càng sợ mình sẽ phải chết, cô không cam tâm.

Cô còn chưa hại được Tạ Thiên Ngưng, sao có thể chết như vậy?

Nhưng với tình cảnh bây giờ, không phải do cô định đoạt.

Hồng Thiên Phương theo đúng thời gian ước định, mang CD đến gặp Phong Gia Vinh, vừa thấy mặt đã để CD lên trên bàn, vừa tức giận vừa lo lắng nói: "Tôi đã đem tất cả đồ ông muốn đưa đến, ông mau cho người thả con trai và con gái tôi ra mau đi."

Phong Gia Vinh không thèm nhìn đĩa CD trên bàn một cái, lạnh lùng nói: "Ông cần gì phải vội, ngồi xuống cùng tôi uống ly trà đi."

"Tôi không có lòng dạ nào cùng ông uống trà, Thùa Chí và Thi Na đâu, bọn họ ở nơi nào?"

"Chờ chuyện này xong, tôi đương nhiên sẽ để cho ông gặp bọn họ."

"Tôi đã giao đĩa CD ra cho ông rồi, ông còn muốn gì nữa hả?"

"Hồng Thiên Phương, ông dám uy hiếp tôi, điều này nói rõ ông là người rất thông minh, ông cho rằng đơn giản giao ra đĩa CD là xong chuyện rồi sao? Hơn nữa tôi dám chắc trăm phần trăm, ông sẽ không giao tất cả CD ra cho tôi."

"Tôi, tôi đã lấy hết ra rồi, tất cả đều ở trong túi, không để lại cái nào." Hồng Thiên Phương có chút căng thẳng, nói chuyện liền hơi cà lăm.

Nhưng cnhờ vào điểm này đã chứng minh rõ ông đang nói láo.

"Mới vừa rồi tôi không nhìn đến cái túi chứa đĩa CD kia một cái, với trí thông minh của ông chẳng lẽ không nhìn ra được manh mối gì sao?" Phong Gia Vinh cười lạnh nói, giả vờ ném túi chứa CD vào trong thùng sắt đã sớm chuẩn bị, sau đó lấy ra bật lửa, đem tắt cả CD trong túi đốt hết.

Không bao lâu, cả đại sảnh đều tràn ngập mùi khó ngửi.

Hồng Thiên Phương không ngờ ông sẽ đốt toàn bộ CD đi, nặng nề hỏi: "Ông rốt cuộc muốn thế nào?"

"Hồng Thiên Phương, lúc ông uy hiếp tôi, chẳng lẽ không nghĩ đến kết quả này sao? Ông muốn 60% cổ phần Phong thị để quốc, nói trắng ra muốn lấy tất cả những gì tôi có, chiếm luôn cả Phong thị để quốc. Đáng tiếc ông uy

hiếp tôi, mà con tôi lại không chịu thỏa hiệp, nếu như tôi để bị uy hiếp hoài vậy, chỉ bằng chọn cách tiêu diệt uy hiếp, không cần thỏa hiệp. Đời này tôi chỉ thỏa hiệp duy nhất một chuyện, chính là để Khải Trạch cưới Tạ Thiên Ngưng, nhưng xem ra đó cũng không phải chuyện gì xáu."

"Nói như thế, hai lần ông đến bệnh viện tìm Phong Khải Trạch, ra sức ép yêu cầu nó giao cổ phần, chẳng qua là giả vờ, chứ ông không hề có ý định đoạt lại cổ phần, có đúng không?"

"Đúng, tôi giả vờ đó, bằng không sao có thể khiến ông an tâm? Cổ phần hiện nay đang ở trong tay Tạ Thiên Ngưng, tôi vô cùng yên tâm, một người đồng ý giao ra mười tỷ để cứu con trai mình, tuyệt đối đáng tin. Cũng may ban đầu Khải Trạch không cưới Hồng Thi Na, bằng không với kẻ lòng người dạ thú như ông, đã sớm đổi phó tôi rồi."

"Nói tôi lòng người dạ thú, chẳng lẽ ông không giống thế? Chúng ta đều như nhau, ông không cần đi 50 bước mà cưới trăm bước(*)."

(*) đại ý bản thân mình không tốt nhưng lại đi cưới nhạo người khác, như câu chó chê mèo lăm lông.

"Tôi lòng người dạ thú, nhưng ông cũng đừng quên, nếu như không có tôi, chưa chắc ông đã có được tập đoàn Hồng thị, ông muốn đoạt hết tất cả của tôi, so ra dã tâm của ông còn lớn hơn cả tôi, đối với kẻ muốn giựt lấy tất cả của mình, ông nghĩ tôi sẽ đổi phó với người đó như thế nào?"

Nghe lời này, Hồng Thiên Phương càng thêm lo, run run hỏi: "Ông, ông muốn đổi phó với tôi thế nào?"

Sớm biết như thế, ban đầu ông không nên đi uy hiếp Phong Gia Vinh, quả thực tự tìm đường chết, dám nhổ lông trên đầu lão hổ.

Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn.

"Ông nghĩ tôi sẽ đổi phó thế nào với ông đây?" Phong Gia Vinh cười nham hiểm hỏi ngược lại, ánh mắt u ám cực khủng.

"Ông muốn đổi phó với tôi giống như năm đó đổi phó với cha Đới Phương Dung, giết người diệt khẩu sao?"

"Vì suy nghĩ cho đại cục, tôi chỉ có thể giết người diệt khẩu, bởi vì tôi không thể nào tin ông nữa, trên tay ông vẫn còn giữ CD, nếu như hôm nay tôi thả các người đi, ngày thứ hai cảnh sát sẽ tới bắt tôi, ông cho rằng tôi ngốc đến vậy sao?"

"Phong Gia Vinh, ông là hổ, nhưng tôi cũng không phải mèo, tôi đã sớm sắp xếp xong xuôi, nếu như tôi mất tích ba ngày, sẽ có người đem CD giao đến đồn cảnh sát, đến lúc đó ông cũng xong đời, chúng ta cùng làm ngọc nát đá tan (*)."

(*) Ngọc nát đá tan, chính câu là ngọc Thạch Câu phần, dùng trong việc đánh nhau với địch, nếu đánh không lại thì cùng ôm nhau cho chết chung, vinh, anh, lê, quý, đôn.

"Nếu như tôi có thể tìm ra được người đang giữ CD thì sao?"

"Không thể nào."

"Không nên cho rằng mọi chuyện luôn tuyệt đối, đợi lát nữa tôi sẽ để cho ông——" Phong Gia Vinh nói được một nửa, đột nhiên người giúp việc chạy tới, hốt houv cắt ngang lời ông, cuống quít nói: "Phong tiên sinh, thiếu gia cùng thiếu phu nhân tới."

"Cái gì?"

-----oOo-----

Chương 299: Ông Nói Láo

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Gia Vinh vừa nghe Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng tới, trong lòng liền lo lắng bất an, dưới tình hình này không nên gặp bọn họ, nhưng nếu đuổi bọn họ đi, chỉ sợ sẽ khiến tình cảm càng trở nên nghiêm trọng, thậm chí không thể cứu chữa, nhưng chuyện Hồng Thiên Phương nhất định phải giải quyết cho xong, bằng không để lại hậu hoạn về sau vô cùng bất lợi.

Bất quá chỉ cần Hồng Thi Na và Hồng Thùa Chí vẫn còn ở trong tay ông,

Ông không cần sợ Hồng Thiên Phương giở trò, cho nên tạm gác chuyện này sang bên trước.

Phong Gia Vinh đã quyết định xong ở trong lòng, lạnh lùng nhìn Hồng Thiên Phương, ra lệnh: "Tạm thời ông cứ trốn ở trên lâu, không được bước ra ngoài, tôi sẽ cho người trông chừng ông, nếu như ông dám làm ra chuyện gì, tôi sẽ bắt con trai và con gái ông trả cái giá thật lớn."

"Phong Gia Vinh, ông đã thay đổi rồi, nếu như là lúc trước, ông sẽ đuổi Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngung đi, chứ không phải kêu tôi đi trốn." Hồng Thiên Phương giấu cợt nói, mặc dù không còn lựa chọn khác, nhưng vẫn cứ muốn châm chọc một phen, để xả cơn giận của mình.

"Thật sự tôi đã thay đổi, ông cũng thay đổi, mỗi người ở đây đều đã thay đổi, không phải sao? Bót nói nhảm đi, ngoan ngoãn lên trên lâu cho tôi, không được phép xuống đây, cũng không được phép lên tiếng."

"Thế nào, ông sợ tôi đem chuyện này nói cho Phong Khải Trạch biết sao? Cũng đúng, nếu Phong Khải Trạch biết nó là có một người cha lòng dạ độc ác, nhất định sẽ rất xem thường ông."

"Lòng dạ tôi độc ác thế nào, thì ông cũng chẳng thua kém gì đâu." Phong Gia Vinh không muốn lãng phí thời gian để nói nhảm, ra lệnh cho hai người đàn ông bên cạnh, "Hai người các cậu đem ông ta đưa đến phòng nhỏ ở trong góc trên lâu, không có lệnh của tôi, không cho phép đi ra ngoài, nếu như ông ta phát ra bất kỳ thanh âm gì, các người liền đánh ngất ông ta, hiểu chưa."

"Dạ" hai người đàn ông liền nghe theo lệnh làm việc, đem Hồng Thiên Phương đưa đi lên trên lâu.

"Không cần, để tự tôi đi." Hồng Thiên Phương hất tay hai người ra, tự mình đi lên lâu, đầu không ngừng nghĩ cách cứu mình, nhưng do con trai và con gái đều ở trong tay Phong Gia Vinh, ông thật không thể nghĩ ra cách, chẳng lẽ phải bỏ mặc sự sống chết của các con ông sao?

Bị quản chế sẽ là chết cả nhà, phản kháng có khi còn được nửa cơ hội sống sót, đành phải hành sự tùy theo hoàn cảnh thôi.

Phong Gia Vinh nhìn Hồng Thiên Phương đã bị nhốt vào trong căn phòng

nhỏ, sau đó hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tâm tình lại, giúp mình bình tĩnh một chút, rồi mới nói với người làm: "Cho thiếu gia cùng thiếu phu nhân vào đi, sai người chuẩn bị trà nóng. Không đúng, phụ nữ có thai không thích hợp uống trà, mang một ly sữa tươi đến đây đi."

"Dạ" Người làm không hỏi nhiều, chỉ biết theo lệnh mà đi làm.

Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng đứng ở bên ngoài đợi, Tạ Thiên Ngưng ngược lại có tính nhẫn耐 đợi, nhưng Phong Khải Trạch lại thấy phiền não, đợi hơn mười phút không có ai đáp lại, tức giận nói muộn rời khỏi, "Thiên Ngưng, xem ra ông ta không muốn gặp chúng ta, chúng ta trở về đi, không cần ngu ngốc đứng ở chỗ này đợi."

Trước kia trở về Phong Gia, anh không cần đứng ở ngoài cửa đợi, trực tiếp đi vào, nhưng hôm nay lại phải ở bên ngoài đợi, thật khiến cho người ta cảm thấy bức bối.

"Mới chờ có một chút mà anh đã không chịu được rồi sao? Chờ thêm một chút nữa đi, đợi người làm quay trở lại." Tạ Thiên Ngưng không hề sốt ruột đứng chờ ở ngoài cửa, kiên nhẫn chờ đợi, trong lòng ôm hi vọng hôm nay có thể gặp mặt nhau.

Cô hi vọng tình cảm cha con bọn họ có thể xích lại gần nhau hơn, như vậy sau này chung sống mới không còn gặp khó khăn.

"Cái gì mới chờ một chút, đã đợi mười mấy phút đồng hồ rồi, dựa theo thời gian thì người làm đã sớm trở lại mới đúng, nhưng bây giờ còn chưa trở lại, nhất định là Phong Gia Vinh không muốn gặp chúng ta. Chúng ta cùng nhau trở về thôi, em đứng lâu như vậy, nhất định rất mệt, đi thôi."

"Khi con, anh phải kiên nhẫn chút chứ, mới vừa tới liền đi, không cảm thấy rất không có thành ý sao?" .

"Anh vốn không có ý đến, tại sao phải có thành ý chứ? Nếu không phải nể mặt em, anh thật không muốn đến nơi này chút nào."

"Được rồi được rồi, bình tĩnh chút đi nào, không nên tức giận làm mình già hơn, cũng đừng nghĩ đến những chuyện đã qua, nếu không sẽ không thể công bằng được đâu. Nhìn xem, người làm đã trở lại rồi." Tạ Thiên Ngưng thấy người làm đã trở lại, vui vẻ chờ người làm đi tới, báo tin cho

bọn họ biết.

Cô vui vẻ, nhưng Phong Khải Trạch lại không vui, vẫn giữ khuôn mặt như cũ, mặc dù không nói gì, nhưng cả người lạnh lùng, khiến người khác phải đứng cách xa ngàn dặm, rất không thân thiện.

Người làm đi tới, mở cửa ra, cung kính nói: "Thiếu gia, thiếu phu nhân, xin mời."

"Tại sao tôi tới cũng cần phải thông báo, các người nói xem đây là ý gì?" Phong Khải Trạch đứng bất động, nghiêm nghị chất vấn người làm.

"Thiếu gia, là do trong khoảng thời gian này Phong tiên sinh không muốn gặp khách, cho nên bất kể là ai cũng đều phải thông báo trước cho ngài ấy biết, cho nên ——"

"Cần gì phô trương đến thế ——"

"Khỉ con à, chẳng phải ở nhà chúng ta, nếu có ai đến, thì người làm cũng đến thông báo trước đó sao? Chút chuyện nhỏ này, anh đừng so đo nữa, đi thôi, chúng ta vào đi." Tạ Thiên Ngưng không muốn anh gây khó khăn cho người làm, liền kéo hắn đi vào bên trong.

Phong Khải Trạch không còn cát kinh nữa, đi theo vào.

Lúc này Phong Gia Vinh đã chờ sẵn trong đại sảnh, hai mắt nhìn thẳng ra cửa lớn, trong lòng không còn nghĩ đến chuyện cổ phần, chỉ muốn gặp con trai cùng con dâu, khi thấy hai người bọn họ cùng nhau đi tới lập tức chào hỏi, "Khải Trạch, Thiên Ngưng, các con đã tới, mau ngồi đi!"

"Cám ơn ba." Tạ Thiên Ngưng lễ phép cảm ơn, sau đó ngồi xuống, thấy thái độ Phong Gia Vinh hiền hòa cảm thấy nghi ngờ, có thật người này là Phong Gia Vinh không.

Phong Khải Trạch cũng cảm thấy nghi ngờ, nhưng không nói gì, trong lòng liền cảnh giác, ngồi bên cạnh Tạ Thiên Ngưng, thuận tay đặt giỏ trái cây lên trên bàn, vẫn như cũ không lên tiếng, tránh nói sai điều gì, lại xảy ra tranh cãi.

"Đây là ——" Phong Gia Vinh nhìn giỏ trái cây trên bàn, trong lòng rất

kích động, lần đầu tiên cảm giác được mùi vị ám áp của gia đình.

Những trái cây này là mang đến cho ông, đây là lần đầu tiên bọn họ mang đồ đến cho ông.

"Cha, con biết nơi này không thiếu thứ gì, mà chúng con lại không biết nên mua gì đến mua chút trái cây đến, hi vọng cha không chê." Tạ Thiên Ngưng hòa nhã giải thích, bởi vì không còn cảm thấy Phong Gia Vinh luôn lạnh lùng bài xích như trước, nên cảm thấy rất vui.

Bất kể là vì nguyên nhân gì, được đón nhận là một chuyện rất tốt.

"Không đâu, không đâu, trái cây rất tốt cho sức khỏe lại có dinh dưỡng cao, sao cha lại chê?" Phong Gia Vinh mỉm cười, còn nhìn giở trái cây trên bàn, tựa hồ rất muốn ăn.

Lúc này, người làm mang ly sữa tươi bung tới, đặt ở trước mặt Tạ Thiên Ngưng, nói đơn giản vài câu, "Thiếu phu nhân, đây là sữa chưa rất nhiều can xi, thích hợp cho phụ nữ có thai uống, ông chủ cố ý sai chúng tôi chuẩn bị cho cô."

"Cám ơn!" Tạ Thiên Ngưng nhìn ly sữa tươi trước mắt, càng thêm vui mừng, vươn tay muốn cầm ly sữa tươi lên uống, nhưng còn chưa đựng vào ly, lại bị người ngăn cản.

Phong Khải Trạch không cho cô uống, kéo tay cô lại, cẩn thận nhắc nhở cô, "Thiên Ngưng, không được uống bậy, tránh xảy ra chuyện."

"Này ——"

Lời này đả kích rất nặng đến Phong Gia Vinh, khiến lửa giận trong lòng liền bốc lên, nhưng lại cố gắng nhẫn nhịn, lạnh cứng nói: "Cha bảo đảm ly sữa này tuyệt đối không có vấn đề."

"Cam đoan của ông tôi không tin, vì lý do an toàn, tôi sẽ không để cho Thiên Ngưng ăn thức ăn của ông, cho dù là một ly nước cũng không ngoại lệ."

"Trong bụng cô ấy có đứa cháu của cha, con cảm thấy cha sẽ hại cô ta sao?"

"Ông đã từng nói muốn phá bỏ đứa bé trong bụng của cô ấy, nên tôi đương nhiên phải lo ông sẽ hại cô ấy rồi."

"Phong Khải Trạch ——"

"Thế nào, tôi nói sai sao?"

Cha con hai người nói chưa được ba câu đã cãi nhau, hơn nữa còn cãi rất đáng sợ, Tạ Thiên Ngưng không còn cách nào khác hơn là ngăn cản bọn họ, "Có gì bình tĩnh nói, mọi người đừng cãi nhau, có được hay không? Khi con, anh quên anh đã đáp ứng em cái gì sao?"

"Được, anh không nói." Phong Khải Trạch hai tay ôm ngực ngồi bất động, nghiêng đầu sang một bên, không muốn nhìn thấy mặt Phong Gia Vinh.

Phong Gia Vinh cũng nhịn con giận, không để cho mình kích động gây gỗ nữa, cố gắng ổn định tâm tình nói chuyện lần nữa, "Thiên Ngưng, hôm nay các con đến chỗ ta, có chuyện gì không?"

"Cha, chẳng lẽ cha quên rồi sao?"

"Ta quên cái gì, ta không có gọi các con tới nơi này mà?"

"Trước đó cha cho chúng con một tuần để suy tính, không phải sao?"

"À, thì ra con đang nói chuyện này à, chuyện này không cần vội, cổ phần ở trong tay con hay Khải Trạch cũng giống nhau thôi, không sao."

"A ——"

Lời Phong Gia Vinh, không chỉ Tạ Thiên Ngưng kinh ngạc, ngay cả Phong Khải Trạch cũng kinh ngạc, tầm mắt liền quay lại, hồ nghi nhìn, không biết ông đang chơi trò gì?

Trước còn uy hiếp bọn họ giao ra cổ phần, hiện tại lại nói ở trên tay người nào cũng được, điều này quả là mâu thuẫn.

"Trước đó ta chỉ đùa với các người, không hề có ý muốn lấy cổ phần, các người không nên nghĩ quá nhiều." Phong Gia Vinh biết bọn họ nghi ngờ,

liền tìm đại cái cớ để giải thích, không nói ra nguyên nhân chính.

"Đùa với chúng con?" Tạ Thiên Ngưng kinh ngạc hơn, càng thêm cảm thấy người trước mặt không giống Phong Gia Vinh.

"Ông nói láo." Phong Khải Trạch lạnh lùng nói, một chút cũng không tin đây chỉ là trò đùa. Đùa đến mức muôn đánh nhau sao? Với hiểu biết của anh về Phong Quang Vinh, cho dù có vui mấy cũng sẽ không đi đùa giỡn.

"Nếu như không phải đùa, ta đã sớm lấy lại cổ phần rồi, không phải sao? Ta chỉ muốn cùng các con chung sống vui vẻ, bù đắp lại một chút tình cảm, chỉ đơn giản thế thôi." Phong Gia Vinh tiếp tục giải thích, nói nửa thật nửa giả.

Cũng bởi vì là nửa thật nửa giả, mới khiến người khác khó có thể phân biệt.

Tạ Thiên Ngưng mặc dù còn có chút nghi vấn, nhưng không suy nghĩ nhiều, nghe Phong Gia Vinh nói muốn bồi dưỡng tình cảm với bọn họ, vui vẻ nói: "Cha, thật ra hôm nay chúng con tới chính là muốn đem cổ phần giao lại cho cha, nếu như chúng ta có thể chung sống hòa đồng với nhau, vậy chuyện sẽ càng đáng quý hơn."

"Con, con thật muốn đem cổ phần giao lại cho tôi không?"

"Con và khi con đã thương lượng qua một chút, cảm thấy ba muốn lấy cổ phần này nhất định là có khố tâm, nên tính giao cho ba, bất quá dường như là ba không còn cần đến."

"Nếu ông ta không cần, vậy chúng ta trở về đi, đi." Phong Khải Trạch nói là làm, đứng lên, tính rời đi.

Nhưng vào lúc này, trên lâu truyền đến một trận nổ, khiến mọi người chú ý đến.

Bùm ——

-----oOo-----

Chương 300: Làm Người Ai Cũng Thé

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bùm ——

Trên lầu truyền tới nỗi lớn, làm hấp dẫn tầm mắt của mọi người, Tạ Thiên Ngưng cũng không ngoại lệ, hai mắt nhìn chằm chằm lên trên lầu, muốn biết tiếng nỗi kia từ đâu truyền tới, và tại sao lại có âm thanh này?

Phong Khải Trạch đối với chuyện này dường như quá quen thuộc, biết trên lầu có một gian phòng nhỏ, hình như chính là nơi đó truyền tới nhưng cũng không hứng thú đi quan tâm thanh âm này.

Phong Gia Vinh vì muốn che dấu mọi chuyện, lạnh lùng khiển trách người trên lầu, "Hai người các ngươi làm gì đó, muốn hủy nhà của ta sao?"

"....."

Hai người đàn ông nghe tiếng trách mắng, lập tức dùng thân thể mình tông vào cửa, nghĩ cách ngăn cản người ở trong gây ra tiếng.

Chỉ tiếc, vô dụng.

Hồng Thiên Phương ở trong căn phòng nhỏ cầm một cây gậy sắt đập vào cửa, muốn đập cửa để đi ra ngoài, cố ý làm ra thanh âm rất lớn, để người bên ngoài chú ý.

Mới vừa rồi ông bị giam giữ trong căn phòng thu hẹp, suy nghĩ kĩ mọi chuyện, cảm thấy nghe lời thỏa hiệp đổi lấy người khiến cả nhà gặp chuyện bi thảm, bởi vì Phong Gia Vinh sẽ không để bọn họ sống, thay vì chờ chết, chẳng bằng liều mạng, thừa dịp Phong Khải Trạch ở đây, vạch trần những hành động độc ác của Phong Gia Vinh đã làm, quay cho lớn lên, vậy ông mới có cơ hội sống sót..

Không bao lâu sau cánh cửa liền bị đập vỡ, cuối cùng xuất hiện một cái lỗ thủng to.

Bên ngoài có hai người đàn ông phát hiện tình trạng không ổn, liền mở cửa ra, tính vào trong khống chế Hồng Thiên Phương.

Nên khi cửa vừa mở ra, Hồng Thiên Phương liền dùng gậy trong tay đánh đổi phuong, sau khi đánh bọn họ ngã xuống, xông xuống lầu dưới chạy.

Thấy tình thế có chút mất khống chế, Phong Gia Vinh nóng nảy, lập tức cho người bắt Hồng Thiên Phương, "Nhanh bắt ông ta giam lại."

Những người còn lại trong đại sảnh, lập tức xông lên, ra sức chế phục Hồng Thiên Phương.

Hồng Thiên Phương cầm chặt gậy trong tay vung loạn, vừa đánh vừa nói: "Phong Gia Vinh, ông muốn giết người diệt khẩu phải không, vậy tôi sẽ quay tung chuyện này lên, để cho con trai và con dâu ông đều biết ông là loại người thế nào?"

"Ông câm miệng cho tôi, mau nhanh bắt ông ta lại đi." Phong Gia Vinh càng nóng nảy hơn, không ngừng ra lệnh, lúc này trong lòng liền sợ hãi, không muốn Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng biết được chuyện này.

Nếu bọn họ biết chuyện này, chỉ sợ sẽ không nhận ông làm ba nữa.

"Tôi không im miệng đó, dù sao đều là chết, tôi sẽ ôm ông chết chung, ông vì muốn thế lực của mình lớn mạnh, âm thầm sát hại cha của Đới Phương Dung, ông chính là một kẻ giết người, a ——"

Hồng Thiên Phương mới vừa xong, liền bị người đánh một quyền vào trên mặt, đau đến mức kêu to, sau đó lại bị người hung hăng đạp ngã trên mặt đất, đè lại ở trên sàn nhà, cây gậy trong tay đã rơi ra, mặc cho ông cố phản kháng cách mấy cũng không được, nhưng miệng vẫn tiếp tục nói, "Ông lo tôi nói ra chân tướng, liền giết cả nhà tôi, giờ tôi sẽ để con trai và con dâu ông biết rõ chân tướng để xem ông che dấu bằng cách nào đây?"

"Ông câm miệng lại cho tôi, câm miệng, câm miệng ——" Phong Gia Vinh tức giận liền xông lên, chân không ngừng đạp Hồng Thiên Phương, để phát tiết con giận trong lòng.

"Tôi không câm miệng đó, tôi phải nói, ông là một kẻ giết người, giết cha của vợ ông, ông đúng là một kẻ không bằng cầm thú."

"Câm miệng, câm miệng."

"Phong Gia Vinh, tôi cho ông biết, ông đẩy tôi vào Địa ngục, tôi cũng sẽ kéo theo ông đi cùng."

"Câm miệng ——"

"."

Tạ Thiên Ngưng nhìn tình cảnh trước mắt, dọa sợ đến ngơ ngẩn cả người, trợn to hai mắt nhìn Hồng Phương bị đánh đập thô bạo, trong đầu không ngừng lặp lại những lời ông ta nói, trong lòng tràn đầy khiếp sợ. Thì ra cha của Đói Phương Dung là bị con rể của mình hại chết, mà con rể kia không phải ai khác, chính là cha chồng cô.

Chuyện sao lại như vậy, nếu cho Đói Phương Dung biết rõ sự thật, có thể nào chịu đựng được?

Phong Khải Trạch đối với chuyện xảy ra trước mặt không có cảm xúc nhiều lắm, một tay ôm lấy Tạ Thiên Ngưng, bảo bọc cho cô, sợ cô không cẩn thận làm mình bị thương, bất quá những lời Hồng Thiên Phương vừa nói anh đều nghe rất rõ ràng, có lẽ bởi vì biết Phong Gia Vinh là hạng người gì nên mới không kinh ngạc.

Phong Gia Vinh có thể ép mẹ đến con đường chết, đối với những người khác chỉ e cũng không tốt hơn?

"A —— Phong Gia Vinh, ông đánh chết tôi cũng bằng không, ông không thể nào thay đổi được sự thật đâu." Hồng Thiên Phương bị đánh cho bết đầu chảy máu, nhưng vẫn liều mạng nói.

"Tôi kêu ông câm miệng, nghe thấy không, câm miệng." Phong Gia Vinh vẫn cứ đập, đập cho đến không còn sức lực mới dừng lại, thở hổn hển, sau đó từ từ xoay người lại, vội vã nhìn Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng, trong mắt có bất đắc dĩ cùng sợ hãi, nhưng lại không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể lảng lảng nhìn bọn họ, cái gì cũng không nói.

Nếu là lúc trước, ông tuyệt đối không lo lắng cho mình khi để con trai biết được chuyện này, nhưng giờ ông lại lo lắng, sợ hãi, sốt ruột, bởi vì ông muốn bồi dưỡng lại tình cảm với những người thân của mình, điều ông sợ nhất chính là nếu nó rõ ra những người thân của ông sẽ tới đồn cảnh sát tố

giác tội của ông.

"Cha —— cha, cha, chúng ta ——" Tạ Thiên Ngưng sợ đến choáng váng, bởi vì biết chuyện không nên biết, mà cô cũng không muốn biết chuyện này, trong lòng rối như tơ vò, nói chuyện cũng lắp bắp, thậm chí không dám nhìn Phong Gia Vinh.

Có lẽ hôm nay bọn họ không nên tới.

"Đừng sợ, có anh ở đây!" Phong Khải Trạch cảm nhận cô đang lo lắng và sợ, liền ôm cô càng chắc hơn, cẩn thận bảo bọc lấy cô.

Mặc dù có anh bảo vệ, nhưng lòng cô vẫn lo sợ, dù sao đã biết chuyện, trong nhất thời không biết phải giải quyết thế nào.

Phong Gia Vinh biết không thể gạt được, rầu rĩ nhìn Phong Khải Trạch, nặng nề hỏi: "Vì sao con không hỏi cha, hay là trách mắng cha chứ?"

Phong Khải Trạch khinh thường cười, bình thản nói: "Với tôi cũng chả có liên quan gì, nên vì cái gì phải hỏi, phải mắng chứ?"

"Nghe những lời này, cha vừa vui lại vừa buồn. Vui vì con sẽ không đem chuyện này nói ra, nhưng buồn vì con đã không còn xem cha là cha con nữa rồi."

"Vậy trong lòng ông có từng xem tôi là con trai ông không?"

"Nếu như cha không xem con là con trai của cha thì ngay từ đầu khi con chống đối lại cha, cha đã dùng thủ đoạn này để đối phó với con rồi. Đây chính là kết cuộc dành cho kẻ dám chống đối lại cha. Con nhìn lại con xem, không phải bình yên đứng tại đây sao, ngoại trừ việc cha cảnh cáo, hù dọa con ra, thì chưa từng làm chuyện gì cả?"

"Còn với tôi mà nói, nếu trong lòng ông có tôi, thực ra là chỉ muốn tôi làm tượng gỗ cho ông mà thôi. Đó chỉ là cái cớ cho sự tham lam ích kỷ của chính ông nói, ông càng nói nhiều, chỉ càng làm người khác ghê tởm hơn thôi."

"Khi con——" Tạ Thiên Ngưng không muốn cha con bọn họ lại cãi nhau, liền gọi Phong Khải Trạch một tiếng, lắc đầu với anh một cái, ý bảo anh

không nên nói nữa.

"Chúng ta đi thôi." Phong Khải Trạch biết ý của cô cho nên không định nhiều lời, mang theo cô rời đi.

Nhưng cô không muốn đi vẫn đứng bất động, ánh mắt bối rối nhìn Phong Gia Vinh, nhớ đến thái độ hiền hòa vừa rồi của ông, y như cảm giác người trong một nhà, làm cho cô không thể làm ngơ, muốn tìm hiểu đầu đuôi ngọn nguồn câu chuyện, vì vậy lấy hết dũng khí, hỏi rõ, "Cha, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cha có thể nói cho con biết không?"

"Thiên Ngưng, chẳng lẽ em muốn giúp ông ấy sao?" Anh sợ nhất là cô muốn giúp Phong Gia Vinh.

"Ông trời đã muốn chúng ta gặp phải chuyện này, cho dù không giúp được, cũng phải biết đã xảy ra chuyện gì chứ, dù sao ông ấy là ba của chúng ta mà."

"Em lại đồng tình nữa rồi."

"Đây không phải là đồng tình, làm người ai cũng thế thôi, cho dù anh có cắt đứng quan hệ, thì cũng không thể thay đổi ông ấy là cha anh. Thân làm con, nào có thể thấy cha mình đang gặp nạn mà bỏ mặc làm ngơ không ra tay cứu giúp, anh đâu phải là người như thế chứ?"

"Ông ta có điểm nào giống như gặp nguy hiểm đâu, ông ấy không đáy người khác rơi vào hiểm cảnh thì mới là lạ."

"Vậy chúng ta làm rõ chuyện này rồi hãy nói." Tạ Thiên Ngưng kiên trì không rời đi, tiếp tục hỏi Phong Gia Vinh, "Cha, lúc trước vì sao cha lại muốn lấy cổ phần của con, có phải liên quan đến chuyện này không?"

Phong Gia Vinh đã sớm bị những lời Tạ Thiên Ngưng nói làm cho cảm động, trái tim băng giá tựa hồ bị một dòng nước ấm chảy qua, làm cho rất thoải mái, không kiềm chế được liền đem toàn bộ chuyện nói ra, "Hồng Thiên Phương đang nắm giữ đĩa CD chứa thông tin mưu hạ cha vợ cha, ông ta dùng CD để uy hiếp cha giao 60% cổ phần của Phong thị đế quốc, vì muốn làm ông ta an tâm trước, cha cố làm ra vẻ đến bệnh viện gây phiền phức cho các con, sau đó phái thủ hạ xử lý ông ta, để ông ta giao CD ra đây, nhưng cha biết ông ta sẽ không giao tất cả CD ra, cho nên cha chỉ

còn cách —— diệt khẩu."

"Nói thế, 2 lần cha đến bệnh viện uy hiếp chúng con, thật ra đều là giả."

"Nếu như không phải giả, cha đã sớm động thủ, không phải sao?"

"Khi con, anh nghe chưa, những thứ kia đều là giả, cha vốn không có ý muốn hại chúng ta." Tạ Thiên Ngưng vui mừng đem lời mình nghe nói lại một lần cho Phong Khải Trạch nghe.

Phong Khải Trạch nghe những lời này, mặc dù trong lòng có chút chấn động, nhưng vẫn không muốn tha thứ Phong Gia Vinh, không vui nói: "Tôi không có điếc, nghe được."

"Anh đừng nên cư xử như vậy, khó được ba ba quan tâm thế, chúng ta không nên làm ông buồn, chẳng lẽ anh cứ muốn hai cha con trở thành kẻ địch mãi sao?"

Lời cô rất có lực độ, khiến anh không thể phản bác, chẳng biết làm gì hơn là trầm mặc im lặng.

Phong Gia Vinh thấy Tạ Thiên Ngưng vẫn luôn nói giúp cho ông, tự đáy lòng rất cảm kích cô, nhưng bây giờ không phải lúc để cảm kích, trước hết giải quyết Hồng Thiên Phương, rồi mới xử lý vấn đề này, vì vậy hạ lệnh: "Dẫn Hồng Thi Na và Hồng Thùa Chí đến."

"Phong Gia Vinh, chẳng lẽ ông muốn giết người diệt khẩu ngay trước mặt con trai mình sao?" Hồng Thiên Phương nghe mệnh lệnh này, trong lòng vô cùng lo sợ, lớn tiếng chất vấn ông.

"Con gái ông đã từng làm tổn thương đến con dâu tôi rất nhiều, cho nên cũng đã đến lúc bắt các người trả lại rồi."

"Ông——"

"."

Con dâu tôi—— ba chữ này liền khắc sâu vào tâm trí của Tạ Thiên Ngưng, trước mắt rõ ràng là những hình ảnh bạo lực, nhưng cô lại có một loại cảm giác ám áp, loại cảm giác này, cũng xuất phát từ ba chữ của

người kia.

Rốt cuộc cô đã chân chính trở thành con dâu của Phong gia.

-----oOo-----

Chương 301: Mạnh Miệng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Không bao lâu, Hồng Thi Na cùng Hồng Thừa Chí đều bị giải vào trong đại sảnh, hai người đều bị trói, miệng bịt kín không thể nói. Khi thấy Hồng Thiên Phương khắp người đều là thương tích còn bị đè trên mặt đất liền muốn xông tới giải cứu, nhưng bây giờ tự thân bọn họ còn khó bảo toàn, làm sao có thể cứu người đây chứ?

Hồng Thi Na vùng vẫy một lúc, phát hiện có giãy giụa mấy cũng là vô dụng, đành phải từ bỏ, ánh mắt không tự chủ liề dừng ở trên người Tạ Thiên Ngưng, oán hận nhìn chằm chằm vào cô, bởi vì tình cảnh bây giờ của hai người chênh lệch khá xa nên chỉ biết tức giận.

Tù nhở cô đã là người nổi tiếng, là thiên kim đại tiểu thư, vậy mà giờ thân phận và bối cảnh lại thua kém một người phụ nữ thấp kém, làm sao cô có thể không tức giận?

Tạ Thiên Ngưng thấy ánh mắt Hồng Thi Na chưa đầy oán hận, nhưng cô lại không sợ, chỉ đáp lại bằng ánh mắt bất đắc dĩ, trong lòng âm thầm thở dài: chuyện đã đến nước này cũng phải giải quyết thôi, chẳng lẽ còn muốn oán hận người khác sao?

Hồng Thiên Phương nhìn thấy con trai và con gái mình, tâm trạng liền kích động mạnh, không để ý đến thương tích trên người, cố gắng giãy giụa để đến gần con của mình hơn một chút, trong miệng không ngừng gọi bọn họ, "Thừa Chí, Thi Na —— cha tới cứu các con."

Phong Gia Vinh thấy một màn trước mặt, đột nhiên hiểu cái gì gọi là tình thương yêu của cha dành cho con mình, so với Hồng Thiên Phương, về phương diện này đúng là ông không bằng, có lẽ cảm thấy hơi chút xúc động, liền hạ lệnh: "Thả ông ta ra đi."

Vừa ra lệnh xuống, người đang kiềm giữ Hồng Thiên Phương lập tức buông tay, có người còn mở trói cho Hồng Thi Na cùng Hồng Thùa Chí, tháo băng keo dán miệng bọn họ ra.

"Cha ——"

"Thùa Chí, Thi Na, các con vẫn khỏe chứ?"

"Cha, chúng con không sao, còn cha thì sao, sao lại thành thế này, trên người có bị thương nhiều không?"

"Cha, con không muốn ở chỗ này, con không muốn chết." Lập tức đại sảnh liền trở nên ồn ào hơn.

Cả gia đình ôm chặc lấy nhau, quan tâm lẫn nhau, mặc dù rất sợ, nhưng cả nhà đều ở chung một chỗ thì bọn họ đã thấy mãn nguyện rồi.

Hồng Thiên Phương ôm con của mình vào lòng, cảm thấy an tâm đôi chút, nỗ lực đứng dậy, Hồng Thiên Phương nghiêm túc nhìn qua Phong Gia Vinh đàm phán, "Phong Gia Vinh, chỉ cần ông bỏ qua cho cả nhà chúng tôi, tôi bảo đảm sẽ không đem CD giao cho cảnh sát."

"Tôi không tin lời cam đoan của ông, nếu như lần này tôi bỏ qua cho cả nhà ông, thì sau này các người sẽ trở lại uy hiếp tôi, với dã tâm của các người, hôm nay chịu đựng sự sỉ nhục thế này, không thể nào không ghi hận, cho nên nhất định các người sẽ quay lại trả thù, tôi không thể để cho các người có cơ hội trả thù tôi được." Phong Gia Vinh châm chọc nói, vốn không muốn để Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng biết chuyện này, nhưng bây giờ ông đã không còn đường lựa chọn nào khác, đành nhắm mắt đi về phía trước.

"Không phải ông vẫn luôn nhắm vào Công nghệ bí mật của tập đoàn Hồng Thị sao? Tôi sẽ giao cho ông, chỉ cần ông bỏ qua cho cả nhà chúng tôi, tôi thề từ nay về sau sẽ không bao giờ ... đối địch với ông nữa."

"Bây giờ tôi không còn hứng thú với công nghệ bí mật của ông nữa."

"Trước kia không phải ông là rất muốn lấy nó sao, tại sao bây giờ lại không còn cần đến chứ?"

"Nếu như là mười năm trước, tôi thật sự vô cùng muốn, nhưng mười năm sau, bất kể là công nghệ nào thì cũng đã quá hạn, cho nên tôi không còn cần đến, ông cứ giữ lại đi."

"Ông ——"

"Công nghệ bí mật, chẳng lẽ là của cha em." Tạ Thiên Ngung đột nhiên nói một câu, làm cho mọi người đều phải chú ý.

Bất quá Phong Khải Trạch biết cô đang nói cái gì, khuyên: "Thiên Ngung, mặc dù là của cha em, nhưng đã qua mươi năm về trước, hiện tại không còn giá trị gì, hơn nữa em đã quên trong thơ cha đã nói gì sao? Ông không hy vọng em bởi vì chuyện này mà đau lòng, và lại anh cũng không muốn chỉ vì chuyện này mà bị Hồng Thiên Phương đem ra uy hiếp đâu."

"Em chỉ muốn biết công nghệ bí mật đó có phải của cha em không, cũng không hề suy nghĩ nhiều đến những chuyện khác, anh không cần phải lo lắng quá như vậy có được không?" Cô biết anh đang lo lắng cái gì, thật ra cô vốn dĩ không có ý định sê dính dáng đến Hồng Thiên Phương.

"Anh lo em suy nghĩ quá nhiều nên mới nhắc nhở em, nhưng anh rất khăng định nói cho em biết, cái công nghệ bí mật đó chính là của cha."

"Nói thế, tập đoàn Hồng thị có được thành tựu như ngày hôm nay, chính là nhờ công lao của cha em ư"

"Tập đoàn Hồng thị mươi năm trước phát triển nhanh như vậy, nhất định có liên quan đến công nghệ bí mật của cha, nói chính xác ra thì tập đoàn Hồng thị có được ngày hôm nay, quả là không thể không tính đến công lao của cha em."

"Mặc dù cha bị Hồng Thiên Phương lừa gạt, nhưng cũng đã chứng minh công nghệ mà cha em nghiên cứu cho tập đoàn Hồng thị cũng rất có giá trị, thế cũng không tệ."

"Hai con đang nói chuyện gì vậy?" Phong Gia Vinh nghe mà không hiểu gì, đành phải hỏi một câu.

Phong Khải Trạch lười trả lời vấn đề của ông, không thèm để ý tới ông,

đành phải tự Tạ Thiên Ngưng trả lời, "Mười năm trước cái công nghệ hạng nhất do cha con nghiên cứu ra đã bị Hồng Thiên Phương lừa lấy đi, cho nên theo lời bọn họ nói công nghệ bí mật kia chính là của cha con."

"Cô, cha cô chính là Lý Chính Kỳ sao? Không đúng, cô họ Tạ, tại sao có thể là con gái của Lý Chính Kỳ?" Hồng Thiên Phương nhớ đến chuyện xảy ra vào mười năm trước, có chút hốt hoảng.

Mười năm trước, ông vì muốn để tập đoàn Hồng thị mau chóng lớn mạnh, đã dùng thủ đoạn hèn hạ bắt ép Lý Chính Kỳ phải giao ra công nghệ hạng nhất kia, cũng vì nó mà tập đoàn Hồng mới phát triển lớn mạnh như vậy. Sau đó Lý Chính Kỳ chết, ông cho rằng chuyện này sẽ không còn có người khác biết, ai ngờ mười năm sau chính vào ngày hôm nay, lại có người biết đến chuyện này.

"Cha tôi tên là Tạ Chánh Kỳ, ông chỉ làm giả đi một chữ, cũng vì lấy tên giả, cho nên ông ấy mới không có cách lấy lại đồ vật của chính mình." Cũng bởi vì lúc ấy còn phải lo lắng cho chuyện của Ôn Minh, nên cha mới không làm lớn chuyện này lên.

Cũng đúng, nói thật ra là cha cũng không hi vọng cô vì chuyện này mà phiền não, nên cô cũng không cần phải suy nghĩ nhiều thêm?

"Ai biết cô nói thật hay giả, cho dù là thật thì đã sao, chuyện đã qua mười năm, các người không có chứng cứ, có thể nói rõ ra được gì đây?"

"Tôi không cần phải nói ra cái gì, cũng không muốn nhắc lại, tôi chỉ cần biết, cha tôi là một người vĩ đại, vậy đã đủ rồi. Còn những chuyện vô si hèn hạ mà ông đã làm, sẽ có một ngày ông trời giúp tôi đòi lại."

"Tạ Thiên Ngưng, cô đừng nói như mình thanh cao lắm vậy, nói trắng ra cô cũng là một kẻ hèn hạ vô sỉ, cô đoạt đi đồ của tôi, đoạt đi người chồng của tôi, đoạt đi hạnh phúc của tôi, phá hủy hạnh phúc cả đời của tôi, cô còn hèn hạ hơn ai hết." Hồng Thi Na đã không còn cách nào nhịn nổi cơn giận trong lòng mình, nghĩ đến mình sẽ nhanh bị giết chết, cho nên liền hả hê nói ra hết.

Hôm nay cả nhà bọn họ rơi vào tay Phong Gia Vinh, khả năng sống sót rất ít, hiện tại không nói, chẳng lẽ chờ sau khi chết đến chõ Diêm Vương nói ra sao?

Đối với lời trách móc của Hồng Thi Na, Tạ Thiên Ngung hoàn toàn không còn giống như trước luôn lo lắng sợ hãi, mà bình thản phản bác lại cô, "Hồng tiểu thư, xin hỏi thứ gì là thuộc về cô, chồng nào thuộc về cô chứ, tôi đã đoạt đi hạnh phúc của cô khi nào chứ?"

"Cô biết rõ tôi và Khải Trạch có hôn ước, tại sao còn nhảy vào chia cắt chúng ta, rõ ràng Khải Trạch chính là thuộc về tôi, anh ấy là chồng của tôi, cô không biết liêm sỉ cướp đi anh ấy, còn cho mình chính trực anh hùng lầm, cô quả là người không biết xấu hổ."

"Hồng, Thi, Na." Phong Khải Trạch không chịu nổi những lời nhục mạ của Hồng Thi Na đói với Tạ Thiên Ngung, cho nên tức giận hét lớn vào mặt Hồng Thi Na.

Hồng Thi Na cũng không còn cảm thấy sợ, tiếp tục nói, "Tạ Thiên Ngung, cô nói đi, cô còn có lời nào để nói không?"

"Tôi đương nhiên là có lời để nói." Tạ Thiên Ngung kéo Phong Khải Trạch lại, không để anh vì tức giận mà ra tay, lần đầu tiên cô cảm thấy tức giận muốn giết chết Hồng Thi Na, để bảo vệ lấy hạnh phúc thuộc về mình, "Hồng Thi Na, cô nói cô và Khải Trạch có hôn ước, xin hỏi, Khải Trạch có thừa nhận hôn ước của hai người không? Cô nói tôi xen vào chuyện hai người, xin hỏi cả hai có từng sống chung với nhau chưa? Cái gì gọi là Khải Trạch thuộc về cô, cô có chứng cứ chứng minh nào anh ấy thuộc về cô không? Cô nói tôi vô liêm sỉ, nói tôi không biết xấu hổ, nhưng đó chỉ là một mình cô tình nguyện, thậm chí còn không biết xấu hổ uy hiếp anh ấy lên giường với cô, chẳng lẽ cô không vô liêm sỉ sao?"

"Tôi——"

"Tôi nói rõ cho cô biết đáp án, cho tới bây giờ Khải Trạch cũng chưa từng thừa nhận chuyện hôn ước của cả hai người, đây đều do cô tình nguyện mà thôi; cô mới là người xen vào giữa chúng tôi, chứ không phải là do tôi xen vào giữa các người; Khải Trạch không thuộc về bất luận kẻ nào, anh là một con người, anh ấy có quyền quyết định và lựa chọn hạnh phúc của chính mình, chứ không phải như lời cô nói."

"Cô——"

"Từ đầu đến cuối, trong lòng của Khải Trạch cô chẳng hề có phân lượng nào, sao cô có thể nói anh ấy là của cô chứ?"

"Tôi——"

Hồng Thi Na bị những lời Tạ Thiên Ngung nói làm cho á khẩu, mặc dù không cam tâm, nhưng lại không biết phải phản bác như thế nào.

Tạ Thiên Ngung nói chuyện rất mạnh dạng, làm Phong Khải Trạch thấy rất sảng khoái, giơ ngón tay tán dương cô.

Nói đến chuyện này, Phong Gia Vinh không nhịn được cung chen miệng vào, "Đúng vậy, ban đầu Khải Trạch cùng Hồng Thi Na có hôn ước, đều là do tôi ép buộc, cho tới bây giờ Khải Trạch cũng chưa từng đồng ý qua, cho nên chuyện hôn ước này chỉ là do một bên tình nguyện mà thôi, với nó không có liên quan gì cả. Hồng Thi Na, cô không cần lấy hôn ước đó ra làm cớ để biện bạch cho mình, cô càng nói nhiều sẽ chỉ càng làm mình thêm đau khổ mà thôi."

"Phong Gia Vinh, thái độ của ông đã thay đổi 180 độ rồi, ban đầu ông đã hứa chắc với tôi, Phong Khải Trạch nhất định sẽ lấy tôi, giờ lại nói chỉ có mình tôi tự nguyện, ông không thấy mình rất ghê tởm sao?" Hồng Thi Na không thể phản bác lại lời Tạ Thiên Ngung, nhưng lúc này Phong Gia Vinh lại mở miệng nói, liền đem mọi chuyện đổ hết vào ông.

Dù sao chuyện cũng làm lớn lên rồi, cũng nên làm dứt khoát triệt để thôi.

"Tôi thật thấy may mắn vì lúc đầu Khải Trạch không chịu cưới cô, bằng không bây giờ nhất định tôi sẽ bị cả nhà lòng người dạ thú các người hại chết rồi."

"Đừng nói mấy từ khó nghe như vậy, chúng ta tệ thế nào, thì ông cũng có thua kém gì. Nói trẹo ra ông đã bị cái bụng của Tạ Thiên Ngung chinh phục, nếu hôm nay trong bụng tôi có mang con của Phong Khải Trạch, thái độ của ông còn như vậy không."

"Hồng Thi Na, bất kể tôi bị cái gì chinh phục, thì Hồng gia các người đừng mơ ở trên đầu Phong Gia Vinh này giương oai. Tôi dám chắc với cô rằng, những người nào muốn đối phó với tôi, cho dù hôm nay trong bụng có mang cháu của tôi, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho họ."

Lời Phong Gia Vinh thốt ra vô cùng lạnh lùng tàn nhẫn, khiến người Hồng gia đều khiếp sợ, liền tìm biện pháp tự cứu lấy mình.

Nhưng dựa vào tình huống bây giờ, muốn toàn thân trở ra, e là rất khó.

-----oOo-----

Chương 302: Đau Khổ Khi Lựa Chọn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồng Thiên Phương kéo Hồng Thi Na trở về, không muốn cô nhắc lại chuyện trước kia, khuyên nhũ, "Thi Na, chuyện đã qua không cần nhắc lại, chuyện trước mắt mới là quan trọng."

Bây giờ Hồng Thùa Chí đã không còn ý định muốn trả thù, mà chỉ cần giữ lại cái mạng này, sợ hãi nói: "Cha, Thi Na, bình thường các người không phải có rất nhiều mưu kế sao, mau nghĩ cách đi, con không muốn chết như thế này đâu?"

Sớm biết sẽ có kết quả này, cho dù xảy ra chuyện gì hắn cũng sẽ không đụng tới Phong Gia Vinh và Phong Khải Trạch, tưởng rằng gia đình mình đã đáng sợ, không ngờ người Phong Gia còn đáng sợ hơn, đúng là đã sai khi đi chọc vào bọn họ.

Hồng Thi Na quả thực nuốt không trôi cơn tức này, nhưng lúc này cô lại không biết phải nói gì đành giữ im lặng, hai mắt chứa đầy oán hận nhìn chằm chằm Tạ Thiên Ngưng, nhìn thấy cái bụng tròn vo của cô, càng thêm ghen tỵ nhiều hơn, hận không thể xông lên đạp vài cái.

Nhưng cô lại không dám, bởi có Phong Khải Trạch đang ở bên cạnh, cô vừa mới động thủ, trái lại sẽ bị anh đánh, lúc đó sẽ mất nhiều hơn được.

Cho tới bây giờ Hồng Thiên Phương vẫn không có ý định bỏ cuộc, không quan tâm tới Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngưng, nhìn Phong Gia Vinh nói, "Phong Gia Vinh, ông muốn thế nào mới bằng lòng bỏ qua cho chúng tôi?"

"Tôi tha cho các người, các người có buông tha lại cho tôi không?" Phong Gia Vinh cười lạnh hỏi ngược lại.

"Ông có thể lấy được tất cả CD trong tay tôi, vậy thì tôi không còn chứng có nào để uy hiếp ông nữa, chẳng lẽ ông thật sự muốn con trai và con dâu cùng cháu chắc ông nhìn thấy ông giết người trước mặt chúng sao?"

"Tôi chờ bọn họ đi rồi, sau đó ra tay, tóm lại hôm nay các người có chạy đằng trời cũng khó thoát."

"Không, tôi không muốn chết, tôi không biết gì cả. Ông Phong, tất cả CD đều ở chỗ cha tôi, tôi chẳng giữ gì hết, ông hãy tha cho tôi đi, có được không?" Hồng Thùa Chí quỳ xuống van xin Phong Gia Vinh, một lòng muốn giữ lại mạng sống. Hắn chỉ mới sống được gần một nửa đời người, hắn còn chưa hưởng thụ đủ, hắn không muốn chết.

"Thùa Chí, con muốn làm cha tức chết sao?" Hồng Thiên Phương thấy con trai mình dễ dàng quỳ xuống trước người khác. Thật là hận vì rèn sắt mãi không thành thép!

"Cha, con không cần tiền đồ gì cả, con chỉ muốn sống, con không muốn chết."

"Con cho rằng quỳ xuống van xin thì có tác dụng sao? Vô dụng thôi, Phong Gia Vinh đã quyết tâm muốn cả nhà chúng ta phải chết, cho dù con có quỳ nát cả đầu gối, ông ta cũng sẽ không bỏ qua cho con."

"Không, ông ta sẽ, bởi vì trong tay con không có bất cứ thứ gì để uy hiếp được ông ta. Ông Phong, tôi chỉ có nghe nhắc đến CD, căn bản chưa từng thấy qua, ông tha cho tôi đi có được hay không, tôi van xin ông." Hồng Thùa Chí tiếp tục cầu xin Phong Gia Vinh tha mạng cho mình.

"Quả là tên vô dụng." Hồng Thiên Phương tức giận nói, thật ra chính mình cũng rất sợ không muốn chết.

"Quá thật là rất vô dụng, Hồng Thiên Phương, xem ra tập đoàn Hồng thị của ông không có người nối nghiệp rồi, nếu để cho con trai của ông thừa kế, không chừng chỉ mấy năm, gia sản của ông nhất định sẽ bị phá nát." Phong Gia Vinh giấu cợt nói, đối với chuyện Hồng Thùa Chí quỳ xuống cầu xin tha mạng căn bản không để vào trong mắt.

Ông sẽ không bỏ qua cho bất cứ người nào của Hồng Gia.

Bị người giễu cợt như vậy, Hồng Thùa Chí chẳng những không tức giận, còn thừa nhận, "Đúng vậy, tôi chính là một tên vô dụng, không có tiền đồ, nên không thể uy hiếp ông Phong, ông hãy tha cho cái mạng nhỏ của tôi đi."

"Vậy cậu học theo tiếng sủa của chó nghe xem?"

"Gâu gâu gâu gâu."

"Ha ha, Hồng Thiên Phương, đây chính đứa con trai mà ông dạy ra thôi, xem hình dạng bây giờ của nó thế nào kia?"

"Phong Gia Vinh, ông đừng đắc ý quá sớm, hôm nay tôi dám đến nơi này, nhất định đã chuẩn bị xong xuôi, ông nghĩ mình có thể tiêu hủy hết tất cả CD sao? Nằm mơ đi." Hồng Thiên Phương nghe con trai mình học theo tiếng chó sủa, lòng liền băng lạnh, nhưng bất kể có lạnh thế nào thì nó luôn là con trai của ông, ông không thể nào bỏ mặc.

"Lời này của ông là có ý gì?" Phong Gia Vinh nghiêm túc hỏi, có chút lo lắng, sợ rằng mình không thể lấy lại hết tất cả CD.

Lúc trước ông đã âm thầm phái người theo dõi Hồng Thiên Phương, sớm đã biết ông đem CD giao cho người nào, hơn nữa cũng đã bắt được người đang giữ CD, chẳng lẽ còn có cái nào nữa sao?

"Nếu tôi đoán không sai, người đang giữ CD đã bị ông bắt đi, tiêu hủy sạch mọi dấu vết. Bất quá cũng không sao, tôi còn lưu lại một cái, trước lúc đến nơi này, tôi đã gửi qua bưu điện giao cho một người bạn, trong đó còn có một lá thư, trong thơ nói, nếu như sau mười hai giờ mà tôi chưa liên lạc lại với ông ta, nhờ ông ta đem nó đến đồn cảnh sát. Hôm nay ông giết cả nhà tôi, cho dù có xuống địa ngục tôi cũng phải kéo ông theo cùng."

"Ông ——" Lần này đến phiên Phong Gia Vinh nổi nóng, bởi vì không ngờ tới trong tay ông ta còn giữ bằng chứng khác, lòng bối rối, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm thế nào cho ổn.

Tạ Thiên Ngưng do ngồi yên quá lâu, cảm giác thắt lưng hơi thắt lại, liền

dùng tay đấm nhẹ vào hông của mình một cái.

Động tác nhỏ này bị Khải Trạch nhìn thấy, dùi cô, ôn nhu nói: "Chúng ta về thôi, đến lúc em phải nghỉ ngơi rồi." .

"Chúng ta đi như thế này sao?" Chuyện còn chưa giải quyết, mà bỏ đi như vậy, bọn họ có bị xem là quá lạnh lùng không.

"Chuyện này không liên quan đến chúng ta, ở lại nơi này cũng không có gì làm, đi thôi."

"Nhưng mà."

"Không có nhưng nhị gì hết, nếu em không đi, anh sẽ bồng em đi."

"Được rồi. Cha, chúng con đi về trước, nếu như ——" Tạ Thiên Ngưng trước khi đi còn muốn nói lời từ biệt với Phong Gia Vinh, chưa nói hết câu liền bị ông cắt ngang, "Cứ về đi, chuyện nơi đây không liên quan đến các con, tự cha có thể giải quyết."

"Cha, giết người không phải là biện pháp tốt nhất, con hi vọng cha có thể suy nghĩ thật kỹ, hơn nữa ——"

"Chuyện của họ không liên quan đến chúng ta, em nói nhiều làm gì? Đi." Phong Khải Trạch không muốn cô lo lắng quá nhiều, dẫn cô đi, tránh cho chuyện này làm liên lụy đến cô, anh liền nghiêm khắc nói.

Anh tin rằng, với năng lực của Phong Gia Vinh, tuyệt đối có thể giải quyết vấn đề này, không cần anh phải nhúng tay vào, và lại chính anh cũng không muốn quan tâm.

"Ừm." Tạ Thiên Ngưng không biết làm sao chỉ có thể ngoan ngoãn rời đi, quay đầu nhìn lại Phong Gia Vinh, trong lúc vô tình nhìn thấy ánh mắt oán hận của Hồng Thi Na đang nhìn cô.

Hồng Thi Na tức giận nhìn theo bóng dáng Tạ Thiên Ngưng rời đi, rồi biến mất ở trong tầm mắt cô, cô vẫn tức giận nhìn chằm chằm, căm hận thấu xương. Chỉ cần cô có cơ hội, cô nhất định sẽ không để cho bọn họ sống yên ổn.

Phong Gia Vinh thấy ánh mắt Hồng Thi Na đầy oán hận, liền cảnh cáo cô, "Hồng Thi Na, cô nên từ bỏ đi, cô không làm hại Tạ Thiên Ngưng được đâu."

"Hừ." Hồng Thi Na hừ lạnh một tiếng, không để ý tới ông, ngược lại hỏi Hồng Thiên Phương, "Cha, va li kia cha đã giao đến bạn của cha rồi sao?"

"Vô cùng chắc chắn, trước khi cha vào Phong gia người đó đã gọi điện thoại cho cha, hiện tại ngoại trừ cha, không ai biết nó ở nơi nào." Hồng Thiên Phương tràn đầy tự tin nhìn Phong Gia Vinh, sau đó tức giận ra lệnh cho Hồng Thùa Chí, "Thằng vô dụng, còn quỳ làm gì, đừng có làm bẽ mặt cha mày chứ?"

"A." Lúc này Hồng Thùa Chí mới lấy lại tinh thần, lập tức đứng lên, xoa bóp đầu gối, nỉ non oán trách, "Sao không nói chuyện này ra sớm hơn một chút, hại con quỳ lâu như thế?"

"Con vừa mới nói gì?"

"Không có, con không có nói gì hết? Cha, chúng ta bây giờ nên làm gì đây?" May mắn là hắn còn chưa nói gì hết, nếu như còn mạng trở về, nhất định liền mang bỏ trốn, đến chỗ khác sống cuộc sống an nhàn, tránh cho Phong Gia Vinh đến đồi phó bọn họ.

"Con còn hỏi phải làm sao bây giờ à, con có thể hay không vận dụng đầu óc mình chút đi?" Hồng Thiên Phương tức giận khiển trách, thật là không chịu nổi cậu con trai này của ông.

"Cha, bây giờ không phải lúc nói đến chuyện này, đi thẳng vào vấn đề chính đi cha." Hồng Thi Na liền nhắc nhở, bởi vì Tạ Thiên Ngưng và Phong Khải Trạch đã đi rồi, cho nên cô liền nói với ông để ông tìm cách giải quyết nguy cơ trước mắt.

"Đúng là ngu ngốc." Hồng Thiên Phương tức giận mắng Hồng Thùa Chí một câu, mới không để ý nhiều đến hắn, ngược lại hỏi Phong Gia Vinh, "Phong Gia Vinh, ông nói xem bây giờ phải làm sao đây? Nếu ông muốn ôm tôi cùng nhau chết chung, thì tùy tiện ông.".

Phong Gia Vinh mới vừa nghĩ ra, cho nên hiện tại không hề nôn nóng, khôn khéo nói: "Ông muốn giữ lại con trai hay con gái của ông?"

"Có ý gì?"

"Dĩ nhiên tôi sẽ không ôm ông chết chung, bởi vì nó không đáng giá, tôi muốn một biện pháp toàn vẹn cho đôi bên, để lại một đứa con của ông làm con tin, nếu ông dám để CD lọt ra ngoài, tôi sẽ cho con trai chôn theo cùng. Chọn đi, để lại con trai hay là con gái?"

"Ông ——"

Trong lòng Hồng Thi Na cùng Hồng Thừa Chí có chút phiền não cùng sốt ruột, hai người nhìn nhau, trong lòng có chút ít kỉ muối bảo vệ bản thân, nhưng lại không muốn hy sinh đối phương, dù sao họ cũng là anh em.

Hồng Thi Na không lên tiếng, không qua bao lâu, Hồng Thừa Chí không chịu nổi liền cầu xin: "Cha, con không muốn ở lại."

Hồng Thiên Phương không có trả lời lại, nhắm mắt lại suy nghĩ, cuối cùng đưa ra quyết định, "Thi Na đi theo cha, con lưu lại."

Sự lựa chọn này, làm cho Hồng Thừa Chí không cách nào tiếp nhận nổi, hét lớn: "Cha, tại sao cha lại muốn con ở lại, tại sao?"

"Cha cũng không muốn để con ở lại, nhưng không còn cách nào khác, chẳng lẽ con muốn cả nhà chúng ta phải chết ở chỗ này sao?"

"Tại sao con phải ở lại, tại sao?"

"Thi Na thông minh hơn con, mang nó đi, có lẽ sẽ có cách cứu con ra, hiểu chưa?"

"Thì ra ông chê tôi không thông minh bằng Thi Na, cho nên muốn để tôi lại làm con tin, có đúng hay không?"

"Anh ——" Hồng Thi Na đau lòng hô lên một tiếng, không biết nên nói gì cho phải, dù sao đây là lựa chọn rất khó khăn.

"Thừa Chí, con yên tâm, cha nhất định sẽ nghĩ hết mọi cách để cứu con, con hãy tin tưởng vào cha, được không?" Hồng Thiên Phương ráng sức trấn an con trai, hy vọng nó có thể tha thứ cho mình. Phong Gia Vinh quả

thật là lão hò ly, cư nhiên làm khó người nhà bọn họ, một khi đưa ra sự lựa chọn này, nhất định sẽ ảnh hưởng tình cảm người nhà bọn họ, đúng là đáng sợ.

"Vậy ông nói cho tôi biết, ông sẽ làm gì để cứu tôi?"

"Cha ——"

"Ông vốn không có cách để cứu tôi ra, có đúng không?"

"."

Thấy cả nhà bọn họ nổi lên mâu thuẫn, Phong Gia Vinh mừng thầm, vì muốn cho bọn họ xích mích lẫn nhau, cố ý hỏi lại lần nữa, "Hồng Thiên Phương, tôi sẽ cho ông lựa chọn lại một lần nữa, để con gái ở lại, hãy để con trai ở lại?"

Cả nhà bọn họ đều đồng lòng với nhau, vậy ông liền tách bọn họ ra, như vậy cũng coi như đã báo thù xong cho chính mình.

Hồng Thiên Phương lại rơi vào khốn cảnh, nhắm mắt lại, nặng nề thở dài một cái, đưa ra lựa chọn, "Thùa Chí con lưu lại, Thi Na đi theo cha."

Đáp án giống nhau, nhưng lại khiến người khác bị tổn thương nặng hơn.

-----oOo-----

Chương 303: Kịch Liệt Phản Bác

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồng Thùa Chí bị đả kích, lúc trước rất kính trọng và yêu thương cha. Vào giờ khắc này đã biến thành hư không, chỉ còn lại sự oán hận, nhưng dù hắn có hận thế nào thì cũng thể thay đổi chuyện bị giữ lại làm con tin.

"Anh, anh yên tâm, em nhất định sẽ cùng ba nghĩ biện pháp cứu anh ra." Hồng Thi Na cam kết, mặc dù không muốn anh mình ở lại làm con tin, nhưng bản thân cô cũng không muốn lưu lại, nên cô chỉ đành biết xin lỗi không thể làm gì khác, chuyện này muôn trách thì phải trách Phong Gia

Vinh.

"Nghĩ cách, đến bao lâu thì mới có cách hả, một năm hay là hai năm, thậm chí có thể là mười năm, chẳng lẽ các người muôn tôi phải trải những năm tháng u tối không thể nhìn thấy mặt trời sao? Chỉ cần nghĩ ở đây một ngày tôi cũng đã không thể chịu nổi rồi." Hồng Thùa Chí càng nói càng kích động, mãnh liệt phản bác những uẩn khuất trong lòng mình, vốn hấn rất thương yêu em gái mình, nhưng bây giờ tất cả trong lòng hấn chỉ còn sự đố kị và hoán ận.

Chẳng lẽ hấn lại thua kém em gái mình đến thế sao?

"Anh hai, sau khi trở về, mọi người sẽ cố dùng mọi cách, nhất định sẽ cứu anh ra mà."

"Cho thời gian đi, đừng chỉ biết hứa hẹn mà để tôi chờ đợi vô vọng."

"Cha ——" Hồng Thi Na không thể trả lời được, đành quay sang nhờ Hồng Thiên Phương giúp đỡ.

Hồng Thiên Phương suy nghĩ, vỗ vỗ bả vai Hồng Thùa Chí, cam kết:
"Trong vòng một tháng, cha nhất định sẽ cứu con ra."

"Có thật không?"

"Thật, bằng bất cứ giá nào, dù đem cả tập đoàn Hồng thị ra để đổi lấy, cha cũng sẽ cứu con ra."

"Được, một tháng đã định, trong vòng một tháng cha nhất định phải cứu con ra." Gánh nặng trong lòng hấn liền tan biến.

"Nhất định." Hồng Thiên Phương vỗ vỗ bả vai Hồng Thùa Chí, sau đó xoay người đối mặt Phong Gia Vinh, nói lên yêu cầu, "Phong Gia Vinh, tôi hi vọng trong khoảng thời gian này ông đối xử tốt với con trai tôi, tôi không mong ông đối đãi nó như một thiếu gia, nhưng ít nhất phải cho nó mỗi ngày được ăn uống đầy đủ."

Phong Gia Vinh bình thản nói: "Ông yên tâm, tôi tuyệt đối không để con trai ông đối chết, ông cũng đừng mong nghĩ đến chuyện đem cảnh sát tới đây cứu người, bởi vì sau khi ông rời đi, tôi sẽ đem con ông chuyển sang

nơi khác. Còn chuyện nó ở đâu, tôi tạm thời không thể nói cho ông biết. Muốn cứu con trai ông, thì phải chờ xem thái độ của ông rồi?"

Nếu lỡ sau khi Hồng Thiên Phương trở về đem giao CD cho cảnh sát, sau đó dẫn cảnh sát tới nơi này cứu người, vậy ông chẳng phải không còn cơ hội phản kích rồi sao? Cho nên không thể bắt nhốt Hồng Thùa Chí ở nơi này, nhất định phải chuyền hắn đi.

"Khó trách Phong thị đế quốc có được ngày hôm nay, lòng dạ ông quá nhiên quá hiểm độc, lại còn đa mưu túc trí nghĩ ra quá nhiều nguy kế."

"Tập đoàn Hồng thị có được như hôm nay, chứng minh lòng dạ ông cũng không nhỏ, thủ đoạn ác độc của ông cũng không kém gì tôi."

"Phong Gia Vinh, ông tốt nhất nên đối xử tử tế với con trai tôi, bằng không thì ngọc nát hương tan tành cũng sẽ không bỏ qua cho ông. Thi Na, chúng ta đi." Hồng Thiên Phương không muốn lãng phí thời gian để nói chuyện nhảm nhí, mang theo Hồng Thi Na rời đi.

Hồng Thi Na nhìn Hồng Thùa Chí mấy lần, sau đó mới dứt khoát rời đi, trong lòng âm thầm thề, chờ cứu anh trai ra, sau đó nhất định bắt người Phong phải trả giá gấp mười lần.

"Cha, Thi Na, các người nhất định phải cứu con, nhất định phải cứu con." Hồng Thùa Chí trong miệng không ngừng hô to, muốn đuổi theo ra ngoài, nhưng mới đi hai bước liền bị người giữ chặt lại, tránh cho hắn chạy trốn.

Phong Gia Vinh nhìn bộ dáng chật vật của hắn, ánh mắt chớp lóe, đột nhiên nghĩ ra cách trả thù, cười nham hiểm nói: "Hồng thiếu gia, cậu hãy ngoan ngoãn ở lại đây làm con tin đi, về phần sau này sống như thế nào, phải xem biểu hiện của ba cậu rồi?"

Nếu như có thể khiến cho cha con Hồng Thiên Phương và Hồng Thùa Chí trở mặt thành thù, chẳng phải so với chuyện giết họ còn kịch tính hơn sao?

"Phong Gia Vinh, ông muốn đưa tôi đi đâu?" Hồng Thùa Chí hỏi lại không chịu trả lời câu hỏi của ông, hắn lo lắng cho tình cảnh của mình bây giờ.

"Đương nhiên là ở một nơi rất an toàn, không ai có thể tìm ra, một nơi chỉ có mình ta biết mà thôi. Bất quá cậu yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không để cho

cậu chết đói, chỉ cần ba cậu mau chóng giải quyết chuyện này, tôi sẽ thả cậu đi, cho nên chuyện cậu bị giam bao lâu là do cha cậu thôi. Nếu như ông ta trở về giải quyết chuyện hết tất cả CD, thì chỉ cần vài ngày thôi là cậu có thể về nhà, tiếp tục sống những ngày làm đại thiếu gia không còn bị nhốt nữa."

"Ba tôi nhất định sẽ cứu tôi, nhất định sẽ."

"Chuyện này tôi cũng không rõ, chỉ biết chờ tin tức của cha cậu thôi. Chuyện bây giờ cậu cần làm hiện giờ chính là chờ, chúng ta cùng nhau chờ. Nếu như ba cậu thật sự rất yêu rất yêu cậu, tin rằng không bao lâu nữa sẽ tới cứu cậu, nếu ông ta không thương cậu, có lẽ không phải là một tháng, mà có khi là hai tháng, thậm chí còn phải chờ lâu hơn thế."

"Sẽ không, ba nói trong vòng một tháng sẽ cứu tôi ra thì nhất định sẽ làm được." Hồng Thùa Chí tin tưởng vào cha của mình. Bởi vì chỉ biết tin tưởng, hắn mới có dũng khí để đối mặt với những chuyện sau này.

"Vậy cậu cứ từ từ mà chờ." Phong Gia Vinh khinh thường nói, sau đó ra lệnh cho đám thủ hạ, "Đem hắn nhốt lại vào phòng tối, tôi nay chở đi."

"Dạ", hai người đàn ông tiến lên phía trước, đem Hồng Thùa Chí nhốt lại vào trong phòng tối.

Cho dù bị giải đi, Hồng Thùa Chí vẫn không ngừng hô to, "Ba nhất định phải cứu con, nhất định phải cứu con ra."

"Cho dù thế thì đã sao, tôi cũng sẽ làm cho một tháng đó kéo dài hơn, sau đó để các người biết mùi vị bị con trai đối phó với chính cha ruột của mình là thế nào." Phong Gia Vinh âm hiểm cười làm bầm lầu bầu, đột nhiên nhớ lại phong khải trách cùng tạ ơn ngàn ngưng, trên mặt âm hiểm cười đổi thành ưu sầu, lo lắng bọn họ bởi vì biết chuyện này mà không tha thứ hắn.

Nếu là lúc trước, ông tuyệt đối sẽ không lo lắng đến chuyện này, chỉ cần trong tay có tiền cùng quyền thế thì mọi chuyện đều dễ như trở lòng bàn tay, nhưng bây giờ, ông không còn cần đến tiền cùng quyền thế, chỉ muốn cùng người nhà sống hạnh phúc. Hiện nay ông chỉ có thể làm, chính là chờ đợi, chờ đợi sự tha thứ của bọn họ.

Bọn họ sẽ tha thứ cho ông sao?

Tạ Thiên Ngưng sau khi rời khỏi Phong Gia, mặc dù ngồi trên xe, nhưng trong lòng lại tràn đầy lo sợ. Cô bất đắc dĩ thở dài, không biết sau khi bọn họ rời đi Phong Gia Vinh có làm chuyện gì sai làm không, dù sao giết người là phạm pháp, hơn nữa ông đã lỡ làm hết một lần rồi.

Phong Khải Trạch yên tĩnh ngồi lái xe, biết rõ cô đang lo lắng chuyện gì, vốn không muốn nhiều lời, nhưng vì để cô an tâm, nên lên tiếng nói, "Ngươi không cần quá lo lắng, sẽ không phát sinh chuyện gì."

"Theo như tình cảnh vừa rồi nếu không xảy ra chuyện mới là lạ, ba đã làm sai một lần, chẳng lẽ anh lại muốn ba làm sai thêm một lần nữa sao? Khi con, chúng ta quay trở lại đi, trở lại khuyên ba một chút để tránh ông lại đi sai đường." Chỉ vì không muốn bi kịch xảy sinh, cô liền khuyên nhủ.

Nhưng anh lại không nghĩ thế, thẳng thừng nói: "Em yên tâm đi, tình cảnh vừa rồi quả thật không ổn, nhưng cũng không đến mức xảy ra chuyện lớn gì."

"Sao anh lại chắc chắn thế?"

"Bạn họ đều đang nắm giữ nhược điểm của đối phương, hai người họ chỉ có thể giằng co không dám để bắt cứ chuyện gì xảy ra đâu, như vậy sẽ mất cả chì lẫn chài, cho nên nhiều nhất chỉ giữ lại làm con tin mà thôi."

Phong Gia Vinh không dễ dàng để thua bởi Hồng Phương, với một bụng đầy mưu kế, thực lực họ lại chênh lệch không quá xa, cho nên muốn đánh bại đối phương là điều không dễ dàng.

"Con tin, ý anh là, ba sẽ bắt giữ người lại làm con tin, vậy người này sẽ là ai?"

"Không phải Hồng Thi Na thì chính là Hồng Thùa Chí, anh hi vọng người bị bắt là Hồng Thi Na, như vậy cô ta sẽ không dám ra ngoài gây sóng gió."

"Mặc kệ ai làm con tin, chỉ cần ba không giết người diệt khẩu là được, em nghĩ anh cũng không mong ba ở tuổi này vào trong tù ngồi chứ."

Phong Khải Trạch đối với chuyện lần này chỉ bỏ lại bằng một nụ cười, thẳng thừng nói: "Thay vì suy nghĩ mãi đến chuyện này, chỉ bằng em hãy

nghĩ xem làm sao trở về ăn nói với Đói Phương Dung đi, dù sao chuyện này cũng có liên quan đến bà ấy, không phải sao?"

Nói đến chuyện này, Tạ Thiên Ngưng hờn buồn, gương mặt nặng trĩu, "Hay là cứ nói thẳng ra, nhưng hiện tại em cũng không biết nên nói sao nữa? Nếu như mẹ biết chân tướng sự tình, có khi nào vì quá tức giận mà đi liều mạng với ba không?"

Chuyện này quả là có chút khó giải quyết.

Anh biết cô đang lo lắng, liền cho cô một đề nghị, "Hay là đừng nói ra, có khi như vậy sẽ tốt hơn."

"Ý anh là lừa gạt sao?"

"Phong Gia Vinh nhất định sẽ đem toàn bộ chứng cứ tiêu hủy sạch sẽ, không có chứng cứ, cảnh sát cũng không làm gì được ông ấy. Nếu như em đem chuyện này nói ra, chỉ sợ sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, có khi Đói Phương Dung sẽ đi tìm Phong Gia Vinh trả thù, kết quả như vậy đối với người nào cũng không tốt."

Nghe lời phân tích của anh, cô đột nhiên cười trộm hỏi: "Khi con, có phải anh cũng bắt đầu lo lắng cho ba rồi đúng không? Bằng không cũng sẽ không nói như vậy."

"Anh không lo lắng cho ông ta, chẳng qua không muốn đến lúc đó em bị kẹp ở giữa hai người họ mà thôi. Nếu như hai người bọn họ xảy ra tranh chấp, người chịu khổ không chỉ bọn họ, còn có em nữa." Anh kịch liệt phản bác, nhưng vì anh quá mức phản bác nên có vẻ chỉ là khẩu thị tâm phi.

"Anh cũng không cần phải phủ nhận, lo lắng cho ba cũng chỉ là chuyện thường tình, cần chi giấu giếm. Vả lại hôm nay ba đã đối xử với chúng ta tốt như vậy, hoàn toàn giống như một người cha, không phải sao?"

"Phong Gia Vinh chỉ dùng một ly sữa tươi, và vài câu nói liền thu phục được em rồi sao?"

"Khi con, oan gia nên cõi không nên buộc, nếu ba đã có ý muốn làm lành với chúng ta, thì chúng ta cần gì phải so đo chuyện này chứ? Chẳng lẽ anh

không để ý sao, ba đã thừa nhận em, chân chính thừa nhận em, chứ không phải vì mười tỷ của em, mà là thực tâm tiếp nhận em là vợ anh. Bằng không mới vừa rồi em nói giao cho ông ấy cổ quyền, ông ấy cũng không cần cự tuyệt, không phải sao?"

Nghe đoạn này, Phong Khải Trạch rất xúc động, bởi vì anh cảm giác được Phong Gia Vinh hôm nay cùng với trước kia hoàn toàn bất đồng, tựa hồ muốn cùng bọn họ làm lành với nhau. Chẳng qua trước kia xảy ra rất nhiều chuyện, khiến anh không thể nào tiếp nhận được người cha này, "Chuyện này cứ để sau này hãy nói."

Tạ Thiên Ngưng biết anh đã muốn tha thứ cho Phong Gia Vinh, nên không cần phải ép buộc, chẳng qua chỉ hơi cười cười. Trong lúc vô tình đem tầm mắt chuyển ra ngoài cửa sổ, đột nhiên thấy trên đường phố có một nam một nữ đang lôi lôi kéo kéo, nhìn kỹ lúc này mới phát hiện là Đinh Tiểu Nhiên cùng với Điền Vĩ, liền lên tiếng: "Khi con, mau dừng xe. Em nhìn thấy Tiểu Nhiên.

-----oOo-----

Chương 304: Sẽ Không Quay Đầu Lại

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trên đường, Đinh Tiểu Nhiên cùng Điền Vĩ đang lôi lôi kéo kéo, tựa hồ xảy ra tranh chấp, hơn nữa còn đang tranh cãi kịch liệt.

Điền Vĩ lôi kéo túi xách Đinh Tiểu Nhiên, giằng co không ngừng, cầu xin cô, "Tiểu Nhiên, anh biết sai rồi, em hãy tha thứ cho anh, có được không? Trải qua mấy ngày nay, cuộc sống của anh thật sự rất khó khăn, ngày đều nghĩ đến em, anh thật sự vô cùng hối hận, hối hận đã không quý trọng tình cảm giữa chúng ta, em tha thứ cho anh đi, bằng không anh sẽ sống không bằng chết."

Đinh Tiểu Nhiên không thuận theo, muốn đoạt lại túi xách của mình, vừa giật vừa cãi nhau với hắn, "Anh đi tìm Tiểu Vũ Huyền đi, làm gì cứ đeo bám theo tôi hoài chứ? Anh sống hay chết là chuyện của anh, không liên quan tới tôi, buông tay ra, kéo nữa túi xách của tôi sẽ đứt đó. Túi xách này là đặc tiền nhất mà tôi có đó."

Cho dù có nói thế nào, Điền vĩ cũng không chịu buông tay, cứ giằng co mãi mà không điểm xá đến cái túi, lo nói, "Tiểu Nhiên, anh biết anh không nên bỏ rơi em, anh sai rồi, xin hãy cho anh thêm một cơ hội đi. Anh với Tiểu Vũ Huyên đã kết thúc, chúng anh đã chia tay nhau rồi, trong lòng anh chỉ yêu có một mình em."

"Thì ra là anh bị người ta bỏ mới đến tìm tôi, Điền Vĩ, tôi cho anh biết, Đinh Tiểu Nhiên tôi không thích lượm lại đồ người khác bỏ đi. Anh buông tay ra, bằng không tôi sẽ hô to "cướp", buông tay, đừng có kéo nữa, túi xách của tôi sắp bị anh kéo hư rồi."

"Tiểu Nhiên ——"

"Buông tay, buông tay."

"Anh không buông, anh đã buông tay em hết một lần, lần này tuyệt đối sẽ không. Tiểu Nhiên, em tha thứ cho anh đi, cho anh thêm một cơ hội, được không?"

"Không, cái tên khốn kiếp này, buông tay."

"Không buông."

"Không buông tôi sẽ hô cướp đó."

Trong lúc hai người giằng co, đột nhiên truyền đến một tiếng chất vấn, làm bọn họ hoảng sợ liền bất động.

Tạ Thiên Ngưng đi tới, thấy Điền Vĩ lôi kéo Đinh Tiểu Nhiên, vì vậy tức giận chất vấn hắn, "Điền Vĩ, anh làm gì đó?"

Điền Vĩ quay đầu lại, nhìn thấy Tạ Thiên Ngưng đầu tiên, sau đó lại thấy Phong Khải Trạch, vội vàng buông tay, không dám giằng co nữa, sợ sê chọc đến Phong Khải Trạch, cà lăm nói: "Thiên, Thiên Ngưng, cô, cô làm gì ở chỗ này thế?"

Điền Vĩ vừa bỏ tay xuống, Đinh Tiểu Nhiên liền đi nhanh đến bên cạnh Tạ Thiên Ngưng, vì quá tức giận liền đem tất cả mọi chuyện kể ra hết, "Thiên Ngưng, tên này quả thật rất ghê tởm, hắn bị Tiểu Vũ Huyên đá, liền quay

lại đeo bám mình, mình không tha thứ cho hắn, hắn liền lôi kéo không buông, thật sự rất đáng ghét. Chết rồi, cái túi xách của mình bị kéo rách một lỗm rồi, đây cái túi xách đắt tiền nhất của mình đó, ôi đau lòng quá đi mất."

"Tiểu Nhiên, thứ người như vậy không đáng để ý đến, mình sẽ kêu khỉ con chở cậu về nha, chúng ta cùng về thôi." Tạ Thiên Ngưng kéo tay Đinh Tiểu Nhiên, không hy vọng cô tha thứ cho Điền Vĩ, liền lôi cô rời đi.

Điền Vĩ có chút không phục, mặc dù sợ Phong Khải Trạch, nhưng vẫn muốn nối lại với Đinh Tiểu Nhiên, dũng cảm nói ra suy nghĩ trong lòng, "Anh chỉ là nhất thời hờ hững, hiện giờ anh đã biết sai rồi, em không thể cho anh thêm một cơ hội sao? Ngẫm nghĩ lại khi xưa chúng ta đã có một khoảng thời gian vui vẻ bên nhau, chúng ta đã từng thề non hẹn biển, chẳng lẽ em coi nó như chưa có chuyện gì xảy ra sao?"

Đinh Tiểu Nhiên dừng bước, lạnh lùng nhìn hắn, giấu cợt nói: "Lời thề giữa chúng ta đã không còn khi anh đã sống cùng với Tiêu Vũ Huyên. Điền Vĩ, tôi và anh đã không còn bất kỳ quan hệ nào anh đừng có đeo bám theo tôi nữa, anh chia tay Tiêu Vũ Huyên đó là chuyện của anh, còn tôi và anh cũng đã kết thúc rồi."

"Tiểu Nhiên, anh đã tra ra rồi, tên chủ tịch ngân hàng Thiên Tường kia căn bản không phải là bạn trai của em, hắn là bạn của Tạ Thiên Ngưng, ngày đó ở trong nhà hàng, các người chẳng qua chỉ là giả vờ, hơn nữa hắn còn nhỏ hơn em hai tuổi, em vốn dĩ không thích người nhỏ tuổi hơn."

Chuyện đã bị vạch trần, Đinh Tiểu Nhiên cảm thấy có chút lúng túng, nhưng việc đã đến nước này, lúng túng cũng vô dụng, liền dũng cảm đối mặt, kịch liệt phản bác, "Đúng, chúng ta diễn trò đó vậy thì sao, quan hệ gì đến anh? Tôi yêu ai hay diễn trò với ai thì đó là chuyện của tôi, không liên quan anh."

"Tiểu Nhiên, trong lòng em rất rõ, không phải sao? Trên thế giới này không ai xứng với em hơn anh, hơn nữa cũng đã lớn rồi, cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ ——"

"Điền Vĩ, tôi nói cho anh biết, cho dù cả đời này tôi không lấy được chồng, thì cũng sẽ không lấy anh đâu, anh bỏ cuộc đi. Tôi dù có lớn tuổi thì đã sao, không phải Thiên Ngưng cũng lớn tuổi mới tìm được người yêu

cô ấy thật lòng đó sao, cho dù vận khí của tôi không bằng cô ấy, không tìm thấy được người tốt thì cũng không muốn sống cùng hạng đàn ông cặn bã như anh."

"Anh chẳng qua chỉ chơi đùa với Tiêu Vũ Huyên, chứ không hề thật lòng với cô ấy, Tiêu Nhiên, em hãy tin anh."

"Tình cảm có thể đem ra vui đùa sao? Điện Vĩ, tôi càng ngày càng khinh thường anh, không theo đuổi được Tiêu Vũ Huyên liền quay lại với tôi. Nếu như có một ngày anh tìm thấy người con gái khác tốt hơn, vậy chẳng phải anh sẽ vứt bỏ tôi nữa sao. Tôi Đinh Tiêu Nhiên không phải kẻ ngốc, sẽ không ngu đến mức để anh lừa đến hai lần, cho nên từ nay về sau chúng ta đường ai nấy đi, không liên quan gì nhau. Thiên Ngưng, chúng ta đi." Đinh Tiêu Nhiên tức giận nói hết ra một lượt, sau đó liền quay đầu đi.

"Điện Vĩ, anh đừng đến tìm Tiêu Nhiên, đừng nói cô ấy có tha thứ cho anh không, coi dù cô ấy có tha thứ thì tôi cũng sẽ không giao cô ấy cho anh đâu." Tạ Thiên Ngưng lạnh lùng bỏ lại một câu, xoay người đi.

Phong Khải Trạch không nói gì, thấy cô đi anh cũng đi theo, chẳng để tên Điện Vĩ này vào trong mắt. Bởi chuyện này không hề liên quan đến anh, nên anh cũng không thèm để ý đến.

". . . ." Điện Vĩ chỉ biết kiềm nén trong lòng, không dám bộc phát ra ngoài, dù sao Phong Khải Trạch vẫn còn đang ở đây, nếu hắn nói sai điều gì, e rằng sẽ chọc giận đến tên quỷ sa tăng này.

Không sao, Phong Khải Trạch cũng không thể ngày nào cũng đều ở bên cạnh Đinh Tiêu Nhiên, chỉ cần có cơ hội, hắn sẽ tới tìm Tiêu Nhiên, bất kể thế nào, nhất định phải khiến cô ấy tha thứ, bằng không cuộc đời sau này của hắn sẽ rất thảm.

Đinh Tiêu Nhiên ngồi sau xe Phong Khải Trạch, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Tạ Thiên Ngưng cũng ra phía sau xe ngồi cùng cô, nhắc nhở, "Tiêu Nhiên, tên Điện Vĩ này không đáng tin đâu, cậu không được tha thứ cho hắn, nhớ rõ, không được tha thứ cho hắn đó."

"Cậu yên tâm, cho dù hắn có ba quỷ chín lạy, mình cũng không tha thứ

cho hắn đâu. Mình rất hiểu tên Điền vĩ này, chỉ vì Tiêu Vũ Huyên đã đá hắn, cho nên mới quay lại tìm mình, chủ yếu là nhắm vào tiền của mình. Hơn nữa do mình và cậu rất thân thiết với nhau, mà cậu lại là vợ của Phong Khải Trạch,nên hắn muôn dựa vào mối quan hệ này để thăng tiến, hắn làm sao có thể qua mặt được mình chứ?" Nghĩ đến cái tên Điền Vĩ chết tiệc này, cô càng thêm nỗi giận, càng thêm xấu hổ khi nhớ lại lúc trước quen hắn.

Quả nhiên khô một lần liền rút ra kinh nghiệm."Cậu hiểu thế là tốt, tôi còn sợ cậu sẽ mềm lòng mà tha thứ tên Điền Vĩ kia. Tiểu Nhiên, chi bằng cậu thử tìm hiểu Dư Tử Cường xem, so với Điền Vĩ thì nó tốt hơn rất nhiều."

"Lại nữa, đừng cứ mỗi lần thấy mình liền nói đến Dư Tử Cường có được hay không, mình đã lâu không có gặp hắn, cũng không hề có liên lạc với hắn, OK?"

"Nó không liên lạc với cậu, vậy cậu chủ động liên lạc với nó đi!"

"Mình xin cậu đó, mình liên lạc với hắn để làm gì, trước đó là hắn nói muốn theo đuổi mình, chứ không phải mình nói theo đuổi hắn, nếu như mình đi gọi điện thoại cho hắn, đây chẳng phải biến thành mình theo đuổi hắn sao? Mình không làm." Loại chuyện mỉa mai này, đánh chết cô, cô cũng không làm.

Bất quá nói thật, cái tên Dư Tử Cường này đã mấy tháng không liên lạc với cô, biến mất không để lại chút tống tích làm cô cảm thấy là lạ .

"Tiểu Nhiên, có muốn mình hẹn Dư Tử Cường ra ngoài giúp cậu không. Hai người các cậu thử hẹn nhau một lần đi, có được hay không?" Tạ Thiên Ngung đề nghị, mặc dù đối phương không đồng ý, nhưng cô đã quyết định sẽ làm như vậy.

"Không được, mình hiện giờ không có tâm tư nào để đi gặp ai, cũng không có thời gian, gần đây trong công ty có rất nhiều chuyện cần làm, mình rất bận. Cả chủ nhật cũng phải làm thêm giờ. Bởi vì lương không tăng nên nhiều người đã bỏ việc. Kinh tế đình trệ, kinh doanh không tốt, tiền thường gì cũng đều rất ít ỏi, trước kia mình không thích đi làm tiếp thị, nhưng bây giờ, gì cũng phải đi, gì cũng phải làm, mỗi ngày đều mày tất mặt tối, làm gì có thời giờ đi gặp người nào?" Đinh Tiểu Nhiên cự tuyệt đi gặp Dư Tử Cường, còn cố ý lấy cớ mình bận việc ra, để biện bạch cho tất cả mọi

chuyện.

Nếu như không biện bạch một chút, chắc chắn Tạ Thiên Ngưng không chịu bỏ qua việc cô đi gặp Dư Tử Cường, cô bây giờ không muốn đi gặp người đàn ông nào cả.

"Tiểu Nhiên, cậu làm nhiều việc như vậy, vậy cậu có từng nghĩ đến chuyện đổi công việc khác không?."

"Đổi công việc, nói dễ vậy sao. Thôi đi, dù sao cũng đã quen việc, không có gì đáng lo ngại, nếu như mình bỏ việc, chỉ e giám đốc Mã sẽ tức chết. Đúng rồi, mọi người định đi đâu?" Đinh Tiểu Nhiên nói sang chuyện khác, chỉ sợ nói qua nói lại, sẽ nói về Dư Tử Cường, càng sợ Tạ Thiên Ngưng kêu cô qua chỗ Dư Tử Cường làm việc.

Đã mấy tháng rồi mà Dư Tử Cường cũng không liên lạc với cô, vậy thì chứng minh hắn đối với cô không hề có tình cảm gì, cô cần gì phải làm mình mất thể diện chứ?

"Không có gì, chỉ là đến Phong gia gặp ba một chút thôi." Tạ Thiên Ngưng chẳng qua chỉ mới nói đến phân nửa, không nói ra hết. Không phải cô không tin Tiểu Nhiên, mà là chuyện này càng ít người biết càng tốt, cho nên không nói là tốt nhất.

"Cái gì, cậu đi gặp Phong Gia Vinh, vậy ông ấy có làm gì cậu không?"

"Nếu như ông ấy có làm gì mình, thì sao bây giờ mình lại có thể ngồi yên ổn ở chỗ này chứ? Mình sẽ kêu khỉ con đưa cậu về nhà trước, nếu có rãnh thì nhớ đến tìm mình nha."

"Rãnh thì mình nhất định sẽ đi tìm cậu, thuận tiện đến thăm con trai hay con gái nuôi của mình luôn. Thiên Ngưng, bụng của cậu lại lớn ra nữa rồi, xem ra đứa bé này nhất định rất mập mạp ." Đinh Tiểu Nhiên vuốt bụng của cô, đột nhiên cũng hoài nghi.

Cô bạn cùng lứa với mình đã sớm kết hôn, ngay cả một nửa khác cũng không có, không biết lúc nào thì mới có thể vui vẻ mang thai đứa con của mình.

"Sao, thích con nít à, chi bằng tự mình sinh một đứa đi?" Tạ Thiên Ngưng

lại bắt đầu dụ dỗ rồi.

"Mình sinh với ai? Cậu đừng có nói đến Dư Tử Cường nữa, mình với hắn vĩnh viễn không thể nào, nếu cậu nói đến hắn, mình không quan tâm đến cậu đâu?"

"Được, mình không nhắc đến nó." Thấy Đinh Tiểu Nhiên bài xích Dư Tử Cường, cô cũng không nhắc thêm nữa. Hai người kia rõ ràng rất xứng đôi, tại sao không chịu thừa nhận chứ, tên Dư Tử Cường này cũng thiệt là, sao mấy tháng rồi không liên lạc, chẳng lẽ bạn rộn đến thế sao?

Lúc nào rảnh cô phải gọi hỏi hắn một chút xem.

-----oOo-----

Chương 305: CheẬy

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Tạ Thiên Ngưng cùng Phong Khải Trạch đưa Đinh Tiểu Nhiên về nhà xong, lúc này mới từ từ quay về nhà mình, sau khi về đến nhà thì đã hơn sáu giờ, Đói Phương Dung vì quá sốt ruột định gọi điện thoại hỏi, đúng lúc thấy bọn họ đi vào cửa, lập tức chạy ra đón, hỏi: "Các con đi đâu sao giờ mới về, có biết mẹ rất lo lắng không."

"Chúng con ——" Tạ Thiên Ngưng đang muốn trả lời, nhưng lại bị Phong Khải Trạch giành trước, "Chúng con chẳng qua đi ra ngoài hóng mát một chút, quên mất thời gian nên mới về muộn thế."

Cô biết anh nói thế là có dụng ý gì, cũng nói theo anh, "Đúng vậy, chúng con chỉ đi ra ngoài một chút, đã lâu rồi con chưa được đi ra ngoài chơi, nên về hơi trễ."

Đói Phương Dung không hề hoài nghi nhiều lời họ nói, chỉ biết hai người bình an trở về là tốt rồi, kéo Tạ Thiên Ngưng qua, cảm khái nói: "Không sao là tốt rồi, đi ra ngoài cũng không báo với mẹ một tiếng, con về muộn như vậy khiến mẹ lo muộn chết được, có biết không?"

"Mẹ, đâu có đến mức như vậy, có khi con bên cạnh, không có việc gì đâu,

đi ra ngoài một chút cũng tốt, cả người bây giờ đều cảm thấy rất thoải mái!" Tạ Thiên Ngưng dịu dàng đáp, bởi vì che giấu sự thật khiến cô thấy chột dạ.

Cô không cố ý muốn giấu giếm chuyện này, chẳng qua không muốn chuyện càng trở nên phức tạp hơn, nhưng vì che đậy nó khiến cô sinh ra một loại cảm giác bất an, cảm giác việc này có ngày sẽ bị bại lộ.

"Mẹ mặc kệ, sau này ra ngoài phải nói với mẹ một tiếng, hơn nữa không được về nhà quá muộn, biết không?"

"Con biết rồi, sau này ra ngoài sẽ nói với mẹ trước, tuyệt đối không về nhà muộn, như vậy mẹ đã yên tâm rồi chứ."

"Này xem như tạm được đi, các con ăn cơm chưa? Thím Chu đã chuẩn bị xong bữa tối, đang chờ các con về ăn đó!"

"Hôm nay mải lo chơi, chưa ăn gì cả, giờ cảm giác thật sự rất đói bụng a."

"Khải Trạch, cái này thì con không đúng rồi, sao có thể để Thiên Ngưng chịu đói hở?" Đới Phương Dung liền trách Phong Khải Trạch, có thể thấy lá gan đã lớn hơn trước, nếu là khi xưa thì bà sẽ không dám la rầy Phong Khải Trạch.

"Là con không đúng, bây giờ vào ăn cơm thôi." Phong Khải Trạch bị la, nhưng không chút tức giận, dùng ánh mắt chứa đầy ân ái nhìn Tạ Thiên Ngưng.

Tạ Thiên Ngưng khẽ cười, gật đầu một cái, ra ám hiệu cho anh.

Chuyện này có thể lừa được bao lâu thì cứ lừa, hy vọng có thể lừa được cả đời, như vậy đối với tất cả mọi người mới tốt. Nếu như có một ngày sự việc bại lộ, vậy thì đến lúc đó hãy nói, giờ nghĩ nhiều quá cũng vô ích.

Hồng Thiên Phương dẫn Hồng Thi Na về đến nhà, phát hiện trong nhà giống như bị kẻ trộm đột nhập, đồ đạc rơi vãi ngỗng ngang.

"Cha, trong nhà bị trộm sao?" Hồng Thi Na kinh ngạc hỏi, nhưng lại không hề lo lắng.

"Chắc là do Phong Gia Vinh phái người tới lục soát tìm CD mới bị vậy. Giờ bỏ qua chuyện này đi, cha phải gọi điện thoại cho người bạn, nói với hắn đừng đem CD giao cho cảnh sát." Hồng Thiên Phương mặc kệ vết thương trên người, cũng không thèm để ý đồ đạc bị lật tung, lập tức gọi điện thoại cho người bạn, xác nhận chuyện CD, nhắc nhở hắn ta tạm thời không được tiết lộ chuyện CD ra.

Trong tay ông đã không còn CD nào cả, cái CD cuối cùng đang ở trong tay bạn của ông, nhưng ông có một dự cảm CD này cũng sẽ không giữ được lâu.

Hồng Thi Na mệt mỏi ngồi trên sofa, mặc dù trên người cũng đầy thương tích, nhưng lại không để ý đến, chỉ lo nghĩ cách mau chóng cứu người ra, thấy Hồng Thiên Phương cúp điện thoại, liền hỏi ông, "Cha, chúng ta bây giờ phải làm gì, nếu không giao toàn bộ CD cho Phong Gia Vinh, thì sao cứu được anh hai về?"

"Phong Gia Vinh trời sanh tính đa nghi, cho dù chúng ta đem toàn bộ CD giao ra, ông ta cũng sẽ không tin, nhất định cho rằng chúng ta còn để lại một cái khác, cho nên biện pháp này không thể được." Hồng Thiên Phương bắt đầu cuồng cuồng, muôn mau chóng cứu con trai mình ra, nhưng lại không nghĩ ra được cách tốt, sắc mặt liền nặng nề.

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Hiện giờ chỉ còn một cách."

"Cách gì?"

"Đoạt lấy cổ phần trong tay Tạ Thiên Ngưng, dùng nó để uy hiếp Phong Gia Vinh, mới có thể cứu Thùa Chí ra, những cách khác đều vô dụng lại lãng phí thêm thời gian."

Vừa nghĩ tới Tạ Thiên Ngưng, Hồng Thi Na liền nổi cơn thịnh nộ, nhưng bất kể có giận đến mấy, đầu óc vẫn rất thanh tịnh, rất rõ ràng đối với thế cục trước mắt, "Cha, nếu muốn đoạt lấy cổ phần trong tay Tạ Thiên Ngưng e rằng không phải chuyện dễ, Phong Khải Trạch vẫn luôn ở bên cô ta, cơ hồ chốc lát không rời, muốn động đến cô ta, e rằng còn khó hơn lên trời."

"Cha dĩ nhiên biết không dễ, nhưng đây là cách duy nhất, bất kể có khó

hơn nữa chúng ta cũng phải làm, không qua bao lâu nữa e là Phong Gia Vinh sẽ đem tất cả CD đi tiêu hủy, cái CD trong tay bạn cha e rằng cũng không giữ được lâu, cho nên nếu muốn cứu Thùa Chí, không thể dựa vào CD, chỉ có thể dựa vào cổ phần. Thi Na, chúng ta chia nhau làm việc, cha tới trấn an Phong Gia Vinh, để lão ta cho rằng chúng ta vẫn sẽ đưa CD cho lão, con hãy nghĩ cách lấy cổ phần trong tay Tạ Thiên Ngưng, nếu có cần gì, cứ nói với cha. Lần này nếu như không thành công, Hồng gia chúng ta xem như xong đời." Hồng Thiên Phương đã chuẩn bị sẵn tâm lý, một là thành công sẽ giành được tất cả, một là thất bại với hai bàn tay trắng.

Chuyện đã đến nước này, Phong Gia Vinh sẽ không bỏ qua cho ông, cho nên trong hai người bọn họ, nhất định phải có một kẻ thất bại.

"Tuy là nói thế, nhưng bây giờ con thật không biết phải làm cách nào để đoạt lấy cổ phần trong tay Tạ Thiên Ngưng? Cha, thật chẳng lẽ không còn cách khác sao?" Cô thật sự rất muốn, nhưng tiếc rằng không biết phải dùng cách nào.

"Không còn." Hồng Thiên Phương bất đắc dĩ trả lời, nặng nề thở dài.

Nghe đáp án này, Hồng Thi Na liền u sầu, trong ngắn ngủn mấy ngày, cả người tựa hồ già đi rất nhiều, trừ than thở ra. Chỉ còn tức giận và oán trách, "Con thật sự không cam tâm, tại sao ông trời đối với con không công bằng như thế, đây không phải là số mạng của con, nhất định ông trời đã đem vận mệnh của con đổi cho Tạ Thiên Ngưng rồi."

Hiện tại những gì Tạ Thiên Ngưng có, đáng lẽ phải là của cô mới đúng. Chứ không phải ngồi chờ như thế này.

"Thi Na, đừng nghĩ tới chuyện này nữa, sẽ làm cho con lãng phí thêm thời gian và sức lực thôi. Chúng ta cần phải suy tính làm thế nào mới có thể lật ngược tình thế, nếu như chúng ta không chuyển bại thành thắng e là sẽ mất hết tất cả, biến thành kẻ trắng tay, con có biết không?" Hồng Thiên Phương khuyên nhủ, không hy vọng con gái của mình lại bị chuyện đã qua ảnh hưởng, hi vọng cô có thể đem tất cả ý định đặt vào tình thế trước mắt cùng ông vượt qua tình cảnh hiện nay.

"Cha, con biết, con nhất định sẽ nghĩ ra cách."

"Đứa con ngốc này, mấy ngày nay con cũng đã chịu không ít khổ, người

cũng gây đi nhiều, về phòng nghỉ ngơi trước đi, chờ có tinh thần, mới có thể nghĩ ra cách tốt hơn, có đúng không?"

"Dạ, cha, trên người cha cũng đầy vết thương cần mau xử lý, chi bằng chúng ta đi bệnh viện trước đi." Hồng Thi Na gạt những phiền muộn sang bên, lúc này mới chú ý tới thương tích trên người cha mình.

"Chỉ là chút thương ngoài da, không gì đáng ngại, chỉ cần bôi chút thuốc là xong rồi. Đúng rồi, con không phải nói sẽ để Tạ Minh San ra trận đầu sao, sao không có tin tức gì cả?" Hồng Thiên Phuong đột nhiên nghĩ đến người này, nghi ngờ hỏi. Chuyện gần đây xảy ra quá nhiều, đối với loại người thấp hèn này, ông quả là không có nhớ đến.

"Hiện giờ con cũng không biết Tạ Minh San ở nơi nào, ban đầu cho cô ta tiền, muốn cô ta đến phá hoại hạnh phúc của Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngung, ai ngờ cô ta chỉ đi một lần liền bị hù bỏ chạy, bởi vì gần đây bận rộn, cho nên con không có để ý đến cô ta. Bất quá bây giờ xem ra, Tạ Minh San đã không còn chỗ dùng gì, bởi vì cô ta quá sợ Phong Khải Trạch, cho nên dù có tìm ra được cô ta, sợ rằng cô ta cũng không dám làm việc giúp cho chúng ta."

"Cha không phải muốn Tạ Minh San đến giúp chúng ta, mà là cha của cô ta Tạ Chánh Phong. Cha hôm nay mới biết, thì ra Lý Chánh Kỳ là Tạ Chánh Kỳ, nói như thế, Tạ Chánh Kỳ là anh trai của Tạ Chánh Phong, mà Tạ Thiên Ngung lại rất quan tâm đến Tạ Chánh Phong, vì thế chúng ta cứ ra tay với ông ta."

"Sao con lại không nghĩ tới người này chứ?" Hồng Thi Na liền thay đổi sắc mặt, nở nụ cười quỷ quyết ranh mãnh.

Nếu không thể trực tiếp hạ thủ từ Tạ Thiên Ngung, vậy thì cứ hạ thủ với Tạ Chánh Phong, cứ như vậy, chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều.

"Bây giờ là thời khắc quyết định, cho nên nhất định phải hết sức cẩn thận, bắt Tạ Chánh Phong để uy hiếp Tạ Thiên Ngung giao ra cổ phần, đây là cách nhanh nhất, hữu hiệu nhất, cũng là biện pháp duy nhất."

"Cha, con biết phải làm thế nào rồi, nếu như không thể vượt qua thời khắc này, Hồng Gia chúng ta sẽ như Ôn Gia, ra đi với hai bàn tay trắng." Vì tránh phải rơi vào thảm cảnh như Ôn Thiếu Hoa, cô phải liều lĩnh một

phen.

"Thi Na, chuyện này nhất định phải làm thật gọn gàng, không để như lần trước phải chạm mặt với cảnh sát, vì phòng ngừa, chờ cha an bài xong rồi mới được hành động, trong thời gian này trước mắt con hãy đi hỏi thăm một chút tin tức về Tạ Chánh Phong, xem lão ta có ưu điểm và khuyết điểm gì, đến lúc đó chúng ta mới tiện ra tay hành động." Hồng Thiên Phương nhắc nhở, không muốn vì quá nóng vội mà làm hư chuyện.

Nếu như chuyện này thất bại, vậy bọn họ sẽ phải đi ngồi tù, coi như xong đời.

"Cha, cha hãy yên tâm, con biết tầm nghiêm trọng của chuyện này, con sẽ biết cách cân nhắc mà."

"Vậy thì tốt, hi vọng trong vòng một tháng có thể đoạt được cổ phần trong tay Tạ Thiên Ngưng, bằng không Thùa Chí nhất định sẽ hận cha đến chết."

Nói đến chuyện này, Hồng Thiên Phương lại bắt đầu thở dài, mặc dù đứa con trai này rất vô dụng, nhưng nó vẫn con ông, ông không muốn giữa cha con họ có bất kỳ khúc mắc nào.

Hồng Thi Na biết ông đang buồn rầu, vì vậy liền đến an ủi ông, "Cha, đừng quá lo lắng, con tin tưởng anh hai nhất định hiểu được nỗi khổ của cha, những lời anh hai nói hôm nay phần lớn đều là nói lố, cha đừng để trong lòng, chỉ cần chúng ta cứu được anh hai ra, nhất định có thể giống như lúc trước, cả nhà bên nhau sống vui vẻ qua ngày."

"Hi vọng là như thế. Được rồi, tất cả mọi người đều mệt mỏi cả ngày, nên đi nghỉ ngơi đi, nghỉ xong rồi chúng ta lại bắt đầu lên kế hoạch." Hồng Thiên Phương tạm gác lại phiền muộn, không muốn lãng phí thời gian để suy nghĩ đến những chuyện này.

Thay vì suy nghĩ nhiều về chuyện này, chẳng bằng nghĩ xem phải làm thế nào để cứu người ra.

"Vậy con về phòng trước."

"Đi đi, ngủ ngon giấc." .

"Dạ." Hồng Thi Na đứng dậy, sau đó đi lên lầu, khi đi đến cửa thang lầu thì quay đầu lại nhìn sang, thấy bộ mặt ủ rũ của cha, cùng căn nhà xốc xêch, trong lòng âm thầm thè: cho dù lưỡng bại câu thương, cô cũng phải bắt Phong Gia trả giá đắt cho chuyện này

-----oOo-----

Chương 306: Lo lắng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mấy ngày nay Hồng Thiên Phương liên tục gọi điện thoại cho Phong Gia Vinh, cùng ông ta bàn tính giao dịch CD, hao hết tinh thần để bàn tính việc trao trả người, nhưng đối phương chỉ nói có mấy câu liền cúp máy.

Phong Gia Vinh không muốn thả Hồng Thùa Chí ra sớm, cho nên bất kể Hồng Thiên Phương nói thế nào, ông cũng không đồng ý thả người, bởi vì chỉ cần giam giữ Hồng Thùa Chí lâu hơn một chút, mới có thể phá hư tình cảm cha con bọn họ, chỉ cần Hồng Thiên Phương gọi điện thoại nói đến chuyện này, ông liền qua loa vài câu sau đó tắt máy. Lần này cũng không ngoại lệ.

Sau khi Phong Gia Vinh cúp điện thoại, cười âm hiểm làm bầm, "Muốn kết thúc chuyện này dễ dàng như vậy sao, đừng có mơ."

Lúc này, một thanh niên đi tới, cung kính nói: "Ông Phong, gần đây người Hồng gia không còn đi quấy rầy cậu chủ và vợ cậu ấy nữa. Tình cảnh hiện nay rất tốt, thai nhi rất khỏe mạnh."

"Vậy thì tốt, thiếu phu nhân có cần gì không? Đúng rồi, tôi đã sai các người đặt nhân sâm thượng hạng, nó đã tới chưa?" Phong Gia Quang Vinh thu hồi nụ cười nham hiểm, nghiêm túc hỏi.

"Nhân sâm vừa tới, chẳng qua không biết làm sao đưa sang cho thiếu phu nhân, dù sao ——"

"Không cần suy nghĩ nhiều, trực tiếp đưa qua, cứ nói là thành ý của ta, thuận tiện hỏi bọn họ còn thiếu thứ gì không?"

"Dạ." Người thanh niên không dám hỏi nhiều nữa, nghe lệnh làm việc.

Ngày ngày tĩnh lặng trôi qua, mang theo chút không khí ấm áp hạnh phúc, mỗi ngày đều mỉm cười vui vẻ qua ngày, khiến người khác cảm thấy cuộc sống càng thêm tươi trẻ.

Đời Phương Dung lại mua một đồng đồ dùng cho trẻ con, toàn bộ chất chồng ở trên bàn phòng khách, nhìn qua một lượt rồi phân loại từng món, mỗi cái mỗi hỏi, "Thiên Ngưng, con cảm thấy cái này như thế nào? Mẹ cảm thấy nó rất đáng yêu, trai gái đều mặc được, mẹ lập tức liền mua thêm hai kiện nữa nha."

Tạ Thiên Ngưng ngồi yên ở bên cạnh, nhìn một đồng y phục lớn nhỏ trước mặt, lại ngó lên cái phòng trống lúc trước giờ chưa đầy y phục, liền im lặng, bất đắc dĩ nói: "Mẹ, mẹ mua nhiều thế làm gì, làm sao mà mặc cho hết, tạm thời dùng mua nữa, giờ y phục mẹ mua cho đứa bé đã mặc đủ một năm rồi, hơn nữa một năm sau đứa bé sẽ lớn hơn, những bộ này sẽ không dùng nữa, vậy rất lãng phí .".

"Mặc không được thì đem cho người khác, hoặc quyên góp từ thiện, dù sao cũng không lãng phí, con cứ yên tâm đi. Cái này thế nào, bộ đồ chú hổ con nhìn rất dễ thương, thích hợp cho con trai mặc, nếu như con sinh con gái, thì cái này không thể mặc rồi, bất quá mẹ có mua bộ đồ thỏ con, rất thích hợp cho con gái mặc, còn cái này nữa, con qua xem thử nó như thế nào?"

"....."

"Còn có cái này, giày cho bé, có phải rất đáng yêu hay không a?"

"....."

Tạ Thiên Ngưng chẳng qua chỉ cười đáp lại, không nói thêm lời nào, nhìn đồng y phục con nít ở trước mặt khiến cô rất vui, nhưng điều khiến cô càng vui hơn đó chính là thấy Đời Phương Dung vui vẻ như thế, chỉ cần bà vui, bà muốn mua bao nhiêu thì tùy!

Phong Khải Trạch ngồi ở trên lầu, trong căn phòng trang nhã, từ vách chắn thủy tinh bên trong nhìn xuống, thấy hai người phụ nữ dưới lầu vừa nói vừa cười, khiến anh cũng cười theo. Sau đó ánh mắt lại chuyển sang nhìn

chằm chằm vào màn hình máy tính, tiếp tục công việc, nhiệm vụ của anh bây giờ chính là kiếm tiền nuôi gia đình, để vợ và con được sống những ngày tháng tốt đẹp.

Lâu dưới, hai người phụ nữ vẫn đang bàn tính chuyện quần áo cho em bé, nhất là Đới Phương Dung, luôn không ngừng nói chuyện, "Thiên Ngưng, con thích màu gì?"

"Con cảm giác mỗi màu đều có đặc điểm riêng của nó, nên không quan tâm đến màu sắc lắm." Tạ Thiên Ngưng kiên nhẫn trả lời vâng đè.

"Con luôn là người như vậy, nói dễ nghe là người rất tùy ý, khó nghe chính là người không có chủ kiến."

"Thật sự con cảm thấy màu nào cũng đều đẹp mà mẹ."

"Nghĩ kĩ một chút, không bàn đến chuyện màu sắc, bụng con đã lớn như vậy, mẹ có mua nhiều bộ đồ giành cho bà bầu, con qua xem một chút đi?" Đới Phương Dung cầm một bộ đồ bà bầu lên, ướm lên trên người Tạ Thiên Ngưng, khoa tay múa chân trông cực kỳ vui vẻ.

Tạ Thiên Ngưng liền phớt lờ đi, dù sao cũng không cảm thấy ghét nêđể mặc cho bà khoa tay múa chân, bất quá thấy bộ đồ to như thế, vẫn đưa ra chút ý kiến, "Mẹ, mẹ mua đồ quá lớn rồi, cái này chỉ dành cho người có khổ cực lớn mới mặc được."

"Cái gì mà dành cho người mập, mẹ đã hỏi qua nhân viên bán hàng, cô ta nói đây là dành cho người mang thai tám tháng đến chín tháng, bất quá mẹ cũng mua luôn bảy tháng, chính là những thứ này, con thích chứ?"

"Con thích."

"Phải có chủ kiến chứ, trong đây phải có một bộ mà con thích nhất."

"Con thật sự thích mà, có thể là do tâm trạng tốt nên nhìn cái nào cũng thích." Hiện tại cô không có gì phiền não, mỗi ngày tâm trạng đều rất tốt, cho dù có để cô gặp Ôn Thiếu Hoa, thì tâm trạng cũng vẫn y như vậy thôi.

"Cũng đúng, chỉ cần có tâm trạng tốt, nhìn cái gì cũng đều thích. Con đã thích, vậy mẹ sẽ giữ lại cho con mặc, mẹ đã hỏi những người khác, bọn họ

nói phụ nữ có thai khi bảy tám tháng bụng đặc biệt lớn."

"Ha ha." Tạ Thiên Ngưng chảng qua chỉ cười đáp lại, không có nhiều lời, giữ chặt lời muôn nói ở trong lòng. Vốn dĩ các phụ nữ đều trải qua số kiếp làm mẹ, nhưng bà lại không biết mang thai sẽ thế nào, cái gì cũng phải đi hỏi người khác, như vậy trong lòng bà nhất định rất khó chịu.

Thím Chu đi tới, trên mặt có chút nghiêm trọng, nói: "Bà chủ, bên ngoài có một người đàn ông xa lạ muôn gấp bà, nói là do ông Phong phái tới tặng quà."

"Không gấp, đuổi hắn ta đi đi." Đói Phương Dung tức giận, lập tức trả lời.

Tạ Thiên Ngưng không thể làm gì khác hơn là cố làm bà hạ hỏa, "Mẹ, con tin ba không có ác ý, cứ xem ba phái người mang tới thứ gì đến đi mẹ."

"Không có ác ý mới là lạ, lỡ như đồ ông ta mang đến có độc, vậy chảng phải là tiêu rồi sao."

"Sẽ không, ba đã chấp nhận con và đứa bé trong bụng, ông ấy sẽ không hại con đâu, thím Chu, cho người kia vào đi."

"Khoan đã." Phong Khải Trạch từ trên lầu hô lên một tiếng, sau đó đi xuống, nghiêm mặt nói: "Xác định xem có người Phong Gia Vinh phái tới không, cũng có thể là do người khác mạo danh đến, muôn đột nhập vào."

"Khải Trạch nói đúng, vì để phòng ngừa bất trắc, chúng ta không nên cho người lạ vào thì tốt hơn." Đói Phương Dung chính là không muôn để người của Phong Gia Vinh vào, tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

"Gọi điện thoại hỏi, chảng phải sẽ biết sao? Để con đi gọi cho." Tạ Thiên Ngưng cầm điện thoại di động lên gọi cho Phong Gia Vinh, hỏi thăm.

". . . ." Phong Khải Trạch không có ngăn cản cô, để mặc cho cô gọi.

Mặc dù Đói Phương Dung không có ngăn cản, nhưng trong lòng lại hơi lo lắng, chỉ sợ Phong Gia Vinh đang có âm mưu gì khác. Bất kể thế nào, tóm lại bà sẽ không để cho Tạ Thiên Ngưng động vào đồ đặc mà Phong Gia Vinh mang tới.

"Được, con đã biết, cảm ơn ba." Tạ Thiên Ngưng nói mấy câu trong điện thoại, sau đó liền cảm ơn rồi mới tắt điện thoại, vui vẻ nói: "Quả thật là do ba phái người mang nhân sâm đến tặng, thím Chu, thím đi ra ngoài mở cửa đi."

"Phong Gia Vinh không phải uy hiếp chúng ta giao ra cổ quyền sao, lúc nào lại trở nên tốt bụng như vậy rồi chứ?" Đói Phương Dung lòng đầy hoài nghi, bà luôn đề phòng Phong Gia Vinh, cảm giác chuyện này có chút kỳ hoặc.

Lúc trước ở bệnh viện, Phong Gia Vinh còn la hét muôn đòi cổ phần, sao hiện tại lại tốt bụng như thế chứ?

"Mẹ, thật ra cha không hề muốn lấy cổ phần, chẳng qua chỉ giả vờ đến bệnh viện diễn kịch mà thôi, mẹ đừng quá lo lắng."

"Diễn kịch, sao có thể chứ? Mẹ không tin, nói gì mẹ cũng không tin."

"Từ từ rồi mẹ sẽ tin, đừng quá nóng nảy."

Tạ Thiên Ngưng không biết nên giải thích thế nào mới phải, bất đắc dĩ nhìn sang Phong Khải Trạch, cố né sự thật vào trong tim.

Phong Khải Trạch đáp lại cô bằng một nụ cười, ý bảo cô không cần quá lo lắng chuyện này, chúng ta đừng nói gì thêm nữa.

Hai người bọn họ đều che giấu một bí mật, mà anh cũng biết bí mật này sẽ không giữ được bao lâu, Đói Phương Dung sớm muộn gì cũng sẽ biết, hiện thời vẫn không có biện pháp nào tốt để giải quyết vấn đề này, cho nên vẫn cứ lừa gạt thì hơn.

Không bao lâu, thím Chu liền dẫn người đàn ông kia vào.

Người thanh niên cung kính lễ phép, đem đồ đưa sang cho Tạ Thiên Ngưng, "Thiếu phu nhân, đây là ông Phong sai tôi mang nhân sâm đến cho người, những cây Nhân sâm này được ông Phong trả giá cao để mua về, ông Phong nhờ tôi chuyển lời hỏi thăm mọi người có cần gì nữa không?"

"Cám ơn! Anh trở về nói lại cho ba biết, chúng tôi không thiếu gì cả." Tạ Thiên Ngưng cầm lấy đồ người đưa đến, trong lòng vô cùng ấm áp, không

ngờ rằng sẽ một ngày như thế này xảy đến. Ban đầu Phong Gia Vinh kịch liệt bài xích cô, hôm nay không chỉ chấp nhận cô, còn cho người mang đồ đến tặng cô.

Đói Phương Dung cực kỳ không vui, tức giận đứng dậy, cầm lấy nhẫn sâm trong tay Tạ Thiên Ngưng, không vui nói: "Ai biết người này có ý đồ tốt hay không, lỡ bên trong có độc thì sao, Thiên Ngưng, con không nên tự tiện dùng những thứ này, tránh xảy ra chuyện không hay."

"Mẹ, con tin những thứ này không có vấn đề gì đâu."

"Con tin, nhưng mẹ thì không. Thím Chu, đem cất những thứ này vào trong trước đi, không được để phu nhân tự tiện dùng đến."

"Vâng, bà chủ." Thím Chu cầm lấy đồ, không nhiều lời, liền đi làm theo mệnh lệnh.

Vì có một số chuyện chưa nói ra, Tạ Thiên Ngưng cùng Phong Khải Trạch không tiện nhiều lời, để mặc mọi chuyện theo lời Đói Phương Dung.

"Nếu thiếu phu nhân cùng cậu chủ không cần gì nữa, vậy tôi xin đi trước." Người thanh niên đem những lời Đói Phương Dung nói, ghi vào trong lòng, tính quay về nói lại cho Phong Gia Vinh. Hiện tại mình cũng không tiện lưu lại đây, trước hết vẫn nên rời khỏi đây thôi.

"Dĩ nhiên không thiếu, bây giờ chúng tôi đã không cần dựa vào Phong Gia Vinh để sống nữa rồi." Đói Phương Dung hướng về phía bóng lưng của người thanh niên kia, tức giận nói.

Người thanh niên kia không để ý tới bà, trực tiếp đi ra cửa.

"Hừ, lão già Phong Gia Vinh này lại muốn chơi trò gì đây chứ?"

"Mẹ, ba chỉ là có ý tốt, mẹ đừng giận ba nữa, huống chi hai người đều là vợ chồng với nhau, hơn nữa còn vợ chồng mấy chục năm rồi." Tạ Thiên Ngưng đứng dậy, kéo cánh tay Đói Phương Dung, cố gắng khuyên nhủ, hy vọng bà không quá tức giận.

"Cái gì vợ chồng mấy chục năm, mẹ chẳng hề thấy có chút nào giống vợ chồng cả, ông ta chưa bao giờ đối xử mẹ như vợ ông ta. Những năm gần

đây mẹ vẫn luôn cố đè nén chính mình, chẳng hề sống vui sướng, hiện tại mẹ không cần phải sống đè nén nữa, mẹ muốn sống cho chính mình, làm những chuyện mình muốn làm, muốn nói gì thì nói."

"Mỗi vợ chồng đều có cuộc sống khác nhau, để cuộc sống êm ám hơn cần phải có sự bao dung cho nhau mà mẹ."

"Thiên Ngưng, sao gần đây con cứ nói giúp cho lão già Phong Gia Vinh hoài vậy, chẳng lẽ con quên những lời lão ta nói trong bệnh viện rồi sao? Hiện tại đã qua một tuần, các con không giao cỏ phần ra cho lão ta, lão ta nhất định sẽ nghĩ cách đối phó lại với con, cho nên con không cần phải nói giúp cho lão, sau này lão ta có đưa gì đến, con đừng có động vào, biết không?"

"Biết rồi mẹ." Tạ Thiên Ngưng giả vờ đồng ý, trong lòng tràn đầy lo lắng. Làm sao để mọi chuyện được chu toàn.

Phong Khải Trạch biết cô đang lo lắng điều gì, không ngừng nghĩ cách giải quyết, nhưng trong khoảng thời gian ngắn này lại không thể nghĩ ra được điều gì, đành cứ thuận theo tự nhiên thôi.

-----oOo-----

Chương 307: Phải trả thù

Nguồn: EbookTruyen.Me

Gần đây Hồng Thi Na vẫn hay thường lui tới bên ngoài vườn hoa Tạ Chánh Phong, qua chừng mấy ngày, càng lộ ra chút quỷ dị.

Tạ Chánh Phong đã để ý quan sát đến cô, bởi vì vợ con mình mất tích đã qua thời gian khá lâu, mà trước đó Phong Khải Trạch đã nói cho ông biết, có thể là do Hồng Thi Na gây ra, khiến ông không thể không đề cao cảnh giác.

Cô gái này rất xảo trá, ngày ngày xuất hiện tại nơi này, nhất định không có chuyện gì tốt, ông cần phải đề phòng hơn một chút.

Hồng Thi Na đã quan sát Tạ Chánh Phong mấy ngày qua, phát hiện ông ta

cơ hồ đều vùi đầu ở trong vườn hoa, không có đâu khác, ban ngày thường có khách hay lui đến, tối tối liền trở nên an tĩnh rất nhiều. Vả lại nơi này vắng vẻ, cho dù có phát sinh chuyện gì cũng không ai biết, cho nên muốn ra tay nhất định phải chờ đến tối.

Hồng Thiên Phương đã mua chuộc được mấy tên lẩn vào trong đám người, để cho bọn họ ban đêm lén vào bắt cóc Tạ Chánh Phong.

Hơn hai giờ sáng, Tạ Chánh Phong cảm thấy khó ngủ, đột nhiên nghe tiếng đánh nhau ở bên ngoài, vì vậy liền đứng lên xem một chút, ai ngờ mới mở cửa liền có mấy người hung hăng đè ông xuống đất, ông còn chưa kịp nói một câu lnào liền bị người bịt kín miệng, trói mang đi, nhét vào trong một chiếc xe tải, từ đầu đến cuối không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mặc dù ông không nhận ra bọn họ là ai, nhưng ông vẫn có thể đoán được những người này là do ai phái tới—— Hồng Thi Na, ngoại trừ cô gái này, ông thật sự không nghĩ ra ai lại đi bắt cóc ông.

Tạ Chánh Phong bị bịt kín mắt, giải đến một căn nhà cao tầng, nhốt vào trong căn phòng sắt ở trên lầu cuối, những thanh sắt không có dấu hiệu bị gì, có thể thấy căn phòng sắt này là được người ta mới xây lên.

Hồng Thiên Phương cùng Hồng Thi Na đều ở trên lầu cuối, nhìn thấy Tạ Chánh Phong bị giam giữ, hai người đều đắc ý cười, tựa hồ đã thành công.

Bắt được Tạ Chánh Phong, sẽ không cần sợ Tạ Thiên Ngưng không ngoan ngoãn làm theo lệnh.

Sau khi Tạ Chánh Phong bị giải đến lầu cuối, nhìn thấy Hồng Thi Na, không hề lộ chút kinh ngạc, còn bình tĩnh đối mặt với tình cảnh hiện tại, khi bỗng dính miệng bị kéo xuống, lập tức chất vấn: "Hồng Thi Na, cô bắt tôi tới đây là muốn làm gì?"

Sớm biết ông đã đề phòng hơn rồi, đáng tiếc hiện tại hồi hận đều đã vô dụng, chỉ có thể đối mặt thực tế.

"Bắt ông, đương nhiên là có chỗ hữu dụng ." Hồng Thi Na cười âm hiểm , cả người toát lên sát khí u ám, đáng sợ, lúc này nhìn cô y như một ma nữ.

"Bắt tôi thì có lợi gì cho các người chứ?"

"Có lợi lớn lăm chứ, có ông ở trong tay, tôi bắt Tạ Thiên Ngưng làm gì thì cô ta cũng sẽ ngoan ngoãn làm theo."

"Cô muốn dùng tôi để uy hiếp Thiên Ngưng chuyện gì? Đúng rồi, có phải cô đã bắt cốc cả vợ và con của tôi hay không?" Tạ Chánh Phong đột nhiên nghĩ đến vợ và con gái của mình, lo lắng hỏi.

"Vợ và con gái của ông đều vô dụng với tôi, tôi bắt cốc họ để làm gì, ông cho rằng bắt cóc một người dễ dàng và không mạo hiểm sao?" Hồng Thi Na khinh thường trả lời, không muốn nói nhảm cùng Tạ Chánh Phong, ngược lại hỏi sang ba mình, "Cha, chúng ta bây giờ nên làm thế nào, có nên chụp vai tấm hình của Tạ Chánh Phong rồi gửi sang cho Tạ Thiên Ngưng, để cô ta lập tức giao ra cổ phần không?"

"Không cần nóng vội, quá hấp tấp sẽ xảy ra vấn đề, chúng ta bây giờ đã bước lên con đường này, vạn nhất không thành công, chính là chuốt lấy thất bại, trước cứ quan sát mấy ngày rồi hãy nói ra, nếu như không có chuyện gì xảy ra thì hãy nói. Vì lý do an toàn, Thi Na, con lập tức mang mấy người đến khu vườn hoa của Tạ Chánh Phong, sửa sang lại cho gọn gàng, sau đó ở ngoài cửa treo một tấm bảng, nói chủ nhân đi ra ngoài du lịch, tránh để người khác sinh nghi." Hồng Thiên Phương làm việc rất cẩn thận, không muốn quá nóng vội mà làm hỏng chuyện.

Hiện tại chuyện gì cũng phải cẩn thận, nếu để xảy ra nửa điểm không may, vậy là coi như xong.

"Cha, hiện tại đã qua nửa tháng, chúng ta có thể đợi, nhưng anh hai thì không, nếu chúng ta không mau cứu anh ra khỏi e rằng anh hai sẽ không đợi được." Hồng Thi Na không muốn đợi thêm, vội vàng muốn cứu Hồng Thùa Chí.

"Không thể đợi cũng phải đợi, nếu như tất cả chúng ta đều xong đòn, cho dù có cứu anh trai con ra, Phong Gia Vinh vẫn sẽ đối phó với chúng ta, như vậy thì có ích lợi gì?"

"Nhưng cha đã hứa trong vòng một tháng sẽ cứu anh hai ra mà, nếu cứ kéo dài mãi, e rằng chỉ trong vòng một tháng sẽ vẫn không cứu được anh hai ra."

"Thi Na, lúc đầu cha chọn con bởi vì con thông minh, có thể trợ giúp cho cha, nhưng sao lúc này con cũng như Thùa Chí đều ngu ngốc như vậy hồ

đồ, chuyện này sao chúng ta có thể vội vàng chừ? Cha sao không muốn nhanh chóng cứu Thùa Chí ra chừ, nhưng con có từng nghĩ qua chừ, nếu chúng ta làm như vậy, không chỉ không thể cứu nó, còn bị Phong Gia Vinh quay ngược lại cắn cho chúng ta một cái. CD trong tay bạn cha đã bị Phong Gia Vinh cướp đi, bây giờ chúng ta không có nhược điểm nào để có thể khống chế Phong Gia Vinh, cho nên không được mạo hiểm."

"Cái gì, bị cướp đi rồi." Hồng Thi Na nghe được tin này, trên mặt đầy khiếp sợ, vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý, ngay khi chuyện thật sự xảy ra vẫn khiến cô căng thẳng lo sợ.

Kinh ngạc và lo lắng của cô, chính là do đối thủ quá mạnh.

"Đã bị cướp vào tuần trước, hôm qua bạn của cha mới nói cho cha biết, bởi vì chuyện này, lão ta còn bị Phong Gia Vinh chỉnh cho một bõa, bây giờ vẫn còn nằm ở trong bệnh viện!"

"Cha, cha nên biết rõ, bởi vì con muốn mau chóng cứu anh hai ra, cho nên mới nóng vội làm mọi chuyện trở nên khó khăn hơn."

"Được rồi, đem nhốt Tạ Chánh Phong vào trong nhà sắt, phái người canh giữ ở dưới lầu, con mau chóng dẫn người đến khu vườn hoa, đừng để người khác khả nghi." Hồng Thiên Phương từ đầu đến cuối cũng không hỏi Tạ Chánh Phong câu nào, giao phó mọi chuyện xong liền rời đi.

Tạ Chánh Phong tức giận nhìn về phía Hồng Thiên Phương, thật muốn xông lên đánh người, chỉ tiếc giờ ông đang bị trói, không thể nhúc nhích được. Bọn họ bắt ông tới là vì muốn uy hiếp Thiên Ngưng, nhưng uy hiếp Thiên Ngưng làm gì?

"Hồng Thi Na, các người muốn uy hiếp Thiên Ngưng làm gì?"

"Uy hiếp cô ta giao cổ phần trong tay, tôi còn bắt cô ta phải trả giá đắt hơn nữa kia, nhất là đứa con ở trong bụng của cô ta." Hồng Thi Na một tay nắm chặt cầm của Tạ Chánh Phong, khuôn mặt cười nham hiểm, trong mắt chất chứa thù hận.

Cô không chỉ muốn giành lấy cổ phần, còn muốn trả thù Tạ Thiên Ngưng.

"Cô nghĩ chuyện này quá đơn giản rồi đó." Thì ra chỉ vì những thứ này.

"Con gái ông và tôi cũng không thua kém gì đâu, chẳng qua lá gan của cô ta không lớn bằng tôi, cho nên mới bị dọa sợ biến thành một con rùa rụt đầu. Mà thôi, dù sao Tạ Thiên Ngưng cũng không để ý đến Tạ Minh San, cho nên cô ta chẳng có giá trị nào để tôi lợi dụng, nhưng ông thì khác, Tạ Thiên Ngưng đối đãi ông như bậc trưởng bối, cho nên nhất định sẽ vì ông, ngoan ngoãn làm theo lời tôi nói"

"Cô đừng si tâm vọng tưởng, cho dù Thiên Ngưng đồng ý, Phong Khải Trạch cũng sẽ không đồng ý."

"Ông sai rồi, chỉ cần Thiên Ngưng đồng ý, Phong Khải Trạch cũng sẽ đồng ý."

"Chỉ sợ cô đang đâm đầu vào chỗ chết thôi."

"Nếu như tôi chết, cũng sẽ kéo ông theo làm đệm lưng, nếu tôi đã dám làm chuyện này, thì cũng đã tính đến chuyện xấu xảy ra rồi."

". . . ." Tạ Chánh Phong không phản bác nữa, chỉ biết tức giận nhìn cô gái đáng sợ đứng trước mặt mình, mặc dù rất sợ, nhưng ông lại không muốn Tạ Thiên Ngưng vì ông mà bị thương tổn, dù sao ông đã sớm là người chết rồi.

Nhưng về chuyện này, dù sao cũng không phải là do ông tự định đoạt.

"Mở trói cho ông ta, lục soát xem trên người ông ta có đồ đạc gì thì mang đi, sau đó nhốt vào trong phòng sắt. Khoảng thời gian này, không cho phép bất cứ kẻ nào lên lầu cuối." Hồng Thi Na cũng không muốn lãng phí thời gian với Tạ Chánh Phong, ra lệnh cho hai người đàn ông bên cạnh, rồi vội vàng đi làm những chuyện Hồng Thiên Phương giao phó.

Tạ Chánh Phong cứ như vậy bị giam vào trong phòng kín, bốn phía đều là vách tường bằng sắt, làm ông không thể trốn thoát cũng không thể kêu lên, chỉ biết ở bên trong lo lắng, ngoại trừ việc biết Hồng Thi Na bắt ông nhằm uy hiếp Thiên Ngưng, còn lại cái gì cũng không biết, cũng không biết nên làm như thế nào, cho nên chỉ có thể im lặng chờ đợi. Bất quá ngoại trừ đợi ra, ông cũng không làm được gì khác.

Hồng Thừa Chí đã bị nhốt nửa tháng, trên mặt đầy râu ria, tóc rối, cả người đầy mùi hôi thui, hắn vốn tưởng rằng chỉ cần qua mấy ngày là có thể được ra ngoài, không ngờ lại bị nhốt lâu như vậy mà vẫn không có chút tin

tức nào, đành phải kêu gào đòi gặp Phong Gia Vinh.

"Tôi muốn gặp Phong Gia Vinh, mau đi gọi ông ta đến đây, tôi muốn gặp Phong Gia Vinh."

Hắn bây giờ không thể chịu nổi loại đái ngô này, mỗi ngày đều bị giam trong lồng sắt, u ám bẩn thiểu cái gì cũng có, so với địa ngục thì nơi này còn khổ hơn.

"La cái gì mà la, Mày cho rằng muốn gặp ông Phong là có thể gặp được sao?" Người canh giữ tức giận quay lại đánh hắn, không hề quản hắn lúc trước là đại thiểu gia gì đó, mà xem hắn như một tù nhân.

"Nhanh gọi Phong Gia Vinh tới gặp tôi, nhanh lên đi."

"Hừ, ta sẽ bịt kín miệng mày lại, xem mày còn la hét được nữa không. Nơi này hoang sơ vắng vẻ, cho dù mày có la đến rách cổ họng cũng không có ai nghe thấy đâu."

"Các người có nghe thấy không, mau nhanh lên gọi Phong Gia Vinh đến, tôi muốn gặp Phong Gia Vinh."

"Cậu vội vàng muốn gặp tôi để làm gì?" Phong Gia Vinh đột nhiên xuất hiện, khiến mọi người đều kinh hãi, nhưng không ai dám hỏi nhiều chỉ biết lui sang một bên đứng.

Hồng Thùa Chí vừa thấy Phong Gia Vinh, lập tức rống to ra lệnh ông, "Thả tôi ra ngoài, thả tôi ra ngoài, có nghe thấy không, thả tôi ra ngoài."

Cứ chờ mãi ở chỗ này, hắn sẽ điên mất, nhất định sẽ điên mất.

"Thả cậu ra ngoài rất đơn giản, chỉ cần cha cậu làm theo yêu cầu của tôi là được."

"Vậy ông mau gọi điện thoại cho cha tôi, để ông ta mau chóng làm theo yêu cầu của ông đi."

"Tôi đã gọi, chỉ tiếc cha cậu không đồng ý, tôi chẳng còn cách nào, cho nên đành phải giam giữ cậu như cũ."

"Lời này của ông là có ý gì?"

Phong Gia Vinh cố ý giả bộ như là bất đắc dĩ, khích bác nói: "Tôi đã gọi cha cậu, kêu ông ta giao toàn bộ CD cùng tập đoàn Hồng Thị lại cho tôi, đáng tiếc ông ta không đồng ý, cho nên cậu đành phải tiếp tục ở đây chờ đợi, cho đến khi cha cậu đồng ý mới thôi."

Chỉ cần khơi dậy hận thù của Hồng Thùa Chí đối với Hồng Thiên Phương, mục đích của ông xem như đã thành công.

"Không thể nào, cha nói dù bằng bất cứ giá nào cũng sẽ cứu tôi ra, không thể nào." Hồng Thùa Chí không tin những lời nói này, còn ôm ảo tưởng. Từ nhỏ cha luôn yêu thương hắn, không thể nào không cứu hắn.

"Vậy tôi sẽ cho cậu xem bộ mặt thật của Hồng Thiên Phương như thế nào, bất quá trước khi gọi điện để phòng ngừa cậu mở miệng nói chuyện, tôi phải bịt kín miệng của cậu lại." Phong Gia Vinh ra hiệu cho đám người bên cạnh, để cho bọn họ làm việc.

Hai người đàn ông đứng bên cạnh sau khi nghe chỉ thị, mở cửa ra, đi vào trong bịt miệng Hồng Thùa Chí lại, còn giữ chặt hắn lại không để cho hắn phản kháng.

Hồng Thùa Chí cũng không phản kháng, chỉ muốn im lặng nghe xem cha có thật là không chịu từ bỏ tất cả mọi thứ để cứu hắn ra không.

-----oOo-----

Chương 308: Ác hơn

Nguồn: EbookTruyen.Me

<p>Phong Gia Vinh đưa màn hình điện thoại di động đến trước mặt Hồng Thùa Chí, để cho hắn nhìn rõ ba chữ phía trên 'Hồng Thiên Phương', lúc này điện thoại đã được nói, nhấn xuống nút trả lời, hơn nữa còn mở âm lượng lớn, để cho tất cả mọi người nghe thấy.</p><p>Đột nhiên Phong Gia Vinh gọi điện thoại cho Hồng Thiên Phương, khiến ông cảm thấy có chút kỳ quái, liền cẩn thận hành sự, chủ động mở miệng nói, "Phong Gia Vinh, đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, có chuyện gì không, có phải đã nghĩ thông suốt muốn thả người ra không?"</p><p>Phong Gia Vinh nhìn Hồng Thùa Chí trả lời, có ý lớn tiếng hỏi: "Tôi gọi điện thoại cho ông, chỉ muốn nói cho ông biết, nếu như muốn cứu con trai ông, hãy

đem tất cả CD cùng tài sản của ông giao ra cho tôi, bao gồm cả bất động sản, ông hiểu rồi chứ?</p><p>"Phong Gia Vinh, ông đừng nên hiếp người quá đáng?"</p><p>Lúc trước không phải các người cũng định chiếm tất cả tài sản của tôi sao, tôi chỉ dùng cách người đáp trả lại người, ăn miếng trả miếng thôi, đây không thể cho là quá đáng? Hơn nữa, chuyện giao dịch này không cần nói đến chữ công bằng, hay không công bằng, chỉ cần biết ông có đồng ý hay không mà thôi?"</p><p>"Ông muốn đẩy tôi vào đường cùng, không cho tôi đường sống nào sao!"</p><p>"Chẳng lẽ lúc trước các người không làm thế với tôi sao? Vì sao chỉ có các người được quyền làm, mà tôi thì không chứ? Hồng Thiên Phương, tôi cho ông biết, nếu như ông không làm theo yêu cầu của tôi, tôi sẽ khiến cho con trai ông chịu nhiều đau khổ. Nếu ông chịu đồng ý yêu cầu của tôi đưa ra, tôi sẽ thả con trai ông ra ngay, bằng không chúng ta cứ tiếp tục kéo dài trò chơi này, nhưng đái ngộ của con trai ông sẽ không còn tốt như xưa nữa, tôi sẽ bắt con trai ông cả cõm cũng không có mà ăn. Thế nào, có đồng ý yêu cầu của tôi đưa ra hay không?"</p><p>"Cho tôi thời gian để suy nghĩ."</p> Hồng Thiên Phương không lập tức đáp ứng, tiếp tục trì hoãn, trong lòng suy nghĩ chờ đến khi lấy được cổ phần trong tay Tạ Thiên Ngưng thì mới nói đến chuyện này, chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ được những gì ông đang có.</p><p>Hồng Thùa Chí một mực chờ đợi đáp án của Hồng Thiên Phương, hi vọng ông lập tức đáp ứng, nhưng vạn lần không ngờ đến, đáp án mà hắn chờ đợi là một câu để suy nghĩ, khiến tim hắn như bị đong đong lại tức giận.</p><p>Cha đã nói sẽ không tiếc bất cứ giá nào cũng cứu hắn ra, nhưng hôm nay Phong Gia Vinh đã đưa ra điều kiện, nhưng ông lại không đáp ứng, nói một câu dễ nghe là suy nghĩ lại, nói khó nghe chính là không đáp ứng, nếu ông không đồng ý vậy chứng tỏ trong lòng ông đâu xem hắn là người quan trọng nhất.</p><p>Tại sao lại như vậy, cha hắn luôn yêu thương hắn, vậy mà lại vì tiền không chịu cứu hắn ra, tại sao? Mặt âm thầm cúi xuống.</p><p>Phong Gia Vinh thấy Hồng Thùa Chí lộ ra vẻ mặt thất vọng và đau khổ của hắn, cười đặc ý, tiếp tục ly gián tình cảm cha con họ, "Hồng Thiên Phương, ông nhẫn tâm để cho con trai ông tiếp tục chịu khổ sao? Chỉ cần ông đáp ứng yêu cầu của tôi, ngày mai là chúng ta có thể giao dịch, đến lúc đó ông có thể đón con trai ông về, ông thấy thế nào? Nếu như ông không đồng ý, có thể ngày mai tôi lại suy nghĩ lại mà thay đổi chủ ý, đến lúc đó sẽ không đồng ý chuyện này nữa đâu đó."</p><p>"Tôi cần phải suy tính lại, cho tôi thêm chút thời gian, tôi sẽ mau chóng trả lời lại cho ông biết."</p> Hồng Thiên Phương không muộn nói thêm, lần này do ông cúp điện thoại trước.</p><p>Bíp bíp bíp —</p><p>Hồng Thùa Chí nghe tiếng bíp bíp bíp từ điện thoại vang lên,

trong lòng càng thêm khó chịu, khóc mắt đỏ lên, chảy ra giọt nước mắt, mặc dù hắn không muốn khóc, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà khóc lên.

Nếu như không phải chính tai nghe, hắn tuyệt đối không tin cha hắn có thể làm như vậy, chẳng lẽ đây chính là tình thương mà cha hắn nói sao?

Hắn còn có thể hy vọng gì nữa sao?

Phong Gia Vinh thấy Hồng Thừa Chí khóc, vì vậy phát tay một cái, ý bảo mọi người buông hắn ra, sau đó bình thản nói: "Xem đi, không phải tôi không muốn thả cậu ra, là cha cậu không muốn cứu cậu ra thôi, tôi đây cũng không còn cách nào khác, trong mắt cha cậu, tiền còn quan trọng hơn cả cậu, cho nên cậu phải tiếp tục ở đây chờ, vừa rồi tôi cũng đã nói rõ, tâm trạng tôi rất hay thay đổi nói không chừng ngày mai lại thay đổi ý định khác, nhưng ông ta cũng bỏ mặc, tôi cũng không còn cách nào khác, cậu cũng không thể oán trách tôi, muốn oán giận thì tìm cha cậu đi."

"Sẽ không, cha nhất định sẽ cứu tôi, nhất định sẽ, ông ấy nhất định sẽ cứu tôi."

Hồng Thừa Chí tự an ủi chính mình, cho dù trong lòng đầy bi thương, hắn muốn dùng chút lời nói để tự an ủi lấy chính mình, bởi vì chỉ có như vậy, hắn mới không cảm thấy đau khổ.

"Phải không, vậy chúng ta sẽ chờ, xem ông ta rốt cuộc phải suy nghĩ đến bao lâu, nếu vượt qua một tháng, vậy chứng minh cha cậu không hề yêu cậu. Các người không phải vẫn hay nói tôi không có tình thương của người cha sao, giờ để xem cha cậu có tình thương của người cha đối với cậu hay không nào?"

Có, cha tôi có tình thương của người cha, làm sao ông có thể so với cha tôi được, ông không thể, cha tôi yêu tôi, ông ấy nhất định là yêu tôi."

"Có hay không không phải do cậu nói, để sự thật định đoạt, chúng ta cứ từ từ chờ xem, xem cha cậu có đồng ý trong vòng một tháng dùng toàn bộ tài sản để đổi lấy cậu hay không, nếu như ông ta thật sự thương cậu sẽ đồng ý đổi lấy cậu về, nếu như ông ta không muốn, vậy thì khó nói lắm."

"Ông câm miệng cho tôi, cha tôi nhất định đồng ý, nhất định đồng ý."

Được, vậy chúng ta cùng nhau chờ.

Phong Gia Vinh âm thầm cười, xoay người đi, trong lòng dự tính: cho dù Hồng Thiên Phương có đồng ý trong vòng một tháng đem người đổi về, ông cũng không đồng ý đâu, nhất định phải khiến cho cha con họ gây hấn với nhau.

Hồng Thiên Phương nghe được cú điện thoại này xong, càng giận hơn, dù bản tính ông rất âm trầm, nhưng vẫn không thể nhịn được, tức giận đập đồ, toàn bộ nhẫn lực cùng chịu đựng, đều biến mất, giờ chỉ còn tức giận bộc phát, vừa đập vừa chửi, "Phong Gia Vinh, ông muốn ép người đến chỗ chết chứ gì? Được, để xem ai sẽ là người chết trước."

Hồng Thi Na đang ở trên lầu, nghe thấy thanh âm đập đồ, liền đi ra xem một chút, thấy Hồng Thiên Phương ở dưới lầu đập

đồ, liền vội vàng xuống ngăn, "Cha, cha làm sao vậy?"
"Phong Gia Vinh, lão già đáng chết đó lại muốn lấy tất cả tài sản của cha, con nói có tức hay không, quả là khinh người quá đáng." Hồng Thiên Phương bừng bừng lửa giận, tiếp tục đập, bởi vì nêu ông không đập thì trong đầu sẽ rất khó chịu."
"Cha, đâu phải lần đầu cha biết Phong Gia Vinh, lão già đó là người thế nào chúng ta đã quá rõ, ông ta luôn là lão già quý quyết đàm tham vọng. Lão già đó nghĩ muốn lấy tất cả tài sản của chúng ta, đó cũng là chuyện bình thường, cha cần gì tức giận chứ? Thay vì tức giận, chẳng bằng tìm cách cứu anh hai ra trước đi."
"Vốn cha luôn rất biết nhẫn nhịn, nhưng giờ thực sự đã bị lão ta chọc cho tức điên rồi. Con có biết Phong Gia Vinh vừa nói cái gì không?"
"Nói gì hả cha?"
"Lão ta nó nêu hôm nay cha không chịu đồng ý, sẽ khiến cho anh con chịu nhiều dày vò đau khổ hơn."
"Này, vậy cha cứ đồng ý với ông ta đi."
"Đồng ý với lão ta ư, con có biết đồng ý với lão sẽ lãnh hậu quả gì không? Là thành quả cả đời mà cha gắng xâ dựng, là tất cả tài sản của chúng ta đó, nếu như đồng ý lão ta, sau này chúng ta sẽ trở thành những kẻ ăn xin ở đầu đường xó chợ, con có biết hay không?"
"Chẳng lẽ tiền còn quan trọng hơn cả anh hai sao cha?"
Hồng Thi Na hiện tại chỉ muốn mau chóng cứu Hồng Thừa Chí trả ra, những chuyện còn lại không muốn nghĩ đến.
Hồng Thiên Phương không còn đập đồ nữa, ngồi xuống, bất lực thở dài, nặng nề nói: "Con à, vừa sanh ra đã là thiên kim tiểu thư chưa từng ném trải mùi vị khổ cực là thế nào, nếu như chỉ còn hai bàn tay trắng, vậy sau này chúng ta sẽ sống như thế nào, chẳng lẽ con muốn như những cô gái kia, phải đi làm lụm vất vả, mỗi tháng chờ đến ngày lãnh lương để trang trải cho cuộc sống qua ngày hay sao? Con có từng nghĩ qua, nếu như cái gì chúng ta cũng không còn, người khác sẽ đối xử với chúng ta như thế nào hở?"
"Con ——" Cha không biết, vậy thì hãy nghĩ đến Ôn Thiếu Hoa đi, hắn ta bây giờ như thế nào, thì khi chúng ta chỉ có hai bàn tay trắng, cũng sẽ giống như hắn vậy, con có biết không?"
"Cha, con chỉ lo nghĩ cứu anh hai ra không nghĩ nhiều đến chuyện khác, thật xin lỗi." Cha nói đúng, nếu chỉ còn hai bàn tay trắng, đối với bọn họ mà nói, thà chết đi còn tốt hơn nhiều, cho nên không thể đồng ý với điều kiện Phong Gia Vinh đưa ra.
"Cho nên hiện tại chỉ còn 1 cách duy nhất chính là đoạt lấy cổ phần trong tay Tạ Thiên Ngưng, dùng nó để uy hiếp Phong Gia Vinh, buộc ông ta phải làm theo ý chúng ta."
"Đúng rồi, lấy cổ phần ra uy hiếp Phong Gia Vinh, cha, đã qua mấy ngày rồi, chưa có chuyện gì phát sinh, không bằng chúng ta cứ bắt

đầu tiên hành đi, dùng Tạ Chánh Phong uy hiếp Tạ Thiên Ngung, ép cô ta giao ra cổ phần?" Hồng Thi Na vừa nghĩ tới có thể đối phó Tạ Thiên Ngung, lòng bừng bừng quyết tâm, muốn ngay lập tức đối đầu với Tạ Thiên Ngung .</p><p>"Cũng đã đến lúc hành động rồi, ngày mai con gửi tin nhắn cho Tạ Thiên Ngung, ép cô ta giao ra cổ phần, hơn nữa còn phải tốc chiến tốc thắng, không được lè mè, càng kéo dài thời gian càng bất lợi cho chúng ta, con có biết không?"</p><p>"Tốc chiến tốc thắng, chỉ sợ không ổn đâu cha, dù sao còn có Phong Khải Trạch, hắn ta nhất định sẽ ngăn cản, e rằng sẽ lộ ra nhiều chỗ sơ hở. Cha, trước đó cha đã nói với con, giờ con sẽ nói lại với cha là không nên quá nóng vội."</p><p>"Đúng rồi, không thể vội, do quá nóng nảy nên mới hò hét, lập tức đem chuyện quan trọng quên hết. Thi Na, nếu như cha lại phạm sai lầm như vậy, con nhớ nhất định phải nhắc nhở cha, biết không?" Hồng Thiên Phương bình tâm lại, khôi phục sự nghiêm nghị bình tĩnh, không muốn vì nóng vội mà phá hư đại sự.</p><p>Với tình cảnh trước mắt hiện nay, ông tuyệt đối không thể vì tức giận mà quên đi chuyện trọng đại, bằng không sao có thể xử lý mọi chuyện?</p><p>"Chúng ta cùng nhắc nhở lẫn nhau, nếu con có gây ra sai lầm gì, cha cũng phải nhắc nhở cho con đó."</p><p>"Được, con đi nghỉ ngoi đi, ngày mai bắt đầu hành động, cha tiếp tục bàn bạc với Phong Gia Vinh, bắt ông ta đối đầu với anh hai con cho thật tốt."</p><p>"Dạ, con đi nghỉ đây." Hồng Thi Na liếc mắt nhìn phòng khách lộn xộn bùa bãi, không nói gì thêm, sờ lại chọc giận đến tâm trạng không tốt của ông.</p><p>Tình cảnh bây giờ càng ngày càng khó khăn, quá xa đe đấu với Tạ Thiên Ngung, nếu như lần này không thể lật ngược tình thế, chỉ có thể vĩnh viễn bị người vũ nhục, chà đạp hết lần này đến lần khác. Cho nên chỉ được phép thành công, không được thất bại, cho dù phải dùng thủ đoạn gì, hay là ngọc nát đá tan, cô cũng phải kéo Tạ Thiên Ngung chết chung.</p><p>Hồng Thiên Phương nhìn con gái đi lên lâu, lúc này con giận cũng từ từ tiêu giảm, có thể tĩnh tâm để suy nghĩ, mặc dù không có đối sách gì, nhưng vì muốn mình mạnh lên, cho nên càng phải khiến cho mình lòng dạ mình trở nên độc ác hơn. Ông nhất định phải độc ác và nhẫn tâm hơn Phong Gia Vinh, chỉ như vậy ông mới có thể thắng, vào lúc cần thiết, cũng phải hy sinh một chút mới được.</p><p>p.s : Lam Hàng: hì hì, đạo này có cái camera bên cạnh 24/7, k dám lộ hàng đang edit truyện, sorry nha. cố gắng hoàn sớm cho mọi người.</p>

-----oOo-----

Chương 309: Mẹ con khốn khổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồng Thi Na chọn thời điểm vào buổi trưa gửi tin ngắn qua, như vậy mới đảm bảo Tạ Thiên Ngung có thể nhìn thấy tin đến.

Lúc này, Tạ Thiên Ngung vừa ăn bữa trưa xong, ngồi trong phòng khách nghỉ ngơi, đang định về này sẽ ngủ trưa, nhưng không ngờ nhận được tin nhắn từ số máy lạ gửi đến, vừa mở ra nhìn đã sợ hét hồn, hô lên, "Chú chú _____"

Nghe tiếng thét sợ hãi, Phong Khải Trạch chạy nhanh qua, cho rằng cô đã xảy ra chuyện, vội vàng hỏi: "Thiên Ngung, sao thế?"

"Khi con, anh xem, chú bị người ta bắt cóc rồi."

"Cái gì?"

"Người nào bị bắt cóc?" Vừa lúc Đới Phương Dung đi tới, nghe từ 'bắt cóc' gì đó, nghĩ đến chuyện lúc trước Phong Khải Trạch bị bắt cóc, trong lòng rất lo lắng liền vội hỏi, bởi vì bà không muốn chuyện bắt cóc kia lại xảy ra nữa.

"Chú con bị bắt cóc, nhìn trong hình thấy chú ấy bị trói có vẻ chật vật, chứng tỏ đã bị bắt đi một khoảng thời gian dài. Khi con, anh có nghĩ ra, rõ cuộc người nào bắt cóc chú em không?" Tạ Thiên Ngung vừa nghĩ tới Tạ Chánh Phong đang gặp nguy hiểm, trong lòng rất sốt ruột, cô đã từng nếm trải mùi vị bắt cóc khiến hồn phi phách lạc hết một lần, giờ lại nếm trải nữa, cô không biết mình có thể cầm cự nổi nữa không.

Phong Khải Trạch nhìn tấm hình trong điện thoại di động, muôn từ đó tìm ra đầu mối, nhưng nhìn nửa ngày chỉ thấy toàn là vách tường bằng sắt, những thứ khác đều không nhìn thấy, bát đắc dĩ trả lời, "Thiên Ngung, anh xin lỗi, quả thực lần này anh không thể đoán ra ai bắt cóc chú em, từ hình ảnh trong hình chỉ biết chú em bị giam lỏng trong một căn phòng, bốn bề đều là vách sắt, còn những chuyện khác anh quả thực không biết."

Tạ Chánh Phong chỉ là một nghệ nhân trồng hoa, ngày thường không có gây thù chuốc oán với ai, cũng không thích đi đâu chơi, còn Tạ Minh San và Ninh Nghiên cũng đã bỏ đi, còn ai muốn gây bất lợi cho ông ấy nữa

chú?

"Chú không có tiền của gì, vì sao chúng lại bắt cóc chú chứ?"

"Chú con không có, nhưng con có, bắt cóc ông ấy để đòi con trả tiền chuộc, cũng giống nhau thôi. Lúc trước con cầm mười tỷ đi cứu Khải Trạch, lúc đó có rất nhiều người biết, chắc chắn vào những lúc đó đã có người nghĩ cách muốn đoạt lấy số tiền của con!" Đói Phương Dung dù biết người đã bị bắt cóc đi nhưng cũng không có nhiều cảm xúc đối với chuyện này lắm, nhưng vì thấy Tạ Thiên Ngưng lo lắng, bà đành phải giả vờ một chút.

"Nói thế là do con hại chú, nên ông mới bị bắt cóc đi." Nghe Đói Phương Dung phân tích càng khiến Tạ Thiên Ngưng tự trách nhiều hơn, càng ngày càng thấy tiền không phải là thứ tốt lành gì.

Nếu như cô không có tiền, sẽ không có nhiều người tìm cách đối phó với cô, sẽ không liên lụy đến những người thân của cô.

Phong Khải Trạch không vui trọn mắt nhìn Đói Phương Dung, trách bà ăn nói lung tung, "Mẹ không biết thì thôi, đừng ăn nói lung tung làm Tạ Thiên Ngưng sợ, con cảm thấy chuyện này không phải như vậy ... rõ ràng còn có uẩn khuất riêng, vụ việc này không phải đơn giản chỉ muốn bắt cóc người đi thôi đâu. Mặc dù lần trước con bị bắt cóc, lộ chuyện Tạ Thiên Ngưng có mười tỷ, nhưng kết quả mà Ôn Thiếu Hoa và Đường Phi nhận được đã khiến mọi người sáng mắt ra rồi, con nghĩ không có tên bắt cóc ngu ngốc nào dám có gan to chọc giận đến con đâu."

"Nếu không đơn thuần chỉ là bắt cóc, vậy thì là sao? Khi con, anh rất thông minh, hãy mau nghĩ xem lại xem, khả năng lớn nhất có thể xảy ra là gì?"

"Từ hình ảnh cho thấy, chú em bị nhốt khoảng chừng đã mấy ngày, nếu như bị bọn cướp bắt cóc, sao lại để lâu như vậy mới gửi tin đi. Vừa rồi anh đã gọi điện thoại lại nhưng đối phương lại khóa máy, anh đã liên hệ số của chú thì cũng bị khóa máy, có thể thấy được bọn họ chỉ muốn gửi những tấm hình này đến cho chúng ta, để ngày nào chúng ta cũng phải lo lắng, theo suy đoán của anh, lần sau bọn chúng sẽ gửi cho chúng ta những tấm ảnh có tình trạng tồi tệ hơn, để chúng ta sợ hãi mà không thể làm được gì cả."

"Rốt cuộc là ai lại có dã tâm như vậy, bắt cóc chú em?" Chẳng lẽ có liên

quan Hồng Thi Na? Không, cô không thể suy đoán lung tung, tránh đoán sai sự việc.

"Bất kể là ai, hắn muốn đạt được mục đích, nhất định sẽ liên lạc với chúng ta. Khi hắn chưa đạt được mục đích thì nhất định chú em sẽ không gặp nguy hiểm gì, cho nên em đừng quá lo lắng, hãy bình tĩnh lại một chút đi."

"Lúc anh bị bắt cóc đã khiến em sợ muôn chét, giờ lại xảy ra nữa, thật khiến em không thể nào an tâm được."

"Em đừng suy nghĩ nhiều quá, có lẽ là do người nào đó có dã tâm, nên mới bày ra vở kịch này? Anh đi đến khu vườn hoa xem một chút, nếu như thấy chú, lập tức sẽ gọi điện thoại cho em biết, nếu không thấy, cũng sẽ tìm ra chút dấu vết gì đó?"

"Vậy anh phải cẩn thận một chút."

"Em yên tâm, anh sẽ không để mọi chuyện tái diễn lại đâu. Mẹ, mẹ ở nhà trong chăm sóc tốt cho Thiên Ngung, con đi ra ngoài một chút." Sau khi Phong Khải Trạch dặn dò xong liền đứng dậy rời đi, muộn mau chóng điều tra rõ chuyện này, mặc dù anh có chút nghi ngờ người Hồng Gia, nhưng lại không có bằng chứng xác thực, nên không dám vội vàng kết luận, chuyện này cũng có thể là do Tạ Minh San gây ra, ra ngoài xài hết tiền, rồi quay trở về mới dẫn nên mối họa này.

Bất kể là ai, chỉ cần bắt được kẻ đứng phía sau, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng.

Tạ Minh San và Ninh Nghiên, chịu đựng không nổi cực khổ nên đã đến bên ngoài hoa viên Tạ Chánh Phong chờ đợi, dường như chỉ dám đứng ở xa không tiến lại gần.

Ninh Nghiên nhẹ nhàng đẩy Tạ Minh San, gọi cô đi, "Minh San, con luôn lớn gan da mặt lại khá dày, con đi gõ cửa đi."

Tạ Minh San không muốn, phản bác lại: "Mẹ là vợ của cha, vợ đến tìm chồng đó là chuyện đương nhiên, tại sao mẹ không đi gõ cửa đi?"

"Con cũng không phải không biết, mẹ và cha con đã ly hôn, giờ mẹ như thế này còn mặt mũi nào dám gặng ông ấy chứ, con đi đi".

"Hai chúng ta đều thê thảm như nhau, mẹ không còn mặt mũi để gặp ông, chả lẽ con có sao?"

"Này không phải đều con gây ra sao, ai biểu con tiêu hết tiền chỉ trong vòng một tháng làm gì, cho nên chúng ta mới luân lạc tới bước đường này." Mới rõ ra là y như kẻ ăn mày.

"Mẹ, số tiền kia là của con, con đưa cho ai thì có liên quan gì đến mẹ chứ? Vả lại, số tiền đưa cho Lâm Tiếu Phàm cũng đã được mẹ đồng ý, sao giờ lại đổ hết trách nhiệm cho một mình con?"

"Nếu không phải do con mang tên Lâm Tiếu Phàm kia về, sao mẹ lại bị những lời nói ngon tiếng ngọt của nó lừa chứ."

"Mẹ bị hắn dùng lời ngon tiếng ngọt dụ thì liên quan gì tới con chứ?"

Hai mẹ con càng ngày càng tranh cãi kịch liệt, so với lúc trước tình cảm của họ đã nhạt đi rất nhiều, giờ y như hai kẻ thù truyền kiếp gặp nhau.

Cuối cùng vẫn là Ninh Nghiên đứng ra hòa giải, chấm dứt cuộc cãi vã vô nghĩa này, "Được rồi được rồi, chúng ta cứ cãi nhau như vậy thì có ích gì, bây giờ trên người không có tiền, đồ đạc quý giá gì cũng mất hết, bụng lại đói, giờ còn sỉ diện gì nữa, để mẹ đi gõ cửa."

"Mẹ, con đi với mẹ, mẹ nói rất đúng, giờ hai chúng ta giờ đã vào đường cùng, còn nghĩ đến mặt mũi để làm gì, huống chi mặt mũi của chúng ta đã sớm không còn, cứ đi tới gõ cửa đi." Tạ Minh San cũng đã thông suốt, không còn quật cường như xưa, liền đi thẳng đến cửa.

Nhưng khi bọn họ đến gần cửa lại phát hiện trên cửa có treo một tấm bảng hiệu, trên đó viết: chủ nhân đã đi ra ngoài, chưa định ngày về.

Thấy tám chữ này, cả hai liền tuyệt vọng, vô lực ngồi trên đất.

"Minh San, cha con đã đi ra ngoài, làm sao bây giờ?"

"Mẹ hỏi con, con biết hỏi ai?"

"Chi bằng giờ chúng ta cứ đi về trước, chả phải chúng ta còn một căn nhà riêng sao, cứ về nhà trước tìm chút nước uống, rồi mượn của hàng xóm chút đỉnh tiền, sau này tìm cách khác."

"Đợi chút nữa đi, giờ mẹ rất đói tay chân đều bủn rủn hết rồi, ngồi nghỉ chút rồi đi." Tạ Minh San xụi lơ ngồi úp xuống đất, cả người không còn chút sức sống nào.

"Cũng tốt, nghỉ ngơi một chút, có sức lực rồi hãy quay trở về." Tình trạng của Ninh Nghiên cũng không khá hơn chút nào, không còn chút sức lực nào, ngồi úp xuống đất.

Lúc đầu rời đi, cả hai còn có chút tiền trong người, nghĩ rằng có thể dựa vào chút tiền này mà sống qua ngày, ai ngờ bị một tên lưu manh theo dõi, giả làm công tử nhà giàu lừa hết tiền của hai người, ngay cả đồ đạc và quần áo của họ, hắn cũng trộm đi, khiến hai người giờ ngay cả chút tiền lẻ cũng không có, tiền để trả tiền xe đi về đây cũng đều là xin của người đi đường mà có được.

"Mẹ, giờ con thật sự rất hối hận, con vô cùng hối hận, hối hận về những gì mình đã làm với chị họ, con thật hối hận khi lúc trước lại ngu ngốc muốn giành đi chồng sắp cưới của chị họ, còn tham vọng nghĩ giành được cả Phong Khải Trạch, con quả thật rất hối hận. Nếu như lúc đầu con không giành Ôn Thiếu Hoa, rồi không làm những chuyện ngu ngốc kia thì tốt biết mấy. Từ trước đến nay chị họ chưa từng làm chuyện gì có lỗi với con, vậy mà con cứ đi khắp nơi gây sự với chị ấy, hết lần này đến lần khác tổn thương chị ấy, con có kết cục như hôm nay cũng chính là báo ứng mà ông trời muốn trừng phạt con. Con cũng không nên khinh thường cha của con, bất kể con đã làm sai điều gì, cha cũng không có bỏ rơi con, nhưng con lại không hề ngó ngàng đến ông, lại còn khinh thường ông nữa, mẹ, con biết mình sai rồi, con thật sự xin lỗi." Tạ Minh San thấy mình gặp kết cục thảm như hôm nay, nghĩ đến những chuyện lúc trước mình đã làm thấy vô cùng hối hận, nhào vào trong ngực Ninh Nghiên khóc lớn.

Lúc đầu cô còn cười nhạo các bạn mình chọn chồng quá tầm thường, không có tài giỏi gì, nhưng mà bây giờ, cô còn có tư cách gì để cười nhạo người khác nữa chứ?

Lúc đầu cô cảm thấy mình có một người cha vô vi là chuyện đáng xấu hổ, nhưng mà bây giờ, cô lại càng thấy mình chính là kẻ đáng xấu nhất.

Cô là kiểu điển hình của những người chưa phút cuối cùng chưa dừng lại, chưa vào quan tài thì chưa chịu hối hận.

"Sao mẹ không hối hận chứ, đều là lỗi của me, nếu từ nhỏ không dạy con

đứng mơ tưởng viễn vong về tiền tài địa vị, sẽ không đầy vào con đường này. Mẹ không nên xem thường cha con, mẹ thường hay nhớ lại cuộc sống lúc trước của ba người chúng ta, dù không giàu có gì nhưng thật sự rất hạnh phúc, nếu như không phải do mẹ tham lam, ham hưu vinh, cũng sẽ không có kết cục như hôm nay." Ninh Nghiên ôm lấy con gái mình, hối hận khóc rống lên, bây giờ quả thật đã không còn mơ mộng viễn vong nữa rồi.

Lúc trước khi chồng bà đòi nhảy lầu, bà cứ đứng bất động không chịu nhúc nhích, chỉ lo vấn đề tài sản, không quan tâm chồng đi làm việc bên ngoài cực khổ như thế nào, bà có xứng đáng là vợ không?

"Mẹ, con, con rất đói."

"Mẹ cũng đói a, đi thôi, đi về trước rồi mình cùng nhau nghĩ cách."

"Dạ."

Hai mẹ con cái đở nhau đứng dậy, nhưng khi ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy người đứng trước mắt làm hai người sợ hết hồn, Tạ Minh San bị dọa sợ đến mức phải trốn sau lưng Ninh Nghiên.

Ninh Nghiên nhìn người trước mắt, lúc đầu còn có chút sợ, nhưng nghĩ đến tình cảnh bây giờ, chết đi còn tốt hơn, cho nên cũng không còn sợ hãi, dũng cảm đối mặt, "Phong thiếu gia, cậu đến tìm Tạ Chánh Phong sao?"

-----oOo-----

Chương 310: Thật biết sai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Phong Khải Trạch đi tới vườn hoa, xa xa nhìn thấy hai người ngồi ở ngoài trước cửa, đến gần mới biết là Ninh Nghiên cùng Tạ Minh San, cả hai người đều có vẻ rất hối hận khi nghĩ về những lời ông ta nói. Phong Khải Trạch thẳng thừng đi tới trước mặt anh, đứng bất động như khói băng lạnh nhìn bọn họ.

Ninh Nghiên cùng Tạ Minh San vừa nhìn thấy Phong Khải Trạch, lập tức

ngưng khóc, hai người đỡ nhau đứng dậy, run rẩy nhìn người trước mắt.

Tạ Minh San suy nghĩ rất lâu, thấp giọng hỏi một câu, "Anh, anh tới đây để làm gì, có phải muốn tìm tôi trả thù?"

Cô bây giờ rất sợ Phong Khải Trạch trả thù, cô đã quá thê thảm, nếu như còn bị Phong Khải Trạch trả thù, vậy cuộc sống sau này chắc chắn biến thành địa ngục, khiến người ta sống không bằng chết.

"Phong thiếu gia, chúng ta không gây phiền phức cho Tạ Thiên Ngưng nữa, cũng sẽ không dám gây ra bất cứ chuyện gì, mong cậu hãy hãy bỏ qua chúng tôi đi, có được không?" Ninh Nghiên cũng cho rằng Phong Khải Trạch tới là để trả thù, vì vậy ra sức cầu xin, không muốn gặp đả kích gì thêm nữa, càng không muốn cuộc sống sau này của mình càng khó khăn hơn.

Phong Khải Trạch thấy bọn họ dường như đã bị dọa sợ, đã lười cùng họ so đo, một câu cũng không nói, đi tới trước cửa, thấy bảng hiệu treo ở trước cửa, trong lòng có chút phức tạp, cho nên không có ý định đi vào, xoay người rời đi, xem hai người bên cạnh như không tồn tại.

Chỉ cần bọn họ không đụng đến anh là được, những chuyện còn lại không cần quan tâm đến. Bất quá thấy bộ dạng sợ hãi của cả hai người này, anh thấy rất vui, không cần anh ra tay bọn họ cũng đã gấp báo ứng, quả thật rất khoái chí!

Tạ Minh San cảm giác được Phong Khải Trạch không có ý đến tìm cô tính sổ. Trong lòng thấy có chút kỳ quái, vội vàng gọi lại, "Khoan khoan đã."

"Minh San, con muốn làm gì?" Ninh Nghiên kéo cô lại, không để cho cô ăn nói lung tung, tránh rướt họa vào thân.

"Mẹ, không có chuyện gì đâu, thay vì cứ phải sống lo lắng sợ hãi qua ngày, không bằng hỏi cho rõ ràng."

"Có gì cứ hỏi?"

Phong Khải Trạch dừng bước lại, quay đầu lạnh lùng hỏi: "Các người muốn hỏi chuyện gì? Nếu hỏi những chuyện dư thừa, vậy không cần nói, tôi không có thời gian nghe đâu."

Tạ Minh San tiến lên từng bước, dũng cảm nói, "Tôi rất xin lỗi vì những chuyện lúc trước đã làm, tôi biết sai rồi, tôi hứa từ nay về sau sẽ không gây rắc rối gì cho Tạ Thiên Ngưng nữa đâu, cầu xin anh hãy tha thứ cho tôi. Giờ tôi chẳng còn gì cả, chắc đây là do ông trời muốn trừng phạt tôi, nếu tôi đã bị trừng phạt rồi cầu xin anh hãy tha thứ cho tôi đi."

"Tha thứ cho các người hay không, cũng chẳng có nghĩa lý gì với tôi?"

"Có nghĩa chứ, giờ tôi chỉ muốn sống cuộc sống an nhàn hạnh phúc như lúc trước, không còn nghĩ đến vinh hoa phú quý. Phong thiếu gia, có thể nói cho tôi biết, cha tôi ở đâu không, giờ tôi rất muốn được gặp ông ấy."

"Ông ta bị người ta bắt cóc, còn do ai bắt cóc, giờ còn chưa biết."

"Cái gì, cha tôi bị bắt cóc."

"Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, người nào bắt cóc ông ấy, chúng tôi không tiền không thế, bắt cóc ông ấy để làm gì?" Ninh Nghiên vừa nghe Tạ Chánh Phong bị bắt cóc, vội vàng hỏi. Trước kia bà không quan tâm đến chồng mình, nhưng bây giờ thì khác, hiện tại bà rất lo lắng cho ông!

"Tôi chỉ biết ông ấy bị bắt cóc, còn lại không biết gì nữa, bà hỏi tôi cũng bằng không." Phong Khải Trạch lạnh lùng để bỏ lại một câu, trực tiếp bỏ đi, không nói thêm lời nào nữa.

Hi vọng hai mẹ con họ lần này thật sự biết sai, bằng không nếu gây ra những chuyện gì nữa, chết là đáng.

Tạ Minh San im lặng đứng bất động tại chỗ, nghĩ tới những lời vừa nghe được, lần đầu tiên cảm thấy lo lắng cho cha mình. Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn luôn cảm thấy cha là một người vô dụng, có cũng được không có cũng không sao, cho nên tới bây giờ đều không quan tâm đến ông, có lẽ bởi vì đã mất đi quá nhiều thứ, cho nên mới biết tình cảm gia đình đáng quý đến cỡ nào.

"Minh San, con nói xem chúng ta nên làm gì bây giờ?" Ninh Nghiên sốt ruột, đi qua đi lại, gần đây chịu nhiều đả kích khiến bà sắp chịu không nổi, vừa khóc vừa lẩm bẩm, "Đều tại mẹ, nếu lúc trước không quá mờ mộng viễn vong, sẽ không có kết quả này, khiến mình trở thành thế này, mẹ quá

thật rất ngốc" .

"Mẹ, mẹ đừng tự trách nũa."

"Ngoại trừ nói ra, mẹ còn biết làm gì? Minh San, lúc trước con có rất nhiều cách, hãy nghĩ xem giờ phải làm sao!"

"Con có thể làm được gì chứ, cha bị bắt cóc như thế nào, chúng ta cũng đâu có biết, mà cho dù chúng ta có biết thì làm được gì đây? Với tình cảnh bây giờ, mục tiêu mà kẽ bắt cóc nhắm đến không phải chúng ta, mà là chị họ, muốn biết tin tức của ông phải đi tìm chị ấy."

"Đi tìm Tạ Thiên Ngưng, chẳng phải đâm đầu vào chỗ chết sao? Con không phải không biết Phong Khải Trạch rất căm ghét chúng ta, chỉ sợ chưa bước vào cửa đã cho người đuổi chúng ta đi rồi!"

"Không tìm chị họ, chúng ta làm sao tìm được cha đây?"

"Này ——" Ninh Nghiên không thể phản bác, ngẫm nghĩ một lúc, mặc dù rất sợ, nhưng vẫn to gan đề nghị, "Minh San, chỉ bằng chúng ta giờ cứ đi tìm Tạ Thiên Ngưng, hiện tại chỉ có nó mới giúp được chúng ta, chứ trên người chúng ta đã không còn tiền, đồ đạc gì cũng không còn, chỉ còn lại có hai bàn tay trống, bụng lại đói, giờ ngoại trừ đi tìm Tạ Thiên Ngưng giúp đỡ, chúng ta còn có thể làm gì. Vốn dĩ còn muốn tìm cha con giúp, ai biết ông lại bị người ta bắt cóc, xem ra ông trời thật muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết! Thôi thì đi tìm Tạ Thiên Ngưng cũng tốt, nhưng vậy có thể biết chút tin tức cha con."

"Đi thôi." Tạ Minh San không nói gì thêm, cứ đi về phía trước.

Ninh Nghiên kéo lại."Đi đâu thế?"

"Mẹ không phải nói đi gấp chị họ sao?"

"Thật, thật phải đi gấp cô ta sao?"

"Mẹ, giờ đã là lúc nào, mẹ còn phân vân, nếu không đi thử một lần làm sao biết đã xảy ra chuyện gì? Dù sao giờ đây chúng ta cũng không làm được gì họ, nếu có bị đuổi ra ngoài, thì cũng đành chịu, đợi đến bị đuổi ra hãy nghĩ cách khác."

"Haizzz ——" Ninh Nghiên nặng nề thở dài một cái, không còn cách nào, cứ lảng lảng đi theo.

Tạ Thiên Ngưng vẫn luôn nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động, chờ bọn cướp gửi tin đến, nhưng đợi hơn nửa ngày, một chút tin tức cũng không có, thật sự làm người khác thấy rất sốt ruột.

Đói Phương Dung khuyên nhủ hết lời, nhưng cũng vô dụng, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nói, "Thiên Ngưng, con đừng quá lo lắng, không phải Khải Trạch đã nói rồi sao, mục đích của bọn cướp còn chưa đạt được, chú con sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, không có tin tức cũng chưa chắc là điểm xấu đâu, đừng lo lắng!"

"Mẹ, con hiểu mà, chỉ là không biết tại sao con không thể bình tâm được. Khi con nói mục đích của người bắt chú đi không chỉ ... mà còn rất khôn khéo, chắc hẳn mục đích của họ không chỉ có thể thôi đâu. Lần trước khi con bị bắt cóc, trở về đã gãy hết một chân, lần này không biết chú có may mắn được như vậy không?"

"Con phải tin tưởng Khải Trạch, lúc trước là do không có nó bên cạnh, cho nên chuyện mới rối tung lên như vậy, giờ có nó ở đây, con không cần quá lo lắng như vậy, mọi chuyện cứ giao lại cho nó giải quyết đi, mẹ tin Khải Trạch nhất định có thể cứu chú con trở về."

"Nhưng cả khi con cũng không đoán ra đối phương là ai, làm sao có thể cứu người ra đây?"

"Khải Trạch rất thông minh, mẹ tin nó sẽ đoán ra là do ai làm?"

"Mẹ ——"

"Được rồi được rồi, đừng suy nghĩ lung tung nữa, chỉ tăng thêm phiền não thôi. Con phải lo nghĩ cho đứa con trong bụng của mình nữa chứ, có biết không?"

"Con biết." Cô giờ còn có thể làm gì, chỉ có thể cầu nguyện cho chú, mong sau bọn bắt cóc nhanh chóng liên lạc, để giải quyết xong chuyện này.

Hồng Thi Na chụp hình Tạ Chánh Phong lại, sau đó gửi hình cho Tạ Thiên

Ngưng, sau đó sai người tiếp tục đánh Tạ Chánh Phong, lại tiếp chụp, nhưng không có gửi ngay lập tức, mà tạm thời giữ lại.

Tạ Chánh Phong bị đánh đến cả người đầy thương tích, trên mặt có vài chỗ bị sưng, nhưng vẫn có thể ngồi thẳng, tức giận chất vấn: "Hồng Thi Na, cô muốn làm gì?"

"Ông không cần biết, tiếp tục ngây ngốc ở đó đi."

Lúc này, Hồng Thiên Phương đi tới, thấy cả người Tạ Chánh Phong đầy thương tích, không chút nhúc nhích, vội vàng hỏi, "Thi Na, chuyện gì xảy ra thế?"

"Hết thảy đều tiến hành theo kế hoạch, con đã gửi vài tấm hình cho Tạ Thiên Ngưng, ngày mai con sẽ gửi thêm vài tấm nữa, để cho bọn họ mau chóng chuyển cổ phần cho chúng ta. Cha, chỗ cha sao rồi, Phong Gia Vinh có chịu thay đổi ý định không?"

"Nói đến chuyện này, khiến cha cảm thấy có chút kỳ quái, lúc trước Phong Gia Vinh nói muốn cha chuyển nhượng toàn bộ tài sản của mình để cứu Thùa Chí ra, nhưng sau này cha liên lạc với ông ta, thì ông ta lại khóa máy, làm cha không thể liên lạc được, thật sự cảm thấy rất khó hiểu."

"Tại sao lại như vậy?"

"Phong Gia Vinh là con cáo già xảo quyệt, nhất định ông ta đang có âm mưu gì đó. Thi Na, chuyện này không nên kéo dài nữa, mau chóng đoạt lấy cổ phần trong tay Tạ Thiên Ngưng, sau đó cứu Thùa Chí ra. Lúc đầu cha cho rằng nên từ từ hành động, không nên quá vội vàng, nhưng bây giờ suy nghĩ lại cảm thấy chuyện này có hơi kỳ hoặc, nếu chúng ta cứ chậm chạp mãi, sẽ đồng nghĩa cho Phong Gia Vinh có đầy đủ thời gian hành động, lão già đó im hơi lặng tiếng như vậy, nói không chừng đã bắt đầu hành động mà chúng ta không hay biết."

"Cha, ý cha nói chúng ta phải đẩy nhanh tốc độ hành động sao?" Hồng Thi Na cũng nghi ngờ, vốn còn muốn mỗi ngày gửi vài tấm của Tạ Chánh Phong cho Tạ Thiên Ngưng xem, để bọn họ vừa lo vừa sợ, nhưng giờ phải đẩy nhanh tốc độ, e rằng ngày mai sẽ phải nói rõ mục đích của mình ra, đến lúc đó nhất định Phong Khải Trạch sẽ biết mọi chuyện do họ bày ra, e là chuyện này sẽ không dễ dàng đạt được.

"Thùa dịp Phong Gia Vinh chưa ra tay, phải tốc chiến tốc thắng, nếu không chờ tới lúc Phong Gia Vinh ra tay rồi, chúng ta sẽ phải đối đầu với hai cha con họ, đến lúc đó thì phiền toái to, chúng ta phải lập tức đoạt lấy cổ phần, mau chóng cứu Thùa Chí ra." Hồng Thiên Phương càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn, nhất là tên Phong Gia Vinh có rất nhiều quỷ kẽ kia.

Rốt cuộc lão già Phong Gia Vinh này đang muốn giở trò gì đây?

"Cha, cứ làm theo lời cha đi, giờ cứ im lặng, ngày mai gọi điện trực tiếp nói rõ mục đích của chúng ta ra. Dù sao Phong Khải Trạch vẫn có thể đoán ra mọi chuyện do chúng ta làm, chỉ cần hắn ta không có chứng cứ chứng minh chúng ta bắt cóc Tạ Chánh Phong, vậy thì không cần lo lắng."

"Được, vậy con phải cẩn thận một chút, đi chuẩn bị vài thứ để ứng phó với Phong Khải Trạch."

"Dạ."

Tạ Chánh Phong vẫn ở bên cạnh, nghe được cuộc đoi thoại giữa Hồng Thiên Phương và Hồng thơ Na, mặc dù không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ biết được bọn họ muốn lấy cổ phần kia để cứu Hồng Thùa Chí ra.

Dù đã biết vẫn không có cách nào để báo tin cho Thiên Ngưng hay?

-----oOo-----

Chương 311: Một màn kinh ngạc

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch đem chuyện vườn hoa nói cho Tạ Thiên Ngưng nghe, biết được tin Tạ Chánh Phong quả thật bị mất tích, mà bọn bắt cóc lại không liên lạc, khiến Tạ Thiên Ngưng càng thêm lo lắng không yên, luôn có một loại dự cảm không hay sẽ xảy đến.

"Thiên Ngưng, mẹ đã nói hết một ngày với con rồi, sao chả có chữ nào lọt được vào tai con hết vậy? Cho dù con nghe không vô, cũng phải ăn chút gì đi chứ, bây giờ đã là bữa tối rồi, sao con không chịu ăn gì hết vậy, ngoan

ngoãn ăn cơm, con không muốn ăn nhưng con con vẫn cần phải ăn, ăn cơm ăn cơm đi." Đói Phương Dung vẫn thúc giục Tạ Thiên Ngưng ăn cơm, thấy bộ dáng lo lắng sợ hãi của cô, khiến bà càng thêm sốt ruột. "Anh biết em lo cho chú, nhưng em cứ lo lắng như vậy cũng không làm được gì, hãy tin anh, anh nhất định sẽ để chú bình an trở về." Đối với chuyện Tạ Chánh Phong bị bắt cóc, Phong Khải Trạch không hề lo lắng nhiều, bình tĩnh như thường ngày, bất quá vẫn mong muôn mau chóng cứu người ra.

Nếu không vì nể mặt Tạ Thiên Ngưng, anh sẽ không quan đến chuyện sống chết của Tạ Chánh Phong.

"Những lời mọi người nói em đều hiểu rõ, em chỉ không hiểu rốt cuộc là người nào lại đi bắt cóc chú em, mục đích của họ là gì?" Tạ Thiên Ngưng không ngừng suy nghĩ về chuyện này, nhưng lại nghĩ không ra, cô đã từng nghĩ đừng để ý đến chuyện này, nhưng lại không thể không ché bắn thân được, cho nên mới khiến bắn thân thấy bức bối.

Kể từ sau khi cha chết, chú là người đối xử với cô tốt nhất, ông y như một người cha, cho nên cô không muốn ông xảy ra chuyện gì.

"Bất kể mục đích bọn chúng là gì, sớm muộn gì họ cũng liên lạc lại với chúng ta, nếu như bọn bắt cóc muốn tiền, chúng ta sẽ giao tiền cho chúng. Nhưng nếu như chúng cần không phải là tiền, mà là thứ khác thì anh cũng sẽ có cách đối phó chúng, em đừng lo lắng, ngoan ngoan dưỡng thai đi."

"Khi con, anh có cho rằng mục đích lần này của bọn cướp là tiền không?"

"Khả năng muốn tiền là không nhiều, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng này. Đừng nghĩ nữa, ăn cơm đi, nhìn khuôn mặt rầu rĩ của em, anh cũng ăn không vô, chẳng lẽ em muốn anh chết đói sao?"

"Vậy ăn cơm đi."

Lúc này, thím Chu từ bên ngoài đi vào, liền thông báo : "Ông chủ, phu nhân, người đó, Tạ Minh San cùng Ninh Nghiên tới, đang đứng ở ngoài cổng, nói muốn gặp phu nhân. Tôi vốn định đuổi bọn họ đi, nhưng thấy bộ dáng thê thảm của họ cũng thấy đáng thương, cho nên liền đi vào hỏi một chút, nếu như ông chủ, phu nhân không muốn gặp họ, tôi sẽ đuổi bọn họ đi."

"Tạ Minh San cùng Ninh Nghiên đã quay lại, nhưng chú lại mất tích, đây có được xem trùng hợp không?" Tạ Thiên Ngưng có chút hoài nghi, cảm giác Tạ Minh San cùng Ninh Nghiên xuất hiện có hơi là la.

"Hôm nay anh đến vườn hoa thì gặp được hai người họ, về phần họ trở lại có phải trùng hợp hay không, anh cũng không biết, bất quá quả thật bọn họ đúng là khá chật vật ." Phong Khải Trạch bình thản nói, giọng điệu còn có chút vui sướng.

Anh đương nhiên hả hê rồi, hai mẹ con họ có kết quả như hôm nay, làm

anh thấy rất sảng khoái.

Cô đương nhiên biết anh đang rất vui vẻ, nhưng không quan tâm nhiều lắm, mà hỏi thẳng trọng điểm, "Anh đã gặp được họ, vậy họ có nói gì với anh không?"

Chẳng lẽ Tạ Minh San vẫn mang ý định quyến rũ Khải Trạch sao?

"Nói vài lời ghê tởm, còn lại đều không có gì."

"Ghê tởm, Lời gì mà ghê tởm?" Nghĩ đến có thể là khả năng này, Tạ Thiên Ngung có chút lo lắng, dù biết rõ Phong Khải Trạch sẽ không bị Tạ Minh San mê hoặc, nhưng cô vẫn thấy sợ.

Có người muốn giành chồng mình, sao cô không lo được chứ?

"Ghê tởm là ghê tởm, chứ biết nói nó ghê tởm thế nào? Thiên Ngung, em làm gì lo lắng dữ như vậy?" Phong Khải Trạch hỏi ngược lại cô, bộ dạng cười đắc ý, trong lòng biết cô đang lo cái gì, bất quá vẫn cố ý muốn hỏi. Cô lo lắng cho anh, điều này đã chứng tỏ anh còn quan trọng hơn cả Tạ Chánh Phong rồi.

Cũng tốt, dời đi những suy nghĩ trong đầu của cô, để cô có thể thả lỏng một chút.

"Có phải Tạ Minh San tới là để quyến rũ anh nữa, có đúng không?"

"Sao em lại có thể nghĩ như thế?"

"Đương nhiên là có thể, lúc trước cô ta đã tuyên bố bằng mọi giá phải cướp lấy anh, coi như anh đâm thủng một bàn tay của cô ta, cô ta vẫn dám cả gan đến bệnh viện để gây chuyện, lúc trước chẳng phải anh nói cô ta bị dọa sợ mà bỏ trốn sao, sao giờ lại quay trở về, em thấy chuyện này không đơn giản như vậy đâu."

Nếu Tạ Minh San không bị dọa sợ mà trốn đi, vậy càng chứng minh cô ta tới chính đây là muốn quyến rũ khỉ con rồi.

Đừng suy nghĩ lung tung, Tạ Minh San nói với anh những lời ghê tởm là nói, cô ta đã biết lỗi của mình rồi và cảm thấy rất ân nắng hối hận, cho nên anh mới nói ghê tởm. Bởi vì anh không biết lời cô ta nói là thật hay giả, nếu như là giả, vậy dĩ nhiên là rất ghê tởm rồi." Anh không đùa với cô nữa, tránh ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

"Hối hận, là thật hay giả?" Tạ Thiên Ngung cũng hoài nghi, không thể lập tức tin tưởng lời Tạ Minh San. Không phải cô không tin, mà là cô không có cách nào lập tức tin tưởng được, dù sao lúc trước Tạ Minh San đã làm ra rất nhiều chuyện xấu, khiến cho bất cứ ai cũng không thể nào lập tức tin ngay được.

"Bởi vì anh không biết đó là thật hay giả, cho nên mới không có nói cho em biết chuyện này, không ngờ bọn họ cư nhiên còn dám đến đây tìm?"

Thiên Ngung, em thấy có nên gặp hai người họ hay không?"

"Đương nhiên là không, gặp bọn họ để làm gì?" Đói Phương Dung đột

nhiên cất lên một câu, pha lẩn chút tức giận, bà không có cách nào tiếp nhận đám người Tạ Minh San này.

"Chú mới vừa bị người ta bắt cóc, Tạ Minh San cùng Ninh Nghiên đột nhiên lại xuất hiện, bất kể có phải trùng hợp hay không, em cảm thấy chuyện này cũng phải nói cho bọn họ biết, cho nên cứ để bọn họ vào đi."

"Thiên Ngưng, con có ngốc không vậy hả, thứ hạng người muôn giật chồng con, con gấp để làm gì?"

"Mẹ, chồng của con cũng không phải dễ giành, hơn nữa con tin khi con Thím Chu, đi mở cửa cho bọn họ vào đi"

"Vâng, phu nhân." Thím Chu cuối cùng lựa chọn nghe theo lời Tạ Thiên Ngưng, đi ra ngoài mở cửa.

Tạ Minh San cùng Ninh Nghiên xụi lơ ngồi ở ngoài cửa, lúc này đã đến mức không còn chịu đựng nổi, miệng đắng lưỡi khô, cả người không còn chút sức lực nào.

"Minh San, sao lâu rồi còn không thấy ai ra mở cửa, có phải Tạ Thiên Ngưng không chịu gặp chúng ta không, chúng ta trở về đi, thà dịp giờ còn chút lực, đi về kiêm chút gì ăn cũng tốt." Ninh Nghiên chờ lâu quá không thể chịu đựng nổi, liền muôn quay về.

"Chờ một chút đi, nhà lớn như vậy, thời gian đi vào và đi ra rồi còn phải bấm báo lại, nên sẽ rất tốn nhiều thời gian, cho nên mới lâu như vậy, chúng ta chờ thêm một chút đi." Tạ Minh San mặc dù cũng cảm thấy rất lâu, nhưng không muôn rời đi như vậy, cho nên liền dùng lời nói để tự an ủi lấy mình.

Cô giờ đã cùng đường, đã trải quá nhiều chuyện thê thảm, cho nên cô không thể rời đi, chỉ biết ở đây chờ đợi để cầu xin Tạ Thiên Ngưng giúp đỡ.

"Con chỉ tự lừa dối mình thôi, đi nào, chúng ta cùng trở về."

"Con không về, chị họ rất nhẹ dạ, chỉ cần chúng ta ở đây chờ, nhất định chị ấy sẽ chịu gặp chúng ta."

"Dù con bé mềm lòng cách mấy, cũng không thể mềm lòng với kẻ thù của mình, con ngẫm nghĩ lại xem, lúc trước chúng ta đã làm những gì với nó, cho nên nó sẽ không thông cảm mà thương hại chúng ta đâu, đi thôi."

"Không đi, con muốn gặp chị họ, con không đi." Tạ Minh San không muôn đi, đột nhiên thấy thím Chu đi ra, vì vậy cố hết sức bò dậy, không chờ thím Chu đến gần, cô đã hỏi: "Phu nhân của thím có chịu gặp cháu sao?"

Thím Chu mở cửa ra, không vui nói: "Đi vào đi, phu nhân băng lòng gấp các người, nhưng các người phải nhớ kĩ, tốt nhất đừng có sinh sự."

"Yên tâm, chúng tôi sẽ không làm gì đâu." Ninh Nghiên cũng bò dậy, vội vàng bước vào trong như sợ cánh cổng đột nhiên khép lại.

Tạ Minh San cũng đi theo vào, trong lòng suy nghĩ phải làm sao để cầu xin Tạ Thiên Ngưng tha thứ. Chị họ rất dễ mềm lòng, chỉ cần cô cố thuyết phục chắc sẽ không có vấn đề gì.

Chỉ vì Tạ Thiên Ngưng muốn gặp Tạ Minh San cùng Ninh Nghiên khiến Đói Phương Dung tức giận, cả người y như quả cầu lửa ngồi tại chỗ, không nhúc nhích, cũng không nói chuyện.

Mới vừa rồi mọi người còn đang dùng cơm, giờ đã đến ngồi hết ở trên ghế sa lon, nhưng thức ăn trên bàn vẫn còn yên ở đó.

Không bao lâu, thím Chu dẫn người đi vào.

Ninh Nghiên vừa đi vào cửa, liền thấy trên bàn ăn có đồ ăn, thật sự quá đói, cho nên cái gì cũng không để ý, xông thẳng tới, ăn như lang thon hổ yết (ma đói).

"Mẹ ——" Tạ Minh San hô lớn, không có vội vàng như Ninh Nghiên, dù bản thật rất muốn ăn, tuy nhiên chỉ dám đứng yên tại chỗ, nhìn thức ăn trên bàn mà nuốt nước miếng.

Một màn này khiến tất cả mọi người đều giật mình, Đói Phương Dung vốn dĩ vẫn còn tức giận, nhưng thấy chuyện xảy ra trước mắt, cơn tức đều mờ ráo, chỉ còn kinh ngạc, đứng dậy, trợn to hai mắt nhìn Ninh Nghiên ăn như quỷ chết đói, "Trời ạ, có cần khoa trương đến vậy không?"

Tạ Thiên Ngưng cũng kinh ngạc đứng lên, nhìn cả hai người, không ngờ tới mẹ con họ lại chật vật, thê thảm như vậy, thấy có hơi không đành lòng, lại thấy Tạ Minh San cũng có vẻ rất đói, vì vậy liền kêu cô đi ăn đi, "Minh San, em cũng qua ăn đi, ăn no rồi hãy nói."

Cô còn tưởng khi họ xuất hiện sẽ phùng man trọn mồm chỉ vì tư lợi của bàn thân họ, nhưng điều không ngờ khi gặp lại nhau, họ lại chật vật khó khăn như vậy.

"Chị họ, em ——" Tạ Minh San nghe Tạ Thiên Ngưng nói ra những lời thân thiết như vậy, cảm thấy rất xấu hổ, đột nhiên cảm thấy mình đáng ghê tởm, trước kia khi đặt được danh vọng, bản thân không thèm để ý bất kỳ thứ gì, nhưng giờ từ trên cao rơi xuống, không ngờ tới người lúc trước hay bị cô tồn thương lại đối xử tốt với cô như vậy.

"Được rồi, đi ăn chút gì đi, tôi nghĩ em cũng đói rồi, có gì ăn no rồi hãy nói. Thím Chu, đi lấy nước mang đến cho họ uống, tránh bọn họ bị nghẹn".

"Dạ" Thím Chu mặc dù vẫn không thể tiếp nhận hai mẹ con họ, nhưng thấy họ đáng thương như vậy, nên cũng không muốn nghĩ nhiều nữa.

Tạ Minh San không có lập tức đi ăn, kích động nhìn Tạ Thiên Ngưng mấy lần, rơi nước mắt, lúc này mới đi tới ngồi xuống, cầm đũa lên, cũng không biết tại sao, nhưng lại không muốn ăn, cô biết rất rõ tại sao mình lại không

thấy đói bụng?

Đây chính là lý do vì sao Phong Khải Trạch không chọn cô, bởi vì cô thật sự quá xấu xa, quá ích kỷ, quá tham lam.

Tạ Thiên Ngưng thấy cô không ăn, vì vậy đi tới ngồi vào bên cạnh, khuyên cô ăn, "Ăn đi, đừng nghĩ ngợi nhiều, ăn no mới có sức để nói chuyện, nếu như không đủ, chị sẽ nhờ thím Chu làm thêm cho, cứ từ từ mà ăn."

"Chị họ ——"

"Đừng nói gì nữa, ăn đi."

"Dạ." Tạ Minh San lúc này mới dám ăn, vừa ăn vừa nhìn Tạ Thiên Ngưng, mỗi lần ăn vào, trong lòng liền cảm thấy áy náy và tự trách, thậm chí bắt đầu oán hận, nhưng người cô oán hận không phải Tạ Thiên Ngưng, mà là mẹ của mình.

Nếu như lúc nhỏ mẹ biết cách dạy dỗ con cái, thì cô cũng sẽ không biến thành người phụ nữ chỉ biết sống vì tiền.

Hi vọng khi nhận ra thì mọi chuyện đã không quá muộn.

-----oOo-----

Chương 312: Không thể thương lượng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Thiên Ngưng vẫn luôn ngồi ở bên cạnh, nhìn Tạ Minh San cùng Ninh Nghiên ăn như hổ báo, mặc dù lúc trước họ đã làm ra rất nhiều chuyện khiến cô tức giận, nhưng thấy họ khốn khổ như vậy, cơn giận trong lòng cũng đã từ từ biến mất, giờ chỉ còn lại sự thương hại thôi.

Phong Khải Trạch vẫn luôn im lặng ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn chằm chằm tờ báo trong tay, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn, đề phòng hai mẹ con đang ăn cơm. Nếu như không phải lúc trước ở ngoài vườn hoa nghe những lời sám hối của hai mẹ con họ, anh tuyệt đối sẽ không cho họ vào nhà.

Đối Phương Dung vẫn còn kinh ngạc, lần đầu tiên trong đời thấy dáng vẻ của quỷ chết đói, hơn nữa theo lý mà nói họ sẽ không rơi vào tình cảnh thảm thế này, nhưng giờ nhìn thấy họ thế khiến người khác không thể không kinh ngạc.

Không bao lâu, thức ăn trên bàn đã bị quét sạch, một hạt cơm hay chút đồ ăn thừa cũng không còn.

"Thím Chu, mang thêm đồ ăn đến đây đi." Tạ Thiên Ngưng thấy đồ ăn

trên bàn không còn , nghĩ còn chưa đủ, liền kêu thím Chu đi chuẩn bị. Thím Chu còn chưa kịp nói, Tạ Minh San đã trả lời trước, "Không cần, em ăn no rồi."

"Thím, thím cũng đã no rồi." Ninh Nghiên lúng túng trả lời, vừa rồi do quá đói nên không còn nhớ đến mặt mũi sĩ diện gì, chỉ còn thấy thức ăn liền nhào đến ăn. Sau khi ăn nó liền mới cảm thấy xấu hổ, nói chuyện cũng không dám lớn giọng.

Từ lúc chào đời tới nay, hôm nay là ngày bà thê thảm nhất, khó xử nhất, đói và cùng cực nhất, dù giờ bà đã mất sạch thể diện, nhưng vẫn phải đối diện với sự thật này.

"Nếu ăn no, vậy qua bên này ngồi, từ từ nói chuyện." Tạ Thiên Ngưng đứng dậy, đi đến ghế sa lon, thuận tiện phân phó nói: "Thím Chu, chuẩn bị chút nước hoa quả."

"Vâng."

Tạ Minh San từ từ đứng dậy, đi từng bước từng bước tới ghế sa lon, mỗi bước là mỗi lần khẩn trương, không chỉ vì sợ Phong Khải Trạch, mà còn có chút xấu hổ.

Ninh Nghiên cũng đứng lên, đi theo con gái của mình, khi đi tới ghế sa lon thì không dám ngồi xuống, lại không dám nhìn Phong Khải Trạch.

"Ngồi đi." Tạ Thiên Ngưng mở miệng lần nữa, giờ khắc này đã tin tưởng mẹ con họ thật sự hồi cai, nếu là lúc trước Tạ Minh San sẽ không khummings như thế, mà là cao ngạo ngang ngược, chắc lần này bị cái gì đả kích, khiến họ hoàn toàn thay đổi.

"Chị họ, em ——" Tạ Minh San vô cùng hổ thẹn, căn bản không mặt mũi nào đi lugăp người, nghĩ đến hành vi lúc trước của mình, thật hận không thể tự đánh mình mấy cái.

"Ngồi xuống trước, rồi hãy kể rõ mọi chuyện ra."

"Chị họ——"

"Lâu rồi không nghe lại những lời này, bây giờ nghe lại, vẫn cảm giác rất thân quen. Ngồi xuống rồi từ từ nói, đừng nhắc lại chuyện xưa nữa, nó qua rồi thì cho qua luôn đi."

Tạ Thiên Ngưng càng độ lượng càng khiến Tạ Minh San càng thêm tự trách, vì vậy quỳ xuống, khóc rống nhận lỗi, "Chị họ, em sai rồi, em thật sự biết sai rồi, em không nên ghen ty với chị, em không nên vô liêm sỉ giành chồng của chị, lại càng không nên giở thủ đoạn gây tổn thương cho chị, chị họ, em quả là cô gái hư hỏng tồi tệ vô liêm sỉ, chị cứ mắng hay đánh chửi em, em đều chấp nhận."

Nghe con gái mình hận sai, Ninh Nghiên cũng không nhịn được khóc thương tâm, cũng theo nhận sai, "Thật ra tôi mới chính là người tồi tệ, nếu như từ nhỏ tôi không nhồi nhét những tư tưởng sai lầm cho Minh San, thì

nó cũng không đi vào con đường sai trái, mọi lỗi làm đều là do tôi mà ra." "Biết sai là tốt rồi, chuyện đã qua cứ để qua đi, giờ con vẫn bình thường chẳng bị gì cả, cho nên mọi người không cần để ở trong lòng, đứng lên đi." Tạ Thiên Ngưng rất dễ mềm lòng, nhất là khi thấy Tạ Minh San đã thành tâm nhận ra sai lầm của mình, nên cô cũng vui mừng không muốn nhẫn tâm giữ mãi chuyện cũ trong lòng.

Có nhiều bạn bè vẫn tốt hơn có nhiều kẻ thù.

"Chị họ, chị càng như vậy càng khiến em xấu hổ, hay là chị cứ mắng chửi em vài câu đi, có được không?"

"Em đã nhận ra sai lầm của mình, tôi còng mắng chửi nữa để làm gì. Đứng quỳ nữa, đứng lên đi, đứng lên rồi từ từ nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao hai người lại biến thành thế này?" Tạ Thiên Ngưng tự mình đở Tạ Minh San dậy, để cô ngồi vào bên cạnh mình.

Tạ Minh San không có quỳ nữa, ngồi xuống, nghĩ đến chuyện xảy ra với mình, vừa đau lòng vừa tức giận, bất bình oán trách, "Nói đến chuyện này em càng tức hơn, đều do em tự làm tự chịu, nghĩ rằng đã câu được một người đàn ông có tiền, kết quả trái lại là mình bị người ta lừa."

"Bị người ta lừa, là kẻ nào lừa?"

"Lúc em đến bệnh viện gây rối cho hai người, thật ra cũng không phải do em muốn, là do Hồng Thi Na bỏ tiền ra bắt em đi làm, em đã đi hết một lần liền không dám đi lại lần thứ hai, lại sợ Hồng Thi Na muốn em trả tiền lại, vì vậy cùng mẹ vội vàng bỏ trốn, tính đến chỗ khác sống. Khi ra ngoài ở, lại chưa quen cuộc sống nơi đó, vốn định mua một căn nhà nhỏ để ở, ai ngờ lại bị tên Lâm Tiểu Phàm giả bộ làm công tử nhà giàu đến tiếp cận hai mẹ con em, một mặt nói giúp tìm nhà ở, mặt khác nói muốn theo đuổi em, em vừa nhìn thấy nghĩ đó là công tử nhà giàu, cho nên liền cùng hắn qua lại, ai biết hắn là một tên bỉu bợm lường gạt, không chỉ có gạt hết tiền của em, ngay cả đồ đạc cũng trộm luôn. Cái gì công tử nhà giàu, tất cả đều là lường gạt, là lường gạt hết."

Tạ Thiên Ngưng cầm khăn giấy lên, đưa cho cô, an ủi cô mấy câu, "Có được tất có mất, mặc dù mất một chút tiền bạc, nhưng lại học được rất nhiều thứ, coi như đóng học phí đạo lý đi, không nên nhắc lại những chuyện đã qua, hi vọng em sau này có thể làm người tốt."

"Nói thì nói vậy, nhưng nghĩ tới mình bị người ta lừa đi nhiều tiền như vậy, khiến cho lòng đau như cắt, không ngừng tức giận."

"Mất tiền là chuyện nhỏ, bình an mới quan trọng, hai người bình an quay trở về mới là quan trọng nhất, tiền không có còn có thể kiếm lại được, không phải sao?"

"Chị họ——"

"Được rồi, tôi tin tên Lâm Tiểu Phàm kia nhất định sẽ bị báo ứng, đừng

nghĩ nhiều như vậy, chúng ta bây giờ hãy lo nghĩ cho chú đi."

"Chị không nhắc thì em cũng quên mất, chị họ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ai lại đi bắt cóc cha em?"

Nhắc đến chuyện này, Ninh Nghiên cũng bắt đầu lo lắng, vội vàng hỏi, "Đúng rồi, mới vừa nãy ở trong vườn hoa, Phong thiếu gia đã nói Chánh Phong bị bắt cóc, còn lại đều không có nhắc đến, Thiên Ngưng, con nhanh nói cho thím biết, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Tạ Thiên Ngưng bất đắc dĩ lắc đầu một cái, thở dài, nặng nề nói: "Con cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, vẫn còn chờ tin tức của bọn bắt cóc."

"Tạ Chánh Phong không có tiền lại không quyền, bắt cóc ông ta để làm gì?"

"Thím à, chú bị người ta bắt là do con."

"Con."

"Dạ, bọn bắt cóc nhầm vào con, thật xin lỗi, bởi vì con mà liên lụy đến chú, con thật xin lỗi."

"Chị họ, chuyện này không liên quan đến chị, đều là do bọn bắt cóc kia gây ra, chị đừng tự trách chính mình. Hiện tại ai cũng biết thân phận của chị, lại còn biết chị đang có rất nhiều tiền, nhất định sẽ nghĩ cách cướp đi, có lẽ có những người này đã hỏi thăm được cha và chị có quan hệ với nhau, cho nên mới bắt cha đi." Tạ Minh San suy đoán lung tung, bất quá lại cảm thấy rất hợp tình hợp lý, không trách móc gì Tạ Thiên Ngưng.

"Đúng vậy a, cái này không thể trách con, đừng tự trách chính mình." Ninh Nghiên cũng không có trách Tạ Thiên Ngưng, chẳng qua chỉ tự trách chính mình không lo chăm sóc tốt cho chồng của mình.

"Cám ơn mọi người không trách mắng con, con nhất định sẽ cứu chú trở về, bất kể bọn chúng đòi bao nhiêu tiền, con cũng sẽ cho. Minh San, thím Ninh, hai người có dự định kế tiếp gì không?" Tạ Thiên Ngưng nhìn thấy bộ dạng thê thảm của họ, y phục bẩn đến không chịu nổi, giống như nhiều ngày chưa tắm, tóc cũng xơ xác rối tung, trong lòng biết họ không còn nơi nào để đi, vì vậy liền đề nghị: "Không bằng tạm thời ở lại chỗ này, chờ cứu được chú về rồi, hai người cùng đến sống với chú đi?"

"Này ——" Tạ Minh San cùng Ninh Nghiên cảm động không dứt, nhưng còn chưa nói gì, đã có người lên tiếng phản đối trước.

Đói Phương Dung không đồng ý cho hai mẹ con cô ở, mãnh liệt phản đối, "Không được, không thể để họ ở lại, ai biết họ có hối hận thật hay không, lỡ như họ mượn cơ hội này lén vào nhà chúng ta, làm hại chúng ta thì sao, chuyện này không ai có thể biết được?"

"Mẹ, đừng như vậy." Tạ Thiên Ngưng kéo tay Đói Phương Dung, ý bảo bà đừng nói những lời này nữa.

"Thiên Ngưng, mẹ đây cũng chỉ lo nghĩ cho con, con xem cái bụng của

con đã lớn đến mức này rồi, chỉ cần té chút xíu cũng rất nghiêm trọng, mẹ không đề phòng sao được?"

"Con tin tưởng Minh San cùng thím Ninh đã biết sai rồi, cho nên bọn họ sẽ không làm tổn thương đến con đâu, hơn nữa chuyện chú bị bắt cóc đi còn chưa giải quyết xong, giữ họ lại cũng tốt mà, dù sao họ cũng là người thân của chú áy."

"Thiên Ngung ——"

"Mẹ, ai cũng có lúc phạm sai lầm, nếu họ đã biết sai thì hãy cho họ một cơ hội để sửa chữa đi."

Đời Phương Dung không thuyết phục được Tạ Thiên Ngung, đành tìm Phong Khải Trạch ra nói giúp, "Khải Tạch, con nói gì đi chứ, chẳng lẽ con cũng đồng ý hai mẹ con họ ở lại đây sao?"

"Khi con em tin họ, tạm thời cứ để họ ở lại đây đi, chú không có ở đây, nên không còn ai có thể chăm sóc cho họ cả." Tạ Thiên Ngung khẩn cầu nói.

Phong Khải Trạch từ đầu đến cuối cũng không có mỉm cười nào, quan sát Tạ Minh San cùng Ninh Nghiên thật lâu, nhìn thấy họ đã thật lòng hối cãi, vì vậy đặt tờ báo xuống, cầm thận nhìn hai mẹ con họ một chút, lạnh lùng phân giải, "Nếu như họ thật muốn tổn thương Thiên Ngung thì vừa rồi là cơ hội tốt nhất cho bọn họ, cho nên anh tin bọn họ đã thật tâm hối cãi, nhưng anh không tán thành chuyện họ ở lại đây, bởi vì anh không muốn trong nhà lại xảy ra nhiều chuyện phiền phức."

"Khi con ——"

"Em không cần nói thêm nữa, anh không đồng ý là không đồng ý. Hai người họ đã lớn, có thể tự chăm sóc cho mình, điều anh có thể làm được chỉ là cho họ chút đỉnh tiền, để họ đi về nhà hay đến vườn hoa ở, chuyện còn lại không cần thương lượng."

Mặc dù anh tin tưởng Tạ Minh San thật sự hối cãi, nhưng anh không dám mạo hiểm, anh không thể nào tin tưởng trăm phần trăm Tạ Minh San không làm hại đến Thiên Ngung, không thể để Tạ Minh San ở lại đây ngủ một đêm được, lo sợ khi ở trong ngôi nhà này tạp niệm sẽ trỗi dậy, đến lúc đó chuyện gì sẽ xảy ra nào ai lường trước được, cho nên không thể để cô ở lại.

-----oOo-----

Chương 313: Không thể đáp ứng

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tạ Minh San biết đây đã là ranh giới cuối cùng của Phong Khải Trạch, nên không dám ôm nhiều hy vọng, mặc dù bị xem là nhân vật nguy hiểm cô vẫn rất cảm kích Tạ Thiên Ngưng có thể vì cô mà nói vài lời, "Chị họ, Phong thiếu gia có thể không so đo chuyện trước kia là em đã rất cảm kích, chị không nên làm khó anh ấy nữa, dù sao ở trong căn nhà то như vậy cảm thấy hơi sợ, cho nên cứ để em và mẹ về nhà cũ ở thì tốt hơn."

Tạ Thiên Ngưng biết Phong Khải Trạch chắc sẽ không đồng ý để cho Tạ Minh San cùng Ninh Nghiên đến ở, cho nên không dám cưỡng cầu, đành móc tiền trong ví của Phong Khải Trạch ra, đưa cho hai người, "Thím Ninh, Minh San, số tiền này hai người cứ cầm tạm trước đi, đủ dùng để chi tiêu trong khoảng thời gian dài, chờ sau khi chú trở về, cả nhà mọi người có thể đoàn viên, đến lúc đó nhất định sẽ rất vui vẻ hạnh phúc."

Ninh Nghiên nhìn số tiền kia, muốn đưa tay cầm lấy, nhưng vì thấy ngượng nên đẩy Tạ Minh San, để cô cầm.

Tạ Minh San cũng muốn cầm lấy số tiền này, nhưng lại không dám giơ tay ra nhận, lúng túng cúi đầu, cảm thấy xấu hổ vô cùng.

"Đều là người một nhà, không cần ngại ngùng, cầm đi." Tạ Thiên Ngưng đem tiền nhéo vào tay Tạ Minh San, lo lắng không đủ, định móc trong ví ra đưa cho cô thêm.

"Chị họ, đủ rồi, đủ rồi, quá nhiều rồi." Tạ Minh San vội vàng ngăn cô, càng ngày càng thấy mình không phải là người. Chị họ tốt bụng như thế, sao lúc đầu cô lại nhẫn tâm làm tổn thương chị ấy đến thế chứ?

"Dù sao cũng chẳng đáng bao nhiêu, hai người tạm thời cứ lấy dùng, chờ sau khi chú trở về, hai người có thể đến vườn hoa giúp chú, việc kinh doanh của chú khá tốt, một mình ông sao có thể quản xuyến hết được chứ?"

"Chị họ ——" cảm giác thâm tình này, thật rất tuyệt vời.

"Được rồi được rồi, đừng vì xúc động mà rơi nước mắt chứ, hai người về trước đi. nếu như muốn biết tin tức của chú, ngày mai trở lại nơi này tìm chị, chị sẽ nói cho hai người biết, có lẽ cùng nhau suy nghĩ cách có thể cứu chú trở về."

"Chị họ, cảm ơn chị, cảm ơn chị, cảm ơn chị vì chị đã không so đo chuyện lúc trước, cảm ơn chị vì chị đã không ghét em, cảm ơn chị vì chị còn —— giúp em." Tạ Minh San thật sự cảm động đến rơi nước mắt, đồng thời đây cũng chính là những giọt nước mắt hối hận, vì những gì đã làm trước kia. So với trước kia quả thật cô xấu xí hơn chị họ rất nhiều, xấu đến mức làm cô muốn đào cái hố chui vào, vĩnh viễn không ra ngoài.

"Thật ra chị cũng muốn nói cảm ơn em, nếu như không phải là vì em, thì chị có lẽ vẫn không chịu từ bỏ Ôn Thiếu Hoa, thậm chí còn muốn gả cho hắn ta, chị là người rất mù quáng, chỉ cần đã quyết thì sẽ không chịu thay

đổi, nếu không phải có em vào cuộc, chị đã không thể ở cùng khi con rời, là do em cho chúng ta có cơ hội ở chung với nhau. Tất cả hạnh phúc bây giờ chị có được cũng nhờ một phần công lao của em, cho nên chị cũng muốn nói cảm ơn em."

"Chị họ ——"

"Minh San, em bây giờ còn trẻ, còn có cơ hội tìm lại hạnh phúc của mình, không nên làm đường nữa, biết không?"

"Em biết rồi."

"Thùa dịp trời còn chưa tối, hai người trở về đi, khi không xa là có thể bắt tắc xi rồi, hai người cần thận một chút." Tạ Thiên Ngưng biết Phong Khải Trạch sẽ không chịu chở Tạ Minh San cùng Ninh Nghiên về, cho nên không dám đề nghị điều này, cứ để cả hai người thuê xe trở về.

Tạ Minh San đương nhiên cũng hiểu chuyện này, Phong Khải Trạch đã không so đo chuyện trước kia còn cho cô tiền, cô đã đủ cảm kích rồi, không dám hy vọng xa vời gì, "Chị họ, vậy em và mẹ đi về trước, nếu như có tin tức của ba, chị liền báo cho em và mẹ nha."

"Hai người về trước đi, nếu như có tin của chú, chị sẽ thông báo cho cả hai biết."

"Mẹ, chúng ta đi thôi."

"Được." Ninh Nghiên trước khi đi còn cố ý liếc nhìn Phong Khải Trạch, cảm giác trên người anh toát ra hàn ý, không khỏi cảm thấy sợ, vì vậy liền tăng nhanh bước chân rời đi.

Hai mẹ con sau khi đi, Đới Phương Dung lập tức không vui khiển trách, "Thiên Ngưng, con không thể chỉ vì mấy câu nhận sai mà tin tưởng họ, lỡ như trong này có âm mưu gì thì sao? Sau này con tạm thời ít tiếp xúc với hai người kia đi, biết không?"

"Mẹ, khi con cũng tin tưởng họ thành tâm nhận sai, mẹ còn lo lắng cái gì nữa?" Tạ Thiên Ngưng đem mọi chuyện đều hướng về phương diện tốt, trong lòng hi vọng Tạ Minh San cùng Ninh Nghiên thật sự đã biết sai, chỉ cần họ thực tâm nhận sai, thì chú mới có thể cùng họ chung sống một nhà. "Nếu như Khải Trạch thật sự tin tưởng họ thành tâm hối cải, thì sẽ không từ chối cho họ ở nhờ rồi? Bất kể như thế nào vì lý do an toàn, tóm lại con không được lui tới với hai người họ."

"Con và họ vốn đã ít nói chuyện với nhau rồi, mẹ an tâm đi, hiện nay chuyện quan trọng nhất chính là mau chóng cứu chú về, chứ không phải để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này."

"Đối với mẹ mà nói, con bình an mới là quan trọng, chuyện còn lại đều là chuyện nhỏ, chưa tới ba tháng là con sẽ phải sinh, cho nên trong ba tháng này, mẹ không muốn con gặp bất kỳ nguy hiểm nào."

"."

Đối với nỗi lo lắng sợ hãi của Đới Phương Dung, Tạ Thiên Ngưng chỉ biết cười, bất kể thế nào thì trong lòng cô, hiện giờ vẫn lo lắng nhất là an nguy của Tạ Chánh Phong, âm thầm cầu nguyện cho ông có thể bình an vô sự. Phong Khải Trạch nhìn thấu tâm tư của cô, vốn không quan tâm chuyện Tạ Chánh Phong bị bắt cóc, nhưng thấy cô lo lắng như thế, làm cho anh không thể không quan tâm, thậm chí sợ nếu như Tạ Chánh Phong xảy ra chuyện gì e rằng sẽ rất dễ tác động đến cô.

Xem ra anh cần phải cẩn thận suy nghĩ nên làm sao mới phải, không thể để cho bọn bắt cóc chiếm được quá nhiều tiện nghi khiến mình bị thua thiệt. Chờ đợi hết một ngày, đến sáng ngày thứ hai, Tạ Thiên Ngưng nhận được số lạ gọi tới, vừa nhìn liền biết là bọn bắt cóc gọi, cho nên không do dự, trực tiếp đè xuồng nút trả lời, ai ngờ nghe được giọng của Hồng Thi Na. Hồng Thi Na không hề quanh co lòng vòng, mà theo kế hoạch trực tiếp gọi điện thoại cho Tạ Thiên Ngưng, nói rõ ràng mọi chuyện, "Tạ Thiên Ngưng, muốn cứu chú cô, vậy liền mau giao ra 60% cổ phần Phong thị để quốc đây."

"Hồng Thi Na, là cô bắt cóc chú tôi." .

"Chuyện cho tới bây giờ tôi cũng không có gì để phủ nhận, không sai, là tôi bắt cóc chú cô đó, lúc đầu cô đã đồng ý giao ra 10 tỷ để cứu Phong Khải Trạch, không biết lần này có chịu giao 60% cổ phần Phong thị để quốc không đây?"

"Cô muốn cổ phần Phong thị để quốc để làm gì?"

Phong Khải Trạch ngồi ở bên cạnh, nghe rõ ràng tất cả những gì Tạ Thiên Ngưng nói, đã hiểu đại khái câu chuyện, vì vậy liền lấy điện thoại, lạnh lùng cảnh cáo, "Hồng Thi Na, cô tốt nhất mau giao người ra, bằng không tôi cho cô xuồng địa ngục."

Hồng Thi Na nghe được Phong Khải Trạch buông lời cảnh cáo, trong lòng đột nhiên kinh sợ, dù rất sợ, nhưng cô lại rất nhanh liền đè xuồng, to gan nói: "Phong Khải Trạch, lời cảnh cáo nào tôi nghe đã quá nhiều, chán ngáy lắm rồi, cũng nghe mệt rồi, tóm lại chỉ một câu, muốn cứu Tạ Chánh Phong, giao 60% cổ phần Phong thị để quốc ra đổi, bằng không chờ nhặt xác ông ta. Tôi mai tá mìn giờ, để cho Tạ Thiên Ngưng một mình mang cổ phần đến địa điểm đổi người."

"Không thể nào." Để cho Thiên Ngưng đi một mình, vậy anh thà để cho Tạ Chánh Phong chết.

"Lấy điện thoại giao cho Tạ Thiên Ngưng, tôi muốn nói với cô ta."

"Đừng hòng." Phong Khải Trạch không chấp nhận yêu cầu của Hồng Thi Na, dứt khoát trực tiếp cúp điện thoại.

Tạ Thiên Ngưng thấy anh cúp điện thoại, luống cuống đoạt lấy, tức giận mắng, "Khỉ con, sao anh lại cúp máy, vất vả lắm mới đợi được cú điện

thoại này, tại sao không cùng thương lượng với cô ta chứ?"

Anh không cho cô cầm điện thoại di động, tránh Hồng Thi Na lại gọi tới uy hiếp cô, vì vậy giật điện thoại lại, nghiêm nghị nói: "Yêu cầu của cô ta không được chấp thuận, nên không cần nhiều lời."

"Cô ta chỉ muốn 60% cổ phần Phong thị để quốc thôii, chẳng lẽ ở trong lòng anh tiền còn quan trọng hơn mạng người sao?"

"Cô ta muốn em một người mang tiền đi, em nói anh có thể đáp ứng sao?".

"Cái gì?" Muốn cô một người đi, đây chẳng phải là đi chịu chết, Hồng Thi Na quả thật quá đáng rồi.

Đói Phương Dung nghe nửa ngày, đại khái cũng hiểu được chuyện gì xảy ra, đồng ý cách làm Phong Khải Trạch, "Khải Trạch nói đúng, không thể đồng ý, Hồng Thi Na muốn con đi, rõ ràng chính là muốn đối phó với con, chúng ta không thể để cho con đi chịu chết."

"Vậy chú làm sao bây giờ?" Tạ Thiên Ngưng cũng thấy rất làm khó, muốn cứu chú nhưng lại không thể để mình đi vào nguy hiểm, dù sao trong bụng cô còn có một sinh mạng, nếu như thật đi chỉ có một mình cô, Hồng Thi Na nhất định sẽ không bỏ qua cho đứa bé trong bụng cô.

"Mặc cho số phận đi, Thiên Ngưng, em đã có hết sức rồi, không nên mạo hiểm nữa, biết không?"

"Nhưng em muốn cứu chú, khi con, anh suy nghĩ xem có cách nào cứu chú ra, có được không?"

"Hồng Thi Na chưa đạt được mục đích, tuyệt đối sẽ không làm gì chú em, em yên tâm đi, nếu như một mình em đi, không chỉ không cứu được chú trở về, có thể em cũng sẽ bị Hồng Thi Na bắt luôn, chuyện này không nên nôn nóng, chúng ta hãy cùng kéo dài thời gian Hồng Thi Na trước." Phong Khải Trạch lúc này chỉ muốn lo giữ Tạ Thiên Ngưng lại nên không rảnh bàn tâm chuyện Tạ Chánh Phong, nên bây giờ không thể nghĩ ra cách để giải quyết vụn toàn đôi bên, anh chỉ biết tuyệt đối không thể để cho cô đi mạo hiểm.

"Chuyện này có thể không vội sao, lỡ như Hồng Thi Na thật sự làm gì chú, em sẽ ân hận cả đời." Nhưng vạn nhất không giữ được đứa bé, cô cũng sẽ hận mình cả đời, thật là tình thế khó xử.

"Chuyện này không cần thương lượng, anh tuyệt đối sẽ không để cho em một mình đi gặp Hồng Thi Na. Mẹ, bắt đầu từ bây giờ, hai chúng ta thay phiên nhau canh chừng cô ấy, không để cho Thiên Ngưng liên lạc với Hồng Thi Na, cũng không được để cô ấy ra ngoài một mình."

"Được, mẹ tán thành chủ ý này." Đói Phương Dung không chút do dự trả lời, mở to hai mắt nhìn Tạ Thiên Ngưng, dự định khóa chặt ở bên cô, không để cô vì chút bốc đồng đi mạo hiểm.

"Khi con, anh đừng làm loạn nữa mà, nhanh nghĩ cách đi, anh yên tâm, em

sẽ không gây chuyện gì đâu, cho dù em không vì mình, cũng phải vì nghĩ cho đứa con trong bụng chứ! Hai người không cần lo lắng cho em, hãy nghĩ cách đi, em biết tự chiêu có tốt cho mình mà." Tạ Thiên gung ra sức khuyên nhũ, cầu mong Phong Khải Trạch có thể nghĩ cách cứu người, cô tin tưởng anh nhất định sẽ có biện pháp.

"Nếu như em tin tưởng anh, vậy cứ giao chuyện này cho anh, anh bảo đảm sẽ cứu chú trở về, nhưng điều kiện tiên quyết là em không được làm loạn, càng không được một mình đi gặp Hồng Thi Na." Phong Khải Trạch đưa ra yêu cầu, mặc dù trong lòng đã quyết định sẽ canh chừng cô, nhưng vẫn nói ra yêu cầu.

"Em tin anh, đồng ý với yêu điều kiện của anh."

-----oOo-----

Chương 314: Nản lòng thoái chí

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồng Thi Na không ngờ tới mới nói có một nửa, đối phương cư nhiên chủ động tắt máy, hơn nữa nghe trong giọng nói Phong Khải Trạch rất kiên quyết, chắc sẽ không đáp ứng yêu cầu của cô, nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là lui từng bước, gọi lại lần nữa.

Phong Khải Trạch thấy điện thoại di động lại vang lên, vốn định trực tiếp tắt máy không nghe, nhưng Tạ Thiên Ngưng lập tức gọi anh, "Khi con, nghe đi, xem Hồng Thi Na muốn nói gì, có lẽ cô ta sẽ lui bước đó?"

"Anh nói trước, nếu như cô ta vẫn muốn em đi một mình, anh tuyệt đối không đồng ý." Phong khải trạch không lập tức nghe, mà nói rõ lời phản đối của mình trước.

"Anh cứ nghe trước rồi hãy nói."

"Em đồng ý trước rồi anh mới nghe."

Cô thật sự không thể chống đối lại anh, đành đáp ứng, "Được rồi, em đồng ý."

Nhận được đáp án của cô, anh mới nhấn nút trả lời, hơn nữa còn tự mình nghe, không để cô động tay động chân vào, "Hồng Thi Na, cô muốn Thiên Ngưng đi một người, nằm mơ đi, có bản lãnh cô đem Tạ Chánh Phong giết đi, tôi sẽ dùng cách khác để báo thù cho ông ta, cô ở đó mà chờ xuống địa ngục đi."

Sau khi Hồng Thi Na gọi điện lại, phát hiện đối phương rất lâu không nghe máy, định tắt đi, ai ngờ lúc này lại kết nối, vì vậy liền đặt vào bên tai nghe,

khi nghe câu đầu tiên y như ma quỷ cảnh cáo, nhất thời trong lòng bị dọa sợ đến mức hai tay run rẩy, mất thời gian rất lâu mới giữ vững bình tĩnh, có dũng khí nói chuyện, "Phong Khải Trạch, chả phải tôi đã nói, lời cảnh cáo này tôi đã nghe quá nhiều, mệt mỏi khi nghe nó rồi."

"Nghe chán thì đó là chuyện của cô, không phải chuyện của tôi, cô muốn nói gì thì nói đi, không tôi cúp máy, cô nên biết đâu là điểm dừng cuối cùng của tôi, nếu như cô cứ muốn phá bỏ ranh giới cùng của tôi, thì tôi cũng không muốn nghe cô nói nhảm." Thái độ Phong Khải Trạch rất kiên quyết, trong lòng chỉ muốn bảo vệ cho Tạ Thiên Ngưng, còn những chuyện khác làm được thì làm bằng không mặc kệ nó.

"Vậy cũng tốt, tôi lui bước, tối mai tám giờ, anh cùng Tạ Thiên Ngưng mang theo cổ phần chuyển nhượng đến, địa điểm cụ thể tôi sẽ thông báo cho hai người ——"

"Cô đừng mơ, tôi sẽ không để cho Thiên Ngưng đi mạo hiểm, cô từ bỏ đi."

Hồng Thi Na biết Phong Khải Trạch muốn cúp điện thoại, vội vàng kêu lại, "Chờ một chút."

Phong Khải Trạch đặt ngón cái ở nút tắt máy, nghe được đối phương la lên, vì vậy dừng lại động tác, lạnh lùng nói ra: "Cô còn gì muốn nói thì nói nhanh một chút, nếu như muốn Thiên Ngưng cùng đi mạo hiểm, vậy không cần bàn nữa. Hồng Thi Na, tôi cho cô biết, nếu như Tạ Chánh Phong thật sự chết ở trong tay cô, tôi sẽ bắt cả nhà ba người của cô chôn cùng, tôi nói được làm được, cái này không phải cảnh cáo, mà là sự thật."

"Anh ——"

"Đừng lãng phí thời gian, có lời gì mau nói, nếu như cô còn dám nói một lần nữa để Thiên Ngưng đi, tôi lập tức cúp máy, hơn nữa sẽ không nhận thêm bất kỳ cuộc gọi nào, tất cả hậu quả bản thân cha con cô tự chịu."

"Này ——"

"Chớ này nọ gì, mục đích các người bắt đi Tạ Chánh Phong đi không phải đơn thuần chỉ muốn đối phó chúng tôi, nếu cô còn lãng phí thời gian, tôi bảo đảm cô chẳng được gì cả."

"Tôi ——" cô vốn muốn mượn cơ hội lần này trả thù Tạ Thiên Ngưng, dùng mọi lời lẽ hành động để hại cô ta, không ngờ Phong Khải Trạch lại bảo hộ cô ta chắc như vậy, nói sao cũng không muốn thối lui, vì cứu anh trai, cô đành lui từng bước nữa, "Được, vậy một mình anh đi, nhớ chuẩn bị đầy đủ 60% cổ phần Phong thị để quốc."

"Hừ." Phong Khải Trạch lười phải nhiều lời, trực tiếp cúp máy.

Tạ Thiên Ngưng luôn ngồi bên cạnh nghe, lòng liên run sợ, mặc dù cuối cùng chỉ nghe được một chữ ' hử ', nhưng cô biết Hồng Thi Na đã thỏa hiệp, mà khỉ con cũng đã đồng ý yêu cầu đối phương, chẳng qua cô không

biết là yêu cầu gì, "Khi con, Hồng Thi Na nói gì?"

"Cô ta bắt anh tối mai tám giờ, đi một người làm theo những chỉ thị của cô ta." Phong Khải Trạch bình thản trả lời, căn bản không cảm thấy đi một mình có gì nguy hiểm.

Anh không cảm thấy nguy hiểm, nhưng cô thì có, lo lắng nói: "Cái gì, một mình anh đi, này không được, quá nguy hiểm, lỡ Hồng Thi Na giăng bẫy ra, anh chẳng phải là ——"

"Yên tâm đi, anh tự có cách ứng phó, chỉ cần anh có thể gặp được Hồng Thi Na, anh sẽ khiến cô ta phải hối hận về những chuyện xảy ra hôm nay."

"Khi con, em biết anh sẽ không cho em đi cùng, mà dù em có đi cũng sẽ chẳng giúp ích được gì cho anh ngược lại sẽ càng liên lụy đến anh, cho nên em sẽ không đi mà nhất định ở nhà chờ anh trở về. Cho nên hay là anh tìm thêm vài người đi cùng anh đi."

"Có một số việc không phải nhiều người là có thể giải quyết, anh đi một mình là được rồi, em hãy an tâm ở nhà chờ tin tốt của anh."

"Nhưng mà ——"

"Anh là người thế nào, em cũng rất rõ mà, chỉ có anh mới uy hiếp được người khác, chứ không người nào có thể gây hại cho anh, em không cần quá lo lắng, ngoan ngoãn ở nhà chờ tin tức tốt của anh. Anh đi trước để lo chuyện chuyển nhượng cổ phần, sẵn chuẩn bị vài thứ." Phong Khải Trạch trấn an Tạ Thiên Ngưng xong, sau đó xoay người rời đi, lúc đi còn âm thầm tịch thu luôn di động của cô, tránh Hồng Thi Na lại gọi tới đây.

Lần này, anh sẽ khiến cho Hồng Thi Na không còn dám gây sóng gió gì nữa. .

Tạ Thiên Ngưng nhìn bóng lưng Phong Khải Trạch rời đi, biết không thể ngăn được anh, đành chờ đợi trong lo lắng, cái gì cô cũng không thể làm và cũng không muốn làm, bởi vì cô biết rất rõ tình cảnh hiện giờ của mình, cũng hiểu trách nhiệm hiện giờ của mình chính là bảo vệ tốt đứa con trong bụng.

Đói Phương Dung biết cô đang suy nghĩ gì, vì muốn cô an tâm, đành nói vài lời để cô an tâm, "Thiên Ngưng, bản lãnh của Khải Trạch thế nào con còn không biết sao, Hồng Thi Na vẫn luôn hại nó, nhưng có lần nào thành công đâu? Hơn nữa, bây giờ con lo sớm làm gì, tối mai Khải Trạch mới đi gặp Hồng Thi Na, chứ không phải tối hôm nay, con lo cái gì?"

"Tuy là nói thế, nhưng con vẫn thấy lo. Mẹ, mẹ nghĩ xem chúng ta có thể làm được chút gì cho khi con không?"

"Điều con có thể làm là ngoan ngoãn đợi ở nhà, đừng để nó thêm lo lắng, theo tính tình Khải Trạch, giữa con và Tạ Chánh Phong, nó nhất định sẽ chọn con, nếu như con xảy ra chuyện, nó nhất định sẽ mặc kệ chết sống của Tạ Chánh Phong, điểm này con rất rõ mà."

"Con hiếu." Tạ Thiên Ngưng mang theo tâm tình phúc tạp trả lời, vui vì Phong Khải Trạch yêu cô, khiến cô cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng lại càng cảm thấy lo lắng cho chú, cô không thể lựa chọn giữa khi con và chú của mình, cho nên cô nhất định phải ngoan ngoãn ở nhà chờ tin.

Cô tin khi con, anh là người nói được là làm được, nếu nói anh có thể cứu chú về, liền nhất định có thể.

Hồng Thi Na sau khi cúp điện thoại, trong bụng tràn đầy tức giận, vốn cho có thể dùng Tạ Chánh Phong đạt được mục đích của mình, không ngờ tới sẽ có kết quả như thế, là cô quá coi thường Phong Khải Trạch, càng không tính đến tầm quan trọng của Tạ Chánh Phong.

Không sao, sau này vẫn có thể tìm Tạ Thiên Ngưng tính sổ, chuyện bây giờ là cần mau chóng cứu anh hai ra.

Dựa theo thời gian Hồng Thùa Chí bị bắt đi cũng đã đúng một tháng, từng ngày từng ngày trôi qua lại càng thêm gian khổ, hiện tại mỗi ngày chỉ có thể ăn chút thức ăn, một chén nước, còn lại đều không, mỗi ngày phải ở trong lao tù hối thối, khiến hắn sắp điên lên. Lúc trước hắn còn có sức lực hô to, hiện tại ngay cả đứng cũng không nổi, chớ nói chi là la.

Trong khoảng thời gian này Phong Gia Vinh không chịu nghe điện thoại của Hồng Thiên Phương, cũng không muốn gặp mặt ông ta. Hiện tại đã là một tháng, lại phải tới gặp Hồng Thùa Chí, tiếp tục chia rẽ tình cảm cha con họ, "Nhóc con, cậu không phải nói cha cậu rất thương cậu sao, đến bây giờ cũng không thấy ông ta đến cứu cậu nha."

"Sẽ không, cha nhất định sẽ tới cứu tôi, nhất định sẽ." Hồng Thùa Chí hiển nhiên đã nản lòng thoái chí, nhưng lại không muốn thừa nhận mình thua. Hắn đã sớm từ bỏ, trong khoảng thời gian này, chỉ cần hắn nhắm mắt lại ngủ, sẽ nghĩ đến cha của mình, nghĩ đến ông vì tiền mà không cần đùa con trai này, làm hắn không nản lòng thoái chí mới là lạ, hôm nay hắn không chỉ nản lòng thoái chí, còn sinh lòng oán hận.

"Ông ta nói cần một chút thời gian suy nghĩ, nhưng đã qua lâu như vậy rồi, còn chưa nghĩ xong, đủ để chứng minh ông ta không định dùng tài sản của mình đổi lấy cậu, cậu còn muốn tin tưởng ông ta sao?"

"Tôi ——"

"Hồng Đại thiếu gia, cậu xem cậu bây giờ đã thành dạng gì, so với tên ăn mày còn không bằng, chẳng lẽ cậu không cảm thấy rất xấu hổ sao?"

"Không nên nói nữa, không nên nói nữa."

"Cho dù tôi không nói, sự thật vẫn là sự thật, điều này không thể chối cãi. Cha cậu và em cậu không biết gần đây bạn rộn chuyện gì, cứ thần thầm bí bí, tôi định tắt máy mấy ngày xem ông ta có thể vì đùa con trai mình mà chạy đến tìm tôi không. Kết quả là ông ta không có tới, hại tôi cứ ngày ngày phải ra cửa chờ ông ta, thật là lãng phí thời gian. Bắt đầu từ ngày

mai, tôi sẽ không mở cửa nữa, cũng đổi luôn số điện thoại, để cho cha cậu không thể liên lạc được với tôi nữa, về phần cậu cứ tiếp tục ngu ngốc ngồi ở chỗ này chờ đi, bất quá cậu yên tâm. Từ bây giờ, sẽ đổi xử với cậu tốt hơn xưa một chút, cha cậu không còn quan tâm đến cậu, vậy tôi cần gì phải làm khó dễ cậu nữa chứ?"

Phong Gia Vinh nói, để cho Hồng Thừa Chí đau lòng sinh giận, càng sinh thêm oán hận mãnh liệt, hắn căm răng nghiến lợi, nói những lời giả lòng "Sẽ không, cha sẽ không thể không quan tâm đến tôi, sẽ không." Hắn kính trọng cha như vậy, thương yêu em gái như vậy, tại sao bọn họ lại mặc kệ sống chết của hắn, tại sao?

"Đứa ngốc này, cho tới bây giờ còn định lừa mình dối người sao, mặc dù tình cảm cha con của chúng tôi không được tốt, nhưng bắt kể là chuyện gì, dù nó thích chông đối tôi ở mọi nơi thì tôi cũng không hề tổn thương đến nó. Cậu nhóc à, đây mới là tình thương của cha, những lời mà cha cậu hay nói thương cậu cũng chỉ là lời cửa miệng, chờ khi gặp chuyện không may xảy ra, thì những lời yêu thương kia đều tan biến mất."

"Câm miệng, tôi không cho phép ông nói những lời này nữa, tôi không muốn nghe."

"Lâu lâu tôi mới tới một lần, không nói nhiều thêm chút thì làm sao được? Nếu như tôi đoán không sai, nhất định cha cậu muốn đánh bại tôi trước sau đó mới chịu cứu cậu ra ngoài, chứ không chịu dùng cách đơn giản nhất để cứu cậu ra. Mặc dù có hy sinh một chút nhưng ông ta lại không muốn mất đi tiền tài của mình, vậy sao gọi là thương cậu chứ? Vả lại, bằng thực lực Hồng Gia của các người, muốn đánh bại tôi chỉ e là không dễ dàng như vậy đâu. Có khi các người phải chờ dài dài, hoặc là mất hết tất cả những gì mình có. Theo tôi nghĩ chuyện mất tất cả có thể sẽ xảy ra rất lớn. Về phần chờ đợi kia, thì tôi cũng không biết các người phải chờ đến bao lâu, có thể là một năm, hai năm, mười năm, thậm chí cả đời cũng không chừng."

"Cút ——"

"Ha ha ——" Phong Gia Vinh thấy trong mắt Hồng Thừa Chí nồng nặc hận ý, biết mục đích của mình đã đạt, nên không nói nhiều, cười to rời đi.

-----oOo-----

Chương 315: Một mình đi trước

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc đầu Hồng Thiên Phương còn thường gọi điện thoại cho Phong Gia

Vinh, còn phái người hỏi thăm hành tung của ông ta để bàn tính cách giao dịch để cứu người ra, nhưng điện thoại lại không gọi được, hỏi thăm hành tung của Phong Gia Vinh, chỉ biết ông ta đang ở nhà, đóng cửa không tiếp ai, nên dần dần cũng không hỏi thêm về ông ta nữa, chỉ còn tìm cách lấy cổ phần trong tay Tạ Thiên Ngung.

"Thi Na, mọi chuyện đều chuẩn bị xong chưa?"

"Cha, đã chuẩn bị xong, đầu tiên chúng ta không chỉ có thể lấy được cổ phần của Phong Khải Trạch, còn có thể bắt cóc luôn hắn, chỉ cần bắt được hắn, làm gì không sợ Tạ Thiên Ngung không đến chử?" Dù chưa làm, nhưng Hồng Thi Na cũng đã lộ ra nụ cười chiến thắng cùng vẻ mặt nham hiểm tàn ác.

Ngày hôm qua cô còn muốn để Tạ Thiên Ngung đến, cốt ý để báo thù, nhưng lại bị Phong Khải Trạch ngăn cản, làm cô phải bắt Phong Khải Trạch trước, nếu thành công thì Tạ Thiên Ngung liền nhất định sẽ .

"Tạ Thiên Ngung chỉ là bước sau, mấu chốt vẫn là cổ phần, con không nên đảo lộn trình tự, không nên nôn nóng trả thù mà làm hư đại sự. Hiện tại một tháng đã qua, cha đã không thể thực hiện cam kết đem Thừa Chí cứu ra ngoài, con không biết cha lo lắng đến mức nào đâu, cho nên lúc này đây con đừng có gây thêm chuyện nữa." Hồng Thiên Phương vốn không muốn mượn cơ hội này động tới Tạ Thiên Ngung, chỉ muốn nhanh chóng cứu Thừa Chí ra, vì vậy liền nghiêm túc cảnh cáo Hồng Thi Na, lo lắng cô vì muốn báo thù riêng mà quên chuyện đại sự.

"Cha, chuyện này là nhất cử lưỡng tiện, chúng ta làm sao lại bỏ qua, chỉ cần bắt được Phong Khải Trạch, Tạ Thiên Ngung sẽ trở nên vô dụng, bị dọa một chút là xong ngay." Hồng Thi Na không muốn buông tha cho cơ hội tốt thế này, không thể đối phó Tạ Thiên Ngung.

Hồng Thiên phương đối với chuyện lần này có chút tức giận, nghiêm túc khiển trách cô, "Thi Na, cha đã nói rồi, bây giờ không phải lúc trả thù, con phải nghĩ đến anh hai mình nhiều hơn chử."

"Cha, con cũng lo nghĩ cho anh mà, nhưng càng nghĩ nhiều thì con lại càng muốn đối phó Tạ Thiên Ngung hơn."

"Sớm biết trong lòng của con, trả thù còn quan trọng hơn anh con, thì lúc đầu cha sẽ không chọn con. Nếu chỉ vì trả thù mà con làm hư đại sự, từ đó về sau con sẽ không còn là con gái của Hồng Thiên Phương nữa." Hồng Thiên Phương thất vọng , xoay người rời đi, không nói thêm gì nữa chỉ buông lời nhắc nhở cảnh cáo.

Vẻ mặt thất vọng đó cùng câu nói cuối cùng kia, làm Hồng Thi Na cả kinh, vừa xấu hổ vừa không cam lòng, hai mắt nhìn chăm chú vào bóng lưng rời đi của Hồng Thiên Phương, giữa lựa chọn cứu người và trả thù đều là quyết định không thể nào từ bỏ.

Cứu người cùng trả thù thật ra cũng không có gì khác nhau, chỉ cần cô giàn được cỗ phần trong tay Phong Khải Trạch, sau đó cho người chế phục hắn ta, chuyện còn lại cũng chẳng có gì quan trọng, giờ cô cần an bài kế hoạch thật chu toàn không để xảy ra sơ xuất nào.

Sáu giờ 30 phút chiều, Phong Khải Trạch đã chuẩn bị xong mọi thứ, ngồi ở trên ghế sa lon chờ tin tức, vuốt vuốt chiếc nhẫn trên ngón tay, mà chiếc nhẫn này hình dáng hơi kì quái, giống như là một cái đĩa quay.

Tạ Thiên Ngưng vẫn ngồi bên cạnh anh, mặc dù nói không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi, nhưng trong lòng lại càng ngày càng lo lắng, đến khi không còn chịu nổi nữa, lo lắng hỏi: "Khi con, anh đi một mình, thật không sao chứ?" "Yên tâm, em ở nhà chờ là được, anh bảo đảm sẽ mang chú em bình an trở về." Phong Khải Trạch khẽ đặt một tay lên bụng cô, thoái mái nói chuyện, "Bảo bảo ngoan, cùng mẹ ở nhà chờ cha, biết không?"

"Đã tới lúc này, anh còn có ý định đùa giỡn sao, chẳng lẽ anh không có một chút lo lắng nào sao?"

"Tại sao phải lo chứ?"

"Hồng Thi Na muốn anh đi một mình, nhất định đã mai phục sẵn, mặc dù anh đánh nhau giỏi, nhưng nếu bên đối phương người đông thế mạnh, thế nào cũng sẽ bị đánh bại." Vừa nghĩ tới anh sẽ gặp nguy hiểm, trái tim cô liền không thể nào bình tĩnh lại được.

Dưới tình cảnh này, cô còn có thể yên tâm sao?

"Bé ngốc à, đừng có lo, trừ lần trước anh vì quá khinh thường, nên trúng kế của Ôn Thiếu Hoa, em vẫn chủ tâm đến lần thất bại của anh như vậy sao? Em hãy yên tâm, lần này anh sẽ không thất bại, anh sẽ khiến Hồng Thi Na phải hối hận về những chuyện hôm nay đã làm."

"Có thật không?"

"Hãy tin chồng em, anh không phải là con cọp giấy, mà là một con cọp có móng vuốt dài và còn có răng nhọn."

"Ừ. Khi con, mọi chuyện phải cẩn thận, em sẽ ngoan ngoãn ở nhà chờ anh trở về." Tạ Thiên Ngưng khẽ tựa vào trên bả vai Phong Khải Trạch, không dám dò thêm chiết cầu nguyện cho anh. Nói quá nhiều, sẽ càng chứng tỏ cô đang lo lắng, cô không hy vọng chỉ vì lo lắng cho cô, khiến anh không thể tập trung đi đối phó Hồng Thi Na.

Phong Khải Trạch nghe được những lời này, cười an tâm, ngay tại lúc này, điện thoại di động vang lên, trên màn hình hiển thị Hồng Thi Na, vì vậy thu hồi nụ cười trên mặt, đứng lên nghiêm túc nghe điện thoại, vừa nghe vừa đi ra ngoài, một câu cũng không nói.

"Khi con ——" Tạ Thiên Ngưng muốn đuổi theo đi ra ngoài, nhưng Đới Phương Dung không cho, liền kéo cô lại, "Thiên Ngưng, đừng đi, Khải Trạch không hy vọng con đi theo nó."

"Con biết, nhưng mà con muốn hỏi xem anh ấy định đi đâu thôi."

"Đừng hỏi, nếu như nó muốn nói, cũng sẽ không nói một chữ mà đi, bởi vì nó không muốn cho con biết nó đi đâu, tránh cho con lo lắng, mới không nói gì. Chúng ta cứ ở nhà an tâm chờ nó, con đi chỉ càng khiến nó phân tâm lo lắng, không chỉ không giúp còn khiến nó gặp nguy hiểm đó."

"Con ——" đạo lý này cô hiểu, cho nên điều duy nhất cô có làm là đợi.

Phong Khải Trạch nhận được điện thoại Hồng Thi Na, khởi hành theo chỉ thị của cô, thuê xe ra ngoại ô, sau đó lên xe đã chỉ định, hai tay bị trói chặt, bịt kín cặp mắt, không cách nào nhìn thấy đường đi, cho nên không biết xe chạy về địa phương nào. Vả lại khi ngồi ở trên xe, còn bị người lục soát khắp toàn thân, ngay cả tóc cũng không bỏ qua, tất cả mọi thứ trên người cũng bị lục soát kỹ, cả điện thoại liên lạc cùng bóp da cũng không ngoại lệ, thiếu chút nữa ngay cầy phục anh cũng muốn cởi ra.

Ước chừng ngồi hơn hai giờ, rốt cục cũng dừng lại, Phong Khải Trạch vẫn không nói nửa câu, đi theo người áp giải anh đi, mặc dù hai mắt bị che, nhưng anh vẫn biết mình đang ở đâu, chung quanh yên tĩnh, cho anh biết nơi này không phải là nơi náo nhiệt, đi hơn mười tầng thang lầu mới dừng lại, chứng minh nơi này không có thang máy, hơn nữa có mùi ẩm mốc, có thể thấy được đây là một ngôi nhà đang xây dựng lại.

Một ngôi nhà đang xây, còn xây hơn mười tầng, có thể thấy được nơi này không phải thuộc vùng núi non hoang dã, mà là trong một thị trấn không xa.

Nơi này có gió động, át đã là lâu cuối rồi.

Phong Khải Trạch ghi nhớ lại tất cả mọi thứ ở trong đầu, phân tích nơi ở và vị trí, muốn dùng tốc độ nhanh nhất để đoán vị trí chính xác của nơi này, bất quá vẫn chưa đoán ra, thì miệng vải đen trên mặt cũng đã được tháo ra, để anh nhìn thấy rõ hoàn cảnh nơi này. Quả nhiên là lâu cuối, nơi này là giao khu, đang được chuẩn bị khai thác, nhưng vì còn chưa được mở rộng ra, vì bốn phía không có cư dân nào, nên rất yên tĩnh, ngay cả đèn đường cũng không có, duy nhất có thể thấy ánh sáng là nhòe vào hai ngọn đèn ở lâu chót, cùng bầu trời có trăng sáng, còn những nơi khác đều là một màn đêm đen tối.

Trên lâu cuối, số người có mặt cũng không ít, trừ Hồng Thi Na cùng Hồng Thiên Phương ở ngoài, còn có hơn mười người đàn ông cao to lực lưỡng, vừa nhìn cũng biết là bọn họ tốn tiền mời tới, hơn nữa còn không phải loại côn đồ bình thường, đều là người trải qua huấn luyện, cho nên bắt luận là người nào trong số họ cũng sẽ rất khó đối phó.

Hồng Thi Na vừa nhìn thấy Phong Khải Trạch, lập tức hưng phấn cười to, vì trả thù chuyện lúc trước anh làm nhục cô, vì vậy cũng không từ thủ đoạn giễu cợt anh, "Phong Khải Trạch, chắc anh cũng không ngờ tới mình

sẽ có ngày hôm nay, giờ cảm thấy thế nào?"

Phong Khải Trạch nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Ít nói nhảm đi, Tạ Chánh Phong đâu?"

"Vội gì, đêm còn dài, chúng ta từ từ tán gẫu, trong lòng tôi có rất nhiều lời muốn nói với anh đó?" Hồng Thi Na âm hiểm nhìn, cố ý cười đến mức yêu mì, còn có chút đắc ý hả hê.

Lúc này, cô sao không vui vì trong họa gặp được niềm vui sướng chứ?

"Tạ Chánh Phong ở nơi nào?" Phong Khải Trạch trực tiếp hỏi trọng điểm, không muốn nghe nói nhảm.

"Nói không lo, vậy anh vội thế để làm gì?"

"Hồng Thi Na, tính nhẫn耐 của tôi cũng có hạn, nếu như cô định lãng phí thời gian vào những chuyện này, không cần nói với tôi nữa."

"Sao lại nhảm chán, đây chính là ——"

Hồng Thi Na vẫn muốn tính sổ chuyện cũ, nên không vội đi vào việc chính, Hồng Thiên Phương cảm thấy khó chịu, vì không muốn lãng phí thời gian, lại càng muốn tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nghiêm túc ra lệnh: "Thi Na, chuyện chính quan trọng hơn, đừng nên nhiều lời nữa."

"Cha, sợ cái gì, nơi này cũng chỉ có người của chúng ta, cho dù Phong Khải Trạch có lợi hại hơn nữa cũng không thể thoát thân, cửa ở lầu cuối đã khóa, hiện chìa khóa đang ở trong tay con, hơn nữa chung quanh đây lại không có ai, càng không có xe lui tới, bọn họ căn bản không thể chạy thoát, cha yên tâm đi." Trong bộ dạng Hồng Thi Na rất tự tin, khẽ phát tay một cái, cho người đem Tạ Chánh Phong mang ra.

Một người đứng cạnh thấy cô phát tay, vì vậy liền đem Tạ Chánh Phong từ phòng sắt áp giải ra ngoài.

Mặc dù Tạ Chánh Phong không bị trói, nhưng cả người đều có thương tích, bộ dạng không còn sức lực, sau khi ra khỏi phòng sắt, vừa nhìn thấy Phong Khải Trạch, lập tức kinh ngạc rợn to hai mắt nhìn anh, khuôn mặt không thể tin, "Phong thiếu gia, cậu——"

Không ngờ tới Phong Khải Trạch lại vì cứu ông mà đến một mình, nói vậy nhất định là do Thiên Ngưng yêu cầu, trừ Thiên Ngưng ra, cả thế giới này cũng không ai có thể khiến anh chịu cam tâm tình nguyện đi vào chổ mạo hiểm.

Phong Khải Trạch nhìn thấy Tạ Chánh Phong, trên mặt đầy vết thương, lạnh lùng nói: "Để cho ông ta đi đi, tôi sẽ ở lại."

"Phong thiếu gia ——"

"Đi, chỉ sợ không dễ thế đâu, Phong thiếu gia à." Hồng Thi Na khẽ cười, tựa hồ không có ý định thả người.

"Hồng Thi Na, người ở trong tay các người đã không còn bất kỳ giá trị gì nữa, hãy thả ông ấy ra đi."

"Ai nói ông ta không còn giá trị, chỉ cần mục đích của tôi chưa thành, ông ta vẫn còn có giá trị. Phong thiếu gia, bây giờ anh có thấy hối hận vì lúc đầu không chịu cưới tôi rồi chưa?"

Hồng Thi Na lại kể lẽ một ít chuyện cũ làm lệch hướng trọng điểm, Hồng Thiên Phương lập tức nhắc nhở cô, "Thi Na, nếu như con không đi vào chuyện chính, thì cút sang bên để đó cho cha."

"Cha, mọi người đều đã rơi vào trong tay chúng ta, cha còn lo cái gì? Thật ra cha cũng không cần phải quá lo lắng, bởi vì chúng ta vẫn còn dư thời gian để làm chuyện đại sự, cho nên chi bằng trước làm một chút chuyện khác, để bù đắp lại những uất ức mà lúc trước chúng ta đã chịu."

"Câm miệng, trước mắt phải nhanh chóng lấy được cổ phần, sau đó con muốn làm gì thì làm, cha đều mặc kệ." Hồng Thiên Phương không nhượng bộ nửa phần, chỉ muốn nhanh chóng lấy được cổ phần rồi đi cứu con trai mình.

Đã quá thời hạn cam kết với con trai, ông không thể lăng phí thêm nữa.

-----oOo-----

Chương 316: Xoay ngược tình thế

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch nghe hai cha con họ cãi vả, lòng âm thầm cười trộm, bất quá không có biểu hiện ra, càng sê khôngh như Hồng Thi Na làm đảo ngược trình tự, lấy đại sự làm chủ, "Hai người đừng có ôn ào nữa, rốt cuộc chịu thả người ra không?"

Lại chỉ có một người đáp."Không thả." Hồng Thi Na trả lời ngay, sau đó lại cùng Hồng Thiên Phương cãi nhau một trận, càng cãi càng lớn, hơn nữa còn chẳng ai nhịn ai, mặc dù biết hôm nay mục đích chính là đoạt lấy cổ phần, nhưng vì lòng muốn mau chóng báo thù, nên trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa nhắc tới, chỉ muốn cãi với Phong Khải Trạch, "Phong Khải Trạch, anh cho rằng tôi ngốc lăm sao? Nếu như thả Tạ Chánh Phong, tôi còn gì để uy hiếp anh?"

"Hai tay tôi giờ đã bị trói, người đang trong tay các người, cô còn lo lắng gì?" Phong Khải Trạch bình tĩnh trả lời, hai tay bị trói chung một chỗ. Thé nhưng ở ngoài sau lưng anh, lại không ai phát hiện ra một cánh tay đang chuyển động rất nhỏ, một chút lại động rồi chút lại ngừng, chắc có lẽ cũng vì thế cho nên mới không bị ai phát hiện.

"Hai tay của anh quả thật đã bị trói, nhưng tôi vẫn thấy không an tâm, hôm

nay anh đã rơi vào tay tôi, cho dù có giết anh đi, hủy thi diệt tích cũng sẽ không ai phát hiện."

"Cô vẫn không chịu thả người ra có phải không?"

"Tôi không thả, anh có thể làm gì được tôi?"

"Cô không thả người, thì đừng mơ có được cổ phần."

"Bắt được anh, sẽ dụ được Tạ Thiên Ngưng đến, còn sợ không lấy được cổ phần sao?"

"Cô có muốn thử một chút."

"....."

Hồng Thiên Phương nghe nửa ngày, vẫn không nghe thấy trọng điểm, sót ruột, lần nữa nhắc nhở: "Thi Na, đừng có dây dưa nữa, mau làm chuyện đại sự trước."

"Được, làm đại sự." Hồng Thi Na phụ diễn một câu, sau đó đi tới bên cạnh Phong Khải Trạch, nhưng vẫn cứ nói nhảm, "Phong Khải Trạch, lúc trước đều là anh chiếm ưu thế, khiến tôi chẳng còn mặt mũi nào, hôm nay luân chuyển, đến tôi cho anh nếm thử mùi vị thất bại."

Phong Khải Trạch không có bị lời Hồng Thi Na hù sợ, khinh thường cười lạnh, giễu cợt nói: "Cha cô bảo cô làm chuyện đại sự, vì sao cô cứ ở đây nói nhảm hoài chứ? Thả Tạ Chánh Phong, tôi ở lại đây cùng các người bàn về chuyện cổ phần, còn như không thả người thì miễn bàn."

"Tôi không thả, anh có thể làm gì được tôi?"

"Thả người." Hồng Thiên Phương đột nhiên ra lệnh thả người, không muốn Hồng Thi Na lãng phí thêm thời gian.

"Cha, cha lo lắng gì chứ?" Hồng Thi Na vô cùng bất mãn.

"Con không lo nhưng cha lo, cha phải mau chóng đi cứu anh hai con, nếu như có chuyện gì xấu xảy đến, thì con không còn là con gái của cha nữa."

"Bây giờ đã khuya, Phong Gia Vinh cũng đã ngủ, cha dù có muốn cứu anh hai, cũng phải đợi đến sáng sớm ngày mai, chỉ cần đêm nay chúng ta đoạt được cổ phần vào trong tay, thì không cần sợ gì nữa cả."

"Sau khi lấy được cổ phần, con thích làm gì thì làm cha đều mặc kệ. Thả Tạ Chánh Phong." Hồng Thiên Phương lần nữa hạ lệnh.

Sau khi nghe được lệnh, người áp giải Tạ Chánh Phong liền thả ông ra, đồng thời cũng mở cửa ra, để cho ông đi ra ngoài.

Tạ Chánh Phong không đi, lo lắng nhìn Phong Khải Trạch, "Cậu ——"

"Chú đi mau đi." Phong Khải Trạch không muốn ông nói nhiều, bảo ông mau chóng rời đi.

"Nhưng còn một mình cậu."

"Một mình vẫn tốt hơn là hai người cùng ở lại."

"Được rồi, tôi đi." Tạ Chánh Phong tựa hồ hiểu được dụng ý của Tạ Chánh Phong, vội vàng rời đi, trong lòng nghĩ xem có nên mang cứu binh đến

không. Chỉ tiếc trên người ông không có điện thoại, nên không có cách nào báo cảnh sát.

Tạ Chánh Phong ra khỏi lầu cuối, có người lập tức đem cửa khóa lại, tất cả mọi người cảnh giác nhìn Phong Khải Trạch, chú ý đến nhất cử nhất động của anh.

Phong Khải Trạch thấy Tạ Chánh Phong đã ra khỏi cửa, sau đó liền bước đến bên cạnh.

Hồng Thi Na vừa nhìn thấy Phong Khải Trạch cử động, lập tức ngăn anh, "Anh muốn làm gì? Anh còn dám ra vẻ, tôi lập tức sẽ cho người đánh anh một trận, để anh đứng nói không nổi."

"Tôi chỉ muốn nhìn xuống xem, Tạ Chánh Phong có được an toàn rời khỏi đây hay chưa mà thôi." Phong Khải Trạch chẳng để tâm đến lời cảnh cáo của Hồng Thi Na chút nào, tiếp tục đi về phía trước, cũng không tránh né mà trực tiếp dùng thân đụng mạnh vào Hồng Thi Na, nhìn xuống lầu cuối, mặc dù có chút tối mịt, nhưng nhờ ánh trăng, anh vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng chung quanh, không bao lâu liền thấy Tạ Chánh Phong từ lầu một chạy ra, trốn lẩn vào trong màn đêm.

"Hiện tại anh có thể yên tâm rồi." Hồng Thi Na cũng đi tới, cùng nhau nhìn xuống dưới xem Tạ Chánh Phong, cố ý dùng giọng điệu dịu dàng mê hoặc.

Phong Khải Trạch hơi xoay người, đối mặt với Hồng Thi Na, cố ý nhắc chuyện Hồng Thi Na muốn nghe nhất, "Hình như cô muốn giải quyết ân oán vào tối nay có đúng không."

"Không phải hình như mà là chắc chắn, tối hôm nay tôi muốn tính món nợ cũ với anh, chờ cả Tạ Thiên Ngưng cũng tới, tôi cũng tính sổ luôn cả cô ta, anh nói xem cảm giác thế nào hả?"

"Không ra gì."

"Mặc dù anh ngoài miệng nói thế, nhưng tôi biết anh đang sợ, Tạ Thiên Ngưng là nhược điểm của anh, nếu cô ta xảy ra chuyện, anh nhất định vô cùng đau khổ, nghĩ đến vẻ mặt đau khổ của hai người, tôi đây thấy rất vui, ha ha ——"

"Cô cười đủ chưa?"

"Còn chưa đủ, tôi vẫn còn muốn cười nữa, đảo tới đảo lui rốt cuộc các người cũng không thể nào vượt qua được tôi cả? Phong Khải Trạch, anh bây giờ đã thấy hồi hận vì lúc đầu không chịu lấy tôi rồi có đúng không? Ha ha ——"

Hồng Thi Na càng cười càng lớn, giọng điệu có chút đắc ý vênh váo, liền bây giờ quên mất luôn cả chuyện quan trọng cần làm.

Phong Khải Trạch vẫn bình tĩnh như cũ, chẳng chút sợ hãi, trông vô cùng tĩnh táo, thấy Hồng Thi Na cười như vậy, không hề nhúc nhích, lạnh lùng

nói: "Vậy thì chờ cô cười đủ rồi hãy nói, có lẽ sau này cũng không còn cơ hội như thế nữa rồi."

"Lời này của anh là có ý gì?"

"Ý nằm ở trên mặt chữ, cô cứ tiếp tục cười đi."

"Tôi hỏi anh lời này là có ý gì, mau trả lời tôi." Hồng Thị Na kịch liệt ra lệnh, biết rõ thế cục bây giờ do mình không chế, nhưng vẫn có một loại cảm giác sợ hãi, ngay cả chính cô cũng không biết mình đang sợ cái gì. Không được, cô không thể mất bình tĩnh trước trận đấu, không thể để mình khiếp sợ, bằng không sẽ phá hư thành đại sự.

Hồng Thiên Phương nhìn hồi lâu vẫn toàn là lời nói nhảm nhí, không chịu nổi giận dữ hét: "Hồng Thị Na, nếu như con không muốn làm thì biến, để cha tự làm."

Hồng Thị Na bị chửi có chút khó chịu, phản bác: "Cha, con không phải đã nói rồi sao, chúng ta có cả buổi tối, sợ gì chứ?"

"Con không lo nhưng cha lo, mau nói về chuyện cổ phần đi, nếu con còn nói nhảm nữa, vậy thì cút cho cha, để cha tự mình giải quyết. Lúc đầu chọn con, bởi vì con thông minh và hiểu chuyện hơn anh hai con, sao đến lúc cuối cùng con lại hồ đồ phạm phải sai lầm thế chứ?"

"Được, con sẽ nói về chuyện cổ phần." Hồng Thị Na bị chửi có chút khó chịu, vì nghĩ cho đại cục, không thể làm gì khác hơn là tạm thời gạt ân oán sang bên, nói vào chánh sự, "Phong Khải Trạch, đồ chúng tôi muốn chắc anh đã rõ, vậy anh —— a ——"

Phong Khải Trạch đột nhiên ra tay, kéo Hồng Thị Na lại, bóp chặt cổ cô, uy hiếp Hồng Thiên Phương, "Hồng Thiên Phương, không được phép cử động, bằng không tôi sẽ bỏ tay con gái ông ra."

Hồng Thiên Phương nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến tình cảnh lại nghịch chuyển, bây giờ vừa tức vừa giận lại không có chỗ trú, mặc dù lo cho con gái mình sẽ bị đẩy xuống dưới lầu, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu nhận thua, "Phong Khải Trạch, nếu như cậu bỏ Thị Na ra, đó chính là tội mưu sát, với tội danh này e rằng sẽ không nhỏ đó."

"Các người nhiều người vây quanh một mình tôi, cho nên chỉ cần ở trước mặt cảnh sát nói rằng tôi tự vệ, cũng sẽ không có người hoài nghi đi."

"Cậu——"

"Bảo người của ông lui ra, vạn lần không được tới gần, nếu không tôi sẽ tự vệ đó." Phong Khải Trạch làm bộ đem Hồng Thị Na đẩy xuống lầu dưới, làm dọa Hồng Thiên Phương sợ.

"Mau lui về phía sau một chút, không nên tới gần." Hồng Thiên Phương không còn cách nào, đành để cho người lui về phía sau, tức giận nhìn hai người phía trước.

Hồng Thị Na run rẩy nhìn xuống, độ cao mười mấy tầng lầu, dọa cô sợ

đến phát run, liền nhìn cưng không dám nhìn lại, kхиếp sợ hỏi: "Anh, sao anh có thể thoát khỏi sợi dây đó?"

Tay phải Phong Khải Trạch giữ chặt cổ Hồng Thi Na, mà chiếc nhẫn vừa đúng năm ở trên ngón giữa tay phải, vì vậy cầm chiếc nhẫn nâng cao đến cổ của cô, hơi dùng lực, cắt ra vết khiến cổ cô chảy máu, sau đó đổi tay trái giữ cổ cô, đem chiếc nhẫn giơ ra trước mặt cô, nói, "Đáp án chính là cái này."

"Chiếc nhẫn của anh." Hồng Thi Na vô cùng kinh ngạc, trợn to hai mắt nhìn chiếc nhẫn kỳ quái, nhìn ở cự ly gần, mới phát hiện ở mặt trên trang bị một chiếc bánh xe cực bén, mặc dù bánh xe nhỏ, nhưng vẫn có thể chàm chàm cắt đứt sợi dây, "Anh thật gian xảo."

Cô chỉ gọi người lục soát toàn thân anh, tìm những đồ dùng phát tín hiệu hoặc máy nghe lén, điện thoại, cho nên không để ý đến chiếc nhẫn kỳ quặc kia, quả là đã tính sai một bước.

"Đối phó với hạng lòng dạ đàn bà nham hiểm như rắn rết của cô, gian xảo tựa hồ còn chưa đủ, phải còn độc ác hơn nữa kìa." Phong Khải Trạch tăng thêm lực đạo ngón tay, hung hăng bóp chặt cổ Hồng Thi Na, thật muộn bóp cho cô chết ngay, để sau này cô không còn dám làm mưa làm gió nữa "Anh ——"

"Tôi vừa mới nói, chờ cô cười xong, có lẽ sau này cũng không còn cơ hội như thế, tôi đã bảo đảm, từ nay cô sẽ không còn cơ hội để cười nữa mà."

"Phong Khải Trạch, anh, anh muốn làm gì?" Hồng Thi Na lần nữa nhìn xuống lầu dưới, với độ cao này khiến cô vô cùng sợ hãi, hàm răng đều run lấp lóp, rất hối hận đã đi tới lầu chót. Cô mới vừa rồi không nên đắc ý vênh vách, biết rõ Phong Khải Trạch là một nhân vật lợi hại, thế mà cô lại quên đi, nên bây giờ mới tự mình chuốt khổ.

"Tôi nói rồi, sẽ không để cho cô có cơ hội cười nữa, cô nói xem tôi muốn làm gì nào?" .

"Không, anh không thể làm như vậy, nếu như giết tôi, anh sẽ chạy không thoát tội, anh sẽ phải trả cái giá rất đắt đó. Tạ Thiên Ngưng lại sắp sinh, chẳng lẽ anh muốn cho con anh vừa sanh ra thình thịch thấy cha nó ngồi tù sao?"

"Tự vệ cũng không lớn a, với hạng người bỏ đi như cô, còn chưa đáng giá để trả giá đắt đâu, đối với tôi mà nói, giải quyết cô dễ như bẻ một cái cây vậy."

"Anh ——"

"Có phải giờ cô đã hối hận vì những gì mình nói nhảm vừa rồi hay không?" Phong Khải Trạch lại kéo Hồng Thi Na lui về phía sau, đè cô lên trên lan can, để cho hòn nửa lưng của cô đều ở bên ngoài.

"Không muốn, không muốn ——" Hồng Thi Na cảm thấy sau lưng lạnh,

lúc này sắc mặt đã sờn trăng bêch, biết Phong Khải Trạch sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô, không thể làm gì khác hơn là hướng cha mình cầu cứu, "Cha, cứu con."

Cô không muốn chết.

-----oOo-----

Chương 317: Cần phải sụp đổ

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồng Thiên Phương nghe được lời cầu cứu của con gái, mặc dù rất lo lắng, sợ hãi, nhưng vẫn muốn la mắng cô mấy câu, "Mới vừa rồi đã bảo con phải chuyện quan trọng trước, nhưng con vẫn cứ không nghe, giờ tốt rồi, mọi thứ đều bị hủy hết rồi đó. Cha vốn cho rằng con rất thông minh, đủ lý trí, nhưng cha đã sai, trong lòng con chỉ muốn báo thù nên mới thành như vậy, chứ con không hề thông minh gì cả."

"Cha, thật xin lỗi, con —— bây giờ không phải lúc la mắng con, trước mắt mau cứu con ra đi, chỗ này cao quá, con rất sợ." Hồng Thi Na đã sợ đến mức bình tĩnh, không chỉ sợ Phong Khải Trạch đẩy cô xuống lầu, càng sợ anh giữ chặt khiến cô bị ngã xuống.

"Cha thật hối hận vì lúc đầu đã chọn con."

"Cha, thật xin lỗi, con sai rồi, con không nên chỉ lo nghĩ đến báo thù, con sai rồi."

"Ai ——" nghe con gái nhận sai, Hồng Thiên Phương chỉ có thể nặng nè thở dài, muốn mắng cũng mắng không nổi, nhìn Phong Khải Trạch, cầu khẩn nói: "Phong Khải Trạch, cậu muốn thế nào, nói đi."

Phong Khải Trạch hạ chiếc nhẫn trên tay xuống bên mặt của Hồng Thi Na, vạch ra một vết máu đỏ, lạnh lùng nói: "Hồng Thiên Phương, tham vọng của ông quả là không nhỏ, muốn đoạt lấy 60% cổ phần Phong thị đế quốc, bất quá có một chuyện ông dường như chưa biết."

"Chuyện gì?"

"Ăn nhiều thì cũng phải có năng lực kiếm tiền mua cơm chứ, ông muốn nuốt luôn cả 60% Phong thị đế quốc kia, vậy xin hỏi ông có năng lực nuôi nồi cái lòng tham vô đáy này của ông không?"

"Tôi——"

"Tôi khẳng định nói cho ông biết, ông không có đủ năng lực này, với năng lực không đủ thì đừng có ăn nhiều như vậy, nếu không sẽ xảy ra vấn đề gì, chỉ sợ ông gánh không nổi."

"Lời này của cậu là có ý gì?" Hồng Thiên Phương càng ngày càng sợ, mới vừa rồi chẳng qua chỉ sợ cứu không được con mình, bây giờ còn sợ tất cả mọi thứ trong tay đều biến mất, bởi vì ánh mắt lúc này của Phong Khải Trạch, giống như muốn làm cho người ta chết.

Phong Khải Trạch tiếp tục quo chiếc nhẫn qua lại trên mặt Hồng Thi Na, bất quá lần này không có gây ra vết thương, chẳng qua chỉ hù dọa cô, "Cha con hai người quả đúng là minh chứng cho lời của cô nhân, hữu kỳ phụ tất hữu kỳ nữ, thật sự quá giống, cả hai đều thích hỏi người ta 'lời này là có ý gì?'"

*hữu kỳ phụ tất hữu kỳ nữ: (muốn biết con gái thế nào thì hãy nhìn cha của cô ta), cha và con gái đều giống nhau.

"Bót nói những lời vô nghĩa đi, cậu chỉ cần nói cho tôi biết, rốt cuộc làm thế nào cậu mới chịu đồng ý thả người?"

"Mới vừa rồi các người không phải nói còn có nhiều thời gian, nên cứ luôn lảm nhảm sao, bây giờ tôi có rất nhiều thời gian, nên sẽ lặp lại lời các người vừa nói, đêm còn dài, thời gian còn rất nhiều."

"Phong Khải Trạch."

"Hồng Thiên Phương, chúng ta cùng nhau từ từ chơi. Lấy sợi giây thừng kia lại cho tôi." Phong Khải Trạch dùng ngón trỏ chỉ vào sợi dây bên cạnh, ra lệnh cho người đem sợi giây lại.

Những người bên cạnh không biết nên nghe theo mệnh lệnh của anh không, không biết phải làm sao đành nhìn về phía Hồng Thiên Phương, chờ ông ra chỉ thị.

Hồng Thiên Phương gật đầu một cái, để họ nghe theo lệnh làm việc.

Một người nam nhân nhận được mệnh lệnh, liền nhặt sợi dây trên đất lên, đưa cho Phong Khải Trạch.

"Anh muốn lấy sợi dây để làm gì?" Hồng Thi Na nghi ngờ hỏi, lúc này cả người đã nhũn ra, thật sự sợ mình sẽ bị đẩy xuống từ lâu mười.

"Đợi lát nữa cô sẽ biết." Phong Khải Trạch cười âm hiểm, nắm lấy sợi dây, sau đó trói chắc hai tay Hồng Thi Na, vì để chắc chắn, cho nên đã trói rất nhiều vòng, còn lấy luôn chiếc chìa khóa ở trong tay cô.

"Anh trói tôi lại để làm gì?"

"Đợi lát nữa cô sẽ biết."

"Anh—— đừng trói chắc thế chứ?" Hồng Thi Na nghe được đáp án giống nhau, cho nên không hỏi nhiều nữa, nhưng lại phát hiện anh trói cô lại rất nhiều vòng, hơn nữa trói rất chắc, làm cho nàng hai cổ tay cũng đau đớn, cảm giác rất không thoải mái.

"Không trói chắc một chút, lỡ như chút nữa rơi ra, cô cũng đừng trách tôi." Phong Khải Trạch tiếp tục trói, trên mặt vẫn là cười bí hiểm, mặc dù biết anh đang mưu tính chuyện gì, nhưng lại không ai đoán ra được.

Hồng Thiên Phương thấy có cơ hội thửa cơ muồn cứu người, vì vậy liền đưa mắt nhìn sang những người bên cạnh, điệu bộ, ý bảo bọn họ nắm chắc cơ hội hành động.

Những người kia nhận được ám hiệu của ông, đang định động thủ, ai ngờ nghe thấy tiếng hét sợ hãi, cắt đứt tất cả hành động bọn họ.

Phong Khải Trạch sau khi trói chặt Hồng Thi Na, liền lấy sợi dây quấn vòng thanh lang can bằng sắt, dùng sức đẩy cô một cái.

"A ——" chuyện tới quá đột ngột, Hồng Thi Na căn bản chưa chuẩn bị sẵn tâm lý, liền bị người đẩy xuống, cả người tự nhiên lơ lửng, cô chỉ có thể hoảng hốt la to.

"Thi Na ——" Hồng Thiên Phương không ngờ tới Phong Khải Trạch thật sự đẩy người xuống, hoảng hốt la lên muồn xông tới, nhưng lại bị gọi lại.

"Đứng lại." Phong Khải Trạch cầm một đầu sợi dây khác, cảnh cáo Hồng Thiên Phương, "Nếu như ông dám bước tới trước một bước, tôi sẽ bỏ tay ra, đến lúc đó hậu quả như thế nào, chính ông tự gánh lấy."

"Được, tôi không đi, tôi sẽ đứng tại chỗ này, cậu nhất định không được bỏ tay ra." Hồng Thiên Phương bị dọa sợ đến mức không dám làm loạn, trán tràn đầy mồ hôi lạnh, mới vừa rồi còn tưởng con gái mình đã chết chắc, giờ quả thật vô cùng sợ hãi cực độ. Phong Khải Trạch, quả nhiên không dễ chọc.

Hồng Thi Na bị treo ngược ở giữa không trung, may mắn vì đã nhặt được cái mạng về, mới vừa rồi tự nhiên bị thả ra, khiến cô hiểu cái chết rất đáng sợ, lúc trước còn cả gan nói ôm Tạ Thiên Ngưng chết chung, bây giờ, cô đã không còn can đảm kia nữa, chỉ cầu có thể có được một con đường sống, vì vậy không ngừng ra mặt cầu xin, "Phong Khải Trạch, tôi biết sai rồi, mau kéo tôi lên đi, anh muốn làm gì thì làm trước mắt hãy kéo tôi lên đi, tôi hứa với anh chỉ cần anh kéo tôi lên, từ nay về sau tôi không bao giờ ... gây phiền phức cho anh và Tạ Thiên Ngưng nữa."

"Lời cô nói, tôi không thể nào tin được." Phong Khải Trạch cầm sợi dây thừng trong tay, sau khi nói xong một câu, lại thả ra một chút.

Bởi vì sợi giây rất dài, chỉ cần sợi dây hơi lỏng một chút thì đương nhiên người sẽ bị lung lay mạnh một chút.

"A —— Đừng mà." Hồng Thi Na đột nhiên bị hạ xuống thấp khiến cô bị dọa sợ đến bể mật, không chỉ cả người đầy mồ hôi lạnh, còn bật khóc, tiếp tục tìm người cầu xin tha thứ, "Cầu xin anh, tha cho tôi đi, tôi không dám nữa, tôi không muốn chết."

"Không phải lá gan cô rất lớn sao, không phải nói muồn tôi và Thiên Ngưng trả giá đắt sao, sao giờ lại sợ đến như vậy rồi hả?"

"Tôi sai rồi, sau này tôi không dám nữa, van xin anh hãy kéo tôi lên trước đi, bị treo ngược như vậy rất khó chịu, tôi không muốn chết, tôi bảo đảm,

từ nay về sau sẽ không tìm anh và Tạ Thiên Ngưng gây phiền phức nữa." "Bây giờ mới biết sợ, cô không thấy đã muộn rồi sao?" Phong Khải Trạch lại thả sợi dây ra một chút.

"A ——" Hồng Thi Na bị dọa sợ đến khóc lớn oa oa, không cầu xin Phong Khải Trạch tha thứ nữa, mà là hướng Hồng Thiên Phương cầu cứu, "Cha, cứu con, mau cứu con."

Hồng Thiên Phương nghe tiếng cầu cứu của con gái, cho dù biết mình bất lực, nhưng vẫn muốn cùng Phong Khải Trạch đàm phán, "Phong Khải Trạch, nói ra yêu cầu của cậu đi, chỉ cần cậu đồng ý bỏ qua cho Thi Na, cậu muốn cái gì tôi cũng đồng ý với cậu."

"Thật?"

"Thật."

"Được, đem toàn bộ tài sản của ông chuyển sang tên của tôi, giờ đi làm đi."

"Cái gì, toàn bộ tài sản?" Hồng Thiên Phương vừa nghe toàn bộ tài sản, sắc mặt càng khó nhìn hơn, tựa hồ như thấy cái chết trước mặt.

Thật không hổ là cha con, Phong Gia Vinh muốn toàn bộ tài sản, phong Khải Trạch cũng muốn toàn bộ tài sản, chẳng lẽ Hồng gia bọn họ thật sự hôm nay tiêu đòn rồi sao?

"Được rồi, toàn bộ tài sản, bao gồm Bất Động Sản, cổ phiếu, vân vân, một phần cũng không thể thiếu." Phong Khải Trạch vuốt vuốt sợi dây trong tay, uy hiếp nói, cười gian xảo hơn vừa rồi.

Đoạt lấy hết toàn bộ tài sản của Hồng Gia, anh xem bọn họ về sau còn cách nào để gây sóng gió.

"Cậu muốn tôi làm ngay bây giờ, chuyện này làm sao có thể, nơi này không có gì cả, tôi sao chuyển toàn bộ tài sản sang tên của cậu chứ?" Hồng Thiên Phương kiềm cờ từ chối, không chỉ muốn cứu con gái, còn muốn giữ lại Hồng gia.

"Ông không phải gọi tôi tới nơi này bàn chuyện cổ phần sao, nói vậy nhất định đã chuẩn bị xong tất cả, thứ gì cũng đều có, trước tiên đem toàn bộ tiền trong ngân hàng của ông chuyển sang tên tôi, kế tiếp nên làm cái gì, ông cũng rõ rồi chứ, về phần Bất Động Sản, trước hết cứ viết theo tôi nói, đem toàn bộ chuyển sang tên tôi, đóng con dấu vào là xong."

"Này ——" Hồng Thiên Phương có chút không tự nguyện, do dự một lúc. Phong Khải Trạch không cho ông có bất cứ thời gian do dự nào, liền thả sợi dây ra một chút.

"A ——" Hồng Thi Na cảm giác thân thể mình lại rơi xuống, sợ hãi rống to, vì giữ lấy tánh mạng, liền khuyên Hồng Thiên Phương đồng ý, "Cha, cha mau đáp ứng với anh ta đi, nếu không con sẽ bị rơi xuống đó."

"Đúng vậy, ông mau đồng ý đi, bằng không con gái ông sẽ té xuống đó

nha."

"Cha, con van cầu cha, cha mau đồng ý anh ta đi."

Hồng Thiên Phương nắm chắc quả đấm, nhất thời không thể đưa ra lựa chọn khác, bất đắc dĩ đành tức giận mắng chửi người, "Đều tại mày, tao bảo mày mau làm chuyện quan trọng trước đi, này cũng do mày không chịu nghe, nếu dùng tất cả tài sản cứu mày, thì làm sao cứu Thùa Chí ra has? Quả thật lúc đầu tao không nên chọn mày."

"Cha, con biết sai rồi, van xin cha mau cứu con đi, con thật sự rất sợ."

Hồng Thi Na khóc thút thít cầu xin, nhìn xuống dưới chân, thấy hai chân của mình treo ở giữa không trung, kết quả bị dọa sợ đến không dám nhìn nữa, tiếp tục cầu xin, "Cha, cứu, cứu con, con không muốn chết, con thật sự rất sợ."

"Cứu mày, vậy Thùa Chí làm sao bây giờ?"

"Tạm thời bây giờ anh hai không có gặp nguy hiểm, hãy cứu con, con có cách cứu anh hai ra. Cha, con biết lỗi rồi, sau này con không dám nữa, cha ơi hãy mau cứu con với."

"Ai ——" Hồng Thiên Phương lần nữa thở dài, không thể làm gì khác hơn là cùng Phong Khải Trạch đàm phán, "Phong Khải Trạch, còn có cách nào để chúng ta bàn bạc nữa không?"

"Ông không có tư cách để ra điều kiện với tôi, mau lập tức làm theo lời tôi." Phong Khải Trạch chính là không nhượng bộ, bất cứ nói gì cũng không chịu, nhưng trong lòng lại không thấy lạ gì về số tài sản của Hồng Gia.

Hồng gia không sụp đổ, anh sẽ không có ngày yên ổn, tất cả đều nằm trong chuyện Hồng Gia sụp đổ.

"Nửa đêm canh ba, tôi biết viết sao để chuyển nhượng toàn bộ tài sản hết được đây, điều này không thể làm ngay giờ được."

"Một trang giấy là được, chỉ cần ông viết rõ lên trên đem toàn bộ tài sản chuyển sang cho tôi, rất nhiều thủ tục có thể để ngày sau bổ sung vào."

"Nơi này không có máy tính, cũng không có máy in, cho dù tôi muốn viết, cũng không viết được!"

"Đơn giản, lấy điện thoại cho tôi, tôi sẽ cho người mang đến đây."

"Cái gì?" Hồng Thiên Phương chỉ muốn trì hoãn, nhưng bất kể ông nói gì, đối phương đều có cách trả lời, lần này thật là làm khó cho ông.

-----oOo-----

Chương 318: Đánh cuộc một lần

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồng Thi Na bị treo lắc lư, rất sợ mình sẽ rơi xuống dưới, mới vừa rồi còn cảm thấy Phong Khải Trạch trói cô rất chắc, giờ lại sợ sợi dây không đủ siết chắc, vì phòng ngừa chuyện không may liền cầu cứu, "Cha, cứu con, con sắp bị rơi xuống rồi, mau cứu con."

Hồng Thiên Phương vẫn còn do dự, quyết định đánh cuộc thêm lần nữa, đánh cuộc Phong Khải Trạch không dám hại chết người, "Được, có bắn lãnh cậu cứ ra tay, tôi mặc kệ."

Nghe được câu này, Phong Khải Trạch vẫn còn chưa đáp lại, Hồng Thi Na liền ra mặt phản bác, "Cha, vì sao cha có thể làm như vậy, con là con gái của cha mà!"

"Mày có kết cục như hôm nay, hoàn toàn do mày gieo gió gặt bão, mới vừa rồi tao đã nhắc nhở mày rất nhiều lần, làm chuyện quan trọng trước, nhưng mày lại không chịu nghe, đừng có trách tao."

"Cha, con biết mình sai rồi, xin cha hãy cứu con, nếu như rơi xuống sẽ chết người đó cha."

"Tao đã nói rồi, đây là kết quả do mày gieo gió gặt bão, không trách được ai hết, bây giờ tao thật quá hối hận vì lúc đầu đã chọn mày, cho nên không thể tiếp tục lựa chọn sai lầm, tài sản sẽ giữ lại để cứu Thừa Chí."

"Cha, con sai rồi, con đã biết sai rồi, cha đừng bỏ mặc con, hãy cứu con đi." Hồng Thi Na càng nói giọng càng lớn, khóc như mưa, thật sự cha cô không chịu cứu cô.

Hồng Thiên Phương bỏ mặc cô, lạnh lùng nhìn Phong Khải Trạch, giả bộ như chẳng có gì xảy ra, "Phong Khải Trạch, cậu muốn làm gì thì cứ làm tiếp đi, đừng nhiều lời với tôi nữa."

Phong Khải Trạch đã đoán ra Hồng Thiên Phong đang đánh cuộc, khẽ cười khinh miệt, vuốt vuốt sợi dây trong tay, khiêu khích nói: "Hồng Thiên Phương, ông quả quyết sẽ không cứu con gái mình sao?"

"Không cứu."

"Không thể nào, tôi nghe nói ông rất thương con gái mình, sao hôm nay lại vì một chút tiền kia bỏ mặc cô ta chứ?"

"Không sao cả, không cứu chính là không cứu, không cần nhiều lời."

"Cha, con van xin cha, hãy cứu con, con không muốn chết, con không muốn chết, cha, con biết mình sai rồi, xin cha đừng bỏ rơi con." Hồng Thi Na không ngờ tái, người cha từ đã thương yêu cô lại nói ra những lời như vậy, nếu như không phải vì bị treo ở giữa không trung, cô nhất định sẽ rất tức giận mà cãi lại cha của mình.

Chẳng lẽ tình cảm cha con lại không sánh bằng tiền bạc sao?

Nghe tiếng con gái cầu xin, Hồng Thiên Phương rất đau lòng, làm sao ông

không muốn cứu cô chứ, nhưng giờ ông đang đánh cuộc, cho nên không thể mềm lòng, bằng không sẽ bị uy hiếp, từ nay về sau những gì Hồng Gia có đều biến mất, "Thi Na, lúc đầu ở Phong Gia, cha đã cứu con một lần, là do con không biết quý trọng cơ hội, không thể trách cha được, giờ cha muốn đem cơ hội còn lại này cho Thùa Chí, chính con hãy tự lo cho mình đi."

"Không được, cha, con hứa, con nhất định sẽ nghĩ cách cứu anh hai, cầu xin cha hãy cứu con đi."

"Hiện tại đã không có bất kỳ biện pháp nào để cứu anh con cả, ngoại trừ lấy tài sản để đổi, Hồng Gia chỉ có một phần tài sản, cho nên chỉ có thể cứu một người, cha đã quyết định cứu anh hai con, cho nên ——"

"Không, cha, không nên đổi xử với con như vậy, con thật sự rất sợ, xin hãy cứu con."

"Hừ." Hồng Thiên Phương cố ý hừ lạnh một tiếng, tiếp tục lạnh nhạt nói chuyện với Phong Khải Trạch, vừa nói vừa tranh cãi rồi đi thẳng tới cửa lớn, "Phong Khải Trạch, xem ra tôi đã không cần thiết phải ở đây nữa, vậy tôi đi trước."

Phong Khải Trạch bỉu môi cười một cái, đột nhiên buông tay ra, sợi dây trong tay lập tức chuyển động, tuột xuống lầu dưới.

"A —— cứu mạng a!" Hồng Thi Na cảm giác thân thể chuyển động xuống, lập tức điên cuồng gào thét, trong lòng bắt đầu oán hận Hồng Thiên Phương, hận cha mình vì tiền không muốn cứu cô.

Từ khi bắt đầu cô đã thua, nếu cô biết nhận thua sớm thì tốt rồi, không cần phải đi gây sự với Phong Khải Trạch, nếu cô biết có ngày hôm nay, sẽ không đâm đầu vào địa ngục, bây giờ mới biết sợ, có phải đã muộn rồi không?

Hồng Thiên Phương cho rằng Phong Khải Trạch không dám giết người, không ngờ mình mới vừa mới chuyên người, chưa đi được hai bước, liền nghe sau lưng truyền đến tiếng gào thét điên cuồng, vội vàng dừng bước, xoay người trở lại, kinh hồn táng đảm nhìn con gái rơi xuống theo sợi dây, lúc này bị hù đến toàn thân đầy mồ hôi lạnh.

Phong Khải Trạch thả sợi dây ra một chút, rồi lại nắm chặt trở lại, không để cho Hồng Thi Na rơi xuống nữa, cũng không ngăn cô la hét, tiếp tục cùng Hồng Thiên Phương đàm phán, "Hồng Thiên Phương, ông có thể tiếp tục đi về phía trước thêm một bước nữa, tôi nhất định sẽ buông tay, để cho con gái ông rơi từ đây xuống. Ông có muốn đánh cuộc xem tôi dám không, trên thế giới này chưa có chuyện gì Phong Khải Trạch này không dám làm, đừng nói là con gái ông, coi dù là Phong Gia Vinh tôi cũng dám, ông có tin không?"

"Cậu——" Hồng Thiên Phương giận đến căm rancorous lợi, giờ khắc

này mới biết mình đánh giá thấp đối thủ, Phong Khải Trạch so Phong Gia Vinh còn gian xảo hơn, quả là trò giỏi hơn cả thày, lòng dạ quá độc ác, đánh cuộc lần này xem ra là ông đã thua.

"Dám dùng kế với tôi, ông còn chưa đủ đâu, tôi vốn định để cho vợ sanh con xong sau đó mới tính sổ với Hồng gia các người, không ngờ các người lại không thể đợi muộn đi xuống Địa ngục, không còn cách nào, tôi chỉ có thể thành toàn cho các người thôi."

"Lời này của cậu là ý gì?" .

"Không cần phải hỏi lời này có ý gì, ông phải biết vận dụng trí thông minh của mình để hiểu lời tôi nói chứ, nếu như ngay cả lời tôi nói các người còn không biết là có ý gì, vậy chứng minh đầu óc của các người còn chưa đủ thông minh, không có cơ trí thì đừng lén ra chiêu với tôi."

"Cậu —— cậu đừng có ăn nói quá đáng như vậy?" Hồng Thiên Phương càng ngày càng tức giận, nhưng bây giờ ngoại trừ nỗi giận la mắng mấy câu, những chuyện khác đều không làm được.

Phong Khải Trạch đã nắm giữ toàn bộ ở trong lòng bàn tay, trong lòng đã quá rõ ràng, lười phai nói nhảm với ông nữa, trực tiếp ra lệnh, "Đem toàn bộ chìa khóa trên người các người, lấy ra cho tôi."

"Điện thoại di động, chìa khóa nào?"

"Đưa cho cậu ta để làm gì?"

Mọi người có mặt, bắt đầu thảo luận àm ĩ, không biết Phong Khải Trạch làm như vậy có dụng ý gì, tất cả đều ngoài đầu lại nhìn Hồng Thiên Phương, nghe chỉ thị của ông.

Hồng Thiên Phương cũng không hiểu, vì vậy liền trực tiếp hỏi rõ, "Điện thoại di động và chìa khóa gì, tôi không hiểu cậu muốn nói gì?"

"Tôi tính lại một chút, nơi này có tổng cộng mười lăm người, cộng thêm ông và Hồng Thi Na, chính là mười bảy người, dĩ nhiên ngoại trừ tôi ra, đem toàn bộ chìa khóa và đồ đạc trên người các người toàn bộ móc ra cho tôi, bao gồm điện thoại di động của tôi, lấy ra." Phong Khải Trạch giải thích vài câu đơn giản, sau đó chỉ vào Hồng Thiên Phương, "Hồng Thiên Phương, lấy toàn bộ chìa khóa và điện thoại di động trên người bọn họ sang cho tôi, nhanh làm theo đi."

"Cậu dùng nhiều điện thoại di động và chìa khóa cửa để làm gì?" Hồng Thiên Phương đoán không ra Phong Khải Trạch muốn làm gì, cũng bởi vì đoán không được, cho nên lòng càng lo lắng, không muốn làm theo lời anh, nhưng dường như lại là không làm không được.

"Ít nói nhảm đi, tôi nói gì thì ông cứ làm theo là được, nhanh lên một chút, nếu không tôi sẽ ném tảng đá vào con gái ông, về phần mùi vị khi bị ném trúng thế nào chỉ có cô ta rõ và cam chịu." Phong Khải Trạch khom lưng nhặt cục đá nhỏ trên đất lên , sau đó ném vào người Hồng Thi Na.

"A ——" Tảng đá đầu tiên đập trúng đầu Hồng Thi Na, mặc dù không phải là rất đau, nhưng lại dọa cô sợ đến la to, lại bắt đầu không ngừng cầu cứu, nói: "Cha, cha mau làm theo lời anh ta nói đi."

Hồng Thiên Phương thấy đó chỉ là một tảng đá nhỏ, dù nện vào người cũng sẽ không gây tổn thương gì, cho nên mặc kệ, không chịu làm theo, "Tôi sẽ không làm theo những gì cậu nói, có giỏi thì cậu cứ buông tay, đến lúc đó tôi sẽ đem chuyện của cậu kiện lên tòa án, để cho cậu ngồi tù suốt đời."

"Cha, sao ngươi có thể nói như vậy, chẳng lẽ cha thật sự trợ mắt nhìn con gái mình rơi xuống lầu mà chết sao?" Hồng Thi Na vừa khóc vừa hô to, không muốn mọi chuyện thành ngọc nát đá tan. Cô chết đúng là có thể bắt Phong Khai Trạch trả giá đắt, nhưng chính cái giá cô trả lại còn cao hơn, cô không muốn phải bỏ ra giá cao thế.

Khó trách Phong Khai Trạch lại nổi tiếng với lời đồn kia thế, cái gì giáo hoạt tàn nhẫn là hóa thân của quỷ dữ, quả thực không phải là giả.

"Hồng Thiên Phương, chẳng lẽ ông thật có thể trợ mắt nhìn con gái ông rơi từ trên lầu xuống mà chết sao?" Phong Khai Trạch lặp lại lời Hồng Thi Na nói, làm bộ muốn thả sợi dây ra.

Hồng Thiên Phương thấy sợi dây trên tay Phong Khai Trạch đã không còn nhiều, nếu như nói nữa, chỉ sợ Hồng Thi Na thật sự sẽ rơi xuống, vì vậy hoảng sợ gọi anh lại, "Chờ một chút."

"Như thế nào, muốn làm theo lời tôi nói rồi sao?"

"Vì sao cậu lại muốn lại chìa khóa trong tay của chúng tôi?"

"Tôi không thích trả lời vấn đề, tôi hiện tại chỉ cần kết quả, rốt cuộc ông có làm hay không?"

"Cha, cha cứ dựa theo lời anh ta nói đi, mau làm đi!" Hồng Thi Na thúc giục, không nhịn được lại liếc mắt nhìn xuống, lầu cao đến mươi mấy tầng, nhìn sao cũng khiến cô run sợ, không dám nhìn nữa, ngẩng đầu lên, tiếp tục thúc giục ho, "Cha, cứu con, sợi dây trên người con muốn tuột ra rồi, mau cứu con."

Vừa nghe đến sợi dây lỏng ra, Hồng Thiên Phương liền lo lắng, lập tức làm theo lời Phong Khai Trạch nói, lấy điện thoại cùng chìa khóa của mọi người hết ra, "Lấy điện thoại cùng chìa khóa giao ra đây, tất cả tổn thất tôi sẽ chịu."

Có những lời này, tất cả mọi người không do dự nữa, đem điện thoại di động của mình cùng chìa khóa giao ra.

Hồng Thiên Phương cứ cầm lấy một cái điện thoại di động, liền vứt xuống chỗ Phong Khai Trạch, chìa khóa cũng không ngoại lệ, đi qua từng người liền cầm lấy làm theo, cuối cùng tổng cộng ném ra 18 cái điện thoại di động, năm chuỗi chìa khóa cửa lớn, sau khi ném xong, nặng nề nói: "Được

rồi, tất cả điện thoại di động trên người chúng ta và chìa khóa đều ở dưới chân của cậu, cậu nhìn xem đi."

Phong Khải Trạch không trả lời ông, ngồi xổm người xuống, tìm kiếm, đem điện thoại di động của mình cầm về, bỏ vào trong túi, sau đó nhìn điện thoại di động của những người khác, một máy rồi một máy hỏi, "Cái này là của người nào?"

"Cái này là của tôi."

"Ông sao?"

"Đúng vậy, điện thoại di động này là của tôi." Người thanh niên khẳng định trả lời, cho là có thể đem điện thoại di động của mình cầm về, ai biết lại thấy đối phương ném điện thoại xuống lầu dưới, kinh ngạc nói: "Cậu, cậu làm cái gì vậy?"

Phong Khải Trạch không để ý tới hắn, lại cầm lên một điện thoại di động khác, hỏi thăm là của ai, "Cái này là của người nào?"

"Tôi, tôi."

Sau khi lấy được đáp án, điện thoại đều bị ném xuống lầu dưới.

Cứ như vậy, từng cái từng cái đều bị ném đi, không ai biết anh đang làm gì, chỉ biết là hành động của anh rất kì quái, kì quái đến mức khiến người khác cảm thấy sợ, thậm chí hồi hận đã đi theo làm việc cho Hồng Thiên Phương.

Bọn họ hôm nay nhận tiền của Hồng Thiên Phương làm việc, nhất định là khó tránh khỏi việc bị Phong Khải Trạch ghét, cuộc sống về sau chắc chắn sẽ không dễ chịu rồi.

-----oOo-----

Chương 319: Đánh cuộc thêm một lần nữa

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngoại trừ điện thoại của mình là không ném, những thứ khác toàn bộ đều vứt đi, chỉ chừa lại chìa khóa lấy từ trên người Hồng Thi Na, còn lại cũng đều bị vứt đi, sau khi ném xong, lại nhìn Hồng Thi Na bị treo ở giữa không trung, cười âm hiểm hỏi: "Điện thoại trên người cô đâu?"

"Tôi, điện thoại di động của tôi ở trong túi xách, nó được đặt ở bên cạnh cửa." Hồng thơ Na cũng sớm đã dọa sơ đến mất bình tĩnh, đối phương hỏi cái gì, cô liền đáp cái đó, căn bản không thể nghĩ gì nhiều, giờ trong đầu chỉ nghĩ phải bảo vệ tánh mạng bản thân mình.

Hiện tại ngoại trừ muôn sống, cái gì cô cũng không màn đén, chỉ cần có

thể giữ được cái mạng này, từ nay về sau, cô sẽ không bao giờ ... đi trêu chọc Phong Khải Trạch nữa, còn muốn tránh xa anh ta nữa, cũng sẽ không nghĩ cách đi tìm Tạ Thiên Ngưng trả thù, bởi vì càng trả thù kết quả cô nhận được càng không thể tưởng tượng nổi. Nếu như cô sớm nhận ra, nói không chừng cũng sẽ không xảy ra chuyện ngày hôm nay.

"Lấy cái túi của cô ta qua." Phong Khải Trach nhìn hướng cửa, thật đúng là có một cái túi xách, vì vậy lệnh Hồng Thiên Phương cầm túi qua.

Hồng Thiên Phương do dự một lúc, mặc dù không biết có nên nghe theo làm không, nhưng cuối cùng vẫn đi tới, cầm túi xách trên đất lên, trực tiếp ném qua cho anh.

Phong Khải Trach bắt được túi xách, mở ra kiểm tra một chút, phát hiện bên trong có điện thoại di động, còn có mỹ phẩm, đồ con gái thường mang gì đó, sau khi lật xem sơ qua, liền tiện tay ném túi xách xuống lâu dưới.

Cái gì anh cũng ném, mọi hành động của anh khiến người khác không thể hiểu nổi, muốn hỏi cũng không dám hỏi, đành phải lặng lẽ đứng im bất động.

Hồng Thiên Phương thật sự nhịn không được, cần phải nói gì đó, liền dứt khoát hỏi cho rõ, "Phong Khải Trach, vì sao cậu ném tất cả điện thoại di động cùng chìa khóa của chúng tôi đi?"

"Tôi thích, đơn giản thế thôi." Phong Khải Trach tiêu sái trả lời, liếc mắt nhìn Hồng Thi Na, sau đó quay đầu, tà mị nhìn Hồng Thiên Phương, lạnh lùng nói: "Hồng Thiên Phương, giờ đi vào chuyện chính."

"Chuyện chính, chuyện chính gì?"

"Ông thật mau quên, còn chưa chịu đồng ý sao?".

"Tôi, tôi thật sự không hiểu cậu muốn nói gì?"

"Được thôi, vậy tôi liên nhắc ông thêm một lần nữa, nói về chuyện chính là, đem toàn bộ tài sản của ông ra cứu người ở dưới người này."

"Này ——" Hồng Thiên Phương lại đang do dự, không thể trả lời ngay. Hồng Thi Na nghe rõ ràng, bởi vì Hồng Thiên Phương do dự mà tức giận, nhưng giờ không thể tức giận, chỉ có thể dùng phương thức cầu xin để nhắc nhở ông, đồng thời cũng xem như đang cầu cứu, "Cha, cha nên đồng ý với anh ta đi, con xin cha mà."

"Câm miệng." Bây giờ trong lòng Hồng Thiên Phương khá rối, không muốn nghe nhất chính là tiếng cầu cứu Hồng Thi Na, vẫn còn vì chuyện của cô mà tức giận, nhưng bất kể có giận đến mấy vẫn muốn cứu con gái, lại muốn cứu cả con trai, trong hai phải chọn một, thật khiến ông khó lựa chọn.

"Cha, chẳng lẽ tiền bạc còn quan trọng hơn cả con sao?" Hồng Thi Na không chịu câm miệng, càng không ngừng muốn hỏi rõ ra, bắt đầu cảm thấy hận cha mình.

"Tiền này dùng để cứu anh hai con, trước cha đã cứu con hết một lần, giờ phải đi cứu nó, này rất công bằng, không phải sao?"

"Vẫn còn có cách khác để cứu anh hai mà, dù sao anh ấy đang ở chỗ Phong Gia Vinh, sẽ không nguy hiểm tánh mạng, giờ mạng sống của con như mành chỉ treo chuông, không cứu sẽ không còn mạng, đây mới là việc quan trọng a!"

"Anh hai con đã sống khổ sở hơn một tháng ở chỗ Phong Gia Vinh, chẳng lẽ con không lo lắng sao? Chỉ sợ trong lòng con đã sớm quên mất người anh hai chịu nhiều khổ sở, bằng không vì sao vừa rồi không có chút lo lắng nào?"

"Cha, con biết sai rồi, cứu con, tay con sắp bị kéo gãy rồi, cha, con xin cha hãy mau cứu con."

"Câm miệng."

"."

Nghe hai cha con họ gãy gỗ, Phong Khải Trạch nhìn thấy mà có chút hả hê, tâm tình vừa tốt, lại cực sướng, định khiến cho bọn họ gãy kịch liệt hơn một chút, "Hồng Thiên Phương, tôi cho ông thêm mười giây để suy tính, nghĩ kỹ cho tôi thêm đáp án, là lấy tiền cứu con gái, hãy để cô ta rời từ trên lầu xuống mà chết. Đừng hoài nghi lòng dạ độc ác và lá gan của tôi, nếu như hôm nay ông không làm theo lời tôi, tôi nhất định cho con gái ông đi gặp Diêm Vương. Mới vừa rồi ông vẫn nói dùng tiền đi cứu Hồng Thừa Chí, không biết là thật hay là giả? Mà bất kể là thật hay giả, bây giờ ông chỉ có hai sự lựa chọn, một ... là ... đem toàn bộ tài sản cho tôi, hai chính là để cho con gái ông chết, suy nghĩ thật kỹ, chọn cái nào tốt?"

"Phong Khải Trạch." Hồng Thiên Phương giận đến cắn răng nghiến lợi, hung tợn nhìn chằm chằm Phong Khải Trạch, lần thứ hai rơi vào tình cảnh khó khăn.

Ban đầu Phong Gia Vinh để ông chọn giữa con gái và con trai chỉ được cứu một đã làm ông thấy khó chịu, không nghĩ tới hôm nay Phong Khải Trạch lại muốn ông chọn như vậy. Đối với cha con họ, đều là con người nhưng lại cũng chính là ma quỷ.

"Dù giờ ông có giận thì làm gì được, thay vì lãng phí thời gian vào tức giận, chẳng bằng hãy nghĩ xem phải lựa chọn thế nào, thời gian tôi cho ông cũng không nhiều, mười phút, mà ông vì con giận của mình đã tồn gần một phút, chỉ còn lại 9 phút nữa thôi, suy nghĩ thật kỹ đi."

"Cậu ——"

"Cha, từ nhỏ đến lớn, cha luôn yêu thương con, chẳng lẽ cha bây giờ thật nhẫn tâm bỏ mặc con sao?" Hồng Thi Na muốn dùng chuyện còn bé tác động đến Hồng Thiên Phương, muốn ông đồng ý lấy tài sản cứu cô, nhưng trong lòng lại sinh ra một ý nghĩ khác. Lúc đầu cha đã không đồng ý lấy

cầm tài sản tới cứu cô, chứng minh ở trong lòng của ông cô không quan trọng bằng số tiền kia, người cha như vậy, không đáng để cô kính trọng. "Cha kêu con câm miệng, con không nghe thấy sao?" Hồng Thiên Phương không đưa ra lựa chọn, cũng không biết nên nói gì, đành rống to ra lệnh cô câm miệng, vừa thương con lại vừa tức giận khiến lòng ông vô cùng khó chịu.

Bất quá Hồng Thi Na cũng không chịu ngoan ngoãn câm miệng, nói tiếp, "Cha, đã lúc nào, cha còn có tâm tình tức giận, chẳng lẽ cha thật không để ý tới sống chết của con sao?"

"Thi Na, con cứ nghĩ cho mình, vậy có từng nghĩ đến anh trai con không? Lúc đầu cha chọn con, con có biết anh trai con đau khổ đến mức nào không, và những khổ sở, mà nó đã phải nếm trải biết trong những ngày nay, con có từng nghĩ đến không?"

"Con, con đương nhiên có nghĩ đến chứ."

"Hừ, nếu như con có nghĩ cho anh hai mình, mới vừa rồi tại sao cứ luôn muốn trả thù trước mà bỏ mặc việc chính? Đừng nói trong lòng cha không con không bằng số tiền tài kia, chẳng bằng nói ở trong lòng con, thù hận còn quan trọng hơn cả anh hai mình."

"Cha, con biết sai rồi, sau này con nhất định sẽ thay đổi, con sẽ đổi."

"Con không cảm thấy giờ nhận lỗi đã quá muộn sao?"

"Con biết đã muộn, nhưng con hứa với cha, nhất định sẽ dùng mọi cách cứu anh hai ra." Trong lòng Hồng Thi Na đã tràn đầy oán hận, hận cha mình lúc này còn không muốn cứu cô mà cứ lảm nhảm nói nhiều như vậy, nhưng cô không thể tức giận, càng không thể nói lối, bằng không nhất định sẽ chết.

"Trái lại con nói thử xem, con định làm gì cứu anh hai con hả?" Hồng Thiên Phương vẫn cứ ở đó nói lối, kì thực đã quyết định sẽ lấy tiền cứu con gái mình, dù sao hiện giờ cô đang gặp nguy hiểm, bất quá lại không muốn để tâm huyết cả đời của mình tan tành theo mây khói, nên vẫn chưa đưa ra lựa chọn.

Hồng Thi Na không biết ông nghĩ như vậy, bên tai chỉ toàn vang vọng những lời lẽ lạnh lùng kia, trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra được cách nào để cứu Hồng Thừa Chí, trầm mặc một hồi, vẫn không nghĩ ra được, không thể làm gì khác hơn là cầu cứu, "Cha, con hứa với cha, chỉ cần cha cứu con, con nhất định sẽ cứu anh hai, mặc dù bây giờ con chưa nghĩ ra được cách gì để cứu anh hai, nhưng con tin mình có thể làm được, chỉ cần chúng ta cố gắng, nhất định có thể cứu anh hai ra mà."

"Đủ rồi, chờ nói nữa."

"Cha."

"Câm miệng."

Phong Khải Trạch lại nghe thêm một đoạn cha con họ cải vả, nhìn lại đồng hồ phát hiện đã qua năm phút, vì vậy nhắc nhở: "Hồng Thiên Phương, ông chỉ còn lại có năm phút đồng hồ, đã lựa chọn xong chưa?"

Vừa nói vừa buông tay ra, để cho sợi dây trong tay rơi xuống một chút.

"A —— cứu mạng a!" Hồng Thi Na bị dọa sợ la lên thất thanh, thiểu chút nữa đã té ra quần, cố hít từng ngụm từng ngụm, cả người đầy mồ hôi lạnh, bất quá lần này không cầu cứu Hồng Thiên Phương nữa, mà là chờ đáp án của ông.

Chuyện như vậy cũng cần do dự lâu đến thế sao, này chứng tỏ mình ở trong lòng cha không quan trọng đến như vậy, nếu như cuối cùng ông lựa chọn tài sản, cả đời này cô cũng sẽ không tha thứ cho ông.

"Chờ một chút." Hồng Thiên Phương thấy Phong Khải Trạch lại muốn buông sợi dây ra, vội vàng kêu lại.

Phong Khải Trạch lạnh lùng cười, khinh miệt hỏi: "Thế nào, đã chọn xong chưa? À đúng rồi, thời gian còn chưa tới, vẫn còn 4 phút, ông cứ tiếp tục nghĩ, rốt cuộc là muộn tiền hay muộn con gái? Để tôi nhắc nhở ông chút, nếu như ông đem toàn bộ tài sản đưa cho tôi, như vậy thì Hồng Gia các người sẽ chỉ còn hai bàn tay trắng, ông đã biết Ôn Thiếu Hoa là ai rồi đó, hắn ta và con gái ông từng có một đêm khó quên nga, thảm cảnh xảy đến cả nhà Ôn Thiếu Hoa, cũng chính thảm cảnh sau này khi Hồng Gia các người chỉ còn hai bàn tay trắng, Ôn gia hiện tại trải qua thế nào, sau này các người cũng sẽ như thế, cho nên ông hãy cẩn thận lựa chọn.

"Tôi ——" Nghe những lời này Hồng Thiên Phương càng thêm do dự, không muốn mình có kết quả giống như Ôn Minh, nhưng cũng không muốn nhìn con gái của mình rơi từ trên lầu xuống mà chết, huống chi sau khi chỉ còn hai bàn tay trắng, ông sẽ không còn cách để cứu con trai.

Làm sao bây giờ?

"Mặc dù sau này các người chỉ còn lại hai bàn tay trắng, cuộc sống sẽ rất thê thảm, bất quá cả nhà các người vẫn còn được sống bên nhau, từ chi đều bình thường, nên không sợ chết đói, chỉ là sau này phải chịu đựng ánh mắt xoi mói khinh thường của những người khác, e là cuộc sống sau này sẽ không còn tôn nghiêm nữa, mà có tôn nghiêm hay không cũng không sau, ít ra vẫn còn mạng, có đúng không?"

"Đừng nói nữa." Hồng Thiên Phương không chịu đựng nổi những lời Phong Khải Trạch nói, ôm đầu, thống khổ hô to.

"Được, tôi không nói, bây giờ vẫn còn dư lại ba phút đồng hồ, sau ba phút, cho tôi đ답 án đi."

Ba phút —— Hồng Thi Na bị treo ở dưới nên nghe được rất rõ ràng, cố gắng đầu lên nhìn, chờ đ답 án sau ba phút kia, hi vọng cha đồng ý giao tiền ra cứu cô, nhưng lại lo sợ ông lựa chọn tiền tài, nên nhắc nhở ông một

câu, "Cha, tiền mất còn có thể kiếm lại , nhưng mạng mất rồi thì không." Hồng Thiên Phương làm như không nghe thấy những lời này, không trả lời cô, bàn tay dần hạ xuống, nghiêm nghị nhìn chằm chằm Phong Khải Trạch, trong lòng đột nhiên lại thoáng hiện một ý niệm: đánh cuộc thêm một lần nữa. Phong Khải Trạch mặc dù lòng dạ độc ác, nhưng nơi này có nhiều người thế, có thể làm nhân chứng, nếu như hắn ta thật sự buông sợi dây kia ra chính là cố ý giết người, sẽ bắt hắn trả cái giá đắt, thay vì thỏa hiệp với hai bàn tay trắng, chẳng bằng đánh cuộc thêm một lần nữa. "Phong Khải Trạch, tôi muốn giữ lại tài sản, chuyện tiếp theo cậu muốn làm gì thì cứ làm đi."

-----oOo-----

Chương 320: Tôi không giết cô

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồng Thiên Phương đã đưa lựa chọn, sự lựa chọn này khiến tất cả mọi người đều khiếp sợ không thôi, không ngờ tới Hồng Thiên Phương lại yêu tiền đến mức độ thế, ngay cả con gái mình cũng không cần.

Phong Khải Trạch mặc dù có chút kinh ngạc, bất quá không biểu hiện ra mặt, ngoài trừ cười, liền tiếp tục xem trò vua. Hồng Thiên Phương đưa ra sự lựa chọn này, nhất định khiến Hồng Thi Na giận đến nổ tung, kết quả này so với lấy toàn bộ tài sản của Hồng Thiên Phương càng làm cho anh vui hơn.

"Cha ——" Hồng Thi Na nghe được đáp án, điên cuồng gào thét một tiếng, trong thanh âm vô cùng tức giận và không thể tin, nằm mơ cũng không nghĩ đến, trong lòng của cha tiền bạc còn quan trọng hơn cả mình, khiến cô bị đả kích trầm trọng từ khi sinh ra trên đời này, so với vết thương do Phong Khải Trạch cùng Tạ Thiên Ngung gây ra còn đau hơn.

Tại sao cha chỉ chọn tiền mà không chọn cô, tại sao?

Hồng Thiên Phương sau khi đưa ra lựa chọn, cẩn thận quan sát phản ứng Phong Khải Trạch, phát hiện anh không có chút kinh ngạc, cũng không lo lắng, chỉ mỉm cười, trong lòng liền biết trong lần đánh cuộc này mình đã thắng, vì vậy tiếp tục nói đáp án mình chọn, "Phong Khải Trạch, tôi đã

chọn xong."

"Ông thật muốn chọn thế sao?" Phong Khải Trạch có ý hỏi lần nữa, nhằm đánh thăng vào tình cảm cha con bọn họ. Nếu như khiếu hai cha con họ đấu đá lẫn nhau, sau này sẽ không thể tìm anh gây phiền phức nữa, không tệ không tệ.

"Đúng vậy, tôi đã chọn thế." Hồng Thiên Phương trả lời như đinh đóng.

"Không suy nghĩ lại một chút nào sao?"

"Không cần suy nghĩ thêm, tôi đã quyết, suy nghĩ thêm vẫn là đáp án này."

"Hồng Thiên Phương, ông chọn như vậy, chẳng lẽ không nghĩ tới sẽ tồn thương con gái ông sao?"

"Kết quả này là do nó làm nó phải chịu, những gì cần làm tôi đã làm hết rồi, lúc đầu đã cứu nó hết một lần, này là do nó không biết quý trọng."

"A, là cô ta gieo gió gặt bão, nói cách khác, ông không quan tâm sự sống chết của con gái mình sao?" Phong Khải Trạch giơ sợi dây ra trước mặt, lấy tay vuốt vuốt, bộ dạng như muốn thả tay ra.

Hồng Thiên Phương thấy thế liền hoảng hốt, nhưng vẫn tin chắc mình thắng cuộc, xoay người, đưa lưng về phía Phong Khải Trạch, giữ vững lựa chọn của mình, "Không cần nói thêm nữa, cậu muốn làm gì thì làm đi."

"Cha, con hận cha." Hồng Thi Na nghe đáp án, giận đến cắn răng nghiến lợi, nhẫn tâm nói một câu, bất quá âm lượng không lớn, làm người khác không thể nghe được.

Phong Khải Trạch thấy Hồng Thiên Phương đưa lưng về phía anh, vì vậy liền nhìn về phía Hồng Thi Na, giấu cợt nói cho cô biết đáp án, "Hồng Thi Na, cha cô đã chọn tiền tài bỏ mặc cô, này không nên trách tôi, đến chớ Diêm vương, nếu như cô muốn tố cáo thì cứ tố cáo cha cô đi."

"Hừ." Hồng Thi Na hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, không nhìn anh, mới vừa rồi bởi vì sợ mới khóc thút thít, bây giờ là vì đau lòng mới khóc thút thít, loại đau khổ này còn lớn hơn cả lúc trước bị Phong Khải Trạch cùng

Tạ Thiên Ngưng tổn thương, đau đớn đến mức vượt lên cả thù hận.

Cô hận Phong Khải Trạch, chỉ vì chút bốc đồng không cam lòng, không muốn tin mình thua bởi Tạ Thiên Ngưng, cho nên mới làm nhiều chuyện như thế, nhưng bây giờ, cô lại hận cha cô, không phải là bốc đồng hay không cam tâm, mà là thật sự bị tổn thương trong lòng. Trên thế giới này cô cho rằng người thân nhất và thương cô nhất chính là cha cô, thế nhưng ông lại chọn tiền không chọn cô, làm sao không tổn thương chứ?

Hồng Thiên Phương mặc dù vò không để tâm đến Phong Khải Trạch, nhưng lại rất cẩn thận nghe mỗi câu anh nói, thật sự sợ anh sẽ buông tay ra, vì lý do an toàn, cố ý lần nữa nhắc đến lựa chọn của ông, "Phong Khải Trạch, tôi đã chọn xong, vì sao cậu còn chưa động thủ?"

Những lời này, khiến lòng đau như cắt, Hồng Thi Na vừa đau lòng vừa rất oán hận, ngẩng đầu lên, trợn tròn hai mắt lén nhìn, trong mắt ngoại trừ hận ý, không còn gì cả, mà ánh mắt oán hận này không phải nhìn Phong Khải Trạch, mà là nhìn Hồng Thiên Phương, chỉ tiếc ánh mắt cô không thể xuyên đến. Không ngờ cha cô không thể chờ đợi muộn cô mau chết đi, thực sự không thể ngờ đây chính là người cha thương yêu cô từ nhỏ.

Phong Khải Trạch nhìn thấy cặp mắt chứa đầy oán hận của Hồng Thi Na, biết rõ người cô hận không phải là anh mà là Hồng Thiên Phương, trong lòng đặc ý cười trộm, tiếp tục nói khích, "Hồng Thiên Phương, không phải là ông rất thương con gái mình sao, sao hôm nay lại không chịu cứu cô ta vậy chứ?"

"Ít lải nhải đi, hãy làm chuyện cậu muốn làm đi, tôi sẽ không lấy tài sản ra cứu nó đâu, cậu đừng nuối hi vọng nữa làm gì." Hồng Thiên Phương vẫn cứ nói những lời làm đả thương người khác, ở trong lòng âm thầm nói: Thi Na, những lời cha nói không phải là thật, Phong Khải Trạch tuyệt đối sẽ không dám lấy tính mạng của con, con yên tâm đi.

Nhưng những lời trong lòng này lại không ai có thể nghe thấy, điều họ nghe chẳng qua là những lời nói đả thương người được xuất phát từ miệng ông.

Hồng Thi Na chảy xuống giọt nước mắt tuyệt vọng, không muốn nhìn, cũng không buồn hay cầu xin thêm nữa, chờ đợi những điều xui xẻo xảy đến. Lúc này ngoài trừ chấp nhận ra, cô còn có thể làm gì?

Phong Khải Trạch cảm thấy không tệ, vì vậy ra lệnh: "Tất cả mọi người, toàn bộ đi vào trong căn phòng sắt hết cho tôi."

"Tại sao?" Hồng Thiên Phương xoay người lại, nghiêm nghị chất vấn, không biết Phong Khải Trạch lại muốn chơi trò gì. Mới vừa rồi đã lấy đi điện thoại cùng chìa khóa, giờ còn bắt bọn họ vào trong phòng sắt, những chuyện này làm cho người ta không thể lý giải được.

"Không nên hỏi tại sao, tôi kêu các người vào, thì đi vào."

"Nếu như tôi không vào? Giờ ngay cả con gái có sống hay chết cũng không xía vào, cậu còn có gì làm khó dễ được tôi?"

"Ông nói không sai, ngay cả sự sống chết của con gái mình cũng không xía vào, tôi không thể làm gì ông, nhưng mà tôi sẽ đòi lại trên thân thể con trai ông, lóc tung miếng thịt trên người hắn ra. Như theo lời ông vừa mới nói, Hồng Thùa Chí nhất định đang ở trong tay cha của tôi, nếu như tôi đi tìm ông ta yêu cầu người, ông nghĩ ông ấy sẽ làm gì?"

"Cậu——" Hồng Thiên Phương không ngờ đến Phong Khải Trạch vẫn còn cách để uy hiếp ông, loại bị uy hiếp này khiến ông muốn điên lên, nhưng ông không thể không đối mặt.

"Không muốn con trai ông mất một miếng thịt nào, thì ngoan ngoãn vào trong nhà sắt cho tôi, tất cả mọi người đều vào, đi vào mau." Phong Khải Trạch cương thế ra lệnh.

Mười lăm người thanh niên bởi vì sợ Phong Khải Trạch, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn nghe lệnh, đi vào trong phòng sắt.

Hồng Thiên Phương do dự một chút, đột nhiên có một loại dự cảm không tốt, tưởng rằng mình thắng đánh cuộc, nhưng bây giờ xem ra thắng thua còn chưa định.

"Hồng Thiên Phương, ông còn do dự gì đó, mau đi vào đi." Phong Khải Trạch thấy Hồng Thiên Phương vẫn còn bất động, vì vậy liền nói thêm một lần nữa.

"Phong Khải Trạch, rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

"Tôi muốn làm gì, không mượn ông xen vào, ông chỉ cần làm theo lời của tôi nói, vào trong cho tôi."

"Cậu——"

"Nói nhảm nữa, tôi sẽ cắt một đầu ngón tay của con trai ông đưa đến cho ông đó."

"Được, tôi vào." Hồng Thiên Phương bất đắc dĩ đành thỏa hiệp, ngoan ngoãn đi vào trong phòng sắt, nhưng chỉ tới mới cửa, hai mắt vẫn nhìn ra phía ngoài.

Phong Khải Trạch âm lãnh cười một tiếng, ra lệnh: "Đóng cửa lại."

"Tại sao đóng cửa lại?"

"Ông hỏi tại sao nhiều quá đó, đừng hỏi tại sao nữa, bởi vì tôi sẽ không trả lời đâu, ông chỉ cần làm theo lời tôi nói, đóng cửa lại."

"Cậu——"

"Đóng cửa lại."

"Hừ." Hồng Thiên Phương tức giận hừ một tiếng, sau đó nặng nề đóng cửa lại.

Đây là một phòng sắt, ngoại trừ trên nóc có hai lỗ thông gió, những chỗ khác gió không thổi lọt, hơn nữa lúc này là ban đêm, cửa sổ lại nằm ở trên cao, khiến cả phòng đều là đen như mực không nhìn thấy bất kỳ vật gì.

Phong Khải Trạch thấy Hồng Thiên Phương đi vào trong phòng sắt, nhanh chóng đem sợi dây trong tay cột vào trên ống thép, sau khi cột chắc liền dùng tay kéo xuống, xác định đã chắc chắn, sau đó đi tới, đem cửa sắt khóa lại, nhốt tất cả mọi người ở bên trong, cầm chìa khóa cười đắc ý, "Hồng Thiên Phương, ông hãy từ từ hưởng thụ mùi vị bị nhốt trong căn phòng sắt đi, xem thử ngày mai có người nào có thể tới cứu ông không?"

"Phong Khải Trạch." Hồng Thiên Phương rốt cuộc đã rõ tại sao Phong Khải Trạch đem điện thoại di động của mọi người vứt đi, thì ra chính là

muốn làm chuyện này, đáng tiếc ông biết được đã quá muộn, cuống quít, hỏi thăm những người bên cạnh, "Trên người các người còn điện thoại nào khác không?"

"Không có, mới vừa rồi toàn bộ đã lấy ra rồi."

"Tôi cũng vậy."

"Tôi cũng vậy."

Tất cả mọi người đều không có người nào có, không còn điện thoại di động nào, có nghĩa bọn họ không thể gọi điện thoại cầu cứu.

"Các người yên tâm, sáng sớm ngày mai sẽ có người biết các người bị giam ở bên trong. Hồng Thiên Phương, ngoan ngoãn ở bên trong suy nghĩ kĩ lại đi, suy nghĩ xem cuộc đời này của ông rốt cuộc đã làm sai bao nhiêu chuyện, ha ha ——" Phong Khải Trạch đắc ý cười to, sau đó đi trở về tới bên cạnh sợi dây, xác định một thứ đều ổn, tiếp tục nhìn xuống, nhìn Hồng Thi Na, giấu cợt nói: "Hồng Thi Na, giờ cô cảm thấy thế nào?"

"Hừ." Hồng Thi Na hừ lạnh một tiếng, không trả lời anh, cũng lười nhìn đến anh.

Dù vậy, anh vẫn tiếp tục nói, "Bây giờ cô đang hận tôi, hay là hận ba cô thế?"

"Không liên quan đến anh."

"Đúng là không liên quan tôi, chẳng qua trông cô thế này, khiến tôi cảm thấy rất vui. Tôi vui bao nhiêu thì trông cô càng đáng thương bấy nhiêu, nhìn thấy cha cô yêu tiền còn hơn cả cô cho nên hôm nay tôi sẽ tha cho cô một mạng, dùng lời người xưa để khuyên một câu 'tội chết có thể miễn, tội sống khó tha', mặc dù tôi tha cho cô một mạng, nhưng vẫn phải trừng phạt cho những hành vi của cô đã làm, tôi quyết định treo ngược cô ở nơi này một đêm, đến sáng sớm ngày mai, có người đi ngang qua cô hãy gọi bọn họ tới cứu cô."

"Anh không giết tôi?" Hồng Thi Na ngẩng đầu lên, kích động nhìn người trước mặt, không ngờ nhặt được cái mạng về, mặc dù vẫn bị người điểm tội, nhưng nếu đem ra so sánh, cô vẫn rất cảm kích.

"Tôi không giết cô, cho nên cô hãy tự mình lo liệu, sợi dây rất bèn, tôi đã trói lại rất chắc, cô không cần lo lắng mình rơi xuống, nếu như dưới tình huống này cô cũng bị rơi xuống, vậy thì chứng minh ông trời không chịu tha thứ cho cô, cô đừng nên trách tôi. Cha cô bị tôi nhốt ở trong phòng sắt, đợi sau khi có người cứu cô lên, cô tới cứu ông ta. Hẹn gặp lại, bất quá tôi vẫn hi vọng chúng ta không cần gặp nhau nữa." Phong Khải Trạch sau khi nói xong, xoay người đi, không quan tâm đến người nào nữa, hơn nữa sau khi đi còn đem cửa khóa lại.

Trải qua chuyện này, người Hồng gia sẽ không dám quay lại trêu chọc anh.

-----oOo-----

Chương 321: Tin bình an

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi Phong Khải Trạch đi tới lâu dưới, đứng im tại chỗ, ngẩng đầu lên nhìn, dựa theo ánh trăng, thấy một bóng đen treo ngược ở giữa không trung, đó chính là Hồng Thi Na, khinh thường cười lạnh, trực tiếp xoay người rời đi, không thèm quản chuyện gì cả .

Trải qua chuyện này, nếu như người Hồng gia còn dám tới gây chuyện với anh, vậy thì anh đành phải đạp Hồng Thiên Phương xuống đất, để cho họ chỉ còn hai bàn tay trắng. Bất quá theo suy đoán của anh, Hồng Thi Na tám phần đã bị dọa sợ chết khiếp, từ nay không còn dám tìm anh gây sự, về phần Hồng Thiên Phương, sau khi mất đi tín nhiệm của con gái, cuộc sống sau này của ông già này sẽ không bình yên, gom lại mà nói, mối nguy hiểm của Hồng gia xem như đã giải quyết, giờ anh cần trở về nhà báo tin cho vợ biết mình đã bình an rồi.

Tạ Thiên Ngưng ở nhà sốt ruột chờ đợi, mới bắt đầu còn có thể đợi ở trong nhà, cuối cùng thật sự không nhịn được, đi ra ngoài sân đợi, thỉnh thoảng nhìn quanh ngoài cửa, thiếu chút nữa đã đi ra bên ngoài cửa rồi.

Đối Phương Dung vẫn luôn bồi ở bên người cô, khuyên cô cả một đêm, biết nói nhiều cũng không tác dụng gì, nhưng vẫn cố nói, "Thiên Ngưng,

con đã đứng một buổi tối rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, bây giờ là ban đêm, khí trời se lạnh, vào trong đợi đi, có được hay không?"

"Mẹ, con muốn ở chỗ này chờ khi con về, anh ấy đã đi nhiều canh giờ, mà một chút tin tức cũng không có, con thật sự không an tâm." Tạ Thiên Ngưng không muốn trở về nghỉ ngơi, tiếp tục nhìn quanh cửa, thật hy vọng Phong Khải Trạch có thể lập tức xuất hiện ở trước mặt cô.

"Con chờ mãi ở ngoài này thì kết quả cũng thế thôi, cần gì chứ?"

"Mẹ, mẹ đừng lo cho con, con muốn ở chỗ này chờ anh ấy về."

"Mẹ sao có thể không lo cho con? Bụng con đã lớn, đứng lâu như vậy, con không mệt, thì đứa nhỏ trong bụng cũng mệt, vào bên trong chờ đi, có được hay không?"

"Theo thời gian, khi con đã đi hơn bốn tiếng, hiện tại đã sáu sáng, sao còn chưa trở lại?" Tạ Thiên Ngưng tự mình hỏi mình, căn bản không nghe lời khuyên của Đới Phương Dung, một lòng chỉ mong Phong Khải Trạch trở về, càng chờ tim càng đập nhanh, mặc dù chờ đến đau cả thắt lưng, nhưng vẫn muốn đợi.

Cô có thể khẳng định, Hồng Thi Na nhất định đã bố trí bầy rập, bây giờ khi con đang gặp nguy hiểm, cô phải làm gì để giúp anh đây?

"Con cũng biết trời đã sáu sáng rồi sao, đã biết sao còn không mau đi nghỉ?" Đới Phương Dung ra sức khuyên cô, một đêm chỉ đều chỉ lặp lại những lời này, nhưng tất cả đều vô dụng.

"Mẹ, mẹ cứ đi nghỉ trước đi, chúng con chờ khi nhỏ về."

"Không được, mẹ vẫn sẽ canh chừng con, cho đến Khải Trạch trở về mới thôi, tránh con đi làm chuyện điên rồ, chạy ra ngoài."

"Con đã đồng ý với khi con nên con sẽ tuân thủ lời hứa nhất định sẽ không đi ra, mẹ hãy yên tâm."

"Mẹ vẫn không yên lòng, gặp chuyện gì con cũng không chịu suy nghĩ, nhất là bây giờ, rất dễ làm những việc ngu ngốc, mặc dù con đồng ý Khải Trạch không ra ngoài, thì mẹ cũng không yên tâm."

"....."

Thím Chu từ trong nhà mang ghế ra ngoài, "Hai người đều không chịu vào trong nhà đợi, vậy tôi liền đem ghế ra đây, coi như ngắm cảnh đêm cũng tốt. Phu nhân, bà đứng lâu như vậy cũng nên nghỉ ngơi một chút, ngồi xuống đi. Một hồi tôi lại mang thêm hai cái ghế khác ra, mọi người cùng nhau ngồi."

Tạ Thiên Ngưng lấy tay nhẹ nhàng vỗ sau lưng mình, thật đúng là mệt mỏi, hai chân đã có chút vô lực, vì lý do an toàn, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngồi xuống, "Thím Chu, cảm ơn thím!"

"Khách khí với tôi làm gì, những thứ này đều là chuyện tôi phải làm, tôi nay nếu như cậu chủ không trở về, chắc là cô cũng không ngủ được, thay vì như thế, chẳng bằng nghĩ cách để cô chờ đợi thoải mái một chút. Tôi đi làm một chút điểm tâm, rót thêm ly sữa nóng, để tôi đi vào trong làm ngay bây giờ."

"Được."

Không bao lâu, thím Chu liền mang ghế đến, tất cả ghế đều được mang ra ngoài, ba người phụ nữ vây quanh tại một chỗ.

"Thiên Ngưng, con uống ly sữa nóng này trước đi, nhất định phải uống." Đói Phương Dung mang ly sữa nóng đưa tới, bắt buộc cô phải uống.

"Dạ." Tạ Thiên Ngưng không cự tuyệt, lấy cái ly tới, chẳng qua là uống một hớp, sau đó liền đem tầm mắt chuyển tới cửa sắt, thời gian từng giây từng phút trôi quá, lòng cô càng trĩu nặng hơn, lo lắng hơn, lại suy nghĩ một chút, quyết định gọi điện thoại hỏi, "Con muốn gọi điện thoại cho khi con."

Vừa mới nói xong, còn chưa gọi đi, liền nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện là Tạ Chánh Phong, liền vội vàng chạy ra mở cửa, "Chú ——"

Đói Phương Dung biết tính cô hay nóng vội, trước khi cô đứng lên liền lấy tay đe cô lại, không để cho cô làm loạn, "Thiên Ngưng, đừng quên giờ con đang mang thai, chuyện mở cửa để cho chúng ta làm, con ngoan ngoãn ợ

đây đi."

"Tôi đi ra mở cửa." Thím Chu đứng lên, đi tới mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Tạ Chánh Phong liền suy yếu kêu lên một tiếng, cuối cùng ngã trên mặt đất, "Thiên Ngung ——".

"Ông Tạ, ông, ông không sao chó?" Thím Chu vội vàng ngồi chồm hổm xuống.

"Chú." Tạ Thiên Ngung không yên lòng, vẫn đứng dậy đi tới, cùng thím Chu đỡ người dậy, thấy trên người Tạ Chánh Phong chùng chất vết thương, lòng quăng đau, đồng thời lại càng lo cho Phong Khải Trạch, "Chú, vì sao chú lại bị thương nhiều như vậy?"

Không thấy thì thôi càng nhìn càng sợ. Chú đã bị thương như vậy, vậy chẳng phải khi nhỏ cũng sẽ?

"Đều là do Hồng Thi Na biến thái kia làm ra, không biết cô ta có uống lộn thuốc không, cư nhiên bắt chú nhốt vào trong một căn phòng sắt, còn kêu người đánh chú, quả nhiên là lòng dạ nữ nhân độc cùn hơn rắn rết." Tạ Chánh Phong nghĩ tới chuyện Hồng Thi Na đối xử với ông, khiến ông rất tức giận, nhớ lại mấy ngày nay chịu nhiều hành hạ khổ sọ, y như ở trong địa ngục, khổ không chịu nổi.

"Chú, khi con đâu, chú có thấy anh ấy không?"

"Có gặp qua."

"Chú đã gặp khi con, vậy anh ấy sao rồi chú, Hồng Thi Na có làm gì anh ấy không chú?"

"Thiên Ngung, con đừng lo lắng quá, từ từ đi, để chú nghỉ một chút rồi nói cho con nghe, con xem ông ấy đã quá mệt rồi." Đói Phương Dung nhắc nhở xong, sau đó cùng thím Chu đỡ Tạ Chánh Phong ngồi xuống ghế.

Sau khi Tạ Chánh Phong hồi phục lại được chút sức lực, mặt sầu bi nhìn Tạ Thiên Ngung, nặng nề nói: "Lúc chú về nhìn thấy Phong Khải Trạch bị trói hai tay, tình huống tựa hồ không tốt lắm, chú vốn muốn ở lại giúp cậu ấy, nhưng cậu ấy không cho, nói là có cách ứng đối, muốn chú về trước .

Bất quá chú vẫn còn nhớ địa điểm đó, biết bọn họ đang ở nơi nào."

"Ở nơi nào?" Tạ Thiên Ngưng kích động hỏi, muốn mang người đến cứu, nhưng vừa mới hỏi xong, điện thoại di động liền reo lên, cầm lên nhìn một chút, phát hiện Phong Khải Trạch gọi điện tới, nhất thời khiến cô nở nụ cười, vội vàng nghe, hỏi: "Khi con, anh giờ đang ở đâu?"

Phong Khải Trạch không muốn Tạ Thiên Ngưng quá lo lắng, cho nên sau khi làm xong liền tranh thủ đang trên đường trở về gọi điện thoại cho cô, để cô có thể an tâm, "Yên tâm, anh giờ đang trên đường trở về, khi nào về anh sẽ giải thích cặn kẽ cho em, gọi điện thoại chẳng qua là bão bình an cho em biết, để không cần phải cho anh, giờ anh cúp nha."

"Anh bình an vô sự là tốt rồi, em ở nhà chờ anh về." cuộc điện thoại này đối với cô mà nói, không thể nghi ngờ là một viên thuốc an thần tốt nhất, cả đêm không ngừng lo lắng, cuối cùng đã có thể tháo xuống.

Đối Phương Dung đã đoán được cuộc gọi này là Phong Khải Trạch gọi tới, nhất là thấy Tạ Thiên Ngưng đã yên ổn, cười vui vẻ, đợi sau khi cô cúp điện thoại, không thể chờ đợi liền hỏi: "Thiên Ngưng, Khải Trạch có sao không?"

Tạ Thiên Ngưng mang theo nụ cười gật đầu trả lời, "Dạ, khi con đang trên đường trở về, anh ấy đã không sao."

"Cám ơn trời đất, cuối cùng không sao."

"Ông trời luôn phù hộ người tốt ." Thím Chu có chút mê tín, chắp tay lại, hướng về phía bầu trời lạy vài cái.

"Thím Chu , khi con đã giằng co một buổi tối, nhất định đã đói bụng, thím vào nhà bếp chuẩn bị chút đồ ăn, chờ anh ấy về là có thể ăn được cơm nóng. Chú, chắc chắn cũng đã đói rồi, chuẩn bị nhiều một chút." Tạ Thiên Ngưng phân phó, không còn lo lắng giống như mới vừa rồi, mà là bình tĩnh chờ Phong Khải Trạch trở lại.

Cuối cùng sự chờ đợi đã được kết quả tốt đẹp.

"Được, tôi lập tức đi chuẩn bị."

"Thiên Ngưng, chi bằng chúng ta vào trong đi, trên người chú con đầy mình thương tích, giờ phải mau chóng bôi thuốc vào, nên cần phải đi vào trong để giữ âm cơ thể, uống chút nước để giải khát." Đói Phương Dung vừa mới nói xong, đã đưa tay đi đỡ Tạ Chánh Phong.

"Dạ." Tạ Thiên Ngưng không có cố ý muốn ở trong sân đợi, cùng nhau đỡ Tạ Chánh Phong vào trong, vừa đi vừa nói chuyện của Ninh Nghiên và Tạ Minh San cho chú biết, "Chú, thím Ninh và Minh San đã về."

"Cái gì, họ đã về ư?" Tạ Chánh Phong rất kích động, cũng rất kinh ngạc, bất quá kích động và kinh ngạc này rất nhanh liền biến mất, đổi thành ưu sầu, "Trở lại là tốt rồi, cũng tốt vì không bị Hồng Thi Na ra tay độc thủ. Trải qua chuyện này, chú mới biết cha con Hồng gia đều là lòng dạ độc ác, hai người bọn họ đơn giản không phải là người, mà là cầm thú."

"Chú, nếu khi con có thể trở lại bình an, nói rõ ra Hồng Thi Na cùng Hồng Thiên Phương đã bị anh chế trụ, chú cũng đừng quá tức giận, để khi con giúp chú báo thù. Con cho chú biết một tin tức tốt, thím Ninh và Minh San lần này trở lại đã hoàn toàn thay đổi, họ đã biết lỗi của mình, không còn giống như trước nữa, họ hiện giờ đang chờ chú trở về để cả nhà xum họp, sống những ngày tháng vui vẻ sau này đó!"

"Có thật không?"

"Thật, một hồi con sẽ gọi điện thoại cho họ, để họ đến đón chú, có được hay không?"

"Thiên Ngưng, cảm ơn con." Tạ Chánh Phong vui vẻ đến muôn khóc, mặc dù còn không biết Ninh Nghiên và Tạ Minh San là hồi lỗi thật hay giả, bất quá biết được tin hai người đã hồi đầu trở về, thật sự làm ông rất vui mừng.

"Là con phải nói xin lỗi chú, nếu như không phải bởi vì con, thì Hồng Thi Na cũng sẽ không gây hại đến chú, như vậy chú sẽ không cần chịu khổ như thế, chú, con xin lỗi chú."

"Con bé ngốc này, nói xin lỗi gì chứ, vốn con không có lỗi với chú, nếu như không có con, chú sợ rằng mình đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi."

"Chú ——"

"Được rồi được rồi, chuyện đã qua đừng nhắc lại nữa. Thiên Ngưng, con tốt nhất nên ở cạnh lo cho chú, mẹ vào lấy hòm thuốc, giúp bôi thuốc vào vết thương cho ông ấy, nếu như vết thương quá nặng, sáng ngày mai đi đến bệnh viện kiểm tra lại một chút." Đói Phương Dung sau khi đỡ Tạ Chánh Phong ngồi xuống, vội vàng đi lấy hòm thuốc, bởi vì không yên lòng về Tạ Thiên Ngưng, cho nên trước khi đi vẫn không quên nhắc nhở cô một câu, "Con ngoan ngoãn ngoài ở đây, không được đi lộn xộn."

"Mẹ, mẹ thật là, nếu khi con đã không sao, mẹ có thể yên tâm về con." Tạ Thiên Ngưng có chút bất bình, cảm thấy Đói Phương Dung thật sự khẩn trương hơi quá.

"Mẹ vẫn không yên lòng về con lắm, ngoan ngoãn ngồi đây nha, mẹ đi lấy hòm thuốc." Sau khi Đói Phương Dung nhắc lại thêm một lần nữa, mới vội chạy đi lên trên lầu, định đi nhanh về nhanh, tránh cho xảy ra chuyện gì.

-----oOo-----

Chương 322: Miễn cưỡng tiếp nhận

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ninh Nghiên cùng Tạ Minh San nửa đêm canh ba nhận được điện thoại của Tạ Thiên Ngưng, biết Tạ Chánh Phong đã trở về, hai người liền vội vàng chạy tới, không nửa câu oán trách.

Khi lúc cả một nhà gặp mặt, chuyện cũ không ngừng liên tục xuất hiện ở trong đầu, nhất là những chuyện cũ kia nghĩ lại mà kinh hãi, làm cho bọn họ thấy xấu hổ liền cúi đầu xuống, không dám nhìn người trước mắt.

Tạ Minh San hồi tưởng lại chuyện lúc trước, biết mình không xứng làm con gái ông, nếu giờ lấy danh nghĩa con gái đứng ở trước mặt cha, cô cảm thấy rất lúng túng hổ thẹn, chỉ muốn đào cái hố để chui vào, ngay cả mình còn không thể chấp nhận, chó nói chi là muôn người khác tiếp nhận, nhưng bất kể như thế nào, vẫn phải gọi một tiếng, "Cha ——"

Nghe được tiếng ' cha ', Tạ Chánh Phong cười, cười rạng rỡ, giọng hối lỗi của cô thoát ra nghe thật là xuôi tai, quả thật là do cô đã nhận ra sai lầm, hoặc là do khát vọng cả nhà đoàn viên, cho nên chuyện trước kia đều

không so đo nữa, ngược lại kéo tay Tạ Minh San an ủi cô, "Chuyện trước kia, cứ để cho nó đi qua đi, chúng ta hãy chỉ nên nhìn về phía tương lai. Minh San, con còn trẻ tuổi như thế, cha nhất định sẽ tìm cho con một người chồng tốt, đàn ông xấu rất nhiều, không nên chỉ nhìn vào túi tiền của hắn mà phán đoán, mà là nhân phẩm của hắn, con biết không?"

"Cha, con đã hiểu rồi, trải qua nhiều chuyện thế này, con đã được rút ra được bài học nhớ đời rồi, nếu như con còn mắc sai lầm, chính là một đứa đại ngu ngốc. Cha, thật xin lỗi, lúc trước do con không hiểu chuyện, nên không chịu nghe lời cha khuyên nhủ, bất quá con xin thề, từ nay về sau, nhất định sẽ trở thành đứa con ngoan của cha."

"Con gái ngoan, từ này cha rất thích, thật ra toàn bộ chuyện cũng không thể trách mình con, không dạy dỗ con tốt cũng có một phần trách nhiệm của cha, giờ con đã trưởng thành, còn hiểu chuyện, cha thật sự rất mừng."

"Cha ——" Tạ Minh San rốt cuộc đã hiểu thế nào là tình thương của cha, ôm lấy cha của mình, xúc động đến mức nước mắt liền chảy xuống.

Tạ Chánh Phong ôm chặt lấy cô, tay vỗ nhẹ ở sau lưng cô, giống như dỗ con nít, "Con ngoan, đừng khóc, khó được cả nhà chúng ta đoàn viên, mọi người nên vui mới đúng."

"Dạ, con rất vui, con thực sự rất vui."

"."

Ninh Nghiên đứng ở một bên nhìn, cũng xúc động đến chảy nước mắt, vì vậy cũng thành khẩn nhận sai, "Chánh Phong, thật xin lỗi, ngoại trừ nói xin lỗi ra, tôi cũng không biết phải nói sao nữa."

"Vợ chồng với nhau, cãi vã là chuyện bình thường, không cần nói xin lỗi. Vợ chồng mấy chục năm rồi, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy mình hạnh phúc như vậy, hi vọng hạnh phúc này có thể kéo dài vĩnh viễn." Tạ Chánh Phong cũng không có tức giận với Ninh Nghiên, đem tất cả mọi chuyện đã trải qua đều vứt sang một bên.

Nếu như không có những rắc rối này, sợ rằng hai vợ chồng bọn họ vẫn y như người xa lạ, chỉ có trải qua gian khổ, mới biết cái gì là quý giá nhất.

"Nhưng mà, chúng ta, chúng ta đã ly hôn, chúng ta đều đã ký vào giấy ly

hôn rồi."

"Cái này đơn giản, có thời gian, chúng ta đến cục hành chánh dân sự ghi danh lại là được rồi."

"Ông, ông không trách tôi sao?" Ninh Nghiên không nghĩ tới Tạ Chánh Phong lại tha thứ cho bà dễ dàng như vậy, làm bà bị dọa sợ đến ngớ người. Nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ sẽ không tha thứ cho bà, còn sóm tống bà ra khỏi cửa, dù sao những chuyện bà đã làm đều rất quá đáng.

"Nếu như ghét bà, thì lúc đầu cũng sẽ không cưới bà, nếu đã cưới bà thì sẽ không thể ghét bà được. Mặc dù đã từng nói lẫy rất nhiều, nhưng tất cả đều không thể cho là thật, bà nên biết rằng đều là người chung một nhà thì làm sao có oán thù chứ?" Tạ Chánh Phong ôn hòa trả lời, một chút tức giận cũng không, ngược lại rất vui vẻ.

"Cám ơn!"

"Chỉ cần hai người chấp nhận làm lại từ đầu, không như trước kia thì tôi đã vui rồi."

"Cha, từ nay về sau, con sẽ cố gắng học tập theo chị họ, mặc dù vẫn muốn được gả vào gia đình giàu có, nhưng con sẽ không giống như trước kia làm ra những chuyện xấu nữa đâu." Tạ Minh San vội vàng thề, đem tầm mắt hướng sang Tạ Thiên Ngưng, trong mắt không hề chứa oán hận, chỉ còn lại sự hâm mộ và kính nể.

Tạ Thiên Ngưng đáp lại cô bằng nụ cười ôn nhu, gật đầu một cái, khích lệ cô, "Minh San, em phải cố gắng lên, chị tin trên đời này nhất định có một chàng bạch mã hoàng tử nào đó đang đợi em."

"Chị họ, cám ơn chị đã không so đo về những chuyện lúc trước mà em đã gây ra với chị."

"Ai nói chị không so đo, chị rất so đo đó nha."

"A ——"

"Nếu nói chị so đo, thì thật ra là muốn cám ơn em, về phần tại sao cám ơn em, thì chắc em cũng đã rõ rồi. Vẫn là câu nói cũ, nếu như không có em, chị sẽ không có hạnh phúc như hôm nay."

"Chị họ, chị nói làm em rất ngượng ngùng. Oa, bụng của chị sao lớn thế, chắc cũng đã bảy tám tháng rồi đó, em có thể sờ một cái được không?" Tạ Minh San ngồi bên cạnh Tạ Thiên Ngưng, nhìn chằm chằm bụng của cô, ảo tưởng đến cảnh sau này mình mang thai, đột nhiên thấy rất hạnh phúc.

Cô đã đâm cưới hết một lần, chỉ tiếc là một cuộc hôn nhân thất bại, lần sau nhất định cô phải có cuộc hôn nhân thành công mới được.

"Đã hơn bảy tháng, em muốn sờ thì cứ sờ đi. Đứa nhỏ này rất nghịch ngợm, thường hay động, có lúc bị đá rất mạnh đó!" Tạ Thiên Ngưng hào phóng để cho Tạ Minh San sờ, còn chủ động kéo tay cô qua.

"Sao bướng bỉnh thế, tám phần là con trai rồi." Ninh Nghiên chen vào một câu.

Vừa nghe đến con trai, Đới Phương Dung liền kích động không thối, đối với cả nhà Tạ Chánh Phong cũng không còn thấy lo ngại gì, còn thân thiện hùa theo bọn họ nói chuyện, "Là con trai sao, có thật không? Tôi rất thích con trai, Thiên Ngưng, con sinh con trai đi."

"A ——"

"Tôi lại thấy có con gái cũng không tệ, nếu như là con gái, nhất định là giống Thiên Ngưng, ôn nhu hào phóng, có tri thức lại hiếu lễ nghĩa." Tạ Chánh Phong tướng đối nghiêng về phía con gái.

"Bất kể trai hay gái, tóm lại đều là bảo bối." Đới Phương Dung cũng tới sờ bụng Tạ Thiên Ngưng, đột nhiên cảm thấy nảy lên, hưng phấn nói: "Thiên Ngưng, nó động."

"Không phải mới vừa con đã nói sao, đứa bé này rất nghịch ngợm, thường hay động, có lúc còn động rất mạnh đó!" Tạ Thiên Ngưng vuốt bụng của mình trả lời, mặc dù khổ cực, nhưng lại cảm thấy rất hạnh phúc.

"Đứa nhỏ này cũng thật là, hiện tại đã hai giờ sáng, sao nó còn chưa ngủ?"

"Đại khái là muốn cùng mẹ chờ cha trở về, có phải hay không, bảo bảo?" Tạ Thiên Ngưng nhìn đồng hồ, phát hiện đã hơn hai giờ, mà Phong Khải Trạch vẫn còn chưa trở về, lại bắt đầu lo lắng, "Sao khi con vẫn chưa trở lại?"

Vừa mới dứt lời, liền nghe bên ngoài truyền đến thanh âm rất khẽ, "Không phải giờ anh chưa trở về đâu? Hiện tại đã là rạng sáng ngày thứ hai, sao trong nhà lại náo nhiệt thế này, có phải là đang đợi anh không?"

Phong Khải Trạch vừa tới ngoài cửa, liền nghe thấy Tạ Thiên Ngưng nói những lời này, sau khi vào cửa liền thấy có quá nhiều người, bình thường luôn không thích có nhiều người, nhưng giờ anh lại cảm thấy không ghét chút nào, ngược lại còn rất cao hứng, nhất là thấy Tạ Thiên Ngưng bình an vô sự ở trong nhà, cảm thấy trong lòng thật ám áp, vui đến mức không thể thốt ra lời.

"Khỉ con, anh đã về rồi à!" Tạ Thiên Ngưng nhìn thấy Phong Khải Trạch, vô cùng kích động, muốn chạy qua gặp anh.

Nhưng Đói Phương Dung không cho, tựa hồ đã sớm biết cô sẽ làm thế, cho nên đã nhanh đe cô lại, "Nó đi tới được, con đừng chạy loạn."

"Mẹ ——"

"Chẳng lẽ mẹ nói sai sao?"

"Thiên Ngưng, con nên nghe lời đi, chớ làm loạn, tránh cho mọi người lo lắng." Tạ Chánh Phong khuyên nhủ.

Tạ Minh San biết mình hiện tại đang ngồi chỗ Phong Khải Trạch, cho nên rất thức thời đứng dậy tránh sang chỗ khác ngồi.

Phong Khải Trạch đi tới, trực tiếp ngồi vào bên cạnh Tạ Thiên Ngưng, lần nữa nói cho cô biết mình đã bình an, "Anh đã trở về, trở về vô cùng bình an, không bị chút thương tích nào."

"Có thật không, thật không bị thương chút nào không?" Tạ Thiên Ngưng có chút không thể tin được, hai tay cầm mặt của anh, vừa nhìn vừa tỉ mỉ xem xét, xác định anh không bị gì, lúc này mới yên tâm, vui đến muôn khóc lên, "Khỉ con, anh có biết em lo lắng muôn chết không, em thật sự sợ anh sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"Em vẫn không tin anh sao, anh không phải đã nói với em sao, anh có cách ứng phó, em không cần quá lo lắng."

"Nhanh nói cho em biết đi, làm sao anh đối phó được Hồng Thi Na thế?"

"Khải Trạch, mau kể mọi chuyện ra cho chúng ta biết đi."

"Đúng vậy, mau nói một chút coi."

Mọi người, người kia một câu người nọ một câu, ai cũng muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Phong Khải Trạch quét mắt tất cả mọi người một lần, phát hiện Tạ Minh San cùng Ninh Nghiên đều ở đây, đối với bọn họ, mặc dù đã không còn ghét như lúc trước, nhưng vẫn không hoan nghênh bọn họ lắm, chỉ có thể là miễn cưỡng tiếp nhận.

Tạ Minh San tiếp xúc ánh mắt lạnh băng của Phong Khải Trạch, vội vàng cúi đầu không dám nhìn, khùm núm nói, "Phong thiếu gia, thật, thật xin lỗi."

Trừ xin lỗi, những thứ khác cô đều không thể nói ra thành lời, tựa hồ cũng không cần thiết để nói.

Ninh Nghiên cũng tiếp nhận được ánh mắt hàn băng kia, liền cúi đầu nói, "Xin, xin, thật xin lỗi."

Hai mẹ con đều ở đây nói xin lỗi, Tạ Chánh Phong có chút đau lòng, không thể làm gì khác hơn liền nói giúp họ một câu, "Phong thiếu gia, nếu họ đã biết sai rồi, cậu hãy tha thứ cho họ đi, có được không?"

"Khi con, Minh San cùng thím Ninh đã là lần thứ hai nói xin lỗi anh rồi, anh cũng đừng tức giận với họ nữa, có được hay không?" Tạ Thiên Ngưng cũng bắt đầu cầu xin tha thứ, không muốn mối quan hệ giữa mọi người lại tiếp tục cứng ngắc mãi.

Phong Khải Trạch thu hồi ánh mắt lạnh lùng lại, hắng giọng, ra vẻ hào phóng nói: "Tâm tình của tôi hôm nay rất tốt hảo, nên sẽ cho các người một cơ hội, nếu như các người còn dám tái phạm, vậy thì cũng đừng có trách tôi." .

"Sẽ không, chúng ta sẽ không bao giờ ... tái phạm lại sai lầm nữa." Ninh Nghiên lập tức cam kết.

Tạ Minh San cũng không chậm trễ, vội vàng đáp ứng, "Từ hôm nay về sau, tôi sẽ không gây xung đột vào hạnh phúc giữa anh và chị họ nữa."

"Nhớ kỹ những lời hôm nay các người đã nói."

"Phong thiếu gia, cậu đã tha thứ cho họ, vậy họ có thể để họ đến ở chung với tôi trong hoa viên được không?" Tạ Chánh Phong khẩn cầu nói, không quên lời lúc trước Phong Khải Trạch đã nói.

"Có thể." Phong Khải Trạch cố ý do dự một chút mới đáp ứng, cũng không muốn để cho Tạ Minh San cùng Ninh Nghiên quá đắc ý.

"Cám ơn!"

"Cám ơn Phong thiếu gia."

"Đừng nói cám ơn nhiều, Khải Trạch, con mau nói nhanh một chút, rốt cuộc con làm cách nào mà trốn thoát được khỏi tay Hồng Thi Na trở về thế?" Đói Phương Dung không thể chờ đợi, muốn biết xem chuyện gì đã xảy ra, càng muốn biết xem kết cuộc của Hồng Thi Na như thế nào.

"Trốn, con cần gì phải trốn? Con là quang minh chính đại đi về từ trước mặt cô ta đó." Phong Khải Trạch cười đắc ý, từ từ kể rõ mọi chuyện đã xảy ra.

-----oOo-----

Chương 323: Lạnh lùng tổn thương

Nguồn: EbookTruyen.Me

Phong Khải Trạch đem mọi chuyện kể rõ ra cho người nghe, mọi người nghe liền hưng phấn, vẫn cảm thấy có chút hả hê, hận không thể chạy đến xem tình cảnh hiện tại của Hồng Thi Na?

Hồng Thi Na bị treo ngược giữa không trung cả một đêm, cho đến tân sáng có người đi qua đường nhìn thấy cô, sau đó liền đến cứu cô, rồi đến chỗ phòng sắt cứu những người trong đó ra.

Hồng Thiên Phương vừa ra khỏi phòng sắt, vội vàng đi tìm con gái, giải thích rõ cho cô biết, "Thi Na, những lời tối hôm qua cha nói đều không phải sự thật, cha đã đánh cuộc Phong Khải Trạch sẽ không dám giết con, thật ra cha rất yêu con."

"Đánh cuộc, thì ra ông đem tánh mạng của tôi ra đánh cuộc." Hồng Thi Na bị treo cả một đêm, gương mặt trắng bệch như tờ giấy, nhất là ánh mắt kia, ngoại trừ oán hận không còn gì cả, tuy nhiên ánh mắt oán hận này lại không phải đối với người khác, mà là cha của mình.

Bị treo cả một đêm, hơn nữa còn bị treo ngược ở giữa không trung cả đêm, cô vừa lo lắng mình sẽ té xuống, lại vừa nghĩ đến những lời cha của mình nói, mỗi một lần nghĩ, cô càng tăng thêm một phần oán hận, hiện tại ngoại trừ hận thù, cô chẳng còn gì cả, mà buồn cười nhất là cô không còn hận Phong Khải Trạch, trái lại còn cảm kích anh, nếu như không phải anh hành xử cực đoan, sợ rằng cả đời cô cũng không biết địa vị của mình trong lòng cha cô lại thua kém tiền bạc.

Cô không thể tiếp nhận Phong Khải Trạch xem Tạ Thiên Ngưng còn quan trọng hơn cô, cho nên cô mới không ngừng cố gắng đoạt lại, kết quả đến cuối cùng mới biết, người vẫn luôn nói yêu thương cô, cư nhiên xem tiền còn quan trọng hơn cả tính mạng của cô.

Đây hết thảy cũng quá buồn cười, buồn cười đến mức khiến lòng phải quặng đau.

Hồng Thiên Phương không ngờ tới hận ý của Hồng Thi Nalaimān liệt thế, đành phải ra sức giải thích giúp chính mình, giảm đi oán hận trong cô, "Thi Na, cha biết những lời hôm qua của cha đã đả thương con rất nhiều, nhưng tất cả đều không phải sự thật, cha chỉ nói để Phong Khải Trạch nghe, để nó nghĩ con ở trong lòng cha không hề quan trọng, như vậy nó sẽ thả con ra. Và sự thật chứng minh, cha đã thắng, hiện tại không chỉ con không sao, gia sản Hồng gia đã được bảo vệ, không phải sao?"

"Thắng cuộc, trận cá cuộc này ông lấy tánh mạng của tôi ra cược, lỡ ông đánh cuộc thua thì sao?".

"Hiện tại đã thắng, không phải sao?"

"Tôi đang nói lỡ như, chẳng lẽ trước khi ông đặt cược, đã xác định mình sẽ thắng sao? Nếu thua, tôi bị té từ trên cao xuống tan xương nát thịt thì sao, ông có nghĩ đến chuyện mình thua cuộc chưa?" Hồng Thi Na càng nói càng tức giận, càng không thể nào tha thứ cha mình.

Bất kể ông viện cớ gì, thì ông đã bằng lòng lấy tánh mạng của cô ra cược, chứng minh ông vẫn không yêu cô nhiều, ở trong lòng ông, quả nhiên tiền là quan trọng nhất.

"Thi Na, hiện tại hiển nhiên đã thắng, con không cần suy nghĩ nhiều như vậy, có được hay không?"

"Tôi bị treo cả đêm, ông có biết một đêm này tôi nghĩ gì không? Mỗi một phút, mỗi một giây, ta đều ở trên bờ sinh tử, ngay cả khép hờ con mắt tôi cũng không dám, chỉ sợ mình sẽ rơi xuống, lỡ như sợi giây trói đứt, vậy tôi chỉ còn một con đường chết, ông có nghĩ đến kết quả này chưa?"

"Hết thảy đều đã qua, đừng nghĩ đến chuyện này nữa."

"Chuyện đã là quá khứ, nhưng trong lòng của tôi đã lưu lại vết sẹo không thể xóa nhòa, tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho ông, tôi mãi mãi sẽ không quên, chỉ vì tiền tài mà ông lấy sinh mệnh tôi ra đánh cuộc, ông và Phong Gia Vinh không có gì khác nhau."

"Thi Na, vì sao con có thể nghĩ như vậy, cha vì con và anh trai con, đã hy sinh bao nhiêu thứ, chẳng lẽ các con còn không thấy sao? Lúc đầu con bắt Tạ Thiên Ngưng, thiếu chút nữa phải đi ngồi tù, cũng là cha cứu con, con phải rõ chứ. Nếu như tối hôm qua đáp ứng Phong Khải Trạch, con có biết Hồng gia chúng ta sẽ rơi vào tình trạng thế nào không, đó là vĩnh viễn không thể đứng dậy, con có biết không? Con đừng có tùy hứng nữa, có được không?" Hồng Thiên Phương mãnh liệt phản bác, càng nói càng tức giận, tức vì con gái của mình lại chẳng hiểu nổi khó khăn của mình.

"Tôi không biết, tôi chỉ biết, trong lòng ông, tôi không quan trọng bằng tiền, không chỉ có tôi, cả anh hai nữa, nếu thực lòng ông muốn mau chóng cứu anh hai ra, thì lúc Phong Gia Vinh yêu cầu ông lấy tài sản Hồng Gia ra trao đổi thì ông hắn không chút do dự đã đồng ý rồi, nhưng ông lại không bằng lòng, bất kể là lý do gì thì vẫn không thể che đậy được tiền bạc trong lòng ông còn quan trọng hơn chúng tôi."

"Không phải như thế, cha chỉ muốn đem giảm nguy hại đến mức thấp nhất, chứ không phải đem tiền ra so sánh với các con xem cái nào quan trọng hơn."

"Giảm tổn hại đến mức thấp nhất, nói sao thật dễ nghe, có muốn không tôi

đem ông treo ngược ở lầu dưới, sau đó cùng người khác làm giao dịch tới cứu ông, khi người kia lựa chọn không cứu ông, ông sẽ có cảm nhận thế nào?"

"Cha đã nói, những lời này đều là giả, cha chỉ đánh cuộc Phong Khải Trạch sẽ không dám giết con."

"Tôi cũng đã nói, nếu ông đánh cuộc thua thì sao?"

"Thi Na, con đừng nói lỡ như gì nữa được không, nếu giờ đã không sao, sao chúng ta không quên chuyện này đi chứ?"

"Thật xin lỗi, tôi không quên được, tôi vĩnh viễn cũng không quên được cảm giác sợ hãi của tối hôm qua, vĩnh viễn cũng không quên được mỗi một câu ông nói, bất kể là thật hay giả, những lời này đã tốn thương đến tôi, làm tôi không cách nào quên, cả đời cũng không thể." Bất kể Hồng Thiên Phương nói thế nào, Hồng Thi Na vẫn không chịu tha thứ cho ông, ánh mắt vẫn luôn sắc bén như vậy. Sau khi nghỉ ngơi được một chút, từ chi liền có chút sức lực, tiếp đó liền rời đi không hề lưu lại nữa, trong lòng nghĩ xem kế tiếp mình phải làm gì?

Cô muốn rời khỏi nơi này, vĩnh viễn không trở về nữa, bởi vì cô không muốn gặp lại những người tại nơi này, nhất là Hồng Thiên Phương, ngoài miệng nói yêu thương cô, thật ra thì trong lòng căn bản không hề yêu cô, nhưng mà một người muốn ra bên ngoài phát triển, tiền không thể thiếu được, cho nên cô phải mau chóng lấy được thật nhiều tiền.

Hồng Thiên Phương nhìn bóng lưng con gái rời đi, lấy tay vỗ trán của mình một cái, bất đắc dĩ vừa lo vừa buồn, căn bản không biết nên nói gì cho phải.

Rõ ràng thắng cuộc là một chuyện tốt, sao lại cảm thấy chuyện càng loạn hơn, con gái ông từ trước đến nay khá hiểu chuyện, lại khá thông minh, át hẳn phải hiểu rõ nỗi khổ tâm vào tối hôm qua của ông chứ, sao phản ứng của nó lại khác xa với suy nghĩ của ông chứ?

Chả lẽ nó cần thời gian để tiếp thu, có lẽ mấy ngày nữa sẽ bình thường lại thôi.

Sau đó 15 người bị giam chung với Hồng Thiên Phương, thấy Hồng Thi

Na rồi đi, lo lắng những thiệt hại của mình sẽ thành công cốc, lập tức hướng Hồng Thiên Phương đòi tiền, "Ông Hồng, thù lao của chúng ta đâu, cả chuyện ông nói sẽ bồi thường tổn thất nữa? Đừng quên, Phong Khải Trạch đều đã ném hết điện thoại của chúng tôi, mà ông đã nói sẽ bồi thường chúng ta đó."

Hồng Thiên Phương đang rầu rỉ chuyện con gái, vừa nghe đến những người đòi tiền ông, còn nhắc đến chuyện thất bại, tâm tình không tốt, liền rống to nói, "Đòi tiền sao, chuyện còn chưa giải quyết xong, không có tiền đâu."

Lời này đã chọc giận tất cả mọi người, không còn ôn hòa nói chuyện nữa, mà là nghiêm nghị chất vấn: "Ông Hồng, lời này rất không có lương tâm đó, anh em chúng tôi đã mạo hiểm vì giúp ông làm nhiều chuyện xém phai đi tù, ông lại nói không có tiền, ông không cảm thấy rất đáng sao?"

"Ai kêu các người không giải quyết xong chuyện này, mục đích của tôi còn chưa đạt tới, cho nên các người cũng đừng mong nhận được một đồng nào."

"Ông Hồng, đó là mục đích của ông không có đạt thành, còn chúng tôi chỉ lo chuyện bắt giam người, chúng tôi chẳng qua chỉ làm theo lời ông nói thôi, thế thì chúng tôi có lỗi gì?"

"Bất kể các người có lỗi gì, tóm lại mục đích của tôi chưa đạt được, một đồng cũng không cho các người."

Mười lăm người lần này rất tức giận, bao vây lấy Hồng Thiên Phương, không để cho ông đi, uy hiếp ông giao tiền, "Hồng Thiên Phương, hôm nay nếu ông không giao thù lao cho chúng tôi, chúng tôi liền đánh ông thành tàn phế, sau đó đến đòn cảnh sát tố cáo chuyện của ông, nói ông bắt cóc tống tiền, kẻ bị tống tiền chính là Phong Khải Trạch, tôi nghĩ Phong Khải Trạch sẽ vui và cùng chúng tôi tố cáo hành động ông."

Hồng Thiên Phương bị hù sợ, nhưng vẫn không chịu thua, "Tôi cáo tôi, đừng quên, các người cũng có phần, nếu như tôi ngồi tù, các người cũng sẽ ngồi tù theo."

"Chúng tôi chẳng qua chỉ nghe lệnh làm việc, hơn nữa tự thú sẽ không bị xử nặng, còn ông, nói không chừng là ở trong tù chờ chết."

"Các —— các người ——"

"Bót nói nhảm đi, giờ đưa thù lao cùng bồi thường tổn thất cho chúng tôi, bằng không chúng tôi sẽ không để cho ông đi."

"Trên người tôi căn bản không có nhiều tiền như vậy, cho dù đưa cho các người thù lao cùng bồi thường tổn thất, cũng phải đi tới ngân hàng mới được."

"Vậy thì đi ngân hàng ngay bây giờ, chúng tôi đưa ông đi."

Hồng Thiên Phương do dự một chút, vì không để cho chuyện trở nên rắc rối hơn, vẫn quyết định chi ra ít tiền, "Được, đi thôi, các người cùng đi với tôi đến ngân hàng một chuyến."

Trước tiên đuổi những người này đi, sau đó trở về cầu con gái tha thứ, rồi nghĩ cách cứu con trai ra, hi vọng tất cả đều được thuận lợi.

Hồng Thi Na về đến nhà, nằm ở trên giường của mình ngẩn người, rõ ràng một đêm không ngủ, nhưng giờ cô lại không hề buồn ngủ, thậm chí rất ghét phải ở lại nơi này, suy nghĩ một chút, ngồi dậy, quét nhìn căn phòng một lần, trong lòng nỗi lên một ý niệm, hơn nữa lại lập tức hành động, chạy đến phòng Hồng Thiên Phương, đi đến tủ bảo hiểm, biết được mật mã bảo hiểm, liền lập tức mở tủ bảo hiểm ra, thấy bên trong có rất nhiều tài liệu quan trọng, còn có giấy tờ mua bán nhà của khu nhà cấp cao, còn có một viên kim cương giá trị liên thành, còn có một chút tiền mặt.

Tài liệu quan trọng kia cô không lấy, chỉ lấy tiền mặt, kim cương cùng giấy tờ mua bán nhà, sau đó trở về phòng của mình, đem những đồ đạc đáng giá toàn bộ lấy đi, kèm theo hai bộ quần áo để thay đổi, vội vàng rời đi.

Đem nhà cùng kim cương bán đi, lấy được khoản tiền đủ cô sinh sống ở bên ngoài, cộng thêm cô còn có một chút tiền gửi ở ngân hàng, vậy đủ rồi. Nếu như không phải thời gian quá gấp rút, cô nhất định sẽ lấy nhiều hơn, nhưng vì cô không muốn gặp lại Hồng Thiên Phương, một khắc cũng không muốn ở tại nơi đau lòng này, cho nên cô lựa chọn rời đi, hơn nữa còn lập tức rời đi.

Sau khi Hồng Thiên Phương vừa từ ngân hàng lấy tiền đuổi mười lăm người kia đi, lúc này mệt mỏi về đến nhà, xui lơ ngồi ở trên ghế sa lon, tạm thời cái gì cũng không nghĩ tới, nhắm mắt dưỡng thần, cả người có vẻ rất mệt mỏi, vốn chỉ muôn ngồi nghỉ một chút, kết quả lại ngủ thiếp đi.

Người làm nhìn ra được tâm tình của ông không tốt, cho nên không dám đi quấy rầy, để ông ngủ tại đó, thảng cho đến khi ông đột nhiên tỉnh dậy.

Cả Hồng gia, tràn ngập làn khí lạnh lẽo, giống như sắp sụp đổ.

-----oOo-----

Chương 324: Hồng gia phân liệt

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồng Thiên Phương cảm giác mình đã ngủ một giấc dài, nhưng vì đói bụng nên mới tỉnh lại, khi mở mắt ra, nhìn sang đồng hồ, phát hiện đã là ba giờ sáng, tất cả người hầu đều đã đi ngủ, cho nên ông chỉ có thể tìm chút đồ ăn lặt vặt để lấp đầy bụng. Sau khi ăn một chút thức ăn đông lạnh, đi lên lầu, vừa vào phòng, phát hiện tủ bảo hiểm bị mở ra, hoảng sợ, vội vàng lập tức chạy tới, thấy tài liệu quan trọng bị đặt ở trên đất, kiểm tra một chút, phát hiện không thiếu tờ nào, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, vậy mà lần nữa cẩn thận nhìn lại, lúc này mới phát hiện, giấy mua bán nhà, kim cương, tiền mặt đều không thấy, những tốn thất này mặc dù không phải là rất lớn, nhưng cũng là không nhỏ, nhất là viên kim cương kia, giá trị liên thành, ông giàu cả đời, vốn định đợi đến hoàn cảnh khốn đốn sẽ lấy ra dùng, hôm nay lại biến mất tiêu.

"Là ai lấy?" Hồng Thiên Phương tự hỏi chính mình, người đầu tiên nghĩ đến chính là Hồng Thi Na, vì vậy liền chạy đến phòng của cô, vừa vào cửa liền nhìn thấy, phát hiện không có một bóng người, những thứ đáng giá trong phòng đều biến mất, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết là chuyện gì đã xảy ra.

Đây chính là đứa con gái từ nhỏ ông đã thương yêu, trước tình cảnh nguy hiểm lại là người đâm ông một đao?

"Thi Na, vì sao con có thể như vậy, vì sao con có thể đối xử với cha như

vậy?"

Hồng Thiên Phương chán nản ngồi ở trên ghế, mặt xám như tro tàn, lòng lạnh giá, không biết nên tức giận hay hối hận, lý do tức giận là con gái ông lại nhẫn tâm tuyệt tình rời đi vào lúc này, lý do ông hối hận chính là tối hôm qua không nên nói những lời đó, bất kể là tức giận hay là hối hận, đều không thể thay đổi những chuyện đã phát sinh. Ông vốn cho rằng cả nhà ông đều rất thương yêu nhau, cùng đồng lòng vượt qua hoạn nạn, nhưng giờ nhìn lại, tình cảm này quả thật quá thất bại, vừa đụng chuyện liền tán, đây rốt cuộc là lỗi của ai?

Hiện giờ nghĩ lỗi của ai thì có ích gì, giờ phải nghĩ cách cứu con trai ra, hi vọng con trai sẽ không giống con gái, lạnh lùng rời đi.

Hồng Thiên Phương nỗ lực đè nén vết thương lòng, kiên cường đối mặt chuyện kế tiếp, mặc dù đối với con gái rất thất vọng, nhưng cũng không thể mặc kệ con trai.

Hồng Thừa Chí đã bị nhốt hơn một tháng, lòng đã sớm nguội lạnh, lúc trước mỗi ngày hắn còn đêm xem mình bị nhốt bao nhiêu ngày, hiện tại đã qua một tháng, hắn không còn tâm tư để đếm nữa, cả người tựa hồ đã chết lặng, cho tới bây giờ vẫn không chấp nhận chuyện cha mình không tuân thủ cam kết, nhưng việc đã đến nước này, dù hắn không muốn vẫn phải tiếp nhận.

Rõ ràng nói trong vòng một tháng sẽ cứu hắn ra ngoài, tại sao đã qua hơn một tháng, hắn vẫn còn bị nhốt tại nơi bẩn thỉu này?

Hắn có phải hay không không nên ôm bất kỳ hi vọng gì?

Phong Gia Vinh đến gặp Hồng Thừa Chí thêm lần nữa, hơn nữa sai người mở nhà lao ra, ra vẻ bố thí nói: "Hồng Thừa Chí, cậu có thể đi."

Hồng Thừa Chí có chút không thể tin được, hoài nghi mình đã nằm mơ, cho nên ngồi bất động, ngẩng đầu nhìn Phong Gia Vinh, nghi ngờ hỏi: "Ông thật muốn thả tôi đi sao?"

"Cửa đã mở ra, chẳng lẽ còn giả sao?"

"Có phải cha tôi tới cứu tôi rồi không?" Hồng Thừa Chí cảm thấy bây giờ

không phải là đang nằm mơ, đứng lên, kích động nhìn Phong Gia Vinh, ngọn lửa trong lòng đã tắt lần nữa bốc cháy lên.

Vậy mà ảo tưởng này, rất nhanh liền biến mất.

Phong Gia Vinh khinh thường cười lạnh, giễu cợt nói: "Không phải cha cậu tới cứu cậu, mà là tôi không muốn tốn tiền không công nuôi thêm một người nữa, cho nên thả cậu đi."

"Không thể nào, nếu như cha tôi không có làm chuyện gì, ông tuyệt đối không thể nào dễ dàng thả tôi đi."

"Cậu chả phải rất hiểu tôi sao! Cậu nói không sai, cha cậu đúng là đã làm một chuyện, cho nên tôi mới có thể thả cậu đi ——"

"Thật tuyệt, cha đã đồng ý đưa tiền cứu tôi, thật tốt quá." Không đợi Phong Gia Vinh nói xong, Hồng Thùa Chí đã vui vẻ bật cười, hưng phấn làm bầm lầu bầu, nhưng lần tiếp kế tiếp nghe được những lời này, khiến hắn từ trên đỉnh cao rơi xuống vỡ thắm.

"Nhóc con, cậu đừng suy nghĩ quá nhiều, không phải cha cậu chi tiền ra cứu cậu, là tôi không muốn lãng phí tiền nuôi cậu nữa, cho nên mới thả cậu đi, hơn nữa tôi bắt giam cậu đã quá lâu rồi, không muốn lãng phí thêm thời gian vì cậu nữa, cho nên vì đứa cháu sắp ra đời tôi muốn làm một chuyện tốt đó là thả cậu đi."

"Làm sao có thể, sao không phải là do cha tôi đưa tiền cứu tôi ra chứ?" Theo như hắn biết về Phong Gia Vinh, nếu như không có lợi tuyệt đối sẽ không thả người, hắn không tin cha không chịu giao tiền ra cứu hắn.

"Tôi đã nói lý do ra cho cậu biết, nghe xong chuyện này cậu hãy xem xét lại mọi chuyện đi? Ba ngày trước, cha cậu Hồng Thiên Phương cùng em gái cậu Hồng Thi Na bắt Tạ Chánh Phong muốn con trai tôi giao ra 60% cổ phần Phong Thị đế quốc, ai ngờ lại bị con tôi khống chế lại, em gái cậu bị treo ngược ở tuốt trên lầu, cậu biết chuyện kế tiếp phát sinh như thế nào không?"

"Chuyện gì?" Hồng Thùa Chí rất muốn biết, hai mắt trợn to nhìn Phong Gia Vinh, đột nhiên có một loại dự cảm không tốt.

Phong Gia Vinh cười đến rất gian tà, âm hiểm nói: "Khải Trạch lấy tính mạng em gái cậu uy hiếp cha cậu, bảo cha cậu giao tất cả tài sản để đổi mạng em gái cậu, cậu có muốn biết cuối cùng cha cậu đã lựa chọn thế nào không?"

"Này còn nghĩ sao, cha tôi nhất định đồng ý tôn tiền cứu Thi Na ra rồi, hù." Cha từ nhỏ liền thương yêu Thi Na, không thể nghi ngờ, ông ta nhất định sẽ lấy tất cả tài sản ra cứu nó.

"Cậu sai rồi, Hồng Thiên Phương cũng không chịu giao toàn bộ tài sản tới cứu em gái cậu, mà là nhẫn tâm chọn tiền bạc, em gái cậu bị treo ngược tuột trên cao một đêm, bị treo trên mười mấy tầng lâu, cậu có thể tưởng tượng được lúc ấy cô ta có cảm giác thế nào không, cậu có thể cảm giác được lúc đó cô ta sợ đến thế nào không?"

"Điều này sao có thể, cha tuyệt đối sẽ không làm như vậy, ông gạt tôi." Hồng Thừa Chí không tin sự thật này, nhưng trực giác nói cho hắn biết, chuyện này không phải giả, bởi vì Phong Gia Vinh không cần thiết phải lừa gạt hắn.

"Tôi không có lừa cậu, cậu đi ra ngoài hỏi thăm một chút sẽ biết thôi, không khó để tìm mười lăm người đã giúp cha cậu đâu. Nếu như không phải vì cha cậu không muốn giao tiền ra cứu em gái cậu, hôm nay tôi cũng sẽ không thả cậu ra đâu!"

"Có ý gì?"

"Ý chính là, cậu đối với tôi đã không còn bất kỳ giá trị gì, tiếp tục cậu nhốt cậu lại chẳng phải sẽ lãng phí tiền của tôi sao, không chỉ lãng phí ăn uống, còn tốn thêm tiền người canh giữ cậu, thay vì như thế, chi bằng thả cậu trở về, để cho cậu đi gặp người cha yêu thương con gái và tiền bạc còn hơn con trai của mình kia? Chẳng phải cậu vẫn luôn cười nhạo tôi xem tiền còn quan trọng hơn con trai mình, giờ tôi để cho cậu nhìn xem một chút, cha cậu có khác gì tôi không?"

"Không, không thể nào, cha tôi không phải là người như thế, ông ấy không phải thế, ông gạt tôi."

"Cửa đã mở, tôi không có lừa cậu, tự cậu đi dò la sẽ biết. A, đúng rồi, cũng nói cho cậu biết một chuyện, em gái cậu đã bỏ đi, hơn nữa còn em cẩn biệt

thu cao cấp mà các người mua đã bán đi, nếu như cậu muốn biết chân tướng sự thật, không bằng gọi điện thoại cho em gái cậu, hỏi cô ta là biết ngay. Cho cậu cái điện thoại này, trên có số điện thoại của em gái cậu đó." Phong Gia Vinh không ngừng châm ngòi, mục đích là muốn Hồng Thùa Chí cũng hận Hồng Thiên Phương, vì thế, ông cố ý cho Hồng Thùa Chí điện thoại di động, mục đích là để hắn gọi điện thoại hỏi thăm Hồng Thi Na.

Trong khoảng thời gian này ông vẫn luôn cho người theo dõi nhất cử nhất động của Hồng Thiên Phương và Hồng Thi Na, bọn họ làm gì ông đều biết, bao gồm chuyện bắt cóc Tạ Chánh Phong, uy hiếp Phong Khải Trạch, ông đều biết, cũng biết Hồng Thi Na làm sao bị treo cả một đêm, nếu như đêm hôm đó Phong Khải Trạch không thành công xoay ngược tình thế, âm mưu của Hồng Thùa Chí cùng Hồng Thi Na cũng sẽ không được như ý, bởi vì sau lưng còn có ông.

Mặc dù cuối cùng ông không thể lấy được tài sản Hồng, bất quá kết quả so với chuyện lấy được tài sản càng khiến ông vui hơn.

Hồng Thùa Chí không biết Phong Gia Vinh rốt cuộc muốn làm gì, bất quá vẫn cầm lấy điện thoại di động, mang thân thể đầy thương tích ra khỏi lồng sắt, lúc này đã hoàn toàn tin tưởng lời Phong Gia Vinh nói, dù sao chính hắn cũng đã trải qua thực tế tàn khốc này, cha đã cam kết trong vòng một tháng đến cứu hắn, hiện tại đã hơn một tháng, mà cha vẫn không đến cứu hắn, cho nên khi hắn được tự do ra ngoài, cũng chỉ vì Phong Gia Vinh không muốn giam giữ hắn nữa.

Thực tế thật quá tàn khốc, tàn khốc đến mức khiến người khác không thể đổi mặt, nhưng lại không thể không đổi mặt.

Phong Gia Vinh nhìn bóng lưng Hồng Thùa Chí rời đi, lộ ra một nụ cười gian đắc ý, người đứng bên cạnh ông có chút khó hiểu, cho nên liền hỏi, "Ông Phong, thả hắn đi như vậy sao?"

"Hiện tại thả hắn so với nhốt hắn càng thú vị hơn, cậu không cảm thấy sao?"

"Không hiểu."

"Trò vui sắp diễn ra rồi, đến lúc đó cậu sẽ hiểu thôi. Thiếu gia cùng thiếu

phu nhân bên kia có động tĩnh dị thường gì không, Hồng Thiên Phương còn đi tìm bọn họ gây phiền phức không?" Phong Gia Vinh không muộn giải thích quá nhiều, ngược lại hỏi sang chuyện khác.

Nếu như ông đoán không sai, sau chuyện này Hồng gia sẽ bị chia rẽ ra, đến lúc đó Hồng Thiên Phương đã không thể tạo thành uy hiếp với ông nữa, ông có thể từ từ thâu tóm tập đoàn Hồng Thị rồi.

"Thiếu gia cùng thiếu phu nhân gần đây đều rất khỏe, Hồng Thiên Phương không có đến tìm họ gây phiền phức."

"Còn Hồng Thi Na thì sao, có đến không?"

"Hai ngày trước Hồng Thi Na đã âm thầm rời đi, cũng không đến tìm thiếu gia cùng thiếu*** phiền toái."

"Vậy thì tốt, tiếp tục giám sát bọn họ, nhất là Hồng Thùa Chí, xem hắn kế tiếp làm gì?"

"Đã."

Sau khi Phong Gia Vinh dặn dò xong, lúc này mới cảm thấy chung quanh có mùi hôi thối kinh khủng, nghĩ đến Hồng Thùa Chí bị giam ở chỗ này hơn một tháng, cho nên không vui liền ly khai.

Cái nơi này vốn không phải dành cho con người, sợ rằng ngay cả tên ăn mày cũng không muốn ở nữa!

Hồng Thùa Chí bị nhốt hơn một tháng, khắp người vô cùng hôi thối, tóc tai rối tung, râu ria đen dài, đi ở trên đường, y như tên ăn mày, người đi đường đều né tránh không dám đến gần. Nhưng những thứ này hắn cũng không để ý, cầm trong tay điện thoại Phong Gia Vinh đưa cho hắn, do dự có nên gọi điện thoại cho Hồng Thi Na không, muốn hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, vậy mà hắn lại sợ khi xác định được chân tướng, bởi dù sao thì đây cũng là một chuyện rất đau lòng.

Do dự mãi, đến cuối cùng hắn vẫn gọi điện thoại, điện thoại cho một số khác, liền truyền đến thanh âm quen thuộc.

Sau khi Hồng Thi Na rời khỏi Hồng Gia liền đổi số điện thoại di động, số

điện thoại này cô không hề nói cho bất luận kẻ nào, khi điện thoại di động vang lên, cô không chút do dự liền nghe máy, "A lô, xin chào."

"Thi Na, nói cho anh biết, đây rốt cuộc không phải sự thật, cha thật sự không chịu giao tiền ra để cứu chúng ta sao?" Hồng Thùa Chí lấy hết dũng khí hỏi, chỉ muốn biết rõ chuyện, vậy mà khi có được đáp án, lại khiến hắn đau lòng rơi nước mắt.

"Đây là thật, cha xem tiền còn quan trọng hơn mạng chúng ta. Anh hai, em đã rời khỏi nhà rồi, vĩnh viễn cũng sẽ không trở về nữa, anh tốt nhất hãy tự chăm sóc cho chính mình đi, tạm biệt." Hồng Thi Na không ngờ rằng là anh hai của mình gọi tới, cho nên nói thẳng mấy câu liền tắt máy, hơn nữa còn khóa máy, không muốn bắt luận ai liên lạc được.

Mục đích cô đổi số điện thoại chính là cắt đứt mọi liên hệ cùng với mọi người, xem ra phải đổi số điện thoại nữa rồi.

Hồng Thùa Chí cầm điện thoại trong tay, y như cái xác không hồn, bước từng bước đi về nhà, trong đầu vẫn là những lời Hồng Thi Na nói, suy nghĩ tiếp theo mình phải làm gì?

Hắn có phải cũng làm theo em gái mình, lấy ít tiền rồi bỏ đi không?

Hay là.

Hồng Thiên Phương tính đi tìm Phong Gia Vinh thương lượng chuyện lấy tài sản cứu con trai, ai ngờ lúc này Hồng Thùa Chí lại trở về, khiến ông không ngừng hoảng sợ, "Thùa Chí, con đã về rồi, vì sao Phong Gia Vinh lại đột nhiên thả con ra thế?"

Hồng Thùa Chí mặt ưu thương nhìn cha của mình, lạnh lùng nói: "Cha, con mệt, con muốn đi tắm thay quần áo trước."

Vẻ mặt đau buồn và lạnh lùng kia khiến Hồng Thiên Phương lo lắng sợ hãi, biết tại sao hắn lại làm như vậy, cho nên vội vàng giải thích, "Thùa Chí, cha đang định đi tìm Phong Gia Vinh thương lượng cứu con ra, con không nên suy nghĩ quá nhiều."

"Con giờ vừa đói vừa mệt, chỉ muốn nghỉ ngơi, những chuyện khác hãy nói sau đi."

"Thùa Chí."

"Đủ rồi, con không muốn nghe cha nói nữa, cha đã nói trong vòng một tháng sẽ cứu con ra ngoài, kết quả thì sao, kết quả cha không cứu con ra, mà là Phong Gia Vinh chủ động thả con ra, cha, xin hỏi cha đã làm được cho con cái gì nào?" Hồng Thùa Chí vốn không muốn lập tức đề cập đến chuyện này, nhưng thật sự không khống chế được cơn giận trong lòng, liền lập tức bộc phát ra.

Hồng Thiên Phương bị cơn giận của hắn làm cho chấn động, bất đắc dĩ an ủi hắn, "Thùa Chí, cha không thể trong vòng một tháng cứu con ra được đó là lỗi của cha, nhưng cha cũng không nghĩ đến chuyện không cứu con a, cha đang tìm biện pháp tốt để cứu con."

"Biện pháp tốt của cha chính là bắt Tạ Chánh Phong, uy hiếp Phong Khải Trạch giao ra 60% cổ phần Phong Thị để quốc, có phải hay không?"

"Con, sao con biết chuyện này, người nào đã nói cho con biết?"

"Con không chỉ biết chuyện này, còn biết Thi Na bị treo ngược ở trên lầu thượng cả một đêm, mà kết quả của nguyên nhân này, chính là cha chọn tiền không chọn nó. Trong tình cảnh nguy cấp mà cha lại không chịu bỏ tiền ra để cứu Thi Na, huống chi là con?"

"Thùa Chí, chuyện này không phải như con nghĩ đâu, cha ——"

"Cha không cần nói thêm nữa, bất kể là lý do gì cũng không thể che giấu việc yêu tiền của cha, hù." Hồng Thùa Chí hờ lạnh một tiếng, cho tới bây giờ cũng không di chuyển ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm Hồng Thiên Phương, sau đó đi lên lầu, bất kể người sau lưng nói thế nào, hắn cũng không quay đầu lại.

"Thùa Chí, Thùa Chí ——" Hồng Thiên Phương lớn tiếng hô to, rất muốn đem mọi chuyện giải thích rõ, nhưng lại không biết nên giải thích như thế nào, trong lòng thật sự không chịu nổi đả kích này, chán nản ngồi ở trên ghế sa lon, mặt đầy bi thương.

Vì sao chuyện lại biến thành như vậy?

Tất cả đều vượt ngoài dự liệu của ông, ông cảm thấy có một đôi tay đang ở sau lưng thao túng, đẩy ông vào trong Địa ngục. Phong Gia Vinh tuyệt đối sẽ không dễ dàng đem thả Thùa Chí ra, trong này nhất định có bẫy, chẳng lẽ là do lão giở trò quỷ?

Hồng Thiên Phương từ từ hồi tưởng lại chuyện phát sinh gần đây, nhất là hành động kỳ quái của Phong Gia Vinh, thời gian gần đây đều không thể liên lạc được với ông ta, chẳng lẽ vạch kế hoạch chỉ vì muốn có kết cuộc như hôm nay sao?

Ông đã thua, ông thật sự đã thua, hoàn toàn bị bại vào tay Phong Gia Vinh, lòng dạ Phong Gia Vinh quá sâu, thật là khiến người phải khiếp sợ.

Cũng được, nếu Thùa Chí đã an toàn trở lại, ông giờ chỉ cần cố gắng lấy lòng con gái, không cần phải lo lắng đến Phong Gia Vinh.

Sau khi Hồng Thùa Chí trở về, cả người đều thay đổi, không còn mạnh mẽ như trước, mà là trầm mặc ít nói, bất kể Hồng Thiên Phương nói với hắn cái gì, hắn đều không quản, cư xử có chút thần bí kỳ quái.

Trong khoảng thời gian này Hồng Thiên Phương luôn luôn đi hỏi thăm tung tích của Hồng Thị Na, muốn mau chóng tìm con gái trở về, tính sau khi đưa nàng về, sẽ được con trai tha thứ, cho nên liền tạm thời mặc kệ hắn, ai ngờ nửa tháng sau mới biết, cả tập đoàn Hồng Thị đã bị hắn đem bán đi, người mua lại là Phong Gia Vinh, đột nhiên gặp phải đả kích, khiến người ta suy sụp.

Phong Gia Vinh thu mua lại tập đoàn Hồng Thị với giá thấp, vui sướng đi tìm Hồng Thiên Phương, "Ông bạn già, chúng ta lại gặp mặt."

"Phong Gia Vinh." Hồng Thiên Phương vừa mới thấy Phong Gia Vinh, liền nổi trận lôi đình, cái gì cũng không quản đến, liền xông tới đánh ông mấy quyền, nhưng bị vệ sĩ của Phong Gia Vinh ngăn lại, không cho ông được như ý.

"Cần gì tức giận như vậy chứ, đây cũng không phải do tôi hại ông thành như vậy?"

"Là ông, chính là ông, chính ông chia rẽ tình cảm cha con chúng tôi, chính ông hại tôi thành như vậy."

"Thay vì nói tôi chia rẽ tình cảm cha con các người, chẳng bằng nói tình cảm cha con các người không đủ bền bỉ, nên dễ dàng bị người chia rẽ. Thật ra thì chuyện này cũng không thể toàn bộ trách tôi, lúc đầu nếu như ông lập tức đồng ý lấy tài sản ra cứu người, kết cục hôm nay cũng sẽ không thành thế này, cho nên muốn trách thì phải trách chính ông đi."

"Ông ——"

"Ông yên tâm, tôi sẽ không quá tuyệt tình với ông đâu, bây giờ toàn bộ gia sản của ông đều thuộc về tôi, ngày sao ông trở thành kẻ ăn mày trên đường, tôi sẽ phát cho ông một chút, về phần ngôi nhà này, tôi cũng đã mua lại, phiền ông mau chóng rời đi nhanh."

"Phong Gia Vinh, ông là tên khốn kiếp, đồ khốn kiếp ——" Hồng Thiên Phương càng ngày càng tức giận, không ngừng xông tới đánh người, chẳng qua bất kể ông cố gắng thế nào cũng không xông lên được, ngược lại còn bị đối phương hung hăng ra sức đánh cho một trận.

Tâm huyết cả đời ông, lại bị Phong Gia Vinh đoạt đi, làm sao ông cam tâm?

Phong Gia Vinh khinh thường cười cười, xoay người đưa lưng về phía ông, bỏ lại một câu nói, "Đây chính là kết quả ông chọc giận tôi trước, tôi còn phải cảm ông đã bắt Tạ Chánh Phong, bằng không mọi chuyện cũng sẽ không tiến triển thuận lợi như thế, tóm lại, còn phải cảm ơn đứa con trai kia của tôi, nhờ nó giúp đẩy nhanh tốc độ, nếu như không có nó nhúng tay vào, e rằng tôi còn phải lãng phí nhiều thời gian để đối phó ông nữa, ha ha."

"Phong Gia Vinh."

"Ông hãy tự lo thân mình đi, hoặc đi tìm con trai, con gái mình xem, xem bọn họ có đồng ý chúa chấp ông hay không, như vậy ông mới không phải chịu cuộc sống thê thảm."

"Ông ——"

"Chúng ta đi." Phong Gia Vinh không muốn nhìn Hồng Thiên Phương nữa, quyết nhiên rời đi.

Hồng Thiên Phương nằm trên mặt đất, đau lòng khóc lén, hiện tại ngay cả sức đề hận Phong Gia Vinh cũng không có, chớ nói chi là làm những chuyện khác.

Vì sao lại thành thế này?

-----oOo-----

Chương 325: Đại Kết Cục

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tin Hồng Thùa Chí lén bán tập đoàn Hồng Thị, trong nháy mắt đã truyền khắp nơi, trở thành một sự kiện lớn, Hồng Thiên Phương bị đả kích mạnh, rốt cục chịu không nổi, bệnh nằm trên giường không dậy nổi, sinh thời nguyện vọng duy nhất không còn là danh lợi tiền tài, mà là hi vọng con gái có thể trở về gặp ông một lần, nhưng nguyện vọng này tựa hồ rất khó thực hiện.

Phong Gia Vinh sau khi tiếp nhận tập đoàn Hồng Thị, tiến hành chỉnh đốn nhân sự, phàm là người không đáng tin đều bị đổi đi, đem Phong Thị đế quốc đẩy lên một hướng cao, nhưng sau đó, ông không còn nghĩ đến đứng trên cả Cao Phong, mà là muôn tìm cách bù đắp lại lòng trống trãi của mình chính là—— tình thân.

Hồng Gia sụp đổ, đối với nhiều người mà nói không có gì khác nhau, nhưng đối với Tạ Thiên Ngưng mà nói, lại khác nhau rất lớn, bởi vì mỗi ngày cảm giác cuộc sống so trước kia yên tĩnh hơn rất nhiều, tựa hồ không còn nguy hiểm gì đến gần cô nữa, vậy mà hôm nay, cô lại nhận được một bức thư, khiến đau lòng khóc lớn.

Phong Khải Trạch thấy cô đau lòng thế, liền cầm bức thư đó lên xem một chút, phát hiện là vòng tay được đặt ở trong hộp gỗ lúc trước, như vậy có thể thấy được, người gửi nhất định là Lâm Thư Nhu.

"Thiên Ngưng, đừng khóc nữa, chú ý thân thể, em chỉ còn một tháng nữa là sinh rồi."

"Khỉ con, hu hu —— mẹ em ——" Tạ Thiên Ngưng nhào vào trong ngực Phong Khải Trạch khóc lớn, hai tay nắm chặt lấy quần áo của anh, trong tay cầm một bức thư, không muốn khóc quá nhiều, đành cắn chặt răng chịu đựng.

"Bất kể chuyện gì xảy ra, thì cũng đã xảy ra rồi, phải biết dũng cảm đối mặt, đừng khóc làm tổn hại đến thân thể, để anh xem bức thư viết cái gì?" Phong Khải Trạch một tay ôm người trong ngực, một tay cầm lấy bức thư, không muốn hỏi cô xảy ra chuyện gì, tránh cho cô càng thêm đau lòng, nên muốn tự mình xem.

Đây là bức thư được Lâm Thư Nhu viết từ ba tháng trước, chính xác mà nói phải là di thư, nội dung bức thư rất ngắn gọn, không hề viết gì nhiều chỉ có mấy hàng chữ ngắn ngủn.

Trong thư viết: Thiên Ngưng, khi con thấy thư này, mẹ đã khi đến gặp mặt cha con, xin ông tha thứ tội, đời này mẹ đã gây ra rất nhiều lỗi làm, nợ con quá nhiều, lại còn nợ cha con nhiều hơn, cho nên trong thời gian cuối cùng này, mẹ không muốn để cho con chịu đựng cảnh sinh ly tử biệt, tha thứ cho mẹ đã lặng lẽ chết ở phương xa nha, con hiện tại đã có được hạnh phúc, mẹ cũng không còn gì để tiếc nuối, hi vọng con có thể trông coi vòng ngọc cho thật tốt.

Nội dung trong thư bây giờ viết quá ít, không hề nhiều lời, nhưng những dòng chữ viết lại mang theo cảm giác đau buồn của ly biệt.

Phong Khải Trạch đã biết được nguyên do, thì ra nguyên do từ lúc đầu Lâm Thư Nhu có ý muốn rời khỏi là vì thế, thật là một người phụ nữ mang khổ.

"Khỉ con, tại sao mẹ em có thể như vậy, 16 năm trước bỏ đi không nói điều gì, 16 năm sau vẫn là một dạng, sau khi chết chỉ để lại một bức thư, hơn nữa còn là ba tháng trước, tại sao bà có thể như vậy?" Tạ Thiên Ngưng nghẹn ngào nói, hận 16 năm, lại vào giờ khắc này hóa thành bi thương không ngừng.

Cô hận mẹ, nhưng cô lại không muốn mất đi mẹ, trước kia bất kể hận thế nào, cô biết mẹ sống rất khỏe mạnh, nhưng bây giờ đã không còn, thật là đã không còn rồi, ngay cả mẹ chết ở nơi nào cô cũng không biết.

"Mẹ chẳng qua không muốn em quá đau lòng, em đừng cô phụ nỗi khổ tâm của mẹ, đừng khóc, bằng không con mình cũng sẽ phải khóc theo." Phong Khải Trạch ôn nhu khuyên cô, lúc này đã gọi Lâm Thư Nhu là 'mẹ'.

Người đã chết, cần gì so đo chuyện khi bà còn sống để làm gì?

"Cái gì khổ tâm, em một chút cũng không thích bà làm như vậy, mẹ cứ luôn đứng trên lập trường của mình nghĩ cho người khác, chưa bao giờ đứng ở trên lập trường của em mà nghĩ, mỗi người đều không thích chuyện sanh ly tử biệt, nhưng ai không muốn lúc cuối đời được sống bên cạnh người thân chứ, bà tước đoạt 16 năm tình thương của mẹ, bây giờ còn đem quyền làm người thân của em tước đoạt đi, bà sao có thể như vậy?"

"Mỗi người mẹ đều không hi vọng con mình phải đau khổ, em cũng sắp làm mẹ rồi, mới có thể hiểu nỗi khổ tâm của mẹ, đúng không?"

"Em ——" Tạ Thiên Ngưng lập tức ngừng khóc thút thít, cúi đầu, nhìn cái bụng tròn vo của mình, lấy tay vuốt ve, suy nghĩ sinh mệnh sắp trào dời trong bụng mình, dần dần đã hiểu nỗi khổ tâm của mẹ mình.

Mỗi người mẹ đều có cách yêu thương con của mình riêng, mặc dù cô không thích cách làm của mẹ, nhưng không thể phủ nhận, mẹ vẫn rất yêu cô.

"Sẽ biến thành người mẹ ngốc đó, đừng khóc nữa, cho dù em không vì nghĩ cho mình, cũng nên nghĩ cho đứa con trong bụng, mang thai đã gần chín tháng, cắn bản đứa bé đã thành hình, em vui buồn túc giận đều cũng sẽ ảnh hưởng đến nó, em nhẫn tâm sao?" Phong Khải Trạch một tay ôm cô, một tay vuốt bụng cô, tận lực nói một ít câu để cô không đau buồn nữa.

Lúc đầu mẹ qua đời, anh cũng đau khổ như vậy, khi đó, anh đột nhiên cảm thấy mình sống trên đời này chẳng chút ý nghĩa nào, nếu như không phải vì quyền nhật ký nhỏ này, khiến trong lòng anh nhen nhóm lên ngọn lửa, bằng không giờ đã không còn Phong Khải Trạch. Từ đó anh đã hiểu ra một chuyện, vĩnh viễn không phải luôn nhìn thấy tuyệt vọng, bởi vì thường thường hi vọng sẽ xuất hiện ở cuối con đường tuyệt vọng.

"Bảo bảo, thật xin lỗi, là mẹ không tốt, không nghĩ tới con." Tạ Thiên Ngưng nói xin lỗi với bụng mình, đã không còn như lúc nãy khóc thương

tâm thế, cố gắng đối mặt với đau khổ thực tế.

Thấy cô đã không còn thương tâm, anh cũng thở phào nhẹ nhõm, vì đê tâm tình cô có thể tốt hơn một chút, vuốt bụng của cô nói, "Bảo bảo, con xem đi, mẹ con đã chịu khổ vì con lăm đó nga, sau khi con ra đời phải ngoan ngoãn, bằng không cha sẽ đánh vào mông con đó."

"Anh lại muốn đánh mông con a! Em không cho phép." Cô lấy tay che chở bụng của mình, còn muốn đẩy tay anh ra, làm bộ bảo vệ đứa con.

"Con là cần phải dạy, như vậy mới không hư."

"Dạy con bằng phương thức bạo lực, chẳng lẽ có thể khiến con ngoan được sao?"

"Này ——"

"Khi con, sau này không cho phép anh động chút dạy con là đánh đó."

"Rồi rồi rồi, giờ em là lớn nhất, em nói sao là nghe vậy." Phong Khải Trạch cố ý giả bộ như đứa trẻ không ngừng vâng dạ.

Nhưng Tạ Thiên Ngưng lại không cảm thấy mình bị trêu chọc, nhìn chằm chằm anh, nghiêm túc nói: "Em đang nói nghiêm túc với anh đó."

Mặc dù bị nhìn chằm chằm, anh vẫn giả vờ bộ dáng bất bình của hài tử, nghiêm túc nói, "Được được được, nghiêm túc, cô vợ ngốc này, nghĩ nhiều vậy làm gì, mẹ chăm cha dạy mới ra con ngoan, có biết không? Con là không phải cứ chùi chuỗng, bằng không sẽ chùi hư nó, em đừng giống như Ninh Nghiên, đừng dạy con từ nhỏ cái ý niệm tiền bạc là trên hết."

Hai mắt cô trùng lớn hơn, thở phì phò chất vấn: "Em giống hạng người như vậy sao?"

"Em không phải người như vậy, anh chỉ nhắc nhở em mà thôi. Được rồi được rồi, đừng dùng sức trùng ta như vậy, em trùng nữa da anh sắp bị rót ra luôn rồi." Anh dùng tay đem mắt cô che lại, cùng giốn với cô.

"Coi như anh không đề cập tới, em cũng biết làm sao để làm người mẹ tốt. Nói đến mẹ, em lại nhớ đến một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Khi con, gần đây cha thực rất quan tâm đến chúng ta, ngày hôm qua ông còn gọi điện thoại tới hỏi em có khỏe không, còn hỏi em có thiếu cái gì không, em thật sự cảm thấy cha đối với chúng ta thật sự rất tốt."

Vừa nói đến Phong Gia Vinh, mặt Phong Khải Trạch lại trầm xuống, không vui nói: "Vậy thì sao?"

Thái độ Phong Gia Vinh thay đổi, cái này anh sao không biết, chẳng qua trong lòng nhất thời vẫn không thể nào tiếp nhận được người cha đầy tội ác tài trời, hay là anh cần phải có nhiều thời gian hơn, thậm chí phải mất cả đời mới có thể tha thứ người cha này.

Tạ Thiên Ngưng biết anh không muốn nhắc tới Phong Gia Vinh, nhưng có một số việc lại không thể không nói, "Khi con, cha bây giờ đối với chúng ta càng ngày càng tốt, mẹ đối với chúng ta cũng tốt, lỡ như có ngày chuyện này không thể dối gạt được nữa, em thật sự không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì nữa?"

Thấy cô lại rầu rỉ vì chuyện khác, anh buồn lòng khiển trách cô, "Em lại đang muốn nghĩ sang đến chuyện, anh không cho phép em nghĩ đến."

"Em cũng đâu muốn nghĩ, nhưng chỉ là không thể kiềm chế nên luôn nghĩ đến, chuyện này vẫn cần phải mau kết thúc. Em hy vọng anh có thể mở ra cái kết, càng không hy vọng mẹ biết được chân tướng, để tránh chuyện trở nên rắc rối hơn. Khi con, lỡ mẹ biết cha mẹ chết là cha làm ra, anh nghĩ mẹ sẽ có phản ứng như thế nào?"

"Có thể ——" Phong Khải Trạch vừa định trả lời, đột nhiên phát hiện Đới Phương Dung đứng ở cửa, lòng đầy kinh ngạc, bất quá không biểu hiện ra ngoài mà che đầy ở trong lòng.

"Khi con, anh sao vậy?" Tạ Thiên Ngưng cảm thấy anh hơi khác thường, ngẩng đầu lên, phát hiện Đới Phương Dung đang ở cửa, vội vã đứng lên, buồn bã nhìn bà, run rẩy hô lên một tiếng, "Mẹ ——"

Đới Phương Dung cầm trong tay tô canh vừa mới chưng, vốn muốn đưa đến, ai ngờ đứng ở bên ngoài nghe một câu bà không muốn nghe thấy, lại

không thể không nghe, hoảng sợ khiến hai tay buông lỏng, chén trong tay rơi xuống, vỡ tan ở trên mặt đất.

Xoảng —

Nghe được thanh âm của đồ vật vỡ vụn, Tạ Thiên Ngưng hơi sợ, lại còn lo lắng hơn, đi tới, nắm lấy tay Đói Phương Dung, cùng bà giải thích, "Mẹ, con, vừa rồi con chỉ ăn bậy bạ, vạn lần đừng coi đó là thật nha."

Đói Phương Dung không dám dùng sức hất tay cô ra, chỉ có thể khẽ kéo ra, mắt đỏ ửng, phiếm lệ, đau lòng hỏi: "Thiên Ngưng, con đừng gạt mẹ nữa, nói cho mẹ biết sự thật đi."

"Con, con cũng không biết rõ sự thật!"

"Nếu như con không biết, tại sao lại nói câu nói vừa rồi kia?" .

"Con, con ——" Tạ Thiên Ngưng không phản bác được, đành chuyển ánh mắt sang Phong Khải Trạch, nhờ anh nói giúp. Chuyện này cô quả thực cô không biết rõ, chỉ biết cái chết của cha Đói Phương Dung cùng Phong Gia Vinh có quan hệ với nhau, còn lại cái gì cũng không biết, biết nói với bà thế nào?

Phong Khải Trạch cũng bước tới, đứng trước mặt Đói Phương Dung, nghiêm túc trả lời bà, "Thật sự chúng con không biết rõ mọi chuyện lắm, chỉ biết cha của mẹ chết có liên quan đến Phong Gia Vinh, nếu như mẹ muốn biết chuyện, cứ đi hỏi Phong Gia Vinh."

"Cho dù các con không biết chuyện, nhưng sớm đã biết cái chết của cha mẹ chết có liên quan đến Phong Gia Vinh, có đúng không?" Đói Phương Dung có chút tức giận, ai oán nhìn Tạ Thiên Ngưng, muốn trách móc cô, thế nhưng lại không thể, nhất là khi nhìn thấy cái bụng bụ của cô, nghĩ đến thời gian mấy ngày qua mình đã cố gắng chăm sóc cho người này, lại nghĩ đến đứa cháu mà mình trông chờ, khiến bà không thể giận nổi.

Tại sao bọn họ biết chuyện lại không nói cho bà biết?

"Mẹ, đúng là chuyện này chúng con giấu mẹ quá thật không đúng, nhưng mà con sợ mẹ sau khi biết được mọi chuyện sẽ không chịu đựng nổi, thậm chí là sẽ rời bỏ chúng con mà đi, con không muốn mẹ rời đi cho nên mới

không nói cho mẹ biết, cho nên ——" Tạ Thiên Ngưng nắm lấy tay Đói Phương Dung, hy vọng có thể dùng chân tình hóa giải lòng thù hận của bà.

Đói Phương Dung lại rút tay về, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào đưa ra quyết định, không biết mình nên làm gì bây giờ, chỉ có thể buồn bả khóc thút thít, "Nếu như cha con bị chồng con hại chết, mà người thân của con lại che giấu, con sẽ cảm thấy như thế nào hả?"

"Mẹ, thật xin lỗi, con, con không phải cố ý muốn giấu mẹ, chẳng qua là _____"

"Chẳng qua cái gì?"

"Chẳng qua không muốn mẹ phải đau lòng, cuộc đời của mẹ sẽ không còn niềm vui khi cứ phải nhớ lại nó, con không muốn mẹ phải chịu bất kỳ đả kích nào nữa."

"Có, đời mẹ có niềm vui để nghĩ lại, đó là khoảng thời gian trước khi mẹ chưa lấy cha con làm chồng, đó là ngày tháng mẹ thấy vui nhất. Cha của mẹ rất thương mẹ, bất kể mẹ muốn cái gì ông cũng cho mẹ, bất kể mẹ phạm bao nhiêu lỗi lầm, ông cũng sẽ không mắng mẹ, còn dịu dàng khuyên dạy mẹ, trên thế giới này, cha là người mẹ kính yêu nhất, mẹ vốn cứ tưởng ông ấy sẽ bị bệnh chết, bây giờ nghĩ kỹ lại một chút, mới phát giác ra chuyện không phải như vậy, cha đang nằm viện yên ổn, vì sao lại đột nhiên chết đi chứ?"

Năm đó cha trúng gió nằm ở trong bệnh viện, thày thuốc nói không có vấn đề gì, sinh mạng cũng không có nguy hiểm, nhưng vạn lần bà không ngờ tới, sau hơn một tháng, cha lại đột nhiên bệnh chết, lúc ấy bà thật sự cho rằng cha là bị bệnh chết, mà bây giờ nghĩ kỹ lại một chút, mới phát giác ra chuyện không phải như vậy, cha đang nằm viện yên ổn, vì sao lại đột nhiên chết đi chứ?

Đói Phương Dung càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, vì vậy định đi tìm Phong Gia Vinh để hỏi cho rõ, "Mẹ muốn đi tìm Phong Gia Vinh."

Vừa nói xong, lập tức chạy xuống lầu dưới.

"Mẹ ——" Tạ Thiên Ngưng muốn cùng đi ra ngoài.

Phong Khải Trạch lo cô té xuống, vội vàng kéo cô lại, "Thiên Ngưng, để

bà ấy đi đi, chúng ta cái gì cũng không biết, trả lời không được vấn đề của bà ấy đâu, không bằng để bà ấy đi tìm Phong Gia Vinh hỏi cho rõ mọi chuyện, chỉ có đôi mặt vấn đề, mới có thể giải quyết tất cả."

"Khỉ con, mẹ lo bọn họ sẽ gây ra xung đột lớn, chi bằng chúng ta cùng đi một chuyến đến Phong Gia đi."

"Này ——" Anh đem tầm mắt chuyển sang lên bụng to của cô, do dự, không lập tức đồng ý.

Cô biết anh muốn nói cái gì, vì vậy liền nhìn bụng, bày tỏ mình không sao, "Yên tâm đi, em đã dự tính xong ngày sinh thì còn đến một tháng lận, không có gì đáng ngại đâu. Vả lại vẫn còn có anh ở bên cạnh em, không phải sao?"

Anh không thể đáp trả lại cô, đành phải đáp ứng, "Được rồi."

Thật ra bọn họ cũng nên đi theo nhìn xem một chút, tránh Đói Phương Dung chỉ vì oán hận quá độ mà động tay động chân, còn Phong Gia Vinh vì muốn tự vệ mà đánh lại, có khi hai người sẽ thật sự đánh nhau, hậu quả thật khó lường trước được.

Đói Phương Dung chạy thẳng xuống lầu, thấy thím Chu cũng không thèm để ý, trực tiếp đi ra ngoài cửa, song khi bà đi tới trước cổng lại nhìn thấy Phong Gia Vinh đang đứng ở bên ngoài, chuẩn bị nhấn chuông cửa, vì thế hai mắt tràn đầy lửa giận nhìn chằm chằm vào ông, không thèm mở cửa.

Phong Gia Vinh đứng ở ngoài cổng, đặt tay ở trên chuông cửa, còn chưa đe xuống, liền thấy Đói Phương Dung tới, định không nhấn chuông cửa nữa, mà gọi bà đến mở cửa, "Đã tới, vậy thì giúp tôi mở cửa dùm đi."

"Phong Gia Vinh." Đói Phương Dung không mở cửa, nghiến răng hô tên của ông, ánh mắt càng ngày càng sắc nhọn, giống như muốn phát điên lên.

"Sao thế, bộ tôi vừa đắc tội với bà sao?" Phong Gia Vinh cảm giác được bà đang tức giận, nhưng lại không hề sợ, khinh thường nói: "Kể từ sau khi bà rời khỏi Phong gia dời đến nơi này ỏ, tôi cũng chưa có tìm bà gây ra bất kỳ rắc rối nào, nhất là khoảng thời gian gần đây, tôi cũng không còn gây phiền phức cho Khải Trạch và Thiên Ngưng, bà không nên cứ giận tôi mãi thế? Tôi hôm nay chẳng qua chỉ đến thăm Thiên Ngưng, thuận tiện đem

chút đồ cho cháu trắc của tôi, chứ không có ác ý gì."

"Phong Gia Vinh, ông là đồ lồng lang dạ sói, tôi biết biết ông rất độc ác nhẫn tâm, nhưng vạn lần lại không nghĩ tới, ông vì đạt mục đích, cư nhiên có thể ra tay độc ác đến thế."

"Đói Phương Dung, hôm nay bà đã uống lộn thuốc gì, tôi không có đặc tội với bà, sao bà lại châm ngòi nổ lên người tôi chứ?"

"Chuyện ông đã làm, chính ông phải rõ ràng."

"Mấy tháng nay, tôi không hề làm gì với các người, bà phải biết rõ chứ?"

"Vậy ông hãy nói cho tôi, cha tôi vì sao lại chết?"

"Bà——" Phong Gia Vinh giờ mới hiểu được Đói Phương Dung tức giận vì cái gì, nhưng ông đã cố che giấu tất cả, vì sao bà lại biết chuyện này, chẳng lẽ Thiên Ngưng và Khải Trạch đã nói cho bà biết sao?

Nếu như Thiên Ngưng và Khải Trạch nói, tại sao lúc trước bọn chúng không nói ra mà đợi đến lúc này mới nói?

Lúc này, Tạ Thiên Ngưng và Phong Khải Trạch vừa đi ra, không ngờ tới sẽ nhìn thấy Phong Gia Vinh, càng không ngờ Đói Phương Dung lại chạm mặt ông, dường như cả hai người đang cãi nhau, nếu như không phải cách nhau cánh cửa, có thể là đã đánh nhau rồi.

Tạ Thiên Ngưng đi tới bên cạnh Đói Phương Dung, hơi kéo cánh tay của cô, khuyên cô: "Mẹ, có chuyện gì thì từ từ hãy nói, đừng có quá tức giận."

"Từ từ nói, bây giờ còn có thể từ từ nói sao, ông ta là kẻ thù giết cha của mẹ."

"Nhưng ông ấy cũng là chồng của mẹ a!"

"Chồng, ông ấy là chồng của mẹ sao? Kết hôn đến bây giờ, ông ta có lúc nào đã làm tròn trách nhiệm của người chồng chưa, ở trong lòng của ông ấy, ngoại trừ tiền bạc cùng quyền thế, thì chẳng còn gì khác."

"Mẹ——"

"Con đừng nói nữa, giờ mẹ phải hỏi ông ta cho rõ ràng mọi chuyện." Đói Phương Dung kéo tay cô lại, còn nhắc nhở: "Thiên Ngưng, con đừng có đến gần mẹ, chút nữa nêu mẹ lỡ nỗi giận, mẹ không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa."

"Mẹ ——"

"Thiên Ngưng, tới đây đi." Phong Khải Trạch kéo Tạ Thiên Ngưng lại, không để cho cô đến quá gần, sau đó nhìn Phong Gia Vinh đang đứng ở ngoài cửa, quyết định mở cửa cho ông đi vào.

Đói Phương Dung không có ngăn cản, để cho Khải Trạch đi mở cửa, khi Phong Gia Vinh vừa đi vào, lập tức nghiêm nghị chất vấn: "Ông nói đi, vì sao lại hại chết cha tôi, chẳng lẽ chỉ vì tài sản của chúng tôi sao?"

Phong Gia Vinh nặng nề thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: "Thật ra tôi cũng không muốn thế."

"Cái gì gọi là không muốn thế? Ông quả là độc ác, ngay cả mẹ của Khải Trạch ông cũng có thể bức tử, ông còn gì không dám làm?"

"Lúc đầu tôi cưới bà, quả là vì tài sản, nhưng tôi chưa từng nghĩ sẽ hại chết bà, đây chẳng qua là do vô tình, hết lần này tới lần khác lại bị Hồng Thiên Phương bắt gặp, còn bị ghi hình lại."

"Một câu vô tình thì có thể phủi sạch sẽ sao? Rốt cuộc là vì gì, mà lấy mạng của cha tôi?"

Đối mặt lời chất vấn của Đói Phương Dung, Phong Gia Vinh hồi tưởng lại chuyện năm đó, thở dài nói: "Lúc đó tôi chỉ nghĩ đến danh lợi và quyền thế, vì để được tài sản không lồ kia, đã tìm đủ mọi cách để kết hôn với bà. Muốn cưới cho được bà, nhất định phải vượt trước cha bà kia, vì để ông ta thích, tôi luôn thường đến thăm ông, sau đó biết ông bị trúng gió, bất tỉnh nhân sự, vì muốn thành công, tôi luôn thường đi bệnh viện thăm ông ấy. Có một lần, bà không có ở đây, y tá cùng bác sĩ cũng không có, tự tôi đi vào phòng bệnh, không cẩn thận làm đau ống dưỡng khí rót ra, trong lúc bối rối, tôi làm theo những ánh tượng ban đầu nhìn thấy mà cắm trở về, tôi tưởng đã làm đúng rồi, ai ngờ lại làm sai, chờ khi phát hiện thì đã quá muộn, mà tôi đã cố cắm lại. Tình cảnh này, đúng lúc bị Hồng Thiên

Phương nhìn thấy, còn quay phim lại, cho nên mới có chuyện về sau này. Lão ta quay lại lúc tôi cảm ống dẫn giống như có ý muốn mưu hại nhân mạng, cho nên ——"

"Cho nên ông chột dạ và sợ hãi, lựa chọn giấu giếm chân tướng sự thật, cùng tôi kết hôn, có đúng hay không?"

"Không sai."

"Phong Gia Vinh, vì sao ông lại tàn nhẫn như vậy, ông hại chết cha tôi, lại còn gạt tôi kết hôn với ông. Vậy mà cho đến tận bây giờ ông lại không hề đổi xử tôi như là vợ của ông, ông thật quá nhẫn tâm." Cho dù biết chân tướng, mọi chuyện chỉ là vô tình, nhưng Đói Phương Dung vẫn rất giận, xông lên muốn đánh Phong Gia Vinh.

Vệ sĩ bên cạnh Phong Gia Vinh, lập tức tiến lên cản bà lại, không để bà làm bậy.

Tạ Thiên Ngưng thấy tình cảnh như vậy, lo bọn họ sẽ đánh nhau, đành phải mở miệng khuyên can, "Cha, mẹ, bất kể là ân oán gì, cũng đừng dùng bạo lực giải quyết, có được không?"

Phong khải Trạch kéo cô lại không cho cô đi qua, "Em ngoan ngoãn đứng yên ở chỗ này cho anh, lỡ như bọn họ thật sự đánh nhau, sẽ rất nguy hiểm cho em đó."

"Em biết, em sẽ cẩn thận."

Đói Phương Dung không để tâm đến Tạ Thiên Ngưng, tức giận nhìn Phong Gia Vinh, mắt ngầm ngập nước, chất vấn ông, "Ông hại chết cha tôi, thế những năm gần đây ông không thấy ân hận sao? Quả thực mà ông có chút đau khổ, vậy tại sao đối xử nhẫn tâm với tôi như vậy chứ?"

Vợ chồng mấy chục năm, nếu nói bà không có chút tình nào với ông ta chính là nói dối, nhưng nghĩ đến ông đối xử với bà lạnh lùng vô tình, làm lòng bà thấy đau nhói.

Phong Gia Vinh không tránh chuyện này, trực tiếp đối mặt, cứng rắn trả lời, "Nếu là lúc trước, đáp án của tôi sẽ là —— mặc kệ, nhưng tôi bây giờ, đáp án chính là —— xin lỗi. Tôi cho tới bây giờ chưa từng nhận sai

với người khác, càng chưa từng nói lời xin lỗi với người khác, nhưng giờ đây, tôi đồng ý thừa nhận sai lầm của mình, đồng ý nói xin lỗi, nhất là đối với bà."

"Tại sao?"

"Mặc dù từ nhỏ Khải Trạch không chịu nhận tôi là cha, còn lén chống đối lại tôi. Mà tôi cũng không chịu chấp nhận mình thua, cho nên phải bằng mọi cách cưỡng ép nó làm theo mình, cho nên cha con chúng tôi cứ luôn phải giằng co với nhau, nhưng kể từ khi Thiên Ngưng xuất hiện, chuyện cha con chúng tôi đối đầu từ trong bí mật dần dần lộ ra ngoài, đấu tới đấu lui, tôi đã thua, hoàn toàn thất bại. Trong khoảng thời gian thất bại thảm hại, cảm giác chung quanh ngày ngày của tôi chính là cô độc và lạnh lẽo, mỗi đêm vào lúc ngủ, tôi lại cảm thấy đau lòng, bất luận dù tôi có tiền bạc nhiều đến đâu cũng không thể làm nó biến mất, có lẽ là lớn tuổi, không còn bồng bột như lúc còn trẻ nữa, mà sinh ra mong muốn có nhiều tình cảm hơn, cho nên dần dần mong muốn mình có người thân bên cạnh, một gia đình hạnh phúc, tôi không hy vọng sau khi bước vào quan tài, không có một ai rơi nước mắt cho tôi."

"Phong Gia Vinh, ông cho rằng những lời nói cảm động này có thể che giấu lỗi lầm của ông sao?" Đói Phuong Dung không có lập tức cảm động, nghĩ đến cái chết của cha mình, trong lòng liền tràn đầy oán hận, nhưng khi đối mặt với người chồng đã chung sống mấy chục năm nay, cảm giác thù hận này khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.

Mặc dù mấy chục năm nay Phong Gia Vinh luôn lạnh nhạt với bà, nhưng lại không để bà chịu nhiều ủy khuất, bà muốn làm gì ông cũng không trách cứ một câu, mà ông ở bên ngoài cũng không hề sai có lỗi với bà, vợ chồng như vậy, thật làm bà không thể nào hiểu được.

"Tôi nói những lời này không phải vì muốn che dấu lỗi lầm của mình, chỉ muốn nói ra suy nghĩ giờ của mình thôi. Hơn nữa cả đời này tôi luôn vì đeo đuổi theo tiền tài, mà không ngừng làm tổn thương đến người thân bên cạnh, cho nên hy vọng nửa đời sau của mình có thể bù đắp lại một chút."

"Bù đắp, ông làm thế nào để bù đắp cho tôi đây?"

"Vậy bà muốn thế nào? Nếu như bà muốn lấy mạng của tôi, vậy thì rất xin

lỗi, cái này tôi không cho được, bởi vì tôi còn muốn giữ cái mạng già này lại để bồng cháu."

"Ông ——"

Tạ Thiên Ngưng lắng nghe những lời Phong Gia Vinh nói, làm cho cảm động, không ngờ một người luôn xem tiền như mạng lại có thể biến đổi thành như vậy, đây xem ra đã là chuyện rất quý rồi, cho nên liền cầu xin Đói Phương Dung, "Mẹ, những chuyện lúc trước chỉ là do cha vô tình, mà nó đã xảy ra lâu quá rồi thôi thì mẹ hãy tha thứ cho cha đi, huống chi cha đã chịu nhận sai rồi, đây là chuyện rất hiếm thấy, không phải sao? Chỉ cần mẹ chịu tha thứ, bao dung cho nhau, cả nhà chúng ta sẽ có thể sống hạnh phúc bên nhau rồi, có phải không?"

"Thật xin lỗi, mẹ cần phải có thời gian." Đói Phương Dung không cách nào tha thứ ngay cho Phong Gia Vinh được, buồn bả nhìn ông một cái, sau đó khóc thút thít chạy đi.

"Mẹ ——" Tạ Thiên Ngưng hô to một tiếng, thiếu chút nữa còn muốn đuổi theo ra ngoài.

Phong Khải Trạch liền kéo cô lại, không cho cô chạy theo, "Em đứng yên cho anh không được phép cử động."

Phong Gia Vinh nhìn theo bóng lưng Đói Phương Dung rời đi, lắc đầu một cái, thở dài nói: "Để bà yên tĩnh một chút đi, có lẽ sẽ giống như cha, sau khi yên tĩnh suy nghĩ một lúc sẽ hiểu ra rất nhiều điều."

Sau khi thở dài xong, liền ra lệnh cho những người bên cạnh, "Phái người đi theo bà chủ, nếu như bà cần gì, cố gắng giúp cho bà, nếu gặp phải nguy hiểm gì, lập tức ra tay giúp bà."

"Dạ."

"Cha, cha quả thật đã thay đổi rất nhiều, không còn giống như trước rồi." Tạ Thiên Ngưng rất vui mừng, ban đầu thấy Phong Gia Vinh kịch liệt phản đối chuyện cô sống cùng khỉ con, làm cô nghĩ cả đời này vĩnh viễn sẽ không được ông chấp nhận, không ngờ mọi chuyện lại có kết quả tốt như vậy.

Khi đời người đã sống quá lâu, cho nên không còn muốn đem những chuyện trước kia định đoạt cho tương lai.

"Này cũng phải cảm ơn con!" Phong Gia Vinh đè nén cảm giác đau buồn xuống, vui vẻ mỉm cười, cũng không muốn công sức bồi dưỡng lại tình cảm biến thành công cốc.

Thứ tình cảm này, quả thật còn khó kiểm hơn cả tiền bạc!

"A, tại sao cha lại cảm ơn con?"

"Nếu như không phải vì con, e là cả đời này của cha sẽ không biết rằng ngoại trừ tiền bạc còn có thứ đáng quý trọng hơn. Thiên Ngưng, con quả thật rất giỏi, con đã làm nên rất nhiều chuyện mà người khác không thể làm được."

"Nào có, cha, cha đã quá khoa trương rồi."

"Có chứ." Phong Gia Vinh tán dương Tạ Thiên Ngưng xong, sau đó quay sang nhìn Phong Khải Trạch, "Khải Trạch, giờ con có đồng ý nhận cha làm cha của con không?"

"Không." Phong Khải Trạch không chút do dự trả lời.

Đáp án này, thật khiến người đau lòng

Phong Gia Vinh bị tổn thương nghiêm trọng, bất quá vẫn cố chịu đựng, nỗ lực giữ vững nụ cười trên khuôn mặt, thật ra thì trong lòng đang khóc, nhưng lại giả vờ như không sao cả, "Không sao, cha tin một ngày nào đó con sẽ thừa nhận cha làm cha của con. Được rồi, cha đi về trước, lần sau gặp mặt, mong là có thể bồng được cháu, ha ha ——"

Phong Khải Trạch thấy ông xoay người rời đi, vì vậy liền bổ sung thêm một câu, "Mặc dù tôi không thừa nhận ông, nhưng tôi cũng không có bài xích ông."

"Đứa con ngoan, từ trước đến nay, rốt cuộc đây là câu mà cha nghe thấy xuôi tai nhất, vì mong muốn nghe được nhiều lời xuôi tai hơn, cha sẽ dùng sinh mạng của mình mà cố gắng. Chăm sóc thật tốt cho vợ của con, còn có cháu trai và cháu gái của cha nữa chứ." Phong Gia Vinh cũng không quay

đầu lại, mà cứ tiếp tục đi về phía trước.

Hôm nay nghe được những lời này của con trai, làm ông thấy rất thỏa mãn.

Nhin bóng dáng buồn bã của Phong Gia Vinh rời đi, Tạ Thiên Ngưng có chút không vui, liền khiển trách: "Khi con, vì sao anh lại chưa chịu tha thứ cho cha chứ, ông ấy thật sự đã biết sai rồi mà."

"Bởi vì anh vẫn không thể bỏ được những ám ảnh hồi nhỏ, có lẽ là vẫn cần có thêm thời gian dài, anh mới có thể buông bỏ hết tất cả." Phong Khải Trạch nhớ lại tình cảnh khi mình còn bé, thật không thể nào chấp nhận rằng mình lại có người cha như vậy.

"Em tin anh có thể thoát ra khỏi nỗi ám ảnh đó." Cô cam đoan nói.

"Có em giúp anh, anh nhất định có thể thoát được những ám ảnh kia. Đi thôi, đừng đứng nữa, cẩn thận coi chừng thắt lưng em lại đau đó, đi về nghỉ đi."

"Mà, mẹ đi đâu rồi, làm sao với mẹ bây giờ?"

"Có bà bầu ở đây, anh tin mẹ nhất định sẽ trở về, mà mẹ cũng sẽ hận không lâu đâu, em yên tâm đi."

"Anh đừng gọi em là bà bầu này bà bầu nọ có được không, nghe rất chói tai."

"Chẳng lẽ bụng của em không lớn sao?"

"Chẳng lẽ là em tự làm cho bụng mình bụt lên sao?"

"Được được được, là anh sai, đừng nỗi nóng nha."

"Hừ."

Hai vợ chồng cãi nhau, làm người nghe cảm thấy tình cảm của họ rất tốt, rất mặn nồng

Hạnh phúc, thật ra chỉ đơn giản như vậy, đều phát sinh trong cuộc sống sinh hoạt hằng ngày mà ra.

Ngày nào đó vào lúc nửa đêm, Tạ Thiên Ngưng ngủ được một lúc, đột nhiên cảm thấy đau bụng, hơn nữa càng ngày càng đau dữ dội hơn, cuối cùng thét lên, "A ——"

Phong Khải Trạch bị dọa sợ đến không còn thấy buồn ngủ, vội vàng rời giường mở đèn, hoảng loạn hỏi: "Thiên Ngưng, em sao thế?"

"Bụng em đau quá, giống như sắp sinh."

"Cái gì, sắp sinh, anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay. Đám bác sĩ khốn kiếp này chả làm được gì cả, họ dự tính ngày sinh gì thế hả, giờ này cách ngày sinh còn đến năm ngày nữa mà!" Phong Khải Trạch nhanh chóng mặc quần áo, ôm cô từ trên giường bồng ra ngoài, tự mình lái xe chở cô đến bệnh viện.

Đọc theo đường đi, tiếng vợ kêu la đau đớn, lòng anh nóng như lửa đốt, cũng may bây giờ đã hơn nửa đêm, không xuất hiện tình cảnh kẹt xe, bằng không anh sẽ còn lo lắng nhiều hơn nữa.

"Thiên Ngưng, gần đến bệnh viện rồi, kiên nhẫn một chút."

"A —— thì ra những cảnh trên ti vi đều không phải là giả, sanh con thật sự rất đau." Tạ Thiên Ngưng đau đớn đầy mồ hôi lạnh, hai tay nắm chặt lấy quần áo, cắn chặt hàm răng cố chịu đựng, đến khi thật không chịu đựng nổi, mới lớn tiếng hô đau.

"A ——"

"Đến lúc nào rồi, em còn nghĩ đến cảnh trên ti vi chứ?"

"Anh câm miệng cho em, đau chết em rồi."

"Được, anh im miệng, gần tới bệnh viện rồi."

"A ——"

Đau không phải là anh, nhưng nghe tiếng cô kêu đau, sao anh lại cảm giác bụng của mình cũng đau theo, hơn nữa trên trán còn đổ đầy mồ hôi.

Sau khi tới bệnh viện, Phong Khải Trạch ôm cô, xông thăng vào, còn chưa vào cổng đã hô to, "Bác sĩ, bác sĩ đâu rồi, mau lăn ra đây cho tôi."

Những nhân vật lớn trong bệnh viện đều biết Phong Khải Trạch, vừa nhìn thấy anh, lập tức lên tinh thần đến 12 vạn lần.

Y tá đầy mạnh Tạ Thiên Ngưng vào phòng sanh, thiếu chút nữa Phong Khải Trạch cũng đi theo vào, may là có y tá ngăn lại,

"Phong thiếu gia, để chúng tôi vào trong, ông hãy ở bên ngoài đợi đi."

Không còn cách nào, anh chỉ có thể ở bên ngoài lo lắng chờ đợi.

Phong Gia Vinh nửa đêm nhận được tin Tạ Thiên Ngưng sắp sinh, thấy không ngủ được, lập tức chạy tới bệnh viện, chờ bồng cháu.

Trong khoảng thời gian này Đói Phương Dung vẫn còn ở trong quán bar, lúc nửa đêm đột nhiên có người đến tìm, nói cho bà biết Tạ Thiên Ngưng sắp sinh, vốn nghĩ không muốn sẽ nhanh gặp mặt Phong Gia Vinh, nhưng vừa nghe Thiên Ngưng sắp sinh, liền không suy nghĩ gì thêm, vội vàng chạy đến bệnh viện xem tình hình một chút.

Không bao lâu, tất cả mọi người đều đã đến đông đủ, ở bên ngoài chờ đợi tin tức.

Lần nữa gặp lại Phong Gia Vinh, Đói Phương Dung không còn giận như trước, nghĩ lại lời ông đã nói, không biết là bởi vì ông nhận làm, hay vì bà hay mềm lòng, nếu thật như ông nói chỉ là vô tình, bà đương nhiên sẽ không còn hận ông nữa. Làm như lời Thiên Ngưng nói, chuyện đã qua quá lâu và ông cũng đã nói xin lỗi, mà gần đây lại còn chăm sóc cho bà, nên bà cũng không còn so đo với ông nữa, cũng không biết làm gì hơn là đã muốn hoàn toàn tha thứ cho ông.

"Bà, có khỏe không?" Phong Gia Vinh thấy Đói Phương Dung không nói lời nào, đành phải chủ động mở miệng.

"Trong khoảng thời gian này tôi đã nghĩ rất nhiều, mặc dù đã từng rất hận ông, nhưng giờ tôi đã không còn hận nữa, nhưng lại không thể tha thứ để dàng cho ông được, cho nên tôi đã quyết định, trước khi chưa có sự tha thứ của tôi, quan hệ của chúng ta cứ giữ y như cũ, tôi không thể nào chấp nhận

sống chung với người đã hại chết cha tôi, nhưng tôi lại không muốn rời xa bọn họ và Thiên Ngưng, nên tôi hi vọng ông có thể đáp ứng tôi một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Không được sống cùng nhà với chúng tôi, trừ phi tôi tha thứ cho ông."

"Được, tôi đồng ý bà."

Phong Khải Trạch đang lo lắng chờ đợi tin tức, căn bản không còn tâm tư đi nghe hai người kia nói gì, bất quá không nghe thấy họ gây gổ nhau, trong lòng cũng đoán ra được đáp án, hai người kia không gây gổ, vậy chính là đã bình thường lại chút rồi, chuyện còn lại chẳng qua là cần có thời gian.

"Khải Trạch, con đừng quá lo lắng, Thiên Ngưng sẽ không có chuyện gì đâu." Đói Phương Dung thấy Phong Khải Trạch đang sốt ruột lo lắng, liền đến an ủi anh một chút.

"Con không lo sao được, theo như bác sĩ tính thì còn đến năm ngày nữa mới sinh lận."

"Năm ngày cũng không tính là nhiều đâu, mẹ nghe nói có người còn sinh mười ngày đó, con đừng quá lo lắng."

"Hi vọng là như thế."

Không bao lâu sau, y tá liền đi ra ngoài.

Vừa nhìn thấy y tá, Phong Khải Trạch lập tức tiến lên hỏi thăm, "Sao rồi, vợ tôi sao rồi?"

"Phong thiếu gia yên tâm, mẹ con đều bình an."

Vừa nghe đến 'mẹ con bình an', Phong Khải Trạch cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, mà Phong Gia Vinh cùng Đói Phương Dung lại vì quá vui mừng liền cùng nhau nói.

"Thật tốt quá, tôi có cháu rồi."

"Lần này có thể ôm được cháu rồi, ha hả."

Nhin những người này vui vẻ như thế, y tá cuối cùng cũng đã an tâm, mới vừa rồi còn sợ sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên làm việc gì cũng phải cẩn thận.

Phong Khải Trạch làm biếng để ý đến bọn họ, giờ chỉ muốn đi gặp vợ và con của mình, từ nay anh lại có thêm một người thân nữa rồi, một người trong gia đình, đời này anh sẽ không còn thấy cô tịch nữa, con anh sẽ không còn là Phong Khải Trạch thứ hai nữa, bởi vì anh sẽ không để chuyện hời bé của anh xảy đến trên người con của anh.

Anh đã từng tuyệt vọng, nhưng khi bước vào tuyệt vọng mới thấy được hi vọng ở phía sau.

Hoàn chính văn.

-----oOo-----